Giới thiệu

Vào một buổi sáng định mệnh, Lý Sinh tỉnh dậy và nhận ra mình không còn ở thế giới quen thuộc.

Anh đã xuyên không, và nơi anh đặt chân đến chính là thế giới Đạo Mộ ký nổi tiếng, một vũ trụ đầy rẫy những ngôi mộ cổ nghìn năm, những hiểm nguy chết người và những bí ẩn vượt ngoài sức tưởng tượng.

Cơn đau đầu ập đến khi một lượng lớn thông tin về thế giới mới và thân phận mới được rót vào tâm trí, nhưng may mắn thay, điều đó cũng giúp anh nhanh chóng định hình được hoàn cảnh.

Không để anh hoang mang quá lâu, một hệ thống thần bí đã thức tỉnh, mang đến cho anh khởi đầu không thể thuận lợi hơn: một gói quà tân thủ cường hóa toàn diện thể chất.

Sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, sức bền và sinh mệnh lực đều được tăng cường gấp bội, biến anh từ một người bình thường trở thành một siêu nhân với sức mạnh thể chất kinh hoàng.

Dù sở hữu thân thể cường tráng, Lý Sinh nhận thức rõ sự non nớt của mình trong lĩnh vực trộm mộ.

Anh có sức mạnh, nhưng thiếu kỹ năng, thiếu kinh nghiệm, và quan trọng nhất là thiếu kiến thức.

Hệ thống ngay lập tức giao cho anh nhiệm vụ đầu tiên, một thử thách tưởng chừng bất khả thi: "Tiến vào Long Lĩnh Mê Quật thám hiểm." Phần thưởng vô cùng hấp dẫn, bao gồm huyết mạch thần bí, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, một thanh Hắc Kim Cổ Đao, và thậm chí là một nữ quỷ bí ẩn.

Đối mặt với một nhiệm vụ vừa mơ hồ vừa nguy hiểm, Lý Sinh biết rằng đơn thương độc mã tiến vào một trong những đại mộ hung hiểm bậc nhất chẳng khác nào tự sát.

Anh cần những người đồng đội đáng tin cậy, những tay lão luyện trong nghề.

Kế hoạch của anh rất rõ ràng: tìm đến bộ ba huyền thoại của thế giới này – Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Trong tình cảnh "thân không một xu dính túi", Lý Sinh bắt đầu hành trình đi bộ đến Phan Gia Viên ở Bắc Bình, nơi được mệnh danh là thủ phủ đồ cổ và cũng là địa bàn hoạt động của Đại Kim Nha.

Vận mệnh dường như mỉm cười với anh.

Sau nhiều giờ đi bộ mệt nhoài, anh tùy tiện bước vào một cửa hàng đồ cổ để xin nước uống, và người chủ tiệm nằm dài trên ghế không ai khác chính là Đại Kim Nha.

Một sự hiểu lầm khôi hài xảy ra khi Đại Kim Nha tưởng Lý Sinh là một tên côn đồ đến thu tiền bảo kê.

Nhưng mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết khi Lý Sinh không chỉ nhắc đến tên của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, mà còn thực hiện một màn thể hiện sức mạnh kinh thiên động địa: dùng một tay nhấc bổng chiếc ghế gỗ nặng hơn trăm cân.

Bị thực lực của Lý Sinh khuất phục, Đại Kim Nha lập tức thay đổi thái độ, đồng ý cho anh "vay" một nghìn tệ và hứa sẽ kết nối anh với hai người bạn chí cốt của mình.

Đúng lúc này, một sự kiện then chốt diễn ra.

Một người nông dân tên Lý Xuân bước vào tiệm, mang theo một chiếc giày thêu duy nhất từ Cổ Mộ Huyện.

Bằng trí nhớ về cốt truyện gốc, Lý Sinh ngay lập tức nhận ra giá trị của món đồ.

Anh khôn khéo tách Lý Xuân ra khỏi con mắt tinh đời của Đại Kim Nha, đưa ông đến một quán ăn để thương lượng.

Sau khi nghe câu chuyện ly kỳ về Hạn Bạt và ngôi mộ cổ, anh đã mua lại chiếc giày với giá 300 tệ, một món hời không tưởng.

Quay trở lại tiệm đồ cổ, anh may mắn gặp được cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Với chiếc giày thêu làm mồi nhử và tài ăn nói thuyết phục, Lý Sinh đã khơi gợi sự hứng thú của cả nhóm về một chuyến đi đến Cổ Mộ Huyện.

Đặc biệt, anh đã đánh trúng tâm lý của Hồ Bát Nhất khi nhắc đến món nợ với một "người phụ nữ xinh đẹp", cộng thêm bài diễn thuyết hùng hồn về việc "giải phóng bảo vật, phục vụ nhân dân", cuối cùng đã thuyết phục được vị Mô Kim Giáo Úy vốn đã muốn rửa tay gác kiếm này tái xuất giang hồ.

Bộ tứ vàng của làng đạo mộ chính thức được thành lập, với Lý Sinh nghiễm nhiên trở thành hạt nhân mới.

Họ cùng nhau lên đường đến Cổ Mộ Huyện.

Chuyến đi không hề suôn sẻ khi chiếc xe buýt bị hỏng giữa đường, buộc họ phải đi bộ đến bến đò Hoàng Hà.

Biết trước hiểm nguy sắp tới, Lý Sinh đã bí mật chuẩn bị những chiếc nĩa hai chấu.

Quả nhiên, trên dòng Hoàng Hà dậy sóng, giữa cơn giông tố mịt mù, một con quái vật khổng lồ trong truyền thuyết – Thiết Đầu Long Vương – đã xuất hiện, và hệ thống cũng kích hoạt nhiệm vụ phụ: tiêu diệt nó để nhận được hình xăm Thánh Thú.

Trong khi những người đồng đội còn đang kinh hoàng, Lý Sinh đã không một chút do dự lao vào trận chiến.

Anh thể hiện một sức mạnh và lòng dũng cảm phi thường, kết hợp với sự bình tĩnh và chiến thuật sắc bén, liên tiếp dùng nĩa hai chấu tấn công vào yếu điểm là đôi mắt của quái vật.

Cuối cùng, bằng một đòn kết liễu quyết định, anh đã tiêu diệt thành công Thiết Đầu Long Vương, kết thúc cơn ác mộng và cứu sống tất cả mọi người.

Trận chiến kinh hoàng trên sông Hoàng Hà không chỉ là thử thách đầu tiên mà còn là một màn ra mắt không thể ấn tượng hơn, chính thức khẳng định vị thế thủ lĩnh không thể tranh cãi của Lý Sinh trong đội, mở ra một chương mới đầy kịch tính và phiêu lưu trong thế giới đạo mộ rộng lớn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 1

Vừa tỉnh giấc, Lý Sinh phát hiện mình đã xuyên không vào thế giới đạo mộ.

Lý Sinh cảm thấy đầu hơi đau.

Vừa mới xuyên không, anh đã bị nhồi nhét rất nhiều thông tin.

Nhưng như vậy cũng tốt, tiết kiệm được khối công sức, nhanh chóng biết được hoàn cảnh của mình.

Hệ thống đã thức tỉnh, đãi ngộ không tệ.

Xem ra có hy vọng bước lên đỉnh cao của đời người.

Tuy nhiên, kỹ năng mà Lý Sinh biết hiện giờ không nhiều, nếu thật sự phải vào mộ ngay lập tức, e rằng sẽ toi đời nhanh chóng.

Hệ thống tặng một gói quà tân thủ lớn.

Sức mạnh được cường hóa gấp năm lần, độ nhanh nhẹn tăng gấp đôi, tốc độ tăng gấp ba, sức bền tăng gấp bốn, tinh khí thần và sinh mệnh lực đều tăng gấp năm.

Nói chung là không tệ, mạnh hơn người thường rất nhiều.

Lý Sinh nắm chặt tay, lập tức cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể.

Tinh khí thần cũng đặc biệt dồi dào, phảng phất như có tinh lực dùng mãi không hết.

Mạnh, mạnh một cách khác thường.

Dựa vào sức mạnh, sự nhanh nhẹn, tốc độ được gia tăng toàn diện, đánh người thường chắc chắn dễ như hành gà.

Nhưng trong môi trường khủng bố và khắc nghiệt của thế giới đạo mộ, thực ra cũng chỉ ở mức bình thường.

Lý Sinh thầm nghĩ, với năng lực này, nếu thật sự đi trộm mộ mà gặp phải một con đại tống tử thì chắc chắn phải quỳ.

Nhưng khi nhìn nhiệm vụ hệ thống đưa ra, Lý Sinh có chút cạn lời.

Rất đơn giản, nhiệm vụ chỉ có một câu: "Tiến đến Long Lĩnh Mê Quật thám hiểm." Phần thưởng thì lại cả một đống.

"Thưởng huyết mạch thần bí, nâng cao toàn diện năng lực cơ thể.

Thưởng toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Thưởng một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Thưởng một nữ quỷ thần bí." Lý Sinh không có ý kiến gì với phần thưởng, nhưng nhiệm vụ lại có chút mơ hồ.

Rốt cuộc chỉ cần vào cổ mộ Long Lĩnh là hoàn thành nhiệm vụ, hay phải làm thêm gì nữa?

Lý Sinh gọi hệ thống ra hỏi.

Tiếc là hệ thống không thèm đếm xỉa, cũng không giải thích gì, Lý Sinh chỉ có thể tự đoán.

"Phần thưởng có vẻ không tệ, tuy không biết huyết mạch thần bí là gì, nâng cao bao nhiêu năng lực, nhưng nhìn vào gói quà tân thủ, phần thưởng nhiệm vụ chắc sẽ không xoàng." Còn có nữ quỷ thần bí, không biết trông thế nào, có nghe lời không, có làm ấm giường được không… Á!

Phì phì phì… "Mình lại có suy nghĩ này với một con nữ quỷ ư?" Mặc dù vậy, tâm trạng của Lý Sinh có chút kích động.

Dù sao cũng đã xuyên không, lại có hệ thống trong người.

Cảm giác như sắp trở thành nhân vật chính.

"Tuy nhiệm vụ được ban bố hơi khó hiểu, nhưng chắc là nên đi theo tình tiết truyện." Lý Sinh nhớ lại tình tiết trong thế giới đạo mộ, cảm thấy nên đi tìm Hồ Ba Y và Bàn Tử trước.

Muốn vào Long Lĩnh Mê Quật, Lý Sinh không thể đi một mình.

Ngay cả vị trí cụ thể cũng không rõ, kinh nghiệm và kỹ năng vào mộ cổ cũng không có.

Ngoài cơ thể hơi mạnh hơn một chút thì chẳng có sở trường nào khác.

Cứ mù mờ xông vào đại mộ như vậy, chết thế nào cũng không biết.

Muốn đến Long Lĩnh Mê Quật, phải tìm vài tay lão luyện có kinh nghiệm, có năng lực đi cùng.

Tuy nhiên, làm sao để tìm được Hồ Ba Y và Bàn Tử, Lý Sinh cũng chẳng có manh mối nào.

Hiện tại, anh chỉ biết thế giới mình đang ở là thế giới đạo mộ, và anh đang ở Bắc Bình.

"Hồ Ba Y và Bàn Tử không dễ tìm, nhưng Đại Kim Nha chắc là dễ tìm hơn." Lý Sinh suy nghĩ một lúc, quyết định đi tìm Đại Kim Nha trước.

Thực tế, anh cũng không nhớ rõ tình tiết cụ thể của thế giới đạo mộ, chỉ nhớ mang máng vài nhân vật và nội dung chính.

Nhưng dù sao đi nữa, tìm Đại Kim Nha trước chắc sẽ không sai.

Đại Kim Nha khá có tiếng ở khu Phan Gia Hoa Viên, tìm ông ta chắc không khó.

Nghĩ vậy, Lý Sinh liền bắt đầu hành động.

Trên người không có tiền, hệ thống chết tiệt cũng không cho tiền, Lý Sinh không đi xe được, đành phải đi bộ.

May mà cơ thể anh đã được cường hóa, không phải người thường có thể so sánh.

Đi bộ suốt ba bốn tiếng đồng hồ, tương đương với quãng đường người khác đi tám tiếng, mà không hề thấy mệt.

Nhưng mấy tiếng không ăn không uống, Lý Sinh thật sự vừa đói vừa khát.

Khu Phan Gia Hoa Viên toàn là tiệm đồ cổ, Lý Sinh cũng không quan tâm nhiều, tùy tiện tìm một tiệm đi vào xin ngụm nước uống.

Vừa bước vào tiệm, anh đã thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang nằm trên ghế dài, nhắm mắt ngủ gật.

Thấy Lý Sinh vào, ông ta lập tức đứng dậy.

"Vị gia này, ngài muốn mua gì?

Chỗ tôi toàn đồ tốt cả." Lý Sinh đưa mắt nhìn quanh.

Chà, cả cửa tiệm đầy đồ cổ, trông đều là hàng có tuổi, có vẻ giá trị không nhỏ.

Nhưng Lý Sinh cũng không hiểu biết về văn vật đồ cổ, rốt cuộc có đáng tiền hay không, tự nhiên là không nhìn ra được.

Chương 2

Ngành đồ cổ này từ trước đến nay luôn vàng thau lẫn lộn, thật thật giả giả, giả giả thật thật, ai mà nói rõ được?

Có người mang theo món đồ trị giá liên thành, bị chủ tiệm đồ cổ dẻo mỏ lừa một phen, có khi cũng chỉ bán được vài trăm tệ.

Có những chủ tiệm đồ cổ chế tác hàng giả, hét giá trên trời, món đồ vốn giá hai trăm tệ có thể báo giá lên cả vạn.

Ấy vậy mà vẫn có người bị lừa.

Quy tắc của giới đồ cổ, bước ra khỏi cửa là không nhận lại, thật giả hoàn toàn dựa vào mắt nhìn.

Trong túi Lý Sinh không có một đồng xu, dĩ nhiên không thể mua đồ.

Anh nhìn chủ tiệm một cái.

"Thật không dám giấu, tại hạ trong túi không một xu dính túi, vào tiệm xin ngụm nước uống, tiện thể nhờ ông chủ giúp một việc." Nghe Lý Sinh nói, sắc mặt chủ tiệm lập tức sa sầm.

An ninh thời đại này còn lâu mới tốt bằng mấy chục năm sau.

Vừa mới cải cách mở cửa, vừa mới giàu lên, mọi thứ đều khá hỗn loạn.

Ngành đồ cổ vốn dĩ đã dao động giữa đen và trắng.

Dù sao, nguồn gốc của hàng hóa cũng không thể truy cứu nghiêm ngặt, là một vùng xám.

Nhưng cũng không có ai quản.

Tuy nhiên, chuyện cá lớn nuốt cá bé thỉnh thoảng vẫn khó tránh

khỏi.

Nghe Lý Sinh muốn xin nước uống, muốn nhờ giúp một việc, chủ tiệm lập tức cho rằng đối phương đến gây sự, thu tiền bảo kê.

“Huynh đệ, cướp bóc mà cướp đến chỗ của ta rồi, sao không đi nghe ngóng xem, ta, Đại Kim Nha, ở đất Phan Gia Hoa Viên này là nhân vật thế nào?

Hôm nay, từ đâu đến thì về đó đi.

Ta cũng không so đo với ngươi, đi hỏi thăm xem, ta, Đại Kim Nha, có phải là người ngươi động vào được không?” Lý Sinh ngẩn ra.

Đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công.

Vất vả đi bộ cả buổi, chẳng phải là để tìm Đại Kim Nha sao?

Không ngờ tùy tiện vào một tiệm lại gặp được.

Cũng không biết nên nói vận khí của mình tốt, hay là quá tốt nữa?

Về con người Đại Kim Nha, Lý Sinh có chút ấn tượng.

Nhìn chung, ông ta là người không tệ.

Tuy lăn lộn trong ngành này, không có người nào là tốt tuyệt đối.

Nếu Đại Kim Nha có cơ hội lừa người đến chết, chắc chắn sẽ không do dự mà lừa.

Nhưng đó cũng chỉ là đối với người ngoài.

Đối với bạn bè, ông ta rất trọng nghĩa khí.

Có sao nói vậy, không lừa tiền bạn bè.

“Đại Kim Nha?” Lý Sinh vội hỏi lại một câu.

Đại Kim Nha nghe câu hỏi này thì ngẩn người.

Tình cảm là đối phương căn bản không biết ông ta là ai, mà dám xông vào tiệm đòi đồ.

Gã này, gan cũng quá lớn rồi.

"Nói nhảm!" Đại Kim Nha nhếch mép, để lộ chiếc răng vàng đặc trưng.

Ông ta giơ ngón cái lên, chỉ vào mình.

"Không sai, ta chính là Đại Kim Nha lừng lẫy ở Phan Gia Hoa Viên." Trông ông ta khá đắc ý.

"Người tôi tìm chính là ông." Trên mặt Lý Sinh thoáng hiện một nụ cười, để lộ một vẻ mặt khiến Đại Kim Nha không thể đoán được.

"Hồ Ba Y và Bàn Tử, chắc ông đều quen biết cả?" Đại Kim Nha lại lần nữa ngây người.

Xem ra gã này đúng là đã nghe ngóng không ít chuyện.

Ông ta gật đầu.

"Hai người đó đều là anh em của tôi." "Tốt." Lý Sinh trong lòng yên tâm hơn.

"Lần này tôi đến tìm hai người họ, biết họ sắp đi đổ đấu mò minh khí, nói thẳng ra là mọi người cùng kết bạn đi." Đại Kim Nha ngẩn ra.

Chuyện đổ đấu là tối kỵ để người ngoài biết, đối phương làm sao biết được?

Ông ta có chút không chắc chắn.

"Huynh đệ, muốn nhập hội, không báo danh tính sao?" Đại Kim Nha không biết lai lịch của Lý Sinh.

Chương 3

"Tại hạ Lý Sinh, gần đây hơi kẹt tiền, muốn kiếm chút tiền, mò chút minh khí, còn về danh tính thì…" Ánh mắt Lý Sinh rơi vào chiếc ghế gỗ sau lưng Đại Kim Nha.

Chiếc ghế cũ đó trông đã có tuổi, tuy không phải đồ quá quý giá, nhưng gỗ dày và chắc, trọng lượng cũng đủ, ít nhất cũng phải trên một trăm cân.

Lý Sinh bước tới, trong ánh mắt kinh ngạc của Đại Kim Nha, một tay nhẹ nhàng nhấc chiếc ghế gỗ lên, mặt không đổi sắc, tim không đập loạn.

Phải nói rằng, chiêu này, người thường không thể làm được.

Nhấc chiếc ghế gỗ này khó hơn cử tạ chính quy nhiều, không dễ cầm nắm, huống hồ Lý Sinh chỉ dùng một tay.

Lý Sinh lộ một tay, lập tức khiến Đại Kim Nha phải nhìn anh bằng con mắt khác, thầm mừng là vừa rồi mình không phân biệt phải trái mà xung đột với đối phương.

"Lý gia quả nhiên là người có bản lĩnh." Sắc mặt Đại Kim Nha thay đổi còn nhanh hơn lật sách.

"Tôi, Đại Kim Nha, thích kết giao với những người bạn như Lý gia, có việc gì tôi có thể giúp, ngài cứ việc mở lời." Có thể đứng vững ở Phan Gia Hoa Viên lâu như vậy, chính là dựa vào bản lĩnh gió chiều nào theo chiều ấy, lúc này ông ta lại càng nhanh nhẹn vô cùng.

Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Lý Sinh cũng không khách khí.

"Tôi đang kẹt tiền, ông cho tôi vay một ngàn tệ, yên tâm, sau này có tiền, tôi sẽ trả lại theo lãi suất của ngân hàng nhân dân, không thiếu

một xu.

Tôi biết Hồ Ba Y biết chút thuật phân kim định huyệt, thiên tinh phong thủy, nếu đi đổ đấu, mọi người cùng kết bạn." Lý Sinh cũng không chắc Hồ Ba Y bây giờ chuẩn bị đi đâu, tình tiết đã phát triển đến bước nào, chỉ có thể đánh cược một phen.

Nghe Lý Sinh nói, Đại Kim Nha cũng rất sảng khoái.

Lăn lộn trong nghề này, mắt nhìn phải tốt.

Sau khi chứng kiến bản lĩnh của Lý Sinh, Đại Kim Nha cũng muốn kết giao một người bạn.

"Được, tôi đi lấy tiền cho ngài." Nói xong, ông ta liền xoay người vào phòng sau, một lúc sau cầm ra một cọc tiền mỗi tờ mười tệ, đưa vào tay Lý Sinh.

Một ngàn tệ thời đó không thể so với tiền của mấy chục năm sau.

Có người làm cả năm cũng không kiếm được một ngàn tệ.

"Có thể nhập hội hay không, tôi không thể quyết định thay cho Hồ gia, nhưng tôi có thể chuyển lời của ngài cho Hồ gia." Lý Sinh khẽ gật đầu.

Dân trộm mộ đi đổ đấu, thường kỵ người ngoài tham gia.

Trừ phi là người có giao tình sâu đậm, nếu không sẽ không tùy tiện cho người ngoài gia nhập.

Dù sao, trong ngành này, chuyện cá lớn nuốt cá bé là thường thấy.

Để người không đáng tin gia nhập, dưới đại mộ mà tự tương tàn, lúc đó hối hận cũng không kịp.

Yêu cầu đầu tiên của một đội là trung thành đáng tin, bản lĩnh năng lực chỉ đứng thứ hai.

“Vậy thì tốt quá.” Lý Sinh không tiếp tục ép Đại Kim Nha.

Ban đầu chỉ định xin ngụm nước, tiện thể hỏi chuyện Hồ Ba Y và Bàn Tử, bây giờ có được một khoản tiền, trong lòng anh cũng yên ổn hơn nhiều.

Không còn cách nào khác.

Một xu tiền cũng làm khó anh hùng.

Hệ thống không cho một xu, anh lại không mang theo tiền, cũng chỉ có thể mượn tạm của Đại Kim Nha một ít.

Có khoản tiền này, có thể tạm thời ổn định cuộc sống, rồi sẽ tìm cơ hội đến Long Lĩnh Mê Quật.

Lý Sinh đối với việc này rất bình tĩnh.

Anh đang định xin thêm ngụm nước thì thấy bên ngoài có một người bước vào.

Người đó xách một cái túi da rách, khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc quê mùa, da đen sạm, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên làm nông.

Thông thường, loại người này đến chợ đồ cổ, phần lớn là có bảo bối muốn bán đi.

Ánh mắt Lý Sinh rơi vào chiếc túi da rách mà người đó ôm chặt.

Tuy không phải dân trong nghề, nhưng anh cũng biết không thể xem thường những người bán hàng ở chợ đồ cổ này.

Biết đâu trong tay họ thật sự có bảo bối.

“Vị gia này, chẳng lẽ có đồ cổ muốn bán sao?” Lý Sinh thuận miệng hỏi một câu.

Đã đến thế giới đạo mộ, khó tránh khỏi phải đi đổ đấu, Lý Sinh

cũng muốn nhận biết thêm đồ cổ, tăng thêm kiến thức.

Tránh cho sau này xuống dưới mộ, ngay cả bảo bối cũng không nhận ra, uổng phí cơ duyên.

Nghe Lý Sinh nói, vẻ mặt người đó lập tức căng thẳng, gần như theo bản năng ôm chặt chiếc túi da rách trong tay.

Lý Sinh biết người này chắc chắn chưa từng thấy việc đời, lần đầu đến nơi thế này khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

Nhìn chiếc túi rách trong tay ông ta, phần lớn là đồ đổ đấu mà có.

Biết đâu thật sự có bảo bối.

Nghĩ vậy, Lý Sinh liền hứng thú.

"Lão hương, mời ngồi, hút điếu thuốc trước đã, không biết nên xưng hô với ông thế nào?" Lý Sinh nhiệt tình mời đối phương ngồi xuống, thuận tay lấy một bao thuốc trên bàn bên cạnh, rút một điếu đưa cho đối phương.

Chương 4

Thuốc lá tự nhiên là của Đại Kim Nha, Lý Sinh không mang theo thuốc.

Người đó nhận điếu thuốc, lấy diêm ra, "bật" một tiếng, châm lửa, rít một hơi thật sâu.

Có lẽ thuốc của Đại Kim Nha không tệ, vẻ mặt ông ta rõ ràng thoải mái hơn nhiều, như vừa nếm được mỹ vị nhân gian.

Xem ra cũng là một con nghiện thuốc lá.

Hút một hơi thuốc, lời cũng nói ra được.

"Tôi tên Lý Xuân." Nghe cái tên này, mắt Lý Sinh lập tức sáng rực.

Đúng là cầu được ước thấy, đang lo làm sao để kết nối với Hồ Ba Y và Bàn Tử, không ngờ lại gặp được Lý Xuân trước một bước.

"Ông lão Lý, chắc chắn là có đồ cổ muốn bán rồi, có thể cho tôi xem qua được không?" Nghe Lý Sinh nói, Lý Xuân vừa mới thả lỏng hơn nhiều, lập tức lại trở nên căng thẳng.

Ông ta nhìn trái nhìn phải, không có người khác.

Đại Kim Nha đứng một bên, không lên tiếng.

Lý Xuân hiển nhiên xem cả Đại Kim Nha và Lý Sinh đều là chủ tiệm, nên cũng không nói nhiều.

Sau khi xác nhận an toàn, ông ta mới nhỏ giọng nói.

"Tôi có một chiếc giày, có thể cho bao nhiêu tiền?" Quả nhiên.

Lý Sinh trong lòng vui mừng.

"Lão hương, ở đây nhiều người lắm mắt, hay là chúng ta qua quán

ăn bên cạnh, mở một phòng riêng, ăn một bữa no nê, ở đó yên tĩnh, chúng ta có thể từ từ bàn bạc, nếu thật sự là bảo bối, giá cả tự nhiên dễ thương lượng." Thực tế, chợ đồ cổ lúc này không có ai.

Nhưng Lý Sinh không muốn để Đại Kim Nha thấy mình mua giày.

Gã này là một tay chuyên nghiệp, biết hàng.

Lý Xuân nghe có đồ ăn, con sâu tham ăn trong bụng liền trỗi dậy.

Đi bộ cả ngày, còn chưa ăn cơm.

"Được thôi, có việc gì, ăn xong rồi nói." Lập tức, Lý Sinh dẫn Lý Xuân đi về phía quán ăn bên cạnh.

Việc này khiến Đại Kim Nha ngơ ngác một hồi.

Gã Lý Sinh này, vừa nghe có bảo bối đã mời người ta đi ăn cơm?

Ai biết bảo bối của Lý Xuân có phải là bảo bối thật không?

Nông dân bán hàng ở chợ đồ cổ, nhưng những người này không có khả năng giám định, thường cầm đồ không đáng tiền coi như bảo bối.

Đối với việc này, Đại Kim Nha cũng đã quen rồi.

Đối với việc Lý Sinh kéo Lý Xuân đi ăn cơm, ông ta cũng không cho là đúng, cho rằng món đồ trong tay Lý Xuân phần lớn không phải đồ tốt.

Vốn định nhắc nhở Lý Sinh phải cẩn thận giám định, nhưng đối phương quá vội vàng, không cho ông ta cơ hội nói, đã kéo Lý Xuân đi mất.

Đại Kim Nha đương nhiên không biết, Lý Sinh sớm đã biết món đồ trong tay Lý Xuân là bảo bối.

Nhanh chóng, Lý Sinh tìm được một quán ăn, khá yên tĩnh.

Lúc này không phải giờ ăn cơm, cũng không có ai.

Lý Sinh mở một phòng riêng, gọi vài món ăn, rồi mới mở lời.

“Lão hương, thấy chỗ này đủ yên tĩnh chưa?

Ở đây cũng không có người ngoài, có thể cho tôi xem hàng được không?” “Ừm.” Lý Xuân có chút do dự, nhưng sau một lúc ngẩn người, ông ta từ trong túi da rách lấy ra một chiếc giày thêu.

Lý Sinh vốn không hiểu đồ cổ, cầm trong tay xem qua, chỉ cảm thấy cổ kính, mũi giày nhọn như măng non, trên đó thêu hoa mẫu đơn, nền xanh, rất tinh xảo.

Chiếc giày này thực sự chỉ dài ba tấc, vừa nhọn vừa hẹp, không biết chân người thế nào mới có thể đi vừa chiếc giày nhỏ như vậy.

Thấy chiếc giày này, chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng Lý Sinh cũng tan biến.

Đã có giày ở đây, vậy thì phần lớn là không sai rồi.

“Ông chủ, chiếc giày này, rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?” Lý Xuân có chút căng thẳng hỏi.

Lý Sinh cười nhạt.

Anh đương nhiên biết chiếc giày này giá trị không nhỏ, nhưng hiện tại trong tay chỉ có một ngàn tệ, cũng chỉ có thể liệu sức mà làm.

Thấy Lý Sinh không trả lời ngay, Lý Xuân lập tức có chút căng thẳng.

Ông ta đang hy vọng dùng bảo bối này bán được giá tốt, để về nhà cưới một cô vợ mông to, sinh vài đứa con trai trắng trẻo bụ bẫm.

Nếu món đồ không đáng tiền, giấc mơ đẹp của Lý Xuân coi như tan thành mây khói.

“Là bảo bối lấy từ trong mộ cổ ra, tà ma lắm đấy, tuyệt đối là bảo bối thật.” Lý Xuân không nhịn được nói thêm một câu.

Trong lúc nói chuyện, chủ quán mang rượu và thức ăn lên.

Chương 5

Lý Sinh đã sớm khát khô cổ.

Lúc này cũng không quan tâm nhiều, trước tiên rót cho mình một ly nước, ừng ực uống cạn.

Lập tức cảm thấy một luồng khí sảng khoái dễ chịu dâng lên từ sâu trong cơ thể, lan tỏa khắp người.

Ăn cơm uống nước quả là đại sự hàng đầu của đời người.

Chỉ một ly nước xuống bụng đã mang lại cảm giác sung sướng như thần tiên.

Lý Sinh cầm đũa, nhanh chóng gắp thức ăn, ăn như hổ đói.

Có lẽ hành động thô lỗ như ma đói của Lý Sinh đã lây sang Lý Xuân.

Người nông dân không có kiểu cách ăn uống của người thành thị, sau khi hoàn hồn cũng lập tức tham gia vào cuộc chiến giành thức ăn.

Sau một trận gió cuốn mây tan, cả hai người đều đã lót dạ, động tác cũng từ từ lịch sự hơn.

Lý Xuân đã cởi mở hơn nhiều, liền kể tiếp về lai lịch của chiếc giày thêu.

Quê ông ta thường xuyên bị hạn hán, năm nay lại gặp đại hạn.

Có người nói là do hạn bạt gây ra, phải đánh chết hạn bạt thì trời mới mưa.

Cái gọi là hạn bạt, trong truyền thuyết là quái vật gây hạn hán, một biến thể của cương thi.

Nông thôn xưa cho rằng, hạn bạt là do người chết trong vòng một

trăm ngày sau khi chết biến thành.

Do phong thủy thay đổi, thi thể sau khi chết không phân hủy, trên mộ không mọc cỏ, đầu mộ thấm nước, biến thành hạn bạt, hạn bạt ban đêm sẽ vào nhà dân gánh nước.

Chỉ có thiêu chết hạn bạt, trời mới mưa.

Tục lệ đánh hạn bạt ngày xưa rất phổ biến.

Ở một số nơi hẻo lánh, mỗi khi gặp hạn hán, người ta liền đào mộ mới chôn, lôi thi thể ra đánh vào cột xương khô, rồi đốt xác.

Trường hợp của làng Lý Xuân cũng như vậy.

Cũng không biết hạn bạt ở đâu, chỉ nghe nói trong bãi tha ma hoang ở phía đông làng có một cỗ quan tài vô chủ.

Cũng không biết là của nhà ai, mọi người liền đoán rằng ở đó có thể có hạn bạt, bèn cùng nhau ra bãi tha ma, cạy nắp quan tài ra.

Sau khi mở ra, liền thấy trong quan tài có một thi thể nữ, quần áo trang sức trên người được bảo quản rất tốt, nhưng không phải trang phục hiện đại, mà là một xác cổ.

Bên cạnh thi thể nữ, có một con quái vật toàn thân mọc lông xanh, dài khoảng bảy tấc.

Trưởng thôn nói đó chính là hạn bạt, phải đánh chết thiêu đi.

Lập tức, mấy dân làng gan dạ bắt lấy con quái vật đó, dùng dao đâm chết, rồi dùng roi da quất.

Đánh đến khi con quái vật bốc ra nhiều khói đen, cuối cùng không còn động đậy, mới dùng lửa thiêu.

Cũng lạ, vừa mới đánh chết thiêu con quái vật đó, trên trời liền có tiếng sấm rền, mây đen kéo đến, xem chừng sắp có mưa lớn.

Thế là mọi người đều reo hò vui mừng, những người vốn nửa tin nửa ngờ cũng tin rằng đã thực sự đánh được hạn bạt, đánh đúng rồi.

Trưởng thôn lại nói người phụ nữ trong quan tài cũng là một tai họa.

Tử mẫu hung, phần lớn là người phụ nữ sau khi chôn cất mới sinh ra một đứa trẻ, biến thành hạn bạt.

Lời nói nghe đã thấy sợ hãi, rợn người.

Trưởng thôn phân phó Lý Xuân ở lại, thiêu quan tài đi để trừ hậu họa.

Sau khi mọi người rời đi, Lý Xuân ôm củi khô, chưa kịp bắt đầu thiêu thì bị một gã đàn ông to cao thô kệch trong làng tên là Mã Đại Đảm đuổi đi.

Hóa ra Mã Đại Đảm sớm đã nhắm đến những món đồ quý giá trên người thi thể nữ, chỉ vì trước đó đông người nên không dám ra tay.

Gã lột hết trang sức quần áo trên người thi thể nữ, gói lại, tiện tay nhét cho Lý Xuân một chiếc giày thêu, bảo ông ta đừng làm ầm ĩ.

Lý Xuân không dám đắc tội với Mã Đại Đảm, đành phải nuốt giận làm thinh.

Nào ngờ, vào tối hôm đó, nhà Mã Đại Đảm bị sét đánh.

Nhà cửa bị đánh thành đống đổ nát, cả nhà bốn người đều mất mạng.

Lý Xuân giấu chiếc giày thêu, luôn không dám hé răng, chờ một thời gian dài khi mọi chuyện lắng xuống mới mang chiếc giày thêu lên thành phố bán lấy giá hời.

Uống không ít rượu, tốn không ít công sức, Lý Xuân mới kể xong lai lịch chiếc giày thêu.

Nghe xong, Lý Sinh liền mở lời.

“Chiếc giày của ông đúng là hàng thượng phẩm, bảo quản mấy trăm năm mà vẫn còn tốt như vậy, không phải dễ thấy.

Nhưng trong ngành đồ cổ, quan trọng nhất là phải đủ bộ.

Đồ vật càng thành bộ càng có giá trị, nếu có thể tìm đủ một đôi giày thì giá sẽ cao lắm.” Lý Xuân nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử.

Lý Sinh biết thời cơ đã đến, cũng không phí lời thêm nữa, giơ ra ba ngón tay.

Chương 6

"Tôi thấy ông là người thật thà, cũng không nói nhiều nữa, dứt khoát một giá, ba trăm tệ." Toàn bộ gia sản trên người Lý Sinh cũng chỉ có một ngàn tệ vừa mới vay của Đại Kim Nha.

Khoản tiền này phải để dành lo chỗ ăn ở.

Ở khách sạn, thuê nhà, ăn cơm, mặc quần áo, đều cần tiền.

Xuyên không đến đây hai bàn tay trắng, không dám tùy tiện tiêu xài.

"Giá này của tôi tuyệt đối là giá cao nhất trong thành phố, tôi nói thật với ông, chiếc giày này có thể bán được bao nhiêu tiền, tôi cũng không biết.

Nếu ông cảm thấy thiệt, thì để lại địa chỉ liên lạc.

Sau này bán được giày, nếu không bán được giá tốt thì thôi.

Nếu bán được giá cao, tôi nhất định sẽ mang tiền kiếm được đến cho ông, chúng ta chia năm năm, mỗi người một nửa, thấy thế nào?" Không biết là giá Lý Sinh đưa ra khiến Lý Xuân hài lòng, hay là những lời nói đó có tác dụng, Lý Xuân gật đầu đồng ý.

"Tôi cũng nghĩ chiếc giày này nhiều nhất chỉ đáng giá ba trăm tệ.

Mấy ngày nay, tôi đi khắp các sạp hàng trong chợ đồ cổ, nhiều nhất họ cũng chỉ trả giá năm mươi tệ, đúng là gian thương." Lý Sinh không khỏi cười thầm.

Chợ đồ cổ là một thị trường chém giết, dựa vào mắt nhìn, kinh nghiệm và tài ăn nói.

Lý Xuân ăn mặc như nông dân, có người trả giá năm mươi tệ đã là

may mắn lắm rồi.

Nhưng Lý Xuân trông có vẻ thật thà, nhưng trong xương cốt lại ẩn giấu một chút thông minh khó nhận ra.

Các chuyên gia ở chợ đồ cổ thay nhau lên trận, lừa gạt mấy ngày, vậy mà không ai lừa được ông ta.

Cũng là một nhân tài!

Ba trăm tệ, chiếc giày thêu đã vào tay.

Lý Xuân cũng theo lời Lý Sinh, viết một địa chỉ đưa cho anh, rồi vội vã rời đi.

Gã này có lẽ cả đời cũng chưa thấy nhiều tiền như vậy.

Lúc này đang vội về nhà, nhờ bà mối tìm vợ.

Một gã đàn ông ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi chưa vợ, thèm đàn bà đến phát điên rồi.

Lý Sinh thanh toán tiền cho chủ quán, rồi nhét chiếc giày thêu vào người, lại một lần nữa đến tiệm của Đại Kim Nha.

Vừa vào tiệm đã thấy trong tiệm có thêm hai người.

Một người cao gầy, toát ra vẻ anh khí, ẩn chứa một cảm giác bí ẩn không hợp với tuổi tác.

Người còn lại thì mập, ngoài ra không có gì đặc sắc, tướng mạo bình thường, cho người ta cảm giác xuề xòa.

Ba người đang nói chuyện, thấy Lý Sinh vào, Đại Kim Nha liền đứng dậy.

"Ây da, Lý gia, ngài đấy à, sao ngài về nhanh vậy, làm ăn thế nào rồi?" Lý Sinh cũng không khách khí, tự mình ngồi xuống ghế, nhìn Đại Kim Nha một cái, rồi đi thẳng vào vấn đề.

“Nếu tôi không đoán sai, hai vị huynh đệ đây chắc là Hồ Ba Y và Vương Bàn Tử rồi.” Lời này vừa nói ra, trong mắt Hồ Ba Y thoáng hiện một tia kinh ngạc, rồi lập tức biến mất.

Vương Bàn Tử thì nhảy dựng lên, chỉ vào Lý Sinh.

“Chúng ta chưa từng gặp mặt, ngươi làm sao mà biết hai anh em ta?” Quả nhiên.

Lý Sinh cảm thấy vận khí của mình thật không tệ.

“Tôi tùy tiện đoán thôi, không ngờ lại đoán trúng.” Đó là lời thật lòng.

Lý Sinh thấy dáng vẻ của hai người, liền tự nhiên đoán ra thân phận của họ.

Nhưng lời giải thích này, Vương Bàn Tử rõ ràng không tin, ánh mắt dò xét Lý Sinh từ trên xuống dưới, đầy nghi ngờ.

Hồ Ba Y thì vẫn như cũ không biểu lộ cảm xúc, ra vẻ thâm trầm.

Đại Kim Nha mở lời phá vỡ sự ngượng ngùng trong phòng.

“Hồ gia, Bàn gia, đây là Lý gia mà tôi vừa mới nhắc đến.” Nghe vậy, sắc mặt Vương Bàn Tử lại lần nữa thay đổi, ngay cả trong mắt Hồ Ba Y cũng lại gợn lên vài phần sóng gió.

Vừa rồi họ có nghe Đại Kim Nha nhắc đến Lý Sinh.

Có thể một tay nhấc chiếc ghế trăm cân, sức lực đó, hai người họ tự hỏi mình không có.

Người có bản lĩnh, đi đâu cũng khiến người khác phải nể trọng.

Đương nhiên, không phải Hồ Ba Y và Vương Bàn Tử sợ Lý Sinh.

Hai người họ đều là những kẻ trời không sợ, đất không sợ.

Hơn nữa, sức lực lớn cũng chưa chắc đã thật sự mạnh.

Lăn lộn trên giang hồ, ai mà không có vài phần liều lĩnh, thật sự liều mạng, ai thắng ai bại cũng khó nói.

“Tại hạ Lý Sinh, đã ngưỡng mộ đại danh của hai vị từ lâu, hân hạnh hân hạnh.” Lý Sinh khách khí chắp tay.

Người ta nói đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại.

Chương 7

Lý Sinh đang hy vọng Hồ Ba Y và Vương Bàn Tử dẫn mình đến Long Lĩnh Mê Quật, tự nhiên cũng vui vẻ kết thân với hai người.

Dù sao cũng chỉ là chuyện múa mép, không có tổn thất gì.

Nghe Lý Sinh nói vậy, sắc mặt Vương Bàn Tử rõ ràng tốt lên vài phần, giữa hai hàng lông mày thoáng hiện một tia vui mừng không để ý.

Không ngờ ở đất Tứ Cửu Thành này, danh tiếng của Bàn gia cũng lớn đến mức khiến một người chưa từng gặp mặt như Lý Sinh cũng nghe qua.

"Tôi tên Vương Khải Huyền, đây là huynh đệ của tôi, Hồ Ba Y." Lý Sinh khẽ gật đầu ra hiệu.

Sau một hồi hàn huyên, Hồ Ba Y liền hỏi.

"Vừa rồi nghe Đại Kim Nha nói ngài đi bàn chuyện làm ăn, thế nào rồi?" Lý Sinh nghe vậy cũng không giấu giếm, từ trong ngực lấy ra chiếc giày thêu đó.

Đại Kim Nha là dân trong nghề, có bản lĩnh nhìn hàng một cái là biết, nhận lấy chiếc giày, xem đi xem lại kỹ lưỡng, không khỏi giơ ngón cái lên.

"Lý gia, thật không nhìn ra, ngài là tay lão luyện trong ngành đồ cổ, chiếc giày này, từ tay nghề, chất liệu, đều là hàng thượng phẩm, lại là đồ cổ chính hiệu mấy trăm năm, rất đáng tiền." Lý Sinh cười không nói.

Anh thật sự không hiểu gì về đồ cổ văn vật, chẳng qua là sớm biết tình tiết truyện như thế nào, nên mới quả quyết mua.

Bây giờ xem ra, không mua sai.

Đại Kim Nha cầm chiếc giày thêu trong tay, xem đi xem lại, rồi lại hỏi một câu.

"Không biết Lý gia mua với giá bao nhiêu?" Lý Sinh giơ ra ba ngón tay.

"Ba trăm tệ!" "Không tệ!" Đại Kim Nha lại lần nữa tán thưởng.

"Đại Kim Nha, ông là dân trong nghề, món hàng này tuy tôi đã mua, nhưng không dễ bán.

Tôi cũng nói thẳng, một ngàn tệ, ông thu đi, tôi cũng coi như trả xong nợ." Lý Sinh vừa nói ra, Hồ Ba Y và Vương Bàn Tử đều ngẩn người.

Trời ạ, món hàng vừa mới mua vào với giá ba trăm tệ, vừa quay tay đã đòi một ngàn, bắt Đại Kim Nha thu.

Tiền này cũng quá dễ kiếm rồi.

Gã này đầu óc có vấn đề, hay là đang tống tiền Đại Kim Nha thêm một phen?

Thế thì không được.

Có hai anh em ta ở đây, không để ngươi làm càn.

Nghĩ vậy, ánh mắt của hai người đều ẩn chứa chút không thiện cảm.

Có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay.

Nào ngờ, Đại Kim Nha lại rất sảng khoái.

"Được, theo ý Lý gia, một ngàn tệ, chiếc giày thêu này tôi nhận." Lần này, Bàn Tử và Hồ Ba Y có chút hồ đồ.

Nhìn dáng vẻ của Đại Kim Nha, rõ ràng không có chút gì không vui

cả.

Không nợ nần thật nhẹ cả người.

Nghe Đại Kim Nha đồng ý thu chiếc giày thêu với giá một ngàn tệ, Lý Sinh lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tuy đã xuyên không, có một hệ thống, nhưng không có tiền.

Thế giới này cũng giống như thế giới trước khi xuyên không, cần tiền.

Có tiền mới là đại gia.

Đại Kim Nha cẩn thận cất chiếc giày thêu đi, Lý Sinh liền thừa thắng xông lên.

"Tôi sớm đã nghe nói, đất Hoàng Thổ Tỉnh có toàn đồ tốt.

Tám trăm dặm đất Tần Xuyên xưa, đất của kinh đô ngàn năm sâu dày, bảo bối chôn dưới lòng đất nhiều không đếm xuể.

Huyện Cổ Mộ, đúng như tên gọi, mộ cổ ở đó nhiều vô số, e rằng không dưới mười vạn.

Mộ cổ ở đó tầng tầng lớp lớp.

Một chỗ có thể có mấy ngôi mộ.

Một xẻng xúc xuống cũng có thể đào được mấy món bảo bối.

Lão hán bán giày thêu chính là người ở huyện Cổ Mộ, nghe nói ở đó có không ít đồ tốt.

Đại Kim Nha là chuyên gia biết hàng, thuật phân kim định huyệt của Hồ huynh tôi cũng sớm đã nghe danh.

Không biết mấy vị có ý định gì không, chúng ta cùng nhau đi một chuyến đến huyện Cổ Mộ, thu về ít bảo bối tốt.

Không kiếm được tiền thì mở mang tầm mắt cũng tốt." Lý Sinh

luôn nhớ nhiệm vụ của hệ thống, phải đi thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật.

Muốn đi, cũng phải lừa mấy người trước mắt này đi cùng.

Đặc biệt là Hồ Ba Y.

Nghe Lý Sinh nói, Bàn Tử và Đại Kim Nha rõ ràng đều động lòng.

Chương 8

Cả hai đều là những kẻ thấy tiền là sáng mắt.

Nghe có bảo bối, có thể kiếm được không ít tiền, lập tức liền rục rịch.

"Ý hay đấy." Bàn Tử vỗ tay.

"Bốn người chúng ta mà đi cùng nhau, đó chính là tổ hợp hoàng kim, Lão Hồ biết phân kim định huyệt, Đại Kim Nha biết hàng, Lý gia thân thủ tốt, có sức lực, còn đầu óc của tôi thì, đỉnh của chóp, bày mưu tính kế không thành vấn đề…" Lời của hắn còn chưa nói xong, Lý Sinh và Hồ Ba Y đã đồng thời liếc nhìn hắn một cái kỳ quặc.

Đại Kim Nha ho khan hai tiếng.

Bàn Tử dường như không hề hay biết, chẳng hề để ý.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình là người thông minh nhất thiên hạ.

Lý Sinh thấy không ai phản đối, liền lập tức nói tiếp.

"Vậy chuyện này, chúng ta quyết định vậy đi, mai chọn một ngày tốt, cùng nhau đến huyện Cổ Mộ." Lời của anh vừa dứt, Hồ Ba Y liền lắc đầu.

"Tôi sớm đã rửa tay gác kiếm rồi, chuyện đổ đấu không làm nữa." Được rồi, lại cứng đầu.

"Đừng mà, tay nghề tốt như vậy, sao có thể bỏ phí được." Bàn Tử là người đầu tiên đứng ra phản đối.

Hồ Ba Y chỉ lắc đầu, không lên tiếng.

Lý Sinh biết suy nghĩ trong lòng Hồ Ba Y, rót một ly trà, uống một hơi cạn sạch.

“Lão Hồ, cảm giác nợ tiền không dễ chịu chút nào.

Nợ tiền của phụ nữ, cảm giác đó lại càng không dễ chịu, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp.” Nghe câu này, cơ thể Hồ Ba Y lập tức khẽ run lên.

Ông ta nhìn Lý Sinh với vẻ mặt không thể tin nổi.

Gã này, làm sao biết ông ta nợ tiền Dương Tuyết Lệ?

Lý Sinh đương nhiên sẽ không giải thích.

“Lần này chúng ta đến Hoàng Thổ Tỉnh, đổ vài cái đấu lớn, lấy ít bảo bối ra bán lấy tiền, cũng có thể trả hết tiền nợ phụ nữ, không nợ nần gì, không phải sao?” Lý Sinh nói như vậy, Hồ Ba Y cuối cùng cũng có chút dao động.

Khoản nợ của Dương Tuyết Lệ vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng Hồ Ba Y.

Dựa vào việc buôn bán ở chợ đồ cổ, thật sự không biết đến năm nào tháng nào mới có thể trả hết nợ.

Lý Sinh quan sát sắc mặt, tự nhiên nhìn ra được sự thay đổi trong vẻ mặt của ông ta, liền tiếp tục thừa thắng truy kích.

“Hơn nữa, bảo bối dưới lòng đất, cứ mãi chôn vùi dưới đất, không thấy ánh mặt trời, chẳng phải là lãng phí sao?

Nếu điều kiện dưới lòng đất tốt, bảo quản thỏa đáng thì thôi.

Nhưng phong thủy thay đổi, núi sông dịch chuyển, là chuyện thường tình.

Một khi gặp phải núi lửa phun trào, động đất, lũ lụt, thôi xong, tất cả đều hỏng hết.

Thay vì để những bảo bối đó hoang phí dưới lòng đất, bị chôn vùi, mục nát, hàng triệu năm cũng không thể thấy ánh mặt trời, chi bằng

chúng ta lấy ra, tạo phúc cho quảng đại quần chúng nhân dân.

Những thứ đó vốn là kết tinh trí tuệ và lao động của nhân dân lao động thời cổ đại.

Chủ mộ dựa vào việc bóc lột quảng đại nhân dân lao động mới chiếm hữu được những bảo bối đó.

Người đã chết rồi, cứ chiếm giữ mãi, dưới gầm trời này, có lý không?

Chúng ta đổ mộ của họ, là vì dân trừ hại, cướp của người giàu chia cho người nghèo." Lý Sinh nói một thôi một hồi, nói đến mức hoa rơi lả tả.

Đại Kim Nha và Bàn Tử đều trợn tròn mắt.

Mẹ kiếp.

Vị Lý gia này, cũng quá giỏi chém gió rồi.

Nói đen thành trắng, trắng thành đen.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đều bội phục không thôi, gần như đồng thời giơ ngón cái lên.

Đại Kim Nha cũng mở lời.

"Vị Lý gia này đúng là văn võ song toàn, hôm nay nghe ngài một phen nói chuyện, còn hơn tôi, Đại Kim Nha, đọc sách mười năm.

Hồ gia, Lý gia nói không sai, chúng ta vì dân trừ hại, tạo phúc cho quảng đại quần chúng nhân dân, không để bảo vật mãi mãi ngủ yên dưới lòng đất, là việc tốt lợi nước lợi dân, ngài đừng do dự nữa." Bàn Tử cũng đưa tay kéo Hồ Ba Y.

"Lão Hồ, đừng lề mề nữa, chúng ta làm một vố lớn, quyết định vậy đi." Hồ Ba Y dùng tay gõ nhẹ lên bàn, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Ý nghĩ nhanh chóng trả hết nợ cho Dương Tuyết Lệ đã chiếm thế thượng phong.

Một người đàn ông, không thể để phụ nữ xem thường.

Dù sao cũng phải tìm cách trả hết tiền nợ.

“Được, làm một chuyến.” Nghe Hồ Ba Y đồng ý, Lý Sinh lập tức yên tâm hơn nhiều.

Bảo bối các loại, anh không quan tâm.

Chương 9

Trong lòng Lý Sinh, quan trọng nhất là hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Đợi đến lúc đó, nhận được phần thưởng của hệ thống, Hồ Ba Y đi hay không cũng không quan trọng nữa.

Đương nhiên, hợp tác thêm vài lần nữa cũng được.

Đã quyết định đi đổ đấu, tự nhiên phải chuẩn bị một phen.

Móng lừa đen các loại đều phải chuẩn bị đầy đủ.

Nếu không, xuống dưới đó gặp phải một con đại tống tử là hỏng chuyện.

May mà Bàn Tử và Hồ Ba Y đều là chuyên gia trong lĩnh vực này, nhanh chóng đã chuẩn bị xong xuôi.

Mấy người hẹn một thời gian, liền chính thức lên đường, tiến đến huyện Cổ Mộ.

Lần này đi, quyết định đi đổ đấu, không chỉ đơn thuần là thu hàng.

Đại Kim Nha có bản lĩnh lừa gạt và kiến thức giám định đồ cổ hạng nhất, nhưng thực sự tự mình xuống mộ đi đổ đấu lại là lần đầu tiên.

Nhưng cha ông ta cũng là dân đổ đấu, Đại Kim Nha tuy nhát gan, nhưng cũng không làm mất mặt tổ tiên, cũng không tỏ ra chút sợ hãi nào.

Trước khi xuất phát, Lý Sinh còn đặc biệt chuẩn bị mấy cây chĩa hai răng, tháo cán gỗ ở đuôi ra, bỏ vào ba lô.

Đối với việc này, Hồ Ba Y và những người khác đều không hiểu,

nhưng Lý Sinh không nói, họ cũng không hỏi.

Ai mà không có bí mật nhỏ của riêng mình?

Tuy quyết định đồng hành, nhưng dù sao cũng là lần đầu kết bạn, không thể nói là có giao tình sâu đậm.

Kiểm tra an ninh thời đó không nghiêm ngặt như mấy chục năm sau, lúc đó có cũng như không, cũng không có thiết bị kiểm tra X-quang.

Mấy người lên tàu hỏa, thẳng tiến đến Hoàng Thổ Tỉnh.

Huyện Cổ Mộ là một huyện nhỏ hẻo lánh, không có tàu hỏa đi thẳng đến, phải đến thành phố thủ phủ của tỉnh, xuống tàu hỏa rồi lên xe ô tô đường dài đến huyện Cổ Mộ.

Một đường xóc nảy, chiếc ô tô cũ đó lại hỏng hóc.

Bàn Tử nghe nói nơi đây không xa bờ sông Hoàng Hà, liền đề nghị đi bộ đến bến phà tìm thuyền.

Đại Kim Nha và Hồ Ba Y cũng đều đồng ý, nhưng Lý Sinh lại có chút do dự.

Sự phát triển của tình tiết cho anh một cảm giác quen thuộc.

Tiếp theo, chắc là sẽ đi thuyền trên sông Hoàng Hà, gặp phải Thiết Đầu Long Vương.

Nhiệm vụ hệ thống giao là đi thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật, đại chiến với Thiết Đầu Long Vương trên sông Hoàng Hà chắc chắn không nằm trong nhiệm vụ của hệ thống.

Lý Sinh có chút do dự, không biết có nên đi gặp Thiết Đầu Long Vương không.

Đi đường vòng, qua cầu lớn Hoàng Hà?

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Sinh quyết định đi đến bến phà tìm thuyền.

Vị trí của huyện Cổ Mộ rất hẻo lánh, nếu thực sự đi qua cầu lớn Hoàng Hà, phải đi vòng thêm hai nghìn dặm, thật sự hơi xa.

Hơn nữa, Thiết Đầu Long Vương tuy đáng sợ, nhưng cuối cùng cũng chỉ là hữu kinh vô hiểm.

Huống hồ Lý Sinh trước đó đã sớm chuẩn bị, những cây chĩa hai răng trong ba lô chính là để đối phó với Thiết Đầu Long Vương.

Sau khi quyết định, bốn người liền đi về phía bến phà Hoàng Hà.

Trên đường đi rất hoang vu, trước không có làng, sau không có quán.

Địa hình Hoàng Thổ Tỉnh đầy rẫy khe rãnh, bốn bề hoang vắng, nhưng lại có vài phần cảm giác hào hùng.

Bốn người đi bộ mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được bờ sông Hoàng Hà.

Lý Sinh đưa mắt nhìn, thế nước Hoàng Hà vô cùng hùng vĩ.

Sông rộng mênh mông, sóng đục cuồn cuộn, nước sông như bùn vàng, lại như một con rồng vàng, cuồn cuộn chảy.

Bốn phía đều là những vách đá đất vàng dốc đứng, cũng không thấy bến phà ở đâu.

Cảnh non sông hùng vĩ như vậy khiến người ta tự nhiên dâng lên ý chí hào hùng, chỉ muốn cất tiếng hát vang.

Nhưng trên mặt Lý Sinh lại hiện lên một tia căng thẳng.

Anh cũng không còn tâm trí ngắm cảnh Hoàng Hà, nhìn quanh một vòng, phát hiện không xa có mấy cái cây không lớn không nhỏ, thích hợp làm cán cho chĩa hai răng, liền lập tức đi tới, lấy cưa sắt và dao găm ra, bắt đầu chặt cây.

Thấy hành động kỳ quặc của Lý Sinh, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha đều không hiểu.

“Lý gia, ngài làm gì vậy?

Chuẩn bị đi bắt nhím à?

Làm chĩa hai răng để làm gì?” Đại Kim Nha không nhịn được hỏi.

“Tôi thấy ý này không tệ.” Bàn Tử nghe nói bắt nhím, lập tức hứng thú.

Chương 10

"Cái nơi khỉ ho cò gáy này, ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng không có thuyền đò, nếu có thể bắt được một hai con nhím, nướng lên nhậu thì quả là mỹ vị thượng hạng." Nơi này không có quán ăn, đi bộ mấy tiếng đồng hồ, trừ Lý Sinh có cơ thể được hệ thống cường hóa, còn chịu đựng được, mấy người còn lại đều vừa mệt vừa đói.

Nghe có đồ ăn, mắt Bàn Tử sáng rực, cổ họng cũng không ngừng nuốt nước bọt.

Lý Sinh lại lắc đầu.

"Đừng nói bậy.

Nhìn xung quanh xem, nơi hoang vu này ngay cả cây cũng không mọc được mấy cây, lấy đâu ra nhím.

Hơn nữa, địa hình toàn khe rãnh thế này, có nhím thì bắt được không?

Đuổi kịp không?" Bị Lý Sinh nói cho một trận, Bàn Tử cũng không hề để ý, tính tình vốn xuề xòa, mặt da cũng đã sớm luyện được dày như tường đồng vách sắt, vẫn đuổi theo Lý Sinh hỏi.

"Vậy ngài chuẩn bị mấy thứ này để làm gì?" Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười bí ẩn.

Anh cũng không giải thích, mà mở lời nói.

"Chuyện này tạm thời không cần quan tâm, mấy người ra bờ sông Hoàng Hà xem, ở đó hát hò, la hét mấy câu, chắc chắn có thể gọi được thuyền đò ra." Bàn Tử đương nhiên không tin.

"Chém gió vừa thôi, nơi quỷ không đẻ trứng, chim không thèm ị

này, lấy đâu ra thuyền đò?

Ngươi có bản lĩnh gọi được thuyền, ngay cả ma cũng gọi ra được à?" Lý Sinh có ý muốn thể hiện tài năng, cũng để Bàn Tử và Hồ Ba Y tâm phục khẩu phục.

"Tôi thật sự không khoác lác, cứ làm theo lời tôi, chắc chắn có thể gọi được thuyền ra." Lý Sinh ra vẻ cao thâm, chắc nịch vô cùng.

"Được, nghe lời ngươi.

Dù sao ở đây cũng không có ai, không làm phiền dân.

Lão Hồ, hai chúng ta hát một đoạn Tín Thiên Du." Hồ Ba Y lại không để ý đến hắn, đứng trên vách đá cao bên bờ sông Hoàng Hà, gân cổ lên la hét một hồi.

Có lẽ bị tiếng hét lây nhiễm, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng đưa tay lên miệng, la hét inh ỏi.

Ba người lấy khổ làm vui, hoàn toàn quên mất hoàn cảnh của mình, lúc cao hứng liền lấy ra hai bình rượu trắng từ ba lô, vừa uống rượu vừa la hét.

Ba người phát điên được một hai tiếng đồng hồ, những cây chĩa hai răng của Lý Sinh cũng đã được lắp cán gỗ xong.

Trên sông Hoàng Hà vẫn không thấy bóng dáng chiếc thuyền nào.

Bàn Tử không khỏi cười.

"Lý ca, ngài nói chúng ta hát hò la hét là có thể gọi được thuyền ra, sao lâu vậy rồi mà ngay cả một bóng thuyền cũng không thấy?" Lý Sinh cũng thầm kỳ lạ, thuyền sao vẫn chưa xuất hiện?

Anh đang định mở lời thì nghe thấy Hồ Ba Y bên cạnh lại đang cao giọng hát Tần Khang 《Du Viên Bức Cung》.

"Lục trấn biến sinh thiên hạ loạn, Quan Tây phong hỏa vũ thư

truyện, tư tổ tông sáng nghiệp…" Đúng lúc này, chỉ thấy xa xa có tiếng động cơ mơ hồ truyền đến.

Một chiếc thuyền nhỏ, đạp trên sóng vàng cuồn cuộn, từ thượng nguồn trôi xuống.

Mắt Bàn Tử lập tức sáng rực.

"Mẹ kiếp, thật sự có thuyền." Mấy người lập tức lớn tiếng la hét.

Ban đầu, chủ thuyền căn bản không muốn chở, liên tục xua tay, ra hiệu không có cách nào dừng thuyền.

Bàn Tử đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, nơi này bốn bề hoang vắng, muốn đợi chuyến thuyền tiếp theo, không biết đến năm nào tháng nào.

Nếu bây giờ đi thuyền đến được huyện thành Cổ Mộ, liền có thể tìm một quán trọ ở lại, ăn một bữa ngon, rồi tắm rửa sạch sẽ, không cần phải ngủ ngoài núi hoang đồng vắng.

Lập tức, Bàn Tử lấy ra hai tờ nhân dân tệ, lớn tiếng hét "Hai mươi tệ, hai mươi tệ!".

Quả nhiên có tiền mua tiên cũng được, nghe giá hai mươi tệ, ông lão lái thuyền liền tìm một khúc sông nước chảy hiền hòa, cho thuyền cập bờ.

Bốn người vội vàng lên thuyền.

Thấy Lý Sinh cầm một bó chĩa hai răng, vẻ mặt ông lão lái thuyền có chút kỳ quái.

Nhưng tuổi tác cũng đã lớn, quanh năm lăn lộn giang hồ, người thế nào chưa gặp, chuyện kỳ lạ nào chưa trải qua?

So với những chuyện đó, một bó chĩa hai răng của Lý Sinh thực sự không đáng kể, tự nhiên cũng không hỏi nhiều.

Sau khi mấy người lên thuyền, ông lão lái thuyền liền khởi hành.

Thuận dòng nước xuống, sông chảy xiết, nhanh chóng đã đi được rất xa.

Trên mặt Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha đều hiện rõ vẻ vui mừng.

Đi bộ xa như vậy, lại ở trên sườn đồi đất vàng hoang vu không người thổi gió lạnh nửa ngày, ba người đều vừa mệt vừa rã rời.

Lúc này cuối cùng cũng lên được thuyền, nghĩ đến việc sắp có thể tìm quán trọ, thoải mái tắm nước nóng, ăn một bát mì bò nóng hổi, nghỉ ngơi thật tốt, sao có thể không vui?

Duy chỉ có vẻ mặt Lý Sinh, từ đầu đến cuối không hề có chút vui mừng, ngược lại còn hơi căng thẳng nhìn xung quanh.

"Lý gia, ngài đoán chuẩn thật đấy, chúng ta la hét như vậy mà thật sự gọi được thuyền ra.

Lý gia, ngài thật thần kỳ." Đại Kim Nha giơ ngón cái lên, ánh mắt nhìn Lý Sinh lóe lên vẻ không hiểu, kinh ngạc, cùng các loại cảm xúc phức tạp đan xen.

"Tôi, Đại Kim Nha, lăn lộn trên giang hồ bao nhiêu năm, tự nhận cũng có vài phần tài nhìn người, nhưng nhìn Lý gia lại càng ngày càng không thấu." Ông ta dùng hết tài ăn nói bình thường luyện được, ra sức nịnh bợ Lý Sinh.

Chương 11

“Lý gia thật lợi hại, sâu không lường được, tôi cũng không biết Lý gia còn giấu bao nhiêu bản lĩnh nữa.” Bàn Tử nghe vậy, chen vào một câu.

“Đại Kim Nha, đừng nịnh nữa.

Tùy tiện nói một câu, tình cờ trúng thôi, có gì kỳ lạ đâu.

Bên bờ sông Hoàng Hà, thế nào cũng có vài chiếc thuyền qua lại, nhắm mắt cũng đoán được, không phải bản lĩnh gì.” Bàn Tử rõ ràng không phục Lý Sinh.

Bình thường xuề xòa, nhưng trong xương cốt thực ra lại rất tự cao.

Trời không sợ đất không sợ, lão tử thiên hạ đệ nhất, tự nhiên sẽ không cảm thấy Lý Sinh có gì ghê gớm.

Lý Sinh cười cười, cũng lười mở miệng.

Lúc này vẻ mặt anh vô cùng tập trung, mắt luôn nhìn chằm chằm vào mặt sông đục ngầu, đề phòng Thiết Đầu Long Vương có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Gã đó một khi xuất hiện, e rằng lại không thể tránh khỏi một trận ác chiến.

Kể từ khi xuyên không, cơ thể được hệ thống cường hóa, sự tự tin vào cơ thể của Lý Sinh tăng lên gấp bội.

Vô hình trung cũng tăng thêm dũng khí vô hạn.

Sách cổ nói thanh niên trai tráng tinh khí vượng thịnh, chư tà lui tránh, có lẽ cũng là lý do này.

Một người tinh lực dồi dào, tinh thần phấn chấn, sẽ có một luồng khí thế trời không sợ đất không sợ.

Yêu ma quỷ quái, căn bản không tin.

Một khi cơ thể không khỏe, nằm liệt trên giường, không có tinh thần, không có sức lực, khó tránh khỏi có chút sợ này sợ nọ, nghi thần nghi quỷ.

Bình thường không tin thần phật, đến lúc quan trọng, trước ngưỡng cửa sinh tử, cũng khó tránh khỏi cầu xin thần phật phù hộ.

Nhân tính là vậy.

Lúc này trong lòng Lý Sinh cũng có chút đấu tranh tư tưởng.

Một mặt, sắp được thấy Thiết Đầu Long Vương trong truyền thuyết, có chút phấn khích.

Mặt khác, lại vì cục diện khủng bố có thể xảy ra tiếp theo mà cảm thấy lo lắng mơ hồ.

Đang nghĩ ngợi, đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đing, nhiệm vụ phụ tuyến được kích hoạt, tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương, phần thưởng là Thánh Thú Văn Thân.

Tác dụng: một khi kích hoạt, có thể tránh trăm độc, hóa giải vạn độc, có thể nâng cao toàn diện các thuộc tính của cơ thể, tất cả thuộc tính tăng gấp đôi, thời gian duy trì ba giờ." Lý Sinh ngẩn người, chỉ đi một chuyến thuyền đò mà lại kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến.

Tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương, không phải nói đùa chứ?

Trước đó, Lý Sinh chỉ định dùng chĩa hai răng đâm bị thương Thiết Đầu Long Vương, để nó chạy thoát là vạn sự đại cát.

Lúc này, lại bị hệ thống yêu cầu tiêu diệt nó, độ khó lập tức tăng

vùn vụt.

“Không ổn rồi, hệ thống đã kích hoạt nhiệm vụ, Thiết Đầu Long Vương nhất định sẽ đến.” Lý Sinh suy nghĩ một chút, sắc mặt đại biến, không nói một lời, liền tiện tay cầm lấy một cây chĩa hai răng.

Đúng lúc này, thân thuyền rung động dữ dội, thuyền chao đảo không ngừng, nước sông tạt vào, bắn lên người mọi người đầy bùn vàng.

Ông lão lái thuyền kinh hãi hét lên.

“Hà Thần gia hiển thánh, muốn thu thuyền của chúng ta.” Giọng ông ta vừa dứt, liền nghe thấy sấm chớp vang trời, mây đen cuồn cuộn, mưa lớn như trút nước đổ xuống.

Bầu trời tối sầm lại.

“Ầm!” Lại một tiếng sấm vang lên.

Một tia chớp xé toang bầu trời.

Dưới ánh chớp trong mây đen, Lý Sinh lờ mờ nhìn thấy trong dòng nước đục ngầu có một vật gì đó to như ngọn núi nhỏ.

Vật đó phần lớn chìm trong sông, chỉ có một phần nhỏ nhô lên mặt nước.

Phần nhô lên đó cũng lớn hơn một chiếc xe tải Đông Phong.

Cảnh tượng này khiến Lý Sinh cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Thiết Đầu Long Vương trong truyền thuyết, thật sự là một con quái vật khổng lồ như vậy sao?

Dựa vào mấy món đồ trong tay, có thật sự đấu lại được Thiết Đầu Long Vương không?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Ngay sau đó, thân hình anh đã lao vút đi.

Chỉ thấy một tay anh nắm lấy dây thừng trên thuyền, một tay cầm chĩa hai răng, hướng về phía Thiết Đầu Long Vương mà đâm tới.

Đường hẹp gặp nhau, kẻ dũng sẽ thắng.

Giây phút này, Lý Sinh tập trung toàn bộ tinh khí thần, quên đi mọi thứ bên ngoài.

Trong mắt anh, chỉ có Thiết Đầu Long Vương dưới sông.

Chương 12

Chĩa hai răng giơ cao, đâm thẳng xuống.

Mục tiêu, mắt phải của Thiết Đầu Long Vương.

Trên thuyền, Đại Kim Nha đã sớm say sóng đến mức ngã nghiêng ngã ngửa, không ngừng nôn mửa.

Lúc này thấy sấm chớp vang trời, Thiết Đầu Long Vương hiện thân, càng sợ đến hồn xiêu phách lạc.

Ông ta chỉ biết bám chặt vào lan can sắt trên thuyền, cả người gần như mềm nhũn.

Ông lão lái thuyền mê tín nhất, thấy Thiết Đầu Long Vương hiện thân, liền mất hết ý chí chống cự, nằm trong khoang thuyền, im lặng chờ chết.

Chỉ có Hồ Ba Y và Bàn Tử không tin tà, đang chuẩn bị tìm cách, cầm vũ khí đối phó với Thiết Đầu Long Vương thì thấy thân hình bay vút của Lý Sinh.

"Ầm!" Lại một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên.

Bầu trời được chiếu sáng.

Giữa sấm chớp, thân hình Lý Sinh như thần quỷ hạ phàm, như thiên thần, lao xuống.

Hồ Ba Y ngẩn người, không ngờ Lý Sinh lại dũng mãnh như vậy.

Mắt Bàn Tử càng trợn to.

"Mẹ kiếp, thật sự là mãnh hổ!" Giọng hắn còn chưa dứt, liền thấy Thiết Đầu Long Vương dưới sông há to miệng.

Cái miệng đen ngòm, đường kính có đến mấy mét, e rằng ngay cả

một con hổ cũng có thể nuốt chửng một hơi.

Thân hình Lý Sinh đang lao về phía đối phương.

Lợi ích của việc cơ thể được hệ thống cường hóa, lúc này hoàn toàn lộ rõ.

Động tác của Lý Sinh nhanh nhẹn vô cùng, vừa nhanh vừa chuẩn.

Tinh khí thần tăng gấp năm lần, nhanh nhẹn tăng gấp đôi, sức mạnh tăng gấp năm lần, sự nâng cao toàn diện này khiến Lý Sinh có phản ứng, sự nhanh nhẹn và sức mạnh siêu phàm.

Chĩa hai răng trên không trung theo sự di chuyển của Thiết Đầu Long Vương mà khẽ điều chỉnh phương hướng, nhưng vẫn luôn khóa chặt mắt phải của nó.

Còn cái miệng khủng bố đang há ra của Thiết Đầu Long Vương thì bị Lý Sinh hoàn toàn phớt lờ.

Trong ánh chớp, thân hình Lý Sinh so với Thiết Đầu Long Vương khổng lồ phía dưới tỏ ra vô cùng nhỏ bé.

Nhưng ngay sau đó, liền thấy cây chĩa hai răng trong tay Lý Sinh, "phập" một tiếng, đâm vào trong mắt phải của Thiết Đầu Long Vương.

Đâm một nhát, Lý Sinh mới biết Thiết Đầu Long Vương lợi hại đến mức nào.

Chĩa hai răng đâm vào đầu nó, như đâm vào tường đồng vách sắt, căn bản không đâm vào được.

Thiết Đầu Long Vương quả nhiên có một cái đầu sắt.

May mà chĩa hai răng có hai răng, một răng đâm vào đầu nó, răng còn lại lại đâm vào hốc mắt của Thiết Đầu Long Vương.

Đầu của Thiết Đầu Long Vương cứng như tường đồng vách sắt,

nhưng nhãn cầu thì không cứng như vậy.

Vạn vật trên đời đều có điểm yếu.

Toàn thân Thiết Đầu Long Vương cứng như sắt, duy chỉ có nhãn cầu là điểm yếu.

Một đòn của Lý Sinh có thể nói là đánh thẳng vào điểm yếu.

Nhưng răng còn lại của chĩa hai răng bị đầu sắt của Thiết Đầu Long Vương chặn lại, khiến cho răng đâm vào nhãn cầu cũng không thể đâm sâu vào được.

May mà bây giờ Lý Sinh có sức mạnh gấp năm lần người thường.

Cơ thể anh tì vào cán gỗ của chĩa hai răng, dùng sức một cái, liền nghe thấy tiếng "rắc" một tiếng, chiếc răng đâm vào đầu Thiết Đầu Long Vương gãy lìa tận gốc.

Thế là, chiếc răng đâm vào mắt Thiết Đầu Long Vương không còn ngoại lực cản trở, "vút" một tiếng, đâm sâu vào trong.

"BÙM!" Thiết Đầu Long Vương bị đâm một nhát, rõ ràng đau đớn vô cùng, lập tức cuồng tính đại phát.

Cơ thể nó quẫy đạp trong sông, tạo ra những con sóng cao hàng chục mét đáng sợ.

Lý Sinh buông tay, tay kia dùng sức kéo dây thừng, "vù" một tiếng, lại trở về thuyền.

Cảnh tượng kinh tâm động phách vừa rồi, trông có vẻ phức tạp vô cùng.

Thực tế lại chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Chớp mắt đã qua.

Hồ Ba Y và Bàn Tử còn chưa kịp hoàn hồn, Lý Sinh đã lại cầm

một cây chĩa hai răng khác, hướng về phía mắt còn lại của Thiết Đầu Long Vương mà đâm tới.

Bàn Tử lè lưỡi, miệng há to.

Hồ Ba Y cũng đầy vẻ không thể tin nổi.

Gã Lý Sinh này, cũng quá dũng mãnh đến mức phi lý rồi.

“Ngao!” Thiết Đầu Long Vương gầm lên.

Chương 13

Bị đâm mù một mắt, nó đã bị chọc giận hoàn toàn.

Lý Sinh ra tay vẫn ổn định như cũ, không có một chút sai lệch nào.

Đây là lợi ích của việc tinh khí thần được nâng cao.

Tinh khí thần mạnh mẽ không chỉ khiến tinh lực dồi dào, tinh thần phấn chấn.

Khi chiến đấu, cũng có thể nhanh chóng huy động toàn bộ tinh lực, khống chế cơ thể và động tác của mình.

"Rắc!" Tiếng răng sắt gãy lại vang lên, cây chĩa hai răng trong tay Lý Sinh lại một lần nữa đâm vào trong nhãn cầu còn lại của Thiết Đầu Long Vương.

Lần này, Thiết Đầu Long Vương đã bị mù hoàn toàn.

Tuy nhiên, sau khi hai mắt bị mù, Thiết Đầu Long Vương cũng hoàn toàn điên cuồng.

"BÙM." Cơ thể khổng lồ của Thiết Đầu Long Vương đột nhiên quẫy đuôi, chiếc thuyền sắt lập tức bị hất bay.

Thế là, những người trên thuyền như những hạt đậu bị rang trong chảo, văng tứ tung.

Lúc này, cơ thể Lý Sinh đang ở ngoài thuyền.

Nhưng anh vẫn luôn nắm chặt dây thừng của thuyền sắt mà đu đưa, lại chuẩn bị ra tay với Thiết Đầu Long Vương.

Lúc này thuyền sắt bị hất bay, Lý Sinh cũng bị dây thừng kéo theo, bay lên.

Vốn dĩ trên chiếc thuyền sắt đó có chất đống rất nhiều vật dụng

máy móc, nhưng không được đặt đều.

Một đầu nhẹ, một đầu nặng.

Bình thường đi thuyền thì không có vấn đề gì.

Nhưng lúc này bị Thiết Đầu Long Vương húc như vậy, liền nguy kịch.

Tuy nhiên, cơ thể Lý Sinh theo dây thừng đu đưa như vậy, thật trùng hợp, lại vừa vặn làm cho trọng lượng của thuyền sắt cân bằng.

Vốn dĩ cơ thể anh không nặng như vậy, nhưng theo dây thừng vung một cái, lại vừa đúng lúc tạo ra lực bốn lạng bạt ngàn cân.

Chiếc thuyền sắt bị ghì lại.

Tuy từ trên không trung rơi xuống, sóng vàng văng đầy thuyền, nhưng cuối cùng cũng không bị lật.

Lý Sinh theo đó rơi vào sông Hoàng Hà, may mà tay anh vẫn luôn nắm chặt dây thừng.

Vừa rơi xuống nước, anh liền men theo dây thừng leo lên, trong chớp mắt đã lại leo trở về thuyền.

Lúc này trên trời vẫn sấm chớp vang trời, Thiết Đầu Long Vương đang dấy lên sóng gió trong sông.

Nhưng bị Lý Sinh đâm mù hai mắt, nó đã không còn tìm được vị trí của thuyền sắt, chỉ điên cuồng lung tung, cuộn lên những con sóng khổng lồ.

Lý Sinh vừa lên thuyền, lập tức cầm lấy một cây chĩa hai răng khác.

Sau trận chiến kịch liệt vừa rồi, chút sợ hãi cuối cùng trong lòng đã tan biến.

Bây giờ trong đầu Lý Sinh chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là giết chết Thiết Đầu Long Vương để nhận thưởng nhiệm vụ.

Lúc này, Thiết Đầu Long Vương đã mất cả hai mắt, chẳng khác nào một con hổ già không răng, một con khỉ không móng vuốt.

Hầu hết bản lĩnh của nó đều đã bị phế bỏ.

Ấy vậy mà sau khi bị đau, Thiết Đầu Long Vương không hề bỏ chạy ngay lập tức, ngược lại còn há cái miệng lớn khủng bố như hố đen, định tìm người để nuốt chửng.

Tuy nhiên, trong mắt Lý Sinh, cái miệng há to của Thiết Đầu Long Vương chính là tử huyệt của nó.

Toàn thân Thiết Đầu Long Vương cứng như sắt, ngoài hai con mắt ra, chỉ có cái miệng đang há to này mới được coi là điểm yếu.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

"Ầm!" Lại một tia sét nữa giáng xuống.

Thiết Đầu Long Vương điên cuồng gầm thét, há to miệng lao về phía chiếc thuyền sắt.

"Đến hay lắm!" Lý Sinh hét lớn một tiếng.

Nếu con quái vật này bây giờ bỏ chạy, quả thực rất khó truy sát.

Sông Hoàng Hà sóng to gió lớn, khắp nơi đều là nước vàng đục ngầu.

Dù con rồng mù có chạy loạn xạ, Lý Sinh cũng chẳng biết đi đâu mà tìm.

Hơn nữa, thân hình Thiết Đầu Long Vương khổng lồ, tốc độ di chuyển trong nước cực nhanh, dù Lý Sinh có nhìn thấy cũng không tài nào đuổi kịp.

Thấy Thiết Đầu Long Vương lao tới, Lý Sinh ngược lại còn thấy yên tâm hơn.

Cơ thể anh lại nhảy lên một lần nữa, tay phải đưa ra sau, vung cây chĩa hai răng trong tay, nhắm thẳng vào miệng lớn của Thiết Đầu Long Vương, rồi dùng hết sức ném ra ngoài.

Cây chĩa hai răng như mũi tên rời cung, bay thẳng vào miệng Thiết Đầu Long Vương, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng nó đâm vào da thịt.

"Bùm!" Cơ thể Thiết Đầu Long Vương kịch liệt lật nhào, lập tức cuộn lên những con sóng lớn ngập trời.

Chương 14

Chiếc thuyền sắt giống như một tấm ván lướt giữa tâm bão, chao đảo dữ dội trên sông Hoàng Hà.

Mọi người, kể cả Lý Sinh, cũng bị va đập đến chóng mặt xây xẩm.

Nhưng anh biết, muốn kết thúc mọi chuyện, chỉ có cách nhanh chóng giết chết Thiết Đầu Long Vương.

Giữa sóng gió, Lý Sinh lại vung một cây chĩa hai răng khác ném ra.

Miệng của Thiết Đầu Long Vương rất lớn, răng nanh khủng bố, có lẽ nuốt chửng một chiếc xe hơi nhỏ cũng không thành vấn đề.

Nhưng cái miệng lớn như vậy cũng là một cái bia sống tốt nhất.

Chỉ cần nhắm đúng hướng, ném bừa cũng có thể trúng.

Sau khi liên tục ném ra mấy cây chĩa hai răng, biên độ cử động của Thiết Đầu Long Vương dần dần nhỏ lại.

Một lúc lâu sau, cuối cùng nó cũng không còn động đậy, nổi lềnh bềnh trên mặt nước vàng đục, bất động.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt thành công Thiết Đầu Long Vương, hoàn thành nhiệm vụ chi tuyến, phần thưởng: Thánh Thú Văn Thân." Nghe thấy tiếng hệ thống vang lên, Lý Sinh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, anh cảm thấy trên người mình dường như có thêm thứ gì đó.

Một cảm giác kỳ lạ, giống như bị ai đó xăm hình lên người vậy.

Lý Sinh lập tức hiểu ra, đó là Thánh Thú Văn Thân.

Trong lòng anh bỗng có một luồng nhận thức rõ ràng, chỉ cần một ý niệm, Thánh Thú Văn Thân có thể được kích hoạt.

"Phải tìm thời gian kích hoạt, thử nghiệm xem sao." Lý Sinh thầm nghĩ.

Anh không hề nghi ngờ uy lực của Thánh Thú Văn Thân.

Dù sao thì, hàng của hệ thống, tất nhiên là cực phẩm, tuyệt đối không cần phải nghi ngờ.

Nhưng hệ thống chỉ nói thời gian duy trì sau khi kích hoạt là ba giờ, lại không nói cách bao lâu mới có thể kích hoạt lại.

Cũng không biết sau ba giờ có bị suy yếu hay không.

Những điều này, chỉ có thể tự mình tìm hiểu.

Hệ thống này, lúc nào cũng mập mờ không rõ ràng.

Bây giờ đương nhiên không phải lúc, Lý Sinh lúc này vừa trải qua một trận đại chiến, đã mệt đến mức sắp lả đi.

Mặc dù Thiết Đầu Long Vương đã bị giết, nhưng cả nhóm vẫn đang trên thuyền, chưa cập bờ.

Nhưng không có Thiết Đầu Long Vương gây sóng gió, thuyền đi ổn định hơn rất nhiều.

Cũng lạ thay, khi Thiết Đầu Long Vương chết đi, trận mưa lớn trên trời, sấm chớp đùng đùng, cũng đều ngừng lại.

Mây đen tan đi, một vầng trăng sáng lộ ra ở phía chân trời.

Đêm trở nên quang đãng, mọi chuyện vừa rồi như một cơn ác mộng.

Mộng tỉnh không còn dấu vết.

Lão lái thuyền cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn con Thiết Đầu Long

Vương to như quả đồi nhỏ đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước vàng đục, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Bàn Tử nhìn Lý Sinh với vẻ mặt đầy sùng bái, giơ ngón tay cái lên.

"Lý ca, tôi phục rồi." Trận chiến vừa rồi của Lý Sinh, vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn, xem đến Bàn Tử cũng phải kinh hồn bạt vía, sự sùng bái dành cho Lý Sinh giờ đây như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn, chảy mãi không ngừng.

Đại Kim Nha vừa say sóng, vừa sợ hãi, hồn vía lên mây, đến lúc này mới dần dần định thần lại.

Thấy Thiết Đầu Long Vương đã bị giết, cảm giác may mắn vì thoát chết trong gang tấc lập tức dâng lên.

"Lý ca, ngài lợi hại quá." Hồ Ba Y nhìn con Thiết Đầu Long Vương đang trôi nổi trên sông, rồi lại nhìn Lý Sinh, trong mắt loé lên một tia sáng.

"Lý ca, anh đã sớm biết sẽ gặp Thiết Đầu Long Vương trên sông, cho nên đã chuẩn bị sẵn mấy cây chĩa hai răng này từ trước?" Lời này vừa nói ra, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều ngẩn người, đồng thời cũng nhìn về phía Lý Sinh.

"Lão Hồ, có câu nói 'Không có ba lạng ba, sao dám lên Lương Sơn?'.

Đã làm nghề này, sao có thể không có vài phần bản lĩnh chứ?" Lý Sinh cười cười, không phủ nhận.

Bàn Tử bừng tỉnh ngộ, lập tức vỗ đùi hét lớn.

"Lý ca quả là quá đỉnh, tôi hoàn toàn khâm phục rồi, sau này, tôi sẽ đi theo Lý ca, mong Lý ca đừng chê bai tôi." Trước đây Bàn Tử vẫn luôn không coi trọng Lý Sinh, sau khi chứng kiến trận chiến vừa rồi, suy nghĩ của cậu ta mới thay đổi.

Lời vừa dứt, đã nghe thấy lão lái thuyền "phịch" một tiếng, quỳ xuống, hướng về phía Lý Sinh, dập đầu lạy.

"Thần tiên trên cao, cảm ơn ngài đã cứu mạng cha con tôi." Thì ra con trai của lão lái thuyền cũng ở trên thuyền.

Vừa rồi gặp Thiết Đầu Long Vương, lão vốn đã buông xuôi.

Sau đó nghĩ đến con trai vẫn còn an toàn, lão mới lấy dũng khí, cố gắng giữ vững con thuyền trong buồng lái.

Vừa rồi thuyền lắc lư quá mạnh, lão vốn tưởng cha con mình hôm nay đều phải bỏ mạng tại đây.

Không ngờ, Lý Sinh lại giết chết được Thiết Đầu Long Vương.

Chương 15

Người có thể giết chết Thiết Đầu Long Vương, chẳng phải là thần tiên trên trời sao?

Lão đã từng nghe trong các vở kịch hát rằng, ác long gây sóng gió, thiên thần hạ phàm trừ hại… Lão lái thuyền cảm ơn Lý Sinh rối rít, khiến anh cũng có chút ngại ngùng.

Mấy người bàn bạc, định kéo xác Thiết Đầu Long Vương vào bờ.

Nhưng xác con quái vật này to như quả đồi, lúc này nước sông Hoàng Hà lại đang chảy xiết, sóng lớn.

Con thuyền nhỏ, căn bản không thể buộc nổi một vật khổng lồ như vậy, nếu cố gắng buộc vào, e rằng cả thuyền cũng sẽ bị dòng nước lớn cuốn đi, đành phải thôi.

Lúc này quần áo của mọi người đều đã ướt sũng, ai nấy đều thành chuột lột, toàn thân trên dưới, từ đầu đến chân, toàn là bùn vàng.

Con thuyền sắt trôi nổi trên dòng nước vàng cuồn cuộn, thuận theo sóng gió, cũng dần dần hướng về phía bờ, đã có thể nhìn thấy những ánh đèn lác đác ở phía xa.

Sông Hoàng Hà chín khúc mười tám đoạn, hết đoạn này đến đoạn khác.

Gần Cổ Mộ Huyện có một khúc sông khá yên bình, lão lái thuyền neo thuyền ở bến tàu, cuối cùng cả nhóm cũng lên bờ, chân đạp lên mặt đất.

Cổ Mộ Huyện tuy lịch sử lâu đời, nhưng không phải là một nơi phồn hoa.

Sau khi lên bờ, mấy người theo chỉ dẫn của lão lái thuyền, đi

thẳng đến nhà khách của huyện.

Ở một nơi nhỏ bé như thế này, dĩ nhiên không thể có điều kiện tốt.

May mắn thay, lại có một giờ cung cấp nước nóng.

Bốn người ai cũng như con gà rù vừa mới vớt lên từ vũng bùn vàng, dĩ nhiên là lập tức đi tắm nước nóng, gọi mấy bát mì thịt bò, ăn xong mới cảm thấy ấm người trở lại.

Lúc đại chiến với Thiết Đầu Long Vương thì không cảm thấy gì.

Bây giờ Lý Sinh nghĩ lại, không khỏi cảm thấy một trận sợ hãi.

Đây cũng là lần đầu tiên anh trải qua chuyện như vậy.

Nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra, nói khó cũng không khó, nói dễ cũng chẳng dễ.

Nếu không phải Lý Sinh đã sớm chuẩn bị chĩa hai răng, nhắm vào mắt của Thiết Đầu Long Vương mà tấn công, hậu quả sẽ ra sao, thật khó lường.

Lúc chiến đấu, Lý Sinh luôn tin rằng, hệ thống sẽ không giao cho mình một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Bây giờ xem ra, quả thực không tệ.

Nhưng sự nguy hiểm trong đó cũng khiến Lý Sinh không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai.

Chỉ là, thu hoạch lần này, trong lòng anh cũng có vài phần hài lòng.

Các thuộc tính cơ thể toàn diện tăng gấp đôi.

Điều đó có nghĩa là, Thánh Thú Văn Thân, một khi được kích hoạt, sẽ có sức mạnh gấp mười, nhanh nhẹn gấp ba, tốc độ gấp bốn, sức chịu đựng gấp sáu, tinh khí thần và sinh mệnh lực gấp tám, bách độc bất xâm.

Điều này, thật sự khiến người ta phấn khích.

Sau một trận chiến sinh tử, bốn người cũng đã trở thành bạn bè vào sinh ra tử.

Hồ Ba Y và Bàn Tử, đối với Lý Sinh rõ ràng không còn đề phòng như trước nữa.

"Lý ca, theo ý anh, tiếp theo chúng ta nên đi ngôi mộ nào?" Hồ Ba Y thành tâm xin chỉ giáo.

Bản lĩnh của Lý Sinh, anh ta đã được chứng kiến, cũng đã tâm phục khẩu phục.

Dùng lời nói thịnh hành của thế hệ sau, thì đến cả đầu gối cũng đã dâng hiến.

Hành động tiếp theo, Hồ Ba Y liền hỏi ý kiến của Lý Sinh đầu tiên.

Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe vậy, cũng đều đồng thời nhìn sang.

Không biết từ lúc nào, bốn người ẩn ẩn đã dần dần lấy Lý Sinh làm đầu.

Quả nhiên, có bản lĩnh, ở đâu cũng được người ta nể trọng.

Ánh mắt Lý Sinh, chậm rãi lướt qua ba người, thản nhiên cười.

"Nếu hỏi tôi, tôi đối với Cổ Mộ Huyện này cũng mù tịt, chẳng biết gì cả." "Phải tìm vài người dân địa phương, hỏi han kỹ lưỡng tin tức, hỏi rõ rồi hẵng xuất phát." Hồ Ba Y liên tục gật đầu.

"Lý ca nói rất đúng." Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

"Lý gia, lần trước người nông dân kia, đã để lại địa chỉ cho ngài, hay là chúng ta đến nhà ông ta xem sao." "Một là để hỏi thăm tin tức, hai là cũng có thể hỏi ông ta và dân làng gần đó xem có đồ tốt gì không, tôi có thể bỏ tiền ra mua." Bàn Tử vừa nghe lời này, lập tức vỗ

đùi một cái.

“Hay đấy, ý kiến của Đại Kim Nha không tồi.” Lý Sinh không có hứng thú lắm với việc thu mua đồ, trong đầu anh chỉ toàn là hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhưng biết ý của mấy người kia, liền gật đầu.

Dù sao, nếu thật sự có thể mua đồ kiếm tiền, Lý Sinh cũng không từ chối.

Ai cũng thích tiền, ở đâu cũng vậy.

Sau khi bàn bạc xong, bốn người cũng không nói nhiều thêm, ai về phòng nấy ngủ.

Vất vả cả ngày, dù là người sắt cũng có chút không chịu nổi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Chương 16

Sáng sớm hôm sau, mấy người vội vàng tắm rửa, thu dọn xong xuôi, lại gọi mấy bát mì thịt bò, vừa mới ăn xong thì thấy một người từ bên ngoài đi vào.

Không phải ai khác, chính là Lý Xuân, người lần trước đã bán đôi giày thêu ở Tứ Cửu Thành.

Thật là trùng hợp.

Lý Xuân vừa thấy Lý Sinh, cũng rất nhiệt tình, sau một hồi hàn huyên, Lý Xuân nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói.

"Lý lão bản, lần trước tôi để lại địa chỉ, không phải là để bừa đâu, không giấu gì ông, trong tay tôi có không ít bảo bối đấy." Nghe câu này, đồng tử của Đại Kim Nha lập tức hơi co lại.

Bàn Tử và Hồ Ba Y cũng đồng thời nhìn sang.

Lý Sinh thản nhiên cười.

"Nếu đã có đồ tốt, sao không mang ra cho tôi xem thử, vị Kim gia đây chính là người trong nghề, để ông ấy xem giúp, nếu đồ thật sự không tồi, tôi sẽ mua hết." "Được thôi." Nghe Lý Sinh nói vậy, Lý Xuân lập tức mừng rỡ ra mặt.

Lý Sinh đột nhiên lại hỏi một câu.

"Không phải chỉ có một chiếc giày thêu thôi sao?" Lý Xuân nghe vậy, lộ ra một vẻ mặt có chút thật thà chất phác, lại có phần ái ngại của người trung hậu.

"Lần trước không dám nói, chuyện này kỳ quái lắm.

Cả nhà Mã Đại Đảm đều bị sét đánh chết, nhà cửa cũng cháy rụi,

nhưng cái hòm đồ đó lại không hề hấn gì." "Tôi nhân lúc không ai chú ý, đã giấu hết đồ đi rồi." Lý Xuân sau khi giải thích một hồi, liền lon ton đi lấy bảo bối.

Nhìn bóng lưng Lý Xuân rời đi, trong mắt Lý Sinh loé lên một tia khác thường khó nhận ra.

Lý Xuân này, trông thì thật thà chất phác, vẻ mặt trung hậu.

Thực tế, lại che giấu rất sâu.

Hoàn toàn không đơn giản như bề ngoài.

Nhưng Lý Sinh cũng không để trong lòng.

Đoàn người của anh tuy là người ngoại tỉnh, nhưng lại là rồng mạnh qua sông.

Nếu thật sự có kẻ xưng hùng xưng bá nào muốn ra oai trước mặt Lý Sinh, thì đó chính là ông Thọ treo cổ - chê mình sống quá dài.

Đến cả Thiết Đầu Long Vương mà Lý Sinh còn giết được, lẽ nào lại sợ một lão nông dân quê mùa sao?

Lý Xuân đi nhanh, về cũng nhanh, khoảng giữa trưa, đã xách một cái hòm đi vào.

Lý Sinh liền đặt một phòng riêng, gọi mấy món ăn.

Vừa ăn uống, vừa xem bảo bối của Lý Xuân.

"Đây là chiếc giày thêu còn lại." Sau mấy ly rượu, Lý Xuân mở hòm, lấy ra một chiếc giày thêu.

"Thật sự có chiếc còn lại à?" Đại Kim Nha không thể chờ đợi mà nhận lấy, cẩn thận xem xét.

Quả nhiên không khác gì chiếc trước, công phu tinh xảo vô cùng.

Nhìn đến Đại Kim Nha hai mắt sáng rực.

Giới đồ cổ, rất coi trọng sự trọn vẹn.

Chiếc giày trước, Đại Kim Nha đã bỏ ra một nghìn tệ để mua lại từ tay Lý Sinh.

Nếu có thể gom đủ một đôi, giá có thể tăng gấp ba bốn lần.

Nhưng, vừa thấy bảo bối, bản chất thương nhân của Đại Kim Nha lập tức lộ ra.

Liếc mắt nhìn Lý Xuân, cười tủm tỉm đặt chiếc giày thêu lên bàn.

"Thế nào, đôi giày này chắc không đáng tiền lắm đâu nhỉ?" Lý Xuân lo lắng hỏi một câu.

Trước đây ở Tứ Cửu Thành, Lý Sinh từng nói, nếu giày thêu có đủ một đôi, giá sẽ tăng lên không ít.

Lý Xuân cũng rất mong chờ.

Đại Kim Nha nghe vậy, thong thả giơ hai ngón tay ra.

"Giá chốt, hai trăm tệ." Lý Xuân vừa nghe, lập tức sốt ruột.

"Chiếc giày trước tôi bán cho Lý lão bản, cũng đã được ba trăm tệ, sao bây giờ cả đôi lại còn thấp hơn?" Đại Kim Nha bình tĩnh liếc một cái, cầm ly rượu trên bàn, uống cạn ly rượu trắng, mới lộ ra hàm răng vàng đặc trưng, mở miệng nói.

"Lý gia ra giá ba trăm, là thấy ông từ xa chạy một chuyến đến kinh thành không dễ dàng, thấy thương tình nên mới ra giá ba trăm mua." "Nếu không, trước đây ông cũng đã đi lòng vòng ở kinh thành khá lâu, có ai ra giá quá năm mươi tệ không?" Nghe câu này, sắc mặt Lý Xuân lập tức hơi thay đổi.

Thật không thể không nói, lời của Đại Kim Nha không sai một li.

Trước đây ông ta đã đi lòng vòng ở Phan Gia Viên ở kinh thành rất lâu, người buôn đồ cổ ra giá cao nhất cũng chỉ là năm mươi tệ.

Lý Xuân không nỡ bán.

Ai ngờ sau đó gặp được Lý Sinh, bán được ba trăm tệ, khiến Lý Xuân vui đến mức mấy ngày liền mơ cũng cười tỉnh.

Đại Kim Nha là tay buôn lão luyện, giỏi nhất là quan sát sắc mặt, dĩ nhiên nhìn ra sự thay đổi trên mặt Lý Xuân.

"Tôi ra giá hai trăm, là giá hợp lý rồi, hơn nữa, không phải còn cả một hòm đồ sao?

Chương 17

Tôi mua hết, chẳng lẽ ông không cho chút ưu đãi à?" Trên mặt Lý Xuân lộ ra vẻ do dự giằng co.

Hồi lâu sau, ông ta cầm một ly rượu trắng, uống một hơi cạn sạch, cắn răng, gật đầu.

"Được, theo ông, hai trăm tệ." Nói xong, Lý Xuân lại từ trong hòm lấy ra một đôi hoa tai.

Đại Kim Nha vừa thấy, trong mắt lập tức sáng rực, liền nhận lấy đôi hoa tai, lấy ra kính lúp, cẩn thận xem xét, vẻ mặt càng lúc càng kích động.

"Thế nào, đáng giá bao nhiêu tiền?" Lý Xuân căng thẳng hỏi.

Đại Kim Nha vẻ mặt kích động, quên cả ra vẻ, chỉ chăm chăm nhìn đôi hoa tai, ai cũng có thể thấy trong mắt ông ta có sự tham lam và vui mừng.

May mà bản chất thương nhân vẫn còn đó, ông ta liền giơ năm ngón tay ra.

"Năm trăm!" Đại Kim Nha chưa kịp nói, Lý Xuân đã mừng rỡ reo lên một tiếng.

Đại Kim Nha ngẩn ra, rồi khẽ gật đầu.

"Năm trăm, không được nuốt lời." Lý Xuân vui mừng khôn xiết, hiển nhiên cũng sẽ không nuốt lời, lại mở hòm ra.

Lý Sinh liếc mắt nhìn, lập tức thấy trong hòm có vô số trang sức vàng bạc, vòng cổ ngọc trai, ánh vàng lấp lánh, rực rỡ chói mắt.

Lý Xuân nhanh chóng lấy ra một chiếc vòng tay vàng, chưa kịp

đưa ra, đã bị Đại Kim Nha giật lấy.

Đại Kim Nha cầm chiếc vòng tay, hai mắt nhìn thẳng, toàn thân run rẩy, giống như nhìn thấy bảo bối tám đời chưa từng thấy.

"Tám trăm." Bản năng của Đại Kim Nha vẫn còn đó.

Nghe con số tám trăm, Lý Xuân cũng vô cùng kích động.

Rõ ràng, đối với mức giá này, ông ta rất hài lòng.

Lý Sinh liền lên tiếng.

"Trong hòm có nhiều bảo bối như vậy, theo tôi thấy, cũng đừng thẩm định từng món một nữa, hay là ra một giá trọn gói đi, một vạn tệ, bán không?" "Bán!" Lý Xuân "xoạt" một tiếng, đứng bật dậy.

Đại Kim Nha nghe vậy, cũng hưng phấn nhảy dựng lên.

"Vậy quyết định thế nhé, một vạn tệ, ai cũng không được nuốt lời." Vừa nói, ông ta vừa mở cái túi da mang theo bên người.

Hôm qua suýt mất mạng trên thuyền, Đại Kim Nha vẫn không buông tay khỏi cái túi này.

Lúc này, ông ta nhanh chóng lấy ra từng cọc tiền.

"Vậy thì tôi một tay giao tiền, một tay giao hàng." Một thương vụ lớn, cứ thế mà thỏa thuận xong.

Cả hai bên đều vô cùng vui vẻ.

Sau khi uống thêm vài ly rượu, Lý Xuân liền nhận tiền, vội vàng rời đi.

Lý Xuân vừa đi, Bàn Tử đã không thể chờ đợi mà mở hòm ra, lấy từng món bảo bối bên trong, để Đại Kim Nha thẩm định.

Đại Kim Nha lăn lộn ở Phan Gia Viên nhiều năm như vậy, nhãn lực tuyệt đối là hàng đầu.

Nhưng nhiều bảo bối tốt như vậy, cũng là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy.

Bình thường những người bán hàng ở Phan Gia Viên, đa phần là những tên trộm mộ vặt vãnh.

Làm gì có bảo bối thật sự tốt, thỉnh thoảng thấy được một hai món hàng thượng phẩm, đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng Đại Kim Nha để nâng cao nhãn lực, bình thường không có việc gì liền lật sách cổ đọc, tăng thêm kiến thức, có thời gian rảnh liền chạy đến bảo tàng, quả thực cũng là nửa chuyên gia.

"Cái vòng cổ này, tôi nói cho các cậu biết, ít nhất cũng đáng giá năm nghìn tệ." Lý Xuân không có ở đây, Đại Kim Nha cũng không giấu giếm nữa, nói giá thật.

"Còn có bộ y phục của phụ nữ này, nhìn chất liệu, công phu, đường kim mũi chỉ… được bảo quản tốt như vậy, thật sự là bảo vật hiếm có trên đời!" Bàn Tử ở bên cạnh sốt ruột.

"Rốt cuộc, bộ y phục này đáng giá bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha liếc một cái.

"Bàn gia, trước mặt bảo bối mà nói tiền thì thật là dung tục." "Phì!" Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt.

"Bớt giả bộ với tôi đi, chúng ta ai mà chẳng tục?

Nhanh lên, bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha trầm ngâm hồi lâu.

"Bảo bối này quá quý giá, quả thực không dễ nói tiền, nếu mang đến buổi đấu giá bí mật dưới lòng đất, bán được mười mấy vạn, cũng không có gì lạ." "Mười mấy vạn?" Bàn Tử trợn mắt há mồm, miệng há to không khép lại được.

"Trời đất ơi, phát tài rồi, phát tài rồi, Lão Hồ, ông nghe thấy

không, mười mấy vạn, tôi phát tài rồi.” Cú sốc mười mấy vạn quá lớn, Bàn Tử có chút điên loạn.

Lúc này, cửa phòng bao, bị người ta đạp mạnh một cái, tung ra.

Mười mấy gã đàn ông cường tráng, trong tay cầm gậy gỗ ống thép, xông vào.

Đại Kim Nha vội vàng thu dọn đồ đạc, nhét loạn xạ vào hòm, dùng thân mình đè chặt cái hòm lại.

Đây chính là vốn liếng để làm giàu.

Mạng có thể mất, nhưng đồ tuyệt đối không thể mất.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đều vô cùng căng thẳng.

Chương 18

Những người này đến không có ý tốt, chuẩn bị hắc ăn bạch sao?

Đúng vậy.

Hắc ăn bạch.

Bàn Tử không cho rằng việc mình làm có liên quan đến hắc đạo.

Cậu ta vô thức cầm lấy chai rượu trắng trên bàn.

Nếu thật sự phải đánh, Bàn Tử không nhận thua.

Nhưng đối phương đông người, lại đều mang theo vũ khí, trong lòng Bàn Tử cũng có chút lo lắng.

Lý Sinh sau trận chiến với Thiết Đầu Long Vương, càng thêm tự tin vào thực lực của mình.

Hơn nữa sau đó, anh lại nhận được phần thưởng của hệ thống, đang buồn rầu không có cơ hội thử nghiệm uy năng của Thánh Thú Văn Thân.

Những người này khí thế hung hăng, nhưng Lý Sinh lại không hề sợ hãi.

"Không biết là bạn bè trên giang hồ nào đây?

Xông vào mà không báo danh, chẳng phải là quá vô lễ sao?" Lý Sinh không nhanh không chậm nói, ánh mắt rơi vào gã đàn ông đầu trọc dẫn đầu.

Đó là một gã đàn ông to lớn thô kệch, mặt mũi hung dữ đáng sợ, trên mặt có một vết sẹo dao, da thịt bên trong lộn ra ngoài, trông rất đáng sợ.

Thân hình vô cùng vạm vỡ, cao không dưới một mét chín, cân

nặng không dưới hai trăm cân.

Cánh tay tròn lẳn, còn to hơn đùi người bình thường.

“Lão tử tên Mã Đại Đảm, anh em trên giang hồ đều gọi tao là Mã ca, ở đất Cổ Mộ Huyện này, lão tử là lão đại.” “Mấy thằng ngoại tỉnh chúng mày, dám ở đây buôn lậu văn vật, tao thấy chúng mày sống không kiên nhẫn rồi phải không.” “Anh em, lên cho tao, đánh thật mạnh vào.” Mã Đại Đảm nói xong, liền vung bàn tay to như cái quạt hương bồ, tát về phía Lý Sinh.

Thân hình cao to, cân nặng hơn hai trăm cân, trong mắt người bình thường, chẳng khác nào một con bò mộng.

Đối với một người bình thường nặng một trăm cân, tuyệt đối là một sự tồn tại không thể thách thức.

Đồng tử của Lý Sinh hơi co lại.

Trong một khoảnh khắc, anh đã lựa chọn kích hoạt Thánh Thú Văn Thân.

Toàn bộ thuộc tính toàn thân tăng gấp bội.

Sức mạnh bùng nổ lập tức lan tỏa khắp cơ thể.

Nhanh nhẹn tăng gấp ba, tốc độ tăng gấp sáu, động tác của Mã Đại Đảm, trong mắt Lý Sinh, chẳng khác nào động tác quay chậm.

Lý Sinh đưa tay ra đỡ, cánh tay trông có vẻ gầy yếu, so với cánh tay to khỏe của Mã Đại Đảm, hoàn toàn không tương xứng.

Tuy nhiên, vừa giao thủ, liền lập tức phân rõ mạnh yếu.

Mã Đại Đảm vốn tưởng rằng bằng vào thể hình, chắc chắn có thể xách Lý Sinh lên như xách một con gà con.

Ai ngờ, người bị xách lên, lại chính là hắn ta.

Sức mạnh gấp mười có nghĩa là gì?

Nếu một người bình thường có một trăm cân sức lực, một gã tráng hán như Mã Đại Đảm, sẽ có hai trăm cân.

Vì vậy, đối phó với người bình thường, có thể dễ dàng dùng sức lực áp đảo, giành chiến thắng.

Nhưng Lý Sinh có sức mạnh gấp mười lần người bình thường, tức là, một nghìn cân sức mạnh.

So với sức mạnh của Mã Đại Đảm, hoàn toàn là sự nghiền ép không tương xứng.

Cơ thể hai trăm cân trông thì khỏe mạnh, nhưng trước mặt sức mạnh gấp mười, chỉ như một đứa trẻ hai mươi cân.

Đây là khái niệm gì?

Một đứa trẻ sáu tuổi, cân nặng trung bình cũng đã bốn mươi cân.

Mã Đại Đảm trong tay Lý Sinh, chẳng khác nào một đứa trẻ mẫu giáo.

Trong phòng, những người khác cũng bắt đầu ra tay.

Chỉ thấy động tác của Lý Sinh nhanh như điện, trong nháy mắt, đã hạ gục toàn bộ mấy chục người xuống đất.

Nhanh nhẹn gấp ba, tốc độ gấp sáu, thật không phải nói suông.

Dù những người này trong tay cầm gậy gỗ ống thép.

Vô dụng.

Trước mặt sự nhanh nhẹn, tốc độ, sức mạnh vô song của Lý Sinh, họ căn bản không có sức chống cự.

Bàn Tử và Hồ Ba Y chưa kịp ra tay, Đại Kim Nha ôm hòm, đang chuẩn bị bỏ chạy.

Liền thấy Lý Sinh như hổ vào bầy dê.

Trong nháy mắt, mười mấy gã đàn ông cường tráng, toàn bộ bị hạ gục.

Chương 19

Bàn Tử xem đến trợn mắt há mồm, kinh ngạc đến mức cằm sắp rơi xuống đất.

Mãi đến khi Lý Sinh thu tay đứng lại, cậu ta mới bừng tỉnh.

“Lý ca, anh… có phải là người không vậy?” “Cậu mới không phải là người đấy.

Cả nhà cậu đều không phải là người.” Lý Sinh bực bội lườm Bàn Tử một cái.

Bàn Tử cười gượng, gần như vô thức rụt cổ lại.

Chỉ sợ Lý Sinh cho một cái tát.

“Đừng hiểu lầm, Lý ca, anh quá mạnh rồi, thân thủ, sức mạnh, quả thực mạnh mẽ phi nhân loại.” Có biết nói chuyện không vậy?

Cứ loanh quanh cái chữ phi nhân loại là sao?

Lý Sinh lại lườm Bàn Tử một cái.

Bàn Tử không hiểu sao cảm thấy bất an, vội vàng đổi giọng, không biết xấu hổ mà nịnh nọt.

“Lý ca, trên đời này, không ai đàn ông hơn anh nữa rồi.

Đẹp trai đến vô phương cứu chữa, mạnh mẽ đến vô dược khả y, đàn ông đến không thể đàn ông hơn.” Hồ Ba Y ở bên cạnh xen vào.

“Bàn Tử, cậu học tiếng Anh từ khi nào vậy?” “Còn không phải vì cô gái người Mỹ kia sao, tiếng Anh của tôi, đều học từ cô ấy cả đấy.” “Được rồi, hai người đừng nói nhảm nữa, thẩm vấn xem, bọn Mã Đại Đảm này, rốt cuộc là chuyện gì.” Vừa đến Cổ Mộ Huyện, vừa mới giao dịch xong với Lý Xuân, bọn Mã Đại Đảm đã xuất hiện.

Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Xem ra, bọn họ đã sớm chuẩn bị để cướp đi số hàng trong tay mình.

Cái tên Mã Đại Đảm, Lý Sinh từng nghe Lý Xuân nói, cả nhà bốn người của Mã Đại Đảm đều bị sét đánh chết.

Nhưng Mã Đại Đảm trước mắt, rõ ràng vẫn sống sờ sờ.

Vậy lời của Lý Xuân, là đang lừa người.

Lão nông dân trông có vẻ trung hậu thật thà kia, quả nhiên không đơn giản như bề ngoài.

Lý Sinh tiện tay xách Mã Đại Đảm lên, lại ném xuống đất, đưa một chân ra, đạp lên ngực hắn, cười hì hì nhìn.

Thân thủ của Lý Sinh đáng sợ như vậy, thật sự đã dọa Mã Đại Đảm sợ mất mật.

Hắn hiểu ra, lần này, thật sự đã đụng phải tấm sắt rồi.

"Là người của Lý Xuân sắp xếp phải không?" Lý Sinh mơ hồ đoán ra được một chút, mở miệng hỏi.

"Vâng, mấy vị đại gia, Lý Xuân là đàn em của tôi, trông hắn có vẻ trung hậu thật thà, nên tôi đã bảo hắn đến kinh thành, tìm mấy người thu mua đồ cổ." Mã Đại Đảm cũng rất thẳng thắn, một năm một mười, kể lại hết đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra sau khi lấy được những bảo bối từ xác người phụ nữ, hắn đã lên kế hoạch bán chúng đi.

Sau khi suy đi tính lại, cuối cùng quyết định để Lý Xuân mang một chiếc giày thêu đến kinh thành.

Ở đó đã gặp Lý Sinh.

Sau đó, liền có những chuyện tiếp theo.

Lý Xuân rõ ràng có ý dẫn Lý Sinh và mọi người đến Cổ Mộ Huyện.

Thực tế, trong những ngày lang thang ở kinh thành, hắn cũng đã có ý vô ý nói với không ít người về Cổ Mộ Huyện.

Nhưng cuối cùng đến đây, chỉ có nhóm của Lý Sinh.

Dĩ nhiên, cũng có thể những người khác chưa xuất phát.

Dù sao, từ kinh thành đến Hoàng Thổ Tỉnh cũng không dễ dàng, cũng cần thời gian để chuẩn bị.

Mã Đại Đảm để Lý Xuân mang hòm đến, thỏa thuận xong giá cả.

Sau khi giao dịch hoàn thành, Mã Đại Đảm liền lập tức trở mặt.

Một hòm bảo bối như vậy, chắc chắn không chỉ đáng giá một vạn tệ.

Nếu không, đối phương tại sao lại trả tiền mua một cách sảng khoái như vậy?

Là một đại ca lăn lộn trên giang hồ, sao có thể để cơ hội phát tài, bị người khác cướp mất?

Vì vậy, Mã Đại Đảm liền dẫn một đám anh em, đến cướp lại đồ trong tay Lý Sinh.

Cái này gọi là ăn cả hai đầu.

Ở Cổ Mộ Huyện thu mua bảo bối, thường xuyên xảy ra chuyện này.

Những thương nhân bị cướp, sau đó thường không dám lên tiếng.

Dù sao, những món đồ họ thu mua, bản thân cũng không chịu được sự điều tra nghiêm ngặt.

Nếu báo án để tìm lại những món đồ này, chắc chắn là không thể.

Mã Đại Đảm vốn tưởng rằng, cướp lại đồ trong tay Lý Sinh, chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 20

Dù sao thì họ cũng đang ngồi trong phòng bao.

Không ngờ, Mã Đại Đảm vạn vạn cũng không ngờ, Lý Sinh lại đáng sợ như vậy.

Mười mấy anh em, không đủ cho người ta khởi động gân cốt.

Không phải rồng mạnh thì không qua sông.

Khi thật sự có rồng mạnh qua sông, rắn địa đầu như hắn, phải ngoan ngoãn một chút.

Mã Đại Đảm lăn lộn trên giang hồ đã nhiều năm, sớm đã hiểu được một số đạo lý.

“Lý ca, chuyện này là lỗi của anh em tôi, một vạn tệ kia, tôi xin hoàn trả đủ, đồ đạc các vị cứ mang đi hết, coi như tôi kết giao một người bạn.” “Ai làm bạn với mày?” Bàn Tử phi một cước, đá vào người Mã Đại Đảm.

Hôm nay nếu không có Lý Sinh ở đây, mấy người họ, không chết cũng phải lột một lớp da.

Dù sao cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Vì vậy, trong lòng Bàn Tử một trận sợ hãi, hận ý đối với Mã Đại Đảm khó tiêu.

“Theo tôi thấy, mọi người nên dĩ hòa vi quý.

Lý gia, chúng ta đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho họ một lần đi.” Đại Kim Nha mở miệng xin tha cho bọn họ.

Lý Sinh liếc nhìn một cái, lập tức hiểu ra.

Bọn Mã Đại Đảm này, thật sự không dễ xử lý.

Không thể nào giết hết bọn họ được.

Tuy thế giới đạo mộ không phải là thế giới ở kiếp trước, trị an của thế giới đạo mộ, tương đối kém.

Những người này đều là côn đồ, lưu manh xã hội, bắt nạt người khác, thu phí bảo kê, là chuyện thường thấy.

Mạng người ở đây không đáng tiền.

Nhưng, Lý Sinh và mọi người, cũng không muốn giết người.

Nếu đã không thể giết, vậy chỉ có thể thả.

Mã Đại Đảm sẵn sàng nhận thua, chủ động cầu hòa, thực sự là giải pháp tốt nhất.

"Được, nể tình ngươi mới phạm lần đầu, hôm nay ta tha cho ngươi một lần." "Nếu còn có lần sau, thì đừng trách ta không khách khí." "Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, ném mấy người xuống, đến cả bọt sóng cũng không có." Lý Sinh thu chân đang đặt trên người Mã Đại Đảm về, nhưng không quên lên tiếng cảnh cáo vài câu.

Mã Đại Đảm và đám người của hắn liên tục cảm ơn, vạn lần tạ ơn, lập tức lồm cồm bò dậy, chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, liền cho người mang đến số tiền một vạn tệ mà Đại Kim Nha vừa trả, hoàn trả đầy đủ.

Xem ra, thật sự bị thân thủ của Lý Sinh dọa vỡ mật rồi.

Thế giới đạo mộ tàn khốc, cũng rất thực tế.

Nắm đấm của ai lớn, người đó có lý.

Biết không thể hạ gục được nhóm của Lý Sinh, Mã Đại Đảm ngồi đứng không yên, chỉ sợ Lý Sinh lại tìm đến tính sổ.

Là rắn địa đầu, nhưng ngược lại vì vậy mà không có chỗ trốn.

Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được chùa, Mã Đại Đảm tuyệt đối không muốn đem giang sơn mà mình khó khăn lắm mới gầy dựng được ở Cổ Mộ Huyện, chôn vùi tại đây.

Lão đại hắc đạo Cổ Mộ Huyện, trước mặt Lý Sinh, đã biến thành một con ma nhát gan.

"Lý gia trên cao, ngài đại nhân có đại lượng, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho tôi một lần này đi." Lý Xuân quỳ trên đất, dập đầu xin tha với Lý Sinh.

Hắn vốn dĩ gan rất nhỏ, sau đó âm mưu dương sai, lên thuyền của Mã Đại Đảm, cũng không thể thoát thân được.

Lần này, Lý Xuân thật sự sợ rồi.

Vạn vạn không ngờ, thương nhân đồ cổ mà mình dẫn từ Tứ Cửu Thành về, lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

Mã Đại Đảm xưng bá Cổ Mộ Huyện cũng đã nhiều năm, Lý Xuân thật sự chưa từng thấy Mã Đại Đảm sợ một người nào như vậy.

Phải biết rằng, cái tên Mã Đại Đảm, thật sự không phải tự nhiên mà có.

Người có thể khiến một nhân vật cứng cựa trời không sợ đất không sợ như Mã Đại Đảm cũng phải sợ hãi như vậy, Lý Sinh này, rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

Một người khủng bố như vậy, lại là do chính tay mình dẫn đến.

Nếu không thể ổn định được anh ta, Mã Đại Đảm có tha cho mình không?

Nghĩ đến thủ đoạn của Mã Đại Đảm, Lý Xuân không khỏi rùng mình.

Hắn cũng chỉ có thể hy vọng Lý Sinh giơ cao đánh khẽ.

“Được rồi, đi đi.” Lý Sinh lười tính toán với Lý Xuân.

Loại người bề ngoài trung hậu, trong xương lại giảo hoạt như hắn, trên đời nhiều không đếm xuể.

Gây ra họa lớn như vậy, có lẽ Mã Đại Đảm cũng sẽ không để Lý Xuân yên.

Chương 21

Nhưng hiện tại, lập tức bắt hắn đến xin lỗi Lý Sinh và mọi người.

Nghe Lý Sinh bảo đi đi, Lý Xuân lập tức vui mừng khôn xiết.

"Lý gia, ngài thật sự không trách tôi sao?" Thật không biết nói chuyện, tôi Lý Sinh trẻ trung đẹp trai như vậy, mở miệng ngậm miệng đều là lão nhân gia, mắt mù rồi, hay là miệng quá tiện?

"Cút mau!" Lý Sinh giận dữ quát một tiếng.

Thấy Lý Sinh nổi giận, Lý Xuân giật mình một cái, một khắc cũng không dám ở lại, xám xịt cút ra ngoài.

"Lý ca, lợi hại thật." Hồ Ba Y giơ ngón tay cái lên.

"Tôi đi lính trong quân đội, từng thấy những binh lính lợi hại, cũng có những đồng đội được chọn đi làm đặc chủng binh, cũng thường nghe đồng đội kể trong quân đội có những đặc chủng binh lợi hại như thế nào…" Hồ Ba Y nhìn Lý Sinh.

"Theo tôi thấy, bản lĩnh của họ, so với Lý ca, đều kém xa." Lời nói của Hồ Ba Y, đầy cảm khái.

Đối với bản lĩnh của Lý Sinh, anh ta bội phục sát đất.

Đại Kim Nha lấy lại một vạn tệ vừa trả, cũng vui mừng ra mặt.

"Đúng vậy, một thân bản lĩnh của Lý gia, nếu đặt ở thời cổ đại, chính là tổ sư gia khai tông lập phái." Bàn Tử lập tức xen vào.

"Lý ca bây giờ cũng có thể khai tông lập phái mà, chúng ta có thể mở một phái đạo mộ, Lý ca làm môn chủ, lão Vương tôi làm đệ tử thủ tịch dưới trướng môn chủ." … Mọi người nói nói cười cười, đều rất vui vẻ.

Uống thêm một lúc rượu, Đại Kim Nha liền mở miệng đề nghị.

"Lần này thu được nhiều hàng như vậy, tôi thật sự sắp phát tài rồi, hay là lần này đừng đi đạo mộ nữa, tranh thủ thời gian, trở về Tứ Cửu Thành, xử lý lô hàng này trước đã." Lời này vừa nói ra, Hồ Ba Y và Bàn Tử đều có chút động lòng.

Suy cho cùng, đi đạo mộ, cũng không ngoài mục đích kiếm tiền.

Lúc này vô cớ có được nhiều bảo bối đáng tiền, dĩ nhiên là muốn bán đi đổi tiền ngay lập tức.

Lý Sinh đương nhiên không đồng ý.

Lần này, chủ yếu là để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, bảo bối, chỉ là thứ yếu.

Đùa sao, anh là người sở hữu hệ thống, tầm nhìn đương nhiên phải xa hơn một chút.

Mặc dù những thứ này có thể kiếm được không ít tiền, nhưng chí hướng của Lý Sinh, còn xa hơn thế nhiều.

"Không được, đã đến rồi, sao có thể không xuống dưới xem một chuyến." Thái độ của Lý Sinh kiên quyết.

Ba người còn lại thấy vậy, cũng đều đồng ý.

Không biết từ lúc nào, họ đã dần dần lấy Lý Sinh làm đầu.

Lý Sinh đã quyết định, ai cũng sẽ không phản đối.

Mấy người bàn bạc, quyết định tìm một chỗ, chôn cái hòm xuống, đợi sau khi ra khỏi Long Lĩnh Mê Quật, sẽ lấy ra.

Sau khi bàn bạc xong, liền tìm người hỏi thăm tình hình Long Lĩnh Mê Quật.

Rất nhanh, đã hỏi được tin tức về miếu Xương Cá.

Năm đó nước sông Hoàng Hà thay đổi, có một con Thiết Đầu Long Vương bị mắc cạn trên bờ sông Hoàng Hà, chết đi.

Không lâu sau đó, có một thương nhân ngoại tỉnh, dùng bộ xương của Thiết Đầu Long Vương, xây dựng một ngôi miếu Xương Cá.

Miếu Xương Cá ở sâu trong rừng núi, trong một khe sâu, ít người qua lại.

Người dân địa phương nói nơi đó rất tà ma, ban ngày ban mặt cũng có thể gặp "quỷ đả tường".

Hồ Ba Y tinh thông phong thủy, lập tức nhìn ra được manh mối.

Cái gọi là xây chùa dựng miếu, so với xây nhà dựng mộ, lại có một bộ quy tắc khác.

Xây miếu là để cầu thần linh bảo hộ một phương, thần linh dĩ nhiên phải ở trên cao, nhìn xuống thế gian, che chở cho chúng sinh.

Vì vậy, nơi xây miếu, phải là núi cao điện lớn, phong cảnh tươi sáng.

Miếu Xương Cá, lại ở trong một khe sâu ít người qua lại, từ góc độ phong thủy, tuyệt đối không có cách xây dựng như vậy.

Hoặc là người xây miếu, hoàn toàn không hiểu phong thủy, bị người ta lừa gạt, mới đến đó xây miếu.

Lý Sinh nghe vậy, lại liên tục lắc đầu.

"Theo tôi thấy, người đó chắc chắn là người trong nghề trộm mộ, tám phần cũng là một mô kim giáo úy, xây miếu ở đó, chỉ để che mắt người đời, mục đích thật sự, là đến Long Lĩnh Mê Quật trộm mộ." "Nếu Lý ca đã nói vậy, thì tám chín phần mười không sai, nhưng, tôi phải đến xem thử, mới biết rốt cuộc là chuyện gì." Hồ Ba Y cũng cảm thấy lời của Lý Sinh có lý, nhưng trước khi nhìn thấy miếu Xương

Cá, cũng không dám khẳng định.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức có chút sốt ruột.

"Vậy thì gay go rồi, nếu họ vào trước chúng ta, không phải đã dọn sạch đồ trong miếu rồi sao?" Hồ Ba Y thản nhiên cười, khẽ lắc đầu.

"Làm nghề nào cũng có quy tắc của nghề đó, dọn sạch đồ trong mộ, đó là chuyện mà những tên trộm vặt không hiểu nghề mới làm." "Không biết kiềm chế, không hiểu đạo lý đồ nhiều không thể lấy hết, sớm muộn gì cũng gặp đại họa." "Quy tắc của mô kim giáo úy chúng ta, vào mộ chỉ lấy một hai món đồ, phải để lại chút gì đó cho chủ nhân ngôi mộ, cũng để cho các mô kim giáo úy sau này không phải về tay không." "Nếu vị thương nhân bỏ tiền xây miếu Xương Cá kia, thật sự là một mô kim giáo úy, chắc chắn sẽ làm theo quy tắc." Hồ Ba Y nói năng đâu ra đấy.

Nhưng những điều này đều là suy đoán, rốt cuộc là chuyện gì, phải đến thực địa xem mới biết được.

Lý Sinh đối với tình tiết trong thế giới đạo mộ, đã không nhớ rõ lắm.

Chỉ mơ hồ nhớ rằng miếu Xương Cá là một nơi quan trọng, còn lại, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Chương 22

Sau trận chiến vừa rồi, Lý Sinh cũng cuối cùng đã xác minh được, Thánh Thú Văn Thân sau khi được kích hoạt, cần hai mươi bốn giờ, mới có thể kích hoạt lại.

Hiệu quả của việc kích hoạt duy trì ba giờ rồi biến mất, nhưng lại không hề có cảm giác suy yếu.

Hoàn toàn hồi phục trạng thái bình thường.

Lý Sinh còn phát hiện một điểm, khả năng giải độc của Thánh Thú Văn Thân đối với độc mà anh đã trúng trước đó, vẫn còn hiệu quả.

Tức là, nếu không may trúng độc, chỉ cần kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, là có thể giải độc.

Kỹ năng này quá mạnh.

Phần thưởng của hệ thống, quả nhiên đều là đồ tốt.

Đã quyết định đi, đương nhiên phải chuẩn bị một chút.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đều là người trong nghề, lập tức chuẩn bị mặt nạ phòng độc, nến, đèn pin và các công cụ khác.

Chuẩn bị đủ thực phẩm và nước, Bàn Tử lại mua thêm hai con ngỗng, có thể dùng để thăm dò không khí dưới mộ.

Mọi thứ đã sẵn sàng, sau khi nghỉ ngơi đủ tinh thần, cả nhóm hướng về phía miếu Xương Cá.

Long Lĩnh, thực tế là một nhánh của dãy núi Tần Lĩnh.

Nơi này là một vùng đất có những gò đất lác đác, gò đất này nối tiếp gò đất khác, giữa các gò đất bị nước mưa và gió lớn cắt xẻ thành những mảnh vụn, hình thành vô số khe rãnh.

Thường thì khoảng cách đường thẳng giữa hai gò đất trông rất gần, nhưng đi từ bên này sang bên kia, có thể phải mất nửa ngày.

Khắp nơi đều là khe rãnh và hốc gió, có những nơi khe sâu đến đáng sợ, từ trên nhìn xuống, giống như vách núi vạn trượng, sâu không thấy đáy.

Bàn Tử sợ độ cao, đi một đường tim đập chân run.

Mất cả nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy miếu Xương Cá trong một khe núi.

Miếu được làm bằng bộ xương của Thiết Đầu Long Vương, miệng cá chính là cửa miếu, tuy không còn da thịt, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy hung dữ đáng sợ.

Bàn Tử vung xẻng công binh, đập vào xương cá, chỉ nghe thấy một tiếng kim loại vang lên, trên xương không hề có một vết xước.

Trời ạ, xương của Thiết Đầu Long Vương, thật sự cứng như gang thép.

Hồ Ba Y nhìn xung quanh.

"Phong thủy của nơi này thật là kỳ diệu." "Phong thủy có câu: 'Trong thung lũng có ẩn mạc xuyên tâm, xuyên tâm lập bất nhập tướng.'" "Nơi này núi non cằn cỗi, không có chỗ che chắn, lại nằm sâu trong núi âm, âm khí cũng nặng, nếu dùng để chôn người, cũng tạm được." "Gọi là 'Trong trướng ẩn ẩn tiên đái phi, ẩn hộ sâu dày chủ hưng vượng', tiếc là, nơi này lại không có thực bị." "Phong thủy này dùng để xây miếu, chỉ cầu vận rủi.

Nhưng ngược lại, dùng để che đậy việc trộm mộ, lại là vị trí tốt nhất." "Xem ra, vị xây miếu kia, dù không phải là mô kim giáo úy chính thống, cũng chắc chắn là một cao thủ phong thủy." Nghe Hồ Ba Y nói vậy, ngôi mộ dưới Long Lĩnh chắc chắn ở gần đây không xa.

Chỉ không biết lối vào ở đâu.

Tìm kiếm xung quanh, cũng không tìm thấy.

Vất vả nửa ngày, đã lại vừa mệt vừa đói, liền lấy lương khô và nước mang theo bên người ra, ăn một bữa no nê.

Đại Kim Nha quanh năm ở Tứ Cửu Thành, lần đầu tiên ra ngoài, thấy cảnh sắc kỳ lạ trước mắt, liền không nhịn được mà nhìn lung tung.

Tầm Long Quyết có câu: Đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số.

Địa thế của khu vực Long Lĩnh, chính là như vậy.

Hồ Ba Y tinh thông thuật phân kim định huyệt, liền đứng trên sườn núi, nhìn khắp nơi, tìm kiếm vị trí của long lâu bảo điện.

Vừa xem vừa đi, đột nhiên chân đạp một cái, cả người liền lún xuống, trong nháy mắt, chỉ còn lại nửa cái đầu ở bên ngoài.

Lúc này, Lý Sinh và Bàn Tử đều đang ở trong miếu Xương Cá, chỉ có Đại Kim Nha nhìn thấy, vội vàng chạy đến, kéo Hồ Ba Y lên.

Không ngờ, Đại Kim Nha vừa chạy được mấy bước, cũng lún xuống.

"Cứu mạng!" Đại Kim Nha hét lớn.

Lý Sinh và Bàn Tử nghe thấy tiếng, vội vàng chạy ra, nhưng chỉ thấy hai cái đầu người, biến mất dưới lớp đất vàng.

Lý Sinh đi đến xem thử, hai người chắc hẳn đều rơi xuống hang núi bên dưới.

Nơi này toàn là những cái hố sụt, bên ngoài trông không khác gì mặt đất bình thường.

Thực tế lại giống như cát lún, hơi không để ý, dẫm lên, sẽ rơi xuống.

Nơi hai người bị lún, đều lộ ra hai cái hố to bằng một người, quanh co khúc khuỷu, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Lý Sinh lập tức đoán, bên dưới chắc hẳn là một hang động lớn.

Có lẽ là Long Lĩnh Mê Quật mà người dân gần đây truyền miệng.

"Làm sao bây giờ?" Bàn Tử thấy Hồ Ba Y và Đại Kim Nha đều rơi xuống, lập tức sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Lý Sinh thì bình tĩnh.

Vốn dĩ anh nghĩ, trong miếu Xương Cá, chắc chắn có đường hầm trộm mộ do người xưa đào, từ đó đi vào là thích hợp nhất.

Lúc này thấy Hồ Ba Y và Đại Kim Nha đều rơi xuống, cũng không quan tâm nhiều nữa.

Chương 23

"Bàn Tử, nhảy xuống đi, chúng ta vào trong tìm hai người họ." Lý Sinh nói xong, liền chủ động nhảy xuống hố.

Bàn Tử thấy vậy, trước tiên ngẩn ra, rồi nhắm mắt làm liều, cũng nhảy xuống.

Bên dưới là một đường hầm dài.

Lý Sinh cảm thấy cơ thể mình, giống như đang ngồi trên xe trượt núi, thuận theo đường hầm, ào ào trượt xuống, qua một khúc cua lại đến một khúc cua khác.

Đường hầm dường như vô tận, trượt trên đó một lúc lâu, Lý Sinh mới cảm thấy bên dưới có thứ gì đó đột nhiên chặn lại.

Chân anh, đã đạp lên mặt đất cứng.

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ bị va đập không nhẹ.

Dù không gãy xương gãy chân, cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Nhưng cơ thể Lý Sinh đã được hệ thống cường hóa, mạnh hơn người thường rất nhiều.

Anh đã sớm chuẩn bị tinh thần để tiếp đất, dựa vào tinh thần lực và tố chất cơ thể vượt trội, ổn định hãm phanh lại.

Lý Sinh vừa tiếp đất, liền nghe thấy tiếng ào ào phía sau.

Anh vội vàng di chuyển sang một bên.

Vừa đi khỏi, liền thấy bóng dáng của Bàn Tử, từ trên rơi xuống.

Cậu ta không có bản lĩnh như Lý Sinh, lập tức ngã sấp mặt, mông dường như gãy thành hai mảnh, đau đến mức la oai oái.

Bốn phía tối đen, Lý Sinh lấy đèn pin mang theo bên người ra, soi sáng.

Liền thấy Bàn Tử đang xoa mông kêu đau, Hồ Ba Y cũng ngã ngồi một bên, bị ngã đến chóng mặt, chưa hoàn hồn.

So với vẻ tiêu sái tự nhiên của Lý Sinh, hai người họ đều có thể nói là vô cùng thảm hại.

"Hai người, không sao chứ?" Lý Sinh vội vàng hỏi một câu.

Bàn Tử xoa mông la oai oái.

"Mông của tôi, sắp nở hoa rồi." Hồ Ba Y cũng kêu khổ không thôi, xem ra thật sự bị ngã không nhẹ.

"Được rồi, không gãy xương gãy chân, mông nở hoa có gì quan trọng, đàn ông con trai mà, nhịn một chút là qua thôi." Lý Sinh vươn vai, duỗi người.

Mặc dù đang ở trong mê cung, nhưng anh không hề sợ hãi, ngược lại còn có chút phấn khích.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, hoàn thành việc thám hiểm ở đây, là có thể nhận được phần thưởng.

Đó là điều Lý Sinh đã mong chờ từ lâu.

Nhưng, trước tiên phải ra khỏi đây.

Lý Sinh cầm đèn pin, soi khắp nơi.

Nơi này rõ ràng là một hang động tự nhiên lớn, nhìn đâu cũng thấy vô số đường hầm nối liền với nó, dẫn đến khắp nơi, thật không hổ danh là mê cung.

Lý Sinh đang suy nghĩ về hành động tiếp theo.

Lúc này, trong hang đột nhiên vang lên tiếng của Đại Kim Nha.

“Cứu mạng, cứu mạng!” “Không ổn, Đại Kim Nha chắc chắn đã gặp chuyện không hay, chúng ta mau đi xem.” Hồ Ba Y và Bàn Tử lo lắng Đại Kim Nha có chuyện gì, cũng không quan tâm đến mông đau nữa, vội vàng đi theo tiếng gọi để tìm.

Nhưng tiếng của Đại Kim Nha lúc xa lúc gần, dường như đang di chuyển khắp nơi.

Bên dưới toàn là hang động, tứ thông bát đạt, chỉ nghe thấy tiếng, nhưng không tìm được người.

Cái tên mê cung, quả không phải là gọi suông.

Sau khi đi lòng vòng mấy vòng, Lý Sinh và mọi người phát hiện, dường như đã bị lạc đường.

“Chúng ta không phải là gặp phải quỷ đả tường rồi chứ?” Bàn Tử có chút sốt ruột.

Biểu cảm của Lý Sinh, cũng trở nên nghiêm túc.

Tình cảnh hiện tại, không ổn.

Mặc dù cơ thể đã được hệ thống cường hóa một lần, nhưng gặp phải tình huống trước mắt, lại hoàn toàn không dùng được sức.

Nơi này tối đến đáng sợ, ngay cả ánh sáng của đèn pin, cũng chỉ có thể chiếu sáng một khoảng cách nhỏ, phần lớn nơi khác, đều bị bao phủ trong một màn đêm đen.

Tiếng của Đại Kim Nha, vẫn lúc xa lúc gần truyền đến, phá vỡ sự yên tĩnh trong mê cung.

Nhưng không biết tại sao, Lý Sinh luôn cảm thấy tiếng của Đại Kim Nha, có một chút quỷ dị.

Dường như không giống tiếng người kêu, ngược lại càng giống tiếng quỷ kêu.

Nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng quen thuộc, phảng phất như Đại Kim Nha đang hét "cứu mạng" bên tai mình.

Một luồng khí lạnh buốt, từ tai truyền xuống, thấm vào toàn thân, như thể đang câu hồn đoạt phách.

Lúc đầu, Lý Sinh không hề hay biết, vô thức muốn đi cứu Đại Kim Nha, đi được một đoạn, mới tỉnh táo lại.

Chương 24

Có gì đó không đúng.

Nghĩ đến đây, Lý Sinh vô thức đi chậm lại.

Quay đầu nhìn Bàn Tử và Hồ Ba Y, hai người họ rõ ràng cũng đã nhận ra.

Cơ thể của Bàn Tử, thậm chí còn đang run rẩy.

Một cảm giác khiến người ta nghẹt thở.

Lúc thì yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lúc thì lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của Đại Kim Nha, khiến tim người ta đập thình thịch, hồn phách như bị tiếng kêu gọi đi mất.

Ngay sau đó, lại đột nhiên trở lại sự tĩnh lặng vô biên, như thể đang ở trong một khoảng không hư vô, không có gì cả.

Không có âm thanh, không có động tĩnh, thế giới là một khoảng không hư vô.

"Nơi quái quỷ gì thế này, sao tôi lại cảm thấy hoảng hốt thế nhỉ?" Bàn Tử chửi một câu.

Rõ ràng cậu ta thật sự sợ rồi, căng thẳng rồi, phải dùng lời nói để xua tan đi sự lo lắng này.

Không ngờ, lời của Bàn Tử vừa dứt, trong mắt Lý Sinh, lại đột nhiên thấy tảng đá phía trước, đột nhiên động đậy.

Đèn pin chiếu vào tảng đá, hiện ra một khuôn mặt người hung dữ đáng sợ, to lớn và trắng bệch, quỷ khí âm u.

Miệng của Bàn Tử há to, sắp hét lên.

May mà Hồ Ba Y ở bên cạnh nhanh tay, vội vàng đưa tay ra, bịt chặt miệng cậu ta lại.

Bàn Tử sợ hãi tột độ, phảng phất như bị dọa vỡ mật, liều mạng giãy giụa.

"Nếu không muốn chết, thì đừng la hét." Lý Sinh hạ giọng, nhắc nhở một câu.

Nghe câu này, Bàn Tử cuối cùng cũng hoàn hồn, ngừng giãy giụa.

Chỉ có đôi mắt kia, vẫn như mắt cá chết, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người phía trước, cơ thể cũng cứng đờ tại chỗ.

Khuôn mặt người đó, đang nhìn thẳng vào ba người.

Đèn pin trong tay Lý Sinh, hơi di chuyển, ánh sáng liền chiếu sang chỗ khác.

Mới phát hiện, trên vách hang phía trước, toàn là những khuôn mặt người như vậy.

Dày đặc chi chít.

Những khuôn mặt đó hơi méo mó, đều không có biểu cảm, như cười như không, lạnh lùng xen lẫn một chút kỳ quái, trông không giống khuôn mặt người bình thường.

Ánh đèn chập chờn.

Những khuôn mặt không có thân thể đó, đều như sống lại, nhìn chằm chằm vào Lý Sinh và mọi người, dường như muốn lao tới.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua.

Trong hang đột nhiên vang lên một loạt tiếng âm u.

Lý Sinh cảm thấy cơ thể dâng lên một luồng khí lạnh, phảng phất như trong bóng tối, có âm quỷ bám lấy cơ thể mình.

Cơ thể Bàn Tử run lên không ngừng, Hồ Ba Y cứng đờ tại chỗ, khó khăn quay đầu lại.

Phía sau dĩ nhiên không có gì cả.

Nhưng luôn cảm thấy, trong bóng tối, có một đôi mắt đang nhìn mình.

Không phải là những khuôn mặt người phía trước.

Cảm giác đó, phảng phất như những khuôn mặt người phía trước chỉ là những con quỷ nhỏ được thả ra từ địa phủ.

Đôi mắt đang nhìn mình trong bóng tối kia, mới thật sự là Diêm Vương của địa phủ, sẵn sàng bắt mình đi bất cứ lúc nào.

Bầu không khí khiến người ta có chút phát điên, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Lý Sinh biết rõ, cảm giác như vậy, tuyệt đối không phải vô cớ.

Lúc này giống như bị quỷ bao vây, bị nhốt ở đây.

Dù đi về hướng nào, dường như cũng đều đi vào giữa đám âm quỷ, bước lên con đường xuống hoàng tuyền.

Nhưng, dừng lại ở đây không động, thật sự có thể sao?

Trong đầu Lý Sinh, nhanh chóng lóe lên vô số ý niệm.

Anh đột nhiên lấy ra bật lửa, nhanh chóng đốt một cây nến.

Ánh nến chập chờn.

Hiện tượng kỳ lạ xuất hiện, khi cây nến được đốt lên, những hồn ma trong bóng tối, phảng phất như thủy triều rút đi.

Cảm giác bị quỷ chạm vào cơ thể biến mất.

Chương 25

Chỉ có đôi mắt đang nhìn mình trong bóng tối kia, dường như vẫn còn tồn tại.

Nhưng hình như nó có chút kiêng dè, không dám lại gần.

Bàn Tử cuối cùng cũng hoàn hồn.

Trên người cậu ta, đã lấm tấm mồ hôi.

Bên trong hang thực ra âm lạnh ẩm ướt, nhiệt độ tuyệt đối không cao, thậm chí có chút lạnh.

Hồ Ba Y nhìn xung quanh, ánh nến mờ ảo, thêm cho hang động tối đen vài tia sáng.

Anh ta không khỏi tự giễu một câu.

"Tôi thật sự quá liều lĩnh, quên mất việc đốt nến." Quy tắc của nghề đạo mộ, sau khi xuống mộ, trước tiên phải chọn một vị trí, đốt một cây nến.

Cây nến có hai tác dụng.

Một là có thể dùng để kiểm tra xem trong hang có đủ oxy không.

Đương nhiên, đây là cách nói hiện đại.

Cách nói của người xưa, thì gọi là "Người đốt nến, quỷ thổi đèn".

Nếu cây nến tắt, thì chứng tỏ trong mộ có hồn ma chưa tan đi, không muốn bị người khác trộm mộ.

Trong trường hợp này, mô kim giáo úy xuống trộm mộ, không được lấy đồ trong mộ, phải theo đường cũ quay về.

Nếu không, sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Những tay trộm mộ càng lão luyện, mô kim giáo úy càng chính thống, càng tuân thủ quy tắc này.

Họ đều hiểu cái gì có thể động, cái gì không thể động.

Nhưng những tên trộm vặt không hiểu nghề, chắc chắn không quan tâm đến những điều này.

Chúng thực hiện chính sách ba sạch.

Thấy mộ là trộm sạch, xuống mộ là lấy sạch, không lấy được thì phá sạch.

Hồ Ba Y là một mô kim giáo úy chính thống, đương nhiên hiểu quy tắc.

Nhưng, họ không phải là mở quan tài vào mộ, mà là rơi vào trong mê cung.

Hồ Ba Y dĩ nhiên sẽ không nghĩ đến phương diện này.

Hơn nữa, lúc rơi xuống, chính là giờ ngọ.

Quy tắc của mô kim giáo úy, trộm mộ chỉ có thể tiến hành vào buổi tối.

Nhất định phải trời tối mới có thể vào mộ, và phải quay về trước khi gà gáy sáng.

Gà gáy đèn tắt không chạm vàng, đây là quy tắc, phải tuân thủ.

Nếu đã không phải xuống mộ trộm đồ, dĩ nhiên sẽ không cần đốt nến.

Dùng đèn pin tiện lợi hơn nến nhiều.

Không ngờ, Lý Sinh đốt nến, lại có tác dụng như vậy.

Quỷ khí âm u ban đầu, dường như đã rút đi không ít.

“Lý ca, tại sao lại đốt nến?” Hồ Ba Y không hiểu hỏi.

Quy tắc của mô kim giáo úy, ngay cả anh ta cũng không nghĩ đến, nhưng Lý Sinh lại sử dụng, không khỏi khiến hình ảnh của Lý Sinh trong lòng Hồ Ba Y, lại cao lớn thêm vài phần.

Lý Sinh cười khổ một tiếng.

"Tôi chỉ nghĩ, không biết không khí bên trong có vấn đề gì không, mấy người chúng ta có phải do cung cấp oxy không đủ mà xuất hiện ảo giác, nên đốt một cây nến để kiểm chứng." Thì ra là vậy.

Hồ Ba Y và Bàn Tử bừng tỉnh ngộ.

Nhưng, tác dụng của cây nến, dường như có chút vi diệu?

Hồ Ba Y dùng đèn pin soi về phía trước, phát hiện những khuôn mặt kỳ quái phía trước vẫn còn đó.

Hơn nữa, dường như đang động đậy.

Một luồng khí lạnh lại dâng lên.

Lý Sinh dùng đèn pin soi khắp nơi, liền đột nhiên thấy những khuôn mặt kỳ quái đó, đang nhe răng, lao về phía mấy người.

Như mãnh hổ xuống núi, quỷ đói ra khỏi lồng.

"Không ổn." Lý Sinh thầm kêu một tiếng.

Lúc này, một bóng người, không biết từ góc nào đột nhiên lao ra.

Hắn ta chạy loạn xạ, sắp đâm đầu vào giữa những khuôn mặt kỳ quái phía trước.

Chương 26

"Đại Kim Nha." Bàn Tử kinh hãi kêu lên, vô thức muốn kéo hắn ta lại.

Nhưng phản ứng của cậu ta, có chút chậm.

Đại Kim Nha giống như bị điên, không màng đến mọi thứ mà chạy như điên, hoàn toàn không quan tâm phía trước có gì.

Lúc chạy đi, mang theo một cơn gió xoáy, vừa vặn thổi tắt cây nến vừa được đốt lên.

Quỷ khí âm u khủng bố trong hang, lại như thủy triều ập đến.

Trong bóng tối, phảng phất như có vô số âm hồn đang giương nanh múa vuốt.

"Vù!" Trong ánh sáng yếu ớt của đèn pin, chỉ thấy bóng dáng của Đại Kim Nha trùng hợp với những khuôn mặt quỷ dị, rồi lập tức biến mất không thấy.

Ngay sau đó, tai Lý Sinh liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vô cùng.

Âm thanh đó kinh khủng đến mức.

Giống như tiếng hét thảm cuối cùng của một người bị hồn ma xé xác.

Mang theo sự kinh hoàng vô tận, thấm vào tận hồn phách, khiến người ta da đầu tê dại.

Lý Sinh chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Đây là lần đầu tiên anh xuống dưới lòng đất.

Nhìn xem, cái gọi là Long Lĩnh Mê Quật này, đáng lẽ phải là một

ngôi mộ lớn.

Thế nhưng, đến một chút manh mối cũng không có, cứ ngỡ chỉ rơi vào một hang động tự nhiên.

Cơ thể của Lý Sinh đã được hệ thống cường hóa, mạnh hơn người thường rất nhiều.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến anh có chút bó tay.

Tuy nhiên, sau một thoáng hoảng loạn ngắn ngủi, Lý Sinh cũng dần định thần lại.

Càng là lúc này, càng cần phải bình tĩnh.

Rốt cuộc là chuyện gì còn chưa rõ, nếu đã sợ hãi, hoảng loạn thì người dọa người cũng có thể dọa chết người.

Lý Sinh lại lấy bật lửa ra, châm ngọn nến lên.

Bàn Tử run rẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

“Chúng ta không chạy sao?

Có bị mấy cái mặt quỷ kia ăn thịt không, tôi thấy chúng nó lao về phía tôi rồi...” Mấy lần định co giò bỏ chạy nhưng đều bị Hồ Ba Y giữ chặt, ra hiệu đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Sinh vỗ vỗ vai cậu ta.

“Bàn Tử, bình tĩnh nào.” “Tôi vẫn đứng im, mấy cái mặt quỷ kia cũng không động đậy, thế chưa đủ để giải thích nguyên nhân sao?” Bàn Tử hơi ngẩn ra, hình như đúng là như vậy thật.

Mấy lần nhìn những cái mặt quỷ, cậu ta đều cảm thấy chúng đang lao về phía mình.

Nhưng nếu chúng thật sự lao tới thì bây giờ cậu ta đã không thể đứng đây nói chuyện được nữa rồi.

Lạ thật, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Khi Lý Sinh châm nến lên, cảm giác như bị quỷ chạm vào người liền lui đi.

Giống như một người đang ngâm mình dưới nước vừa trồi lên mặt nước vậy.

Chỉ cảm thấy, nơi này còn quỷ dị và kỳ quái hơn dưới nước nhiều.

"Vậy giờ làm sao?" Trải qua những chuyện trên đường đi, hình tượng của Lý Sinh trong lòng Bàn Tử đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, cậu ta cũng bất giác hỏi.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên phải làm rõ mấy cái mặt quỷ này là người hay quỷ đã." Lý Sinh nhìn kỹ mấy lần, nhưng vẫn không thể phân biệt được những gương mặt đó là nam hay nữ, già hay trẻ, tóm lại là những gương mặt đó tuyệt đối không phải của người bình thường.

Chẳng lẽ là tống tử?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Số lượng mặt quỷ nhiều như vậy, nếu thật sự là tống tử thì phiền to rồi.

Nhiều tống tử đến thế, tuyệt đối không phải là thứ mà mấy người họ đối phó được.

Nhưng bọn họ đều có mang theo hắc lư đề tử, chắc là có thể trấn áp được lũ tống tử đó.

Sau một lúc, Lý Sinh cảm thấy không thể cứ giằng co mãi thế này.

Bất kể đối phương là người hay quỷ, trước tiên phải làm cho ra

nhẽ.

Lỡ như có người đang ở đó giở trò thì sao?

“Lão Hồ, dùng sáo khẩu hỏi thử xem.” Lý Sinh hạ giọng nói.

Tục ngữ có câu: ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên.

Chương 27

Nước có quốc pháp, nghề có nghề quy, ngay cả ăn mày cũng có Cái Bang bang chủ quản lý.

Chuyện đổ đấu cũng có quy tắc riêng.

Lý Sinh thấy những gương mặt quỷ phía trước, liền có chút nghi ngờ không biết có phải có người cố tình giở trò hay không, nên mới bảo Hồ Ba Y hỏi thử.

Nếu đối phương là đồng môn đồng đạo, vậy thì theo quy tắc của mô kim giáo úy, phần lớn sẽ không ra tay đánh nhau.

Thường thì mỗi người đi đường nấy, không can thiệp vào nhau.

Suy cho cùng, mô kim giáo úy khác với trộm mộ thông thường, vào mộ chỉ thường lấy một hai món minh khí, không lấy hết, cũng không xung đột với kẻ đến sau.

Nơi này là do Lý Sinh vô tình rơi vào.

Nếu đối phương cố tình lẻn vào trộm mộ, vậy chắc chắn không phải là trộm mộ thông thường.

Mấy tên trộm vặt vãnh căn bản không thể vào được ngôi mộ lớn như thế này.

Hồ Ba Y nghe vậy, liền cất cao giọng nói.

"Tham long sĩ bảo cái, mô kim các hữu đạo, tinh la phân đông tây, bắc đẩu tụ nam quang." "Tham long" ở đây là chỉ việc tìm long mạch.

"Bảo cái" đương nhiên là chỉ nắp quan tài.

Ý của mấy câu này, đại khái là mọi người đều ăn chung bát cơm mô kim, ai đi đường nấy, đông tây nam bắc, dễ đến dễ đi.

Thông thường, nếu đối phương cũng là người trong nghề đổ đấu, nghe được tiếng lóng như vậy, thường sẽ nể mặt mà không gây khó dễ.

Thế nhưng, giọng của Hồ Ba Y dứt đã lâu mà đối phương vẫn không có một chút phản ứng nào.

Những gương mặt quỷ vốn không ngừng chuyển động, dường như sắp lao tới, cũng đều như tượng đất, không hề nhúc nhích.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, ngoài tiếng tim đập và tiếng thở của mấy người ra, không còn chút động tĩnh nào khác.

Bàn Tử có chút không nhịn được, liền hét lớn.

"Anh em đối diện, rốt cuộc là thần thánh phương nào, chúng tôi chỉ đi ngang qua đây, mong các vị cho tiện đường..." Giọng cậu ta rất to, âm thanh vang vọng trong hang động, tạo thành từng lớp từng lớp tiếng vang.

Nhưng đối diện vẫn không có chút phản ứng nào.

Lần này, trong lòng Bàn Tử tức thì chùng xuống.

Đối phương không có chút phản ứng nào, phần lớn là quỷ chứ không phải người, hoặc là cương thi, cũng tức là đại tống tử.

Ý nghĩ này vừa dấy lên, mồ hôi hột bất giác tuôn ra.

Nơi này âm u, tà khí nặng nề.

Lý Sinh nhìn chằm chằm vào những gương mặt quỷ đối diện, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Anh rút con dao găm ra, nắm chặt trong tay, đưa đèn pin cho Hồ Ba Y, rồi ra hiệu.

Hồ Ba Y hiểu ý, lập tức giơ đèn pin lên, chiếu về phía trước, còn Lý Sinh thì từng bước một chậm rãi đi về phía những gương mặt quỷ.

Anh cũng là lần đầu trải qua chuyện như thế này, nói không căng thẳng chắc chắn là nói dối.

Bàn tay cầm dao găm hơi rịn mồ hôi lạnh, nhưng sức mạnh tinh thần cường đại của Lý Sinh lập tức phát huy tác dụng, tuy trong lòng vô cùng căng thẳng, nhưng động tác trên tay lại cực kỳ ổn định.

Phía trước rất có thể là những con đại tống tử, có lẽ không chỉ một con, vì có rất nhiều gương mặt quỷ.

Lũ tống tử này có thể nhảy ra tấn công bất cứ lúc nào, phải luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng đi mãi, vị trí của những gương mặt quỷ tưởng gần mà lại xa, Lý Sinh đi đủ mấy chục bước, khoảng cách dường như vẫn xa như cũ, giống như chưa hề đến gần được nửa phân.

Thật là tà môn.

Lý Sinh chỉ có thể nén giận, từng bước tiến về phía trước.

Đột nhiên, một cơn gió không biết từ đâu thổi tới, ngọn nến liền bị thổi tắt.

Không biết vì sao, đèn pin trong tay Hồ Ba Y cũng gần như tắt ngóm cùng lúc.

Xung quanh lập tức chìm vào một màn đêm đen kịt, những gương mặt quỷ tự nhiên cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Bên tai Lý Sinh, chỉ nghe thấy tiếng gió rít trong hang động, quỷ khóc sói tru, phảng phất như cửa địa phủ đã mở, có vạn thiên quỷ quái từ bên trong xông ra.

Đèn vừa tắt, Lý Sinh tức thì cảm thấy một trận giá lạnh theo bản năng.

Mọi thứ trong bóng tối đều là ẩn số.

Phải toàn thân cảnh giác, đối phó với những biến cố có thể xảy ra.

May mà ngoài tiếng gió đen gào thét ra, không còn động tĩnh nào khác.

“Lão Hồ, sao thế?” Lý Sinh trầm giọng hỏi một câu.

Trong bóng tối vang lên từng trận hơi thở nặng nề, Hồ Ba Y và Bàn Tử hiển nhiên đều bị dọa không nhẹ.

“Không sao, chắc là đèn pin hết pin rồi.” Vừa nói, Hồ Ba Y vừa bật một chiếc đèn pin khác.

Chương 28

Một luồng sáng mạnh chiếu ra.

Lý Sinh đột nhiên phát hiện, ngay trước mắt mình, chính là một gương mặt quỷ.

Khoảng cách giữa gương mặt quỷ đó và mặt anh đã gần trong gang tấc, mũi gần như sắp chạm vào mũi rồi.

"Keng." Một tiếng kim loại va chạm vang lên, đó là do Lý Sinh theo bản năng đâm con dao găm trong tay vào thân thể gương mặt quỷ phía trước.

Nhưng anh lập tức phát hiện, con dao găm như đâm vào một tảng đá dày, căn bản không đâm vào được.

"Chuyện gì vậy?" Lý Sinh đưa tay sờ vào mặt quỷ, cảm giác truyền đến từ đầu ngón tay là vân đá.

Lúc này Hồ Ba Y và những người khác cũng dần tiến lại gần, ánh sáng đèn pin trở nên mạnh hơn.

Một lúc sau, họ cuối cùng cũng nhìn rõ.

Cái gọi là mặt quỷ, rõ ràng là một bức tượng đá.

Tượng được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, sống động như thật, khéo léo đoạt thiên công.

Nhìn từ xa một chút, liền giống như vật sống.

Chỉ có một gương mặt quỷ, trên vách đá không còn bức tượng nào khác.

Vừa rồi nhìn thấy có rất nhiều gương mặt quỷ dày đặc, chắc là do sự biến ảo của ánh sáng và bóng tối.

Tình hình cụ thể, Lý Sinh cũng không rõ, chỉ là một phỏng đoán.

"Mẹ kiếp!" Sau khi nhìn rõ mặt quỷ, Bàn Tử không khỏi hét lớn một tiếng.

"Hóa ra là một thứ đồ chơi chết tiệt, làm lão tử sợ chết khiếp..." "Không đúng, lão tử trời không sợ đất không sợ, sao lại sợ một bức tượng đá chứ?" Cậu ta chửi bới om sòm, dường như sự căng thẳng sợ hãi vừa rồi chưa từng xảy ra.

Vẻ mặt Lý Sinh lại vô cùng nghiêm túc, anh và Hồ Ba Y nhìn nhau một cái, cũng thấy rõ vẻ trịnh trọng trên mặt đối phương.

Ở một nơi như thế này, đột nhiên xuất hiện một bức tượng đá quỷ dị như vậy, bản thân nó đã cực kỳ bất thường.

Lúc này họ mới phát hiện, hóa ra Đại Kim Nha đã đâm đầu vào tảng đá, đâm đến ngất đi.

Cũng không biết gã này rốt cuộc đã bị kích thích gì mà trở nên điên cuồng như vậy.

Bàn Tử đi tới đỡ Đại Kim Nha dậy, bấm vào nhân trung, gọi gã tỉnh lại.

Lý Sinh quan sát xung quanh, phát hiện vách đá ở đây được xử lý rất ngay ngắn, rõ ràng là do con người đẽo gọt.

"Chúng ta đã vào trong mộ rồi sao?" Vừa rồi chỉ là nghi ngờ, bây giờ thì gần như đã có thể khẳng định.

Bố cục này, rõ ràng là một ngôi mộ lớn.

Nhưng, có rất nhiều điều khó hiểu.

Rõ ràng là rơi vào một hang động tự nhiên, sao đi một hồi lại vào trong mộ được?

Theo lẽ thường, mộ lớn đều được phong kín rất kỹ, phải dùng

gạch xanh lớp trên, rồi đổ nước sắt vào, phong kín mít, làm sao có thể thông với hang động tự nhiên được chứ?

Đúng lúc Lý Sinh đang bối rối khó hiểu, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đã vào Long Lĩnh Mê Quật thành công." Lý Sinh tức thì vui mừng khôn xiết, hệ thống sắp phát thưởng rồi sao?

Xem ra, hang động không nằm trong phạm vi kiểm tra của hệ thống.

Chỉ khi vào trong mộ mới hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Huyết mạch thần bí - Giọt máu đầu tiên, có chọn dung hợp không?" Lý Sinh ngẩn người, huyết mạch thần bí, giọt máu đầu tiên, thứ quái gì vậy?

Nhưng, sản phẩm của hệ thống, chắc chắn là hàng cực phẩm.

Cứ dung hợp trước đã rồi nói.

"Dung hợp." "Đinh, chúc mừng túc chủ dung hợp thành công Giọt máu đầu tiên, nhận được tiềm năng tăng trưởng vô hạn." Theo tiếng nói của hệ thống, Lý Sinh chỉ cảm thấy trong tủy xương của mình bỗng dâng lên từng luồng khí mát, giống như đang được tẩy tủy vậy.

Trong thoáng chốc, Lý Sinh chợt giác ngộ.

Cái gọi là Giọt máu đầu tiên, chính là cội nguồn của thế giới, tổ tiên của vạn vật.

Tất cả sinh mệnh có máu trên thế gian đều được thai nghén từ Giọt máu đầu tiên.

Có được huyết mạch của Giọt máu đầu tiên, không phải là khiến anh lập tức có được thực lực mạnh mẽ vô địch, mà là có được tiềm

năng tăng trưởng vô hạn.

Con người có thể trưởng thành, nhưng sự trưởng thành của con người có giới hạn.

Giống như một đứa trẻ một tuổi, chúng ta đều biết, cơ thể của đứa trẻ sẽ không ngừng phát triển, lớn lên, cho đến khi trưởng thành.

Một khi đã trưởng thành, liền không còn lớn nữa.

Mọi sinh mệnh trên đời, dù là bay trên trời, bơi dưới nước, chạy trên đất, hay thực vật mọc trong đất, đều như vậy.

Nảy mầm, phát triển, trưởng thành, tàn lụi, cuối cùng đi đến kết thúc của sinh mệnh.

Nhưng Giọt máu đầu tiên thì không phải như vậy.

Chương 29

Có được huyết mạch của Giọt máu đầu tiên, tức là sẽ mãi mãi ở trong giai đoạn trưởng thành.

Thực lực, các thuộc tính cơ thể, sẽ không ngừng tăng lên, không có điểm dừng, không có giới hạn.

Sau khi hiểu được điều này, Lý Sinh cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Trưởng thành không có điểm dừng, thực lực không có giới hạn, vậy thì, thực lực cuối cùng, sẽ đạt đến mức độ nào?

Lý Sinh không dám tưởng tượng.

Phần thưởng mà hệ thống đưa ra, thật sự quá lợi hại.

Đương nhiên, để Giọt máu đầu tiên không ngừng trưởng thành, cũng không phải chuyện dễ, cần một số thứ có linh tính.

Nhưng, điều đó không quan trọng.

Nếu hệ thống đã cho Giọt máu đầu tiên, chắc chắn sẽ có cách để nó không ngừng trưởng thành.

Hơn nữa, phần thưởng của hệ thống, không chỉ có vậy.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật." "Đinh, kiểm tra thấy túc chủ sở hữu toàn bản 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, có chọn dung hợp không?" Cái này cũng có thể dung hợp sao?

Hệ thống miễn phí truyền vào đầu, không cần phải đi học sao?

Lý Sinh vui mừng khôn xiết.

"Dung hợp." Trong nháy mắt, Lý Sinh cảm thấy một lượng lớn

thông tin tràn vào trong đầu mình. 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 được mệnh danh là kỳ thư đệ nhất thiên hạ, trong đó bao gồm thuật phong thủy âm dương.

Tuy tên là mười sáu chữ, nhưng chính xác hơn nên là mười sáu quyển, mỗi quyển lấy một chữ trong chu thiên cổ quái làm đại diện, tổng cộng mười sáu chữ, nên gọi là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Mười sáu chữ đó là: Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không.

Lại chia ra thành thuật phong thủy và thuật âm dương.

Trong đó thuật âm dương đã sớm thất truyền, bản tàn quyển trong tay Hồ Ba Y chỉ có thuật phong thủy.

Nhưng, hệ thống thưởng cho Lý Sinh là toàn bản Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cả thuật âm dương và thuật phong thủy đều có trong đó.

Một kỳ thư uyên bác sâu sắc như vậy, nếu để Lý Sinh tự học nghiên cứu, không có mấy chục năm công phu chắc chắn là không được.

Nhưng bây giờ hệ thống giúp Lý Sinh dung hợp, lại khiến anh trong chớp mắt đã học được toàn bộ kiến thức trên đó.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Hắc Kim Cổ Đao." Giọng nói vừa dứt, trong tay Lý Sinh liền xuất hiện một thanh đao cổ xưa không hoa mỹ.

Nắm trong tay, tức thì khiến anh cảm thấy thêm mấy phần dũng khí, có một cảm giác an toàn khó tả.

Phảng phất như chỉ cần có thanh đao này trong tay, liền có thể phá tan mọi hư ảo.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được nữ quỷ thần bí Tinh Tuyệt Nữ Vương.” Nghe thấy giọng nói này, da đầu Lý Sinh như muốn nổ tung.

Hệ thống đã từng nói, hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng một nữ quỷ thần bí.

Nhưng Lý Sinh vạn lần cũng không ngờ, nữ quỷ thần bí mà hệ thống thưởng lại là Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này, không phải nên đang nằm trong quan tài gỗ Côn Luân thần mộc ở Tinh Tuyệt cổ thành sao?

Ngay sau đó, Lý Sinh liền thấy một bàn tay ngọc trắng như tuyết từ trong vách đá phía trước duỗi ra, nhẹ nhàng lướt qua mặt Lý Sinh.

Tiếp đó, một thân hình uyển chuyển, chậm rãi từ trong vách đá bước ra.

Gương mặt cô ta vẫn bị một lớp sương mù che phủ, không nhìn rõ, chỉ có thể thấy được vóc dáng.

Thật là một vẻ đẹp vô hạn.

Phảng phất như tất cả những gì tốt đẹp trên đời đều tập trung vào thân thể này.

Nhìn vóc dáng của cô ta, trong đầu Lý Sinh tức thì nảy ra một ý nghĩ.

“Thân hình của ma quỷ.” Đây có lẽ là hình dung chính xác nhất.

Đúng với tên gọi.

Đây chính là nữ quỷ mà hệ thống thưởng cho mình sao?

Tại sao không nhìn thấy mặt?

Không phải là dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành sao?

“À, phì!” Mình quan tâm đến dung mạo của một con nữ quỷ làm gì?

“Khụ khụ, này, Tinh Tuyệt Nữ Vương, không hành lễ với chủ nhân sao?” Lý Sinh nhắc nhở một tiếng.

Theo anh thấy, nếu đã là phần thưởng của hệ thống, vậy thì anh nên có thể ra lệnh cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt trông rất thần bí, nhưng Lý Sinh trong lòng lại không hề sợ hãi.

Dù sao cũng là phần thưởng hệ thống phát cho.

Chương 30

"Chủ nhân?" Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương mang một chút ý vị kỳ quái.

"Ngươi cảm thấy với thực lực của ngươi, có tư cách làm chủ nhân của ta sao?" Lý Sinh ngẩn người.

Không phải là phần thưởng của hệ thống sao?

Còn cần thực lực?

Cần tư cách?

Lý Sinh có chút cạn lời.

Hệ thống đang giở trò gì vậy?

Bên cạnh, Bàn Tử và Hồ Ba Y đều sững sờ tại chỗ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Cái tên này lập tức gợi lại ký ức đáng sợ nhất của hai người.

Nữ quỷ đột ngột xuất hiện trước mắt, là Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Khi ở Tinh Tuyệt cổ thành, cả hai đều không được thấy chân thân của nữ vương, lúc này lại đột nhiên xuất hiện.

Chuyện gì vậy?

Lý Sinh và Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại có quan hệ gì?

Lúc này, Lý Sinh đang cố gắng hết sức để bình ổn những suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Anh không biết rốt cuộc là chuyện gì, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Vậy cần thực lực thế nào mới có thể làm chủ nhân của cô?” Giọng Lý Sinh rất bình tĩnh, hoàn toàn không nghe ra chút hoảng loạn nào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy, đột nhiên cười khanh khách.

“Ta quả thực đã ký kết khế ước chủ tớ với ngươi.” Giọng nói của cô ta dường như hoàn toàn khác với trước đó, phảng phất như một giọng nói khác, nhưng lại có cùng âm chất.

Giọng nói như tiếng trời, xoa dịu mọi thứ trong lòng người.

Lại như ma quỷ, câu hồn khiến người ta quên cả trời đất.

“Nhưng thế thì sao?

Thực lực yếu như vậy, dù có khế ước chủ tớ, ta cũng có thể dễ dàng giết chết ngươi.” “Một kẻ yếu ớt như vậy, sao xứng làm chủ nhân của ta?” Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Lý Sinh có chút dở khóc dở cười.

Hệ thống quả thực đã phát thưởng cho anh, chỉ là phần thưởng này, hình như anh không nuốt trôi nổi?

“Không có chủ nhân, cô chỉ có thể mãi mãi ngủ trong quan tài.” Lý Sinh buột miệng nói.

Thực ra, đây cũng là suy đoán của anh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây?

Chắc chắn có nguyên do của nó.

Hệ thống để cô ta trở thành thuộc hạ của Lý Sinh, có lẽ là mấu chốt để cô ta có thể rời khỏi quan tài thần mộc.

“Nói không sai, nhưng, một chủ nhân yếu ớt như ngươi, cũng không thể cứu ta ra khỏi quan tài, khiến ta sống lại.” Tinh Tuyệt Nữ

Vương khẽ thở dài.

Tuy không thấy được mặt cô ta, nhưng chỉ nghe giọng nói, cũng biết trên mặt cô ta, chắc chắn có ý vị cảm khái vô hạn.

“Trừ phi ngươi có thể tìm được Mộc Trần Châu mới có thể khiến ta sống lại, bước ra khỏi quan tài gỗ thần.” Nhưng, yếu ớt như vậy, làm sao có thể tìm được thánh vật bậc đó.” “Điều đó chưa chắc.” Lý Sinh cười.

Anh biết Mộc Trần Châu ở trong mộ Hiến Vương, nơi đó vô cùng hung hiểm, nhưng chưa chắc đã không có một tia hy vọng sống.

Giọng Lý Sinh vừa dứt, trong tai lập tức vang lên tiếng nói vui mừng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong đó, dường như còn có một chút ý vị âm mưu đã thành.

“Được thôi.

“Nếu ngươi có thể lấy được Mộc Trần Châu thì có thể khiến ta sống lại.” Khi đó, ta nhất định sẽ nhận ngươi làm chủ, làm thuộc hạ trung thành nhất của ngươi.” “Nếu không lấy được Mộc Trần Châu, ta dù nhận ngươi làm chủ nhân cũng không giúp được gì cho ngươi.” Thân thể ta bị giam trong quan tài thần mộc, sức mạnh của ta, căn bản không thể sử dụng.” “Chỉ có lấy được Mộc Trần Châu giao vào tay ta, ta mới có thể thật sự trở thành thuộc hạ trung thành vĩnh viễn của ngươi.” Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương, liên miên bất tuyệt.

Chỉ là dần dần, lời nói của cô ta đã thay đổi...

“Hu hu hu, chủ nhân, nếu ngài không cứu ta, ngài sẽ thiếu đi một thuộc hạ trung thành.” “Hu hu hu, chủ nhân, ta chờ ngài cứu ta, ta sẽ vĩnh viễn trung thành với ngài.” ...

Lý Sinh tức thì tỉnh ngộ.

Cảm giác lời nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đó, là một cái bẫy sao?

Mục đích là để Lý Sinh đi lấy Mộc Trần Châu cứu cô ta?

Nữ quỷ này, có chút giảo hoạt à.

Nhưng, Lý Sinh dù sao cũng phải không ngừng đi trộm mộ, đối với chuyện này cũng không quan tâm.

Chương 31

"Chủ nhân, đây chỉ là một ảo ảnh của ta, không thể duy trì quá lâu, ta đi trước đây, ngài nhất định phải nhớ lấy được Mộc Trần Châu cứu ta." Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương đầy lưu luyến.

Tiếp đó, thân thể cô ta bắt đầu dần trở nên mơ hồ, từ từ biến mất.

Nào ngờ, ngay sau đó, cô ta lại đột nhiên bắt đầu ngưng tụ lại.

Chuyện gì vậy?

Lý Sinh đang thắc mắc thì bên tai vang lên giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Chủ nhân, ngài yếu quá, ta tặng ngài một ngụm linh khí để ngài có năng lực đi lấy Mộc Trần Châu." Nói xong, gương mặt cô ta liền áp sát vào mặt Lý Sinh.

Lớp sương mù vốn che trên mặt, lúc này cũng tan đi.

Dung mạo của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hiện ra trước mắt Lý Sinh.

Đó là một dung nhan như thế nào?

Lý Sinh cảm thấy tất cả từ ngữ trên thế gian này đều không đủ để hình dung.

Nhìn vào mắt chính là hiện thân của vẻ đẹp, dung mạo không thể diễn tả, dường như không phải là cố định bất biến, mà tùy tâm hóa hiện.

Thẩm mỹ của người đời, mỗi người mỗi khác.

Cái gọi là mỗi bông hoa đều có người ngắm, củ cải rau xanh, mỗi người mỗi sở thích.

Những mỹ nhân khác nhau, có những người khác nhau thưởng

thức.

Ngay cả cùng một người, cũng có thể thích những loại hình, những cô gái có ngoại hình khác nhau.

Ai quy định, một người chỉ có thể thích một loại hoa, không thể thích một loại hoa khác?

Nhưng vẻ đẹp của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại hoàn mỹ đáp ứng được tất cả tưởng tượng trong lòng người.

Nếu ngươi thích hoa đào, vậy cô ấy chính là hoa đào.

Nếu ngươi thích hoa cúc, vậy cô ấy cũng là hoa cúc.

Nếu ngươi thích hoa sen, cô ấy cũng là hoa sen.

Nếu ngươi thích núi non rực đỏ, cô ấy cũng là vậy.

Nếu ngươi thích vạn ngàn lục địch, cô ấy vẫn là vậy...

Dung nhan không thể diễn tả, chính là tưởng tượng hoàn hảo nhất trong lòng bạn vào lúc này.

Vô song.

Trong lúc Lý Sinh đang ngây người, đôi môi của Tinh Tuyệt Nữ Vương đã áp lên môi anh.

"Mình bị một con nữ quỷ cưỡng hôn sao?" Suy nghĩ của Lý Sinh có chút lộn xộn.

Một ngụm linh khí được truyền vào.

Vô cùng thoải mái.

Giây phút này, Lý Sinh hoàn toàn quên đi vạn vật trên đời, sự trôi chảy của thời gian, hoàn toàn say đắm trong vẻ đẹp vô hạn đó.

"Chủ nhân, ta đã tặng ngài năm trăm năm tu vi, nhớ nhất định phải lấy lại Mộc Trần Châu cứu ta." Lý Sinh đang say đắm, một giọng nói

cực kỳ êm tai đột nhiên vang lên.

Nói xong, bóng hình Tinh Tuyệt Nữ Vương liền biến mất.

Lý Sinh ngây người tại chỗ, hồi tưởng lại hương vị vừa rồi.

Cảm giác đó, thật khiến người ta hồi vị vô cùng.

Một quỷ phó tốt như vậy, nhất định phải mang theo bên mình.

Lý Sinh kiên định ý niệm lấy Mộc Trần Châu.

"Đinh, kiểm tra túc chủ hấp thu linh khí âm hồn, năng lượng đủ để đáp ứng yêu cầu trưởng thành của Giọt máu đầu tiên, có chọn nâng cấp huyết mạch không?" "Có!" Lý Sinh lập tức đồng ý.

"Đinh, chúc mừng túc chủ huyết mạch được tăng cường." Lý Sinh lập tức cảm thấy cơ thể mình xảy ra những thay đổi vi diệu, cảm giác cũng trở nên thanh linh.

Tâm niệm vừa động, anh nhanh chóng mở bảng thông tin cá nhân.

Tên: Lý Sinh.

Huyết mạch: Giọt máu đầu tiên.

Sức mạnh thân thể: 10 (người thường là 1, tăng theo huyết mạch).

Sức mạnh tinh thần: 10 (người thường là 1, tăng theo huyết mạch).

Sức mạnh linh hồn: 10 (người thường là 1, tăng theo huyết mạch).

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Năng lực đặc biệt: Thánh Thú Văn Thân (sau khi kích hoạt khiến các thuộc tính cơ thể tăng gấp đôi, có thể giải vạn độc thế gian), có thể tiếp tục nâng cấp.

Chương 32

Năng lực huyết mạch 1: Giác quan thứ sáu, năng lực này có thể tiếp nhận thông tin qua các kênh ngoài cảm quan thông thường, có thể dự đoán những việc sắp xảy ra, năng lực này có thể không ngừng cường hóa.

Năng lực huyết mạch 2: Tịch tà, vạn tà bất xâm, có thể không ngừng cường hóa.

Năng lực huyết mạch 3: Phá vọng, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, chỉ thẳng bản chất, có thể không ngừng cường hóa.

Năng lực huyết mạch 4: May mắn, người sở hữu Giọt máu đầu tiên, được vận may chiếu cố, có thể gặp hung hóa cát, gặp nạn hóa lành.

Năng lực huyết mạch 5: Hoàn mỹ.

Người sở hữu Giọt máu đầu tiên, có vóc dáng hoàn hảo nhất và ngoại hình anh tuấn nhất, có thể khiến mọi đồng tính tự ti mặc cảm, dị tính vì đó mà xiêu lòng.

Năng lực huyết mạch 6: Trường sinh (chưa kích hoạt, cần nâng cấp thêm), tồn tại cùng thế gian, có sinh mệnh bất hủ.

Năng lực huyết mạch 7: Thanh xuân vĩnh trú (chưa kích hoạt, cần nâng cấp thêm), vĩnh viễn có cơ thể trẻ trung và đầy sức sống nhất.

Năng lực huyết mạch 8: Huyết uy (chưa kích hoạt, cần nâng cấp thêm), Giọt máu đầu tiên có năng lực uy hiếp mọi huyết mạch trên đời, phàm là sinh mệnh có máu, đều phải cúi đầu thần phục trước Giọt máu đầu tiên.

Năng lực huyết mạch 9: Cố hồn (chưa kích hoạt, cần nâng cấp

thêm), Giọt máu đầu tiên có thể khóa chặt hồn phách, khiến linh hồn và thân thể vĩnh viễn hợp nhất, không bao giờ chia lìa.

Năng lực huyết mạch 10: Huyết linh (chưa kích hoạt, cần nâng cấp thêm), Giọt máu đầu tiên có linh lực huyền diệu vô cùng, có công dụng gần như vạn năng...

Các năng lực huyết mạch khác, cần túc chủ nâng cấp thêm mới có thể hiển thị.

Sức lực hiện tại của túc chủ gấp mười người thường, phản ứng nhanh hơn người thường ba lần, sự nhanh nhẹn cũng là ba lần, tốc độ là bốn lần, sức bền là sáu lần, tinh khí thần và sinh mệnh lực, linh hồn lực, đều gấp mười lần.

Xem xong dữ liệu trên bảng, Lý Sinh không khỏi hít sâu một hơi, nội tâm kích động không thôi.

Một ngụm linh khí của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã giúp mình mở khóa nhiều năng lực như vậy!

Hơn nữa, các thuộc tính cơ thể, đại khái tương đương với năng lực sau khi kích hoạt Thánh Thú Văn Thân trước đó, tinh khí thần và sinh mệnh lực còn mạnh hơn một chút.

Hơn nữa, còn có thêm một phản ứng, và một linh hồn lực.

Chỉ cần cần thiết, anh vẫn có thể kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, tăng cường những năng lực này lên gấp đôi.

“Đinh, nhiệm vụ Mộc Trần Châu được kích hoạt.” Lấy lại Mộc Trần Châu, cứu sống Tinh Tuyệt Nữ Vương, phần thưởng nhiệm vụ: Gói quà lớn thần bí, mở ra có thể nhận được lễ vật thần bí.

“Lý ca, nữ quỷ vừa rồi, là Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?” Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Ngoài Lý Sinh ra, không ai nhìn thấy dung nhan của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong mắt họ, khuôn mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương luôn bị một lớp sương mù che phủ.

Nhưng cuộc đối thoại giữa Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lý Sinh, họ lại nghe rất rõ ràng.

Lúc này, Bàn Tử và Hồ Ba Y đều nhìn Lý Sinh với vẻ không thể tin nổi.

"Ừ, Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng là quỷ phó của tôi." Lý Sinh gật đầu.

Nghe được câu trả lời này, Hồ Ba Y và Vương Bàn Tử càng thêm kinh ngạc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là tồn tại cỡ nào, lại là quỷ phó của Lý Sinh?

Vậy thân phận lai lịch của Lý Sinh, phải đáng sợ đến mức nào?

"Chuyện này nói ra dài dòng, tôi có một năng lực đặc biệt, có thể thuần phục âm quỷ, tiếc là chỉ có thể nuôi một quỷ phó." Lý Sinh tùy tiện bịa ra một lý do để lấp liếm.

"Hóa ra là vậy, tôi cũng từng nghe nói về chuyện nuôi quỷ phó, không ngờ Lý ca lại có bản lĩnh như vậy." Bàn Tử ngưỡng mộ không thôi.

Đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương đấy, lại bị Lý Sinh câu được.

Họ đều từng nghe nói, thời xưa có một số kỳ nhân dị sĩ, có thể thu nhận quỷ phó, nhưng không ngờ lại gặp được người như Lý Sinh.

Lý Sinh thản nhiên cười.

"Bây giờ đừng nói chuyện đó nữa, việc cấp bách nhất hiện nay là

ra khỏi đây.” Kích hoạt tiềm năng của Giọt máu đầu tiên, Lý Sinh đã mở khóa không ít năng lực mới.

Bây giờ, anh có thể nhìn thấu mọi hư ảo.

Vận nhãn quan sát, lập tức liền thấy được sự khác biệt so với trước đó.

Xung quanh đều là gạch xanh ngay ngắn, lát rất kín, diện tích rất lớn, chắc chắn hơn hai trăm mét vuông, nhưng lại trống không, không có một món đồ nào.

“Minh điện, nơi chúng ta vừa vào, chắc là hư vị của minh điện.” Hồ Ba Y trầm giọng nói.

Lý Sinh gật đầu.

Hiện giờ đã dung hợp Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bản lĩnh xem phong thủy của anh không thua kém Hồ Ba Y, tự nhiên cũng có thể nhìn ra.

Mộ lớn đều được phong kín rất kỹ, xung quanh lát gạch xanh, rồi dùng nước sắt đổ đầy khe gạch, tường đồng vách sắt cũng không ngoa.

Nhưng theo yêu cầu của phong thủy, mộ lớn phải có một hư vị.

Hư vị không thể phong kín, nên cao thủ trộm mộ thường tìm hư vị, từ đó đào đường vào mộ.

Bọn họ chắc là đã vào từ hư vị.

Chỉ không biết, tại sao hư vị của ngôi mộ lớn lại thông với hang động.

Chương 33

Minh điện từ xưa đến nay, đều là nơi đặt quan tài của chủ mộ, trong 《Táng Kinh》 đã viết rất rõ ràng.

Nhưng ở đây lại không có gì, trống không.

Thật sự không thể giải thích được.

Cho dù có người đã vào trộm mộ, cũng không thể mang quan tài đi được.

Từ quy mô của minh điện mà xem, đây là một ngôi mộ của vương công hàng đầu.

Phía dưới vuông vức, phía trên lại hình vòm, phù hợp với quan niệm trời tròn đất vuông của người xưa.

Trên tường minh điện có vẽ một số bức bích họa, là các cung nữ với đủ hình dáng, có người tay cầm hộp gấm, có người cầm bình ngọc, có người bưng nhạc khí, thể hiện một bức tranh về cuộc sống cung đình.

Trong lúc Lý Sinh và mọi người đang vô cùng khó hiểu, Đại Kim Nha đã tỉnh lại.

Vừa tỉnh, gã liền la hét, lại định chạy trốn.

Bàn Tử vung tay, tát cho hai cái.

"Đại Kim Nha, nhìn cho rõ, là Bàn gia đây." Đại Kim Nha mới từ trong mơ hồ tỉnh lại, đợi đến khi nhìn rõ Bàn Tử, đột nhiên liền vùi đầu vào ngực Bàn Tử, khóc rống lên.

"Khụ khụ, được rồi, Đại Kim Nha, có Bàn gia ở đây, yêu ma quỷ quái gì cũng phải lui ba xá, đừng khóc nữa." Bàn Tử có chút bất lực,

chỉ có thể nói lời hay để an ủi.

“Đại Kim Nha, vừa rồi có chuyện gì, rốt cuộc anh đã thấy gì?” “Tôi... tôi... tôi, tôi thấy quỷ, rất nhiều rất nhiều ác quỷ, đều lao về phía tôi.” Giọng Đại Kim Nha run rẩy, dường như vẫn chưa hoàn hồn.

Lý Sinh đưa Đại Kim Nha đến bên cạnh mặt quỷ, chỉ vào mặt quỷ hỏi.

“Nhìn xem, đây là quỷ sao?” “A... quỷ...” Đại Kim Nha kinh hãi hét lên, lại định chạy trốn, nhưng bị Lý Sinh tóm lấy.

“Bốp” một tiếng tát, đánh thẳng vào mặt Đại Kim Nha.

“Đừng làm loạn nữa, nhìn cho kỹ, là tượng đá.” Nghe lời Lý Sinh, Đại Kim Nha trước tiên ngẩn ra, sau đó mới từ từ quay đầu lại.

Gã nhìn chằm chằm vào tượng đá, lẩm bẩm.

“Thật sự là tượng đá à!” Cơ thể gã có chút mềm nhũn, vừa rồi chạy điên cuồng, đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực.

Lúc này phát hiện chỉ là một phen kinh hãi hão, mới cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, sớm đã ướt đẫm.

Lý Sinh đặt Đại Kim Nha xuống, để gã ngồi dưới đất thở dốc.

“Cái đó...

Đại Kim Nha tôi không phải nhát gan, thực sự là trong nhà trên có mẹ già tám mươi, dưới có con gái ba tuổi, đều cần tôi nuôi dưỡng, lỡ như tôi chết đi, thì phải làm sao?” Lý Sinh cố nén cười, vỗ vỗ vai gã.

“Không sao, ai mà chẳng có lúc bị dọa vỡ mật, vài lần nữa là quen thôi.” Đại Kim Nha nghe vậy, gật gật đầu.

Rồi lại ngẩn ra.

Một lần đã đủ rồi, còn vài lần nữa?

Bàn Tử nói: "Đại Kim Nha, xem xem bích họa trên mộ, là của thời đại nào?" Đại Kim Nha có trình độ rất cao về văn vật lịch sử.

Gã nhìn chằm chằm vào bích họa.

"Là mộ cổ thời Đường, bích họa trên đó đều là tranh thời Đường." Lý Sinh hơi nhíu mày.

Cái mặt quỷ này, dường như không phải phong cách thời Đường?

Anh vội kéo Đại Kim Nha lại, chỉ vào bức tượng đá mặt quỷ trên tường hỏi.

"Cũng là của thời Đường sao?" Đại Kim Nha lại nhìn thấy mặt quỷ, tức thì lại cảm thấy tim đập thình thịch.

Bức tượng đá quá cổ quái, như vật sống.

Thấy Lý Sinh ở bên cạnh, gã mới lấy lại can đảm.

"Không, đây nên là phong cách Tây Chu." Thật là một chuyện kỳ lạ.

Trong mộ thời Đường, sao lại xuất hiện đồ vật của thời Tây Chu?

"Chắc không phải chúng ta thật sự gặp quỷ rồi chứ?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào tượng đá.

Cậu ta luôn cảm thấy bức tượng đá có gì đó không ổn, có chút không bình thường, không chân thật.

Sự không chân thật này là vì bức tượng điêu khắc quá sống động.

Giống như có sinh mệnh, như một vật sống.

Không giống như được điêu khắc, mà giống một sinh vật đá tự nhiên mọc ra.

Nếu bức tượng đá có thể động, Bàn Tử sẽ không cảm thấy kỳ lạ

chút nào.

Chương 34

Hồ Ba Y suy nghĩ một lúc, cũng không có câu trả lời, ngẩng mắt lên thì thấy Lý Sinh đang mỉm cười.

Trong lòng anh chợt động.

"Lý ca, anh biết nguyên nhân sao?" Lý Sinh cười không nói, chỉ cầm đèn pin, quan sát xung quanh.

"Nếu tôi không đoán sai, đây nên là một U Linh Trủng." Lý Sinh cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhưng câu nói này lại khiến Bàn Tử càng thêm hồ đồ.

"U Linh Trủng?" Hồ Ba Y và Đại Kim Nha cũng ngẩng mắt lên nhìn, nghe Lý Sinh giải thích.

"Nếu tôi nói bức tượng đá mặt quỷ này là hư ảo, không hề tồn tại, các anh có tin không?" "Làm sao có thể?" Bàn Tử đưa tay vỗ vào bức tượng đá mặt quỷ, vang lên tiếng đá va chạm giòn tan.

"Nếu tôi không đang mơ, thì bức tượng đá này tuyệt đối là thật không thể thật hơn." Đương nhiên là không mơ, bức tượng đá cũng thật sự ở đó.

Hồ Ba Y dường như đã hiểu ra, trầm giọng hỏi.

"Ý anh là, u linh?" Lý Sinh gật gật đầu.

"Trong truyền thuyết, có lầu u linh, thuyền u linh, xe u linh... chúng ta gặp phải, chính là U Linh Trủng." Bàn Tử và Đại Kim Nha đều há hốc mồm, cảm thấy càng ngày càng hồ đồ.

Rốt cuộc là ý gì?

"Những thứ tinh xảo trên đời, hội tụ vô số tâm huyết của các nghệ

nhân tài hoa, cũng có linh tính." "Ví dụ như, kiếm linh trong truyền thuyết, chính là như vậy." "Trong một số tình huống đặc biệt, đá cuội cũng có thể thông linh, bảo vật, càng như vậy." "Nếu món đồ đó bị phá hủy, không còn tồn tại trên đời, nhưng linh hồn của nó vẫn còn, trở thành u linh." "Ví dụ như, một số du thuyền sang trọng gặp nạn trên biển, rõ ràng đã chìm dưới đáy biển nhiều năm, nhưng vẫn luôn có người nhìn thấy con thuyền đó đang đi trên biển, đó chính là u linh của con thuyền đó." "Ngôi mộ mà chúng ta đang ở, chính là như vậy." "Ngôi mộ thời Đường này, đáng lẽ khi xây dựng gần xong, mới phát hiện ở đây có một U Linh Trủng thời Tây Chu." "Hai ngôi mộ chọn cùng một vị trí, là một chuyện rất không may mắn, nên đành phải từ bỏ, xây mộ ở nơi khác." "Cho nên, những gì chúng ta thấy, chính là một ngôi mộ thời Đường trống rỗng, và một U Linh Trủng thời Tây Chu." Nghe Lý Sinh giải thích một phen, Bàn Tử mới vỡ lẽ.

"Hóa ra là vậy, chẳng phải là đồ vật để lâu năm, thành tinh rồi sao.

Vậy là, chúng ta gặp phải tinh quái rồi." Lý Sinh gật gật đầu.

"Cũng có thể hiểu như vậy." Sau khi được Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền cho một ngụm linh khí, huyết mạch của Giọt máu đầu tiên đã được kích phát, có được năng lực nhìn thấu hư ảo, nên có thể nhìn thấu mọi thứ.

Nhưng dù vậy, Lý Sinh lại có chút bất lực.

Nhìn thấu được rồi, nhưng muốn phá giải, lại không hề dễ dàng.

Nếu không thể phá giải, thì bức tượng đá đó là thật, nói là giả, dường như cũng không đúng.

Trừ phi tìm được vị trí cốt lõi của U Linh Trủng, nuốt chửng u linh đi.

Sự trưởng thành của huyết mạch Giọt máu đầu tiên, yêu cầu hấp

thu những thứ có linh tính trên đời.

U linh của U Linh Trủng, lại khá phù hợp với điều kiện.

Nếu có thể hấp thu được u linh của U Linh Trủng, huyết mạch của Lý Sinh, có thể tiến thêm một bước nâng cấp.

Nghĩ đến đây, Lý Sinh trong lòng có chút kích động.

Anh đang lo không biết làm sao để nâng cấp huyết mạch, không ngờ cơ hội lại đến.

"Tôi đi tìm xung quanh, nếu có thể tìm được vị trí cốt lõi của U Linh Trủng, tôi liền có thể phá nó đi." Nghe lời Lý Sinh, mấy người còn lại yên tâm hơn không ít.

Lập tức, họ cầm đèn pin, men theo lối đi vừa vào, lại một lần nữa đi vào trong hang động.

Đó là lối đi duy nhất, cũng chỉ có thể đi về phía đó để tìm.

Hang động chằng chịt, ở trong đó rất dễ mất phương hướng.

Bốn người đương nhiên không dám đi lạc.

Sau khi năng lực huyết mạch Giọt máu đầu tiên của Lý Sinh được kích hoạt, năng lực toàn diện được nâng cao, lúc này đi vào bên trong, lại an định hơn rất nhiều.

Mọi hư ảo, đều không thể che mắt anh.

Trong động gió âm thổi từng trận, nhưng Lý Sinh lại không hề sợ hãi.

Đột nhiên, Hồ Ba Y hạ thấp giọng, khẽ nói một tiếng.

"Mau nhìn, kia là gì?" Lý Sinh hơi ngẩn ra, đi suốt một đường, anh không hề phát hiện có gì bất thường.

Anh có năng lực nhìn thấu hư ảo, tuyệt đối sẽ không sai.

Lý Sinh nhìn theo hướng Hồ Ba Y chỉ, tức thì sững sờ.

Chỉ thấy trên vách hang động xung quanh, đầy những chấm đen chi chít.

Những chấm đen này, dường như có hơi thở, cứ động đậy.

Lý Sinh vận đủ thị lực, xác nhận những gì mình thấy, không phải là tồn tại hư ảo.

Đó là dơi, toàn bộ đều là dơi.

Nhìn số lượng, e là không dưới mười vạn con, có lẽ còn nhiều hơn.

Trong nháy mắt, lông tơ của mấy người đều dựng đứng.

Dơi có độc, e là mang theo vô số độc tố.

Chương 35

Nhiều dơi như vậy, lỡ như kinh động chúng, chúng sẽ bay đầy trời lao tới, cắn cho mấy miếng, hậu quả không thể lường được.

Mấy người nhìn nhau, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt nhau.

Lý Sinh làm một động tác im lặng, rồi rón rén đi về phía trước.

Đang ở giữa bầy dơi, không có đường lui, chỉ có thể cứng rắn đi về phía trước.

May mà lũ dơi này, dường như đang ngủ say, không có chút động tĩnh nào.

Mấy người đi được một đoạn, mắt thấy sắp ra khỏi khu vực của bầy dơi.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên đánh một cái rắm.

Tiếng rắm trong hang động yên tĩnh vang lên đặc biệt chói tai.

Mùi hôi thối lan ra.

Bầy dơi phía trên dường như bị kinh động, bắt đầu vỗ cánh.

Lý Sinh thầm kêu không hay.

"Chạy mau!" Lý Sinh không nghĩ ngợi gì, liền tóm lấy Đại Kim Nha, liều mạng chạy về phía trước.

Không còn cách nào khác, trong bốn người, Đại Kim Nha là người yếu nhất.

Nếu không quan tâm đến gã, Đại Kim Nha chắc chắn sẽ bị dơi cắn chết.

Mặc dù mang theo một người, nhưng Lý Sinh vẫn chạy rất nhanh,

như một cơn gió.

Hồ Ba Y và Bàn Tử theo sau, chạy đến cổ họng bốc khói, nhưng vẫn không theo kịp bước chân của Lý Sinh.

Thực ra, đó là do Lý Sinh đã cố ý chạy chậm lại.

Ở cái nơi quỷ quái này, tuyệt đối không thể đi lạc.

Nếu không, muốn tìm lại nhau, sẽ rất phiền phức.

Không phải là quỷ đả tường, mà là bản thân những hang động này, là một mê cung khổng lồ.

Bị kẹt trong đó mấy ngày không ra được, cũng là chuyện bình thường.

Phía sau, trong không khí truyền đến tiếng soạt soạt soạt.

Đó là vô số con dơi đang bay lượn, đang đuổi theo.

"Bàn Tử, sớm không đánh rắm, muộn không đánh rắm, lại cứ nhằm lúc đó mà đánh, thật là quá đáng." "Tôi khống chế được sao?

Vĩ nhân đã nói rồi: trời muốn mưa, mẹ muốn lấy chồng, đít muốn đánh rắm, là chuyện không thể nào, cũng có thể trách tôi sao?" Bàn Tử chạy đến thất khiếu sinh khói, thở hổn hển từng chữ một.

Vừa nói xong, động tác liền chậm lại nửa nhịp, tức thì bị tụt lại phía sau.

Lũ dơi bay lượn, đuổi kịp bóng dáng Bàn Tử, cắn mạnh vào mông cậu ta một miếng.

Bàn Tử đau không chịu nổi, hét lên một tiếng, tốc độ dưới chân đột nhiên tăng nhanh, lại vừa hay đâm vào Đại Kim Nha đang được Lý Sinh kéo chạy phía trước.

Cú va chạm này khiến Đại Kim Nha nghiêng người sang một bên,

lại va vào Hồ Ba Y bên cạnh.

Thế là, ba người đồng thời ngã xuống đất.

Mấy con dơi bay nhanh nhất đã bay tới, lao về phía họ, trong nháy mắt đã cắn cho mấy người mấy cục u.

Đại Kim Nha bị cắn mấy miếng, có lẽ bản năng sinh tồn đã kích thích, liều mạng bộc phát ra sức mạnh vô cùng, lao về phía trước.

Nào ngờ, vừa lao tới, lại vừa hay đâm vào vách đá phía trước.

"Bịch." Thật trùng hợp, ở đó lại có một cái đạo động.

Lớp gạch mỏng bên ngoài bị Đại Kim Nha đâm vỡ, liền lộ ra.

Nửa người trên của Đại Kim Nha cũng vì thế mà lọt vào trong.

Đại Kim Nha bị va một cú, lại một lần nữa ngất đi.

Bên kia, bước chân của Lý Sinh đột nhiên dừng lại.

Không phải là anh không muốn đi, mà phía trước là một ngõ cụt, không còn đường đi.

Hồ Ba Y và Bàn Tử cởi áo ra, vừa liều mạng đập những con dơi đang bay, vừa tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng lập tức cũng phát hiện, phía trước không còn đường đi.

Phía sau, mấy chục vạn con dơi đồng thời vỗ cánh, phát ra tiếng sóng âm khổng lồ.

Sắc mặt của Hồ Ba Y và Bàn Tử, tức thì trở nên vô cùng khó coi.

"Xong rồi, xong rồi, chẳng lẽ Bàn gia ta phải chết trong miệng một bầy dơi." Vẻ mặt Bàn Tử thê lương.

Trong đầu Lý Sinh nhanh chóng lóe lên vô số ý nghĩ.

Chương 36

Ngay sau đó, anh không chút do dự kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, tất cả thuộc tính cơ thể, đều tăng lên gấp đôi.

Sự nhanh nhẹn và phản ứng, lập tức tăng lên gấp sáu lần người thường, tốc độ càng đạt đến 12 lần người thường.

Hắc Kim Cổ Đao, đột nhiên vung lên.

Bóng dáng Lý Sinh, đứng chắn trước cửa động, ánh đao bay lượn khắp trời.

Từng con dơi, dưới ánh đao, bị chém thành hai nửa, như mưa, dày đặc rơi xuống.

Tốc độ của Lý Sinh nhanh đến mức, trong chốc lát, hàng ngàn vạn con dơi phía sau cửa động, chỉ nghe tiếng vù vù, nhưng vẫn không thể bay vào.

Bàn Tử và Hồ Ba Y đồng thời há hốc mồm.

Hồi lâu sau, Bàn Tử mới hít vào một hơi khí lạnh.

"Không hổ là Lý ca, cũng quá mạnh rồi." Cảnh tượng trước mắt, khiến cả hai đều khó có thể tin được.

Không dám tin trên đời có người có thể dùng đao pháp, chặn được hàng ngàn vạn con dơi.

Thân thủ như vậy, chỉ xuất hiện trong một số tiểu thuyết võ hiệp chém gió không biết ngượng, nhưng trước mắt lại trở thành hiện thực.

Đao pháp của Lý Sinh, không có chương pháp như trong tiểu thuyết, cũng không có đao khí tung hoành, có thể ép lui bầy dơi.

Chỉ là những nhát đao mộc mạc không hoa mỹ, một đao, lại một đao... chém từng con dơi thành hai nửa.

Nhanh, thực sự quá nhanh.

Nhanh đến mức căn bản không nhìn thấy ánh đao, chỉ thấy từng con dơi, như mưa rơi, lần lượt rơi xuống.

Dựa vào phản ứng kinh người và sự nhanh nhẹn vô song, đao của Lý Sinh, vững như bàn thạch.

Những con dơi bay nhanh, trong mắt anh lại rất chậm.

Vì vậy, Lý Sinh có thể đao nào đao nấy trí mạng, chém rơi vô số con dơi.

Vừa ra đao, vừa suy nghĩ.

Tuy dựa vào phản ứng, sự nhanh nhẹn và tốc độ của mình, tạm thời chặn được sự xâm nhập của bầy dơi.

Nhưng cứ thế này, cũng không phải là cách.

Dơi thì vô cùng vô tận, nhưng Lý Sinh thì sẽ có lúc mệt.

Huống chi, Thánh Thú Văn Thân có giới hạn thời gian.

Ba giờ sau, phản ứng và sự nhanh nhẹn của Lý Sinh, đều sẽ chậm đi một nửa.

Điều đó có nghĩa là thực lực sẽ giảm mạnh.

Khi đó, Lý Sinh tuyệt đối không thể chặn được nhiều dơi như vậy.

"Keng." "Keng." "Keng." Hắc Kim Cổ Đao trong lúc chém rơi bầy dơi, cũng không ngừng chém vào vách hang động, trong nháy mắt vô số bụi đất rơi xuống.

Càng tích càng nhiều.

Cửa động bị bụi đất tích tụ, liền nhỏ lại.

Nơi dơi có thể vào được liền ít đi rất nhiều.

Như vậy, Lý Sinh tức thì cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều.

Nhân cơ hội, Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh vào vách động.

"Băng!" Từng mảng đất đá lớn rơi xuống, hoàn toàn phong kín cửa động.

Lý Sinh thu đao đứng lại, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Lý ca, anh thật quá mạnh." Thấy cửa động đã bị phong kín hoàn toàn, nguy cơ được giải trừ, Bàn Tử không nhịn được hoan hô.

Vừa nói xong, lập tức cảm thấy không ổn, dùng tay sờ, liền phát hiện miệng mình đã sưng lên như Trư Bát Giới.

"Chết rồi, chết rồi, tôi trúng độc dơi rồi, chẳng lẽ cách mạng chưa thành công, Vương Bàn Tử tôi lại phải quang vinh trước." "Quang vinh cái rắm." Lý Sinh không vui trừng mắt nhìn cậu ta một cái.

"Yên tâm, có Lý Sinh tôi ở đây, tuyệt đối không chết được." Không chết được?

Bàn Tử ngẩn người, rồi trở nên có chút kích động.

Dù sao, cậu ta còn trẻ, thật sự không muốn "quang vinh" như vậy.

"Lý ca, anh có cách nào sao?" Lý Sinh nhìn cậu ta một cái.

"Tôi tự nhiên có cách, nhưng cách này, cần phải chịu chút khổ." Bàn Tử nghe vậy, dùng sức vỗ ngực.

"Điểm này Lý ca cứ yên tâm, tôi Vương Bàn Tử là người kế thừa của giai cấp vô sản, từ trước đến nay không sợ khổ không sợ mệt, khổ nào cũng có thể ăn." "Vậy thì tốt." Lý Sinh gật gật đầu, đưa tay chỉ xuống đất.

“Thấy những chấm đen trên đất không, đó là phân của dơi, tên khoa học gọi là Dạ Minh Sa, liếm mặt một cái, ăn nó đi.” Bàn Tử nghe vậy, tức thì giật mình.

Chương 37

“Lý ca, lúc nào rồi, còn có tâm trạng đùa với tôi.” “Tôi thật sự không đùa, cậu đã trúng độc dơi, chỉ có ăn Dạ Minh Sa, mới có thể giải độc.” Vẻ mặt Lý Sinh nghiêm túc.

“Dạ Minh Sa, là một vị thuốc bắc.

Dạ Minh Sa ở đây, để giải độc trên người cậu, chính là đúng bệnh bốc thuốc.” Dơi có vô số loại, mỗi loại mỗi khác, Dạ Minh Sa tự nhiên cũng mỗi loại mỗi khác.

Bên cạnh, Hồ Ba Y chìm vào suy tư.

Vạn vật trên đời, tương sinh tương khắc.

Dạ Minh Sa do dơi độc thải ra, lại là thuốc giải độc tốt nhất.

Suy nghĩ một lúc, Hồ Ba Y quyết định thử xem, hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Anh từ dưới đất bốc một nắm Dạ Minh Sa, nhét vào miệng, nuốt xuống.

Quả nhiên, Dạ Minh Sa vừa vào bụng, vết sưng đỏ trên mặt Hồ Ba Y liền bắt đầu dần tan đi, cảm giác tê dại của cơ thể, cũng bắt đầu nhanh chóng biến mất.

“Có hiệu quả.” Hồ Ba Y vui mừng khôn xiết.

Bàn Tử thấy vậy, tức thì mặt mày méo xệch, đầy vẻ bối rối.

Cậu ta cảm thấy độc tố trong cơ thể đang không ngừng di chuyển vào nội tạng.

Do dự hồi lâu, Bàn Tử cũng đành phải nhắm mắt làm liều, bốc một nắm Dạ Minh Sa, nhét vào miệng.

Lý Sinh đưa tay kéo Đại Kim Nha từ trong đạo động ra.

"Đại Kim Nha cũng bị dơi cắn rồi." Bàn Tử nghe vậy, nhanh chóng từ dưới đất bốc một nắm Dạ Minh Sa, nhét vào miệng Đại Kim Nha.

Lý Sinh bấm vào nhân trung của Đại Kim Nha, Đại Kim Nha mới từ từ tỉnh lại sau cơn hôn mê.

"Thứ gì trong miệng tôi vậy?" Đại Kim Nha mở mắt, lập tức phát hiện trong miệng bị nhét một ít thứ kỳ quái.

"Thuốc, thuốc giải độc dơi, sao, cảm thấy vị thuốc thế nào?" Lý Sinh hỏi một câu.

Đại Kim Nha nghe vậy, chép chép miệng.

"Không tệ, có chút ngọt, vị cũng khá ngon." Lời này vừa ra, Bàn Tử và Hồ Ba Y đều quay lại nhìn với ánh mắt kỳ quái.

Chỉ thấy Đại Kim Nha ăn ngon lành.

Quả nhiên, không biết mới là hạnh phúc nhất.

Nếu Đại Kim Nha biết thứ thuốc đó là gì, e là sẽ có một cảm nhận khác.

Ánh mắt của Lý Sinh, rơi vào cái đạo động bị Đại Kim Nha đâm vỡ.

Cơ thể của Bàn Tử đã khá hơn một chút, liền chủ động xung phong, chui vào trong đạo động xem thử.

Bị dơi chặn ở đây, cũng chỉ có thể xem xem đạo động có lối ra không.

Nào ngờ, Bàn Tử vừa chui vào, liền va phải thứ gì đó, tức thì đứng không vững, ngã sấp mặt, vừa hay đè lên một bộ xác khô.

Xác khô đó không biết đã chết bao lâu, há cái miệng đen ngòm, vị trí hai mắt, chỉ còn lại hai cái hốc đen.

Bàn Tử đè lên người xác khô, vừa hay mặt đối mặt với xác khô, tức thì bị dọa không nhẹ.

Lập tức kinh hãi hét lên, hai tay chống xuống, từ trên người xác khô bò dậy.

Đúng lúc Bàn Tử đang loay hoay đẩy xác khô ra, lại vô tình giật xuống một thứ từ cổ xác khô.

Cầm trong tay xem, phát hiện thứ đó có chút giống móng vuốt của động vật.

Dưới ánh lửa lấp lánh, đen tuyền trong suốt, phía dưới có khảm một vòng chỉ vàng.

"Lý ca, xem xem, có phải là Mô Kim Phù không?" Bàn Tử có chút hoảng, tiện tay ném thứ đó vào tay Lý Sinh, lại tiếp tục sờ soạng trên người xác khô.

"Di, ở đây có một túi đồ này." Lý Sinh nhận lấy, cầm trong tay xem.

Mô Kim Phù đen tuyền trong suốt, đầu trước sắc nhọn, đầu dưới hình nón tròn, khảm mấy sợi chỉ vàng, làm thành kiểu "thấu địa văn", dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh ánh sáng ôn nhuận.

Trên thân phù có khắc hai chữ triện cổ "Mô Kim", cầm trong tay, cảm thấy một chút mát lạnh, cực kỳ có chất cảm.

Lý Sinh đã nắm vững 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, vừa nhìn liền lập tức phán đoán, đây tuyệt đối là một cái Mô Kim Phù thật.

Thứ này chế tác không hề dễ, lấy móng vuốt sắc bén nhất của tê

tê, trước tiên ngâm trong trà tây vực bốn mươi chín ngày, sau đó chôn dưới đất sâu một trăm mét ở Long Lâu bảo triển, mượn linh khí của địa mạch nuôi dưỡng tám trăm ngày, mới có thể chế thành phù này.

Phù này, chính là chứng nhận tư cách của mô kim giáo úy.

Trên người bộ xác khô này, có Mô Kim Phù, xem ra phần lớn là tiền bối mô kim giáo úy trộm mộ trước đây.

Chỉ không biết vì sao lại chết ở đây?

Cái đạo động trước mắt này, chắc là do ông ta đào.

Nhưng, đã đào xong đạo động rồi, tại sao lại chết ở đây?

Lý Sinh đang suy nghĩ, Bàn Tử lại từ trên người xác khô tìm thấy một túi đồ.

Chương 38

“Lý ca, xem xem, đây là cái gì?

Đều là của xác khô.” Lý Sinh nhận lấy xem, một cái túi vải, niên đại chắc đã lâu, nhưng vẫn không có chút dấu hiệu mục nát nào, đủ thấy chất liệu rất tốt.

Bên trong túi vải, toàn là những thứ linh tinh.

Có nến, có thuốc hoàn màu đỏ dùng để giải thi độc trong mộ, la bàn đơn giản, một cái hắc lư đề tử, một cuộn chỉ mực...

Những thứ này, đều là bảo bối tất yếu của mô kim giáo úy khi trộm mộ.

Bộ xác khô trước mắt, chắc chắn là một vị mô kim giáo úy.

Mấy thứ này cũng không có tác dụng gì.

Đúng lúc Lý Sinh chuẩn bị vứt đi, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương.

Bên cạnh, Bàn Tử dùng mũi cố gắng ngửi ngửi.

“Thơm thật, tôi ngửi thấy giống như sô cô la.” Vừa nói, Lý Sinh từ trong túi vải, lấy ra một viên ngọc kỳ lạ.

Trên viên ngọc đầy những hoa văn vỡ vụn đầy màu sắc, tinh tế trong suốt, những đường vân bên trong như đang âm thầm lưu chuyển, hương thơm nồng nàn, chính là từ viên ngọc này phát ra.

Bàn Tử nhìn viên ngọc, hai mắt sáng rực.

“Thơm, thật quá thơm, ngửi mùi hương này, ruột gan tôi đều đang sôi lên.

Lý ca, thứ này có ăn được không?” Bàn Tử vừa hỏi, vừa cố nén

nuốt một ngụm nước bọt, phảng phất như chỉ muốn lập tức ăn ngay viên ngọc này.

Lý Sinh trừng mắt nhìn cậu ta một cái.

"Cậu nghe nói đá ăn được sao?

Hơn nữa, vừa mới ăn phân xong không ngán, lại muốn ăn đá?" Bàn Tử tức thì rụt đầu lại, không nói nữa.

Lúc này, Đại Kim Nha bên cạnh, đột nhiên kích động lên tiếng.

"Đây...

đây có phải là Văn Hương Ngọc không?" "Văn Hương Ngọc?" Bàn Tử ngẩn người, rồi cười.

"Cái tên này cũng không tệ." "Mùi hương của ngọc, ngửi vào khiến người ta tinh thần sảng khoái, toàn thân trên dưới mềm mại, tứ chi trăm hài đều thoải mái, thật sự là một kỳ vật, Đại Kim Nha, thứ này, chắc đáng giá không ít tiền nhỉ?" Đại Kim Nha từ khi vào đây, liền gặp xui xẻo liên tục, đụng ngất hai lần, chịu không ít giày vò, tinh thần cực kỳ uể oải.

Nhưng lúc này không biết có phải do tác dụng của mùi hương Văn Hương Ngọc hay không, thấy tiền sáng mắt, tinh thần rõ ràng hưng phấn lên.

"Đây là đồ tốt, trân phẩm hiếm có." "Vật này diệu dụng vô cùng, môi trường càng khô hanh, hương thơm càng nồng nàn." "Chỉ cần một miếng nhỏ bằng móng tay, liền có thể khiến cả phòng thơm ngát, vĩnh viễn không tan đi.

Có tác dụng an thần, đề khí, dưỡng hồn, là bí bảo vạn kim khó cầu, huống chi là một miếng lớn như vậy." "Thơ cổ có câu: Thế hữu hoa giải ngữ, kim kiến ngọc sinh hương, tạo hóa vô cùng cực, diệu dụng tế đoan tường." "Hữu nhãn bất thức Văn Hương Ngọc, thiên

kim nan cầu ngọc sinh hương...” Đại Kim Nha kích động vạn phần, nói không hết lời.

Bàn Tử có chút sốt ruột, đi thẳng vào vấn đề.

“Lão Kim, tôi là người thô kệch, không hiểu mấy cái thơ từ văn chương đó, ông nói đi, miếng Văn Hương Ngọc này, đáng giá bao nhiêu tiền?” “Vô giá chi bảo, vô giá chi bảo.” Đại Kim Nha nói liền hai lần.

“Văn Hương Ngọc càng lớn càng đáng tiền, bản thân nó cũng là một vị thuốc, đặt trong phòng, liền có thể khiến tinh khí thần của người ta đều sảng khoái, nếu thật sự muốn bán, giá trị thật sự không dễ ước lượng, gặp được người mua cần, chắc là có thể bán được một cái giá rất cao.” Đại Kim Nha cũng là lần đầu tiên thấy Văn Hương Ngọc lớn như vậy, không chắc chắn về giá trị của nó, nhưng chắc chắn là rất đáng tiền.

“Vậy là mình không uổng công đến Long Lĩnh Mê Quật, cũng có chút thu hoạch.” Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Lý Sinh liền thu Văn Hương Ngọc lại.

Anh mơ hồ cảm thấy Văn Hương Ngọc đối với huyết mạch của mình, dường như có một chút tác dụng tăng cường.

Tác dụng này rất nhỏ, cảm giác không rõ ràng.

Nhưng, nếu mang theo bên người lâu dài, ngày tích tháng lũy, chắc sẽ có hiệu quả.

Đương nhiên, thứ này là do Bàn Tử phát hiện, phải cân nhắc vấn đề phân chia.

Lý Sinh ném Mô Kim Phù cho Hồ Ba Y.

“Mô Kim Phù chính hiệu, anh là mô kim giáo úy, đeo lên, danh phó

kỳ thực.” Hồ Ba Y không từ chối, anh vẫn luôn muốn có một cái Mô Kim Phù, nhưng thứ này, thật sự không dễ kiếm.

Trước đây Đại Kim Nha kiếm được hai cái giả để lừa anh và Bàn Tử, khiến Hồ Ba Y buồn bực đã lâu.

“Miếng Văn Hương Ngọc này, đối với tôi có chút tác dụng, không cần biết đáng giá bao nhiêu tiền, tôi đều thu, đợi sau khi ra ngoài, dựa theo giá trị của Văn Hương Ngọc, tôi sẽ chia tiền cho các anh.” Một đội ngũ, quan trọng nhất là phân chia công bằng, để mọi người đều đồng lòng góp sức.

Nếu không, nếu xảy ra nội loạn, đội ngũ đó sẽ tan rã.

“Lý ca, anh nói vậy, thật là quá khách sáo.” Bàn Tử thẳng thắn nói.

“Nếu không có Lý ca, chúng tôi đều đã chết mấy lần rồi, Văn Hương Ngọc, nếu đã có ích cho Lý ca, vậy Lý ca cứ lấy đi, còn tiền nong gì nữa.” Đại Kim Nha và Hồ Ba Y cũng liên tục gật đầu.

Lý Sinh cũng không nói nhiều.

Sau này cơ hội hợp tác còn nhiều, có thể tìm cơ hội bù lại.

Hiện tại, nhiệm vụ cấp bách của họ, là tìm lối ra trước.

Xác khô đã là tiền bối đồng hành, Lý Sinh và mọi người liền đào một cái hố, chôn cất ông ta.

Nơi này xung quanh đều bị phong kín, muốn ra ngoài, cũng chỉ có thể men theo đạo động mà vị tiền bối này đào để đi ra ngoài.

Chương 39

Lập tức Lý Sinh đi đầu, Bàn Tử đi cuối, Hồ Ba Y và Đại Kim Nha ở giữa, bốn người men theo cái đạo động rộng bằng một người, đi ra ngoài.

Đi như vậy một đoạn, trước mắt bỗng nhiên rộng mở, lại vào một mộ thất khác.

Bàn Tử nhìn xem tường vách xung quanh, tức thì hét lên một tiếng.

"Ây, đây không phải là minh điện mà chúng ta đã rời đi trước đó sao?" Nghe vậy, mọi người đều nhìn quanh bốn phía ngôi mộ thất, quả nhiên thấy một bức họa y hệt.

Ngay cả mái vòm phía trên cũng giống hệt, rõ ràng chính là minh điện vừa mới bước vào lúc nãy.

Một đường hầm dẫn vào trong, đi một vòng lớn, lại quay về chỗ cũ.

"Mau nhìn kìa, ở đây có thêm một cỗ quan tài đá." Đại Kim Nha cầm đèn pin rọi khắp nơi, đột nhiên phát hiện.

Lý Sinh nhìn kỹ, quả nhiên, minh điện vốn trống rỗng, chính giữa lại có thêm một cỗ quan tài đá.

Cỗ quan tài đó dài khoảng bốn mét, rộng hai mét, so với quan tài thông thường thì có thể nói là vô cùng to lớn.

Trên quan tài đá khắc một khuôn mặt người kỳ dị, tựa cười mà không phải cười, như thể còn sống, nhìn vào thôi cũng thấy khó chịu.

"Mẹ kiếp, chắc là một minh điện khác thôi." Bàn Tử có chút không tin vào tà ma.

Lúc nãy đi qua, rõ ràng không hề thấy có quan tài, sao thứ này lại có thể tự dưng xuất hiện được chứ?

Anh ta cầm đèn pin rọi xung quanh, quan sát kỹ một hồi lâu, các bức bích họa, kết cấu kiến trúc xung quanh, tất cả đều cho thấy đây chính là minh điện lúc nãy.

"Không sai đâu, ở đây có nến cháy dở mà tôi vừa thắp." Hồ Ba Y sờ sờ mặt đất ở một góc.

Lúc nãy anh đã thắp một cây nến ở đó, nó đã cháy hết nhưng vẫn còn lại một ít vết sáp.

"Nơi này đúng là tà môn thật." Giọng Đại Kim Nha hơi run rẩy.

"Lý ca, anh thần thông quảng đại, có thể nói cho chúng tôi biết đây rốt cuộc là chuyện gì không?" Lý Sinh đang quan sát tình hình trong mộ thất, nghe Đại Kim Nha hỏi liền lên tiếng.

"Thật ra cũng không có gì kỳ lạ cả.

Tôi đã nói lúc nãy rồi, nơi này thực chất là một ngôi mộ trong mộ, một ngôi mộ nhà Đường lồng trong một ngôi mộ Tây Chu." "Mộ nhà Đường là mộ thật, nhưng cũng là mộ trống." "Còn mộ Tây Chu lại là một mộ u linh, đã là mộ u linh thì đương nhiên sẽ không giống mộ thật." "U linh sẽ biến hóa, sau một khoảng thời gian, xuất hiện một vài thay đổi, hoàn toàn không có gì đáng ngạc nhiên cả." Nghe Lý Sinh giải thích như vậy, Đại Kim Nha lập tức bừng tỉnh.

"Lý ca lợi hại thật, tình huống này tôi có vắt óc cũng không nghĩ ra, Lý ca chỉ nói vài ba câu đã thông suốt rồi." Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Từ sau khi nhận được phần thưởng của hệ thống, năng lực của anh đã tiến bộ vượt bậc, không thể so sánh với trước kia.

Trận chiến với bầy dơi vừa rồi chỉ là một lần thử dao nhỏ mà thôi.

Đứng ở đây, Lý Sinh cảm nhận được mình đã tiến gần hơn một bước đến lõi của mộ u linh.

Ngôi mộ Tây Chu có thể trở thành mộ u linh, nhất định là do có một món bảo bối nào đó được các nghệ nhân dồn vô số tâm huyết tạo ra, nó có linh tính, từ đó khiến cho cả ngôi mộ sinh ra u linh.

Chỉ cần tìm ra món đồ đó, Lý Sinh sẽ có cách phá giải mộ u linh.

Thứ như vậy, chỉ cần nó tồn tại, tuyệt đối sẽ không ẩn mình đi đâu được.

Bàn Tử đưa tay sờ sờ quan tài đá.

"Chúng ta có nên cạy cái hòm đá này ra xem bên trong có gì không, lỡ như có bảo bối thì phen này trúng lớn rồi." Lý Sinh liền lắc đầu.

"Thôi đi, đây là mộ u linh, nói cách khác, những thứ này vốn không tồn tại, sao có thể lấy ra được?" Nghe Lý Sinh nói vậy, Bàn Tử đành phải luyến tiếc rút tay khỏi quan tài đá.

"Mẹ kiếp, u linh đúng là tà môn thật, rõ ràng nhìn thấy nó tồn tại, sờ vào cũng thấy tồn tại, mà thực tế lại không tồn tại." "Thế giới rộng lớn, chuyện quái gì cũng có.

Thôi, chúng ta đi tìm xem có lối nào ra ngoài không." Đại Kim Nha rọi đèn pin sang bên cạnh.

"Kia chẳng phải có một lối đi sao?" Quả nhiên, bên cạnh quan tài xuất hiện một đường hầm, một hàng bậc thang đá, nghiêng nghiêng đi xuống.

Bên dưới đó tối đen lạ thường, ngay cả ánh đèn pin cũng không chiếu được xa, dường như có thứ gì đó đã hút hết ánh sáng.

"Xuống xem thử đi." Lý Sinh có Phá Vọng Chi Nhãn, liếc mắt một cái liền nhận ra những bậc thang đá này là thật, không phải do u linh

huyễn hóa ra.

Nhưng lúc đi vào trước đó, rõ ràng không hề nhìn thấy nó.

Có lẽ nó đã bị thứ gì đó do mộ u linh huyễn hóa ra che khuất, sau đó xảy ra biến đổi nên mới lộ ra.

Hai bên bậc thang đá đều là những bức tượng mặt quỷ, tựa cười mà không phải cười, lạnh lùng quái dị, nhìn vào khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đi xuống một đoạn khá dài, họ lại tiến vào một mộ thất khác.

Hồ Ba Y giơ đèn pin lên, rọi xung quanh một vòng, sắc mặt lập tức đại biến.

"Đây không phải là minh điện chúng ta vừa rời khỏi sao?" Nghe lời anh, Lý Sinh vội vàng nhìn quanh.

Quan tài đá, bích họa, mặt quỷ, mái vòm, tất cả đều hiện ra trước mắt.

Không sai chút nào, chính là minh điện vừa rời đi.

Nhưng rõ ràng là đi xuống theo lối đi, tại sao lại quay về chỗ cũ?

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này, chúng ta gặp quỷ đả tường à?" Bàn Tử chửi một câu.

"Để tôi quay lại xem thử." Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, anh có Phá Vọng Chi Nhãn, có thể nhìn thấu hư ảo, thấy rõ mọi thứ.

Chương 40

Anh dùng Hắc Kim Cổ Đao khắc một vệt trên mặt đất rồi bắt đầu quay trở lại.

Nơi này quá tà môn, bốn người cũng không dám tách ra.

Đi về phía trước một đoạn, họ lại một lần nữa tiến vào minh điện.

"Ủa, chúng ta lại quay về rồi." Xung quanh vẫn là cảnh tượng y hệt.

Lý Sinh giơ đèn pin rọi một vòng, liền thấy vết khắc lúc nãy vẫn còn đó.

Nói cách khác, không hề có hai minh điện giống hệt nhau, họ vẫn luôn đi loanh quanh trong một điện này.

Bất kể là đi xuống hay đi lên theo bậc thang đá, cuối cùng đều quay về chỗ cũ.

Thật đúng là tà môn.

Lý Sinh bất giác nhíu mày, đúng lúc này, Đại Kim Nha lại có phát hiện mới.

"Lý ca, ngài xem bên cạnh quan tài đá kia, lại có thêm một hàng bậc thang đá nữa." Lý Sinh nhìn theo hướng Đại Kim Nha chỉ.

Quả nhiên, bên cạnh quan tài đá, không biết từ lúc nào, lại đột nhiên xuất hiện một hàng bậc thang đá đi xuống.

Lý Sinh dùng đèn pin chiếu vào, chùm sáng dường như bị bóng tối nuốt chửng, cách vài mét đã tối om, không nhìn thấy gì.

Bàn Tử không còn giữ được bình tĩnh nữa.

"Mẹ kiếp, ngôi mộ cổ này có quỷ thật rồi, mới một lát sao lại mọc

ra một cái thang đá nữa?" "Vĩ nhân từng dạy chúng ta phải đả đảo tất cả ngưu quỷ xà thần, tôi không tin vào tà ma đâu, tôi đi xem thử." Vừa nói, anh ta vừa bước lên bậc thang đá.

Lý Sinh thấy vậy liền đi theo sau.

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha cũng bám sát.

Đi được hơn mười phút, Lý Sinh cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay sau khi xuống thang đá, Lý Sinh đã cố ý dùng Hắc Kim Cổ Đao khắc một vạch trên bậc thang.

Lúc này đi tiếp, Lý Sinh lại phát hiện ra vạch khắc đó.

Nói cách khác, thực tế họ chỉ đang đi vòng vòng tại chỗ.

Cứ đi như vậy, có mệt chết cũng không ra được.

Lý Sinh nói tình hình cho ba người còn lại, rồi quay đầu đi lên.

Xuống thang đá thì dễ, lên thì khó.

Mấy người chạy như điên, đi mãi đi mãi, bậc thang dường như vô tận, cũng không thấy điểm cuối.

Cơ thể Lý Sinh đã được hệ thống cường hóa, tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng ba người còn lại đều mệt đến thở hổn hển.

Đặc biệt là Đại Kim Nha, vẫn luôn sống ở Tứ Cửu Thành, làm gì đã phải chịu khổ thế này.

Lúc này, trong cổ họng ông ta phát ra tiếng phì phò, như có gió lớn thổi qua.

Lý Sinh dừng bước.

Bàn Tử cũng mệt lử, nhưng trong lòng chỉ muốn thoát ra, không muốn dừng lại.

Thấy Lý Sinh dừng lại, anh ta liền kêu lên: "Lý ca, sao lại dừng

lại, đi nhanh lên, có mệt chết tôi cũng phải ra khỏi cái nơi quỷ quái này." Lý Sinh lườm anh ta một cái.

"Cứ đi như thế này, mệt chết cũng không ra được đâu." Bàn Tử lập tức ngẩn người, đi lâu như vậy, lòng đã sớm như lửa đốt, lúc này nghe Lý Sinh nói vậy, lập tức càng thêm sốt ruột.

"Lý ca, rốt cuộc là chuyện gì, theo lý mà nói, với khoảng cách chúng ta đã đi xuống, mười cái minh điện cũng đã quay về được rồi, sao chúng ta cứ đi mãi không hết vậy?" Lý Sinh dùng đèn pin rọi sang bên cạnh.

"Vết khắc tôi dùng dao tạo ra lúc trước." Bàn Tử giật mình, bừng tỉnh ngộ.

"Ý Lý ca là, chúng ta vẫn luôn đi vòng quanh tại chỗ?" Lý Sinh gật đầu.

Hồ Ba Y vô cùng khó hiểu.

"Lạ thật đấy, lúc nãy chúng ta đi xuống, bây giờ đi lên, hoàn toàn khác nhau, sao lại đi lên mà lại thành đi xuống nhỉ?" Nếu ở trên mặt đất bằng phẳng, có thể đi vòng tròn, lạc đường.

Nhưng nơi này, ngay cả trên dưới cũng khác nhau, tại sao đi một đoạn đường lại quay về chỗ cũ?

"Chúng ta không phải có mang dây thừng sao, hay là chúng ta dùng dây thừng buộc vào nhau, mấy người tách ra xem có đi ra được không." Đại Kim Nha đề nghị.

Nơi này quá quỷ dị, mấy người không dám tùy tiện tách ra, chỉ sợ không bao giờ tìm lại được nhau.

Bất kể là đèn pin hay nến, đều chỉ có thể chiếu sáng một khoảng cách nhỏ.

Nơi này tối đen một cách kỳ lạ, ngay cả ánh sáng dường như cũng bị hấp thụ.

Giơ đèn pin lên, cách vài mét đã không nhìn thấy rõ.

May mà có mang theo dây thừng dài, để khi thăm dò mộ có thể thả người xuống.

Một số ngôi mộ đào rất sâu, có thể có những hố sâu tự nhiên, lúc đó cần dùng móc câu móc lại, thả dây thừng xuống, dựa vào dây thừng để leo xuống.

Tình hình trước mắt, thả dây thừng xuống quả thực là một cách làm trong lúc hết cách.

Chương 41

Lý Sinh gật đầu.

Ngay lập tức, mấy người lấy dây thừng trong ba lô ra, nối chúng lại với nhau.

“Ba người ở đây đừng động đậy, giữ lấy dây thừng, tôi xuống xem thử.” Lý Sinh là người có năng lực mạnh nhất, việc thám hiểm, Lý Sinh chủ động nhận lấy.

Ngay lập tức, anh cầm dây thừng, từ từ đi xuống.

Bậc thang đá dường như vô tận, may mà dây thừng của mấy người nối lại cũng đủ dài, đủ để đi một đoạn đường xa.

Lý Sinh vừa đi, Đại Kim Nha đã cảm thấy hơi lạnh ập đến, quỷ khí âm u.

Thần thông quảng đại của Lý Sinh đã khắc sâu vào lòng ông ta.

Có Lý Sinh ở bên, Đại Kim Nha luôn cảm thấy không có gì là không thể, dù có gặp phải tình huống gì cũng nhất định có thể giải quyết được.

Nhưng Lý Sinh vừa đi, ông ta liền lập tức cảm thấy run rẩy.

Hồ Ba Y và Bàn Tử trong lòng cũng vô cùng căng thẳng, lo lắng không yên nhìn sợi dây thừng trên đất, từng vòng từng vòng được thả xuống.

“Lão Hồ, mấy sợi dây này chắc đủ dài chứ?” Bàn Tử bất an hỏi.

Hồ Ba Y lắc đầu.

“Ai mà biết được?

Chỉ có thể thử thôi, còn hơn là ngồi đây chờ chết.” Lý Sinh đi về

phía trước, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một điểm sáng.

Nhìn kỹ lại, anh không khỏi kinh ngạc.

Đằng sau đám ánh sáng mờ ảo đó, có ba bóng người, chính là Hồ Ba Y, Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Anh kéo dây đi một vòng, lại quay về chỗ cũ.

Ba người đó đang nhìn xuống dưới, Lý Sinh đi tới.

"Thôi, đừng nhìn nữa, tôi về rồi đây." Không ai ngờ Lý Sinh rõ ràng đi xuống lại xuất hiện từ phía trên, lập tức kinh ngạc vô cùng.

Đại Kim Nha còn loạng choạng một cái, đứng không vững, lăn xuống bậc thang đá.

May mà Lý Sinh phản ứng cực nhanh, ra tay như điện, lập tức phi thân tới, tóm chặt lấy ông ta.

"Lý ca, đúng là gặp quỷ rồi, rõ ràng đi xuống mà sao lại quay về phía trên vậy." Bị kẹt ở nơi này đã lâu, Bàn Tử chỉ cảm thấy vừa đói vừa mệt, người sắp kiệt sức.

Thấy Lý Sinh quay lại, chút hy vọng cuối cùng trong lòng cũng tan vỡ.

Nghĩ đến việc cả đám sắp bị kẹt chết ở đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

"Xem ra chúng ta thật sự không ra được rồi." Hồ Ba Y cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Nơi này quá quỷ dị, ngay cả việc buộc dây đi xuống cũng sẽ bất tri bất giác quay về phía trên, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Sắc mặt Lý Sinh lại vô cùng bình tĩnh.

"Không cần lo lắng, tôi đã tìm ra cách phá giải rồi." Bàn Tử nghe

vậy, lập tức mừng rỡ, vội vàng hỏi.

"Lý ca, anh có cách ra khỏi đây ư?" Những người khác cũng đều nhìn sang.

Bị kẹt lâu như vậy, ai cũng mong mỏi được ra ngoài.

Nghe nói Lý Sinh có cách, ai nấy đều phấn chấn tinh thần.

Rốt cuộc, suốt quãng đường đi, Lý Sinh đã thể hiện quá nhiều bản lĩnh không thể tin nổi.

Lý Sinh vẫn luôn quan sát những điểm đặc biệt của nơi này, dần dần đã có kết luận.

"Chúng ta không phải gặp phải âm tà quỷ quái." Lý Sinh khẳng định.

Nếu lúc đầu, anh có chút lo lắng rằng bản lĩnh nhìn thấu hư ảo không có tác dụng, thì bây giờ hoàn toàn khẳng định không phải do âm tà quỷ quái.

"Lý ca, nếu chúng ta không gặp quỷ, vậy nguyên nhân là gì ạ?" Đại Kim Nha khó hiểu hỏi.

Bàn Tử cũng chen vào.

"Đúng vậy, nơi này tà môn quá, tôi thà trong mộ nhảy ra vài con hắc hung bạch hung, đánh với chúng một trận, còn hơn là bị kẹt ở đây một cách khó hiểu." "Đây hẳn là Thang Huyền Hồn trong truyền thuyết." Dung hợp Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, kiến thức của Lý Sinh đã được mở rộng rất nhiều, lúc đầu chỉ nghi ngờ, nhưng bây giờ cuối cùng cũng đã khẳng định.

Bàn Tử hiển nhiên là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này.

"Thang Huyền Hồn?" Lý Sinh nhìn mấy người trước mặt, nếu trước đây anh thiếu kiến thức về đạo mộ, chỉ có thân thể được hệ

thống cường hóa, võ lực cá nhân kinh người.

Thì bây giờ, sau khi dung hợp toàn bộ kiến thức của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, kiến thức của Lý Sinh đã trở thành người phong phú nhất.

Ngay cả mô kim giáo úy chính hiệu như Hồ Ba Y cũng chỉ học được một nửa bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà thôi, xa không bằng Lý Sinh hiện tại.

"Chắc mọi người đều nghe nói về trận pháp rồi chứ." "Ví dụ, trong truyền thuyết, Gia Cát Võ Hầu bố trí Bát Trận Đồ, đã vây khốn mấy chục vạn đại quân Đông Ngô." "Thang Huyền Hồn này thực chất là một loại trận pháp, nhưng phức tạp hơn trận pháp thông thường." Nghe đến đây, Bàn Tử và ba người còn lại mới vỡ lẽ.

"Ra vậy, đây là một cạm bẫy nhân tạo, dùng để vây khốn bọn trộm mộ." Lý Sinh gật đầu.

"Chính là như vậy." Thực tế, loại cạm bẫy này đã được ghi lại trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, thuộc về chữ "Tuần".

Chương 42

Bát Trận Đồ chỉ chiếm tám chữ mà đã có thể khiến người ta lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Thời Tây Chu, mười sáu chữ đều có đủ, sự tinh diệu của nó tự nhiên hơn Bát Trận Đồ gấp trăm lần.

Hơn nữa, trên những bậc thang đá này đều được bôi thuốc hấp thụ ánh sáng.

Xung quanh tối đen một mảng, càng khó đi ra ngoài.

Kẻ trộm mộ bình thường đi vào đây, phần lớn sẽ bị kẹt chết như vậy, chết khát, chết đói một cách sống sượng.

"Lý ca, có cách nào ra ngoài không?" Hồ Ba Y vội vàng hỏi.

"Chắc là không vấn đề gì, nhưng tôi cũng là lần đầu tiên suy diễn, cứ thử xem sao." Lý Sinh không nói chắc, tìm một ít đá vụn, dựa theo quyển "Tuần tự" trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, bắt đầu suy diễn.

Tuyệt học trong Dịch Kinh Bát Quái, thâm sâu vô cùng.

Nếu không phải là thiên tài trong lĩnh vực này, thường nghiên cứu mấy chục năm cũng không thể nhập môn.

Nhưng trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, quyển "Tuần tự" được viết rất nhiều.

Những kiến thức này giống như toán học cao cấp, vô cùng thâm sâu khó hiểu, người thực sự có thể tinh thông, tuyệt đối chỉ có những nhà toán học thiên tài.

Nếu là người bình thường, dù có được toàn bộ 《Thập Lục Tự

Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, muốn nắm vững kiến thức uyên bác như vậy, cũng có thể mất cả đời mà không thành.

Nhưng Lý Sinh được hệ thống rót vào toàn bộ kiến thức của《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, ngay lập tức đã dung hội quán thông.

Anh nắm vững triệt để kiến thức trong đó.

Nếu《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》là một môn chuyên ngành uyên bác, thì môn học này, bất kể thi thế nào, bất kể ai ra đề, chỉ cần là kiến thức trong đó, Lý Sinh đều đạt điểm tối đa.

Tuyệt đối không có nghi ngờ, không có bất kỳ ngoại lệ nào, được hệ thống đảm bảo.

Do đó, quyển "Tuần tự" tuy thâm sâu khó hiểu, nhưng đối với Lý Sinh, lại không tồn tại bất kỳ chỗ nào không thể lý giải.

Thực tế, anh đã sớm phát hiện ra sự bất thường, chỉ cần nghiệm chứng mà thôi.

Thấy Lý Sinh bày trận suy diễn, Hồ Ba Y cũng quan sát.

Trong tay anh có một nửa bộ《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, cũng từng học kiến thức trong quyển "Tuần tự", nhưng làm sao có thể lĩnh hội hết được chứ?

Giống như cùng học toán cấp ba, Lý Sinh là siêu học bá dù đề thi đại học có khó thế nào cũng chắc chắn đạt điểm tối đa.

Còn đối với Hồ Ba Y, nếu đề thi khó hơn một chút, muốn thi đỗ cũng khó như lên trời.

Kinh số trong quyển "Tuần tự" còn khó hơn toán thi đại học gấp nghìn vạn lần.

Đương nhiên, thứ mà Hồ Ba Y không thể giải được, trong tay Lý

Sinh lại không có chút khó khăn nào.

Lúc này nhìn Lý Sinh bày trận suy diễn, Hồ Ba Y chỉ cảm thấy đau đầu.

Sự sùng bái đối với Lý Sinh lại tăng lên một tầm cao mới.

Gã này, đơn giản là một con quái vật không gì không làm được.

Chẳng mấy chốc, Lý Sinh đã hoàn thành suy diễn.

Thang Huyền Hồn Tây Chu này tuy tinh xảo phức tạp, nhưng trong tay Lý Sinh, cũng không phải là "bài toán" khó.

Những thang này trông cao thấp lộn xộn, thực tế độ cao rất nhỏ, thông suốt bốn phương tám hướng.

Lại vận dụng nguyên lý Dịch Kinh Bát Quái, thiết lập trận pháp phức tạp, vây khốn người ta.

Trước đó khi Lý Sinh cầm dây thừng thăm dò, chính là như vậy.

Lúc này sau khi suy diễn xong, Lý Sinh liền dẫn ba người, theo từng bước đã tính toán, từng bước tiến về phía trước.

Lúc tiến, lúc sang trái, lúc sang phải, lúc lùi, quay đến mức Bàn Tử và những người khác chóng mặt.

Lý Sinh lại càng đi, lòng tin càng vững.

Sự suy diễn của anh khớp từng li, không chút sai sót.

Cuối cùng, dưới chân không còn bậc thang đá, họ đã đi ra khỏi Thang Huyền Hồn.

Trước mắt là một cảnh hoang tàn.

Nơi này dường như đã xảy ra sụp lún, phá hủy diện mạo ban đầu, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra, nơi này trước đây hẳn là một long lâu bảo điện quy mô hoành tráng.

“Lý ca lợi hại, thật sự dẫn chúng ta ra ngoài rồi.” Bàn Tử thấy cuối cùng cũng rời khỏi thang đá, kinh ngạc vui mừng.

“Bản lĩnh của Lý gia, có cần phải nghi ngờ sao, bên trong dù có gì đi nữa, tóm lại, có Lý gia ở đây, mọi thứ đều không cần lo lắng.” Đại Kim Nha thoát khỏi hiểm cảnh, lập tức tâng bốc Lý Sinh.

Theo ông ta thấy, bản lĩnh của Lý Sinh chỉ có thể dùng tám chữ thần thông quảng đại, không gì không làm được để hình dung.

Bất kể Lý Sinh làm ra chuyện gì không thể tin nổi, cũng không có gì kỳ lạ.

Lý Sinh dùng đèn pin chiếu một vòng, liền phát hiện trong góc có một đường hầm, không lớn không nhỏ, vừa đủ cho một người đi qua.

“A?” Ngay khi Lý Sinh định cúi người vào đường hầm xem xét, Đại Kim Nha đột nhiên hét lên một tiếng.

Chương 43

Lý Sinh vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy dưới ánh đèn pin, một khuôn mặt quỷ vô cùng kỳ quái hiện ra trước mắt.

Khuôn mặt quỷ đó rộng tới vài mét, vô cùng lớn.

Dưới ánh đèn pin mờ ảo, khuôn mặt quỷ đột nhiên nhếch mép cười một cách tà ác, khóe miệng hơi cong lên, hai con mắt vốn mở to cũng đồng thời hơi nheo lại, biến thành một khe hình bán nguyệt.

Chỉ trong chớp mắt, tóc gáy của mấy người đều dựng đứng.

Hồ Ba Y và Bàn Tử gần như cùng lúc lùi lại mấy bước theo bản năng.

Đại Kim Nha gan còn nhỏ hơn, lúc này lập tức hét lớn một tiếng, quay người bỏ chạy, liều mạng chạy vào trong đường hầm.

Vừa vào trong đường hầm, tiếng hét của ông ta đột nhiên biến mất, như thể bị thứ gì đó nuốt chửng, không còn chút động tĩnh nào.

Lý Sinh ra hiệu cho Hồ Ba Y và Bàn Tử.

Hai người lập tức chạy về phía đường hầm, cầm đèn pin chiếu vào trong, chỉ thấy bên trong đầy những sợi tơ mỏng manh chi chít.

Thân thể Đại Kim Nha bị những sợi tơ đó quấn chặt, tay chân không thể động đậy, cổ họng cũng bị quấn một vòng, không thể phát ra âm thanh.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đều kinh hãi, vội vàng lấy xẻng công binh, chém về phía những sợi tơ.

Không ngờ, những sợi tơ đó trông cực kỳ mỏng manh, lại vô cùng

bền chắc, còn có độ dính lớn.

Xẻng công binh chém vào sợi tơ, không những không chặt đứt được, ngược lại còn bị dính vào, không rút ra được.

Trong lúc hai người đang luống cuống tay chân, ở phía bên kia, con quái vật mặt người trước mặt Lý Sinh cũng đã động đậy.

Xung quanh khuôn mặt quỷ, đột nhiên vươn ra vô số xúc tu, giống như Quan Âm nghìn tay.

Trên những cánh tay quái dị đó, xoẹt một tiếng, bắn ra vô số sợi tơ.

"Gặp phải nhện mặt người rồi sao?" Lý Sinh trong lòng kinh hãi vạn phần.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, có ghi chép về các loài vật kỳ dị trên đời, trong đó có nhện mặt người.

Đúng như tên gọi, nhện mặt người là loài nhện có khuôn mặt người.

Đây là một loài sinh vật có kích thước cực lớn, "mặt người" của nó có đường kính lên tới vài mét.

Nhện thông thường săn muỗi, ruồi và các loài côn trùng bay nhỏ, nhưng nhện mặt người lại ăn các loài động vật lớn.

Chim bay trên trời, thú chạy dưới đất, từ đại bàng, hổ, sư tử, thậm chí cả voi, đều là thức ăn của nó.

Nhện mặt người trưởng thành có thể nặng tới vài trăm cân, có vô số xúc tu, có thể phun ra những sợi tơ cực kỳ bền chắc.

Độ bền của những sợi tơ này gấp mấy chục lần dây thép.

Một khi bị những sợi tơ này quấn lấy, hổ và voi cũng không thể giãy thoát, chỉ có thể trở thành bữa ăn của nhện mặt người.

Theo lý mà nói, sinh vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ngờ lại gặp ở đây.

Lý Sinh trong lòng cảnh giác cao độ, một khi bị tơ nhện mặt người quấn lấy, thì sẽ rất phiền phức.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Sinh không lùi mà tiến, Hắc Kim Cổ Đao giơ lên, thân hình như một tia sáng, lao ra.

"Xoẹt..." Hắc Kim Cổ Đao đâm vào giữa mặt người của con nhện, ngay sau đó chém xuống, bổ nó ra làm hai nửa.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhện mặt người vừa mới phun tơ đã bị Lý Sinh giết chết.

Tuy nhiên, nếu nhìn từ một góc độ khác, cũng có thể phát hiện, tơ mà nhện mặt người phun ra, cách cơ thể Lý Sinh không đến vài tấc.

Xung quanh đều là tơ, chỉ còn lại một lỗ hổng cuối cùng ở giữa chưa lan tới.

Lý Sinh đã chui qua khoảng trống đó đến trước mặt nhện mặt người, một đòn hạ sát nó.

Một cuộc so tài về tốc độ và lòng dũng cảm.

Nếu Lý Sinh có bất kỳ sự do dự nào, hoặc lùi lại nửa bước, bỏ lỡ thời cơ, bị tơ nhện quấn lấy, thì kết quả khó mà lường được.

Lý Sinh thở phào một hơi dài.

Rốt cuộc kinh nghiệm còn quá ít, không căng thẳng, đó chắc chắn là nói dối.

Nhện mặt người vừa chết, tơ mà nó phun ra lập tức mất đi độ bền vốn có, như những sợi dây thừng mỏng bình thường, rơi vãi khắp nơi, cũng không còn chút độ dính nào.

Ở phía bên kia, Hồ Ba Y và Bàn Tử đều đã rơi vào tình thế khó

khăn.

Vốn định cứu Đại Kim Nha, ai ngờ xẻng công binh vừa chạm vào tơ liền bị dính chặt, chém không đứt, giãy không ra.

Hơn nữa, những sợi tơ đó vẫn đang tiếp tục lan ra, sắp quấn vào người họ.

“Mau buông tay, lùi lại!” Lý Sinh hét lớn.

Hồ Ba Y và Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng vứt xẻng công binh, liều mạng chạy về.

Vừa rồi hai người chỉ lo giằng co với xẻng, cố làm đứt tơ, suýt nữa thì tự đưa mình vào tròng.

Chương 44

Lý Sinh suy nghĩ nhanh chóng, tìm cách đối phó với tình hình trước mắt.

Nhện mặt người trốn trong đường hầm, chỉ có tơ lan ra, vấn đề thực sự rất phiền phức.

Đúng lúc này, bên tai vang lên tiếng của hệ thống.

"Nhiệm vụ chi tuyến được kích hoạt, tiêu diệt tất cả nhện mặt người trong động, phần thưởng là không gian giới chỉ, một thú cưng cấp thần." "Nhiệm vụ của hệ thống sao?" Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười.

Lúc này, tơ đang lan ra nhanh chóng, ngày càng nhanh.

Hồ Ba Y và Bàn Tử liều mạng chạy về phía sau.

Tuy nhiên, mộ thất này chỉ có bấy nhiêu, chẳng mấy chốc đã không còn đường chạy, không còn đường lui.

Hồ Ba Y và Bàn Tử nhìn nhau, đều thấy được vẻ tuyệt vọng trong mắt đối phương.

Tơ nhện mặt người khó đối phó như vậy, chém không đứt, chạm vào là dính, khiến họ hoàn toàn bó tay.

Lý Sinh lại vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nhìn những sợi tơ đang lan ra, Lý Sinh giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, nghênh đón.

Lưỡi đao vừa chạm vào tơ, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Hắc Kim Cổ Đao vốn chém sắt như chém bùn, chưa từng thất bại, lại không chém đứt được tơ, ngược lại còn bị tơ quấn lấy.

Nguyên do là vì sợi tơ đó bản thân đã vô cùng bền chắc, lại thêm nhẹ nhàng vô cùng, không chịu lực.

Đúng là lấy nhu khắc cương.

Trong chớp mắt, mấy chục sợi tơ đã quấn lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Chứng kiến cảnh này, ánh mắt Hồ Ba Y và Bàn Tử đều lộ vẻ kinh hãi.

Vốn coi Lý Sinh là cứu tinh cuối cùng, bây giờ, ngay cả Lý Sinh cũng sắp bó tay rồi sao?

Lý Sinh lại không hề vội vàng, trong mắt không có nửa điểm hoảng loạn.

Nhìn tơ quấn lấy Hắc Kim Cổ Đao, Lý Sinh vẫn tiếp tục vung đao.

Ánh đao vẽ ra một hình bán nguyệt khổng lồ phía trước.

Hàng trăm sợi tơ, sau khi dính vào Hắc Kim Cổ Đao, theo chuyển động của cổ đao, từng đám tơ cũng di chuyển theo.

Chẳng mấy chốc, tơ do nhện mặt người phun ra đều quấn lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

Trước đó dùng xẻng công binh chém tơ, họ có thể cảm nhận rõ ràng lực đạo truyền đến lớn đến mức nào.

Đó hoàn toàn không phải là sức mạnh mà con người có thể chống lại.

Huống hồ bây giờ số lượng tơ dính trên đao của Lý Sinh còn nhiều hơn trước rất nhiều.

Tương đương với việc đang so sức với nhện mặt người, loài động vật có kích thước khổng lồ như vậy, sức mạnh hiển nhiên lớn hơn

con người rất nhiều.

Nhưng sức mạnh của Lý Sinh cũng không phải người thường có thể so sánh.

Anh sở hữu giọt máu đầu tiên, ít nhất có sức mạnh gấp mười lần người thường khi chưa kích hoạt Thánh Thú Văn Thân.

Dù vậy, sức mạnh của nhện mặt người vẫn lớn hơn sức mạnh của Lý Sinh.

Đây tuyệt đối là một con nhện mặt người vô cùng to lớn, vượt xa con mà Lý Sinh đã giết lúc trước.

Nhưng trên mặt Lý Sinh, không thấy chút kinh hãi, hoảng loạn nào.

Ngược lại, anh tỏ ra vô cùng bình tĩnh, như thể mọi thứ đều đã nằm trong lòng bàn tay.

Hắc Kim Cổ Đao kéo theo hàng ngàn sợi tơ, không ngừng bay múa, thân hình Lý Sinh cũng di chuyển theo.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đứng cách đó không xa, lòng nóng như lửa đốt, vô cùng lo lắng, nhưng không thể giúp được gì, chỉ có thể cầu nguyện Lý Sinh có thể đánh thắng nhện mặt người.

"Hai người, đứng ngây ra đó làm gì, mau châm lửa đi." Ngay khi hai người không biết phải làm gì, giọng nói của Lý Sinh đột nhiên vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, Hồ Ba Y và Bàn Tử bừng tỉnh.

Lý Sinh gom hết tơ lại một chỗ, chẳng phải là để dễ đốt sao?

Tơ nhện bền chắc vô cùng, dao chém không đứt, chạm vào là quấn, nhưng gặp lửa thì sao?

Hai người vội vàng lôi bật lửa ra, nhưng phát hiện không có vật

liệu dễ cháy nào.

Nến các loại, e là chưa ném tới đã bị dập tắt giữa không trung.

Hồ Ba Y linh cơ chợt lóe, liền cởi áo trên người ra.

Bàn Tử thấy vậy cũng làm theo.

Ngay lập tức, hai người đốt áo, ném về phía đám tơ nhện quấn trên Hắc Kim Cổ Đao.

Chương 45

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Tơ nhện vừa gặp lửa, liền như gặp phải khắc tinh, vừa bén lửa, trong nháy mắt, ngọn lửa bùng lên ngùn ngụt.

Đây chính là lợi ích của việc Lý Sinh dùng Hắc Kim Cổ Đao gom hết tơ lại.

Nếu hàng ngàn sợi tơ tản ra, do tơ quá mảnh, dù có vài sợi bén lửa cũng sẽ nhanh chóng tắt, hoàn toàn không thể phá được.

Nhưng tất cả tơ đều tập trung lại một chỗ, liền như đống củi, lập tức bùng cháy dữ dội.

Ngọn lửa nhanh chóng lan ra, lập tức cháy vào trong đường hầm.

Sợi tơ quấn quanh người Đại Kim Nha bị cháy đứt, khiến ông ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức lại bị lửa bén vào người.

"A!" Đại Kim Nha hét lên một tiếng, chạy ra khỏi đường hầm, toàn thân trên dưới đều là lửa.

May mà ông ta vẫn còn tỉnh táo, lập tức lăn vài vòng trên đất, dập tắt ngọn lửa.

"Đại Kim Nha, không sao chứ?" "Không sao." Đại Kim Nha lắc đầu.

Lần này đúng là may mắn.

Tơ đó cực kỳ dễ cháy, vừa gặp lửa liền lập tức mềm ra, Đại Kim Nha liền nhân cơ hội thoát ra.

Ông ta thoát ra rất nhanh, tuy trên người cũng bị bén lửa, nhưng nhanh chóng được dập tắt, ngoài vài chỗ da bị bỏng, không có gì đáng

ngại.

Trong đường hầm, lửa lớn vẫn đang cháy, càng cháy càng lớn.

Trong ngọn lửa, truyền đến những tiếng la hét thảm thiết vô cùng, như âm quỷ đang gào thét.

"Lửa của chúng ta đã thiêu chết con quái vật đó rồi." Bàn Tử lòng vẫn còn sợ hãi.

Tiếng la hét trong động ngày càng dồn dập, liên tiếp nhau.

Xem ra, sâu trong đường hầm, e là không chỉ có một con nhện mặt người, mà có rất nhiều con.

Nhưng dưới ngọn lửa lớn, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Dần dần, tiếng la hét biến mất, ngọn lửa cũng từ từ nhỏ lại.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt thành công tất cả nhện mặt người trong động." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được không gian giới chỉ." Trong thức hải của Lý Sinh, lập tức có thêm một không gian lưu trữ.

Đây đúng là một thứ tốt.

Khi đi đạo mộ, điều đau đầu nhất chính là mang đồ đi.

Đặc biệt là những món đồ nặng và lớn.

Có không gian giới chỉ, vấn đề này liền được giải quyết dễ dàng.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được một thú cưng cấp thần." Theo tiếng nói đó hạ xuống, bên cạnh Lý Sinh đột nhiên xuất hiện một vật lông xù.

Toàn thân lông trắng, chỉ to bằng nắm tay, trông có vẻ ngốc nghếch, dựa vào chân Lý Sinh, vô cùng thân mật.

"...Đây không phải là một con chó nhỏ sao?" Lý Sinh ngẩn người,

vạn lần cũng không ngờ, thú cưng cấp thần mà hệ thống nói lại là một con chó.

Tuy con chó này nhỏ hơn chó thường rất nhiều, lông xù, cũng rất đáng yêu.

Nhưng nó là một con chó.

Thú cưng cấp thần, không phải đang đùa tôi đấy chứ?

Lý Sinh vốn nghĩ, thú cưng cấp thần mà hệ thống thưởng, không phải rồng, cũng là phượng, tệ lắm cũng là kỳ lân.

Vạn lần không ngờ, lại là một con chó.

Thôi được, trước tiên xem thử nó có năng lực gì.

Lý Sinh thử giao tiếp với nó, không có chút phản ứng nào.

Xem ra, cái gọi là "thú cưng cấp thần" này, căn bản chưa khai mở linh trí.

Ít nhất, nó không có khả năng thông linh như trong tưởng tượng, không thể dùng ý thức giao tiếp với nó.

"Ủa, sao ở đây lại có một con chó vậy?" Bàn Tử nhanh chóng chú ý tới.

Đại Kim Nha và Hồ Ba Y cũng đều nhìn sang.

"Con chó này, không phải là từ âm tào địa phủ chạy ra đấy chứ, sao lại đột nhiên xuất hiện?" Đại Kim Nha đầy cảnh giác.

"Không cần lo, đó là thú cưng của tôi." Lý Sinh giải thích một câu.

Nghe vậy, ba người lập tức yên tâm.

Trong lòng họ, Lý Sinh sớm đã là hóa thân của sự toàn năng, tuy không biết thú cưng này của Lý Sinh từ đâu ra, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nhưng, gã này ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có thể thu làm phó nhân, nhận một con chó làm thú cưng, có gì lạ đâu?

Hơn nữa, con chó này cũng khá đáng yêu.

Chương 46

Toàn thân đều là lông trắng, trắng như tuyết.

“Nhìn nhiều lông như vậy, sau này gọi là Cục Bông đi.” Dù sao cũng là thú cưng cấp thần do hệ thống phát, Lý Sinh cũng đành phải nuôi nó, liền tùy tiện đặt một cái tên.

Cục Bông kêu gâu gâu hai tiếng, dùng đầu cọ cọ vào chân Lý Sinh, dường như đã hiểu lời anh nói.

Thôi được.

Ít nhất cũng biết làm nũng.

Tâm trạng của Lý Sinh tốt lên không ít.

“Cục Bông, đi xem tình hình trong đường hầm đi.” Lý Sinh có ý thử năng lực của Cục Bông.

“Gâu gâu!” Cục Bông cọ cọ dưới chân Lý Sinh hai cái, hoàn toàn không có hành động gì.

“Nó không hiểu à?” Bàn Tử ở bên cạnh cười.

“Chó nhỏ như vậy, chưa được huấn luyện kỹ, làm sao có thể hiểu lời anh nói được?” Lý Sinh lập tức đảo mắt.

Tuy nó là một con chó, nhưng cũng là thú cưng cấp thần do hệ thống thưởng mà.

Không hiểu lời nói, sao có thể chứ?

Nhìn hành động của nó, e là phải có đồ ăn mới chịu làm việc.

Thằng nhóc này không thấy thỏ không thả chim ưng, không có đồ ăn là không động đậy.

Nhưng bây giờ đang ở trong mộ lớn, lấy đâu ra đồ ăn chứ.

"Cục Bông, ngoan, nghe lời, sau khi ra ngoài, sẽ dẫn mày đi ăn một bữa thịnh soạn." Quả nhiên, hai chữ "thịnh soạn" đã có tác dụng, Cục Bông ngẩng đầu, nhìn Lý Sinh, đôi mắt chó mở to tròn.

Rõ ràng là đang nói: phải giữ lời đấy, đừng có lừa tôi.

"Mau đi đi, tôi lừa một con chó làm gì?" Cục Bông gật đầu, vèo một cái, chạy đi, chui vào trong đường hầm.

"Lý ca, thú cưng của anh chạy rồi, cẩn thận bị lạc." Ở nơi quỷ quái này, mấy người còn không dám đi lạc, huống hồ là một con chó.

Lý Sinh lại không hề lo lắng.

Cục Bông dù sao cũng là thú cưng cấp thần, không thể dễ dàng bị lạc như vậy.

Con chó nhỏ này trông lanh lợi, tuyệt đối không phải loại "thả ra là mất" như Husky.

Chẳng mấy chốc, Cục Bông đã chạy về, nằm trước mặt Lý Sinh, vẫy vẫy móng vuốt, làm những động tác kỳ quái.

"Đúng là đồ ngốc, ngay cả nói cũng không biết." Lý Sinh nói một câu không mấy thiện cảm.

Cục Bông nghe vậy, dường như có chút tức giận, đứng thẳng người, dùng chân trước trái vỗ vỗ vào ngực, rồi giơ chân trước trái lên.

"Ý mày là, lớn lên sẽ biết nói, đúng không?" Cục Bông nghe vậy, liều mạng gật đầu.

Được rồi, xem ra là loại thú cưng trưởng thành.

Bây giờ cứ nuôi nó cho tốt, sau này có lẽ sẽ có ích lớn.

“Dẫn đường đi.” Cục Bông nghe lệnh này, liền chui vào đường hầm, rồi quay đầu lại nhìn Lý Sinh.

“Con chó này khá có linh tính đấy, sắp thành tinh rồi.” Hồ Ba Y không nhịn được khen một câu.

Lý Sinh lại không cho là vậy.

Thú cưng cấp thần mà, chút bản lĩnh này thì có là gì?

Đi theo sau Cục Bông, họ cũng bước vào đường hầm.

Càng đi về phía trước, động càng lớn, dần dần trở nên rộng rãi vô cùng.

Trong không khí đâu đâu cũng có mùi khét, chẳng mấy chốc, họ đã đến một đại điện mới.

Trong điện rải rác những đống đen thui như than, hẳn là nhện mặt người bị thiêu chết.

Bàn Tử đột nhiên chỉ tay về phía góc đông nam.

“Mau nhìn kìa, ở đó có một khuôn mặt quỷ.” Lý Sinh nhìn theo hướng anh ta chỉ, quả nhiên thấy một khuôn mặt người khổng lồ.

Gần như y hệt khuôn mặt của nhện mặt người, quái dị méo mó, nhìn vào đã thấy khó chịu.

Lý Sinh lia đèn pin qua lại, cuối cùng cũng nhìn rõ.

Hóa ra đó là một cái đỉnh đồng xanh khổng lồ, trên thân đỉnh có đúc một khuôn mặt người kỳ quái.

“Đây hẳn là vật dùng để tế tự nhện mặt người thời Tây Chu.” Lý Sinh lập tức đưa ra phán đoán.

Người xưa vô cùng mê tín, chắc chắn đã coi nhện mặt người là thần linh để tế tự, phần lớn là dùng máu nô lệ để huyết tế, nuôi dưỡng

nhện mặt người.

Những con nhện trong mộ, hẳn cũng là từ thời đó.

Nhện mặt người trưởng thành chậm, tuổi thọ dài, sống được vài nghìn năm, cũng là chuyện bình thường.

Chương 47

Nhìn thấy cái đỉnh đồng, khóe miệng Lý Sinh bất giác hiện lên một nụ cười.

Đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi có được chẳng tốn công.

Cái đỉnh đồng trước mắt, chẳng phải chính là lõi của mộ u linh mà anh vẫn luôn tìm kiếm sao?

Một ngôi mộ u linh có thể hình thành u linh, tất nhiên phải có một bảo bối cốt lõi mang linh hồn để chống đỡ.

Nếu không, chỉ dựa vào bản thân ngôi mộ thì không thể nào sinh ra u linh.

Lý Sinh vẫn luôn suy đoán đó là thứ gì, cho đến khi nhìn thấy cái đỉnh đồng trước mắt, cuối cùng mới tìm ra câu trả lời.

Bàn Tử chạy tới, gõ gõ vào chân đỉnh đồng.

"Cái bảo bối này, chắc là đáng giá không ít tiền đâu nhỉ?" "Giá trị của thứ này, không thể dùng tiền bạc để đo lường được." Đại Kim Nha đưa tay sờ vào những đường vân, hoa văn trên đỉnh đồng.

"Vô giá chi bảo, quốc bảo, nhưng cái thứ to thế này, chúng ta căn bản không bán được, huống hồ, chúng ta cũng không thể mang nó đi được." Bàn Tử nghe vậy, trên mặt lộ vẻ đau khổ.

Một bảo bối lớn như vậy đặt ngay trước mắt, lại không thể lấy đi, thực sự khiến anh ta đau lòng không thôi.

Anh ta dùng sức thử, đỉnh đồng không hề nhúc nhích.

Cái đỉnh lớn như vậy, trọng lượng e là không dưới ngàn cân, căn

bản không thể di chuyển.

"Tiếc quá, thân ở núi báu mà về tay không." Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối.

"Thôi đi, tìm xem có lối nào ra ngoài không." Hồ Ba Y cầm đèn pin rọi khắp nơi, nhưng phát hiện xung quanh đều bị bịt kín, trừ đường hầm lúc trước đi vào, hoàn toàn không có đường nào khác.

Bây giờ đã khuya, lại mệt, lại đói, lại khát, vội vã muốn ra ngoài, thấy không có lối thoát, không khỏi lộ ra một tia thất vọng.

Lý Sinh lại vẫn đang nhìn chằm chằm vào cái đỉnh đồng.

Anh đi tới, đưa tay vuốt ve thành đỉnh, lập tức cảm nhận được sự dao động linh hồn truyền đến từ thân đỉnh.

Cái đỉnh đồng giống như có sinh mệnh, sống lại vậy.

Đây là linh hồn được sinh ra khi một vật dụng ngưng tụ tâm huyết của vô số người.

Nếu không có linh hồn của đỉnh đồng, ngôi mộ Tây Chu sẽ không sinh ra u linh.

Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười.

Anh đưa tay nắm lấy chân đỉnh, mạnh mẽ dùng sức, đỉnh đồng lập tức rời khỏi mặt đất, được giơ lên không trung.

Bên cạnh, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Bàn Tử lúc nãy đã dùng hết sức lực toàn thân, cũng không làm cho đỉnh đồng nhúc nhích.

Thực sự không thể tưởng tượng, Lý Sinh lại có thể nhấc được cái đỉnh đồng lên.

“Lý ca, anh cũng mạnh quá rồi.” “Trong truyền thuyết Hạng Bá Vương có thể nhấc đỉnh, sức lực của Lý ca có thể so sánh với Hạng Bá Vương rồi.” Hạng Bá Vương được mệnh danh là lực có thể nhổ núi, khí cái thế, Lý Sinh có thể so sức với ông ta, thực sự kinh người.

“Truyền thuyết không nhất định là thật, tôi tin rằng cái đỉnh mà Hạng Bá Vương nhấc, nhất định không nặng bằng cái đỉnh trước mắt này.” Đỉnh có lớn có nhỏ, đỉnh càng lớn càng tôn quý, trọng lượng cũng càng nặng.

Theo lý, trừ hoàng cung của đế vương có đỉnh lớn như vậy, đỉnh ở những nơi khác, hẳn là nhỏ hơn cái đỉnh này rất nhiều.

Cái đỉnh mà Hạng Bá Vương nhấc, chắc chắn cũng không lớn như vậy.

“Lý ca có thể nhấc được đỉnh, vậy chẳng phải là chúng ta có thể mang cái đỉnh này ra ngoài sao?” Bàn Tử vẻ mặt kích động.

Cái đỉnh lớn như vậy, lại là thời Tây Chu, niên đại lâu đời như vậy, giá trị tuyệt đối không thể đo lường.

Mang ra ngoài, chính là bảo vật trấn quốc.

Nhưng, loại bảo bối này, chắc chắn không thể giao dịch tư nhân.

Hoặc là giao nộp cho quốc gia, làm vật trưng bày trong bảo tàng.

Hoặc là chỉ có thể giấu ở nhà.

Hồ Ba Y lắc đầu.

“Không được, dù có thể di chuyển được đỉnh đồng, nhưng lối đi ở đây cũng không đủ lớn, căn bản không thể đi ra ngoài.” Chắc chắn không thể đào một lối đi ra ngoài, chỉ có thể đi theo lối đi cũ.

Nhưng những lối đi đó cửa động đều không lớn, có chỗ chỉ đủ một người đi qua, căn bản không thể để cái đỉnh lớn như vậy đi qua.

Bàn Tử nghe vậy, không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Cuối cùng vẫn là mừng hụt một phen.

Đúng lúc này, cái đỉnh đồng trong tay Lý Sinh đột nhiên biến mất.

Chỉ có Lý Sinh cười hề hề đứng đó.

Cảnh tượng này khiến mấy người đồng thời giật mình.

Một cái đỉnh lớn như vậy, nói biến mất là biến mất.

“Lý...

Chương 48

ca, cái đỉnh trên tay anh biến mất rồi.” Đại Kim Nha càng lúc càng cảm thấy Lý Sinh bí ẩn khó lường, thần thông quảng đại, không thể đo đếm.

“Ừm.” Lý Sinh khẽ gật đầu.

Anh đã thu cái đỉnh đồng vào không gian giới chỉ.

Không thể không nói, không gian giới chỉ mà hệ thống thưởng, đơn giản là được thiết kế riêng cho việc đạo mộ.

Ngay cả cái đỉnh đồng như vậy cũng có thể dễ dàng thu vào.

“Tôi đã thu cái đỉnh đồng rồi.” Nghe lời Lý Sinh, ba người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc nói chuyện, Lý Sinh lại một lần nữa lấy cái đỉnh đồng ra.

Vừa rồi chỉ thử cách sử dụng không gian giới chỉ, việc cần làm bây giờ là luyện hóa tinh hồn của đỉnh đồng.

Đây cũng là kiến thức trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng thuộc về phần âm dương thuật.

Hồ Ba Y chỉ có được một nửa bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trên đó chỉ có phần phong thủy thuật.

Đối với kiến thức âm dương thuật, Hồ Ba Y không hề biết.

Điều khiến Lý Sinh kinh ngạc là, giọt máu đầu tiên trong cơ thể lại sinh ra một sự thôi thúc khao khát.

Điều này cho Lý Sinh biết, linh hồn trong đỉnh có công hiệu thúc đẩy sự trưởng thành của giọt máu đầu tiên.

Ngay lập tức, Lý Sinh cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên đỉnh đồng.

Ngay sau đó vận dụng pháp môn âm dương thuật, miệng niệm chú, tay làm những động tác phức tạp khó hiểu.

Chẳng mấy chốc, anh cảm thấy có một mối liên kết huyết mạch mơ hồ với cái đỉnh đồng.

Trong đại mộ, đột nhiên xuất hiện một đường hầm mới, quanh co khúc khuỷu, không biết dẫn đến đâu.

"Lại xuất hiện một lối đi mới?" Sắc mặt Đại Kim Nha lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mỗi lần phát hiện lối đi mới, đều có chuyện không hay xảy ra, khiến Đại Kim Nha có chút nhạy cảm thần kinh.

Lý Sinh lại một lần nữa thu đỉnh đồng vào không gian giới chỉ.

Bây giờ anh đã có thể tạm thời khống chế linh hồn của đỉnh đồng, giọt máu đầu tiên trong cơ thể cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhưng để có được sự trưởng thành lớn hơn, cần thời gian luyện hóa dài hơn, hoàn toàn nuốt chửng linh hồn của đỉnh đồng.

Nhìn lối đi mới xuất hiện trước mắt, Lý Sinh nhàn nhạt nói.

"Mộ u linh đã biến mất, cho nên, lối đi vốn bị che khuất đã lộ ra." "A!" Nghe lời Lý Sinh, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha gần như đồng thời kinh ngạc hét lên.

"Lý ca, ngay cả mộ u linh anh cũng có thể xử lý được, không phải anh thật sự là thần tiên hạ phàm đấy chứ?" Câu hỏi của Đại Kim Nha lập tức thu hút sự chú ý của Bàn Tử và Hồ Ba Y.

Thực tế, trong lòng họ đối với thân phận lai lịch của Lý Sinh cũng có rất nhiều suy đoán viển vông.

Lý Sinh thực sự quá khó hiểu, giống như một vị thần vậy.

Lý Sinh nhìn vẻ mặt ba người, thản nhiên cười.

“Nếu tôi nói tôi là tổ sư gia của nghề đạo mộ, các anh có tin không?” “Tin!” Bàn Tử khẳng định gật đầu.

“Bản lĩnh lớn như vậy, cũng chỉ có tổ sư gia mới có năng lực như thế.” Nói đến đây, vẻ mặt Bàn Tử trở nên vô cùng thành khẩn.

“Lý ca, nếu anh không chê, hay là thu nhận em vào môn hạ đi, em muốn bái anh làm sư phụ, theo anh học bản lĩnh.” Suốt quãng đường đi, Lý Sinh đã thể hiện đủ loại bản lĩnh không thể tin nổi, khiến Bàn Tử kinh ngạc đến mức không còn gì để nói.

Thực sự không thể tưởng tượng, trên đời lại có người lợi hại như Lý Sinh, hoàn toàn là một nhân vật như thần tiên lên trời xuống đất.

Có thần tiên xuất hiện trước mắt, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội.

“Lý gia, tôi Đại Kim Nha cũng có ý nghĩ như vậy, không biết Lý gia ngài có đồng ý không?” Đại Kim Nha nở một nụ cười nịnh nọt, để lộ chiếc răng vàng đặc trưng.

Hồ Ba Y ở bên cạnh tiếp lời.

“Lý ca nếu có ý định thu đồ đệ, cũng tính cả tôi Hồ Ba Y một người, nếu trên đời có người đáng để tôi Hồ Ba Y bái làm sư phụ, có lẽ cũng chỉ có Lý ca.” Nghe lời ba người, Lý Sinh trước tiên ngẩn người.

Suy nghĩ của anh chuyển nhanh, thế giới anh xuyên qua là thế giới đạo mộ.

Nhiệm vụ hệ thống giao cho chính là không ngừng đi đạo mộ.

Nếu đã như vậy, sáng lập một phái đạo mộ, thu một nhóm người

vào phái, cũng là điều cần thiết.

Tục ngữ nói, ba anh thợ da, hơn một Gia Cát Lượng.

Sức mạnh của hợp tác đồng đội, tuyệt đối mạnh hơn đơn độc chiến đấu.

Hồ Ba Y tinh thông thuật phân kim định huyệt, Bàn Tử gan to da dày, Đại Kim Nha kiến thức về di vật lịch sử phong phú.

Ba người này, xét riêng từng người thì không mạnh, nhưng kết hợp lại, là một đội ngũ khá tốt.

"Được thôi, tôi cũng đang chuẩn bị khai sáng một phái đạo mộ, mấy người có thể làm lứa đệ tử đầu tiên của bản phái." Lời của Lý Sinh vừa dứt, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, Bàn Tử ba người liền đồng thời chắp tay.

"Đệ tử tham kiến chưởng môn nhân." Lý Sinh phất phất tay.

Chương 49

"Mấy cái danh xưng chưởng môn nhân này, không cần đâu, sau này cứ gọi tôi là Lý ca hoặc Lý gia đi." "Nói đi cũng phải nói lại, đã khai tông lập phái, phải có quy củ.

Không có quy củ không thành vuông tròn." "Môn phái của chúng ta gọi là phái đạo mộ, mục đích sáng tạo ra là để đạo mộ." "Bốn đại lưu phái Mô Kim, Phát Khâu, Tá Lĩnh, Bàn Sơn, sau này phải thống nhất, đều phải thu nạp vào dưới trướng bản môn." "Những ngôi mộ nhỏ, chúng ta không cần đụng đến, chúng ta muốn đạo mộ, nhất định phải là mộ lớn, tệ nhất cũng phải là của vương công đại thần, nếu không thì là của hoàng đế.

Ví dụ như Tần Thủy Hoàng, Thái Tông, Nữ Hoàng, hoặc là Đại Hãn các loại." Bàn Tử nghe đến đây, liền xoa xoa tay, lộ vẻ phấn khích.

"Lý ca, nếu chúng ta trộm được những ngôi mộ lớn như vậy, chẳng phải sẽ có rất nhiều tiền sao?" Lý Sinh gõ vào đầu anh ta.

"Có thể đừng nhắc đến tiền nong được không?

Tục tĩu!

Mục đích chính của chúng ta trộm mộ, là để không cho những bảo bối hiếm có đó mãi mãi ngủ yên dưới lòng đất." "Đó đều là những thứ tốt, để chúng bị chôn vùi dưới đất, quá đáng tiếc." "Đợi thời cơ chín muồi, chúng ta sẽ mở một bảo tàng, mang những bảo bối trộm được ra trưng bày, cũng là để cho cả thế giới thấy được văn hóa lịch sử huy hoàng rực rỡ của đất nước chúng ta." Nghe Lý Sinh nói vậy, Bàn Tử ngẩn người.

"Lý ca, chúng ta không bán những bảo bối trộm được để kiếm tiền

sao?" "Bàn Tử, cậu phải nâng cao giác ngộ tư tưởng đi!" Lý Sinh lườm anh ta một cái, giọng điệu thấm thía.

"Kiếm tiền đương nhiên phải kiếm, nhưng đạo cũng có đạo." "Có những thứ, chúng ta có thể bán đi kiếm tiền, ví dụ như Văn Hương Ngọc, sau khi tôi dùng xong, có thể bán đi." "Bởi vì thứ đó, không phải là di vật lịch sử vô cùng quan trọng đối với quốc gia dân tộc, chỉ là một khối ngọc thạch." "Có thể kiếm tiền, chúng ta cũng kiếm." "Nhưng, những thứ như đỉnh đồng Tây Chu, nếu mang đi bán kiếm tiền, thậm chí bán ra nước ngoài, vậy có xứng đáng với quốc gia dân tộc, xứng đáng với tổ tiên không?" "Không sợ sau này sinh con không có lỗ đít à?" "Chúng ta muốn kiếm tiền, nhưng phải kiếm tiền sạch." Nghe Lý Sinh nói một tràng, Đại Kim Nha lập tức giơ ngón tay cái lên.

"Giác ngộ tư tưởng của Lý ca cao quá, đúng là có lý." Hồ Ba Y cũng khẽ gật đầu, sau đó nói ra lo lắng trong lòng.

"Lý ca, lai lịch của những thứ này, dù sao cũng không thể ra ánh sáng, mở bảo tàng, thật sự có thể được sao?" Lý Sinh cười cười.

"Lai lịch không thể tìm cách tẩy trắng sao?" "Chỉ cần tư tưởng không bị bó buộc, cách làm luôn nhiều hơn khó khăn." "Hơn nữa, bây giờ quốc gia cũng cho phép tư nhân sưu tầm văn vật, chỉ cần không tuồn ra nước ngoài, là hợp pháp." "Chúng ta có cách tẩy trắng lai lịch, sau này công khai trưng bày." Một phen nói của Lý Sinh, khiến Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha lòng dâng trào.

Lời của anh vừa dứt, bên tai đột nhiên vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã thành lập phái đạo mộ, hệ thống mở cơ chế thu hồi bảo vật." "Đinh, bảo vật mà túc chủ thu được từ trong mộ, đều có thể thu hồi cho hệ thống, hệ thống sẽ giao cho túc chủ số tiền tương đương giá trị.

Đồng thời, bảo vật vẫn sẽ thuộc sở hữu của túc chủ, và tự động có nguồn gốc chính đáng hợp pháp." "Đinh, bảo vật đã được hệ thống thu hồi, chỉ có thể dùng để trưng bày công khai, không được bán lại." Lý Sinh lập tức mừng rỡ.

Hệ thống thật chu đáo, đúng lúc cần.

Anh đang lo làm sao để tẩy trắng những thứ này, rồi kiếm tiền.

Không ngờ hệ thống lập tức đã gửi đến dịch vụ trọn gói.

Nếu hệ thống có thể thu hồi, đã bớt cho anh rất nhiều phiền phức.

"Hệ thống, tôi muốn thu hồi đỉnh đồng Tây Chu." "Đinh, nhận được yêu cầu thu hồi của túc chủ, đang tiến hành thẩm định giá trị của đỉnh đồng Tây Chu." "Đinh, qua thẩm định, đỉnh đồng Tây Chu là bảo vật tứ phẩm, giá thu hồi là 1 triệu nguyên, xin hỏi túc chủ có xác nhận lựa chọn thu hồi không." 1 triệu nguyên?

Lý Sinh có chút khó tin.

Tiền của thời đại này không thể so với đời sau, vạn nguyên hộ đã là phú hộ một phương. 1 triệu nguyên, tuyệt đối là một con số thiên văn.

"Xác nhận." Lý Sinh lập tức không chút do dự lựa chọn.

"Đinh, đỉnh đồng Tây Chu đã được thu hồi thành công." "Đinh, hệ thống đã cấp giấy chứng minh nguồn gốc hợp pháp cho đỉnh đồng Tây Chu." "Đinh, một lần nữa nhắc nhở túc chủ chú ý, bảo vật đã thu hồi, không thể bán cho người khác." Trong cảm ứng của Lý Sinh, đỉnh đồng Tây Chu vẫn đang yên tĩnh nằm trong không gian giới chỉ.

Đương nhiên, Lý Sinh biết, cái đỉnh đồng này, từ bây giờ, thuộc về bảo vật đã được hệ thống thu hồi.

Không thể bán nó cho người khác nữa.

Nhưng ngoài điều đó ra, không còn bất kỳ hạn chế nào.

Đỉnh đồng ở đó, Lý Sinh vẫn có thể hấp thu linh hồn của đỉnh đồng.

Ở một góc khác của không gian giới chỉ, đột nhiên có thêm một cọc tiền lớn.

Tròn 1 triệu.

Nhìn thấy nhiều tiền như vậy, Lý Sinh cũng không nhịn được hít sâu một hơi.

Nếu không biết thế giới này là một thế giới đạo mộ tổng hợp, không giống với thế giới kiếp trước, Lý Sinh thật sự sẽ đến Tứ Cửu Thành, mua mấy căn tứ hợp viện, rồi ngồi chờ nhà đất tăng giá.

Dù sao, thời này mua một căn tứ hợp viện cũng chỉ vài vạn nguyên.

Mấy chục năm sau, những căn tứ hợp viện đó, tùy tiện một căn cũng là một cái giá trên trời.

Nhưng nếu thế giới này không giống, Lý Sinh cũng không làm phiền nữa, ngoan ngoãn đi đạo mộ mới là chính đạo.

"Tiểu Cục Bông, vào xem thử, lối đi này có thông ra ngoài không." Nếu đã có thú cưng cấp thần, đương nhiên phải tận dụng tốt, Lý Sinh lập tức ra lệnh cho Tiểu Cục Bông.

Tiểu Cục Bông hiển nhiên có chút không muốn động, cho đến khi Lý Sinh hứa sau khi ra ngoài sẽ có đồ ăn ngon, nó mới vèo một cái, chui vào lối đi.

Không lâu sau, Tiểu Cục Bông chạy về, đứng thẳng người, rồi quay lại hướng về phía lối đi.

Xem ra có thể ra ngoài rồi.

Lý Sinh và mọi người bước vào lối đi.

Lối đi này chật hẹp, có thể thấy rõ dấu vết khai phá nhân tạo, hẳn là do các tiền bối đạo mộ trước đây đào ra.

Tiếc là họ đã chết ngang trong mộ, Lý Sinh ngược lại có thể dựa vào lối đi họ đào để ra ngoài.

Đi khoảng vài dặm, phía trước dường như đã đến cuối, không còn đường đi.

"Mẹ kiếp, không phải chúng ta đi lâu như vậy đều là công cốc chứ?" Ở Long Lĩnh Mê Quật, thực sự đã đi quá nhiều vòng, đi quá nhiều đường, trừ Lý Sinh ra, ba người còn lại đều sắp mệt lả.

Chương 50

Lý Sinh nhìn Tiểu Cục Bông một cái.

Thằng nhóc này, không phải đang lừa mình đấy chứ?

Tiểu Cục Bông dường như hiểu ý, đứng thẳng người, nằm sấp xuống phía trước, dùng móng vuốt gõ hai cái, rồi quay đầu lại nhìn Lý Sinh.

"Ra là vậy." Lý Sinh hiểu ra, bước lên phía trước, dùng sức đẩy một cái, bức tường chắn phía trước ầm ầm đổ xuống, một tia sáng chiếu vào.

Mấy người đi ra ngoài.

Hóa ra nơi họ đang ở chính là Ngư Cốt Miếu lúc trước đi vào.

Dưới bệ thờ trong miếu, chính là lối ra của đường hầm.

Quả nhiên, Ngư Cốt Miếu được xây dựng để che đậy, để có thể bí mật đào một lối đi vào đạo mộ.

Lăn lộn trong mộ lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng ra ngoài, mọi người đều cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Quần áo trên người Hồ Ba Y và Bàn Tử đều đã bị đốt, lúc này đang ở trần.

Đúng lúc chuẩn bị tìm quần áo mặc vào, giọng của Lý Sinh đột nhiên vang lên.

"Lão Hồ, Bàn Tử, trên lưng hai người đều có một con mắt." Nghe vậy, hai người lập tức cảm thấy như có một chậu nước đá lạnh buốt dội từ đầu xuống, lòng lạnh đi một nửa.

"Lý ca, anh không phải đang đùa đấy chứ?

Đừng dọa tôi, gần đây tôi có chút suy nhược thần kinh." "Tôi dọa hai người làm gì, tự xem cho nhau đi." Trên lưng Hồ Ba Y và Bàn Tử, đều có một dấu ấn to bằng lòng bàn tay, màu đỏ sẫm, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Từng vòng từng vòng, có chút giống đồng tử của mắt, không có mí mắt và lông mi, chỉ có thể là nhãn cầu.

Hồ Ba Y và Bàn Tử lần lượt nhìn lưng đối phương, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

"Lý ca, ngài thần thông quảng đại, có biết đây là gì không?" Lý Sinh khẽ nhíu mày.

"Hẳn là có liên quan đến việc vào Tinh Tuyệt Cổ Thành lúc trước." "Chẳng lẽ chúng tôi bị trúng lời nguyền rồi sao?

Lý ca, Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải là quỷ phó của anh sao?

Có thể nhờ cô ta giúp một tay, giải trừ lời nguyền cho chúng tôi không?" Lý Sinh lắc đầu.

"Nếu là chân thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện, có lẽ thật sự có cách.

Nhưng hiện tại, cô ta bị kẹt trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc trước xuất hiện chỉ là một hình chiếu mà thôi." Nghe Lý Sinh nói vậy, trên mặt Bàn Tử và Hồ Ba Y đều lộ vẻ thất vọng.

"Nhưng mà, yên tâm, lời nguyền có cách giải trừ, chỉ là phiền phức hơn một chút thôi." "Lý ca, anh có cách nào không?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Dính phải lời nguyền, lòng cậu ta nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức giải trừ ngay.

"Tìm được Mộc Trần Châu là có thể giải được lời nguyền trên

người.” Lý Sinh ung dung đáp.

Bàn Tử và Hồ Ba Y lại ngơ ngác.

“Lý ca, Mộc Trần Châu rốt cuộc là thứ gì?” “Mộc Trần Châu là một trong ba thần châu thời cổ đại, gồm Mộc Trần Châu, Tị Trần Châu và Xích Đan.” Lý Sinh bèn giải thích một lượt.

Tương truyền Mộc Trần Châu được chế tạo từ một loại dược liệu thần bí giống như ngọc, nghe nói là do Hoàng Đế tế trời mà có được.

Tị Trần Châu lai lịch không rõ, tung tích cũng không rõ.

Xích Đan được cho là đến từ Tam Thần Sơn, có thần hiệu thoát thai hoán cốt, nhưng nay cũng đã thất lạc.

Nếu không có gì bất ngờ, Mộc Trần Châu bây giờ hẳn đang ở Vân Thành.

Nghe xong lời Lý Sinh, Hồ Ba Y liền lên tiếng: “Lý ca, tôi là đệ tử phái Đạo Mộ, sống chết của tôi, anh không thể không quan tâm.” “Yên tâm, đợi tôi về rồi chuẩn bị, chúng ta sẽ đến Vân Thành, trộm mộ Hiến Vương ở đó là có thể tìm được Mộc Trần Châu.” Lý Sinh an ủi.

“Có lời này của Lý ca là tôi yên tâm rồi, mọi việc xin nhờ cả vào Lý ca.” Bàn Tử mặc lại quần áo, lấy chai rượu trắng trong túi ra tu mấy ngụm.

Cuối cùng cũng thoát chết trong gang tấc, cậu ta đắc ý vô cùng, bất giác cất giọng hát: “Ta bảy tuổi làm thảo khấu, tám tuổi người đời gọi giặc cướp, chín tuổi là tiểu cường nhân, mười tuổi đã thành sơn đại vương...

Danh tiếng cỏn con sá gì bàn luận, cướp giàu chia nghèo ta tự hào, nay bái vào phái Đạo Mộ, theo chân Lý ca xông pha thiên hạ!” Hồ Ba Y và Đại Kim Nha cũng đang uống rượu, nghe Bàn Tử chế lời lung

tung thì không nhịn được cười, ngụm rượu vừa uống vào miệng lại phun cả ra ngoài.

Lý Sinh cố nén cười: "Bàn Tử, cậu chế lời hay đấy, không đi Đức Vân Xã đúng là lãng phí." Bàn Tử rõ ràng không biết Đức Vân Xã là gì, tưởng là một công xã nào đó.

"Đến đó làm gì?

Cơm tập thể tôi không ăn nữa đâu, chúng ta cứ trộm mộ cho tốt, theo Lý ca phát tài." Sau khi mấy người ăn no uống đủ, trời cũng đã tối, họ liền đi suốt đêm về thị trấn bên dưới, tìm một quán trọ để nghỉ ngơi.

Lúc đến cửa quán trọ, họ lại thấy một người mù, đeo một cặp kính râm tròn, để râu dê, một tay cầm một xâu tiền đồng, tay kia nắm một cây gậy tre, chặn đường phía trước.

"Mấy vị tiểu huynh đệ, hôm nay giờ không tốt, lưu niên không lành, hay là để lão phu bói cho một quẻ nhé?" "Không cần đâu!" Lý Sinh xua tay.

Gã thầy bói mù này chẳng biết là kẻ lừa đảo giang hồ từ đâu tới, chắc là hạng thầy bói dạo khắp thôn quê, bây giờ anh không có thời gian nghe chuyện tào lao.

Nghe lời Lý Sinh, gã mù khẽ nhếch mép cười.

Hắn đột nhiên hạ thấp giọng, thần bí nói: "Tiểu huynh đệ, có lẽ không biết lão phu là ai, lão phu đến để cứu mạng các vị đấy..." Bàn Tử đang vội về quán trọ nghỉ ngơi, bị gã mù chặn đường đã không vui, lúc này nghe vậy liền chửi ầm lên: "Cút mẹ mày đi, một thằng mù mà đòi cứu mạng tao à?

Năm đó lúc tao đấu tố ngưu quỷ xà thần, sao không đấu tố luôn cả mày nhỉ?

Dám vênh váo trước mặt Bàn gia, tao bảo cho mày biết, cút xa ra một chút, đừng lượn lờ cản đường Bàn gia.

Chương 51

Chọc Bàn gia nổi nóng thì mày không chịu nổi đâu.” Gã mù bĩu môi, hừ lạnh một tiếng: “Lão phu là nhân vật thế nào?

Ngươi có biết bao nhiêu quan lớn cầu xin lão phu một quẻ mà không được không?

Hôm nay thấy các ngươi sắp gặp kiếp nạn, không nỡ để mạng người vô tội phải chết, mới có lòng tốt bói cho các ngươi một quẻ, đừng có không biết điều, lỡ mất mạng nhà mình.” Hắn nói với vẻ thần khí lẫm liệt, không giận mà uy, ra dáng một cao nhân ngoại thế.

Nếu gặp phải mấy người nông dân quê mùa, có lẽ đã bị dọa cho khiếp vía.

Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Đúng là rắn có đường rắn, mèo có đường mèo, những thầy bói đi khắp giang hồ cũng có cái đạo của họ.

Dù sao bây giờ cũng không có việc gì, nghe thử cũng không sao.

“Được, vậy lão nhân gia xem giúp, tôi có kiếp nạn gì?” Gã mù nghe vậy, khóe miệng nở một nụ cười bí ẩn: “Cậu trai trẻ, lại đây, để lão phu sờ xem tướng mặt của cậu.” Lý Sinh đời nào để một lão già sờ mó lung tung trên mặt mình, bèn né sang một bên.

Gã mù đưa tay ra, lại sờ trúng mặt Hồ Ba Y.

Hắn vừa sờ vừa lẩm bẩm: “Từ nhỏ học được Văn Vương bát quái, tướng thuật tinh kỳ người đời khen; ống tre chứa thiên cơ, tiền đồng bói vạn sự, tốt xấu ta đoán, họa phúc báo ngươi hay, sờ xương xem vận khí, sang hèn cần chi nói...” Sờ loạn một hồi, hắn thu tay lại, đột nhiên nói: “Lạ thay, lạ thay, lạ thay.” “Tôi lạ chỗ nào?” Hồ Ba Y

cười hỏi.

Gã mù lắc đầu, ra vẻ đăm chiêu: "Người thường mà xà tỏa linh khiếu, ắt có địa vị chư hầu.

Ta thấy ngài đây chắc chắn là quan viên triều đình, đến nơi nhỏ bé này vi hành." Bàn Tử bật cười: "Lão mù, ông nói hớ rồi.

Bản lĩnh không có mà đi lừa người là không được đâu.

Đoán không trúng tí nào, làm sao mà lừa người ta được?" Gã mù liên tục lắc đầu: "Thanh niên bây giờ đúng là không biết lễ độ, thật sự cho rằng các ngươi làm việc dưới Long Lĩnh Mê Quật mà không ai biết sao?

Lão phu khuyên lời hay lẽ phải, nhưng khó cứu được con quỷ muốn tìm đường chết." Long Lĩnh Mê Quật?

Nghe mấy chữ này, cả nhóm đều giật mình kinh hãi.

Bàn Tử, Hồ Ba Y và Đại Kim Nha nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Chuyện đến Long Lĩnh Mê Quật không hề có người ngoài biết.

Tại sao gã mù này lại biết họ đã xuống đó trộm mộ?

Lý Sinh cũng hơi sững sờ, rồi đột nhiên ngộ ra.

Gã mù trước mắt này, chẳng phải là thủ lĩnh của đám đạo tặc thiên hạ năm xưa, thủ lĩnh của Tá Lĩnh Lực Sĩ, Trần Vũ Lâu sao?

Nghĩ đến đây, Lý Sinh liền bình tĩnh nói: "Trần Hạt Tử, bớt giả thần giả quỷ ở đây đi.

Có gì thì nói thẳng, Lý gia ta đây tâm trạng đang tốt, không chừng sẽ thưởng cho ông mấy bữa cơm đấy?" "Ngươi biết lão phu họ Trần?" Trần Vũ Lâu tỏ ra hơi kinh ngạc, rồi vuốt râu dê, lắc đầu ra vẻ: "Ha ha, lão phu ở huyện Cổ Mộ này cũng có chút danh tiếng, nghe

qua danh hiệu của lão phu cũng không có gì lạ." "Đúng là không có gì lạ.

Tục ngữ có câu: Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Vị tổng biều bả tử lừng lẫy giới lục lâm, thủ lĩnh Tá Lĩnh Lực Sĩ Trần Vũ Lâu năm xưa, nay lại lưu lạc thành thầy bói sống bằng nghề lừa đảo, đúng là 'không có gì lạ' thật.

Lý Sinh nói toạc ra thân phận của Trần Vũ Lâu.

Lần này, Trần Vũ Lâu kinh hãi đến mức miệng há to, ngửa mặt đứng sững.

Nếu không phải cặp mắt đã mù, e rằng cũng sẽ ngây người ra.

"Danh hiệu của lão phu, sao ngươi biết được?" "Ta, Lý Sinh, thân là khai phái tổ sư của phái Đạo Mộ, biết trước ba ngàn năm, biết sau năm trăm năm, chỉ cần bấm ngón tay là tính ra được thân phận của ngươi." Trần Vũ Lâu sắc mặt biến đổi kinh hoàng: "Nói bậy!

Kẻ trộm mộ trong thiên hạ chẳng qua chỉ có bốn phái lớn là Tá Lĩnh, Bàn Sơn, Phát Khâu, Mô Kim, chưa từng nghe nói có phái Đạo Mộ." Lý Sinh cười ha hả: "Trần Hạt Tử, ông kiến thức nông cạn rồi.

Phái Đạo Mộ chính là phái bá chủ giới đạo mộ, Tá Lĩnh, Bàn Sơn, Phát Khâu, Mô Kim đều thuộc phái Đạo Mộ cả.

Chẳng qua ông biết ta đã đến cổ mộ, muốn đến xin ta chút tiền boa thôi.

Có gì không nói thẳng, cứ ở đây giả thần giả quỷ, nếu còn dám nói nhảm, lập tức sẽ biết tay ta." Trần Vũ Lâu nghe Lý Sinh nói vậy, liền hạ thấp giọng: "Nói nhỏ chút, mọi người đều là người trong nghề.

Ta thấy ngươi nghênh ngang như vậy, cứ tưởng là có giấy phép của quan trên." "Quả nhiên là sóng sau xô sóng trước, một thế hệ

người mới hơn hẳn người cũ.

Đã không phải người ngoài, lão phu cũng nói thẳng." "Năm xưa, lão phu cũng là một Tá Lĩnh Lực Sĩ danh tiếng lẫy lừng.

Nếu không phải lúc đến Vân Thành trộm mộ bị mất đôi mắt, sao có thể lưu lạc đến nơi này, sống bằng nghề bói toán qua ngày." "Bây giờ lão phu chỉ mong tích góp chút bạc lẻ, sắm cho mình một cỗ quan tài." "Trước đây các ngươi đến ngôi mộ lớn ở Long Lĩnh, lão phu cũng không quản nữa.

Lão phu ở đây có một mối làm ăn lớn, muốn cùng các ngươi làm một chuyến." Thì ra, gã này lừa gạt nửa ngày trời là muốn rủ đi trộm mộ.

Lý Sinh khẽ lắc đầu, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng về Tứ Cửu Thành, chuẩn bị rồi đi Vân Thành.

Anh không có hứng thú với chuyện Trần Vũ Lâu nói.

Huyện Cổ Mộ đúng như tên gọi, trong địa phận có đến hàng chục vạn ngôi mộ cổ, đạo mộ tặc cũng vô cùng lộng hành.

Nhưng từ khi Lý Sinh nắm vững Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, anh đã được xem là một mô kim giáo úy chính hiệu.

Chỉ cần quan sát là biết, địa hình huyện Cổ Mộ là thế long bàn hổ phục.

Nơi như vậy rất thích hợp cho các phú hào, quan viên, vương công đại thần làm mộ địa, có thể phù hộ cho con cháu đời sau, gia nghiệp phát đạt, nhân đinh hưng vượng.

Tuy nhiên, rồng không lội nước cạn, hổ không xuống đồng bằng.

Nơi này dù sao cũng chỉ là phần cuối của dãy Tần Lĩnh, không phải là long mạch thực sự, thiếu đi cái khí thế vương bá thiên hạ,

không thể dùng làm lăng mộ đế vương.

Chương 52

Vì vậy, Lý Sinh không có hứng thú trộm mộ ở huyện Cổ Mộ.

Trần Vũ Lâu tuy mắt không nhìn thấy, nhưng dù sao cũng từng là một nhân vật kiêu hùng xưng bá một phương, tâm tư linh hoạt.

Dù không thấy được vẻ mặt và hành động của Lý Sinh, nhưng hắn đã đoán được trong lòng anh phần lớn không muốn hợp tác với mình.

"Trong tay lão phu có một bộ 《Thiền Tử Bí Địa Nhãn Đồ》, là năm xưa lúc còn trẻ lão phu đã dùng tính mạng để đổi lấy.

Thần vật như vậy, nếu rơi vào mắt kẻ phàm tục, tổ sư gia cũng sẽ trách lão phu phung phí của trời." "Lão phu thấy tiểu ca khí độ bất phàm, uy phong lẫm liệt, có tướng vương bá thiên hạ.

Chính cái gọi là 'bảo kiếm tặng nghĩa sĩ, mỹ nữ xứng anh hùng', lão phu nguyện tặng bộ thanh ô thần đồ này cho tiểu ca, chỉ cầu tiểu ca đem những minh khí trộm được, cho lão phu một món.

Thành hay không thành, đều do tiểu ca một lời quyết định." Lý Sinh liếc mắt một cái: "Trần Hạt Tử, ở trước mặt ta thì ngoan ngoãn một chút, bớt lấy mấy thứ vớ vẩn ra lừa ta đi, nếu không, ông không yên đâu." Đang nói, liền thấy có hai gã thanh niên cường tráng, từ con phố bên cạnh, lấm la lấm lét chạy tới.

Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Mấy người này, rõ ràng có chút ấn tượng.

Trước đây Mã Đại Đảm dẫn người đi cướp, trong đó có mấy kẻ này.

Tối muộn thế này, chúng định làm gì?

Sau khi có được giọt máu đầu tiên, Lý Sinh đã kích hoạt được giác quan thứ sáu.

Lúc này thấy mấy người đó, anh lập tức có một dự cảm không lành.

Cái gọi là giọt máu đầu tiên, thực chất chính là nguyên huyết, tổ huyết.

Mọi sinh mệnh trên thế gian đều từ giọt máu đầu tiên mà tiến hóa.

Cũng chính vì thế, người sở hữu giọt máu đầu tiên có cảm ứng cực kỳ nhạy bén với sự biến động của sinh mệnh.

Nếu tiến hóa đến cấp bậc cao nhất, mọi ý niệm trong lòng tất cả sinh mệnh đều không thoát khỏi cảm nhận của Lý Sinh.

Mã Đại Đảm vốn là lão đại hắc đạo ở huyện Cổ Mộ, mấy người này là tiểu đệ của hắn, tối muộn ra ngoài, lén lén lút lút, chắc chắn là đang làm chuyện xấu.

Lý Sinh tự hỏi mình không phải là hiệp sĩ hành hiệp trượng nghĩa, chuyên lo chuyện bất bình.

Nhưng đã gặp phải, anh cũng không muốn thấy chết không cứu, trơ mắt nhìn người khác hành hung tác ác ngay dưới mí mắt mình.

Nghĩ vậy, Lý Sinh liền ra hiệu cho Hồ Ba Y và những người khác: "Mấy người đó là thủ hạ của Mã Đại Đảm, tôi đi theo xem chúng lại làm chuyện xấu gì." Không ngờ, nghe thấy tên Mã Đại Đảm, vẻ mặt Trần Vũ Lâu đột nhiên biến đổi: "Lão phu tìm các ngươi, chính là muốn đi trộm mộ nhà Mã Đại Đảm." Lý Sinh nghe vậy sững sờ.

Đi trộm mộ nhà Mã Đại Đảm?

Lời này có ý gì?

Chẳng lẽ Mã Đại Đảm sống trong mộ địa sao?

Trần Vũ Lâu dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Lý Sinh và những người khác: "Không sai, trong nhà Mã Đại Đảm, chính là có một ngôi mộ lớn." Thật không ngờ.

Thiên hạ rộng lớn, quả nhiên không thiếu chuyện kỳ lạ.

Có người sống trong mộ địa?

Bàn Tử gãi đầu: "Mã Đại Đảm không phải là lão đại hắc đạo ở huyện Cổ Mộ sao?

Chẳng lẽ lại nghèo đến mức không mua nổi nhà à?" Trần Vũ Lâu liên tục lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải.

Mã Đại Đảm nuôi một đám người, những năm nay dựa vào đủ loại thủ đoạn bất chính, vơ vét được không ít tài sản, có thể coi là giàu có một phương." Đại Kim Nha không hiểu hỏi: "Nếu đã như vậy, tại sao lại sống trong mộ địa?

Chẳng lẽ khẩu vị quá nặng, chuyên thích nữ quỷ âm thi?" Lời này vốn dùng để mắng Mã Đại Đảm.

Không ngờ, Trần Vũ Lâu nghe xong lại giơ ngón cái lên: "Cái này mà ngươi cũng đoán ra được, lão phu bội phục." Lần này, Đại Kim Nha cũng ngây người.

Mã Đại Đảm có sở thích này thật sao, khẩu vị nặng đến vậy?

Lý Sinh đoán chắc chắn có duyên cớ gì đó, không ai lại thật sự thích nữ quỷ âm thi.

"Trần Hạt Tử, có gì thì nói thẳng đi, đừng úp mở nữa." Trần Vũ Lâu nghe vậy, đưa tay vuốt râu dê: "Các ngươi có biết, Mã Đại Đảm ở huyện Cổ Mộ, bề ngoài dựa vào nghề gì để kiếm sống không?" Mã Đại Đảm là lão đại hắc đạo huyện Cổ Mộ, đó là thân phận ai cũng biết.

Nhưng bất kỳ hắc đạo nào cũng phải có một thân phận công khai để che đậy.

Tuy nhiên, Lý Sinh từ nơi khác đến huyện Cổ Mộ, không biết gì về tình hình ở đây, tự nhiên cũng không biết điều này.

Trần Vũ Lâu cũng không đợi câu trả lời: "Nhà Mã Đại Đảm mở một tiệm bán quan tài, ở huyện Cổ Mộ hễ nhà ai có người chết, đều phải đến đó mua quan tài." Lý Sinh không khỏi khẽ nhíu mày.

Buôn bán quan tài là một nghề mà nhiều người cho là không may mắn.

Nhưng vì kiếm tiền, cũng không thiếu người tham gia.

Nhưng Mã Đại Đảm đã là lão đại hắc đạo huyện Cổ Mộ, thân phận kia chỉ dùng để che đậy, lại chọn làm chủ một tiệm quan tài, sở thích này quả thật đặc biệt.

"Trong gian nhà chính của Mã Đại Đảm, có đặt một cỗ quan tài.

Ở huyện Cổ Mộ có một lời đồn, chỉ cần Mã Đại Đảm gõ lên cỗ quan tài đó, muốn một người chết, gõ bao nhiêu cái, thì chết bấy nhiêu người, vô cùng linh nghiệm." Bàn Tử nghe vậy, liền chen vào: "Thiên hạ làm gì có chuyện lạ như vậy.

Tôi đây không tin vào tà ma, bây giờ tôi sẽ đi đập nát cái quan tài nhà Mã Đại Đảm, xem hắn còn gõ cái gì." Trần Vũ Lâu giơ ngón cái: "Suy nghĩ của vị tiểu huynh đệ này, với suy nghĩ trong lòng lão phu, lại giống hệt nhau.

Chỉ là lão phu đã mất đôi mắt nên mới luôn chưa ra tay.

Chương 53

"Nói thật với các ngươi, cỗ quan tài trong nhà Mã Đại Đảm, thực chất là một lối đi xuống lòng đất, bên dưới nối với một ngôi mộ cổ." "Mã Đại Đảm đem những bảo vật trộm được, những đồng tiền bất chính kiếm được, đều cất giấu trong ngôi mộ đó." "Để đề phòng người ngoài đi vào, hắn mới bịa ra câu chuyện về cỗ quan tài thần bí." "Nhưng để lời đồn về cỗ quan tài thêm phần chân thật, hắn thật sự đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý." Lý Sinh nghe vậy sững sờ.

Vốn dĩ anh định tha cho Mã Đại Đảm.

Dù sao, một người từ nơi khác đến, gây sự với thế lực đen tối ở địa phương là không cần thiết.

Anh cũng không muốn giết người, xử lý chuyện của Mã Đại Đảm cũng không dễ.

Lúc này nghe Trần Vũ Lâu nói như vậy, nếu là thật, thì tuyệt đối không thể tha cho Mã Đại Đảm được.

"Đi, chúng ta đi xem thử." Thế là họ bám theo mấy tên thủ hạ của Mã Đại Đảm, đi một đoạn đường, đến một khu nhà sân vườn.

Chỉ thấy một người trong số chúng gõ vào cửa ba tiếng, trong sân vọng ra một giọng nói: "Là huynh đệ phương nào?

Thắp hương bái Phật?" "Tứ hải giai huynh đệ, huyện Cổ Mộ ta xưng vương, âm quỷ cương thi hồn không sợ, không thắp hương không bái Phật.

Ta là đệ tử đường thứ năm, Mã Bất Tráng." Cửa sân lập tức "két" một tiếng mở ra, một cái đầu thò ra: "Sao giờ mới đến?

Lão đại chờ sốt ruột rồi." Nói rồi, hắn liền dẫn mấy người vào

sân.

Lý Sinh và những người khác nấp trong bóng tối phía sau, nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện.

Bàn Tử khẽ lẩm bẩm: "Trông giống như một đường khẩu của hắc bang, đang tụ tập sao?" "Không hay rồi." Trần Vũ Lâu đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Mỗi lần Mã Đại Đảm triệu tập huynh đệ như thế này, đều sẽ giết người trong sân.

Hôm nay lúc ta đến đây, nghe người ta nói, chúng bắt được một người phụ nữ nước ngoài đến trộm mộ, chuẩn bị dìm lồng tre.

Chắc là bây giờ rồi." Nghe vậy, Hồ Ba Y trong lòng căng thẳng.

Phụ nữ nước ngoài ở huyện Cổ Mộ, chẳng lẽ là Dương Tuyết Lệ sao?

Theo lý cô ấy nên ở nước ngoài, nhưng ai biết được có đến đây nữa không?

"Trần Hạt Tử, xem ra ông biết rất nhiều chuyện của Mã Đại Đảm đấy." Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

Trần Vũ Lâu cũng không phủ nhận: "Không sai, lão phu mắt tuy mù, nhưng đôi tai lại rất thính, ngày thường lén nghe được không ít cuộc nói chuyện, cũng biết được một số tình hình." "Nhưng lão phu thân già sức yếu, không quyền không thế, không nơi nương tựa, biết rõ có kẻ đại hung đại ác đang hành hung tác quái ngay dưới mí mắt, nhưng cũng đành bất lực." Lý Sinh gật đầu.

Lời của Trần Vũ Lâu cũng không phải không có lý.

Mã Đại Đảm dù sao cũng là lão đại hắc đạo ở huyện Cổ Mộ, hắn thật sự không đối phó được.

Dĩ nhiên, nếu mắt Trần Vũ Lâu không mù, thì lại là chuyện khác.

Dù sao, lão già này cũng từng là đại ca đứng đầu của vùng Tam Tương Tứ Thủy.

Nhưng đã để Mã Đại Đảm đụng phải mình, Lý Sinh cũng vui vẻ vì dân trừ hại.

"Đi, chúng ta vào xem." Mấy người liền cùng nhau đi đến trước sân.

"Các anh đợi ở ngoài trước, tôi lẻn vào xem, nếu Mã Đại Đảm thật sự đang làm chuyện thương thiên hại lý, thì tôi phải vì dân trừ hại." Lý Sinh dặn dò.

Nói rồi, anh chạy nhẹ mấy bước, đạp lên tường vài cái, liền bám vào đỉnh tường, nhẹ nhàng lật vào trong.

Vào trong sân, chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, có đến năm, sáu mươi người, chen chúc trong một căn phòng lớn.

Lý Sinh trốn vào một góc không ai chú ý, xem rốt cuộc chúng đang giở trò gì.

Chỉ thấy Mã Đại Đảm ngồi trên một chiếc ghế lớn, bên cạnh đặt một cái túi lưới.

Trong túi lưới rõ ràng đang chứa một người phụ nữ.

Qua những ô lưới, có thể thấy người phụ nữ này có nhan sắc không tệ, trông giống như một người con lai.

Chắc là người phụ nữ nước ngoài mà Trần Vũ Lâu nói.

"Hôm nay mời mọi người đến đây, việc đầu tiên, là mời mọi người ăn canh cá vàng." Nói xong, Mã Đại Đảm vẫy tay.

Lập tức có người bưng ra rất nhiều bát, đưa cho từng người phía dưới.

Mã Đại Đảm cũng bưng một bát: "Uống bát canh cá vàng này,

bách độc bất xâm, chư tà lui tránh.” Nói rồi, hắn uống cạn một hơi.

Năm, sáu mươi gã đàn ông phía dưới cũng đồng loạt bưng bát lên, cùng nhau uống cạn.

Lý Sinh khẽ nhíu mày.

Anh không biết cái gọi là canh cá vàng là thứ gì.

Chẳng lẽ thật sự là canh làm từ cá vàng sao?

Chỉ ăn một bát canh cá, Mã Đại Đảm có cần phải bày trận lớn như vậy không?

Đang suy nghĩ, thì nghe Mã Đại Đảm lại nói tiếp.

Hắn chỉ vào người phụ nữ trong túi lưới bên cạnh: “Con nhỏ này, mày từ nước ngoài đến, phá hỏng chuyện tốt của tao, vậy thì đừng trách tao không khách khí.” “Tối nay, tao sẽ hưởng dụng mày trước, lát nữa sẽ cho anh em vui vẻ một chút, xong việc sẽ cho mày đi dìm lồng tre.” Nghe vậy, đám đàn ông phía dưới lập tức vang lên những tràng cười dâm tà.

Mã Đại Đảm liền đi tới, nhấc cái bao tải lên, định đi vào trong nhà.

Lý Sinh nhìn rõ mồn một, đoán được hắn định làm gì.

Lũ người này đều đã mất hết nhân tính, cũng không cần phải khách khí với chúng.

Chương 54

Thế là, Lý Sinh hét lớn một tiếng: "Mã Đại Đảm, ngươi tác oai tác quái, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Nghe thấy tiếng hét, những người trong phòng giật nảy mình.

Chuyện họ làm hôm nay tối kỵ bị người ngoài biết, trong sân lại có người ngoài sao?

Chưa kịp đi tìm, Lý Sinh đã xông ra.

Động tác của anh nhanh như chớp, đám người kia còn chưa nhìn rõ bóng người, đã bị Lý Sinh hạ gục bảy, tám tên.

Sức mạnh gấp mười, nhanh nhẹn gấp ba, tốc độ gấp sáu, khiến Lý Sinh còn lợi hại hơn cả một con mãnh hổ lao vào bầy người.

Trong sân tuy đông người, nhưng sao chịu nổi ba quyền hai cước của Lý Sinh.

Chẳng mấy chốc, đã ngã rạp cả một đám.

Mã Đại Đảm thấy tình hình không ổn, nhân lúc Lý Sinh đang bận đối phó với đám đàn em, liền chạy về phòng, từ một cỗ quan tài nhảy vào trong.

Lúc này, Hồ Ba Y và những người khác nghe thấy động tĩnh bên trong, liền phá cửa sân xông vào.

Vừa nhìn thấy người phụ nữ trong túi lưới, họ liền kinh hãi thất sắc: "Dương Tuyết Lệ, thật sự là cô à." Nói rồi họ giải cứu người phụ nữ ra khỏi túi lưới.

Vừa rồi đứng khá xa, ánh sáng mờ ảo, lại thêm những ô lưới che khuất, nên tự nhiên không nhìn rõ lắm.

Lúc này Lý Sinh mới phát hiện, Dương Tuyết Lệ sống mũi cao thẳng, mày mắt như tranh vẽ, đôi mắt long lanh có thần, đúng là một đại mỹ nhân nhan sắc xuất chúng.

Sau khi thoát nạn, cô liền hành lễ với Lý Sinh: "Cảm ơn anh đã cứu tôi một mạng, không biết nên xưng hô với anh thế nào?" "Tôi tên Lý Sinh, là đại ca của Hồ Ba Y và Bàn Tử, cô cứ gọi tôi là Lý ca là được." Trong mắt Dương Tuyết Lệ lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhìn tuổi của Lý Sinh, có lẽ không lớn, còn trẻ hơn Hồ Ba Y và Bàn Tử rất nhiều, sao lại thành đại ca của họ?

Hơn nữa, Dương Tuyết Lệ cũng chưa từng nghe Hồ Ba Y và Bàn Tử có đại ca.

Nhưng mà, Lý Sinh này, trông thật đẹp trai.

Phải biết rằng, Lý Sinh từ khi dung hợp giọt máu đầu tiên, cơ thể đã được cải tạo toàn diện.

Giọt máu đầu tiên sở hữu huyết mạch năng lực "hoàn mỹ".

Tức là có thân hình hoàn mỹ nhất và dung mạo tuấn tú nhất, có thể khiến mọi đồng giới phải tự ti mặc cảm, còn khác giới thì phải xiêu lòng.

Chỉ là, sự cải tạo này người ngoài không thể quan sát được.

Hồ Ba Y, Bàn Tử và Đại Kim Nha luôn ở cùng Lý Sinh nên không hề phát hiện ra thân hình và dung mạo của Lý Sinh đã hoàn toàn thay đổi.

Trong mắt họ, Lý Sinh vẫn là dáng vẻ ban đầu.

Hoặc là, họ không nhận ra Lý Sinh đẹp trai đến vậy, đẹp trai đến mức có chút quá đáng.

Nhưng là đàn ông và bạn bè, dĩ nhiên họ sẽ không bàn về chủ đề

này.

Dương Tuyết Lệ lần đầu gặp Lý Sinh, cảm giác tự nhiên lại khác.

Vừa nhìn thấy Lý Sinh, cô đã kinh ngạc vì trên đời lại có người đàn ông đẹp trai đến vậy, còn đẹp hơn cả những ngôi sao lớn trên phim truyền hình.

Huống chi Lý Sinh khi đánh bại đám thổ phỉ, động tác tiêu sái, cứ như một đại anh hùng trong phim ảnh.

Vì vậy, chỉ gặp một lần, hình tượng của Lý Sinh đã khắc sâu vào trong lòng cô.

Dĩ nhiên, tuyệt đối không thể gọi là yêu, chỉ là có thêm một cảm giác khó tả mà thôi.

Dương Tuyết Lệ từng cùng Hồ Ba Y đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, giao tình với anh ta không tệ.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Lúc này Dương Tuyết Lệ đối với Hồ Ba Y không hề nảy sinh tình cảm gì, nhiều nhất chỉ xem anh ta là một người bạn có thể hợp tác mà thôi.

Nếu không phải sau này vì để giải trừ lời nguyền mà nhiều lần hành động cùng Hồ Ba Y, lại thêm Hồ Ba Y luôn yêu mến cô, hai người cũng sẽ không đến với nhau.

Lúc này Dương Tuyết Lệ đối với Hồ Ba Y không có tình cảm nam nữ, nhưng vừa gặp Lý Sinh, lại có một cảm giác khác.

Không thể không nói, yêu cái đẹp là bản tính của con người.

Tương đối mà nói, phụ nữ còn yêu cái đẹp hơn đàn ông.

Đối với những thứ đẹp đẽ, họ chưa bao giờ có khả năng kháng cự.

Một người đàn ông xấu xí, hỏi han quan tâm một cô gái, đó gọi là quấy rối.

Cùng một việc đó do một anh chàng đẹp trai làm, đó lại là tình yêu.

Dĩ nhiên, lúc này Dương Tuyết Lệ đối với Lý Sinh, chưa thể nói là tình yêu.

Cô là một người phụ nữ có ý chí kiên định, tự cường tự lập.

Đối với người đàn ông đẹp trai, cô sẽ tán thưởng, sẽ thích, nhưng cũng sẽ giữ lại suy nghĩ của mình.

Không đến mức như những cô gái nhỏ tuổi hâm mộ thần tượng, thấy trai đẹp là đầu óc quay cuồng, chân bước không nổi.

"Chào Lý ca." Dương Tuyết Lệ tính cách hào sảng, cởi mở, nói chuyện và làm việc đều thẳng thắn, không giống những cô gái nhỏ bình thường, thích làm nũng.

Nhưng câu "Chào Lý ca" này, giọng của cô lại trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

Chương 55

Lý Sinh khẽ gật đầu.

Không thể không nói, Dương Tuyết Lệ còn đẹp hơn cả hình tượng trên phim truyền hình.

Nhưng anh cũng không nhìn nhiều, dù sao, trọng tâm chú ý của Lý Sinh hiện tại vẫn là xử lý chuyện của Mã Đại Đảm.

Đám người trong sân đều đã ngã rạp, nhưng Lý Sinh không ra tay giết người, chỉ đánh ngất chúng.

Dù sao, xử lý những chuyện liên quan đến quan phủ, Lý Sinh cũng không muốn vượt quá giới hạn.

"Trói hết lũ này lại, tôi xuống dưới xem thử." Lý Sinh phân phó một tiếng, liền châm một ngọn đuốc, từ cỗ quan tài trong gian nhà chính, chui vào.

Cỗ quan tài trong phòng chính là lối vào của một đường hầm, một hàng bậc thang đá kéo dài xuống dưới.

Đi khoảng hơn một trăm bậc, bên dưới là một lối đi rất rộng, cao khoảng sáu, bảy mét, rộng hơn mười mét.

Nền đất đều được lát bằng những tảng đá hình chữ nhật, nhưng rất ẩm ướt, trên tường đều là những giọt nước, đi vào trong cảm thấy lạnh thấu xương.

Đi thẳng một đoạn, Lý Sinh thấy phía trước có một cái giường đá, trên đó đặt một cái hộp đá hình chữ nhật.

Lý Sinh mở hộp ra xem, chỉ thấy bên trong đặt mười hai con thú ngọc màu đỏ như máu.

Những con thú ngọc này được chế tác vô cùng tinh xảo, từng con trông như còn sống.

Chất liệu ngọc cũng là loại thượng hạng, nhìn là biết giá trị không nhỏ.

"Thứ này, đem ra cho Đại Kim Nha, chắc có thể giám định được." Đại Kim Nha có kiến thức sâu rộng về lịch sử văn hóa, có khả năng giám định cổ vật rất tốt.

Nhưng Lý Sinh tò mò, những con thú kỳ lạ bằng ngọc cổ này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?

"Hệ thống, tôi muốn thu hồi mười hai con thú ngọc này." "Đinh, nhận được yêu cầu thu hồi bảo vật của túc chủ, qua kiểm tra giám định là bảo vật tứ phẩm, giá trị 1 triệu, xin hỏi túc chủ có xác nhận thu hồi không?" Nghe con số này, Lý Sinh có chút kinh ngạc.

Mặc dù đã sớm đoán những con thú ngọc cổ này chắc chắn giá trị không nhỏ.

Nhưng Lý Sinh cũng không ngờ lại đáng giá đến vậy, tương đương với giá trị của chiếc đỉnh đồng Tây Chu.

Nhưng cũng có thể thấy, báo giá của hệ thống chỉ là một ước tính sơ lược, không chính xác lắm.

Nhưng lợi ích là sau khi thu hồi cho hệ thống, có thể nhận được nguồn tiền hợp pháp.

Mặc dù không thể bán lại cho người khác, nhưng cất giữ những thứ này, không chừng tương lai sẽ có ích lớn.

"Xác nhận thu hồi." "Đinh, bảo vật thu hồi thành công, chúc mừng túc chủ nhận được 1 triệu nguyên." Nhìn đống tiền giấy đột nhiên xuất hiện trong không gian giới chỉ, khóe miệng Lý Sinh nở một nụ cười.

Sau khi cất mười hai con thú ngọc cổ vào không gian giới chỉ, Lý Sinh tiếp tục đi về phía trước.

Mục tiêu tiếp theo, chủ yếu là tìm Mã Đại Đảm.

Địa đạo trống rỗng, ngay cả tiếng bước chân nhẹ nhàng cũng có thể nghe thấy tiếng vang vọng.

Thỉnh thoảng có tiếng nước tí tách, ngoài ra không có động tĩnh gì khác.

Bên trong có những cơn gió lạnh thổi qua, khiến người ta cảm thấy vô cùng âm u đáng sợ.

Đi thêm một đoạn nữa, trước mắt Lý Sinh xuất hiện một cái đầm nước.

Anh bật đèn pin chiếu thử, nước đầm màu đen, sâu không thấy đáy.

Bên bờ đầm có mấy sợi xích sắt lớn chìm xuống đầm sâu, dường như đang treo vật gì đó rất nặng.

Lý Sinh đang quan sát, thì mấy sợi xích sắt đột nhiên động đậy.

Mặt nước đầm vốn yên tĩnh, lập tức gợn lên những vòng sóng.

Bên trong không có người khác, đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, khó tránh khỏi khiến người ta giật mình.

Lúc này, Lý Sinh đột nhiên cảm thấy một ý niệm không lành.

Từ khi sở hữu huyết mạch của giọt máu đầu tiên, giác quan thứ sáu của anh đã vô cùng nhạy bén.

Lúc này đột nhiên có cảm ứng, Lý Sinh gần như không cần suy nghĩ, theo bản năng né sang một bên.

"Pằng!" Một tiếng súng đột ngột vang lên.

Trong đường hầm dưới lòng đất, tiếng súng vang vọng không ngớt.

Âm thanh của nó lớn hơn sấm sét cả trăm lần, chấn động đến mức tai ù đi, như muốn điếc luôn.

Viên đạn gần như sượt qua người Lý Sinh, nhưng cuối cùng vẫn trượt.

Lý Sinh ném ngọn đuốc trong tay về phía phát ra tiếng súng, vừa hay ném trúng người Mã Đại Đảm.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người có đến mấy chục mét.

Nhưng chỉ thấy bóng dáng Lý Sinh lóe lên, tốc độ bùng nổ toàn diện, thoáng cái đã đến bên cạnh Mã Đại Đảm.

Mã Đại Đảm vạn lần cũng không ngờ tốc độ của Lý Sinh lại nhanh như vậy, chưa kịp phản ứng, đã bị Lý Sinh khống chế.

“Mã Đại Đảm, ngươi tác oai tác quái, hôm nay chính là báo ứng của ngươi.” Nói rồi, Lý Sinh hơi dùng sức, liền bẻ trật khớp cả hai cánh tay của Mã Đại Đảm.

Chương 56

Mã Đại Đảm cũng có mấy phần cứng cỏi, vậy mà không hề rên một tiếng.

Lý Sinh ném hắn sang một bên, cầm lấy khẩu súng xem xét.

Một khẩu súng săn tự chế.

Việc quản lý súng ống ở thời đại này không nghiêm ngặt như đời sau.

Mã Đại Đảm thân là lão đại hắc đạo huyện Cổ Mộ, có thể kiếm được mấy khẩu súng săn, cũng không có gì lạ.

Tìm được Mã Đại Đảm, Lý Sinh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không, ở cái nơi quỷ quái này, luôn có một kẻ địch mai phục trong bóng tối, tuyệt đối là một chuyện khiến người ta bất an.

Lý Sinh nắm lấy sợi xích sắt bên bờ đầm, dùng sức kéo lên.

Dưới sợi xích sắt, không biết treo thứ gì, rất nặng.

Nhưng sức lực của Lý Sinh lớn đến mức nào, rất nhanh, liền thấy một vật đen sì, được kéo lên từ dưới nước.

Vật này vừa tròn vừa thô, trông giống như một cái lu nước lớn, chỉ là xung quanh lu có khoét rất nhiều lỗ.

Như vậy, chỉ cần miệng lu chìm xuống nước, sẽ chứa đầy nước, một khi dùng xích sắt nhấc lên, nước lại chảy hết ra, dường như là một loại hình cụ tra tấn người.

Đặt người vào trong lu nước, đợi người sắp chết đuối, lại nhấc lên, cứ lặp đi lặp lại như vậy, có thể tra tấn người ta đến sống dở chết dở.

Loại hình cụ này, Lý Sinh từng thấy trong sách.

Chỉ là, bên ngoài cái lu này, có khắc những bức bích họa vô cùng tinh xảo, trên đó có đủ loại thần ma quỷ quái sống động như thật.

Nếu là hình cụ, thì hoàn toàn không cần thiết.

Nghĩ vậy, Lý Sinh liền mở nắp lu ra.

Vừa mở ra, liền thấy một bàn tay xương xẩu trắng hếu, từ bên trong thò ra.

Một bàn tay xương trắng hếu.

Dưới ánh sáng lập lòe của ngọn đuốc, nó tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ dị.

Đầu tiên thò ra bàn tay xương, tiếp theo là cái đầu và thân thể.

Chỉ có một bộ xương, không có một chút da thịt nào.

Cái đầu lâu trắng toát, những thanh xương sườn, hốc mắt đen ngòm, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

"Khô lâu quái." Lý Sinh cũng kinh ngạc không nhỏ.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là một cuốn cẩm nang trộm mộ thực thụ, trong đó có ghi chép cực kỳ chi tiết về quỷ quái tinh linh, tống tử âm sát, hắc hung bạch hung trong mộ.

Duy chỉ có đối với khô lâu quái, lại chỉ có miêu tả cực kỳ đơn giản.

Nguyên nhân là vì điều kiện để tạo ra khô lâu quái thực sự quá khắc nghiệt.

Thông thường, thi thể sau khi hạ táng xảy ra thi biến, đa số đều là cán thi.

Nhục thân không mục nát, thời gian lâu dần, liền thành tống tử.

Nếu da thịt đã hóa thành nước biến mất, chỉ còn lại bộ xương khô, điều kiện cơ bản để thi biến cũng không còn, tự nhiên cũng sẽ không tạo ra khô lâu quái.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ.

Nếu người chết là người thiện lương mười kiếp, chưa từng làm việc ác, lại bị người ta dùng thủ đoạn tàn độc nhất sát hại.

Lại dùng thủ pháp âm độc, đóng đinh cả hồn phách người chết lại.

Do người chết mười kiếp làm lành, đáng lẽ phải được báo đáp tốt.

Hồn phách bị đóng đinh, liền không thể đến địa phủ đầu thai.

Nhưng vì người chết mười kiếp hành thiện, hồn phách được trời đất che chở, mãi không tiêu tán.

Như vậy, dù nhục thân đã mục nát, nhưng vẫn sẽ xảy ra thi biến, tạo thành cái gọi là khô lâu quái.

Thứ này thực sự quá hiếm gặp.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, chỉ có một câu đơn giản.

Một khi gặp phải khô lâu quái, nên lập tức rút khỏi mộ địa, không được động đến bất kỳ thứ gì trong mộ.

Không ngờ ở một nơi như thế này, Lý Sinh lại gặp phải khô lâu quái.

Lý Sinh đặt tay lên Hắc Kim Cổ Đao, nhưng không lập tức ra tay, mà nhìn chằm chằm vào khô lâu quái, lùi lại mấy bước.

Con khô lâu đó đầu tiên vặn vẹo thân thể, đối diện với Lý Sinh, sau đó lại từ từ quay đầu, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Cho đến khi cái đầu lâu của nó hướng về phía Mã Đại Đảm, nó

mới không động đậy nữa.

Tục ngữ có câu, dựa núi ăn núi, dựa biển ăn biển.

Chương 57

Mã Đại Đảm thân là lão đại hắc đạo huyện Cổ Mộ, trông coi không dưới mười vạn ngôi mộ cổ ở đây, việc buôn bán mà hắn làm nhiều nhất ngày thường, tự nhiên là trộm mộ, rồi đem đi bán lấy tiền.

Chỉ là, loại trộm vặt như hắn, tự nhiên không có khả năng đi trộm những ngôi mộ lớn, mộ nhỏ thì đào không ít.

Hắn không tin vào ma quỷ, nên mới lấy tên là Đại Đảm (to gan), nhưng hôm nay thấy khô lâu quái, lại không khỏi dâng lên từng cơn sợ hãi.

Lúc này, thân thể khô lâu quái đột nhiên động đậy, từ trong lu nhảy ra, lao đến trước mặt Mã Đại Đảm.

Lúc này Mã Đại Đảm, hai tay đều bị Lý Sinh bẻ khớp, không có sức chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn khô lâu quái lao đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay xương trắng hếu đó, vậy mà đâm vào lồng ngực Mã Đại Đảm.

Mã Đại Đảm đầu tiên giãy giụa một lúc, rồi nhanh chóng không động đậy nữa.

Mắt hắn trợn trừng, thân thể ngã trong một vũng máu.

Bàn tay xương trắng hếu vẫn ở trong cơ thể hắn, dường như đang lục lọi gì đó.

Cuối cùng, bàn tay xương rút ra.

Nhưng trong tay nó, lại có thêm một vật máu me đầm đìa.

Lý Sinh nhìn rõ, đó là trái tim của Mã Đại Đảm.

Khô lâu quái đã moi sống trái tim của Mã Đại Đảm.

Lý Sinh không có bất kỳ động tác nào, chỉ có thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nắm chặt hơn.

Con khô lâu cầm trái tim của Mã Đại Đảm, dường như rất kích động, cả bộ xương đều run rẩy.

Trong cảm nhận của Lý Sinh, anh rõ ràng cảm nhận được một tia dao động cảm xúc của con khô lâu.

Đột nhiên, bàn tay khô lâu động đậy, nhanh chóng nhét trái tim vào khoang miệng trắng hếu.

Bình thường, một bộ xương chỉ có khung xương, không có thịt, căn bản không thể ăn được bất kỳ thứ gì.

Ăn vào rồi, cũng sẽ rơi ra từ lồng ngực trống rỗng bên dưới.

Nhưng một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, sau khi trái tim đó bị nhét vào miệng khô lâu, liền biến mất không thấy đâu.

Giống như thật sự bị khô lâu ăn mất.

Lý Sinh khẽ nheo mắt, sự cảnh giác đối với khô lâu lại tăng thêm một bậc.

Sự tồn tại bí ẩn mà ngay cả trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng không ghi chép nhiều, quả thật toát lên sự cổ quái khó tả.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng bất ngờ với Lý Sinh xuất hiện.

Sau khi ăn trái tim của Mã Đại Đảm, khô lâu liền đột nhiên quay người lại, nhảy một cái, lao xuống đầm sâu.

Không còn một chút động tĩnh nào nữa.

"Oan có đầu, nợ có chủ." Lý Sinh lẩm bẩm.

Con khô lâu vừa rồi, chắc chắn là bị Mã Đại Đảm hại chết, nên mới nhảy ra báo thù.

Báo thù xong, khô lâu cũng không còn nuối tiếc gì, hồn phách từ đây được giải thoát, thân thể khô lâu cũng nhảy xuống đầm sâu.

Mã Đại Đảm tác oai tác quái, nhận cái chết thê thảm như vậy, cũng là tội đáng đời.

Lý Sinh trở lại mặt đất, lại thấy bên ngoài đã có cảnh sát.

Thủ hạ của Mã Đại Đảm, đều đã bị bắt.

"Cảnh sát triển khai hành động truy quét tội phạm, một lần quét sạch băng nhóm của Mã Đại Đảm." Hồ Ba Y thấy Lý Sinh ra, liền giải thích.

"Vừa rồi thẩm vấn thủ hạ của Mã Đại Đảm, biết được hắn không chỉ buôn bán văn vật phi pháp trong thời gian dài, mà còn dùng một thủ đoạn cực kỳ âm tà đáng sợ để giết người." "Gã Mã Đại Đảm này, không biết từ đâu nghe được một bí phương, đem người ngâm trong lu nước, trong lu khoét nhiều lỗ nhỏ, để cá bơi vào trong lu, ăn thịt thi thể người." "Những con cá này sẽ lớn lên trong lu, cho đến khi không thể thoát ra khỏi những lỗ nhỏ, rồi lại vớt lu nước ra, bắt cá bên trong nấu canh uống, nghe nói loại cá ăn thịt người lớn lên này, ăn rồi có thể kéo dài tuổi thọ, trừ tà đuổi quỷ." "Đây là tà thuật truyền từ Vân Thành, gã Mã Đại Đảm này, cũng không biết từ đâu nghe được phương pháp này, làm ra chuyện ác độc như vậy, không chỉ mình hắn uống, mà còn cho cả thủ hạ cùng uống, để gan chúng to hơn, không sợ ma không sợ tà, tiện cho việc xuống mộ đào bới." Lý Sinh nhớ lại lúc mới vào, thấy chúng uống cái gọi là "canh cá vàng", chắc là thứ này rồi.

Dương Tuyết Lệ bị bắt, cũng là chuẩn bị sau khi bị cưỡng hiếp, sẽ cho vào lu nước đó cho cá ăn.

Bọn người này, đúng là không có việc ác nào không làm.

May mà bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, hang ổ hắc bang này đã bị cảnh sát phá hủy.

Dương Tuyết Lệ nhớ lại chuyện vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải Lý Sinh cứu cô ra, hậu quả thật không dám nghĩ đến.

May mà cuối cùng hữu kinh vô hiểm, Mã Đại Đảm nay đã chết, thế lực hắc đạo còn lại cũng bị cảnh sát quét sạch.

Lý Sinh và mọi người nói chuyện với quan chức một lúc, rồi cùng nhau cáo từ rời đi.

Trần Vũ Lâu vẫn đi theo, nói rằng đã từ Tứ Cửu Thành đến đây, lại đi cùng nhau, xin hãy tiện đường đưa ông ta về Tứ Cửu Thành, bói toán sờ xương, cũng kiếm chút tiền mua quan tài.

Lý Sinh nghĩ bụng gã này dù sao cũng từng là thủ lĩnh của Tá Lĩnh Lực Sĩ, kinh nghiệm trộm mộ phong phú, học hỏi chút kinh nghiệm từ ông ta, có lẽ cũng có ích, liền gật đầu đồng ý.

Dương Tuyết Lệ lần này từ nước ngoài về, là để tìm cách giải trừ lời nguyền cho tộc nhân.

Không ngờ, lại nghe được tin Hồ Ba Y và Bàn Tử cũng bị dính lời nguyền.

Chương 58

"Mộc Trần Châu có thể giải được lời nguyền mà các người dính phải, thứ đó ở Vân Thành." Nghe tin này, ánh mắt Dương Tuyết Lệ lóe lên.

Hồ Ba Y sảng khoái cười: "Lý ca thần thông quảng đại, đã nói như vậy, thì chắc chắn không sai.

Chúng ta chỉ cần theo Lý ca, trộm mộ Hiến Vương ở Vân Thành, lấy ra Mộc Trần Châu là được.

"Nói không sai, với bản lĩnh của Lý ca, không có ngôi mộ nào không trộm được." Nghe Hồ Ba Y và Bàn Tử tâng bốc Lý Sinh, đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Lệ khẽ lay động.

Lúc đối phó với băng nhóm của Mã Đại Đảm, cô đã tận mắt thấy thân thủ của Lý Sinh.

Ra tay nhanh như chớp, thường khi người khác chưa kịp phản ứng, đã bị đánh ngã.

Quả thật có thể gọi là "thần hồ kỳ kỹ".

Chỉ là, động tác của Lý Sinh tuy nhanh, vô cùng tiêu sái tự nhiên, nhưng lại không có chương pháp nào cả, dường như hoàn toàn tùy tâm sở dục mà ra chiêu.

Chỉ vì ra tay quá nhanh, sức mạnh lại lớn, không ai có thể chống đỡ được.

Nhưng Dương Tuyết Lệ lại cho rằng thân thủ của Lý Sinh đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, vô chiêu thắng hữu chiêu, trông thì hoàn toàn không có chương pháp, thực chất lại ẩn chứa đạo lý võ học chí cao.

Cô lại không biết Lý Sinh thật sự không học võ công, chỉ là phản ứng, tốc độ, nhanh nhẹn, sức mạnh của anh đều vượt xa người thường, nên mới có thể đạt được hiệu quả như vậy.

Dù sao, võ công thiên hạ, chỉ có nhanh là không thể phá.

Huống chi là sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và tốc độ.

Lúc này Dương Tuyết Lệ nghe lời Hồ Ba Y và Bàn Tử, lòng hiếu kỳ đối với Lý Sinh lại tăng thêm mấy phần.

Người đàn ông đẹp trai phi thường này, không chỉ thân thủ tốt đến lạ, mà còn giỏi cả việc mô kim đạo mộ sao?

Lý Sinh khẽ cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Việc cấp bách nhất bây giờ, là tìm ra vị trí của mộ Hiến Vương trước." "Pháp phân kim định huyệt chỉ thích hợp với những nơi bằng phẳng, nhưng khu vực Vân Thành, địa hình địa mạo phức tạp đa dạng, sông lớn núi cao vô số, không có bản đồ vị trí, dù có phong thủy bí thuật, muốn tìm cũng khó như lên trời." Nghe lời Lý Sinh, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ đều sắc mặt khẽ biến, vốn tưởng đã có hy vọng, không ngờ ngay cả vị trí cũng khó tìm.

Lúc này, Trần Vũ Lâu bên cạnh lên tiếng: "Định đến Vân Thành trộm mộ Hiến Vương à?

Lão phu khuyên các ngươi nên sớm từ bỏ ý định đó đi.

Nơi đó nguy hiểm trùng trùng, năm xưa lão phu cũng nhờ vào một thân công phu thật, mới may mắn thoát ra được, nhưng một đôi mắt, lại vĩnh viễn ở lại Vân Thành." Nói đến đây, ông ta cảm khái vạn phần.

Lý Sinh lại vỗ tay cười: "Tôi lại quên mất chuyện này, trong tay ông chắc là có bản đồ cổ của Vân Thành đúng không?" Trần Vũ Lâu sắc mặt biến đổi: "Bản lĩnh bói toán của ngươi, có thể truyền cho lão

phu một hai không?" Lý Sinh cười ha hả: "Cứ theo tôi cho tốt, tự nhiên sẽ có ăn có mặc, không cần đi bói toán lừa tiền nữa." Trần Vũ Lâu thở dài một hơi: "Nói không sai chút nào, trong tay lão phu, quả thật có một tấm bản đồ da người, trên đó vẽ vị trí mộ huyệt của Hiến Vương." "Chỉ là, lão phu khuyên các ngươi đừng đi.

Nơi đó có điều cổ quái, giống như long đàm hổ huyệt vậy, dù là đại la thần tiên đến đó, cũng có thể có đi không có về." Nói đến đây, vẻ mặt ông ta tiêu điều, lòng vẫn còn sợ hãi.

"Mộ Long Quân Kinh Vũ đều có thể bị người ta trộm, duy chỉ có mộ Hiến Vương, thiên hạ không ai trộm được." Trần Vũ Lâu nói vậy, Lý Sinh lại không cho là đúng: "Thiên hạ làm gì có ngôi mộ nào không trộm được, tôi không tin vào tà ma.

Lấy bản đồ ra đây, tôi ra giá một vạn, lấy bản đồ, đi trộm mộ Hiến Vương." Nghe Lý Sinh ra giá cao như vậy, Trần Vũ Lâu sắc mặt khẽ biến: "Bản đồ tuy quý giá, nhưng lão phu đã muốn theo ngươi đến Tứ Cửu Thành kiếm sống, không có lý do gì lại bán lấy tiền, đã muốn thì cứ lấy đi, chỉ là lão phu khuyên không nên đi." "Tôi biết ông bây giờ mắt đã mù, chỉ muốn kiếm chút tiền mua quan tài, đừng giả vờ nữa." Lý Sinh nói rồi, từ không gian giới chỉ lấy ra một vạn đồng, ném trước mặt Trần Vũ Lâu.

Bây giờ trong tay anh có hai triệu, chút tiền này không đáng kể.

Trần Vũ Lâu đưa tay sờ, lập tức kích động vô cùng: "Đã tiểu ca nói đến mức này, lão mù cũng không khách sáo nữa, tiền này lão phu nhận." Nói rồi, ông ta liền từ trong lòng lấy ra một tấm bản đồ da người.

Lý Sinh nhận lấy tấm bản đồ từ tay Trần Vũ Lâu, cất đi.

Bản đồ sau này dĩ nhiên phải nghiên cứu kỹ, cũng không vội nhất thời.

Anh quyết định bây giờ về Tứ Cửu Thành trước.

Mộ Hiến Vương nguy hiểm, Lý Sinh biết rõ.

Vừa rồi miệng nói nhẹ nhàng, đó chỉ là coi thường địch nhân trên phương diện chiến lược.

Về chiến thuật cụ thể, Lý Sinh đối với mộ Hiến Vương tuyệt đối coi trọng cao độ, không dám coi thường chút nào.

Trước khi vào, phải chuẩn bị vạn toàn.

Thế là anh lấy ra một thùng hàng trước đó thu được từ Lý Xuân, rồi lên đường về Tứ Cửu Thành.

Trên đường, Lý Sinh hỏi Đại Kim Nha: "Thùng hàng này và Văn Hương Ngọc, nếu muốn bán đi, cần bao lâu, khoảng bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha suy nghĩ một lát, rồi từ từ nói: "Thùng hàng thì dễ bán, ước chừng ít nhất cũng được hơn 20 vạn, cao hơn giá chúng ta thu mua gấp 20 lần.

Chỉ có Văn Hương Ngọc, muốn bán đi, e là có chút khó khăn, trừ phi mang đi đấu giá ngầm." Lý Sinh khẽ gật đầu.

Mọi chuyện đều có hai mặt.

Trong giới cổ vật, bảo bối càng hiếm quý tự nhiên càng đáng tiền, nhưng cũng càng khó bán.

Lý Sinh để hệ thống đánh giá giá trị bảo bối trong thùng, đưa ra con số 30 vạn nguyên, cao hơn ước tính của Đại Kim Nha.

"Tôi có chút mối, bán thùng hàng này ra, có thể được 30 vạn." Nghe Lý Sinh nói vậy, mấy người còn lại đều mừng rỡ.

Vất vả thu hàng, trộm mộ, ai mà không hy vọng bán được giá tốt.

Bàn Tử lập tức nói: "Lý ca, anh là môn chủ, việc xử lý hàng hóa, phân chia, tôi đều nghe theo anh." Đại Kim Nha không ngờ Lý Sinh có

mối, có chút bất ngờ: "Lý ca, chỉ cần người mua hàng an toàn đáng tin cậy, không xảy ra sai sót, thì tự nhiên là tốt nhất." Lý Sinh thản nhiên cười: "Yên tâm, người thu hàng của tôi, tuyệt đối an toàn đáng tin cậy." Đùa chứ, thiên hạ còn có người mua nào an toàn đáng tin cậy hơn hệ thống sao?

"Đã Lý gia nói vậy, thì còn gì tốt hơn nữa?

Việc bán hàng, phiền Lý gia rồi." Thấy mọi người không có ý kiến, Lý Sinh gật đầu, lập tức liên hệ hệ thống, thu hồi hết bảo bối trong thùng, rồi lấy ra 30 vạn nguyên: "30 vạn tiền bán hàng, mỗi người 10 vạn." Nhìn thấy nhiều tiền như vậy, mắt của Đại Kim Nha, Bàn Tử, Hồ Ba Y đều sáng rực lên.

"Lý ca, số tiền này thật sự cho tôi sao?" Bàn Tử có chút không tin nổi.

Ở Phan Gia Viên buôn bán đồ cổ lâu như vậy, cũng không kiếm được bao nhiêu.

Chương 59

Đừng nói 10 vạn, ngay cả một vạn cũng không có.

Chỉ có Đại Kim Nha tài lực có phần hùng hậu hơn một chút.

“Nói nhảm, không cho các anh, tôi lấy ra làm gì.” Bàn Tử xoa xoa tay, định bắt đầu đếm tiền.

Hồ Ba Y lại ánh mắt lóe lên: “Lý ca, 30 vạn này đều cho ba chúng tôi, còn anh thì sao?” Bàn Tử sững sờ, suýt nữa quên mất chuyện này.

“Đúng vậy, Lý ca, tiền của anh chưa chia mà?

Bản lĩnh của anh lớn nhất, công lao nhiều nhất, tiền cũng nên chia nhiều nhất.” Lý Sinh cười lắc đầu: “Đừng quên, trong tay tôi có một khối Văn Hương Ngọc, có một cái đỉnh đồng Tây Chu, đó là những bảo vật vô giá.” “Số tiền này, các anh nhận đi, sắm sửa cho mình một cơ nghiệp, đệ tử phái Đạo Mộ chúng ta, không thể bị mấy đồng tiền làm khó được.” Lý Sinh bây giờ có tiền trong tay, cũng vui vẻ chia cho họ một ít.

Dù sao, sau này mọi người còn nhiều cơ hội hợp tác.

Tuy đều đã gia nhập phái Đạo Mộ, thành “đệ tử” của Lý Sinh, nhưng Lý Sinh vẫn đối đãi với họ như bạn bè.

Thấy thái độ Lý Sinh kiên quyết như vậy, ba người cũng không khăng khăng nữa, liền nhận lấy tiền.

Lần này thu hoạch không nhỏ, mọi người đều rất vui mừng.

Sau khi về Tứ Cửu Thành, Lý Sinh liền nhờ Đại Kim Nha tìm giúp một căn nhà sân vườn.

Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên cũng có chút danh tiếng, quen biết

nhiều người, mối quan hệ rộng.

Rất nhanh, anh ta đã tìm được một căn tứ hợp viện.

Điều khiến Lý Sinh có chút bất ngờ là, diện tích của căn nhà này rất lớn, có đến năm ngàn mét vuông, nằm ở một vị trí khá tốt.

Căn nhà này nguyên là phủ của một vị vương gia, sau nhiều lần lưu truyền, trở thành ký túc xá cho nhân viên của một đơn vị quốc hữu.

Bây giờ xóa bỏ bao cấp, đơn vị này liền rơi vào tình trạng thua lỗ, đang vội vàng huy động vốn, ngay cả ký túc xá nhân viên cũng đem bán.

Một căn vương phủ lớn như vậy, nếu ở đời sau, giá cả tuyệt đối là một con số thiên văn.

Nhưng ở thời điểm này, giá nhà chưa tăng vọt. 30 vạn.

Lý Sinh nghe giá này, lập tức không do dự trả tiền.

Căn nhà như vậy, thật sự có thể nói là cơ hội hiếm có.

Nếu không phải đơn vị kia đang cần tiền gấp, thật không thể bán đi.

Nhưng vì được dùng làm ký túc xá nhân viên trong thời gian dài, vương phủ nguyên bản trông có vẻ hơi cũ nát.

Tứ Cửu Thành thời điểm này, không có nhiều người có tiền.

Tự nhiên cũng không ai có tâm trạng nhàn rỗi, mua một căn vương phủ cũ nát.

Trong mắt người thời bấy giờ, loại nhà cũ nát này, căn bản không đáng tiền.

Bán được 30 vạn, đã khiến lãnh đạo đơn vị đó mừng rỡ.

Lý Sinh sau khi mua lại, lập tức nhờ Đại Kim Nha liên hệ đội ngũ công trình, theo yêu cầu tu cũ như cũ, tiến hành sửa chữa lại căn vương phủ mới mua này.

Hồ Ba Y và Bàn Tử, cũng đều sắm sửa cho mình một số sản nghiệp.

Cuộc sống ngày càng sung túc.

Đồng thời, họ cũng bắt đầu nghiên cứu bản đồ của Trần Hạt Tử, khẩn trương chuẩn bị đi Vân Thành trộm mộ Hiến Vương.

Hôm đó, mấy người lại ở quán ăn gọi mấy món, cùng nhau uống rượu.

"Đại Kim Nha, bảo ông thu thêm hai cái mô kim phù, đã thu được chưa?" Bàn Tử đối với việc Đại Kim Nha thu mua mô kim phù giả, có chút bực bội.

Đại Kim Nha nhẹ nhàng lắc đầu: "Bàn gia, không phải tôi Đại Kim Nha không cố gắng, thật sự là mô kim phù, quả thực không dễ thu mua." "Tôi đã nhờ người khắp nơi, đến nay vẫn chưa có tin tức.

Nhưng Bàn gia yên tâm, sớm muộn gì cũng sẽ giúp ngài thu được." "Nếu thật sự không thu được, chỉ có thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lý Sinh gật đầu: "Bây giờ trong tay tôi có hai cái mô kim phù, Tuyết Lệ một cái, lão Hồ một cái.

Nếu muốn đến mộ Hiến Vương, tôi thì không sao.

Bàn Tử và anh, đều cần một cái.

Mô kim phù không dễ có được, e là chỉ có Tân Nguyệt Phạn Điếm, có lẽ mới có hàng." Đại Kim Nha vô cùng ngạc nhiên: "Lý gia, ngài thật sự không gì không biết, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm ngài cũng biết sao?" Lý Sinh thản nhiên cười: "Nhà hàng Tân Nguyệt danh tiếng lẫy lừng, ta sao có thể không biết?" Bàn Tử và Hồ Ba Y bên

cạnh đều ngơ ngác.

Thu mua mô kim phù mà phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Nhà hàng mà cũng kinh doanh cái này à?

Hơn nữa, Lý Sinh nói Tân Nguyệt Phạn Điếm danh tiếng lẫy lừng, nhưng cả hai người đều sinh ra ở Tứ Cửu Thành, từ nhỏ lớn lên ở đây, sao chưa từng nghe nói?

Một khắc này, hai người chỉ cảm thấy mình như Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên, cái gì cũng chưa từng thấy.

"Hai người, rốt cuộc đang nói gì vậy?

Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm đó, là nơi ăn uống, kinh doanh tốt lắm sao?

Cho nên thông tin linh hoạt?

Chương 60

Có thể nghe ngóng tin tức về mô kim phù?

Ừm, món ăn ở đó có làm đặc biệt ngon không?

Sao tôi chưa từng đến ăn nhỉ?

Mau nói đi, nhà hàng đó có món gì ngon?" Lý Sinh nghe vậy, không nhịn được bật cười.

Đại Kim Nha biết hai người lăn lộn trong giới đồ cổ chưa lâu, liền lên tiếng giải thích: "Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ là tên gọi nhà hàng thôi, thực tế không phải là nơi để ăn uống, mà là nơi thu mua kỳ trân dị bảo ở Tứ Cửu Thành." "Dĩ nhiên, nếu có bảo bối, cũng có thể ủy thác cho Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá, nhưng phải trả phí thủ tục rất cao." "Tân Nguyệt Phạn Điếm, không có thiệp mời thì không vào được, trừ những nhân vật lớn tầng lớp trên và những người già trong giới đồ cổ, người ngoài căn bản không biết đến sự tồn tại của nó." Hồ Ba Y và Bàn Tử lần đầu tiên nghe nói đến nơi như vậy, lập tức cảm thấy vô cùng tò mò.

"Không ngờ ở Tứ Cửu Thành lại có nơi như vậy, lão Kim, ở đó không phải là bảo bối gì cũng có sao?" Đại Kim Nha cười khổ: "Không giấu gì hai vị, tôi cũng chỉ nghe người ta nói về Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến giờ vẫn chưa nhận được thiệp mời." "Tân Nguyệt Phạn Điếm, căn bản không phải là nơi người thường có thể vào." "Nếu dễ vào như vậy, tôi đã sớm đến đó hỏi tin tức về mô kim phù rồi, không phải vì các vị, mà vì tôi, cũng phải đến đó, đúng không?" Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Hồ Ba Y và Bàn Tử càng thêm tò mò.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải làm ăn kiếm tiền sao?

Lại đẩy khách ra ngoài?" Đại Kim Nha đành phải giải thích lần

nữa: “Tân Nguyệt Phạn Điếm, vừa không thiếu khách, cũng không thiếu việc kinh doanh, tự nhiên có quyền kiêu ngạo.” “Hơn nữa, đồ vật bên trong, cũng không phải người thường có thể mua được.” “Để những người căn bản không mua nổi vào đó làm gì?” Nói đến đây, Đại Kim Nha lộ ra vẻ đắc ý.

“Bây giờ tôi đã theo Lý ca, cũng đã thành danh, Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên sẽ ngoan ngoãn gửi thiệp mời đến, mời tôi vào.” Lý Sinh ở bên cạnh cười: “Đừng nói chuyện của anh nữa, bây giờ tôi muốn đến Vân Thành trộm mộ Hiến Vương, trước đó, phải chuẩn bị một số thứ, e là phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến.” Đại Kim Nha uống một ngụm rượu: “Lý gia yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy khó vào, nhưng chỉ cần có chút cách, luôn có thể kiếm được thiệp mời.” “Trước đây tôi tài lực không đủ, không đến đó góp vui, làm mất mặt.

Bây giờ đã Lý gia muốn đi, tôi Đại Kim Nha nhất định sẽ giúp Lý gia kiếm được thiệp mời.” Đại Kim Nha ở giới đồ cổ Tứ Cửu Thành cũng có chút danh tiếng, tự nhiên có tự tin nói vậy.

“Được.” Lý Sinh khẽ gật đầu.

“Tôi cũng muốn xem, khối Văn Hương Ngọc trong tay tôi, nếu mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá, có thể bán được bao nhiêu tiền?” Hệ thống đối với Văn Hương Ngọc, đã sớm cho một giá thu hồi.

Nhưng Lý Sinh càng muốn biết, giá thu hồi của hệ thống có công bằng không?

Là cao rồi, hay là thấp rồi.

Cũng chỉ có đến buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mới có

thể nghiệm chứng được kết quả.

“Nếu Lý gia muốn bán đấu giá Văn Hương Ngọc, tôi sẽ đi liên hệ.

Ước tính nửa tháng nữa, có thể mang đi bán đấu giá rồi.” “Tốt!” Lý Sinh nhận lời.

Sau một thời gian ấp ủ hấp thu, Lý Sinh cảm thấy hương khí của Văn Hương Ngọc, đối với huyết mạch của mình, không còn tác dụng nữa.

Anh cũng vui vẻ bán thứ này đi.

Dù sao cũng chỉ là một khối ngọc thạch, không phải là văn vật quốc bảo.

Mặt khác, Lý Sinh đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm trong truyền thuyết, cũng có chút tò mò.

Bối cảnh lai lịch của Tân Nguyệt Phạn Điếm luôn là một bí ẩn.

Thậm chí tồn tại bao lâu, cũng không ai nói rõ được.

Điều duy nhất biết được là, Tân Nguyệt Phạn Điếm cái gì cũng dám bán, cái gì cũng bán được.

Dĩ nhiên, tiền đề là thứ đó thật sự đáng tiền.

Những thứ không ra gì, không bán được giá cao, tự nhiên cũng không cần đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa, Tân Nguyệt Phạn Điếm luôn luôn là phụ nữ ra mặt.

Đàn ông trong nhà họ, không biết đều làm gì, chưa bao giờ đứng ra quản lý việc kinh doanh của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Gia tộc này, e là điển hình của âm thịnh dương suy.

Nghĩ đến đây, Lý Sinh lại lên tiếng: “Lão Kim, có biết người đương gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện nay là ai không?” “Chà,

Lý ca, câu hỏi này của anh thật sự làm khó tôi rồi." Đại Kim Nha cười khổ.

"Tôi còn chưa vào được khách sạn Phong Nguyệt, nên tình hình cụ thể bên trong đương nhiên cũng không rõ." "Nhưng mà, tôi đúng là có nghe được vài lời đồn, còn thật giả thế nào thì không chắc." Bàn Tử và Hồ Ba Y đều là lần đầu nghe đến khách sạn Phong Nguyệt, không khỏi dấy lên lòng hiếu kỳ.

"Lão Kim, có gì thì nói đi, đừng ở đây úp mở nữa, có phải báo cáo với tổ chức đâu mà cần tin tức chính xác.

Cứ kể tôi nghe đi, coi như chuyện phiếm cho vui, giúp bọn tôi giải khuây, nhắm rượu cũng được." "Được." Đại Kim Nha cầm đũa gắp một miếng thức ăn, ánh mắt lướt qua mấy người trước mặt.

Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, gã bỗng cảm thấy một niềm tự hào khó hiểu.

Lần trước ở trong Mê cung Long Lĩnh, Đại Kim Nha đã không ít lần mất mặt, sau khi về lúc nào cũng cảm thấy xấu hổ.

Lúc này có thể kể chuyện cho mọi người nghe, gã lập tức cảm thấy lấy lại được không ít thể diện.

Con người mà, ai cũng thích thể hiện trước mặt người khác.

"Khách sạn Phong Nguyệt, ở trong giới đồ cổ Tứ Cửu Thành này, có thể nói là danh tiếng lẫy lừng, mà trong phạm vi cả nước, giới thượng lưu cũng không ai không biết, không ai không hay." "Nhưng mà, khách sạn Phong Nguyệt tuy nổi tiếng, lại chỉ lưu truyền trong giới thôi, người ngoài biết về nó rất ít.

Tôi cũng chỉ nghe được vài thông tin từ mấy người bạn thân thiết." "Khách sạn Phong Nguyệt là sản nghiệp của nhà họ Y.

Nghe nói chưởng môn nhân của khách sạn Phong Nguyệt tên là Y

Phong Nguyệt, người bình thường khó mà gặp được một lần.

Người thường ra mặt giao tiếp với khách là cháu gái của bà ta, Y Hoa Tuyết." Nói đến đây, Đại Kim Nha lộ ra một nụ cười đặc trưng của đàn ông.

"Tôi nghe bạn bè nói, cơm nhà họ Y đặc biệt bổ dưỡng.

Y Phong Nguyệt và Y Hoa Tuyết đều là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, và đều còn độc thân.

Nếu người đàn ông nào lọt được vào mắt xanh của hai vị ấy, sau này chắc chắn sẽ phất lên." Bàn Tử đang uống rượu, nghe thấy câu này, liền đặt chén rượu xuống.

Chương 61

“Khoan đã, Y Phong Nguyệt là bà của Y Hoa Tuyết, vậy tuổi tác chắc cũng lớn rồi, còn là mỹ nhân độc thân?

Ông không đùa đấy chứ?” Đại Kim Nha khẽ nhếch mép, để lộ chiếc răng vàng cực kỳ gây ấn tượng thị giác, cười rồi lắc đầu.

“Bàn gia chỉ biết một mà không biết hai.” “Tuổi của Y Phong Nguyệt, trước giờ vẫn là một bí ẩn.

Có người nói bà ta tám mươi tuổi, có người nói một trăm, cũng có người nói mới mười tám.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều hứng thú.

Tám mươi tuổi và mười tám tuổi, có người lại nhầm lẫn được sao?

Đại Kim Nha đương nhiên biết họ nghĩ gì, lập tức giải thích.

“Những người trong giới từng gặp Y Phong Nguyệt đồn rằng, dung mạo của bà ta bế nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn, ngay cả làn da trên người cũng mịn màng như có thể thổi bung ra, mượt mà như da trẻ sơ sinh, tuyệt đối không phải tám mươi tuổi.

Họ nói bà ta mười tám tuổi, còn mối quan hệ bà cháu với Y Hoa Tuyết là giả, chỉ là một lời nói dối.” “Nhưng theo lời các bậc lão bối, khi họ còn nhỏ, Y Phong Nguyệt đã nắm quyền khách sạn Phong Nguyệt, thế mà trước giờ chưa từng thấy bà ta có dấu hiệu già đi.

Người ta đồn là vì đã uống thần dược bất lão, có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.” Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc.

“Ối, thế Y Phong Nguyệt chẳng phải đã thành yêu quái rồi sao?” Đại Kim Nha lườm một cái.

“Trông xấu xí, ra ngoài dọa người mới gọi là yêu quái.

Còn xinh đẹp như tiên nữ Dao Trì hạ phàm thì phải gọi là thần tiên tỷ tỷ, không phải yêu quái.” “Y Phong Nguyệt, được người ta gọi là Phong Nguyệt tiên tử.” Bàn Tử cầm chén rượu, uống một ngụm.

“Chà, thế này thì tôi lại có hứng thú thật, muốn gặp vị Phong Nguyệt tiên tử trong truyền thuyết này một lần.” “Nhưng không phải muốn gặp là gặp được đâu.” Đại Kim Nha nhìn về phía Lý Sinh.

“Theo tôi thấy, trong chúng ta, cũng chỉ có nhân vật như Lý ca mới có cơ hội gặp được Y Phong Nguyệt, không chừng cả Y Phong Nguyệt và Y Hoa Tuyết đều sẽ đem lòng yêu mến Lý ca ấy chứ.” “Nói không sai, năng lực bản lĩnh, tài năng tướng mạo của Lý ca đều là rồng phượng giữa loài người.

Nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng sẽ động lòng với Lý ca.” Lý Sinh thoáng sững sờ, rồi trừng mắt nhìn Bàn Tử.

“Cút!” Bàn Tử lập tức im bặt không dám nói nữa.

Đại Kim Nha cười cười, rồi lại nói tiếp.

“Chỗ ngồi trong khách sạn Phong Nguyệt cũng không thể ngồi bừa được.

Có một chỗ gọi là vị trí thiên đăng, người ngồi ở đó sẽ phải điểm thiên đăng.” Nghe đến đây, Bàn Tử liền trợn tròn mắt.

“Ngồi nhầm chỗ mà bị điểm thiên đăng á?

Khách sạn Phong Nguyệt đáng sợ vậy sao?” Đại Kim Nha nghe vậy, khóe miệng co giật, cố gắng nén cười.

“Điểm thiên đăng của khách sạn Phong Nguyệt không phải như cậu hiểu đâu.” “Cái gọi là điểm thiên đăng, thực chất là một hình thức đấu giá.” “Người ngồi ở vị trí thiên đăng bắt buộc phải mua được

món đồ đang được đấu giá, bất kể người khác trả giá cao bao nhiêu." "Nếu ngồi ở vị trí thiên đăng mà không mua được đồ, thì sẽ phải bồi thường tổn thất cho khách sạn Phong Nguyệt, và sẽ có hình phạt vô cùng nghiêm trọng." Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, vừa rồi đúng là mình đã hiểu sai.

May mà mặt gã đủ dày, nên cũng chẳng để tâm lắm.

"Chà, vậy là chỗ ngồi không thể ngồi bừa được rồi.

Lỡ không cẩn thận ngồi vào vị trí thiên đăng mà không có tiền mua đồ đấu giá, chẳng phải là thảm rồi sao?" Đại Kim Nha gật đầu.

"Đúng là như vậy.

Tóm lại sau khi vào trong, chúng ta cứ xem nhiều quan sát nhiều, đừng ngồi lung tung là được." Sau khi bàn bạc một hồi, mấy người liền giải tán.

Đại Kim Nha theo sự phân phó của Lý Sinh, đi lo liệu thiệp mời của khách sạn Phong Nguyệt.

Bàn Tử và Hồ Ba Y vẫn tiếp tục lượn lờ ở Phan Gia Viên.

Tuy không còn bày sạp, nhưng cũng là để rèn luyện mắt nhìn, tránh cho lúc đi đổ đấu lại bỏ lỡ bảo bối tốt.

Sau một thời gian thi công, dinh thự vương phủ mà Lý Sinh mua cuối cùng cũng đã sửa chữa xong.

Khuôn viên rộng năm nghìn mét vuông nay đã hoàn toàn đổi mới, lộng lẫy nguy nga.

Ngày chuyển nhà, Lý Sinh cũng mời Đại Kim Nha, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Trần Vũ Lâu và cả Dương Tuyết Lệ đến dùng bữa.

Trong thế giới đạo mộ này, anh không có bạn bè nào khác, người quen thuộc cũng chỉ có mấy người họ.

Đại sảnh mới được trang hoàng, trạm trổ rồng phượng, vô cùng khí thế.

Bàn Tử và Hồ Ba Y vừa bước vào đã ngây cả người.

"Đúng là không hổ danh dinh thự vương phủ, quá xa hoa khí phái.

Lý ca, tiền trang trí chắc tốn không ít đâu nhỉ?" Lý Sinh mỉm cười, anh cũng rất hài lòng với căn nhà này.

"Việc trang trí đều do Đại Kim Nha phụ trách, tôi cũng không quản.

Tổng cộng hết khoảng 60 vạn, gấp đôi giá mua cả dinh thự này." Bàn Tử và Hồ Ba Y nghe con số này, không khỏi liên tục tặc lưỡi.

Ở thời đại này, nhà có vạn tệ đã được coi là giàu có một phương.

Phí trang trí 60 vạn khiến hai người cảm thấy vô cùng chấn động.

Dinh thự lớn như vậy, Lý Sinh đương nhiên không thể tự mình dọn dẹp.

Đại Kim Nha đã giúp anh tìm mười sáu người hầu gái, phụ trách dọn dẹp nhà cửa, chăm lo sinh hoạt hàng ngày cho Lý Sinh.

Lại tìm thêm tài xế, đầu bếp, quản gia, vân vân.

Chương 62

Thế nên, tuy Lý Sinh ở một mình, nhưng người hầu hạ lại có đến hơn hai mươi người.

Nhiều người như vậy, tiền tiêu cũng như nước chảy.

May mà Lý Sinh hoàn toàn không để tâm.

Rốt cuộc, trong thế giới đạo mộ, thực lực mới là tất cả.

Có thực lực tự nhiên sẽ có tiền, những thứ khác không cần quá bận tâm.

Ngoài nhà cửa, Lý Sinh còn mua cả xe hơi.

Thân là chủ một phái, phong thái cần có thì phải có.

Nhìn dinh thự vương phủ xa hoa khí phái trước mắt, trong mắt Dương Tuyết Lệ cũng ánh lên vẻ khác thường.

Ở nước ngoài, cô cũng xuất thân từ gia đình giàu có, nhà ở cũng khá lớn.

Nhưng so với dinh thự vương phủ này, đúng là châu chấu đá xe.

Dinh thự này có hơn một trăm phòng, Lý Sinh dẫn họ đi tham quan từng phòng.

"Ủa, Lý ca, đây không phải là cái đỉnh đồng Tây Chu mà tôi thấy lần trước sao?

Sao lại bày công khai ở đây thế?" Bàn Tử thấy trong một căn phòng trưng bày đỉnh đồng Tây Chu, giật nảy mình.

Thứ này đâu thể tùy tiện lộ ra ánh sáng, sao lại bày trong phòng thế này?

Nếu chỉ có mấy người họ xem thì còn đỡ, nhưng trong nhà Lý Sinh lại có cả một đám nhân viên phục vụ.

Người đông miệng lắm, tin tức khó tránh khỏi bị lọt ra ngoài.

Nào ngờ, Lý Sinh lại chẳng hề bận tâm.

"Yên tâm, cái đỉnh đồng này là do tôi sưu tầm hợp pháp." Nói rồi, Lý Sinh đưa ra một tờ giấy chứng nhận.

"Giấy chứng nhận giám định của Cục Di sản Văn hóa Quốc gia, đỉnh đồng Tây Chu thuộc di vật cấp quốc bảo." Bàn Tử nhận lấy giấy chứng nhận, mấy người cùng ghé vào xem, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Lý Sinh dám mang đi giám định, vậy có nghĩa là nguồn gốc của nó hoàn toàn hợp pháp?

Thần thông của Lý ca, quả thực quá rộng lớn rồi.

"Chúng ta tạm thời không quản những thứ này, sau này đồ nhiều rồi, tôi sẽ mở một viện bảo tàng." Lý Sinh đương nhiên sẽ không giải thích cho họ cách mình làm.

Sự tồn tại của hệ thống, tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ ai.

Bàn Tử, Đại Kim Nha và Hồ Ba Y tự nhiên cũng sẽ không hỏi.

Ai mà chẳng có bí mật riêng.

"Trần Hạt Tử, tôi đã đặc biệt cho người chuẩn bị phòng cho ông, sau này ông cứ ở lại đây đi." Lý Sinh cảm thấy dinh thự lớn thế này, một mình ở đúng là lãng phí.

Dù sao trong nhà có nhiều nhân viên phục vụ như vậy, cũng không ngại thêm một người.

Trần Vũ Lâu hai mắt đã mù, để một mình ông ở bên ngoài quả thực cũng rất bất tiện.

Hơn nữa, Lý Sinh cũng muốn học hỏi thêm kinh nghiệm từ Trần Vũ Lâu, nghe ông kể về những trải nghiệm đổ đấu trong quá khứ.

Bất kỳ kinh nghiệm nào cũng là của cải.

Mặc dù Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đã ghi lại nhiều thứ, nhưng suy cho cùng, kiến thức trên giấy vẫn còn nông cạn.

Lý Sinh cũng muốn tìm hiểu về thủ đoạn của phái Xả Lĩnh.

"Ha ha, không ngờ Trần Vũ Lâu ta, đời này lại có thể ở trong dinh thự vương phủ." Mặc dù mắt không nhìn thấy, nhưng Trần Vũ Lâu lại vô cùng phấn khích.

"Nếu vậy, đa tạ Lý ca, Trần Hạt Tử tôi xin không khách sáo, mặt dày ở lại đây." Trần Vũ Lâu tuy lớn hơn Lý Sinh mấy chục tuổi, nhưng vẫn gọi anh là Lý ca.

Mấy ngày nay, nghe Hồ Ba Y và Bàn Tử không ngừng tâng bốc, ông cũng vô cùng kính nể Lý Sinh.

Bên cạnh, Dương Tuyết Lệ đột nhiên cười tươi mở lời.

"Lý ca, tôi vẫn luôn ở khách sạn, rất bất tiện.

Nhà Lý ca đã có nhiều phòng trống như vậy, không phiền nếu cho tôi mượn một gian ở tạm chứ?" Lý Sinh không ngờ cô sẽ đưa ra yêu cầu này.

Nhưng mà, dinh thự vương phủ này, một trăm người ở cũng vừa, Dương Tuyết Lệ đã muốn dọn vào, anh đương nhiên sẽ không phản đối.

Hơn nữa, Dương Tuyết Lệ cũng là một đại mỹ nhân tiêu chuẩn, mỗi ngày nhìn ngắm cho bổ mắt cũng khiến người ta thấy thoải mái.

"Cô muốn dọn vào, tôi hoan nghênh còn không kịp, sao lại phiền được chứ?" Lý Sinh vừa nói, vừa liếc nhìn Hồ Ba Y một cái.

Lại thấy sắc mặt anh ta vô cùng bình tĩnh, không có chút thay đổi nào.

Lý Sinh lúc này mới chợt nhớ ra, hai người họ sau này nảy sinh tình cảm, đó là chuyện sau một thời gian dài hợp tác.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Hiện tại Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ chỉ là bạn bè bình thường mới hợp tác một lần, tự nhiên cũng chưa thể nói đến tình cảm nam nữ.

Chương 63

Điều này khiến Lý Sinh yên tâm không ít.

Cứ như vậy, Dương Tuyết Lệ dọn vào.

Tính cách cô hào sảng phóng khoáng, cởi mở hoạt bát, mỗi ngày đều cùng Lý Sinh thảo luận về cơ quan và bố cục của mộ Hiến Vương, khiến cuộc sống của Lý Sinh thêm phần muôn màu.

Tương ứng, tình cảm giữa hai người cũng ngày một tăng.

Đại Kim Nha chạy vạy khắp nơi, cuối cùng cũng kiếm được một tấm thiệp mời của khách sạn Phong Nguyệt.

Đêm trăng tròn tháng giêng, một đoàn người ngồi trên chiếc xe hơi nhỏ, đến khách sạn Phong Nguyệt.

Khách sạn Phong Nguyệt nằm ở một vị trí rất hẻo lánh.

Bên ngoài là một khu vườn tư nhân, trồng rất nhiều cây lớn, che khuất cả tòa nhà của khách sạn.

Chỉ có người trong giới, cầm thiệp mời mới có thể đi qua khu vườn, tiến vào khách sạn Phong Nguyệt.

Lúc sắp vào trong, Đại Kim Nha lại đặc biệt dặn dò một tiếng.

“Sau khi vào trong rồi, mọi người tuyệt đối không được nói năng lung tung, nói nhỏ cũng không được.” Bàn Tử khẽ sững sờ.

“Tại sao chứ?

Không được ngồi bừa thì thôi, đến nói chuyện cũng không được à?

Bàn gia ta tung hoành thiên hạ, xông pha bốn phương, lúc nào phải sợ người khác chứ?

Vào cái khách sạn Phong Nguyệt quái quỷ này, đến nói chuyện cũng không được tự tiện sao?" Đại Kim Nha vội vàng giải thích.

"Tôi đã nhờ người dò hỏi, trong khách sạn Phong Nguyệt có nuôi một đám thính nô và côn nô.

Thính nô rất giỏi lắng nghe, chỉ cần ở trong khách sạn, bất kể nói chuyện nhỏ đến đâu, thính nô đều có thể nghe rõ." "Côn nô nói trắng ra là đả thủ, người nào người nấy đều có thân thủ không tồi, số lượng lại đông, e rằng không dưới một trăm người.

Một khi đánh nhau, không ai địch lại nổi." Nói đến đây, Đại Kim Nha đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Đương nhiên, bản lĩnh của Lý ca lớn đến đâu, tôi cũng không rõ, chỉ biết là sâu không lường được.

Không chừng nếu đánh nhau, người chịu thiệt lại là đám côn nô ấy chứ." Lý Sinh bật cười.

Anh khá tự tin vào thân thủ của mình.

Rốt cuộc, sự cường hóa của hệ thống không phải là vô ích.

Thể chất của anh, người thường không thể nào so sánh được.

Mấy ngày nay, Lý Sinh đã hấp thu và luyện hóa hoàn toàn hồn của đỉnh đồng Tây Chu, huyết mạch lại được tăng cường thêm rất nhiều.

Tuy chưa đột phá thêm một cấp, nhưng chắc cũng không còn xa nữa.

"Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta không cần thiết phải gây sự với khách sạn Phong Nguyệt, có thể khiêm tốn thì cứ cố gắng khiêm tốn." Lý Sinh dặn dò Bàn Tử và Hồ Ba Y một tiếng.

Hai người liên tục gật đầu.

Dương Tuyết Lệ tay đang ôm Tiểu Mao Cầu, nghe lời Lý Sinh,

cũng khẽ gật đầu.

Từ khi ra đời đến giờ, Tiểu Mao Cầu ngày nào cũng chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, lúc rảnh rỗi thì làm nũng bán manh.

Thực sự không nhìn ra, cái tên ham ăn này lại là một sủng vật cấp thần.

Nhưng mà, Tiểu Mao Cầu cũng không phải hoàn toàn không thể hiện bất kỳ năng lực đặc biệt nào.

Ít nhất, bộ lông trắng như tuyết của nó, còn trắng hơn cả những con chó trắng bình thường như Samoyed rất nhiều.

Trắng thật sự như tuyết, thậm chí còn trắng hơn cả tuyết.

Hơn nữa, Tiểu Mao Cầu dù có nghịch bẩn thế nào cũng không làm bẩn bộ lông, lúc nào cũng sạch sẽ vô cùng, trắng tinh.

Càng không rụng lông như những con chó bình thường.

Khả năng này, khiến nó trở thành một sủng vật vô cùng hoàn hảo.

Cũng khó trách Dương Tuyết Lệ những lúc rảnh rỗi, luôn thích ôm nó vào lòng.

"Hoan nghênh quý khách, xin hỏi quý vị có thiệp mời không?" Ở cửa khách sạn Phong Nguyệt, một cô gái ăn mặc tươm tất, dung mạo xinh đẹp, chặn họ lại, cất giọng trong trẻo hỏi.

Đại Kim Nha cũng là lần đầu đến nơi như thế này, ít nhiều có chút căng thẳng.

Nghe hỏi, gã liền từ trong lòng lấy ra một tấm thiệp mời cổ kính, đưa qua.

Cô gái kia liếc nhìn tấm thiệp, lập tức nở một nụ cười rạng rỡ.

"Quý khách tôn quý, mời vào trong." Lý Sinh khẽ gật đầu, vừa đi

vào trong vừa vô tình quan sát xung quanh.

Cách bài trí của khách sạn Phong Nguyệt cổ điển tao nhã, vô cùng đặc sắc.

Trong khách sạn, từng cây gỗ, từng chiếc ghế, đều toát ra một hơi thở cổ xưa trầm mặc.

Trên tường xung quanh cũng treo không ít tranh sơn thủy thư pháp, ý cảnh sâu xa, vừa nhìn đã biết là bút tích của danh gia.

Chương 64

Quả không hổ danh khách sạn Phong Nguyệt nổi tiếng thiên hạ.

Chỉ riêng cách bài trí và trang hoàng trong quán thôi cũng đã tốn không biết bao nhiêu tiền.

Lý Sinh cùng mấy người lên lầu hai, tìm một phòng riêng ngồi xuống.

Hội đấu giá của khách sạn Phong Nguyệt được tổ chức ở lầu một, nhưng phòng riêng ở lầu hai nhìn từ trên cao xuống cũng có thể thấy rõ tình hình của sàn đấu giá.

Trước khi đến, Đại Kim Nha đã đặc biệt hỏi thăm, vị trí thiên đăng ở lầu một, nên họ cũng đi thẳng lên lầu hai.

Như vậy ít nhất sẽ không ngồi nhầm vào vị trí thiên đăng.

Ngay khi vừa ngồi xuống, lập tức có nhân viên phục vụ đi lên.

"Quý khách tôn quý, hôm nay đến mua đồ, hay là có bảo bối cần ủy thác cho quán chúng tôi đấu giá ạ?" Lý Sinh nhìn nhân viên phục vụ một cái.

"Tôi vừa cần mua đồ, vừa có bảo bối muốn ủy thác đấu giá." Nói rồi, Lý Sinh từ không gian giới chỉ lấy ra Văn Hương Ngọc.

Mùi hương của Văn Hương Ngọc có tác dụng tăng cường huyết mạch của anh một chút.

Nhưng theo thời gian trôi đi, tác dụng này cũng dần biến mất.

Lý Sinh mới quyết định, đem khối Văn Hương Ngọc này ra đấu giá.

Thứ này đối với anh không còn tác dụng, nhưng có thể xem thử

giá cả của hệ thống có công bằng không.

Vừa thấy Văn Hương Ngọc trong tay Lý Sinh, sắc mặt người phục vụ lập tức đại biến.

"Đây… đây là Văn Hương Ngọc sao?" Lý Sinh khẽ gật đầu, không ngờ một nhân viên phục vụ bình thường của khách sạn Phong Nguyệt lại có nhãn lực như vậy.

Sắc mặt người phục vụ kia đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

"Văn Hương Ngọc lớn như vậy, tôi không thể tự quyết được, tôi đi mời người quản lý đến." Không lâu sau, người phục vụ dẫn theo một thiếu nữ, đi vào trong phòng.

Thiếu nữ có thân hình yểu điệu, lả lướt, chỗ cần nhiều thì nhiều, chỗ cần ít thì ít.

Đôi mắt linh động có thần, trên mặt che một lớp lụa mỏng, không nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt.

Nhưng chỉ nhìn qua mi mắt, đã khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Toàn thân thiếu nữ toát ra một cảm giác lanh lợi tinh quái.

Trông không giống kiểu nữ nhân nắm quyền sát phạt quyết đoán, ngược lại đầy vẻ thiếu nữ đáng yêu.

Quả nhiên, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Nếu chỉ dựa vào ngoại hình để phán đoán một người, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt lớn.

Bên cạnh thiếu nữ, dắt theo một cô bé chừng sáu tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, hơi có chút má phính, đôi mắt to tròn long lanh, vô cùng dễ thương.

“Tôi tên Y Hoa Tuyết, là người quản lý hiện tại của khách sạn Phong Nguyệt.

Mấy vị đều là khách mới, lần đầu đến khách sạn Phong Nguyệt phải không?” “Sớm đã nghe danh người quản lý khách sạn Phong Nguyệt Y Hoa Tuyết là một tuyệt sắc mỹ nhân, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tại hạ cũng lăn lộn trong giới đồ cổ nhiều năm, cứ gọi tôi là Đại Kim Nha là được rồi.

Đây là Lý gia, vị này là Trần gia, đây là Dương tiểu thư, Hồ gia, và Bàn gia.” Đại Kim Nha vội vàng giới thiệu từng người, thái độ vô cùng cung kính.

Lý Sinh không khỏi lườm Đại Kim Nha một cái.

Gã này, cứ thấy mỹ nữ là lại biến thành một bộ dạng khác.

Xem ra, sau này nếu có việc cần làm ở khách sạn Phong Nguyệt, không thể để gã đi được.

Cô gái Y Hoa Tuyết này, trông có vẻ yếu đuối, đáng yêu, giống như một thiếu nữ không hề phòng bị.

Nhưng có thể ngồi ở vị trí người quản lý khách sạn Phong Nguyệt, liệu có đơn giản như bề ngoài không?

Đại Kim Nha bộ dạng này, nếu thực sự giao thiệp, làm ăn với đối phương, e rằng sẽ bị ăn sạch không còn một mảnh da.

Y Hoa Tuyết lần lượt chào hỏi từng người.

“Nghe nói quý vị có Văn Hương Ngọc muốn bán, không biết có thể cho tôi xem được không?” Lý Sinh liền lấy Văn Hương Ngọc ra, đưa vào tay Y Hoa Tuyết.

Y Hoa Tuyết nhận lấy Văn Hương Ngọc, ánh mắt đột nhiên ngẩn

ra, lóe lên một tia sáng, sau đó lập tức biến mất, lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh thản nhiên, vẫn giữ bộ dạng đáng yêu đó.

Lý Sinh quan sát tỉ mỉ, không khỏi thầm khen lợi hại.

Người phụ nữ này, thật không đơn giản.

Y Hoa Tuyết xem một lúc lâu, mới cười nói với Lý Sinh.

"Không giấu gì ngài, Văn Hương Ngọc lớn như vậy, tôi cũng là lần đầu nhìn thấy, giá trị của món đồ này, thật sự không dễ ước lượng." Lý Sinh mỉm cười.

"Tôi ủy thác cho khách sạn Phong Nguyệt đấu giá, bán được bao nhiêu tiền, chẳng phải sẽ biết ngay sao?" Y Hoa Tuyết nhìn về phía Lý Sinh, đôi mắt linh động chớp chớp.

"Thật không dám giấu, món đồ này, khách sạn Phong Nguyệt chúng tôi muốn mua lại." "Ồ." Lý Sinh quả thực có chút bất ngờ.

Chương 65

Đúng lúc này, bên tai anh vang lên từng tiếng nuốt nước bọt.

Hóa ra là cô bé bên cạnh Y Hoa Tuyết, ngửi thấy mùi sô-cô-la tỏa ra từ Văn Hương Ngọc, thèm chảy nước miếng.

“Đây là cháu gái tôi, Y Nam Phong.” Y Hoa Tuyết chỉ vào cô bé nói.

“Tôi muốn mua lại Văn Hương Ngọc này, để cho con bé đeo, không biết trong lòng Lý gia định giá thế nào?” Lý Sinh trong lòng suy nghĩ.

Sau này sẽ còn nhiều lần phải giao thiệp với khách sạn Phong Nguyệt, kết một người bạn cũng không thiệt.

Huống hồ, khối Văn Hương Ngọc này, hệ thống đưa ra báo giá 10 vạn.

Khách sạn Phong Nguyệt gia nghiệp lớn, đã thành tâm muốn mua, trả giá cao hơn vài lần cũng không nhiều nhỉ.

Nghĩ đến đây, Lý Sinh liền cười nói.

“Y đương gia đã nói đến mức này rồi, tôi sao có thể không nể mặt được.

Khối Văn Hương Ngọc này, tôi đã nhờ người khác giám định, trị giá 50 vạn.

Hôm nay tôi kết bạn với Y đương gia, giá một lời, 30 vạn.” Nghe lời của Lý Sinh, trong mắt Y Hoa Tuyết ánh lên vẻ kỳ lạ, đôi mắt linh động thoáng chút tinh quái và tinh ranh ẩn hiện, như cười như không.

Lý Sinh trong lòng chùng xuống.

Chẳng lẽ cái giá này, thật sự quá cao, coi người ta như heo mà chém, cho nên, Y Hoa Tuyết mới có phản ứng như vậy?

Đúng lúc này, Y Hoa Tuyết đột nhiên cười rạng rỡ, như hoa quỳnh bất chợt nở.

"Lý gia thật biết nể mặt.

Văn Hương Ngọc này, trong tay người cần nó, có thể coi là bảo vật vô giá.

Đừng nói 30 vạn, cho dù là 50 vạn cũng không nhiều." "Lý gia đã nể mặt như vậy, tôi sao có thể để Lý gia chịu thiệt được.

Thế này đi, khối Văn Hương Ngọc này tôi nhận, tôi trả Lý gia 80 vạn." Lần này, đến lượt Lý Sinh sững sờ.

Bên cạnh, Hồ Ba Y và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người.

Chuyện gì thế này, Lý Sinh ra giá 30 vạn, Y Hoa Tuyết lại trả 80 vạn, trên đời có ai làm ăn như vậy không?

Chẳng lẽ thật sự là vì Lý Sinh quá đẹp trai, đến Y Hoa Tuyết cũng bị mê hoặc, cố ý tặng thêm 50 vạn để lấy lòng?

Lý Sinh trong đầu suy nghĩ nhanh như chớp.

Giá trị của Văn Hương Ngọc, anh không chỉ hỏi Đại Kim Nha, mà còn hỏi cả hệ thống, hỏi cả Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử năm xưa cũng là Xả Lĩnh Khôi Thủ, tuy không hiểu rõ giá thị trường hiện tại, nhưng năng lực giám định bảo vật không nghi ngờ là rất mạnh.

Giá mà Trần Hạt Tử ước lượng, cũng gần bằng giá hệ thống đưa ra, khoảng 10 vạn.

Nào ngờ, Y Hoa Tuyết lại ra giá 80 vạn.

“Y đương gia, cô nói thật chứ?” “Đương nhiên.” Y Hoa Tuyết cười như hoa xuân, từ trên người lấy ra một tấm thẻ.

“Đây là thẻ quý khách của khách sạn Phong Nguyệt, cầm thẻ này, ngài có thể tùy lúc ra vào khách sạn, không cần dùng thiệp mời nữa.” “80 vạn tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của tấm thẻ này, Lý gia ngài có thể tùy lúc rút ra.” Lý Sinh thật sự có chút nhìn không thấu cô gái Y Hoa Tuyết này.

Nhưng giác quan thứ sáu nói cho anh biết, người phụ nữ này không có ác ý với anh.

Sau khi huyết mạch được tăng cường, giác quan thứ sáu của Lý Sinh rất chuẩn.

“Nếu đã như vậy, vậy thì tôi xin không khách sáo.” Lý Sinh nhận lấy tấm thẻ, đưa Văn Hương Ngọc vào tay Y Hoa Tuyết.

Y Hoa Tuyết nhận Văn Hương Ngọc, lập tức lấy một sợi dây, xâu ngọc vào, đeo lên người Y Nam Phong.

Y Nam Phong dù sao cũng là một đứa trẻ sáu tuổi, ngửi thấy mùi sô-cô-la tỏa ra từ viên ngọc, không nhịn được lại nuốt nước bọt ừng ực.

“Cho con đeo thôi, tuyệt đối không được ăn.” Y Hoa Tuyết xoa xoa đầu Y Nam Phong, vẻ mặt đầy cưng chiều.

“Vâng.” Y Nam Phong ngoan ngoãn gật đầu.

Đúng lúc này, Tiểu Mao Cầu đột nhiên từ trong lòng Dương Tuyết Lệ nhảy xuống, chạy đến bên chân Y Nam Phong, cọ cọ vào chân con bé.

Y Nam Phong từ đầu vẫn chưa chú ý đến sự tồn tại của Tiểu Mao Cầu, lúc này mới phát hiện ra.

“Cún con đáng yêu quá.” Y Nam Phong lập tức đưa tay ôm Tiểu Mao Cầu vào lòng.

Tiểu Mao Cầu nép sát vào người Y Nam Phong, tỏ vẻ rất vui mừng.

Y Hoa Tuyết ánh mắt lướt nhẹ qua Tiểu Mao Cầu, lộ ra vẻ vô cùng yêu thích.

“Cún con đáng yêu quá, toàn thân trắng muốt, dễ thương quá.

Đây là chó gì vậy?

Giống chó này, hình như tôi chưa từng thấy.” Lý Sinh khẽ cười.

“Tôi nhặt được nó, cũng không biết là giống gì.

Nó là một tên ham ăn, cả ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.” “Tôi lại thấy chú cún này rất đáng yêu.” Y Hoa Tuyết ôm Tiểu Mao Cầu từ tay Y Nam Phong, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng của nó.

Chương 66

"Nếu Lý gia bằng lòng nhường lại, bán chú cún này cho tôi, tôi nguyện trả giá một trăm vạn." "Không bán." Lý Sinh dứt khoát trả lời.

Đùa sao, Tiểu Mao Cầu tuy trông có vẻ vô dụng, nhưng dù sao cũng là sủng vật cấp thần do hệ thống thưởng, tương lai trưởng thành chắc chắn sẽ có chỗ lợi hại.

Lý Sinh sao có thể bán Tiểu Mao Cầu đi được?

Phía sau, Hồ Ba Y, Bàn Tử và những người khác lại giật mình.

Vừa rồi khối Văn Hương Ngọc kia, Y Hoa Tuyết ra giá 80 vạn đã khiến họ kinh ngạc không nhỏ.

Không ngờ, đối với con chó cưng mà Lý Sinh nuôi, cô lại ra giá một trăm vạn.

Càng khiến họ không ngờ hơn là, Lý Sinh không chút do dự đã từ chối.

"Lý ca là một người trọng tình cảm." Ý nghĩ này đồng thời lóe lên trong đầu mấy người.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lệ, hảo cảm của cô đối với Lý Sinh đột nhiên lại tăng thêm rất nhiều.

Không phải ai cũng có thể từ chối lời đề nghị mua một con chó cưng với giá một trăm vạn.

Con số này có thể khiến người ta bán vợ, bán con gái, chỉ để có được một khoản tiền khổng lồ, huống chi chỉ là bán một con chó.

Nhưng Lý Sinh lại dứt khoát từ chối.

"Thật sự không suy nghĩ lại sao?" Y Hoa Tuyết có chút tiếc nuối,

có thể thấy, cô thật sự rất thích Tiểu Mao Cầu.

"Chuyện này không cần suy nghĩ." Ánh mắt Lý Sinh rơi xuống Tiểu Mao Cầu.

"Tên này tuy vô dụng, nhưng dù sao cũng là do tôi nuôi, tôi sẽ không bỏ rơi nó." "Lý gia thật là người trọng tình trọng nghĩa." Y Hoa Tuyết khen một tiếng, đưa Tiểu Mao Cầu vào tay Lý Sinh.

"Lát nữa hội đấu giá sắp bắt đầu rồi, tôi xin cáo từ trước.

Các vị nếu thấy có bảo bối nào yêu thích, cũng có thể mua về." Lý Sinh khẽ gật đầu, đột nhiên lại nói.

"Tôi muốn hỏi Y đương gia một chuyện, không biết có mô kim phù nào được bán đấu giá không?" Nghe ba chữ "mô kim phù", cảm xúc của Y Hoa Tuyết khẽ dao động, nhưng vẻ mặt vẫn rạng rỡ như một cô gái nhỏ.

Không hề để lộ sơ hở, nếu không phải giác quan thứ sáu của Lý Sinh cảm ứng mạnh mẽ, thì căn bản không thể nhận ra.

Người phụ nữ này, bề ngoài trông như một thiếu nữ đáng yêu, lại có sự già dặn hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác và ngoại hình.

"Thứ đó không thường thấy, trên hội đấu giá, thường thì không gặp được, nhưng mà…" Y Hoa Tuyết nói đến đây, cố ý úp mở, ngưng lời không nói tiếp.

"Nhưng mà sao?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Y Hoa Tuyết ánh mắt lướt qua Bàn Tử, rồi lại nhìn về phía Lý Sinh.

"Quán chúng tôi có sưu tầm được vài chiếc mô kim phù.

Thứ này người bình thường cũng không dùng được.

Tôi thấy Lý gia có tư chất rồng phượng giữa loài người, nguyện

tặng mấy chiếc mô kim phù này cho Lý gia, coi như kết một người bạn.” Lý Sinh lại một lần nữa sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kỳ quái.

Tục ngữ có câu, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Anh và Y Hoa Tuyết không thân không quen, sao cô lại bằng lòng cho anh nhiều lợi ích như vậy?

Trước đó ra giá 80 vạn mua Văn Hương Ngọc, bây giờ lại muốn tặng mô kim phù, không bình thường chút nào.

Cô gái này đầu óc có vấn đề sao?

Có thể ngồi ở vị trí quản lý của khách sạn Phong Nguyệt, đương nhiên không thể là kẻ ngốc.

Làm như vậy, ắt có thâm ý.

Nhưng rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Hiển nhiên không thể từ khuôn mặt lanh lợi tinh quái, giả ngây giả ngô kia tìm ra đáp án.

“Thịnh tình của Y đương gia, vậy tôi xin mặt dày nhận lấy.” Bất kể Y Hoa Tuyết trong hồ lô bán thuốc gì, đã dám tặng, thì Lý Sinh cũng dám nhận.

Nghe Lý Sinh bằng lòng nhận, Y Hoa Tuyết tỏ ra vô cùng vui vẻ, đôi mày cong vút cười thành vầng trăng khuyết, ánh mắt linh động lấp lánh, dường như đầy vẻ sùng bái và mừng rỡ của một thiếu nữ.

Lý Sinh thầm khen lợi hại.

Y Hoa Tuyết này, tuyệt đối là diễn viên xuất sắc nhất, diễn kỹ siêu hạng.

Thần thái động tác, đều làm rất đúng chỗ.

Người không biết, e rằng đã tưởng cô ta lộ ra biểu cảm như vậy là vì vô cùng sùng bái Lý Sinh.

Nhưng giác quan thứ sáu của Lý Sinh chuẩn đến mức nào, trong lòng anh sáng như gương, biết tuyệt đối không phải như vậy.

Xem ra, trước khi họ vào khách sạn Phong Nguyệt, Y Hoa Tuyết đã cho người điều tra lai lịch thân phận của anh.

Khách sạn Phong Nguyệt này, thật không đơn giản.

Bán được Văn Hương Ngọc một cách thuận lợi, lại nhận được mô kim phù, Lý Sinh và mọi người đối với hội đấu giá cũng không còn hứng thú tham gia nữa, chỉ đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Phải nói rằng, hội đấu giá của khách sạn Phong Nguyệt quả thực là một cuộc so tài về tài lực và nhãn lực, sự tranh giành vô cùng kịch liệt, những món đồ được đấu giá cũng đều là bảo bối không tồi.

Chương 67

Đại Kim Nha liên tục hô to là đã được mở rộng tầm mắt, cảm thán rằng mình đến khách sạn Phong Nguyệt có hơi muộn.

Đây đúng là một nơi tốt, sau này phải thường xuyên ghé qua.

Sau khi ra khỏi khách sạn Phong Nguyệt, họ lại chuẩn bị thêm hai ngày.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha, một đoàn năm người, liền cùng nhau lên chuyến tàu hỏa đi đến Vân Thành. … Tại khách sạn Phong Nguyệt, Y Phong Nguyệt và Y Hoa Tuyết đang ngồi trong phòng đánh cờ.

Y Hoa Tuyết vừa đặt quân cờ vừa nói.

“Cháu đã tra tất cả các giống chó, nhưng không có giống nào giống con chó mà Lý Sinh nuôi.

Vậy thì khả năng cao đó không phải là chó, mà là một sinh vật kỳ lạ, chỉ trông giống chó mà thôi.” Y Phong Nguyệt ánh mắt nhìn vào bàn cờ, đầu cũng không ngẩng lên.

“Chuyện này nằm trong dự liệu.

Ta đã cho người điều tra rồi, lai lịch của Lý Sinh này căn bản không thể tra ra được.

Trong tay hắn lại có di vật cấp quốc bảo, mà lại hợp pháp.” “Còn có một người mù đi cùng hắn, nếu ta không nhìn lầm, đó hẳn là tổng đà chủ của Tam Tương Tứ Thủy năm xưa, Xả Lĩnh Lực Sĩ Khôi Thủ Trần Vũ Lâu.

Nhân vật như vậy, dù mắt đã mù cũng sẽ không tùy tiện đi theo người khác.

Lý Sinh này, có chút sâu không lường được.” Nói rồi, Y Phong Nguyệt đặt xuống một quân cờ.

“Hiện tại khách sạn Phong Nguyệt đang lúc sóng gió bấp bênh, Lý Sinh này, nhất định phải lôi kéo cho tốt.

Ta luôn cảm thấy hắn đối với chúng ta, ắt sẽ có tác dụng lớn.” “Tất cả đều đã làm theo lời bà dặn rồi, mô kim phù cũng đã tặng cho hắn, hình như họ đã khởi hành đi Vân Thành rồi.” “Ừm, ta hiện tại chỉ lo bố cục, có chuyện gì, đợi hắn từ Vân Thành về rồi nói sau.” “Nếu hắn thật sự có thể vào được nơi đó ở Vân Thành, rồi lại toàn thân trở ra…” Nói đến đây, Y Hoa Tuyết không nói tiếp nữa.

Hai người nhìn nhau một cái.

Thần sắc trong mắt, cũng chỉ có họ mới hiểu. … Lý Sinh đương nhiên không biết những chuyện xảy ra trong khách sạn Phong Nguyệt, lúc này anh đã đến vùng núi sâu ở Vân Thành.

Nơi này được gọi là núi Đoạn Long, đỉnh núi cao chót vót, hai bên toàn là vách đá dựng đứng.

Trên núi mây mù lượn lờ, càng lên cao, mây càng dày, nhìn từ xa cũng không phân biệt được đó là mây trắng hay tuyết đọng.

Theo bản đồ chỉ dẫn, mộ Hiến Vương nằm ở phía sau ngọn núi này, nhưng trên núi căn bản không có đường đi.

Ngọn núi cao như một bậc thang lên trời, chắn ngang trước mặt.

“Chúng ta phải trèo qua ngọn núi tuyết này sao?” Đại Kim Nha nhìn ngọn núi tuyết cao ngất, cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong đoàn người, gã có thể chất kém nhất.

Ngọn núi cao như vậy, bảo Đại Kim Nha leo lên leo xuống, thật sự có chút không chịu nổi.

Lý Sinh lắc đầu.

“Mộ Hiến Vương không phải là một ngôi mộ nhỏ, xây mộ cần công nhân, cần vận chuyển dược liệu vào, chắc chắn không thể trèo qua ngọn núi tuyết cao như vậy được.” “Nếu tôi không đoán sai, trong núi chắc chắn có hang động thông nhau.” Quan sát xung quanh, anh nhanh chóng phát hiện ra một con sông, chảy từ một hang động xuyên vào trong núi.

Hỏi người dân địa phương, nhưng họ đều không biết con sông này dẫn đến đâu.

Nghe nói có người chèo bè vào hang động nhưng không trở về, bên trong có thi thể, không biết đã chết từ bao giờ, âm khí nặng nề, rất đáng sợ.

“Con sông này đa phần là xuyên qua núi, chúng ta làm một cái bè tre, vào trong hang động xem thử.” Gần đó tre cũng nhiều, Lý Sinh lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, chặt mấy cây tre, kết thành một chiếc bè tre.

Mấy người đứng lên trên, thuận dòng trôi xuống.

Hang động rất rộng, bên trong toàn là nham thạch hình thành qua trăm ngàn năm, hình thù kỳ quái, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, lúc ẩn lúc hiện, phảng phất như một thế giới mộng ảo kỳ lạ.

Đột nhiên, trong lòng Lý Sinh hiện lên một ý nghĩ không lành.

“Có rắn!” Đại Kim Nha hét lên.

Một con rắn nước đủ màu sắc, bò lên trên bè tre.

Dương Tuyết Lệ ra tay như điện, một con dao găm được phóng ra, không lệch một ly, vừa vặn đánh trúng thất thốn của con rắn nước.

Mọi người chưa kịp reo hò, bỗng cảm thấy chiếc bè tre dưới chân đột nhiên tăng tốc.

Lý Sinh mạnh mẽ ngẩng đầu, liền thấy phía trước có một con thú đá khổng lồ, không phải hổ cũng không phải sư tử, không biết là quái vật gì, nanh vuốt đáng sợ, đang há to cái miệng máu, lộ ra đầy những chiếc răng nanh sắc bén, lao về phía bè tre, như muốn nuốt chửng cả năm người.

Lý Sinh khẽ nheo mắt, lại phát hiện đó chỉ là một pho tượng đá do người tạc, chỉ là thân hình to lớn vô cùng, lúc này lại như sống lại, đang chờ chực ăn thịt người.

Bè tre cứ thế thuận theo dòng nước, lao vào miệng con quái vật.

Dòng nước vốn hiền hòa, tốc độ bỗng tăng nhanh gấp mười lần.

Bè tre giống như trôi từ trên thác nước xuống, đột ngột lao thẳng xuống.

Sự thay đổi đột ngột khiến mấy người đều đứng không vững, ngã nghiêng ngã ngửa.

“Đứng vững!” Lý Sinh hét lớn một tiếng, đưa tay nắm lấy Dương Tuyết Lệ.

Đúng lúc này, thân thể Đại Kim Nha ngả ra ngoài, mắt thấy sắp rơi xuống nước.

Chương 68

Lý Sinh đưa tay ra, mới kéo gã lại được.

Nhưng mà, đúng lúc này, lại nghe một tiếng "rầm", bè tre đâm vào vách đá.

Trong nháy mắt, Hồ Ba Y và Bàn Tử đều ngã xuống, nằm rạp trên bè tre, bám chặt lấy mới không bị hất văng ra ngoài.

Dương Tuyết Lệ và Đại Kim Nha thì được Lý Sinh kéo lại.

Cú va chạm vô cùng mạnh mẽ, may mà Lý Sinh phản ứng nhanh, nhân thế kéo họ ngồi xuống, hóa giải đi lực va chạm kinh người.

"Rầm!" "Rầm!" "Rầm!" Dòng nước càng lúc càng xiết, bè tre không ngừng va đập.

Ánh sáng yếu ớt của đèn pin lướt qua những vách đá hai bên, thoáng chốc đã biến mất.

Nhưng Lý Sinh nhìn rất rõ, hai bên đều là những bức tượng điêu khắc, khắc họa đủ loại sinh linh quái thú.

Điểm chung của chúng là con nào con nấy đều hung tợn, con nào con nấy đều đáng sợ.

Bè tre di chuyển nhanh chóng, giống như một chiếc thuyền máy đang lao vun vút, chỉ là không thể cầm lái, không thể khống chế được.

Mặc cho sức nước đẩy đi, trong hang động tối tăm đang diễn ra màn "đua xe điên cuồng" thót tim nhất.

Lý Sinh mơ hồ cảm thấy những bức tượng đó như đang sống lại, dường như đang đẩy bè tre va đông đụng tây, tăng tốc lao đi.

Hàng trăm con quái thú đều đang hành động, muốn tiêu diệt những

kẻ xâm nhập vào địa bàn của chúng.

Lý Sinh Hắc Kim Cổ Đao đột nhiên ra khỏi vỏ, chém về phía một con thú đá đáng sợ.

"Keng!" Vang lên một tiếng va chạm kim loại.

Lớp vỏ ngoài của bức tượng bị Lý Sinh chém đứt, vỡ làm hai nửa, rơi xuống nước, lại lộ ra xác khô được bao bọc bên trong.

Xác khô há miệng cười.

Nụ cười đó, trông rợn người vô cùng.

Mắt xác khô lóe lên ánh sáng xanh lục, như muốn lao về phía bè tre.

"A!" Đại Kim Nha kinh hãi hét lên, âm thanh vang vọng trong hang động không dứt.

Từ sâu trong hang động, dường như có vô số lệ quỷ đang cùng gào thét.

"A!" "A!" "A!" Bè tre mạnh mẽ đâm vào bức tượng đá bên cạnh, sau đó nhanh chóng xoay vòng, lao về hướng khác.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, không phải xác khô lao tới, mà là bè tre theo dòng nước trôi, đâm về phía xác khô.

Nhìn qua lại giống như xác khô đang lao về phía họ.

Nhưng mà, xác khô đó đúng là đang cử động, trong hốc mắt trống rỗng lóe lên ánh sáng xanh lục, chỉ là động tác của xác khô có chút chậm chạp, không phải lao tới mạnh mẽ.

Nó "bõm" một tiếng, rơi vào trong nước, dường như muốn truy đuổi.

Lúc này bè tre đã bị dòng nước cuốn đi xa, chỉ thấy phía sau trong

nước sông, có hai điểm sáng xanh lục đang di động.

Nhưng không có thời gian để quan tâm đến nó nữa.

Lúc này, những con thú đá hai bên đột nhiên từng con một nứt ra, đầu tiên xuất hiện vô số vết nứt dày đặc, ngay sau đó liền từng mảng bong ra.

Sau khi lớp vỏ đá bên ngoài rơi xuống, bên trong lại là từng cỗ xác khô.

May mà những xác khô này dường như bị giam cầm quá lâu, vừa mới thoát ra, nhất thời có chút phản ứng không kịp, động tác vụng về chậm chạp.

Đợi đến khi xác khô định lao về phía bè tre, thì bè tre đã trôi đi xa rồi.

Phía sau chỉ nghe từng tiếng "bõm bõm" rơi xuống nước.

Bè tre trôi dập dềnh, theo dòng nước xiết lao đi, va đập lung tung.

Lý Sinh biết, cứ thế này, sớm muộn gì cũng sẽ lật.

"Đứng vững!" Hét lớn một tiếng, anh cầm cây sào tre chống bè, cắm xuống nước.

Vừa cắm xuống mới phát hiện nước ở đây cực sâu, sào tre không chạm đáy, đành phải chuyển hướng sào tre về phía vách đá bên cạnh, mượn lực phản lại của vách đá để giảm bớt lực va đập của dòng nước.

Động tác và sức mạnh của Lý Sinh được kiểm soát vừa đúng lúc, mỗi lần sắp đâm vào vách đá, liền bị anh dùng sào tre đẩy ra.

Cứ như vậy, bè tre di chuyển ổn định hơn rất nhiều, tuy dòng nước quá xiết, khiến nó vẫn không ngừng chòng chành.

Nhưng Bàn Tử, Hồ Ba Y và những người khác nằm rạp trên bè

tre, bám chặt lấy, cũng tạm thời không cần lo lắng sẽ bị rơi xuống.

Càng đi về phía trước, dòng nước càng xiết.

Ngồi trên bè tre, chỉ nghe bên tai tiếng gió gào thét, như đang lao thẳng xuống, nhanh đến kinh tâm động phách.

Cảnh sắc trong hang động chỉ thoáng qua trước mắt.

Mọi người không khỏi thầm lo lắng, xem tốc độ dòng chảy này, nếu đâm vào thứ gì đó, e rằng bè tre cũng sẽ bị đâm nát.

May mà đi suốt một đường, lại có kinh không hiểm.

Chương 69

Càng đi về phía trước, mặt nước càng rộng, tốc độ dòng nước cũng dần dần chậm lại.

Mọi người đều thở phào một hơi.

Chơi trò trôi bè tốc độ cao trong hang động âm u này, thật khiến tim người ta có chút không chịu nổi.

Lý Sinh đưa cây sào tre vào tay Bàn Tử.

Dòng nước ở đây không cần chống sào nữa.

Trong hang không có một chút ánh sáng nào, tối đen như mực, ánh sáng của đèn pin cũng không chiếu được quá xa.

Nhìn một lúc lâu, cuối cùng mới rõ ra, đây là một cái hồ ngầm, diện tích cực lớn, xung quanh có hàng trăm hang động.

Những hang động này, dường như đều được người ta điêu khắc, làm thành hình dạng những con quái thú, há to cái miệng máu, giống như từng cái đầu rồng nước, hút nước trong hồ.

"Nhiều cửa hang như vậy, chúng ta đi đâu đây?" Bàn Tử chống bè tre đi vòng quanh, không biết nên vào cửa hang nào.

Nơi này dường như là một mê cung dưới lòng đất, hàng trăm cửa hang, một khi đi sai, lại một lần nữa trôi bè tốc độ cao, vận may của họ chưa chắc đã tốt như vậy.

Lý Sinh liếc nhìn Tiểu Mao Cầu bên chân.

Tên ham ăn này, trông có vẻ đáng yêu, nhưng vừa rồi lúc mọi người đều đứng không vững, nó lại vững như núi Thái Sơn, bình tĩnh tự nhiên.

Bất kể bè tre chòng chành va đập thế nào, Tiểu Mao Cầu lại như mọc rễ, từ đầu đến cuối không hề nhúc nhích.

Đúng là sủng vật cấp thần, cũng có vài phần bản lĩnh.

"Tiểu Mao Cầu, xem xem chúng ta nên vào hang nào?" Lý Sinh hỏi một tiếng.

Tiểu Mao Cầu lại không có phản ứng gì.

Tên này càng lúc càng không ra thể thống gì, không có một chút tự giác của sủng vật.

Lý Sinh không nhịn được đá nó một cái.

Tiểu Mao Cầu lúc này mới phản ứng, quay đầu nhìn Lý Sinh, đôi mắt chó khẽ nheo lại, có chút mơ màng, không biết phải làm sao.

Nó dùng hai chân trước dụi dụi mắt, lúc này mới mở to mắt ra.

Khỉ thật.

Tên ham ăn này, ngủ rồi à?

Cuộc trôi bè tốc độ cao kinh tâm động phách như vậy, mà nó có thể ngủ được?

Lý Sinh cảm thấy cực kỳ cạn lời.

Tiểu Mao Cầu nhìn xung quanh, dường như có chút kinh ngạc vì đã đến đây.

"Mau xem xem, chúng ta nên ra khỏi đây bằng đường nào." Lý Sinh bực bội nói một câu.

Tiểu Mao Cầu quay đầu, nhìn xung quanh, sau đó đứng thẳng người, chân trước chỉ về một cửa hang.

Dù sao cũng không biết đi đường nào, Bàn Tử liền chèo bè tre về phía cửa hang mà Tiểu Mao Cầu chỉ.

Dương Tuyết Lệ có chút lo lắng.

“Thật sự đi theo hướng Tiểu Mao Cầu chỉ sao?” Cô luôn cảm thấy nhiều người như vậy, lại để một con chó chỉ đường, là một chuyện hoang đường.

“Không sao, coi như Tiểu Mao Cầu chỉ bừa, chúng ta cứ thử vận may vậy.” Lý Sinh không để tâm.

Tên Tiểu Mao Cầu này dù sao cũng là sủng vật cấp thần, chắc chắn sẽ tốt hơn là đi mò mẫm lung tung.

Nghe lời Lý Sinh, Tiểu Mao Cầu dường như có chút tức giận, nằm rạp xuống, lại nheo mắt ngủ tiếp.

Bè tre được chèo vào cửa hang.

Nơi này chật hẹp, quanh co khúc khuỷu, không biết dẫn đến đâu.

Sau khi vào hang, tốc độ dòng nước có chút nhanh hơn, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát.

Bàn Tử dùng sào tre chống vào vách đá, khiến tốc độ bè tre giảm thêm một bước, giơ đèn pin lên, quan sát xung quanh.

Cứ như vậy đi được khoảng mấy dặm, vẫn chưa thấy lối ra.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên hét lên một tiếng.

“Mau nhìn kìa.” Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ, chỉ thấy trong hang động cách đó không xa, treo lơ lửng vô số “nhân dũng”.

Những “nhân dũng” này đều bị trói chặt, chân trên đầu dưới, treo ngược trên đỉnh hang, từng cái một đung đưa.

Trong hang ánh sáng rất tối, đèn pin không nhìn được quá xa, đợi đến khi nhìn rõ thì đã ở ngay bên dưới những “nhân dũng” này.

Lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ, đây không phải là “nhân dũng”, mà

là người sống sờ sờ.

Những người này hẳn là trên người đã được bôi một lớp bùn đặc biệt, khiến họ vẫn giữ nguyên trạng thái trước khi chết.

Cộng thêm thời gian đã lâu, trên bề mặt lại mọc ra một lớp chất mốc.

Chương 70

Nhìn từ xa, liền tưởng là "nhân dũng" bằng gốm.

Đợi đến gần, mới nhìn rõ, những thứ gọi là "đào dũng" này, rõ ràng là được làm từ người sống.

Những người này bị treo ngược trong hang, đầu dưới chân trên, thời gian đã lâu, răng và lưỡi đều đã mục nát, chỉ còn lại một cái hốc đen.

Mắt và tóc tự nhiên cũng không còn, nhưng da thịt vì được bôi một lớp bùn đặc biệt nên không bị thối rữa, vẫn lờ mờ nhìn ra được hình dáng lúc còn sống.

Nhìn từ vóc dáng, những người này có nam nữ già trẻ, có cao thấp béo gầy, thậm chí có cả trẻ em chưa trưởng thành, đủ mọi loại hình.

Trên đỉnh hang, từng sợi xích đồng treo những người này lên, giống như từng con quỷ treo cổ, chỉ là treo ngược.

Những xác khô "nhân dũng" này cách mặt nước không đến một mét.

Nếu không cúi người xuống, hoàn toàn có thể tiếp xúc thân mật với những xác khô "nhân dũng" treo ngược này.

Trong hang động âm u, nhìn thấy những xác khô "nhân dũng" như vậy, khoảng cách lại gần đến thế, sao có thể không khiến người ta kinh hãi.

Một trận gió lạnh thổi tới, xác khô "nhân dũng" theo gió đung đưa, như thể sống lại.

Đại Kim Nha đã sợ đến mức ngồi bệt trên bè tre, toàn thân mềm nhũn.

Ngay cả Bàn Tử, Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Xuyên qua giữa trận địa xác khô "nhân dũng" treo ngược này, quả thực khiến người ta không khỏi kinh hồn bạt vía.

Đột nhiên, bè tre mạnh mẽ chòng chành, dường như có thứ gì đó từ bên dưới đẩy bè tre lên.

Lý Sinh dùng đèn pin chiếu xuống dưới, liền thấy một bàn tay xương trắng hếu, đang bám vào mép bè tre.

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lý Sinh phóng ra như tia chớp, chém vào bàn tay xương.

"Keng" một tiếng.

Bàn tay xương bị một nhát chém đứt, rơi xuống sông.

Nhưng ngay sau đó, dưới sông truyền đến từng tiếng nước vỗ, dường như có một đàn cá lớn đang bơi lội.

Trên mặt nước, lại nổi lên từng vệt trắng.

"Xương, toàn là xương, những bộ xương biết bơi." Đại Kim Nha kinh hãi hét lên.

Dưới ánh sáng của đèn pin, rõ ràng nhìn thấy vô số bộ xương trắng, như cá, đang bơi lội trong nước, không ngừng va đập vào bè tre.

Lý Sinh đột nhiên hiểu ra.

"Nhanh, tăng tốc, xông ra ngoài." Hét lớn một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đột nhiên vung lên.

Một cỗ xác khô "nhân dũng" treo ở phía trên, lập tức bị một nhát

chém thành hai đoạn, rơi xuống nước.

Nhưng mà, cùng với việc xác khô "nhân dũng" bị chém ra, từ trong cơ thể nó, bay ra vô số con trùng trắng, lao về phía Lý Sinh và mọi người.

Bàn Tử nghe tiếng Lý Sinh, lập tức liều mạng dùng sào tre không ngừng đập vào vách đá xung quanh, tốc độ tiến lên của bè tre lập tức tăng vọt mấy lần.

Nhưng tốc độ của những con côn trùng bay còn nhanh hơn.

Chúng bay rợp trời.

Những con côn trùng bay này chỉ to bằng con muỗi, toàn thân trắng toát, bay lượn đầy trời.

Tuy không biết đây là thứ gì, nhưng không ai muốn bị những con côn trùng này cắn cho vài phát.

Trong nước sông, từng mảnh xương trắng nhảy lên như cá, thỉnh thoảng lại nhảy lên bè tre, bị Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ dùng chân đá xuống nước.

Nhưng mà, động tĩnh trong nước càng khiến người ta kinh hãi hơn.

Những bộ xương đó dường như đang tụ tập lại, tạo thành một cơ thể hoàn chỉnh, muốn từ trong nước sống lại.

Đại Kim Nha toàn thân đã mềm nhũn, ngã trên bè tre, hồn phách dường như đã bay mất.

"Đây là nơi quỷ quái gì vậy?" Bàn Tử hét lớn, liều mạng vung sào tre.

Đúng lúc này, một cỗ xác khô "nhân dũng" treo ngược phía trên đột nhiên rơi xuống.

“Rầm” một tiếng, rơi trên bè tre, vừa vặn đè lên người Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha vốn đã sợ đến run rẩy, lúc này đột nhiên bị xác khô đè lên người, lập tức hai mắt trợn ngược, sự kinh hoàng trong mắt đã không thể tả nổi, rồi ngất đi.

Hồ Ba Y vội vàng ra tay, ném xác khô “nhân dũng” xuống sông.

“Rầm.” Lại một cỗ xác khô “nhân dũng” rơi xuống, suýt nữa sượt qua người Hồ Ba Y, vừa vặn rơi ngay bên chân anh, suýt nữa đẩy anh xuống nước.

Những sợi xích đồng buộc xác khô “nhân dũng” dường như không chịu nổi sự bào mòn của hàng ngàn năm, đều đã mục nát, không còn sức để treo xác khô “nhân dũng” nữa.

Trong nhất thời, những xác khô “nhân dũng” này liên tục rơi xuống.

Sau khi rơi xuống nước, không lâu sau, liền thấy rất nhiều con trùng trắng từ trong nước bay ra.

Chương 71

"Mẹ kiếp, hình như mình rơi vào tuyệt cảnh rồi." Bàn Tử đẩy một cỗ xác khô "nhân dũng" vừa đè lên người mình ra, lớn tiếng hét.

Những con trùng trắng bay lượn, lao về phía anh.

Đúng lúc này, lại nghe "rầm" một tiếng.

Một cỗ xác khô "nhân dũng" phía trên, lại một lần nữa đập lên bè tre, vừa vặn đè lên người Tiểu Mao Cầu.

Lý Sinh đang định một cước đá xác khô "nhân dũng" ra, lại thấy xác khô "nhân dũng" đã bị thân hình nhỏ bé của Tiểu Mao Cầu đẩy ra.

Tiểu Mao Cầu mở đôi mắt mơ màng, nhìn những con trùng trắng đầy trời, đôi mắt chó lập tức trợn tròn.

Nó đột nhiên ngẩng đầu lên trời, há miệng ra.

Ngay sau đó, liền thấy vô số côn trùng bay, như bị một lực vô hình kéo lại, đều bị hút vào miệng Tiểu Mao Cầu.

Vô số con trùng trắng, như dòng lũ cuồn cuộn, vạn sông đổ về một biển, toàn bộ bị Tiểu Mao Cầu nuốt chửng.

Bên cạnh, trong mắt Dương Tuyết Lệ lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Không ngờ Tiểu Mao Cầu cả ngày chỉ làm nũng, ham ngủ ham ăn, lại có bản lĩnh như vậy.

Hồ Ba Y đang dùng quần áo xua đuổi những con trùng trắng đang bay tới, lại đột nhiên thấy những con trùng trắng đều ngừng tấn công.

Nhìn lại Tiểu Mao Cầu, cũng kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống.

Không còn sự quấy nhiễu của những con côn trùng bay vô danh

này, gánh nặng lập tức giảm nhẹ đi rất nhiều.

Lý Sinh nhận lấy cây sào tre từ tay Bàn Tử, đưa ra phía trước, nhanh chóng đập vào từng cỗ xác khô "nhân dũng".

Cứ như vậy, những xác khô "nhân dũng" vốn sắp rơi lập tức đồng loạt rơi rụng, những xác khô còn lại thì đung đưa ở trên.

Nhưng mà, đã đến mức ngay cả sào tre cũng không đập rơi được, đa phần cũng sẽ không rơi nữa.

Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ và Bàn Tử, thì toàn lực ra tay, đối phó với những bộ xương trắng không ngừng bò lên bè tre.

Bè tre cực tốc tiến lên, cuối cùng cũng xông ra khỏi trận địa xác khô "nhân dũng" treo ngược.

Bè tre vừa ra khỏi trận địa xác khô "nhân dũng", nước sông bên dưới cũng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tiểu Mao Cầu ăn vô số con trùng trắng, cơ thể vẫn chỉ to bằng nắm đấm, không có thay đổi.

Nhưng mà, hình như nó thật sự ăn no rồi, đứng thẳng người, dùng chân trước vỗ vỗ bụng, lau lau miệng, quay đầu nhìn Lý Sinh, như đang khoe công.

"Được, lần này ghi cho mày một công, đợi về kinh thành rồi, tao sẽ bảo đầu bếp làm món thịt heo xào vị cá mà mày thích nhất." Nghe bốn chữ "thịt heo xào vị cá", Tiểu Mao Cầu lập tức mắt sáng lên, hài lòng gật gật đầu, sau đó lại nằm rạp trên bè tre, ngủ khò khò.

Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Lệ lóe lên.

"Lý ca, Tiểu Mao Cầu không phải là chó bình thường phải không?" Lý Sinh chưa kịp mở miệng, Bàn Tử ở bên cạnh đã xen vào.

"Lý ca là nhân vật như thần tiên, chó mà anh ấy nuôi tự nhiên cũng

là tiên cẩu.” Hồ Ba Y lườm anh ta một cái.

“Chó mà thần tiên nuôi gọi là thiên cẩu, không phải tiên cẩu, Bàn Tử, cả ngày không học không hành, ngay cả cái này cũng không biết sao?” “Đúng đúng đúng, thiên cẩu, vừa rồi tôi nói nhanh quá.

Tôi thấy Tiểu Mao Cầu chính là một con thiên cẩu.” Lý Sinh không khỏi bật cười.

“Tôi nhặt được nó, tôi cũng không biết là giống gì, nhưng mà, tên ham ăn này chắc cũng có vài phần bản lĩnh.” Nói đến đây, Lý Sinh đột nhiên lại nói.

Tên hố hàng Tiểu Mao Cầu này, trước đó chỉ đường vào cửa hang này, chẳng lẽ là vì biết ở đây có thứ nó thích ăn.

Nếu vậy, một đường kinh hãi, đều là do tên nhóc này ban cho?

Cũng quá biết hố chủ nhân rồi nhỉ?

Nhưng nghĩ lại, có lẽ trận địa xác khô “nhân dũng” là con đường duy nhất.

Cũng chính vì vậy, Hiến Vương mới bố trí như vậy ở đó.

Những con đường khác, đa phần đều là mê cung, một khi đi sai, có ra được không, e rằng cũng khó nói.

Dương Tuyết Lệ cúi người xuống, nhìn Tiểu Mao Cầu.

Cô phát hiện lúc này trên bè tre, khắp nơi đều là nước.

Nhưng trên người Tiểu Mao Cầu, lại khô ráo sạch sẽ, không có một giọt nước nào.

Dương Tuyết Lệ không khỏi thầm kinh ngạc, Tiểu Mao Cầu này, thật là một con chó thần kỳ.

Hồ Ba Y bấm vào nhân trung của Đại Kim Nha, Đại Kim Nha lúc

này mới từ cơn mê tỉnh lại.

"Tôi đang ở âm tào địa phủ sao?" Câu đầu tiên sau khi Đại Kim Nha tỉnh lại, đã hỏi như vậy.

Cảnh tượng vừa rồi thật sự quá đáng sợ, gã đã hoàn toàn bị dọa mất mật, không dám tin mình còn sống.

"Phi, Đại Kim Nha, ông muốn xuống âm tào địa phủ không ai cản, Bàn gia ta còn chưa sống đủ đâu, cả đời này còn chưa được sờ tay phụ nữ, chết là không thể chết được, ai chết Bàn gia ta cũng sẽ sống tốt." Nghe lời của Bàn Tử, Đại Kim Nha nhìn xung quanh, phát hiện mình vẫn đang ở trên bè tre, xuôi theo dòng nước trong hang động.

Vẫn có chút không tin, gã lại tát mạnh vào mặt mình hai cái.

Lúc này mới lẩm bẩm.

Chương 72

"Đau quá, xem ra mình thật sự còn sống." Bàn Tử lập tức bật cười.

"Đại Kim Nha, lá gan của ông, cũng quá nhỏ rồi.

Ngay cả con gái nhà người ta còn chưa bị dọa ngất, một gã đàn ông to xác như ông lại bị dọa ngất, không thấy xấu hổ à?" "Tôi cũng không phải là gan nhỏ." Đại Kim Nha vội vàng tranh cãi.

"Thực ra trong nhà tôi trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi…" "Được rồi, ông còn chưa kết hôn, lấy đâu ra con nhỏ ba tuổi?" Bàn Tử vỗ vỗ vai gã.

"Dù sao cũng là đệ tử của phái đạo mộ, môn sinh của Lý ca, động một chút là bị dọa ngất, cũng quá làm mất mặt Lý ca rồi.

Có Lý ca ở đây, có chuyện gì mà không qua được quỷ môn quan chứ?

Sợ cái gì?" Đại Kim Nha nghe vậy, mạnh mẽ vỗ vào đầu mình.

"Nói không sai, có Lý ca ở đây, tôi có gì phải sợ chứ." Thấy bộ dạng của gã, Lý Sinh cũng không nhịn được cười.

"Kinh nghiệm còn quá ít, từ từ kinh nghiệm nhiều rồi, sẽ không còn sợ nữa." Đại Kim Nha liều mạng gật đầu, trong lòng lại nghĩ rằng kinh nghiệm như vậy, cả đời này cũng không muốn trải qua lần thứ hai.

"Vừa rồi đó là bố trí của mộ Hiến Vương sao?" May mắn thoát ra khỏi trận địa xác khô "nhân dũng", Dương Tuyết Lệ cũng còn sợ hãi, không nhịn được mở miệng hỏi.

Lý Sinh khẽ gật đầu.

“Đó là tà thuật của nước Cổ Điền, họ cạo sạch lông tóc trên người, sau đó trói chặt lại, rồi bôi lên một loại bùn gốm đặc biệt, treo người ngược lên.” “Sau đó từ miệng cho vào một loại đẳng trùng đặc hữu của nước Cổ Điền, sau khi đẳng trùng tiến vào cơ thể người, sẽ ăn sạch ngũ tạng lục phủ, cho đến khi khoét rỗng toàn bộ nội tạng của người đó.” “Đồng thời với việc cho đẳng trùng vào, bên ngoài dùng lửa nhỏ hơ khô lớp bùn gốm, hơ trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, liền chế thành xác khô.” “Loại xác khô này, vì trước khi chết phải chịu sự hành hạ quá nặng nề, oán khí không tan, thi thể trải qua ngàn vạn năm không mục nát.” “Con sông này, có thể vốn là một con sông ngầm tự nhiên, sau đó Hiến Vương lại trưng dụng dân công, tiến hành sửa chữa nhân tạo.” “Hiến Vương treo những xác khô này ở đây, là để ngăn cản người ngoài từ đây tiến vào.” “Xương trắng trong sông, hẳn là do những xác khô “nhân dũng” rơi xuống, sau khi bị nước sông ngâm lâu năm, liền chỉ còn lại xương trắng.” “Trong xương trắng ẩn chứa oán khí cực sâu, oán khí tán loạn khắp nơi, vì vậy, những bộ xương trắng đó cũng có thể bơi lội như cá.” “Vừa rồi tôi rút đao chém rơi xác khô, là muốn để oán khí ẩn chứa bên trong xác khô tan đi, như vậy, có lẽ có thể khiến xương trắng trong sông lui đi.” “Lại không ngờ rằng, loại đẳng trùng này, trải qua mấy ngàn năm vẫn chưa chết, lại bay ra.

Nếu không phải Tiểu Mao Cầu có năng lực đặc biệt, thì chuyện thật sự phiền phức rồi.” Lý Sinh bóc tách từng lớp, phân tích của mình đều nói cho họ nghe một lượt.

Nhớ lại tình huống lúc đó, cho dù Lý Sinh không rút đao chém về phía những tượng người khô, chúng cũng sẽ rơi xuống và bọ đẳng sẽ lao ra.

Thiết kế của Hiến Vương vô cùng âm độc.

Tượng người khô, xương trắng trong nước, bọ đẳng, tất cả đều là

một phần của cái bẫy.

Một nhóm đạo mộ thông thường đi vào đây chắc chắn mười phần chết không còn một.

Cả nhóm có thể thuận lợi thoát ra hoàn toàn là nhờ công của Tiểu Mao Cầu.

Lý Sinh bất giác lại nhìn Tiểu Mao Cầu một cái, thằng nhóc này ngủ say như một con heo chết.

Chiếc bè tre tiếp tục trôi về phía trước, dòng nước phía trước đã rộng ra rất nhiều.

Nhưng dường như càng lúc càng tối, dù có giơ đèn pin lên cũng không thể chiếu xa hơn mười mấy mét.

Xa hơn một chút là không thể nhìn thấy gì.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, không có lấy một tiếng động.

Lý Sinh giơ đèn pin quan sát bốn phía, phát hiện trên vách đá phía trên có những sợi xích sắt to lớn đan xen ngang dọc.

Trên đó đầy những vết rỉ sét xanh, đan thành một tấm lưới khổng lồ bao trùm phía trên.

Lý Sinh khẽ nheo mắt, luôn cảm thấy những sợi xích này nhất định có công dụng gì đó.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên nước sông sôi lên như nước sôi, sủi lên từng chuỗi bong bóng khí.

"Mau nhìn kìa!" Đại Kim Nha hét lớn.

Mọi người vội vàng nhìn sang, liền thấy một cái xác nổi.

Cái xác không một mảnh vải che thân, ướn người nổi lên, làn da trên mặt khô quắt, hiện ra từng đường nứt nẻ.

Đó là một xác nữ, các bộ phận trên cơ thể đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Người chết vẫn giữ nguyên vẻ mặt đau đớn, giãy giụa thảm thiết lúc lâm chung, trông vô cùng méo mó và đáng sợ.

Hồ Ba Y đột nhiên lên tiếng: "Nơi này ít nhất cũng đã ngàn năm không có ai vào, làm sao có thể có một xác nữ được bảo quản tốt như vậy?" Câu hỏi này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nếu nói những tượng người khô được treo trên vách động, sau khi bịt kín và hong khô, bảo quản được mấy ngàn năm thì còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng xác nữ rơi xuống sông lẽ ra đã sớm mục rữa, làm sao có thể bảo quản tốt đến thế.

".....Cử động rồi." Hàm răng Đại Kim Nha run lên cầm cập.

Dưới ánh đèn pin, cái xác nữ đột nhiên há miệng.

Từ trong miệng nó, vô số con bọ bò ra.

Ngay sau đó, từ trong mắt, tai, mũi của nó, cũng có vô số con bọ chui ra.

Những con bọ này vừa chạm vào nước liền như bọt biển, nhanh chóng hấp thụ nước, phồng lên và to ra, từ kích thước bằng hạt gạo biến thành to bằng ngón tay.

Những con bọ chui ra sau khi hút nước liền bám lên thân thể xác nữ, ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc.

Cuối cùng, toàn thân xác nữ đều bị bọ bao phủ, không còn nhìn thấy một chút da thịt nào.

Đột nhiên, xác nữ bật lên khỏi mặt nước, lao về phía bè tre.

Đại Kim Nha hét lên một tiếng kinh hãi, người mềm nhũn, ngã vật

ra bè.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đều trợn tròn mắt, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Chương 73

Đúng lúc này, Lý Sinh ra tay.

Tay trái anh vung ra một chiếc Phi Hổ Trảo, móc vào sợi xích đồng phía trên vách động, cơ thể theo dây thừng đu ra ngoài, tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía xác nữ.

Con xác nữ dường như cực kỳ kiêng kỵ Hắc Kim Cổ Đao, thân hình nó đột nhiên dừng lại, hai tay giơ lên cao.

Lũ bọ trên người nó liền hóa thành vạn ngàn cây kim nhỏ, như mưa rền gió dữ, bao phủ khắp bầu trời nhắm về phía Lý Sinh.

"Cầm lấy." Dương Tuyết Lệ cũng dùng Phi Hổ Trảo, treo lơ lửng cơ thể giữa không trung.

Trong tay cô đã có thêm một cây dù.

Nó được gọi là Kim Cương Tán, xương dù được làm bằng thép tinh luyện đặc biệt, còn vải dù được dệt từ một loại vải mây cực kỳ đặc biệt, đao kiếm chém không đứt, tên nhọn không thể xuyên thủng.

Các mô kim giáo úy thường dùng loại Kim Cương Tán này để đối phó với các cơ quan tên ngầm trong mộ, vô cùng hiệu quả.

Lúc này thấy Lý Sinh gặp nguy, Dương Tuyết Lệ lập tức ném cây Kim Cương Tán gia truyền qua.

Cô thân thủ cực tốt, phản ứng nhanh nhạy, chỉ chậm hơn Lý Sinh nửa bước.

Lý Sinh xoay người trên không, bắt lấy Kim Cương Tán, bung ra, cây dù xoay tròn không ngừng trong tay, những con bọ bay đều bị Kim Cương Tán chặn lại, văng ra tứ phía.

Đúng lúc này, bên tai Lý Sinh đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

"Phát hiện túc chủ gặp phải Thiên Niên Nữ Thi, kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến: Chém giết Thiên Niên Nữ Thi, phần thưởng là cường hóa toàn diện Hắc Kim Cổ Đao." Lý Sinh ngẩn người.

Cái hệ thống này thật biết chọn thời điểm để giao nhiệm vụ.

Nhưng mà, với tình hình hiện tại, không giết chết con Thiên Niên Nữ Thi này thì cũng không thể thoát được.

Căn bản không có đường lui.

Vậy thì chỉ có thể liều một phen.

Lý Sinh ném cây Kim Cương Tán trong tay về phía vị trí của Dương Tuyết Lệ.

"Cầm lấy, cẩn thận lũ bọ đó." Giọng nói còn chưa dứt, bóng dáng Lý Sinh đã lao vào giữa bầy bọ.

Hắc Kim Cổ Đao vung lên, chém về phía Thiên Niên Nữ Thi.

Dương Tuyết Lệ kinh hãi thất sắc, cô nhận ra loại bọ kỳ quái này, tên là Thủy Phong Trùng, kịch độc vô cùng.

Chỉ cần bị cắn vài miếng là có thể giết chết một con trâu nước, huống chi là người.

Các nhà sinh vật học cho rằng loại côn trùng này chỉ tồn tại vào thời khủng long, đã sớm tuyệt chủng, không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Lý Sinh lao vào bầy bọ như vậy, chẳng phải là tìm đường chết sao?

Nhưng bây giờ cũng đã muộn, Dương Tuyết Lệ chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Sinh lao tới.

Trái tim cô đột nhiên thắt lại, cảm thấy từng cơn đau nhói.

Những ngày qua sớm tối bên nhau với Lý Sinh, nói không có tình cảm, e rằng chính cô cũng không tin.

Chỉ là, cô chưa từng phát hiện ra, không biết tự lúc nào, người đàn ông này, trong lòng cô, đã trở nên quan trọng như vậy.

Lúc này, bóng dáng Lý Sinh đã áp sát trước mặt xác nữ, vô số Thủy Phong Trùng bay về phía cơ thể anh, nhưng Lý Sinh lại như không hề nhìn thấy.

Trong mắt anh, chỉ có Thiên Niên Nữ Thi.

Hắc Kim Cổ Đao vung xuống.

Xác nữ nghiêng đầu, một đao chém ngay vào vai nó.

Chỉ nghe một tiếng "keng", tựa như chém vào khối thép cứng rắn nhất.

Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao sắc bén chỉ chém vào được vài tấc, lại không thể chém đứt cánh tay của xác nữ.

Điều này khiến cả Lý Sinh cũng kinh ngạc không nhỏ.

Độ sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao anh đã từng thử qua.

Chém vàng cắt ngọc chỉ là chuyện thường.

Dù là một người sắt làm bằng thép, một đao cũng đủ để chém đứt.

Nhưng không ngờ, con Thiên Niên Nữ Thi này lại đỡ được một đao.

Mặc dù cũng chém vào sâu vài tấc, nhưng ngay cả một cánh tay của nó cũng không chém đứt được.

Xác nữ bị một đao, cơ thể lập tức chìm xuống mặt nước.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó lại đột ngột nhảy lên khỏi mặt nước,

lao về phía Lý Sinh.

Lý Sinh đu người, Hắc Kim Cổ Đao quét ngang.

“Keng.” Lại một tiếng kim loại va chạm vang lên, một đao này vẫn chỉ chém vào eo xác nữ sâu vài tấc.

Nếu là người bình thường, bị chém như vậy đã đủ để ngã gục trong vũng máu.

Chương 74

Nhưng con Thiên Niên Nữ Thi trước mắt rõ ràng không có cảm giác đau.

Bị chém liên tiếp hai đao mà không có một chút phản ứng nào.

Nhưng sức mạnh của Lý Sinh lớn đến mức nào?

Một nhát chém lập tức khiến cơ thể Thiên Niên Nữ Thi bay ngang ra, lại một lần nữa rơi xuống sông.

Rất nhanh, nó lại nhảy lên.

Lúc này, vô số Thủy Phong Trùng vẫn đang bay lượn bên cạnh Lý Sinh.

Nhưng Lý Sinh lại chỉ coi những con Thủy Phong Trùng này như mưa rơi từ trên trời, hoàn toàn không thèm để ý.

Theo lý mà nói, bị Thủy Phong Trùng cắn nhiều như vậy, dù là một con trâu nước cũng đã sớm chết bất đắc kỳ tử.

Thế nhưng, Lý Sinh lại bình an vô sự, trên người thậm chí không có một vết sưng nào.

Thánh Thú Văn Thân đã được kích hoạt hoàn toàn, các thuộc tính cơ thể tăng gấp đôi, vạn độc thế gian không thể xâm phạm.

Độc của Thủy Phong Trùng tuy lợi hại, nhưng căn bản không làm gì được Lý Sinh.

Lúc này, tốc độ của anh nhanh như tia chớp, Hắc Kim Cổ Đao như mưa rền gió dữ, chém loạn xạ.

Trong khoảnh khắc, anh đã chém xác nữ mấy chục đao.

Trên bè tre, Hồ Ba Y và Bàn Tử đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Lý Sinh ra tay quá nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng, nhanh đến mức họ căn bản không nhìn rõ.

Để giúp Lý Sinh nhìn rõ Thiên Niên Nữ Thi trong bóng tối, họ không ngừng xoay đèn pin, chiếu ánh sáng lên người nó, tự nhiên cũng thấy được những nhát đao nhanh của Lý Sinh.

Nhanh, thực sự quá nhanh.

"Lý ca là Tia Chớp à?" Đại Kim Nha không dám tin vào mắt mình.

Bàn Tử và Hồ Ba Y cũng kinh ngạc vô cùng.

"Thiên niên cổ thi, căn bản không giết chết được." Đao của Lý Sinh như gió lốc, chém hết nhát này đến nhát khác vào người Thiên Niên Nữ Thi, nhưng nó vẫn luôn bình an vô sự, căn bản không thể chém chết.

Dương Tuyết Lệ nắm lấy dây Phi Hổ Trảo, đu người, chuẩn bị đến giúp Lý Sinh một tay.

"Đừng qua đây." Lý Sinh vội vàng hét lên.

Thân thể Thiên Niên Nữ Thi cứng như thép tinh luyện, sức mạnh vô cùng, căn bản không phải là thứ Dương Tuyết Lệ có thể chạm vào.

Đừng thấy Lý Sinh hiện tại đang áp đảo nó, đó là vì sau khi kích phát Thánh Thú Văn Thân, sức mạnh của anh tương đương với 20 lần người thường.

Mỗi cử động đều mang sức mạnh ngàn cân, mới có thể áp chế được Thiên Niên Nữ Thi.

Nếu không, dù Lý Sinh ra tay nhanh đến đâu, cũng đã sớm bị nó dùng sức mạnh tuyệt đối đánh bay.

Nghe Lý Sinh gọi, đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Lệ lóe lên, rồi quay người trở lại.

Cô không muốn đến gây thêm phiền phức.

Lông mày cô khẽ nhíu lại, rồi nhanh chóng lấy ra một khẩu súng săn từ ba lô sau lưng.

Thời đó việc quản lý súng ống không nghiêm ngặt, người dân ở vùng sâu vùng xa dễ dàng có được súng săn.

Lần này lên đường, cô đã chuẩn bị đầy đủ, cũng mang theo vài khẩu.

Nhưng uy lực của loại súng này không lớn.

Nếu Thiên Niên Nữ Thi ngay cả đao cũng chém không vào, đạn của súng săn này phần lớn cũng không ăn thua.

Nhưng có còn hơn không.

Dương Tuyết Lệ tự tin vào tài bắn súng của mình, chỉ một lòng muốn giúp Lý Sinh.

Có lẽ, vào thời khắc quan trọng, một phát súng có thể làm chậm hành động của Thiên Niên Nữ Thi.

Đúng lúc này, tình thế trên sân lại thay đổi.

Lý Sinh đâm một đao vào ngực Thiên Niên Nữ Thi, nhưng lại bị nó giơ tay bắt lấy Hắc Kim Cổ Đao.

"So sức mạnh à?

Tôi thật sự không sợ." Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia tàn nhẫn.

Liều mạng thôi.

Anh đột ngột dùng sức ấn Hắc Kim Cổ Đao xuống, thanh đao đang cắm trong cơ thể Thiên Niên Nữ Thi rít lên một tiếng, thế như chẻ tre, chém thẳng xuống dưới.

Thiên Niên Nữ Thi tuy sức mạnh vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn

không bằng Lý Sinh, không thể cản được thế đao.

"Rắc".

Hắc Kim Cổ Đao từ ngực Thiên Niên Nữ Thi, chém một đường thẳng xuống háng, chém nửa người nó thành hai mảnh.

Chương 75

Thế nhưng, phần trên ngực của nó vẫn dính liền, không bị tách ra, vẫn "bình an vô sự", như thể không hề bị thương.

"Mẹ nó, con hàng này chẳng lẽ là bất tử sao?" Bàn Tử không khỏi chửi thề.

Hồ Ba Y chợt nhớ ra, vội vàng lấy móng lừa đen từ ba lô ra, ném về phía Thiên Niên Nữ Thi.

"Bốp" một tiếng.

Móng lừa đen bị Thiên Niên Nữ Thi tát bay.

Lòng Hồ Ba Y chùng xuống.

Con Thiên Niên Nữ Thi này, ngay cả móng lừa đen cũng không trấn áp được.

Lý Sinh cũng cảm thấy đau đầu.

Con Thiên Niên Nữ Thi này không chỉ cực kỳ mạnh mẽ, mà quan trọng nhất là không thể giết chết.

Đánh thế nào cũng không chết, thật khó giải quyết.

Nhưng Lý Sinh vẫn không bỏ cuộc, Hắc Kim Cổ Đao lại một lần nữa chém loạn xạ.

"Tõm".

Thiên Niên Nữ Thi rơi xuống sông.

Lần này, nó không nhanh chóng nhảy lên khỏi mặt nước.

Ngược lại còn nhắm đôi mắt xanh lè lại, chìm xuống đáy nước.

Lý Sinh sững sờ một lúc, rồi quyết tâm, cũng nhảy xuống nước.

“Lý ca.” Mấy người trên bờ gần như đồng thanh hét lên.

Họ không ngờ Lý Sinh sẽ nhảy xuống theo.

Vừa xuống nước, Lý Sinh lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh buốt thấu xương.

Nơi này quanh năm không thấy ánh mặt trời, nhiệt độ nước cực thấp, lạnh đến thấu xương.

Lúc này, Lý Sinh cũng không quản được nhiều như vậy, liều mạng bơi về phía Thiên Niên Nữ Thi.

Khi Lý Sinh đến gần nó, con xác nữ vốn đã chìm vào giấc ngủ lại đột nhiên mở mắt, há to miệng, để lộ hàm răng già nua đáng sợ vô cùng, cơ thể lao tới, cắn về phía Lý Sinh.

Trong gang tấc, khóe mắt Lý Sinh vừa kịp nhìn thấy móng lừa đen bị xác nữ tát xuống nước lúc trước.

Anh thuận tay chộp lấy, nhét vào miệng Thiên Niên Nữ Thi.

Hắc Kim Cổ Đao lại vung lên một lần nữa.

Lần này, cơ thể Thiên Niên Nữ Thi lại trở nên vô cùng mềm mại.

Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao lướt qua eo nó.

Thân thể Thiên Niên Nữ Thi lập tức bị phân giải hoàn toàn.

“Đinh, phát hiện túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chém giết Thiên Niên Nữ Thi.” “Đinh, chúc mừng túc chủ, Hắc Kim Cổ Đao đã được nâng cấp thành Hắc Thần Đao.” Lý Sinh lập tức cảm thấy thanh đao trong tay có những thay đổi vi diệu.

Dường như có thêm một cảm giác máu thịt tương liên.

“Hắc Thần Đao, chỉ nghe tên thôi cũng biết nó mạnh hơn Hắc Kim Cổ Đao nhiều rồi.” Lúc này đang ở dưới nước, anh cũng không để tâm

xem xét đao, vội vàng bơi lên mặt nước.

Phía trên, Dương Tuyết Lệ và những người khác đã rơi vào tình thế nguy hiểm.

Lý Sinh và Thiên Niên Nữ Thi giao chiến, từ trên mặt nước đánh xuống dưới nước.

Bầy Thủy Phong Trùng vốn vây quanh Lý Sinh để trợ chiến cho Thiên Niên Nữ Thi lập tức mất mục tiêu, liền bay về phía những người còn lại.

"Mau chạy!" Bàn Tử vội vàng lấy sào tre, nhanh chóng chống bè đi.

Nhưng tốc độ của bè tre làm sao có thể so được với tốc độ bay của lũ Thủy Phong Trùng?

Rất nhanh, bầy Thủy Phong Trùng bay ngày càng gần.

"Thứ này có độc nặng không?" "Nói nhảm, Thủy Phong Trùng ngay cả trâu nước lớn cũng cắn chết được, độc tính nặng hay không?" "Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ phải bỏ mạng ở đây sao?" "Vừa rồi Lý ca ở trong bầy bọ mà không sao cả mà?" "Lý ca là nhân vật cỡ nào, cậu nghĩ mình so được với Lý ca à?" "Lý ca cũng rơi xuống nước rồi, ai biết có phải độc tính phát tác không." Đúng lúc này, đầu của Lý Sinh đột nhiên nổi lên từ dưới nước.

Nhưng vị trí hiện tại của anh hơi xa bè tre, Bàn Tử đương nhiên không nhìn thấy anh.

Nhưng nơi Bàn Tử và những người khác đang đứng có ánh đèn pin mờ ảo, ngược lại giúp Lý Sinh thấy rõ tình cảnh của họ.

"Thủy Phong Trùng?" Lý Sinh sững sờ, rồi trên mặt nở một nụ

cười, lớn tiếng gọi: “Tiểu Mao Cầu, đừng ngủ nữa, có đồ ăn rồi.” Dựa vào biểu hiện trước đó của Tiểu Mao Cầu, Lý Sinh đoán rằng nó có khả năng khắc chế đặc biệt đối với các loại côn trùng.

Nghe thấy giọng nói này, Tiểu Mao Cầu đang ngủ say trên bè tre mở mắt ra.

Vẫn còn ngái ngủ, nó nghển cái đầu nhỏ nhìn quanh, lập tức thấy Lý Sinh đang ở trong nước, bơi về phía bè tre.

Lúc này trong động tối đen như mực, nhưng Tiểu Mao Cầu dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Chương 76

Vừa thấy Lý Sinh, nó lập tức "vù" một tiếng, dang bốn chân ra, nhanh như chớp, chạy trên mặt nước, thoáng một cái đã đứng trên vai Lý Sinh.

Thằng nhóc này, chỉ nhớ chạy, lại không biết phải làm gì?

"Còn không mau ăn hết lũ Thủy Phong Trùng đáng ghét này đi." Lý Sinh vội vàng dặn dò.

Tiểu Mao Cầu ngẩn ra, rồi há miệng chó ra.

"Hú!" Trong khoảnh khắc, tất cả Thủy Phong Trùng trong động đều bị định trụ, bị một lực lượng vô hình kéo đi, hút vào miệng Tiểu Mao Cầu.

Hồ Ba Y, Bàn Tử và những người khác đang không biết phải đối phó với lũ Thủy Phong Trùng này thế nào, thì đột nhiên phát hiện tất cả chúng đều bị một sức mạnh kỳ lạ hút đi.

Họ dùng đèn pin chiếu tới, liền thấy vô số Thủy Phong Trùng như vạn trùng quy tông, đều chui vào miệng chó của Tiểu Mao Cầu.

Tiểu Mao Cầu đứng trên vai Lý Sinh, duỗi người, rồi lại ngáp một cái.

Sau khi ăn xong lũ Thủy Phong Trùng, nó lại ngủ thiếp đi trên vai Lý Sinh.

"Thằng nhóc này, sao mà ham ngủ thế?" Lý Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, bơi đến bên bè tre rồi nhảy lên.

"Lý ca, anh không phải đã thật sự giết chết con Thiên Niên Nữ Thi không thể đánh chết vừa rồi chứ?" Bàn Tử có chút kinh ngạc hỏi.

Lý Sinh và Thiên Niên Nữ Thi cùng chìm xuống nước, bây giờ Lý Sinh đã trở về, còn Thiên Niên Nữ Thi thì không thấy đâu, vậy phần lớn là đã bị Lý Sinh giết chết.

Chỉ là, Bàn Tử vẫn có chút không dám tin.

Thiên Niên Nữ Thi khó đối phó như vậy, chém mãi không chết, Lý Sinh làm sao giết được nó?

Lý Sinh khẽ gật đầu.

"Ừ." Đúng lúc này, trong góc sơn động vang lên tiếng đá vỡ, nước chảy ào ào.

Trong bóng tối, dường như có một con quái vật khổng lồ đang di chuyển nhanh chóng.

Dương Tuyết Lệ vội vàng bật đèn pha công suất lớn, chiếu theo hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên mặt nước không xa, một con trăn khổng lồ vảy đỏ đang bơi về phía bè tre.

Thân hình con trăn này to đến kinh người, đường kính thân mình sợ rằng phải đến vài mét, chiều dài càng không thể đoán được.

Đầu con trăn khổng lồ vảy đỏ bơi cực nhanh trong nước, đuôi của nó lại vắt ở gần vách động phía sau, thân rắn quẫy một cái liền đánh cho đá trên vách động vỡ vụn, bụi bay mù mịt.

Dưới ánh đèn, con trăn đỏ tươi như máu, thân hình như một con rồng khổng lồ, lao nhanh như gió, bơi về phía bè tre.

Vừa mới đại chiến một trận với Thiên Niên Nữ Thi, Bàn Tử và những người khác còn chưa kịp thở, lại gặp phải con trăn khổng lồ đáng sợ như vậy.

Nhìn thân hình con trăn, e rằng có thể nuốt chửng cả năm người

trong một ngụm.

Một con trăn lớn như vậy thực sự quá hiếm thấy, nếu không tận mắt chứng kiến, khó có thể tin trên đời lại có con trăn lớn đến thế.

Đại Kim Nha bị dọa đến ngây người, ngồi trên bè tre lẩm bẩm: "Không ngờ Đại Kim Nha ta không bị lũ bọ đó cắn chết, lại phải chui vào bụng trăn." Tốc độ của con trăn vảy đỏ nhanh như gió, trong nháy mắt đã áp sát.

"Pằng!" Dương Tuyết Lệ nổ súng.

Viên đạn không hề chệch, bắn thẳng vào thất thốn của con trăn.

Thế nhưng, con trăn vảy đỏ chỉ khẽ động đậy cơ thể, rồi lại tiếp tục bơi về phía bè tre.

Nhanh như chớp.

Nhưng trên mặt Lý Sinh lại không có chút biến sắc nào.

Vẻ mặt anh bình tĩnh, như thể hoàn toàn không coi con trăn vảy đỏ ra gì.

Con trăn vảy đỏ đột ngột há to miệng, lao về phía Lý Sinh.

Lý Sinh cười lạnh một tiếng, khóe miệng hiện lên một tia khinh thường.

Con trăn vảy đỏ đến đúng lúc lắm, vừa hay để thử uy lực của Hắc Thần Đao.

Ánh đao đột nhiên lóe lên, lớp phòng ngự mà trước đó ngay cả đạn cũng không thể xuyên thủng, dưới lưỡi Hắc Thần Đao lại như chẻ tre, con trăn vảy đỏ vốn ngay cả đạn súng săn cũng không xuyên qua được, dưới Hắc Thần Đao lại mỏng manh như một miếng đậu hũ.

Cái đầu rắn khổng lồ bị Lý Sinh chém bay.

Cái đầu lâu đường kính đến vài mét trôi nổi trên mặt nước, dù đã bị chặt đầu, vẫn trông vô cùng hung tợn và đáng sợ.

Không khí tỏa ra mùi tanh nồng nặc, nước sông cũng bị nhuộm đỏ au.

Ánh mắt Dương Tuyết Lệ tràn đầy sự chấn động sâu sắc.

Con rắn này ngay cả đạn súng săn cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của nó.

Vậy mà, dưới lưỡi đao của Lý Sinh, lại bị một đao chém đứt đầu?

Bàn Tử và Hồ Ba Y đồng thời lè lưỡi.

“Lý ca, tôi cảm thấy anh càng lúc càng mạnh, con trăn vảy đỏ khổng lồ này, e rằng còn lợi hại hơn con Thiết Đầu Long Vương hồi đó bảy phần, vậy mà anh một đao đã giết chết nó.” Lý Sinh thản nhiên cười.

Quả nhiên, có một thanh đao tốt, thực sự khác hẳn.

Chương 77

Lúc chiến đấu với Thiết Đầu Long Vương trên sông Hoàng Hà, trong tay anh chỉ có một cây chĩa hai răng, căn bản không thể phá được lớp phòng ngự của nó.

Nếu không nhắm chuẩn vào mắt và miệng của Thiết Đầu Long Vương để tấn công, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Sau khi có được Hắc Kim Cổ Đao, Lý Sinh cảm thấy thanh đao đó vô cùng lợi hại, chém vàng cắt ngọc chỉ là chuyện thường.

Thế nhưng, khi gặp phải Thiên Niên Nữ Thi, mới biết như vậy còn xa mới đủ.

Nếu cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao trước đây, e rằng đối đầu với con trăn vảy đỏ này, lại phải rơi vào một trận chiến dai dẳng.

Giờ đây có Hắc Thần Đao, mọi chuyện lại gọn gàng dứt khoát, một đao liền chém chết nó.

Lớp vảy đỏ cứng rắn của con trăn vảy đỏ, dưới lưỡi Hắc Thần Đao, căn bản như không tồn tại.

Không gì không phá được, không gì không thể vượt qua.

Lý Sinh nhìn thanh Hắc Thần Đao trong tay, dưới ánh đèn pin, thanh Hắc Thần Đao đen bóng tỏa ra một luồng sát khí sắc bén đến cực điểm.

Ẩn chứa trong đó là cảm giác coi thường thiên hạ, ngạo thị bát hoang.

Cầm đao trong tay, liền tự nhiên dâng lên một luồng khí phách hào hùng vô hạn.

Như thể dưới gầm trời này, vạn vật thế gian, đều phải thần phục dưới Hắc Thần Đao.

Mặc cho là thiên niên cổ thi, vạn năm quỷ quái, ta tự một đao phá tan.

"Bản lĩnh của Lý ca sâu không lường được, đâu phải là thứ tôi có thể suy đoán?" Đại Kim Nha hoàn hồn sau cơn sợ hãi tột độ, nịnh nọt Lý Sinh.

"Hồi ở trên sông Hoàng Hà, thực lực của tôi quả thực không bằng bây giờ, nhưng mà, con người mà, tự nhiên phải ngày ngày tiến bộ, không ngừng nâng cao." Một câu nói khiến mấy người họ đều gật đầu lia lịa, cũng bắt đầu suy nghĩ về việc nâng cao thực lực.

Không còn cách nào khác, thực lực của Lý Sinh tăng lên quá nhanh, cứ thế này, mọi người đều sẽ không theo kịp bước chân của anh.

Lý Sinh lại một lần nữa ném Phi Hổ Trảo lên móc vào sợi xích đồng phía trên, thân hình đu ra, Hắc Thần Đao nhẹ nhàng lướt qua thân con trăn vảy đỏ, thân rắn đều bị tách ra, để lộ mật rắn bên trong.

Mật của con dị xà như thế này, tuyệt đối là bảo bối tốt, Lý Sinh sao có thể bỏ qua.

Thu hồi mật rắn, Lý Sinh lại quay về bè tre, thu lại Phi Hổ Trảo.

Đúng lúc này, Tiểu Mao Cầu vốn đang ngủ mê mệt trên vai Lý Sinh đột nhiên lại mở mắt, nhìn chằm chằm vào mật rắn trong tay Lý Sinh.

Trong miệng chó, một dòng nước miếng chảy ra.

"Được rồi, cho mày ăn." Lý Sinh thấy bộ dạng thèm thuồng của Tiểu Mao Cầu, liền nhét mật rắn vừa lấy được vào miệng nó.

Tiểu Mao Cầu tỏ ra vô cùng phấn khích, trên mặt chó không che giấu được vẻ vui mừng, một ngụm liền nuốt chửng mật rắn.

Trên người nó, đột nhiên xuất hiện một lớp ánh sáng trắng, như đèn huỳnh quang được bật điện, sáng chói lóa.

Mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Tiểu Mao Cầu.

Ánh sáng trắng không duy trì được bao lâu, nhanh chóng biến mất.

Tiểu Mao Cầu lại nằm trên vai Lý Sinh, ngủ thiếp đi.

Xem ra, mật rắn này có ích cho nó, không chừng, Tiểu Mao Cầu sẽ lại một lần nữa thăng cấp.

Thằng nhóc này, cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chỉ cần không có ai đánh thức nó, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, nó đều có thể ngủ say như núi.

Nhưng, Tiểu Mao Cầu bắt đầu dần dần thể hiện sự thần kỳ của mình, Lý Sinh cũng vui vẻ nhìn thấy năng lực của thằng nhóc này được nâng cao.

Nhìn sự thay đổi của Tiểu Mao Cầu, mọi người đều hết lời khen ngợi.

Bất luận là Lý Sinh hay Tiểu Mao Cầu, trong lòng mấy người họ, hình tượng đều ngày càng cao lớn.

Việc Lý Sinh dễ dàng chém giết con trăn vảy đỏ cũng khiến mọi người an tâm hơn không ít.

Dù sao, thực lực của Lý Sinh càng mạnh, khả năng thành công lần này tự nhiên cũng càng lớn.

Đúng lúc này, từ phía không xa truyền đến từng trận âm thanh như tiếng kim loại ma sát, ngày càng lớn, ngày càng dồn dập.

Hồ Ba Y vội vàng giơ đèn pha nhìn qua, âm thanh phát ra từ chỗ

xác con trăn vảy đỏ, nước ở đó như đang sôi lên, dường như có thứ gì đó đang liều mạng tranh giành.

Lúc này, bè tre vừa trôi qua không xa, có thể nhìn thấy rõ ràng, nước sông ở khu vực đó đã bị máu tươi nhuộm đỏ hoàn toàn.

Lý Sinh định thần nhìn kỹ, chỉ thấy ở đó có vô số bầy cá vảy trắng lớn bằng lòng bàn tay, đang bao vây lấy con trăn vảy đỏ khổng lồ vừa bị chém giết.

Những con cá đó đều có hàm răng sắc bén vô cùng, một ngụm liền xé xuống một mảng lớn cả da lẫn thịt của con trăn.

Đừng thấy Lý Sinh vừa rồi giết con trăn vảy đỏ dễ như giết gà, đó là do Hắc Thần Đao quá sắc bén.

Thực tế, da thịt trên người con trăn vảy đỏ vô cùng cứng rắn, như thép tinh luyện.

Lũ cá này có thể dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự đó, đủ thấy sự lợi hại của chúng.

Số lượng bầy cá vô cùng đông đảo, phải đến mấy ngàn con, cắn loạn xạ như điên.

Chẳng mấy chốc, con trăn khổng lồ đã bị bầy cá như ác quỷ gặm sạch sành sanh, không còn sót lại cả mẩu xương.

"Không hay rồi, là Đao Phong Ngư, mau chạy!" Dương Tuyết Lệ kinh hãi hét lên.

Chương 78

Không cần cô nói, Bàn Tử đã sớm biến sắc, liều mạng vung sào tre, đẩy bè tre tiến lên.

"Lão tử cả đời sợ nhất là cá ăn thịt người, sao hôm nay lại đụng phải chứ?" Giọng hắn vừa dứt, liền nghe thấy tiếng ào ào của bầy cá đang lao tới, như vô số lưỡi dao đang ma sát trong nước.

Tốc độ của Đao Phong Ngư cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã đến xung quanh bè tre.

Nhất thời, chỉ nghe tiếng "rắc rắc" gặm cắn dưới bè tre, khiến da đầu Bàn Tử tê dại từng cơn.

Cứ thế này, không đến nửa phút, bè tre sẽ bị Đao Phong Ngư cắn nát, tan thành từng mảnh. .....

Sa Thành.

Hoắc gia.

Là một trong tứ đại gia tộc của giới đạo mộ, Hoắc gia luôn là nơi phụ nữ nắm quyền.

Phụ nữ Hoắc gia, sinh con, cũng đều theo họ mẹ.

Đây quả thực là một chuyện kỳ lạ.

Ít nhất, so với các gia tộc khác, có phần độc lập khác thường.

Tục ngữ có câu, ba người đàn bà một vở kịch.

Huống chi Hoắc gia có nhiều phụ nữ như vậy, người nào cũng xuất sắc.

Nơi nào nhiều phụ nữ, tự nhiên không thiếu những màn đấu đá ngầm.

May mắn là, người đứng đầu Hoắc gia, Hoắc Hiền Cô, là một nhân vật vô cùng lợi hại, có bà ở đó, Hoắc gia mới duy trì được sự ổn định và đoàn kết.

Lúc này, Hoắc Hiền Cô đang ngồi trong phòng uống trà.

Cùng với bà, có con gái Hoắc Lâm, và cháu gái của Hoắc Lâm là Hoắc Tú Tú.

Hoắc gia toàn mỹ nhân.

Hoắc Hiền Cô tuy đã lớn tuổi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, vẫn khó che giấu được vẻ đẹp như hoa.

Thời gian trên người bà, chỉ để lại một chút dấu vết, ngược lại còn tăng thêm vài phần phong thái khác biệt.

Bên cạnh là Hoắc Lâm đang tuổi thanh xuân phơi phới, càng có dung nhan rực rỡ như hoa đào nở.

Hoắc Tú Tú khoảng mười sáu tuổi, cùng tuổi với Y Nam Phong.

Nhưng cô bé trông cực kỳ lanh lợi, một đôi mắt như trăng sáng, nét mặt đáng yêu vô cùng.

Có thể tưởng tượng, sau khi lớn lên, chắc chắn sẽ lại là một hồng nhan họa thủy, một nụ cười có thể nghiêng nước nghiêng thành.

Ba người phụ nữ, ba thế hệ, ngồi trong phòng cùng nhau uống trà.

Hoắc Tú Tú tuổi còn nhỏ, nhưng cũng ra vẻ nghiêm túc, lắng nghe cô và bà nội nói chuyện.

“Nhóm người của Lý Sinh đó, quả thực đã đến Vân Thành Trùng Cốc rồi sao?” Hoắc Hiền Cô uống một ngụm trà, ung dung hỏi một câu.

Hoắc Lâm khẽ mỉm cười.

“Chắc chắn trăm phần trăm, con gái tự mình nhìn họ đi.” Hoắc Hiền Cô đặt chén trà trong tay xuống.

“Thông tin về Lý Sinh này, đã điều tra rõ ràng chưa?” “Con gái đã cho người điều tra đi điều tra lại ba lần, lai lịch của Lý Sinh, căn bản không thể tra ra, như thể hoàn toàn xuất hiện từ không khí.” Giọng Hoắc Lâm không lớn, từ tốn nói.

“Cổ Mộ Huyện thế lực rất lớn, dưới trướng có sáu bảy mươi người, tuy là một đám ô hợp, nhưng Lý Sinh đơn thương độc mã, một mình đã đánh ngã tất cả mọi người, thân thủ như vậy, quả thực có chút kinh người.” Nếu Lý Sinh nghe được những lời này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Mọi việc anh làm ở Cổ Mộ Huyện, Hoắc Lâm lại biết rõ như vậy.

Đương nhiên, Lý Sinh phần lớn cũng sẽ không quan tâm.

Dù sao, trong mắt anh, mọi âm mưu quỷ kế, cuối cùng đều không địch lại được sức mạnh tuyệt đối.

Nói cho cùng, thực lực mới là căn bản.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, mặc cho gió đông tây nam bắc, ta vẫn vững vàng bất động.

Bất kể ngàn mưu vạn kế, một đao liền có thể phá tan.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là khi có thực lực tuyệt đối mới có thể làm vậy.

Hầu hết thời gian, khi thực lực của mọi người tương đương, hoặc chênh lệch không quá lớn, thắng bại thành công đều dựa vào đấu trí đấu mưu.

Hoắc gia có thể đứng vững trong giới đạo mộ nhiều năm không đổ, không thể không liên quan đến tài mưu lược của Hoắc Hiền Cô.

“Hắn đã đến Long Lĩnh Mê Quật ở Cổ Mộ Huyện, chiếc đỉnh đồng Tây Chu, chắc hẳn đều được lấy ra từ đó.” Hoắc Hiền Cô tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng suy đoán không sai một ly.

“Có thể nhanh chóng tìm được nguồn gốc hợp pháp cho chiếc đỉnh đồng Tây Chu như vậy, khiến người khác không thể bắt bẻ được nửa lời, Lý Sinh này, cũng có thể coi là tay mắt thông thiên, sao ta chưa từng nghe nói có nhân vật lợi hại như vậy?” Đương nhiên không phải, Lý Sinh căn bản không có tay mắt thông thiên, chỉ là hệ thống giúp anh tẩy trắng lai lịch.

Lúc Hoắc Hiền Cô nói những lời này, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù việc Lý Sinh xuất hiện từ hư không khiến bà bất ngờ.

Chương 79

Nhưng Hoắc Hiền Cô đã nắm quyền Hoắc gia nhiều năm, trải qua bao nhiêu sóng gió, chuyện như vậy cũng không còn lạ lẫm.

Lúc này, Hoắc Tú Tú bên cạnh lên tiếng, giọng nói ngọt ngào, mang theo vẻ non nớt đậm đặc.

"Bà nội, không phải Vân Thành Trùng Cốc là nơi không thể đến trong thiên hạ sao, đến đó, chẳng phải là chắc chắn sẽ chết sao?" "Ha ha." Hoắc Hiền Cô cười cười, đưa tay dịu dàng xoa đầu Hoắc Tú Tú.

"Nơi không thể đến, cuối cùng cũng sẽ có người phá giải được.

Nhưng mà, có thể thuận lợi đi ra từ Trùng Cốc hay không, điều đó thật khó nói." Nơi đó, Hoắc Hiền Cô biết rất rõ, quả thực là nơi nguy hiểm bậc nhất thiên hạ.

Hoắc gia tuy là thế gia đạo mộ, nhưng tục ngữ có câu, cẩn tắc vô ưu.

Không phải ngôi mộ nào Hoắc gia cũng sẽ đi trộm.

Vân Thành Trùng Cốc, chính là một trong những cấm kỵ.

Mặc dù từ sau khi Trần Ngọc Lâu trở về, Hoắc Hiền Cô cũng đã biết đại khái vị trí mộ Hiến Vương, nhưng bà lại nghiêm lệnh người Hoắc gia, không được phép đến trộm mộ Hiến Vương.

Bên cạnh, Hoắc Lâm lại lên tiếng.

"Trần Hạt Tử đã đi theo hắn, chắc chắn đã nói cho hắn biết những nguy hiểm bên trong.

Lý Sinh này, vẫn dám mạo hiểm đi tới, nếu không phải có lý do bất đắc dĩ, thì là cực kỳ tự tin vào thực lực của mình, vẫn có nắm

chắc.” Hoắc Hiền Cô khẽ gật đầu.

“Đó cũng là lý do ta cho người theo dõi Lý Sinh.” “Nếu hắn thực sự có thể thuận lợi toàn thân trở ra từ Vân Thành Trùng Cốc, giới đạo mộ, e rằng lại sắp nổi lên một trận mưa gió tanh máu mới.” Hoắc Lâm nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Mẹ, con có nghe nói, Y gia đang nắm quyền khách sạn Phong Nguyệt, đã đặt cược không ít vào Lý Sinh.” “Bây giờ Y gia đang trong lúc phong ba bão táp, có bệnh thì vái tứ phương, không có gì lạ cả.

Nhưng Trùng Cốc dù sao cũng không phải nơi tầm thường, nếu Lý Sinh và những người khác không thể toàn thân trở ra, thì khoản đầu tư đó, coi như lãng phí hoàn toàn.” Hoắc Lâm khẽ cười.

“Dù sao Y gia cũng có tiền, tài đại khí thô, chắc cũng không quan tâm.” Hoắc Hiền Cô nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia hứng thú.

“Y gia đã hành động, ta cũng không thể không động, con hãy đến bên ngoài Trùng Cốc, đợi ba tháng, xem nhóm người Lý Sinh có thể ra khỏi đó không.” “Nếu thuận lợi ra ngoài, con nên biết phải làm gì.” Hoắc Lâm nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy được, con gái khởi hành đây.” Lý Sinh đương nhiên không biết, sự xuất hiện của anh đã gây ra một chấn động lớn trong giới đạo mộ.

Trong bóng tối, các thế lực trong giới đạo mộ đều đang đổ dồn sự chú ý vào anh, một nhân vật xuất hiện từ hư không.

Có lẽ là vì giới đạo mộ đã im ắng quá lâu, nhiều năm rồi không xuất hiện nhân vật nào như Lý Sinh.

Khi Lý Sinh cầm chiếc đỉnh đồng Tây Chu đến Cục Di sản Văn hóa Quốc gia để giám định, các thế lực không thể không chú ý.

Đối với sự xuất hiện của di vật cấp quốc bảo, mũi của những

người này còn thính hơn cả chó.

Sau khi nhận được tin tức, họ lập tức bí mật điều tra mọi tình huống của Lý Sinh một cách triệt để.

Chỉ là, tất cả những điều đó đều không liên quan đến Lý Sinh.

Anh cũng không có hứng thú quản những mưu mô của các thế lực đó, những kế hoạch của các gia tộc lớn.

Hiện tại, thứ Lý Sinh cần đối phó là bầy Đao Phong Ngư đang vây quanh.

Đây là một bầy cá cực kỳ đáng sợ.

Đao Phong Ngư không thể thấy máu, một khi thấy máu sẽ phát điên.

Chính máu tươi của con trăn vảy đỏ khổng lồ đã dẫn dụ lũ Đao Phong Ngư này đến.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi nuốt chửng con trăn, lũ Đao Phong Ngư lập tức nhắm mục tiêu vào nhóm người Lý Sinh.

Trong mắt lũ Đao Phong Ngư, họ đều đã trở thành món ngon trên đĩa.

Bàn Tử kinh hãi thất sắc.

"Tôi cả đời sợ nhất là chảy máu, đặc biệt là chảy máu mà không thể nhìn thấy." Hắn quay đầu về phía Hồ Ba Y.

"Lão Hồ, lát nữa nếu lũ cá này ăn hết bè tre, chúng ta rơi xuống nước, ông hãy dùng súng săn, bắn chết tôi đi, tôi thà chết dưới súng của ông còn hơn bị lũ Đao Phong Ngư này ăn thịt." Hồ Ba Y gật đầu.

"Bàn Tử, lát nữa chúng ta bắn nhau, giết chết đối phương, còn hơn chết trong tay lũ Đao Phong Ngư này." Đại Kim Nha ở bên cạnh chen vào.

“Chết rồi, thi thể cũng sẽ bị lũ Đao Phong Ngư này ăn thịt thôi.” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của Bàn Tử và Hồ Ba Y lập tức trở nên khó coi hơn.

Trước sinh tử có nỗi sợ hãi lớn.

Chết luôn là một việc khiến người ta sợ hãi.

Nhưng đáng sợ hơn, chính là chết không toàn thây, phải trở thành bữa ăn trong bụng cá.

Sắc mặt Dương Tuyết Lệ lại vô cùng bình tĩnh.

Người phụ nữ này vô cùng can đảm, ngay cả bây giờ, cô vẫn không hề hoảng sợ.

“Đừng nói những lời nản lòng, chúng ta chưa chắc đã không thể trốn thoát.” Nói rồi, cô lấy súng săn ra, liên tục bắn vài phát về phía bầy Đao Phong Ngư cách đó hơn mười mét.

Tài bắn súng của cô vô cùng xuất sắc, đạn không hề trượt, lập tức bắn chết mấy con Đao Phong Ngư.

Lũ Đao Phong Ngư này thấy máu liền tranh giành, lúc này thấy đồng bạn chết, lại điên cuồng vây lên nuốt chửng.

Như vậy, áp lực của họ lập tức giảm đi rất nhiều.

Chương 80

Dương Tuyết Lệ ngẩng đầu nhìn những sợi xích đồng phía trên.

“Nếu thực sự không được nữa, chúng ta có thể lên trên đó.” Nói rồi, cô lấy Phi Hổ Trảo ra, móc vào sợi xích đồng.

Đây cũng là một cách.

Sợi xích đồng cách mặt nước ít nhất cũng bảy, tám mét, Đao Phong Ngư tuyệt đối không thể cắn tới.

Nhưng, nếu lũ Đao Phong Ngư gặm hết bè tre, thì làm sao ra ngoài?

“Lý ca, có cách nào không?” Đại Kim Nha hướng ánh mắt về phía Lý Sinh.

Suốt chặng đường, bản lĩnh của Lý Sinh, mọi người đều đã chứng kiến.

Giờ đây đối mặt với tuyệt cảnh, Đại Kim Nha cũng chỉ có thể hy vọng Lý Sinh có thể lại một lần nữa đại triển thần uy.

Nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Lý Sinh.

Chỉ thấy Lý Sinh thản nhiên cười.

“Đừng hoảng.” Lời anh vừa dứt, bên tai lại vang lên giọng nói của hệ thống.

“Phát hiện túc chủ gặp phải bầy Đao Phong Ngư, kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến: Tiêu diệt bầy Đao Phong Ngư, phần thưởng là nâng cấp huyết mạch 'Giọt Máu Đầu Tiên'.” Lý Sinh nghe thấy giọng nói này, trong lòng lập tức vui mừng.

Hệ thống thật bá đạo, nhanh như vậy đã có nhiệm vụ rồi sao?

Đối phó với bầy Đao Phong Ngư trước mắt, Lý Sinh đã có kế hoạch.

Chỉ thấy anh không hoảng không vội lấy ra một cái bình.

Phi Hổ Trảo vung ra, móc vào sợi xích đồng phía trên, thân hình bay ra, lướt sát mặt nước, ra tay như điện, thò tay xuống sông bắt lên một con Đao Phong Ngư.

Trong ánh mắt không hiểu của mọi người, Lý Sinh mở nắp bình, từ trong bình đổ ra một viên thuốc, nhét vào miệng con Đao Phong Ngư.

Sau đó, lại ném con cá xuống sông.

"Lý ca, anh đang làm gì vậy?" Đại Kim Nha vô cùng khó hiểu, không nhịn được hỏi.

Trên mặt Lý Sinh lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Anh cố ý úp mở.

"Đừng hỏi vội, cứ xem kịch hay là được." Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy con Đao Phong Ngư đó bắt đầu giãy giụa loạn xạ.

Rất nhanh, trên thân nó đột nhiên nứt ra từng đường, thân cá dường như bị thứ gì đó làm cho nổ tung, văng ra tứ phía.

Thấy có đồng bạn chết, những con Đao Phong Ngư khác liền vây lại, tranh giành máu thịt của đồng bạn.

Một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Những con Đao Phong Ngư nuốt phải máu thịt của con cá đã chết đó cũng bắt đầu lần lượt chết đi.

Những con Đao Phong Ngư khác vẫn bất chấp tất cả lao lên, cắn xé.

Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, chẳng mấy chốc, bầy Đao Phong Ngư trong sông lần lượt chết hết, không còn một con cá sống nào.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều kinh ngạc đến mức mắt tròn miệng dẹt.

“Lý ca, đó là thuốc độc à?” Lý Sinh khẽ gật đầu.

Đúng vậy, loại thuốc độc này được tìm thấy trong chiếc đỉnh đồng Tây Chu, hẳn là độc do con nhện mặt người nhả ra.

Con nhện mặt người được người ta tế lễ trong đỉnh đồng, cũng đã nhả ra không ít thuốc độc ở đó.

Lượng độc dược này qua vô số năm tích lũy, lại thêm âm hồn thấm nhiễm, có thể coi là một trong những loại độc dược độc nhất trên thế giới.

Lý Sinh đặt tên cho loại độc này là “Bạo Tạc Tán”.

Loại độc này chỉ cần một lượng nhỏ đi vào cơ thể sẽ ăn mòn máu, khiến các phân tử máu phồng lên, mạch máu tự nhiên không chịu nổi, cuối cùng sẽ vỡ mạch máu mà chết.

Lý Sinh cho một con Đao Phong Ngư ăn xong, đoán chắc rằng nó sẽ bị đồng bạn gặm xé, như vậy, thuốc độc sẽ nhanh chóng lan truyền khắp cả bầy cá.

“Đinh, phát hiện túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt bầy Đao Phong Ngư.” “Đinh, chúc mừng huyết mạch 'Giọt Máu Đầu Tiên' của túc chủ đã tiến hóa, từ cấp Bất Nhập Lưu lên Đệ Cửu Phẩm.” Trong khoảnh khắc, Lý Sinh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh bùng nổ, từ trong cơ thể sinh ra.

Anh cảm nhận được xương cốt, máu, da, ngũ tạng lục phủ của mình đều đang xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Ngay cả mắt, tai, mũi cũng trở nên hoàn toàn khác biệt.

Nhìn ra xa, mọi thứ trong hang động tối đen đều hiện ra rõ ràng trước mắt.

Dù không có bất kỳ ánh sáng nào, anh cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Âm thanh tai anh có thể nghe được cũng trở nên vô cùng nhạy bén.

Đồng thời, anh cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể có một bước nhảy vọt về chất.

Lý Sinh tâm niệm vừa động, mở ra bảng cá nhân.

Tên: Lý Sinh Huyết mạch: Giọt Máu Đầu Tiên.

Chương 81

Cấp huyết mạch: Đệ Cửu Phẩm.

Sức mạnh cơ thể: 100 (người thường là 1, tăng trưởng theo cấp huyết mạch).

Sức mạnh tinh thần: 100 (người thường là 1, tăng trưởng theo cấp huyết mạch).

Sức mạnh linh hồn: 100 (người thường là 1, tăng trưởng theo cấp huyết mạch).....

So với ban đầu, đã tăng trưởng gấp 10 lần.

Nhưng, trên bảng không còn ghi rõ tốc độ, phản ứng, sức mạnh, sức chịu đựng... gấp bao nhiêu lần người thường nữa.

Sau khi cấp huyết mạch từ Bất Nhập Lưu tiến vào Đệ Cửu Phẩm, đã có một sự nâng cấp về chất, thực sự thoát khỏi hàng ngũ người thường.

Cụ thể mạnh hơn người thường bao nhiêu, cũng chỉ có thể từ từ so sánh.

Nhưng điều đó không thành vấn đề, dù sao, người bình thường nào có thể có được những con số trực quan như vậy.

Hơn nữa, cùng với sự tăng trưởng thực lực của Lý Sinh, người thường không thể nào là đối thủ của anh nữa.

Lúc đó, biết được sự chênh lệch giữa mình và người thường cũng không còn ý nghĩa.

Huyết mạch có phẩm cấp, từ Bất Nhập Lưu bước vào Đệ Cửu Phẩm, mới được coi là huyết mạch 'Giọt Máu Đầu Tiên' thực sự.

Trước đó, chỉ có thể coi là một hạt giống của 'Giọt Máu Đầu Tiên' mà thôi.

Lý Sinh khẽ nắm chặt nắm đấm.

Sau khi huyết mạch từ Bất Nhập Lưu tiến vào Đệ Cửu Phẩm, trên người anh tự nhiên sinh ra một loại khí thế.

Một loại khí thế coi thường bốn phương, quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Phải biết rằng, 'Giọt Máu Đầu Tiên' là nguồn gốc của vạn huyết, là nơi khởi nguồn huyết mạch của tất cả sinh mệnh có máu trên thế gian.

Tự nhiên mang theo bá khí ngạo thị tất cả sinh mệnh.

Lý Sinh mơ hồ cảm nhận được, trên vai mình, gánh vác một trọng trách.

Nhưng cụ thể là gì, anh cũng không nói được, chỉ là một cảm giác mơ hồ mà thôi.

"Lý ca, tôi cảm thấy khí chất trên người anh đã thay đổi rất nhiều?" Bên cạnh, Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt Bàn Tử nhìn về phía Lý Sinh.

"Lý ca, trên người anh, có thêm một luồng vương bá chi khí, không phải là hoàng đế chuyển thế chứ?" Hồ Ba Y cũng chấn động.

"Lý ca, tôi cảm thấy đột nhiên có một sự thôi thúc muốn cúi đầu hành lễ với anh?" "Đúng đúng đúng, tôi cũng có cảm giác như vậy." Bàn Tử và Đại Kim Nha đồng thanh nói.

Lý Sinh thản nhiên cười.

Anh đương nhiên biết nguyên do.

Nhưng, chuyện này không cần thiết phải giải thích.

"Chắc là do Lý ca quá mạnh, nên khiến người ta không nhịn được mà sinh ra cảm giác thần phục, có thôi thúc muốn bái lạy." Ba người họ đều nghĩ như vậy.

Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Lệ lóe lên.

Không biết vì sao, cô chỉ cảm thấy Lý Sinh bây giờ, toàn thân tràn đầy sức hấp dẫn nam tính, thực sự quá manly.

Nhớ lại sự lo lắng trước đó dành cho anh, cảm giác đau lòng khi thấy anh rơi xuống nước, Dương Tuyết Lệ có chút mặt đỏ tai hồng.

Cô vốn tính cách hào sảng, cởi mở phóng khoáng, dám yêu dám hận, chuyện như vậy, trên người cô, chưa từng xảy ra.

Nếu không có người ngoài ở đây, Dương Tuyết Lệ bây giờ sẽ thẳng thắn thổ lộ lòng mình với Lý Sinh.

Dù sao, Dương Tuyết Lệ là một nữ tử can đảm hào sảng, một nữ hán tử thực thụ, dám làm dám chịu, dám yêu dám hận, yêu thầm không phải là phong cách của cô.

Tiếp tục đi về phía trước, dòng sông phía trước dần dần thẳng lại.

Suốt chặng đường, không còn trở ngại nào, vô cùng bình yên thuận lợi.

Mọi người đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Ba Y cười nói: "Nếu không có gì bất ngờ, chúng ta hẳn là không còn xa cửa ra của sơn động." Nghe câu nói này, trong lòng mọi người đều có chút vui mừng hớn hở.

Đi suốt chặng đường, trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng, sắp ra khỏi động rồi sao?

Thế nhưng, trong lòng Lý Sinh lại cảm thấy có chút bất an không

tên.

Không biết vì sao, anh luôn cảm thấy phía trước có một kiếp nạn đang chờ đợi.

Ý niệm này vừa nảy sinh, bên tai liền nghe thấy tiếng "ầm ầm ầm", như thể có những tiếng sấm rền, vang lên từ sâu trong sơn động, cuồn cuộn đổ xuống.

Sắc mặt Lý Sinh lập tức thay đổi.

"Không hay rồi, nước lũ!

Chương 82

Nhanh, tăng tốc!" Không cần anh nói, Bàn Tử và những người khác cũng đã nghe thấy âm thanh.

Âm thanh đó, như thể một cánh cửa địa ngục bị mở ra, hồng thủy gào thét từ bên trong tràn ra.

Mực nước trong động bắt đầu tăng lên nhanh chóng, tốc độ của bè tre đột nhiên nhanh hơn.

Phía trước xuất hiện một vệt sáng mờ ảo, hẳn là cửa ra.

Thấy vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mặc kệ phía sau thế nào, chỉ cần ra khỏi sơn động, chắc chắn có thể thoát chết.

Bàn Tử liều mạng vung sào tre, chống bè tre tiến lên nhanh chóng.

Lúc này, tốc độ dòng nước ngày càng nhanh, mực nước cũng ngày càng dâng cao, sắp lên đến đỉnh động.

May mắn là, đã gần đến cửa ra.

Đúng lúc này, trong lòng Lý Sinh đột nhiên lại dấy lên một điềm báo.

Cửa ra phía trước ngày càng gần, sắp ra ngoài được rồi, nhưng trong lòng Lý Sinh lại cảm thấy một trận bất an mãnh liệt.

Rốt cuộc là sao?

Trong đầu Lý Sinh, ý nghĩ xoay chuyển nhanh chóng.

Anh nhìn về phía cửa ra, đã ngày càng gần.

"Không hay rồi, phía trước là thác nước, mau lấy Phi Hổ Trảo,

móc vào những thứ trên vách đá bên cạnh.” Nghe thấy giọng Lý Sinh, mọi người đều kinh ngạc, vội vàng cầm lấy Phi Hổ Trảo.

Cũng may là lúc gặp Đao Phong Ngư vừa rồi, mọi người đã chuẩn bị dùng Phi Hổ Trảo để leo lên những sợi xích đồng phía trên, nên đều đã lấy ra.

Lúc này nghe có biến, lập tức cầm trong tay.

Chỉ có Đại Kim Nha có chút không biết phải làm sao.

Ông ta không có thân thủ tốt như vậy, dù có cầm Phi Hổ Trảo, cũng tuyệt đối không móc được.

Lúc này, khoảng cách đến cửa ra ngày càng gần.

Mười mét, năm mét, ba mét...

Bè tre theo dòng nước, lao ra khỏi cửa động.

Phía dưới, lại là một vách đá cao trăm trượng, nước chảy thẳng xuống.

May mắn là mọi người đã có chuẩn bị, lúc này vừa lao ra, Phi Hổ Trảo trong tay gần như đều đã được vung ra.

Lý Sinh còn một tay tóm lấy Đại Kim Nha, tay kia vung Phi Hổ Trảo.

“Băng!” Bè tre đập xuống mặt đất phía dưới, lập tức vỡ tan tành.

Bên cạnh thác nước đều là những tảng đá lởm chởm, mấy người họ đều móc Phi Hổ Trảo vào những tảng đá đó, từng người một treo lơ lửng một cách nguy hiểm.

Lý Sinh ôm Đại Kim Nha trong tay, may mắn là sau khi huyết mạch nâng cấp lên Đệ Cửu Phẩm, sức mạnh của anh đã tiến thêm một bước.

Ôm một người nặng trăm cân, lại như không có gì.

Anh liền theo dây thừng đi xuống, sau khi xuống được một đoạn, lại giơ tay bắt lấy tảng đá lồi ra bên vách đá, thu hồi Phi Hổ Trảo, lại móc vào một chỗ mới, tiếp tục đi xuống.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Rất nhanh, Lý Sinh đã đưa Đại Kim Nha xuống đất.

Ngay sau đó, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Bàn Tử cũng lần lượt hạ xuống.

Lúc này, nước trên thác đã cạn, không còn nước chảy xuống nữa.

Vừa rồi nước chảy mạnh, tiếng động kinh thiên, nhưng đến nhanh, đi cũng nhanh.

Không bao lâu, dòng nước đã biến mất.

Nhìn từ dưới lên, cửa ra của thác nước đó, cách mặt đất phải đến năm mươi mét.

Phía dưới thác nước, cũng hoàn toàn không có vũng nước mà các thác nước thông thường đều có, ngược lại là một đống đá nhô cao.

Đống đá cao hơn mười mét, được tạo thành từ những tảng đá lớn xếp chồng lên nhau.

Nếu theo dòng nước rơi xuống, cơ thể sẽ rơi trúng đống đá đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một trận sợ hãi.

Nếu không phải Lý Sinh chưa đoán đã biết, sớm nhận ra điều không ổn, bảo họ chuẩn bị trước.

Nếu thật sự theo bè tre rơi xuống, e rằng mọi người đều sẽ bị ngã thành thịt nát.

“Nếu tôi không đoán sai, dòng nước thực sự hẳn đã sớm bị cơ quan bịt kín rồi, lối ra duy nhất, chỉ có thể là thác nước này.” Lý Sinh cẩn thận quan sát địa hình ở đây, từ từ nói.

Hiến Vương sau khi xây xong lăng mộ, liền bịt kín dòng nước, để đề phòng có người từ dòng nước tiến vào nơi này.

Chương 83

Nhưng ai cũng biết, nước không thể chặn được.

Hiến Vương liền thiết kế một cơ quan khổng lồ phức tạp.

Nước chảy từ trên xuống đều được tích trữ trong sơn động.

Trong đó hẳn có một hồ chứa nước ngầm khổng lồ.

Chỉ khi mực nước dâng lên một độ cao nhất định, cơ quan mới khởi động, xả hết toàn bộ nước được tích trữ trong hồ chứa.

Cửa động thác nước phía trên, hẳn cũng có một bức tường đá chặn nước.

Khi nước trong hồ chứa trong động được xả ra, mực nước sẽ dâng lên nhanh chóng, sẽ tràn qua bức tường đá ở cửa ra, tạo thành thác nước.

Hiến Vương lại cố ý bố trí một đống đá lởm chởm ở phía dưới.

Như vậy, nếu có người từ trên theo dòng nước rơi xuống, sẽ đập mạnh vào đống đá đó.

Cách bố trí này, quả thực vừa hiểm độc vừa tinh xảo.

Ai có thể ngờ rằng, sau khi vượt qua năm cửa, chém sáu tướng, phá vỡ vô số hiểm trở, lối ra cuối cùng lại là một cái bẫy "chắc chắn chết"?

"Hiến Vương lão già khốn kiếp, thật đủ độc ác." Bàn Tử nhìn đống đá trước mắt, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi.

"Trần Ngọc Lâu năm đó là thủ lĩnh của đám Xả Lĩnh Lực Sĩ, cũng là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, ngay cả ông ta cũng ngã gục trong mộ Hiến Vương, nguy hiểm của mộ Hiến Vương, sao có thể coi

thường được?" Ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía ngọn núi xa xa.

Trong thung lũng này, mọc đủ loại hoa cỏ kỳ lạ, rậm rạp, trông có vẻ tràn đầy sức sống.

Nhưng ai biết được, bên trong ẩn giấu bao nhiêu sát cơ?

"Trần Hạt Tử năm đó hẳn là không đi qua cái sơn động này chứ?" Đại Kim Nha có chút kỳ lạ, đi suốt đường thủy trong sơn động, có thể nói là hiểm trở trùng trùng, ông ta có chút không tin Trần Ngọc Lâu có thể đi qua được.

Trần Hạt Tử dù có mạnh đến đâu, cũng không thể so sánh với Lý ca.

Lý Sinh khẽ lắc đầu.

"Hẳn là từ trên núi leo xuống." "Tôi đoán lúc Hiến Vương xây ngôi mộ này, các ngọn núi xung quanh đều không thể leo được, con đường duy nhất, chỉ có thể là con đường thủy mà chúng ta đi." "Chỉ là, mấy ngàn năm tuế nguyệt biến thiên, bãi bể nương dâu, núi sông xảy ra một số thay đổi, cũng là chuyện thường tình, Trần Ngọc Lâu và những người khác có thể từ trên núi leo xuống, cũng không có gì lạ." Bên cạnh, Dương Tuyết Lệ lên tiếng.

"Theo tư liệu tôi tra được, Hiến Vương giỏi tà thuật, nuôi đủ loại bọ kỳ quái, đó mới là thủ đoạn lợi hại nhất, chúng ta tuy đã ra khỏi đường thủy, nhưng nguy hiểm thực sự, e rằng còn ở phía sau." Vân Thành từ xưa đến nay, nổi tiếng với việc nuôi trùng.

Cổ thuật nổi tiếng thiên hạ, chính là trồng trùng vào cơ thể người một cách thần không biết quỷ không hay, để khống chế sinh tử của người đó.

Cổ thuật chính là xuất phát từ Vân Thành.

Hiến Vương là người thống trị khu vực Vân Thành, biết nuôi

trùng cũng không có gì lạ.

Hồ Ba Y không khỏi cảm thán một tiếng.

“Hiến Vương thống trị một nơi nhỏ bé, lại xây dựng một lăng mộ lớn như vậy, quả thực là xa hoa lãng phí.” Lý Sinh khẽ gật đầu.

“Tương truyền Hiến Vương để xây dựng lăng mộ này, đã trưng phát một lượng lớn dân công, liên tục hai mươi bảy năm, số dân công xây mộ ở đây quanh năm lên tới mười vạn người.” Để trộm mộ Hiến Vương, Lý Sinh cũng đã tra cứu không ít tài liệu, đối với những lịch sử này đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Một con số kinh người.

Thời xưa điều kiện sống không tốt, xây mộ là một công việc lao động thể lực vô cùng nặng nhọc, giám công thường không từ thủ đoạn nào để thúc ép.

Một năm, số công nhân xây mộ chết đi hơn một phần mười, cũng là một con số không có gì lạ.

Hầu hết thời gian, những người bị trưng phát đi xây mộ tu lăng đều không sống được ba năm.

Nếu dân công ba năm thay một lần, thì số người có thể sống sót qua ba năm, có khi còn không đến một nửa.

Quanh năm đều duy trì trên mười vạn lao động, điều đó có nghĩa là, để xây dựng lăng mộ này, có thể có đến mấy chục vạn người dân vì thế mà bỏ mạng.

Sự tàn bạo của Hiến Vương, từ đó có thể thấy được một phần.

Những tài liệu lịch sử mà Lý Sinh tra cứu được cũng đều chứng minh điều này.

“Hiến Vương này, là một con quỷ hút máu đè nặng lên quảng đại

quần chúng nhân dân, là ma quỷ và đồ tể bức hại nhân dân.

Đã chết rồi, còn chiếm một ngôi mộ tốt như vậy, lại còn để vô số bảo bối chôn theo dưới lòng đất, chúng ta trộm mộ lần này, là để đòi lại công đạo cho quảng đại quần chúng nhân dân chịu khổ chịu nạn." Bàn Tử nói một tràng, vừa hùng hồn vừa khí phách ngút trời.

Đại Kim Nha giơ ngón tay cái lên.

"Bàn gia nói, quá có lý." "Bây giờ thời thế đã thay đổi, nhân dân lao động đã lật mình làm chủ, những kẻ phong kiến tàn độc như vậy, nên được thanh trừng, chúng ta lấy bảo bối trong mộ ra, cướp của người giàu chia cho người nghèo, hưởng ứng lời kêu gọi, làm giàu phát tài, đây chính là lẽ phải." Lý Sinh không khỏi đảo mắt một cái.

Những lời lẽ đường hoàng kiểu này, cũng chỉ có hai tên ngốc kia mới nói ra được.

Khoan, hình như mình cũng từng nói những lời tương tự thì phải?

Phỉ, phỉ, phỉ, quên hết đi, không có...

Lúc này, ra khỏi sơn động, họ đang ở dưới vách đá cheo leo của Đoạn Long Sơn.

Xung quanh đều là rừng rậm nguyên sinh, mênh mông bát ngát, có những loài hoa cỏ cây cối kỳ lạ mà họ không thể gọi tên.

Trong đó còn xen lẫn vô số khe rãnh, thung lũng sâu, suối khe và đầm nước hiểm trở.

Một vài thung lũng sâu, dưới ánh mặt trời có thể thấy rõ từng ngọn cỏ, từng bông hoa bên trong, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy sâu không lường được, thăm thẳm đến mức khiến người ta hoa cả mắt.

Chương 84

Một số nơi khác thì mây mù giăng lối, một khung cảnh vừa mông lung lại vừa thần bí.

Hồ Ba Y mở tấm bản đồ da người ra, xem đi xem lại kỹ càng nhưng vẫn mờ mịt, không tìm được đường.

Tấm bản đồ được vẽ từ mấy nghìn năm trước, nhưng tuế nguyệt biến thiên, bãi bể nương dâu, địa hình địa mạo đều đã thay đổi, làm sao có thể phân biệt rõ ràng được.

Bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước một.

Cả nhóm đâm đầu vào trong rừng rậm nguyên sinh, vừa đi vừa tìm.

Chẳng bao lâu, mặt trời đã lặn sau núi, bóng tối dần dần nuốt chửng mặt đất, khu rừng nguyên sinh được phủ lên một tấm màn đen kịt.

Đêm trong rừng nguyên sinh vô cùng nguy hiểm, rắn độc, bọ cạp độc, côn trùng độc không kể xiết, muỗi mòng lại càng nhiều không đếm xuể.

Bôn ba cả một ngày, ai nấy đều đã mệt, liền tìm một tảng đá xanh lớn, quét dọn sạch sẽ, lấy nhiên liệu ra nhóm lửa, chuẩn bị qua đêm tại đây.

Dương Tuyết Lệ tìm được một con suối gần đó, lấy một ít nước về.

Lý Sinh từ trong không gian giới tử lấy ra nồi dã ngoại, đun một ít nước sôi, lấy ra một phần mì sợi, dùng nồi dã ngoại để nấu.

Cục bông nhỏ vẫn luôn bám trên vai Lý Sinh ngủ.

Bất kể Lý Sinh làm động tác gì, cục bông nhỏ cũng như bị một thứ vô hình trói chặt, không hề bị rơi xuống.

Suốt đường đi, dù xảy ra chuyện gì, nó vẫn ngủ say như chết, không gì lay chuyển nổi.

Lúc này, ngửi thấy mùi mì sợi, nó đột nhiên ngẩng cái đầu nhỏ lên, dụi dụi mắt, rồi nhìn chằm chằm vào nồi mì.

"Đúng là một tên ham ăn." Lý Sinh thầm phàn nàn trong lòng.

Anh lấy một cái bát, múc cho tên ham ăn nhỏ một bát.

Cục bông nhỏ lập tức nhảy xuống, chạy đến bên bát, ăn ngấu nghiến.

Thân thể nó chỉ bằng nắm tay, trọng lượng cũng rất nhẹ, nhưng mỗi lần ăn lại gấp mấy lần trọng lượng cơ thể, cũng không biết nó chứa vào đâu nữa.

Mọi người ăn uống qua loa, quyết định thay phiên nhau ngủ, để lại một người canh gác.

Dù sao, trong khu rừng nguyên sinh này, nguy cơ rình rập khắp nơi, không ai dám chắc ban đêm sẽ không có độc trùng mãnh thú mò ra.

Bàn Tử một khi đã ngủ thì không ai gọi dậy nổi, nên y xung phong gác ca đầu tiên.

Những người khác mở túi ngủ ra, lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Bốn ba lâu như vậy, ai cũng đã mệt, Lý Sinh cũng nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

"Dậy đi, dậy đi..." Nửa đêm, Lý Sinh đột nhiên bị Bàn Tử gọi dậy.

Anh theo phản xạ tưởng đã đến giờ đổi ca.

“Ừm, cậu đi ngủ đi, tôi gác.” Không ngờ, Bàn Tử lại lắc đầu liên tục.

“Không, Lý ca, anh nghe thử âm thanh kia đi.” Lý Sinh vội vàng nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe thấy xung quanh truyền đến từng tràng tiếng nỉ non, âm thanh đó thê thảm dị thường, lúc ở phía đông lúc ở phía tây, lúc xa lúc gần, phiêu dạt không định.

Lúc này, những người khác cũng đã tỉnh, nghe thấy những âm thanh quái dị đó, ai nấy đều cảm thấy trong lòng có chút sởn gai ốc.

Âm thanh đó thực sự quá kỳ quái, có lúc cảm giác như nó đang ở ngay bên tai, nhưng lại chẳng có gì cả.

Lý Sinh nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh.

Kể từ sau khi huyết mạch nâng lên cửu phẩm, khả năng nhìn trong đêm của anh cũng như ban ngày, không có chút khác biệt nào.

Lúc này, anh nhìn theo hướng âm thanh phát ra, nhanh chóng phát hiện ra một vài điều bất thường.

Trong rừng cây, có mấy con chim trông rất cổ quái, âm thanh hẳn là do chúng phát ra.

Vị trí của những con chim này có xa có gần, con gần nhất đang ở trên cành cây cách đỉnh đầu mấy mét.

Những con chim ở các vị trí khác nhau thi nhau kêu, nên âm thanh nghe có vẻ phiêu dạt không định.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân, Lý Sinh lập tức cảm thấy có chút buồn cười.

Ban ngày đã trải qua quá nhiều chuyện, khiến mọi người bây giờ đều có chút hoảng sợ, cây cỏ cũng thành binh lính.

“Không sao, chỉ là một loại chim lạ thôi.” Lý Sinh giải thích cho mọi người, họ mới hiểu ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, sắc mặt Dương Tuyết Lệ lại đột nhiên thay đổi.

“Không đúng, đó là điêu ưng, chúng sẽ tấn công con người, mọi người cẩn thận.” Tiếng còn chưa dứt, một bóng đen lướt qua, Đại Kim Nha lập tức hét thảm một tiếng, một mảng da thịt trên tay đã bị xé toạc, để lộ ra khúc xương máu me đầm đìa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh đã vung lên.

Bóng đen kia chính là con điêu ưng, lúc này nó đang ngậm miếng thịt vừa xé từ tay Đại Kim Nha bay đi, nhưng đã bị đao quang của Hắc Thần Đao đuổi kịp.

Đao quang lóe lên, con chim rơi xuống.

“Bộp” một tiếng, rơi trên mặt đất.

Chương 85

Hồ Ba Y vội vàng lấy từ trong ba lô ra một lọ Vân Nam Bạch Dược, bôi cho Đại Kim Nha, sau đó dùng băng gạc băng lại.

Tốc độ bay của điêu ưng cực nhanh, nhanh hơn chim thường gấp bội, lúc lướt qua lại không một tiếng động.

"Phổ thức ăn của điêu ưng rất rộng, ngay cả hổ sư tử cũng là thức ăn của chúng." Dương Tuyết Lệ rất hiểu biết về loài sinh vật này.

"Thứ mà điêu ưng ăn nhiều nhất là các loài chim trên trời, vì vậy, tốc độ bay của chúng nhanh hơn chim thường rất nhiều, có thể đuổi kịp các loài chim khác và ăn thịt chúng." Đây là lần đầu tiên Lý Sinh nghe nói về loài sinh vật này.

Nhưng, đối với anh, điêu ưng cũng không có gì đáng sợ.

Tốc độ của chúng tuy nhanh, nhưng phản ứng của Lý Sinh còn nhanh hơn.

Tuy nhiên, không biết vì sao, trong lòng Lý Sinh lại đột nhiên dấy lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Trong đêm tối, dường như có một sự tồn tại đáng sợ đang thức tỉnh.

Sau khi bị Lý Sinh chém rơi một con, bầy điêu ưng không tấn công nữa, xung quanh lại chìm vào một khoảng lặng.

Ngoài tiếng hít thở và tiếng tim đập của mấy người, không còn chút động tĩnh nào khác.

Khu rừng rậm nguyên sinh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Đột nhiên, một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên.

Tiếng sấm dữ dội, núi sông dường như cũng bị chấn động.

Tia chớp rạch ngang bầu trời, chiếu sáng khắp nơi.

"Tôi thấy gì thế này?" Đại Kim Nha hét lớn một tiếng, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Lý Sinh quay đầu nhìn lại.

Tuy nhiên, xung quanh tối đen như mực, dù thị lực của Lý Sinh không bị bóng tối hạn chế, nhưng anh vẫn không phát hiện ra thứ gì bất thường.

Chỉ mơ hồ cảm nhận được trong rừng đang phảng phất một luồng không khí không lành, dường như đang nhen nhóm một biến cố kinh thiên động địa.

Đúng lúc này, bên tai Lý Sinh lại vang lên tiếng gõ "đông đông đông", âm thanh trầm đục vô cùng.

Hồ Ba Y đột nhiên lên tiếng.

"Tôi nghe âm thanh này, giống như quỷ gõ quan tài." Từ xưa các mô kim giáo úy khi xuống mộ, trong quan tài thường vang lên những âm thanh kỳ quái, gọi là quỷ gõ quan tài.

Nhưng, đa số trường hợp, đó thường là âm thanh do một số sinh vật sống dưới lòng đất tăm tối phát ra, chứ không phải thật sự là quỷ gõ quan tài.

Bây giờ đang ở trong rừng rậm nguyên sinh, sinh vật tự nhiên càng nhiều hơn, phát ra một vài tiếng động, vốn không có gì lạ.

Chỉ là âm thanh này, vô cùng quái dị.

Nó quái đản, lọt vào tai, có một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Vô cớ bắt đầu cảm thấy bực bội, chỉ muốn tìm thứ gì đó để phát

tiết.

“Đông đông đông!” Âm thanh quái dị lại vang lên.

Không giống do bất kỳ sinh vật nào phát ra, ngược lại giống như có người đang gõ một chiếc trống trầm.

Bàn Tử đột nhiên bắt đầu chửi ầm lên.

“Mẹ nó chứ, tiếng quỷ gì vậy?

Nghe mà bực mình thế không biết?

Lão tử chỉ muốn xé xác cái thằng gõ trống ra thành vạn mảnh.” Vừa chửi, y vừa lao đến gốc cây đa bên cạnh, đấm đá túi bụi vào cây.

Gõ trống?

Nghe tiếng chửi của Bàn Tử, trong đầu Lý Sinh lóe lên một ý nghĩ.

Lẽ nào, thật sự có thứ gì đó, đang ở trong rừng rậm nguyên sinh, gõ trống ư?

“Đông đông đông!” Tiếng trống trầm đục lại vang lên.

Ngoại trừ họ ra, trong khu rừng nguyên sinh này không thể có người khác.

Vậy tiếng trống đó, từ đâu mà ra?

Lý Sinh quay đầu nhìn mọi người, phát hiện mắt họ đều có chút đỏ ngầu.

Bàn Tử lại càng điên cuồng đá vào cây đa, phát tiết sự bực bội bất an trong lòng.

“Tiếng trống không ổn, mọi người mau bịt tai lại.” Dương Tuyết Lệ hét lên một tiếng.

Cô lấy từ ba lô ra nút bịt tai, nhanh chóng nhét vào, sắc mặt mới khá hơn một chút.

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha thấy vậy, cũng lấy một ít bông gòn, bịt tai lại.

Chỉ có Bàn Tử vẫn đang không ngừng đấm đá cây đa, miệng thì chửi bới không ngớt.

Đối với lời của Dương Tuyết Lệ, y dường như không nghe thấy.

Chương 86

Hồ Ba Y bước tới.

“Bàn Tử, tỉnh lại đi, đừng để tiếng trống câu mất hồn, làm mê muội tâm trí, mau dùng đồ bịt tai lại.” Không ngờ, Bàn Tử lại đẩy Hồ Ba Y ra.

“Bàn gia ta nam chinh bắc chiến, đạn như mưa, tên như rừng, bão táp phong ba nào mà chẳng sợ, chút tiếng trống vặt vãnh này mà có thể làm Bàn gia ta chùn bước sao.

Chiến đấu đi, hỡi dũng sĩ, chiến đấu đi, hỡi đồng chí, hãy để bão táp đến dữ dội hơn nữa.” Dương Tuyết Lệ hét lớn.

“Không ổn rồi, anh ta bị tiếng trống làm mê muội tâm trí rồi, mau đánh ngất anh ta đi.” Lúc này tai Hồ Ba Y đang nhét đầy bông, không nghe thấy lời của Dương Tuyết Lệ.

Nhưng Hồ Ba Y cũng là người vô cùng thông minh, lúc này thấy phản ứng của Bàn Tử như vậy, lập tức biết có chuyện không hay, đang định ra tay thì nghe một tiếng “bốp”, thân thể Bàn Tử đã mềm nhũn ngã xuống.

Người ra tay, tự nhiên là Lý Sinh.

Sau khi đánh ngất Bàn Tử, Lý Sinh lại đưa tay ôm lấy y.

Cân nặng của Bàn Tử chắc cũng phải hơn hai trăm cân, nhưng chút trọng lượng này đối với Lý Sinh mà nói, chẳng là gì cả.

Trong rừng nguyên sinh nguy cơ rình rập, phải đi tìm nguồn gốc của tiếng trống, không thể vứt Bàn Tử lại đây được.

Lúc này mọi người đều đã bịt chặt tai, cũng không nghe được âm thanh, đành phải vừa khoa tay múa chân, làm một loạt thủ thế, rồi

cùng nhau đi tìm nguồn gốc tiếng trống.

Tiếng trống thực sự quá quỷ dị, nếu không tìm ra, mọi người khó mà yên ổn.

Vừa đi được không xa, đột nhiên, lại có một con điêu ưng tấn công.

Lý Sinh đã có chuẩn bị, Hắc Thần Đao bay ra, lại chém chết thêm một con.

Loại điêu ưng này khi bay vốn không một tiếng động, lúc này lại dùng đồ bịt tai, càng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì.

Cũng may mắt của Lý Sinh không bị bóng đêm ảnh hưởng, mới có thể chém chết nó gọn gàng như vậy.

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha lại được một phen kinh hãi.

Đối với cuộc tấn công của điêu ưng, họ hoàn toàn không nhận ra.

Nếu không có Lý Sinh ở đây, e rằng hai người chết thế nào cũng không biết.

Sắc mặt Dương Tuyết Lệ trước sau vẫn vô cùng nghiêm nghị.

Tiếng trống trong bóng tối, là một nguy cơ chưa từng gặp.

Bất kể là tống tử cương thi, hắc hung bạch hung, tinh linh quỷ quái, chỉ cần tìm được, sẽ luôn có cách đối phó.

Nhưng tiếng trống quỷ dị trước mắt, lại cho người ta cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

May mà sau khi bịt tai lại, uy hiếp liền biến mất, trong lòng cũng không còn cảm thấy bực bội nữa.

Nhưng vốn đã ở trong rừng rậm nguyên sinh tăm tối, lại mất đi cảm giác đối với âm thanh, không nghi ngờ gì lập tức cảm thấy nguy

cơ trùng trùng.

Hơn nữa, sau khi bịt tai, một vấn đề mới lại nổi lên.

Nếu không nghe được âm thanh, thì làm sao tìm được nguồn gốc của âm thanh đây?

Chẳng phải đã rơi vào ngõ cụt sao?

Đúng lúc này, chỉ thấy Đại Kim Nha khoa tay múa chân, chỉ về phía một cây đa khổng lồ.

Lý Sinh nhìn kỹ, vẫn chưa phát hiện có gì bất thường.

Đúng lúc này, chân trời đột nhiên lại lóe lên một tia chớp, chiếu sáng cả bầu trời.

Trong khoảnh khắc đó, trong mắt Lý Sinh, rõ ràng nhìn thấy một khuôn mặt người khổng lồ.

Khuôn mặt đó gần như chiếm hết nửa bầu trời, trên mặt đầy những vết lồi lõm, dường như có những mảng da bị thiếu, mắt cũng trống rỗng, nhưng lại như đang nhìn chằm chằm vào họ.

Khi Lý Sinh nhìn về phía khuôn mặt đó, khuôn mặt đột nhiên cười.

Nụ cười đó, còn khó coi hơn cả khóc, cũng đáng sợ hơn nhiều, khiến người ta sởn hết cả gai ốc.

Khoảnh khắc tiếp theo, tia chớp biến mất, khuôn mặt người cũng theo đó biến mất không thấy đâu.

Mắt của Lý Sinh, dù đêm cũng có thể thấy vật, không khác gì ban ngày, nhưng vẫn không tìm thấy nửa phần dấu vết tồn tại của khuôn mặt đó.

Lúc này, ngay cả Lý Sinh cũng có chút ngây người.

Nếu đó là cương thi quỷ quái, thì cũng quá lớn rồi đi.

Chỉ riêng khuôn mặt đó, đã lớn hơn một ngọn núi, gần như chiếm nửa bầu trời.

Thế gian làm sao có thể có cương thi lớn như vậy?

Đại Kim Nha lại càng run lẩy bẩy, miệng lẩm bẩm.

Lúc này, mọi người đều bịt tai, tự nhiên cũng không nghe thấy y nói gì.

Trong lúc mọi người đang kinh hãi, lại có điêu ưng đột nhiên tấn công.

Lần này, không phải một con, mà là hai con.

Chương 87

Nhưng tốc độ của điêu ưng tuy nhanh, Lý Sinh ra tay còn nhanh hơn.

Đao quang của Hắc Thần Đao lóe lên, hai con điêu ưng liền rơi xuống.

Lý Sinh do dự một chút, rút nút bịt tai ra.

"Đông đông đông!" Tiếng trống trầm đục khiến người ta bực bội lại vang lên.

Tiếng trống đó khó chịu như vậy, nếu cứ nghe tiếp, tám phần sẽ khiến người ta phát điên.

Có lẽ vì mọi người vẫn chưa phát điên, khiến sự tồn tại chưa biết "gõ trống" kia cực kỳ không vui.

Lúc này tiếng trống, gõ càng dồn dập hơn.

"Đông đông đông..." Liên miên không dứt.

Lý Sinh nghe một lúc rồi vội vàng bịt tai lại.

Âm thanh quỷ dị khó nghe như vậy, không ai muốn nghe thêm.

Cả nhóm đi về phía hướng âm thanh truyền đến.

Càng đi về phía trước, trong lòng càng cảm thấy bực bội.

Mặc dù đã bịt chặt tai, nhưng thực tế không thể bịt hoàn toàn, vẫn có những âm thanh nhỏ mơ hồ truyền vào, khiến người ta bực bội không yên.

Trước đó ở xa còn đỡ, lúc này càng đi càng gần, cảm giác đó cũng càng mãnh liệt hơn.

Sắc mặt mọi người đều không tốt, nguồn gốc tiếng trống chưa tìm được, khuôn mặt lớn quỷ dị vừa xuất hiện trên trời, lại càng như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng mọi người, không thể xua đi.

Ai biết được khuôn mặt đáng sợ nanh ác, lại chiếm gần nửa bầu trời đó, rốt cuộc là chuyện gì?

Theo lý mà nói, âm thi quái vật, sợ nhất là sấm chớp.

Sao lại có thể theo tia chớp mà xuất hiện khuôn mặt đáng sợ như vậy?

Lý Sinh cố nén sự bất an trong lòng, từng bước đi về phía trước.

Bầy điêu ưng vẫn vây quanh, nhưng không dám manh động nữa.

Nhưng bị những thứ đáng ghét này theo dõi, cũng đủ phiền phức rồi.

Đi được một đoạn, trong rừng đột nhiên trở nên yên tĩnh như chết, những con điêu ưng vốn không ngừng tấn công, đều biến mất không thấy đâu.

Lý Sinh dừng bước, rút nút bịt tai ra, liền phát hiện trong rừng không còn bất kỳ âm thanh nào, yên tĩnh đến mức kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Tất cả động vật, dường như đều đã chết hết.

Lý Sinh không khỏi khẽ nhíu mày, lại thấy chân trời mây mù dày đặc, một vệt ráng hồng rạch qua khe mây, rải những tia nắng ban mai đầu tiên vào khu rừng quỷ dị này.

Dường như trong khoảnh khắc trời sáng, yêu ma quỷ quái trong rừng núi đều biến mất hết.

Phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Nhìn ánh nắng nơi chân trời, mọi người đều có cảm giác như vừa

từ cõi chết trở về.

Dường như ánh mặt trời đã kéo họ từ Quỷ Môn Quan trở lại.

Lý Sinh thở ra một hơi dài, bỏ nút bịt tai ra.

Lúc này, tiếng trống quỷ dị đã biến mất, không cần phải bịt tai nữa.

Sắc mặt của mọi người đều vô cùng khó coi.

Ai nấy đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu, vô cùng nặng nề.

Dương Tuyết Lệ lên tiếng trước.

"Tiếng trống tối qua, tôi đã từng thấy ghi chép trong sách cổ." Lý Sinh ngẩn người, không ngờ Dương Tuyết Lệ lại có kiến thức sâu rộng như vậy, liền ra hiệu cho cô nói tiếp.

"Để chuẩn bị cho chuyến đi Trùng Cốc ở Vân Nam, tôi đã tra cứu rất nhiều tài liệu, trong đó có một cuốn sách cổ từng đề cập rằng Hiến Vương có một chiếc Thần Cổ." "Âm thanh do Thần Cổ phát ra, vô cùng quỷ dị, chỉ cần gõ trống, liền có thể khiến người ta phát điên, cuối cùng tự tàn sát lẫn nhau mà chết." Hồ Ba Y có chút không dám tin.

"Thế gian thật sự có loại trống kỳ diệu như vậy sao?" Dương Tuyết Lệ liền giải thích.

"Phạm vi sóng âm mà con người có thể nghe được là có hạn, có những sóng âm không nằm trong phạm vi tiếp nhận của tai người, nhưng chúng vẫn tồn tại, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến chúng ta." "Chúng ta có nhiều cảm nhận khác nhau về âm thanh, có những âm thanh cảm thấy êm tai, có những âm thanh cảm thấy chói tai, âm thanh êm tai nghe sẽ khiến người ta thoải mái, cũng chính vì vậy, thế gian mới sản sinh ra các loại âm nhạc." "Có một số sóng âm, chỉ cần người nghe thấy, sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu, sẽ kích thích thần kinh

của con người, khiến thần kinh suy nhược, từ đó trở nên mất trí thậm chí phát điên, đều là những chuyện có thể xảy ra." "Cái gọi là Thần Cổ, hẳn là lợi dụng nguyên lý này, dùng chất liệu cực kỳ đặc thù chế tạo thành, khiến nó có thể phát ra âm thanh làm người ta chán ghét, phản cảm, buồn nôn." "Hiến Vương hẳn là đã bố trí Thần Cổ ở gần Trùng Cốc, khiến nó phát ra âm thanh khiến người ta khó có thể chịu đựng, kích thích thần kinh của con người." Nghe Dương Tuyết Lệ giải thích như vậy, Lý Sinh khẽ gật đầu, nhưng vẫn có một số thắc mắc.

"Nếu thật sự là như vậy, vậy tại sao trời vừa sáng, tiếng Thần Cổ liền biến mất?" Điểm này hoàn toàn không hợp lý.

Hồ Ba Y chen vào.

"Tôi nghĩ, nhất định có một sự tồn tại nào đó đã gõ Thần Cổ.

Tối qua lúc trời tối, Thần Cổ cũng không vang lên, mãi cho đến sau khi có sấm..." Nói đến đây, Hồ Ba Y đột nhiên vỗ đùi.

"Đúng rồi, sấm sét, sau khi có sấm sét, tiếng trống mới vang lên." Lý Sinh và Dương Tuyết Lệ nhìn nhau.

Quả thực không sai, sau khi tiếng sấm vang lên, tiếng trống mới đột nhiên vang lên.

Lúc này, Đại Kim Nha lên tiếng.

Chương 88

“Liệu có phải khuôn mặt đó đã gõ Thần Cổ không?” Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người lập tức chùng xuống.

Khuôn mặt khổng lồ đó thực sự quá chấn động.

Hình ảnh kinh người đó, vẫn luôn luẩn quẩn trong đầu không thể xua đi.

“Chắc là không phải đâu, nếu thật sự là khuôn mặt khổng lồ đó, tiếng trống vang lên, hẳn phải lớn hơn nhiều.” Nói đến đây, Hồ Ba Y dừng lại, nói ra suy đoán trong lòng.

“Hoặc có lẽ, sấm sét trên trời, chính là khuôn mặt khổng lồ đó?” Mọi người lập tức chìm vào im lặng.

Khuôn mặt khổng lồ và sấm sét, đồng thời xuất hiện, khiến người ta không khỏi nảy sinh liên tưởng như vậy.

Nhưng điều đó cũng quá hoang đường, làm sao có thể có sự tồn tại kinh người như vậy?

“Nghe nói Hiến Vương xây lăng mộ này là để sau khi chết được thăng tiên, chẳng lẽ ông ta thật sự đã thành tiên rồi sao?” Đại Kim Nha nói ra suy đoán trong lòng.

Vấn đề này không có câu trả lời, mọi người đều đang vắt óc suy nghĩ.

Lý Sinh đột nhiên nhớ ra, Bàn Tử vẫn đang bị anh xách trên tay.

Lý Sinh liền đặt Bàn Tử xuống, dùng sức bấm vào huyệt nhân trung, Bàn Tử mới từ từ tỉnh lại.

“Tối qua tôi làm sao vậy?” Bàn Tử sờ sờ sau gáy, cảm thấy đầu

đau từng cơn.

Hồ Ba Y nhìn y một cách sâu sắc.

"Đồng chí Vương Bàn Tử, ý chí của cậu không đủ kiên định, tư tưởng không đủ trong sáng, bị tiếng trống làm mê muội tâm trí, suýt chút nữa lầm đường lạc lối, gây ra sai lầm lớn." Bàn Tử đột nhiên vỗ đầu.

"Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, tôi nghe thấy một loại tiếng trống rất khó chịu, khó nghe chết đi được, nghe mà lão tử chỉ muốn giết người, sau đó thì không biết gì nữa." Nói đến đây, y lại đột nhiên hỏi.

"Sao rồi?

Có tìm thấy kẻ gõ trống không, Bàn gia ta phải cho hắn biết tay, để hắn hối hận vì đã đến thế giới này." Nói xong, Bàn Tử đưa mắt nhìn về phía Lý Sinh.

Dù sao, trong mắt y, Lý Sinh gần như là một sự tồn tại toàn năng.

Nếu có ai đó có thể tìm ra kẻ gõ trống, đó nhất định là Lý ca.

Lý Sinh khẽ thở dài.

"Cậu nghĩ ở nơi này, ngoài chúng ta ra, còn có người khác sao?" Bàn Tử đột nhiên vỗ đùi.

"Đúng vậy, ngoài chúng ta ra, ai có thể vượt qua trùng trùng quan ải để vào đây chứ?

Tôi đúng là hồ đồ rồi." Y đột nhiên nhận ra.

"Nếu vậy, tối qua gõ trống, e rằng chỉ có thể là đại tống tử?" Lý Sinh lắc đầu.

"Chúng ta không tìm thấy, bây giờ xem ra, mọi thứ đều là ẩn số." Bàn Tử nghe vậy, không khỏi có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó lại cổ vũ một câu.

“Không sao, tối qua mọi người đều quá mệt, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay nhất định phải tìm ra cái kẻ gõ trống đó, tôi không tin vào tà ma.” Đại Kim Nha lại mặt mày khổ sở.

“Bàn gia, đừng đùa nữa, lần này, tôi chỉ sợ chúng ta gặp phải phiền phức thật rồi.” Bàn Tử ngẩn người.

“Sao vậy?” Đại Kim Nha liền đem chuyện khuôn mặt khổng lồ, kể lại một lượt.

Y là người đầu tiên nhìn thấy.

Lúc tiếng sấm đầu tiên vang lên, Đại Kim Nha vừa hay quay mặt về hướng đó, nên đã thấy rất rõ.

Sau đó mọi người lại cùng nhau nhìn thấy một lần nữa.

Bây giờ, trong lòng Đại Kim Nha không khỏi hoảng hốt từng cơn.

Khuôn mặt khổng lồ như vậy, lại còn nanh ác đáng sợ như thế, thực sự quá đáng sợ.

Không ngờ, Bàn Tử nghe Đại Kim Nha kể xong, lại cười ha hả, không hề có vẻ sợ hãi.

“Theo tôi thấy, mọi người đừng lo lắng, trên đời làm gì có con tống tử nào lớn như vậy, mặt to bằng nửa bầu trời, làm sao có thể chứ?” “Nếu thật sự như vậy, con tống tử đó chỉ cần giơ một ngón tay lên, là đã nghiền chết chúng ta rồi, giống như trời sắp sập vậy, ai mà đỡ nổi?” “Chúng ta phải có tinh thần lạc quan, dũng cảm không sợ hãi, đừng có lo bò trắng răng.” “Hơn nữa, con tống tử đó không ra tay đối phó chúng ta, hoặc là có điều gì đó kiêng kị, hoặc là căn bản không thèm để ý đến chúng ta, bất kể là loại nào, chúng ta đều không cần phải sợ.” Lời nói của Bàn Tử, ngược lại có vẻ thấu tình đạt lý, mọi người đều khẽ gật đầu.

Nếu khuôn mặt khổng lồ đó, thật sự là sự tồn tại trong mộ Hiến

Vương, hoặc là bảo vệ mộ Hiến Vương, thì những kẻ vào trộm mộ như họ, sớm đã bị nó một tát vỗ chết hết rồi, làm sao có thể sống sót khỏe mạnh được?

Nếu đối phương không ra tay, vậy có lẽ cũng không đáng sợ như tưởng tượng, chỉ là hình ảnh hiện ra trên trời có vẻ dọa người mà thôi.

Nói đến đây, trong đầu Lý Sinh đột nhiên lóe lên một tia sáng, nghĩ đến một khả năng khác.

"Có khả năng nào, khuôn mặt khổng lồ chúng ta thấy tối qua, chỉ là một loại ảo ảnh không?" Lý Sinh nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đúng như Bàn Tử nói, trong mộ Hiến Vương, không thể nào có một con tống tử khổng lồ như vậy tồn tại được.

Thứ mà họ nhìn thấy, tám phần là một loại ảo ảnh, vì vậy, Lý Sinh lập tức nghĩ đến hiện tượng ảo ảnh.

Mắt Dương Tuyết Lệ sáng lên, nhưng ngay sau đó lại đưa ra nghi vấn.

"Ảo ảnh là hư ảnh được hình thành do ánh sáng phản xạ từ các vật thể trên mặt đất bị khúc xạ qua khí quyển.

Bản chất của nó là một hiện tượng quang học." "Nếu xuất hiện lầu đài thành quách thì không có gì lạ, nhưng thứ chúng ta nhìn thấy, lại là một khuôn mặt quái dị khổng lồ chiếm gần nửa bầu trời, khuôn mặt người nào có thể phản xạ ảo ảnh thành một hư ảnh khổng lồ như vậy?" Điều này quả thực không hợp lý.

Một khuôn mặt người bình thường thì lớn bao nhiêu chứ.

Chương 89

Dù khí quyển có khúc xạ thế nào, cũng không thể hình thành nên khuôn mặt quái dị có thể chiếm nửa bầu trời.

Mọi người vò đầu bứt tai, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

“Theo tôi thấy, chúng ta cũng đừng nghĩ nữa.

Tục ngữ có câu: thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.” “Chúng ta đã đến đây rồi, vậy thì cứ với lòng dũng cảm không sợ hãi, tiếp tục đi tiếp.” “Chỉ cần tư tưởng chúng ta không trì trệ, ý chí kiên định, bất kể là ngưu quỷ xà thần, tất cả đều không cản được chúng ta.” Bàn Tử ngược lại tỏ ra vô cùng lạc quan.

Lý Sinh cười vỗ tay.

“Bàn Tử nói có lý, sâu sắc, tôi thấy chúng ta đừng nghĩ nữa, tranh thủ thời gian, tiếp tục tìm kiếm lối vào Trùng Cốc.” Nghe lời Lý Sinh, mọi người đều gật đầu.

Tình hình hiện tại, nghĩ nhiều cũng vô ích, cũng chỉ có thể đi từng bước một.

Đại Kim Nha đột nhiên chỉ về phía mặt trời mọc.

“Tôi cảm giác ở đó hình như có thứ gì đó, đang lấp lánh phát sáng.” Lý Sinh nhìn theo hướng y chỉ, nhưng chỉ thấy ở đó có một cây đại thụ cao chọc trời, vượt lên trên cả khu rừng, ngạo nghễ nhìn bốn phương.

Tục ngữ có câu: cây cao hơn rừng, gió sẽ quật gãy.

Vì vậy nói chung, cây cối trong rừng, chiều cao không chênh lệch nhiều.

Cao quá, sẽ dễ bị gió thổi gãy, cũng dễ bị sét đánh trúng.

Nhưng nơi họ đang ở, xung quanh đều bị núi cao bao bọc, gió lớn bên ngoài không thổi vào được, nên có không ít cây cao đến dọa người.

Cây mà Đại Kim Nha chỉ, cao chắc cũng phải bảy tám mươi mét, thân cây vô cùng to lớn, như một tòa nhà chọc trời cắm thẳng xuống đất.

Càng kinh ngạc hơn là tán cây đó, lan rộng ra bốn phía, che phủ một vùng đất khá lớn.

Độc mộc thành lâm.

"Ở đó chỉ có một cây đại thụ, làm gì có thứ gì lấp lánh phát sáng?" Bàn Tử nhìn qua nhìn lại, không phát hiện ra.

"Thật mà, đổi vị trí khác nhìn xem." Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Lý Sinh đi mấy bước, lại nhìn về phía cây đó.

Quả nhiên thấy ánh nắng xuyên qua kẽ lá, phía trên tán cây xuất hiện một vầng sáng màu tím nhạt.

"Đi, chúng ta qua đó xem." Cả nhóm nhanh chóng đi đến dưới gốc cây.

Thân cây này, chắc phải hai mươi người ôm mới xuể.

Lý Sinh lấy Hắc Thần Đao ra, như cắt đậu hũ, nhanh chóng khoét trên thân cây từng cái lỗ nhỏ có thể đưa tay chân vào, sau đó, lần lượt leo lên, vừa leo vừa khoét.

Không bao lâu, Lý Sinh đã khoét ra một hàng lỗ thẳng tắp lên trên.

Hai chân một tay đặt vào trong lỗ, thân thể áp sát vào cây, từ trên nhìn xuống, giống như đang dán mình trên vách đá cheo leo.

May mà với sức mạnh hiện tại của Lý Sinh, giữ vững cơ thể vô

cùng dễ dàng.

Mặc dù trông có vẻ kinh người, nhưng trong lòng lại vô cùng vững vàng.

Chẳng bao lâu đã leo lên đỉnh cây, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Một cây cổ thụ ngàn năm, vô cùng to lớn, ngoài ra, không có gì đặc biệt.

Lý Sinh đang chuẩn bị xuống, mắt lại đột nhiên bị một vật hấp dẫn.

Ở một chỗ chạc cây phía dưới, có một nửa chiếc quan tài trong suốt tựa ngọc tựa pha lê, sáng bóng vô cùng, ở trạng thái bán trong suốt.

Bên ngoài có một lớp màu trắng sữa mỏng như cánh ve, bên trong dần dần chuyển sang màu đỏ, càng vào trong màu càng đậm, giống như chứa đầy máu tươi màu đỏ sẫm.

Phần lớn quan tài bị các loại thực vật ký sinh bao bọc, khó có thể nhìn thấy toàn bộ.

Một chiếc quan tài ngọc vô cùng hiếm thấy, được làm từ ngọc thạch bán trong suốt, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ, trông giống như máu tươi.

Không có ai lại chôn quan tài trên cây.

Đã tìm thấy thứ gì đó, Lý Sinh liền thả dây thừng xuống, để những người bên dưới bắt lấy dây thừng, thuận theo con đường lỗ đã khoét trước đó, leo lên cây.

Đại Kim Nha thân thủ không tốt, không muốn leo lên cây cao như vậy, liền ở lại bên dưới chờ.

Bàn Tử vừa thấy quan tài ngọc, trước tiên là ngẩn người, sau đó nhìn về phía Hồ Ba Y.

"Lão Hồ, không phải ông nói thiên hạ không có mộ địa quan tài nào ông không biết sao?

Quan tài chôn trên cây, là chuyện gì vậy, có thể giải thích được không?" Hồ Ba Y khẽ lắc đầu.

"An táng người chết, xưa nay đều chú trọng 'phụ dương bão âm, y sơn bằng thủy', làm gì có chuyện treo trên cây?" "Từ xưa xây mộ, cũng đều chú trọng có đồi có cây, nhưng cây phải trồng trước ụ đất, để lăng mộ có được thế cục che chở con cháu, làm gì có chuyện đặt quan tài lên thân cây, cũng không ra thể thống gì." "Hơn nữa, cây già là đứng đầu trong ngũ hại của âm trạch, có cây già sẽ tranh phong đoạt khí, tai họa cho con cháu, di độc vô cùng, ai lại đặt quan tài trong cây chứ?" Hồ Ba Y càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu.

Vân Nam tuy là khu vực biên cương, nhưng cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa Hán, lý luận về hạ táng không chênh lệch nhiều, sao lại xuất hiện hiện tượng kỳ quái như vậy?

Trong chiếc quan tài ngọc trong suốt kia, dường như chứa đầy máu tươi, lại là máu của ai?

Bàn Tử cười ha hả.

"Hóa ra ông cũng không biết à, vậy sau này bớt khoác lác đi." "Không chừng, trong mộ chôn kẻ thù của Hiến Vương, Hiến Vương hận kẻ đó đến xương tủy, mới chôn hắn ở đây, để con cháu đời sau của hắn, đều phải chịu di độc tai họa." Dương Tuyết Lệ vì lời nguyền trong dòng họ, liền đưa ra suy đoán như vậy.

Hồ Ba Y liên tục lắc đầu.

Chương 90

"Nếu thật sự là kẻ thù không đội trời chung, trực tiếp giết hắn và con cháu đời sau của hắn là được rồi, nếu con cháu hắn có người trốn thoát, cũng có những cách âm độc hơn để đối phó với thi thể, làm sao có thể dùng quan tài ngọc tốt như vậy để mai táng?" Lý Sinh suy nghĩ một lúc, chậm rãi lên tiếng.

"Hiến Vương sùng bái vu thuật tà đạo, một lòng chỉ muốn tu tiên, các trọng thần bên cạnh, cũng đa phần là thuật sĩ." "Truyền thuyết mộ Hiến Vương nằm ở một nơi có thủy long vựng độc nhất vô nhị trên thế gian, giống như động phủ của thần tiên." "Nếu truyền thuyết này là thật, vậy xung quanh chủ mộ của Hiến Vương sẽ có các lăng mộ bồi táng được đặt theo vị trí các vì sao." "Quan tài trên cây này chính là như vậy, người được chôn bên trong, tám phần là một phương sĩ tu đạo bên cạnh Hiến Vương.

Người tu đạo thường không theo lẽ thường thế tục, được chôn trên cây, cũng không có gì lạ." Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ đều liên tục gật đầu, cảm thấy suy đoán của Lý Sinh có lý.

Bàn Tử có chút không kiên nhẫn.

"Quản nhiều thế làm gì, quan trọng nhất là có minh khí đáng tiền không, chúng ta xem thử trong quan tài có gì không, làm một phát khai môn hồng." "Tôi sớm đã thấy Hiến Vương cái lão tống tử đó không phải là thứ tốt lành gì, đồ của hắn, đều là do tàn khốc bóc lột của quảng đại quần chúng nhân dân mà có, đều là của bất nghĩa, chúng ta lấy ra, cũng là để trút giận cho quần chúng cơ sở đang phải chịu khổ chịu nạn." Nói xong, Bàn Tử liền lấy ra một cây dao rựa, bắt đầu chặt những dây leo quấn quanh quan tài.

Quy củ của mô kim giáo úy là trời tối động thủ, gà gáy dừng tay, nhưng lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Hồ Ba Y liền lấy ra một tấm gương âm dương, chiếu vào quan tài, để phòng dính phải âm khí không sạch sẽ.

Sau đó, y lấy ra móng dò âm, mở đinh quan tài.

Không ngờ, vừa mới khẽ dịch chuyển nắp quan tài, đột nhiên, trên bầu trời quang đãng, một tiếng sấm vang lên.

Bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, không biết từ lúc nào, xuất hiện một đám mây đen dày đặc, nhanh như ngựa phi, lan ra giữa không trung, và nhanh chóng lan rộng, chẳng mấy chốc đã bao phủ cả bầu trời trên đầu.

Trong chớp mắt, ban ngày biến thành đêm đen.

Bầu trời đen như đáy nồi, úp ngược trên đầu, sấm sét nối tiếp nhau.

Trời đất biến sắc...

Trời đất biến sắc nhanh đến vậy, một giây trước còn quang đãng vạn dặm, một khắc sau đã mây đen phủ kín, khiến người ta không thở nổi.

Giữa ban ngày ban mặt, tại sao lại đột nhiên xảy ra biến hóa lớn như vậy?

Trong khoảnh khắc, không khí tràn ngập một luồng tà khí âm u, phảng phất như đang nhen nhóm một biến cố kinh thiên động địa.

Sấm chớp giăng kín bầu trời, dệt thành một tấm lưới trời lộng lẫy mà ma quái.

Thiên uy thật đáng sợ.

Dường như có thứ gì đó, đã chọc giận ông trời.

Lý Sinh nhìn sắc trời, lại quay đầu nhìn mọi người, nhưng phát hiện Bàn Tử đột nhiên biến mất không thấy đâu.

"Có ai thấy Bàn Tử đâu không?" Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ đều lắc đầu.

Mọi người vội vàng tìm kiếm bốn phía, một người sống sờ sờ như vậy, trong nháy mắt đã biến mất đâu rồi?

Ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Bầu trời vẫn đen kịt đáng sợ, chỉ có ánh chớp lúc lóe lúc tắt.

May mà mắt của Lý Sinh không bị bóng tối ảnh hưởng, anh nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh quan tài ngọc, có một chiếc giày, không phải của ai khác, chính là chiếc Bàn Tử đang đi.

Sấm chớp vẫn đang gầm vang.

Đúng lúc này, bên trong chiếc quan tài ngọc chưa mở, đột nhiên truyền đến mấy tiếng gõ "bộp bộp bộp".

Âm thanh trầm đục quỷ dị, đập vào lòng người, còn kinh tâm động phách hơn cả tiếng sấm trên trời.

Hồ Ba Y kinh hãi thất sắc.

"Bàn Tử không phải đã chạy vào trong quan tài rồi chứ?" Quan tài chưa mở, ngay cả khe hở cũng bị thạch cao bịt kín, Bàn Tử to lớn như vậy, làm sao vào trong được?

Nhưng nếu không phải Bàn Tử, vậy tiếng gõ trong quan tài, từ đâu mà ra?

Theo lý, cho dù có xảy ra thi biến, cũng nên là sau khi mở quan tài, huống chi bây giờ là ban ngày.

Hồ Ba Y lo lắng, vội vàng động thủ, nhanh chóng cạy bỏ lớp thạch cao trên khe hở nắp quan tài, để cứu Bàn Tử ra.

Tiếng gõ trong quan tài vẫn đứt quãng truyền ra, lúc nhanh lúc chậm, lúc có lúc không, rồi dần dần không còn động tĩnh.

Hồ Ba Y lập tức toát mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ Bàn Tử chắc xong rồi.

Giao tình nhiều năm, tình cảm sâu đậm, Bàn Tử chết ở đây, y không khỏi đau lòng.

Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay, không biết từ đâu thò ra, nắm lấy mắt cá chân của Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y kinh hãi, theo bản năng cầm xẻng công binh, một xẻng bổ xuống.

Bên cạnh, Lý Sinh mắt nhanh tay lẹ, giữ chặt lấy chiếc xẻng.

"Đừng manh động, xem là ai đã?" Hồ Ba Y vội vàng quay đầu nhìn lại, bàn tay bên dưới, là của Bàn Tử.

Lúc này y đang từ một cái hang cây chui lên, mới vừa ló đầu ra.

Hóa ra ở đây có một cái hang cây, miệng hang mọc đầy các loại thực vật ký sinh rậm rạp, che khuất miệng hang, giống như một cái bẫy tự nhiên.

Vừa rồi lúc có sấm sét, Bàn Tử theo bản năng lùi lại một bước, vừa hay rơi vào trong hang cây.

Lúc đó mây đen dày đặc, sấm chớp lóe lên, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào đó, tự nhiên không ai nhìn thấy Bàn Tử rơi xuống.

Cũng may dưới hang cây toàn là sinh vật mục nát, Bàn Tử ngã xuống, cũng không sao, lại leo lên được.

Chương 91

Thấy Bàn Tử bình an vô sự, Hồ Ba Y lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng y đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Tiếng gõ trong quan tài, không phải của Bàn Tử, vậy là của ai?

Lẽ nào ban ngày cũng có thể có cương thi hoạt động sao?

Hồ Ba Y trong lòng bất an, liền mở miệng đề nghị.

"Theo tôi thấy, chúng ta xuống trước đi, sấm chớp đùng đùng, lỡ như đánh trúng cái cây này, thì chúng ta đều toi đời." Lý Sinh nhìn sắc trời, sấm chớp vẫn liên miên không dứt.

"Tôi thấy không sao, cây cổ thụ này mọc ở đây, ít nhất cũng mấy nghìn năm, nhưng chưa từng bị sét đánh, chứng tỏ trên ngọn núi gần đây, nhất định có thứ gì đó có thể tránh sấm sét." Nghe Lý Sinh nói vậy, mọi người lập tức yên tâm hơn không ít.

Đúng vậy, cây mọc mấy nghìn năm đều không có vấn đề gì, sao có thể trùng hợp đến vậy, vừa leo lên cây đã xảy ra chuyện chứ?

Nhưng, nhìn mây sấm nơi chân trời, Hồ Ba Y vẫn cảm thấy trong lòng bất an.

Dương Tuyết Lệ ngẩng đầu nhìn trời.

"Thời tiết trong núi hay thay đổi, mây sấm một lát nữa chắc sẽ tan." Quả nhiên, một lát sau, sấm chớp quả nhiên đã dịu đi không ít, chỉ thỉnh thoảng vang lên.

Nhưng mây đen vẫn dày đặc, sắc trời cũng vô cùng u ám.

Bàn Tử càng ngày càng không kiên nhẫn.

"Chúng ta không thể chờ được nữa, mau mở quan tài, lấy minh

khí, rồi tìm chỗ nghỉ ngơi, buổi tối trong rừng tà môn lắm." Lý Sinh khẽ gật đầu.

Ánh mắt của mọi người lại đổ dồn vào chiếc quan tài ngọc đó, không thể cứ lãng phí thời gian ở đây.

Thế là mọi người cùng nhau động thủ, dịch chuyển nắp quan tài ngọc ra.

Trong quan tài ngọc đầy ắp chất lỏng đỏ đến mức ngả sang màu tím, không khác gì huyết tương, cũng tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia kinh ngạc.

Quan tài đặt trên cây mấy nghìn năm, dù lúc đó trong quan tài là máu tươi, lúc này cũng nên đã biến chất từ lâu, sao lại có thể bảo quản tươi mới như vậy?

Bàn Tử dùng móng dò âm, thọc vào trong chất lỏng, vớt hai lần, lôi ra một thi thể lão già béo ú.

Lão già có một khuôn mặt ngựa, râu tóc đều bạc trắng.

Ngâm trong "máu" mấy nghìn năm, diện mạo lão già vẫn còn nguyên vẹn như lúc sống, dường như vừa mới qua đời.

Chất lỏng màu đỏ tươi chảy xuống từ người lão, từ miệng mũi mắt tai đều không ngừng có dịch đỏ trào ra, trông vô cùng rợn người.

Bàn Tử dịch chuyển thi thể ra, xem trong quan tài có bảo bối gì không, liền dùng sức kéo thi thể, nhưng cũng không kéo nổi.

"Kỳ lạ, sao thi thể lại nặng như vậy?" Ánh mắt Lý Sinh khẽ lóe lên, liền đưa tay giúp Bàn Tử, mới kéo được thi thể ra.

Chỉ thấy phần dưới vai của thi thể, quấn một con mãng xà khổng lồ đã bị lột da.

Thi thể rắn và thi thể người hòa làm một thể, không thể tách rời.

Trên thi thể rắn mọc đầy vô số sợi thịt màu đỏ, thỉnh thoảng lại co giật, như thể vẫn còn sống.

Âm thanh va đập vào quan tài vừa rồi, hẳn là do thứ này gây ra.

Lý Sinh khẽ nhíu mày, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng chưa từng có, ánh mắt nhìn về phía thi thể rắn, quan sát kỹ lưỡng.

Trên thân thi thể rắn có vô số sợi thịt màu đỏ, giống như có sinh mệnh, thỉnh thoảng lại khẽ rung động, những sợi thịt này, đều nối với đáy quan tài ngọc.

Chiếc quan tài ngọc tinh xảo tuyệt trần, bốn vách và nắp đỉnh làm bằng ngọc mật tông Tây Tạng, phía dưới dùng một khối gỗ đồng làm đáy.

Những sợi thịt màu đỏ trong quan tài, xuyên qua đáy quan tài bằng gỗ đồng, nối liền với bên trong cây cổ thụ, thi thể người, rắn mây, quan tài ngọc, tất cả đều nối liền với nhau, không thể nào tách rời được nữa.

“Nhanh, bám vào cành cây, xuống đi, xuống ngay lập tức, một giây cũng không được ở lại.” Sắc mặt Lý Sinh đại biến, vội vàng hét lên một tiếng.

Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ nghe vậy, đều kinh hãi thất sắc.

Suốt chặng đường gặp vô số gian nan hiểm trở, nhưng chưa bao giờ thấy Lý Sinh thất thần như vậy.

“Sao vậy?” Hồ Ba Y vội hỏi.

“Thi thể con mãng xà đã bị lột da trong quan tài ngọc, hẳn là một con rắn mây, cây đại thụ này, đã bị oán hồn trong thi thể rắn ký sinh, đây là cây rắn mây khổng lồ.” Chỉ đến khi nhìn thấy đáy quan tài bằng gỗ đồng, Lý Sinh mới đột nhiên hiểu ra.

Người này hẳn là một vị tế ti dưới trướng Hiến Vương, lợi dụng đẳng thuật, đem thi thể cùng với con mãng xà khổng lồ đã bị lột da, cùng nhau liệm trên cây đại thụ này.

Quan tài ngọc thực chất chỉ là một cái lồng, có tác dụng che đậy.

Chỗ máu đó, hẳn là để nuôi dưỡng những con quái trùng ký sinh trên thịt rắn.

Cũng chính là những sợi thịt đang co giật kia.

Bản thân cây đại thụ này, là một hệ thống sinh thái tự cung tự cấp.

Động vật gần đó, đều bị cây đại thụ "ăn thịt", trở thành "phân bón" nuôi dưỡng thi thể của tế ti.

Vị trí của cây đại thụ, hẳn là nằm trên huyệt vị lạn cốt tinh trên long mạch mà Hiến Vương an táng.

Chương 92

Nơi này âm không giao dương, dương không cập âm, âm dương không thể tương sinh, là huyệt vị xấu nhất.

Theo lẽ thường, nơi như vậy phải bịt kín, để không ảnh hưởng đến phong thủy của chủ mộ.

Nhưng lại phải chừa ra một chút khe hở, để hấp thụ những vật ô uế âm dương không rõ trong mộ.

Vạn vật trên đời, đều không thể hoàn mỹ.

Phong thủy của mộ địa, cũng như vậy.

Dù là ngôi mộ có phong thủy tốt nhất, cũng có một huyệt vị lạn cốt tinh, chỉ có thể tìm cách giảm thiểu ảnh hưởng.

Nhưng vị đại tế ti này lấy cây làm mộ, lại hoàn toàn thay đổi thế cục của huyệt vị lạn cốt tinh.

Lại có rắn mây trong quan tài cướp đoạt huyết tủy của sinh vật xung quanh, hoàn toàn duy trì thi thể không mục không rữa.

Như vậy, huyệt vị lạn cốt tinh lại có phong thủy tụ vượng, nhưng lại không hề phá hoại thế cục phong thủy của chủ mộ.

Thậm chí đối với phong thủy chủ mộ, còn có tác dụng trợ giúp.

Huyệt vị lạn cốt tinh biến thành huyệt vị tụ vượng, phong thủy chủ mộ cũng biến thành không thể phá giải, hoàn mỹ không tì vết.

Từ đó có thể thấy, vị đại tế ti này, khi còn sống ắt hẳn cũng là một cao nhân thông hiểu thuật âm dương.

Cách làm quỷ dị hoàn toàn vượt ngoài quy tắc thông thường này, không phải là điều người thường có thể làm được.

Đương nhiên, vị trí mộ táng này, ắt hẳn đã được sự đồng ý của Hiến Vương.

Cũng có thể là kết tinh trí tuệ tập thể của những năng nhân dị sĩ dưới trướng Hiến Vương.

Mộ Hiến Vương được mệnh danh là ngôi mộ bất khả xâm phạm nhất thiên hạ, Trùng Cốc lại càng được gọi là nơi không thể đến của thiên hạ, quả nhiên không thể xem thường.

Bây giờ xem ra, lúc đầu Đại Kim Nha phát hiện quan tài ngọc trên cây, có lẽ hoàn toàn là do oán hồn của cây đại thụ cố ý, mục đích là để dụ họ xuống dưới cây.

Trong nhóm người, ý chí của Đại Kim Nha yếu nhất, dễ bị âm tà oán hồn ảnh hưởng.

Hiểu ra những điều này, Lý Sinh toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng thúc giục nhóm Hồ Ba Y nhanh chóng xuống cây.

Nhưng đã muộn rồi.

Ầm!

Một tiếng sấm vang lên, như thể ngay bên tai.

Cây đại thụ bắt đầu điên cuồng rung chuyển.

Trên thân cây, những dây leo màu đỏ đầu tiên lan ra, tấn công từ bốn phía.

Hắc Thần Đao của Lý Sinh xuất hiện, vung một vòng quanh bốn phía, lập tức chém đứt hàng chục sợi dây leo đỏ, chảy ra chất lỏng màu đen đỏ.

Những sợi dây leo đỏ bị đứt nhanh chóng co rút khô héo, nhưng ngay sau đó liền lành lại, lại phân nhánh quấn tới.

Nhân lúc đó, Hồ Ba Y và Bàn Tử lấy dây thừng ra, buộc vào một

cành cây to lớn.

Dương Tuyết Lệ rút Ô Kim Cương ra, dứt khoát nhảy xuống.

Khoảnh khắc đó, ngay cả Lý Sinh cũng giật mình.

Dương Tuyết Lệ điên rồi sao?

Nơi này cách mặt đất phải đến bốn năm mươi mét, ngã xuống đủ để khiến người ta tan xương nát thịt.

Bàn Tử há hốc mồm.

"Chơi lớn thật, cao thế cũng dám nhảy à?" Lời còn chưa dứt, đã thấy Dương Tuyết Lệ giữa không trung mở Ô Kim Cương trong tay ra, dùng nó làm dù lượn, làm chậm tốc độ rơi xuống.

Nếu là một chiếc ô thông thường, tuyệt đối không chịu nổi trọng lượng của một người, e rằng sớm đã bị luồng khí từ dưới thổi lên cuốn thành một bông hoa rách nát.

Nhưng khung và vải của Ô Kim Cương đều không phải là vật tầm thường, vô cùng chắc chắn.

Dương Tuyết Lệ liều lĩnh, một lần thành công, mắt thấy sắp thuận lợi tiếp đất.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên thân cây khổng lồ phía dưới, lại đột nhiên thò ra mấy sợi dây leo, quấn chặt lấy Dương Tuyết Lệ.

Trên dây leo, rõ ràng có vô số sợi thịt màu đỏ mảnh, chỉ to hơn sợi tóc một chút, mềm mại uốn éo như giun, giống hệt những sợi thịt màu đỏ trên thi thể rắn trong quan tài.

Dương Tuyết Lệ không ngờ lại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, lập tức có chút luống cuống tay chân.

Nhưng cô nhanh chóng rút ra một con dao găm, liều mạng chém đứt từng sợi dây leo.

Đúng lúc này, vị trí của Lý Sinh và những người khác, cũng có vô số sợi thịt tấn công, dày đặc như mạng tơ.

"Xuống đi!" Lúc này Hồ Ba Y và Bàn Tử dùng dây thừng buộc vào một cành cây to, vội vàng bám lấy dây thừng, nhanh chóng trượt xuống dưới.

Nhưng đúng lúc này, ít nhất mấy chục sợi thịt màu đỏ lan đến.

Lý Sinh vung Lôi Thần Đao, vèo vèo mấy nhát, chém đứt vô số sợi thịt màu đỏ, Hồ Ba Y và Bàn Tử mới thoát khỏi sự trói buộc, tiếp tục trượt xuống dưới.

Lý Sinh đang chuẩn bị cũng bám vào dây thừng trượt xuống, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng của hệ thống.

Chương 93

"Ting, phát hiện túc chủ đối mặt Cây Âm Hồn Mãng Xà, nhiệm vụ chi tuyến khởi động, chém giết Cây Âm Hồn Mãng Xà, thưởng nâng cấp Hắc Thần Đao một lần nữa, nhận được năng lực phá trừ tất cả âm hồn tà ma." Lý Sinh ngẩn người.

Cái hệ thống này, đang giở trò quỷ gì vậy, chém giết một cây đại thụ lớn như vậy, thật không phải đang đùa với tôi chứ?

Ầm!

Chân trời, lại một tiếng sấm vang lên.

Cây đại thụ điên cuồng rung chuyển, phía trên, vô số cành lá, như thiên la địa võng, bao trùm về phía Lý Sinh.

Hẳn là do Lý Sinh đã chém đứt quá nhiều cành lá, đã chọc giận oán hồn trong cây.

Hồ Ba Y và Bàn Tử lúc này đang treo trên dây thừng, cây đại thụ vừa rung chuyển, lập tức khiến thân thể hai người như đang đánh đu, lắc lư qua lại, trông vô cùng nguy hiểm.

Phía dưới, Đại Kim Nha đang ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi cuối cùng cũng phát hiện ra sự khác thường, vội vàng chạy điên cuồng, từ ba lô tìm kiếm bình xịt xăng, muốn đốt cháy cây.

Đó là thứ y đặc biệt chuẩn bị cho chuyến đi Vân Nam.

Nhưng một cây đại thụ lớn như vậy, cho dù có xịt xăng lên, cũng chưa chắc đã dễ dàng đốt cháy được.

Trước mắt Lý Sinh, tấm lưới do vô số sợi thịt màu đỏ đan thành, trên dưới trái phải, bốn phương tám hướng, đâu đâu cũng có, không thể nào tránh được.

Một khi bị những sợi thịt màu đỏ này quấn lấy, thì những thứ này sẽ từ miệng mũi mắt tai hậu môn chờ tất cả các lối vào cơ thể, sau đó hút cạn máu trong cơ thể, nuốt chửng ngũ tạng lục phủ.

Nếu như vậy, kết cục của anh, sẽ thảm như những xác khô treo ngược trong động.

"Liều mạng!" Lý Sinh quyết tâm, Hắc Thần Đao vung lên, dứt khoát chém về phía một cành cây to lớn.

Bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua.

Cây đại thụ này lớn như vậy, những dây leo khô quấn trên thân không đếm xuể, giết không xuể.

Chỉ có chém đứt hết cành cây, mới là kế sách triệt để.

Hắc Thần Đao như sao băng, lướt qua cành cây to bằng thân người.

Gỗ của cây đại thụ này vô cùng cứng rắn, sánh ngang với sắt thép.

Nhưng sự sắc bén của Hắc Thần Đao, vào lúc này đã được thể hiện một cách trọn vẹn.

Phá tan mọi thứ, thế không thể cản.

Một nhát đao, cành cây to bằng thân người, bị chém đứt từ giữa, đổ ầm xuống.

Ầm!

Lại một tiếng sấm vang lên.

Trong ánh sấm, bóng dáng Lý Sinh trên thân cây cầm đao đứng thẳng, như một vị thiên thần.

Cây đại thụ đã bị chọc giận hoàn toàn.

Lúc này, cây đại thụ cao bảy tám mươi mét, lại như cây dương

liễu múa may trong cơn bão cấp mười hai, với biên độ không thể tưởng tượng, liều mạng quật mạnh.

Cùng lúc đó, tất cả cành lá trên tán cây, đều tỉnh giấc, lao về phía Lý Sinh.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, sấm chớp nối tiếp nhau, như trời sắp sập.

Cây đại thụ cao bảy tám mươi mét, chu vi thân cây hơn 20 mét, lúc này như cây dương liễu trước gió, điên cuồng lắc lư.

Biên độ trái phải của nó, chắc phải đến cả trăm mét.

Phía dưới, sợi dây leo trói Dương Tuyết Lệ, dưới sự lắc lư của biên độ này, cộng thêm sự chém phá không ngừng của Dương Tuyết Lệ, cuối cùng đã đứt.

Dương Tuyết Lệ cầm Ô Kim Cương, rơi xuống.

Nhưng cô không rơi thẳng xuống, mà bị văng ngang ra, mắc vào một cái cây nhỏ hơn ở xa.

Dương Tuyết Lệ không màng đến cơn đau trên người, vội vàng chém đứt cành cây, mới rơi xuống được.

Quay đầu nhìn lại cây đại thụ cao chọc trời đang điên cuồng lắc lư phía sau, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Vốn định sau khi tiếp đất, sẽ lập tức đi lấy bình xịt xăng, đốt cháy cây đại thụ, nhưng không ngờ tình hình hiện tại, ngay cả đến gần cũng không thể.

Biên độ lắc lư của cây đại thụ lớn đến mức, tán cây vốn cách mặt đất bốn năm mươi mét, đều va vào khu rừng xung quanh, khiến cây cối xung quanh lần lượt đổ rạp, trong rừng một mảnh hỗn loạn.

Đại Kim Nha dưới gốc cây cũng chạy ra một cách nhếch nhác,

Dương Tuyết Lệ chỉ có thể lùi lại.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kinh người, còn chấn động hơn cả con tàu Titanic trong cơn bão.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đang bám vào dây thừng trượt xuống, lúc này bị cây đại thụ quật mạnh, bị buộc phải "đánh đu" trên cây đại thụ có biên độ lắc lư lên tới cả trăm mét.

Nếu không phải hai người nhanh trí, kịp thời dùng dây thừng buộc chặt cơ thể, e rằng sớm đã bị văng đi, va vào tảng đá cách đó mấy trăm mét, nát thành tương thịt.

Nhưng, cảm giác treo lơ lửng giữa không trung cũng vô cùng khó chịu, Cây Âm Hồn Mãng Xà lắc lư như điên.

Hai người giống như bị một cơn bão siêu cấp cuốn lên không trung, thân thể không thể tự chủ, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Trên tán cây, Lý Sinh đã hoàn toàn kích hoạt hình xăm Thánh Thú, thực lực bùng nổ toàn diện.

Chương 94

Vô số cành cây và sợi thịt đỏ lan đến người anh, rồi lại bị anh dùng sức giằng ra.

Ở giữa tâm bão, Lý Sinh ngược lại bình tĩnh chưa từng có.

Lúc này, đã không còn đường lui, chỉ có thể liều chết một trận.

Bất kỳ sự sợ hãi nào cũng không có ý nghĩa.

Gặp nhau trên đường hẹp, kẻ dũng sẽ thắng.

Hôm nay không phải Cây Âm Hồn Mãng Xà chết, thì là anh vong.

Hắc Thần Đao lại vung lên, một nhát đao chém mạnh xuống.

Ầm!

Lại một cành cây khổng lồ đường kính gần một mét, bị Hắc Thần Đao một nhát chém đứt.

Hắc Thần Đao lại một lần nữa thể hiện phẩm chất sắc bén vô song của nó, chém gỗ lớn như chém dưa thái rau.

Trên cây đại thụ điên cuồng rung chuyển, bóng dáng Lý Sinh uyển chuyển như thiên thần.

Đao quang của Hắc Thần Đao và sấm chớp chân trời giao nhau tỏa sáng.

Trên người anh, đầy những con côn trùng nhỏ màu đỏ bắn ra từ những sợi thịt đỏ, dày đặc.

Nhưng lúc này Lý Sinh hoàn toàn không thể quan tâm.

Những con trùng này, bám trên người anh, cùng với vô số cành cây quấn trên người, khiến anh trông càng thêm đáng sợ.

Sinh tử triền đấu!

Sức mạnh truyền đến từ cành cây và những sợi thịt đỏ, chắc cũng phải mấy nghìn cân, nhưng vẫn không trói được Lý Sinh, không thể siết chết anh.

Huống chi Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh, đang không ngừng bay múa, không ngừng chém đứt những cành cây và sợi thịt đỏ đó.

Rắc!

Lại một nhát đao, lần này chém đứt, chính là cành cây treo Hồ Ba Y và Bàn Tử.

Theo sự rơi xuống của cành cây, Hồ Ba Y và Bàn Tử rơi xuống dưới.

May mắn là, hai người vừa hay theo quán tính văng ra xa, mắc vào cành cây nhỏ ở phương xa, mới rơi xuống được.

Mặc dù hai người đều ngã dập mông, đau đến oa oa kêu, nhưng cũng không sao.

Lúc này cây đại thụ vẫn không ngừng rung chuyển, Hồ Ba Y và Bàn Tử không thể quan tâm nhiều, đành phải cố nén đau, vừa bò vừa lăn ra xa, hội hợp với Dương Tuyết Lệ và Đại Kim Nha.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Sinh trên tán cây cao hơn năm mươi mét, đang kịch chiến với Cây Âm Hồn Mãng Xà.

Lúc này, cành của Cây Âm Hồn Mãng Xà, đã bị Lý Sinh chém xuống hơn mười cành.

Nhưng, Lý Sinh cũng không khá hơn, trên người phủ đầy cành cây và sợi đỏ, lúc ẩn lúc hiện trong ánh sấm.

Nhìn từ xa, vô cùng đáng sợ.

“Lý ca cũng quá mạnh rồi đi?” Đại Kim Nha kinh ngạc đến mức

cắm sắp rớt xuống đất.

Không thể tưởng tượng, có con người nào có thể chiến đấu với một Cây Âm Hồn Mãng Xà đáng sợ như vậy.

Bàn Tử lại càng nhìn đến ngây người, lẩm bẩm.

"Trời ạ, vĩ nhân từng dạy chúng ta, chúng ta đều đã đứng lên rồi, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đầu gối mềm nhũn, muốn dâng lên vậy?" Ánh mắt Hồ Ba Y lóe lên, trong lòng lo lắng không thôi.

"Lý ca có thể đánh thắng được Cây Âm Hồn Mãng Xà không?" "Nhất định có thể!" Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử, Đại Kim Nha đồng thanh.

Lý Sinh trong lòng họ, đã trở thành một vị thần toàn năng.

Cây Âm Hồn Mãng Xà tuy đáng sợ, nhưng họ đều tin rằng Lý Sinh nhất định sẽ thắng.

Phía trên, Lý Sinh càng chiến càng dũng.

Kể từ khi tiêu diệt bầy cá đao, huyết mạch tiến vào cửu phẩm, thực lực của anh, lần đầu tiên bùng nổ toàn diện không hề giữ lại.

Cùng với việc cành của Cây Âm Hồn Mãng Xà bị Hắc Thần Đao chém đứt hàng chục cành, sức mạnh của Cây Âm Hồn Mãng Xà dần dần suy yếu.

Không có cành cây, những cành nhỏ và sợi thịt đỏ đi kèm cũng bắt đầu biến sắc, Lý Sinh dần dần nắm được thế chủ động.

Nhưng đúng lúc này, dị biến lại xảy ra.

Trong quan tài ngọc đỏ, lão già béo ú đã chết mấy nghìn năm, đột nhiên mở mắt.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi.

Lúc này tuy mây đen dày đặc, ánh sáng u ám vô cùng, nhưng dù sao cũng là ban ngày.

Ban ngày sao lại có cương thi?

Huống chi phía trên có sấm sét cuồn cuộn.

Chương 95

Bất kể là thi biến hay tinh linh quỷ quái, dưới uy lực kinh khủng của sấm trời, đều nên phải nằm im mới đúng, sao lại xuất hiện biến hóa như vậy?

Ý nghĩ này, lóe lên trong đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Thần Đao đã vung xuống, chém về phía lão già béo ú.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lão già béo ú chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị Lý Sinh một nhát đao chém thành hai nửa từ đầu đến thân.

Đao quang lóe lên.

Quan tài ngọc đỏ, cũng theo đó vỡ ra.

Chất lỏng màu đỏ bên trong, như mưa rào trút xuống, đồng thời cũng có một lượng lớn chất lỏng, phun lên người Lý Sinh.

Tắm trong máu tươi, khiến Lý Sinh trông như một vị Sát Thần chuyển thế.

Phía dưới, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, đều cảm thấy kinh hãi.

Vù!

Biên độ lắc lư của Cây Âm Hồn Mãng Xà càng lớn hơn.

Thân cây đường kính 20 mét, dường như mềm ra thành một dải băng, tùy ý lắc lư.

Những cành cây và sợi thịt đỏ quấn trên người Lý Sinh, lại đột nhiên nhanh chóng rút đi, không còn cố gắng siết chết anh nữa.

Nhưng, mất đi sự quấn chặt của cành cây và sợi thịt đỏ, mặc dù khiến cơ thể Lý Sinh không còn bị hạn chế, nhưng cũng đồng thời mất đi điểm tựa để cố định trên Cây Âm Hồn Mãng Xà.

Cây Âm Hồn Mãng Xà điên cuồng lắc lư, suýt chút nữa đã văng Lý Sinh ra ngoài.

"Giãy giụa trước khi chết sao?" Trên mặt Lý Sinh lóe lên một nụ cười lạnh.

Một tay bám chặt vào vỏ cây, tay kia vung Hắc Thần Đao, chém vào từng cành cây một.

Mặc cho cây đại thụ lắc lư thế nào, cũng không thể văng thân thể Lý Sinh đi được.

Phải biết rằng, huyết mạch của Lý Sinh đã tiến hóa thành giọt máu đầu tiên cửu phẩm, tố chất cơ thể gấp 100 lần người thường.

Bây giờ dùng tay khống chế cơ thể nặng hơn trăm cân, giống như người thường cầm một hai cân đồ vật, hoàn toàn không tốn sức.

Mặc cho nó lắc lư, một người trưởng thành cũng không đến nỗi không giữ nổi một hai cân đồ vật.

Cành cây càng chém càng ít.

Cây Âm Hồn Mãng Xà mơ hồ phát ra từng tiếng gào thét, chói tai vô cùng.

Biên độ lắc lư của cây đại thụ, cũng bắt đầu dần dần nhỏ lại.

Cuối cùng, cành cây cuối cùng cũng bị chém xuống.

Đến đây, Cây Âm Hồn Mãng Xà to lớn, chỉ còn lại một thân cây trơ trụi.

Trên bầu trời, sấm sét đã tắt, mây đen không biết từ lúc nào đã tan đi, ánh nắng lại chiếu xuống mặt đất.

Lý Sinh cầm Hắc Thần Đao, đứng trên cành cây khổng lồ cao năm mươi mét, nghênh gió mà đứng.

Máu tươi tắm đẫm thân thể, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, tựa như một vị chiến thần.

Một luồng khí thế ngạo nghễ nhìn khắp bốn phương tự nhiên tỏa ra.

Phía dưới, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ ai nấy đều há hốc mồm, mắt trợn tròn, hai chân khẽ run, dường như chỉ muốn lập tức chạy đến trước mặt Lý Sinh, quỳ xuống mà vái lạy.

"Lý ca… là người sao?" Hồi lâu sau, Bàn Tử chép miệng, lên tiếng trước tiên.

Đại Kim Nha gật đầu lia lịa.

"Không!

Không!

Lý ca chắc chắn không phải người, mà là thiên thần hạ phàm." "Tôi cũng cảm thấy trên người Lý ca có nhiều điều kỳ lạ, dường như không phải thứ mà con người có thể sở hữu." Hồ Ba Y chậm rãi nói.

Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Lệ lóe lên.

"Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng sức mạnh đã vượt xa giới hạn cơ thể con người.

Người bình thường không thể nào có được sức mạnh như vậy." Mọi người đều khẽ gật đầu.

"Không ngờ, Lý ca lại là thiên thần hạ phàm, vậy thì mình càng phải đi theo anh ấy cho tốt." "Đúng vậy, ôm chặt đùi Lý ca, cái gì cũng có." "Nói không sai, chỉ cần theo Lý ca, ăn ngon mặc đẹp, cuộc đời chắc chắn sẽ bước lên đỉnh cao huy hoàng." …..

Trong ánh mắt của Dương Tuyết Lệ lại lóe lên một tia tình cảm mập mờ không rõ.

Chỉ là những tâm tư của cô, không tiện nói thẳng ra trước mặt mọi người. …..

Trên đỉnh cây, Lý Sinh đương nhiên không biết, sau một trận kịch chiến, chỉ vì thực lực quá cao mà bị đồng đội quy kết là "phi nhân loại", đây là chuyện mà anh vạn lần không ngờ tới.

Chương 96

Nếu Lý Sinh nghe được những lời của đám người phía dưới, chắc chắn sẽ lớn tiếng nói cho họ biết, tôi đây Lý Sinh là người thật một trăm phần trăm.

Khoan đã, từ từ, giọt máu đầu tiên là cội nguồn của vạn vật, ngay cả thánh thú thần thú cũng từ từ tiến hóa từ giọt máu đầu tiên, con người càng không cần phải nói, cũng đã trải qua hàng trăm triệu năm tiến hóa.

Lý Sinh lại trực tiếp dung hợp giọt máu đầu tiên, phản tổ về nguồn, chẳng phải là không phải con người sao? …khụ…khụ… khụ… Nói bậy, tất nhiên là người rồi.

Suy cho cùng, tiến hóa thành thần, chẳng lẽ thần không phải là người sao?

Dù sao thì Lý Sinh cũng không cho là như vậy.

Tất nhiên, vấn đề này đối với anh mà nói, thực sự còn quá xa vời.

Lúc này, ánh mắt anh đang hướng về bầu trời xa xăm.

Vừa rồi sắc trời đại biến, mây đen giăng kín, sấm sét ầm ầm, nhưng cuối cùng lại không có một giọt mưa nào rơi xuống.

Sau khi chém đứt toàn bộ cành của Cây Âm Hồn Mãng Xà, sắc trời lại đột nhiên quang đãng, đây là sự trùng hợp sao?

Khi tất cả cành cây bị chém đứt, thân cây trơ trụi bắt đầu nhanh chóng khô héo.

Vết chém của Lý Sinh tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Cây cổ thụ đã sống hàng ngàn năm vốn vẫn tràn đầy sức sống, giờ

đây lại nhanh chóng chết đi.

Quá trình này nhanh đến mức nằm ngoài dự đoán của Lý Sinh.

Anh vốn nghĩ rằng, một cây cổ thụ như vậy muốn chết hoàn toàn, phải mất mấy năm, thậm chí sẽ không bao giờ chết hẳn.

Rốt cuộc, sau khi một cây lớn bị đốn hạ, chỉ còn lại một gốc cây, vẫn có thể tồn tại nhiều năm, thậm chí không ngừng mọc ra cành lá mới xanh tươi.

Nhưng Cây Âm Hồn Mãng Xà trước mắt lại hoàn toàn khác.

Suy nghĩ một chút, Lý Sinh nhanh chóng hiểu ra.

Vị trí của cây khổng lồ này vốn là vị trí Lạn Cốt Tinh, nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Cây này tám phần là được di thực đến.

Trong quá trình di thực, có thể đã sử dụng một số tà thuật âm độc, khiến cho cây khổng lồ tràn đầy sức sống.

Nhưng một khi tất cả cành cây bị chặt đi, mất đi khả năng hấp thụ năng lượng từ bên ngoài, tà thuật này sẽ phản phệ, khiến thân Cây Âm Hồn Mãng Xà nhanh chóng mục nát.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã chém giết thành công Cây Âm Hồn Mãng Xà." "Đinh, Hắc Thần Đao đã được nâng cấp, nhận được năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma." Trong khoảnh khắc, Lý Sinh cảm giác Hắc Thần Đao trong tay đột nhiên lại nặng thêm vài phần.

Khi Hắc Thần Đao còn là Hắc Kim Cổ Đao, nó đã là một thanh đao vô cùng nặng.

Cũng may sức mạnh của Lý Sinh vượt xa người thường, mới có thể cầm trong tay, tùy ý xoay chuyển.

Sau khi nâng cấp thành Hắc Thần Đao, trọng lượng của thanh đao

này lại tăng thêm vài phần, đồng thời uy lực cũng tăng mạnh.

Hôm nay trong trận ác chiến với Cây Âm Hồn Mãng Xà, tất cả đều nhờ vào thanh Hắc Thần Đao sắc bén vô song, chém cây như chém đậu hũ này.

Nếu không, dù thực lực của Lý Sinh cao hơn nhiều, sức mạnh lớn hơn vài lần, phản ứng nhanh hơn, không có Hắc Thần Đao sắc bén vô song, cũng căn bản không làm gì được Cây Âm Hồn Mãng Xà.

Sau một hồi chiến đấu kéo dài, tám phần cuối cùng vẫn sẽ bị Cây Âm Hồn Mãng Xà quấn chặt, trở thành "phân bón" cho nó.

Nhưng, vì sự sắc bén vô song của Hắc Thần Đao, kết quả lại trở nên hoàn toàn khác.

Lý Sinh dựa vào Hắc Thần Đao, chém đứt tất cả cành cây, giành được thắng lợi cuối cùng.

Bây giờ, Hắc Thần Đao lại một lần nữa nâng cấp, nhận được năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma, khiến trong lòng Lý Sinh tràn đầy mong đợi.

Lúc này, Lý Sinh dùng Phi Hổ Trảo móc vào thân cây, một tay nắm dây thừng, một đường trượt xuống.

"Wow, động tác của Lý ca, thật quá ngầu." Đại Kim Nha không nhịn được mà tán thưởng một tiếng.

Hồ Ba Y cũng vô cùng cảm khái.

"Lý ca trông thật đẹp trai, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy, đẹp hơn nhiều so với những ngôi sao trên TV.

Khiến một người luôn tự cho mình là đẹp trai như tôi cũng có chút tự ti, không đúng, sao lúc tôi mới gặp Lý ca, không phát hiện anh ấy đẹp trai như vậy nhỉ?" Lý Sinh lúc đó, chưa có được huyết mạch của

giọt máu đầu tiên, tự nhiên cũng không có dung mạo hoàn mỹ.

Chỉ là, điểm này, Hồ Ba Y không thể nào biết được.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy ngưỡng mộ.

"Giá trị nhan sắc của tôi, nếu có được một nửa của Lý ca, chắc chắn sẽ có một đám con gái theo đuổi tôi." Trên mặt Dương Tuyết Lệ lại đột nhiên ửng hồng một mảng, nhưng cô không nói gì.

Thấy Lý Sinh đã xuống, cô vội vàng bước tới.

"Mau nhìn kìa, Tiểu Mao Cầu đang làm gì vậy?" Đại Kim Nha đột nhiên kêu lên một tiếng.

Lý Sinh quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở một nơi không xa bên cạnh, Tiểu Mao Cầu đang đứng trên mặt đất, há to miệng chó, dùng sức hút một hơi.

Trong khoảnh khắc, vô số sợi thịt đỏ trên Cây Âm Hồn Mãng Xà, đều như bị một lực vô hình hút lấy, tất cả đều bay về phía miệng chó.

Chương 97

Thực tế, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, thứ mà Tiểu Mao Cầu hút không phải là những sợi thịt đỏ, mà là một loại côn trùng nhỏ bám trên những sợi thịt đó.

Một loại côn trùng nhỏ màu đỏ, rất nhỏ, nhỏ hơn kiến rất nhiều, bám chặt trên những sợi thịt đỏ.

Cái gọi là "sợi thịt đỏ", thực ra là từng sợi tơ màu trắng, chỉ là, có vô số côn trùng nhỏ màu đỏ, bám chặt trên sợi tơ trắng, bao bọc toàn bộ sợi tơ.

Từ bên ngoài nhìn vào, mới thấy nó giống như sợi thịt đỏ.

Lúc này, Tiểu Mao Cầu há miệng, hút vô số côn trùng đỏ vào trong miệng.

Không chỉ trên cây, mà ngay cả trong chất lỏng màu đỏ trên người mọi người, cũng đều có loại côn trùng nhỏ này, tất cả đều bị Tiểu Mao Cầu hút vào.

Ngoại trừ Lý Sinh, những người khác đều cảm thấy trên người nhẹ nhõm hẳn đi.

Hóa ra ngoại trừ Lý Sinh, trong lúc không hay biết, trong cơ thể họ đều có vô số con trùng đỏ chui vào.

Nếu không phải Tiểu Mao Cầu lúc này phát uy, hút hết tất cả trùng đỏ trong cơ thể họ, những con trùng đỏ trong cơ thể mấy người cũng bị Tiểu Mao Cầu cưỡng ép hút ra ngoài, e rằng những con trùng đỏ đã vào cơ thể họ, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một mối họa lớn.

Nghĩ đến đây, mọi người đều cảm thấy một trận sợ hãi.

May mà có Tiểu Mao Cầu ở đây, nếu không, hậu quả thật sự

không thể tưởng tượng nổi.

Cũng may Lý Sinh vạn độc bất xâm, những con trùng đỏ này không làm gì được anh, những người khác thì không có năng lực như vậy.

Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia kinh ngạc.

Tiểu Mao Cầu, tên ham ăn này, thật sự mang lại cho mình ngày càng nhiều bất ngờ.

Nhưng, vừa rồi lúc đánh nhau với Cây Âm Hồn Mãng Xà, Tiểu Mao Cầu này ở đâu nhỉ?

Lúc đó, dường như hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nó?

Lý Sinh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Tiểu Mao Cầu vẫn luôn nằm trên vai anh ngủ.

Nhưng, vừa rồi Lý Sinh bị vô số cành cây và sợi thịt đỏ quấn chặt thân thể, vừa giãy giụa vừa chiến đấu với cây khổng lồ, lại hoàn toàn không phát hiện Tiểu Mao Cầu trên vai.

Tên này, thật đủ thần kỳ.

Đúng là không hổ danh sủng vật cấp Thần.

Khóe miệng Lý Sinh, hiện lên một nụ cười.

Tiểu Mao Cầu là sủng vật của anh, thực lực của Tiểu Mao Cầu càng mạnh, bản lĩnh càng lớn, sự trợ giúp cho anh cũng càng lớn, Lý Sinh đương nhiên vui mừng khi thấy điều đó.

Trùng đỏ trong Cây Âm Hồn Mãng Xà rất nhiều, toàn bộ cây lớn bên trong, dường như đều đầy ắp loại trùng đỏ đó.

Lúc này bị Tiểu Mao Cầu hút ra, thân cây còn lại, lập tức trở nên càng lúc càng hôi thối.

Đột nhiên, "ầm" một tiếng.

Cây Âm Hồn Mãng Xà cao hơn năm mươi mét, chu vi thân cây đạt hơn hai mươi mét ầm ầm sụp đổ.

Nhưng nó không ngã về bất kỳ hướng nào, toàn bộ thân cây đều như tan rã, rơi thẳng xuống, vương vãi khắp mặt đất.

Một luồng mùi tanh hôi xộc vào mũi.

"Mẹ kiếp, mùi gì mà khó ngửi thế?" Bàn Tử đưa tay bịt mũi.

Mùi này quá khó ngửi, còn hôi hơn cả thứ thối rữa nhất.

Dương Tuyết Lệ trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Không ngờ, cái cây trông tràn đầy sức sống như vậy, bên trong sớm đã mục nát rồi." Cây Âm Hồn Mãng Xà này căn bản không có thân cây bình thường, bên trong cơ thể nó, thực tế đều là oán hồn và trùng đỏ.

Lúc này, oán hồn bị Lý Sinh chém giết, trùng đỏ bị Tiểu Mao Cầu hút vào cơ thể, cây khổng lồ cũng chỉ còn lại một ít mảnh vụn.

Tiểu Mao Cầu hút xong tất cả trùng đỏ, ợ một cái no nê, "vèo" một tiếng, lại bò lên vai Lý Sinh, ngáy khò khò ngủ tiếp.

Lý Sinh không khỏi trợn trắng mắt.

Cái gọi là sủng vật cấp Thần, là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn sao?

Nhưng, nể mặt tên này cũng có chút tác dụng, Lý Sinh không đi làm phiền nó.

Hồ Ba Y nhìn đống mảnh vụn của cây khổng lồ chất thành núi trước mắt, cảm khái vô cùng.

"Tôi từng đọc trong sách về miêu tả cây Oán Hồn, muốn trồng thành công, ít nhất phải có một trăm oán hồn." "Những oán hồn này,

lúc còn sống phải chịu cái chết thảm, chết càng thảm, oán khí càng lớn, thì càng có thể cung cấp dưỡng chất cho cây Oán Hồn." "Cây Oán Hồn, có thể xoay chuyển phong thủy, hóa âm thành dương, nghịch thiên cải thế, nhưng phương pháp này quá tàn độc, không được các đời phong thủy sư dung thứ, sớm đã bị loại bỏ không dùng." "Không ngờ, Hiến Vương lại tàn khốc độc ác đến vậy, dùng phương pháp tà ác như thế để trồng cây." Đại Kim Nha ở bên cạnh lên tiếng.

"Trồng một cây cần một trăm oán hồn, thế thì không phải quá ít sao, sao trồng được cây lớn như vậy?" Hồ Ba Y hơi sững sờ, điểm này, ông ta lại không nghĩ tới.

Đúng vậy, thông thường mà nói, cây Oán Hồn được trồng đều không quá lớn.

Cây Oán Hồn lớn như trước mắt, thật sự chưa từng nghe nói đến.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

"Nếu tôi không đoán sai, dưới gốc cây này, chắc chắn có một cái hố chôn vạn người." "Một cây khổng lồ lớn như vậy, tám phần đã sử dụng đến hàng vạn oán hồn, cộng thêm hàng ngàn năm không ngừng thu hoạch sinh mệnh xung quanh, mới có thể lớn thành một cây đại thụ chọc trời như thế." Nghe con số này, mọi người đều không khỏi le lưỡi.

Đối với hàng vạn người, sử dụng thủ đoạn tàn khốc nhất, khiến họ sau khi chịu đựng vô vàn tra tấn, đau khổ mà chết đi.

Chương 98

Đơn giản là hóa thân của ma quỷ.

Thậm chí có thể còn ma quỷ hơn cả ma quỷ.

Trên đời sao lại có người tàn bạo như vậy chứ?

Bàn Tử không nhịn được mà chửi ầm lên.

"Hiến Vương, cái lão cương thi đó, tàn bạo bất nhân như vậy, đáng lẽ sớm đã phải phơi thây ngoài đồng hoang.

Lần này, nếu không lôi lão ta từ trong quan tài ra phơi thây, để báo thù cho đông đảo quần chúng nghèo khổ, thì cũng không thể hiện được nhân tâm và thủ đoạn của Bàn gia này." Dương Tuyết Lệ nhìn lên bầu trời, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Vừa rồi trên trời sấm chớp đùng đùng, có phải vì oán hồn trong cây quá nhiều, đã chọc giận ông trời, muốn giáng xuống trừng phạt.

Cho nên, khi chúng ta chém giết cái cây này, sấm sét liền tan đi hết." Lý Sinh sững sờ.

Điểm này, anh lại không nghĩ tới.

Trong truyền thuyết, nếu nhân gian có oan khuất, ông trời sẽ cho tuyết rơi tháng sáu.

Một khi có yêu ma tác quái, lượng lớn sinh linh vô cớ chết thảm, cũng sẽ khiến thượng thiên chấn nộ.

Oai lôi, tự nhiên là một trong những biểu hiện của sự chấn nộ của thượng thiên.

Tất nhiên, những chuyện này, đều chỉ là truyền thuyết.

Chung quy không có cách nào chứng thực.

Chỉ là, trận sấm hôm nay, quả thực đến có chút kỳ quái, đi cũng không thể giải thích được, khiến người ta không khỏi nảy sinh thêm nhiều suy đoán.

Nếu quả thật như vậy, khu vực này chắc chắn có bố trí chống sét đặc thù, cho nên sấm sét vẫn không thể đánh xuống được.

Nghĩ lại, đây dường như cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Lăng mộ Hiến Vương được mệnh danh là lăng mộ vĩnh viễn không thể bị đạo, muốn trường tồn vạn năm, như vậy, trong năm tháng dài đằng đẵng, có sấm sét đánh xuống, thực sự là chuyện khó tránh khỏi.

Hiến Vương khi xây mộ, tất nhiên cũng sẽ cân nhắc đến điểm này, sẽ bố trí những thứ chống sét.

Sau một trận đại chiến, mọi người đều mệt mỏi rã rời.

Ngay cả Lý Sinh cũng cảm thấy một trận sợ hãi.

Cây Âm Hồn Mãng Xà không nghi ngờ gì là một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nếu không phải lúc đó ở trên cây, không thể trốn cũng không thể lui, bị buộc phải vùng lên phản kích, Lý Sinh cũng không dám đảm bảo nhất định có dũng khí đi khiêu chiến một sự tồn tại đáng sợ như vậy.

Không có lý do đặc biệt, không ai muốn chọc vào một thứ khổng lồ như thế.

Nghỉ ngơi một lát, lấy lương khô ra lấp đầy bụng, lại chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Mọi người đều kinh hãi thất sắc, sắp có động đất sao?

Lúc này đang ở dưới chân núi, một khi động đất gây ra sạt lở núi, thì không hay rồi.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, mặt đất rung chuyển lại càng lúc càng mạnh.

Dưới đống mảnh vụn của Cây Âm Hồn Mãng Xà chất thành núi, dường như có một sinh vật khổng lồ, muốn từ đó phá đất mà ra.

Đúng lúc này, trên bầu trời quang đãng, đột nhiên lại vang lên một tiếng sấm nổ.

Sét đánh giữa trời quang!

Trên mặt đất phía trước, nứt ra một cái miệng lớn.

Từng luồng khói đen bốc lên.

Dưới lòng đất, có thứ gì đó đang chui ra ngoài.

Tim của mọi người, đều treo lên, căng thẳng bất an nhìn chằm chằm vào mặt đất phía trước.

Lớp đất từ từ nhô lên, đống mảnh vụn cây khổng lồ bị đẩy ra.

Dưới lớp đất, có một sự tồn tại đáng sợ không rõ, đang từ địa phủ chui ra.

Lý Sinh nắm chặt Hắc Thần Đao trong tay, đã chuẩn bị sẵn sàng tung ra một đao bất cứ lúc nào.

Đại Kim Nha mặt không còn giọt máu, đột nhiên co giò bỏ chạy về phía sau, chỉ muốn rời xa khu vực này.

Hồ Ba Y lớn tiếng hô to.

"Nhanh lên, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, Bàn Tử, trong ba lô không phải có kíp nổ sao?" Bàn Tử hoảng loạn mở ba lô, từ bên trong lấy ra một cái kíp nổ, đặt trong tay, toàn thân cảnh giác.

Một khi có sinh vật đáng sợ nào đó chui ra từ dưới đất, cậu ta sẽ lập tức ném kíp nổ trong tay ra, trước tiên ném cho nó một cú bất ngờ.

Mặt đất phía trước cuối cùng cũng hoàn toàn nứt ra, mảnh vụn của cây khổng lồ văng sang hai bên, "sự tồn tại không rõ" sắp phá đất mà ra.

Vẻ mặt của Bàn Tử căng thẳng vô cùng.

Chương 99

“Mọi người lùi lại, tôi sắp ném kíp nổ.” Cậu ta lấy bật lửa ra, muốn châm kíp nổ, nhưng bị Lý Sinh đưa tay ấn lại.

“Bình tĩnh, đừng căng thẳng.” Lý Sinh an ủi một tiếng.

“Đợi thứ đó ra rồi hẵng nói.” Bàn Tử nghe vậy, khẽ gật đầu, nhưng vẫn toàn thân cảnh giác, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Dưới đất, cuối cùng cũng có thứ gì đó ló đầu ra.

Khoảnh khắc đó, tim của Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha đều thót lên đến tận cổ họng.

Cảnh tượng vừa chiến đấu với Cây Âm Hồn Mãng Xà vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Cảm giác kinh tâm động phách đó, e rằng rất lâu cũng không thể phai mờ.

Đặc biệt là Hồ Ba Y và Bàn Tử, trò chơi “đánh đu” bằng mạng sống dưới gốc cây khổng lồ, tuyệt đối không muốn trải qua lần thứ hai.

Bây giờ, dưới gốc cây khổng lồ ban đầu, lại sắp chui ra một thứ khổng lồ, cũng khó trách từng người đều căng thẳng như vậy.

Lý Sinh lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Sau khi trải qua trận chiến kịch liệt với Cây Âm Hồn Mãng Xà, Lý Sinh đối với thực lực của mình, có thêm nhiều tự tin hơn.

Đặc biệt là khi tay nắm Hắc Thần Đao, anh liền cảm thấy trong lòng vô cùng trấn định.

Thanh đao này dường như có ma lực, chỉ cần nắm đao trong tay,

không có thứ gì có thể khiến anh sợ hãi.

"Mau nhìn kìa, xương tay." Đại Kim Nha kinh hãi chỉ xuống mặt đất.

Lý Sinh định thần nhìn lại.

Đó là một khúc xương tay trắng như ngọc, xương trắng lạnh lẽo, trơn nhẵn vô cùng.

Cho dù ở trong bùn đất, cũng không hề dính một hạt bụi.

Đúng lúc này, phía dưới lại trồi lên ngày càng nhiều xương cốt, đủ loại hình dạng.

Nhìn hình dạng và kích thước của xương cốt, có lẽ đều là hài cốt của con người.

Vô số xương cốt từ dưới đất trồi lên.

Sự suy đoán trước đó của Lý Sinh quả nhiên không sai.

Dưới gốc Cây Âm Hồn Mãng Xà, quả nhiên có một cái hố chôn vạn người.

Năm tháng xa xưa, thi thể của những người này đều đã hóa thành xương trắng.

Mùi hôi thối, từ dưới đất bốc lên, cuồn cuộn dâng lên, vô cùng buồn nôn.

Mùi này thực sự quá khó ngửi, mọi người lùi lại, cách xa một chút.

Nếu không, cả đám đều sẽ bị mùi hôi làm cho ngất đi.

Cuối cùng, "sự tồn tại không rõ" dưới lòng đất cũng lộ ra một chút đầu.

Lý Sinh hơi sững sờ.

Thứ này, trông có vẻ giống đá?

Chẳng mấy chốc, nó càng nhô lên cao, càng lộ ra nhiều hơn, dần dần, hiện ra hình dáng tương đối hoàn chỉnh.

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, vốn tưởng là một sinh vật dưới lòng đất mạnh mẽ, nhưng không ngờ lại là một tấm bia.

Căng thẳng cả buổi, hóa ra chỉ là một phen hú vía sao?

Thân bia ầm ầm nhô lên, chữ viết trên bia vẫn còn rõ ràng.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, bên dưới tấm bia đá, lại có một con rùa đá khổng lồ vô cùng, cũng từ mặt đất trồi lên.

Con rùa đá này đầu ngẩng cao, đuôi rùa cong lại, bốn chân chạm đất, tạo thành tư thế bò trườn.

Trên mai rùa có một tòa mây, tấm bia đá được dựng trên tòa mây đó.

Một luồng khí đen từ dưới thân rùa đá bốc lên, xông thẳng lên trời xanh, mất một lúc lâu mới tan hết.

Mọi người từ xa quan sát, cho đến khi mặt đất hoàn toàn yên tĩnh trở lại, xác nhận không còn nguy hiểm nữa, mới lại gần quan sát.

Bàn Tử nhìn chằm chằm một lúc lâu.

“Chuyện gì vậy, tại sao lại có rùa đá từ dưới đất chui lên?” Lý Sinh khẽ cười nói.

“Nơi này vốn là vị trí Lạn Cốt Tinh, tự nhiên phải dùng thần thú trấn áp, rồi dùng bia đá trấn lên trên.

Tác dụng chủ yếu là trấn áp tà khí gần vương mộ, có chút giống với nghi thức đặt nền móng trong kiến trúc hiện đại, rùa đá cõng bia, chính là bia đặt nền móng.” “Vị tế ti đó đã trồng một cây khổng lồ ở đây, thay đổi bố cục phong thủy, tôi lại chém giết Cây Âm Hồn Mãng

Xà, phong thủy cục diện bị phá vỡ, địa khí bị áp chế dưới lòng đất hàng ngàn năm được giải phóng, mới đẩy thứ này lên." Nghe Lý Sinh giải thích một hồi, mọi người mới bừng tỉnh ngộ.

"Đại Kim Nha, xem xem, chữ viết trên bia, đều có ý nghĩa gì?" Trong nhóm người, cũng chỉ có Đại Kim Nha có trình độ lịch sử văn hóa sâu nhất.

Đại Kim Nha đi tới xem xét, rồi kể lại cho mọi người nội dung đại khái.

Trên tấm bia mộ này, viết về việc Hiến Vương trị quốc có công ra sao, xây dựng lăng mộ thế nào, toàn là những lời ca ngợi, không có ý nghĩa thực tế.

Chương 100

Nghe những lời ca ngợi thổi phồng đến tận mây xanh, rồi nhìn những bộ xương cốt từ lớp đất xung quanh trồi lên, thật khiến người ta cảm thấy quá mỉa mai.

Nhưng, những kẻ thống trị phong kiến này phần lớn đều như vậy, hành sự tàn bạo bất nhân, coi bách tính như trâu ngựa, coi sinh mệnh như cỏ rác.

Lại cứ trơ tráo tự thổi phồng mình cần chính ra sao, nhân nghĩa thế nào, yêu dân như con ra sao, vân vân và vân vân.

Bàn Tử không có hứng thú nghe những nội dung này, lại nhìn chằm chằm con rùa đá lớn trước mắt.

"Con rùa đá lớn như vậy, đáng tiếc quá nặng, không thể mang ra ngoài được, nếu không, chắc chắn có thể bán được giá tốt." Hồ Ba Y liếc một cái.

"Thứ lớn như vậy, mang về, ai sẽ mua chứ?

Nhà ai cũng không có chỗ để." Bàn Tử liên tục lắc đầu.

"Điều đó chưa chắc, nhà của Lý ca, có đủ chỗ, đặt được con rùa đá này đấy." Hồ Ba Y lập tức sững sờ.

Bàn Tử nói thật không sai.

Tòa vương phủ mà Lý Sinh ở, đặt thứ này, tự nhiên là dễ dàng.

Đại Kim Nha cười.

"Bàn gia nói thật không sai, đừng nhìn thứ này làm bằng đá, thực tế, cũng khá có giá trị, chỉ là, ngoài bảo tàng quốc gia, có lẽ không ai sẽ sưu tầm thứ này, mua bán cũng không tiện." Bàn Tử lại không cho

là như vậy.

"Rùa đá cũng là một trong những loài thú lành, là thứ cát tường nhất, trong nhà đặt một con, có thể coi là vật trấn trạch." Dương Tuyết Lệ ở một bên xen vào.

"Mọi người đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng đi thôi, đừng ở đây trì hoãn nữa." Đúng lúc này, Đại Kim Nha đang đi vòng ra phía sau bia đá hô lên một tiếng.

"Mau nhìn này." Mọi người vội vàng chạy tới.

Hóa ra ở mặt sau của bia đá, có một bức phù điêu.

Trên phù điêu, khắc họa một tòa cung điện tráng lệ vô cùng.

Nhưng cung điện không được xây trên mặt đất, mà lơ lửng trên mây.

Dưới cung điện không có nền móng đồi núi, vài luồng hào quang hồng ảnh, lăng không bước trên mây, xung quanh có phi long quấn quanh bảo vệ, thể hiện một phong thái lầu các thần tiên siêu phàm thoát tục.

"Mẹ kiếp, mộ của Hiến Vương, chẳng lẽ được xây trên trời sao?" "Không thể nào, trên bia đá tùy tiện khắc vậy thôi, không thể tin được." Đại Kim Nha liên tục lắc đầu.

Mọi người cũng đều đồng tình sâu sắc.

Mộ của Hiến Vương dù được xây ở đâu, cũng không thể vi phạm định luật vật lý.

Xây lơ lửng giữa không trung, sao có thể chứ?

Cùng lắm là nói nhảm thôi.

Lý Sinh lại ánh mắt lóe lên, nhưng không nói gì.

Lúc này, họ tiếp tục tiến lên.

Đoạn đường đi lại vô cùng yên tĩnh, đi như vậy vài giờ đồng hồ, liền thấy một khu rừng hoa lớn, những đóa hoa màu đỏ, trắng, vàng, đều lớn bằng miệng bát, có vô số bướm bay lượn trong rừng hoa.

Một con suối không nhỏ chảy qua rừng hoa, chảy vào một thung lũng sâu thẳm xa xa.

Hồ Ba Y vội vàng lấy ra tấm bản đồ da người, cẩn thận xem đi xem lại.

"Không sai, đây hẳn là Trùng Cốc." Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Mọi người không khỏi tinh thần phấn chấn.

Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến trước Trùng Cốc.

Lý Sinh phóng tầm mắt nhìn, trong Trùng Cốc toàn là cây hoa, vô số đóa hoa đua nhau khoe sắc, vạn tía nghìn hồng.

Từng đàn bướm bảy màu, bay lượn trong rừng hoa, sắc màu rực rỡ, đẹp tựa tiên cảnh nhân gian.

Men theo di tích thần đạo cổ xưa, tiến vào trong Trùng Cốc, chẳng mấy chốc liền đến lối vào thung lũng.

Ở cửa thung lũng có hai ngọn núi đá trơ trụi rất bắt mắt.

Ai cũng không ngờ, trong khu rừng rậm rạp như vậy, lại có hai tảng đá lớn không một ngọn cỏ, đột ngột lại kỳ dị.

Trên hai tảng đá, mỗi bên đều vẽ một con mắt, ánh mắt sâu thẳm uy nghiêm, tuy chỉ vài nét bút, nhưng lại cực kỳ truyền thần.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm vào cửa thung lũng, lặng lẽ quan sát mỗi một người dám tiến vào Trùng Cốc.

Dương Tuyết Lệ nhìn xung quanh, đặt ba lô trên người xuống.

“Trùng Cốc được mệnh danh là nơi không thể vào, chắc chắn nguy cơ tứ phía.” “Chúng ta không bằng ở bên ngoài Trùng Cốc ngủ một đêm, đợi ngày mai trời sáng, rồi hãy vào thung lũng.” Bàn Tử nhìn sắc trời.

“Bây giờ còn sớm mà?

Chúng ta phải ngủ sao?” Hồ Ba Y và Đại Kim Nha lại đều tỏ ra đồng ý.

“Tối qua tiếng trống cổ là chuyện gì cũng không biết, chiều nay chúng ta phải ngủ một giấc, dưỡng đủ tinh thần, để đối phó với biến cố có thể xảy ra vào buổi tối.” Thực tế, tối qua ngoài Bàn Tử bị Lý Sinh đánh ngất ra, mọi người đều không ngủ ngon.

Sáng sớm lại trải qua một trận ác chiến, đi một đoạn đường xa như vậy, ai nấy đều vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi.

Chương 101

Lý Sinh gật đầu.

“Mọi người đều ngủ đi, buổi tối chưa chắc đã ngủ được đâu.” Lúc này, mọi người đều ăn một ít lương khô, mở túi ngủ của mình ra, lần lượt đi ngủ.

Chỉ có Bàn Tử vẫn còn tinh thần phấn chấn, liền chủ động đảm nhận nhiệm vụ canh gác.

Từ lúc xuyên qua hang núi, trải qua những trận chiến kịch liệt nhất, tối hôm qua cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, sáng nay lại liên tiếp đại chiến, dù là người sắt, cũng phải chịu không nổi.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, Lý Sinh chẳng mấy chốc liền chìm vào giấc ngủ.

Vừa ngủ, liền gặp một cơn ác mộng.

Trong mơ, Lý Sinh đầu tiên nhìn thấy một lượng lớn cương thi.

Anh rút Hắc Thần Đao ra, liều mạng chiến đấu.

Nhưng số lượng cương thi, dường như vô tận.

Cuối cùng, Lý Sinh cảm thấy kiệt sức, chỉ có thể đột phá vòng vây bỏ chạy.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào, từ trên trời giáng xuống.

“Bản vương sớm đã đắc đạo thăng tiên, các ngươi lại dám đạo mộ của bản vương, quả thực là tự tìm đường chết.” “Các ngươi mạo phạm thượng thần, tội đáng bị đánh vào tầng thứ mười tám địa ngục.” Nói rồi, người đàn ông trung niên phía trên đưa tay chỉ một cái.

Lý Sinh lập tức cảm thấy trên người siết lại, bị một luồng sức mạnh vô hình, siết chặt cơ thể, mặc cho giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát thân.

Lúc này, đám cương thi phía sau đi tới, từng con há to miệng máu, một đôi mắt trống rỗng, nhìn chằm chằm vào cơ thể Lý Sinh.

Chúng khiêng Lý Sinh lên, bỏ vào một cái chảo dầu… Lý Sinh đột ngột ngồi bật dậy từ trên mặt đất, mới phát hiện đó chỉ là một giấc mơ.

Giấc mơ này, cho người ta một cảm giác rất chân thực.

Sau khi tỉnh lại hồi tưởng, vẫn cảm giác như mình đã tự mình trải qua.

Đúng lúc này, trong những chiếc túi ngủ bên cạnh, gần như đồng thời vang lên những tiếng la hét kinh hoàng.

"A!" "A!" "A!" Tiếng hét tràn đầy sự kinh hoàng vô tận, dường như đều đã gặp phải chuyện đáng sợ nhất.

"A!" Lại một tiếng hét kinh hoàng nữa.

Hóa ra ngay cả Bàn Tử phụ trách đứng gác cũng đã ngủ thiếp đi, lúc này vừa tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Cả người mồ hôi đầm đìa, trên khuôn mặt mơ màng toàn là vẻ kinh hoàng, hiển nhiên cũng vừa mới gặp ác mộng.

Lý Sinh vội vàng, đánh thức tất cả mọi người dậy.

Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tối.

Trên khuôn mặt mỗi người, đều lộ ra vẻ kinh hoàng sâu sắc.

"Tôi vừa mới gặp ác mộng." Hồ Ba Y lên tiếng đầu tiên.

“Tôi cũng vậy!” “Tôi cũng thế!” “Tôi cũng vậy!” Năm người, mỗi người đều gặp một cơn ác mộng.

Mặc dù giấc mơ của mỗi người đều không giống nhau, nhưng đều là những cơn ác mộng đáng sợ nhất.

Mấy ngày nay, đã trải qua nhiều chuyện, trong đó có không ít chuyện khiến người ta kinh hoàng sợ hãi.

Vốn dĩ có một hai người gặp ác mộng, cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Nhưng, năm người đều gặp ác mộng, thì thật quá kỳ lạ rồi.

Phải biết rằng, mọi người đã dám đi mò kim đạo đấu, đều là những người gan dạ cực lớn, trời không sợ đất không sợ.

Cũng chỉ có Đại Kim Nha gan hơi nhỏ một chút.

Nhưng cũng chỉ là so với những người này.

Nếu so với người thường, Đại Kim Nha cũng có thể được coi là gan to bằng trời.

Suy cho cùng, lăn lộn trong ngành đồ cổ, khó tránh khỏi phải tiếp xúc với đủ loại minh khí, đều là những bảo vật từ trong mộ ra, không có vài phần can đảm, căn bản không làm được nghề này.

“Mẹ kiếp, chuyện quái gì vậy, Bàn gia tôi cả đời không tin tà, cũng chưa từng gặp ác mộng, chẳng lẽ hôm nay thật sự gặp ma sao?” Đại Kim Nha nhìn những người xung quanh.

“Theo tôi thấy, gặp ma không phải là chuyện bình thường sao, chúng ta đi đạo đấu, còn sợ gặp ma à?” “Nhưng, tôi không hiểu, trên người tôi đã đeo hơn hai mươi mấy món bồ tát ngọc thạch tượng phật vàng, sao có tà ma ngoại đạo nào dám xâm nhiễu tôi chứ?” Đại Kim Nha nói, kéo áo trên người ra.

Chỉ thấy bên trong áo của ông ta đủ mọi thứ rực rỡ, đều là các loại tượng Phật, Bồ Tát, thần tiên.

Dương Tuyết Lệ cúi đầu suy nghĩ, chậm rãi lên tiếng.

"Ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ nấy, tôi mơ thấy những cái xác khô chúng ta thấy trước đó, dù có thảm đến đâu, bị dọa tỉnh dậy, chẳng phải là bình thường sao?" Hồ Ba Y cười khổ một tiếng.

"Tôi thì không vì chuyện đó mà ngủ không được, nhưng giấc mơ hôm nay, quả thực rất tà môn." Cảm giác chuyện trong mơ, dường như là mình đã tự mình trải qua vậy.

Lý Sinh khẽ nhíu mày, rồi lại gật đầu.

"Tôi cảm thấy, nhất định có thứ gì đó, gây ra một số ảnh hưởng đặc thù, mới khiến tất cả chúng ta đều gặp ác mộng." Nói đoạn, Lý Sinh hướng ánh mắt về phía Trùng Cốc.

Chẳng lẽ là vì quá gần Trùng Cốc?

Chương 102

Trùng Cốc, quả thật có thần kỳ đến vậy, ngay cả đến gần cũng không được sao?

Đột nhiên, trên người mọi người đều không dưng cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Dường như trong vô hình, có thứ gì đó không tốt, đang bám vào người vậy.

Một cảm giác kỳ lạ.

Đều là những người đã trải qua nhiều chuyện, cương thi quỷ quái, đều không khiến người ta có cảm giác như vậy.

Giống như trong cơ thể thật sự có thêm thứ gì đó, cảm giác một trận phiền não uất ức.

Bàn Tử không khỏi lại chửi rủa.

"Hiến Vương cái lão tống tử, chết rồi còn bày ra nhiều thứ thần thần quỷ quỷ, đáng bị xuống tầng mười tám địa ngục." Hồ Ba Y nhìn sắc trời đang dần tối đi, tiếp lời Bàn Tử.

"Người ta xây mộ lớn như vậy, là để thăng tiên lên trời, e rằng sẽ không xuống địa ngục đâu." "Tôi không tin, thật sự cho rằng xây mộ có thể đắc đạo thành tiên sao?

Vậy thì người đời không phải đều đi xây mộ hết rồi, còn tu tiên làm gì?

Tôi thấy Hiến Vương cái lão tống tử, ở đó nằm mơ giữa ban ngày thôi." Ánh mắt Lý Sinh nhìn xung quanh, luôn cảm thấy xung quanh có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm, nhưng lại không tìm ra được.

Phải biết rằng, kể từ khi có được huyết mạch của giọt máu đầu tiên, giác quan thứ sáu của Lý Sinh rất chuẩn, đã có cảm giác như vậy, tám phần sẽ không sai.

Nhưng rốt cuộc là thứ gì?

Bỗng nhiên, Lý Sinh tập trung ánh mắt vào hai tảng đá lớn kỳ lạ trước Trùng Cốc.

Trên đó, có hai con mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm vào họ.

Lý Sinh bước tới, đưa tay sờ vào tảng đá kỳ lạ, lập tức cười.

"Không cần nghi thần nghi quỷ nữa, nguyên nhân mọi người gặp ác mộng, tôi tìm ra rồi." Mọi người nghe vậy, vội vàng đều bước tới.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào con mắt trên tảng đá kỳ lạ.

"Tôi nhìn con mắt này, cảm thấy cả người không tự nhiên, chẳng lẽ là Hiến Vương cái lão tống tử, đang mượn con mắt này để nhìn chằm chằm vào chúng ta sao, hay là, tôi trước tiên phá hủy hai con mắt này đi." "Phá hủy là không cần thiết, nguyên nhân chúng ta gặp ác mộng, không liên quan đến hai con mắt này, mà liên quan đến hai tảng đá kỳ lạ này." Lý Sinh vừa sờ vào đá vừa nói.

"Hai tảng thiên thạch khổng lồ, cũng không biết Hiến Vương lấy ở đâu ra." "Thiên thạch lớn như vậy, bản thân nó sẽ phát ra một loại năng lượng điện từ đặc thù, gây nhiễu loạn điện từ trường bình thường của Trái Đất, từ đó khiến cho chất sinh vật trong cơ thể chúng ta hỗn loạn, do đó sẽ gây ra ác mộng." Nghe Lý Sinh nói vậy, mọi người mới bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra là vậy, thảo nào lại cùng nhau gặp ác mộng.

Nếu không phải Lý Sinh giải thích, thật sự sẽ không biết, chỉ nghĩ là âm hồn ác quỷ tác quái.

Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia tán thưởng.

Hiến Vương tuy tàn bạo vô cùng, nhưng trình độ phong thủy quả nhiên cao, có thể coi là đại sư phong thủy hàng đầu.

Chỉ riêng bố cục hai tảng thiên thạch này, có thể nói là tuyệt diệu vô cùng.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có viết: Thiên địa thanh trọc tự phân, âm dương giao hội tối nan đắc.

Nơi này là lối vào Trùng Cốc, là nơi âm dương giao hội, phía trước chính là đại mộ của Hiến Vương.

Ở nơi này, lợi dụng từ trường đặc thù của hai tảng thiên thạch, giao hội âm dương, có thể khiến phong thủy của cả đại mộ, lại lên một tầm cao mới.

Nhưng, thiên thạch lớn như vậy, không thể dễ dàng tìm được, cũng không biết Hiến Vương lấy ở đâu ra.

Hiểu rõ nguyên nhân gặp ác mộng, sắc trời cũng hoàn toàn tối sầm lại.

Rừng rậm nguyên thủy ban đêm nguy cơ tứ phía, sau khi bàn bạc, quyết định tiếp tục tiến lên, dứt khoát thử tiến vào Trùng Cốc.

Dù sao nơi này chắc chắn không thích hợp để ngủ, phải tìm một nơi khác.

Hơn nữa, quy tắc của Mô Kim Giáo Úy là gà gáy không mò kim, hành động vào ban đêm, mới là chính đạo.

Chỉ là Trùng Cốc lớn như vậy, không phải một đêm có thể làm rõ được.

Bước vào Trùng Cốc, tim của mọi người cũng đều thót lên, tập trung mười hai phần tinh thần, sẵn sàng đối phó với tình huống có thể

xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng đi một đoạn đường, lại có kinh không hiểm, đi một đoạn thời gian khá dài, không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng trống cổ kỳ dị khiến người ta khó chịu tối qua, cũng không xuất hiện trở lại.

Đi được một lúc, Lý Sinh đột nhiên dừng bước.

Bàn Tử cầm đèn pin soi xung quanh, phát hiện nơi này có một bức tường đổ, dưới bức tường đổ.

Là một bãi cỏ, xanh mướt, không có những thực vật lộn xộn khác.

"Nơi này không tệ, tối nay chúng ta ở đây cắm trại đi?" Bàn Tử lên tiếng đề nghị.

Lâu như vậy rồi không được nghỉ ngơi đàng hoàng, mọi người đều đã mệt.

Cứ tiếp tục như vậy, người sắt cũng không chịu nổi.

Lý Sinh lại lắc đầu, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc.

Bàn Tử không phát hiện điều gì bất thường, nhưng Dương Tuyết Lệ lại phát hiện ra, liền hỏi một câu.

Chương 103

"Sao vậy?" Lý Sinh lập tức lộ ra một nụ cười khổ.

"Mọi người không cảm thấy môi trường xung quanh đây quá yên tĩnh sao?

Côn trùng, kiến, chim bay, thú chạy trong rừng, đều không phát ra một chút động tĩnh nào sao?" Mọi người mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Đây là Trùng Cốc, xung quanh đều là rừng cây, chỉ có dưới chân là một bãi cỏ tương đối trống trải.

Nơi như vậy, lẽ ra phải có vô số sinh vật hoang dã.

Trong rừng có những sinh vật, ngày ngủ đêm ra, không có lý do gì lại yên tĩnh như vậy.

Trong khoảnh khắc, mọi người lại trở nên căng thẳng, vội vàng cầm đèn pin soi loạn xạ.

Ánh mắt của Lý Sinh, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bóng đêm, lại có thể nhìn rõ ràng.

Xung quanh đây, thật sự không có gì cả.

Giống như không phải đang đi trong rừng, mà đã tiến vào một sa mạc không có sự sống.

Quá bất thường.

Trong khoảnh khắc, trong lòng mọi người đều nảy ra một ý nghĩ.

Vùng cấm sinh mệnh.

Chẳng lẽ, không biết tự lúc nào, đã đi vào một vùng cấm sinh mệnh.

Đôi mắt của Lý Sinh đột nhiên khẽ nheo lại.

Dưới màn đêm đen tối, cách đó không xa, có một đám sương mù, đang trôi về phía họ.

Vừa nhìn thấy đám sương mù đó, trong lòng Lý Sinh liền báo động.

Một cảm giác không lành dâng lên trong lòng, không cần suy nghĩ, lập tức liền lớn tiếng hô.

"Không ổn, mau rút lui." Nghe lời của Lý Sinh, mọi người đều kinh ngạc, vội vàng co giò, liều mạng chạy về phía sau.

Tốc độ của đám sương mù đó không quá nhanh, nhưng cũng không chậm, bám sát theo mọi người, dường như đang truy đuổi không tha.

Đại Kim Nha chạy đến thở không ra hơi.

"Lý ca, rốt cuộc có thứ gì vậy?" Lý Sinh quay đầu nhìn lại một cái, đám sương mù đó đang trôi theo sau.

"Đừng quan tâm nữa, nếu không muốn chết, mau chạy đi." Đại Kim Nha vừa thở hổn hển vừa lắc tay.

"Không được rồi, tôi thật sự chạy không nổi nữa." Nói đoạn, Bàn Tử quay đầu lại chiếu đèn pin về phía đó.

Ánh sáng chiếu vào đám sương mù đó, lại phát ra ánh sáng màu đỏ chói lóa, ẩn hiện có vầng sáng bảy màu bao quanh, như mây tiên khí, tràn đầy cảm giác thánh khiết.

Vừa dừng lại nghỉ, đám sương mù lập tức lại đuổi tới.

"Mau đi!" Lý Sinh một tay xách Đại Kim Nha, chạy như bay về phía trước.

Với tốc độ của anh, hoàn toàn có thể chạy nhanh hơn, xách thêm

một Đại Kim Nha, cũng không bị ảnh hưởng.

Vượt qua một con suối nhỏ, đám sương mù đó cuối cùng cũng không đuổi theo nữa.

Con suối nhỏ như một ranh giới tự nhiên, khiến cho đám sương mù không dám vượt qua.

Trong rừng rậm cuối cùng cũng lại có hơi thở của sự sống, các loại động vật hoang dã đều đang phát ra âm thanh của riêng mình.

"Mẹ kiếp, đám sương mù đó rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sương mù ma quỷ sao?" Bàn Tử chạy đến cổ họng kêu khò khè, giống như một cái cối xay gió, nhìn đám sương mù đối diện, không nhịn được mà chửi một câu.

Ngoại trừ Lý Sinh, mọi người đều thở hổn hển, lúc này cuối cùng cũng thoát hiểm, từng người ngã xuống đất thở dốc.

Lúc này quay đầu lại nhìn làn sương đỏ bên kia bờ suối, không khỏi từng người trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Đám sương mù này thực sự quá quỷ dị.

Giống như có người đang điều khiển, có thể đuổi theo họ một đoạn đường, quá vi phạm thường lý rồi.

Chẳng lẽ thật sự là sương mù ma quỷ?

Bên bờ suối tràn đầy sức sống, nhưng bờ đối diện lại là vùng cấm sinh mệnh, một mảnh tĩnh lặng, tám phần là không thể tách rời mối quan hệ với loại sương mù đỏ kỳ quái này.

Nghĩ đến đây, mọi người đều còn sợ hãi.

May mà, chạy nhanh.

"Tôi từng đọc trong một cuốn sách, dưới đáy Cửu U, có một loại

sương mù đỏ thần bí, có thể nuốt chửng mọi sinh mệnh, thậm chí cả quỷ hồn bị sương mù bao phủ, cũng không thể thoát ra, nhưng loại sương mù này bản thân lại vô cùng lộng lẫy đa sắc, trông giống như đám mây đẹp nhất, chẳng lẽ sương mù đỏ trước mắt chúng ta, là sương mù đỏ thần bí từ dưới Cửu U chạy ra?" Đại Kim Nha kinh hồn bất định.

Hồ Ba Y lại không cho là vậy.

"Đó đều là truyền thuyết dân gian, những câu chuyện ma do người ta bịa ra thôi, sao có thể tin được, nhưng, đám sương mù này thật kỳ quái, quá tà môn rồi." Bên kia bờ suối, sương mù đỏ vẫn không ngừng cuộn trào, biến ảo, dường như không cam tâm vì không đuổi kịp.

Dương Tuyết Lệ nhìn sương mù đỏ, dường như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

Chương 104

"Liệu có phải sương mù đỏ này, chỉ là sương mù bình thường, chúng ta căn bản chỉ là một phen hú vía?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ, liều mạng chạy lâu như vậy, chạy đến cổ họng đều bốc khói xanh, chỉ là một phen hú vía.

Tự mình dọa mình, căn bản không có chuyện gì sao?

"Không thể nào." Bàn Tử lập tức lên tiếng phản bác.

"Nếu chỉ là sương mù bình thường, sao lại đuổi theo chúng ta chạy?" Dương Tuyết Lệ bật đèn chiếu, soi xung quanh những ngọn núi xa xa.

Trong màn đêm, bóng núi lúc ẩn lúc hiện.

"Nơi này núi non bao quanh, sẽ hình thành khí hậu nhỏ." "Gần con suối nhỏ, hơi nước dồi dào, hình thành sương mù không có gì lạ." "Trong núi hướng gió phức tạp đa biến, chúng ta chạy một đoạn đường, vừa hay đi ngược chiều gió." "Những đám sương mù này bị gió trong núi thổi, vừa hay di chuyển về phía chúng ta, trông giống như đang đuổi theo chúng ta chạy vậy." Cách giải thích này hợp tình hợp lý.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ là một phen hú vía?

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, yên lặng nghe mọi người nói, từ đầu đến cuối đều không xen vào.

Hồ Ba Y lại đưa ra một vấn đề khác.

"Nếu là sương nước bình thường, sao lại có màu đỏ, còn có vầng sáng bảy màu, e rằng giải thích không thông?" Dương Tuyết Lệ chỉ

đèn pin về phía bên kia con suối không có sương mù.

"Khu vực này nở đầy hoa dại, đủ loại màu sắc, trong đó nhiều nhất là hoa màu đỏ, các màu hoa khác cũng không ít, sương mù bao phủ lên những bông hoa này, trông giống như đám mây nhiều màu vậy." Mọi người nghe vậy, đều sững sờ.

Cũng không phải là không có khả năng.

Sương mù đỏ chỉ là do hoa đỏ phản chiếu mà thành, chỉ là sương mù bình thường?

Chẳng lẽ thật sự là tự dọa mình, căn bản không có chuyện gì?

Bàn Tử không khỏi lại chửi một câu.

"Mẹ kiếp, mấy ngày nay gặp nhiều cương thi quỷ quái như vậy khiến cả người tôi đều nghi thần nghi quỷ, vừa rồi chạy đến tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi, nếu đã không sao thì Bàn gia tôi lại qua đó xem thử." Nói rồi, Bàn Tử liền chuẩn bị vượt qua con suối nhỏ, đi vào trong sương mù đỏ để tìm hiểu, nhưng bị Lý Sinh một tay kéo lại.

"Anh quên rồi sao, bên đó chim bay thú chạy, côn trùng kiến rắn đều không có?" Nghe Lý Sinh nhắc nhở một câu, Bàn Tử mới đột nhiên nhớ ra.

Đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này?

Bên đó yên tĩnh đến đáng sợ, giống như không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại.

Nếu những làn sương đỏ này không có vấn đề gì, sao lại xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy?

Động vật trong rừng rậm nguyên thủy, tại sao đều không bước chân vào khu vực đó?

Chắc chắn có tình huống gì đó mà họ không biết.

Dương Tuyết Lệ cũng có chút không chắc chắn.

"Có lẽ bên đó không có côn trùng, kiến rắn, là do nguyên nhân khác?" Cũng có thể.

Nguyên nhân đối diện trở thành vùng cấm sinh mệnh có thể có nhiều, không nhất định là do những làn sương đỏ này gây ra.

"Tôi thấy mọi người cũng đừng đoán nữa, chúng ta làm một thí nghiệm đi." Nói rồi, Lý Sinh quay đầu đi vào rừng rậm phía sau.

Mắt của anh ban đêm có thể nhìn thấy vật, giống như ban ngày.

Sau khi huyết mạch nâng cấp, mũi và tai cũng rất nhạy bén, chẳng mấy chốc, Lý Sinh liền tìm thấy một con gà rừng đang đậu dưới gốc cây trong rừng.

Gà rừng ban đêm sẽ trốn, không động đậy.

Chỉ cần tìm được ổ, rất dễ bắt được.

Lý Sinh dùng dây thừng buộc chặt gà rừng, dùng sức ném một cái, quăng con gà rừng vào trong sương mù đỏ.

Bên trong sương mù đỏ, lập tức vang lên một tiếng gà kêu thảm thiết chói tai, chẳng mấy chốc không còn động tĩnh.

Chờ một lúc, Lý Sinh kéo dây thừng về xem, lại thấy đầu dây trống không, không có gì cả.

Đại Kim Nha lập tức mặt mày tái nhợt, đưa tay chỉ vào làn sương đỏ đối diện.

"Đó nhất định là sương mù ma quỷ, con gà rừng vừa bị ném vào, đã bị ma quỷ bên trong bắt đi rồi." Trong lòng mọi người đều chùng xuống.

Tình cảm phân tích cả buổi, hóa ra lại sai, đối diện thật sự là sương mù ma quỷ có thể nuốt chửng sinh mệnh?

Nếu không, tại sao con gà rừng vừa ném vào, đã biến mất không thấy?

"Lý ca, có phải là anh buộc không chặt, để gà rừng chạy mất rồi không?" Bàn Tử cầm đầu dây thừng, trên đó không có gì, ngay cả một cọng lông gà cũng không tìm thấy.

"Không thể nào, vừa rồi rõ ràng buộc rất chặt, sao gà rừng lại biến mất không thấy nhỉ?" Lý Sinh khẽ nhíu mày, tuy chỉ là buộc qua loa, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả một con gà cũng không buộc chặt được.

Nhưng, đã có nghi ngờ về phương diện này, Lý Sinh quyết định bắt thêm một con gà nữa để thử.

Lại một lần nữa đi vào rừng rậm, chẳng mấy chốc, lại bắt được một con gà rừng ra.

Vẫn như trước, dùng dây thừng buộc chặt gà rừng, Lý Sinh đặc biệt kiểm tra kỹ lưỡng, xác nhận buộc chết, mới ném con gà rừng vào trong sương mù đỏ.

"Két!" Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiếng kêu của gà rừng tỏ ra vô cùng đau đớn.

Chương 105

Sau đó không còn động tĩnh.

Lần này, Lý Sinh không chờ đợi lâu, chẳng mấy chốc liền kéo dây thừng về.

Mọi người nhìn thấy, lập tức từng người sắc mặt đều trở nên khó coi vô cùng.

Trên sợi dây thừng vốn buộc gà rừng, chỉ còn lại một bộ xương gà lớn nhỏ không đều, lông gà thịt gà, đều không thấy đâu.

Bộ xương gà còn lại, trên đó cũng đầy những cái lỗ nhỏ li ti, dường như bị thứ gì đó cắn xé.

Lý Sinh cầm lên xem đi xem lại.

Ăn rất sạch sẽ, ngay cả thịt trong kẽ xương cũng không còn một chút.

Tuyệt đối không phải do con người hay dã thú có thể cắn ra được.

Nếu Lý Sinh kéo dây thừng về chậm một chút, e rằng ngay cả bộ xương cũng không còn.

Khó trách con gà rừng vừa rồi lại biến mất không thấy, hóa ra là bị ăn mất rồi?

"Mẹ ơi, cũng quá đáng sợ rồi." Đại Kim Nha không khỏi hít một hơi lạnh.

Vừa rồi ông ta đã chạy không nổi, nếu không phải Lý Sinh xách, mang ông ta ra ngoài, bị những làn sương đỏ này đuổi kịp, thì bây giờ chẳng phải cũng chỉ còn lại một đống xương cốt?

Không đúng, có lẽ ngay cả xương cốt cũng không có.

Suy cho cùng, thời gian con gà rừng bị ném vào trong sương mù đỏ không lâu.

Có thể thêm một chút thời gian nữa, bộ xương gà cũng không còn.

Con gà rừng biến mất không thấy trước đó, chính là minh chứng.

"Mẹ kiếp, may mà Bàn gia tôi không vào trong sương mù đỏ để xem, nếu không, cũng sẽ giống như gà rừng, bị âm quỷ ăn đến chỉ còn lại mấy khúc xương rồi." Bàn Tử trong lòng một trận sợ hãi, may mà Lý Sinh đã kéo cậu ta lại.

Dương Tuyết Lệ cũng vô cùng khó hiểu.

"Trong sương mù đỏ rốt cuộc là thứ gì, sao lại lợi hại như vậy?" Bàn Tử nhảy dựng lên.

"Ở cái nơi quỷ quái này, còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là sương mù ma quỷ, trong sương mù có âm quỷ ăn thịt sống, ai vào đó cũng sẽ bị ăn cả da lẫn xương." Hồ Ba Y nhíu chặt mày.

"Vậy phải làm sao, nếu chúng ta không thể xua tan sương mù ma quỷ, thì không thể đi tiếp được, sao vào trong đạo mộ Hiến Vương?" Không ngờ vừa mới vào Trùng Cốc, đã bị thứ này chặn lại.

Mộ Hiến Vương không hổ danh được mệnh danh là nơi không thể vào, quả thật tà môn hết sức.

Mọi người không khỏi đều hướng ánh mắt về phía Lý Sinh.

Đi một đoạn đường, bất kể gặp gian nan hiểm trở gì, luôn là Lý Sinh đứng ra, mọi người đều đã quen dựa dẫm vào anh.

Nhưng, lúc này Lý Sinh nhìn sương mù ma quỷ đối diện, cũng có chút bó tay.

Hắc Thần Đao quả có năng lực phá trừ mọi tà hồn tà ma, không

biết đối với sương mù đỏ thần bí đáng sợ trước mắt có hiệu quả hay không?

Nhưng, Lý Sinh cũng không dám tùy tiện đi thử, đây không phải chuyện đùa.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh cũng sẽ không đi thử.

"Tôi cảm thấy, có lẽ chúng ta có thể dùng hỏa công thử xem?" Hồ Ba Y nhìn sương mù thần bí, lên tiếng đề nghị.

Đây cũng là một cách.

Âm hồn quỷ quái, thông thường đều sợ lửa, chỉ cần đốt một phen, tám phần sẽ tan đi.

Nhưng Lý Sinh lại lắc đầu.

"Quên đi, sương mù ma quỷ bay lơ lửng không cố định, lại không đứng yên ở đó cho chúng ta đốt." "Chẳng lẽ không có cách nào sao?" Bàn Tử không cam lòng.

"Mẹ kiếp, lão tử đã tốn bao nhiêu công sức, trải qua ngàn cay vạn đắng, khó khăn lắm mới đi đến Trùng Cốc, chẳng lẽ phải vì một đám sương mù ma quỷ này mà bỏ cuộc?" Tâm trạng của mọi người đều vô cùng nặng nề, khổ sở suy nghĩ cách đối phó với sương mù ma quỷ.

"Có lẽ, đợi trời sáng, những đám sương mù ma quỷ này sẽ tự động tan đi." Đại Kim Nha đưa ra suy đoán của mình.

"Bất kể là âm hồn quỷ quái, chắc chắn đều sợ ánh sáng mặt trời, ban ngày không dám ra ngoài." Hồ Ba Y cũng cho rằng ông ta nói có lý.

"Dù sao chúng ta đều buồn ngủ rồi, không bằng ở đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sau đó, lại qua suối." Lý Sinh khẽ nhíu mày.

Đã đối diện đã thành vùng cấm sinh mệnh.

Như vậy, ban ngày chắc cũng sẽ không có gì khác biệt.

Cho dù sương mù đỏ biến mất, tám phần cũng có thứ khác.

Nhưng, hiện tại tạm thời cũng không nghĩ ra cách giải quyết, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng nói.

Biết đâu suy đoán của Đại Kim Nha là đúng.

Có thể côn trùng thú kiến trong rừng đều biết tình huống này.

Ban ngày sẽ đi qua, buổi tối lại trở về?

Chương 106

Sinh mệnh đều có linh tính, cũng chưa chắc không thể xảy ra chuyện này.

Lúc này mọi người lấy túi ngủ ra, vẫn thay phiên nhau đứng gác, từng người đều mơ màng ngủ thiếp đi.

Một đêm lại sóng yên biển lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, ánh nắng đã rất chói mắt.

Lý Sinh vươn vai một cái, lập tức cảm thấy sảng khoái chưa từng có, trong cơ thể tinh lực dồi dào, tinh thần phấn chấn.

Quả nhiên, nghỉ ngơi tốt không giống nhau.

Lại nhìn sang bờ suối đối diện, sương mù đỏ thật sự đã biến mất không thấy.

"Xem ra sương mù ma quỷ ban ngày không dám ra ngoài." Đại Kim Nha lộ vẻ vui mừng.

Sắc mặt Lý Sinh lại vẫn vô cùng nghiêm trọng, anh chú ý thấy, động vật khu vực này, vẫn không vượt qua con suối nửa bước.

Bên kia thung lũng, là vùng cấm sinh mệnh, và ban đêm không có gì khác biệt.

Chẳng mấy chốc, mọi người cũng đều phát hiện ra điểm này, lập tức từng người vẻ mặt nghiêm túc.

"Bất kể thế nào, đều đã đến đây rồi, chắc chắn phải qua đó xem thử." Thái độ của Bàn Tử kiên quyết.

Mọi người cũng đều tỏ ra đồng ý.

Đều đã đến nơi này rồi, vạn lý trường chinh chỉ còn lại mấy dặm

cuối cùng, sao có lý do lùi bước lúc này?

Lúc này mọi người dùng nước suối rửa mặt, qua loa ăn một ít lương khô, rồi mới cùng nhau vượt qua thung lũng, tiến về phía sâu trong Trùng Cốc.

Cảm giác trong vùng cấm sinh mệnh không giống nhau.

Xung quanh tĩnh lặng như chết.

Trong Trùng Cốc, xung quanh đều bị núi cao che khuất, cũng không có gió.

Trên đường đi, ngoài tiếng thở của mọi người, tiếng bước chân, tiếng tim đập ra, không còn nửa phần động tĩnh.

Trong không khí bao trùm một bầu không khí vô cùng áp lực.

Không ai biết, trong vùng cấm sinh mệnh rốt cuộc có gì, có thể khiến tất cả côn trùng, thú, chim, kiến bên ngoài, đều không bước chân vào đây.

Buổi tối có sương mù ma quỷ, vậy thì, ban ngày thì sao?

Không ai biết.

Sự không biết vĩnh viễn là điều khiến người ta sợ hãi nhất.

Cũng khó trách mọi người càng đi càng căng thẳng.

Đường trong Trùng Cốc quanh co khúc khuỷu, có vô số khúc cua.

Lý Sinh tinh thông thuật phong thủy, tự nhiên nhìn ra rõ ràng, đây là bố cục cửu khúc hồi hoàn.

Hiến Vương không hổ danh là đại gia phong thủy, thiết kế vô cùng khéo léo.

Mỗi một chỗ rẽ trong thung lũng, đều xây một ngôi miếu, trong miếu lại có chín con đường.

Một khi đi sai đường, sẽ bị lạc trong thung lũng, có lẽ còn có cạm bẫy chết người đang chờ ở đó.

May mà với bản lĩnh của Lý Sinh, không làm khó được anh, một đường suy diễn, liên tục rẽ mười tám khúc cua, không xảy ra một chút sai sót nào.

Dương Tuyết Lệ không khỏi cảm khái vô cùng.

"Nếu không tinh thông thuật phong thủy, chỉ riêng nhiều ngã ba đường rẽ như vậy, sẽ khiến mọi người đều bị lạc trong thung lũng." Hồ Ba Y cũng sùng bái không thôi.

Tự hỏi mình cũng có trình độ nhất định về phong thủy, nhưng mỗi lần suy diễn, thường thường mới có chút manh mối, Lý Sinh lại đã đưa ra kết quả.

Hồ Ba Y cũng chỉ có thể cảm thán bản lĩnh của Lý ca, không phải là thứ ông ta có thể sánh kịp.

Lúc này vị trí của họ là một hẻm núi dài, hai bên đều là vách đá dựng đứng.

Hiện ra trước mắt họ, là một tượng đá Thiềm Thừ khổng lồ.

Tượng đá Thiềm Thừ được điêu khắc trên vách đá của hẻm núi, dựa vào vách đá, liền thành một thể.

Miệng Thiềm Thừ há ra, hình thành một cái hang lớn có đường kính gần mười mét.

"Chúng ta đã đến trước mộ Hiến Vương rồi sao?" Một đường thuận lợi như vậy, Đại Kim Nha có chút khó tin.

"Xem ra sương mù ma quỷ đó quả nhiên chỉ xuất hiện vào ban đêm, Hiến Vương không nghĩ rằng, đạo tặc chỉ hoạt động vào ban đêm sao?" Nói đến đây, Đại Kim Nha không nhịn được mà cười.

Không ngờ, đúng lúc này, bên tai Lý Sinh đột nhiên nghe thấy một trận gió hú hú.

Nhưng, anh căn bản không cảm nhận được bất kỳ cơn gió nào tồn tại, ngay cả một sợi tóc cũng không bị gió thổi động.

Vậy tiếng gió đó từ đâu ra?

Trong khoảnh khắc, trong lòng Lý Sinh đột nhiên hiện lên một cảm giác bất an mãnh liệt, giống như sắp có chuyện rất không tốt xảy ra.

Chương 107

Hiển nhiên, những người khác cũng đã nghe thấy âm thanh.

Bàn Tử quay đầu lại nhìn, lập tức hét lớn.

"Mẹ kiếp, sương mù quỷ lại xuất hiện rồi, nhiều quá." Lý Sinh vội vàng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau, trên vách đá cheo leo hai bên, vô số sương mù đỏ đang cuồn cuộn.

So với sương mù đỏ nhìn thấy tối qua, nó lớn hơn không chỉ mười lần.

Che trời lấp đất.

Như thủy triều từ trên trời đổ xuống, ập về phía họ.

Cả hẻm núi đều cuồn cuộn sương mù đỏ, không thể trốn, không thể tránh.

"Mẹ kiếp, sương mù quỷ ban ngày cũng xuất hiện sao?" Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Lúc này không có chỗ nào để lùi, chỉ có thể cắn răng xông vào trong miệng hang hình con cóc đá.

Phía sau, sương mù đỏ cuồn cuộn, phát ra tiếng rít gào, như gió lốc ập tới.

Mọi người liều mạng chạy về phía trước.

Một khi bị sương mù đỏ đuổi kịp, hậu quả sẽ không thể lường được.

May mắn là tốc độ của sương mù đỏ không quá nhanh.

Họ chạy phía trước, sương mù đỏ đuổi phía sau.

May là tốc độ chạy của họ nhanh hơn sương mù đỏ một chút, khoảng cách giữa hai bên không ngừng được kéo xa.

Vừa vào trong miệng hang con cóc, Lý Sinh liền phát hiện bên trong là một hang động cực kỳ rộng lớn, kích thước lớn đến đáng sợ.

Giữa hang động có một cái hồ lớn, hai bên lại là đất bằng.

Một lát sau, ngoại trừ Lý Sinh, mấy người còn lại đều chạy đến thở không ra hơi, cổ họng như cái ống bễ, không ngừng thở hổn hển.

Quay đầu lại thấy sương mù đỏ không đuổi theo ngay, họ lập tức ngã phịch xuống đất, nghỉ một hơi.

Lý Sinh thì ngược lại, rất ung dung, tốc độ chạy bộ này đối với anh như đi dạo trong sân, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Chỉ là, đi cùng mấy người này, Lý Sinh cũng không thể bỏ rơi đồng đội.

Vào thời khắc quan trọng, đồng đội cũng có thể giúp được việc lớn.

Lý Sinh quan sát hang động trước mắt, chỉ cảm thấy hang động này thực sự lớn đến kinh người, cả ngọn núi dường như đã bị khoét rỗng.

Vòm hang hình cung khổng lồ, khiến tiếng nước tí tách thỉnh thoảng vang lên nghe vô cùng trống trải, giống như tiếng gõ mõ của hòa thượng trong chùa, làm cho hang động vốn tĩnh lặng không một tiếng động bỗng tăng thêm vài phần không khí thần bí.

Xung quanh tối đen như mực, may mà mắt của Lý Sinh không bị ảnh hưởng, mọi thứ trong hang đều nhìn thấy rõ ràng.

Hang động này, cho anh cảm giác, lớn, thực sự quá lớn, lớn đến có

chút bất thường.

Bàn Tử vừa thở hổn hển, vừa cầm đèn pin chiếu về phía sau, sợ sương mù đỏ lại đuổi tới.

"Tôi dùng súng phun lửa Butan, có thể đối phó với đám sương mù quỷ đó không?" Bàn Tử thở hổn hển hỏi.

"Có lẽ được, có lẽ không, ai biết được chứ?

Hay cậu đi thử xem?" Hồ Ba Y cũng vẫn còn thở không ra hơi.

"Mẹ kiếp, lão Hồ, ông không trượng nghĩa gì cả, lúc này, ông nên tự mình xung phong đi trước chứ, sao lại để đồng đội đi?" Bàn Tử lập tức phản bác.

"Bây giờ là lúc nào rồi, hai người còn có tâm tư cãi nhau ở đây sao?" Dương Tuyết Lệ xen vào.

"Đừng nói những chuyện vô ích đó nữa, đám sương mù đỏ đó thật sự sợ lửa sao, mà dùng lửa thì xua đuổi được bao nhiêu chứ?" Nghe vậy, lòng mọi người lập tức trùng xuống.

Đúng vậy, quy mô sương mù đỏ lớn như thế, dùng súng phun lửa thì ngăn được bao nhiêu?

E rằng vừa mới bắt đầu, người phun lửa đã bị sương mù đỏ bao phủ trước.

"Vậy phải làm sao, sương mù quỷ sẽ không tiếp tục đuổi theo chứ?" Đại Kim Nha trong lòng vẫn lo lắng không yên.

Từ tối qua, gã đã cảm thấy tim đập thình thịch không rõ nguyên do.

Quả nhiên, sợ cái gì thì cái đó đến.

Lời của Đại Kim Nha vừa dứt, ánh mắt Lý Sinh liền thấy sương mù đỏ từ xa, trong miệng con cóc, cuồn cuộn kéo đến.

Sương mù quỷ đáng sợ, thật sự như giòi trong xương, không có hồi kết.

“Sương mù đỏ lại tới rồi.” Lý Sinh nhắc nhở một câu.

“Chúng ta mau đi thôi.”, câu nói này khiến mấy người kia giật nảy mình.

Chạy đến kiệt sức, nếu tiếp tục chạy nữa, còn có thể cầm cự được bao lâu?

Hơn nữa, bên trong hang động, ai biết có thứ gì?

Chương 108

Trong hang không giống như bên ngoài, không phải cứ chạy là chạy được.

Nhưng tốc độ của sương mù đỏ rõ ràng sẽ không bị ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục cắn răng đi tiếp.

Lại chạy về phía trước một đoạn, phát hiện phía trước không còn đường, chỉ có thể xuống nước.

"Nhiệt độ nước dưới đây thấp, phải mặc đồ lặn." Nước trong hang động lạnh thấu xương, cũng chỉ có Lý Sinh thể chất kinh người, mới có thể nhảy xuống nước, ác đấu với cổ thi ngàn năm.

Những người khác không có năng lực như vậy.

Huống hồ, lần này xuống nước, thời gian không biết sẽ dài bao lâu, lại càng không thể.

Lý Sinh quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi chạy một đoạn, khoảng cách với sương mù đỏ lại được kéo ra một chút.

Nhưng mặc đồ lặn cần thời gian, phải nhanh lên, nếu không, lỡ như đồ lặn chưa mặc xong, sương mù đỏ đã tới, thì mọi chuyện coi như xong.

May mắn là trang bị của họ đầy đủ.

Mọi người vội vã lấy đồ lặn ra, đội kính lặn và bình dưỡng khí.

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, sương mù đỏ đã đến gần.

Họ vội vàng nhảy xuống nước.

Lúc này đã không còn đường thoát, người ở trong nước chắc chắn không chạy nhanh được, cũng chỉ có thể lặn xuống dưới, cầu mong sương mù đỏ sẽ không xâm nhập vào đáy nước.

Vừa xuống nước, sương mù đỏ đã ập tới.

Trong tai Lý Sinh, loáng thoáng nghe thấy tiếng vù vù.

Trong sương mù đỏ, dường như có sinh mệnh đang ca hát.

Đương nhiên không thể đi tìm hiểu sâu, chỉ có thể ở dưới nước, yên lặng chờ đợi.

Phía trên mặt nước, nhanh chóng bị sương mù đỏ hoàn toàn bao phủ.

Từ dưới nước nhìn lên, chỉ thấy một màu đỏ sẫm, lại phảng phất ánh sáng bảy màu, như mộng như ảo, đẹp vô cùng.

Quả nhiên, trên đời những thứ càng đẹp càng nguy hiểm.

Họ chỉ có thể chờ đợi dưới nước, hy vọng sương mù đỏ nhanh chóng rời đi.

Trong nước, dường như có thứ gì đó đang sột soạt.

Lý Sinh nhìn theo tiếng động, chỉ thấy sau lưng Bàn Tử, có một xác nữ, đang lơ lửng trong nước.

Xác nữ được bao bọc bởi một lớp ánh sáng xanh yếu ớt, thân thể duỗi thẳng, nhưng lại không hoàn toàn hướng lên trên, tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, vừa vặn ở sau lưng Bàn Tử, sát rạt vào Bàn Tử.

Thân thể xác nữ được bảo quản rất tốt, khuôn mặt trắng bệch như tuyết, tóc tai rũ rượi.

Hai bên khóe mắt của xác nữ, chảy ra hai vệt máu đen, rõ ràng đang ở dưới nước, nhưng hai vệt máu đen đó lại không bị nước rửa trôi, vẫn còn rõ mồn một.

Bàn Tử chỉ mải quan sát sương mù đỏ phía trên, hiển nhiên không phát hiện ra xác nữ sau lưng.

Lý Sinh cũng không dám kinh động Bàn Tử, sợ Bàn Tử bị dọa, nhảy lên khỏi mặt nước, bị sương mù đỏ nuốt chửng.

Xác nữ tuy đáng sợ, nhưng vẫn tốt hơn bị sương mù đỏ nuốt chửng, đó là thật sự sẽ bị gặm sạch cả da lẫn xương.

Bỗng nhiên, trong đầu Lý Sinh lóe lên một ý nghĩ.

Sương mù đỏ có thể nhanh chóng gặm sạch gà rừng, vậy thì, có khả năng nào nó là một loại côn trùng bay đặc biệt không?

Hoặc có lẽ loại côn trùng bay này quá nhỏ, số lượng lại nhiều, khi một đàn côn trùng bay quy mô lớn bay lên, trông giống như sương mù?

Hiến Vương giỏi nuôi trùng, chuyện này rất có khả năng.

Đám côn trùng bay này, có lẽ là Hiến Vương cố ý nuôi để đối phó với bọn trộm mộ.

Nghĩ đến côn trùng bay, Lý Sinh mới đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Tiểu Mao Cầu đâu?

Vừa rồi chỉ mải chạy, hình như đều không thấy bóng dáng của nó?

Vốn nó vẫn luôn nằm trên vai Lý Sinh ngủ.

Nhưng lúc mặc đồ lặn vừa rồi, cũng không thấy nó ở đâu.

Lúc đó Lý Sinh vội xuống nước, đều không để ý, bây giờ mới nhớ ra.

Nghĩ đến Tiểu Mao Cầu, Lý Sinh lập tức có chút sốt ruột.

Đó là sủng vật cấp thần mà, không lẽ đi lạc rồi chứ.

Chương 109

Lý Sinh càng nghĩ càng gấp, nếu không phải bên ngoài đều bị sương mù đỏ bao phủ, anh đã sớm xông ra ngoài tìm kiếm rồi.

Bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng nó không xảy ra chuyện gì.

Lý Sinh trong lòng thầm cầu nguyện.

Đột nhiên, một luồng ý thức có chút hỗn độn không rõ ràng, truyền vào trong đầu Lý Sinh.

Luồng ý thức này có chút hỗn loạn, Lý Sinh loay hoay một lúc lâu, mới hiểu ra, là do Tiểu Mao Cầu truyền đến.

Sau khi nuốt chửng rất nhiều hồng trùng trong cây âm hồn cự mãng, năng lực của Tiểu Mao Cầu đã tiến hóa, có thể truyền đạt một số ý thức đơn giản cho Lý Sinh.

Chỉ là, ý thức này có vẻ rất hỗn loạn.

Xem ra, cho dù là thần thú, có một số kiến thức, cũng cần phải từ từ mới nắm vững được.

Hóa ra Tiểu Mao Cầu đã mở ra một không gian thú cưng, lúc này đang ngủ trong không gian thú cưng, nghe thấy Lý Sinh gọi, mới tỉnh lại.

Hiểu ra rồi, Lý Sinh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Mao Cầu lại tiến hóa, còn có thể mở ra không gian thú cưng.

"Tiểu Mao Cầu, mau xem, đám sương mù đỏ bên ngoài, có phải là một loại côn trùng bay nhỏ không, có thể nuốt chửng chúng không?" Năng lực thiên phú của Tiểu Mao Cầu, dường như là nuốt chửng tất cả các loại côn trùng nhỏ?

Lý Sinh cũng không chắc.

Nhưng luồng ý thức vừa truyền đi, Lý Sinh liền thấy bên cạnh mình một luồng sáng trắng lóe lên.

Thân ảnh Tiểu Mao Cầu "vèo" một tiếng, xông vào trong sương mù đỏ.

Lý Sinh giật nảy mình.

Cái tên ngốc này, sao lại hấp tấp như vậy?

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến Lý Sinh chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy thân chó của Tiểu Mao Cầu đứng trên mặt nước, đầu chó hướng lên, miệng chó há to.

Trong chốc lát, sương mù đỏ trong hang động như bị lốc xoáy thổi, hình thành một cái phễu ngược khổng lồ.

Phễu ngược phía trên có đường kính hàng chục mét, chính đối diện với miệng chó của Tiểu Mao Cầu.

Vô số sương mù đỏ cuồn cuộn, gào thét, không ngừng bị cái "phễu" xoáy hút lấy, cuốn vào trong miệng chó của Tiểu Mao Cầu.

Chẳng mấy chốc, phía trên đầu Lý Sinh và những người khác, đã bị Tiểu Mao Cầu nuốt chửng sạch sẽ.

Họ cũng trồi lên khỏi mặt nước.

Xa xa, càng nhiều sương mù đỏ bị hút tới, cuốn vào trong miệng Tiểu Mao Cầu.

"Hóa ra Tiểu Mao Cầu có năng lực đối phó với đám sương mù đỏ này!" Giọng Dương Tuyết Lệ đầy kinh ngạc và vui mừng.

Đại Kim Nha nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc.

“Lý ca, anh đã có bản lĩnh đối phó với sương mù quỷ, tại sao không dùng sớm hơn, làm em sợ chết khiếp.” Lời này vừa nói ra, mấy người còn lại đều nhìn về phía Lý Sinh.

Tiểu Mao Cầu đã có thể đối phó với sương mù quỷ, vậy từ tối qua đến hôm nay, một đường lo lắng sợ hãi, làm ầm ĩ lên để làm gì?

Khụ khụ khụ...

Lý Sinh đương nhiên không dám nói là Tiểu Mao Cầu ngủ quên, anh cũng quên mất...

Quan trọng nhất là anh không nghĩ ra, đám sương mù quỷ này, thật sự là một loại côn trùng bay nhỏ.

Mắt thường hoàn toàn không nhìn ra, e rằng phải dùng kính hiển vi mới có thể nhìn rõ.

Anh vẫn luôn cho rằng đó là sương mù quỷ, không phải côn trùng, tự nhiên cũng không nghĩ đến Tiểu Mao Cầu.

Lúc này nghe Đại Kim Nha nói, anh vội ho khan hai tiếng.

“Các cậu đều là đệ tử của phái Đạo Mộ, không thể lúc nào cũng dựa vào một chưởng môn như tôi được, phải rèn luyện nhiều hơn, tăng cường can đảm và thực lực.” Nghe Lý Sinh nói vậy, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, lập tức đều có chút ngượng ngùng.

Đi suốt chặng đường, thật sự đều dựa vào Lý Sinh, họ chẳng giúp được gì.

“Lý ca, tiếp theo, anh đừng dễ dàng ra tay, có vấn đề gì, cứ để bọn em giải quyết.” Bàn Tử chủ động bày tỏ thái độ.

Hồ Ba Y cũng gật đầu.

“Nói không sai, chúng ta không thể lúc nào cũng dựa vào Lý ca, nếu không, cần chúng ta để làm gì?” “Đại Kim Nha tôi cũng xuất thân

từ gia đình đạo mộ, lại là đệ tử của Lý ca, không thể làm mất uy phong của phái Đạo Mộ." Ba người lần lượt bày tỏ thái độ.

"Vậy được, tiếp theo gặp chuyện, tôi sẽ không dễ dàng ra tay, nếu thật sự không giải quyết được, tôi sẽ ra tay sau." Lời của Lý Sinh vừa dứt, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh, phát hiện đồng đội của túc chủ có khát khao nâng cao thực lực, kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến, xin túc chủ không ra tay giúp đỡ, để họ tự mình đi ra khỏi hang động dị thường, phần thưởng là bộ trang bị cường hóa thực lực, tăng mạnh thực lực cho bốn người." Nghe nhiệm vụ này, khóe miệng Lý Sinh không khỏi nở một nụ cười.

Vậy thì, tiếp theo, cứ xem họ biểu diễn, mình cứ đứng xem là được rồi.

Hệ thống thưởng cho bốn người, xem ra Dương Tuyết Lệ cũng được bao gồm trong đó.

Lúc này, Tiểu Mao Cầu đã nuốt chửng hết tất cả sương mù đỏ.

Chương 110

Nó ợ một cái, sau đó truyền cho Lý Sinh một luồng ý thức, rồi lại chui vào không gian thú cưng ngủ tiếp.

Sau khi nuốt chửng nhiều sương mù đỏ như vậy, Tiểu Mao Cầu có dấu hiệu sắp đột phá.

Nhận được tin này, Lý Sinh lập tức mừng rỡ.

Thực lực của Tiểu Mao Cầu càng ngày càng mạnh, sự giúp đỡ đối với anh tự nhiên cũng sẽ càng ngày càng lớn.

Giải trừ nguy cơ do "sương mù quỷ" mang lại, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Bàn Tử vừa quay người, liền thấy xác nữ đang dán chặt vào cơ thể mình phía sau.

Làn da trắng như giấy, hai dòng máu đen chảy ra từ đôi mắt xanh biếc âm u, vô cùng kinh dị.

Bàn Tử quay người, vừa vặn mặt đối mặt với xác nữ.

Điều này khiến Bàn Tử sợ hãi không nhẹ, suýt nữa ngã nhào xuống nước.

Anh vội vàng dùng sức đẩy xác nữ ra sau.

Đột nhiên, trên người xác nữ, sáng lên, tỏa ra từng luồng ánh sáng xanh u ám, dường như sắp tỉnh lại.

"Thi biến!" Đại Kim Nha hét lớn một tiếng.

Mọi người vội vàng lấy vũ khí ra, yên lặng nhìn chằm chằm vào xác nữ.

Tuy nhiên, xác nữ ngoài việc tỏa ra ánh sáng như đom đóm, thì

không có động tĩnh gì khác, thi thể theo dòng nước chầm chậm trôi đi, ánh sáng đó cũng từ từ mờ đi, dần dần biến mất trong bóng tối vô hình.

May mắn là chỉ là một phen hú vía, nhưng mọi người đều biết thi thể quỷ dị vẫn còn tồn tại trong vùng nước sâu tối tăm lạnh lẽo, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện trở lại, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có trời mới biết.

Ở nơi như vậy, đương nhiên sẽ không ở lâu, mọi người đều vội vàng đi về phía trước.

Men theo dòng nước, đi một lúc lâu, cuối cùng ở phía trước phát hiện ra một cửa hang hình bán nguyệt, đường kính không lớn, chỉ đủ một người đi qua, bên kia là một hang động khác.

Lý Sinh đưa mắt nhìn, hang động này so với hang động trước đó, lớn hơn gấp mấy lần, từ dưới nhìn lên, vòm hang dường như ở tận trên mây.

Hồ Ba Y cầm đèn pha công suất lớn chiếu xung quanh, cũng không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

"Trời ạ, sao lại có hang động lớn như vậy chứ, kết cấu đá trong hang chống đỡ như thế nào?

Khoảng cách lớn như vậy, chỉ dựa vào đá có thể chịu được không?" Bất kỳ kết cấu kiến trúc nào cũng có giới hạn khoảng cách tối đa mà nó có thể chống đỡ.

Ví dụ, cây cầu có nhịp lớn nhất cũng chỉ có thể dài một hai nghìn mét, vượt quá nữa, vật liệu xây cầu sẽ không chịu được.

Hang động tự nhiên cũng vậy.

Đá tuy cứng, cường độ vượt xa bê tông nhân tạo, nhưng lại không bằng thép.

Bình thường, kích thước của hang động cũng bị hạn chế bởi loại vật liệu đá.

Không thể nào thật sự lớn vô biên.

Lớn đến một mức độ nhất định, bản thân đá sẽ không chịu được, hang động sẽ sụp đổ.

Nhưng khoảng cách của hang động khổng lồ trước mắt lại hoàn toàn vượt quá sự hiểu biết của mọi người, thật khó có thể tưởng tượng, trên đời lại có một hang động hùng vĩ như vậy.

Vách hang bên trong cửa động nhẵn như băng, dùng đèn pin chiếu vào, vách đá đều tỏa ra ánh sáng đỏ lấp lánh, họ sờ vào vách hang, từ từ đi về phía trước.

Trong nước ở đây mọc rất nhiều rong rêu, Lý Sinh đã quyết định không ra tay, tự nhiên cũng sẽ không giúp họ dọn dẹp.

Bàn Tử và Hồ Ba Y lấy xẻng công binh ra, vừa vạch rong rêu, vừa tiến lên.

Trên bèo và rong rêu có vô số muỗi, không ngừng bay vào mặt người ta.

Đám muỗi này con nào con nấy đều to lớn, lớn hơn muỗi thường rất nhiều.

Bàn Tử vừa vạch cỏ, vừa xua muỗi, không khỏi có chút bực bội.

"Cái nơi quái quỷ gì, rong rêu ở đây sao lại dày thế, muỗi cũng to thế này?" Lý Sinh trong lòng khẽ động, mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

Nhưng vì hệ thống đã giao nhiệm vụ, để Bàn Tử bốn người hoàn thành, anh đương nhiên sẽ không mở miệng.

Hang động dị thường này, cứ để mấy người họ xông vào.

Tuy nhiên, Lý Sinh vẫn chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nếu thật sự có nguy hiểm, anh đương nhiên sẽ không thấy chết không cứu.

Dương Tuyết Lệ cầm đèn pha chiếu xung quanh, phát hiện trên vách đá phía trước mọc rất nhiều dây leo, cũng đều rất to khỏe, lớn hơn dây leo thông thường rất nhiều.

Bên cạnh dây leo, có một đàn lớn côn trùng bay màu đen như chim đang bay lượn.

Vẻ mặt cô hơi sững lại.

"Loại côn trùng đen này, tôi hình như đã thấy ở đâu đó, nhưng chỉ to bằng móng tay cái, sao đám côn trùng bay đối diện lại to như vậy?" Lời của Dương Tuyết Lệ vừa dứt, mọi người lại thấy một con nhện to bằng nắm đấm từ trên mặt nước bò lên.

Mọi người đều cảm thấy kinh hãi trong lòng.

Ngoài con nhện mặt người thấy trong Long Lĩnh Mê Quật, nhện bình thường đều khá nhỏ, sao có thể có con nhện to bằng nắm đấm chứ?

Chương 111

Ánh mắt Bàn Tử đầy kinh ngạc.

"Lạ thật, lạ thật, côn trùng ở đây sao lại càng ngày càng to, loại nhện này, bên ngoài cũng không có con nào to như vậy." Đại Kim Nha nhìn quanh, xem xét thực vật và côn trùng gần đó.

"Bàn gia, ở đây không chỉ có côn trùng, mà thứ gì cũng to, muỗi to, dây leo to, côn trùng bay to, nhện cũng to, ngay cả cái hang động này, cũng lớn đến kinh người." Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Không khí dường như ẩn chứa một mối nguy hiểm bất an.

Lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng.

"Có một vấn đề, chúng ta phải làm rõ, rốt cuộc là đồ vật ở đây ngày càng lớn, hay là mấy người chúng ta đang ngày càng nhỏ lại?" Lời này vừa nói ra, lập tức dọa Bàn Tử giật nảy mình.

"Không thể nào, lẽ nào mấy người chúng ta đều trúng tà thuật, biến thành người tí hon rồi?" Càng nghĩ càng thấy sợ, mồ hôi lạnh sắp tuôn ra.

Thực tế, không chỉ Bàn Tử, mấy người còn lại cũng đều cảm thấy bất an.

Hồ Ba Y cố gắng trấn tĩnh.

"Mấy người chúng ta ngày càng nhỏ lại, lời này từ đâu ra?" Dương Tuyết Lệ từ từ nói.

"Tất cả những vật tham chiếu xung quanh, kích thước đều đang lớn lên, vậy thì, ngược lại, có khả năng là chúng ta đã nhỏ lại." Một suy đoán kinh người, nhưng không ai dám khẳng định.

Hồ Ba Y suy nghĩ một lát.

"Có lẽ môi trường trong hang động đặc biệt, nên mọi thứ đều mọc đặc biệt lớn, nhưng dưới nước chắc sẽ không có thay đổi, tôi lặn xuống chỗ sâu xem sao." Hồ Ba Y đội mặt nạ lặn và kính lặn, chui xuống đáy nước u ám.

Dưới nước một mảnh tối tăm, cho dù bật đèn chiếu, cũng không nhìn được xa.

Hồ Ba Y không ngừng bơi xuống, càng bơi càng sâu.

Đột nhiên, trong mắt anh thấy hai luồng sáng xanh lục, như đèn lồng chiếu về phía mình.

Hồ Ba Y giật mình, định thần nhìn lại, cuối cùng cũng nhìn rõ, liền vội vàng nổi lên mặt nước.

"Dưới nước có thứ gì đó, mau đi!" Nghe vậy, mọi người vội vàng chạy về phía trước, đến một bãi cạn.

"Lão Hồ, ông rốt cuộc đã thấy gì dưới nước?" Chạy lên bãi cạn, Bàn Tử mới lên tiếng hỏi.

Hồ Ba Y thở hổn hển, một lúc lâu sau mới trả lời.

"Dưới nước có cóc lớn, cũng là cóc khổng lồ." "Con to thì bằng bánh xe, con nhỏ cũng bằng cái đấu." "Mẹ kiếp, sau lưng đám này có những nốt sần sùi, đều là tuyến độc, chúng ta tuyệt đối không được tiếp xúc với chúng, không cẩn thận là sẽ trúng độc cóc, toàn thân nổi mụn, vỡ ra mà chết." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy mặt nước phía xa có một trận xáo động.

Dương Tuyết Lệ vội cầm đèn pha nhìn lại, chỉ thấy trên mặt nước khu vực đó, từng cái lưỡi lớn dài vài thước từ dưới nước thò ra, với tốc độ nhanh như chớp, tấn công đám muỗi lớn trên mặt nước, lưỡi quấn một vòng, liền cuộn lấy hàng trăm con muỗi khổng lồ.

Đó là từng con cóc khổng lồ, đang săn mồi.

Những con cóc kỳ dị đó lớn đến kinh người, hai mắt như hai ngọn đèn đỏ, dày đặc, không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu con.

Mấy người đều không khỏi vô thức liếc nhìn Lý Sinh bên cạnh, lại thấy anh một vẻ mặt thản nhiên, đối với những con cóc đáng sợ đến cực điểm đó, không có chút sợ hãi nào.

Lòng họ lập tức yên tâm hơn nhiều.

Tuy biết Lý Sinh sẽ không dễ dàng ra tay, việc đi ra khỏi đây phải dựa vào chính họ.

Nhưng có Lý Sinh đi cùng bên cạnh, nỗi sợ hãi trong lòng tự nhiên tan biến đi không ít.

Họ bắt đầu đi nhẹ chân nhẹ tay, sợ kinh động đến đám cóc kỳ dị đó.

May mắn là đám cóc đang bận săn mồi, cũng không chú ý đến họ, cứ như vậy đi về phía trước một đoạn, khoảng cách với đám cóc ngày càng xa, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử đi phía trước, dùng đèn pin quan sát xung quanh.

Đột nhiên, anh khẽ "hử" một tiếng, mọi người vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy trên vách đá phía trước, khắc từng bức phù điêu.

Trên phù điêu ghi lại một loại hoạt động tế tự bí mật.

Đối tượng thờ cúng, là một vị thần mặt đen cao lớn, tai to mũi cao, khuôn mặt vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Kích thước của những bức phù điêu này rất kinh người, được khắc họa sống động như thật.

Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

“Những bức tượng này đều khắc lớn như vậy, có phải chúng ta thật sự đã nhỏ lại không?” Vấn đề này luôn lởn vởn trong đầu họ không tan.

Mọi thứ bên trong đều lớn, ngay cả cóc dưới nước cũng lớn đến kinh người, chẳng lẽ thân thể họ thật sự đã trúng một loại tà thuật nào đó không rõ, đều đã nhỏ lại rồi sao?

Trong khoảnh khắc, mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh, từ trong cơ thể bỗng dưng dâng lên.

“Bất kể là chuyện gì, chúng ta đều không thể quay lại.” Vẻ mặt Dương Tuyết Lệ vô cùng kiên định.

Cô mấy lần đưa mắt nhìn về phía Lý Sinh.

Đi suốt chặng đường, dù gặp bao nhiêu gian nan hiểm trở, cuối cùng đều bị Lý Sinh dùng sức một mình giải quyết.

Bây giờ Lý Sinh cứ giữ im lặng, lập tức khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy rất không quen.

Thực tế, không chỉ Dương Tuyết Lệ, những người khác cũng vậy.

Chương 112

Lý Sinh không nói gì, họ như mất đi trụ cột tinh thần.

Nhưng mọi người cũng đều biết, không thể lúc nào cũng dựa vào Lý Sinh.

Nếu việc gì cũng do Lý Sinh giải quyết, vậy họ thật sự không còn giá trị tồn tại.

Là bạn đồng hành, là một đội, phải cùng nhau tiến bộ.

Những thứ này, cũng chỉ có thể từ từ tìm hiểu.

Hồ Ba Y suy nghĩ một lát, đột nhiên lên tiếng.

"Tôi cảm thấy chúng ta không hề nhỏ lại." "Có căn cứ gì không?" Bàn Tử và Đại Kim Nha gần như đồng thời lên tiếng hỏi.

Vấn đề này quá đau đầu, không có được câu trả lời chắc chắn, mọi người luôn khó có thể yên tâm.

Nếu thật sự đã nhỏ lại...

"Về mặt khoa học mà nói, tôi chưa từng nghe nói có cách nào, có thể âm thầm thu nhỏ cơ thể người và những vật phẩm mang theo bên mình theo tỷ lệ." Hồ Ba Y nói ra suy đoán trong lòng.

"Trong truyền thuyết, có pháp thuật biến lớn biến nhỏ, nhưng đó cũng không phải là người thường có thể nắm giữ, chỉ có những vị thần tiên hô phong hoán vũ, lên trời xuống đất, không gì không làm được, mới có thể nắm vững." "Hiến Vương nếu thật sự đã thành thần tiên, hoặc nắm giữ được bản lĩnh biến người lớn nhỏ, vậy thì, chúng ta căn bản không thể đi ra khỏi Trùng Cốc, e rằng chưa ra khỏi hang động Đoạn Long Sơn, đã chết rồi." Bàn Tử mạnh mẽ vỗ đùi.

“Đúng vậy, lão tống tử Hiến Vương đó, nếu thật sự có bản lĩnh lớn như vậy, sao lại để chúng ta vào mộ địa chứ?

Hủy đi những đồ tế tự chôn theo, quá không hợp lý.

Tôi vừa rồi thật hồ đồ.” Ánh mắt Đại Kim Nha lóe lên.

“Chúng ta bình thường mua bán bảo vật, cách làm hay dùng nhất, là phô trương thanh thế.

Gặp phải những kẻ ngốc không biết hàng, trước tiên dùng lời lẽ khoa trương lừa gạt một phen, để họ tin rằng bảo vật trong tay không có giá trị, sau đó đưa ra một cái giá mà họ cho là cao nhưng thực tế lại thấp, thường thì sẽ thành công.” Dương Tuyết Lệ đột nhiên suy nghĩ.

“Lẽ nào, Hiến Vương lợi dụng sự khổng lồ của hang động này, để chơi đòn tâm lý với chúng ta, cố ý nuôi một số động vật có hình thể khổng lồ, để lừa chúng ta, khiến chúng ta tưởng rằng mình đã nhỏ lại?” Suy đoán này kinh người, nhưng rất có khả năng chính là sự thật.

Tuy nhiên, người mà Hiến Vương muốn lừa, có lẽ không phải họ, mà là những người dân Hiến Thành năm đó.

Để người dân tin rằng ở đây có thần tích, vào trong hang, cơ thể sẽ nhỏ lại, ra ngoài mới trở lại bình thường.

Vậy thì, mục đích của hang động này, phần lớn là để tế tự.

Những kẻ thống trị thời đó, thường sẽ mượn danh thần linh, để thiết lập căn cứ hợp pháp cho sự thống trị của mình.

Thực tế, cái gọi là thần tích, thường chỉ là một loại ám thị tâm lý.

Nhưng, sau khi Hiến Vương chết, Trùng Cốc lẽ ra đã bị phong tỏa.

Cũng có nghĩa là, những hoạt động tế tự này, diễn ra trước khi Hiến Vương còn sống.

Đại Kim Nha cầm đèn pin chiếu xung quanh.

“Mau nhìn, ở đây có một bức phù điêu.” Bức phù điêu này còn lớn hơn.

Trên phù điêu khắc một vị thần mặt đen lạnh lùng.

Vị thần này, trên mặt lại không nhìn ra một chút sinh khí nào, ngược lại lộ ra một chút âm khí khó có thể nhận ra.

Xung quanh ngài có vô số phụ nữ.

Trên người những người phụ nữ đó không mặc bất kỳ quần áo nào, nằm ngửa trên đất mặt hướng lên trời, hai tay dang rộng, buông thõng hai bên, hai chân cong thành hình cung, dường như đang bò ngược trên đất.

Bàn Tử cảm thấy rất kỳ lạ.

“Cơ thể những người phụ nữ này, sao lại bị bẻ thành như vậy?” Hồ Ba Y cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Chẳng lẽ là tế tự cương thi?

Không thể nào.” Dương Tuyết Lệ khẽ nhíu mày.

“Loại tế tự này, cũng quá tàn khốc rồi.” Nhìn cảnh tượng được khắc họa trong phù điêu, những người phụ nữ này rõ ràng là vật tế, chỉ cần nhìn động tác họ làm, liền có thể đoán ra trước khi chết chắc chắn đã phải chịu đựng đau đớn giày vò.

Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

“Trước đó Bàn gia gặp phải xác nữ, có phải là một trong những vật tế không?” Hồ Ba Y khẽ gật đầu.

“Có khả năng.

Tôi thấy trên mặt sơn thần mặt đen này có lông cứng, khuôn mặt

không có sinh khí, phần lớn là một lão cương thi tinh sống trong hang động này mấy nghìn năm, trên người có lượng lớn thi độc." "Trong hang đặt cóc, dùng để hút thi độc của lão cương thi, gọi là lấy độc trị độc." "Nhưng, lão cương thi không chết được, thỉnh thoảng phải dùng người sống để tế tự, lão cương thi nhận được cống phẩm, mới không ra ngoài gây họa cho thế gian." "Sau khi Hiến Vương chết, liền dùng lão cương thi canh giữ cửa hang, phần lớn là trong hang động này, chúng ta đừng kinh động nó." Đại Kim Nha nghe nói có lão cương thi tinh mấy nghìn năm, lập tức sợ đến mặt biến sắc, vội vàng lên tiếng.

"Hồ gia nói quá có lý.

Tục ngữ có câu: rồng mạnh không đè rắn đất.

Lão cương thi ở trong hang luôn không ra ngoài, không gây rối xã hội, vậy chứng tỏ là một người dân lương thiện.

"Không chọc ai, không gây sự với ai, chúng ta cũng không cần phải gây khó dễ với nó." "Nếu nói về bản lĩnh của chúng ta, đừng nói là lão cương thi tinh mấy nghìn năm, chúng ta đều có thể xử lý được nó, nhưng nếu thật sự làm vậy, lại tỏ ra chúng ta quá không hiểu chuyện." "Chúng ta cứ lặng lẽ đi qua, đừng kinh động nó, cho nhau chút thể diện, mọi người cùng bình an vô sự, chẳng phải tốt sao?" Lời của Đại Kim Nha, khiến Lý Sinh không nhịn được cười, suýt nữa cười thành tiếng.

Tên này rõ ràng là sợ chết khiếp, lại tìm ra một đống lý do, còn tâng bốc mình lên.

Dương Tuyết Lệ lại liên tục lắc đầu.

Chương 113

“Tôi thấy người xưa chưa chắc đã coi lão cương thi là sơn thần để tế tự, không thể nào.” Bàn Tử xen vào.

“Tôi thấy cũng đừng thảo luận những chuyện này nữa, nhanh chân lên, mau ra khỏi cái hang này đi.” Mọi thứ trong hang đều toát ra vẻ kỳ quái, Bàn Tử càng lúc càng cảm thấy bất an trong lòng.

Mọi người đi tiếp, cũng không có kết quả xác định, liền tiếp tục tiến về phía trước.

Lý Sinh vừa đi, vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

Ánh mắt của anh không bị bóng tối trong hang hạn chế, tự nhiên đều nhìn thấy rõ ràng, trong mắt anh tinh quang lóe lên, rồi lập tức biến mất.

Từ đầu đến cuối, Lý Sinh đều giữ im lặng.

Anh hy vọng Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha bốn người, có thể dựa vào sức mình đi ra ngoài, mà không cần anh ra tay giải quyết.

Phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống, họ đều không biết.

Nhưng Lý Sinh lại mong đợi, thật lòng hy vọng có được mấy người đồng đội mạnh hơn.

Phía trước trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng trắng lạnh lẽo mờ ảo, Hồ Ba Y vội bảo mọi người đều tắt đèn pin trong tay, trong bóng tối nhìn chằm chằm vào luồng ánh sáng lạnh lẽo như ma trơi đó.

Trong nước, luồng sáng biến đổi nhanh chóng, từ xa đến gần, từ từ trôi tới.

Họ cuối cùng cũng nhìn rõ.

Đó là một xác nữ, trên người không có bất kỳ quần áo nào, thân thể trần trụi, nằm ngửa trên mặt nước.

Mọi người trong lòng kinh ngạc, lại thấy trong nước lại nổi lên mấy xác chết.

Những xác chết này có cái nổi trên mặt nước, có cái lơ lửng trong nước, không có ngoại lệ, đều nằm ngửa mặt lên trời, cánh tay và hai chân cong xuống.

Tư thế trông rất gượng gạo, giống như các khớp xương đều đã bị bẻ gãy; kỳ lạ hơn nữa, dường như không bị lực nổi của nước kiểm soát.

Xác nữ nổi lên trong nước ngày càng nhiều, trước, sau không đến mấy phút, số lượng xác chết đã nhiều đến không đếm xuể, sợ rằng có đến mấy nghìn.

Các xác chết phát ra ánh sáng trắng âm u, hang động vốn tối tăm đều bị ánh sáng trắng chiếu sáng.

Ánh sáng này khiến người ta cảm thấy như rơi vào địa ngục băng giá, lại giống như từng ngọn núi lớn, đè nén khiến người ta không thở nổi.

Mọi người đều nằm rạp dưới vách đá, nín thở, quan sát những xác chết trên mặt nước, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc này, hơn nửa hang động đều bị những xác chết phát ra ánh sáng quỷ dị chiếu sáng, trong dòng nước ngầm sâu không thấy đáy, lớp lớp chồng chất, không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Những thi thể này thực sự quá quỷ dị.

Nơi này lẽ ra đã mấy nghìn năm không có người vào, nhưng nếu là

cổ thi mấy nghìn năm trước, sao lại có thể bảo quản tốt như vậy trong nước, một chút cũng không bị thối rữa?

Nhìn cơ thể đầy đặn mờ ảo đó, cũng không khác người sống là bao, ánh sáng xanh lạnh lẽo phát ra từ thi thể, lại là gì?

Lâu như vậy mà không thối, e rằng đều đã biến thành lão tống tử rồi?

Nhớ lại xác nữ ngàn năm thấy khi đi qua hang động Đoạn Long Sơn, xác nữ ở đây có vẻ còn đáng sợ hơn.

Quan trọng hơn, số lượng quá nhiều.

Nếu những xác nữ này đều xảy ra thi biến, không ai có thể ngăn cản được.

Dưới nước sâu, vẫn không ngừng có xác nữ nổi lên.

Không biết từ lúc nào, trên mặt nước xuất hiện một đám sương mù đỏ.

Sương mù đỏ nối liền với mặt nước, từng xác nữ, giống như bị kiểm soát, tranh nhau chui vào trong sương mù đỏ.

Vào trong sương mù, liền không nhìn thấy gì, chỉ thấy một màu đỏ.

Đám sương mù đỏ đó giống như một cái hang không đáy, từng đợt từng đợt xác chết bị hút vào, lại không có dấu hiệu bị lấp đầy.

Dương Tuyết Lệ hạ thấp giọng nói.

"Nếu tôi không đoán sai, đám sương mù đỏ đó hẳn là cái gọi là sơn thần, những xác chết này là vật tế, vị sơn thần đó đang hưởng dụng vật tế." Ánh mắt Hồ Ba Y luôn nhìn chằm chằm vào sương mù đỏ, nghe lời của Dương Tuyết Lệ liền liên tục lắc đầu.

"Nếu thật sự như vậy, theo tốc độ này, bao nhiêu xác nữ cũng sớm

bị ăn hết, sao có thể có nhiều như vậy?" Bàn Tử lại nhìn chằm chằm vào xác nữ, nhìn tới nhìn lui.

"Những xác nữ này sao lại không mặc quần áo chứ, cũng quá là... nhưng, tôi thích... tiếc là đều đã biến thành lão cương thi rồi, nếu không, chỉ nhìn dáng người, trong đó có không ít xác nữ dáng người, rất đẹp đó!" Giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng sau khi Lý Sinh tiến hóa huyết mạch cửu phẩm giọt máu đầu tiên, thính lực nhạy bén đến mức nào, tự nhiên đều nghe thấy rõ ràng.

Không khỏi thán phục khẩu vị của Bàn Tử.

Không thể dùng từ "khẩu vị nặng" để hình dung được nữa.

Đơn giản là đáng sợ...

Ninh Thái Thần và quỷ có câu chuyện, Đổng Vĩnh và tiên có câu chuyện, Hứa Tiên và rắn có câu chuyện, Bàn Tử và cương thi có thể xảy ra chuyện gì không?

Dương Tuyết Lệ làm động tác ra hiệu im lặng, giọng nói hạ thấp hơn nữa.

"Chúng ta đừng kinh động 'sơn thần' này, lặng lẽ lẻn qua, ra khỏi hang động này." Cái 'sơn thần' có thể nuốt chửng xác nữ này, rốt cuộc là thứ gì, họ không có hứng thú.

Chương 114

Tốt nhất đừng kinh động, cứ thế lẻn đi.

Thế là, mọi người nhẹ chân nhẹ tay, từ từ di chuyển về phía trước.

Quả nhiên, có sự cố xảy ra.

Mới đi được mấy bước, không biết ai đó chân đá phải một viên đá vụn.

Viên đá rơi thẳng xuống nước, phát ra tiếng "phịch" một tiếng.

Trong hang động yên tĩnh, một chút âm thanh nhỏ cũng như sấm động.

Trong khoảnh khắc, những xác chết vốn đang trong nước không ngừng ùa về phía sương mù đỏ đều đột nhiên bất động.

Dường như những xác nữ đó đã bị kinh động, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Lần này, tim của mọi người đều như treo lơ lửng.

Nhiều xác nữ như vậy, nếu xảy ra thi biến, hậu quả không thể lường được.

Huống hồ còn có 'sơn thần' bí ẩn khó lường đó.

Mọi người vội vàng cúi người xuống, dán chặt vào mặt đất, chỉ hy vọng có thể "lừa" được những xác nữ và sơn thần đó.

Đột nhiên, bên bờ nước vang lên một trận tiếng bước chân lạo xạo, nối thành một hàng, giống như có rất nhiều người đang đi bộ bên bờ sông.

Ánh sáng phát ra từ xác nữ trong sông, cũng trở nên chập chờn

không ổn định.

Không khí căng thẳng đến cực điểm, mọi người đều cảm thấy một áp lực lớn ập đến, tim không kìm được mà đập thình thịch.

Ngay sau đó, lại vang lên từng trận tiếng giáp sắt lanh canh, dường như có một đội quân cổ đại mặc giáp nặng đang tiến quân.

Hồ Ba Y thò đầu ra, đưa mắt nhìn.

Dựa vào ánh sáng của xác chết, cuối cùng cũng nhìn rõ.

Một con rết khổng lồ, trông rất giống rết, nhưng thân hình so với rết, lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Thân thể nó như một đoàn tàu hỏa, trên thân có vô số chân khổng lồ không ngừng cử động.

Mỗi cái chân khổng lồ, đều to hơn đùi người.

Miệng phía trước không mở lên xuống, mà mở sang hai bên, lớn đến kinh người, e rằng có thể một miếng nuốt chửng mấy người sống.

Trên người con quái trùng có lớp vỏ cứng dày, giống như vảy, bò đi phát ra tiếng lanh canh, như tiếng áo giáp.

Con quái trùng rõ ràng đã phát hiện ra mấy người, đang bò về phía họ.

Hàng trăm cái chân khổng lồ chuyển động, tốc độ di chuyển kinh người.

Hồ Ba Y vô thức quay đầu lại nhìn, Lý Sinh đang ở bên cạnh anh.

Lý Sinh rõ ràng cũng đã thấy con quái trùng có hình thể kinh khủng, nhưng vẻ mặt anh rất bình tĩnh, không thấy một chút hoảng loạn nào.

Đối mặt với con quái trùng như đoàn tàu hỏa, Lý Sinh vậy mà không hề sợ hãi, mơ hồ có một chút cảm giác khinh miệt.

Thấy vậy, Hồ Ba Y lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

Có Lý ca làm hậu thuẫn, sợ gì con quái trùng chứ?

"Bàn Tử, chuẩn bị kíp nổ, chúng ta nổ chết nó." Bàn Tử đã sớm chuẩn bị sẵn kíp nổ, lúc này nghe lời của Hồ Ba Y, vội vàng châm kíp nổ, nhưng không ném ra ngay, nhìn ngòi nổ trong tay cháy vù vù.

Thấy kíp nổ sắp nổ, Bàn Tử mới vù một tiếng, ném kíp nổ ra.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn long trời lở đất.

Tiếng nổ của kíp nổ vốn đã lớn, trong hang động tiếng vọng không dứt, động tĩnh càng bị khuếch đại lên mấy chục lần.

Trong khoảnh khắc, tiếng nổ lớn đến mức màng nhĩ của mấy người đều đau nhức âm ỉ.

Đầu con quái trùng đó cũng bị nổ bay lên, nhưng ngay sau đó lại rơi mạnh xuống, miệng lớn mở ra hai bên, ập về phía họ.

"Mau chạy!" Hồ Ba Y kinh hãi kêu lên.

Không ngờ con quái trùng này lại khó đối phó như vậy, kíp nổ cũng không nổ chết được nó.

Dương Tuyết Lệ lại bắn một phát về phía con quái trùng, đạn bắn vào trong miệng con quái trùng, nhưng động tác của con quái trùng chỉ hơi chậm lại một chút, rồi lại tiếp tục bò tới.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, tay phải đã lặng lẽ nắm chặt Hắc Thần Đao, nhưng không ra tay.

Bàn Tử và bốn người chỉ có thể liều mạng chạy, con quái trùng thì ở phía sau đuổi riết không tha.

Phía trước không xa, mơ hồ có thể thấy một cửa hang.

Nhưng tốc độ di chuyển của con quái trùng rõ ràng nhanh hơn họ rất nhiều, mắt thấy sắp đuổi kịp.

“Kíp nổ, đưa tôi!” Hồ Ba Y lớn tiếng hét.

Bàn Tử vội vàng lấy ra một cái kíp nổ nữa, ném vào tay Hồ Ba Y.

Chương 115

Lúc này, Dương Tuyết Lệ lại quay đầu bắn một phát, chính xác không sai bắn vào miệng con quái trùng.

Tuy nhiên, đạn của súng săn, đối với con quái trùng rõ ràng không có lực sát thương, tốc độ tiến lên của nó, đều không bị ảnh hưởng.

Hồ Ba Y quyết tâm, dừng bước, châm kíp nổ.

Lúc này, con quái trùng đã đuổi đến bên cạnh, ngẩng đầu lên, mạnh mẽ phun ra một ngụm sương mù đỏ, trong khoảnh khắc bao phủ toàn thân Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y, lại nhân cơ hội này, ném kíp nổ vào trong miệng con quái trùng.

Ầm!

Kíp nổ nổ tung trong miệng con quái trùng.

Trong khoảnh khắc, cơ thể Hồ Ba Y bị một luồng khí lớn hất tung, nặng nề rơi xuống đất.

Đầu con quái trùng bị sức nổ đánh cho da thịt nát bét, ngẩng cao lên, "phịch" một tiếng rơi xuống đất, cuối cùng không còn động đậy.

"Cuối cùng cũng chết rồi sao?" Hồ Ba Y thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện toàn thân trên dưới, đều bị sương mù đỏ phun đầy người.

Một cơn đau dữ dội, từ các bộ phận trên cơ thể truyền đến, cơ thể dường như sắp tan rã, không một chỗ nào không đau.

Bàn Tử thấy cảnh này, vội vàng chạy tới.

"Làm tốt lắm lão Hồ, quả thực quá thần dũng, tôi muốn đại diện cho quốc gia trao tặng danh hiệu anh hùng chiến đấu đặc cấp." Hồ Ba

Y lập tức trừng mắt nhìn anh một cái.

"Bàn Tử, đừng có nói nhảm, anh hùng chiến đấu đặc cấp nào mà không hy sinh vẻ vang?

Mày chê tao chết chưa đủ nhanh à?

Lão tử chưa chết, sống khỏe re, mẹ kiếp đừng có trù ẻo tao." Bàn Tử đi đến bên cạnh Hồ Ba Y, lại không dám đến gần.

Hồ Ba Y sững sờ.

"Thằng Bàn Tử chết bầm, đứng đó làm gì?

Không mau đỡ lão tử dậy, mẹ kiếp, toàn thân tao, sắp đau chết rồi." Không ngờ, trong ánh mắt của Bàn Tử, lại lộ ra vẻ mặt rất kỳ lạ.

Lúc này Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lệ cũng đều đi lại, cũng như Bàn Tử, đứng cách Hồ Ba Y mấy mét, nhưng không dám đến gần.

"Làm gì vậy?

Lẽ nào trên người tôi có độc à?" Nói chưa xong câu, Hồ Ba Y dùng tay sờ mặt mình.

"Ủa, sao trên người mình nhiều dịch thể màu đỏ thế này, mình trúng độc rồi sao?

Xong rồi, xong rồi, toàn thân mình chỗ nào cũng không khỏe, xem ra độc khí đã ngấm vào xương tủy, tấn công vào ngũ tạng lục phủ, sắp chết rồi... tôi có mấy lời trăng trối, muốn dặn dò..." "Đừng buồn, đối với một lão binh như tôi mà nói, cái chết không phải là gì, tôi chỉ là vì hạnh phúc của nhân loại... vì sự nghiệp vĩ đại nhất của nhân loại... tôi cảm thấy mình chết thật vinh quang, vĩ đại... núi xanh nơi nơi chôn xương trung, hãy để tôi yên nghỉ tại Hiến Thành nơi hoa tươi vĩnh viễn không tàn." Giọng Hồ Ba Y ngày càng bi tráng, âm

thanh cũng ngày càng nhỏ, dường như dần dần đã trở nên yếu ớt, sắp ra đi.

Trong khoảnh khắc, mọi người đều buồn bã thương tâm.

Mắt Bàn Tử đều đã ươn ướt.

Chỉ có Lý Sinh ôm Hắc Thần Đao, hai tay khoanh lại, bình tĩnh đứng một bên nhìn Hồ Ba Y, mặt mỉm cười.

"Lão Hồ, đừng diễn nữa, ông cũng không phải tốt nghiệp khoa biểu diễn của trường sân khấu điện ảnh, cũng không ai mời ông đi làm diễn viên, không lấy được giải Oscar đâu, diễn cho tôi xem có tác dụng gì?" Hồ Ba Y không khỏi liếc mắt một cái, chống tay vào người, từ dưới đất bò dậy.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

"Lão Hồ, ông không trúng độc, không chết à?" Hồ Ba Y lập tức chửi ầm lên.

"Thằng Bàn Tử chết bầm, mày có thể đừng cả ngày trù ẻo tao được không, Hồ Ba Y tao sẽ sống lâu trăm tuổi, sống lâu hơn mày năm mươi năm, mới chết nhé." Vừa nói, vừa sờ sờ mông.

Tuy không trúng độc, nhưng bị kíp nổ hất bay, nặng nề rơi xuống đất, đó là thật không thể thật hơn.

Một cú ngã này, toàn thân thật sự đau rát.

Đại Kim Nha bỗng nhiên đại ngộ.

"Hóa ra sương mù đỏ con quái trùng phun ra, không có độc." Hồ Ba Y gật đầu.

"Xem ra, thứ này không có độc." Lời anh vừa dứt, liền thấy con quái trùng trên đất vốn đã bất động, lại một lần nữa phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, thân thể dài như tàu hỏa bắt đầu lắc lư trái phải.

“Mẹ ơi, con quái vật chưa chết à?” Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

“Mau chạy!” Mấy người vội vàng co giò, liều mạng chạy.

Con quái vật quá đáng sợ, quả thực là bất tử.

Phía sau, con quái trùng bị kích động hoàn toàn, đầu lâu khổng lồ ngẩng lên trời, trong miệng phun ra từng luồng sương mù đỏ tươi, như sấm sét vạn quân, ập về phía mấy người.

“Bằng!” Dương Tuyết Lệ đang chạy phía trước quay người lại, dùng súng săn trong tay bắn lần nữa.

Chương 116

Tài bắn súng của cô có thể nói là bách phát bách trúng, một phát, vẫn không sai một ly bắn vào miệng con quái trùng.

Động tác của con quái trùng hơi chậm lại, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lại với thế đầu mạnh mẽ hơn ập tới.

Lúc này, Đại Kim Nha lấy ra kíp nổ, nhưng bị dọa đến run lẩy bẩy, không châm được kíp nổ.

Dương Tuyết Lệ đưa tay ra, giật lấy kíp nổ từ tay Đại Kim Nha, ném về phía con quái trùng.

Khi kíp nổ bay đến giữa không trung, Dương Tuyết Lệ lại bắn một phát, vừa vặn trúng kíp nổ.

"Ầm!" Sóng xung kích khổng lồ thổi bay cái đầu lâu to lớn của con quái trùng sang một bên.

Tuy nhiên, chính khi họ tưởng rằng một đòn cuối cùng đã thành công, khoảnh khắc tiếp theo, đầu lâu của con quái trùng lại ngẩng lên, trong miệng phát ra một tiếng hét chói tai đến cực điểm, thân thể như tàu hỏa điên cuồng lắc lư trái phải, đánh vào vách đá khiến đá rơi lả tả.

"Mẹ kiếp, con quái vật này vĩnh viễn không chết à?" Bàn Tử vừa chạy vừa chửi.

Nếu bị thân thể con quái trùng quét trúng, tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt.

May mắn là nhân lúc nó sững sờ, bốn người đã chạy ra khỏi cửa hang động khổng lồ.

Nhưng con quái trùng vẫn ở phía sau đuổi riết không tha.

Bên tai Lý Sinh, cuối cùng cũng vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh, phát hiện đồng đội của túc chủ đã thành công thoát khỏi hang động dị thường." "Đinh, chúc mừng bốn đồng đội của túc chủ nhận được bộ trang bị cường hóa thực lực." "Đinh, đang tiến hành cường hóa thực lực cho bốn đồng đội của túc chủ..." Giọng nói vừa dứt, con quái trùng đã đuổi đến bên cạnh bốn người, đầu lâu ngẩng cao, sắp bổ nhào xuống.

Dưới đất, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha, đều cảm thấy kiệt sức.

Đối mặt với con quái trùng đang bổ nhào tới, bốn người trong lòng đồng thời dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Con quái trùng quá đáng sợ, căn bản không phải sức người có thể chống lại.

Lúc này, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân hình Lý Sinh nhảy lên.

Ánh sáng của Hắc Thần Đao lóe lên, đã đâm vào con mắt duy nhất trên đầu lâu của con quái trùng.

Cơ thể Lý Sinh, cũng đã đứng trên đỉnh đầu của con quái trùng khổng lồ.

Hắc Thần Đao dài ba thước bị cắm hoàn toàn vào trong cơ thể con quái trùng, chỉ còn lại chuôi đao bên ngoài.

Cơ thể Lý Sinh bắt đầu chạy nhanh, Hắc Thần Đao thế như chẻ tre, vậy mà lại dọc theo lưng con quái trùng, rạch một đường sâu đến ba thước từ giữa.

Vỏ giáp của con quái trùng tuy vừa cứng vừa dày, cũng chỉ dày vài tấc, có thể cản được đạn.

Nhưng lúc này, dưới lưỡi Hắc Thần Đao sắc bén vô song, lại giòn như đậu hũ.

Lý Sinh kéo Hắc Thần Đao, từ đầu con quái trùng chạy thẳng đến đuôi, chém toàn bộ lưng con quái trùng thành hai nửa.

Con quái trùng giãy giụa mấy cái, nhanh chóng không còn động đậy.

Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, từng người đều nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc, kinh ngạc đến mức cằm rơi cả xuống đất.

Con quái trùng vừa đẩy họ vào tuyệt cảnh, toàn thân phòng ngự không có điểm yếu, căn bản không thể đánh chết, cứ thế chết rồi sao?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bóng người Lý Sinh, đã từ trên người con quái trùng nhẹ nhàng rơi xuống, thu đao đứng thẳng.

Bàn Tử chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn.

"Lý ca, xin hãy nhận lấy đầu gối của em." Lúc này, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, đều khâm phục đến năm vóc sát đất.

Dốc hết tất cả, nhưng vẫn không giết được con quái trùng, vẫn bị con quái trùng dồn đến đường cùng.

Tuy nhiên, dưới lưỡi đao của Lý ca, con quái trùng lại yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Lý ca thật quá mạnh, mạnh đến mức quá vô lý.

Trong mắt Dương Tuyết Lệ tinh quang lóe lên.

Cô chỉ cảm thấy Lý Sinh nhảy lên đầu lâu con quái trùng, chém giết con quái trùng, rồi nhảy xuống, toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, phóng khoáng ưu nhã, thực sự quá ngầu.

Không biết vì sao, trong lòng cô mơ hồ có chút lo lắng bất an.

Người đàn ông ưu tú như vậy, nhất định phải nắm chặt trong lòng bàn tay, không thể để anh ta chạy mất.

Mình có nên sớm tỏ tình với anh ấy không?

Lý Sinh đương nhiên không biết những suy nghĩ riêng của mỗi người.

Đừng nhìn vừa rồi anh ra tay gọn gàng, trông có vẻ nhẹ nhàng thoải mái, dường như không tốn chút sức lực nào, liền chém giết con quái trùng khổng lồ đáng sợ như vậy.

Thực tế, Lý Sinh cũng đã âm thầm quan sát rất lâu, cẩn thận suy diễn các chiến thuật khác nhau, mới xây dựng được phương án ra tay.

Nơi cứng nhất trên người con quái trùng, có lẽ là lưng của nó.

Nhưng đổi một góc độ, nơi cứng nhất, cũng là nơi yếu nhất.

Vì quá yếu ớt, nên cần lớp vỏ cứng dày nhất để bảo vệ.

Hắc Thần Đao, lại có khả năng không gì không phá được, sắc bén vô song.

Chương 117

Bất kể lưng con quái trùng có cứng có dày bao nhiêu, dưới lưỡi Hắc Thần Đao, đều không khác gì đậu hũ.

Vì vậy, Lý Sinh liền đặt điểm tấn công vào lưng, nơi có khả năng phòng ngự mạnh nhất của con quái trùng.

Bất kể lớp vỏ trên lưng có dày bao nhiêu, Hắc Thần Đao đều có thể đâm vào, chém nó thành hai nửa.

Mất đi sự liên kết của lớp vỏ cứng trên lưng, loại quái trùng có cơ thể từng đốt từng đốt, do hàng trăm đốt cơ thể nối liền lại, sẽ mất đi khả năng di chuyển cơ bản, cho dù không chết, cũng sẽ mất đi uy hiếp.

Do đó, khi Hồ Ba Y và những người khác chạy ra khỏi cửa hang động dị thường, nhiệm vụ của hệ thống hoàn thành, Lý Sinh liền quả quyết ra tay.

Quả nhiên, một đòn chí mạng.

Ngay cả anh cũng cảm thấy rất hài lòng.

Mặc dù huyết mạch trong cơ thể không tiến hóa thêm, nhưng Lý Sinh cảm thấy kỹ năng chiến đấu của mình, lại dần dần thuần thục.

Thực lực, vẫn đang ổn định tăng lên.

Chính cái gọi là bảo kiếm phong từ ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai.

Năng lực chiến đấu, chỉ có thể nâng cao từ trong chiến đấu.

Chiến trường là nơi huấn luyện tốt nhất cho binh lính.

Năng lực chiến đấu, chỉ có thể nâng cao từ hết trận chiến này đến

trận chiến khác.

“Đừng nhìn tôi, hãy cảm nhận cơ thể của các cậu, thực lực, không phải đều đã nâng cao rồi sao?” Thấy mấy người trước mắt đều tập trung ánh mắt vào mình, Lý Sinh liền nhắc nhở một tiếng.

“Ủa, tôi cảm thấy sức mạnh của mình lớn hơn rồi, trong cơ thể đều là sức mạnh bùng nổ, một quyền có thể đánh chết một con bò.” Bàn Tử cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, không khỏi nắm chặt nắm đấm.

“Cơn đau trên người tôi đều biến mất rồi, tinh lực đặc biệt dồi dào, sức lực lớn hơn rất nhiều.” Hồ Ba Y kinh ngạc vạn phần.

“Tôi đột nhiên không cảm thấy mệt, không cảm thấy mệt mỏi nữa, toàn thân trên dưới, tràn đầy tinh lực, dường như trong đầu bỗng dưng có thêm rất nhiều kiến thức giám định bảo vật.” Đại Kim Nha kinh ngạc đến mắt trợn tròn miệng há hốc, không dám tin.

Không chỉ cơ thể được cường hóa, ngay cả kiến thức cũng tăng lên rất nhiều.

Đại Kim Nha vốn có trình độ văn hóa lịch sử khá cao, đối với đồ cổ văn vật cũng có năng lực giám định mạnh.

Lúc này lại tăng thêm rất nhiều kiến thức, cảm giác sự phong phú kiến thức của mình, có thể sánh ngang với các chuyên gia văn vật hàng đầu.

“Sức mạnh của tôi cũng lớn hơn rất nhiều, ừm, hình như thị lực trở nên tốt hơn, thính lực nhạy bén hơn, tư duy đặc biệt rõ ràng, ngay cả phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều?” Dương Tuyết Lệ cũng rõ ràng nhận ra sự thay đổi của cơ thể, nhưng có chút không chắc chắn.

Phản ứng thứ này, chỉ có đi kiểm tra mới có được đáp án.

Bốn người cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, lập tức từng người

trở nên vô cùng hưng phấn.

“Lý ca, chuyện gì vậy?

Cơ thể của chúng tôi, sao lại đột nhiên được cường hóa thế này?” Hồ Ba Y đưa mắt nhìn về phía Lý Sinh.

Sự thay đổi của cơ thể, khiến anh cảm thấy vui mừng, nhưng đồng thời cũng khó hiểu.

Một người có thể thông qua rèn luyện lâu dài để mài giũa cơ thể, nâng cao các chỉ số của cơ thể.

Nhưng đó là một quá trình lâu dài, cần từ từ tích lũy, tuyệt đối không thể một sớm một chiều.

Hồ Ba Y từng đi lính, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Bây giờ sự thay đổi của cơ thể, lại đột ngột như vậy, hiệu quả lại vượt qua nhiều năm rèn luyện.

Sao có thể chứ?

Quá không khoa học!

Nghi vấn của Hồ Ba Y, cũng là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cơ thể mọi người, sao đột nhiên đều trở nên mạnh hơn?

Trong khoảnh khắc, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Lý Sinh.

Trên mặt Lý Sinh, lộ ra một nụ cười bí ẩn khó lường.

“Các cậu có cảm thấy, thực lực của tôi, có phải mạnh đến mức hơi vô lý không?” Lời này vừa nói ra, họ đều gật đầu.

Thực lực của Lý Sinh quả thực khó mà tin được, quá mạnh, căn bản không phải là thứ con người nên có.

“Đúng vậy.” Ánh mắt Lý Sinh, nhìn về phía con quái trùng đã ngã xuống đất không còn động đậy.

“Tôi trước đây cơ thể rất yếu, thậm chí có thể còn không bằng Đại Kim Nha.” Nghe Lý Sinh nói vậy, Đại Kim Nha lập tức lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Không thể nào, Lý ca mạnh như vậy, chỉ cần một ngón tay cũng có thể nghiền chết em, sao lại không bằng em chứ?” Lý Sinh khẽ lắc đầu.

“Đó là trước đây, tôi của bây giờ, thật sự rất yếu.

Thực lực của tôi đang không ngừng nâng cao, các cậu đều biết, lúc đầu trên sông Hoàng Hà đấu với Thiết Đầu Long Vương, tôi còn lâu mới mạnh như bây giờ.” Nghe vậy, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, đều khẽ gật đầu.

Đó là sự thật.

Chương 118

Lúc đầu đối phó với Thiết Đầu Long Vương, thực lực của Lý Sinh tuy mạnh, nhưng còn lâu mới đến mức vô lý như hôm nay.

Đương nhiên, cũng là vì trong tay Lý Sinh không có Hắc Thần Đao.

Dựa vào sự sắc bén của Hắc Thần Đao, cái đầu sắt của Thiết Đầu Long Vương, chỉ là một trò đùa, tự nhiên cũng dễ đối phó hơn nhiều.

"Thực lực của tôi, trong quá trình đạo mộ không ngừng mạnh lên, các cậu cũng vậy." "Chỉ cần đi đạo mộ cùng tôi, chém giết quái vật, cương thi trong mộ, sẽ không ngừng mạnh lên." "Rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến, tôi cũng không biết, nhưng chỉ cần đi theo tôi đi trộm mộ, sẽ không ngừng mạnh lên." Nghe lời của Lý Sinh, mọi người đều trợn tròn mắt, có chút khó có thể tin được.

Nhưng vừa rồi mọi người đều đã cảm nhận được, thực lực quả thực đã mạnh lên.

Lời giải thích của Lý Sinh tuy không rõ ràng, nhưng lại là sự thật như sắt.

Đại Kim Nha hít một hơi khí lạnh.

"Lý ca, nếu em cứ đi theo anh, có phải một ngày nào đó cũng sẽ trở nên mạnh như anh không?" Lý Sinh nghe vậy, cười nhạt.

"Mạnh như tôi e rằng khó, dù sao, thực lực của tôi, sẽ không ngừng nâng cao.

Nhưng mạnh như tôi bây giờ, có lẽ là có khả năng." Nghe câu trả lời này, hơi thở của mọi người, lập tức trở nên nặng nề.

Thực lực của Lý Sinh hiện tại mạnh đến mức nào?

Trong mắt mấy người họ, anh chẳng khác gì thần linh.

Chỉ một đêm mà có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, mọi người đều vô cùng kích động.

"Nhiệm vụ ông trời giao cho tôi là đi theo Lý ca, không ngừng đi trộm mộ." "Việc mà tôi sắp làm là một sự nghiệp vĩ đại, vinh quang, sẽ được ông trời ban thưởng." "Mẹ nó chứ, lão tử nhất định phải trộm hết tất cả các ngôi mộ lớn dưới gầm trời này, như vậy, Bàn gia ta đây chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao… Hahahaha…" Ngay cả Dương Tuyết Lệ cũng kích động không thôi, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sao.

Là một nữ hán tử chân chính, cô cũng hy vọng không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Dương Tuyết Lệ không muốn làm loại phụ nữ yếu đuối, chỉ biết làm nũng.

Lúc này, con quái trùng trước mắt đột nhiên lại ngọ nguậy.

Đúng là rết trăm chân, chết không cứng.

Con quái trùng này đã bị Lý Sinh chém đôi phần lưng, vậy mà vẫn không ngừng co giật.

Lý Sinh hơi nhíu mày, lại nhảy lên lần nữa, Hắc Thần Đao vung ra, thuận theo vết chém trên lưng quái trùng mà rạch một đường, chém đứt luôn phần đầu nhỏ phía trước của nó.

Nhất thời, dịch vàng ở đầu bắn ra tung tóe, không biết thứ chất lỏng màu vàng sẫm này có phải là máu của nó không, mùi tanh vô cùng, giống như mùi cá chết phơi nắng liên tục ngoài biển.

Mất đi chút liên kết cuối cùng ở phần đầu, thân thể con quái trùng lập tức bị tách hoàn toàn làm hai.

“Bịch” một tiếng, nó ngã sang hai bên.

Từ bên trong cơ thể, vô số thi thể nữ giới trần truồng, lấp lánh ánh sáng trắng, ào ào chảy ra đầy đất.

Ánh sáng xanh leo lét trong hang động tối tăm trông càng thêm quỷ dị.

Cái hang động này nhỏ hơn nhiều so với động dị để lúc trước, ánh sáng phản chiếu lên vách đá xung quanh khiến cả hang động sáng bừng lên.

Ánh sáng xanh lục mờ ảo, chập chờn.

Một luồng khí tức âm u, rợn người lan tỏa.

“Chẳng lẽ những thi thể nữ này đều bị quái trùng ăn hết rồi sao?” Xem ra, quái trùng hẳn là sơn thần được cúng tế, còn những thi thể nữ chết thảm này rõ ràng là vật tế phẩm.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên hỏi.

“Tôi có chút không hiểu, nếu đã thành kính như vậy, xem quái trùng là sơn thần để cúng tế, tại sao lại phong ấn sơn thần ở đây để canh giữ lăng mộ Hiến Vương?” Điều này chẳng khác nào cầm tù sơn thần, thực sự là đại bất kính.

Lý Sinh thản nhiên cười.

“Có gì lạ đâu, dân chúng tin phụng sơn thần, nhưng không có nghĩa là Hiến Vương cũng tin.

Giai cấp thống trị tàn khốc này chỉ lợi dụng loại quái trùng này để ngu dân mà thôi, bọn chúng sẽ không tin đâu.” Ánh mắt Bàn Tử cứ dán chặt vào những thi thể nữ, đảo qua đảo lại không rời.

Lý Sinh không nhịn được cười thầm.

Khẩu vị của Bàn Tử đúng là nặng đến đáng sợ.

Thi thể nữ ngàn năm trần như nhộng mà cũng có thể nhìn đến hăng hái như vậy sao?

Nếu không phải khuôn mặt của những thi thể này đã biến dạng, ai nấy đều nhe nanh múa vuốt trông vô cùng kinh khủng, Lý Sinh thật sự nghi ngờ Bàn Tử sẽ vác một con cương thi nữ về nhà… Ừm, nếu mấy lão tống tử ngàn năm này mà trông xinh đẹp, Bàn Tử tám phần sẽ làm vậy thật.

Không đúng, không phải vác một con, mà e là sẽ lĩnh hết về nhà… Khụ khụ khụ… Bàn Tử đang nhìn say sưa, nghe thấy tiếng ho của Lý Sinh mới hoàn hồn.

"Những thi thể nữ này, sẽ không xảy ra thi biến chứ?" Khỉ thật, tên này không phải đang mong đám nữ thi này xảy ra thi biến, rồi diễn một màn tình người duyên ma đấy chứ?

Mạnh hơn cả Đổng Vĩnh, Hứa Tiên, Ninh Thái Thần nhiều!

Mạnh hơn cả Lạc Thập Nhất có thể giao lưu sâu sắc với sâu róm!

Lý Sinh liếc mắt một cái.

"Bình thường thì những thi thể này sẽ không xảy ra thi biến, dù sao cũng đã bị quái trùng ăn hết rồi." "Nhưng mà, chúng ta tốt nhất nên tránh xa những thi thể này một chút." "Những thi thể này hơn hai ngàn năm không bị phân hủy, chắc chắn có điểm đặc biệt, lỡ như dính phải hơi người sống mà thật sự xảy ra thi biến thì hối hận không kịp đâu." Lời nói của Lý Sinh ẩn chứa ý cảnh cáo.

Tên nhóc nhà cậu liệu hồn đấy, đừng có thấy nữ thi mông trần mà rục rịch!

Chương 119

Nào ngờ, Bàn Tử nghe vậy lại càng hưng phấn.

"Tôi vừa mới tăng thực lực, bây giờ trong người tràn đầy sức mạnh bùng nổ, một đấm có thể đánh chết trâu, nếu đám nữ thi này có xảy ra thi biến, vừa hay cho tôi luyện tay." Thôi được rồi, đúng là càng ngày càng hăng.

"Tỉnh táo lại đi, đừng quên trong hang động bên kia có ít nhất mấy ngàn cỗ nữ thi, không cần toàn bộ, chỉ cần một nửa trong số đó xảy ra thi biến thôi là tôi thấy ông khóc không kịp đâu, đừng tưởng có chút thực lực là có thể đi ngang trong hang động này, không cẩn thận một chút thì chết lúc nào cũng không biết." Một câu nói như gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu, lập tức khiến Bàn Tử bình tĩnh lại rất nhiều.

Bàn Tử le lưỡi, không dám nhắc đến chuyện đi xem nữ thi nữa.

Nào ngờ, đúng lúc này, một cỗ nữ thi đang nằm trên đất đột nhiên "bùm" một tiếng, nổ tung.

Trong chớp mắt, một lượng lớn chất lỏng sền sệt phun ra từ phía, Bàn Tử đứng gần nhất, lập tức bị bắn đầy người.

Một mùi hôi thối nồng nặc khuếch tán ra, dù những người khác cách Bàn Tử hơn mười mét cũng suýt bị mùi hôi làm cho ngất đi.

Lý Sinh nhìn kỹ, chỉ thấy bụng của cỗ nữ thi đã nổ tung, thứ chất lỏng hôi thối đó chính là từ bụng nữ thi phun ra.

Bàn Tử bị bắn đầy người, không nhịn được chửi ầm lên.

"Mẹ nó, sao lão tử lại xui xẻo thế này?" Lúc này, đồng tử của Lý Sinh hơi co lại.

Những thi thể nữ đang nằm la liệt trên mặt đất phía trước đang

nhanh chóng biến thành màu đen, ánh sáng cũng biến mất.

Rất nhanh, từng cỗ một đều trở nên đen như người châu Phi.

"Tôi luôn cảm thấy những thi thể nữ này có lẽ là một bí mật của Hiến Vương, nếu chúng ta làm rõ được, có lẽ sẽ giúp ích cho việc trộm mộ sau này." Dương Tuyết Lệ nhìn những thi thể nữ, trong mắt ánh lên vẻ khác thường.

Lý Sinh khẽ gật đầu.

Vốn định nhanh chóng rời đi, nhưng bây giờ lại thay đổi suy nghĩ.

Những thi thể nữ này tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn không chỉ là vật tế lễ.

Làm rõ Hiến Vương rốt cuộc đã dùng những thi thể nữ này để làm gì, có lẽ sẽ rất quan trọng cho hành trình tiếp theo.

Nghĩ vậy, Lý Sinh liền đi tới, bắt đầu kiểm tra những thi thể nữ ở đây.

Càng kiểm tra, càng cảm thấy kinh hãi.

Tình trạng lúc chết của những người phụ nữ này, cũng như tư thế sau khi chết, đều quá thảm.

Tay và chân của thi thể nữ đều bị bẻ ngược khớp co quắp dưới thân, các khớp xương hoàn toàn bị bẻ gãy, tứ chi ở một góc độ không tưởng, ôm lấy một vật thể hình ô liu bán trong suốt sau lưng.

Thứ đó trông giống như một cái kén côn trùng khổng lồ, nhìn từ bên ngoài có tổng cộng mấy lớp, lớp ngoài cùng là một lớp tơ trong suốt, bên trong có một lớp vỏ cứng, mỏng và trong suốt, nhưng lại rất cứng, giống như một khối hổ phách khổng lồ.

Trên bề mặt lớp vỏ cứng màu đen bán trong suốt đó được khắc từng lớp mật chú, hẳn là những chú văn cổ xưa dùng để phong ấn oán

hồn của người chết.

Lý Sinh nhìn về phía vật thể hình kén, phát hiện bên trong có một bóng đen.

Nhìn hình dạng, giống như một bào thai chưa ra đời, đang khẽ run rẩy.

Dương Tuyết Lệ liếc nhìn, sắc mặt lập tức đại biến.

"Đằng thuật, những người phụ nữ này đều bị dùng làm tử cung để nuôi đằng trùng, quá tàn nhẫn." Bàn Tử lại không cho là vậy.

"Đàn bà không sinh con mà lại đi sinh trùng?

Hơi bị không làm đúng nghề rồi đấy." Dương Tuyết Lệ không thèm để ý đến Bàn Tử.

Nhìn đống thi thể chất như núi, cô khẽ thở dài.

"Thật quá thảm." Mọi người đều có chút không hiểu, Dương Tuyết Lệ rốt cuộc đang làm gì?

Nhưng cô không giải thích ngay, mà lấy ra một cây lao leo núi từ ba lô, lật các thi thể.

Chẳng mấy chốc, cô tìm thấy một cỗ thi thể trắng chưa biến sắc bên dưới đống thi thể đen.

Mọi người vây lại xem.

Trên cơ thể của thi thể trắng, chi chít những con trùng thịt.

Những con trùng thịt này rất nhỏ, mắt thường gần như khó phân biệt được.

Trên thân chúng tỏa ra một thứ ánh sáng yếu ớt, âm u, lạnh lẽo.

Đó chính là nguồn gốc ánh sáng trên người nữ thi lúc nãy.

Lúc này, loại trùng thịt này đang nhanh chóng chết đi, vì vậy các

nữ thi cũng bắt đầu biến thành màu đen.

Hẳn là một loại chất lỏng nào đó trong cơ thể con quái trùng khổng lồ kia có thể giết chết những con trùng thịt này.

Đến lúc này, Dương Tuyết Lệ mới từ từ lên tiếng.

Cô từng nghiên cứu lịch sử của nước Điền cổ, đối với Đằng thuật, một loại thuật bí ẩn và cổ xưa thịnh hành ở vùng Vân Thành, trong chính sử chỉ nhắc qua.

Nhưng trong một số dã sử, lại có ghi chép về việc sử dụng "đằng dẫn" để khiến phụ nữ mang thai và đẻ trứng.

Đó là một tà thuật cực kỳ độc ác.

Đầu tiên, cần để người phụ nữ mang thai bình thường.

Chương 120

Đợi đến khi mang thai đủ mười tháng, sắp sinh, lại bịt kín đường sinh của người phụ nữ, khiến đứa trẻ không thể ra đời.

Sau đó, cho người phụ nữ ăn đẳng trùng cần nuôi cấy.

Những con đẳng trùng này sẽ đi vào nhau thai, nuốt chửng đứa bé trong bụng.

Trong quá trình đó, sẽ sử dụng các thủ pháp còn tàn độc hơn, khiến người phụ nữ phải chịu đựng sự dày vò đáng sợ, đau đớn và thảm khốc nhất trên đời.

Đồng thời, đẳng trùng đi vào cơ thể sẽ duy trì sự sống của người phụ nữ, khiến cô ta ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, ít nhất phải kéo dài bảy bảy bốn mươi chín ngày mới chết trong sự đau đớn vô tận.

Nỗi dày vò khi còn sống càng nhiều, đau khổ càng lớn thì khi chết oán khí của hồn phách cũng càng lớn.

Thứ mà đẳng trùng cần để nuôi dưỡng chính là oán hồn oán hận nhất.

Sau khi những người phụ nữ này chết đi, thi thể của họ trở thành tử cung nuôi dưỡng đẳng trùng, không ngừng sản sinh ra đẳng trùng.

Thủ pháp mà Hiến Vương sử dụng, hẳn là trước tiên gieo "đẳng dẫn" vào tử cung của người phụ nữ, đợi đến khi sinh sản, lại bẻ gãy tứ chi, để họ ôm ngược lấy "đẳng noãn" chưa hoàn toàn thoát khỏi cơ thể mẹ.

Sau đó, lập tức dùng một loại nhựa thông nóng chảy hoặc nhựa cây đun sôi, dội sống lên người phụ nữ.

Cùng với "đẳng noãn" sau lưng, tạo thành một khối "hổ phách" trong suốt.

Sau khi nguội đi, khắc đầy phù chú lên bề mặt vỏ, tương đương với việc phong ấn tất cả sự sợ hãi, bi thương, căm hận, nguyền rủa của người phụ nữ lúc chết vào trong "hổ phách".

Còn về việc tại sao phải bẻ gãy tứ chi của người phụ nữ, tại sao phải dùng tư thế kỳ quái như vậy, Dương Tuyết Lệ cũng không rõ lắm.

Dù sao, cô cũng chỉ đọc được những ghi chép liên quan đến Đẳng thuật trong dã sử, ghi chép không nhiều, khó có thể suy đoán suông.

Tuy nhiên, "đẳng noãn" vừa được người phụ nữ sinh ra có sức sống rất mạnh, sẽ không dễ dàng bị nhựa cây đun sôi làm chết.

Sau khi vật thể hình kén được đục những lỗ nhỏ, chúng đều bị dìm xuống đầm sâu trong động huyệt.

"Đẳng noãn" thông qua những lỗ nhỏ như tổ ong đó, hút các sinh vật phù du trong nước để ăn, tồn tại trong oán niệm vô tận đó.

Để giữ cho oán niệm của người chết không giảm đi, chất thải của chúng, một loại vật chất đặc biệt, giống như trứng cá, lại giống như nấm thịt, đều bám vào lớp vỏ ngoài của nữ thi.

Dần dần lớn lên thành hình dạng những con trùng trong suốt, độc tố của đẳng trùng trong cơ thể nữ thi cũng được bảo tồn trong những vật thể hình trùng này.

Những vật thể hình trùng này có thể phát ra ánh sáng xanh, trông như thể nữ thi được bao bọc trong một vầng hào quang.

Nghe Dương Tuyết Lệ giải thích chi tiết, mọi người không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy.

Số phụ nữ trong hang động này lên đến mấy ngàn người, đều bị chế tác thành tử cung nuôi dưỡng đẳng trùng, để cung cấp thức ăn cho con quái trùng canh giữ lăng mộ.

Lý Sinh từng đọc trong sử sách về vô số hôn quân tàn bạo, đều có những thủ đoạn tàn sát người, nhưng tàn bạo như Hiến Vương thì đúng là chưa từng nghe thấy.

Phải biết rằng, khu vực Hiến Vương cai trị chỉ là một góc ở phía tây nam, dân số e rằng chưa đến một phần trăm của Thăng Long.

Bàn Tử không nhịn được lại chửi ầm lên.

"Hiến Vương lão tống tử này, giết người như ngóe, thập ác bất xá, Bàn gia nếu không thể vì dân trừ hại, báo thù sâu như biển máu cho các chị em giai cấp vô sản và anh em nông dân đã chịu khổ chịu nạn mấy ngàn năm trước, thì cũng uổng công sống trên đời." Đại Kim Nha kỳ quái liếc nhìn một cái.

"Bàn gia, Hiến Vương chết cả rồi, báo thù sâu như biển máu thế nào?" Hồ Ba Y ở bên cạnh chen vào.

"Hiến Vương chết rồi thì không báo thù được à?

Chúng ta có thể đào mộ của hắn lên, lấy hết bảo vật trong mộ ra, rồi phá hủy thi thể mà lão tống tử đó đã tốn công bảo tồn mấy ngàn năm, chẳng phải là báo thù sâu như biển máu rồi sao?" Bàn Tử liên tục gật đầu, vẻ mặt trầm trọng nghiêm túc.

"Lão Hồ nói có lý, oán thù của chị em phụ nữ sâu nặng, trách nhiệm của đồng chí nặng nề.

Là một người đàn ông, ngọn lửa hận thù trong lồng ngực Bàn gia đang bùng cháy dữ dội.

Chúng ta cũng phải cuỗm sạch minh khí của lão tống tử Hiến Vương, không kể lớn nhỏ, về kinh thành cái nào bán được thì bán, cái

nào đập được thì đập, nếu không làm vậy, sao xứng với bao nhiêu chị em phụ nữ chết oan." Một tràng lời nói chính nghĩa lẫm liệt, hào khí ngút trời.

Lý Sinh không có hứng thú nghe Bàn Tử nói nhảm ở đây, anh mơ hồ cảm thấy con quái trùng vừa bị giết không đơn giản như vậy.

Dương Tuyết Lệ cũng đang quan sát con quái trùng.

"Mau nhìn kìa, ở đó hình như có thứ gì đó." Lý Sinh nhìn theo hướng Dương Tuyết Lệ chỉ, ở trung tâm cơ thể quái trùng, lờ mờ có một món đồ đồng, bị thịt của quái trùng bao bọc, không nhìn rõ lắm.

Lý Sinh đi lại gần, dùng Hắc Thần Đao rạch hết lớp thịt bên trên ra, bên trong là một cỗ quan tài bằng đồng.

Bàn Tử nhìn thấy cỗ quan tài đồng, không khỏi hưng phấn.

"Lão tế ti kia được chôn trong cây đã đủ lạ rồi.

Không ngờ lại có một người còn lạ hơn, được chôn trong thân thể quái trùng, bên trong chắc chắn có không ít minh khí, để Bàn gia ta trộm trước, moi hết bảo bối ra." Nói rồi, Bàn Tử liền tiến lên, định mở cỗ quan tài đồng ra.

Dương Tuyết Lệ trừng mắt nhìn hắn.

"Cỗ quan tài đồng này được phong kín mít, căn bản không phải sức người có thể mở được, hơn nữa, phá hủy cưỡng ép, không sợ trong quan tài có cơ quan à?" Nghe nói có cơ quan, Bàn Tử vội vàng lùi lại mấy bước.

"Hiến Vương cái lão độc vật này, độc ác vô cùng, khắp nơi đều đặt bẫy hại người, Bàn gia ta đây sẽ không sập bẫy đâu." Lý Sinh nhìn trái nhìn phải.

"Mọi người lui ra sau đi, tôi sẽ mở quan tài." Mọi người vội vàng

lùi lại, lùi ra xa đến hơn ba mươi mét.

Ở khoảng cách này, dù bên trong có cơ quan tên ngầm, cũng khó mà bắn xa đến vậy.

Còn về phần Lý Sinh, anh có đủ tự tin vào thân thủ của mình.

Chương 121

Dòng máu Nhất Tích Huyết cấp cứu phẩm quả thực mạnh mẽ vô cùng, Lý Sinh tin rằng dù bên trong có cơ quan tên ngầm gì, anh đều có thể né được.

Sau khi mọi người đã rời đi, Lý Sinh mới dùng Hắc Thần Đao, nhẹ nhàng rạch một đường ở chỗ niêm phong của quan tài đồng.

Sau đó dùng tay nhấc lên, lập tức mở nắp quan tài ra.

Không hề có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù mọi người đều tin tưởng vào thân thủ của Lý Sinh, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Có nguy hiểm, luôn khiến người ta lo lắng.

Mọi người đều đi tới.

Bên trong quan tài ngâm một lớp nước đen, Bàn Tử lấy ra móng vuốt thăm dò, khuấy một hồi, vớt ra một viên ngọc thạch.

Trên vỏ ngọc trong suốt hiện ra một số hoa văn, có rồng hổ trăm thú, có thần sơn thần mộc, có dấu vết đồ đằng hóa rõ ràng.

Đại Kim Nha là dân chuyên buôn đồ cổ, lại được hệ thống cường hóa, rót vào rất nhiều năng lực giám định đồ cổ, nhãn lực và kiến thức có thể so sánh với chuyên gia hàng đầu.

Anh ta cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng.

"Hẳn là đồ vật từ thời đại đồ đá, kỳ lạ, sao lại xuất hiện ở đây?" Bàn Tử vừa nghe, vội hỏi: "Thứ này có đáng tiền không?" Đại Kim Nha khẽ gật đầu.

“Lịch sử của thứ này ít nhất cũng có năm ngàn năm, quả thực rất đáng tiền.” Bàn Tử vừa nghe đáng tiền, hai mắt lập tức sáng rực, toàn thân tràn đầy sức lực, tay chân cũng trở nên nhanh nhẹn hơn hẳn.

Hắn liền lấy ra xẻng công binh, tiếp tục xúc lớp gỗ mềm dưới đáy quan tài.

Chẳng mấy chốc, hắn đào ra một cái hũ gốm màu xanh sẫm từ bên trong.

Lý Sinh cẩn thận mở hũ gốm ra, liền thấy trong hũ là một vũng nước trong, trong vắt lạ thường.

Trong làn nước trong, ngâm một bào thai nhỏ màu xanh biếc.

Chỉ có điều, thân thể bào thai chỉ lớn bằng nắm đấm, co ro dưới đáy hũ, ngẩng đầu lên, như thể đang nhìn đối diện.

Nhưng mắt của bào thai không hề mở.

Trán của nó lại đặc biệt rộng.

Hồ Ba Y cảm thấy vô cùng kỳ lạ, liền ghé sát vào nhìn đi nhìn lại.

Bào thai ngoài trán rộng ra, hình dạng giống hệt bào thai người, chỉ có điều cơ thể này thực sự quá nhỏ.

Hồ Ba Y đang nhìn, đột nhiên, bào thai đó bỗng mở mắt ra.

Khoảnh khắc đó, Hồ Ba Y cảm thấy trong làn nước đó như có hai hố đen, trực chờ nuốt chửng mình.

Hồ Ba Y kinh hãi thất sắc, vội lùi lại một bước.

“Sống… bào thai… bào thai sống…” Bàn Tử nghe vậy, vội nhìn lại bào thai một cái.

“Lão Hồ, ông hoa mắt rồi à, cái bào thai này rõ ràng là làm bằng ngọc, sao có thể sống được?

Hay là, chúng ta đổ nước bên trong đi, lấy nó ra xem thử.” Dương Tuyết Lệ vội lên tiếng ngăn cản.

“Tuyệt đối đừng, thứ nước trong vắt này rất có thể là một loại dung dịch đặc biệt, nếu đổ đi, e rằng sẽ phá hủy bào thai ngọc.” Đại Kim Nha nhìn chằm chằm vào thai ngọc.

“Cái thai ngọc này dường như là do thiên nhiên tạo thành, đúng là một kỳ vật.” Bàn Tử nghe vậy, lập tức mừng rỡ không kìm được.

“Cuối cùng cũng đào được chút bảo bối, không uổng công tôi vất vả một phen.” Hồ Ba Y luôn cảm thấy bào thai này có vấn đề.

“Chắc là sơn thần mà thổ dân địa phương cúng tế thôi, tôi thấy thứ này kỳ quái lắm, đừng lấy nữa, hay là đặt lại chỗ cũ đi.” Bàn Tử vừa nghe, lập tức sốt ruột.

“Lão Hồ, ông sợ đến hồ đồ rồi à, chúng ta lặn lội dãi dầu mưa nắng, đầu đội trời chân đạp đất, gặp bao nhiêu nguy hiểm, lăn lộn mấy vòng trên đầu lưỡi dao, chiên mấy lượt trong chảo dầu, khó khăn lắm mới thấy được chút đồ thật, sao có lý không lấy?” “Bảo bối thiên hạ thu không hết, mộ Hiến Vương lớn như vậy, bảo bối chắc chắn nhiều không đếm xuể, cần gì phải nhất quyết lấy cái thai kỳ quái bí ẩn, lai lịch không rõ, lại toát ra vẻ tà khí này?” “Bảo bối trong mộ Hiến Vương nhiều nhất, cái này không lấy, cái kia cũng không lấy, thế thì mọi người về tay không à, tôi mặc kệ, cái thai nhi ngọc này, tôi lấy chắc rồi.” Hai người tranh cãi không dứt.

Bên cạnh, Lý Sinh đành phải lên tiếng ngăn cản.

“Được rồi, hai người đừng cãi nữa, thứ này tôi cất trước, nếu thật sự có vấn đề, thì vứt đi sau.” Nghe lời của Lý Sinh, hai người mới yên tĩnh lại.

Lý Sinh liền cất hũ gốm vào không gian giới chỉ, Bàn Tử lại tiếp

tục đào.

Không lâu sau, hắn đào ra một cái túi da lớn từ bên trong, trên đó vẽ những ký hiệu rất kỳ lạ.

Bàn Tử mở ra xem, bên trong lại chứa mấy bộ xương cốt của ông già.

Đối với mấy bộ xương này, Bàn Tử tự nhiên không có hứng thú, vứt sang một bên rồi lại tiếp tục khai quật.

Rất nhanh, những vật linh tinh trong quan tài đồng đều bị Bàn Tử dọn sạch.

Giữa cỗ quan tài đồng, có một cái hộp đồng, nằm ở chính giữa.

Bàn Tử mừng thầm, trong hộp đồng này chắc chắn đặt bảo bối quan trọng nhất.

Hắn dùng lao leo núi móc vào cái vòng đồng lớn trên hộp đồng, hộp đồng lập tức mở ra.

Vừa mở nắp, bên trong phát ra ánh sáng xanh lam u u, lạnh lẽo, mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy một con cóc ba chân màu xanh lam.

Con cóc ba chân kỳ lạ màu xanh lam này không biết được làm bằng loại dược liệu gì, lớn bằng đầu người, thân hình đầy đặn, ngẩng đầu lên trên, vẻ mặt dương dương tự đắc, hình chế hiếm thấy.

Chương 122

Bất luận là chất liệu, chỉ riêng hình tượng đã là một kiệt tác hiếm có, quả thực là thần vật.

Đại Kim Nha cũng hai mắt sáng rực, tấm tắc khen ngợi.

"Bàn gia, cóc ba chân vàng là một trong những linh thú nổi tiếng nhất, có câu nói 'thiềm cung chiết quế', ngài chắc cũng nghe qua, thứ này, rất có giá trị đó." Bàn Tử nghe vậy, lập tức mừng rỡ ngoài mong đợi, vội vàng ôm lấy con cóc vàng, đưa vào tay Lý Sinh.

"Lý ca, thứ này, anh cất trước đi." Mọi người đều biết Lý Sinh có một không gian bí ẩn, rốt cuộc là chuyện gì, không ai hỏi.

Dù sao, ai cũng có bí mật nhỏ của mình.

Lý Sinh gật đầu, cất con cóc vàng đi.

Đúng lúc này, trong hang động tĩnh mịch, đột nhiên vang lên từng tiếng khóc của trẻ sơ sinh, xoáy thẳng vào tai.

Trong phút chốc, lông tóc trên người mọi người đều dựng đứng.

Lý Sinh liếc mắt một cái, liền thấy một đứa trẻ quái dị nửa người nửa trùng, đang ôm lấy chân Dương Tuyết Lệ, oa oa khóc lớn.

Âm thanh đó gần như giống hệt tiếng khóc của trẻ sơ sinh, nhưng mơ hồ lại có chút khác biệt.

Nó toát ra một cảm giác khó chịu đến cực độ không thể tả, còn khó chịu hơn cả tiếng trống kỳ dị nghe thấy trong rừng nguyên sinh trước đó.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Dương Tuyết Lệ hoàn toàn sững sờ.

Đúng lúc này, tiếng khóc của đứa trẻ quái dị nửa trùng đột nhiên

ngừng lại, miệng nó đồng thời nứt ra thành bốn cánh về bốn phía, bên trong mọc đầy những gai ngược hình răng cưa, giống như miệng của côn trùng.

Vừa nứt ra, phảng phất như cả cái đầu của đứa trẻ đã bị chia thành bốn mảnh, con quái anh ngẩng mạnh đầu, cắn về phía chân Dương Tuyết Lệ.

Có lẽ bản năng của phụ nữ có một sự gần gũi với trẻ nhỏ.

Trong lúc nhất thời, Dương Tuyết Lệ lại có chút luống cuống, không biết nên ra tay đối phó với con quái anh đang cắn tới.

Bên cạnh, Lý Sinh mắt nhanh tay lẹ, tung một cước, con quái anh lập tức bị đá bay đi, giống như một quả bóng đá, đập mạnh vào vách đá cách đó mấy chục mét.

Theo lẽ thường, da của con quái anh dù dày như da bò, một cú đập này cũng đủ để giết chết nó.

Tuy nhiên, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra.

Con quái anh bị đập vào vách đá, phát ra một tiếng "bịch" lớn, rồi rơi xuống đất.

Chịu một cú va đập mạnh như vậy, con quái anh lại như không có chuyện gì, chẳng mấy chốc lại loạng choạng đứng dậy.

Lúc mới bắt đầu, động tác của nó có chút chậm chạp, nhưng dần dần lại càng lúc càng nhanh.

Trong phút chốc, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Tại sao trong hang động lại vô duyên vô cớ xuất hiện một con quái anh như vậy?

Đánh không chết… Trong lúc nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, âm hàn băng giá.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên truyền đến vô số âm thanh của những vật thể mềm ngọ nguậy va vào đá vụn.

Âm thanh ngày càng nhiều, ngày càng dồn dập.

Ngay sau đó, từng tiếng khóc của trẻ sơ sinh xé lòng, khiến người ta cảm thấy toàn thân trên dưới đều khó chịu một cách vô cớ, giống như vừa có người thân qua đời, không nhịn được bi thương từ trong lòng.

Trong đống nữ thi nằm la liệt trên đất, hết đứa trẻ này đến đứa trẻ khác không ngừng chui ra từ thi thể, sau đó gào khóc thảm thiết.

Bàn Tử không khỏi ngây người.

"Mẹ nó, những nữ thi này đều xảy ra thi biến, chưa tỉnh lại mà đã sinh con rồi?" Sắc mặt Hồ Ba Y lại đột nhiên đại biến.

"Đây gọi là Tử Mẫu Hung.

Phụ nữ mang thai chết đi, khó tránh khỏi quyến luyến đứa con trong bụng, sau khi trở thành thi thể, nếu xảy ra thi biến, sinh ra đứa trẻ, sẽ trở thành Tử Mẫu Hung, cực kỳ lợi hại." Nghe lời của Hồ Ba Y, sắc mặt của những người khác cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đối với Tử Mẫu Hung, họ đều đã từng nghe qua, là một trong những loại cương thi lợi hại và đáng sợ nhất.

Dù chỉ có một cỗ Tử Mẫu Hung, cũng đủ để khiến đại đa số kẻ trộm mộ tan xương nát thịt.

Điều đáng sợ hơn là, hiện tại xảy ra thi biến Tử Mẫu Hung không phải một cỗ nữ thi, mà là mấy trăm cỗ.

Đúng lúc này, trong cửa hang nối với động dị để không xa, cũng truyền đến từng tràng tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Trong phút chốc, trái tim của mọi người như rơi xuống vực băng

cửu u.

Bên đó ít nhất cũng có mấy ngàn cỗ nữ thi, có lẽ còn nhiều hơn!

Nếu tất cả các nữ thi đều sinh ra quái anh, trở thành Tử Mẫu Hung… họ căn bản không dám nghĩ tiếp.

Đến lúc này, mọi người mới hiểu ra, sương mù đỏ mà con quái trùng kia phun ra, tuy không có độc tính, nhưng lại có tác dụng áp chế nữ thi.

Mấy ngàn năm qua, nữ thi luôn làm tử cung, cung cấp "khẩu phần" không ngừng cho quái trùng.

Nhưng bây giờ, quái trùng đã bị chém giết.

Nữ thi đã mất đi sự tồn tại áp chế chúng.

Những nữ thi này, bản thân đã tồn tại ngàn năm.

Chương 123

Không có sự áp chế của quái trùng, lập tức liền xảy ra thi biến, sinh ra quái anh, trở thành Tử Mẫu Hung.

Phải biết rằng, Tử Mẫu Hung sở dĩ lợi hại, là vì người phụ nữ chết khi mang thai có oán khí cực sâu.

Những nữ thi trước mắt này lại bị Hiến Vương dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, kích phát oán khí đến mức tối đa.

Nữ thi có oán khí càng lớn, sau khi trở thành Tử Mẫu Hung cũng càng lợi hại.

Lý Sinh sở hữu 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, đối với điểm này tự nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay.

Chưa kể, những con quái anh này lại dung hợp với đẳng trùng, xảy ra biến dị, trở thành quái anh nửa trùng, chắc chắn sẽ lợi hại hơn rất nhiều.

Giờ phút này, ngay cả Lý Sinh cũng cảm thấy sự việc phiền phức rồi.

Chỉ riêng tiếng khóc của những con quái anh này, nếu nghe lâu, cũng đủ khiến người ta phát điên.

Những con quái anh vừa mới sinh ra động tác có vẻ vụng về chậm chạp, nhưng dần dần bắt đầu nhanh hơn, từng con một đều ngẩng đầu nhìn về phía họ.

Trong phút chốc, mọi người chỉ cảm thấy từng trận tê dại da đầu.

"Chạy, mau chạy." Nhiều quái anh như vậy, tuyệt đối không thể đối phó được.

Chưa kể, điều lợi hại nhất của Tử Mẫu Hung không phải là đứa trẻ, mà là mẫu thi sinh ra đứa trẻ.

Bình thường, mẫu thi sẽ không dễ dàng tỉnh lại.

Nhưng một khi giết chết đứa trẻ, mẫu tử liền tâm, tất nhiên sẽ dẫn đến mẫu thi càng đáng sợ hơn.

Thực tế, không cần Lý Sinh nói, mọi người đều biết tình thế nguy cấp, ai nấy đều co cẳng chạy như thỏ.

Trước đó cơ thể của họ đều đã được hệ thống cường hóa, thể chất tăng cường đáng kể, lúc này chạy, tự nhiên nhanh hơn trước rất nhiều.

Ngay cả Đại Kim Nha có thể chất tương đối yếu nhất, lúc này cũng chạy nhanh như một cơn gió.

Phía sau, lũ quái anh đuổi theo sát nút.

Đừng xem những con quái anh nửa trùng này thân hình không lớn, nhưng chạy lại cực kỳ nhanh.

Nếu không phải cơ thể của mấy người họ trước đó đã được cường hóa, e rằng chỉ trong nháy mắt đã bị lũ quái anh đuổi kịp.

Nhưng dù vậy, tình hình hiện tại cũng không khá hơn là bao.

Ngoài Lý Sinh vẫn còn dư sức, bốn người còn lại đều đã bộc phát toàn bộ sức mạnh, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lũ quái anh đang đuổi sát phía sau.

Lý Sinh đang chạy, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh, phát hiện túc chủ gặp phải Tử Mẫu Hung quái anh nửa trùng, nhiệm vụ chi tuyến được kích hoạt, chém giết một con quái anh nửa trùng hoặc mẫu thi, liền có thể nhận được một mảnh Chiến Thần

Kinh Nghiệm Toái Phiến." "Đinh, trong Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến có cảm ngộ chiến đấu của Chiến Thần, có thể nâng cao đáng kể kỹ xảo và năng lực chiến đấu của túc chủ, khiến thực lực của túc chủ tăng vọt." "Đinh, túc chủ chém giết càng nhiều quái anh nửa trùng hoặc mẫu thi, số lượng kinh nghiệm toái phiến nhận được cũng càng nhiều." Nghe thấy âm thanh này, Lý Sinh lập tức dừng bước.

Thật lòng mà nói, anh không muốn đối mặt với lũ quái anh nửa trùng phía sau.

Nếu có thể chạy, anh sẽ cố gắng chạy càng xa càng tốt.

Những tên đó quá đáng sợ, nếu đánh thật, Lý Sinh không có một chút chắc chắn nào sẽ thắng.

Nếu chỉ có một con, hoặc thậm chí chỉ vài chục con, Lý Sinh cũng không hề sợ hãi.

Nhưng ở đó ít nhất cũng có mấy ngàn con.

Mỗi một con quái anh nửa trùng đều vô cùng khó nhằn, mẫu thi còn lợi hại hơn.

Mấy ngàn con quái anh nửa trùng và mẫu thi, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta rùng mình.

Huống hồ, tại sao lại phải đánh với chúng?

Có thể chạy thì đương nhiên chọn chạy!

Tuy nhiên, nghe thấy có phần thưởng là Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến, Lý Sinh động lòng.

Chiến Thần, không cần nói, chỉ nghe tên thôi cũng biết, chắc chắn là một sự tồn tại có kỹ xảo chiến đấu và kinh nghiệm siêu phàm nhập thánh.

Nếu có thể nhận được kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu của ngài ấy… Lý Sinh quá cần những thứ đó.

Sau khi dòng máu Nhất Tích Huyết tiến hóa đến cấp cửu phẩm, tố chất cơ thể của anh đã mạnh mẽ không cần bàn cãi.

Nhưng Lý Sinh dù sao cũng chưa từng học bất kỳ võ công nào, cũng không hiểu kỹ xảo chiến đấu.

Anh chỉ dựa vào phản ứng kinh người, tố chất cơ thể vượt xa người thường mới có được những biểu hiện thần kỳ như vậy.

Nếu có thể có được kỹ năng chiến đấu xuất thần nhập hóa… Nghĩ vậy, lòng Lý Sinh dâng trào, đột nhiên quay người lại, đối mặt trực diện với lũ quái anh nửa trùng đang đuổi theo sau.

Hắc Thần Đao trong tay, vẻ mặt dần trở nên kiên định, trong mắt lấp lánh tinh quang.

Muốn chiến, vậy thì chiến thôi!

Vân Thành.

Khi Lý Sinh và những người khác tiến vào Trùng Cốc, thủ phủ của Vân Thành cũng chào đón hết đợt khách này đến đợt khách khác.

Hoắc Lâm đang ngồi bên cửa sổ của một quán trà, vừa uống trà vừa quan sát đám đông bên ngoài.

Chương 124

Hoắc Tú Tú cũng ngồi bên cạnh, dùng tay nhỏ chống cằm, chớp chớp đôi mắt to linh động.

Nhưng vẻ mặt của cô bé lại lộ rõ vẻ thèm ăn.

Ánh mắt cô bé đang dán chặt vào một cửa hàng bán đồ ăn vặt không xa, không ngừng nuốt nước bọt.

Hoắc Lâm nhìn Hoắc Tú Tú một cái.

"Tú Tú, tuy con năm nay tuổi còn nhỏ, nhưng là người sắp chấp chưởng Hoắc gia, phải chịu được sự cám dỗ, hiểu không?" Hoắc Tú Tú mím môi, nén lại dòng nước bọt đang không ngừng tuôn ra, cố gắng dời ánh mắt đi, gật gật cái đầu nhỏ.

Hoắc Lâm rõ ràng rất hài lòng với biểu hiện của Hoắc Tú Tú.

Ông nhìn cô bé với vẻ mặt hiền từ.

"Đợi lát nữa xuống cửa hàng bên dưới, mua sô cô la con thích ăn nhất." "Vâng ạ!" Nghe ba chữ sô cô la, Hoắc Tú Tú lập tức cười rạng rỡ, khuôn mặt non nớt như hoa xuân nở rộ.

Hoắc Lâm mỉm cười lắc đầu, cũng không nói gì thêm.

Tuổi của Hoắc Tú Tú dù sao cũng còn quá nhỏ, không vội, cứ từ từ.

Vân Thành bốn mùa như xuân, trong không khí đều có mùi hương hoa.

Ở trên quán trà, thưởng một ấm trà ngon, ngắm nhìn phong thổ nhân tình của thủ phủ Vân Thành, quả thực là một việc khiến người ta vui lòng đẹp mắt.

Không biết Lý Sinh có thuận lợi tiến vào Trùng Cốc không?

Có thể ra khỏi đó không?

Ý niệm này lóe lên trong đầu Hoắc Lâm, rồi ông lắc đầu.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Nếu chết rồi, thì quay về phục mệnh.

Nếu sống sót đi ra… được rồi, đợi đi ra rồi tính.

Đột nhiên, trong mắt Hoắc Lâm lóe lên một tia sáng.

"Mấy người Đông Dương này, cũng đến Vân Thành rồi?" Trên con phố không xa, có mấy người Đông Dương, ăn mặc giống hệt như dân thường ở Vân Thành.

Nếu không phải Hoắc Lâm nhận ra một người trong số đó tên là Độ Biên Vô Hưu, e rằng ông sẽ không để ý.

Độ Biên Vô Hưu xuất thân từ một gia tộc cực kỳ bí ẩn ở Đông Dương, người của gia tộc này cũng nhiều đời làm nghề trộm mộ.

Chỉ có điều, thủ đoạn trộm mộ của họ tự nhiên không thể sánh với các thế gia trộm mộ ở Thăng Long.

Gia tộc Độ Biên này vẫn luôn nhắm vào các hoàng lăng ở Đông Dương, từng tìm đến Hoắc gia, hy vọng hợp tác để trộm một hoàng lăng của Đông Dương.

Vốn dĩ Hoắc gia cũng có ý định này, nhưng sau đó không biết vì sao, hai bên lại tan rã trong không vui.

Nguyên nhân trong đó, e rằng cũng chỉ có bà cô biết, Hoắc Lâm cũng không rõ.

Độ Biên Vô Hưu đến đây làm gì?

Chẳng lẽ, cũng chuẩn bị tiến vào Trùng Cốc?

Vũng nước ở Vân Thành này, đúng là càng ngày càng sâu.

Mấy ngày nay đã đến mấy nhóm người, không chỉ có người ở đây, mà ngay cả người Đông Dương cũng đến.

Khóe miệng Hoắc Lâm không khỏi hiện lên một nụ cười.

Phải như vậy, mới vui chứ!

Độ Biên Vô Hưu đương nhiên không biết, vừa mới đến Vân Thành đã bị người khác để ý.

Lúc này hắn đang cùng mấy đồng bọn nhỏ giọng bàn bạc.

"Nghe đồn thủy long vựng của Hiến Vương là ngôi mộ không thể trộm được.

Trùng Cốc là nơi không thể đến trong thiên hạ, Lý Sinh và những người đó, sau khi vào trong, có thật sự ra được không?" Người nói là một người đàn ông mặc đồ thường màu đen.

Độ Biên Vô Hưu nghe đồng bạn nói vậy, lại khẽ cười.

"Thiên hạ làm gì có mộ không thể trộm được, chẳng qua là xem thủ đoạn trộm mộ thế nào thôi.

Chỉ có điều, vị trí của Trùng Cốc, bản thân nó là tuyệt mật, chỉ biết ở Vân Thành, cụ thể ở đâu, căn bản không có mấy người biết." Người đàn ông mặc đồ đen nghe vậy, lập tức hỏi.

"Trần Hạt Tử kia không phải biết sao?

Nghe nói năm đó ông ta từng vào Trùng Cốc?" Độ Biên Vô Hưu chưa kịp trả lời, một người đàn ông mặc đồ trắng bên cạnh đã lên tiếng.

"Tại sao không để tôi bắt Trần Hạt Tử, tra hỏi Trùng Cốc rốt cuộc ở đâu, cũng đỡ cho chúng ta bây giờ như ruồi không đầu bay loạn." Độ Biên Vô Hưu liên tục lắc đầu.

“Lý Sinh đó, thân phận thần bí, lai lịch không ai biết, Trần Hạt Tử đã ở cùng hắn, chúng ta đừng nên đi gây sự, tránh rước phải phiền phức lớn.” Người đàn ông mặc đồ đen có chút sốt ruột.

“Nhưng chúng ta không biết vị trí của Trùng Cốc, bây giờ phải làm sao?” Độ Biên Vô Hưu lại bình tĩnh.

“Không sao, chúng ta có thể đợi, đợi Lý Sinh và nhóm người của hắn ra.” Người đàn ông mặc đồ đen vẫn không yên tâm.

Chương 125

"Lỡ như họ không ra được thì sao?" Độ Biên Vô Hưu thản nhiên cười.

"Những người đó đã dám đi Trùng Cốc, chắc chắn có mấy phần nắm chắc.

Năm đó Trần Ngọc Lâu gặp nạn ở Trùng Cốc, họ cũng rõ ràng." Lời nói tuy vậy, nhưng trong lòng Độ Biên Vô Hưu cũng không chắc chắn.

Danh tiếng của Trùng Cốc, hắn đã sớm nghe qua, Lý Sinh, có thật sự có thể thuận lợi đi ra không?

Nếu có thể… … Ở một nơi chỉ cách đó vài con phố, cũng có một nhóm người đã vào ở trong khách sạn.

Vừa vào phòng khách sạn, họ liền bắt đầu bí mật thương nghị.

"Trong Trùng Cốc, thật sự có bí mật trường sinh bất lão sao?" "Không chắc, nhưng nghe nói Mộc Trần Châu ở trong Trùng Cốc, Mộc Trần Châu cất giấu bí mật trường sinh bất lão." "Trùng Cốc, chắc chắn hung hiểm vạn phần phải không?" "Đó là tự nhiên, Trần Ngọc Lâu năm đó cũng là tay cự phách ở Tam Tương Tứ Thủy, trên giang hồ ai mà không biết, ai mà không hiểu, nhưng vẫn gặp nạn ở Trùng Cốc." "Lão mù đó, bao nhiêu năm không biết trốn ở đâu, nếu không phải sau này hiện thân ở thành Tứ Cửu, tôi còn tưởng ông ta chết sớm rồi chứ?" "Trần Ngọc Lâu trên giang hồ có nhiều kẻ thù, biết mắt mình đã mù, tự nhiên sẽ trốn đi.

Nhưng tại sao lại theo Lý Sinh và nhóm người của hắn về thành Tứ Cửu?" "Nói đến thì lai lịch của Lý Sinh cũng luôn không tra ra được, bối cảnh của người này e rằng không đơn giản!" "Nếu là nhân

vật đơn giản, Trần Hạt Tử sao có thể theo hắn về kinh thành?

Nếu là nhân vật đơn giản, sao dám xông vào Trùng Cốc?" "Nói vậy, tại sao lúc đầu chúng ta không bám sát Lý Sinh và nhóm người của hắn, cùng lẻn vào Trùng Cốc?" "Không cần vào, Trùng Cốc hung hiểm vạn phần, tốt nhất đừng vào.

Để Lý Sinh đi lấy lại Mộc Trần Châu cho chúng ta không tốt sao?

Nói rồi, hắn đắc ý cười.

"Nói không sai, chỉ cần lấy lại được Mộc Trần Châu, chúng ta lại đoạt lấy, tiện lợi hơn nhiều so với việc chúng ta đi Trùng Cốc." "Chỉ sợ họ căn bản không ra được!" "Đây là thủ phủ Vân Thành, Lý Sinh và những người khác nếu ra khỏi Trùng Cốc, chắc chắn sẽ về đây, rồi từ đây trở về thành Tứ Cửu, chúng ta chỉ cần ở đây ôm cây đợi thỏ là được." "Nếu mọi chuyện thuận lợi, trong vòng ba tháng, họ chắc chắn sẽ đến đây." "Nếu họ không ra được, vậy chúng ta trực tiếp đến kinh thành, bắt cóc Trần Hạt Tử, bảo ông ta dẫn chúng ta đi Trùng Cốc." Lý Sinh đương nhiên không biết, từ khi anh tiến vào Trùng Cốc, thế giới bên ngoài đã là "sơn vũ dục lai phong mãn lâu".

Đương nhiên, Lý Sinh hiện tại cũng không có hứng thú quan tâm những chuyện đó.

Trong mắt anh, chỉ có quái anh nửa trùng.

Vô số quái anh nửa trùng.

Theo thời gian trôi đi, động tác của lũ quái anh nửa trùng trở nên nhanh nhẹn vô cùng.

Lúc mới chui ra từ mẫu thi, chúng có chút chậm chạp, hơi vụng về.

Lúc này, từng con một lại vô cùng nhanh nhẹn.

Trong mắt chúng, lấp lánh ánh sáng xanh u u, như từng hố đen, muốn hút người vào.

Thấy Lý Sinh dừng bước, lũ quái anh nửa trùng không lập tức xông lên, ngược lại cũng dừng lại, dùng đôi mắt to đáng sợ đó, cẩn thận quan sát Lý Sinh.

Lý Sinh hít sâu một hơi, bình ổn lại những gợn sóng trong lòng.

Nói không sợ, chắc chắn là nói dối.

Nhiều quái anh nửa trùng như vậy, ai cũng sẽ tê dại da đầu.

Nhưng đã chọn chiến đấu, vậy thì chiến thôi.

Trên đời không có bữa trưa miễn phí.

Muốn nhận được kinh nghiệm và kỹ xảo chiến đấu của Chiến Thần, thì phải chiến đấu như một Chiến Thần.

Lý Sinh nắm chặt Hắc Thần Đao.

Thân thể của lũ quái anh nửa trùng này cực kỳ cứng rắn, rất khó giết chết, cũng chỉ có sự sắc bén và không gì cản nổi của Hắc Thần Đao mới có thể phá được phòng ngự của chúng.

Lý Sinh không chủ động tấn công, mà chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên, một con quái anh nửa trùng nhảy lên, tấn công về phía đầu Lý Sinh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Đối mặt với con quái anh nửa trùng lao tới nhanh như tên bắn, Lý Sinh đã động.

Hắc Thần Đao như một vì sao băng, rạch tan bóng tối.

Xoẹt!

Ánh đao lóe lên, thân thể con quái anh nửa trùng lập tức bị một đao

chém thành hai nửa.

Thân thể nó bốc lên từng làn khói xanh, tỏa ra mùi tanh hôi thối cực độ, chẳng mấy chốc chỉ còn lại một đống tro đen.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã thành công chém giết một con quái anh nửa trùng." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến x10." … Trong khoảnh khắc, trong đầu Lý Sinh dâng lên từng trận minh ngộ, động tác trên tay cũng trở nên trôi chảy hơn rất nhiều.

"Đây chính là kinh nghiệm của Chiến Thần sao?" Trong lòng Lý Sinh dâng lên một trận vui mừng.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, lập tức lại có mấy con quái anh nửa trùng xông tới.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Ánh đao không ngừng lóe lên.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã thành công chém giết một con quái anh nửa trùng." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến x10." … Phía trước, Hồ Ba Y và bốn người khác đang chạy.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên dừng lại.

Chương 126

“Lý ca đâu rồi?” Mọi người nghe vậy giật mình, nhìn trái nhìn phải, quả nhiên không thấy bóng dáng Lý Sinh đâu.

Đại Kim Nha giơ đèn thăm dò nhìn lại, vừa hay thấy cảnh Lý Sinh đang kịch chiến với lũ quái anh nửa trùng.

“Lý ca cũng quá mạnh rồi!” Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

“Nhiều quái anh nửa trùng như vậy, Lý ca sao lại dũng cảm đi chiến đấu?” Khuôn mặt Đại Kim Nha lộ ra vẻ sùng bái.

“Lý ca quả không hổ là Lý ca, đổi lại là tôi, sợ đến ngất xỉu rồi, đâu dám chiến đấu với lũ quái anh nửa trùng này.” Dương Tuyết Lệ vẻ mặt căng thẳng.

“Lý ca vì cản hậu cho chúng ta mới chủ động đại chiến với lũ quái anh nửa trùng, các anh tưởng là vui lắm à?” Hồ Ba Y ngẩn người.

“Vậy chúng ta đứng đây làm gì, đừng để công sức của Lý ca uổng phí, mau chạy đi.” Nào ngờ, Bàn Tử lại lắc mạnh đầu.

“Bàn gia tôi không chạy nữa, tôi cũng muốn đi chiến đấu với lũ quái anh nửa trùng đó.” Lời này vừa nói ra, ba người còn lại đều vô cùng kinh ngạc.

“Bàn Tử, cậu bị chập mạch nào rồi, đi chiến đấu với lũ quái anh nửa trùng đó, cậu tưởng mình là Lý ca à?” Thái độ của Bàn Tử lại kiên định chưa từng có.

“Đừng quên, thực lực của Lý ca cũng là từ từ nâng cao.

Muốn nâng cao thực lực, ngay cả một chút dũng khí cũng không có, thì sao được?” “Tôi phải như hải âu nghênh đón bão tố, dũng cảm đi chiến đấu, mới có thể không ngừng nâng cao thực lực, trở thành

người đàn ông như Lý ca." "Bây giờ là cơ hội tốt nhất, lũ quái anh nửa trùng nhiều như vậy, chính là lúc tôi đại triển thân thủ, tôi tin rằng, giết được mấy con, thực lực của tôi cũng sẽ lại tiến thêm một bước lớn." Nghe lời của Bàn Tử, mọi người lập tức cảm thấy sáng mắt ra.

Trước đó liều mạng chạy thoát khỏi động dị để, sau đó tố chất cơ thể tăng lên đáng kể, cảm giác đó, thật sự quá đã.

Nếu đối phó với lũ quái anh nửa trùng có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, vậy thì tại sao phải chạy?

Giàu sang tìm trong hiểm nguy.

Muốn nâng cao chút thực lực, không mạo hiểm một chút, sao có thể?

Đã đi trộm mộ, thì phải treo đầu trên thắt lưng, sợ gì chứ?

"Được!

Chúng ta cùng quay lại." … Bên kia, cuộc chiến của Lý Sinh và lũ quái anh nửa trùng đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Lúc mới bắt đầu, Lý Sinh có chút tay chân luống cuống.

Từ trước đến nay, anh dựa vào phản ứng, tốc độ, sức mạnh, sự nhanh nhẹn kinh người… duy chỉ có kỹ xảo chiến đấu, Lý Sinh gần như là một trang giấy trắng.

Khi lũ quái anh nửa trùng phát động tấn công dồn dập, Lý Sinh liền rơi vào hiểm cảnh.

Mặc dù có Hắc Thần Đao không ngừng chém hạ lũ quái anh nửa trùng, nhưng vẫn có những con xông đến được cơ thể anh, dùng móng tay dài của chúng, rạch ra từng vệt máu trên người Lý Sinh.

Lúc này Lý Sinh đã hoàn toàn kích hoạt Thánh Thú Văn Thân,

không sợ thi độc trên người lũ quái anh nửa trùng, nhưng vẫn không dễ chịu.

Cũng may có Hắc Thần Đao trong tay, chẳng mấy chốc đã chém giết hết những con xông tới.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã thành công chém giết một con quái anh nửa trùng." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến x10." … Rất nhanh, theo số lượng Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến mà Lý Sinh nhận được ngày càng nhiều, kỹ xảo chiến đấu của anh cũng ngày càng điêu luyện.

Lý Sinh của trước kia, thực tế là xuất đao lung tung, tùy tâm sở dục, căn bản không có chương pháp.

Chẳng qua, dựa vào phản ứng nhanh hơn người khác, nhanh nhẹn cao hơn người khác, sức mạnh lớn hơn người khác, vẫn có thể dễ dàng giành chiến thắng.

Tuy nhiên, kỹ xảo và kinh nghiệm không đủ, cuối cùng vẫn là điểm yếu của anh.

Cho đến khi nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến… năng lực chiến đấu lập tức tăng vùn vụt.

Càng chiến càng dũng mãnh.

Lúc bắt đầu, anh liên tục bị lũ quái anh nửa trùng tấn công, bị thương không nhẹ, nhờ vào cơ thể cường tráng mới gắng gượng qua được.

Dần dần, lũ quái anh nửa trùng không thể tấn công được vào cơ thể anh nữa.

Sau nữa, Lý Sinh lại càng chiến càng dũng mãnh.

Mặc dù số lượng quái anh nửa trùng ngày càng nhiều, tấn công

cũng ngày càng dồn dập, nhưng Lý Sinh lại trở nên nhẹ nhàng thong dong.

Dư dả.

Hắc Thần Đao trong tay anh, như lưỡi hái của tử thần, điên cuồng thu gặt sinh mệnh của lũ quái anh nửa trùng.

Đúng lúc này, trong hang động không xa, đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai.

Như một quả pháo hiệu, rất nhanh, từng tiếng hét nối tiếp nhau vang lên.

Trong tiếng hét, tràn ngập sự hận thù sâu sắc.

Cái chết của lũ quái anh nửa trùng đã kinh động đến mẫu thi của chúng.

Những nữ thi đó đang không ngừng tỉnh lại.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lóe lên.

"Đến đây, chiến đấu một trận cho thỏa thích!" Thế nào là Chiến Thần?

Chiến Thần sinh ra để chiến đấu.

Chiến Thần không chỉ có kỹ năng chiến đấu không tưởng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng.

Chương 127

Quan trọng hơn, Chiến Thần có một trái tim dũng giả, một trái tim không bao giờ ngừng nghỉ, không ngừng đi chiến đấu.

Khi Lý Sinh không ngừng hấp thu Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến, chiến ý của Chiến Thần, tâm thái của Chiến Thần, những cảm ngộ và lý giải của Chiến Thần về chiến đấu, cũng theo đó mà được hấp thu.

Chiến Thần, phải có một trái tim không sợ hãi.

Chỉ có dũng giả thực sự, mới có thể nắm bắt được tinh hoa của chiến ý Chiến Thần.

Giờ phút này, Lý Sinh đã sớm quên đi mọi thứ bên ngoài.

Trong lòng anh chỉ có một ý niệm.

Chiến… chiến… chiến… Bất kể phía trước là ai, bất kể kẻ địch có mạnh mẽ đến đâu, không sợ hãi mà đi chiến đấu.

Chỉ có như vậy, mới có thể thực sự lĩnh hội được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến.

Vì vậy, khi nghe thấy những tiếng hét kinh khủng của nữ thi, Lý Sinh không những không có nửa phần lùi bước, ngược lại còn ẩn hiện chút vui mừng.

“Đinh, phát hiện túc chủ đã chém giết một con quái anh nửa trùng.” “Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến x10.” … Theo số lượng quái anh nửa trùng bị giết ngày càng nhiều, số lượng Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến nhận được cũng không ngừng tăng lên.

Dần dần, Lý Sinh đối với chiến ý của Chiến Thần, có một tầng lý

giải đặc biệt.

Tốc độ ra tay của anh không hề nhanh hơn, ngược lại có phần chậm lại.

Nhưng góc độ, phương vị, thời cơ, nhanh chậm, lực độ khi ra tay, đều dần dần được nắm bắt ngày càng chính xác.

Nếu Lý Sinh của trước kia ra tay, giống như làm bừa, chỉ dựa vào tố chất cơ thể siêu thường của bản thân, dựa vào phản ứng cực nhanh, sức mạnh cực lớn, sự nhanh nhẹn cực cao để chiến thắng.

Thì Lý Sinh bây giờ, lại giống như một bậc thầy tinh thông âm nhạc.

Chiến đấu, ra tay của anh, giống như đang diễn tấu bản nhạc du dương nhất.

Âm nhạc đương nhiên có nhanh có chậm, có cao có thấp, có tiết tấu độc đáo.

Bây giờ Lý Sinh ra chiêu cũng vậy, nhanh chậm, khinh trọng, thời cơ, đều được nắm bắt vừa vặn.

Không nhanh nửa phần, không chậm nửa phần, cũng không dùng thừa nửa phần lực.

Giết chết một con quái anh nửa trùng, ngay cả một chút sức lực, cũng không dùng thừa.

Quái anh nửa trùng xung quanh ngày càng nhiều, nhưng Lý Sinh lại càng chiến càng nhẹ nhàng.

Lúc này, nữ thi trong động cuối cùng cũng đến nơi.

“Tê!” Nữ thi phát ra tiếng hét quái dị chói tai cực độ.

Trong tiếng hét, có một sự hận thù không đội trời chung.

Những nữ thi này khi còn sống đã chịu đựng sự dày vò thảm khốc nhất, có oán khí vô cùng, sau khi chết lại bị dùng thủ pháp đặc biệt, phong ấn toàn bộ oán khí đó, trải qua mấy ngàn năm không tan.

Lúc này, không còn sự tồn tại khắc chế, nữ thi cũng cuối cùng xảy ra thi biến, trở thành đại tống tử hung tợn và đáng sợ nhất.

Khi thấy "đứa con" của mình bị Lý Sinh giết chết, hận ý của nữ thi cũng ngút trời.

Trong mắt chúng, bùng cháy ngọn lửa u ám của hận thù.

Lửa xanh âm u, mờ ảo, đáng sợ.

Khuôn mặt từ trắng chuyển sang đen, đầy hận thù.

Trút hết mọi hận ý, lên người Lý Sinh.

Người đã giết chết "con" của chúng.

"Vù!" Một con nữ thi lao tới, tốc độ nhanh như tia chớp, so với quái anh nửa trùng, nhanh hơn không chỉ một lần.

Lý Sinh trong lòng rùng mình.

Những mẫu thi này quả nhiên không phải là những đứa trẻ vừa mới sinh ra có thể so sánh được.

Nhưng Lý Sinh vẫn không hề sợ hãi.

Thân hình lóe lên, Hắc Thần Đao từ trên người nữ thi lướt qua.

Trong khoảnh khắc, Lý Sinh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến từ thân thể nữ thi.

Những nữ thi này, bất luận là tốc độ hay sức mạnh, đều không thể so sánh với quái anh nửa trùng.

Giờ phút này, uy năng của Hắc Thần Đao hoàn toàn hiển hiện.

Mặc dù thân thể nữ thi cứng rắn vô cùng, nhưng dưới Hắc Thần

Đao, vẫn như không có phòng ngự.

“Xèo!” Ánh đao lướt qua.

Trên người nữ thi, lập tức bốc lên từng trận khói đen.

Một mùi hôi thối ngút trời.

Mùi hôi thối khó có thể hình dung, phảng phất như mùi hôi tích tụ mấy ngàn năm, trong một khoảnh khắc được giải phóng.

Chương 128

Lý Sinh cũng cảm thấy suýt bị mùi hôi đó làm cho ngất đi.

Anh âm thầm vận dụng tâm pháp Chiến Thần vừa hấp thu từ Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến, trong khoảnh khắc một luồng khí mát lạnh truyền khắp toàn thân, cả người cũng lập tức giữ được tỉnh táo.

Giây tiếp theo, nữ thi "bịch" một tiếng, ngã xuống đất.

Năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma của Hắc Thần Đao, vào lúc này cuối cùng cũng đã thể hiện sự cường đại của nó.

Mặc dù chỉ rạch một vết thương trên người nữ thi, nhưng đao khí đã lập tức thấm vào toàn thân nữ thi.

Trong khoảnh khắc, âm hồn oán khí trong cơ thể nữ thi, toàn bộ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nữ thi xảy ra thi biến, vốn là do oán khí gây ra.

Oán khí biến mất, tự nhiên cũng mất đi chỗ dựa, ngã xuống đất.

Ngay sau đó, thi thể của nữ thi với tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng mục rữa, trong chớp mắt chỉ còn lại một đống xương trắng.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã chém giết một con mẫu thi." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến x100." Trong khoảnh khắc, có một luồng chiến ý mới tự nhiên sinh ra trong cơ thể, Lý Sinh cảm thấy kỹ năng chiến đấu của mình lại một lần nữa nâng cao không ít.

Quả nhiên, mẫu thi mạnh hơn quái anh nửa trùng rất nhiều, kinh nghiệm toái phiến nhận được cũng nhiều hơn.

“Hù!” Lý Sinh thở ra một hơi dài.

Phía trước có vô số nữ thi lao tới, trong mắt chúng đều bùng cháy ngọn lửa xanh lục u ám đáng sợ, số lượng nhiều đến đáng sợ.

Cảnh tượng quá kinh khủng.

Nhưng trong mắt Lý Sinh, lại phảng phất như nhìn thấy vô số kinh nghiệm toái phiến.

Anh nhảy lên, Hắc Thần Đao như tia chớp xẹt ngang trời, một nhát chém… … Một bên, cuộc chiến của Lý Sinh và nữ thi dần dần bước vào giai đoạn gay cấn.

Bên kia, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha bốn người, cũng rơi vào cuộc chiến khốc liệt với những con quái anh nửa trùng còn sót lại.

Đến bây giờ, đại đa số quái anh nửa trùng đã bị Lý Sinh chém giết, nhưng vẫn còn không ít.

Lúc này, Lý Sinh bị nữ thi bao vây, những con quái anh nửa trùng này tự nhiên cũng nhắm mục tiêu vào họ.

“Phập!” Một con quái anh nửa trùng lao mạnh về phía Bàn Tử, cái miệng trùng nhe nanh múa vuốt, cắn về phía cổ hắn.

Giờ phút này, toàn bộ sức mạnh của Bàn Tử bộc phát, tung một quyền, đánh bay con quái anh nửa trùng đi.

Trong khoảnh khắc, Bàn Tử chỉ cảm thấy nắm đấm của mình đau rát.

Thân thể con quái anh nửa trùng này cứng rắn như vậy, căn bản không nên dùng nắm đấm để đánh.

Nhưng Bàn Tử không có Hắc Thần Đao, ngay cả dao phay bình thường cũng không có, đành phải rút ra con dao găm mang theo người.

Con quái anh nửa trùng bị Bàn Tử một quyền đánh bay, đập vào vách đá bên cạnh, rồi lại nặng nề rơi xuống đất, nhưng vẫn như không có chuyện gì, chẳng mấy chốc lại loạng choạng đứng dậy.

"Mẹ nó, Bàn gia ta không tin tà, thật sự giết không chết mày sao?" Nói xong, Bàn Tử một cú lao tới, đè chặt lấy con quái anh nửa trùng, dùng sức đâm dao găm vào… … "Đinh, phát hiện đội hữu của túc chủ đã giết chết một con quái anh nửa trùng." "Đinh, chúc mừng đội hữu của túc chủ nhận được Chiến Thần Kinh Nghiệm Toái Phiến x10." Lý Sinh đang khổ chiến với nữ thi, lập tức ngẩn người.

Không ngờ Bàn Tử giết chết quái anh nửa trùng, họ cũng có thể nhận được phần thưởng tương tự.

Nhưng như vậy cũng tốt, thực lực của đồng đội nâng cao, đối với Lý Sinh cũng là một việc có lợi lớn.

Nghĩ vậy, khóe miệng Lý Sinh không khỏi hiện lên một nụ cười.

Đúng lúc này, lại có một con nữ thi lao tới, Lý Sinh vội vàng vung đao, nghênh đón.

Bàn Tử đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, dường như có một nhận thức khác về chiến đấu.

"Thì ra là vậy." Bàn Tử lẩm bẩm một mình.

Kỹ năng của cậu ta vốn không tệ.

Lại thêm cánh tay to, vai tròn, có vài phần sức lực.

Người thường thì cậu ta có thể hạ gục không tốn chút sức lực nào.

Nhưng nếu gặp phải cao thủ thực sự thì vẫn chưa đủ trình.

Mảnh kinh nghiệm Chiến Thần chứa đựng kinh nghiệm chiến đấu và chiến ý cao đến mức nào, ngay lập tức khiến Bàn Tử có cảm giác

như được khai sáng.

Hóa ra, chiến đấu có nhiều kỹ xảo như vậy, chiến ý còn có thể vận dụng theo cách này nữa… Thật quá tinh xảo!

Trong nháy mắt, một cánh cửa mới đã ầm ầm mở ra trước mắt Bàn Tử.

Cùng lúc đó, Bàn Tử hiểu ra rằng, chỉ cần giết nhiều quái anh nửa côn trùng hơn, cậu ta có thể lĩnh ngộ được nhiều chiến ý hơn.

Ngay lập tức, Bàn Tử cảm thấy toàn thân tràn đầy sinh lực và dũng khí.

Vốn dĩ cắn răng quay lại, trong lòng vẫn có vài phần sợ hãi.

Giờ đây, tất cả đã bị ném lên chín tầng mây.

Đúng lúc này, lại có một con quái anh nửa côn trùng lao tới.

Con dao găm trong tay Bàn Tử lóe lên, đâm thẳng về phía nó… "Pằng!" Dương Tuyết Lệ cầm súng săn, nhắm vào một con quái anh nửa côn trùng và nổ súng.

Chương 129

Một thứ chất lỏng kỳ lạ lập tức chảy ra từ người con quái vật, tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

Tuy nhiên, nó lại không chết ngay mà gào thét lao về phía Dương Tuyết Lệ.

Vẻ mặt Dương Tuyết Lệ tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Là một người phụ nữ quyết đoán, một khi đã quyết định chiến đấu với quái anh nửa côn trùng thì không hề sợ hãi.

"Pằng!" Lại một phát súng nữa.

Sau đó, không thèm nhìn, cô dùng dao găm ở tay kia đâm tới.

"Chí!

Chí!

Chí!" Sau khi đâm liên tục mấy nhát, con quái anh nửa côn trùng cuối cùng cũng không còn động đậy.

Ngay khoảnh khắc nó chết đi, trong lòng Dương Tuyết Lệ lập tức dâng lên một luồng cảm ngộ.

"Thì ra muốn giết quái anh nửa côn trùng, nên làm như thế này…" Kinh nghiệm chiến đấu của Chiến Thần phong phú đến mức nào, sau khi hấp thụ mảnh kinh nghiệm, Dương Tuyết Lệ lập tức tìm ra điểm yếu của quái vật, cải tiến chiến thuật và lao vào trận chiến tiếp theo.

Ở một bên khác, Đại Kim Nha lại chọn hợp tác với Hồ Ba Y.

Mặc dù cơ thể đã được cường hóa, mạnh hơn rất nhiều so với lúc vào Trùng Cốc, nhưng đám quái anh nửa côn trùng này quá lợi hại, Đại Kim Nha không có chút tự tin nào để một mình đối phó.

“Pằng!” Hồ Ba Y giơ súng săn, bắn một phát.

Con quái anh nửa côn trùng bị thương lập tức lao tới.

Hồ Ba Y dùng báng súng hất một cái, đánh ngã nó xuống đất.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha cắn chặt răng, bất chấp tất cả lao lên, cắm phập con dao găm vào cơ thể con quái vật… Bên trong hang động, cuộc chiến dần dần bước vào giai đoạn cao trào.

Từng con quái anh nửa côn trùng bị nhóm bốn người Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ giết chết, mảnh kinh nghiệm Chiến Thần thu được cũng ngày càng nhiều.

Kỹ xảo chiến đấu của họ dần trở nên thành thục, từ từ tiến vào cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Lúc bắt đầu, họ phải tốn rất nhiều sức lực mới giết được một con, còn phải nơm nớp lo sợ bị nhiều con khác vây đánh, chỉ có thể không ngừng di chuyển để phân tán chúng, sau đó tìm cách tiêu diệt từng con một.

Theo thời gian trôi đi, mảnh kinh nghiệm Chiến Thần tích lũy ngày càng nhiều, kinh nghiệm chiến đấu, kỹ xảo chiến đấu, năng lực chiến đấu đều tăng vùn vụt.

Dần dần, việc giết một con quái anh nửa côn trùng không còn tốn sức như trước nữa.

Cảm giác sợ hãi trong lòng cũng dần tan biến, từ từ trở nên không còn sợ hãi gì cả.

Chiến ý của Chiến Thần sau khi được hấp thụ đã ảnh hưởng đến họ một cách tự nhiên.

Nó khiến họ trở nên dũng cảm hơn, khát khao tiến hành những trận chiến điên cuồng hơn.

Điều này cũng làm cho tốc độ thu hoạch quái anh nửa côn trùng không ngừng tăng lên.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng dần không còn sợ hãi khi phải một mình đối mặt với quái vật, ngược lại còn chủ động khiêu chiến, giết hết con này đến con khác.

Không biết tự lúc nào, thực lực của cả bốn người đã có một bước nhảy vọt.

Từ một góc độ nào đó, có thể nói họ đều đã học được võ công cao thâm nhất, đồng thời có thêm một trái tim dũng cảm, không sợ hãi.

Người thường muốn nắm vững năng lực, kỹ xảo, kinh nghiệm chiến đấu phức tạp, tinh diệu, thâm sâu như vậy, e rằng phải tốn mấy chục năm khổ luyện.

Sau đó phải trải qua hết lần này đến lần khác mài giũa sinh tử mới có thể từng bước nâng cao, dần đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Nhưng nhờ có phần thưởng của hệ thống, họ lại có thể không ngừng hấp thụ mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, trực tiếp nhận được chiến ý bá đạo nhất, kỹ xảo chiến đấu cao minh nhất.

Điều này khiến họ trong thời gian cực ngắn đã trở thành những cuồng nhân chiến đấu, những cao thủ võ lâm.

Cùng với việc thực lực tăng lên ổn định, trong lòng bốn người cũng ngày càng hưng phấn, vui mừng.

Lý Sinh nói quả không sai, chỉ cần không ngừng giết chết quái vật trong động, họ có thể không ngừng trở nên mạnh hơn.

Điều này khiến mỗi người đều vô cùng kích động, cũng càng thêm nỗ lực giết quái anh nửa côn trùng.

Ở một bên khác, cuộc chiến giữa Lý Sinh và đám nữ thi cũng đã

bước vào giai đoạn điên cuồng nhất.

Năng lực của đám nữ thi này lợi hại hơn đám quái anh nửa côn trùng rất nhiều.

Chúng ra tay tàn độc hơn, phản ứng nhanh hơn, thậm chí sự phối hợp giữa chúng cũng hoàn mỹ hơn.

Nếu không phải trước đó Lý Sinh đã giết rất nhiều quái anh nửa côn trùng, hấp thụ lượng lớn mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, khiến kinh nghiệm, năng lực và kỹ xảo chiến đấu của anh đã khác xưa một trời một vực, thì e rằng chỉ sau vài hiệp đã bị đám nữ thi đáng sợ này hạ gục.

Đám nữ thi này thật sự quá lợi hại.

Phải biết rằng, trong tứ đại phái đạo mộ, ngay cả Phàn Sơn đạo nhân vốn nổi tiếng với võ lực cường hãn cũng không muốn dễ dàng đụng phải tử mẫu hung mộ.

Huống chi sự hung ác của đám nữ thi trước mắt còn vượt xa tử mẫu hung thông thường.

Đây đều là những nữ thi ngàn năm, oán khí nặng nề, hơn nữ thi bình thường gấp ngàn lần.

Hơn nữa, số lượng lại đông như vậy, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, giết không xuể.

Chương 130

May mà Hắc Thần Đao đã được nâng cấp, có năng lực khắc chế cực mạnh đối với âm hồn tà ma.

Chỉ cần lưỡi đao chạm vào, liền có thể chém giết oán hồn trong cơ thể nữ thi ngàn năm, khiến nó hóa thành một bộ xương khô.

Chính nhờ vào Hắc Thần Đao sắc bén vô song, Lý Sinh mới có thể chống đỡ từng đợt tấn công của đám nữ thi.

"Đinh, phát hiện túc chủ chém giết một nữ thi." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được mảnh kinh nghiệm Chiến Thần x100." Thời gian trôi qua từng giây, mảnh kinh nghiệm Chiến Thần tích lũy ngày càng nhiều.

Dần dần, Lý Sinh cảm thấy cả người mình bước vào một trạng thái không linh.

Toàn thân trên dưới đều lan tỏa chiến ý vô tận.

Hắc Thần Đao trong tay anh uyển chuyển như rồng bay trên trời.

Từng con nữ thi một đều bị Hắc Thần Đao giết chết, trong nháy mắt hóa thành một đống xương khô.

Tuy nhiên, nữ thi ngày càng nhiều, lớp trước ngã xuống lớp sau xông lên, dường như không có điểm dừng.

Ngay cả Lý Sinh cũng không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi.

Kỹ xảo và năng lực chiến đấu có mạnh đến đâu, liệu có thể giết sạch hàng ngàn hàng vạn nữ thi trong động này không?

Ý nghĩ lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Chiến ý hừng hực, nhưng anh không hề mất đi lý trí, ngược lại

càng trở nên trầm tĩnh, lạnh lùng hơn.

"Không thể cứ đối đầu trực diện mãi thế này, phải tìm cách khác." Số lượng nữ thi thật sự quá đông, dường như vô tận.

Kỹ xảo chiến đấu có cao đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có lúc kiệt sức, phải tìm cách giải quyết.

Lý Sinh vừa chiến đấu với nữ thi, vừa dùng khóe mắt quan sát xung quanh, lập tức nhìn thấy nhóm bốn người Hồ Ba Y đang chiến đấu với quái anh nửa côn trùng ở không xa.

"Thực lực của họ đều tiến bộ nhanh thật." Lý Sinh không khỏi cảm thấy vui mừng, thực lực của mọi người mạnh lên thì mới có thể hợp tác tốt hơn.

Nhưng tình hình trước mắt, nhất định phải rút lui.

"Tống tử lớn nhỏ ở đây quá nhiều, mọi người đừng ham chiến, lập tức rút lui!" Nghe tiếng Lý Sinh hét lên, mấy người đang say sưa chiến đấu mới bừng tỉnh.

Số lượng tống tử trong động lúc này đã đạt đến mức độ vô cùng đáng sợ.

Từ những hang động khác bên cạnh, đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi cũng kéo ra ngày càng đông, vô cùng vô tận.

"Rút!" Mấy người nhanh chóng giải quyết con quái vật đang quấn lấy trong tay, sau đó chạy về phía sau.

Đám quái anh nửa côn trùng thấy vậy, lập tức gào thét đuổi theo.

Lũ này căn bản không sợ chết, giết thế nào cũng không sợ.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, cơ thể đột nhiên nhảy lên, vài bước đã chặn trước mặt đám quái vật.

Khinh thân thuật lĩnh ngộ được từ mảnh kinh nghiệm Chiến Thần,

một khi thi triển, thân nhẹ như én, động tác nhanh nhẹn vô cùng.

Mảnh kinh nghiệm Chiến Thần bao la vạn tượng, từ các kỹ xảo giết người cho đến đủ loại công phu thần kỳ, tinh diệu vô cùng.

Lý Sinh nhận được lượng lớn mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, cũng tự nhiên nắm vững những kỹ năng này.

"Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!" Hắc Thần Đao như gió thu quét lá rụng, trong nháy mắt đã thu gặt mạng sống của hơn chục con quái anh nửa côn trùng, tạm thời chặn được bước chân truy đuổi của chúng.

Phía sau, nữ thi nhanh chóng xông lên, Lý Sinh lại rơi vào cuộc chiến gian khổ.

Anh vừa chiến đấu, vừa rút lui về phía sau.

Kinh nghiệm chiến đấu hấp thụ từ mảnh kinh nghiệm Chiến Thần vào lúc này đã phát huy tác dụng to lớn.

Dù đang rút lui, Lý Sinh vẫn luôn áp chế vững chắc đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi truy đuổi phía sau.

Ánh sáng ở cửa động phía trước bắt đầu trở nên chói mắt.

Bàn Tử, Hồ Ba Y và những người khác chạy ở phía trước, lúc này đã chạy ra khỏi hang động, bắt đầu nhanh chóng leo lên núi.

Thân ảnh Lý Sinh đứng ở cửa động, Hắc Thần Đao múa như điên cuồng, chống đỡ cuộc tấn công của đám nữ thi và quái anh nửa côn trùng phía sau.

Thấy bốn người đều đã leo lên sườn núi rất cao, Lý Sinh mới đột ngột quay người.

Phía trên, Dương Tuyết Lệ ném xuống một sợi dây thừng.

Lý Sinh nắm lấy sợi dây, thân hình như đang chạy trên đất bằng, phi như bay lên trên.

Vừa chạy, Lý Sinh vừa dùng Hắc Thần Đao dọn dẹp những tảng đá nhô ra trên vách đá, để đảm bảo đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi phía sau không leo lên được.

Rất nhanh, Lý Sinh đã đuổi kịp bốn người.

Họ đang ở trên một cái đài nhỏ giữa lưng chừng núi, cách cửa động phía dưới đủ mấy trăm mét.

Từ trên nhìn xuống, quái anh nửa côn trùng và nữ thi vẫn không ngừng chui ra từ trong động.

Chương 131

"Ha ha, cuối cùng cũng thoát ra được rồi, trận này đánh thật đã quá!" Bàn Tử cười ha hả, với lượng lớn mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, thực lực của cậu ta đã khác xưa một trời một vực.

Những người khác thu hoạch cũng rất lớn.

Lúc mới vào Trùng Cốc, thân thủ của họ tuy cũng không tệ, nhưng so với cao thủ thực sự, tuyệt đối là một trời một vực.

Đến bây giờ, sau khi được hệ thống cường hóa, lại hấp thụ nhiều mảnh kinh nghiệm Chiến Thần như vậy, họ đều đã có đủ vốn liếng để so tài cao thấp với cao thủ hàng đầu.

Chỉ có Đại Kim Nha hơi kém một chút, nhưng đó cũng chỉ là tương đối.

Nếu so với Đại Kim Nha trước kia, thì đã lợi hại hơn gấp mười lần!

Mặc dù trận chiến vừa rồi kích thích, kinh hiểm, quá trình chạy trốn cũng khiến người ta tim đập chân run.

Nhưng niềm vui do thực lực tăng lên mang lại lại dâng trào trong lòng mỗi người.

Trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Trong đó, người có thực lực tăng lên nhiều nhất, tiến bộ lớn nhất, đương nhiên là Lý Sinh.

Phải biết rằng, số quái anh nửa côn trùng mà Lý Sinh một mình chém giết còn nhiều hơn cả bốn người cộng lại.

Huống chi, Lý Sinh còn chém giết lượng lớn nữ thi, số mảnh kinh

nghiệm Chiến Thần hấp thụ tuyệt đối là một con số cực lớn.

Có được chút thời gian nghỉ ngơi, Lý Sinh bắt đầu từ từ tiêu hóa những mảnh kinh nghiệm này, tĩnh lặng lĩnh ngộ chiến ý của Chiến Thần và kỹ năng chiến đấu tinh diệu vô song.

Trong trận chiến vừa rồi, Lý Sinh đã tiêu hóa một lượng lớn mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, triệt để dung hợp với nó.

Nhưng tốc độ thu được mảnh kinh nghiệm quá nhanh, vẫn còn không ít chưa hoàn toàn tiêu hóa.

"Không ổn, đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi đang bò lên trên!" Đại Kim Nha sắc mặt đại biến, kinh hãi kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy trên vách đá phía dưới, từng con quái anh nửa côn trùng và nữ thi đều như thạch sùng, bám chặt vào vách đá, nhanh chóng bò lên.

Những vách đá đó trước đó đã bị Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao dọn dẹp một lần, sớm đã trở nên nhẵn bóng vô cùng, nhưng lại không thể ngăn cản được đám quái vật.

Trong nháy mắt, sắc mặt của mọi người đều trở nên không ổn.

Trận đại chiến vừa rồi mọi người đều đánh đến sảng khoái, vô cùng thống khoái.

Nhưng đồng thời, cũng gần như đã hao hết toàn bộ sức lực, rút cạn tất cả tinh thần.

Hiện tại, họ thực sự không còn sức để tiến hành thêm một trận chiến kịch liệt nữa.

Thời gian hiệu lực của Thánh Thú Văn Thân trên người Lý Sinh cũng sắp hết, hiệu quả sắp biến mất.

Nếu vậy, thực lực của Lý Sinh sẽ giảm đi một bậc.

Phía dưới, quái anh nửa côn trùng và nữ thi đang nhanh chóng bò lên.

"Làm sao bây giờ?" Mọi người đều nhìn về phía Lý Sinh.

Lông mày Lý Sinh khẽ nhướng lên.

Anh nhìn xuống đám quái vật phía dưới, trên mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười.

"Đừng vội, tôi đốt lửa thiêu chúng." Nói rồi, Lý Sinh liền lấy ra một thùng xăng lớn từ không gian giới tử.

Lần này vào Trùng Cốc, Lý Sinh đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Dù sao cũng có không gian giới tử để đựng đồ, Lý Sinh mang theo tất cả những thứ có thể dùng được.

Trong đó bao gồm cả xăng.

Vốn dĩ anh nghĩ trong rừng rậm gặp phải sự cố, có thể cần phóng hỏa nên mới mang theo xăng, lúc này lại vừa đúng lúc dùng đến.

Anh xách thùng xăng, đi đến bên vách đá, đều đặn đổ xuống dưới.

Sau khi đổ xong, anh liền châm lửa mấy ngọn đuốc, ném xuống.

Dưới vách đá, lập tức truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi bị dính xăng, tự nhiên vừa châm là cháy.

Trong nháy mắt, lửa bốc ngút trời.

Đám quái vật đang bám trên vách đá lần lượt rơi xuống.

Đám quái vật ở dưới cửa động cũng chìm trong biển lửa.

"Đinh, phát hiện túc chủ và đồng đội cùng nhau giết chết một con quái anh nửa côn trùng." "Đinh, chúc mừng túc chủ và đồng đội, cùng

nhận được mảnh kinh nghiệm Chiến Thần x10.” … “Đinh, phát hiện túc chủ và đồng đội cùng nhau giết chết một nữ thi.” “Đinh, chúc mừng túc chủ và đồng đội, cùng nhận được mảnh kinh nghiệm Chiến Thần x100.” … Từng con quái anh nửa côn trùng và nữ thi bị thiêu chết.

Rất nhanh, Lý Sinh và mọi người đã nhận được một lượng lớn mảnh kinh nghiệm Chiến Thần.

Những mảnh kinh nghiệm này được chia đều cho năm người.

Cảm nhận được sự thay đổi do mảnh kinh nghiệm Chiến Thần mang lại, mọi người đều kinh hỉ không thôi.

Chương 132

Thực lực của họ lại một lần nữa được nâng cao.

Đặc biệt là Đại Kim Nha, thực lực tăng lên nhanh nhất.

Trước đó vì thực lực yếu nhất, số lượng quái anh nửa côn trùng giết được cũng ít nhất, nên mảnh kinh nghiệm Chiến Thần nhận được tự nhiên cũng ít nhất.

Bây giờ dùng hỏa công, thiêu chết lượng lớn quái anh nửa côn trùng và nữ thi.

Lần này mảnh kinh nghiệm Chiến Thần nhận được được chia đều cho năm người.

Đối với Đại Kim Nha, đây tự nhiên là lần thu hoạch lớn nhất.

Vượt xa toàn bộ những gì ông ta nhận được trước đó.

Trong chốc lát, trên người Đại Kim Nha bỗng dâng lên một luồng chiến ý, cả người cũng trở nên sắc bén.

Đại Kim Nha vẫn luôn tự cho mình là người có văn hóa, đối với thân thủ của Hồ Ba Y và Bàn Tử, ngoài ngưỡng mộ ra cũng chỉ có thể ngưỡng mộ.

Vốn dĩ ông ta cho rằng, với cái thân hình gầy gò yếu ớt của mình, cả đời này cũng khó có được thân thủ như Bàn Tử và Hồ Ba Y.

Vạn vạn cũng không ngờ, từ khi theo Lý Sinh vào Trùng Cốc, tố chất cơ thể đã được cường hóa rất nhiều, bây giờ lại nhận được kỹ năng chiến đấu mạnh nhất, thực lực càng có bước nhảy vọt về chất.

Đại Kim Nha hiện tại, thực lực đã sớm vượt qua Hồ Ba Y và Bàn Tử trước kia.

Đương nhiên, thực lực của Hồ Ba Y và Bàn Tử cũng đã khác xưa một trời một vực, vẫn mạnh hơn Đại Kim Nha bây giờ rất nhiều.

Nhưng so với người bên ngoài thì sao?

Đại Kim Nha không khỏi nở nụ cười rạng rỡ, để lộ chiếc răng vàng đặc trưng.

Sau này ở khu Phan Gia Hoa Viên, chắc không có ai dám chọc vào ông ta.

Dù có người chọc, Đại Kim Nha cũng không hề sợ hãi.

Có lẽ, thân thủ của ông ta so với Lý Sinh vẫn không đáng nhắc tới.

Nhưng đối với người bình thường, ông ta đã là một cao thủ rất lợi hại.

Ngọn lửa trong sơn cốc cuối cùng cũng dần dần tắt, Lý Sinh chú ý, trong động chắc hẳn vẫn còn không ít quái anh nửa côn trùng và nữ thi.

Đám này chưa ra khỏi động, đã bị ngọn lửa lớn bên ngoài ép lùi trở lại.

Lửa lớn đa phần không thiêu đến người chúng.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

Trong mắt anh, đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi trong động đều là kinh nghiệm, là thứ tốt để thu thập mảnh kinh nghiệm Chiến Thần.

Cơ hội farm kinh nghiệm tốt như vậy, Lý Sinh thật sự không muốn bỏ qua.

Nhưng bây giờ thời gian của Thánh Thú Văn Thân đã hết, Lý Sinh tạm thời không định xuống dưới thu hoạch thêm một đợt nữa.

Nếu thật sự muốn đi thu hoạch, ít nhất cũng phải đợi đến lúc có thể sử dụng lại Thánh Thú Văn Thân.

Mặc dù đã hấp thụ nhiều mảnh kinh nghiệm Chiến Thần như vậy, thực lực của Lý Sinh đã đột phá mạnh mẽ.

Anh của hiện tại, dù không có Thánh Thú Văn Thân, e rằng còn lợi hại hơn nhiều so với khi có nó gia trì.

Nhưng ai lại chê thực lực mình quá mạnh chứ.

"Tạm thời mặc kệ chúng đi, dù sao đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi này cũng không chạy được, đợi lúc quay về sẽ thu hoạch toàn bộ." Ngọn lửa lớn bên ngoài hang động đã cháy lâu như vậy, cũng có một lượng lớn khói đặc bay vào trong.

Đám quái anh nửa côn trùng và nữ thi này là tống tử không cần hô hấp, tự nhiên không quan tâm chất lượng không khí trong động thế nào, dưỡng khí có đủ không, có quá nhiều khói đặc hay không.

Những thứ này không ảnh hưởng đến chúng.

Nhưng đối với Lý Sinh và mọi người, điều đó có nghĩa là hang động hiện tại tạm thời không thể vào lại được.

Sau khi đẩy lùi đám quái vật, họ mới bình tâm lại, quan sát môi trường xung quanh.

Vừa quan sát đã phát hiện ra dưới vách núi không xa có một quần thể thác nước lớn.

Dòng nước khổng lồ cuồn cuộn chảy ra từ một hang động tối trên sườn núi, biến thành những thác nước lớn nhỏ, đổ vào một cái hồ lớn bên dưới.

Trong đó con thác lớn nhất rộng gần hai mươi mét, nước đổ xuống ào ào, bọt nước tung tóe, tiếng vang vọng khắp thung lũng.

Hồ nước bên dưới sâu không lường được, đường kính có mấy ngàn mét, gọi là hồ nước thực ra giống một cái hồ lớn hơn.

Xung quanh hồ lớn mọc đầy những cây dây leo to lớn, nhìn đâu cũng thấy màu xanh, giống như một cái bình xanh khổng lồ.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, nhìn sang Hồ Ba Y bên cạnh.

Hồ Ba Y hiển nhiên có chút không hiểu, nhưng thấy ánh mắt Lý Sinh có chút kỳ lạ, liền cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, đột nhiên mắt sáng lên.

"Trên đỉnh núi hồ phẳng bóng nước sâu, ắt có chân long ngự nơi này.

Mộ Hiến Vương nhất định ở bên đó." Lý Sinh khẽ gật đầu.

Xem ra Hồ Ba Y đọc 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 không uổng công, tuy nắm vững không tinh thông bằng Lý Sinh, nhưng lúc quan trọng cũng có thể dùng được.

Chương 133

Họ liền men theo vách núi leo qua, sau đó thả dây thừng xuống, tiến về phía bờ hồ.

Đi được nửa đường, cuối cùng cũng nhìn thấy toàn cảnh.

Quần thể thác nước tạo ra vô số màn sương nước khổng lồ.

Do địa thế quá thấp, sương nước lan tỏa không tan, bị ánh nắng chiếu vào, hóa thành cầu vồng bảy sắc.

Vô số cầu vồng nâng đỡ một cung điện vàng son lộng lẫy giữa không trung.

Trong cung điện có đủ cả khuyết đài, thần tường, bi đình, giác lâu, hiến điện, linh đài.

Lầu son gác tía, đẹp không sao tả xiết.

Cung điện nguy nga hùng vĩ, đứng sừng sững trong ánh sáng cầu vồng và sương nước, giống như một cung điện trên trời được huyễn hóa ra.

Thị lực của Lý Sinh kinh người, tự nhiên nhìn thấy rõ ràng, tòa cung điện đó không thật sự lơ lửng trên không.

Đó là một công trình kiến trúc kiểu hiết sơn lớn, giống như Huyền Không Tự nổi tiếng trên đời, dùng kỹ thuật công trình khó có thể tưởng tượng, xây dựng trên mặt vách đá dựng đứng.

Quy mô lại lớn hơn Huyền Không Tự rất nhiều, cũng hùng vĩ hơn.

Xung quanh đều là cây cối xanh tươi, cùng với tường đỏ ngói vàng của cung điện giao thoa, càng khiến cung điện thêm rực rỡ, làm người ta chợt có cảm giác như đang chứng kiến một thành phố trên mây, một

giấc mộng hải thị thận lâu.

Trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt thăng trầm, tòa thành phố trên mây này vẫn còn được bảo tồn hoàn hảo không chút tổn hại.

Ngay cả màu sắc của ngói cũng không phai đi chút nào, giống như vừa mới được tu sửa.

Mắt Bàn Tử nhìn đến ngây dại.

"Trời ạ, Hiến Vương lão tống tử này, xây mộ xa hoa như vậy, bảo bối bên trong nhất định nhiều không đếm xuể phải không?" Hồ Ba Y cười cười.

"Hiến Vương cả đời chỉ xây mộ, đem toàn bộ tinh lực và tâm huyết đều đặt vào ngôi mộ lớn này, con cháu hậu đại, thống thống không quan tâm.

Bảo vật bồi táng, khẳng định tính bằng tấn, chúng ta chỉ cần chọn mấy món giá trị nhất, mấy đời cũng tiêu không hết." Bàn Tử lại không nghĩ vậy.

"Lão Hồ, bảo bối bên trong đều là mồ hôi nước mắt mà Hiến Vương bóc lột của dân chúng, là thành quả lao động của nhân dân lao động thời cổ đại, chúng ta phải thay nhân dân lao động đang chịu khổ chịu nạn báo thù rửa hận." "Bất kỳ một món bảo bối nào trong mộ đều ngưng tụ máu tươi và mồ hôi của vô số quần chúng lao khổ." "Tôi phải đào hết, lấy đi toàn bộ, không để lại một món nào, mới không uổng công đi một chuyến, mới xứng đáng với vô số dân chúng bị Hiến Vương tàn khốc bức hại đến chết." "Lão Hồ à, giác ngộ chính trị của ông phải nâng cao lên!

Phải yêu ghét phân minh.

Đối đãi với loại quỷ tử thủ tàn bạo bất nhân như Hiến Vương, phải lạnh lùng vô tình như gió thu và sắt thép." Miệng Bàn Tử như

súng liên thanh, thao thao bất tuyệt, nói ra một tràng dài.

Những người khác hiển nhiên không có thời gian nghe Bàn Tử nói nhảm, đều nhìn xuống dưới, tìm kiếm khắp nơi.

"Mau nhìn kìa, ở đó có một con đường ván treo, có thể vào mộ Hiến Vương." Đi trên con đường ván treo men theo vách đá, nhìn về phía cung điện trên vách núi hiểm trở, đang phát ra ánh sáng kỳ lạ trong làn sương nước cầu vồng, vừa như mộng vừa như ảo.

Nước hồ trong vắt vô cùng, từ trên nhìn xuống, liền thấy trong nước có một móng vuốt dị thú khổng lồ, giữa móng vuốt là một xoáy nước cực lớn.

Dòng nước từ thác phía trên không ngừng chảy vào hồ, lại từ xoáy nước chảy ra.

Không biết xoáy nước đó thông đến nơi nào, liệu có phải là Đông Hải Long Cung không?

Hình ảnh móng vuốt sống động như thật, trông giống như được điêu khắc nhân tạo.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, nhưng không nói gì.

Từ xưa đến nay, mộ địa đều chọn nơi có phong thủy tốt nhất.

Nhưng trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 lại nói, động phủ của thần tiên thực sự, không thể gặp, không thể cầu, chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy mộ Hiến Vương trước mắt, Lý Sinh mới hiểu ra, những giai cấp thống trị cao cao tại thượng, có thể sai khiến vô số người lao động cho mình, thật sự có thể làm được những việc mà người đời không thể tưởng tượng nổi.

Long vựng của mộ Hiến Vương chính là như vậy.

Từ góc độ phong thủy học, cái gọi là "long vựng" chính là một tầng ranh giới rõ ràng nơi thanh trọc âm dương nhị khí giao nhau.

Tầng ranh giới này là khu vực không dung hợp với nhau, càng giống trạng thái hỗn độn khi trời đất chưa phân.

Cái gọi là "thấp một phân là nước, cao một phân là khí", "long vựng" chính là không cao không thấp, không phải nước không phải khí, mà là ánh sáng.

Tầng ánh sáng này ngưng tụ thành hình vô chất, là ánh sáng cầu vồng ngàn năm không tan.

Lý Sinh và đoàn người đi xuyên qua cầu vồng, phảng phất như tiến vào thái hư huyễn cảnh, như những vị thần tiên đang đi trên cầu vồng.

Đi trong ánh sáng cầu vồng, mới phát hiện không khí ở đây đã bị một thủ đoạn không rõ nào đó chia làm hai.

Dưới long vựng, hơi nước tràn ngập, ẩm ướt.

Nhưng Thiên Cung, nơi có kiến trúc trên vách đá, lại cực kỳ mát mẻ, khô ráo.

Hẳn là long vựng đã cách ly hơi nước bên dưới, mới khiến công trình kiến trúc tráng lệ đến cực điểm này được bảo tồn đến ngày nay, vẫn còn như mới.

Đứng dưới cung điện nguy nga hoa lệ như Thiên Cung, chỉ cảm thấy cả người mình vô cùng nhỏ bé.

Tại nơi vách đá hiểm trở, đá chồng lên nhau, từng tầng cung điện đều được xây vào vách đá, dần dần lên cao, trong làn khói hư ảo, có một vẻ hiểm trở như sắp đổ mà không đổ.

Đại điện do ba trăm sáu mươi cây gỗ nam mộc làm chủ thể cấu

thành, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp gạch Tần ngói Hán, cột tím rường vàng, xa hoa đến cực điểm.

Dương Tuyết Lệ không khỏi cảm khái vạn phần, cung điện tráng lệ như vậy, lại được xây ở nơi thế này, thật không biết đã hao tốn bao nhiêu dân lực.

Chương 134

Hiến Vương quả nhiên xa hoa cực độ.

Hồ Ba Y cười mắng một tiếng.

"Hiến Vương chắc là làm thần tiên đến điên rồi, tưởng rằng xây một tòa cung điện trên vách đá là có thể đắc được tiên thuật trường sinh bất tử." Bàn Tử thấy cung điện sáng loáng, nghĩ đến sắp có được bảo bối, trong mắt liền lóe lên tia lửa hưng phấn.

Trước cung điện có một tấm bia đá, trên đó ghi: Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện.

Lý Sinh lo lắng trong cung điện có ám khí cơ quan, bảo mọi người lùi lại một chút, rồi bước lên trước, đẩy cửa điện ra.

Không có bất kỳ động tĩnh khác thường nào.

Lý Sinh liền đi vào, chỉ thấy trong đại điện sừng sững mấy chục pho tượng khổng lồ.

Đầu tiên là hai con sư tử đồng Tích Tà uy vũ, đều cao hơn một người.

Con sư tử đực bên trái, dưới móng vuốt đè một quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực tối cao thống nhất vũ trụ.

Con bên phải dưới móng vuốt đang đùa giỡn với một con sư tử con, tượng trưng cho con cháu nối dõi vô tận, đây là sư tử cái.

Bệ đồng nơi sư tử đứng, khắc phượng hoàng và mẫu đơn, ba thứ hợp lại tượng trưng cho "vương": vua của loài thú, vua của loài chim, vua của loài hoa.

Phía sau sư tử đồng lần lượt là giải trãi, hống, tượng, kỳ lân, lạc

đà, ngựa mỗi loại một đôi, phía sau thú đồng là võ tướng, văn thần, huân thần tổng cộng ba mươi sáu pho.

Thấy Lý Sinh vào trong, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ cũng đều đi vào.

Vừa thấy tượng đồng trong điện, Đại Kim Nha mắt sáng rực, cẩn thận sờ đi sờ lại, lưu luyến không rời.

"Tiếc quá, tiếc quá…" Đại Kim Nha liên tục than thở.

Bàn Tử thấy Đại Kim Nha ra vẻ, vội vàng hỏi.

"Sao thế?" Đại Kim Nha chỉ vào pho tượng đồng trước mặt.

"Những pho tượng đồng này đều là bảo bối từ hơn hai ngàn năm trước, điêu khắc sống động như thật, tinh xảo vô cùng." "Thứ như thế này, tùy tiện lấy một con ra ngoài, đều có thể bán được một con số trên trời." Bàn Tử vừa nghe những pho tượng đồng này đều đáng tiền, lập tức hưng phấn vô cùng, xông đến dưới pho tượng, ôm lấy nó.

Hồ Ba Y không khỏi bật cười.

"Bàn Tử, cậu có thể đừng thấy bảo bối là biến thành thằng ngốc không, cũng không nhìn xem, pho tượng đồng to như vậy, làm sao mà ôm đi được?" Không ngờ, lời vừa dứt, Bàn Tử thật sự ôm được một pho tượng đồng lên.

Mặc dù không giơ cao, nhưng cũng đã khiến nó cách mặt đất ba tấc.

Lần này, Hồ Ba Y lập tức há hốc miệng.

"Sức của Bàn gia đã trở nên lớn như vậy rồi sao?" Đại Kim Nha cũng giật nảy mình.

Cơ thể của họ trước đó đều đã được cường hóa, so với trước kia đã khác một trời một vực.

Đại Kim Nha cũng cảm giác sức lực của mình đã lớn hơn trước mấy lần.

Nhưng nhìn Bàn Tử ôm sư tử đồng, mới biết sự tiến bộ của người khác cũng không hề chậm hơn mình.

Hồ Ba Y mới nhớ ra, thực lực của mọi người đã không còn như trước.

Bàn Tử vốn đã nổi tiếng với sức mạnh, bây giờ tự nhiên càng lợi hại hơn.

"Có ôm được cũng không thể mang tượng đồng ra ngoài được." Nghe câu này, Bàn Tử "phịch" một tiếng, đặt pho tượng xuống, lập tức chấn động cả đại điện vang lên tiếng ong ong, tiếng vọng không dứt.

Hóa ra Bàn Tử tuy đã nhấc được pho tượng, nhưng cũng đã dùng hết sức bình sinh.

Nghe nói không mang ra ngoài được, lập tức xì hơi.

"Mẹ kiếp thằng Hiến Vương, làm tượng đồng to tổ bố thế này để làm gì, nếu làm Bàn gia này nổi nóng, mang không đi được cũng phải đập nát nó." "Ai nói không mang đi được?" Ngay lúc Bàn Tử đang buồn bực, giọng của Lý Sinh đột nhiên vang lên.

Bàn Tử lập tức mừng rỡ.

"Lý ca, anh có cách mang hết đám tượng đồng này đi à?" Lý Sinh khẽ gật đầu.

Anh bước lên trước, nhẹ nhàng một cái liền nhấc pho tượng lên.

"Hệ thống, tôi muốn thu hồi pho tượng đồng này." Lý Sinh tuy có không gian giới tử, nhưng kích thước của nó có hạn.

Thu hồi cho hệ thống thì khác, không có bất kỳ hạn chế nào.

Hơn nữa, sau khi hệ thống thu hồi, đồ vật vẫn thuộc về anh, chỉ là không thể bán ra ngoài.

Bất kể Lý Sinh thu hồi bao nhiêu bảo bối, hệ thống đều sẽ mở ra không gian để lưu trữ.

"Đinh, nhận được yêu cầu thu hồi của túc chủ, đang tiến hành định giá pho tượng sư tử đồng…" "Đinh, qua giám định, pho tượng sư tử đồng là bảo vật tứ phẩm, giá thu hồi 1 triệu nhân dân tệ, xin hỏi túc chủ có xác nhận lựa chọn thu hồi không?" 1 triệu?

Lý Sinh lập tức mừng rỡ.

Hệ thống thu hồi bảo bối, giá đưa ra dường như không phải là một con số chính xác, mà là một số chẵn.

Hoặc là 100 ngàn, hoặc là 1 triệu.

Hay là 10 triệu?

Đương nhiên, Lý Sinh chưa từng thu hồi thứ gì quý giá như vậy.

Chương 135

Nhưng sau chuyện của Văn Hương Ngọc, Lý Sinh chắc chắn rằng, hệ thống chỉ ước tính giá trị thu hồi một cách sơ lược.

Nhưng Lý Sinh không hề quan tâm điều này.

Dù sao những pho tượng đồng này vốn không thể mang đi được, nhưng có hệ thống thu hồi, anh có thể lập tức bán lấy tiền.

"Xác nhận!" "Đinh, pho tượng sư tử đồng đã thu hồi thành công." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 1 triệu nhân dân tệ." Ngay sau đó, pho tượng sư tử đồng biến mất.

Nhưng trong cảm ứng của Lý Sinh, pho tượng sư tử đồng vẫn ở trong không gian giới tử.

Ngoài việc không thể bán pho tượng đi đổi tiền, không có bất kỳ hạn chế nào khác.

Không gian giới tử dường như đã mở rộng thêm một chút, đặc biệt mở ra một không gian mới cho pho tượng sư tử đồng.

Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười.

Anh liền đi về phía pho tượng đồng thứ hai.

Rất nhanh, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Sinh đã thu hồi toàn bộ ba mươi sáu pho tượng đồng trong điện cho hệ thống.

"Đi, chúng ta tiếp tục, đem toàn bộ bảo bối trong minh lâu thu hết." Thấy hành động của Lý Sinh, Bàn Tử kinh ngạc đến mức cằm sắp rớt xuống đất.

"Lý ca, chúng ta thật sự định dọn sạch đồ trong Vân Thượng Thiên Cung à?" Tòa Vân Thượng Thiên Cung này có bao nhiêu bảo

bối?

E rằng không ai đếm xuể.

Hiến Vương cả đời đều xây dựng tòa cung điện này.

Toàn bộ tài lực, vật lực, nhân lực của cả nước đều phục vụ cho tòa Vân Thượng Thiên Cung này.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy điên cuồng.

Trừ đi một số bảo bối không thể di chuyển, số bảo bối còn lại, e rằng dùng xe tải lớn cũng có thể chất đầy mấy xe.

Trước đó Bàn Tử nói muốn dọn sạch mộ Hiến Vương, đó chỉ là nói cho sướng miệng thôi.

Rõ ràng là chuyện không thể.

Nhưng dọn sạch đồ trong quan tài của Hiến Vương thì có khả năng.

Nhưng hành động hiện tại của Lý Sinh lại khiến Bàn Tử cảm thấy tim đập thình thịch.

Thật sự định dọn sạch bảo bối của Vân Thượng Thiên Cung sao?

"Nói nhảm, thứ mang đi được đương nhiên phải mang đi hết." Lý Sinh liếc Bàn Tử một cái.

"Thứ không mang đi được thì đừng động vào, có lẽ một ngày nào đó, tòa cung điện này cũng có lúc xuất thế, để lại cho các nhà khảo cổ học đi." Câu nói này, Lý Sinh nói không có một chút tự tin nào.

Học được toàn bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, Lý Sinh có trình độ phong thủy cực cao.

Tòa Vân Thượng Thiên Cung của Hiến Vương này, quả thực là tuyệt tác của tạo hóa, có thể gọi là động phủ thần tiên.

Nhưng nơi tốt nhất, cuối cùng cũng chỉ là một khu mộ.

Để xây dựng ngôi mộ lớn này, số lượng nô lệ và công nhân chết đi, e rằng phải tính bằng chục vạn.

Tất cả những điều này khiến đại điện sáng ngời, vàng son lộng lẫy trở nên âm khí nặng nề.

Theo Lý Sinh, việc làm trái ý trời tất sẽ bị trời phạt.

Cùng với việc họ tiến vào, sự cân bằng âm dương của Thiên Cung trên trời này đã bị phá vỡ.

Địa mạch bị cưỡng ép thay đổi sẽ không thể áp chế được nữa, tất sẽ bùng phát.

Có lẽ không bao lâu nữa, nơi này sẽ xảy ra biến cố lớn, từ đó hủy đi tòa Vân Thượng Cung mỹ lệ này.

Đây cũng là một trong những lý do Lý Sinh quyết định dọn sạch đồ vật bên trong.

Vạn vật đều có tuổi thọ của nó, Hiến Vương tưởng rằng có thể tạo ra một thần điện trường tồn cùng thế giới, rõ ràng là chuyện không thể.

Ngay cả khi Lý Sinh và mọi người không vào, không bao lâu nữa, núi sông nơi đây cũng sẽ thay đổi, từ đó khiến thần cung trước mắt hóa thành phế tích.

Nhưng trong lòng Lý Sinh vẫn còn sót lại một tia hy vọng cuối cùng, có lẽ anh đã nhìn nhầm, hoặc giả là có biến cố khác.

Tóm lại, những thứ không thể mang đi, cố gắng bảo tồn nguyên vẹn đi.

Bàn Tử nghe lời Lý Sinh, lập tức hưng phấn nhảy cẫng lên.

Cậu ta xoa xoa tay.

“Ha ha, vậy thì Bàn gia tôi hôm nay sẽ bung hết sức, làm một trận lớn.” Nói rồi, Bàn Tử bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Hồ Ba Y, Đại Kim Nha cũng nhanh chóng hành động.

Khổ cực như vậy để vào mộ Hiến Vương, chẳng phải là để đào một ít minh khí sao?

Lúc này nghe Lý Sinh nói muốn dọn sạch Vân Thượng Thiên Cung, ai nấy đều xoa tay mài quyền, kích động không thôi.

Cả chặng đường đã trải qua vô số gian nan hiểm trở, đã mấy lần đi qua Quỷ Môn Quan.

Chương 136

Bây giờ xem ra, đáng giá!

"Lý ca, mau lên, ở đây có bảo bối." Lý Sinh vội vàng đi qua.

"Hệ thống, tôi muốn thu hồi pho tượng thần thú bạch ngọc này." "Đinh, nhận được yêu cầu thu hồi của túc chủ, đang tiến hành giám định giá trị thần thú bạch ngọc…" "Đinh, qua giám định, thần thú bạch ngọc là bảo vật tứ phẩm, giá thu hồi 10.000 nhân dân tệ, xin hỏi túc chủ có xác nhận lựa chọn thu hồi không?" … "Xác nhận thu hồi!" … "Đinh, thần thú bạch ngọc đã thu hồi thành công." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 1 triệu nhân dân tệ." … "Lý ca, mau lên, ở đây có treo một bộ kim lũ ngọc y, trời ơi, bộ kim lũ ngọc y này mấy ngàn năm rồi mà không bị mục, nhất định là bảo bối tốt." Ở một góc tối, treo mười mấy bộ ngọc y với kiểu dáng khác nhau, những bộ ngọc y này đều được dệt bằng sợi tơ tốt nhất, trên áo còn đính vô số vàng bạc châu báu.

Chỉ là, khi Lý Sinh nhìn những bộ y phục này, liền lập tức cảm thấy có một luồng tà khí âm u xộc tới.

Bàn Tử hiển nhiên cũng sớm phát giác, trong tay cầm hắc lư đề tử, cũng không quan tâm trong những bộ quần áo này có tống tử hay không, cứ vung loạn xạ.

Sau đó liền lấy quần áo xuống.

"Hệ thống, tôi muốn thu hồi bộ quần áo này." Lý Sinh cảm thấy bộ quần áo này có chút không ổn, liền lập tức vứt nó cho hệ thống.

"Đinh, nhận được yêu cầu thu hồi của túc chủ, đang tiến hành giám định giá trị kim lũ ngọc y…" "Đinh, qua giám định, kim lũ ngọc y là bảo vật ngũ phẩm, giá thu hồi 100 ngàn nhân dân tệ, xin hỏi túc chủ

có xác nhận lựa chọn thu hồi không?" … "Xác nhận thu hồi!" "Đinh, kim lũ ngọc y đã thu hồi thành công." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 100 ngàn nhân dân tệ." … Tiếp đó, Lý Sinh lại bắt đầu thu hồi bộ thứ hai, thứ ba… Cứ thế vừa tìm kiếm, vừa tiến lên, rất nhanh, số bảo bối tìm được đã lên đến hàng ngàn… Thấy nhiều bảo bối như vậy, Bàn Tử và Đại Kim Nha hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ngay cả sắc mặt của Hồ Ba Y cũng ngày càng hưng phấn, kích động.

Tòa Vân Thượng Thiên Cung trước mắt, quả thực là một cái chậu châu báu.

Mà họ thì không ngừng lấy bảo bối từ trong chậu ra.

Cảm giác này, thực sự quá sảng khoái.

"Lý ca, mau lên, ở đây có một cái đỉnh đồng lớn." Lý Sinh đi qua xem, một cái đỉnh đồng chín chân, to đến lạ thường.

Xung quanh đỉnh đồng có chín con thần thú đang quỳ một nửa, hẳn là kỳ lân.

Đại Kim Nha đi vòng quanh đỉnh đồng một vòng.

"Thứ này, tôi thấy dùng để tế tự, bên trong đỉnh có thể là bò, dê, heo đã được nấu chín, cũng có thể là thi thể người." "Cái đó chưa chắc, không chừng lão tổng tử Hiến Vương có quá nhiều bảo bối, không có chỗ để, nên mới đặc biệt tạo ra một cái đỉnh lớn thế này để đựng bảo bối." Bàn Tử đã đỏ mắt, trong lòng chỉ còn nhớ đến bảo bối.

Cậu ta trèo lên đỉnh đồng, đưa tay định mở nắp đỉnh.

Đúng lúc này, từ sâu trong cung điện tĩnh lặng, đột nhiên truyền đến một trận cười "khặc khặc khặc, he he he".

Nghe giọng thì là một người phụ nữ.

Nhưng tiếng cười vừa gian vừa lạnh, tuyệt đối không có ý tốt.

Tiếng cười như băng như sương, phảng phất có thể đóng băng lòng người.

Trong cung điện tĩnh lặng không người, sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Từ sau khi hấp thụ mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, lá gan của mọi người đều đã lớn hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này nghe thấy tiếng cười âm u, ai nấy đều không khỏi một trận rối loạn trong lòng.

Giới đạo mộ có mấy câu kim khoa ngọc luật: Phát Khâu ấn, Mô Kim phù, hộ thân bất hộ quỷ thổi đèn; Âm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền; Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu; Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc.

Quỷ khóc không đáng sợ, quỷ cười mới đáng sợ, chỉ có lệ quỷ cực kỳ lợi hại mới cười.

Nghe tiếng cười, tay Lý Sinh liền từ từ đặt lên chuôi Hắc Thần Đao.

Đúng lúc này, đại điện đột nhiên rung chuyển từng trận, phảng phất như sắp sụp đổ.

Tiếng cười của lệ quỷ cũng ngày càng lớn.

Âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, không phân biệt được phương vị.

Đại điện lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, phía trên có vô số bụi đất rơi xuống.

“Không ổn, động đất, nơi này có thể sẽ sụp đổ.” Sắc mặt Dương Tuyết Lệ đại biến.

Lời này vừa nói ra, mọi người như rơi xuống sông băng.

Sao lại có động đất vào lúc này chứ?

Có phải là quá trùng hợp không?

Chẳng lẽ, Vân Thượng Thiên Cung có cấm chế đặc thù, một khi bị kích hoạt sẽ gây ra động đất sao?

Trong khoảnh khắc, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi vô cùng.

Lúc này họ đang ở trên Vân Thượng Thiên Cung trên vách đá, một khi xảy ra động đất lớn, thiên cung bị hủy, vậy thì tất cả mọi người đều xong đời.

“Khặc khặc hô… he he he!” Tiếng cười của nữ quỷ vẫn không ngừng vang lên.

“Rắc…” Gạch ngói trên đại điện bị chấn động, lần lượt rơi xuống.

Mặt đất đang nghiêng đi, rung chuyển, mọi người chỉ cảm thấy như đang ngồi trên một con thuyền lớn trên biển, đang gặp phải bão tố tấn công.

Mặt đất đột nhiên rung chuyển mạnh.

“Rầm!” Giữa đại điện, cái đỉnh đồng khổng lồ đó đổ xuống, nắp đỉnh lập tức trượt sang một bên.

Từ trong đỉnh đồng, ào ào chảy ra bốn năm mươi cỗ thi thể.

Những thi thể này dường như được ngâm trong một loại dung dịch đặc biệt, vẫn còn được bảo quản sống động như thật.

Chương 137

Thậm chí có thể nhìn rõ biểu cảm lúc chết, tràn đầy sự kinh hãi tột độ.

Sau khi thi thể trượt ra, có lẽ do tiếp xúc với không khí bên ngoài, thân xác vốn trắng như giấy bắt đầu nhanh chóng đen lại.

Chỉ trong nháy mắt, đã trở nên đen như than.

Trong bóng tối, tiếng cười của nữ quỷ lại vang lên theo.

Thân điện lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Tòa kiến trúc mấy ngàn năm Vân Thượng Thiên Cung, phảng phất như sắp sụp đổ.

"Mẹ kiếp, mạng của Bàn gia tôi khổ vậy sao?

Khó khăn lắm mới vào mộ Hiến Vương đào được ít minh khí, chớp mắt đã phải chôn thân trong đại mộ à?" Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên.

Đại Kim Nha mặt không còn chút máu.

"Nhất định là tôi lấy minh khí nhiều quá, đã chọc giận Hiến Vương.

Lão tống tử này, e là đã thành tinh rồi, muốn kéo tôi đi chôn cùng à." Sắc mặt Lý Sinh cũng vô cùng khó coi.

Ngay từ khi mới bước vào tòa Vân Thượng Thiên Cung này, anh đã nhìn ra âm dương ở đây đã mất cân bằng, địa mạch bị cưỡng ép thay đổi sẽ không thể áp chế được nữa, nhất định sẽ bùng phát.

Nhưng vạn vạn cũng không ngờ, biến động của mặt đất lại nhanh như vậy.

Ở nơi này, một khi phía trên sụp đổ, không ai có thể thoát thân.

Không đúng, có lẽ có cách.

Lý Sinh đột nhiên nghĩ ra.

"Mau, mọi người theo tôi đi." Nghe giọng Lý Sinh, mọi người lập tức tinh thần phấn chấn.

Lẽ nào còn có cứu cánh?

Vội vàng đi theo.

Đúng lúc này, những thi thể nằm rải rác trên mặt đất dần dần mọc ra lông đen, thi thể cũng bắt đầu run rẩy.

Thi biến… Lúc này, sự chú ý của mọi người đều bị trận động đất bất ngờ thu hút, cộng thêm tiếng cười của lệ quỷ không ngừng vang lên, khiến họ vô cùng phiền não.

Không ai để ý đến những thi thể trên mặt đất.

Sau khi trải qua một trận kịch chiến với hàng ngàn hàng vạn tử mẫu hung, lá gan của mọi người đều đã tăng lên rất nhiều, cũng không còn đặc biệt sợ hãi thi biến nữa.

Rất nhanh, Lý Sinh đã đi trước vào một con đường hầm bên cạnh.

Bên tai anh, lại vang lên tiếng cười "he he he".

Âm thanh gần trong gang tấc, phảng phất như có thứ gì đó cố ý ghé sát vào tai anh mới cười.

Trong khoảnh khắc, Lý Sinh chỉ cảm thấy lông tơ trên người mình đều dựng đứng.

Anh đột ngột quay đầu lại, liền thấy một bóng đen lướt qua sau lưng.

Bóng đen không có chân, lơ lửng trong không trung.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh như tia chớp, chém một nhát qua người bóng đen.

Một nhát đao chém xuống, Lý Sinh chỉ cảm thấy nơi đó trống rỗng như không có vật gì, hoàn toàn không chém trúng.

"Khặc khặc khặc!" Tiếng cười chói tai lại vang lên bên tai Lý Sinh.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, Hắc Thần Đao múa như cuồng phong bão táp, nhưng không tấn công một phương hướng nào, mà vung ra bốn phương tám hướng.

Chiêu "Nhất Đao Trấn Bát Phương" này là một loại công phu cực kỳ cao minh mà Lý Sinh học được từ mảnh kinh nghiệm Chiến Thần.

Một đao hóa tám đao, tám đao trấn giữ một phương.

Một nhát đao chém xuống, bốn phương tám hướng, trong phạm vi mười mét xung quanh cơ thể, đều bị bao phủ bởi ánh đao.

Tình huống hiện tại, không biết kẻ địch ở phương nào, Lý Sinh liền sử dụng chiêu công phu này.

Không ngờ, vẫn chém vào không khí.

Không chém trúng gì cả.

Phảng phất như chỉ là ảo giác.

Nhưng Lý Sinh biết rõ, đó tuyệt đối không phải là ảo giác của anh.

Phải biết rằng, Lý Sinh đã hấp thụ một lượng lớn mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, chiến ý và ý chí chiến đấu đều cử thế vô song.

Ngoại tà ma đạo thông thường căn bản không thể đến gần cơ thể anh.

Huống chi giọt máu đầu tiên có năng lực tịch tà, chư tà bất xâm,

tuyệt đối sẽ không sinh ra bất kỳ ảo giác nào.

"Khặc khặc khặc…" Tiếng cười lại vang lên, phảng phất như đang chế nhạo sự vô năng của Lý Sinh, không đối phó được với nó.

Chương 138

Trong mắt Lý Sinh đột nhiên lóe lên, nhanh chóng thu Hắc Thần Đao vào vỏ… Trong điện, Bàn Tử đang chuẩn bị đi theo Lý Sinh vào lối đi, thì đột nhiên phát hiện có một bàn tay nắm lấy chân mình.

“Cút đi.” Bàn Tử không hề sợ hãi, mạnh mẽ đá một cước.

Bàn tay nắm chân cậu ta, tự nhiên là thi thể vừa trượt ra từ trong đỉnh đồng.

Không chỉ Bàn Tử, những người khác cũng đều bị những thi thể này cản trở.

Dương Tuyết Lệ nhanh chóng rút dao găm, đâm về phía một cỗ thi thể.

Một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Con dao găm vốn cực kỳ sắc bén, chỉ đâm rách một chút da của thi thể.

Hoàn toàn không thể giết chết con đại tống tử trước mắt.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra với những người khác.

Vốn dĩ họ cho rằng, sau khi trải qua trận đại chiến với tử mẫu hung trong hang động, đối với những con đại tống tử thông thường, họ có thể dễ dàng giải quyết.

Không ngờ, vừa mới bắt đầu, đã rơi vào thế khó.

Cũng may bây giờ ai nấy đều là cao thủ hàng đầu, sau một thoáng hoảng loạn, đã nhanh chóng ổn định lại, cùng với những con đại tống tử xung quanh, rơi vào cuộc chiến đấu gay go.

Cơ thể của những con đại tống tử này kiên cố dị thường, dao găm

căn bản không đâm vào được.

Hơn nữa, sức lực của chúng cũng không phải dạng vừa.

"Mẹ nó, chuyện gì vậy, mấy con lão tống tử mấy ngàn năm này, vừa ra khỏi đỉnh đồng đã phát điên rồi à?" Bàn Tử hét lớn một tiếng, lấy hắc lư đề tử ra, nhanh chóng nhét vào miệng một con đại tống tử đang tấn công.

"Xèo!" Hắc lư đề tử vừa chạm vào miệng con đại tống tử, liền bốc lên từng làn khói xanh.

Bàn Tử lập tức mừng rỡ.

"Có hiệu quả!" Xem ra những con đại tống tử này cũng không phải là thứ gì cũng không khắc chế được.

Niềm vui vừa dâng lên, đột nhiên lại có hai con đại tống tử khác lao về phía cậu.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, chưa kịp có bất kỳ động tác nào, đã thấy ánh đao lóe lên, trên người hai con đại tống tử đều phun ra một luồng khí tanh hôi nồng nặc, rồi ngã xuống.

"Lý ca!" Bàn Tử trong lòng mừng rỡ.

Lý Sinh đã từ trong lối đi quay lại.

Xoạt xoạt xoạt!

Hắc Thần Đao không ngừng lóe sáng.

Rất nhanh, bốn năm mươi con đại tống tử đã khiến bốn người rơi vào thế khó, đều ngã xuống dưới lưỡi đao của Lý Sinh.

"Lý ca thật lợi hại!" Đại Kim Nha cảm khái vô cùng.

Vốn dĩ ông ta tưởng rằng thực lực đã tăng lên không ít, cũng là một cao thủ.

Bây giờ nhìn thấy thân thủ của Lý Sinh, mới biết chút bản lĩnh cỏn con của mình, ngay cả mèo ba chân cũng không bằng.

Lúc này, trận động đất cuối cùng cũng đã dừng lại.

Đại điện tuy lung lay sắp đổ, nhưng cuối cùng cũng không sụp xuống.

Nhưng vẻ mặt của Lý Sinh lại vô cùng nghiêm túc.

"Theo tôi đi!" Nói xong, Lý Sinh lại một lần nữa đi vào lối đi đen kịt đó.

Mọi người vội vàng đi theo sát.

Con đường này quanh co khúc khuỷu, anh đi không nhanh không chậm.

Đột nhiên, bên tai mọi người vang lên một trận tiếng trống kỳ lạ.

Tiếng trống quái dị chói tai, lọt vào tai, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Rõ ràng đây là tiếng trống mà họ đã nghe thấy trong rừng nguyên sinh vào đêm trước khi vào Trùng Cốc.

Sao lại xuất hiện trong mộ Hiến Vương?

Tiếng trống từng hồi, liên miên không dứt, trực tiếp đánh vào tim mọi người khiến tim đập thình thịch, phiền não bất an, hận không thể cầm đao đi giết người.

Sắc mặt Lý Sinh âm trầm như nước.

Từ khi vào Trùng Cốc, vẻ mặt của anh chưa bao giờ trịnh trọng như vậy.

Tiếng trống vẫn không ngừng vang lên, nhưng hoàn toàn không

nghe ra được âm thanh phát ra từ đâu.

Dương Tuyết Lệ nhanh chóng lấy nút bịt tai từ trong ba lô ra, định bịt tai lại.

Loại tiếng trống này tuyệt đối không thể nghe nhiều, nếu không người ta sẽ phát điên.

Chương 139

Không ngờ, chưa kịp đeo lên, đã bị Lý Sinh đưa tay cản lại.

"Đừng đeo nút bịt tai, cứ nghe đi." Dương Tuyết Lệ vô cùng khó hiểu.

Sự lợi hại của tiếng trống, mọi người đều biết rõ.

Đêm đó, Bàn Tử sau khi nghe tiếng trống đã thần trí thất thường, Lý Sinh buộc phải ra tay đánh ngất cậu ta.

Sau đó mọi người dùng đồ vật bịt tai lại, mới chịu đựng được một đêm.

Bây giờ, tiếng trống lại xuất hiện, âm thanh dường như còn lớn hơn lần đầu nghe thấy, cảm giác mang lại cho người ta cũng mạnh mẽ hơn, tại sao Lý Sinh lại muốn họ nghe?

Dương Tuyết Lệ đang định mở miệng hỏi, thì bên tai lại vang lên giọng của Lý Sinh.

"Đừng sợ, dùng chiến ý trong lòng để đối kháng với tiếng trống." Nói đến đây, Lý Sinh đột nhiên lại nói thêm một câu.

"Mọi người không phát hiện ra, tiếng trống này, có giống với tiếng khóc của những con quái anh nửa côn trùng không?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây người.

Rõ ràng, tiếng trống và tiếng khóc của quái anh nửa côn trùng, thực sự khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng tại sao Lý Sinh lại nói chúng giống nhau?

Mọi người cẩn thận suy nghĩ, lập tức đều hiểu ra.

Nếu chỉ nói về âm thanh, âm thanh của hai thứ này hoàn toàn khác

nhau.

Nhưng nếu cẩn thận cảm nhận, dường như thật sự có điểm tương đồng.

Sự tương đồng này nằm ở chỗ, hai loại âm thanh khác nhau, đều khiến người ta phiền não bất an, cảm thấy khó có thể chịu đựng.

Hai loại âm thanh hoàn toàn khác nhau, lại cho người ta cảm giác hoàn toàn giống nhau.

Đây lại là chuyện gì?

"Thực tế, bất kể là tiếng trống hay tiếng của những con quái anh nửa côn trùng, bản thân chúng đều không có vấn đề gì, dù có nghe cũng không bị ảnh hưởng." "Nhưng trong hai loại âm thanh này, đều có oán hồn chi khí nồng đậm.

Thứ khiến chúng ta tâm thần thất thủ, không phải là âm thanh, mà là oán hồn chi khí trong âm thanh." "Tiếng của quái anh nửa côn trùng không khiến chúng ta bị ảnh hưởng quá lớn, là vì chúng ta đang trong trạng thái chiến đấu, toàn bộ tinh khí thần đều được huy động, chiến ý hừng hực." "Loại chiến ý này, tự nhiên đối kháng với oán hồn chi khí." "Do đó, tuy chúng ta cảm thấy tiếng của quái anh nửa côn trùng khó nghe, nghe khiến người ta rất khó chịu, nhưng dưới sự đối kháng của chiến ý, lại chống đỡ được sự tấn công của oán hồn chi khí đó." "Tình hình hiện tại cũng như vậy.

Trong tiếng trống, toàn là oán hồn chi khí, oán khí mãnh liệt tự nhiên sẽ khiến người ta khó chịu, phiền não bất an." "Bịt tai không nghe, một mực trốn tránh không giải quyết được vấn đề." "Chỉ có huy động chiến ý trong lòng, đối kháng với nó, mới là cách giải quyết tốt nhất." Thực tế, họ đều đã hấp thụ không ít mảnh kinh nghiệm Chiến Thần, cũng đều ít nhiều cảm ngộ được vài phần chiến ý của Chiến Thần.

Sau khi nghe một tràng lời của Lý Sinh, mọi người đều kích phát chiến ý trong lòng.

Quả nhiên, cảm thụ trở nên hoàn toàn khác.

Tiếng trống vẫn là tiếng trống như cũ, nhưng không còn như trước, khiến người ta nảy sinh ý định phát điên nữa.

"Khặc khặc khặc." "He he he." Tiếng cười của nữ quỷ lại vang lên.

Âm thanh không lớn, thậm chí có thể nói là yếu ớt.

Nhưng nghe vào, âm thanh đó phảng phất như ở ngay bên tai bạn.

Lặng lẽ, tĩnh lặng cười.

Cảm giác đó, giống như có một con nữ quỷ đang kề sát miệng vào tai bạn, cười "he he he".

Trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy tâm thần thất thủ, sắc mặt tái nhợt.

Thứ tồn tại vô danh, không rõ này, còn lợi hại hơn nhiều so với những con bạch hung, hắc hung.

Ít nhất, cảm giác mang lại cho người ta là như vậy.

Vẻ mặt của Lý Sinh lại vô cùng điềm tĩnh, phảng phất như hoàn toàn không nghe thấy tiếng cười của nữ quỷ.

Anh vẫn đi không nhanh không chậm.

Mọi người đều đi theo sau lưng anh.

Trong lối đi, tiếng trống vẫn liên miên không dứt, tiếng cười của nữ quỷ thỉnh thoảng lại vang lên.

Một cuộc so tài về sức mạnh và dũng khí.

Mặc dù không có bất kỳ cuộc chiến đấu nào, nhưng trên trán mọi

người đều lấm tấm mồ hôi.

Cuộc đọ sức vô hình lại càng kinh hiểm hơn.

Tiếng trống ầm ầm, tiếng cười thê lương, trực tiếp đánh vào nơi sâu thẳm nhất của linh hồn.

Khí chất của Lý Sinh trở nên sắc bén vô cùng, phảng phất như một thanh kiếm sẵn sàng ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

Chiến ý lĩnh ngộ được từ mảnh kinh nghiệm Chiến Thần đã được kích phát hoàn toàn, hóa giải oán hồn chi khí đi kèm trong âm thanh.

Không chỉ Lý Sinh, những người khác cũng như vậy.

Mặc dù chiến ý của Chiến Thần họ nhận được không nhiều bằng Lý Sinh.

Nhưng lúc này, chiến ý trên người họ cũng đều được kích phát hoàn toàn, chống lại tiếng trống và tiếng cười của nữ quỷ ở khắp nơi.

Lối đi này dường như rất dài.

Chương 140

Đi rất lâu rồi mà vẫn chưa đến cuối.

Càng đi về phía trước, sự nghi ngờ trong mắt Hồ Ba Y càng sâu.

Lối đi này không giống như lối đi nên có trong minh lâu.

Nhưng Lý Sinh không giải thích gì, chỉ im lặng đi một mạch.

Cuối cùng, Đại Kim Nha có chút không nhịn được nữa.

"Lý ca, tôi cảm giác bên cạnh mình nhất định có một con lệ quỷ, đang cười bên tai tôi, đang kêu bên tai tôi…" Lời này vừa nói ra, những người khác cũng đều cảm thấy như vậy.

"Lý ca, tôi cũng có cảm giác như vậy…" "Lý ca, tôi cũng nghe thấy…" … "Nghe đây, những gì các cậu nghe thấy đều là hư ảo, kích phát chiến ý trong cơ thể, đi đối kháng với nó là được, nhớ kỹ, phải có dũng khí ngươi chết ta sống." "Giống như lúc chiến đấu với quái anh nửa côn trùng trước đó, lần này, hãy chiến đấu với âm thanh mà các cậu nghe thấy." Nghe lời của Lý Sinh, bốn người lại một lần nữa lấy hết dũng khí, huy động toàn bộ chiến ý để đối kháng với âm thanh đâm thẳng vào sâu thẳm tâm hồn con người.

Dần dần, mọi người đều cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Nhưng âm thanh đó vẫn không có dấu hiệu biến mất.

Tiếng cười của nữ quỷ cũng ngày càng thường xuyên, phảng phất như kéo dài không dứt.

Loại kẻ địch không nhìn thấy được này, là thứ khiến người ta cảm thấy căng thẳng, bất an, không biết phải làm sao nhất.

Chỉ có vẻ mặt của Lý Sinh là điềm tĩnh vô cùng.

Anh men theo lối đi, tiếp tục tiến về phía trước.

Cuối cùng, phía trước xuất hiện một điểm sáng.

Một điểm sáng, giống như ngọn đuốc sáng trong bóng tối, chỉ dẫn con đường phía trước.

Ánh sáng nhanh chóng mở rộng, đó là lối ra của hang động.

Mọi người đi ra khỏi cửa động, mới phát hiện ra họ đang ở trên sườn núi của vách đá.

Phía dưới là một cái hồ khổng lồ.

Diện tích hồ, còn lớn hơn nhiều so với cái hồ dưới long vựng nơi xây dựng mộ Hiến Vương.

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy chấn động, không phải là hồ lớn bao nhiêu, mặt hồ rộng bao nhiêu, mà là trên mặt hồ có một khuôn mặt.

Đó là một khuôn mặt trắng bệch khổng lồ, lớn đến không thể tưởng tượng.

Một khuôn mặt đã gần như chiếm trọn cả cái hồ lớn.

Sắc mặt kinh khủng, dữ tợn, nhìn một cái đã khiến người ta không rét mà run.

Trên mặt đầy những vết rỗ, thậm chí có những mảng da lớn bị khuyết.

Ánh mắt trống rỗng, nhưng lại giống như đang nhìn họ, dường như đang chế giễu?

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ cảm thấy như bị sét đánh.

Khuôn mặt trước mắt, rõ ràng là khuôn mặt khổng lồ mà họ đã nhìn thấy trên bầu trời vào ngày sấm chớp đó.

Tại sao lại xuất hiện ở đáy hồ?

Trái tim của mọi người như bị ai bóp nghẹt, treo lơ lửng giữa không trung, đập thình thịch loạn xạ.

Lúc này trời đã về chiều, mặt trời ngả về phía tây.

Vị trí họ đang đứng hoàn toàn không thấy được thái dương, ánh sáng trên bầu trời mờ mờ ảo ảo, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, càng làm cho gương mặt khổng lồ kỳ dị dưới hồ thêm phần bí ẩn.

Đúng lúc này, bên tai lại vang lên tiếng cười của nữ quỷ.

"Ha ha ha… Hắc hắc hắc." Âm thanh lạnh lẽo đến rợn người.

Đại Kim Nha chỉ cảm thấy cơ thể bất giác rùng mình một cái.

Gương mặt khổng lồ dưới hồ thực sự quá đáng sợ.

Rốt cuộc đó là sự tồn tại gì chứ?

Sắc mặt Dương Tuyết Lệ cũng cực kỳ lo lắng bất an.

Cô không thể tưởng tượng được trên đời lại thật sự có gương mặt to lớn đến như vậy.

Hồ Ba Y đưa tay sờ lên vách động, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Ngay cả Bàn Tử vốn luôn to gan lúc này cũng đứng ngây ra tại chỗ, không dám có bất kỳ hành động nào, chỉ sợ kinh động đến gương mặt khổng lồ dưới hồ.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lạ lóe lên, rồi lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Đột nhiên, ánh sáng chao đảo, gương mặt khổng lồ kỳ dị trong hồ dường như đang lao về phía họ.

"Mẹ ơi, mau chạy!" Đại Kim Nha hét lên một tiếng thất thanh.

Thật không thể tưởng tượng nổi ai có thể chống lại một sinh vật khổng lồ như vậy.

Có lẽ, việc chạy trốn cũng là thừa thãi, nhưng theo bản năng vẫn phải chạy.

Chương 141

Thế nhưng, thân thể Đại Kim Nha vừa mới cử động đã bị Lý Sinh túm lại.

"Đừng chạy, gương mặt quái dị trong hồ chỉ là một cái bóng phản chiếu mà thôi." "Bóng phản chiếu?" Nghe lời Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ vốn cũng định chạy sâu vào trong sơn động liền sững người, vội vàng hỏi lại.

Lý Sinh khẽ gật đầu: "Phía trên có một gương mặt khổng lồ, phản chiếu xuống mặt hồ." Câu trả lời này còn khiến người ta hoang mang hơn cả việc có gương mặt khổng lồ dưới hồ.

Ngay cả Hồ Ba Y, một mô kim giáo úy chính hiệu, lúc này cũng như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ, thân hình có chút cứng đờ.

Một gương mặt khổng lồ quái dị như vậy đã vượt xa sức tưởng tượng của anh, cũng chưa từng thấy ghi chép trong bất kỳ điển tịch nào.

Nếu gương mặt dưới hồ là bóng phản chiếu của một con đại tống tử nào đó, vậy thì với con tống tử to lớn đến vậy, có lẽ họ chẳng cần phản kháng làm gì cho mệt.

Trước mặt một siêu đại tống tử như thế, mấy người họ dù mạnh đến đâu cũng chẳng khác gì con kiến.

Thế nhưng trên mặt Lý Sinh lại không hề có chút hoảng loạn nào, ngược lại còn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Không cần sợ hãi như vậy, không phải là bóng của đại tống tử đâu, mà là một bức tranh." Lời này vừa thốt ra, cả bốn người đều vô cùng khó hiểu.

Một bức tranh ư?

Chuyện gì thế này?

“Lý ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Bàn Tử có chút nóng lòng, trong đầu đầy nghi vấn.

Áp lực mà gương mặt quái dị trong hồ gây ra thực sự quá lớn.

Lý Sinh đang định mở miệng thì đột nhiên, phía trên xảy ra biến cố, những đám mây đen lớn từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Trên vòm trời, một xoáy nước đen khổng lồ xuất hiện, những tầng mây dày đặc xoay tròn cấp tốc quanh xoáy nước.

Trong chốc lát, mây giăng tứ phía.

Bầu trời như một cái nồi nước sôi, mây đen cuồn cuộn, gào thét bên trong.

Hồ Ba Y lại biến sắc: “‘Hắc tuyền sinh, ác quỷ xuất’, trời sắc thế này, lẽ nào có ác quỷ đại yêu bị trấn áp ở đây mấy nghìn năm sắp xuất thế sao?” Câu nói này lập tức khiến lòng mọi người lại căng thẳng.

Ác quỷ đại yêu?

Chẳng lẽ là chủ nhân của gương mặt quái dị trong hồ ư?

Sắp xuất thế rồi sao?

Trong ánh mắt Lý Sinh cũng lóe lên một tia kinh ngạc nhẹ.

“Xem sắc trời, hẳn là do địa mạch nơi này biến động, địa khí phun trào gây ra.

Chúng ta phải tranh thủ thời gian, chẳng bao lâu nữa, tòa Hiến Vương Mộ này sẽ bị địa khí hủy hoại.” Nghe lời anh, lòng mọi người lại chùng xuống.

Lý Sinh lại đưa mắt nhìn về phía gương mặt khổng lồ kỳ dị trong

hồ, rồi đưa ra lời giải thích của mình: "Nếu tôi không đoán sai, trên vách đá ở cửa động mà chúng ta đang đứng, hẳn là có vẽ một gương mặt khổng lồ, gương mặt quái dị trong hồ chính là bóng phản chiếu của nó." Nghe câu trả lời này, những người còn lại đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Sợ hãi đến thế mà chỉ vì một bức tranh thôi sao?

"Lý ca, không thể nào, ai lại đi vẽ một bức tranh khổng lồ như vậy trên vách đá chứ?

Hơn nữa, tôi chỉ nghe nói người ta vẽ mỹ nhân, chứ ai lại đi vẽ lệ quỷ?" Gương mặt khổng lồ dưới hồ, mặt mày dữ tợn đáng sợ, rõ ràng là hình tượng của một con lệ quỷ.

Nào ngờ, Lý Sinh lại thản nhiên cười một tiếng: "Cậu đoán trúng rồi đấy, trên vách đá vẽ đúng là một mỹ nhân." Bàn Tử giật nảy mình: "Lý ca, gu thẩm mỹ của anh cũng kỳ lạ quá rồi đấy, anh chắc chắn đó gọi là mỹ nhân sao?" Bàn Tử có chút không dám tưởng tượng.

Chẳng lẽ Lý ca đi trộm mộ nhiều quá nên gu thẩm mỹ cũng thay đổi, trở nên thích lệ quỷ rồi ư?

Lý Sinh lập tức liếc cậu ta một cái: "Tên béo này, cậu nói nhảm gì thế?

Bức tranh trên vách đá được vẽ từ hơn hai nghìn năm trước, trải qua hơn hai nghìn năm gió thổi mưa dập, làm sao có thể vẫn giữ được vẻ tươi đẹp như lúc mới vẽ chứ?" Bàn Tử lúc này mới bừng tỉnh: "Ý của Lý ca là bức tranh trên vách đá đã bị hủy hoại thành ra thế này, biến thành hình tượng lệ quỷ?" Lý Sinh khẽ gật đầu: "Chính xác là như vậy!" Mấy nghìn năm tuế nguyệt biến thiên, màu sắc trên bức tranh đã phai đi, nhiều chỗ cũng bắt đầu bị oxy hóa, hư hỏng, điều đó cũng khiến cho "mỹ nhân" ban đầu trở nên xấu xí vô cùng.

Phải công nhận rằng, suy đoán này của Lý Sinh vô cùng táo bạo.

Nhưng rốt cuộc có đúng sự thật hay không, vẫn phải leo lên vách đá quan sát một phen.

Ngay lập tức, Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra, khoét từng cái hốc nhỏ trên vách đá vừa đủ để đặt tay chân vào.

Anh dùng cả tay lẫn chân, bám vào những cái hốc nhỏ đó, như người nhện bám chặt vào vách đá, vừa di chuyển vừa không ngừng khoét hốc.

Rất nhanh, trước mắt Lý Sinh, cuối cùng cũng đã thấy được một bức tranh loang lổ màu sắc.

Thời đại quá xa xưa, nhiều chỗ đã bị hủy hoại, thêm vào đó bức tranh khổng lồ thực sự quá lớn, gần như chiếm trọn cả một mặt vách đá, Lý Sinh cũng không thể nào nhìn thấy toàn bộ.

Anh chỉ có thể như người mù sờ voi, quan sát một phần nhỏ.

Thế nhưng, Bàn Tử và những người khác đứng ở cửa động lại có thể thấy rõ ràng, bóng dáng Lý Sinh đang bám trên sống mũi của gương mặt khổng lồ dưới hồ.

Vậy thì không thể sai được nữa.

Lý Sinh thu Hắc Thần Đao lại, men theo đường cũ trở về cửa động.

"Tối hôm đó sấm chớp rền vang, không khí đối lưu mạnh mẽ, trên bầu trời hình thành cảnh tượng tựa như ảo ảnh cực bắc, cũng khiến chúng ta nhìn thấy gương mặt quái dị đó." Đến bây giờ, bí ẩn cuối cùng cũng được hé lộ.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng mọi người cuối cùng cũng rơi xuống.

Ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Chương 142

Vẫn luôn cho rằng có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ, không ngờ chỉ là một phen hú vía.

"Mẹ kiếp, tôi đã nói rồi mà, làm gì có gương mặt khổng lồ nào chứ, tôi thật sự không tin vào tà ma, bây giờ xem ra quả nhiên là một phen hoảng sợ vô ích." Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Nếu không đi đến tận nơi này, nhìn thấy bóng phản chiếu dưới hồ và bức tranh trên vách núi, e rằng bí ẩn này sẽ vĩnh viễn không bao giờ được giải đáp.

Thế gian có rất nhiều lời đồn đại hư ảo, chính là như vậy.

Khi bí ẩn của sự việc được phơi bày, nó thường rất đơn giản.

Nhưng khi người ta không biết, khó tránh khỏi nghi thần nghi quỷ.

Giống như khi nhóm Lý Sinh vừa tiến vào khu rừng nguyên sinh, thấy trời đất sấm chớp rền vang, một gương mặt khổng lồ đáng sợ hiện ra trên vòm trời, làm sao có thể không kinh hãi cho được?

Nếu không tìm đến tận đây, giải đáp bí ẩn, những băn khoăn lo lắng đó e rằng sẽ cứ mãi lởn vởn trong đầu, không thể xua đi được.

Nếu kể lại cho người ngoài, nó sẽ dần dần biến thành một câu chuyện ma quỷ đáng sợ.

Bây giờ xem ra, bức tranh khổng lồ trên vách đá có khả năng là chân dung của vợ hoặc sủng thiếp của Hiến Vương.

Hiến Vương hẳn là vô cùng yêu thích nàng, mới cho vẽ gương mặt nàng lên toàn bộ vách đá, để nó phản chiếu xuống mặt hồ.

Ai ngờ được tuế nguyệt biến thiên, bức chân dung bị hư hỏng, mỹ

nhân ban đầu lại biến thành "lệ quỷ".

Lý Sinh ban đầu chỉ quan sát thấy trong Minh Lâu có một lối đi vốn không nên tồn tại, anh suy đoán lối đi đó hẳn có thể thông ra bên ngoài, nên mới quyết định đi thử xem sao.

Nếu thật sự xảy ra động đất, lối đi đó có lẽ là nơi duy nhất có thể thoát thân.

Dù sao thì, rời khỏi Thủy Long Vựng theo đường cũ cần rất nhiều thời gian.

Không ngờ, lại vô tình phát hiện ra "bí mật" này.

Bây giờ xem ra, nước hồ bên dưới Thủy Long Vựng hẳn là thông với một con sông ngầm dưới lòng đất, chảy vào cái hồ lớn trước mắt này.

Chỉ không biết nước trong hồ lớn này lại chảy đi đâu?

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lý Sinh lập tức cảm thấy tư tưởng thông suốt, thực lực cũng mơ hồ tiến thêm một bước.

Chiến Thần Chiến Ý mà anh tu luyện, chú trọng tâm không vướng bận, một lòng tiến về phía trước.

Chỉ cần có đao kiếm trong tay, bất kể là sự tồn tại đáng sợ đến đâu, đều có thể đánh một trận.

Trong lòng Lý Sinh, vẫn luôn canh cánh về gương mặt khổng lồ chiếm nửa bầu trời.

Mặc dù anh không hề sợ hãi, nhưng sâu trong nội tâm, hạt giống bất an đó đã sớm được gieo xuống.

Điều đó khiến ý niệm không thông suốt, trong lòng có điều sợ hãi, cũng không thể lĩnh ngộ được tinh túy của Chiến Thần Chiến Ý.

Cho dù đã hấp thu vô số mảnh vỡ kinh nghiệm của Chiến Thần,

nhưng cuối cùng vẫn thiếu đi một chút viên mãn.

Lúc này, tảng đá trong lòng rơi xuống, anh lập tức cảm thấy sảng khoái tinh thần chưa từng có, thực lực cũng tự nhiên tăng lên không ít.

Anh không nhịn được ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Đúng lúc này, tiếng trống "long long" ấy lại vang lên lần nữa.

Cùng lúc đó, trong sơn động, tiếng cười "hắc hắc hắc" của nữ quỷ cũng lọt vào tai rõ mồn một.

Mọi người đều giật mình, lúc này mới bừng tỉnh, tuy bí ẩn về gương mặt khổng lồ đã được giải đáp, nhưng tình cảnh của họ lại chẳng khá hơn chút nào.

Lý Sinh lại như thể hoàn toàn không để ý đến tiếng trống và tiếng cười của lệ quỷ.

"Tòa Thủy Long Vựng này, âm dương đã mất cân bằng, không thể nào trấn áp được địa khí bên dưới nữa.

Nhưng mà, địa mạch vừa rồi vận động đã giải phóng năng lượng khổng lồ, bây giờ ngược lại đã an toàn hơn không ít.

Tôi đoán nơi này hẳn có thể chống đỡ được mấy ngày, chúng ta phải tranh thủ thời gian nhanh chóng hành động để tìm ra Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu mới là mục tiêu lớn nhất của chuyến đi này.

Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Bàn Tử đều cần Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền trên người.

Lý Sinh cũng cần Mộc Trần Châu để cứu quỷ phó Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đối với tiếng cười của nữ quỷ và tiếng trống kỳ lạ bên tai, Lý Sinh dường như cố ý phớt lờ, ngay cả nhắc đến cũng không.

Lý Sinh không nói, mọi người tự nhiên cũng không hỏi, chỉ là vẫn cảm thấy vô cùng áp lực, chỉ có thể thúc đẩy chiến ý trong lòng để đối kháng với những âm thanh đó.

May mắn là theo thời gian trôi đi, chiến ý trong cơ thể mọi người cũng dần trở nên sắc bén.

Bây giờ nghe thấy những âm thanh đó, tuy vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng đã có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo, không dễ dàng bị mê hoặc tâm trí.

Mặt đất không còn rung chuyển, mọi người đều vô thức tăng nhanh bước chân.

Nơi này sắp biến thành phế tích, bắt buộc phải tăng tốc.

Không bao lâu sau, mọi người lại trở về Minh Lâu.

Trải qua trận động đất vừa rồi, Minh Lâu đã bị phá hủy không ít, khắp nơi đều có thể thấy gạch ngói vỡ vụn rơi lả tả.

Chương 143

Nhưng kết cấu của cả đại điện vẫn còn nguyên vẹn.

Bàn Tử vừa về đến đây, lập tức lại khôi phục bộ dạng mê tiền tài của mình.

Ánh mắt cậu ta rơi vào một cái hốc trên tường.

Nơi đó trước đây hẳn là được bịt kín, nhưng dưới sự tàn phá của trận động đất long trời lở đất vừa rồi, nó đã lộ ra.

Bên trong đó có đặt một cái hộp ngọc.

Chắc chắn là một món bảo bối tốt, mới được cất giữ trang trọng như vậy.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, lập tức đi tới.

Mọi người tìm kiếm khắp nơi trong Minh Lâu.

Biết nơi này sắp bị địa khí bùng nổ phá hủy, việc lấy đồ tự nhiên cũng không còn e dè nữa.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ, người vẫn luôn không muốn lấy minh khí, cũng gia nhập đội ngũ.

Theo lời Dương Tuyết Lệ, đây là "khai quật" mang tính bảo vệ, có thể mang ra ngoài được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, còn hơn là để lại đây bị phá hủy.

Sau khi mọi người tìm kiếm một hồi, lại tìm thấy một lối đi bí mật mới, nhìn dáng vẻ của lối đi, hẳn là trận động đất vừa rồi đã làm bức tường che giấu bên ngoài sụp đổ, lối đi mới lộ ra.

Mọi người men theo lối đi xuống dưới, lại phát hiện bên trong ẩm ướt, chảy đầy nước vàng, còn có một mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi.

Sâu trong thông đạo, tiếng trống "long long", quỷ dị chói tai.

Mọi người đều giật mình.

Họ vẫn luôn tìm kiếm xem tiếng trống quỷ dị đó từ đâu truyền đến, nhưng mãi vẫn không có manh mối nào.

Tiếng trống phảng phất như ở khắp mọi nơi, căn bản không tìm được nguồn gốc.

Tiếng cười rợn người của nữ quỷ cũng không ngừng vang lên, càng khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Lối đi trước mắt này, tiếng trống bên trong rõ ràng còn lớn hơn.

Chẳng lẽ, bên trong có một con ác quỷ đang gõ trống sao?

"Đi thôi, chúng ta vào xem cho rõ." Lý Sinh đặt tay lên Hắc Thần Đao, cất bước đi về phía sâu trong lối đi.

Đi được một đoạn, trước mắt là một hang động ngầm khổng lồ.

Hồ Ba Y lấy đèn pin chiếu vào, chỉ thấy dưới lòng đất toàn là những bóng người chi chít.

Ánh mắt Lý Sinh không bị bóng tối ảnh hưởng, nhìn rất rõ ràng.

Đó là từng cỗ xác khô, những xác khô này vẫn được bảo quản y như lúc còn sống, mấy nghìn năm tuế nguyệt cũng không làm chúng thay đổi bao nhiêu.

Nhìn khắp nơi, số lượng xác khô trong địa cung nhiều đến mức không thể nhìn thấy điểm cuối.

Những xác khô này giống như cá khô, được treo trên từng sợi xích đồng to khỏe.

Xác khô vẫn giữ được dáng vẻ khi còn sống, nhưng khuôn mặt lại méo mó đến cực điểm.

Rõ ràng là mặt người, nhưng lại cho người ta cảm giác không phải mặt người, không thể chấp nhận được mặt người lại có thể bị vặn vẹo đến mức đó.

"Đông đông đông…" Trong địa cung, tiếng trống vang lên không dứt, so với tiếng trống nghe thấy ở bên ngoài, lớn hơn không chỉ mười lần.

Cả địa cung đều bị tiếng trống làm cho rung chuyển.

Tiếng trống liên hồi, trong âm thanh mơ hồ có vạn ngàn lệ quỷ gào thét, phảng phất như đại quân âm quỷ dưới địa phủ đang chuẩn bị viễn chinh.

Sự náo động, oán hận, thù hận ẩn chứa trong đó cũng lan tỏa trong "tiếng trống", lọt vào tai mọi người, liền nhanh chóng bắt đầu lây lan.

Lý Sinh trong lòng rùng mình, một khắc sau, một cỗ chiến ý sắc bén vô cùng từ trên người anh bỗng dâng lên, triệt tiêu ảnh hưởng của tiếng trống.

Nhưng ngoài Lý Sinh ra, những người khác không có năng lực như vậy.

Mặc dù họ đều đã hấp thu một phần mảnh vỡ kinh nghiệm của Chiến Thần, nhưng còn kém xa Lý Sinh.

Chiến Thần Chiến Ý sở hữu tự nhiên cũng không sắc bén bằng Lý Sinh.

Trước đó ở bên ngoài, họ còn có thể vận dụng chiến ý để chống lại tiếng trống, nhưng ở nơi này, lập tức cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, máu trong cơ thể sôi trào không ngừng, như sắp vỡ nồi.

"A!" Đại Kim Nha hét lớn một tiếng, đột nhiên như phát điên, lao về phía một cỗ xác khô đang treo.

Một cảnh tượng khiến người ta rợn tóc gáy xuất hiện.

Đại Kim Nha đang nằm trên thân xác khô, mở miệng ra, cắn về phía xác khô ngàn năm tuổi.

Lý Sinh hơi sững người, khóe mắt liếc qua, liền thấy mắt của Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ đều đã đỏ ngầu.

Trong ánh mắt họ, có ngọn lửa xanh lè đang nhảy múa, như ánh mắt của ma quỷ, âm u đáng sợ.

"A!" Ba người gần như đồng thời hét lên một tiếng.

Một khắc sau, âm thanh lại đột ngột im bặt.

Chương 144

Lý Sinh ra tay như điện, đánh ngất cả ba người.

Ngay sau đó, Lý Sinh lại đánh ngất Đại Kim Nha.

Họ đều đã bị "tiếng trống" làm cho mất đi lý trí, nếu không đánh ngất họ, e rằng không biết họ sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì nữa.

"Đông đông đông!" Trong sơn động, tiếng trống vẫn vang lên không ngừng.

Sơn động rung chuyển, mặt đất gầm gừ, phảng phất như cửa địa ngục đã được mở ra, đại quân ma quỷ sắp từ bên trong xông ra.

Trong ánh mắt Lý Sinh, một tia lạnh lẽo lóe lên.

Anh từ từ rút Hắc Thần Đao trong tay ra.

Hắc Thần Đao trong tay, chiến ý trên người Lý Sinh cũng ngút trời.

Tiếng trống "long long", vạn ngàn ma quỷ, dưới chiến ý không gì cản nổi của anh, đều phảng phất như bị hóa thành tro bụi, không còn tồn tại.

Đến bây giờ, Lý Sinh cuối cùng cũng hiểu, tiếng trống mà anh nghe thấy, rốt cuộc là chuyện gì.

Anh đã hiểu ra, cái gọi là tiếng trống, thuần túy là tiếng của oán hồn.

Những xác khô trong địa cung được tạo ra bằng một phương pháp đặc biệt của con người.

Đó là một tà thuật cổ xưa.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, có ghi

chép đơn giản về điều này.

Phương pháp này được gọi là "Đoạt Hồn".

"Đoạt Hồn" là một loại vu hình, một hình phạt tàn khốc thời thượng cổ.

Tương truyền "Đoạt Hồn" sẽ rút hồn phách của người sống ra, để lại thân xác, trở thành một cái xác biết đi không sống không chết.

Cách làm đại khái là, trước tiên dùng kim xương đâm vào huyết mạch, rút cạn máu toàn thân.

Sau đó, lại cho người bị hành hình uống máu của trâu, dê, lợn, chó, cũng như máu của những con chuột lớn lên bằng cách ăn xác chết, và máu của mấy loại động vật chuyên ăn đồ ô uế, trộn lẫn với nhau, không ngừng bổ sung lượng máu tươi đã mất của người bị hành hình, rồi lại rút hết máu đó ra.

Cuối cùng, dùng bùn nung và vôi đá bọc kín cơ thể người bị hành hình không còn một giọt máu, đặt lên một đống lửa âm ỉ, nướng trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, để chế thành xác khô.

Loại xác khô này có thể bảo tồn hàng ngàn năm mà không bị thối rữa.

Tương truyền những người này sẽ không chết ngay lập tức, ngược lại vẫn luôn có cảm giác đau đớn, sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ vô biên.

Hồn phách bị rút ra, tự nhiên cũng sẽ được đặt trong những chiếc bình đất sét phong ấn, cũng dùng một số thủ đoạn vu thuật để tiến hành tra tấn tàn khốc nhất.

Ở địa cung này, số lượng xác khô được chế tạo bằng phương pháp "Đoạt Hồn" e rằng không dưới một hai vạn.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra, bên dưới mỗi cỗ xác khô đang treo đều có đặt một cái hũ gốm.

Trên hũ gốm có khắc những phù văn cực kỳ phức tạp, đó hẳn là nơi phong ấn "hồn phách".

Xung quanh địa cung cũng được khắc rất nhiều bùa chú bí mật, có lẽ là để ngăn chặn hồn phách và xác khô chạy ra khỏi địa cung.

Những người này khi còn sống đã phải chịu đựng sự tra tấn tàn khốc nhất, trong hồn phách của họ tự nhiên cũng có oán khí sâu nhất và hận ý ngút trời.

Hàng vạn oán hồn của xác khô bị trấn áp trong địa cung.

Một khi đến những ngày đặc biệt, thiên thời chuyển biến, chúng sẽ phát ra những tiếng gào thét không cam lòng.

Những tiếng gào thét này bị bùa chú trong địa cung cách ly, theo lý thì không thể truyền ra ngoài.

Tuy nhiên, số lượng oán hồn và xác khô thực sự quá nhiều, tiếng gào thét tập thể của chúng đã hình thành một loại sóng xung kích tương tự như "cộng hưởng", làm rung chuyển vách tường địa cung.

Cứ như vậy, mặt đất đã trở thành cái trống của chúng.

Khi nhóm Lý Sinh vừa tiến vào khu rừng nguyên sinh, chính là vào ngày thiên thời chuyển biến.

Địa cung bị oán hồn và xác khô làm cho rung chuyển, âm thanh truyền đi rất xa.

Trong "tiếng trống" của những oán hồn và xác khô này, những cảm xúc tiêu cực tỏa ra có thể khuấy động dục vọng sâu thẳm trong lòng người, khiến người ta không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ban đầu, những ngày có thể vang lên tiếng trống, mỗi tháng cũng không quá một ngày.

Tuy nhiên, trận động đất trước đó đã gây ra sự biến động của địa mạch, cấm chế trấn áp oán hồn và xác khô trong địa cung đã bị phá hủy.

Vì vậy, sau trận động đất, Lý Sinh và những người khác đã luôn nghe thấy "tiếng trống" trong địa cung.

Lý Sinh trước đó đã có suy đoán, đoán định đó là tiếng của oán hồn.

Nhưng anh không ngờ rằng, người tạo ra cảnh tượng này lại tàn độc đến vậy.

Bây giờ trong địa cung, những hũ gốm phong ấn hồn phách đều đã bị trận động đất vừa rồi làm vỡ nát, không hề khoa trương khi nói rằng, bây giờ trong địa cung, khắp nơi đều có oán hồn lang thang.

Những thứ này vô hình vô chất, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến ý thức và tinh thần của con người.

Hiến Vương tại sao lại phong ấn nhiều xác khô và oán hồn như vậy ở đây, điểm này Lý Sinh cũng không hiểu.

Lão già này tàn bạo vô cùng, cũng tinh thông các loại tà thuật.

Chương 145

Mất nhiều công sức như vậy để chế tạo ra nhiều xác khô và oán hồn đến thế, nhất định phải có dụng ý của mình.

"Đông đông đông!" Tiếng vang trong địa cung vượt xa cả tiếng sấm dữ dội nhất, địa cung phảng phất như sắp bị nổ tung.

Trận động đất đã hoàn toàn thay đổi cấu trúc của địa cung, ngày càng nhiều oán hồn lang thang ra ngoài.

Trên những sợi xích đồng phía trên, những xác khô treo lơ lửng cũng đang khẽ lay động.

Phải biết rằng, những xác khô này vẫn chưa chết, chúng đang ở trong một trạng thái bán sống bán chết huyền diệu.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng đáng sợ, nhưng sắc mặt Lý Sinh vẫn trấn tĩnh vô cùng.

Trên gương mặt anh không nhìn thấy một chút hoảng loạn nào.

Chỉ là toàn thân Lý Sinh, chiến ý lan tỏa.

Chiến ý kinh người khiến những oán hồn lang thang trong động không dám đến gần nửa bước.

"Đinh, phát hiện ký chủ đã tiến vào Trấn Hồn Cung, nhiệm vụ chi tuyến được kích hoạt." "Đinh, mời ký chủ dùng Hắc Thần Đao tịnh hóa oán hồn trong Trấn Hồn Cung, phần thưởng nhiệm vụ: nâng cấp huyết mạch." Nghe thấy âm thanh này, khóe miệng Lý Sinh bất giác hiện lên một nụ cười.

Hắc Thần Đao đột ngột xuất vỏ, quét một vòng quanh cơ thể.

Lưỡi đao quét qua, dường như chẳng chém trúng thứ gì.

Tuy nhiên, sau một nhát đao, trên lưỡi Hắc Thần Đao lại bốc lên từng làn khói xanh.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thành công tịnh hóa ba oán hồn, tiến độ nhiệm vụ 3/20000." Thì ra là vậy sao?

Quả nhiên, Hắc Thần Đao có năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma, có thể tịnh hóa oán hồn trong động.

Lý Sinh tuy không nhìn thấy oán hồn, nhưng lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Trong chốc lát, trong địa cung, ánh đao của Hắc Thần Đao lóe lên, vô số oán hồn đều bị tịnh hóa dưới lưỡi đao.

Lý Sinh ngay cả bước chân cũng không di chuyển, Hắc Thần Đao chỉ bay múa bên cạnh.

Anh đoán chắc rằng những oán hồn này nhất định sẽ lao về phía bốn người đang nằm trên đất.

Dù sao thì, người sống đối với những oán hồn này là một loại thức ăn có sức hấp dẫn.

Tuy nhiên, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, trên người họ đều mang theo bùa mô kim, móng lừa đen, gạo nếp và các loại phù lục khác.

Trong chốc lát, những oán hồn này cũng chỉ dám đến gần, chứ không muốn thực sự chui vào trong cơ thể họ.

Đương nhiên, cho dù thực sự chui vào cơ thể mấy người, cũng không có gì đáng lo ngại.

Cơ thể bốn người đã được hệ thống cường hóa, khí huyết đều vô cùng vượng thịnh, oán hồn không dễ dàng chiếm cứ được.

Huống chi, bốn người đều ít nhiều lĩnh ngộ được một phần chiến

ý của Chiến Thần, tâm chí kiên định hơn người thường rất nhiều.

Tất cả những điều này cũng quyết định rằng oán hồn không dễ dàng nhập vào cơ thể họ.

Khi Lý Sinh bắt đầu ra tay bằng Hắc Thần Đao, anh ưu tiên chăm sóc khu vực xung quanh cơ thể mấy người họ trước.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thành công tịnh hóa hai oán hồn, tiến độ nhiệm vụ 23/20000." "Đinh, chúc mừng ký chủ thành công tịnh hóa một oán hồn, tiến độ nhiệm vụ 24/20000." "Đinh, chúc mừng ký chủ thành công tịnh hóa bảy oán hồn, tiến độ nhiệm vụ 28/20000." … Trong địa cung có hai vạn oán hồn, quả thực là một con số vô cùng kinh người.

Hiến Vương tại sao lại muốn chế tạo ra nhiều xác khô và oán hồn như vậy?

Chỉ đơn thuần là để trừng phạt những người phạm tội và những người phản đối ông ta, hay là còn có ý đồ sâu xa hơn?

Lý Sinh vừa múa Hắc Thần Đao, vừa suy nghĩ.

Đối với người khác, dù chỉ là giết một con oán hồn, cũng là một việc khó như lên trời.

Nhưng đối với Lý Sinh, thực sự quá dễ dàng.

Chỉ cần lưỡi Hắc Thần Đao khẽ chạm vào, liền có thể chém giết oán hồn, hóa thành khói xanh.

Đối với Lý Sinh đang cầm đao, phảng phất như chỉ đang cầm Hắc Thần Đao, múa trong không khí mà thôi.

Những oán hồn này tuy vô hình vô chất, không nhìn thấy không sờ được, nhưng trên người chúng lại có oán khí vô cùng sâu đậm.

Khi Lý Sinh thu liễm tâm thần, từng luồng oán khí đậm đặc đến

cực điểm liền như ngọn đèn chỉ đường trong bóng tối, bộc lộ toàn bộ vị trí của oán hồn trước mắt anh.

Đồng thời, dựa vào sức mạnh khí huyết cường đại và Chiến Thần Chiến Ý, những cuộc tấn công của oán hồn đối với Lý Sinh hoàn toàn có thể bỏ qua.

Chúng căn bản không thể gây ra cho Lý Sinh dù chỉ một chút tổn thương nào.

Cuộc chiến giữa anh và oán hồn, đã sớm ở thế bất bại.

Việc còn lại chỉ là một công việc đơn giản và tẻ nhạt.

Giống như đếm số vậy. 1, 2, 3… 100, 101… 123435… Oán hồn bị thu hoạch từng con một.

Trên Hắc Thần Đao phảng phất làn khói xanh nhàn nhạt, khiến thanh thần đao này trông càng thêm phi phàm.

Oán hồn dường như không biết chạy trốn, ngược lại cứ lớp này nối tiếp lớp khác lao về phía vị trí của Lý Sinh.

Chương 146

Tuy nhiên, cảm nhận được khí huyết bừng bừng trên người Lý Sinh, chúng lại không dám dễ dàng lao vào anh, chỉ có thể lượn lờ xung quanh cơ thể Lý Sinh, rồi bị Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao thu hoạch.

Trong mắt oán hồn, khí huyết vượng thịnh trên người Lý Sinh chính là món ăn ngon nhất thế gian, có sức cám dỗ chí mạng đối với chúng.

Tuy nhiên, khi đến gần hơn, oán hồn cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của loại khí huyết này, khí huyết quá vượng thịnh, quá cường đại cũng có nghĩa là chúng căn bản không có khả năng chiếm cứ.

Món ăn ngon, ăn không được, lại không muốn dễ dàng từ bỏ.

Chính tâm lý mâu thuẫn này, ngược lại đã trở thành trợ thủ giúp Lý Sinh tiêu diệt oán hồn.

Rất nhanh, số oán hồn mà Lý Sinh chém giết đã vượt qua con số một vạn.

Một con số kinh người, nhưng đối với Lý Sinh, thực tế chỉ tương đương với việc múa không Hắc Thần Đao mấy nghìn lần mà thôi.

Không hề tiêu hao quá nhiều tinh lực.

Oán hồn trong địa cung dần dần ít đi, "tiếng trống" cũng từ từ nhỏ lại.

Khi Lý Sinh tiêu diệt hơn một vạn sáu nghìn oán hồn, những oán hồn còn lại dần dần không còn lao về phía vị trí của Lý Sinh nữa.

Ngược lại, chúng bắt đầu chạy trốn.

Lý Sinh hít một hơi thật sâu.

Cuộc chiến thực sự, bây giờ mới bắt đầu.

Một khi oán hồn bắt đầu chạy trốn, ẩn náu, độ khó của việc tịnh hóa sẽ tăng lên theo đường thẳng.

Lý Sinh buộc phải di chuyển cơ thể, tiến vào đám xác khô, săn lùng những oán hồn còn lại.

Những xác khô bị treo bằng xích đồng này thực tế vẫn chưa chết, chúng đang ở trong một trạng thái bán sống bán chết huyền diệu.

Lý Sinh phải vô cùng cẩn thận, để tránh vô tình kích thích xác khô, khiến chúng tỉnh lại.

Đối phó với những xác khô này phiền phức hơn oán hồn nhiều.

Bây giờ địa mạch biến động, cấm chế trong địa cung đối với những xác khô treo lơ lửng chưa chắc đã có hiệu lực.

Anh cũng không chắc những sợi xích đồng treo xác khô có thực sự khóa được chúng hay không.

May mắn thay, toàn bộ quá trình thanh lý và tịnh hóa oán hồn diễn ra thuận lợi ngoài dự kiến.

Cuối cùng, oán hồn cuối cùng cũng bị Hắc Thần Đao tịnh hóa.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thành công tịnh hóa một oán hồn, tiến độ nhiệm vụ 20000/20000." "Đinh, chúc mừng ký chủ thành công tịnh hóa toàn bộ oán hồn trong địa cung, hoàn thành nhiệm vụ." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng, nâng cấp huyết mạch." "Đinh, chúc mừng huyết mạch giọt máu đầu tiên của ký chủ được nâng cấp, tiến hóa thành đệ bát phẩm." Trong khoảnh khắc, Lý Sinh chỉ cảm thấy trong đầu có thêm một cảm giác huyền diệu.

Phảng phất như hoa lan trong thung lũng vắng, như núi xanh nước

biếc, có một cảm giác thanh tịnh, yên bình chưa từng có.

Lý Sinh chỉ cảm thấy tư tưởng thông suốt, tinh thần phấn chấn.

Những thay đổi khác, Lý Sinh cũng không nói được.

Anh mở bảng thuộc tính cá nhân ra xem, lại phát hiện ngoài mục huyết mạch đổi thành đệ bát phẩm ra, phần còn lại cũng chỉ có năng lực huyết mạch "thanh xuân vĩnh trú", từ chưa kích hoạt biến thành đã kích hoạt.

Trong khoảnh khắc, Lý Sinh vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Điều này có nghĩa là anh sẽ không bao giờ già đi, sẽ mãi mãi sở hữu một cơ thể trẻ trung và tràn đầy sức sống nhất.

Đương nhiên, năng lực huyết mạch "trường sinh bất lão" vẫn chưa được kích hoạt.

Nếu trước khi tuổi thọ cạn kiệt, Lý Sinh không thể kích hoạt năng lực huyết mạch trường sinh bất lão, vậy thì anh vẫn sẽ đột ngột qua đời.

Chỉ có điều, trước khi tuổi thọ cạn kiệt, dung nhan của anh, bao gồm cả các cơ quan nội tạng, sẽ không có nửa phần suy lão.

Anh sẽ luôn sở hữu một cơ thể trẻ trung và tràn đầy sức sống nhất, cho đến khi tuổi thọ cạn kiệt, mới… Nhưng Lý Sinh có lòng tin, anh tin rằng mình nhất định có thể từng bước nâng cấp năng lực huyết mạch, cho đến khi giải khóa toàn bộ năng lực của giọt máu đầu tiên. … Sau khi chém giết toàn bộ oán hồn trong động, "tiếng trống" do oán hồn gây ra cũng tự nhiên biến mất.

Lý Sinh thu Hắc Thần Đao về vỏ, từ từ đi tới, ra tay đánh thức bốn người đang hôn mê.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Cỗ xác khô bị Đại Kim Nha ôm lấy đột nhiên động đậy.

Giống như một que diêm bị ném vào đống củi.

Một khắc sau, những xác khô treo lơ lửng trong địa cung, toàn bộ đều bắt đầu lay động.

Lúc này, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ đều vừa mới tỉnh lại từ cơn hôn mê.

"Đại Kim Nha, ông đang làm gì đấy?" Bàn Tử vừa tỉnh dậy, một mắt liền thấy Đại Kim Nha đang ôm chân của một cỗ xác khô, cả khuôn mặt đều dán lên trên, nhìn tư thế, dường như muốn gặm xác khô?

Lý Sinh chỉ đánh thức mấy người dậy, không hề di chuyển cơ thể ai.

Bàn Tử trước đó bị mất trí, không hề nhìn thấy cảnh này.

Đại Kim Nha cũng mơ mơ màng màng, vừa mới tỉnh dậy, chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Đối với tiếng la hét của Bàn Tử, Đại Kim Nha nhất thời không có phản ứng.

Chương 147

“Thứ này, sao cảm giác ngon thế nhỉ?

Hơi giống món vịt quay ở kinh thành của chúng ta, mùi vị, thật chính tông!” Đại Kim Nha vừa nói vừa chép miệng.

Một câu nói khiến mấy người nhìn nhau ngơ ngác.

Đại Kim Nha này, chẳng lẽ bị dọa vỡ mật, mất hồn, bị điên rồi sao?

“Đại Kim Nha, ông nhìn kỹ xem, ông đang ăn cái gì?” Hồ Ba Y trầm giọng quát lớn.

Lần này, Đại Kim Nha mới phản ứng lại, dụi dụi mắt, nhìn kỹ, thứ này trông có vẻ hơi lạ nhỉ?

Anh ta ngẩng đầu, nhìn lên trên, liền thấy một khuôn mặt âm u, khô quắt, lại vô cùng méo mó.

Đại Kim Nha sững sờ, cả người đều ngây dại.

Anh ta lại men theo khuôn mặt nhìn xuống, lúc này mới bỗng nhiên nhảy bật về phía sau.

Trong chốc lát chỉ cảm thấy một trận cuộn trào trong dạ dày, bắt đầu không ngừng nôn mửa.

Vừa cắn một miếng xác khô, Đại Kim Nha hận không thể nôn ra cả cơm đã ăn từ nhỏ đến lớn.

Tuy nhiên, lúc này, sự chú ý của mọi người đều đã dời khỏi người Đại Kim Nha.

Những xác khô treo lơ lửng trong địa cung đều đang lay động.

Khi vừa tỉnh dậy, họ chỉ dùng đèn pin chiếu vào Đại Kim Nha,

không hề chú ý đến điểm này.

Dù sao thì, chỉ có Lý Sinh mới sở hữu một đôi mắt có thể bỏ qua bóng tối.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng phát hiện có chút không ổn.

Những sợi xích đồng to khỏe phát ra tiếng "đinh đang đinh đang", dường như xác khô đang giãy giụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của xích đồng.

Mọi người lập tức đều căng thẳng.

Bàn Tử thấp giọng lẩm bẩm một câu: "Mẹ kiếp, nhiều xác khô như vậy, đều sắp biến thành đại tống tử hết sao?" Hồ Ba Y ánh mắt chăm chú nhìn những xác khô phía trước: "Không phải là sắp biến thành đại tống tử, mà bản thân chúng đã là đại tống tử rồi, nếu không làm sao có thể bảo tồn ngàn năm không mục nát chứ?" Dương Tuyết Lệ khẽ gật đầu: "Không sai, khi chúng chết, đã bị Hiến Vương cố ý chế tạo thành tống tử." Người đời đều có đủ loại cách để ngăn chặn thi biến, ngăn chặn người chết sau khi biến thành cương thi.

Nhưng Hiến Vương, lão quái vật này, cũng không biết là chuyện gì, lại đem nhiều người như vậy, đặc biệt chế tạo thành đại tống tử.

Nếu là một hai kẻ thù hận đến tận xương tủy, cũng còn có thể hiểu được.

Nhưng cố ý chế tạo nhiều người như vậy thành cương thi, lại vô cùng kỳ quái.

Nếu nữ thi trong hang động dị thường trước đó là để nuôi đẳng trùng, vậy thì những xác khô trước mắt này lại là để làm gì?

Trong địa cung, xác khô lay động ngày càng dữ dội, tiếng xích đồng phía trên cũng ngày càng dồn dập.

“Những sợi xích đồng này, có thể trói được nhiều xác khô như vậy không?” Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng, lúc này cũng không còn để ý đến chuyện buồn nôn nữa.

Lý Sinh lắc đầu: “Bùa chú và cấm chế ở đây đã bị phá hủy, xích đồng e rằng không khóa được đâu, chúng ta mau rút lui, bịt kín cái địa cung này lại.” Bàn Tử có chút không nỡ: “Chúng ta chỉ cần tiêu diệt hết đám tống tử này, thực lực có thể tăng vù vù, hay là thử xem sao?

Biết đâu chúng bị xích đồng khóa chặt, căn bản không giãy ra được thì sao?” Lý Sinh lập tức liếc cậu ta một cái.

Hệ thống không hề phát ra nhiệm vụ.

Cho dù tiêu diệt hết hai vạn con đại tống tử ở đây, cũng sẽ không có phần thưởng.

Đương nhiên, Bàn Tử và những người khác không biết sự tồn tại của hệ thống, cứ nghĩ rằng chỉ cần tiêu diệt đại tống tử, thực lực sẽ không ngừng tăng lên.

Lý Sinh xưa nay không làm việc không có lợi, đương nhiên không muốn làm chuyện tốn sức mà không được gì này.

“Nhiều tống tử như vậy, quá nguy hiểm, chúng ta rút thôi.” Nghe Lý Sinh nói vậy, Bàn Tử đành phải từ bỏ ý định của mình.

Dù sao thì, nếu thật sự có biến cố, cũng chỉ có thể trông cậy vào Lý Sinh có thể chống đỡ.

Lý Sinh không làm, họ chỉ có thể đi theo.

Ngay lập tức, mọi người liền đi ra ngoài.

“Lý ca, vừa rồi lúc tôi hôn mê, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Mãi đến lúc này, Hồ Ba Y mới lên tiếng hỏi.

“Trong tòa địa cung này, không chỉ có lượng lớn xác khô, mà còn

phong ấn hai vạn oán hồn, tiếng trống mà chúng ta nghe thấy trước đó, chính là do những oán hồn này phát ra.

Vừa rồi các anh bị tiếng của oán hồn khơi dậy dục vọng tiềm ẩn trong lòng, mất đi lý trí, tôi đành phải đánh ngất mọi người.

Vừa rồi tôi đã thanh lý hết hai vạn oán hồn trong địa cung, sau này sẽ không còn nghe thấy tiếng trống quỷ dị đó nữa." Nghe Lý Sinh giải thích một hồi, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Lần này vào địa cung, thật sự nguy hiểm dị thường, may mắn là thực lực của Lý Sinh kinh người, mới cứu họ từ quỷ môn quan trở về.

"Lý ca, hai vạn oán hồn, anh đã thanh lý hết rồi sao?" Đại Kim Nha không khỏi hỏi lại một câu.

Làm trong ngành đồ cổ, khó tránh khỏi việc giao du với một số kẻ trộm mộ.

Trong lời miêu tả của những người đó, oán hồn đều là những sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Dù chỉ xuất hiện một con oán hồn, cũng đủ để khiến cả một đội trộm mộ toàn quân bị diệt.

Hai vạn oán hồn, Đại Kim Nha cảm thấy có chút khó có thể tưởng tượng.

Chương 148

"Ừm." Lý Sinh khẽ gật đầu, sắc mặt thản nhiên.

Dù sao thì, những oán hồn này thực sự quá yếu, căn bản không đáng một đòn.

Ngoài số lượng nhiều một chút, cần phải tốn một phen công sức ra, thì không có gì đáng nói.

Tuy nhiên, Lý Sinh lại không biết rằng, nếu không có khí huyết vô cùng vượng thịnh, và Hắc Thần Đao có thể dễ dàng chém giết oán hồn, thì những oán hồn này đối với người bình thường là một sự tồn tại đáng sợ đến nhường nào.

Thậm chí có thể nói, oán hồn còn đáng sợ hơn đại tống tử rất nhiều.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Sinh, Đại Kim Nha chỉ cảm thấy một trận khô khan trong cổ họng.

Lý ca cũng quá mạnh rồi.

Đó là hai vạn oán hồn đó, hai vạn đấy!

Cứ như vậy đã thanh lý hết rồi, Lý ca đã làm như thế nào?

Bên cạnh, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, cũng đều kinh ngạc vô cùng.

Họ chỉ cảm thấy thực lực của Lý Sinh cao đến mức, càng ngày càng khiến người ta không thể hiểu nổi.

Khoảng cách giữa họ và Lý Sinh cũng ngày càng lớn.

Trong chốc lát, mọi người đều âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải liều mạng nỗ lực, theo kịp bước chân của Lý ca.

Nếu không, nếu sau này thực lực quá chênh lệch, vậy thì không có cách nào vui vẻ làm đồng đội được nữa.

Đồng đội là phải có thể làm việc, có thể phối hợp với nhau, chứ không phải là một cái bình dầu.

Đúng lúc này, trong địa cung phía sau, đột nhiên vang lên một trận tiếng "phanh phanh phanh", nghe có vẻ như có xác khô đã thoát khỏi xích đồng, rơi xuống.

Sắc mặt mọi người lập tức đại biến.

"Không ổn, mau chạy!" Mọi người vội vàng tăng tốc, liều mạng chạy ra ngoài.

"Ha ha ha… Hắc hắc hắc…" Tiếng cười thê lương không có ý tốt của nữ quỷ lại vang lên lần nữa.

"Thật là âm hồn không tan." Trong ánh mắt Lý Sinh, một tia sáng sắc bén lóe lên.

Tiếng cười của nữ quỷ, luôn giống như đang ở bên tai, thì thầm cười một cách lặng lẽ, lại vô cùng rợn người, khiến người ta bất giác nảy sinh một cảm giác rợn tóc gáy.

Tuy nhiên, cho dù Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao để chém, cũng không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Đối với con nữ quỷ âm hồn không tan này, Lý Sinh mơ hồ đã có một vài suy đoán.

Nhưng mà, anh không chắc chắn.

Phía sau, tiếng "phanh phanh phanh" ngày càng dồn dập, lại có tiếng bước chân "đạp đạp đạp" truyền đến.

Xem ra những xác khô treo lơ lửng đó đã đuổi theo.

Rất nhanh, mọi người liền chạy ra khỏi lối đi, trở về Minh Lâu.

Tuy nhiên, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ, chỉ nghe tiếng động trong lối đi cũng biết, những xác khô đó vẫn đang truy đuổi không tha.

"Nhanh, bịt kín cửa động lại." Lý Sinh ôm một con sư tử đá khổng lồ, nhét vào trong lối đi.

Tuy nhiên, vẫn không thể bịt kín hoàn toàn lối đi.

Trước mắt cũng không tìm được thứ gì tốt hơn có thể nhanh chóng bịt kín hoàn toàn lối đi.

Trong lối đi, tiếng bước chân ngày càng dồn dập, mơ hồ có tiếng gào thét truyền ra.

"Chúng ta đốt lửa đi." Bàn Tử nghĩ đến cách đốt nữ thi và quái vật nửa trùng nửa trẻ con trước đó, đề nghị một lần nữa.

Những xác khô đều chen chúc trong lối đi, chỉ cần một mồi lửa đốt qua, hẳn là có thể ngăn chặn hoàn toàn chúng ra ngoài.

E rằng đây là cách duy nhất.

Ngay lập tức, Lý Sinh lấy ra một thùng xăng từ không gian nhẫn, đổ vào trong lối đi, tiếp đó liền ném mấy que diêm lửa vào trong lối đi.

Trong chốc lát, trong lối đi bùng lên ngọn lửa hừng hực.

"Rống…" Từng tiếng gào thét thê thảm đến cực điểm vang lên, âm thanh mang theo sự đau đớn và hận ý tột cùng.

Xem ra, hỏa công quả nhiên có hiệu quả.

Những con tống tử ngàn năm tuổi này, dưới sức nóng của lửa, đều sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra đám đại tống tử này thật sự không chịu nổi lửa, lần này chúng ta tiêu diệt tống tử, e rằng còn nhiều hơn tất cả những kẻ trộm

mộ trên thế giới này tiêu diệt tống tử cộng lại.” Bàn Tử đắc ý.

Bây giờ đối với tống tử, cậu ta càng ngày càng không sợ.

Chỉ có tiếng cười của con nữ quỷ bên tai là khiến cậu ta bất an.

“Người có cao có thấp, có béo có gầy, có thực lực mạnh yếu, tống tử cũng vậy, không thể đánh đồng được.” Giọng nói của Hồ Ba Y vừa dứt, trong lối đi đang cháy hừng hực lửa lớn, đột nhiên có một con xác khô toàn thân bốc cháy chạy ra.

Chương 149

Khi trận động đất xảy ra, cái đỉnh lớn trong điện đã đổ xuống đất, chất lỏng và thi thể bên trong đều đổ ra, chảy lênh láng khắp nơi.

Sau đó xảy ra thi biến, những cương thi đó cũng đều bị Lý Sinh chém giết.

Nhưng mặt đất không có ai dọn dẹp.

Những chất lỏng đó thực tế là một loại dầu nóng đặc biệt, vốn dùng để hầm nấu thi thể.

Lúc này, dầu nóng trên mặt đất lập tức bị ngọn lửa trên người xác khô châm cháy.

Trong chốc lát "hống" một tiếng, lửa lớn bùng cháy dữ dội.

Gần như trong nháy mắt, đại điện đã biến thành biển lửa.

Cung điện trên mây chủ yếu là kết cấu gỗ và gạch ngói, xây dựng đã lâu, vô cùng khô ráo.

Trong một khoảng thời gian ngắn, gỗ trong điện đã bị nung nóng đến kêu "tí tách".

Xem ra, Thiên Cung sắp trở thành Hỏa Cung rồi.

Sóng lửa ngập trời, ập vào mặt.

Mọi người vội vàng chạy ra ngoài đại điện, nhìn ngọn lửa phía sau, e rằng không ai có thể ngăn cản được nữa.

Tòa cung điện trên mây này, sắp hóa thành tro bụi trong ngọn lửa dữ dội sao?

"Chết tiệt rồi, lửa lớn như vậy, chúng ta tìm quan tài của Hiến Vương thế nào đây?" Nhìn ngọn lửa hừng hực trước mắt, Bàn Tử

không khỏi lo lắng.

Ngọn lửa ngày càng lớn, nếu không thể dập tắt ngay lập tức, họ buộc phải rút lui.

Quan tài của Hiến Vương, Mộc Trần Châu, e rằng đều không thể quan tâm được nữa.

Dù sao thì, không ai có thể đi vào biển lửa được.

Nhưng mà, Lý Sinh vẫn điềm tĩnh như không.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên đưa tay chỉ lên trời: "Mau nhìn đám mây kia, thật kỳ lạ." Mọi người vội vàng nhìn lên.

Chỉ thấy trên vòm trời, có một dải mây dày đặc, tựa như một sợi dây đen treo ngang trời, rủ xuống.

Trên bầu trời, đột nhiên có mưa lớn trút xuống.

Mưa to đến đáng sợ.

Rất nhanh, ngọn lửa hừng hực vừa rồi đã bị mưa lớn dập tắt.

Bàn Tử lập tức thở phào một hơi thật dài: "Xem ra ông trời cũng muốn để tôi đi mở quan tài của lão tổng tử Hiến Vương, nên mới giáng một trận mưa này." Hồ Ba Y nhìn sắc trời: "Hiến Vương đã thay đổi cấu trúc địa mạch, địa khí ảnh hưởng đến khí hậu, Thủy Long Vựng này, e rằng hơn hai nghìn năm nay chưa hề có mưa.

Chúng ta đã phá hoại cấu trúc mà Hiến Vương bày ra, địa khí được giải phóng, nên mới có trận mưa lớn này.

Tuy dập tắt được ngọn lửa ở đây là chuyện tốt, nhưng e rằng mưa sẽ gây ra biến cố lớn, không chừng, chẳng bao lâu nữa, Trùng Cốc Thiên Cung đều sẽ bị lũ quét nhấn chìm.

Chúng ta phải hành động khẩn trương, tuyệt đối không thể trì hoãn nữa." Dương Tuyết Lệ nghe vậy, cũng gật đầu.

Trước đó xảy ra động đất, tiếp đó là hỏa hoạn, bây giờ lại là mưa lớn.

Thật sự không bình thường.

Nơi này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá hủy trong một trận tai nạn bất ngờ.

"Chỉ là quan tài của Hiến Vương, rốt cuộc ở đâu, chúng ta vừa rồi đã tìm kiếm một lượt, căn bản không có một chút manh mối nào." Lời này vừa thốt ra, Hồ Ba Y lập tức sững sờ.

Anh tự nhận thủ đoạn phân kim định huyệt của mình không tồi, nhưng trong mộ Hiến Vương, lại luôn cảm thấy hoàn toàn không dùng được.

Bố cục của mộ Hiến Vương, mặc dù hợp với phong thủy, nhưng lại khắp nơi toát ra một luồng tà khí.

Có rất nhiều bố cục khiến người ta khó hiểu.

Ví dụ như, quan tài của Hiến Vương rốt cuộc ở đâu, ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Đúng lúc này, Lý Sinh bên cạnh lên tiếng: "Chúng ta không cần đi tìm nữa, trong cung điện trên mây, căn bản không có quan tài của Hiến Vương." Lời này vừa thốt ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Không có quan tài của Hiến Vương, vậy thì Mộc Trần Châu mà họ cần tìm chẳng phải cũng không có tung tích rồi sao?

Nhưng giọng nói của Lý Sinh, rất nhanh lại vang lên lần nữa: "Lối vào của mộ Hiến Vương, không phải ở cung điện trên mây, mà ở dưới nước." Lý Sinh chỉ vào móng rồng khổng lồ đang ẩn hiện dưới mặt hồ: "Lối vào của mộ Hiến Vương ở đó." Nghe Lý Sinh nói vậy, mọi người đều kinh hãi.

Vạn lần cũng không ngờ, lối vào của mộ Hiến Vương lại được xây dưới nước.

Nhưng đã là lời Lý Sinh nói, chắc chắn không thể sai được.

Mọi người lập tức bắt đầu chuẩn bị lặn.

Trung tâm của móng rồng là một xoáy nước, nước trong hồ đang chảy ra từ đó.

Càng đến gần xoáy nước, lực hút càng lớn, hơi bất cẩn một chút là sẽ bị hút vào trong.

Mọi người không dám sơ suất, ngay lập tức dùng dây thừng một đầu buộc vào cọc đá bên bờ, đầu kia buộc vào người.

Sau đó mới mặc đồ lặn, bật đèn pin trên đầu, đeo bình dưỡng khí, lặn về phía vị trí của móng rồng.

Chương 150

Rất nhanh, họ đã thấy được một lối đi dưới nước.

Hai bên lối đi là những binh lính, xe ngựa được tạc bằng đá, sống động như thật, vô cùng tinh xảo, phảng phất như vẫn đang bảo vệ lăng mộ.

Men theo lối đi về phía trước, phía trước là một hàng bậc thang đá đi lên.

Men theo bậc thang đi lên, rất nhanh, mọi người đều đã trồi lên khỏi mặt nước.

Phía trên vẫn là một lối đi, không có cửa lớn.

Nơi này, mới là lối vào thực sự của mộ Hiến Vương.

Hiến Vương vẫn luôn mê tín thuật trường sinh, cũng vô cùng tin tưởng rằng sau khi chết nhất định sẽ phi thăng lên tiên giới, tự nhiên cũng không cho rằng có người có thể vào được đây, nên ngay cả cửa mộ cũng không thiết kế.

Nhưng mà, nhìn bố trí bên ngoài Trùng Cốc, căn bản không có ai có thể dễ dàng đi vào đây.

Sự tự tin của Hiến Vương, thực tế chẳng qua cũng chỉ là một kiểu tự lừa dối mình mà thôi.

Vừa vào đây, tiếng nữ quỷ cười lạnh không ngớt bên tai đột nhiên biến mất.

Mọi người lập tức cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Thực sự tiếng của nữ quỷ đó quá rợn người.

Âm thanh nhỏ, không giống như tiếng trống trước đó làm chấn

động tai.

Nhưng chính tiếng cười nhỏ này, ngược lại càng khiến người ta cảm thấy một trận rợn tóc gáy.

Phảng phất như con nữ quỷ đó vẫn luôn bám bên tai, nhưng lại không phát hiện được, cũng không xua đuổi được.

"Lý ca, tiếng cười của nữ quỷ đó, rốt cuộc là chuyện gì?" Đến đây, Đại Kim Nha không nhịn được hỏi.

Trước đó ở cung điện trên mây, Đại Kim Nha đã sớm muốn hỏi.

Nhưng lại luôn cảm thấy nữ quỷ đang bám bên tai mình.

Lúc đó mà hỏi câu này, giống như đang hỏi chính con nữ quỷ vậy.

Không chỉ Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, Bàn Tử, thậm chí cả Dương Tuyết Lệ, cũng đã sớm muốn hỏi.

Chỉ có điều Lý Sinh luôn không có ý định nói.

Họ cảm thấy có thể có điều gì đó không tiện, nên mới cố gắng nhịn không hỏi.

Nhìn ánh mắt vô cùng tò mò của mọi người, Lý Sinh rõ ràng, nếu không nói nữa, e rằng trong lòng mọi người sẽ càng thêm rợn tóc gáy.

Trong mắt họ, Lý Sinh giống như thần, không gì không thể, không gì không biết.

"Tôi cũng không chắc chắn, chỉ có thể là một suy đoán." Lý Sinh trầm giọng nói.

Mọi người đều gật đầu.

Chuyện như thế này, ai có thể khẳng định được chứ?

"Lý ca, anh cứ nói thẳng đi, dù đúng hay không, chúng ta cùng nhau bàn bạc." Bây giờ cuối cùng cũng đã đến cửa mộ Hiến Vương

thực sự, nếu không làm rõ vấn đề này, trong lòng luôn có một tảng đá lớn đè nặng, đối với tâm thái và hành động sau khi vào mộ, chắc chắn cũng sẽ có ảnh hưởng.

"Khi còn ở Long Lĩnh Mê Quật, tôi đã từng nói, vạn vật hữu linh, tôi cũng đã từng trải qua, gặp phải u linh trủng thời Tây Chu.

Thủy Long Vựng này, đã tiêu tốn vô số nhân lực, vật lực, tài lực, ngưng tụ mồ hôi và tâm huyết của hàng chục vạn người, cũng là kết tinh của trí tuệ.

Nếu chúng ta xem cung điện trên mây là một vật, vậy thì, nó tuyệt đối xứng đáng được gọi là thần vật đoạt tạo hóa chi thần tú.

Một thần vật như vậy, trải qua hai nghìn năm tuế nguyệt, từ đó sinh ra thứ tương tự như linh hồn, cũng không có gì là lạ.

Nếu tôi không đoán sai, trong cung điện trên mây, tiếng cười nữ quỷ vẫn luôn âm hồn không tan, hẳn là linh hồn của cung điện trên mây." Lý Sinh nói ra suy đoán trong lòng mình.

Nếu có nữ quỷ khác, một khi đến gần, với huyết mạch của Lý Sinh nhất định sẽ sinh ra cảm ứng, có chút phát giác.

Huống chi, anh đã dùng Hắc Thần Đao thử mấy lần, cũng không hề chạm phải âm hồn quỷ vật nào.

Tuy nhiên, tiếng cười của nữ quỷ đó lại vang vọng bên tai, phảng phất như đang bám trên cơ thể anh.

Nếu nữ quỷ là linh hồn của cung điện trên mây, vậy thì mọi chuyện đều trở nên vô cùng hợp lý.

Là linh hồn của thiên cung, chỉ cần ở trong thiên cung, nữ quỷ tự nhiên là ở khắp mọi nơi.

Nghe Lý Sinh nói một hồi, mọi người lập tức đều trợn tròn mắt.

Đại Kim Nha lại đột nhiên lên tiếng: "Lý ca, cung điện trên mây đó, xây dựng giống như cung điện của thần tiên, đặc biệt là cây cầu hồng kia, quả thật là khéo léo đoạt thiên công, chưa từng nghe thấy, một cung điện tuyệt mỹ như vậy, linh hồn sinh ra, sao lại là một nữ quỷ rợn người như thế?" Nghe lời này, Lý Sinh chưa kịp mở miệng, Bàn Tử đã chen vào: "Cung điện trên mây, chẳng qua chỉ là bề ngoài trông tráng lệ mà thôi.

Thực tế, đó là một nơi âm u đáng sợ, với thi thể bị hầm trong đỉnh đồng, với xác khô trong địa cung.

Giống như mở quan tài ra thấy bên trong có một cô gái xinh đẹp, đó tuyệt đối là yêu vật ngàn năm tuổi, chẳng lẽ ông nghĩ có thần tiên tỷ tỷ từ trong quan tài bò ra hay sao?" Đại Kim Nha sững người, sau đó cười khổ gật đầu: "Tôi chỉ cảm thấy một nơi đẹp như vậy, lại sinh ra quỷ dị âm u như thế, cảm thấy quá đáng tiếc." Dương Tuyết Lệ đột nhiên nói: "Bây giờ cung điện trên mây đã bị lửa lớn phá hủy, linh hồn của thiên cung, chẳng lẽ sẽ không hận chúng ta sao?" Lý Sinh bật cười một tiếng: "Từ khi chúng ta bắt đầu lấy đồ của cung điện trên mây, đã kết oán với linh hồn thiên cung rồi, cũng không cần quan tâm nó có hận chúng ta hay không." Nói đến đây, Lý Sinh dừng lại một chút: "Nhưng mà, lát nữa khi chúng ta ra khỏi mộ Hiến Vương, nhất định phải tránh xa cung điện trên mây, tôi lo rằng linh hồn thiên cung sẽ phá hủy thiên cung, cùng chúng ta đồng quy vu tận." Bàn Tử lập tức giật nảy mình: "Không thể nào?" Lý Sinh vẻ mặt trịnh trọng: "Rất có khả năng xảy ra, linh hồn thiên cung chắc chắn có thể cảm ứng được sự biến động của địa mạch, biết rằng đại hạn sắp đến, lúc đó tự hủy, cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, thiên cung bị hủy, linh hồn thiên cung cũng sẽ hóa thành u linh, vẫn tồn tại." Sau khi làm rõ lai lịch của nữ quỷ, lòng mọi người cũng đã yên tâm hơn.

Dù sao thì bây giờ đã rời khỏi cung điện trên mây, cũng không cần quan tâm đến linh hồn thiên cung nữa.

Họ nghỉ ngơi một lát ở đây, dưỡng tinh súc duệ, mới men theo lối đi vào bên trong.

Chương 151

Lối đi phía trước có hai hàng võ sĩ bằng đồng.

Những võ sĩ này tay cầm búa rìu của nước Điền cổ, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị uy mãnh.

Họ lặng lẽ đứng trước huyền cung, mở đường hộ vệ cho chủ mộ.

Bàn Tử thấy những võ sĩ bằng đồng này hẳn cũng có giá trị, lập tức lại bắt đầu rục rịch.

"Huyền cung không đơn giản, có thể còn nguy hiểm hơn cung điện trên mây rất nhiều, chúng ta cố gắng đừng động vào đồ vật ở đây." Sở hữu huyết mạch đệ bát phẩm của giọt máu đầu tiên, giác quan thứ sáu của Lý Sinh vô cùng chuẩn xác.

Lúc này trong lòng anh cảm thấy có chút bất an, phảng phất như trong tòa đại mộ trước mắt có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà, đã đến đây rồi, Lý Sinh đương nhiên sẽ không lùi bước.

Địa hình ở đây vô cùng chật hẹp.

Nếu muốn đi sâu vào trong, bắt buộc phải đi qua dưới lưỡi đao búa của những binh lính đồng này.

Lý Sinh đi vào trước.

Vừa đi vào giữa những binh lính, lập tức cảm nhận được một luồng sát khí kỳ lạ, không biết từ đâu đến.

Lý Sinh trong lòng rùng mình, lưỡi đao búa trên đầu dường như sắp rơi xuống.

Nhưng anh vẫn không hề động đậy, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, sải

bước đi qua.

Quả nhiên, không có chuyện gì xảy ra.

“Đi đi, nhớ kỹ, đừng sợ hãi, đừng chạm vào các võ sĩ bằng đồng.” Nghe lời Lý Sinh, những người khác cũng vội vàng đi qua.

Quả nhiên là hữu kinh vô hiểm.

Lần này nhìn lại những võ sĩ bằng đồng này, luôn cảm giác chúng giống như những vật có sinh mệnh, lưỡi đao búa trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Tôi vừa rồi mơ hồ nhìn thấy, có một võ sĩ bằng đồng dường như đã động đậy.” Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

“Tôi cũng thấy thế thì phải.” Bàn Tử vẫn còn sợ hãi.

“Tôi cảm giác mấy vệ sĩ đồng này cứ như người sống vậy.” Một câu nói khiến lòng mọi người đều kinh hãi.

Mộ Hiến Vương quả nhiên không đơn giản, còn chưa thực sự đi vào mà nơi nơi đã toát ra tà khí.

Mấy vệ sĩ bằng đồng xanh trước mắt này rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái.

Vệ sĩ đồng được chế tác tinh xảo, kích thước như người thật, không có dương cương chi khí của võ sĩ bình thường, ngược lại còn mơ hồ mang cảm giác âm u lạnh lẽo.

Rõ ràng có dáng vẻ, mặc trang phục của võ sĩ, nhưng lại không cho người ta cảm giác đó, mà ngược lại càng giống lệ quỷ hơn.

“Chúng ta nên làm rõ xem mấy vệ sĩ đồng này rốt cuộc có vấn đề gì không, nếu không, sau khi vào mộ, đường lui bị cắt đứt thì không phải chuyện đùa đâu.” Hồ Ba Y nói ra nỗi lo trong lòng.

Đúng là một vấn đề.

Nhưng bây giờ lại đứng trước lựa chọn khó khăn.

Nếu đụng vào mấy vệ sĩ đồng này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Có lẽ bản thân chúng không có vấn đề, nhưng kinh động rồi lại sinh ra vấn đề.

Nếu không quan tâm, lại sợ sau này xảy ra biến cố, gây ra chuyện yêu ma gì đó.

Dương Tuyết Lệ đưa ra một cách.

"Tôi nghĩ chúng ta tạm thời đừng quan tâm, đi về phía trước dò đường thêm một chút, sau đó quay lại xem sao." Đây quả là một ý kiến không tồi.

Nếu có thay đổi, lúc quay lại hẳn cũng sẽ quan sát được.

Mọi người liền tiếp tục tiến lên.

Phía trước lại là một đoạn mộ đạo bằng phẳng, hai bên mộ đạo có mấy hang đá, bên trong chứa đầy các loại đồ tùy táng.

Vô số bình gốm tinh xảo, lượng lớn vàng nén, bạc nén, ngọc khí...

Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức sáng mắt lên.

Đối với những thứ này, Lý Sinh cũng không từ chối, nhanh như gió cuốn mây tan, thu hồi toàn bộ cho hệ thống.

Địa khí bên dưới thủy long vựng không thể trấn áp được nữa, một khi bùng phát, tất cả đều sẽ bị hủy diệt, có thể mang ra ngoài một ít bảo vật cũng là cứu vớt văn vật cho quốc gia.

Đi tiếp về phía trước, xuất hiện ba cây cầu đá bạch ngọc nối liền nhau, trên cầu điêu khắc rồng phượng, tinh mỹ tuyệt luân.

Trong rãnh sâu dưới cầu là dòng nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy chảy, giống như một vũng nước tù.

Đây chính là cái gọi là Cầu Tam Thế, tương truyền người sau khi chết hóa tiên lên trời, phải bước qua Cầu Tam Thế trước để thoát khỏi những ràng buộc trần tục.

Sau đó mới có thể thoát thai hoán cốt, làm một vị thần tiên tiêu dao.

Xem ra lão già Hiến Vương này thật sự muốn thành tiên, quy cách xây mộ hoàn toàn phỏng theo cách đó.

Qua Cầu Tam Thế liền thấy một nơi để mộ chủ yên nghỉ là âm cung, bức tường vây màu trắng tuyết vô cùng nổi bật trong bóng tối.

Chương 152

Dưới tường vây có một cửa động, nhưng cửa lại đang đóng.

Thông thường, sau cánh cửa chắc chắn là mộ thất đặt quan quách, mười phần thì có đến bảy tám phần là nơi chôn cất của Hiến Vương.

Cả đoạn đường đi vô cùng thuận lợi, không gặp bất cứ khó khăn trở ngại nào, ngược lại khiến mọi người đều cảm thấy có chút bất ngờ.

"Được rồi, chúng ta quay lại xem sao." Hồ Ba Y lên tiếng.

Đã đến nơi này rồi, phải xem mấy vệ sĩ đồng đó rốt cuộc có vấn đề gì không.

Nếu có vấn đề thì cũng nên giải quyết trước.

Tránh cho việc vào mộ thất, sau khi mở quan tài, bên trong lại xuất hiện thứ gì đó không hay, rồi bị kẹp giữa chúng và đám vệ sĩ đồng bên ngoài, lúc đó thì đại sự bất diệu.

Hơn nữa, lão già Hiến Vương đã tốn công sức lớn như vậy để xây một thủy long vựng để chôn cất.

Thăng tiên là không thể nào.

Làm gì có chuyện xây một cái mộ là có thể thăng tiên?

Hiến Vương đúng là nghĩ viển vông.

Lý Sinh ngược lại lo lắng, thi thể của Hiến Vương không chừng đã hấp thụ quá nhiều địa khí và oán khí, lại được bảo quản không hề mục rữa, có lẽ sớm đã biến thành một con đại tống tử.

Nếu thật sự như vậy, Hiến Vương chắc chắn sẽ là một con đại tống tử vô cùng lợi hại.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Lý Sinh, có lẽ mang một chút ý vị "nguyền rủa".

Hiến Vương tàn bạo như vậy, không chỉ dùng hơn vạn phụ nữ mang thai mười tháng để làm đằng dẫn, lại còn nướng hai vạn người sống thành thi thể khô, giam cầm linh hồn họ.

Sự tàn bạo này, quả thực xưa nay chưa từng có, trước không ai sau không ai, nghe mà rợn người.

Người như vậy, nếu sau khi chết cũng biến thành cương thi, trở thành một con đại tống tử, đó mới gọi là nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

Có lẽ đây chỉ là "lời nguyền" trong tiềm thức của Lý Sinh, nhưng ai biết được nó sẽ không xảy ra chứ?

Bất kể thế nào, mở quan quách của Hiến Vương chắc chắn là một việc cực kỳ nguy hiểm, nên phải loại bỏ những nguy hiểm tiềm ẩn bên ngoài trước.

Nghe lời Hồ Ba Y, Lý Sinh nhìn âm cung trước mắt.

"Tôi ở đây trông chừng, bốn người các anh quay lại, nhớ kỹ, nếu phát hiện có vấn đề, cố gắng đừng kinh động đám vệ sĩ đồng, trực tiếp lui về." Trong địa cung, chia nhau ra thực ra là một điều đại kỵ.

Nhưng Lý Sinh nghệ cao gan lớn, đối với việc này cũng không sợ.

Cùng một con đường mộ đạo, khoảng cách không xa, lúc đi qua cũng không có gì bất thường, hẳn là không có vấn đề lớn.

Nhưng anh không chắc bên trong âm cung có biến cố gì không, nên mới quyết định ở lại đây canh chừng.

Nếu trong âm cung thật sự có thứ gì đó không ổn, thấy chỉ có một mình anh ở đây, đa phần sẽ cho rằng có cơ hội, Lý Sinh vừa hay nhân

cơ hội giải quyết nó.

Đây cũng là một "cạm bẫy" mà Lý Sinh cố ý giăng ra.

Còn về việc Hồ Ba Y và những người khác quay lại xem đám vệ sĩ đồng, hẳn là không có nguy hiểm.

Dù sao, nếu những vệ sĩ đồng đó thật sự có vấn đề và muốn ra tay, thì lúc họ đi qua dưới lưỡi đao búa của chúng lúc trước chính là cơ hội tốt nhất.

Hoặc là, cho dù đám vệ sĩ đồng thật sự có vấn đề, cũng có thể cần một điều kiện kích hoạt nào đó.

Quay lại xem, chủ yếu là xem tư thế của đám vệ sĩ đồng có thay đổi không, từ đó phán đoán xem có vấn đề hay không.

Thậm chí không cần đến quá gần chúng, hệ số nguy hiểm hẳn là rất thấp.

Nghe lời Lý Sinh, bốn người liền một lần nữa bước qua Cầu Tam Thế, đi ngược trở lại.

Lý Sinh thì ngồi ngay ngắn trước cửa động âm cung.

Không đốt nến, cũng không bật đèn.

Sau khi Hồ Ba Y và những người khác rời đi, bóng dáng Lý Sinh liền hòa vào trong bóng tối.

Đột nhiên, bên trong tường vây truyền đến tiếng sột soạt.

Dường như có chuột đang gặm thứ gì đó.

Nhưng Lý Sinh biết rõ, mộ Hiến Vương ngay cả côn trùng kiến cũng được dọn dẹp sạch sẽ, tuyệt đối không thể có chuột.

Tuy nhiên, âm thanh vẫn cứ truyền đến.

Lý Sinh im lặng lắng nghe, ngay cả cử động cũng không.

Đúng lúc này, bên trong âm cung lại vang lên tiếng thở nặng nề, mơ hồ có tiếng phụ nữ khẽ rên rỉ.

Phảng phất như trong âm cung đang diễn ra chuyện âm dương giao thái.

Âm thanh triền miên, len lỏi vào tai.

"Âm cung của Hiến Vương quả nhiên tà môn." Xem ra "cạm bẫy" mình giăng ra thật sự có tác dụng, cũng đã dò ra được tình hình bên trong âm cung.

Lý Sinh đang thầm suy nghĩ, đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Chương 153

Tiếng hét thê lương vô cùng, giống như tiếng của nữ quỷ.

Nhưng lần này, lại không phải truyền ra từ trong âm cung, mà là từ đầu bên kia của mộ đạo.

Sắc mặt Lý Sinh lập tức đại biến.

Tiếng hét của nữ quỷ này cho anh cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như giọng của Bàn Tử?

Nhưng giọng của Bàn Tử sao lại giống nữ quỷ như vậy?

Chỗ vệ sĩ đồng xảy ra chuyện rồi sao?

Lý Sinh không còn quan tâm được trong âm cung có cái gì nữa, vội vàng bước qua ba cây cầu đá, lao về phía trước mộ đạo.

Vừa đi, Lý Sinh lập tức cảm thấy bên cạnh có những trận gió âm thổi qua, dường như có thứ gì đó không hay đang lượn lờ xung quanh.

Lúc nãy đi qua đây, nơi này giống như một con đường lớn đầy nắng, không có chút gì không ổn.

Lúc này rời đi, lại phảng phất biến thành con đường không lối về dẫn đến cửu u địa phủ.

Xung quanh dâng lên sương mù dày đặc, giống như quỷ vụ.

Sương mù che khuất mọi thứ xung quanh, mặc dù mắt của Lý Sinh có thể nhìn trong bóng tối, nhưng lại không thể nhìn xuyên qua sương mù.

Tiếng hét giống như nữ quỷ của Bàn Tử vẫn không ngừng vang lên.

Lý Sinh cũng không quản được nhiều như vậy, vội vàng tăng tốc,

lao về phía trước.

Theo lý mà nói, với tốc độ của anh, một khoảng cách ngắn như vậy chỉ trong nháy mắt là đến.

Tuy nhiên, lại không phải vậy.

Con đường này phẳng phất như bị kéo dài vô hạn.

Dù đi thế nào cũng không bao giờ đến được điểm cuối.

Rõ ràng giọng của Bàn Tử ở không xa, nhưng dù đi thế nào cũng không thể đến được.

Phải biết rằng, ở giữa không hề có thứ gì cản trở, đây là một con đường lớn vô cùng bằng phẳng.

Lý Sinh không khỏi nhíu mày.

Anh có《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, tự nhiên có thể nhìn ra những biến hóa vi diệu trong đó.

Vấn đề thực sự chính là ở trên Cầu Tam Thế.

Cầu Tam Thế chỉ cho phép tiến, không cho phép ra.

Bất kỳ ai chỉ cần bước qua Cầu Tam Thế, lúc quay trở lại sẽ bị lạc trên con đường vốn bằng phẳng không trở ngại.

Nhưng, hình như cũng có chút không đúng.

Dù sao thì, Hồ Ba Y và bốn người khác vừa mới qua cầu quay lại, hẳn là không xảy ra biến hóa này.

Nếu không, bốn người vừa qua Cầu Tam Thế sẽ lập tức rơi vào khốn cảnh, không thể nào bây giờ mới phát ra âm thanh.

Bố trí ở đây vô cùng tinh diệu, Cầu Tam Thế nối liền với địa khí, hình thành một thứ giống như cơ quan.

Lý Sinh trước đó đi qua từng rất cẩn thận quan sát, xem có cơ

quan cạm bẫy tên ngầm ẩn giấu nào không.

Tuy nhiên, lúc đó không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Bây giờ nhìn lại mới hiểu ra bố trí của Hiến Vương.

Ở đây quả thực không bố trí những cơ quan cạm bẫy thông thường.

Nơi này thực tế là một trận pháp tương tự như thang huyền hồn.

Lúc vào thì bình thường, lúc quay lại liền rơi vào trong trận pháp.

Khác với những bậc thầy cơ quan thông thường, Hiến Vương đã đặt việc khởi động trận pháp lên trên âm hồn chi khí.

Phía trước âm cung âm khí nặng, hẳn là do Hiến Vương cố ý bố trí.

Một khi có người sống tiến vào nơi đó, dương khí trên người sẽ thay đổi âm khí ở đó.

Sự thay đổi này rất vi diệu, người bình thường căn bản không nhìn ra được.

Sự thay đổi của âm khí sẽ thay đổi địa khí bên dưới, hình thành hiệu ứng tương tự như domino.

Khi người sống vào mộ, sau khi đi qua Cầu Tam Thế rời khỏi nơi đó, dương khí của người biến mất, âm khí bổ sung lại, địa khí vì thế mà thay đổi.

Thế là, trận pháp được khởi động.

Người quay lại sẽ bị nhốt trong trận pháp, lạc lối trong đó, không bao giờ thoát ra được, cho đến khi kiệt sức chết khát, chết đói.

Hồ Ba Y và những người khác có thể thuận lợi đi về, là vì Lý Sinh vẫn luôn ở trước cửa âm cung không rời đi.

Có người ở đó, có dương khí.

Chương 154

Dương khí chưa tan, nên trận pháp không khởi động.

Hồ Ba Y cũng thuận lợi đi qua.

Trong đầu Lý Sinh, vô số ý niệm lóe lên.

Anh nhanh chóng đoán ra được bảy tám phần nguyên do trong đó.

Không ngờ Hiến Vương ngoài việc thích bỡn cợt, còn tinh thông trận pháp.

Nhưng mà, kiến trúc như thủy long vựng, nếu không phải thiên tài cũng căn bản không thể nghĩ ra được.

Từ điểm này mà xem, Hiến Vương thậm chí có thể được coi là một cao nhân tài hoa xuất chúng, trí tuệ siêu quần.

Chỉ tiếc là, sự thông minh tài trí của y không được dùng vào việc trị quốc, tạo phúc cho bá tánh, mà lại toàn bộ hao tổn vào việc xây mộ.

Lại không khỏi khiến người ta thở dài tiếc nuối.

Nhưng mà, hiểu rõ bố trí của Hiến Vương là một chuyện.

Muốn thoát ra lại là một chuyện khác.

Lý Sinh có《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, là do hệ thống truyền vào, kiến thức tự nhiên không có bất kỳ điểm mù nào, không có bất kỳ một điểm kiến thức nào chưa nắm vững.

Trận pháp trước mắt tuy cao minh, nhưng không thể nhốt được anh.

Tuy nhiên, hiện tại đã rơi vào trong trận, muốn suy ra những bố trí tinh diệu của trận pháp, phá giải để ra ngoài lại cần thời gian.

Nhưng thứ Lý Sinh thiếu nhất hiện giờ chính là thời gian.

Từ giọng của Bàn Tử mà xem, bốn người tuyệt đối đã gặp phải rắc rối lớn.

"Hí..." Giọng của Bàn Tử lại vang lên.

Âm thanh âm lãnh vô cùng, thê thảm vạn phần, nghe qua có một cảm giác khiến người ta như rơi xuống sông băng cửu u.

Ngay sau đó, lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Tiếng hét kinh hãi của Dương Tuyết Lệ, tiếng la của Hồ Ba Y, và tiếng "cứu mạng" kinh hoàng của Đại Kim Nha.

Thời gian đang trôi qua từng phút từng giây, không thể kéo dài thêm nữa.

Kéo dài thêm một chốc nữa, e rằng bốn người họ đều sẽ biến thành oan hồn lệ quỷ.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lóe lên.

Trong chốc lát, anh đã hạ quyết tâm.

Bạo lực phá giải.

Lấy lực phá pháp.

Bất kể trận pháp như thế nào, ta tự một đao phá nó.

Vốn dĩ Lý Sinh không muốn dùng phương pháp này, vì không biết làm như vậy sẽ lại dẫn đến những biến hóa mới nào.

Nhưng bây giờ tình hình khẩn cấp, không thể quan tâm được nữa.

Muốn lấy lực phá pháp, cũng không phải ai cũng làm được.

Nếu không, trận pháp này của Hiến Vương cũng không có giá trị tồn tại.

Điều kiện tiên quyết để lấy lực phá pháp là trước tiên cần có đủ

sức mạnh.

Thứ hai, muốn lấy lực phá pháp, phải có sự hiểu biết sâu sắc về trận pháp, có thể tìm đúng nơi để phát lực.

Nếu không, cho dù có "lực" lớn nhất, ngay cả mục tiêu ở đâu cũng không tìm được thì cũng vô ích.

Lý Sinh đương nhiên có năng lực này.

Chỉ trong một lát, anh đã tìm ra ba tiết điểm, trên các tiết điểm có bố trí những khối đá đặc thù.

Những khối đá này không hề lộ ra trên mặt đất, giống như những viên gạch lát nền thông thường, được lát ngay ngắn dưới đất.

Nếu không phải Lý Sinh tinh thông trận pháp, sức suy diễn kinh người, người bình thường căn bản không thể tìm ra được.

Sau khi tìm được tiết điểm, Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh liền vung ra.

Trong sát na, khối đá dưới Hắc Thần Đao bị chém thành hai mảnh, lập tức mất đi tác dụng dẫn động trận pháp.

Mặt đất trong mộ đột nhiên rung chuyển, phảng phất như xảy ra động đất.

Những tiết điểm này nối liền với địa khí bên dưới, sau khi bị phá hủy sẽ ảnh hưởng đến địa mạch ở đây.

Từ đó gây ra chấn động lớn.

Nhưng lúc này, Lý Sinh không quan tâm được nữa.

Hiến Vương hẳn sẽ không tự hủy mộ của mình.

Chương 155

Vì vậy, động vào những tiết điểm này, về cơ bản là an toàn.

Nhưng nếu vì thế mà dẫn đến biến cố, đó không phải là vấn đề cần xem xét bây giờ.

Cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Trong tay Lý Sinh, đao quang của Hắc Thần Đao không ngừng lóe lên.

Rất nhanh, mấy tiết điểm trong trận đều bị hủy diệt dưới Hắc Thần Đao.

Sương mù dày đặc vốn bao trùm đã tan biến.

Cảnh sắc trước mắt Lý Sinh lập tức thay đổi.

Anh vội vàng cất bước, lao về phía chỗ đám vệ sĩ đồng.

"Hí..." Tiếng hét của Bàn Tử lại vang lên.

Không còn sự phong tỏa của trận pháp, tốc độ của Lý Sinh bùng nổ toàn diện, trong nháy mắt đã lao trở lại nơi có đám vệ sĩ đồng.

Hiện ra trước mắt Lý Sinh, là một con lệ quỷ thè lưỡi rất dài, đầu bù tóc rối.

Trông giống như quỷ treo cổ?

Tuy nhiên, cảm giác này chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc.

Giây tiếp theo, trên mặt Lý Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Con "lệ quỷ" trước mắt không phải ai khác, chính là Bàn Tử. * Sau khi Hồ Ba Y và bốn người tách khỏi Lý Sinh, họ liền một lần nữa

bước qua Cầu Tam Thế, men theo mộ đạo, đi trở lại nơi có đám vệ sĩ đồng.

Cả đoạn đường đi bình thường, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Đại Kim Nha thở phào một hơi.

Lý Sinh không ở bên cạnh, ông ta luôn cảm thấy bất an.

"Xem ra hẳn là không có vấn đề gì, nếu không thì đường chúng ta quay lại cũng sẽ không yên tĩnh như vậy." Hồ Ba Y khẽ lắc đầu.

"Phải nhìn thấy mấy vệ sĩ đồng đó mới biết được." Nói rồi, anh làm một động tác im lặng.

Đại Kim Nha hiểu ý, lập tức không nói nữa.

Rất nhanh, mấy người lại trở lại nơi có đám vệ sĩ đồng.

Nơi đây vẫn một mảnh tĩnh lặng.

Đám vệ sĩ đồng vẫn giơ cao đao búa, yên lặng đứng đó, phảng phất như vĩnh hằng không đổi.

Bàn Tử nhìn một lúc, liền nhỏ giọng nói.

"Được rồi, bây giờ an toàn rồi, chỉ là mấy bức tượng đồng đúc thôi mà, chúng ta quá đa nghi rồi, lo lắng suông một phen." Thấy không có gì bất thường, sắc mặt Hồ Ba Y cũng trở nên nhẹ nhõm.

"Hẳn là không có vấn đề gì, nhưng cẩn tắc vô ưu, cẩn thận một chút cũng không sai." Không ngờ, đúng lúc này, sắc mặt Dương Tuyết Lệ lại đột nhiên thay đổi.

"Không đúng, nhìn kỹ lại xem, tư thế của những vệ sĩ đồng này có chút khác so với lúc chúng ta mới vào." Nghe lời Dương Tuyết Lệ, lòng mấy người kinh hãi, vội vàng nhìn theo.

Nhưng nhìn trái nhìn phải, cũng không phát hiện ra điểm khác biệt.

Dương Tuyết Lệ thấy họ không phát hiện ra, đành phải lên tiếng chỉ ra.

"Lúc chúng ta mới vào, tư thế cầm đao búa của những vệ sĩ đồng này là tay trái ở trên, tay phải ở dưới, bây giờ tư thế cầm đao búa lại là tay phải ở trên, tay trái ở dưới." Sự thay đổi này rất vi diệu, người bình thường sẽ không chú ý.

Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, mấy người còn lại nhìn kỹ lại, hình như đúng là như vậy.

"Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, quả thực là vậy, tay cầm đao búa đã thay đổi." Đại Kim Nha vỗ đầu mình.

Lúc đi qua dưới lưỡi đao búa, trong lòng vô cùng căng thẳng, không ngừng quan sát đám vệ sĩ đồng, nhìn rất rõ.

Tay cầm đao búa của đám vệ sĩ đồng thật sự đã thay đổi.

Lần này, lòng mọi người đều treo lên.

Chỉ là những bức tượng đồng thôi mà, sao có thể cử động được chứ?

Ánh mắt Hồ Ba Y lóe lên, trầm giọng nói.

"Chúng ta đừng kinh động chúng, quay lại gọi Lý ca đến." Bây giờ họ đang chia làm hai ngả, nếu xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ thêm phiền phức.

Lần này chỉ là lén quay lại quan sát, xem có vấn đề gì không.

Bây giờ đã quan sát xác nhận rồi, đương nhiên phải hợp lại với nhau trước.

Hồ Ba Y nghĩ vậy, liền quay người định rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên, bên tai nghe thấy tiếng "chậc" một tiếng.

Chương 156

Hồ Ba Y quay người nhìn lại, chỉ thấy Đại Kim Nha bên cạnh mặt mày kinh hãi, ngồi bệt trên đất, ánh mắt đầy sợ hãi, cơ thể cũng run lẩy bẩy.

Hồ Ba Y lập tức kinh ngạc.

Lòng dũng cảm của Đại Kim Nha vốn không lớn.

Nhưng từ khi tiến vào Trùng Cốc, trải qua nhiều chuyện như vậy, thực lực của Đại Kim Nha cũng đã tăng lên không ít.

Ông ta hiện tại có thể được coi là một cao thủ đúng nghĩa.

Thân thủ tốt, lòng dũng cảm cũng lớn hơn nhiều, sao bây giờ đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?

Hồ Ba Y vội vàng nhìn theo ánh mắt của Đại Kim Nha, một cái liền thấy Bàn Tử ở không xa phía sau.

Trong khoảnh khắc, cả người Hồ Ba Y đờ ra, trên mặt càng hiện lên vẻ kinh ngạc và sợ hãi tột độ.

Nếu không phải Hồ Ba Y quá quen thuộc với Bàn Tử, đổi lại là một người lạ, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Bàn Tử, chắc chắn sẽ cho rằng Bàn Tử là một con lệ quỷ, tuyệt đối không phải người.

Bộ dạng của cậu ta thực sự quá đáng sợ.

Lưỡi thè ra rất dài, vượt quá giới hạn mà người bình thường có thể thè ra.

Chiếc lưỡi dài ngoằng trên miệng, trông vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là trên chiếc lưỡi đó, dường như mọc ra một con mắt.

Con mắt âm u lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm họ, nhãn cầu còn

không ngừng chuyển động.

Bộ dạng đó, muốn đáng sợ bao nhiêu có đáng sợ bấy nhiêu.

Trong khoảnh khắc, Hồ Ba Y chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng, gần như theo bản năng muốn chĩa khẩu súng săn trong tay vào Bàn Tử.

"Ngươi... là ai?" Hồ Ba Y cố nén sự kinh hãi trong lòng, nghiêm giọng hỏi.

Bên cạnh, Dương Tuyết Lệ tay trái cầm súng săn, đặt lên vai, nhắm vào Bàn Tử, tay phải lại nắm chặt con dao găm bên hông.

Bàn Tử bị lệ quỷ nhập sao?

Hay là, Bàn Tử đã biến thành lệ quỷ?

Trong một lúc, Hồ Ba Y có chút luống cuống tay chân.

Anh và Bàn Tử quen biết nhiều năm, tình cảm vô cùng sâu đậm, lúc này thấy Bàn Tử bộ dạng này, lập tức lòng rối như tơ vò, vừa lo lắng bực bội, lại vừa sợ hãi bất an.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

"Hí..." Âm thanh đó tuyệt đối không giống của Bàn Tử.

Là giọng của lệ quỷ, một con nữ quỷ.

Nhưng oái oăm thay, trong đó lại xen lẫn giọng điệu quen thuộc thường ngày của Bàn Tử.

Lọt vào tai những người đã nghe quen, càng khiến người ta cảm thấy căng thẳng và kinh hoàng.

Cùng lúc đó, trong mắt Bàn Tử cũng hiện ra ngọn lửa xanh u ám, không còn giống mắt của con người.

Hai tay cậu ta giơ lên, năm ngón tay xòe ra, tựa như vuốt quỷ, muốn lao về phía họ.

Dương Tuyết Lệ theo bản năng định bóp cò, nhưng lại bị Hồ Ba Y bên cạnh đưa tay cản lại.

"Anh làm gì vậy?

Bàn Tử biến thành lệ quỷ rồi, chúng ta phải giết hắn." Dương Tuyết Lệ lớn tiếng hét.

"Đừng, Bàn Tử bị lệ quỷ nhập rồi, chúng ta xem thêm chút nữa, xem có cách nào đuổi lệ quỷ ra không." Trong lúc nói, Bàn Tử đã lao tới.

Chiếc lưỡi dài không giống của người bình thường thè ra, miệng há to, dường như muốn cắn người.

Hồ Ba Y trong lòng kinh hãi, biết rằng phải lập tức khống chế Bàn Tử, không được có một chút do dự.

Anh lập tức lấy tiến làm lùi, lao về phía trước, một tay đẩy vào vai phải Bàn Tử, tay kia nắm mạnh khớp khuỷu tay của cậu ta, trước tiên hóa giải điểm phát lực của Bàn Tử.

Cùng lúc đó, cơ thể anh theo hai tay tiến lên, tập trung toàn bộ sức mạnh vào vai trái, dùng cả thân mình va mạnh, lập tức quật ngã Bàn Tử xuống đất.

Tuy nhiên, sức mạnh của Bàn Tử lại lớn đến lạ thường, vừa ngã xuống đất liền lập tức phát lực phản kích.

Chiếc lưỡi dài ngoằng quất về phía Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y không muốn chạm vào cái lưỡi quái dị đó, vội vàng nghiêng người né tránh.

Nhân lúc anh lơi tay, Bàn Tử lập tức giãy ra được.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ dùng báng súng săn, mạnh mẽ đập vào đầu Bàn Tử.

Bàn Tử bị một đòn, đột nhiên lại "hí" một tiếng dài, quay người chạy về phía sau.

Đúng lúc này, biến cố lại xảy ra.

Chương 157

Trên mộ đạo phía trước, không hiểu sao lại dâng lên vô số làn khói.

Làn khói quỷ khí âm u, dường như có ác quỷ muốn từ trong đó bước ra.

Lúc này, Hồ Ba Y cũng không quan tâm đến những thứ đó, nhấc chân đuổi theo Bàn Tử.

Anh thực sự không nỡ nhìn Bàn Tử biến thành lệ quỷ.

Nếu thực sự đến bước đường cùng, Hồ Ba Y thà tự tay giết Bàn Tử, cũng không muốn thấy cậu ta biến thành lệ quỷ nửa sống nửa chết.

Điều đó thực sự quá thảm.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên lại hét lên một tiếng.

"Không xong rồi, những vệ sĩ đồng kia...

động rồi." Hồ Ba Y vội vàng quay đầu lại, thì thấy những vệ sĩ đồng vốn đứng ở hai bên mộ đạo, từ đầu đến cuối không hề cử động, đang xách đao búa, từng bước từng bước đi về phía họ.

Lần này, tim Hồ Ba Y lập tức nhảy lên cổ họng.

Vốn chỉ định quan sát rồi lặng lẽ rút lui, nhưng vạn lần không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối như vậy.

Bàn Tử cũng không biết bị làm sao, bị lệ quỷ nhập.

Những vệ sĩ đồng này thật sự "sống" lại.

Thủ đoạn của Hiến Vương, làm sao có thể khiến tượng đồng sống lại được chứ?

Tuy nhiên, sự thật bày ra trước mắt, không thể phủ nhận được.

Hồ Ba Y, Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lệ nhìn nhau, đều thấy sự kinh hoàng sâu sắc trong mắt đối phương.

Mộ Hiến Vương quả nhiên không đơn giản.

Còn chưa thực sự tiến vào, chỉ lượn lờ bên ngoài mộ đạo thôi mà đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy.

Nếu thực sự vào bên trong, mở quan quách của Hiến Vương, không biết sẽ xảy ra chuyện lớn đến mức nào.

Bây giờ cũng không thể nghĩ nhiều được nữa.

Hồ Ba Y quyết đoán ngay lập tức.

"Chạy!" Ba người lập tức quay người, liều mạng chạy về phía sau.

Phía trước khói mù âm u, cho dù có giơ đèn pin cũng không nhìn thấy gì.

Nhưng họ cũng không quan tâm được nữa, chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước.

Dù sao thì, không cần nghĩ cũng biết, những vệ sĩ đồng phía sau chắc chắn vô cùng khó đối phó.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng thân thể bằng đồng xanh kia cũng đủ để dập tắt ý định đối đầu của Hồ Ba Y và những người khác.

Tuy nhiên, vừa chạy, ba người lập tức phát hiện ra điều không ổn.

Đây là một con đường mộ đạo thẳng tắp, không có ngã rẽ nào khác.

Chạy theo mộ đạo, chạy một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy Cầu

Tam Thế phía trước.

Sương mù trong mộ đạo ngày càng dày đặc, quỷ khí âm u, cách gần cũng không nhìn rõ bóng người.

"Hí..." Bên tai lại truyền đến tiếng hét của Bàn Tử, dường như ở không xa, nhưng cũng không tìm được.

Ba người dừng bước.

Đến bây giờ, ai cũng biết tình hình không ổn.

Con đường mộ đạo này họ đã đi qua trước đó.

Khoảng cách đến Cầu Tam Thế không xa.

Với tốc độ chạy vừa rồi, lẽ ra đã phải đến từ lâu, tại sao vẫn không thấy bóng dáng?

"Chúng ta gặp phải quỷ đả tường sao?" Đại Kim Nha kinh nghi bất định.

Hồ Ba Y nhìn xung quanh, khẽ lắc đầu.

"Tôi thấy giống trận pháp cổ đại hơn, Hiến Vương hẳn đã bố trí một đại trận ở đây, chúng ta bị nhốt trong đó rồi." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đại Kim Nha lập tức đại biến.

Lần trước ở Long Lĩnh Mê Quật, bị nhốt trên thang huyền hồn, rất lâu không thoát ra được, Đại Kim Nha đến nay vẫn còn nhớ như in.

Đó cũng là một trận pháp.

Lúc đó nhờ vào sức suy diễn kinh người của Lý Sinh, giải được trận pháp, mới có thể thoát ra khỏi thang huyền hồn.

Nhưng bây giờ, Lý Sinh không có ở đây.

Những vệ sĩ đồng phía sau đang từng bước, từng bước tiến lại gần.

Lần này, họ đã rơi vào bẫy rồi.

Chương 158

Đúng lúc này, bóng dáng Dương Tuyết Lệ đột nhiên nhảy lên, tung một cú đá trên không.

Keng.

Hóa ra có một vệ sĩ đồng, không biết từ lúc nào đã đến phía sau, giơ đao búa lên, chém về phía cô.

May mà Dương Tuyết Lệ phản ứng nhanh nhạy, một cú đá, vệ sĩ đồng lập tức lắc lư đầu, lùi lại hai bước.

Dương Tuyết Lệ chỉ cảm thấy chân mình đau nhói.

Một cú đá này, cô đã dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Phải biết rằng, từ khi được hệ thống cường hóa, lại thêm việc hấp thu mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, thân thủ của Dương Tuyết Lệ so với trước kia đã có một bước nhảy vọt về chất.

Một cú đá này tuy bất ngờ, nhưng vẫn ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh người.

Nếu là người bình thường, chỉ bằng một cú đá, đủ để khiến đối phương gãy cổ.

Nhưng vệ sĩ đồng dường như không hề hấn gì, chỉ lùi lại hai bước, rồi lại bước lên.

"Pằng!" Đại Kim Nha giơ súng săn, bắn một phát vào vệ sĩ đồng.

Tia lửa tóe ra.

Lần này, vệ sĩ đồng ngay cả lùi cũng không lùi, chỉ lắc lư thân thể, rồi lại tiến lên.

Đao búa giơ cao, chém về phía Đại Kim Nha.

Khi đao búa hạ xuống, động tác của vệ sĩ đồng lại đột nhiên tăng tốc, nhanh như sấm sét.

Đại Kim Nha kinh hãi, may mà bây giờ thân thủ đã khác xưa.

Ông ta lập tức né sang một bên, hiểm hóc tránh được một đòn.

Nhân cơ hội đó, Hồ Ba Y mạnh mẽ lao lên, đưa tay nắm lấy tay của vệ sĩ đồng.

Vừa nắm lấy, mới phát hiện sức mạnh của vệ sĩ đồng có đến cả ngàn cân.

Dù Hồ Ba Y dùng sức thế nào cũng không lay động được.

Lần này, lòng Hồ Ba Y kinh hãi vạn phần.

Chuyến đi Trùng Cốc lần này, cơ thể anh đã được cường hóa toàn diện.

Sức mạnh của anh so với trước kia đã lớn hơn vài lần.

Nhưng vạn lần không ngờ sức mạnh của vệ sĩ đồng lại kinh khủng đến vậy.

Gã này, có điểm yếu không?

Đánh thế nào đây?

Phòng ngự không thể phá vỡ, lại thêm sức mạnh vô cùng lớn, ai có thể đối phó được với những vệ sĩ đồng này chứ?

Trong lúc suy nghĩ, Dương Tuyết Lệ đã cầm dao găm, đâm về phía mắt của vệ sĩ đồng.

Có lẽ, đó là điểm yếu duy nhất của vệ sĩ đồng.

Dù sao thì, toàn thân vệ sĩ đồng đều là đồng xanh, chỉ có hai hốc mắt là phát ra ánh sáng xanh lục u ám.

Dương Tuyết Lệ ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, mắt thấy sắp đâm

vào mắt của vệ sĩ đồng.

Nhưng đúng lúc này, đầu của vệ sĩ đồng khẽ lắc.

Keng.

Dao găm chạm vào trán của vệ sĩ đồng, lập tức phát ra tiếng vang giòn tan.

Vệ sĩ đồng đột nhiên phát lực, thân thể vặn một cái, Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ liền bị văng sang hai bên trái phải.

"Bịch" một tiếng, cả hai cùng rơi xuống đất.

Cú ngã không nhẹ, cả hai đều cảm thấy toàn thân đau rát.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tràng tiếng bước chân "cang cang cang".

Mấy chục vệ sĩ đồng đang bước tới.

Trong mắt Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ, lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Một vệ sĩ đồng đã lợi hại như vậy, nếu mấy chục tên cùng xông lên, e rằng họ căn bản không có sức chống cự.

"Hí..." Tiếng hét thê lương của Bàn Tử lại vang lên.

Tim Hồ Ba Y đã chìm xuống đáy vực.

Anh thầm nghĩ, lần này xong rồi, sau khi bị những vệ sĩ đồng quái dị này giết chết, không chừng cũng sẽ giống như Bàn Tử, biến thành một con lệ quỷ.

Nghĩ đến đây, Hồ Ba Y không khỏi cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Chương 159

Trong lúc suy nghĩ, vệ sĩ đồng kia đã bước lớn đến trước mặt anh, giơ cao đao búa trong tay...

Đột nhiên, một tiếng đá vỡ giòn tan vang lên bên tai Hồ Ba Y.

Giây tiếp theo, sương mù bao trùm xung quanh đột nhiên tan đi.

Sự thay đổi đột ngột khiến vệ sĩ đồng đang giơ đao trước mặt, động tác hơi khựng lại.

Hồ Ba Y nhân lúc đối phương sững sờ, một cú lăn người thoát ra.

Bóng dáng Lý Sinh hiện ra từ trong làn khói. * Lý Sinh vừa phá trận, điều đầu tiên nhìn thấy là bộ dạng ma quỷ kinh người của Bàn Tử.

Bộ dạng đó thật sự đáng sợ, ngay cả Lý Sinh cũng cảm thấy kinh hãi.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, anh vội vàng tiến lên, chuẩn bị ra tay khống chế Bàn Tử.

Đúng lúc này, Bàn Tử dường như cũng thấy anh, liền co giò bỏ chạy về phía trước.

Lúc này đại trận đã bị Lý Sinh phá, không còn gì cản được nữa.

Bàn Tử tự nhiên chạy cực nhanh, như một làn khói, trong nháy mắt chỉ còn thấy một bóng lưng xa xa.

Lý Sinh sững sờ, quay đầu lại, liền thấy Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ và Đại Kim Nha đang rơi vào tuyệt cảnh.

Mấy vệ sĩ đồng này thật sự có vấn đề?

Hiến Vương dùng thủ đoạn gì mà khiến chúng có thể cử động

như người sống vậy?

Ý niệm này lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Tình thế bây giờ nguy cấp, trước tiên phải giải quyết nguy cơ trước mắt.

Bóng dáng Lý Sinh đột nhiên lao đi, xông về phía vệ sĩ đồng bên cạnh Hồ Ba Y.

Một bước, hai bước, ba bước...

Khi còn cách vệ sĩ đồng bảy, tám mét, cơ thể Lý Sinh như con mèo, mạnh mẽ co lại về phía sau, hai chân đồng thời phát lực, đột nhiên nhảy lên, Hắc Thần Đao giơ cao.

Một đao thế như sấm sét, với sức mạnh vạn quân, chém thẳng xuống.

Nhanh, thực sự quá nhanh.

Không có bất kỳ kỹ xảo hoa mỹ nào, nhanh đến cực hạn, mạnh đến cực hạn.

Cùng với Hắc Thần Đao là sát khí sắc bén tỏa ra từ thân đao và chiến ý ngút trời của Lý Sinh.

Vệ sĩ đồng thấy Lý Sinh từ trên không chém xuống một đao, ngẩng đầu, trên khuôn mặt đúc bằng đồng xanh không thấy bất kỳ biểu cảm nào, nhưng mơ hồ dường như có một chút cảm giác khinh thường.

Nó giơ đao búa trong tay lên, đón lấy Hắc Thần Đao của Lý Sinh.

Keng...

Tia lửa tóe ra.

Hắc Thần Đao thế như chẻ tre, chém gãy đao búa trong tay vệ sĩ

đồng, thế đao vẫn không hề giảm, từ đỉnh đầu của vệ sĩ đồng, chém thẳng xuống.

Thân thể bằng đồng bị Hắc Thần Đao chém toạc ra.

Nơi đao quang đi qua, tia lửa lóe lên tứ phía.

Một đao hạ xuống.

Vệ sĩ đồng mạnh mẽ, vậy mà dưới Hắc Thần Đao, bị chém thành hai nửa.

Chứng kiến cảnh này, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ đều hít một hơi khí lạnh.

Vệ sĩ đồng mạnh mẽ đến mức nào, họ đều đã tự mình thử qua.

Có thể nói, đó là một tồn tại gần như không thể phá vỡ.

Toàn thân vệ sĩ đồng đều là đồng xanh, đao kiếm súng ống đều không thể làm tổn thương nó nửa phần.

Hơn nữa, vệ sĩ đồng sức mạnh vô cùng lớn, phản ứng cũng vô cùng nhanh, động tác nhanh nhẹn linh hoạt, hoàn toàn không bị hạn chế bởi thân thể bằng đồng.

Nếu không có thân thể bằng đồng, cũng không có sức mạnh kinh người đó, chỉ bằng thân thủ phản ứng của vệ sĩ đồng cũng có thể được coi là cao thủ hàng đầu.

Tuy nhiên, không có nếu như.

Có được thân thể bằng đồng, cùng với sức mạnh khổng lồ, vệ sĩ đồng tuyệt đối là một tồn tại mạnh mẽ phi nhân loại.

Chỉ tiếc là, cho dù là tồn tại như vậy, trong tay Lý Sinh cũng không qua một chiêu.

Chính xác hơn là, một đao.

Một đao, vệ sĩ đồng mạnh mẽ đã bị Lý Sinh chém giết.

“Lý ca quả nhiên mạnh mẽ như vậy.” Đại Kim Nha khẽ tán thưởng một tiếng, bội phục sát đất.

Chương 160

Hồ Ba Y cũng khẽ gật đầu.

Có Lý Sinh ở đây, nguy cơ lần này hẳn đã qua đi.

Không có chuyện gì mà Lý ca không giải quyết được...

Nhưng giây tiếp theo, Hồ Ba Y đột nhiên lại nghĩ đến Bàn Tử, không biết chạy đi đâu rồi, bây giờ ra sao rồi...

Trong ánh mắt Dương Tuyết Lệ tràn đầy vẻ sùng bái.

Là một nữ cường nhân thực thụ, cô hiếm khi sùng bái một ai, bất kể người đó là ai.

Tuy nhiên, đối với Lý Sinh lại khác.

Cùng với việc tiếp xúc với Lý Sinh ngày càng nhiều, hiểu biết về anh ngày càng sâu, Dương Tuyết Lệ không tự chủ được mà nảy sinh lòng sùng bái nồng nhiệt.

Người ta thường nói thần tượng là sản phẩm của khoảng cách, nếu đến quá gần, thần thoại sẽ tan vỡ.

Nhưng đối với Dương Tuyết Lệ và Lý Sinh, càng đến gần, hiểu biết càng sâu, cô càng cảm thấy sự tồn tại của người này bản thân nó đã là một thần thoại. ...

Thực tế, mặc dù một đao thành công, chém giết một vệ sĩ đồng, trên mặt Lý Sinh lại không thấy chút vui mừng nào, ngược lại càng thêm trịnh trọng nghiêm túc.

Thực lực của vệ sĩ đồng này rất mạnh.

Mà ở bên cạnh không xa, có mấy chục vệ sĩ đồng.

Ánh mắt Lý Sinh rơi vào cơ thể bị chém của vệ sĩ đồng.

Cho đến khi bị Lý Sinh một đao chém ra, mới có thể nhìn thấy bên trong cơ thể của vệ sĩ đồng có một cỗ thi thể.

Bên ngoài được bao bọc bởi một lớp vỏ đồng dày, bên trong lớp vỏ đồng lại là một cỗ thi thể khô.

Hắc Thần Đao một đao, chém cả lớp vỏ đồng bên ngoài và thi thể khô bên trong thành hai nửa, lập tức tỏa ra một mùi hôi thối vô cùng khó ngửi.

Mùi hôi thối đã tích tụ hàng ngàn năm, quả thực có thể làm người ta ngạt thở chết.

Hóa ra Hiến Vương đã chế tạo người thành những thi thể khô không sống không chết, sau đó nhét vào trong thân thể đúc bằng đồng, tạo thành những vệ sĩ đồng bảo vệ lăng mộ.

Những người này, lúc còn sống tuyệt đối là những võ sĩ trung thành nhất với Hiến Vương, mới có tư cách trở thành người bảo vệ trước lăng mộ.

Tư duy của người thời đại đó hoàn toàn khác với người đời sau.

Mỗi khi một vị vua qua đời, đều có những trung thần dũng sĩ tự nguyện tuẫn táng theo.

Đối với họ, đó là một vinh dự, một niềm tự hào.

Những võ sĩ canh lăng trước lăng mộ này, lúc sinh thời có lẽ cũng thuộc loại người đó.

Cũng không biết Hiến Vương đã dùng thủ đoạn gì mà những võ sĩ này vẫn giữ được thân thủ như lúc còn sống.

Về sức mạnh và phòng ngự, còn được tăng cường hơn lúc sinh thời không ít.

Không thể không nói, Hiến Vương thật sự là một quỷ tài kiệt

xuất.

Thiết kế, ý tưởng, bố trí của đại mộ Trùng Cốc này đều do Hiến Vương tự mình làm.

Những điểm tinh diệu trong đó, nếu không phải là một nhân vật thiên tài, tuyệt đối ngay cả nghĩ cũng không nghĩ ra được, càng không thể tạo ra một thần mộ như vậy.

Cho dù có nhiều nhân lực, vật lực, tài lực hơn nữa cũng chỉ có thể làm quy mô lăng mộ lớn hơn mà thôi, chứ quyết không thể có được ý tưởng và thiết kế tinh diệu như vậy.

Đáng tiếc, tài hoa của Hiến Vương đều dùng vào việc xây mộ.

Sự thông minh tài trí ngược lại khiến y trở thành một bạo quân đáng sợ, tàn khốc nhất. ...

Lý Sinh thậm chí có thể tưởng tượng, dưới sự thống trị của Hiến Vương, bá tánh của Vân Thành năm đó đều sống những ngày tháng không bằng trâu ngựa. ...

Dùng thi thể khô để điều khiển thân thể bằng đồng, biến nó thành người bảo vệ lăng mộ mạnh nhất.

Có lẽ cũng chỉ có Hiến Vương mới nghĩ ra được.

Những vệ sĩ đồng đao thương bất nhập này, gần như là tồn tại vô địch, bất kể đạo mộ tặc nào gặp phải, e rằng đều phải bỏ mạng.

Tuy nhiên, không may là, chúng đã gặp phải Lý Sinh.

Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh chính là khắc tinh của những vệ sĩ đồng này.

Cái gọi là thân thể đao thương bất nhập, dưới Hắc Thần Đao chẳng qua chỉ là một trò cười.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lóe lên.

Cơ thể đột nhiên bắt đầu phát lực, lao về phía những vệ sĩ đồng ở không xa.

Cùng lúc đó, những vệ sĩ đồng kia cũng giơ đao búa trong tay, xông về phía Lý Sinh.

Chương 161

* “Xoẹt!” “Xoẹt!” “Xoẹt!” Tiếng đồng xanh bị chém toạc vang lên liên tiếp.

Trong bóng tối, những đốm sáng lóe lên tứ phía.

Đó là tia lửa tóe ra khi Hắc Thần Đao chém vào đồng xanh.

Những vệ sĩ đồng này, không ai là không phải những tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Có mấy lần, Hắc Thần Đao của Lý Sinh cũng chỉ chém rách lớp vỏ đồng bên ngoài mà thôi, không hề gây ra bất kỳ tổn thương nào cho chúng.

Thân thủ của những võ sĩ này vô cùng lợi hại, phản ứng vô cùng nhanh nhạy, ra tay vừa nhanh, vừa hiểm, vừa chuẩn.

Sự phối hợp giữa chúng cũng vô cùng ăn ý.

Tuy nhiên, đối với Lý Sinh, vẫn có chút không đủ tầm.

Hấp thu lượng lớn mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, võ kỹ của Lý Sinh đã được rèn luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, dần đạt đến cảnh giới viên mãn.

Phản ứng, tốc độ, sự nhanh nhẹn của Lý Sinh đều nhanh đến mức không thể nhanh hơn.

Lúc mới bắt đầu, những vệ sĩ đồng này dựa vào sự phối hợp chặt chẽ, có thể gây ra một chút uy hiếp cho Lý Sinh.

Nhưng rất nhanh, trận chiến đã biến thành một cuộc tàn sát một chiều.

Có Hắc Thần Đao, Lý Sinh chính là khắc tinh của những vệ sĩ

đồng này.

Chẳng mấy chốc, ba mươi mấy vệ sĩ đồng đều đã ngã xuống dưới Hắc Thần Đao của Lý Sinh, hoặc bị chém thành hai nửa từ đầu đến chân, hoặc bị chém ngang lưng, hoặc bị cắt mất đầu. ...

Những mảnh đồng vỡ và thân thể thi thể khô hôi thối vương vãi khắp nơi.

Trận chiến kịch liệt diễn ra trong thời gian không dài.

Sau một tuần trà, Lý Sinh thu đao đứng lại.

Trước mắt anh, không còn một vệ sĩ đồng nào đứng vững.

"Lý ca thật sự quá mạnh!" Trận chiến này, khiến Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ đều kinh ngạc vạn phần.

Họ cũng đã hấp thu không ít mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, đối với chiến đấu cũng có năng lực vượt xa người thường.

Nhưng xem Lý Sinh chiến đấu với vệ sĩ đồng, mới phát hiện ra mình còn kém quá xa.

Bất kể là nắm bắt thời cơ chiến đấu, ra tay chuẩn, ổn, hiểm, Lý Sinh đều có thể được coi là tiêu chuẩn như sách giáo khoa chiến đấu.

Mỗi một đao đều vừa đúng chỗ, mỗi một chiêu đều có ẩn ý.

Dương Tuyết Lệ nhớ lại lần đầu tiên thấy Lý Sinh ra tay, chế phục đám côn đồ của Mã Đại Đảm, cô cảm thấy Lý Sinh ra tay không có bài bản.

Chỉ là nhanh như chớp, sức mạnh vô cùng lớn, dũng mãnh vô cùng, nên không ai địch nổi một hiệp.

Bây giờ lại xem Lý Sinh ra tay, lại hoàn toàn khác.

Mỗi một đao của Lý Sinh, đao đao đều có bài bản, lại đao đao đều

không có bài bản.

Không chỉ ra tay nhanh, quan trọng hơn là, mỗi một đao đều diệu không thể tả, tràn đầy vẻ đẹp của chiến đấu.

Cũng đồng thời vận dụng kỹ năng chiến đấu đến một trình độ xuất thần nhập hóa.

Quan sát Lý Sinh chiến đấu chính là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Hấp thu vô số mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, không biết từ lúc nào, Lý Sinh đã có được năng lực chiến đấu vô song.

Mọi người đều xem đến say mê, cũng từ đó nhìn ra được những thiếu sót của mình.

Vệ sĩ đồng bị tiêu diệt toàn bộ, nguy cơ được giải trừ, mọi người cũng cuối cùng thở phào.

"Đi, chúng ta mau đi tìm Bàn Tử." Hồ Ba Y nghĩ đến Bàn Tử, vô cùng lo lắng bất an.

Cậu Bàn Tử này, không lẽ thật sự xong đời rồi chứ?

Lý Sinh gật đầu, quả thực phải sớm tìm Bàn Tử, có lẽ còn cứu được?

Ai biết được chứ?

Vạn nhất cứu được thì sao?

Đúng lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên hét lên một tiếng.

"Mau nhìn kìa, thi thể của những vệ sĩ đồng kia đang biến hóa." Mọi người vội vàng nhìn theo.

Chỉ thấy trên mặt đất, vệ sĩ đồng đầu tiên bị Lý Sinh giết, trên thi thể, mơ hồ có vô số con kiến đang ngọ nguậy.

Những con kiến này rất nhỏ, mắt thường cũng không nhìn rõ lắm,

nhìn qua giống như thịt trên thi thể đang ngọ nguậy.

Những con kiến này bắt đầu nhanh chóng bò ra ngoài, đầu tiên là bò lên lớp vỏ đồng bên ngoài, tiếp đó liền truyền đến một tràng tiếng gặm nhấm "sột soạt soạt".

Chúng đang gặm đồng xanh.

Chương 162

Sau khi ăn một ít đồng xanh, cơ thể của lũ kiến liền biến lớn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hồ Ba Y chiếu đèn pin về phía những thi thể khác, những thi thể đó cũng không ngoại lệ, đều đang xảy ra biến hóa tương tự.

Chỉ là, vệ sĩ đồng kia bị Lý Sinh giết đầu tiên, nên biến hóa lớn nhất.

"Chuyện gì vậy?" Đại Kim Nha trầm giọng hỏi.

Xung quanh, tiếng gặm nhấm "sột soạt soạt" ngày càng lớn, ngày càng dày đặc, rõ ràng có vô số con kiến đã chui ra từ thi thể.

Dương Tuyết Lệ chậm rãi lên tiếng.

"Xem ra, sau khi những người này bị chế tác thành thi thể khô, Hiến Vương lại trồng đẳng trùng vào trong cơ thể họ, những con đẳng trùng này không ngừng sinh trưởng trong cơ thể, thực tế đã hoàn toàn khoét rỗng cơ thể họ." "Bên trong lớp vỏ đồng hẳn là có bí văn cấm chế đặc thù, giam cầm những con đẳng trùng này lại." "Nói cách khác, những võ sĩ này thực ra không phải là thi thể khô, mà là thân thể của đẳng trùng, do vô số đẳng trùng tạo thành." "Chẳng trách sức mạnh của những võ sĩ này lớn đến lạ thường, vượt xa sức mạnh của người thường, cũng lớn hơn nhiều so với sức mạnh của cương thi bình thường." "Đó không phải là sức mạnh của bản thân võ sĩ, mà là sức mạnh của vô số đẳng trùng tập hợp lại." "Hiến Vương căn bản không tin có võ sĩ nào nguyện ý biến bản thân thành thi thể khô để bảo vệ lăng mộ, so với việc tuẫn táng bình thường, điều này quá đáng sợ." "Hơn nữa, cho dù có những võ sĩ trung thành như vậy, cũng không có sức mạnh lớn đến thế." "Để chống đỡ lớp vỏ đồng bên ngoài, cần sức

mạnh khổng lồ, không phải người bình thường có thể có được." "Chỉ có đằng trùng mới đáp ứng được yêu cầu như vậy, loại côn trùng nhỏ này thường có thể gánh vác vật nặng gấp 50 lần trọng lượng của nó." "Toàn bộ cơ thể do đằng trùng tạo thành có thể dễ dàng gánh vác lớp vỏ đồng bên ngoài." "Đằng trùng cũng không cần xem xét vấn đề trung thành, dùng cơ thể võ sĩ làm mồi, cuối cùng nuôi dưỡng thành thân thể của đằng trùng, cũng có thể có được võ kỹ lúc sinh thời của võ sĩ." "Người bảo vệ lăng mộ hoàn mỹ nhất.

Mạnh mẽ, trung thành, không thể chiến thắng!" Nói đến đây, Dương Tuyết Lệ nhìn Lý Sinh một cái.

"Chỉ là, Hiến Vương có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, thế gian lại có người mạnh mẽ như Lý ca.

Một phen khổ tâm bố trí, cuối cùng cũng hóa thành hư không." Lúc nói câu này, giọng cô tràn đầy sự sùng bái.

Hiến Vương chế tạo ra những vệ sĩ đồng mạnh nhất, nhưng dưới đao của Lý Sinh cũng chẳng khác gì đồng nát sắt vụn.

Tuy nhiên, sau khi nghe lời của Dương Tuyết Lệ, Lý Sinh không hề có chút tự hào nào, ngược lại tràn đầy lo lắng.

"Cô nói không sai, có lẽ sự thật là vậy.

Nhưng tôi cảm thấy bố trí của Hiến Vương e rằng không chỉ có thế." "A?" Nghe lời của Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha đều nhìn về phía anh.

Bố trí như vậy, có thể nói là người thường không dám làm, có thể làm những việc người thường không thể, vậy mà không chỉ có thế?

Vậy Hiến Vương rốt cuộc yêu nghiệt đến mức nào?

Giọng Lý Sinh trầm xuống.

“Bây giờ lớp vỏ đồng bên ngoài thi thể khô đã bị tôi dùng Hắc Thần Đao chém ra, những con đằng trùng này mất đi sự giam cầm, đang gặm nhấm lớp đồng bên ngoài, nhanh chóng lớn lên, e rằng, đây mới là điều đáng sợ nhất.” “Bố trí của Hiến Vương không chỉ để đối phó với một hoặc một vài đạo mộ tặc, mà còn chuẩn bị để đối phó với quân đội quy mô lớn.” “Những đạo mộ tặc bình thường, có vệ sĩ đồng là đủ để đối phó, nếu gặp phải quân đội quy mô lớn, chúng sẽ thả những con trùng bên trong lớp vỏ đồng ra...” “Đây nhất định là một loại đằng trùng vô cùng đáng sợ...” Lý Sinh nói rồi đi lên phía trước, cẩn thận quan sát những con đằng trùng trên mặt đất.

Đột nhiên, đồng tử của anh khẽ co lại.

Anh nhìn thấy rõ, trên lớp vỏ đồng, có mấy con đằng trùng có hình thể phình to tương đối lớn, mọc ra một đôi cánh, đang giương cánh muốn bay. * Lý Sinh lập tức kinh hãi.

Nếu những con đằng trùng này có thể bay, vậy thì sức tấn công của chúng chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Loại đằng trùng này đa phần có độc tố mạnh, bị cắn một miếng có thể sẽ bị độc chết.

Về điểm này, Lý Sinh không sợ.

Dù sao thì, chỉ cần kích hoạt hình xăm thánh thú, anh có thể vạn độc bất xâm.

Tuy nhiên, anh không sợ, nhưng những người khác thì khác.

Nếu Dương Tuyết Lệ và những người khác bị cắn một miếng...

Hơn nữa, loại đằng trùng này ngay cả đồng xanh cũng có thể gặm được, vậy cắn người chẳng phải đơn giản sao?

Ai có thể chịu được bộ hàm lợi hại như vậy chứ?

Không biết vì sao, Lý Sinh đột nhiên nghĩ đến một cụm từ: Vạn vật bất phệ!

Chỉ có trong thần thoại mới xuất hiện loại thần trùng này.

Những con đẳng trùng trước mắt, ngay cả đồng xanh cũng có thể gặm, dù không phải vạn vật bất phệ, cũng không còn xa.

Nếu có thể bay, chúng sẽ càng trở nên vô cùng đáng sợ.

Trong một khoảnh khắc, Lý Sinh đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

"Không thể để những con đẳng trùng này lớn lên được, mau, đốt lửa!" Lý Sinh quyết đoán ngay lập tức.

Tốc độ trưởng thành của loại đẳng trùng này vô cùng khủng bố, hoàn toàn là tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ cần động tác của họ chậm một chút, sẽ hối hận không kịp.

Lý Sinh với tốc độ kỳ lạ vô cùng, lấy ra xăng từ không gian nhẫn.

Tuy nhiên, còn chưa kịp đổ xuống, đã thấy có mấy chục con đẳng trùng bay lượn lên.

"Không xong rồi, mau rút lui." Lý Sinh hét lớn một tiếng, xăng trong tay vung ra.

Vốn dĩ anh nghĩ, những con đẳng trùng này thân hình nhỏ như vậy, chắc chắn không thể chịu được xăng đổ xuống dữ dội.

Như vậy vừa có thể đè chúng xuống, cũng có thể nhanh chóng châm lửa.

Dù sao thì, mấy chục con đẳng trùng đang bay kia, con lớn nhất cũng chỉ to bằng con ruồi.

Tuy nhiên, xăng đổ lên người những con đẳng trùng đó, dường

như không hề bị ảnh hưởng.

Phải biết rằng, xăng đổ từ trên đầu xuống như vậy, đối với những con đằng trùng nhỏ bé, giống như một thác nước khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Chương 163

Lực va chạm mang lại vô cùng lớn.

Nhưng những con đẳng trùng đang bay này lại có thể dễ dàng chịu đựng được.

Điều đó chỉ có thể chứng tỏ, những con đẳng trùng này có sức mạnh hoàn toàn không tương xứng với hình thể.

Tốc độ phản ứng của Lý Sinh nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.

Anh ném bình xăng đi, Hắc Thần Đao như gió lốc chém tới.

Kỹ năng chiến đấu của Lý Sinh sớm đã đạt đến tầng thứ xuất thần nhập hóa.

Lúc này dùng tốc độ nhanh nhất ra đao, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp ảnh đao, dường như có cả ngàn cả vạn nhát đao.

Trong nháy mắt, Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh đã chém mấy chục con đẳng trùng đang bay thành hai nửa.

Tuy nhiên, đã chậm một bước.

Có một con đẳng trùng đã ngoạm một miếng thật mạnh vào mặt Đại Kim Nha ở bên cạnh.

Đại Kim Nha lập tức hét lên một tiếng.

Loại đẳng trùng này quả thực lợi hại vô cùng, cắn một cái liền chui vào trong cơ thể ông ta.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã khoét một cái lỗ trên mặt ông, con quái trùng to bằng con ruồi đã chui vào trong.

Xoẹt!

Đao quang lóe lên, mũi đao chính xác không sai sót đâm vào lưng con trùng.

Khi rút đao ra, cũng mang theo cả thi thể của nó.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng trên mặt Đại Kim Nha vì thế mà xuất hiện một cái lỗ to bằng thân con ruồi, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lúc này, Dương Tuyết Lệ ném mồi lửa vào thi thể, lửa lớn lập tức bùng lên.

Nhìn cái lỗ trên mặt Đại Kim Nha, mọi người chỉ cảm thấy một trận tim đập thình thịch.

Sự lợi hại của loại đẳng trùng này đã vượt quá dự liệu của họ.

Nếu không phải Lý Sinh ra đao nhanh, chỉ cần chậm lại một chút, con đẳng trùng kia e rằng có thể từ mặt Đại Kim Nha chui vào não ông ta.

Rốt cuộc là loại đẳng trùng gì, lợi hại như vậy?

Thực sự chưa từng nghe thấy.

Nếu để loại đẳng trùng này trưởng thành toàn bộ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, vừa rồi một trận kịch chiến, ba mươi mấy cỗ thi thể vệ sĩ đồng vương vãi khắp nơi.

Trong đó có không ít thi thể còn bị Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao chém thành hai nửa.

Rải rác khắp nơi.

Muốn đốt hết từng cái một, làm sao kịp được chứ?

Nếu không thể thiêu chết toàn bộ trước khi đẳng trùng trưởng

thành...

Đột nhiên, một ý niệm lóe lên trong đầu Lý Sinh.

"Tiểu Mao Cầu, mau ra đây!" Vừa rồi tay chân luống cuống, nguy hiểm kích thích không ngừng, suýt nữa anh đã quên, Tiểu Mao Cầu đối với các loại côn trùng nhỏ dường như có năng lực khắc chế cực mạnh.

Phảng phất như Tiểu Mao Cầu, loại thần thú này, sinh ra chuyên để đối phó với các loại đẳng trùng kỳ quái.

Tình hình bây giờ nguy cấp, sao không gọi nó ra thử xem?

Lý Sinh dùng ý thức liên lạc, phát hiện con hàng này đang ngủ trong không gian thú cưng do nó tự mở ra...

Nghe Lý Sinh triệu hoán, Tiểu Mao Cầu có vẻ không vui lắm.

Nó đang ngủ ngon mà!

"Bên ngoài có đẳng trùng nhỏ, là loại đẳng trùng nhỏ mà mày thích ăn nhất đó." Lý Sinh lập tức lại truyền một đạo ý thức qua.

Tiểu Mao Cầu lập tức tỉnh ngủ, "xoẹt" một tiếng, hiện thân ra ngoài.

Vừa ra ngoài, liền thấy trong mắt chó của nó lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Vẻ mặt nó vô cùng hưng phấn.

Ngay sau đó, Tiểu Mao Cầu ngẩng đầu chó lên trời, há miệng ra.

Trong khoảnh khắc, những cỗ thi thể hoàn toàn do đẳng trùng tạo thành, với tốc độ mắt thường có thể thấy được tan rã, lần lượt bị hút vào trong miệng chó của Tiểu Mao Cầu.

Thấy cảnh này, Lý Sinh lập tức thở phào một hơi.

Tiểu Mao Cầu quả không hổ là thần thú, năng lực này quả thực quá nghịch thiên.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Mao Cầu đã nuốt chửng toàn bộ đằng trùng.

Chương 164

Ngay cả những con bị Lý Sinh châm lửa đốt cũng không tha.

Phàm những con chưa cháy hết, cháy chết đều bị Tiểu Mao Cầu dọn sạch.

Sau khi ăn nhiều đẳng trùng như vậy, Tiểu Mao Cầu ợ một cái no nê.

Trên người nó tỏa ra ánh sáng trắng như đèn huỳnh quang.

Ánh sáng chiếu rọi tứ phía, sáng vô cùng.

Đột nhiên, ánh sáng trên người Tiểu Mao Cầu tan đi, giống như đèn huỳnh quang bị tắt công tắc.

Chỉ là, lông trên người nó dường như trở nên trắng hơn.

Nhìn qua, Tiểu Mao Cầu giống như một quả cầu tuyết nhỏ, không nhiễm một hạt bụi.

Giây tiếp theo, nó đột nhiên lăn một vòng trên đất.

Sau một vòng lăn, cơ thể Tiểu Mao Cầu đã lớn hơn rất nhiều.

Từ kích thước chỉ bằng nắm tay, lớn lên như một con mèo nhà.

"Tiểu Mao Cầu, lớn thế này rồi à?

Ăn nhiều quá, không phải là no chết đấy chứ?" Tiểu Mao Cầu đang đắc ý vì cơ thể lớn lên, nghe lời Lý Sinh, lập tức "gâu gâu gâu" kêu mấy tiếng.

Chủ nhân này quá đáng ghét, vừa giúp làm xong việc, quay người lại nói ta ăn nhiều quá?

Có thiên lý không hả?

Đôi mắt chó của Tiểu Mao Cầu hung hăng lườm Lý Sinh.

"Ai, quả nhiên là ăn nhiều quá rồi, lần sau món thịt xé xào vị cá đừng ăn nữa." Lý Sinh thở dài.

Nghe thấy bốn chữ "thịt xé xào vị cá", Tiểu Mao Cầu lập tức đổi một bộ mặt chó khác.

Nó nhanh chóng lao đến chân Lý Sinh, dùng thân thể cọ vào chân anh, lại đưa ra hai chân trước, ôm chặt lấy chân trái của Lý Sinh, ngẩng đầu chó lên, đáng thương nhìn anh.

Bộ dạng đó, muốn dễ thương bao nhiêu có dễ thương bấy nhiêu.

"Được rồi, chỉ cần có thịt xé xào vị cá, chắc chắn không thiếu phần của mày đâu." Lời này vừa nói ra, sự không vui của Tiểu Mao Cầu lập tức tan biến, ngược lại trở nên vô cùng hưng phấn.

"Mũi chó của mày không biết có thính không, mau dẫn ta đi tìm Bàn Tử về, ta ghi cho mày một công lớn.

Đợi sau khi về, ta sẽ bảo đầu bếp làm cho mày mười phần, à không, ba mươi phần thịt xé xào vị cá, cho mày ăn no." Tiểu Mao Cầu nghe có thưởng, lập tức vui vẻ chạy về phía trước.

Bàn Tử vừa rồi chạy như phát điên, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Thực ra, cũng chẳng có nơi nào để đi cả, dù sao đây cũng chỉ là một con đường trong mộ mà thôi.

Lý Sinh lo có chuyện bất trắc nên mới để Tiểu Mao Cầu dẫn đường.

Dù sao thì dù Bàn Tử ở phía trước cũng chẳng cần tìm, tặng cho Tiểu Mao Cầu một công lao cũng có thể khiến tên ham ăn này vui vẻ một lúc.

Quả nhiên, Tiểu Mao Cầu men theo đường mộ tung tăng chạy một mạch, chẳng mấy chốc đã quay lại Tam Thế Kiều.

Lý Sinh và mọi người bám sát theo sau, không lâu sau đã nhìn thấy bóng lưng của Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử đang nằm bò trước cửa âm cung, lưỡi thè ra rất dài, dường như đang gặm cánh cửa?

Hắn gặm một cách điên cuồng và vô cùng tập trung, đến mức Lý Sinh và mọi người đến gần mà vẫn không hề hay biết.

"Bàn Tử, có chuyện gì vậy?" Lý Sinh từ phía sau tóm lấy vai Bàn Tử, hơi dùng sức một chút, cơ thể Bàn Tử lập tức bị ép xoay người lại.

"Té...!" Bàn Tử đột nhiên thét lên một tiếng chói tai.

Chiếc lưỡi dài lơ lửng, trong mắt cũng bốc lên ngọn lửa u ám, Bàn Tử đột nhiên há to miệng, lao tới cắn Lý Sinh.

Chứng kiến cảnh này, tim Hồ Ba Y lập tức chìm xuống đáy vực.

Lẽ nào Bàn Tử thực sự biến thành lệ quỷ rồi sao?

Lý Sinh hơi nhíu mày, tay phải dùng sức một chút liền giữ chặt Bàn Tử.

Chỉ thấy trên chiếc lưỡi dài bất thường của Bàn Tử có mọc một thứ trông như cục thịt thừa.

Thứ đó to bằng ngón tay cái, nếu không để ý sẽ tưởng trên lưỡi mọc một lớp rêu lưỡi dày.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện ra đó là một con mắt, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Lý Sinh khẽ híp mắt lại.

Anh nhìn rõ bên trong con mắt đó dường như có hình bóng của một người.

Tiếc là nó rất mờ ảo, nhìn không quá rõ, lúc có lúc không.

Xem ra việc Bàn Tử biến thành "lệ quỷ" rất có thể liên quan đến con mắt trên lưỡi này.

Hồ Ba Y nói xen vào.

Chương 165

"Bàn Tử phần lớn là trúng tà thuật rồi, có lẽ moi con mắt trên lưỡi ra thì may ra cứu được cậu ấy." Lý Sinh nghe vậy, gật đầu.

Đó cũng được coi là một cách.

Còn nước còn tát, không thể để mặc Bàn Tử biến thành "lệ quỷ" được.

Lý Sinh tay phải giữ chặt Bàn Tử, tay trái rút Hắc Thần Đao ra, "xoẹt" một nhát, con mắt quái dị trên lưỡi Bàn Tử liền bị moi ra.

Thứ đó trông như một viên bi, vừa được moi ra liền bốc lên từng làn khói xanh rồi hóa thành tro bụi.

Thứ này cũng không biết rốt cuộc là gì, thật sự rất tà môn.

Sau khi moi con mắt trên lưỡi ra, máu trên lưỡi Bàn Tử lập tức tuôn như suối.

Hồ Ba Y vội vàng lấy thuốc cầm máu ra, giúp Bàn Tử cầm máu.

Cũng thật kỳ lạ, sau khi con mắt quái dị bị moi ra, Bàn Tử dần dần tỉnh táo lại.

Chiếc lưỡi dài của hắn cũng bắt đầu từ từ ngắn lại, không bao lâu sau đã khôi phục kích thước như người bình thường.

Lưỡi ngắn lại cũng khiến vết thương thu nhỏ đi rất nhiều.

Ngọn lửa tà ác trong mắt Bàn Tử cũng dần lui đi.

Cuối cùng, cả người hắn cũng bình tĩnh lại, thở hổn hển từng ngụm lớn.

"Tôi không sao, Lý ca cứ giữ chặt tôi." Bàn Tử mở miệng nói, nhưng vẫn có chút ngọng nghịu.

Hồ Ba Y có chút không chắc chắn.

“Bàn Tử, vừa rồi cậu bị lệ quỷ nhập, bây giờ tôi cũng không chắc là lệ quỷ đã bị trừ khử hết chưa, lỡ như, vẫn còn lệ quỷ thì...” Lời của Hồ Ba Y chưa nói hết, Bàn Tử đã hét lớn.

“Lão Hồ, ông không tin tôi à?

Vừa rồi, thực ra tôi cũng không mất đi ý thức, chỉ là tôi không kiểm soát được hành vi của mình, cứ muốn cắn người, muốn ăn đồ...” Bên cạnh, Lý Sinh nghi hoặc hỏi.

“Bàn Tử, tại sao cậu lại biến thành như vậy?

Cố gắng nhớ lại xem, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu?” Tình hình của Bàn Tử rất kỳ quái, phải làm cho rõ.

Nếu không, lần này là Bàn Tử, lần sau không biết sẽ đến lượt ai.

Bàn Tử hơi ngẩn người, nghiêm túc suy nghĩ một lúc.

“Sau trận động đất, tôi từ thông đạo có khuôn mặt khổng lồ trong hồ quay về Minh Lâu.

Lúc đó tôi thấy trên tường có một cái hộp ngọc, đáng lẽ nó được giấu bên trong tường.

Nhưng do tường bị hư hại trong trận động đất, nên hộp ngọc mới lộ ra.” “Tôi nghĩ chắc chắn là báu vật tốt nên mới giấu kỹ như vậy, liền mở hộp ngọc ra xem, bên trong là một viên ngọc cầu.” “Tôi dùng phương pháp giám định bảo vật học được từ lão Kim, dùng mũi ngửi ngửi, rồi lại dùng lưỡi liếm thử.” “Không ngờ, vừa liếm một cái, viên ngọc cầu đã biến mất không thấy đâu.” “Lúc đó cũng không có triệu chứng gì kỳ lạ, tôi lại vội vàng xuống địa cung bên dưới nên cũng không để tâm đến chuyện đó nữa, sau này cũng luôn không sao, mãi cho đến vừa rồi đột nhiên mới phát tác...” Hóa ra là vậy.

“Bàn Tử, tôi nên nói cậu to gan quá, hay là quá ngốc đây?

Đồ vật ở nơi quỷ quái thế này, cậu không những dám tùy tiện cầm, tùy tiện động vào, mà còn thè lưỡi ra liếm, tôi thấy cậu chê mình sống lâu quá rồi phải không?” Hồ Ba Y bực bội mắng Bàn Tử một câu.

Nếu là bình thường, Bàn Tử nhất định sẽ cãi lại, đấu võ mồm với Hồ Ba Y.

Nhưng lần này, hiếm khi Bàn Tử không lên tiếng.

Lần này hắn đã bị dày vò quá đủ rồi.

Đặc biệt là ý thức của hắn vẫn rất tỉnh táo, nhưng lại không kiểm soát được hành động của mình, chỉ biết gặm đồ vật.

Gặm ván cửa, gặm đá, gặm người... bất kể là thứ gì, hắn đều gặm!

Nhất là gặm người!

Điều này khiến Bàn Tử vô cùng khó chịu, đến ý nghĩ muốn chết cũng có rồi.

Lý Sinh an ủi một câu.

“Cũng chưa hẳn là chuyện xấu, ăn một lần đau, khôn ra một chút.

Bàn Tử gan dạ là ưu điểm, nhưng, gan lớn phải đi đôi với cẩn thận, trải qua một lần này, sau này làm việc gì cũng nên để ý hơn.” Bàn Tử khẽ gật đầu.

Dương Tuyết Lệ nói xen vào.

“Tôi thấy Bàn Tử phần lớn là trúng cổ rồi.

Nhưng, loại cổ này rất kỳ quái.

Hiến Vương là một cao thủ chơi trùng, ở đây, bất kể xuất hiện

loại côn trùng kỳ quái nào cũng không lạ, mà cổ, bản thân nó cũng là một loại trùng." Đúng lúc này, cơ thể Đại Kim Nha ở bên cạnh đột nhiên bắt đầu run lẩy bẩy, run rất dữ dội, trên trán cũng túa ra vô số giọt mồ hôi.

"Gay go, chẳng lẽ vừa rồi con đẳng trùng kia có độc, Đại Kim Nha trúng độc rồi sao?" Nếu thật sự như vậy, thì gay go rồi.

Trên người họ chỉ có những loại thuốc thông thường nhất, chưa chắc đã trị được độc của đẳng trùng.

Sắc mặt Đại Kim Nha dần chuyển sang màu xanh, nhưng sau đó lại từ từ khá hơn.

Chương 166

Một lúc lâu sau, Đại Kim Nha đột nhiên "oa" một tiếng, nôn ra một ngụm máu.

Hắn thở ra một hơi dài.

"Đại Kim Nha, anh không sao chứ?" Hồ Ba Y hỏi một tiếng.

Mộ Hiến Vương còn chưa vào, mà hết người này đến người khác gặp chuyện, thật sự không phải điềm tốt.

"Không sao!" Trên mặt Đại Kim Nha ngược lại lộ ra một tia vui mừng.

"Từ sau khi ra khỏi cái địa cung toàn thây khô kia, tôi vẫn luôn cảm thấy âm ỉ khó chịu, nhưng bây giờ lại sảng khoái chưa từng có." Dương Tuyết Lệ nghe vậy, giơ đèn pin lên, rọi tới rọi lui trên mặt hắn.

"Chắc là trong địa cung đã hít phải khí độc từ thây khô, trúng phải thi độc, chỉ là luôn không phát tác mà thôi." "Vừa rồi bị con trùng quái dị cắn, lại vô tình giải phóng toàn bộ thi độc trong cơ thể ra ngoài, đúng là trong họa có phúc." Đại Kim Nha cười.

"Đúng là không sai, tôi cũng cảm thấy vậy, lần này bị đẳng trùng cắn, cắn thật đáng giá!

Nếu không thì, e rằng phải đợi đến khi thi độc xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ của tôi mới bị phát hiện, nhưng lúc đó thì đã quá muộn rồi." Thấy Bàn Tử và Đại Kim Nha đều hữu kinh vô hiểm, không có gì đáng ngại, Lý Sinh cuối cùng cũng yên tâm.

Mộ Hiến Vương quả nhiên không giống những nơi khác, hung hiểm vô cùng.

Đi suốt một đường, không biết đã trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở mới đến được đây, nhưng vẫn khó tránh khỏi có người trúng chiêu.

Nhưng, tổng thể vẫn là hữu kinh vô hiểm.

Thời gian gấp gáp, sau khi nghỉ ngơi một chút, Lý Sinh liền dùng Hắc Thần Đao, phá khóa trên cửa động.

Thông thường, sau cửa chắc chắn là mộ thất đặt quan quách, Hiến Vương cũng rất có khả năng bố trí một số cơ quan cạm bẫy sau cửa.

Lão già này âm hiểm xảo trá như vậy, không thể không đề phòng.

Sau khi đẩy cửa ra, Lý Sinh không vội vàng xông vào, mà lùi lại mấy bước.

Sau khi xác nhận bên trong không có động tĩnh gì, anh mới từ từ tiến lên, nhìn vào bên trong mộ thất.

Vừa nhìn một cái, không chỉ Lý Sinh, mà mọi người đều chết lặng.

Bên trong mộ thất đặt ba cỗ quan tài lớn.

Vị trí của mấy cỗ quan tài này cũng rất kỳ dị, dường như liên kết thành một chữ "Nhân"?

Ba cỗ quan tài, mỗi cỗ một vẻ, đều không giống nhau.

Không chỉ vị trí đặt rất kỳ quái, mà ngay cả độ cao thấp cũng không giống nhau.

Thấy vậy, mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Vạn lần cũng không ngờ, bên trong mộ thất của Hiến Vương lại là cảnh tượng như thế này.

Lý Sinh nhớ lại âm thanh nghe được bên ngoài trước đó, ánh mắt

lóe lên.

"Nơi quỷ quái này, yêu khí thật nặng, tôi nghĩ thứ cần phá giải, chính là ba cỗ yêu quan này." Hồ Ba Y trầm giọng nói.

Bàn Tử lúc này đã dần hồi phục.

"Lão tổng tử Hiến Vương kia, điên cuồng vì muốn phi thăng thành tiên, sẽ không phải là chưa thành thần tiên, mà đã biến thành một con yêu quái ngàn năm rồi chứ?" Ánh mắt Dương Tuyết Lệ lướt qua ba cỗ quan tài.

"Tốt nhất nên cầu nguyện Hiến Vương thật sự đã phi thăng, nếu biến thành yêu quái ngàn năm, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn đấy." Vừa dứt lời, đã thấy Tiểu Mao Cầu "vèo" một tiếng, chạy vào trong mộ thất.

Vừa rồi Lý Sinh vẫn không để Tiểu Mao Cầu quay lại không gian thú cưng, lão quái vật Hiến Vương này rất giỏi chơi trùng, ai biết trong quan tài có những con trùng quái dị lợi hại nào không?

Tiểu Mao Cầu có năng lực thần kỳ khắc chế đẳng trùng, để nó ở bên ngoài tốt hơn một chút, tránh có vấn đề lại không kịp triệu hồi.

Hơn nữa, từ sau khi cơ thể Tiểu Mao Cầu lớn lên, tên ham ăn này cũng không có ý định quay lại không gian thú cưng, cứ tung tăng ở bên ngoài.

Tiểu Mao Cầu cũng là thú cưng cấp thần, năng lực dự đoán nguy hiểm hẳn là rất mạnh.Nếu nó đã chạy vào, vậy thì bên trong chắc cũng không có nguy hiểm gì đặc biệt.

Thấy Tiểu Mao Cầu đi vào, Lý Sinh liền đi theo.

Đi thẳng vào bên trong mới nhìn rõ, trong ba cỗ quan tài, một cỗ bằng gỗ, một cỗ bằng đá, và một cỗ bằng đồng.

Cỗ quan tài bằng đồng ở trên cùng, được treo lơ lửng giữa không trung bằng chín sợi xích đồng.

Quan tài đá ở vị trí thấp nhất, còn quan tài gỗ thì được đặt trên một bệ đá trên mặt đất.

Vừa vào bên trong, Hồ Ba Y liền lập tức đốt một ngọn nến ở bốn góc tường.

Ánh nến lập lòe, tuy không sáng lắm, nhưng dù sao cũng tăng thêm không ít ánh sáng.

"Người đốt nến, quỷ thổi đèn", đó là quy tắc.

Đương nhiên, khó khăn lắm mới đến được đây, nếu thật sự có lệ quỷ thổi đèn, cũng chưa chắc họ đã chịu lùi bước.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, đối với lệ quỷ, bạch hung hắc hung, tống tử thây khô, mọi người cũng không còn sợ hãi nhiều nữa.

Nói đơn giản là, thấy nhiều rồi, cũng không cảm thấy đáng sợ như vậy nữa.

Hiện tại là ban ngày, nếu thật sự tuân theo quy tắc "gà gáy trời sáng không trộm mộ" của Mô Kim Giáo Úy, thì không nên vào mộ.

Nhưng rõ ràng lúc này đây mọi người chỉ muốn nhanh chóng lấy được Mộc Trần Châu rồi rời khỏi đây.

Chương 167

Quy tắc cũng không màng đến nữa.

Hơn nữa, tác dụng của nến không chỉ có vậy.

Nến có thể cháy, chứng tỏ không khí bên trong không có vấn đề, ít nhất là đủ oxy.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn cỗ quan tài đồng treo lơ lửng.

"Tôi nghe nói quan tài đồng dùng để trấn áp lệ quỷ hung thi, chỉ có những quan viên phạm tội lớn, hoặc là có dấu hiệu thi biến trước khi liệm, mới bị liệm vào quan tài đồng, khóa chặt lại, đề phòng biến thành cương thi chạy ra ngoài, tại sao lão già Hiến Vương này lại tự đặt mình vào quan tài đồng?" Hồ Ba Y nhìn xung quanh, chỉ vào quan tài gỗ trên bệ đá nói.

"Thi thể của Hiến Vương sẽ không ở trong quan tài đồng đâu.

Tôi thấy tám chín phần mười là Hiến Vương ở trong cỗ quan tài gỗ kia, còn quan tài đồng và quan tài đá, bên trong chôn, chắc là người bồi táng thôi." Đại Kim Nha đi đến trước quan tài gỗ, đưa tay gõ vào nó.

"Cốc cốc cốc!" Một tràng tiếng trầm đục vang lên trong mộ thất, sắc mặt Đại Kim Nha lập tức thay đổi liên tục, vẻ mặt kinh ngạc.

"Quan tài làm từ thuần âm mộc, thứ này không thể gặp không thể cầu, còn quý hơn cả vàng có cùng trọng lượng.

Long Quân Kình Vũ, Đường Tông Tống Tổ cũng không thể dùng thuần âm mộc làm quan tài.

Không ngờ Hiến Vương lại xa xỉ như vậy, dùng thuần âm mộc làm quan tài, lấy đâu ra miếng thuần âm mộc lớn như vậy chứ?" Bàn

Tử nghe vậy, hai mắt lập tức sáng rực.

“Lão Kim, nói rõ một chút đi, gỗ này thật sự quý giá như vậy sao?

Nếu thật sự như vậy, vậy chúng ta cũng đừng làm gì nữa, khiêng cỗ quan tài gỗ này về, nửa đời sau nằm ở nhà ăn ngon mặc đẹp.” Đại Kim Nha vẻ mặt nghiêm túc.

“Bàn gia, chuyện này tôi sao có thể lừa ngài được.

Tương truyền trong những khu rừng nguyên sinh nhất, có mọc loại thuần dương mộc, loại cây này quanh năm không được thấy ánh nắng, sinh trưởng cực kỳ chậm, thường mấy chục năm mới dài ra một tấc.” “Thuần âm mộc sinh trưởng trong rừng, chỉ cần thấy một tia nắng, liền sẽ lập tức chết đi, thân cây cũng sẽ nhanh chóng mục rữa.” “Nhưng thuần âm mộc sau khi bị đốn hạ lại không sao cả, đừng nói là ánh nắng, ngay cả lửa cũng không đốt cháy được.” “Tương truyền thuần âm mộc cũng có thể mọc trong các hang động tự nhiên lớn dưới lòng đất, nhưng, đó chỉ là truyền thuyết, chưa ai từng thấy.” “Có câu nói rằng ‘một tấc thuần âm mộc, ngàn vàng khó cầu’, cho dù chỉ là một miếng thuần âm mộc to bằng miếng đậu phụ, cũng có thể bán với giá trên trời.” “Cỗ quan tài thuần âm mộc trước mắt lớn như vậy, e rằng dày đến tám tấc, giá trị của nó tôi không thể tưởng tượng nổi.” Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói một hồi, lập tức cười sảng khoái.

“Vậy chúng ta còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nhanh lên, động tác lanh lẹ khiêng nó về...” Hồ Ba Y liếc Bàn Tử một cái.

“Đừng có mà chỉ thấy tiền trong mắt, thấy đồ quý giá là quên hết mọi thứ.

Mục đích chính của chuyến đi này là Mộc Trần Châu.

Bàn Tử đưa tay sờ vào quan tài thuần âm mộc, vẻ mặt yêu thích

không nỡ rời tay.

Vẻ mặt đó, chỉ hận không thể ôm nó ăn cơm ngủ nghỉ.

“Lão Hồ, không phải rõ ràng rồi sao?

Quan tài thuần âm mộc quý giá như vậy, lão già Hiến Vương nhất định ở bên trong.” “Chúng ta đừng mở quan tài ở đây, bất kể ba bảy hai mốt, cứ khiêng cỗ quan tài này về trước đã.” “Sau khi về, tìm vài đạo sĩ hòa thượng niệm kinh làm phép rồi mới mở quan tài, lấy thi thể lão già Hiến Vương ra, Mộc Trần Châu chắc chắn cũng ở trong đó.” Đang nói, trong quan tài gỗ đột nhiên vang lên tiếng “cốc cốc cốc”.

Cùng lúc đó, xung quanh mộ thất, đột nhiên xuất hiện từng luồng ánh sáng xanh u u.

Mọi người lập tức kinh hãi.

Từ trước đến nay chỉ có “quỷ thổi đèn”, hôm nay lại gặp “quỷ đốt đèn” sao?

Một ngọn, hai ngọn, ba ngọn...

Chẳng mấy chốc, xung quanh mộ thất đã sáng lên vô số ngọn đèn.

Ánh lửa xanh u u, lập lòe, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt lạnh lẽo.

Ánh sáng không lớn, mặc dù có hàng trăm ngọn lửa xanh, nhưng lại không soi sáng toàn bộ mộ thất, vẫn âm u đáng sợ.

Tim mọi người đều bắt đầu căng thẳng.

Những bố trí của Hiến Vương ở bên ngoài, họ đã được chứng kiến rồi.

Thật sự lợi hại vô cùng.

Nếu bên trong có thủ đoạn đặc biệt, thì đó chắc chắn là thứ mạnh nhất, át chủ bài cuối cùng, phải tập trung mười hai phần tinh thần để

đối phó.

Lý Sinh tay cầm Hắc Thần Đao, nhẹ nhàng đi về phía bức tường của mộ thất.

Đến gần hơn, mới hoàn toàn nhìn rõ.

Trên bức tường mộ thất, rõ ràng có từng khuôn mặt quỷ, đang nhe nanh trợn mắt, nhìn họ lộ ra nụ cười vô cùng quỷ dị.

Miệng mặt quỷ hơi hé mở, những ngọn lửa xanh u ám kia, chính là nằm ngay trên miệng của mặt quỷ.

Đó không phải là điêu khắc, mà là "mặt quỷ" có sinh mệnh.

Trên mặt quỷ mọc đầy vảy đen, có thể thấy rõ, chỉ là khuôn mặt méo mó, đồng tử trong đôi mắt đó, không phải màu đen, mà là màu trắng, dường như đang chuyển động.

Lý Sinh trong lòng rùng mình.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha ở bên cạnh đã giơ súng săn lên, định bắn vào mặt quỷ.

"Đừng bắn, không được." Lý Sinh đưa tay ấn nòng súng của Đại Kim Nha xuống.

"Những mặt quỷ này, chắc là giao nhân trong truyền thuyết.

Giao nhân có đầu người thân cá, tương truyền trên người họ có một loại dầu cá đặc biệt, loại dầu cá này cực kỳ bền cháy." "Các bậc quan lại quý tộc đều thích săn bắt giao nhân, sau khi giết chết, từ thi cốt của họ chiết xuất ra dầu cá, dùng để chế tạo trường minh đăng, vãng sinh chúc trong mộ thất." Đại Kim Nha hơi ngẩn người.

Chương 168

Đối với những chuyện này, ông ta tự nhiên đã sớm nghe qua.

Nhưng, quý tộc thời cổ đại chế tạo trường minh đăng, vãng sinh chúc, cũng phải giết chết giao nhân trước, rồi mới luyện ra dầu cá.

Nhưng nhìn những mặt quỷ trên tường trước mắt, rõ ràng là còn sống, chỉ là cơ thể bị phong ấn trong tường, chỉ lộ ra một khuôn mặt mà thôi.

Lý Sinh biết những gì Đại Kim Nha đang nghĩ, liền giải thích thêm.

"Thủ đoạn của Hiến Vương, chúng ta đi suốt một đường đã được chứng kiến rồi, tự nhiên có những điều không thể tưởng tượng nổi." "Tôi thấy những giao nhân này có lẽ đã chết từ lâu, hoặc là, đang ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, bị Hiến Vương phong ấn trong tường mộ thất, trở thành trường minh đăng, vãng sinh chúc sống." Thủ đoạn như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, Hiến Vương ngay cả vệ sĩ bằng đồng cũng có thể chế tạo ra, việc phong ấn những giao nhân này cũng không phải chuyện quá kỳ lạ.

Những giao nhân này cũng có thể đã bị chế thành cương thi, rồi lại bị phong ấn trong tường.

Âm khí trong cơ thể cương thi, giao thoa với dương khí trên người họ, những "đèn quỷ" này mới được thắp sáng.

Có thể là do trong mộ thất mấy nghìn năm không có người vào, khí âm quá nặng, cho nên sau khi họ vào một lúc, mới sinh ra phản ứng, đèn mới sáng lên.

“Được rồi, chúng ta đừng quan tâm đến những giao nhân này nữa, tranh thủ thời gian, mở quan tài trước đã.” Ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía cỗ quan tài đồng phía trên.

Nếu trong mộ thất có thứ gì lợi hại, thì trong quan tài đồng chắc chắn là thứ đáng sợ nhất.

Nếu không, cần gì phải dùng quan tài đồng phong ấn chết, rồi lại dùng chín sợi xích đồng lớn khóa chặt lại?

Vậy thì cứ gặm miếng xương cứng này trước.

Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

“Chuyện mở quan tài này, tôi quen thuộc nhất rồi, chỉ là, tôi thấy cỗ quan tài đồng này tà khí quá, tốt nhất đừng mở, chúng ta cứ khiêng cỗ quan tài thuần âm mộc này về nhà trước đã.” Lý Sinh lại không quan tâm, Mộc Trần Châu phải tìm được mới yên tâm, không thể dựa vào phỏng đoán được.

Anh rút Hắc Thần Đao ra, mạnh mẽ nhảy lên, ánh đao vẽ một vòng tròn trong không trung, chém qua chín sợi xích đồng thô to, trong chớp mắt, những sợi xích đồng này lần lượt đứt lìa.

“Ầm” một tiếng, cỗ quan tài đồng rơi xuống.

Nó đập xuống mặt đất một cái hố sâu, cỗ quan tài đồng cũng theo đó rơi vào trong hố.

Mọi người vội vàng nhìn qua, mới phát hiện ra bên dưới mộ thất vốn có một căn phòng dưới lòng đất, bên trong đó cũng đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đồng rơi trúng lên cỗ quan tài kia, một đầu chúc xuống, dựng nghiêng ở đó.

Đúng lúc này, mộ thất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Trong chớp mắt, vô số nước vàng từ trên cao rơi xuống, dội ướt người họ.

“Mẹ kiếp, không phải lại động đất nữa chứ?” Bàn Tử mắng một tiếng.

“Dù sao thì địa mạch ở đây đã xảy ra biến động, địa khí không thể trấn áp được, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng.” Vẻ mặt Lý Sinh nghiêm túc.

Với kiến thức phong thủy mà anh nắm được, thông thường, trong thời gian ngắn, nơi này lẽ ra không có vấn đề gì.

Nhưng mộ Hiến Vương tà khí quá nặng, ai biết lão yêu quái Hiến Vương kia đã bố trí những gì?

Nếu động đất bùng phát sớm, thì có khóc cũng không kịp.

May mà lần này chỉ rung chuyển một lúc, rồi không có động tĩnh gì nữa.

Đại Kim Nha nhìn về phía mộ thất dưới lòng đất, lẩm bẩm một mình.

“Lạ thật, sao bên trong lại có một cỗ quan tài?

Lão già Hiến Vương một mình, cần nhiều quan tài như vậy để làm gì?” Bàn Tử lại không cho là vậy.

“Tôi thấy mấy cỗ quan tài này, phần lớn là của các ái thiếp của Hiến Vương, được bồi táng trong mộ thất, không có gì kỳ lạ cả.

“Việc cấp bách nhất bây giờ là cỗ quan tài gỗ thuần âm này, nhanh chóng mở ra xem Mộc Trần Châu có ở trong đó không.” Trên mặt Hồ Ba Y hiện lên một tia vui mừng.

“Hóa ra ba cỗ quan tài đều là nghi trận, thi thể thực sự của lão già Hiến Vương thực ra ở dưới mộ thất này.

May mà cỗ quan tài đồng đập xuống, nếu không, chúng ta đã bị lão già Hiến Vương lừa rồi." Dương Tuyết Lệ nghe vậy, lại liên tục lắc đầu.

"Ba cỗ quan tài, lần lượt đại diện cho quá khứ, hiện tại, tương lai, đúng là ba đời, theo lý, không nên xuất hiện cỗ quan tài thứ tư..." Cô hơi nhíu mày, có chút không hiểu nổi.

Hồ Ba Y dùng đèn rọi xuống cỗ quan tài bên dưới.

"Loại đá dùng cho cỗ quan tài bên dưới thật kỳ lạ, năm đó tôi ở đội thăm dò, đã thấy vô số loại khoáng thạch, chưa từng thấy loại này." Dương Tuyết Lệ nghe vậy, cẩn thận nhìn đi nhìn lại.

"Thạch tinh, một loại khoáng thạch chỉ xuất hiện trong các hang động nham thạch xếp chồng dưới lòng đất, cực kỳ hiếm thấy.

Kỳ lạ, thứ này trong truyền thuyết, dùng để trấn áp những lệ quỷ tội ác tày trời, tại sao Hiến Vương lại dùng thứ này làm quan tài?" "Trong mộ đâu đâu cũng toát lên vẻ kỳ quái, tâm tư của Hiến Vương, không ai trong chúng ta đoán được.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng mở quan tài." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Bất kể Hiến Vương ở đâu, đều không liên quan đến họ.

Điều quan trọng nhất là tìm thấy Mộc Trần Châu trong những cỗ quan tài này rồi nhanh chóng rời đi.

Lý Sinh lại lần nữa nhìn vào cỗ quan tài đồng, rút Hắc Thần Đao ra, định chém đứt vòng đồng phong ấn bên ngoài.

Đúng lúc này, nắp quan tài đồng bị thứ gì đó đẩy ra.

Chương 169

Một luồng thi khí cực kỳ nồng đậm, từ trong quan tài đồng lan tỏa ra.

Bên trong quan tài vang lên một tràng tiếng lách cách.

Ngay sau đó, liền thấy một bàn tay xương trắng âm u, từ bên trong thò ra.

Khoảnh khắc này, trong lòng mọi người đều căng thẳng.

Nếu bên trong cỗ quan tài đồng thật sự có thứ gì đó, thì đó chắc chắn là một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên, ngoài bàn tay xương trắng âm u đó ra, bên trong quan tài không còn thứ gì xuất hiện nữa.

Tiếng động bên trong cũng dần dần yên tĩnh lại.

"Tôi xuống xem thử." Lý Sinh quan sát một lúc, liền định nhảy xuống.

"Chờ đã." Dương Tuyết Lệ vội vàng gọi một tiếng.

Cô đưa chiếc ô kim cương trong tay cho Lý Sinh.

"Cầm lấy cái này đi, lỡ như có thứ gì, cũng có thể đỡ được." Thân thủ của Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ biết rất rõ.

Chỉ có thể dùng bốn chữ "thâm bất khả trắc" để hình dung.

Nhưng đây dù sao cũng là mộ thất của Hiến Vương, sự tồn tại trong quan tài chắc chắn vô cùng kinh khủng, chuẩn bị thêm một chút, luôn tốt hơn.

Lý Sinh không từ chối, nhận lấy ô kim cương, lại nhìn xung quanh căn phòng dưới lòng đất, chuẩn bị sẵn những điểm có thể bám vào,

làm sao để ứng biến sau đó mới nhẹ nhàng nhảy xuống.

Anh vận dụng khinh thân thuật lĩnh ngộ được từ mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, nén một hơi trong miệng, cơ thể trở nên vô cùng nhẹ nhàng, mũi chân khẽ điểm một cái, đã đáp xuống cỗ quan tài thạch tinh bên dưới.

Khi đáp xuống đất, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không phát ra.

Đến đây, mới nhìn rõ tình hình bên trong cỗ quan tài đồng.

Chỉ thấy bên trong quan tài, đặt một bộ thi cốt.

Tứ chi và đầu lâu đều là xương trắng, duy chỉ có bộ xương phần thân, được đúc bằng vàng.

Ngoài ra, bên trong quan tài trống không, không có gì cả.

Vừa rồi cỗ quan tài đồng từ trên rơi xuống, dựng nghiêng đập vào cỗ quan tài thạch tinh bên dưới.

Điểm chịu lực vừa hay là mép trên của nắp quan tài.

Lúc đầu, nắp quan tài không rơi ra ngay, nhưng đã sớm lỏng ra.

Chẳng mấy chốc liền vì không chịu nổi trọng lượng của quan tài mà rơi xuống.

Bộ thi cốt bên trong cũng theo đó trượt xuống.

Một trong hai bàn tay xương, vừa hay rơi ra mép ngoài của quan tài.

Từ trên nhìn xuống, cứ tưởng có một bàn tay xương đẩy nắp quan tài ra, từ bên trong thò ra.

Nhưng, bàn tay xương thò ra cũng không sai, chỉ là không có sự tồn tại kinh khủng như tưởng tượng mà thôi.

Lý Sinh quan sát một lúc, đã hiểu rõ tình hình.

Anh đưa tay lấy bộ xương vàng ra khỏi quan tài, sau đó lại nhảy lên trên.

Chiều cao của mộ thất dưới lòng đất này cũng chỉ bốn, năm mét, với thân thủ và sức bật hiện tại của Lý Sinh, nhảy lên rất dễ dàng.

Quay lại bên trên, anh kể lại tình hình bên trong một lượt.

Bàn Tử liền không nhịn được đưa tay ra, định sờ vào bộ xương vàng.

"Đừng đụng vào!" Lý Sinh vội vàng lên tiếng ngăn cản.

"Trên bộ xương vàng, rất có khả năng có kịch độc.

Tôi có cơ thể vạn độc bất xâm, còn các cậu thì không chắc." Nghe lời của Lý Sinh, Bàn Tử vội vàng rụt tay lại.

Trước đó bị trúng cổ độc trên lưỡi, đã chịu tội lớn, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ, tuyệt đối không muốn trải nghiệm lại lần nữa.

Lý Sinh tuy không kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, nhưng vẫn có nó.

Dù sao nếu bộ xương vàng thật sự có độc, đợi sau khi trúng độc rồi kích hoạt Thánh Thú Văn Thân cũng có thể giải độc.

Vốn tưởng bên trong cỗ quan tài đồng có thứ gì đó kinh khủng đáng sợ, không ngờ lại là thế này.

Vậy còn hai cỗ quan tài còn lại thì sao?

Mọi người cùng nhau ra tay, chẳng mấy chốc đã mở nắp hai cỗ quan tài còn lại.

Quả nhiên, bên trong hai cỗ quan tài, cũng đặt hai bộ xương.

Trong đó, một cỗ quan tài, đầu lâu được làm bằng vàng.

Cỗ quan tài còn lại, xương tứ chi được làm bằng vàng.

Chương 170

“Lão tống tử Hiến Vương này có ý gì đây?

Thi thể của hắn đâu?” Bàn Tử có chút bực bội.

“Có lẽ thi thể của Hiến Vương, ở trong cỗ quan tài thạch tinh bên dưới?” Hồ Ba Y nói.

“Không thể nào!” Dương Tuyết Lệ lắc đầu.

“Quan tài thạch tinh không may mắn, Hiến Vương không thể nào tự chôn mình ở đó được.” “Lão yêu quái Hiến Vương này, thường không làm theo lẽ thường, biết đâu hắn lại cho rằng chỉ có quan tài thạch tinh mới có thể giúp hắn thành tiên phi thăng thì sao.

Chúng ta đừng quan tâm nhiều như vậy, cứ mở ra xem trước đã.” Bàn Tử nói xong, liền nhảy xuống.

Thân thủ của Bàn Tử vốn không tồi, từ khi vào Trùng Cốc, qua sự cường hóa của hệ thống, lại thêm việc nhận được không ít mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, nay tự nhiên đã tiến bộ hơn mấy bậc.

Độ cao này không thể cản được hắn.

Xuống dưới, hắn nhìn xung quanh.

“Mau nhìn kìa, quan tài thạch tinh là một khối liền, hoàn toàn không có nắp.” Nghe lời Bàn Tử, mọi người đều nhảy xuống.

Hóa ra quan tài thạch tinh chỉ bên ngoài trông giống quan tài, thực tế lại là một khối thạch tinh nguyên vẹn.

“Hiến Vương đặt một khối thạch tinh lớn như vậy ở đây để làm gì?” Vấn đề này thật khiến người ta khó hiểu.

Nếu những bố trí của Hiến Vương bên ngoài mộ có thể suy luận,

phân tích ra được, thì đến mộ thất này, họ hoàn toàn mù tịt.

Đúng lúc này, Tiểu Mao Cầu đột nhiên "gâu gâu gâu" sủa lên, âm thanh nghe có vẻ vô cùng kinh hãi.

Lý Sinh kinh ngạc.

Tiểu Mao Cầu là thần thú, có thứ gì có thể khiến nó cũng cảm thấy sợ hãi sao?

Lý Sinh vội vàng chạy qua xem.

Lại thấy trong một góc không bắt mắt của mộ thất, có treo một tấm gương đồng, Tiểu Mao Cầu đang sủa dữ dội vào tấm gương đồng.

Lông trên người nó dựng đứng, thân chó cũng hơi cong lại, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thấy cảnh này, Lý Sinh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Thằng ngốc này, chỉ là một tấm gương đồng thôi, sủa cái gì?" Lý Sinh đưa tay bế Tiểu Mao Cầu lên.

Tiểu Mao Cầu ngừng sủa, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào trong gương đồng, trong mắt chó lộ rõ vẻ cảnh giác sâu sắc.

Lý Sinh lấy tấm gương đồng xuống, cầm trong tay xem.

Mặt gương đồng được đánh bóng vô cùng nhẵn nhụi, trên đó không một hạt bụi, đặc biệt sạch sẽ.

Mặt sau của gương đồng thì khắc chín con rồng với tư thế khác nhau.

Chín con rồng mặc dù nhỏ, nhưng được khắc vô cùng sống động, linh hoạt, như sắp bay ra.

Lý Sinh cầm nó xem đi xem lại, không phát hiện ra điều gì đặc biệt

nữa.

Nhưng, tại sao Tiểu Mao Cầu lại sủa dữ dội vào tấm gương đồng?

Chỉ vì gương đồng soi thấy nó sao?

Lý Sinh nghĩ ngợi, cất tấm gương đồng đi, quay đầu nhìn Dương Tuyết Lệ bên cạnh.

"Chắc cô có mang theo gương nhỏ bên người phải không?

Có thể cho tôi mượn được không?" Dương Tuyết Lệ tuy tính cách mạnh mẽ, là một người phụ nữ mạnh mẽ điển hình.

Nhưng dù sao cũng là phụ nữ, lòng yêu cái đẹp thì không thay đổi.

Phụ nữ đều sẽ mang theo gương bên người, để khi cần có thể chỉnh lại trang điểm.

Nghe lời của Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ hơi thấy kỳ lạ, nhưng nhanh chóng lấy ra một chiếc gương nhỏ từ trong ba lô mang theo.

Lý Sinh để Tiểu Mao Cầu nhìn vào gương.

Anh muốn biết, tên ngốc Tiểu Mao Cầu này, rốt cuộc có phải vì nhìn thấy mình trong gương mà sủa không, hay tấm gương đồng kia có gì đặc biệt.

Tiểu Mao Cầu liếc nhìn gương một cái, không có một chút phản ứng nào, rồi quay đầu sang chỗ khác.

Ánh mắt Lý Sinh lướt qua, lại phát hiện trong gương, không có hình ảnh của Tiểu Mao Cầu.

Anh hơi kinh ngạc, vội vàng ghé sát lại xem.

Quả nhiên, trong gương chỉ có một mình Lý Sinh, Tiểu Mao Cầu như không tồn tại.

“Lẽ nào, vì Tiểu Mao Cầu là thần thú, một sự tồn tại đặc biệt, cho nên, trong gương hoàn toàn không hiện ra...” Nhưng, trong tấm gương đồng vừa rồi, rõ ràng đã hiện ra hình ảnh của Tiểu Mao Cầu.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi.

Tấm gương đồng này, rốt cuộc là thứ gì?

Lý Sinh lại lần nữa lấy tấm gương đồng ra, cẩn thận nhìn, quan sát chính mình trong gương.

Chương 171

Đột nhiên phát hiện, chính mình trong gương, mơ hồ toát ra một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Dường như đó không phải là mình, mà là một người khác.

Cảm giác này vô cùng quỷ dị, rõ ràng là hình ảnh của mình trong gương, nhưng lại cảm thấy kỳ quái, cảm thấy người trong gương không phải là mình.

Nhìn mà cũng cảm thấy một trận tê dại da đầu.

Lý Sinh không dám nhìn nhiều nữa, vội vàng cất tấm gương đồng vào không gian nhẫn.

Bất kể tấm gương đồng có kỳ quái đến đâu, cứ mang nó ra ngoài trước đã.

Bàn Tử cầm đèn pin, tìm kiếm khắp nơi.

"Lão tổng tử Hiến Vương này, rốt cuộc đã đặt thi thể của mình ở đâu?" Dương Tuyết Lệ bật đèn rọi, giơ lên, chiếu lên phía trên.

"Mộ thất này không chỉ có phòng dưới lòng đất, phía trên chắc chắn có tầng lầu, có lẽ, Hiến Vương được chôn ở trên đỉnh." Lý Sinh ngẩng mắt nhìn lên, mới phát hiện ra vòm mái phía trên rất cao, ở đó chắc là có một tầng lửng?

Có lẽ Hiến Vương cảm thấy mình muốn phi thăng thành tiên, nên được chôn ở nơi cao nhất?

Hồ Ba Y lấy phi hổ trảo ra, ném lên trên, phi hổ trảo "vèo" một tiếng, móc vào xà nhà trên đỉnh.

Anh nắm lấy sợi dây treo xuống, leo lên.

“Phía trên có tầng lầu, mọi người mau lên.” Mọi người nghe vậy, liền men theo sợi dây thừng, lần lượt leo lên.

Vừa vào tầng trên, Lý Sinh đột nhiên cảm thấy một trận bất an vô cớ.

Đó dường như là cảm giác nguy hiểm, nhưng lại dường như không phải.

Như mộng như ảo, luôn cảm thấy không chân thực, phảng phất như đang mộng du.

Lý Sinh kinh ngạc, giác quan thứ sáu của anh cực kỳ chính xác, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy.

Từ khi vào mộ Hiến Vương, đâu đâu cũng toát lên vẻ quỷ dị.

Nhưng nói một cách nghiêm túc, lại hoàn toàn không giống với những nguy cơ liên tục ở bên ngoài.

Mở quan tài trong mộ, thăm dò, mọi thứ đều có vẻ vô cùng thuận lợi, không gặp phải một chút nguy hiểm nào.

Ngoài việc không tìm thấy thi thể của Hiến Vương, ngôi mộ này dường như vô cùng an toàn.

Điều này khiến mấy người đang tinh thần căng thẳng cao độ cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sự việc trái với lẽ thường ắt có yêu ma.

Mộ Hiến Vương, đâu đâu cũng toát lên một luồng yêu khí.

Phía trên vẫn là một mộ thất, bên trong đặt một cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài thủy tinh hồng ngọc.

Cỗ quan tài này rất nhỏ, hoàn toàn không thể chôn được một người trưởng thành bình thường.

Lý Sinh đi qua xem, mới phát hiện ra cỗ quan tài này trong suốt.

Từ bên ngoài có thể thấy, bên trong quan tài nằm một cô bé không lớn tuổi lắm.

Cô bé mặc trang phục lộng lẫy, trang điểm trên mặt cũng được bảo quản rất tốt, mày mắt như tranh vẽ, phảng phất như vừa mới được liệm.

Vì quan tài màu đỏ, từ bên ngoài nhìn vào, liền cảm thấy cô bé như đang tắm trong một lớp ánh sáng đỏ nhạt, trông vô cùng thánh thiện.

"Cô bé này, chắc là con gái của Hiến Vương phải không?

Vậy thì, quan tài của lão già Hiến Vương kia, nhất định ở phía trên." Bàn Tử vừa nói vừa dùng đèn pin rọi xung quanh.

"Kỳ lạ, quan tài này là một khối liền?

Không có nắp?" Mọi người nghe vậy, vội vàng cùng nhau nhìn qua.

Quả nhiên, xung quanh toàn bộ quan tài hồng ngọc, không tìm thấy bất kỳ khe hở nào, hoàn toàn là một khối liền.

Ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía đáy quan tài.

"Cỗ quan tài này, thực tế là một cái lồng.

Thi thể của cô bé này được đặt trên sàn nhà ở đây, sau đó dùng cỗ quan tài hồng ngọc này đậy lên." Trên mặt Hồ Ba Y lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

"Cách chôn cất này, lão Hồ tôi cũng đọc không ít sách về phương diện này, dường như chưa từng nghe có cách chôn cất này." Bàn Tử không khỏi cười.

"Sao lại không có, lẽ nào ông quên rồi sao, trước đó tôi thấy trong rừng nguyên sinh, vị tư tế được chôn trên cây khổng lồ đó?

Quan tài của hắn, cũng có thể coi là một cái lồng quan tài, bản thân hắn được chôn trên cây." Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, ngay cả Bàn Tử dường như cũng nhận ra.

"Mẹ kiếp, chúng ta không phải đang ở trong cơ thể một sinh vật nào đó chứ?" Mọi người đều không trả lời.

Nếu suy đoán này là thật, vậy thì, họ đang ở trong cơ thể của thứ gì?

Liệu có phải là một sự tồn tại đáng sợ hơn cả cây cự mãng âm hồn không?

Chương 172

Lẽ nào, đây mới là át chủ bài cuối cùng của Hiến Vương, cho nên, hắn không bố trí bất kỳ sát cục nào trong mộ?

Nghĩ đến đây, mọi người đều bắt đầu căng thẳng.

"Chúng ta tranh thủ thời gian tìm kiếm, nhanh chóng tìm thấy quan quách của Hiến Vương, lấy Mộc Trần Châu ra rồi lập tức rút lui." Nếu thật sự là một sinh vật mạnh mẽ, mọi người chỉ có thể hy vọng không đánh thức nó.

Mà có một con đường bao quanh bốn bức tường, nghiêng nghiêng đi lên.

Mọi người liền đi theo con đường đó.

Trên bức tường bên cạnh con đường, vẽ đầy những bức bích họa lớn nhiều màu sắc.

Bố cục bích họa chặt chẽ, dụng ý nghiêm cẩn, khiến người ta phải thán phục.

Nhân vật trong tranh sống động như thật, phong thái khác nhau, có thiên thần mắt giận, cũng có tiên nữ thoát tục.

Ánh mắt của những nhân vật trong tranh này, dường như đều đang nhìn chằm chằm vào họ, cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm này, khiến họ vô cùng khó chịu.

Lý Sinh đi ở phía trước, theo sát phía sau là Dương Tuyết Lệ, sau đó là Đại Kim Nha, Bàn Tử, Hồ Ba Y đi sau cùng.

Men theo con đường, họ leo lên trên.

Hồ Ba Y đi được một lúc, đột nhiên phát hiện trên bức tường bên

cạnh, có một người phụ nữ trung niên, đang lạnh lùng nhìn ông cười.

Hồ Ba Y kinh hãi, chưa kịp phản ứng, trong bức bích họa đột nhiên thò ra một bàn tay trắng nõn, như một chiếc kìm sắt lạnh lẽo, siết chặt cổ ông.

Trong chớp mắt, Hồ Ba Y chỉ cảm thấy một trận ngạt thở, mắt tối sầm lại, không thể thở được.

Ông cố gắng giãy giụa, nhưng vẫn vô ích, thậm chí ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không phát ra được.

Mấy người đi phía trước, đối với tình cảnh của Hồ Ba Y, lại không hề phát hiện ra.

Ngay khi Hồ Ba Y nghĩ mình sắp toi đời, Tiểu Mao Cầu đi bên cạnh Lý Sinh đột nhiên sủa lên hai tiếng.

Cuối cùng, bàn tay đang siết cổ Hồ Ba Y, liền biến mất như một cơn ác mộng.

Chết đi sống lại.

Hồ Ba Y toàn thân mồ hôi lạnh, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Những người phía trước lúc này mới phát hiện ra điều bất thường.

"Lão Hồ, sao vậy?" "Trong bức bích họa, có một bà lão yêu quái, vừa rồi thò tay ra, siết cổ tôi, nếu không phải tiếng sủa của Tiểu Mao Cầu, tôi e rằng đã bị siết chết rồi." Lý Sinh nghe vậy kinh hãi, vội vàng nhìn lên tường.

Nhưng, bức chân dung người phụ nữ trên tường đã biến mất.

Thay vào đó, là một bức chân dung khác.

Trên bức chân dung, có một người đàn ông đội vương miện, đang chân đạp mây lành, bay thẳng lên trời, định phi thăng thiên giới.

Phía dưới, có năm người ngẩng đầu nhìn lên, như đang tiễn ông ta.

Bốn nam một nữ, và một con chó không lớn lắm.

Mặc dù vẽ không quá chân thực, nhưng vẫn có thể nhận ra, năm người trên bức chân dung, chính là năm người họ.

Lý Sinh, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y và Bàn Tử.

Hiến Vương lơ lửng giữa không trung, đang mỉm cười ra hiệu với họ, phảng phất như đang cảm ơn họ đã đến tiễn.

Lẽ nào, Hiến Vương từ hai nghìn năm trước, đã biết họ sẽ vào mộ, cho nên đã để lại một bức bích họa?

Hay là Hiến Vương đã tính toán hết thiên cơ, mọi thứ đều không thoát khỏi sự sắp đặt của hắn?

Nghĩ đến đây, mọi người đều chỉ cảm thấy một trận mồ hôi lạnh, lạnh lẽo.

"Lão già Hiến Vương, chẳng lẽ thật sự thành tiên rồi sao?

Sao lại biết chúng ta?" Bàn Tử giật mình, hét lớn.

"Nhìn tình hình trên tranh, Hiến Vương cuối cùng thành tiên phi thăng, có liên quan đến chúng ta sao?

Lẽ nào, chúng ta vào trộm mộ, ngược lại sẽ giúp Hiến Vương phi thăng thành tiên?" Đại Kim Nha cảm thấy khó hiểu.

Hay nói cách khác, việc họ vào mộ Hiến Vương, đã được Hiến Vương dự liệu từ lâu.

Họ, rất có thể là chìa khóa để Hiến Vương cuối cùng phi thăng thành tiên.

Vẻ mặt Dương Tuyết Lệ biến ảo, như mây trên trời, phiêu diêu bất định.

Cô nhìn chằm chằm vào bức bích họa trên tường, nhìn rất lâu, mới chậm rãi nói.

"Tương truyền Mộc Trần Châu có liên quan đến quỷ động, quỷ động kết nối với không gian hư số, ở đó có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai." "Có lẽ Hiến Vương chính là lợi dụng Mộc Trần Châu trong tay quan sát được một đoạn của tương lai, nhìn thấy chúng ta." Đây có lẽ là lời giải thích hợp lý nhất.

Nhưng, họ trộm mộ, Hiến Vương thành tiên phi thăng, lại có quan hệ gì với họ?

"Bàn gia tôi không tin tà ma này, tôi bây giờ lên lật nắp quan tài của lão già Hiến Vương, hủy đi nhục thân của hắn, xem hắn phi thăng thế nào." Nhìn bức tranh này, trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng trĩu, lại tiếp tục leo lên.

Trên bức tường phía trên, lại vẽ một bức bích họa khác, nhân vật trên tranh vẫn là năm người họ, và Hiến Vương ở trên cao.

Chương 173

Chỉ là, trong bức tranh này, năm người họ đang quỳ trên mặt đất, dường như đang thỉnh tội với Hiến Vương.

Bàn Tử nhìn bức tranh này, lập tức cười lớn.

"Theo tôi thấy, lão tổng tử Hiến Vương này, điên vì muốn làm thần tiên rồi sao?

Muốn Bàn gia tôi quỳ xuống, cũng không xem lại mình có mấy cân mấy lạng, Bàn gia tôi ngay cả Phật tổ Bồ tát cũng không quỳ, sao lại quỳ cho hắn?" Hồ Ba Y vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Nói không sai, từ trước đến nay không có chúa cứu thế, cũng không dựa vào thần tiên hoàng đế, chúng ta là chủ nhân của mình, lão già Hiến Vương muốn chúng ta quỳ xuống, đó là mơ mộng hão huyền." Hai người nói chuyện hào hứng, đối với nội dung trên bức bích họa, hoàn toàn không thèm để ý.

Thực tế, đến đây, trong lòng mọi người đều vô cùng căng thẳng, họ biết Bàn Tử và Hồ Ba Y, chẳng qua là đang điều chỉnh lại thần kinh quá căng thẳng trong lòng mà thôi.

Ở nơi quỷ quái này nhìn những bức tranh này, liền phảng phất như có ngàn cân đè nặng, đè lên người, không thở nổi.

Nếu không tìm cách giải tỏa, e rằng không cần đợi Hiến Vương làm gì, họ sẽ vì thần kinh không chịu nổi mà sụp đổ.

Chẳng mấy chốc, họ đã đi đến tầng cao nhất.

Nơi này trống không, không có gì cả.

Chỉ có những bức tường xung quanh, vẽ rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp.

Lý Sinh cảm thấy có gì đó không đúng, đi lên phía trước, mới phát hiện đó không phải là tranh.

Bức tường ở đây là một loại tinh thể trong suốt giống như hổ phách, những người phụ nữ này bị phong ấn bên trong tường.

Thông qua lớp tường trong suốt bên ngoài, vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ của họ vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết.

"Những người phụ nữ này, chắc là phi tần của Hiến Vương." Bàn Tử không khỏi mắng lớn.

"Lão già Hiến Vương quả nhiên xa hoa trụy lạc, nhiều phụ nữ như vậy, chết đi còn dùng để bồi táng, đáng lẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục." Đối với một kẻ có thể dùng hàng vạn thiếu nữ chế thành đằng vương, việc chiếm hữu những người phụ nữ này, thực ra chẳng là gì cả.

Những người phụ nữ bị phong ấn trên tường xung quanh, có đến hơn một trăm người.

Tư thế khác nhau, trên mặt nhiều người còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Phảng phất như bị đông cứng trong tinh thể trong suốt, chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Đến mức họ hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, liền như bị trúng phép thuật, đóng băng trong tinh thể trong suốt.

Trong ánh mắt Dương Tuyết Lệ lộ ra vẻ thương cảm nhàn nhạt.

"Những người phụ nữ này, chắc là trước tiên dùng thủ pháp đặc biệt, chế thành thây khô, giữ lại dáng vẻ lúc còn sống, sau đó bị phong ấn vào tinh thể trong suốt." Hồ Ba Y hơi gật đầu.

"Lão yêu vật Hiến Vương này, đối với đằng trùng và chế tạo thi

thể, dường như có sở thích đặc biệt, dường như rất thích chế tạo thây khô.” “Kỳ lạ, quan tài của Hiến Vương đâu?” Đại Kim Nha nhìn xung quanh.

Phía trên trống không, không hề thấy quan tài của Hiến Vương.

Ánh mắt Lý Sinh rơi vào một lỗ hổng ở góc tường.

Đó là nơi duy nhất không bị tinh thể trong suốt bao bọc.

Lỗ hổng đó rất kỳ dị, là một lỗ hổng hình người.

Nhìn qua, giống như có người từ trong tường đi ra, để lại một lỗ hổng như vậy.

Khi ánh mắt nhìn về phía lỗ hổng, Lý Sinh liền cảm thấy một trận tim đập thình thịch vô cớ.

Phảng phất như, bên trong đó có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Anh từ từ di chuyển, đi về phía lỗ hổng.

Càng đến gần lỗ hổng, cảm giác sợ hãi đó càng mạnh.

Phía trước phảng phất như có một sự tồn tại cao cao tại thượng không thể chạm tới, chỉ có thể cúi đầu bái lạy.

Lý Sinh chỉ cảm thấy toàn thân máu chảy nhanh hơn, tim đập nhanh hơn.

Đại Kim Nha đi theo sau Lý Sinh, đi được một lúc, đột nhiên ngã nhào xuống đất.

“Tôi cảm thấy bên trong đó có một sự tồn tại cực kỳ kinh khủng, chúng ta đừng đi trêu chọc nó, nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Trên mặt Đại Kim Nha đầy vẻ kinh hãi.

Càng gần lỗ hổng, liền càng cảm thấy có một lực hút khổng lồ truyền đến.

Nhưng, cùng lúc đó, tim ông ta cũng đập ngày càng nhanh, khiến ông ta muốn liều mạng chạy trốn.

Nơi đó, dường như là một hang động ma quỷ.

Bàn Tử đặt ba lô trên người xuống đất, bước những bước dài tiến lên.

"Bàn gia tôi thật không tin tà ma này, lão tổng tử Hiến Vương kia, đã chết mấy nghìn năm rồi, còn ở đây giả thần giả quỷ." Nhưng, càng đến gần lỗ hổng, máu chảy càng nhanh, tim cũng đập càng nhanh, sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Cuối cùng, Bàn Tử cũng chỉ có thể dừng lại, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Lỗ hổng phía trước đó, dường như thật sự không thể đến gần.

"Hai người mau lùi lại." Lý Sinh hét lên một tiếng.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đành phải lùi lại.

Chương 174

Sau khi cách xa lỗ hổng hình người một chút, hai người lập tức cảm thấy áp lực trên người giảm đi rất nhiều, tim cũng dần dần bình ổn lại.

"Mẹ kiếp thật tà môn, lẽ nào quan tài của Hiến Vương, tôi ngay cả đến gần cũng không được sao?" Bàn Tử chưa từng gặp phải chuyện như vậy, không thể nào hiểu được.

Ánh mắt Đại Kim Nha nhìn về phía lỗ hổng hình người, mở miệng nói.

"Theo tôi thấy, Hiến Vương thật sự đã thành tiên rồi, thi thể của ngài, dù có lưu lại nhân gian, phàm nhân cũng vạn lần không được đụng vào." "Chúng ta không bằng cứ thế rời đi, dù sao chuyến này trộm được bảo bối, nhiều không đếm xuể rồi, hà tất phải đi đụng vào quan tài của Hiến Vương?" Lời này vừa nói ra, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, đều cảm thấy một trận phiền muộn.

Họ đã trải qua muôn vàn khó khăn mới đến được nơi này, mắt thấy quan tài của Hiến Vương ở ngay trước mắt, Mộc Trần Châu sắp có được, nhưng lại ngay cả đến gần cũng không thể.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên nói.

"Mọi người có cảm thấy lỗ hổng đó có một luồng lực hút, đang hút người vào không?" Lỗ hổng trước mắt này thật sự có ma tính.

Đại Kim Nha nghe lời Dương Tuyết Lệ, gật đầu.

"Đúng là như vậy, vừa rồi tôi đến gần quá, suýt chút nữa bị hút vào." Nhưng Bàn Tử lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Sao tôi không có cảm giác đó?" Dương Tuyết Lệ bước lên hai

bước.

“Tuyệt đối không sai, bên trong lỗ hổng, có một luồng lực hút vô hình.” Trên mặt Đại Kim Nha lộ ra vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Sự việc của thần tiên, vốn phiêu diêu vô định, chúng ta có lẽ đã gặp được chân tiên, có một số chuyện chúng ta không thể hiểu được, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Theo tôi thấy, thần tiên không thể trêu chọc, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Bàn Tử nghe vậy, lại lớn tiếng mắng.

“Nói bậy, lão tổng tử Hiến Vương kia, không ác không làm, xa hoa trụy lạc, tàn khốc bóc lột quần chúng lao động, bức hại dân chúng.” “Nếu thật sự có người có thể thành tiên, cũng không đến lượt lão tổng tử Hiến Vương này, hắn chỉ xứng đáng xuống mười tám tầng địa ngục.” Hồ Ba Y cũng gật đầu.

“Không sai, theo tôi thấy, Hiến Vương nhất định đã dùng tà thuật, mới khiến người ta không thể đến gần lỗ chôn cất, chúng ta phải tìm cách phá giải tà thuật.” Nhưng, có cách nào đây?

Trong chốc lát, họ rơi vào tình thế khó khăn, thật sự không nghĩ ra cách nào.

Đột nhiên, Lý Sinh dường như nghĩ ra điều gì, mắt sáng lên, hỏi Dương Tuyết Lệ.

“Vừa rồi cô nói lỗ hổng có một luồng lực hút khổng lồ?” Dương Tuyết Lệ khẳng định gật đầu.

“Không sai, luồng lực hút đó rất rõ ràng, lại như có thứ gì đó, đang đẩy tôi tiến về phía trước, muốn tôi vào cái lỗ hổng đó.” Ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía ba lô trên lưng Dương Tuyết Lệ.

Anh lấy chiếc ô kim cương ra từ ba lô của Dương Tuyết Lệ.

Chiếc ô này, Dương Tuyết Lệ trước đó từng đưa cho Lý Sinh.

Sau đó Lý Sinh không dùng đến, lại trả lại cho Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ đặt nó vào trong ba lô.

Lý Sinh cầm lấy ô kim cương, lập tức cảm thấy có một luồng lực hút vô hình, nắm lấy chiếc ô kim cương, dường như muốn hút chiếc ô này đi.

Đồng tử trong mắt Lý Sinh hơi co lại.

Anh đột nhiên cười.

Lý Sinh cầm ô kim cương, đi về phía gần lỗ hổng.

Khi khoảng cách đến lỗ hổng còn khoảng mười mét, luồng lực hút vô hình đó đột nhiên tăng lên gấp mấy chục lần.

Bên trong lỗ hổng, phảng phất như có một con quỷ, thò tay ra, nắm lấy chiếc ô kim cương, muốn tóm nó vào trong động.

Cùng lúc đó, Lý Sinh cũng cảm thấy máu trong cơ thể như sôi lên, cuồn cuộn trong kinh mạch, tim cũng theo đó đập nhanh hơn.

"Đúng rồi!" Lý Sinh mỉm cười gật đầu, lùi lại, đưa ô kim cương vào tay Dương Tuyết Lệ.

"Thế nào, có phát hiện gì không?" Dương Tuyết Lệ lên tiếng hỏi.

Đại Kim Nha ở bên cạnh khẽ lẩm bẩm, dường như đang niệm kinh Bồ tát bảo hộ gì đó.

Lý Sinh nhìn về phía Đại Kim Nha.

"Lão Kim, trên người anh có đồ sắt không?" Đại Kim Nha ngẩn người.

"Chắc là không có đâu, đồ của tôi đều là hàng tốt, sao lại có đồ sắt được?" Đột nhiên ông ta nhớ ra điều gì.

“À, không đúng, hình như có một cái, lần trước đi nhà thờ xin được một cây thánh giá.” Đại Kim Nha nói xong, cởi áo khoác ngoài ra.

Chỉ thấy trên chiếc áo mặc bên trong, treo đầy các loại đồ treo khác nhau, đều là Bồ tát, Phật tổ, thần tiên... các loại khác nhau, dày đặc, e rằng không dưới trăm cái.

Trước khi đến đây, Đại Kim Nha sợ trong mộ gặp tà ma, đã xin rất nhiều đồ treo đã được các đại sư khai quang, khắp người treo đầy.

Ông ta đưa tay ra sau lưng, lấy xuống một cây thánh giá bằng sắt.

“Thứ này tôi xin được ở nhà thờ, cha xứ bảo phải đeo trước ngực, nhưng vị trí có thể đeo trước ngực của tôi, đều để dành cho Phật tổ Bồ tát rồi.” “Tôi nghĩ, dù sao thì thần của phương Tây, chắc chắn không bằng Phật tổ Bồ tát của chúng ta, liền treo thứ này sau lưng.” Dương Tuyết Lệ thấy vậy, khóe miệng lập tức giật giật.

“Lạy Chúa nhân từ, xin hãy tha thứ cho người vô tri...” cô thầm niệm trong lòng.

Lý Sinh nhận lấy cây thánh giá bằng sắt, thuận tay ném lên không trung.

Cây thánh giá bị ném về phía cách lỗ hổng khoảng tám mét.

Chương 175

Nhưng, khi cây thánh giá sắp rơi xuống đất, bên trong lỗ hổng, đột nhiên như có một bàn tay quỷ thò ra.

"Vèo" một tiếng, cây thánh giá bay vào trong lỗ hổng.

Sắc mặt Đại Kim Nha đột biến, kinh hãi hét lớn.

"Bên trong lỗ hổng, quả nhiên có thần tiên." Bàn Tử lập tức lên tiếng phản bác.

"Tôi thấy trong động, nhất định có ma quỷ.

Tôi muốn chém yêu trừ ma, vì dân trừ hại, hôm nay phải trừ khử con ma quỷ này." Đại Kim Nha cười khổ một tiếng.

"Bàn gia, ngài đừng nói nữa, chúng ta ngay cả lỗ hổng cũng không thể tiếp cận, ma quỷ sống trong động, cũng không phải chúng ta có thể trừ khử được, chúng ta nhanh chóng đi thôi." Lý Sinh mỉm cười lắc đầu.

"Trong động không có thần tiên, cũng không có ma quỷ." Đại Kim Nha lập tức ngẩn người.

"Vậy cây thánh giá vừa rồi là sao?" Lý Sinh mỉm cười.

"Cái lỗ hổng đó, là một từ trường khổng lồ, có thể hút cây thánh giá bằng sắt vào, không phải rất bình thường sao?" Sắc mặt Đại Kim Nha hơi thay đổi.

"Lý ca, không thể nào đâu.

Nếu chỉ là từ trường, vậy tại sao tôi ngay cả đến gần cũng không được?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía Lý Sinh.

"Thực tế, từ trường không chỉ hút sắt đá, mà ảnh hưởng đến con

người cũng rất lớn." "Từ trường sẽ thúc đẩy tuần hoàn máu, từ đó khiến tim đập nhanh hơn." "Chỉ là, từ trường thông thường, không thể có lực từ lớn như vậy, ảnh hưởng đến cơ thể con người, cần phải tích lũy theo thời gian, từ từ mới thể hiện ra." "Nhưng từ trường bên trong lỗ hổng này lại vô cùng mạnh mẽ, vượt qua giới hạn chịu đựng của người thường." "Cho nên, chỉ cần đến gần lỗ hổng, liền sẽ cảm thấy máu chảy nhanh hơn, tim đập nhanh hơn, không thể không lùi lại." Nghe xong lời giải thích của Lý Sinh, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ trên thế giới này, lại có từ trường có lực từ mạnh đến vậy.

Nhưng, dường như lực từ của lỗ hổng, chủ yếu tập trung trong phạm vi khoảng mười mét, khoảng cách xa hơn một chút, không có lực từ lớn lắm.

Từ trường này, chắc là bố trí cuối cùng của Hiến Vương.

Không qua được từ trường này, tự nhiên cũng không thể chạm vào thi thể của Hiến Vương.

Nhưng, đối với Lý Sinh, lại không phải là rào cản không thể vượt qua.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên tinh quang, từ từ bước lên phía trước.

Sắc mặt Dương Tuyết Lệ đột nhiên thay đổi lớn.

"Lý ca, cẩn thận." Lý Sinh quay đầu lại, mỉm cười.

"Yên tâm, tôi có thể đi qua." Nói xong, Lý Sinh liền tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, tác động của từ trường càng lớn, tốc độ máu chảy cũng càng nhanh.

Huyết mạch trong cơ thể phảng phất như đang cuồn cuộn điên cuồng, ngày càng nhanh.

Trong lỗ hổng phía trước, mơ hồ truyền đến một luồng uy áp cực lớn, phảng phất như có một sự tồn tại cao cao tại thượng, đang nhìn chằm chằm Lý Sinh, muốn ép anh quỳ xuống thần phục.

Tinh quang trong mắt Lý Sinh lóe lên, một luồng chiến ý kinh người, từ trên người anh xông lên trời.

Trong khoảnh khắc, luồng uy áp cao cao tại thượng đó, liền như thủy triều rút đi.

Lý Sinh ngẩng đầu, bước về phía trước, đi về phía lỗ hổng.

Cửa động này có từ trường, từ lực mạnh đến như vậy.

Nếu đổi lại là một người bình thường, e rằng chưa đến được cửa động đã vỡ mạch máu mà chết.

Đây không phải là thứ người thường có thể chống lại.

Nhưng Lý Sinh thì khác.

Huyết mạch của Lý Sinh là "Đệ nhất tích huyết", cội nguồn của vạn loại máu.

Trên thế gian này không thể có bất kỳ huyết mạch nào có đẳng cấp cao hơn.

Dù là huyết mạch Thánh thú, Thần thú trong truyền thuyết, so với huyết mạch "Đệ nhất tích huyết" cũng kém xa, hoàn toàn không thể đặt lên bàn cân so sánh.

Chỉ có điều, huyết mạch "Đệ nhất tích huyết" của Lý Sinh hiện tại chỉ mới là bát phẩm.

Đẳng cấp này quả thật hơi thấp.

Vì vậy, uy năng thực sự của "Đệ nhất tích huyết" còn chưa phát huy được một phần ức vạn. "Đệ nhất tích huyết" ở đỉnh cao thực sự, e rằng cả thần linh cũng phải lùi bước, phải thần phục.

Đương nhiên, Lý Sinh hiện tại còn cách đỉnh cao rất xa.

Nhưng phẩm chất của "Đệ nhất tích huyết" sẽ không thay đổi.

Mặc dù đẳng cấp huyết mạch của Lý Sinh hiện tại còn thấp, nhưng phẩm chất huyết mạch của anh lại vượt trên tất cả mọi huyết mạch trên thế gian.

Từ lực trong từ trường tuy vô cùng mạnh mẽ, có thể khiến máu của người bình thường sôi trào, tim đập nhanh, vỡ mạch máu mà chết, nhưng tuyệt đối không thể gây ra thương tổn như vậy cho Lý Sinh, người sở hữu "Đệ nhất tích huyết".

Chỉ là, Lý Sinh cũng sẽ cảm thấy máu trong người đang sôi trào, tim đập nhanh hơn.

Đó là vì Hiến Vương đã bố trí một loại uy áp vô hình trong từ trường.

Chương 176

Uy áp vô hình đó kết hợp với từ lực mạnh mẽ, lập tức tạo thành một sức mạnh kỳ quái và đáng sợ.

Nhưng trên người Lý Sinh, ngoài huyết mạch "Đệ nhất tích huyết", còn có Chiến Thần chiến ý.

Khi Lý Sinh kích hoạt chiến ý đó, tất cả mọi uy áp trên thế gian đều phải lùi bước trước chiến ý ngút trời.

Chiến Thần vĩnh viễn không khuất phục!

Bước chân của Lý Sinh vô cùng vững vàng.

Chẳng mấy chốc, anh đã đi tới cửa động.

Chẳng hiểu vì sao, đến nơi này, nhịp tim của Lý Sinh ngược lại dần dần bình tĩnh lại.

Máu trong cơ thể cũng không còn sôi trào như trước.

Trong mơ hồ, anh cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sức mạnh bùng nổ, còn có một cảm giác coi thường thiên hạ.

Anh phảng phất như chúa tể của thế gian.

Mọi thứ trên đời đều phải cúi đầu trước anh.

Cảm giác huyền diệu này thoáng qua rồi biến mất.

Lý Sinh cũng hiểu rằng, đây là bản năng tự nhiên tỏa ra sau khi huyết mạch "Đệ nhất tích huyết" được kích phát triệt để. "Đệ nhất tích huyết" là huyết mạch cao quý nhất thế gian, cội nguồn của vạn loại máu, tự nhiên có vốn liếng để ngạo thị thiên hạ.

Chỉ là, đẳng cấp huyết mạch của Lý Sinh hiện tại không cao.

Sự kiêu ngạo đó đã được thu liễm lại.

Không khoe khoang, không thể hiện.

Đừng nói người khác, ngay cả bản thân Lý Sinh đôi khi cũng không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Mãi đến lúc này, dưới sự ép bức của từ lực trong từ trường mạnh mẽ, giọt máu đầu tiên mới thể hiện ra mặt đáng sợ thực sự của nó.

Không có thứ gì có thể uy hiếp nó, ngay cả từ lực của từ trường mạnh nhất cũng không được.

Do đó, sau một lúc sôi trào ngắn ngủi, giọt máu đầu tiên trong cơ thể Lý Sinh đã nhanh chóng bình tĩnh như thường.

Từ lực mạnh mẽ của từ trường không còn ảnh hưởng đến Lý Sinh nữa.

Chỉ có uy áp toát ra từ người anh lại ngày càng thịnh.

Ở phía xa, Dương Tuyết Lệ vẫn luôn dõi theo bóng dáng Lý Sinh.

Tim cô như treo lơ lửng trên cổ họng.

Tuy năng lực của Lý Sinh rất mạnh, có đủ loại bản lĩnh không thể tưởng tượng nổi, nhưng từ lực của từ trường trước mắt lại vô hình vô chất, liệu Lý Sinh có chống lại được không?

Đúng như câu nói, quan tâm sẽ sinh loạn.

Dương Tuyết Lệ thực sự quá để tâm đến an nguy của Lý Sinh, nên vô cùng căng thẳng.

Thậm chí, khi chính cô gặp nguy hiểm, cũng không căng thẳng và lo lắng đến thế.

Dù sao, Dương Tuyết Lệ vẫn luôn là một người phụ nữ kiên cường, cũng có dũng khí và trí tuệ vượt xa người thường.

Bất kể gặp phải chuyện gì, cô đều có thể giữ được bình tĩnh.

Nhưng khi thấy Lý Sinh gặp nguy hiểm, cô lại không thể bình tĩnh nổi...

Thấy Lý Sinh bình an vô sự đi vào cửa động, Dương Tuyết Lệ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc ấy, cô bỗng cảm thấy trên người Lý Sinh toát ra một sức hút đặc biệt, khiến cô lại một phen tâm phiền ý loạn không rõ lý do.

Lý Sinh đương nhiên không biết, khí tức mà anh vô tình toát ra lại gây ảnh hưởng lớn đến Dương Tuyết Lệ như vậy.

Đây chính là năng lực của "Đệ nhất tích huyết".

Chỉ là Lý Sinh hiện tại không biết cách vận dụng năng lực này mà thôi.

Bóng dáng Lý Sinh đi vào trong cửa động, và ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Bố trí trong động vô cùng đơn giản, thậm chí có thể nói là không có gì.

Trước mắt Lý Sinh chỉ thấy một người đàn ông đầu đội vương miện, mình khoác đạo bào.

Hắn ta đứng im lìm ở đó, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Xung quanh cơ thể hắn là một cái khung vừa vặn với kích thước cơ thể, chống đỡ toàn bộ người hắn.

Người này, hẳn là Hiến Vương rồi.

Chỉ là Lý Sinh cũng không ngờ, Hiến Vương lại đứng trong quan tài.

Nhưng bố trí của quan tài này rất đặc biệt.

Chương 177

Một cái khung vừa khít với cơ thể Hiến Vương, bao bọc lấy thân thể hắn, khiến Hiến Vương tuyệt đối sẽ không ngã xuống.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện ra, cái gọi là khung này, thực tế là mọc ra từ cơ thể hắn.

Lúc này, nó dường như còn đang mọc ra ngoài.

Lý Sinh đột nhiên nhớ lại ghi chép trong "Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật".

Có một loại quan quách, tên là Chi Tiên Quách.

Cái gọi là Chi Tiên Quách, là một loại quan quách làm từ Nhục Chi vạn năm dưới lòng đất.

Tương truyền đó là tiên nhục trường sinh bất tử, nếu chôn người vào bên trong, cũng có thể khiến người chết sống lại.

Nhưng thứ này từ trước đến nay chỉ nghe trong truyền thuyết, chưa có ai thực sự nhìn thấy.

Không ngờ, Hiến Vương đã tìm được Nhục Chi vạn năm, chế thành quan quách, chôn mình vào trong đó.

Nhục Chi vạn năm cũng không thực sự chết đi, mà vẫn đang chậm rãi sinh trưởng.

Đồng tử trong mắt Lý Sinh hơi co lại.

Bên trong không có Mộc Trần Châu mà anh cần, vậy thì Mộc Trần Châu ở đâu?

Anh từ từ tiến lại gần cơ thể Hiến Vương.

Đúng lúc này, trên thân Nhục Chi vốn đang im lìm, đột nhiên mọc

ra mấy chục cánh tay kỳ dị như tay người, từ bốn phương tám hướng quấn về phía Lý Sinh.

Lý Sinh tâm niệm vừa động, Hắc Thần Đao bỗng nhiên xuất vỏ.

Trong khoảnh khắc, mấy chục cánh tay quái dị đều bị Hắc Thần Đao chém đứt.

Nhưng những cánh tay bị chém đứt này vừa rơi xuống đất, liền nhanh chóng hòa vào mặt đất, biến mất không thấy đâu.

Thực tế, chúng lại quay về bên trong thân thể Nhục Chi.

Trong mắt Lý Sinh thoáng hiện một tia kinh hãi.

Nếu như vậy, những cánh tay quái dị kia sẽ là vô cùng vô tận.

Nhưng có lẽ Hắc Thần Đao đã chém đau Nhục Chi.

Sau khi những cánh tay bị chém đứt, nó không tiếp tục mọc ra những cánh tay mới không ngừng.

Điều này khiến Lý Sinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, cả mặt đất gần như nghiêng thành một góc bốn mươi lăm độ.

Bên ngoài truyền đến tiếng hét kinh hãi của Đại Kim Nha, tiếng la lớn của Bàn Tử.

"Động đất rồi!" Sâu dưới lòng đất, dường như có một con địa long khổng lồ đang cuộn mình.

Địa khí không thể áp chế được nữa, có thể bùng phát bất cứ lúc nào, hất tung mọi thứ ở đây.

Đại địa rung chuyển dữ dội.

Cũng không biết nguyên nhân là gì, đáng lẽ ra cách lúc địa khí hoàn toàn bùng phát phải còn ít nhất vài ngày nữa.

Lúc đó khi Lý Sinh ở bên ngoài, đã từng quan sát kỹ lưỡng.

Với trình độ phong thủy của anh, nhìn tuyệt đối không thể sai.

Nhưng bây giờ xem ra, Lý Sinh thật sự đã nhìn lầm.

Hoặc là, không phải anh nhìn lầm, mà đã xảy ra biến hóa mới.

Có lẽ, chưa đầy mấy tiếng nữa, nơi này sẽ bị đại địa chấn hủy.

Đúng lúc này, Lý Sinh đột nhiên cảm thấy một luồng hấp lực khổng lồ truyền đến từ không trung.

Điều này khiến Lý Sinh vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, trên người anh không có vật gì bằng sắt, từ trường tự nhiên không thể tạo ra hấp lực với anh.

Vậy thì, luồng sức mạnh vừa rồi từ đâu mà đến?

Chẳng lẽ, những phân tích trước đó đều sai, bên trong này thật sự có ma quỷ?

Lý Sinh nhìn về phía nơi hấp lực truyền đến.

Chỉ thấy ở đó có một cái hố đen không đáy, trong hố chảy dòng máu màu đỏ sẫm.

Bên trong đó, có vô số cánh tay trắng ởn đang vẫy vùng, những cánh tay này không ngừng vươn ra, kéo giật những thứ xung quanh, kéo tất cả mọi thứ vào trong hố, sau đó liền biến mất không thấy đâu.

Vô số cánh tay, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng có vật bị kéo vào bên trong, hố đen cũng theo đó mà mở rộng.

Hấp lực mà Lý Sinh cảm nhận được, cũng chính là từ trong hố đen truyền ra.

Xem ra những phân tích về từ trường từ lực trước đó, căn bản là sai lầm.

Chương 178

Hoặc là, xác thực có từ trường từ lực như vậy, chỉ có điều, nguồn gốc của sức mạnh đó, chính là cái hố đen mọc ra vô số cánh tay ở phía dưới.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thực sự không thể tưởng tượng nổi đây rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Nếu không có sự tồn tại quỷ dị như vậy, trên đời làm sao có thể có từ trường tự nhiên mạnh đến mức khiến mạch máu người ta vỡ tung chứ?

Dù có, từ trường tự nhiên như vậy cũng không nên tồn tại trên hành tinh này.

Nhìn cái hố đen phía dưới, Lý Sinh đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết.

Tương truyền ở một nơi nào đó người chết quá nhiều, thi thể đều chất đống lại một chỗ, sau khi vượt qua một giới hạn nhất định, sẽ hình thành một hố đen đáng sợ.

Đó là một sự tồn tại giữa sự sống và cái chết, giữa âm và dương.

Sau khi hố đen hình thành, nó sẽ không ngừng mở rộng, phải tìm cách phong ấn nó, nếu không hậu quả khó lường.

Hố đen trước mắt hình thành, có lẽ có liên quan đến việc Hiến Vương tàn sát hàng loạt.

Nhục Chi vạn năm phải được nuôi dưỡng bằng máu tươi, mới có thể trưởng thành nhanh hơn, tốt hơn, sinh ra tiên chi nhục có thể kéo dài tuổi thọ.

Xem ra, Hiến Vương lúc sinh thời chắc chắn đã giết vô số người, để nuôi dưỡng Nhục Chi vạn năm, để tuổi thọ của mình dài hơn.

Sau khi Hiến Vương chết, hắn chọn chôn trong Nhục Chi, hy vọng có một ngày có thể chết đi sống lại.

Nhưng Lý Sinh có chút không hiểu, không phải Hiến Vương cho rằng mình sẽ thành tiên phi thăng sao?

Đã thành tiên rồi, còn cần chết đi sống lại làm gì?

Bây giờ đương nhiên không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, Lý Sinh nhanh chóng thu lại ánh mắt, nhìn vào người Hiến Vương.

Sau trận động đất vừa rồi, hố đen đã lỏng ra, hố đen đang nhanh chóng mở rộng.

E rằng chưa đầy một chốc nữa, cả thân thể Hiến Vương cũng sẽ bị kéo vào.

Lý Sinh phải tranh thủ từng giây.

Anh nhìn hai tay Hiến Vương đang nắm chặt, liền dùng sức bẻ ra, lại phát hiện bên trong không có gì, chỉ có trên ngón tay đeo rất nhiều nhẫn ngọc màu xanh đậm.

Lý Sinh cũng không quản nhiều như vậy, tiện tay gỡ hết những chiếc nhẫn ngọc này xuống, ném vào không gian giới chỉ.

Vậy thì Mộc Trần Châu ở đâu?

Trong này căn bản không tìm thấy!

Lý Sinh cũng không khỏi âm thầm lo lắng.

Đột nhiên, ánh mắt anh dừng lại trên mặt Hiến Vương, nơi đó dường như có chút không ổn?

Phải nói rằng, thi thể Hiến Vương được bảo quản rất tốt, mấy

nghìn năm đã trôi qua, vẫn không có chút thay đổi nào.

Nhưng với đủ loại thủ đoạn của Hiến Vương, điều này dường như cũng không có gì lạ.

Khuôn mặt Hiến Vương vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc sinh thời, da trắng thịt mềm, vô cùng mịn màng, như ngọc dương chi trắng.

Không đúng!

Lúc Hiến Vương chết, tuổi tác đã không nhỏ, sao mặt hắn lại có thể trẻ như vậy?

Lý Sinh đưa tay sờ lên mặt Hiến Vương, lập tức phát hiện khuôn mặt này mịn màng như ngọc thạch.

Anh đưa tay ấn lên mặt Hiến Vương, dùng sức ấn mạnh, mở miệng Hiến Vương ra, bên trong lập tức lăn ra một viên châu to bằng mắt người.

Bên trong viên châu đó, có thể mơ hồ nhìn thấy một luồng tinh hoa lửa đang lấp lánh.

Lý Sinh lập tức mừng như điên.

Viên châu này tám chín phần là Mộc Trần Châu rồi.

Đúng lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt của Hiến Vương đột nhiên mở ra.

Lý Sinh kinh hãi nhưng ra tay nhanh như điện, đoạt lấy Mộc Trần Châu vào tay, sau đó nhảy lùi về sau, định lập tức chạy ra ngoài.

Mục đích của chuyến đi này là lấy Mộc Trần Châu.

Còn chuyện của lão tổng tử Hiến Vương này, Lý Sinh không quan tâm.

Mặc dù anh tự tin vào thân thủ của mình, nhưng thủ đoạn của

Hiến Vương cũng đã chứng kiến nhiều lần, ai biết Hiến Vương lại tiến hành cải tạo gì đối với thân thể này?

Quan trọng nhất là, đối phó với Hiến Vương đối với Lý Sinh căn bản không có lợi ích gì, mà còn phải gánh chịu rủi ro không biết trước.

Lý Sinh đương nhiên không dại gì làm chuyện tốn công vô ích.

"Mộc Trần Châu của ta!" Hiến Vương ở phía sau phát ra âm thanh trầm thấp.

Lần này, Lý Sinh kinh hãi tột độ.

Nếu thân thể Hiến Vương, vì tiếp xúc với dương khí của người sống mà xảy ra thi biến, trở thành cương thi, cũng không có gì lạ.

Chương 179

Nhưng cương thi không biết nói chuyện.

Dù cương thi có thể phát ra âm thanh, cũng tuyệt đối không thể nói năng rõ ràng như vậy.

Lão yêu vật Hiến Vương này vẫn luôn còn sống?

Sống hơn hai nghìn năm?

Sao có thể?

Lý Sinh không dám tưởng tượng.

Chẳng lẽ, Hiến Vương thật sự đã nhìn thấu bí mật trường sinh bất lão?

Khoảnh khắc này, vô số ý niệm lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Đúng lúc này, dưới chân Lý Sinh đột nhiên lại vươn ra vô số cánh tay, định tóm lấy anh.

Lý Sinh đành phải dừng bước, vung Hắc Thần Đao, chém đứt toàn bộ những cánh tay đó.

Lần này, Hiến Vương đã đuổi kịp, lao về phía Lý Sinh.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lóe lên.

Lão tổng tử Hiến Vương, nếu đã tìm chết, vậy đừng trách đao của ta vô tình.

Dù là trường sinh bất lão, dưới lưỡi Hắc Thần Đao, cũng đều phải hóa thành hư vô.

Trong một ý niệm, Hắc Thần Đao của Lý Sinh vung qua cổ Hiến Vương.

Trong chớp mắt, liền thấy thân thể Hiến Vương chia làm hai nửa, đầu lìa khỏi cổ.

Lý Sinh cũng lười nhìn thêm, tiếp tục chạy về phía trước.

Địa mạch biến động, địa khí không thể áp chế được nữa, cộng thêm sự tồn tại của cái hố đen kia, chắc chắn sẽ đẩy nhanh quá trình này.

E rằng mọi thứ ở đây sắp bị địa khí bùng phát hủy hoại hoàn toàn.

Lý Sinh không dám ở lại đây thêm một khắc nào, chạy như bay ra khỏi cửa động.

Nhưng Lý Sinh không nhìn thấy, ở phía sau anh, cái xác không đầu của Hiến Vương đã nhanh chóng đi đến trước cái đầu bị chém xuống, đưa tay nhặt đầu người lên, gắn lại vào cổ.

Sau khi đầu được gắn vào, Hiến Vương cử động cổ, dường như rất thoải mái.

Nhìn bóng lưng Lý Sinh chạy ra khỏi cửa động, trên khuôn mặt lạnh lùng như ngọc thạch của Hiến Vương, đột nhiên lộ ra một nụ cười âm mưu đắc thắng.

Ra khỏi cửa động, anh liền phát hiện điện đường bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi.

Những bức tường pha lê trong suốt xung quanh đang từng khối rơi xuống, tan chảy, những người phụ nữ bị phong ấn bên trong dường như đang liều mạng giãy giụa, muốn thoát ra ngoài.

Mặt đất thì không ngừng chuyển động mềm nhũn, giống như nội tạng của động vật.

Trong không khí tỏa ra từng đợt mùi hôi thối.

“Nhanh lên, tôi lấy được Mộc Trần Châu rồi, chúng ta phải rời

khỏi đây ngay lập tức.” Nghe lời Lý Sinh, những người còn lại đều vô cùng vui mừng.

Lần này trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng cũng không uổng công, thu hoạch viên mãn.

Nhưng tình hình trước mắt lại không hề tốt chút nào, phải rời đi ngay lập tức.

Nơi này cũng không có đường khác, chỉ có thể đi xuống theo con đường ban đầu.

Dọc đường, đều có thể thấy mặt đất không ngừng chuyển động mềm nhũn, giống như không phải mặt đất, mà đang ở trong nội tạng của động vật.

Mọi người chỉ cảm thấy từng trận kinh hồn bạt vía, vội vàng tăng tốc chạy vào bên trong.

Chẳng mấy chốc đã quay lại gian mộ thất lúc mới vào.

“Không hay rồi, cửa động ở đây bị bịt kín rồi.” Hồ Ba Y đi ở phía trước, liếc mắt một cái liền thấy cửa động vào mộ thất trước đó, đã bị một tảng đá vạn cân khổng lồ bịt kín hoàn toàn.

Đây là muốn nhốt họ trong mộ thất sao?

Đúng lúc này, mộ thất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, phía trên mơ hồ truyền đến tiếng kêu gào của nữ quỷ, những người phụ nữ bị phong ấn trong pha lê trong suốt, dường như thật sự đã thoát ra.

Lý Sinh trong lòng rùng mình.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hắc Thần Đao vung mấy nhát, lập tức chém tảng đá lớn chặn cửa động thành nhiều mảnh.

Đúng lúc này, phía sau lại một lần nữa vang lên giọng nói của

Hiến Vương.

“Mộc Trần Châu của ta!” Lý Sinh trong lòng kinh hãi.

Vừa rồi rõ ràng đã dùng đao chém đầu Hiến Vương, giọng nói này lại từ đâu ra?

Chẳng lẽ, Hiến Vương lại mọc ra một cái đầu khác?

Lý Sinh lại không biết rằng, Hiến Vương đã gắn lại đầu của mình.

Chương 180

Lúc này, anh cũng không để ý đi tìm hiểu nguyên nhân, rời đi ngay lập tức mới là thượng sách.

Chạy ra khỏi mộ thất, xuyên qua cây cầu Tam Thế trước cửa Âm Cung và mộ đạo dài, họ chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, gian mộ thất ban đầu đã sụp đổ.

Mọi người lập tức đều kinh hãi đến mắt tròn miệng dẹt.

May mà ra sớm một bước, nếu không, đều đã bị đè bẹp trong mộ thất rồi.

Nơi này cũng vô cùng không an toàn, phải nhanh chóng rời đi.

Họ vẫn đi theo đường thủy ban đầu để quay về.

Trên đường về, khi bơi gần đến xoáy nước mắt tuyền, họ liền phát hiện nước ở đó không chảy xuống nữa, mà ngược lại không ngừng trào lên.

Nương theo lực nổi hướng lên, họ nhanh chóng quay lại bờ.

Cả đường chạy ra ngoài, thuận lợi đến không ngờ, Lý Sinh lập tức thở phào một hơi dài.

Anh đương nhiên không muốn ở lại đây lâu, lập tức men theo sạn đạo treo trên vách đá, quay về theo đường cũ.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối đen.

Dương Tuyết Lệ nhìn đồng hồ.

"Kỳ lạ, giờ này sao trời lại tối như vậy?" Lời vừa dứt, liền thấy bầu trời tối đen, đột nhiên xuất hiện một vết nứt màu đỏ máu.

Từng điểm ánh sáng đỏ kỳ dị, từ bên trong xuyên ra.

Thì ra không phải trời đã tối, mà là bầu trời bị những đám mây đen lớn che phủ hoàn toàn.

Lớp mây đó thực sự quá dày, cộng thêm việc đang ở dưới đáy vách đá, không thể nhìn thấy bầu trời xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy lớp mây trên đỉnh đầu, khó tránh khỏi tưởng rằng trời đã tối.

Lúc này, nước hồ bắt đầu sôi trào và dâng lên nhanh chóng, trên bầu trời có gió lớn cực kỳ mạnh thổi xuống, khiến cho nước hồ ở đáy thung lũng sâu, cũng dấy lên từng lớp sóng kinh người.

Đám mây đen lớn bao phủ bầu trời, vết nứt ở giữa ngày càng lớn, vạn đạo ánh sáng đỏ rực từ trong khe hở xuyên xuống.

Trên sạn đạo treo, gió ngày càng lớn, cuồng phong tứ ngược, khắp nơi đều tràn ngập khí tức bất tường, giống như ngày tận thế sắp đến.

Gió lớn đến mức người ta không thể mở miệng, âm thanh luồng khí cuồn cuộn xung quanh, hệt như vạn thiên kỵ binh xung kích, đến một từ cũng không nói nên lời.

Mọi người chỉ cảm thấy mình như người giấy, có thể bị cuốn lên không trung bất cứ lúc nào.

Trên mặt hồ phía dưới, một lượng lớn dòng nước bị cuốn lên từ đáy, tạo thành một "vòi rồng nước" khổng lồ.

Vòi rồng nước ngày càng lớn, ngày càng cao, cuốn tất cả mọi thứ xung quanh vào trong xoáy nước.

Mọi người run sợ kinh hãi, chỉ sợ vòi rồng nước hướng về phía mình.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, lấy ra Mộc Trần Châu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từng nói lấy được Mộc Trần Châu có thể

cứu tỉnh cô ấy.

Bây giờ Mộc Trần Châu đã ở trong tay anh, nhưng nên giao nó cho Tinh Tuyệt Nữ Vương như thế nào?

Phải biết rằng, thành cổ Tinh Tuyệt bây giờ đã bị chôn vùi dưới cát vàng, không thể tìm thấy nữa.

Nhưng, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã là nữ quỷ mà hệ thống thưởng cho anh, hẳn là có thể triệu hồi.

Nếu không, sao gọi là phần thưởng được?

Bắt anh tìm cách cứu Tinh Tuyệt Nữ Vương, chẳng phải quá chơi khăm sao?

Nhưng miễn cưỡng cũng thông, dù sao hệ thống chỉ nói thưởng một nữ quỷ thần bí, không nói nữ quỷ đó là ai, cũng có vấn đề...

Nếu ngay cả triệu hồi bất cứ lúc nào cũng không làm được, vậy căn bản không thể gọi là phần thưởng.

Hơn nữa, lúc mới được thưởng, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức xuất hiện, chứng tỏ Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể được triệu hồi.

Lý Sinh cầm Mộc Trần Châu trong tay, thầm gọi trong thức hải.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, ta đã lấy được Mộc Trần Châu rồi, có cần ta giao cho cô không?" Mộc Trần Châu cầm trong tay luôn không yên tâm, tốt nhất là giao cho Tinh Tuyệt Nữ Vương càng sớm càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng.

Lời vừa dứt, Lý Sinh chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương đã xuất hiện trước mặt anh.

Quả nhiên, có thể triệu hồi.

Lý Sinh lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu bắt anh đến thành cổ Tinh

Tuyệt để đưa Mộc Trần Châu, Lý Sinh thật sự không biết phải làm thế nào.

“A, chủ nhân, tốt quá rồi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương mặt đầy hưng phấn, nhận lấy Mộc Trần Châu rồi cho vào trong miệng.

Bóng dáng của cô dần dần trở nên ngưng thực.

Vốn chỉ là một bóng dáng mờ ảo như hình chiếu, giống như người trên màn ảnh điện ảnh, hiện ra trước mặt Lý Sinh.

Lúc này lại chậm rãi từ trên màn ảnh bước ra, biến thành tồn tại chân thực.

Chương 181

Vòi rồng nước đang hoành hành trong hồ, bay lượn không ngừng, thanh thế kinh người.

Đúng lúc này, trên mặt hồ, một quả cầu màu trắng nổi lên mặt nước, trên quả cầu đó, có một người đang đứng.

Lý Sinh nhìn kỹ, lập tức cảm thấy kinh hãi vạn phần, người trên quả cầu đó không phải ai khác, chính là Hiến Vương đã bị anh chém đầu trước đó.

Giờ phút này, Hiến Vương đang đứng trên quả cầu màu trắng đó, lơ lửng trên mặt nước, một thân đạo bào bay theo gió, phiêu phiêu như muốn thoát tục.

"Đó có phải là lão già Hiến Vương không?" Bàn Tử giật mình.

Lý Sinh khẽ gật đầu, tay nắm chặt Hắc Thần Đao.

Với Hiến Vương, e rằng phải có một trận đại chiến.

Không ngờ, đúng lúc này, vòi rồng nước có thanh thế kinh thiên đó đột nhiên tăng tốc, lao về phía Hiến Vương.

Trong chớp mắt liền hút cả quả cầu màu trắng và Hiến Vương đang đứng trên đó vào trong vòi rồng nước.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức vỗ tay cười ha hả.

"Ta còn tưởng lão tổng tử Hiến Vương này thực lực chắc chắn mạnh, chúng ta sẽ có một trận chiến khốc liệt.

Không ngờ, lão yêu vật Hiến Vương này, tạo nghiệt quá nhiều, ông trời cũng không dung tha." Đến đây, giọng nói của Bàn Tử đột ngột dừng lại.

Chỉ thấy trong vòi rồng nước, bóng dáng Hiến Vương từ từ lộ ra.

Hắn chân đạp quả cầu màu trắng, nương theo sức mạnh của vòi rồng nước, bay vút lên cao.

Trên bầu trời, mây đen giăng kín, như một cái nắp nồi, bao phủ toàn bộ bầu trời.

Nhưng ở giữa "nắp nồi" đó, lại có một khe nứt, từ đó tỏa ra vạn đạo ánh sáng rực rỡ.

Đẹp đẽ và thánh khiết.

Trên bầu trời, phảng phất như có tiên nữ đang tung hoa, nghênh đón Hiến Vương phi thăng.

Cuồng phong tứ ngược.

Hiến Vương đứng trên vòi rồng nước, ở trên cao nhìn xuống, lơ lửng đứng sừng sững giống như một vị thần tiên cao cao tại thượng, nhìn xuống mấy người trên sạn đạo treo.

Trên thần sắc của hắn, lộ ra một vẻ khinh miệt nhàn nhạt.

Dường như hắn hoàn toàn không coi Lý Sinh và mấy người kia ra gì.

Không thèm liếc mắt một cái.

Trong mắt Bàn Tử lóe lên một tia tức giận, nhưng há miệng, lại không thể mắng ra lời.

Trên bầu trời, một vòi rồng khổng lồ, từ trong tầng mây rủ xuống, quét về phía vòi rồng nước mà Hiến Vương đang đứng, dường như muốn đón Hiến Vương lên trời.

Hiến Vương ngước nhìn trời, trên mặt hiện ra vẻ dương dương đắc ý.

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía Lý Sinh và những người khác.

"Ta ban cho các ngươi cái chết!" Giọng nói phảng phất như âm thanh của trời đất, vang vọng trong thung lũng.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi.

Mặc dù không thấy có bất kỳ thay đổi nào, nhưng cùng với câu nói đó, anh lập tức cảm nhận được một mối nguy cơ tử vong chưa từng có, đang lặng lẽ đến gần.

Tử thần phảng phất như đã ở bên cạnh anh.

Lý Sinh trong lòng cảm thấy cực kỳ bất an.

Đó là nỗi sợ hãi bản năng đối với cái chết.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, có cách nào xử lý lão yêu quái Hiến Vương này không?" Vào lúc này, Lý Sinh cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trải qua muôn vàn gian khổ, khó khăn lắm mới lấy được Mộc Trần Châu, cứu sống Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bây giờ, cũng nên đến lượt cô phục vụ anh rồi chứ?

Hơn nữa, cô cũng là quỷ phó của anh mà?

Không ngờ, Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy, lại quay đầu nhìn về phía Hiến Vương đang lăng không đứng sừng sững, trên mặt lộ ra một vẻ phức tạp khó hiểu.

"Nếu như ta lấy được Mộc Trần Châu sớm hơn một chút, ra tay sớm hơn một chút, vậy thì ta chỉ cần duỗi một ngón tay út là có thể nghiền chết hắn." Ý gì đây?

Bây giờ Hiến Vương thành tiên lên trời rồi, đối phó không được sao?

Không phải chứ?

Lão tống tử này, không phải vẫn chưa bay lên trời sao?

Tinh Tuyệt Nữ Vương chậm rãi mở miệng.

“Hắn bây giờ đang ở trong sự giao hòa giữa địa khí và thiên hậu, ta đối phó hắn, cũng khó càng thêm khó.” Chỉ là khó càng thêm khó?

Vậy thì, vẫn còn hy vọng.

Chương 182

Cảm giác nguy cơ trong lòng Lý Sinh ngày càng lớn, vội vàng mở miệng.

"Không cần biết dùng cách gì, tóm lại, mau xử lý cái lão tống tử chết tiệt này đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy, thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ giãy giụa, dường như có chút e ngại, không muốn ra tay.

Mẹ nó, chuyện gì vậy?

Cô là quỷ phó của tôi, không nghe mệnh lệnh sao?

Lý Sinh có chút sốt ruột.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, mau ra tay đi!" Mẹ kiếp.

Quỷ phó mà hệ thống thưởng, đến một chút độ trung thành cũng không có sao?

Không nghe chỉ lệnh, đây là quỷ phó cái quái gì!

Ồ, không đúng, hệ thống chỉ thưởng một nữ quỷ thần bí, không nói là quỷ phó.

Nhưng, một nữ quỷ không nghe lời, hệ thống thưởng cho tôi làm gì, hại tôi vất vả lắm mới cứu cô ra.

Không thể khiến cô vô hạn trung thành với tôi, hệ thống tốt xấu gì cũng cho tôi một cái "Kim Cô Chú", xem cô có dám không nghe lời không, tôi niệm chú cho cô chết!

Nhưng bây giờ đều vô dụng, Lý Sinh trong lòng mắng mấy nghìn lần, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, hy vọng cô lương tâm phát hiện, ra tay giúp đỡ.

Đúng lúc này, trên trời lại xảy ra biến hóa.

Vòi rồng từ trên trời rủ xuống, bao bọc lấy Hiến Vương, định cuốn hắn lên thiên cung.

Trên mặt Hiến Vương, tràn đầy vẻ đắc ý.

Kế hoạch ngàn năm, cuối cùng cũng sắp thành công rồi sao?

Hắn lại quay đầu, nhìn Lý Sinh và những người khác một cái, đột nhiên phất tay, sau đó thân hình liền biến mất trong mây của vòi rồng.

Theo động tác của hắn, vòi rồng nước phía dưới liền như nhận được chỉ lệnh, uy thế đột nhiên tăng mạnh, với thế quét ngang tất cả, lao về phía Lý Sinh và những người khác.

Không ngờ Hiến Vương lúc phi thăng lên trời, không quên ra tay với Lý Sinh và những người khác.

Trong khoảnh khắc, trên mặt mọi người, đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sức mạnh của trời đất không thể chống lại, căn bản không phải sức người có thể đối kháng.

Đặc biệt là lúc này đang ở trên sạn đạo treo, dưới vách đá, tránh không thể tránh, trốn không thể trốn, căn bản chỉ có thể chờ chết.

Trên người Lý Sinh, một luồng chiến ý mạnh mẽ tột cùng, xông thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, anh đã kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, thực lực toàn diện bùng nổ.

Đối mặt với sức mạnh trời đất không thể chống lại, anh cũng phải liều chết chiến đấu đến cùng, tuyệt đối không khuất phục.

Dù biết hy vọng chiến thắng là mong manh, gần như không thể, nhưng anh vẫn một lòng tiến về phía trước, không chút do dự đối mặt.

Bên cạnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Lý Sinh một cái, trên mặt cô, đột nhiên nở một nụ cười rạng rỡ như ánh trăng.

"Chủ nhân, ta tin ngài sẽ không làm ta thất vọng, người hầu trung thành của ta." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm niệm trong lòng một câu.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình cô đột nhiên bay lên, lao vào trong vòi rồng trên trời.

"A!" Giữa không trung, vang lên tiếng kêu kinh hãi tột cùng của Hiến Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương xông vào trong vòi rồng, tóm Hiến Vương từ trong vòi rồng ra.

Vừa rời khỏi vòi rồng, cơ thể Hiến Vương liền bắt đầu suy lão nhanh chóng, trong nháy mắt, đã già nua lụ khụ, toàn thân trên dưới, không còn thấy nửa phần sinh khí, chỉ có tử ý lan tràn.

Ngay sau đó, cơ thể hắn bắt đầu phân giải, hóa thành vô số mảnh vỡ, rơi lả tả xuống, từ đây tro bay khói tan.

Phía dưới, vòi rồng nước lao về phía Lý Sinh và những người khác, cũng đột nhiên tan biến giữa không trung, như một trận mưa rào, toàn bộ rơi xuống hồ.

Bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương, như tiên nữ hạ phàm, giáng lâm nhân gian, lăng không đứng sừng sững giữa không trung, cao quý không nhiễm một hạt bụi trần.

Lý Sinh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì Tinh Tuyệt Nữ Vương này, vào thời khắc cuối cùng, cũng đã ra tay, không uổng công cứu cô.

Sau này phải cố gắng kéo gần tình cảm với Tinh Tuyệt Nữ Vương, bồi dưỡng độ trung thành của cô, tránh việc lúc nào cũng lo

lắng cô có chịu ra tay hay không.

Có một nữ phó mạnh mẽ như vậy làm đả thủ, ở thế giới đạo mộ, đều có thể đi ngang rồi.

Nhưng giấc mộng đẹp của Lý Sinh vừa mới bắt đầu, đúng lúc này, dị biến lại xảy ra.

Một tiếng sét đánh, đột nhiên vang lên trên bầu trời.

Toàn bộ bầu trời, đều phủ đầy mạng lưới điện dày đặc.

Một tia sét cuồng bạo vô cùng, từ trên trời giáng xuống.

Không thiên không lệch, vừa vặn đánh trúng người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức "Ai da" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi màu đen.

Chương 183

Khoảnh khắc tiếp theo, cô liền bay về bên cạnh Lý Sinh, thân hình lại bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt, Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn gợi cảm trưởng thành, liền biến thành một cô bé loli trông khoảng bảy, tám tuổi, đôi mắt ngơ ngác nhìn Lý Sinh.

Trên bầu trời, mây đen tan hết, ánh nắng rải đầy mặt đất.

Hiến Vương tính toán đủ đường, dùng thủ bút lớn như vậy, bày ra ván cờ ngàn năm, cuối cùng lại chỉ là công cốc.

Cầu vồng của thủy long vựng cũng biến mất, địa mạch nơi này đã thay đổi.

Không có cầu vồng bao quanh, tòa thiên cung trên mây tuyệt đẹp kia, dường như cũng mất đi vài phần màu sắc.

Nước hồ đang dâng lên nhanh chóng, xem ra, chẳng bao lâu nữa, ngay cả thiên cung trên mây, cũng sẽ bị nước nhấn chìm.

Lý Sinh nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt, ngây người.

"Chuyện gì vậy?" Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ thở dài một tiếng, giọng điệu hoàn toàn không tương xứng với dáng vẻ hiện tại của cô.

Cô mỉm cười nhạt.

"Đó là cái giá cho việc tôi ra tay." Lý Sinh hơi sững người.

"Chuyện gì vậy, bây giờ cô biến thành thế này, thực lực không còn mạnh như trước nữa sao?" Nhìn dáng vẻ đáng yêu ngơ ngác của Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt, Lý Sinh vội vàng hỏi.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn lợi hại như trước, vậy sau này có

thể dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương đi đạo mộ.

Bất kể là lệ quỷ, hắc hung bạch hung, cương thi tống tử, cơ quan cạm bẫy...

đều có thể bỏ qua hết, cứ thế mà đi thẳng một đường là được.

Quả thực quá sảng khoái!

“Chủ nhân, tôi vừa ra tay ngăn cản Hiến Vương thăng thiên, đã vi phạm thiên quy, nên cũng phải chịu thiên phạt.” “Nếu không phải trong cơ thể tôi có Mộc Trần Châu, sau khi bị thiên lôi đánh trúng đã tro bay khói tan rồi.” “Bây giờ tôi tuy may mắn không chết, nhưng tu vi cả đời, đã hoàn toàn bị phế bỏ, tôi bây giờ chỉ là một cô bé bình thường.” “Chủ nhân, tôi làm tất cả đều là vì ngài, sau này ngài phải nuôi tôi, bảo vệ tôi, chăm sóc tôi...” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, bên khóe mắt, hai hàng lệ châu to như hạt đậu, lăn dài xuống.

Vẻ mặt đáng thương.

Dương Tuyết Lệ nhìn thấy mà tim tan chảy, vội vàng đưa tay ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương vào lòng.

“Đừng lo, sau này chị sẽ chăm sóc em thật tốt.” Lý Sinh hoàn toàn ngây người.

Tình cảm này, Tinh Tuyệt Nữ Vương sau này không những không giúp được gì, mà còn biến thành một gánh nặng?

Còn phải chăm sóc cô ấy? ...

Thôi được, xem xét việc Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ra tay vì mình, cũng không thể bỏ rơi cô ấy được.

“Vậy có cách nào khôi phục thực lực không?” Lý Sinh có chút không từ bỏ.

“Có!” Tinh Tuyệt Nữ Vương khẳng định gật đầu.

Lý Sinh lập tức mừng rỡ trong lòng, vội vàng hỏi dồn.

"Cách nào?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Lý Sinh.

"Tôi cảm giác huyết mạch của chủ nhân rất mạnh mẽ.

Tôi tin rằng, chỉ cần thực lực của chủ nhân không ngừng tiến bộ, có một ngày đạt đến đỉnh phong, nhất định có thể nghịch thiên cải mệnh, giúp tôi khôi phục thực lực." Khốn kiếp!

Lý Sinh lập tức á khẩu.

Huyết mạch trên người tôi là "Đệ nhất tích huyết".

Tổ tiên của vạn loại máu, nguồn gốc của tất cả huyết mạch trên thế gian.

Đợi tôi đạt đến đỉnh phong, cả thần linh cũng phải thần phục trước mặt tôi.

Đến lúc đó, khôi phục thực lực hay không, còn quan trọng sao?

Có ý nghĩa gì không?

Tôi không cần sự giúp đỡ của cô.

Cứ giữ nguyên dáng vẻ bây giờ, làm trò dễ thương cho tôi, lúc rảnh rỗi thì trêu chọc tôi cho vui, không phải tốt sao?

Nhìn vẻ mặt u uất của Lý Sinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đột nhiên hiện lên một nụ cười giảo hoạt tinh nghịch.

Khuôn mặt khóc lóc vừa rồi, đã sớm tan đi như mây đen trên trời.

"Còn một cách khác, tìm một cỗ thi thể bất hủ vạn năm, đến đỉnh núi Côn Luân, lấy Mộc Trần Châu làm vật dẫn tiến hành tế trời, để chủ nhân của thi thể đó thay tôi chịu phạt, như vậy thực lực của tôi có

thể...” Thi thể bất hủ vạn năm?

Thứ đó có dễ tìm vậy sao?

Hơn nữa, tìm được rồi, chủ nhân của cỗ thi thể đó, thực lực e rằng cũng không dưới Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Tinh Tuyệt Nữ Vương thời kỳ toàn thịnh!

Để người ta đi chọc vào sự tồn tại như vậy?

Chương 184

Tìm chết sao?

Tìm chết sao?

"Ngoài ra, không còn cách nào khác sao?" Lý Sinh thật sự không cam tâm.

Khó khăn lắm mới có được một đả thủ thực lực mạnh mẽ, lại biến thành một cô bé yếu ớt không chịu nổi gió.

"Có chứ, chủ nhân có thể không cần làm gì cả, cứ từ từ chờ là được." "Trong cơ thể tôi có Mộc Trần Châu nên đã không chết, sẽ có ngày thực lực khôi phục." Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa tay ra, bẻ ngón tay nhỏ, ra vẻ tính toán.

"Ước chừng khoảng ba trăm sáu mươi năm nữa, thực lực của tôi có thể hoàn toàn khôi phục rồi." Lý Sinh lập tức đảo mắt trắng dã.

Ba trăm sáu mươi năm, cái quái gì vậy!

Không chừng lúc đó, tôi đã tiến hóa thành thần, thậm chí là tồn tại còn mạnh hơn cả thần.

Dù sao, tôi cũng là người sở hữu "Đệ nhất tích huyết".

Thôi được, vậy cứ thế đi.

Tốt xấu gì, mối nguy cơ sinh tử hiện tại đã qua, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lý Sinh đột nhiên nhớ ra.

"Mấy người họ đều bị trúng lời nguyền, cô có cách nào giúp họ giải trừ không?" Lời này vừa thốt ra, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Bàn Tử lập tức đều căng thẳng.

Đây là đại sự liên quan đến sinh tử.

Vào sinh ra tử tìm Mộc Trần Châu không phải là để giải trừ lời nguyền sao?

Không ngờ, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại lắc đầu.

“Tôi biết lời nguyền trên người các vị, nếu tu vi của tôi còn, vậy giúp các vị giải trừ lời nguyền, tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng tôi bây giờ, tu vi hoàn toàn không còn, chỉ là một người bình thường, sao có thể có năng lực giúp các vị giải trừ lời nguyền chứ?” Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói vậy, lòng ba người lập tức chìm xuống đáy vực.

Không thể giải trừ lời nguyền, họ đều khó thoát khỏi vận mệnh bi thảm.

“Vậy có cách nào khác, có thể giải trừ lời nguyền trên người họ không?

Không, có Mộc Trần Châu là được phải không?” Lý Sinh có chút sốt ruột.

Cả đường vào sinh ra tử, Lý Sinh và ba người cũng đã tích lũy được tình cảm sâu sắc.

Đặc biệt là đối với Dương Tuyệt Lệ, còn có vài phần cảm giác khác lạ.

“Ừm.” Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu.

“Mộc Trần Châu quả thực có thể giải trừ lời nguyền trên người các vị, nhưng cũng cần phải cầm Mộc Trần Châu đến núi Côn Luân tế trời, nếu không Mộc Trần Châu không thể phát huy tác dụng.” Nghe câu này, mọi người lập tức lấy lại tinh thần.

Xem ra, vẫn còn hy vọng.

“Nhưng, địa điểm tế trời đó, rất nguy hiểm.” “Hơn nữa, Mộc Trần Châu bây giờ đang ở trong cơ thể tôi, đã hòa làm một với cơ thể tôi.” “Dùng cơ thể tôi để huyết tế, cũng không thể khiến lời nguyền trên người các vị được giải trừ, trừ phi tìm được Xích Đan mới được.” Xích Đan cũng là một trong ba thần châu, đã sớm thất lạc, không biết tung tích, tự nhiên cũng không có cách nào tìm được.

Xem ra, tất cả mọi con đường đều không thông, trên mặt mọi người không khỏi hiện lên vẻ thất vọng tột cùng.

“Cũng đừng quá lo lắng, trời không tuyệt đường người, không chừng có thể tìm được thi thể bất hủ vạn năm, hoặc là Xích Đan.” Tinh Tuyệt Nữ Vương an ủi một tiếng.

Mọi người không khỏi cười khổ.

Chuyện như vậy, chung quy là có thể gặp mà không thể cầu, cũng chỉ có thể xem ý trời.

Tạm thời không nói đến chuyện đó, rời khỏi đây trước mới là việc cấp bách.

Cục Bông Nhỏ chạy đến bên chân Tinh Tuyệt Nữ Vương, dùng thân thể lông xù cọ cọ vào chân Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Chó con đáng yêu quá!” Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức hai mắt sáng rực, cười tươi như hoa xuân nở rộ, đưa tay ôm Cục Bông Nhỏ vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Đôi mắt chó của Cục Bông Nhỏ khẽ nhắm lại, dường như đang tận hưởng đãi ngộ này.

Sao Cục Bông Nhỏ mỗi lần thấy phụ nữ đẹp, đều chạy đi làm nũng cầu ôm vậy nhỉ?

Chắc chắn là một con chó háo sắc!

Lý Sinh trong lòng thầm phỉ báng một câu.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đã lấy lại được Mộc Trần Châu, cứu sống Tinh Tuyệt Nữ Vương, hoàn thành nhiệm vụ." Nghe thấy âm thanh này, Lý Sinh lập tức vui mừng khôn xiết.

Sự buồn bực vừa rồi, tan biến sạch sẽ.

Phần thưởng nhiệm vụ, cuối cùng cũng sắp được phát rồi sao?

Đây là nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng chắc chắn phải hậu hĩnh chứ?

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng Gói Quà Lớn Thần Bí." "Đinh, xin hỏi túc chủ có chọn mở Gói Quà Lớn Thần Bí ngay lập tức không?" Lý Sinh lập tức không chút do dự đáp một tiếng "Có." "Đinh, Gói Quà Lớn Thần Bí đang mở." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được loại Thánh Thú Văn Thân thứ hai, sau khi kích hoạt, hiệu quả cộng dồn." "Đinh, chúc mừng túc chủ đẳng cấp huyết mạch được nâng cao." "Đinh, chúc mừng túc chủ huyết mạch 'Đệ nhất tích huyết' từ bát phẩm, tiến hóa thành thất phẩm, và kích hoạt năng lực huyết mạch mới." Huyết mạch cuối cùng cũng lên thất phẩm rồi sao?

Không biết lại kích hoạt được những năng lực mới nào đây?

Chương 185

Lý Sinh đang nghĩ ngợi, lại có mấy âm thanh nữa liên tiếp vang lên.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được toàn bộ Chiến Thần chiến kỹ." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được pháp bảo hộ thân Ngọc Lũ Âm Y." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được gói cường hóa đồng đội, thực lực đồng đội được cường hóa toàn diện và thăng cấp." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Phi Long Trảo." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Vạn Ti Thằng." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Âm Dương Giới Châu, khi cần thiết có thể dùng nó để giao tiếp với âm giới." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được thần thư đạo mộ 'Thiên Hạ Đại Mộ Chỉ Nam'." "Đinh, Gói Quà Lớn Thần Bí đã mở xong, mời túc chủ kiểm tra lễ phẩm." "Hù!" Lý Sinh không khỏi thở ra một hơi dài.

Phần thưởng của Gói Quà Lớn Thần Bí này thật sự quá hậu hĩnh, khiến anh vui mừng khôn xiết.

"Chuyện gì vậy, tôi cảm thấy thực lực của mình đột nhiên lại mạnh lên rất nhiều?" Bàn Tử kinh ngạc lên tiếng.

Anh nắm chặt nắm đấm, cảm thấy trong cơ thể truyền đến sức mạnh cuồn cuộn, khí huyết dồi dào, tinh lực sung mãn.

Sự mệt mỏi mấy ngày qua cũng tan biến sạch sẽ.

Không chỉ vậy, anh còn phát hiện ra sự hiểu biết của mình về chiến kỹ cũng đã nâng cao rất nhiều.

Nếu đối đầu với bản thân trước đây, tuyệt đối có thể một mình đánh mấy người.

“Tôi cũng vậy.” “Tôi cũng thế.” “Tôi cũng vậy.” Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, đều lần lượt lên tiếng.

Họ đều cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể mình, thực lực như ngồi tên lửa, vèo một cái đã tăng lên mấy cấp.

Không phải chỉ có chém giết quái vật trong mộ, cương thi, lệ quỷ, thực lực mới dần dần mạnh lên sao?

Bây giờ vô duyên vô cớ, sao đột nhiên lại mạnh lên nhiều như vậy?

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lý Sinh.

Lý Sinh đưa tay sờ sờ mũi.

“Chắc là phần thưởng cho việc tôi giết Hiến Vương đấy, Hiến Vương là BOSS cuối cùng, nên để tất cả chúng ta đều được nâng cao thực lực, cũng không có gì lạ.” Mọi người đều sững sờ, rồi đều gật đầu.

Chắc là vậy rồi.

Bàn Tử cười sảng khoái.

“Không ngờ lão tổng tử Hiến Vương kia lại có tác dụng như vậy, xem ra sau này chúng ta phải tìm thêm nhiều lão quái vật đi giết thôi.” Lý Sinh liếc anh ta một cái.

Mới được cường hóa, thực lực có chút nâng cao, đã nhanh quên mình là ai rồi sao?

Cũng không nghĩ xem, nếu không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương ra tay, anh có đối phó được với lão quái vật như Hiến Vương không?

E rằng người bị giết, là anh thì có.

Lý Sinh cũng lười mở miệng, lập tức kiểm tra thu hoạch của mình.

Mở bảng cá nhân, lập tức liền thấy có mấy thuộc tính cá nhân đã thay đổi.

Tên: Lý Sinh.

Huyết mạch: Đệ nhất tích huyết (thất phẩm)...

Năng lực đặc biệt: Hai loại Thánh Thú Văn Thân (sau khi phát động khiến các thuộc tính cơ thể đều tăng gấp đôi, có thể cộng dồn), có thể tiếp tục thăng cấp, mở khóa thêm nhiều Thánh Thú Văn Thân hơn...

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Chiến Thần chiến kỹ...

Năng lực huyết mạch 7: Trường sinh (đã kích hoạt), tồn tại cùng trời đất, có được sinh mệnh bất tử...

Nhìn số liệu trên bảng, Lý Sinh không khỏi thở ra một hơi dài.

Trước đó trong sơn động đã giết rất nhiều quái anh nửa người nửa sâu và nữ thi, cũng đã cho anh không ít mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần.

Nhưng trong những mảnh vỡ kinh nghiệm đó, nhiều nhất là Chiến Thần chiến ý, là sự thấu hiểu và thăng hoa tột cùng về chiến đấu của Chiến Thần.

Những thứ đó, đối với việc nâng cao thực lực của Lý Sinh, giúp ích vô cùng lớn.

Nhưng, những kỹ năng chiến đấu thực dụng trong đó tuy có một vài, nhưng không nhiều.

Lý Sinh đang rất cần học thêm nhiều chiến kỹ.

Bây giờ, hệ thống lại thưởng cho anh toàn bộ Chiến Thần chiến kỹ.

Chiến Thần chiến kỹ, bao la vạn tượng, là kỹ năng chiến đấu đáng sợ nhất thế gian.

Nắm vững bộ Chiến Thần chiến kỹ này, có thể nói không ngoa rằng, Lý Sinh là kẻ cuồng chiến đấu mạnh nhất thiên hạ.

Nếu hai bên các năng lực khác đều tương đương, chỉ dựa vào sự chênh lệch về chiến kỹ, Lý Sinh có thể dễ dàng miểu sát đối phương.

Còn về năng lực huyết mạch mới được kích hoạt, càng là niềm vui bất ngờ.

Trường sinh!

Kích hoạt được năng lực trường sinh bất lão, thật sự quá kinh ngạc!

Người đời ai không muốn trường sinh?

Hiến Vương vì theo đuổi trường sinh bất lão, mà đến mức điên cuồng.

Nhưng Hiến Vương hao hết vô số tâm huyết, xây thủy long vựng, dùng thời gian mấy nghìn năm bố cục, cuối cùng lại là công cốc.

Muốn trường sinh, sao có thể đơn giản như vậy?

Chương 186

Nhưng Lý Sinh lại dễ dàng có được năng lực trường sinh bất lão.

Cộng thêm năng lực thanh xuân vĩnh trú đã được kích hoạt từ trước, không biết tự lúc nào, Lý Sinh đã có được thứ khiến người đời ghen tị nhất...

Tuy nhiên, năng lực trường sinh này chỉ là trong điều kiện bình thường sẽ không chết đi.

Nếu bị người khác giết chết, thì không nằm trong trường hợp này.

Nhưng thực lực của Lý Sinh ngày càng tăng, trên đời lại có ai có thể giết được Lý Sinh chứ?

Ngọc Lũ Âm Y đã mặc trên người Lý Sinh.

Hình dáng của bộ y phục này có thể tùy ý biến hóa, biến thành bất kỳ bộ quần áo nào.

Còn về năng lực phòng hộ của nó, cần phải từ từ khám phá, chứng thực.

Phi Long Trảo là một vật tương tự như phi hổ trảo.

Nhưng móng vuốt của con rồng trên đó, hễ chạm vào bất cứ vật gì, đều sẽ tự động quấn lên, bám chặt lấy.

Thậm chí cả vách đá trơn nhẵn cũng vậy.

So với phi hổ trảo hiện tại, lợi hại hơn rất nhiều.

Vạn Ti Thằng thì là một sợi dây được dệt từ một vạn sợi tơ.

Những sợi tơ này vô cùng bền chắc, đao kiếm không thể cắt đứt, nước lửa không thể làm tổn thương.

Hơn nữa, Vạn Ti Thằng có thể theo ý niệm của Lý Sinh mà kéo dài gần như vô hạn, dùng để leo trèo núi cao vực sâu, tự nhiên là tốt nhất.

Còn Âm Dương Giới Châu, thì có thể giao tiếp với âm giới, là một thần vật.

Nhưng viên châu này không thể tùy tiện sử dụng, nếu không, nếu không cẩn thận từ âm giới thả ra một đám lệ quỷ, thì phiền phức lớn rồi.

Thú vị nhất, chính là cuốn thần thư đạo mộ "Thiên Hạ Đại Mộ Chỉ Nam".

Trong sách tường thuật chi tiết về tất cả những ngôi mộ lớn hàng đầu thiên hạ.

Nhưng, cuốn sách này, Lý Sinh hiện tại chỉ có thể xem được một phần nhỏ nội dung.

Những ngôi mộ phía sau liên quan đến thiên cơ, thực lực của Lý Sinh không đủ, không thể nhìn trộm.

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Chỉ một phần thôi, cũng đã có rất nhiều ngôi mộ quy mô vô cùng hoành tráng, đủ để Lý Sinh đi trộm.

Nhìn thấy nhiều phần thưởng như vậy, trong lòng Lý Sinh thật sự vui như nở hoa.

"Đinh, nhiệm vụ mới khởi động, tìm Xích Đan, lên Côn Luân Thần Cung tế bái, giải trừ lời nguyền trên người đồng đội.

Phần thưởng: Gói Quà Lớn May Mắn." Vân Thành.

Hoắc Lâm lười biếng ngồi bên cửa sổ, nhìn ra con phố bên ngoài.

Đây là một điểm quan sát tuyệt vời, dòng người ra vào trong tửu

lâu đối diện, đều nằm trong tầm mắt của cô, không sót một ai.

Tửu lâu nổi tiếng nhất Vân Thành, tên là Vân Xuân Lâu.

Vân Xuân Lâu có món ăn Vân Nam chính hiệu nhất, rượu ngon nhất, phòng sang trọng nhất, và các cô nương có giá ra sân cao nhất.

Rượu và thức ăn thật sự ngon, phòng ở cũng không tệ, chỉ có các cô nương thì chỉ đắt thôi.

Ít nhất, Hoắc Lâm nghĩ như vậy.

Không nói gì khác, các cô nương của Vân Xuân Lâu, trước hết là ngoại hình không qua được.

Mấy cô chị em họ đáng ghét trong nhà họ Hoắc, Hoắc Lâm không thích, nhưng Hoắc Lâm lại cho rằng, bất kỳ ai trong số họ cũng có nhan sắc hơn hẳn cô nương đầu bảng xinh đẹp nhất của Vân Xuân Lâu.

Vân Xuân Lâu danh tiếng lớn, ở Vân Thành không ai không biết, không ai không hiểu.

Ngay cả thương khách ngoại địa cũng đều ngưỡng mộ đã lâu.

Nhưng người ra vào Vân Xuân Lâu lại không nhiều.

Thực sự là vì một nơi như vậy, không phải người bình thường nào cũng có thể chi trả được.

Ăn một bữa cơm đã tốn hết một năm tiền lương của một công nhân bình thường, ai rảnh rỗi mà đến đây tiêu tiền chứ?

Chỉ là, mấy gia tộc trong giới đạo mộ, bất kỳ gia tộc nào cũng có tài lực hùng hậu, tiêu nhiều tiền nhất cũng không chớp mắt.

Thường xuyên lăn lộn trong đống người chết, nếu không tiêu tiền hưởng thụ, tự thưởng cho mình, thì cuộc sống còn gì thú vị nữa?

Người của những gia tộc này, nếu đến Vân Thành, phần lớn sẽ ở lại Vân Xuân Lâu.

Dù sao, ở Vân Thành không có nơi nào thích hợp để hưởng thụ cuộc sống hơn Vân Xuân Lâu.

Nhưng Hoắc Lâm sau khi đến Vân Thành, lại không vào ở Vân Xuân Lâu.

Mặc dù Vân Xuân Lâu cũng có đội ngũ chuyên nghiệp phục vụ cho nữ giới, ở đó quả thực là một sự hưởng thụ không tồi, Hoắc Lâm cũng không thiếu tiền.

Chương 187

Nhưng Hoắc Lâm lại chọn ở trong một khách sạn không mấy nổi bật đối diện Vân Xuân Lâu.

Dịch vụ mà nơi này có thể cung cấp tuy không quá tốt, nhưng cũng không tệ.

Quan trọng nhất là, từ cửa sổ phòng này nhìn ra, có thể thấy tất cả những người ra vào Vân Xuân Lâu.

Nếu có người trong giới đạo mộ vào Vân Xuân Lâu, vậy thì tuyệt đối không thoát khỏi mắt của Hoắc Lâm.

Vị trí của Trùng Cốc ở Vân Nam, trên đời cũng không có mấy người biết.

Nhưng cùng với việc Lý Sinh và nhóm người của anh tiến vào, việc không gây chú ý là điều không thể.

Nhà họ Hoắc có thể chú ý đến, các gia tộc khác tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong những gia tộc đạo mộ này, thường có người có thể chiêm bốc bói quẻ, nhìn trộm thiên cơ.

Dù không có một chút tin tức nào bị tiết lộ, họ cũng có thể suy ra được một số điều.

Huống chi, mũi của những người này còn thính hơn cả chó.

Không có cách nào.

Ăn cơm nghề này, bất luận là tự mình xuống mộ làm việc, hay thu mua bảo vật để buôn bán, đều cần có thông tin vô cùng linh thông.

Những thông tin này, phần lớn đều là những tin tức mà người đời

không biết.

Nhưng những gia tộc đạo mộ này, lại thường có thể có được những thông tin như vậy.

Đương nhiên là vì họ đều có những thủ đoạn riêng.

Thực tế, việc Hoắc Lâm có thể ở cạnh Vân Xuân Lâu, người của các gia tộc khác cũng chưa chắc không biết.

Ai cũng là hồ ly ngàn năm, ai mà không có vài mưu mẹo chứ?

Vì vậy, từ khi vào khách sạn này, Hoắc Lâm chưa từng ra khỏi cửa.

Thỉnh thoảng cần mua đồ, hoặc là nhờ nhân viên khách sạn, hoặc là sai Hoắc Tú Tú xuống chạy việc.

Hoắc Tú Tú còn nhỏ, không ai để ý đến một cô bé nhỏ như vậy.

Cô cũng nhanh chóng phát hiện ra, mấy ngày nay, ít nhất có ba nhóm người của gia tộc đạo mộ đã vào ở Vân Xuân Lâu.

Hai nhóm người còn lại thì ở trong khách sạn bên ngoài Vân Xuân Lâu.

Nhưng mọi người thực ra cũng có thể ở cùng một chỗ, khoảng cách xa nhất cũng chỉ là một con phố mà thôi.

Tính ngày, Lý Sinh cũng nên đã ở Trùng Cốc một thời gian rồi.

Không biết, chuyến đi này có thành công không?

Dù sao, Trùng Cốc là nơi không thể đến trên đời, mộ Hiến Vương càng là ngôi mộ không thể trộm.

Là một trong những người kiệt xuất nhất của nhà họ Hoắc, Hoắc Lâm hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

Nếu Lý Sinh và những người khác có thể thuận lợi ra khỏi Trùng

Cốc, tuyệt đối sẽ gây ra một trận bão không nhỏ trong giới đạo mộ.

Đột nhiên, sắc mặt Hoắc Lâm hơi thay đổi.

Chỉ thấy trên bầu trời xa xôi phía tây nam, hiện ra một cảnh mây vô cùng kỳ lạ.

Nhà họ Hoắc là thế gia đạo mộ, từ trước đến nay đều rất coi trọng thiên tượng, phong thủy, thiên cơ v.v.

Người trong tộc cũng phần lớn tinh thông đạo này.

Cảnh mây đó chỉ hiện ra trên bầu trời xa xôi.

Ở thủ phủ Vân Thành, không ai để ý đến.

Nhưng trong mắt Hoắc Lâm, lại là một cảm giác hoàn toàn khác.

"Sông Hắc Trư, thi khí ngút trời, có đại yêu xuất hiện, chẳng lẽ Lý Sinh đã kinh động đến lão yêu quái Hiến Vương trong Trùng Cốc?" Hoắc Lâm có chút ngồi không yên, suy nghĩ một lát, liền lấy ra mấy đồng tiền, gieo một quẻ.

Khi đồng tiền rơi xuống đất, chỉ nghe một loạt tiếng "bốp bốp bốp", không có ngoại lệ, toàn bộ đều gãy làm hai nửa.

Cùng lúc đó, Hoắc Lâm cảm thấy một luồng sức mạnh phản phệ mạnh mẽ sinh ra từ không trung, suýt chút nữa khiến cô phun ra một ngụm máu.

Hoắc Tú Tú bên cạnh phát hiện sắc mặt Hoắc Lâm không ổn, vội vàng chạy lại, đỡ lấy Hoắc Lâm suýt ngã, dùng bàn tay nhỏ nhẹ nhàng đấm lưng cho cô.

"Cô cô, cô sao vậy?" Hoắc Tú Tú nhỏ giọng hỏi.

Hoắc Lâm nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không sao!" Thuật bói quẻ, vốn là để nhìn trộm thiên cơ mà lập

ra.

Trong đó uyên thâm, có đủ loại điều không thể tưởng tượng nổi.

Trình độ của Hoắc Lâm về mặt này không sâu.

Nhưng lời dạy "đồng tiền vỡ, thần tiên xuất hiện", thì mỗi người học bói quẻ đều thuộc làu.

Chương 188

Có thần tiên xuất thế, sẽ không cho phép thế nhân đi nhìn trộm thiên cơ, tìm hiểu chuyện của thần tiên.

Nếu cưỡng ép bói, đồng tiền sẽ vỡ làm hai nửa.

Đây là ông trời cảnh báo, bảo cho thế nhân biết, đừng nhìn trộm thiên cơ.

Hoắc Lâm lập tức cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn.

Tương truyền mộ Hiến Vương được xây ở thủy long vựng, bên trong rốt cuộc như thế nào, không ai biết.

Nhưng tương truyền, mục đích Hiến Vương xây ngôi mộ đó là để có thể phi thăng thành tiên.

Về điểm này, Hoắc Lâm vốn không cho là đúng.

Chuyện thành tiên vốn hư vô mờ mịt, chỉ xây một ngôi mộ lớn là có thể khiến người ta phi thăng thành tiên, quả thực là trò cười cho thiên hạ.

Nhưng xem thiên tượng và quẻ bói hôm nay, dường như lại mâu thuẫn.

Một mặt, thi khí ngút trời.

Mặt khác, lại có thần tiên xuất thế.

Thật mâu thuẫn.

Hoắc Lâm đang lúc trăm mối không thể giải, đột nhiên thấy thiên tượng quỷ dị ở phương xa, bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

"…" Trong lòng Hoắc Lâm, lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ, có một con thi yêu muốn thành tiên phi thăng, sau đó lại bị người ta xử lý rồi?

Không thể phi thăng thành công?

Cách nghĩ này, ngay cả Hoắc Lâm cũng cảm thấy hoang đường.

Nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy, có lẽ đó là sự thật.

"Xem ra tranh đấu ở Vân Thành này, thật sự là đến đúng lúc rồi, chỉ không biết các bên khác, lại biết được những gì?" Trong mắt Hoắc Lâm, lóe lên một tia sáng.

Không thể cứ chờ đợi như vậy nữa, phải làm thêm một số việc, đi trước các nhà khác, đoạt lấy tiên cơ.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh.

"Tú Tú, ở trong này nhiều ngày như vậy, buồn chán lắm rồi phải không." Hoắc Tú Tú nghe vậy, ngoan ngoãn lắc đầu.

"Có cô cô ở bên, Tú Tú không thấy buồn." Hoắc Lâm đưa ngón tay ra, sờ sờ vào cái mũi nhỏ của cô bé.

"Tuổi còn nhỏ, đã học được cách nói dối để làm cô cô vui rồi." "Được rồi, chúng ta không cần phải buồn chán nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo, hít thở không khí trong lành." Nói xong, Hoắc Lâm đứng dậy, vươn vai một cái.

"Tốt quá ạ!" Hoắc Tú Tú vỗ tay, hưng phấn không thôi.

Nhóm Lý Sinh đương nhiên không biết rằng những chuyện xảy ra trong Thủy Long Vựng vô cùng bí mật, vì thiên tượng thay đổi nên đã bị người bên ngoài dòm ngó được một tia thiên cơ.

Lúc này, họ đang men theo chiếc thang treo để quay trở về.

Đoạn đường này không có lối rẽ nào khác, bắt buộc phải đi lại đường cũ.

Tâm trạng của mọi người lúc này đều khá tốt.

Tuy chuyện lời nguyền chưa được giải quyết, nhưng dù sao cũng đã có chút manh mối.

Hiện tại thực lực đã tăng mạnh, họ cũng ngày càng có lòng tin vào năng lực của mình, cảm thấy phương pháp giải trừ lời nguyền mà Tinh Tuyệt Nữ Vương nói tuy có hơi phiền phức, nhưng chưa chắc đã không làm được.

Mộ Hiến Vương hung hiểm đến thế nào chứ?

Cuối cùng chẳng phải cũng đã bị hạ thành công hay sao?

Làm gì có chuyện gì mà nhất định không làm nổi?

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân từ bố cục và kế hoạch của Hiến Vương.

Nhưng Hiến Vương cuối cùng lại công cốc, còn họ thì thu hoạch đầy ắp trở về.

Từ đó có thể thấy, chuyện đời thật khó mà nói trước.

Hiến Vương cũng là một kẻ tài hoa ngút trời, nghĩ ra được cách dùng thi khí để dưỡng thân, lại còn chuẩn bị dùng thân xác thi thể để thành tiên.

Hai vạn cỗ thây khô trong địa cung, cùng với những phụ nữ mang thai trong sơn động bị chế thành vật dẫn cho đẳng trùng, đều là để nuôi dưỡng thêm nhiều thi khí hơn.

Lượng lớn thi thể và thi khí tích tụ lại một chỗ, cuối cùng hình thành nên một hố đen thi khí.

Hiến Vương không biết làm thế nào để phi thăng thành tiên, nhưng

lại tinh thông các loại tà thuật như chế tạo thây khô, bồi dưỡng thi khí.

Vì vậy, y đã đi ngược lại lẽ thường, mở ra một con đường chưa từng có tiền lệ: dùng thi thể để chứng đạo phi thăng.

Y đặt thi thể của mình lên phía trên hố đen thi khí, rồi dùng Mộc Trần Châu trấn giữ thân thể để phòng thi thể của mình rơi vào trong hố đen.

Y lại dùng vạn năm nhục chi làm vật dẫn, không ngừng hấp thu thêm thi khí.

Chương 189

Những phụ nữ bị chế thành vật chủ cho đẳng trùng trong sơn động, cùng hai vạn cỗ thây khô trong địa cung, đều có tác dụng sản sinh ra thi khí.

Hiến Vương lại thông qua một phương pháp đặc thù bí mật nào đó, thu thập toàn bộ oán khí, thi khí sinh ra từ những thi thể này để cung cấp cho vạn năm nhục chi.

Lý Sinh đoán rằng số lượng thi thể chắc chắn còn nhiều hơn thế, chỉ là họ chưa tìm ra mà thôi.

Hiến Vương trấn áp lượng thi khí khổng lồ như vậy dưới Thủy Long Vựng.

Sau đó lợi dụng phong thủy và vị trí của huyệt thần tiên để che đậy thiên cơ, đè nén thi khí.

Một kế lừa trời dối biển.

Y dùng Mộc Trần Châu để chiếu rọi tương lai, đoán định rằng nhóm Lý Sinh sẽ đến trộm mộ, đây chính là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của Hiến Vương.

Sau mấy nghìn năm ôn dưỡng, thi thể đã được Mộc Trần Châu ngọc hóa, có thể gọi là thân thể thần tiên.

Hố đen do thi khí tạo thành cũng dần dần mở rộng, sắp không thể áp chế được nữa.

Lúc này nếu không có người lấy Mộc Trần Châu đi, đánh thức Hiến Vương thì thi thể đó sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào hố đen.

Nhưng Lý Sinh đã lấy đi Mộc Trần Châu, nguy cơ cũng theo đó mà tan biến.

Không còn Mộc Trần Châu trấn áp, cộng thêm việc nhóm Lý Sinh tiến vào Thủy Long Vựng đã phá vỡ sự cân bằng âm dương nơi đây, thi khí bị đè nén suốt mấy nghìn năm tự nhiên không thể bị giữ lại được nữa, từ đó bùng phát toàn diện.

Thi khí vừa bùng phát, thiên tượng cũng theo đó mà biến đổi, oán khí vô tận sẽ dẫn đến sự thương cảm của trời cao.

Hiến Vương có thể nhân lúc khí tức này kết nối trời đất, cưỡi gió bay thẳng lên tiên giới.

Đương nhiên, rốt cuộc có thể thành tiên bằng cách này hay không, Hiến Vương cũng không dám chắc.

Nhưng có thể chắc chắn rằng, luồng sức mạnh này đủ để đưa y lên mây xanh.

Một điểm mấu chốt trong kế hoạch của y là, nhóm Lý Sinh là những người sống duy nhất trong sơn cốc.

Trời cao sẽ cho rằng, thi khí ở đây đều do nhóm Lý Sinh gây ra.

Còn Hiến Vương, sớm đã chỉ còn là một cỗ thi thể, hòa làm một với thi khí, sẽ chỉ được coi là người chứng đạo từ trong thi thể.

Vô tận oán hồn và thi khí ngưng tụ trên thi thể của Hiến Vương, ngược lại khiến y trở thành kẻ đáng được trời cao thương cảm nhất.

Cộng thêm thân thể đã ngọc hóa, tựa như tiên khu, trời cao sẽ vì y mà mở ra thiên môn, trợ giúp y phi thăng thành tiên.

Hiến Vương đã suy tính lặp đi lặp lại, hao hết tâm huyết, mới nghĩ ra được đại đạo phi thăng lừa trời dối biển, dời hoa nối cây này.

Cầu vồng đẹp không sao tả xiết, tựa như tiên cảnh trong Thủy Long Vựng, không phải dùng để cho người ta ngắm, mà là để che giấu thiên cơ.

Nơi đó đã cách tuyệt âm dương, khiến cho thiên cơ không bị tiết lộ ra ngoài.

Lượng thi khí ít ỏi bị rò rỉ ra từ những nơi khác ở Trùng Cốc, lại trở thành mồi lửa cho sự bùng phát dữ dội sau khi Thủy Long Vựng bị phá hủy.

Hiến Vương tự cho rằng mình đã tính toán hết tất cả, đáng tiếc, lại bỏ sót Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cuối cùng công sức đổ sông đổ biển. ...

Xét cho cùng, giọt máu đầu tiên của Lý Sinh có một năng lực là "may mắn".

Năng lực này bình thường có vẻ vô dụng.

Nhưng mỗi khi Lý Sinh rơi vào tuyệt cảnh, nó lại thường có thể biến nguy thành cơ, chuyển đại nạn thành đại cơ duyên.

Trong cõi u minh, Lý Sinh đã lờ mờ nhận ra được điều này.

Vì vậy, Lý Sinh vô cùng tự tin vào việc hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu hệ thống đã bảo anh đi tìm Xích Đan, thì nhất định sẽ có một tia cơ hội tìm được.

Cứ thế, chẳng mấy chốc, họ lại quay trở lại bên ngoài cửa động lúc đầu đã vào.

"Quái anh nửa trùng và nữ thi trong động số lượng vẫn không ít, tôi e là sẽ có một trận ác chiến." Dương Tuyết Lệ nhíu mày.

Bàn Tử lại cười ha hả, vẻ mặt hưng phấn.

"Bây giờ thực lực của tôi đã tăng mạnh, tuy không thể đồ sát hết đám quái anh nửa trùng và nữ thi kia, nhưng tôi có thể dựa vào vách đá để phòng thủ, vào giết một mẻ trước, rồi lại lui ra." "Nếu chúng dám đuổi ra ngoài, tôi sẽ dùng hỏa công, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Có lẽ cũng có thể dọn sạch toàn bộ quái anh nửa trùng và nữ thi trong động, còn có thể giúp thực lực của tôi tăng thêm không ít nữa." Vào trong sơn động phóng hỏa chắc chắn là không được, bên trong ẩm ướt, không dễ cháy.

Huống hồ, nếu thật sự đốt lên, người đầu tiên không chịu nổi khói chính là họ.

Nhưng ở bên ngoài, đứng trên đỉnh vách đá, từ trên cao phóng hỏa xuống thì lại quá tiện lợi.

Hồ Ba Y nghe Bàn Tử nói vậy, lại liên tục lắc đầu.

"Số lượng quái anh nửa trùng và nữ thi trong động nhiều như vậy, theo cách của cậu, e là chúng ta phải mất cả chục ngày nửa tháng ở đây." "Nhưng bây giờ Thủy Long Vựng đã bị phá, địa mạch đại biến, địa khí đã sớm không trấn áp được nữa rồi." "Nếu chúng ta không mau chóng chạy thật xa, đợi đến khi địa khí phun trào, núi lở đất nứt, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn ở đây!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức hơi biến đổi.

"Mẹ kiếp, vậy là tôi chỉ có thể liều mạng giết ra ngoài thôi." Tuy hiện tại thực lực đã tăng lên so với trước, nhưng thật sự phải từ trong đám quái anh nửa trùng và nữ thi nhiều đến hàng vạn con mà giết ra ngoài, trong lòng cậu ta cũng có chút hoang mang.

Dù sao, lợi hại đến mấy, chung quy cũng là thân xác máu thịt, cũng có lúc mệt mỏi và kiệt sức.

Chương 190

Huống hồ địa hình trong sơn động cũng không thích hợp để đột tiến và xuyên phá nhanh chóng.

Phần lớn là vừa tiến vào sơn động sẽ bị rơi vào vòng vây.

Trong lúc nói chuyện, có mấy con quái anh nửa trùng từ xa chạy tới.

Thân thể của chúng so với lúc ban đầu đã lớn hơn gấp đôi, tốc độ chạy cũng nhanh hơn rất nhiều.

Xem ra, thực lực của những con quái anh nửa trùng này cũng đã tăng lên không ít.

Sắc mặt của mọi người càng lúc càng khó coi.

Không ngờ những con quái anh nửa trùng này lại trưởng thành nhanh đến vậy.

Cứ đà này, e là chẳng bao lâu nữa, sức chiến đấu của chúng sẽ vượt qua cả mẫu thi.

Đại Kim Nha thấy vậy, không khỏi cười khổ một tiếng, nhưng rồi đột nhiên lại hào hùng tráng chí.

“Xem ra chúng ta sắp phải trải qua một trận ác chiến rồi.” “Nhiều quái anh nửa trùng và mẫu thi như vậy, nếu chúng ta có thể giết ra ngoài, e là cũng không kém Triệu Tử Long ra vào như chỗ không người giữa trăm vạn đại quân trong tuồng kịch là bao!” Nếu đã chỉ có thể giết ra ngoài, vậy thì cũng chẳng có gì phải sợ.

Một chữ thôi, chiến!

Trong phút chốc, trên người mọi người đều dâng lên chiến ý hừng

hực.

Chẳng ngờ, đúng lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

"Đằng anh, thị lực của chúng rất kém, gần như hoàn toàn dựa vào mũi để phân biệt địch ta." "Ánh sáng trong sơn động rất tối, chúng ta chỉ cần bôi dịch thể của chúng lên người để che đi mùi của bản thân, chúng sẽ không phân biệt được." Nghe lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, mọi người lập tức sáng mắt lên.

Đây quả là một cách hay.

"Nhưng ở trong sơn động, nếu chúng ta không thắp đèn, thì cũng không thể đi được." Hồ Ba Y nói ra nỗi lo trong lòng.

"Có thể lần theo vách động để tiến lên, ta tuy không còn pháp lực, nhưng mắt vẫn có thể nhìn xuyên bóng tối, ta có thể dẫn đường cho các ngươi." Bên cạnh, Lý Sinh cũng lên tiếng.

"Mắt của tôi trong bóng tối cũng không khác gì ban ngày, tôi sẽ bọc hậu, đảm bảo không ai bị rớt lại." Dương Tuyết Lệ điềm nhiên cười.

"Thực lực của chúng ta bây giờ đều đã tăng lên rất nhiều, thính lực cũng nhạy bén hơn trước đây.

Chỉ cần chăm chú nghe tiếng bước chân, dù mắt không nhìn thấy, đi theo cũng tuyệt đối không thành vấn đề." Đây chính là lợi ích của việc thực lực tăng lên.

Thính giác của cao thủ vượt xa người thường.

Hiện tại, bất kỳ ai trong nhóm đều có thể được coi là cao thủ hàng đầu.

Đúng lúc này, có mấy con quái anh nửa trùng xông đến trước mặt.

Lý Sinh tiến lên nghênh chiến, Hắc Thần Đao vung lên vài nhát,

chém chết toàn bộ.

"Đinh, phát hiện túc chủ chém giết thành công một con quái anh nửa trùng." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần X20." ...

Có lẽ vì những con quái anh nửa trùng này đã lớn hơn, nên bây giờ chém giết một con, Mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần mà hệ thống thưởng cho cũng nhiều hơn gấp đôi so với trước.

Sau khi quái anh nửa trùng bị chém giết, lập tức tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi.

Mọi người liền đeo mặt nạ phòng độc, mặc đồ lặn vào, sau đó bôi dịch thể chảy ra từ thân thể của những con quái anh nửa trùng này lên khắp bộ đồ bảo hộ.

Tiếp đó, cả nhóm xông vào trong sơn động.

Rất nhanh, họ đã ẩn mình vào bóng tối bên trong.

Hiện tại tất cả nữ thi đều đã biến thành màu đen, trong động tự nhiên sẽ không còn chút ánh sáng nào nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi ở phía trước, những người phía sau đi theo bước chân của cô ta.

Lúc này, ngoài Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lý Sinh, những người khác đều không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Xung quanh là một mảng tối đen, chỉ cảm giác có rất nhiều thứ đang di chuyển bên cạnh mình.

Tim của mọi người đều như treo trên cổ họng.

Họ vội vàng nín thở, không dám thở mạnh, chỉ sợ bị nữ thi và quái anh nửa trùng trong sơn động phát hiện.

May mà đi suốt một đường, tuy kinh hãi nhưng không gặp nguy

hiểm.

Lý Sinh đi ở cuối cùng, mắt anh không bị bóng tối ảnh hưởng, nhìn rõ mồn một, tường tận như xem lửa.

Số lượng quái anh nửa trùng và nữ thi trong sơn động đã đạt đến một mức độ vô cùng đáng sợ.

Chúng lúc nhúc chen chúc, chỉ cần nhìn một cái là khiến người ta dựng tóc gáy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tự nhiên cũng có thể nhìn thấy, liền cố gắng đi vòng qua những nơi có nhiều quái anh nửa trùng và nữ thi.

Mọi người nghe tiếng động, cảm thấy khoảng cách với quái anh nửa trùng và nữ thi đã xa hơn, mới dám thở vài hơi.

Nếu cách quá gần, thì bắt buộc phải nín thở.

Bởi vì dương khí mà con người thở ra hoàn toàn khác với cương thi, rất dễ bị phát hiện.

May mà có mặt nạ phòng độc, bên ngoài lại bôi một lớp dịch thể, khiến cho khí thở ra hòa vào mùi hôi thối đó, giảm đi rất nhiều khả năng bị phát hiện.

Chương 191

Trên thực tế, những nữ thi và quái anh nửa trùng này có thể coi là một loại cương thi đặc thù.

Cương thi bình thường tuy cũng chủ yếu dựa vào dương khí trên người sống để phân biệt con người, nhưng với mức độ ngụy trang hiện tại thì tuyệt đối không thể qua mặt được chúng.

Thân thể của những nữ thi và quái anh nửa trùng này cứng rắn hơn cương thi bình thường rất nhiều, sức lực cũng lớn hơn, nhưng ở phương diện này, chúng lại có một điểm yếu rõ rệt.

Khi nhóm người đi xuyên qua, những nữ thi và quái anh nửa trùng này lại tưởng là đồng loại của mình.

Cứ như vậy, tuy đi một đường lòng đầy sợ hãi, nhưng lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Chẳng mấy chốc, họ đã xuyên qua sơn động, men theo đường nước, trở về nơi đã vào lúc trước.

Bên cạnh không còn quái anh nửa trùng và nữ thi, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lý Sinh nhận thấy sơn động ở đây có dấu hiệu nứt ra.

Xem ra, sự thay đổi địa mạch của Thủy Long Vựng đã ảnh hưởng đến sơn động.

Có lẽ, chẳng bao lâu nữa, sơn động ở đây cũng sẽ sụp đổ.

Không dám nán lại, họ vội vàng cởi bỏ đồ lặn, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Suốt quãng đường, mọi người đều không nghỉ ngơi, đi thẳng ra

khỏi Trùng Cốc, cuối cùng mới thở phào một hơi.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên từng trận tiếng núi lở đất nứt.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi phía sau đã sụp xuống rất nhiều, vô số tảng đá lớn từ trên núi lăn xuống.

May mà đã đi đủ xa, nếu không, chắc chắn sẽ bị vạ lây.

Ánh mắt Hồ Ba Y lóe lên.

"Sơn động chúng ta đi qua lúc nãy, toàn bộ đều đã sụp đổ." Mọi người lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

May mà đi nhanh, nếu chậm thêm một chút, vừa đúng lúc bị kẹt trong sơn động, vậy thì coi như xong đời.

"Đinh, phát hiện túc chủ và đồng đội đã gián tiếp giết chết một con quái anh nửa trùng." "Đinh, chúc mừng túc chủ và đồng đội đã nhận được Mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần X20." ...

Âm thanh của hệ thống, giống như súng máy, không ngừng vang lên bên tai Lý Sinh.

Mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần cuồn cuộn đổ về.

Lý Sinh lập tức ngây người.

Một lúc lâu sau mới hiểu ra.

Hóa ra, sơn động sụp đổ là vì họ đã phá hủy địa mạch của Thủy Long Vựng.

Vì vậy, trong thống kê của hệ thống, những con quái anh nửa trùng và nữ thi đó cũng được tính là bị giết!

Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Lượng Mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần nhận được trong nháy

mắt còn nhiều hơn cả tổng số trước đó cộng lại.

Đối với Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử và Đại Kim Nha, còn vượt xa gấp mấy chục lần so với trước đây.

Dù sao, trước đó giết quái anh nửa trùng và nữ thi, phần lớn đều do một mình Lý Sinh chém giết.

Bây giờ Mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần nhận được lại được chia đều cho mỗi người.

Trong khoảnh khắc, trên người mọi người đều tỏa ra chiến ý sắc bén đến cực điểm.

"Không ngờ phá hủy Thủy Long Vựng lại có thu hoạch lớn đến vậy." Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết, cảm thấy chiến kỹ và chiến ý của mình dần trở nên viên mãn, gần như đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao.

Những người khác cũng vô cùng phấn khích.

Thu hoạch lần này, thật sự quá lớn.

"Chỉ là sơn động đã sụp đổ, Thủy Long Vựng bên kia chưa hoàn toàn bị hủy diệt, chúng ta phải mau chóng rời đi, kẻo trở thành cá trong chậu bị vạ lây." Lý Sinh biết bây giờ không phải là lúc ăn mừng, chỉ cần chưa rời khỏi khu vực núi Đoạn Long, nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ.

Lần này trở về, chắc chắn không thể đi lại đường nước cũ, chỉ có thể vượt núi mà đi.

Ngọn núi tuyết lớn cao chọc trời kia, gần như là một rào cản không thể vượt qua.

Nhưng mọi người đều tràn đầy tự tin.

Với thực lực hiện tại, họ đều có thể được coi là những cao thủ hàng đầu.

Nếu ngay cả họ cũng không vượt qua được, có lẽ trên đời này cũng không ai có thể vượt qua.

Tối hôm đó, họ nghỉ ngơi một đêm trong khu rừng nguyên sinh.

Vượt qua núi tuyết không phải là chuyện dễ dàng, dù trong lòng mọi người đều rất vội, nhưng vẫn phải dưỡng sức trước.

Sáng sớm hôm sau, mọi người bắt đầu leo núi.

Có câu nói rằng: "Trên đời vốn dĩ không có đường, người đi nhiều thì thành đường." Nhưng ngọn núi tuyết này, mấy nghìn năm nay, chưa từng có ai đi qua.

Có lẽ đội ngũ của Trần Ngọc Lâu năm đó đã từng vượt qua, nhưng núi Đoạn Long lớn như vậy, Lý Sinh cũng không thể đi tìm con đường mà Trần Ngọc Lâu đã từng đi.

Chương 192

Họ chỉ có thể vừa đi vừa phát quang bụi rậm, từ từ leo lên đỉnh núi tuyết.

May mà ai nấy đều có thân thủ bất phàm, cơ thể sau nhiều lần cường hóa đã vượt xa người thường, tuy đường đi gian nan, nhưng lại đi rất thuận lợi.

Chẳng mấy chốc, họ đã leo lên trên đường tuyết.

Đây mới là nơi gian nan nhất.

Lúc ở trên núi, Lý Sinh đã sớm dùng ống nhòm để xem xét lộ trình, lúc này đến gần, vẫn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Lúc này, tác dụng của Phi long trảo và Vạn ti thằng đã được thể hiện.

Con rồng trên Phi long trảo có thể tự mình bám vào bất cứ đâu, so với dùng phi hổ trảo thì tốt hơn nhiều.

Bất kể là nơi nào, dù là vách đá không có chỗ bám, Phi long trảo đều có thể bám chặt.

Chiều dài gần như vô hạn của Vạn ti thằng có nghĩa là chỉ cần Phi long trảo được ném đủ xa, họ có thể leo lên bất cứ nơi nào muốn đến.

Vách đá cheo leo vốn tưởng khó leo, mọi người chẳng tốn bao nhiêu công sức đã leo lên được.

Rất nhanh, họ đã leo lên đỉnh núi tuyết.

Từ đây nhìn xuống, chỉ thấy biển mây đều ở phía dưới, giống như mặt biển dập dềnh sóng vỗ, vô biên vô tận.

Những đám mây ráng kỳ ảo phiêu diêu, ánh sáng rực rỡ, cùng với

cảnh gió thổi mây cuồn cuộn, còn đẹp hơn biển cả đến bảy phần.

Mọi người không dám ở lại trên đỉnh núi lâu, nhanh chóng bắt đầu xuống núi.

Mất gần một ngày công sức, đến lúc mặt trời sắp lặn, họ cuối cùng cũng đã xuống khỏi núi Đoạn Long.

Vừa xuống núi, liền nghe thấy một trận tiếng trời long đất lở, mặt đất khẽ rung chuyển mấy cái.

Lý Sinh quay người nhìn lại ngọn núi Đoạn Long phía sau.

"Chắc là Thủy Long Vựng đã sụp đổ hoàn toàn, e là cả Trùng Cốc đều đã bị hủy rồi." Thế gian quả nhiên không có thứ gì có thể tồn tại mãi mãi, cung điện trên mây tinh xảo tuyệt trần lại âm u đáng sợ cuối cùng đã không còn tồn tại trên đời.

Lý Sinh nghĩ đến những thứ mình mang ra trong không gian giới tử.

Đột nhiên cảm thấy trên người có một phần trách nhiệm.

Lý Sinh muốn đưa những bảo vật trộm được này ra mắt thế nhân một lần nữa, thể hiện nền văn hóa huy hoàng rực rỡ và trình độ công nghệ siêu việt của cổ Điền quốc.

Nhưng, việc quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng tìm một quán trọ để ở.

Vất vả trong Trùng Cốc lâu như vậy, mọi người đều đã có chút mệt mỏi.

Bàn Tử la hét nhất định phải ăn một bữa thật ngon để tự thưởng.

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm được một quán trọ trong thị trấn nhỏ.

Sau đó, lại tìm một quán ăn, gọi một bàn đầy rượu thịt.

“Nào, vì chúng ta thắng lợi trở về, cạn ly!” Bàn Tử nâng ly rượu lên đầu tiên.

Chuyến đi Trùng Cốc lần này, thật sự có thể nói là kinh tâm động phách, cửu tử nhất sinh.

Nhưng may mà cuối cùng, mọi người đều toàn vẹn trở về, quả thực là một chuyện đáng để chúc mừng.

Mọi người vui vẻ uống rượu, chém gió, nói về đủ thứ chuyện ở Phan Gia Viên, những gì thấy được nghe được ở thành Tứ Cửu, cùng các loại truyền thuyết liên quan đến trộm mộ.

Còn về những chuyện mình đã làm, đương nhiên là tuyệt đối không thể nói ra.

Nơi đây tuy là một nơi nhỏ, nhưng người trong quán ăn cũng không ít.

Người đông mắt tạp, khoác lác có thể tùy tiện, ăn uống có thể tùy tiện, nhưng có những lời, tuyệt đối không thể nói bừa.

“Mấy vị đại ca, nghe khẩu âm của mấy anh, là từ kinh thành đến phải không?” Bàn Tử đang nói chuyện vui vẻ, thì thấy một thiếu nữ toàn thân toát ra hơi thở thanh xuân đi tới.

Bên cạnh thiếu nữ, là một cô bé khoảng sáu tuổi, đôi mắt to lanh lợi, vô cùng đáng yêu.

Giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào, cực kỳ dễ nghe.

Bàn Tử nghe có mỹ nữ hỏi chuyện, lập tức có cảm giác được sủng ái mà kinh ngạc.

“Đúng vậy, lẽ nào cô cũng từ kinh thành đến?” Thiếu nữ khẽ lắc đầu.

“Tôi không phải từ kinh thành, tôi đang chuẩn bị đến kinh thành

chơi.” Bàn Tử nghe vậy, mừng rỡ khôn xiết.

“Tôi cũng đang chuẩn bị về kinh thành, cô định khi nào xuất phát?” Thiếu nữ cười nhẹ.

“Ra ngoài giải khuây, tự nhiên là đi đi dừng dừng, tùy tâm sở dục, đâu quan tâm thời gian, không chừng có thể đi cùng đường với anh.” “Vậy thì tốt quá, tôi tên Vương Khải Huyền, mọi người đều gọi tôi là Vương Bàn Tử, không biết mỹ nữ tên gì?” “Người khác đều gọi tôi là chị Lâm, nếu anh không ngại, cũng có thể gọi như vậy.” Bàn Tử ngẩn người, thiếu nữ trước mặt này tuổi tác xem ra còn trẻ hơn mình nhiều, lại tự xưng là chị Lâm?

Bây giờ các cô gái trẻ đều thích chơi trò này sao?

Nhưng mà, khó khăn lắm mới có một cô gái bắt chuyện, Bàn Tử không muốn đắc tội với người ta, vội vàng gọi một tiếng.

“Chị Lâm.” Bên cạnh, Lý Sinh không nhịn được mà đảo mắt.

Cái tên Bàn Tử này, thật không nhìn ra, lại thích đi nịnh bợ.

Chương 193

Phải biết rằng, kẻ nịnh bợ cuối cùng sẽ chẳng có gì cả. ...

Thiếu nữ trước mặt, tự nhiên là Hoắc Lâm.

Cô bé bên cạnh, chính là Hoắc Tú Tú.

Ngày đó Hoắc Lâm phát hiện thiên tượng bất thường, dự đoán nếu nhóm Lý Sinh có thể thuận lợi ra ngoài, nhất định sẽ đến thị trấn nhỏ này.

Liền dứt khoát rời khỏi Vân Thành, đến đây chờ đợi.

Không ngờ, mới chờ chưa đầy một ngày, nhóm Lý Sinh đã đến.

Hoắc Lâm đã từng xem ảnh của Lý Sinh.

Đó là do thám tử bên ngoài nhà họ Hoắc đặc biệt lấy về.

Không ngờ, hôm nay tận mắt nhìn thấy Lý Sinh, lại phát hiện anh đẹp trai hơn trong ảnh rất nhiều.

"Một chàng trai ưa nhìn như vậy, e là không dễ tiếp cận." Hoắc Lâm vừa nhìn thấy Lý Sinh, lập tức đưa ra kết luận, chuyển mục tiêu tiếp cận sang Bàn Tử.

Quả nhiên, sau vài câu bắt chuyện đơn giản, Bàn Tử đã thuận theo lời cô mà trèo lên.

Hoắc Lâm thấy Bàn Tử đã cắn câu, liền lập tức chuyển chủ đề sang mấy người bên cạnh.

Dù sao, mục tiêu của chuyến đi này là Lý Sinh.

"Một người đàn ông đẹp trai như Lý ca thật hiếm thấy." Hoắc Lâm trên dưới đánh giá Lý Sinh, trong ánh mắt thoáng qua một tia ngượng ngùng.

Nhưng, trong đó có mấy phần là cảm xúc thật, mấy phần là diễn kịch, thì chỉ có bản thân cô mới rõ.

Bàn Tử lập tức cảm thấy có chút uất ức, rõ ràng người mà đối phương bắt chuyện đầu tiên là mình, sao chớp mắt một cái lại biến thành Lý Sinh?

Hóa ra mình chỉ là một công cụ, một người trung gian.

Thiếu nữ trước mặt này muốn làm quen với Lý Sinh?

Chỉ là không tiện nói thẳng.

Nếu không, tại sao lại gọi Lý Sinh là Lý ca, mà trước mặt mình lại tự xưng là chị?

Rõ ràng tuổi của mình lớn hơn Lý Sinh rất nhiều mà!

Nhìn thần thái, động tác khi nói chuyện với Lý ca cũng hoàn toàn khác!

Phụ nữ trên đời, thật là một người còn nông cạn hơn một người.

Nhan sắc là chính nghĩa, không có nhan sắc thì không có phụ nữ nào thích sao?

Trong phút chốc, Bàn Tử trở nên u uất.

Hoắc Lâm đương nhiên sẽ không quá để tâm đến suy nghĩ của Bàn Tử.

Nhưng, nếu biết được, có lẽ cô sẽ nói với Bàn Tử rằng, anh nghĩ nhiều rồi.

Tôi, Hoắc Lâm, tuyệt đối không phải loại phụ nữ nông cạn như vậy.

Tôi chủ yếu coi trọng nội hàm.

Tôi thích, những người đàn ông có nội hàm.

Đương nhiên, Lý Sinh này, quả thực rất đẹp trai.

Nhìn thế nào cũng đẹp.

Hơn nữa, giữa cử chỉ giơ tay nhấc chân, tự nhiên toát ra sức hấp dẫn nam tính kinh người.

Rất có nội hàm.

Khiến người ta yêu thích.

Hoắc Lâm cảm thấy rất tốt.

Dù đối mặt với một mỹ nam như vậy, cũng không có chút hoảng loạn nào.

Theo điều tra của nhà họ Hoắc, Lý Sinh có bối cảnh thần bí, thân thủ kinh người, Hoắc Lâm cũng rất tò mò.

Lý Sinh này, rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào?

Cô cố ý làm rơi chén rượu khi cầm lên.

Vốn tưởng rằng Lý Sinh chắc chắn sẽ ra tay, nhưng không ngờ, anh ngay cả mí mắt cũng không chớp, không có bất kỳ phản ứng nào, cứ ngây người ra đó, như thể chuyện xảy ra quá đột ngột, không kịp ra tay.

Bàn Tử bên cạnh mắt nhanh tay lẹ, duỗi tay một cái, đã bắt được chén rượu mà Hoắc Lâm làm rơi.

Nếu không, Hoắc Lâm có lẽ đã vụng về thành hỏng chuyện, ngược lại còn bị rượu trong chén làm ướt người.

Nhưng, thân thủ của Bàn Tử lại khiến Hoắc Lâm vô cùng kinh ngạc.

Chương 194

Khoảng cách rơi của chén rượu, cách Bàn Tử khá xa, nhưng khi Bàn Tử bắt được chén rượu, trong chén có đầy rượu, lại không hề sóng ra một giọt.

Thân thủ này, quả thực kinh người.

Trong tình báo của nhà họ Hoắc, Bàn Tử và Hồ Ba Y đều có thân thủ không tầm thường, nhưng Lý Sinh mới là cao thủ thực sự.

Bây giờ xem ra, tình báo của nhà họ Hoắc, có chút không chính xác.

"Không ngờ Bàn gia thân thủ lại lợi hại như vậy!" Sau một hồi trò chuyện, cách xưng hô của Hoắc Lâm với Bàn Tử cũng thay đổi.

Trên mặt Bàn Tử, lập tức lộ ra một tia tự hào.

Bản lĩnh của Bàn gia đây, ngay cả một phần mười cũng chưa thể hiện ra đâu.

Nhưng, miệng đương nhiên phải tỏ ra khiêm tốn.

"Chỉ là chút tài mọn, có gì đáng kể, ha ha ha..." Lý Sinh đưa mắt nhìn Hoắc Tú Tú, cô bé chỉ mới sáu bảy tuổi này, trông thật dễ thương.

Nếu lớn lên, e là lại thêm một hồng nhan họa thủy khiến không ít đàn ông phải điên đảo.

Lý Sinh liền lấy ra một cây kẹo mút.

"Cô bé, ăn kẹo này." Thân phận của hai cô gái này có chút đáng ngờ, Lý Sinh liền thử dò xét cô nhóc Hoắc Tú Tú.

Trẻ con dù có lợi hại đến mấy, chung quy cũng không thể mưu sâu

kế hiểm như người lớn.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy cây kẹo mút trong tay Lý Sinh, lập tức mừng rỡ khôn xiết, gần như theo bản năng muốn đưa tay ra nhận.

Nhưng tay vừa duỗi ra, lại đột nhiên rụt lại, khẽ lắc đầu, tỏ ý không ăn.

"Cô bé, cứ yên tâm ăn đi, chú không có bỏ độc vào đâu." Lý Sinh tiếp tục trêu chọc Hoắc Tú Tú.

Trên khuôn mặt non nớt của Hoắc Tú Tú, hiện lên vẻ vô cùng do dự, phảng phất như đang đấu tranh đau khổ, đưa mắt nhìn sang Hoắc Lâm bên cạnh.

"Nếu chú đã cho con ăn, cũng là hảo ý, vậy con nhận đi." Bảo một đứa trẻ gọi mình là chú, mình có già đến thế không?

Lý Sinh lập tức thầm oán.

Hoắc Tú Tú nghe vậy, lập tức mừng rỡ khôn xiết, như được đại xá, liền nhận lấy cây kẹo mút trong tay Lý Sinh, bỏ vào miệng.

Hoắc Lâm mỉm cười với Lý Sinh, trong khoảnh khắc, nháy mắt một cái đầy ẩn ý.

Chẳng ngờ, Lý Sinh vẫn như không nhìn thấy, quay người nói cười với Dương Tuyết Lệ bên cạnh.

Hoắc Lâm lập tức có chút tức giận.

Lẽ nào nhan sắc của mình không bằng cô gái lai này sao?

Lý Sinh này bị sao vậy, có chút mắt thẩm mỹ nào không?

Không đúng, mình tức giận làm gì?

Dương Tuyết Lệ dường như đã nhìn ra sắc mặt của Hoắc Lâm, trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“Em có chút say rồi, anh đưa em về phòng ngủ trước đi.” Dương Tuyết Lệ kéo tay Lý Sinh.

Lý Sinh liền đứng dậy, dìu Dương Tuyết Lệ.

“Xin lỗi, tôi đi trước.” Lý Sinh nói một tiếng, liền dìu Dương Tuyết Lệ đi về phía quán trọ.

Hoắc Lâm lập tức ngây người.

Chuyện gì thế này?

Lần này đến gặp Lý Sinh, là mang trên mình sứ mệnh của gia tộc.

Không thể tùy hứng được, sao vừa gặp Lý Sinh, lại cảm thấy tim đập loạn xạ thế này?

Lẽ nào mình thích anh ta rồi?

Chỉ vì anh ta đẹp trai sao?

Trời ạ, mình trở nên nông cạn như vậy từ khi nào?

Không phải, không phải...

Hoắc Lâm khẽ lắc đầu.

Anh ta thật sự rất đẹp trai.

Nếu có thể ngày nào cũng được ngắm, vậy thì thật tốt.

Hoắc Lâm lại tự nhủ trong lòng. ...

Lý Sinh đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Hoắc Lâm, hiện tại giọt máu đầu tiên trong cơ thể anh đã đạt đến thất phẩm, uy lực huyết mạch cũng dần dần hiển hiện.

Giọt máu đầu tiên, có năng lực hoàn mỹ, đối với bất kỳ người phụ nữ nào trên thế gian, đều có sức hấp dẫn chí mạng.

Chương 195

Phụ nữ bình thường nếu nói chuyện với Lý Sinh ở khoảng cách gần, sẽ rất dễ bị sức hấp dẫn của anh chinh phục.

Hoắc Lâm tự nhiên không biết điều này, lúc này vừa tự trách mình, vừa không nhịn được mà rối rắm nghĩ về dáng vẻ của Lý Sinh.

Lý Sinh dìu Dương Tuyết Lệ trở về phòng trọ, đặt cô lên giường, định quay người rời đi, thì đột nhiên phát hiện cơ thể mình bị Dương Tuyết Lệ ôm chặt từ phía sau.

"Lý ca, em thích anh." Dương Tuyết Lệ nói ra một cách vô cùng đơn giản và trực tiếp, hoàn toàn không có vẻ e thẹn như những người phụ nữ bình thường.

Lý Sinh sững người.

Tuy anh sớm đã có cảm giác với Dương Tuyết Lệ, nhưng không muốn nhân lúc người ta gặp khó khăn mà lợi dụng.

"Em không say chứ?" Dương Tuyết Lệ lắc đầu.

"Vừa rồi thấy người phụ nữ bên ngoài nháy mắt với anh, trong lòng em không thoải mái, mới cố ý giả say, để anh đưa em về." Lý Sinh khẽ cười.

"Người phụ nữ đó không đơn giản, cố ý tiếp cận chúng ta, anh đoán cô ta cũng là đồng hành với chúng ta." Dương Tuyết Lệ hơi ngẩn người.

"Người phụ nữ đó cũng là Mô Kim Giáo Úy?" Lý Sinh khẽ lắc đầu.

"Cũng không hẳn, làm gì có nhiều Mô Kim Giáo Úy như vậy?

Phần lớn là người của Lão Cửu Môn.” Lý Sinh nói đến đây, ngừng lại một chút.

“Hơn nữa, cô bé mà cô ta dẫn theo, trông rất xinh đẹp, tương truyền trong Lão Cửu Môn, nhà họ Hoắc là nơi sản sinh ra nhiều mỹ nhân nhất, anh đoán có lẽ là người nhà họ Hoắc.” Nếu Hoắc Lâm có ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, có nằm mơ cũng không ngờ rằng, mình còn chưa tìm hiểu được hư thực của Lý Sinh, thì Lý Sinh đã đoán ra được thân phận của mình.

“Hóa ra là vậy!” Dương Tuyết Lệ bừng tỉnh.

Vốn dĩ cô thông minh lanh lợi vô cùng, chỉ là, gặp phải chuyện như vậy, tự nhiên liền mất đi khả năng phán đoán.

Lúc này nghe Lý Sinh nói, ngẫm lại, hình như đúng là vậy.

Người phụ nữ đó, không đơn giản. ...

Nhưng, bây giờ Dương Tuyết Lệ lại quan tâm đến một chuyện khác hơn.

“Em thích anh, anh có thích em không?” Đơn đao trực nhập.

Lần thứ hai hỏi Lý Sinh.

Lý Sinh không trả lời, cúi người hôn xuống.

Trong khoảnh khắc, hai người ôm chặt lấy nhau.

Ngoài cửa sổ trăng mờ ảo, gió đêm hiu hắt, vô số vì sao lấp lánh.

Nơi góc tường, có một đóa hoa không tên, lặng lẽ nở rộ. ...

Sáng sớm hôm sau, Lý Sinh ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Hoắc Lâm vừa mới dậy.

Tối qua cô đã dẫn Hoắc Tú Tú ở phòng bên cạnh.

Vừa nhìn thấy Lý Sinh, trên mặt Hoắc Lâm lập tức ửng hồng.

“Lý ca, dậy sớm vậy, em thấy hôm nay thời tiết không tệ, nghe nói sơn thủy ở Lệ Huyền gần đây rất đẹp, anh có hứng thú cùng em ra ngoài xem không?” Lý Sinh khẽ nhướng mày, chưa kịp mở miệng, Bàn Tử không biết từ đâu chui ra.

“Được chứ, dạo này tôi cũng mệt rồi, đang muốn đi du sơn ngoạn thủy, vui vẻ một phen, chị Lâm, chị biết chỗ nào vui không?” Nhìn vẻ mặt mong đợi và hưng phấn của Bàn Tử, Lý Sinh không khỏi thầm lắc đầu.

Trình độ tán gái của Bàn Tử, thật không được!

Chỉ biết nịnh nọt...

Con gái mà, càng nịnh nọt nhiệt tình, người ta càng coi thường!

Thiếu nữ trước mặt này, rõ ràng là không để ý đến Bàn Tử, vậy mà Bàn Tử lại cứ nịnh nọt hăng say.

Đương nhiên, Lý Sinh cũng sẽ không nói thẳng ra.

Dù sao, Bàn Tử muốn từ một kẻ nịnh bợ thấp kém, biến thành nam thần trong lòng các cô gái, cũng phải trải qua sự rèn luyện.

Quả nhiên, trong mắt Hoắc Lâm, thoáng qua một tia không vui khó nhận ra.

Cái tên Bàn Tử này, sao cứ như kẹo cao su vậy?

Mình mới nói với Lý Sinh được hai câu, đã xen vào.

Nhưng, tia không vui đó lập tức được che giấu.

Dù sao, Hoắc Lâm xinh đẹp xuất chúng, bên cạnh chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, tự nhiên cũng biết cách đối phó với những người này.

Trên mặt Hoắc Lâm, hiện lên một nụ cười rạng rỡ.

“Em nghe nói Thiên Tầm Nhai gần đây, mọc đầy kỳ hoa dị thảo, là một cảnh đẹp của Lệ Huyền, hay là chúng ta đến đó xem thử.” Bàn Tử tự nhiên liên tục đồng ý.

Lý Sinh thầm nghĩ, Dương Tuyết Lệ hôm nay chắc chắn cần nghỉ ngơi, vậy tự nhiên cũng không thể lập tức rời đi, ra ngoài đi dạo, giải khuây, cũng không tệ.

Chương 196

Hơn nữa, thiếu nữ trước mặt này có lẽ là người của nhà họ Hoắc, Lý Sinh cũng muốn dò xét hư thực của cô ta.

Chẳng mấy chốc họ đã xuất phát.

Tiểu Mao Cầu đi ở phía trước, tung tăng chạy nhảy.

Bây giờ nó đã lớn hơn rất nhiều, cũng ngày càng không muốn ở trong không gian thú cưng, cứ chạy lung tung bên ngoài.

Đối với việc này, Lý Sinh lại rất yên tâm.

Dù sao, tên nhóc này cũng là thần thú.

Năng lực khác thì không nói, ít nhất, Tiểu Mao Cầu dù đi đâu, cũng không bao giờ bị bẩn, lúc nào cũng sạch sẽ, ai bế cũng không cần lo bị bẩn.

Hơn nữa, Lý Sinh cũng không lo nó sẽ đi lạc, nên cũng không quản.

Thiên Tầm Nhai là một vách đá cao, có vô số cây dây leo từ phía dưới mọc lên, phủ kín cả vách đá.

Cả vách đá lá xanh hoa đỏ, dưới ánh mặt trời giao hòa rực rỡ, dưới vách núi là một thảo nguyên tự nhiên, ở nơi này ngắm núi xem cảnh, quả thực đẹp như tiên cảnh nhân gian.

Nếu thêm vài chục năm nữa, nơi đây sẽ được phát triển thành một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Nhưng vào thời điểm này, nó lại như "cô gái khuê các", vẻ đẹp không được mấy ai thưởng thức.

Bàn Tử hưng phấn, cứ quấn lấy Hoắc Lâm, thao thao bất tuyệt,

nói không ngừng.

Trên mặt Hoắc Lâm, từng trận mây đen kéo đến, rồi thỉnh thoảng lại gượng ra vài đám mây hồng.

Bàn Tử lúc này lại chỉ nhìn thấy những đám mây hồng giả tạo trên mặt Hoắc Lâm, còn những đám mây đen thỉnh thoảng lộ ra, liền tự động bỏ qua.

Những kẻ nịnh bợ, luôn có tố chất tự thân như vậy, sẽ tự động bỏ qua một số thứ, rồi lại tự tưởng tượng ra một số thứ, phóng đại một số thứ.

Nếu không, cũng sẽ không trở thành một kẻ nịnh bợ.

Đương nhiên, đợi đến một ngày, khi tỉnh ngộ, mới biết lúc đó, mình đã ngốc đến mức nào!

Hoắc Tú Tú dù sao cũng chỉ mới sáu tuổi, đang ở tuổi ham chơi, đến đây, liền nắm tay Tinh Tuyệt Nữ Vương, chạy đi chơi khắp nơi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, một lão yêu quái vạn năm, lúc này lại giống như một đứa trẻ bảy, tám tuổi, vui vẻ nắm tay Hoắc Tú Tú chơi đùa.

Cũng không biết là thật sự thích Hoắc Tú Tú, hay sau khi mất đi pháp lực tu vi, tính tình thật sự đã thay đổi?

Lý Sinh cũng có chút không hiểu, nhưng, dù sao cũng là chuyện của Tinh Tuyệt Nữ Vương, anh đương nhiên cũng sẽ không đi hỏi.

"Mau nhìn kìa, trên vách đá đằng kia, hình như có cái gì đó?" Trong lúc đang chơi vui vẻ, Hoắc Lâm đột nhiên chỉ tay về phía vách đá, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ, thì thấy trên vách đá không xa, giữa vô số dây leo thực vật to lớn, lộ ra một cái hố lớn, bên trong là

một người phụ nữ khỏa thân.

Người phụ nữ này dung mạo không tệ, cúi đầu nhắm mắt, không hề động đậy, chỉ có làn da toàn thân, lại xanh lè đến rợn người.

Vì thực vật xung quanh đều màu xanh, người phụ nữ cũng màu xanh, nên họ vẫn luôn không phát hiện ra.

Mãi đến bây giờ, mới bị Hoắc Lâm chỉ ra.

Tống tử xanh sao?

Bàn Tử thấy vậy, lại vô cùng tò mò.

"Tôi chỉ nghe nói đến hắc hung, bạch hung, không ngờ hôm nay lại được thấy một con tống tử xanh." Vừa nói, Bàn Tử liền đi tới, muốn xem cho rõ.

Thấy hành động của Bàn Tử, Hoắc Lâm lập tức giật mình.

Xuất thân từ thế gia trộm mộ, những thứ tinh linh quỷ quái, tống tử âm sát, hắc hung bạch hung trong cổ mộ, cô cũng đã thấy nhiều.

Nhưng dù vậy, đối với những thứ này, Hoắc Lâm vẫn vô cùng kính sợ, không dám có chút sơ suất.

Đây không phải chuyện đùa, hơi không cẩn thận, bị thứ gì đó không hay bám vào người, thì hối hận cũng không kịp.

Thứ này hôm nay, là do Hoắc Lâm cố ý tạo ra, để thử dò xét sâu cạn của nhóm Lý Sinh.

Nhưng nhìn bộ dạng của Bàn Tử, dường như đối với tống tử không hề sợ hãi?

Rốt cuộc là nghệ cao gan lớn, hay là ngây thơ vô tri?

Hay là, đã sớm nhìn ra bố cục của mình, biết thứ đó căn bản không phải cương thi, cố ý diễn kịch cho mình xem?

Vô số ý nghĩ, lóe lên trong đầu Hoắc Lâm.

Liếc nhìn Lý Sinh bên cạnh, thì thấy vẻ mặt anh vô cùng căng thẳng, dường như đang toàn thân cảnh giới.

Hoắc Lâm lại nhìn sang Bàn Tử không hề sợ hãi, lập tức bắt đầu có chút hồ đồ.

Tình báo nói rằng, Lý Sinh mới là hạt nhân của nhóm người này.

Cũng là người có năng lực mạnh nhất.

Nhưng nhìn Lý Sinh, ngoài việc cảm thấy anh ta trông đặc biệt đẹp trai, đặc biệt thu hút con gái, dường như không còn bản lĩnh gì khác.

Tối qua khi mình ném chén rượu, Lý Sinh không có chút phản ứng nào.

Chương 197

Không giống một cao thủ thân mang tuyệt kỹ, ngược lại giống một người bình thường.

Lẽ nào tình báo sai, Bàn Tử mới là hạt nhân của đội ngũ này, Lý Sinh chỉ bị đẩy ra ngoài làm bia đỡ đạn?

Họ vẫn luôn diễn kịch, lừa gạt cả thế gian?

Trong lòng Hoắc Lâm, vô số ý nghĩ, dồn dập kéo đến.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên nghe thấy Lý Sinh hét lớn một tiếng.

"Nằm xuống!" Khoảnh khắc tiếp theo, Hoắc Lâm liền thấy bóng dáng của một người đàn ông, lao về phía mình.

Chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cô đã bị đè chặt dưới thân.

Hoắc Lâm muốn giãy giụa, nhưng phát hiện sức mạnh của đối phương lớn đến mức, căn bản không thể đẩy ra được nửa phân.

Dù dùng đến công phu thốn kình gia truyền của nhà họ Hoắc, tăng sức mạnh lên gấp mấy lần, cũng vô ích.

Sức mạnh của đối phương lớn đến mức, cô ngay cả một chút cũng không giãy giụa được.

Đúng lúc Hoắc Lâm trong lòng đang nổi giận đùng đùng.

"Pằng!" Một tiếng súng vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong sơn cốc.

Tốc độ của viên đạn nhanh hơn tốc độ âm thanh truyền trong không khí rất nhiều.

Vì vậy, khi Hoắc Lâm nghe thấy tiếng súng, trên thực tế, viên đạn

đã sớm bay qua phía trên.

Hoắc Lâm lập tức vô cùng kinh ngạc.

Lúc rời khỏi Vân Thành, cô đã cố ý đi vòng một vòng, xác nhận phía sau không có cái đuôi nào theo.

Nơi này, sao lại đột nhiên xuất hiện sát thủ?

Viên đạn vừa rồi, rõ ràng là bắn về phía mình.

Nếu không phải Lý Sinh phản ứng nhanh, kịp thời lao tới đè cô xuống đất, thì lúc này, Hoắc Lâm có lẽ đã nằm trong vũng máu.

Nhưng, Lý Sinh phát hiện ra bằng cách nào?

Hoắc Lâm nhớ rõ, lúc đó ánh mắt Lý Sinh đang nhìn về phía vách đá, cũng chính là "nữ thi" màu xanh đó, viên đạn là từ phía sau bắn tới, tại sao Lý Sinh lại có thể biết trước?

Đừng nhìn Hoắc Lâm thân hình cao gầy, có vẻ mảnh khảnh, nhưng những gì cần có, lại rất đầy đủ.

Lúc này bị ôm chặt, Lý Sinh có thể cảm nhận rõ ràng, nhiệt độ truyền ra từ cơ thể Hoắc Lâm, cùng với tiếng tim đập thình thịch của cô.

Nhưng lúc này, Lý Sinh cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Nguy cơ trước mắt, vẫn chưa được giải trừ.

Vừa rồi khi nhìn thấy nữ thi màu xanh, giác quan thứ sáu của anh đột nhiên đưa ra một cảnh báo vô cùng mãnh liệt.

Ban đầu, Lý Sinh tưởng rằng nữ thi màu xanh chưa từng thấy này, là một con đại tống tử lợi hại, nên mới mang lại cho anh cảm giác nguy cơ.

Khi Bàn Tử từng bước tiến lại gần, Lý Sinh đột nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng lao tới đè Hoắc Lâm xuống.

Trên thực tế, khoảnh khắc vừa rồi, có hai tiếng súng, hai viên đạn, lần lượt nhắm vào Hoắc Lâm và Lý Sinh.

Chỉ là, thời điểm nổ súng của hai người, nắm bắt quá chuẩn.

Tiếng súng không có trước sau, đồng thời vang lên, lọt vào tai người khác, cứ ngỡ là một phát súng.

Ngay cả Hoắc Lâm cũng không nghe ra được.

Tránh được viên đạn, trong tay Lý Sinh, Phi long trảo kéo theo Vạn ti thằng, nhắm vào nơi có tiếng súng, vung ra.

Một cú vung nhanh như tia chớp, so với tốc độ của viên đạn, cũng không hề thua kém.

Tên tay súng đó chưa kịp phản ứng, đầu đã bị Phi long trảo móc trúng, cắm sâu vào, lập tức ngã xuống trong vũng máu.

"Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" Lại vang lên mấy tiếng súng.

Mấy phát súng này chắc là nhắm vào Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha.

Dương Tuyết Lệ không thể xuống giường, tự nhiên cũng không có ở đây.

Sau chuyến đi Trùng Cốc, thân thủ của ba người đều đã lọt vào hàng ngũ đỉnh cao đương thời.

Lúc này có phòng bị, tự nhiên cũng đều tránh được.

Bắn nhiều phát súng như vậy mà không giết được một người nào, rõ ràng đã khiến đám tay súng nổi giận.

Chúng bắt đầu liên tục bóp cò.

“Pằng!” “Pằng!” “Pằng!” Tiếng súng liên tục vang lên.

Mọi người vội vàng lăn lộn trong bụi cỏ, tránh những viên đạn không ngừng bay tới.

Cứ thế này không phải là cách, Phi long trảo tuy đã giết được một người, nhưng cũng đã cắm vào não của người bị giết, e là tạm thời cũng không thể dùng lại được.

Chương 198

Huống hồ, ngoài một tên tay súng bị Lý Sinh phản sát, những người khác đều ở quá xa, khoảng cách tác dụng của Phi long trảo dù sao cũng có hạn, không thể so sánh với đạn được.

Đúng lúc này, Hoắc Lâm bị Lý Sinh đè dưới thân khẽ lên tiếng.

"Trên chân tôi, có phi đao." Lý Sinh nghe vậy, lập tức mừng rỡ khôn xiết.

Bị đối phương dùng súng tấn công từ xa, trong lúc nhất thời, anh chỉ có thể chống đỡ, không có sức phản công.

Nghe Hoắc Lâm có phi đao, Lý Sinh vội vàng đưa tay, sờ lên bắp chân của cô, nhưng phát hiện nơi đó trống trơn, không có gì cả.

"Không phải ở đó, ở trên đùi." Lý Sinh sững người.

Người bình thường không phải đều buộc phi đao ở bắp chân gần giày sao?

Hoắc Lâm này, thật là kỳ quái.

Trên mặt Hoắc Lâm, cũng ửng lên một vệt hồng kỳ lạ.

Đi giang hồ bên ngoài, xuất kỳ bất ý là điều rất quan trọng.

Không ai ngờ được bên trong đùi của cô, lại giấu mấy cây phi đao.

Khi cần, chỉ cần đưa tay là có thể lấy.

Chỉ là, trong tình huống hiện tại, dù có lấy phi đao ra, cũng không ném được xa như vậy.

Cũng chỉ có thể trông cậy vào năng lực của Lý Sinh.

Lý Sinh đưa tay sờ vào đùi cô, không sờ thấy, vội vàng sờ sang

chân kia, mới sờ thấy một hàng phi đao được buộc ở bên trong đùi.

"Pằng!" Lại một tiếng súng vang lên.

Thân hình Lý Sinh nhảy lên, phi đao như đạn, bắn vụt đi.

Phải biết rằng, Lý Sinh có toàn bộ bộ Chiến kỹ Chiến Thần.

Trong Chiến kỹ Chiến Thần, bao gồm việc sử dụng tất cả các loại binh khí, từ đao thương kiếm côn, phi tiêu ám khí, cho đến các loại vũ khí hiện đại, đều có cả.

Phi đao xé toang không trung, đâm thẳng vào trán một tên tay súng.

"A!" Tên tay súng đó hét lên một tiếng, ngã xuống trong vũng máu.

"Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" Lại liên tiếp mấy tiếng súng, những tên tay súng đó đang liều mạng phản kích.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sát ý lóe lên.

Mấy kẻ này dám chọc vào anh, đúng là tìm chết!

Thân hình anh khẽ động, trở nên phiêu hốt bất định.

Trong một khoảnh khắc, dường như có cả ngàn phân ảnh, nhưng lại né tránh chính xác tất cả các viên đạn.

"Vút!" "Vút!" "Vút!" Từng cây phi đao xé toang không khí, bắn ra.

Rất nhanh, mấy tên tay súng cũng đều không còn động tĩnh.

Hoắc Lâm mới từ dưới đất đứng dậy.

Nhìn về phía vị trí nổ súng của những tên tay súng đó, trong mắt cô lập tức tràn đầy vẻ kinh hãi.

Khoảng cách đó, thật sự quá xa.

Phi đao thực chất là vũ khí cận chiến, sao Lý Sinh lại có thể ném xa như vậy?

Trên ngọn đồi xa xa, một người đàn ông trung niên đang cầm ống nhòm, nhìn về phía nhóm Lý Sinh.

"Mẹ kiếp, toàn là đồ bỏ đi, nhiều người như vậy, bắn súng từ xa như thế, lại bị đối phương phản sát." "Phế vật, vô dụng, phế vật..." Hắn hướng ống nhòm về phía Lý Sinh, nhìn một cái, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi, rồi lập tức lặng lẽ rút lui khỏi ngọn đồi. ...

"Mẹ kiếp, mấy tên này là ai, Bàn gia đây cũng không có gây thù chuốc oán với ai, sao lại giết tôi?" Bàn Tử nhìn những tên tay súng ám sát.

Không quen.

Một người cũng không quen.

Trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lóe lên.

Mọi người vừa mới từ Trùng Cốc ra, những kẻ này đã đến giết, lẽ nào, là nhắm vào minh khí trên tay họ sao?

Ai đã biết được tin tức này?

"Được rồi, chúng ta mau rời đi thôi." Hồ Ba Y thu lại súng của mấy tên tay súng.

Mấy khẩu súng này chắc là vận chuyển từ biên giới vào.

Vân Thành nằm ở biên cương, qua khỏi biên giới, phía bên kia chính là Tam Giác Vàng nổi tiếng, nơi đó hỗn loạn, súng ống đều có thể dễ dàng kiếm được.

Súng quân dụng, mạnh hơn súng săn rất nhiều.

Chương 199

Bị một trận ám sát không rõ nguyên do, mọi người đều không muốn ở lại đây lâu.

Đúng lúc này, không xa đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hãi của Hoắc Tú Tú.

Hoắc Lâm lập tức kinh hãi thất sắc, Hoắc Tú Tú tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì!

"Tú Tú!" Cô vội vàng chạy tới.

Nhưng, thân hình Lý Sinh còn nhanh hơn.

Vù một tiếng.

Hoắc Lâm chỉ cảm thấy trước mắt bóng người lóe lên, Lý Sinh đã từ bên cạnh cô, lao đi.

Hoắc Tú Tú vốn đang chơi đùa cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tiểu Mao Cầu.

Nơi cô bé đang đứng, cách nhóm Lý Sinh hơi xa, ở khu vực giáp ranh giữa bãi cỏ và khu rừng bên cạnh.

Khi nghe thấy tiếng súng, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức bảo Hoắc Tú Tú nằm xuống.

Chẳng ngờ, vừa nằm xuống, Hoắc Tú Tú phát hiện bên cạnh có rất nhiều rắn.

Hoắc Tú Tú kinh hãi thất sắc, không dám lên tiếng, chỉ có thể lặng lẽ bò sang một bên.

Nhưng, vừa bò đi không xa, liền thấy có một con rắn độc đuổi theo, đành phải lăn sang một bên.

Nhưng đã muộn.

Con rắn độc vẫn cắn vào chân cô một miếng.

Hoắc Tú Tú lăn một vòng, lăn về phía đáy thung lũng.

Vân Thành là nơi đâu đâu cũng là núi non hiểm trở, đất không phẳng được ba dặm.

Vị trí của Thiên Tầm Nhai, là một vùng đất bằng hiếm có.

Nhưng, Hoắc Tú Tú trước đó chơi quá vui, bất tri bất giác đã đến gần con dốc xuống thung lũng.

Lăn một vòng, cơ thể cô bé lập tức như chiếc ô tô mất phanh, lao thẳng xuống đáy thung lũng.

Con dốc ở đây rất dốc, căn bản không thể dừng lại.

Phía trên, Lý Sinh chạy đến sườn núi, một mắt đã nhìn thấy Hoắc Tú Tú đang lăn xuống.

Anh lập tức tăng tốc hết cỡ, đuổi theo.

Giống như một cao thủ trượt tuyết từ trên đỉnh núi xuống, chẳng mấy chốc, anh đã đuổi kịp Hoắc Tú Tú, đưa tay nhấc cô bé lên khỏi mặt đất, ôm vào lòng.

Hoắc Tú Tú đang lăn không dừng lại được, tưởng rằng lần này chết chắc, thì đột nhiên phát hiện cơ thể mình được Lý Sinh ôm vào lòng.

Nhìn khuôn mặt Lý Sinh, Hoắc Tú Tú hơi ngây người, đột nhiên cảm thấy một trận an tâm, lại nhếch miệng cười.

Vừa trải qua chuyện vô cùng kinh hoàng, lúc này được người khác ôm vào lòng, cảm thấy cơ thể dường như vẫn đang tiến về phía trước, nhưng lại giống như đang bay, không còn chút sợ hãi nào, chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng, không nhịn được mà dùng cái miệng nhỏ

nhắn hôn lên mặt Lý Sinh.

“Nhóc con, thích hôn người lung tung nhỉ...” Lý Sinh đưa tay sờ lên cái mũi nhỏ của Hoắc Tú Tú, Hoắc Tú Tú lập tức cười rất vui vẻ.

Lúc này, cơ thể Lý Sinh vẫn đang lao đi, nếu chạy xuống thêm nửa phút nữa, bên kia chính là vách đá vạn trượng.

Phía trên sườn núi, Hoắc Lâm chạy tới, nhìn thấy cơ thể Lý Sinh lao xuống, lập tức kinh ngạc đến há hốc miệng.

Cứ thế lao xuống, e là căn bản không thể dừng lại được, sẽ rơi thẳng xuống vách đá bên dưới.

Phải biết Lý Sinh lao xuống với tốc độ tối đa, giống như người trượt tuyết, đạp ván trượt, từ trên lao xuống, không phải đất bằng, căn bản không thể dừng lại.

Nhưng, một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn nữa xuất hiện.

Thân hình Lý Sinh, bắt đầu vừa lao xuống, vừa nghiêng người chuyển hướng.

Khi sắp đến mép vách đá, Lý Sinh đã hoàn toàn xoay người lại, bắt đầu quay trở lại phía trên.

Thấy cảnh này, mắt Hoắc Lâm lập tức trợn tròn.

Độ dốc ở đây dốc như vậy, bình thường, trừ khi thả dây thừng xuống để kéo, nếu không, căn bản không thể leo lên được.

Nhưng khinh công dưới chân Lý Sinh, lại lợi hại đến vậy, đầu ngón chân chỉ cần nhẹ nhàng điểm lên sườn núi, cơ thể đã nâng lên rất nhiều.

Cứ như thể đang leo lên một cầu thang thẳng đứng.

Chỉ là, người bình thường leo cầu thang thẳng đứng như vậy, cần phải dùng cả tay và chân, mượn sức của tay mới có thể leo lên, còn

Lý Sinh thì chỉ cần dùng hai chân.

Độ dốc ở đây tuy không hoàn toàn thẳng đứng, nhưng điểm đặt chân lại không tốt như cầu thang.

Khoảng cách có thể đạp chân lúc xa lúc gần, có khi cách nhau năm, sáu mét mới có một điểm tựa.

Tổng hợp lại, còn khó hơn leo cầu thang thẳng đứng 90 độ rất nhiều.

Huống hồ trong tay Lý Sinh còn bế Hoắc Tú Tú, hoàn toàn dựa vào thân khinh công siêu phàm nhập thánh.

Hoắc Lâm lập tức nhìn ngây người.

Chương 200

Truyền thuyết nói rằng Lý Sinh thân thủ bất phàm, nhưng không ngờ lại lợi hại đến vậy.

Chỉ bằng thân khinh công này, trên thế gian này, e là không ai có thể sánh bằng.

Chẳng mấy chốc, Lý Sinh đã bế Hoắc Tú Tú, quay trở lại phía trên.

"Tú Tú, em không sao chứ?" Hoắc Lâm trong lòng vô cùng lo lắng, liền ôm lấy Hoắc Tú Tú.

Lại thấy Hoắc Tú Tú quay đầu lại nhìn Lý Sinh, có chút lưu luyến không rời.

Hoắc Lâm ôm lấy Hoắc Tú Tú.

"Bị rắn độc cắn, phải lập tức giải độc." Lý Sinh vẻ mặt nghiêm túc.

Trên thực tế, trong không gian giới tử của anh, có thuốc giải độc rắn.

Nhưng vừa trải qua một trận ám sát, Lý Sinh không có thiện cảm với Hoắc Lâm, có ý hù dọa cô ta, cũng tiện xem phản ứng của cô.

"A, Tú Tú bị trúng độc rồi?" Hoắc Lâm nhìn, liền thấy chân trái của Hoắc Tú Tú đã sưng to.

"Em biết ở đâu có thuốc giải độc." Hoắc Lâm bế Hoắc Tú Tú, nhanh chóng chạy xuống dưới Thiên Tầm Nhai, đến trước mặt "nữ thi" màu xanh đó.

Lập tức rút ra dao găm, cắt một cánh tay của "nữ thi" xuống.

Hóa ra "nữ thi" xinh đẹp xanh biếc này là Mộc Quỳ, một loại thực vật vô cùng quý giá.

Phàm là thực vật có tinh hoa của địa khí, đều sẽ mọc giống như người.

Như nhân sâm ngàn năm, linh chi vạn năm...

Càng giống người thì càng quý giá.

Mộc Quỳ trước mắt này, giống hệt như người thật, tuyệt đối vô cùng quý giá.

Mộc Quỳ có công hiệu giải độc kỳ diệu, là loại thuốc quý hiếm trên đời.

Vì vậy Hoắc Lâm vừa thấy Hoắc Tú Tú bị trúng độc, lập tức đưa Mộc Quỳ cho cô bé ăn.

Say sưa mút dịch ngọt của Mộc Quỳ, Hoắc Tú Tú vui mừng khôn xiết.

Bình thường những thứ ngọt như vậy, dì làm sao cho phép cô bé ăn nhiều thế?

Công hiệu của Mộc Quỳ, quả nhiên phi thường.

Chẳng mấy chốc, độc rắn trên người Hoắc Tú Tú đã lui đi, vết sưng trên chân cũng nhanh chóng tiêu tan.

"Hóa ra cô sớm đã biết đây là Mộc Quỳ, lại dùng nữ thi để dọa tôi?" Thấy Hoắc Tú Tú không sao rồi, Lý Sinh lại lạnh lùng hừ một tiếng.

Đến lúc này, Hoắc Lâm cũng biết phải nói thật.

"Không sai, tôi quả thực sớm đã biết, nhưng tôi không có ác ý." "Mộc Quỳ ở nơi này, là do một người già trong gia tộc tôi phát hiện, cố ý che giấu nó, chuẩn bị đợi thời cơ chín muồi, mới hái về." "Tôi

đưa các anh đến đây, là để tặng một món quà, tặng Mộc Quỳ này cho anh." Trên mặt Lý Sinh, thoáng qua một tia khác lạ.

Lời Hoắc Lâm nói, có thật không?

Nhưng có một điểm không sai, Mộc Quỳ vô cùng quý giá, có thể gặp mà không thể cầu, người bình thường thấy được, cũng chỉ muốn chiếm làm của riêng, không có lý do gì để cho người ngoài biết.

"Tôi không cảm thấy cô tốt bụng như vậy, hay là, nói ra mục đích tiếp cận tôi của cô đi?" Giọng Lý Sinh có chút lạnh lùng.

Sát cục gặp phải hôm nay, khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ở trong mộ vào sinh ra tử, vốn tưởng rằng sau khi ra ngoài, có thể hưởng thụ một phen, thư giãn.

Không ngờ, lại gặp phải ám sát.

Những kẻ này, rốt cuộc là ai?

Trong mắt Lý Sinh, một tia sát ý lóe lên.

Bất kể là ai, bất kể làm gì, dám giết anh, anh sẽ khiến chúng phải trả một cái giá không thể chịu đựng nổi.

Hoắc Lâm khẽ thở dài, đột nhiên nghiêm túc nói.

"Nếu tôi không đoán sai, các anh vừa mới từ mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc ra phải không?" Nhóm Lý Sinh nghe vậy, sắc mặt đều đại biến.

Họ vừa mới từ Trùng Cốc ra, chuyện này chỉ có mấy người họ biết, Hoắc Lâm làm sao biết được?

"Tuy mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc rốt cuộc ở đâu không có mấy người biết, nhưng tin tức trong mộ Hiến Vương có Mộc Trần Châu đã bị truyền ra ngoài rồi." Nghe tin này, Lý Sinh cũng vô cùng kinh ngạc.

Dương Tuyết Lệ trước đó đã phải tốn rất nhiều công sức mới biết được Mộc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương.

Một thông tin bí mật như vậy, mấy nghìn năm qua không có mấy ai biết, tại sao lại đột nhiên bị tiết lộ ra ngoài chứ?

Hoắc Lâm dường như biết được sự bối rối của anh.

"Mộc Trần Châu là một trong ba thần châu thượng cổ, trong truyền thuyết nó nắm giữ bí mật của sự trường sinh bất lão." "Hành tung của các anh vốn không có gì là bí mật, chuyện xảy ra ở huyện Cổ Mộ, gần như ai cũng biết cả rồi." Lý Sinh nghe vậy, hơi sững người.

Chuyện ra tay đối phó với Mã Đại Đảm ở huyện Cổ Mộ quả thật không bí mật.

Chỉ là, ban đầu anh cứ nghĩ nơi hẻo lánh như vậy, với một tên côn đồ không ra gì như Mã Đại Đảm, sẽ chẳng thể nào thu hút sự chú ý của các thế lực khác.

Chương 201

Không ngờ, diễn biến sự việc lại hoàn toàn khác với những gì anh nghĩ.

Bây giờ nghe Hoắc Lâm nói, Lý Sinh mới chợt nhận ra, huyện Cổ Mộ vốn nổi tiếng vì có nhiều lăng mộ, được mệnh danh là nơi có không dưới mười vạn ngôi mộ cổ.

Người trong giới đạo mộ, làm sao có thể hoàn toàn không để mắt đến huyện Cổ Mộ chứ?

Nơi đó tuy không có hoàng đế nào được chôn cất, nhưng vương công phú hào thì không thiếu, bên trong chắc chắn cũng có không ít bảo vật.

Nghĩ kỹ lại, Mã Đại Đảm có thể xưng bá ở huyện Cổ Mộ, e rằng sau lưng có thế lực khác chống đỡ.

Chỉ là, lúc đó nhóm Lý Sinh đến vội đi vội, cũng không nghĩ nhiều đến vậy.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là đã quá sơ suất.

Cũng khó trách, bọn họ chỉ chăm chăm đi đổ đấu, nào có hơi đâu mà quản nhiều chuyện như thế?

Hoắc Lâm lại nói tiếp.

“Các anh cầm đỉnh đồng Tây Chu đến Cục Di sản Văn hóa Quốc gia để giám định, tuy có giấy tờ chứng minh nguồn gốc hợp pháp, không thể bắt bẻ được điểm nào, nhưng lăn lộn trên giang hồ, ai mà không có chút tâm nhãn chứ?

Chuyện như vậy, lừa được người của quan phủ, chứ sao lừa được giới giang hồ?” “Còn nữa, Trần Hạt Tử Trần Ngọc Lâu, đó

chính là tổng đà chủ Tam Tương Tứ Thủy năm xưa, tuy đã rút khỏi giang hồ nhiều năm, nhưng những nhân vật thế hệ trước, ai mà không biết ông ấy chứ?" "Trước đây Trần Hạt Tử vẫn luôn ẩn mình nơi sơn dã ở huyện Cổ Mộ, tự nhiên không ai chú ý, nhưng bây giờ ông ấy cùng các anh đến kinh thành, chỉ cần là người có quan sát, dĩ nhiên cũng sẽ để ý." Lý Sinh không khỏi ngẩn người.

Mũi của mấy người này còn thính hơn cả chó sao?

Quả nhiên, kinh nghiệm giang hồ của mình vẫn còn quá kém.

Tuy đã lập ra một môn phái đạo mộ, nhưng thực ra chẳng ai trong nhóm để tâm đến chuyện đó.

So với những môn phái giang hồ, những thế gia đạo mộ đã truyền thừa mấy trăm, thậm chí cả nghìn năm, dĩ nhiên là không thể nào so sánh được.

Hoắc Lâm khẽ cười.

"Bọn tôi mà tin tức không nhanh nhạy, thì cũng chẳng có cơm mà ăn." "Dù không xuống mộ, thì việc thu mua, sang tay bảo vật cũng đều cần tin tức phải linh thông, đúng như câu 'nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết'." Lý Sinh nghe vậy, khẽ gật đầu.

Điều này cũng không khó hiểu.

Một mặt là thị trường luôn biến đổi khôn lường, mặt khác, chạy nhanh mới có thể giành được bảo vật.

Những món đồ đổ đấu được đương nhiên không thể rêu rao khắp nơi, cần phải có cái mũi thính một chút mới biết được trong tay ai có bảo vật để thu mua.

Nhưng, có một điều Lý Sinh không hiểu.

Bọn họ biết anh đến Trùng Cốc đổ đấu, nhưng thông tin Mộc Trần

Châu ở trong mộ Hiến Vương thì không có nhiều người biết.

Hoắc Lâm liếc nhìn anh.

"Thông tin về Mộc Trần Châu không phải bị tiết lộ mà là có người suy đoán ra." Suy đoán?

Lý Sinh giật mình.

Lại có người có bản lĩnh như vậy sao?

Thế tại sao Mộc Trần Châu ở trong mộ Hiến Vương mấy nghìn năm rồi mà không ai suy đoán ra?

Hoắc Lâm biết Lý Sinh đang nghĩ gì, lại nói tiếp.

"Mộc Trần Châu, Tị Trần Châu, Xích Đan là ba thần châu lớn nhất thiên hạ, cả ba đều đã sớm biến mất không còn tung tích." "Nhưng không lâu trước, trên giang hồ lại lan truyền tin tức Tam Đại Thần Châu sắp xuất thế, nghe nói Xích Đan đã bị người ta lấy được, nhưng không biết là ai..." Nghe đến đây, trong mắt Lý Sinh chợt lóe lên một tia sáng.

Một trong những nhiệm vụ hệ thống giao cho chính là tìm Xích Đan, anh còn đang không biết phải bắt đầu từ đâu.

Những thần vật trong truyền thuyết này đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, muốn tìm cũng không biết tìm nơi nào.

Không ngờ, vừa mới ra khỏi Trùng Cốc đã nghe được tin Xích Đan xuất thế.

Hoắc Lâm không để ý đến sự thay đổi trong vẻ mặt của Lý Sinh.

"Nghe nói có người xem lời tiên tri, nói rằng cả ba thần châu đều sắp xuất thế." "Tin tức này đã gây chấn động giới đạo mộ, các thế lực đều đang tứ phía hành động, tìm kiếm Tam Đại Thần Châu." Hoắc Lâm nhìn sâu vào mắt Lý Sinh.

“Thời điểm các anh xuất hiện, vừa đúng lúc sau khi tin tức về Tam Đại Thần Châu lan truyền không lâu, trên giang hồ liền có lời đồn, nói rằng các anh có liên quan đến chúng...” Nghe Hoắc Lâm nói, Lý Sinh bất chợt cảm thấy kinh hãi.

Sao tự dưng mình lại dính dáng đến Tam Đại Thần Châu chứ?

Nhưng nghĩ lại, hiện tại mình đã tìm được Mộc Trần Châu, nó đang ở trong cơ thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhiệm vụ tiếp theo của hệ thống lại là tìm kiếm Xích Đan...

Chẳng lẽ, mình thật sự phải tìm ra cả ba thần châu sao?

Trước đó đến Phong Nguyệt Lâu, bị Y Phong Nguyệt tiếp đãi một cách khác thường, lẽ nào cũng có liên quan đến việc này?

Trong khoảnh khắc, vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Hoắc Lâm vuốt ve cái đầu nhỏ của Hoắc Tú Tú trong lòng, vẻ mặt đầy cưng chiều.

“Sau khi các anh lên đường đến Vân Nam, mọi người cũng đã để ý rồi, nhất cử nhất động của các anh sớm đã nằm trong tầm mắt của người khác.” “Tôi đoán chắc chắn đã có người theo dõi các anh, đi theo các anh đến tận Trùng Cốc, không biết các anh có phát hiện ra không?” Điều này, Lý Sinh thật sự không chú ý.

Có lẽ, trước hôm nay, nhóm Lý Sinh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người theo dõi mình...

Nhưng, nếu những người đó thật sự đi theo, từ đường thủy tiến vào trong sơn động, thì phần lớn đã sớm chết ở bên trong rồi.

Chương 202

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng trận pháp thi thể treo ngược, cùng với hàng trăm hang động mê cung phía sau, đủ để cho một ngàn người đi vào thì cả ngàn người đều không ra được.

Huống chi, lúc ra khỏi động, còn có một cái bẫy chết người đang chờ sẵn.

Nếu họ đã chết ở đó, cũng khó trách nhóm Lý Sinh ở trong Trùng Cốc không hề hay biết gì.

Lúc này, Hoắc Lâm cũng cảm thán một tiếng.

"Trùng Cốc là nơi không thể đến trong thiên hạ, mộ Hiến Vương là ngôi mộ không thể đổ, các anh có thể từ đó bước ra, thật sự là lợi hại." Lý Sinh cười ha hả.

Mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, thật sự không phải là nơi mà dân đạo mộ bình thường có thể vào được.

Cũng khó trách Trần Ngọc Lâu, người từng uy trấn Tam Tương Tứ Thủy, lại gục ngã ở đó.

Không oan chút nào!

Nhưng mà.

"Nếu tôi không đoán sai, cô hẳn là người của nhà họ Hoắc, nói nhiều như vậy, chắc không phải là không có lý do khi tiếp cận tôi chứ?" Trên mặt Hoắc Lâm không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc.

Không ngờ Lý Sinh đã đoán ra lai lịch của cô.

"Không sai, tôi là người nhà họ Hoắc ở Trường Sa, tôi tên Hoắc Lâm, còn cô bé này là cháu gái tôi, Hoắc Tú Tú." "Thực ra mà nói, tôi

cố ý tiếp cận các anh cũng không có mục đích gì đặc biệt." "Thứ nhất, mọi người đều là người trên giang hồ, nước sông không phạm nước giếng, kết giao một người bạn." "Thứ hai, tôi biết các anh vừa từ mộ Hiến Vương ra, chắc chắn đã đổ được không ít bảo vật tốt, nếu có thể, liệu có thể cho tôi xem qua một chút để mở mang tầm mắt không?

Nếu các anh bằng lòng, nhà họ Hoắc chúng tôi nguyện ý trả giá cao để thu mua, cũng giúp các anh đỡ được phiền phức khi bán hàng." "Thứ ba, Mộc Trần Châu là một trong ba thần châu lớn nhất thiên hạ, tôi cũng không giấu giếm làm gì, hứng thú của tôi đối với viên châu này rất lớn." Lý Sinh nghe đến đây, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Cô nghĩ tôi sẽ giao Mộc Trần Châu cho cô sao?" Hoắc Lâm mỉm cười duyên dáng.

"Làm ăn mà, luôn có thể thương lượng được." Ánh mắt cô long lanh như ngọc, lấp lánh nhìn chằm chằm Lý Sinh.

"Vậy là Mộc Trần Châu thật sự ở trên người anh?" Lý Sinh hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia sát khí.

"Mộc Trần Châu có ở trên người tôi hay không, câu hỏi này tôi miễn bình luận." "Nhưng, nếu cô cảm thấy có thể giết người đoạt bảo, vậy thì cứ việc ra tay." Theo tiếng nói của Lý Sinh, một luồng sát khí mạnh mẽ đến cực điểm từ người anh bùng lên ngút trời.

Sát khí gần như hữu hình, cuồn cuộn tỏa ra bốn phương tám hướng.

Mơ hồ còn mang theo một khí thế khinh thường bốn phương, ngạo nghễ thiên hạ.

Phảng phất như một vị Sát Thần cao cao tại thượng, cầm kiếm lơ lửng trên không, nhìn xuống nhân gian.

Trong mắt anh, thiên hạ không có người nào là không thể giết.

Hoắc Lâm trong lòng chấn động mạnh, kinh hãi tột cùng.

Lý Sinh này còn trẻ như vậy, tại sao trên người lại có sát khí nặng đến thế?

Hơi thở đáng sợ như vậy, ngay cả những danh tướng trong mộ cổ nổi danh về sát phạt, e rằng cũng không có được, phải không?

Những kẻ chọn làm kẻ địch của Lý Sinh, e rằng thật sự là tự tìm đường chết.

Nghĩ đến đây, Hoắc Lâm không khỏi có chút may mắn vì lựa chọn của mình.

Trước khi đến Vân Nam, Hoắc Tiên Cô đã dặn cô phải xem tình hình mà hành động.

Đối với một nhân vật như Lý Sinh, rốt cuộc nên lôi kéo hay làm gì khác, Hoắc Lâm phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

Lựa chọn của cô là thăm dò trước, sau đó lôi kéo.

Chỉ không ngờ, cuộc thăm dò vừa mới bắt đầu, đã xảy ra biến cố như vậy.

"Nhà họ Hoắc chúng tôi tuyệt đối không có ý định làm kẻ thù của anh." Hoắc Lâm vội vàng lên tiếng giải thích.

"Anh biết nhà họ Hoắc, chắc cũng biết, nhà họ Hoắc trong giới đạo mộ, trước nay luôn lấy thiện đãi người." Lúc Hoắc Lâm nói câu này, vẻ mặt vô cùng chân thành.

Đôi mắt to trong veo vô ngần, thần thái đáng yêu động lòng người.

Khóe miệng Lý Sinh không khỏi nhếch lên một nụ cười đầy ý vị.

Nhà họ Hoắc do phụ nữ làm chủ, so với các gia tộc khác trong giới đạo mộ, quả thực là một trường hợp đặc biệt.

Phụ nữ tính tình mềm mỏng, giỏi lấy nhu khắc cương, nhà họ Hoắc cũng đã phát huy đặc tính này đến cực hạn.

So với những gia tộc khác nổi danh về sự lạnh lùng sát phạt, nhà họ Hoắc quả thực được xem là "gia tộc nhân nghĩa".

Nhưng nếu ai cho rằng nhà họ Hoắc thật sự hiền lành lương thiện, e rằng đã sai lầm lớn.

Vào thời khắc mấu chốt, sự độc ác của những người phụ nữ này còn có thể ác độc hơn bất kỳ ai ba phần.

Hơn nữa, đã lăn lộn trong giới đạo mộ, làm gì có hạng người thật sự lương thiện chứ?

Nếu thật sự muốn làm người thiện lương cả đời, thì làm sao có cơm mà ăn?

"Chỉ cần nhà họ Hoắc không chọc vào tôi, tôi bằng lòng kết giao với nhà họ Hoắc một người bạn." Lý Sinh trầm giọng nói.

Muốn đứng vững trong giới đạo mộ, không nhất thiết phải gây thù chuốc oán khắp nơi.

"Nhưng, tôi không hy vọng bạn bè của mình thăm dò tôi, chuyện hôm nay, tôi không muốn nó xảy ra lần thứ hai." Chuyện bị ám sát hôm nay tuy không liên quan đến Hoắc Lâm, cũng không phải do cô ta hại, nhưng theo Lý Sinh thấy, nếu không phải Hoắc Lâm tìm đến, những tên sát thủ kia cũng sẽ không nhân cơ hội này mà ra tay.

Hoắc Lâm nghe vậy, nụ cười nở rộ như hoa, đôi mắt chớp chớp.

Chương 203

“Xin Lý ca yên tâm, trước đây chúng ta không có giao tình gì, tôi cũng không quen anh, nên mới thăm dò một phen.” “Bây giờ Lý ca là ân nhân cứu mạng của tôi và Tú Tú, tôi hận không thể lấy thân báo đáp ấy chứ, sao lại lừa anh nữa?” Lý Sinh cười ha hả, lập tức trêu một câu.

“Vậy không bằng lấy thân báo đáp luôn đi.” Nghe câu nói này, trên mặt Hoắc Lâm đột nhiên hiện lên một vẻ vui mừng, nhưng rồi lại chuyển từ nắng sang mây.

Cô khẽ thở dài.

“Lý ca trông thật đẹp trai, bản lĩnh lại cao cường như vậy, tôi cũng rất vui lòng, chỉ là người trong giang hồ, thân bất do kỷ, nhà họ Hoắc chúng tôi...” Lý Sinh vừa nghe, lập tức phát hiện có gì đó không ổn.

Cô nhóc này, rõ ràng lại đang giăng bẫy mình đây mà.

Ai biết nhà họ Hoắc có phiền phức gì, muốn lấy mình làm súng, để mình đi bán mạng cho nhà cô ta sao?

Mưu tính hay lắm.

Tôi không phải là tên ngốc thiếu kinh nghiệm như Bàn Tử, cô tính sai rồi phải không?

“Khụ khụ...” Lý Sinh vội ho khan vài tiếng, ngăn không cho Hoắc Lâm nói tiếp.

“Mỗi nhà mỗi cảnh, tôi không có hứng thú với chuyện của nhà họ Hoắc đâu.” Hoắc Lâm hơi sững người, không ngờ Lý Sinh lại từ chối dứt khoát như vậy.

Người đàn ông này, quả nhiên không tầm thường!

Mồi câu tuy có hơi lộ liễu.

Nhưng đàn ông đối với chuyện này thường không có sức kháng cự, cũng khó mà giữ được lý trí.

Không ngờ Lý Sinh còn trẻ như vậy mà lại không hề cắn câu?

Chẳng lẽ là vì sức quyến rũ của mình không đủ sao?

Hoắc Lâm lập tức lắc đầu, dứt khoát phủ nhận suy nghĩ này.

Nhan sắc của cô, hẳn là phải hơn cả người đẹp lai bên cạnh Lý Sinh chứ?

So với cô ấy, mình chỉ thiếu một chút phong tình dị vực mà thôi.

"Vậy Lý ca, chúng ta bàn chuyện làm ăn nhé?" Vẻ mặt Hoắc Lâm thay đổi rất nhanh, lập tức lại đổi sang một bộ mặt khác.

Lý Sinh thầm nghĩ, nhà họ Hoắc có thể đứng vững trong giới đạo mộ, quả nhiên có vài phần bản lĩnh.

Không nói đến công phu thật sự dưới tay họ thế nào, chỉ riêng tài diễn xuất này, cũng đủ để khiến người ta bán mạng cho họ.

Không biết, có phải tất cả phụ nữ nhà họ Hoắc đều lợi hại như vậy không?

Còn có Hoắc Tú Tú kia, tuy mới sáu tuổi, nhưng xem bộ dạng của con bé, sau khi lớn lên, tuyệt đối lại là một hồng nhan họa thủy khuynh quốc khuynh thành...

"Chuyện làm ăn cũng không có gì hay để bàn, tôi cũng không giấu cô, tôi quả thực đã đổ được không ít bảo vật từ mộ Hiến Vương, nhưng, tôi không định bán chúng." Khuôn mặt Hoắc Lâm cứng đờ.

Cái này cũng không được bàn, cái kia cũng không được bàn sao?

Lý Sinh không muốn hợp tác với mình ư?

Cô ngước mắt nhìn Lý Sinh, chờ nghe lý do của anh.

Lý Sinh cũng không che giấu, thẳng thắn nói.

“Bảo vật trong mộ Hiến Vương đều là hàng tinh phẩm, bên ngoài khó mà thấy được, trong đó không ít thứ có thể được xem là quốc bảo.” “Tôi định xây một viện bảo tàng, trưng bày văn minh của nước Cổ Điền ra bên ngoài, tái hiện lại cho thế nhân nền văn hóa huy hoàng rực rỡ của nước Cổ Điền.” Hoắc Lâm nghe đến đây, lập tức ngây người ra, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lý Sinh.

Mình thật sự không nghe nhầm chứ?

Xây viện bảo tàng, trưng bày ra bên ngoài?

Hoắc Lâm ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại.

“Lý ca, đừng quên, chuyện đổ đấu không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, chúng ta đâu phải đội khảo cổ của nhà nước.” Lý Sinh lại tỏ ra rất thản nhiên.

“Ai đổ đấu, ai thấy tôi đổ đấu?

Đồ của tôi đều có nguồn gốc hợp pháp, trong sạch rõ ràng.” Hoắc Lâm lại một lần nữa ngây người.

Quả nhiên, bối cảnh của Lý Sinh này không hề đơn giản!

“Khụ khụ, nếu chỉ là một hai món, tôi tin Lý ca có thể làm được một cách hoàn hảo, nhưng với số lượng lớn như vậy, e rằng chỉ cần người có tâm điều tra, là có thể tra ra vấn đề, phải không?” Nghe Hoắc Lâm nói vậy, trên mặt Lý Sinh liền nở một nụ cười.

Đùa à, tra ra vấn đề?

Cô tưởng tôi đi cửa sau, dùng cách bất hợp pháp để có được giấy tờ chứng minh hợp pháp sao?

Của tôi là giấy tờ chứng minh nguồn gốc hợp pháp do hệ thống cấp.

Muốn tra, cứ tùy tiện mà tra, tra ra được một chút vấn đề, tôi thua!

"Tôi đã dám mang ra mở viện bảo tàng, trưng bày cho thiên hạ xem, thì không sợ người ta tra." Lý Sinh tự tin nói.

Anh nhìn sâu vào Hoắc Lâm.

"Nhưng chúng ta có thể hợp tác, cùng nhau tìm ra Xích Đan." Hoắc Lâm lập tức cười.

"Nếu tôi biết Xích Đan ở đâu, tôi sẽ xuất hiện ở đây sao?" Lý Sinh khẽ lắc đầu.

Chương 204

“Điều đó chưa chắc, dù sao cô cũng muốn có Mộc Trần Châu mà?” Hoắc Lâm hơi sững người, rồi cười khổ.

“Dù sao cũng là thần vật, Tam Đại Thần Châu đã lưu truyền vạn năm, ai mà không muốn được chiêm ngưỡng trước chứ?” Nói đến đây, Hoắc Lâm hạ thấp giọng.

“Không biết anh có thể lấy Mộc Trần Châu ra cho tôi mở mang tầm mắt một chút không?” Lý Sinh cười lạnh một tiếng.

“Cô nghĩ có khả năng đó không?” Hoắc Lâm khẽ cười, vươn người duỗi eo.

“Thôi được rồi, dù sao tôi cũng không lấy được, xem rồi trong lòng lại càng ngứa ngáy hơn.

Nhưng mà anh vừa mới có được Mộc Trần Châu, nhanh vậy đã muốn có Xích Đan rồi, được voi đòi tiên không tốt đâu nha.

Ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía những đám mây trôi trên trời.

“Nếu cô biết tin tức về Xích Đan, tốt nhất là hợp tác với tôi, tôi đã có thể lấy được Mộc Trần Châu, tự nhiên cũng có cách lấy được Xích Đan.” Hoắc Lâm chỉ lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

“Tôi thật sự không biết Xích Đan ở đâu?” Lý Sinh liếc cô một cái.

“Ra điều kiện đi, làm ăn luôn có thể thương lượng, mọi người đều sống bằng nghề này, ai mà không biết ai chứ?

Việc gì phải giả tạo?” Hoắc Lâm nghe vậy, khuôn mặt đột nhiên sáng bừng như ngọn đèn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Chuyện này cực kỳ bí mật...” Lời của cô chưa nói xong đã bị Lý

Sinh cắt ngang.

“Cũng phải, hiện tại biết được tin tức này, chỉ có một số gia tộc lâu đời trong giới đạo mộ, còn dân chúng thiên hạ, đa số đều không biết...” Hoắc Lâm lập tức bật cười thành tiếng.

“Lý ca thật là hài hước, thật đấy, người biết chuyện này, thật sự không nhiều...” Lý Sinh lại một lần nữa cắt lời cô.

“Nếu nhà họ Hoắc không muốn hợp tác, tôi có thể tìm người khác.” Nói xong câu đó, Lý Sinh nhìn Hoắc Lâm một cách đầy thâm ý.

“Tôi tin rằng người muốn hợp tác với tôi, hẳn là có.” Sắc mặt Hoắc Lâm lập tức hơi thay đổi, rồi lại nở nụ cười như hoa.

“Nếu Lý ca đã sảng khoái như vậy, vậy tôi cũng nói thẳng, tôi có thể nói cho Lý ca biết tất cả những thông tin mà nhà họ Hoắc biết.” Lý Sinh ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

“Yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đưa ra một cái giá khiến nhà họ Hoắc hài lòng.” Hoắc Lâm gật đầu.

“Điều này, tôi tin Lý ca, nói thật, thần vật như Xích Đan không phải người bình thường có thể sở hữu, nếu tin tức truyền ra ngoài, e rằng sẽ không được yên ổn.” Lý Sinh nghe vậy, mày hơi nhíu lại.

Hiện tại những người đó đều cho rằng trong tay anh có Mộc Trần Châu, e rằng đều sẽ đến tìm anh gây phiền phức.

Nhưng, nếu họ đã muốn chết, Lý Sinh cũng không ngại mở một cuộc đại khai sát giới.

Hàng vạn cương thi, tống tử, oán hồn đều đã giết, còn quan tâm đến việc giết thêm vài người sao?

“Thật ra, thông tin mà nhà họ Hoắc biết cũng không nhiều.” “Tương truyền Xích Đan vẫn luôn được triều đình Đại Tống cất giữ,

sau khi Đại Tống diệt vong, có người mang theo Xích Đan, đi xa ra nước ngoài, nhưng không may gặp phải bão tố, chôn thân dưới đáy biển." Lý Sinh nghe vậy, cảm thấy có chút khó giải quyết.

"Biển cả mênh mông, vô biên vô tế, đi đâu để tìm một con tàu đắm từ hơn một ngàn năm trước chứ?" Hoắc Lâm cũng gật đầu.

"Không sai, cho nên, hơn một ngàn năm qua, mặc dù người tìm kiếm Xích Đan nhiều không kể xiết, nhưng không ai có được một chút manh mối nào." "Mãi cho đến mấy tháng trước, có người nhìn thấy dị tượng ở Nam Hải." "Cụ thể là chuyện gì, tôi cũng không rõ, dù sao tôi đoán, Xích Đan hẳn là ở nơi xuất hiện dị tượng." Nói rồi, Hoắc Lâm từ trong lòng lấy ra một tấm bản đồ.

"Trưởng lão nhà họ Hoắc chúng tôi đã suy đoán ra vị trí đại khái." Lý Sinh nhận lấy bản đồ, cất vào trong lòng.

"Không biết nhà họ Hoắc muốn thù lao như thế nào?" Hoắc Lâm cười rạng rỡ, đưa ra ba ngón tay.

"Ba điều kiện." "Thứ nhất: sau khi lấy được Xích Đan, phải đến nhà họ Hoắc trước.

Tương truyền Xích Đan có thần hiệu thoát thai hoán cốt, đem Xích Đan bỏ vào nước sôi đun lên, sau đó uống nước đó, sẽ có hiệu quả rất tốt, triều đình nhà Tống vẫn luôn dùng phương pháp này để bảo dưỡng dung nhan cho các nữ tử trong hậu cung, tôi cũng muốn thử." Lý Sinh khẽ gật đầu.

"Không vấn đề." Dù sao cũng chỉ là mượn dùng một chút, Xích Đan vẫn ở trong tay anh.

"Điều kiện thứ hai: tôi hy vọng anh có thể hứa một lời, khi nhà họ Hoắc gặp nguy nan, sẽ ra tay giúp nhà họ Hoắc một lần." Lý Sinh nghe đến đây, ánh mắt sắc như điện, bắn về phía Hoắc Lâm.

“Nhà họ Hoắc gặp nguy nan gì sao?” Hoắc Lâm khẽ lắc đầu.

“Tạm thời thì không có, nhưng lo trước khỏi họa, luôn không sai.

Tôi cũng không giấu anh, người đã hứa sẽ giúp nhà họ Hoắc trong lúc nguy nan, cũng không chỉ có một mình anh.” “Anh có thể yên tâm, không phải là hiện tại nhà họ Hoắc gặp phải nguy cơ trọng đại, muốn kéo anh vào phiền phức.” “Điều kiện này, nhà họ Hoắc hy vọng sẽ vĩnh viễn không cần dùng đến.” Lý Sinh suy nghĩ một lúc, mới từ từ gật đầu.

“Được, tôi đồng ý.” Hoắc Lâm lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cô thật sự sợ Lý Sinh sẽ từ chối.

Lý Sinh này, trông có vẻ rất không muốn rước lấy phiền phức.

“Điều kiện thứ ba nhé.” Hoắc Lâm chỉ vào Hoắc Tú Tú bên cạnh.

“Tú Tú là người kế vị của nhà họ Hoắc chúng tôi, tôi hy vọng anh có thể đưa con bé xuống mộ, để nó mở mang kiến thức.” Lý Sinh lập tức kinh ngạc.

“Nó chỉ là một đứa trẻ, mới sáu, bảy tuổi thôi phải không?

Đưa xuống mộ, e rằng không thích hợp lắm?” Hoắc Lâm chỉ vào Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh.

“Đó cũng là một đứa trẻ, anh không phải cũng mang theo sao?” Lý Sinh lập tức ngây người.

Đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương đường đường, Hoắc Tú Tú có thể so sánh được sao?

Nếu không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện tại tu vi đã mất hết, e rằng chỉ cần động một ngón tay cũng có thể nghiền chết cô ta.

Chỉ là nguyên do trong đó, Lý Sinh lại không tiện nói ra, chỉ có thể cười khổ một tiếng, đang định mở miệng, đột nhiên lại nghĩ ra điều

gì.

Chương 205

“E rằng dưới ngôi mộ đó có thứ gì đó quan trọng, đối với đứa trẻ này, thậm chí đối với cả nhà họ Hoắc đều vô cùng quan trọng, phải không?” Nhà họ Hoắc làm sao có thể để một đứa trẻ sáu tuổi xuống mộ chứ?

Hoàn toàn không hợp lý.

Muốn rèn luyện lòng dũng cảm cho Hoắc Tú Tú, cũng nên để trưởng bối trong gia tộc dẫn đi, đi thám hiểm những ngôi mộ đã được biết rõ.

Đâu có lý nào lại để con bé đi theo Lý Sinh xuống một ngôi mộ lớn?

Nếu trong ngôi mộ đó thật sự có Xích Đan, tình hình bên trong tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn nguy hiểm tứ phía.

Trừ phi có lý do đặc biệt, nếu không, Lý Sinh không nghĩ ra được lý do gì mà phải để Hoắc Tú Tú đi theo mình xuống mộ.

Hoắc Lâm không ngờ Lý Sinh lại nhanh chóng đoán ra được ý đồ của nhà họ Hoắc như vậy, cô im lặng một lúc.

“Không sai, quả thực là như vậy.

Nhưng anh có thể yên tâm, đối với việc anh lấy Xích Đan, tuyệt đối chỉ có lợi, không có bất kỳ ảnh hưởng xấu nào.” Làm sao có thể không có ảnh hưởng chứ?

Chỉ riêng việc chăm sóc một đứa trẻ sáu tuổi, ảnh hưởng đã rất lớn rồi.

Nhưng, Lý Sinh nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu.

Nếu nhà họ Hoắc đã dám để Hoắc Tú Tú đi, vậy chắc chắn họ có chỗ dựa nào đó.

Anh chỉ đồng ý đưa Hoắc Tú Tú xuống mộ, chứ không hứa sẽ bảo đảm an toàn tính mạng cho con bé.

Hoắc Lâm thấy Lý Sinh đồng ý, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Được, vậy chúng ta quyết định như vậy." Lý Sinh đột nhiên lại mở miệng hỏi.

"Những tên sát thủ ám sát tôi, cô có biết là người của phe nào không?" Những kẻ dám ám sát mình, nên để chúng phải trả giá một chút.

Giết gà dọa khỉ.

Nếu không, e rằng thật sự sẽ không có hồi kết, không được yên ổn.

Hoắc Lâm nhìn anh, khẽ lắc đầu.

"Những người đó hẳn là được thuê, hoặc là được một gia tộc nào đó bí mật bồi dưỡng, căn bản không thể nhìn ra là người của ai." Lý Sinh lập tức nhíu mày.

Vậy thì thật là phiền phức.

Không biết thân phận, không thể tìm đến tính sổ, như vậy thì làm sao mà giết gà dọa khỉ đây?

"Tuy tôi không biết rốt cuộc là ai, nhưng loanh quanh cũng chỉ có mấy thế lực đó thôi, e rằng họ sẽ không từ bỏ ý định." Ánh mắt Hoắc Lâm lóe lên.

"Tôi tìm anh hợp tác, thật sự là đã gánh chịu không ít rủi ro đó nha." Lý Sinh liếc cô một cái.

"Giàu sang tìm trong hiểm nguy, đã ăn bát cơm này, làm sao có thể

không gánh chịu một chút rủi ro chứ?

Ngoài tôi ra, e rằng nhà họ Hoắc cũng không tìm được người hợp tác nào khác, giúp các cô đi đổ ngôi mộ lớn ở Nam Hải đó, phải không?" Câu nói của Lý Sinh, tự nhiên là có ẩn ý.

Sắc mặt Hoắc Lâm hơi thay đổi, không ngờ Lý Sinh này, tuy còn trẻ, cũng không có nhiều kinh nghiệm giang hồ, nhưng lại nhanh chóng phân tích ra được việc nhà họ Hoắc đã sớm muốn đi đổ ngôi mộ ở Nam Hải đó.

Phải thừa nhận người này thật sự có tâm tư tỉ mỉ.

Suy đoán này, cũng gần như là sự thật.

Nhà họ Hoắc chủ yếu làm ăn trong ngành đồ cổ, bản lĩnh tự mình xuống mộ đổ đấu, tuy chưa bao giờ đánh mất, nhưng quả thực làm rất ít.

Đối với ngôi mộ lớn ở Nam Hải, nhà họ Hoắc có phần lực bất tòng tâm.

Lý Sinh có thể nhìn lá biết thu, thấy được điểm này, đủ thấy sự bất phàm của anh.

Nhưng, chính người như vậy, mới đáng để nhà họ Hoắc hợp tác.

Nếu không có một trái tim tinh xảo, hành sự không đủ cẩn trọng, dù bản lĩnh có mạnh đến đâu, sớm muộn cũng sẽ lật thuyền trong mương.

Cẩn thận mới có thể lái được con thuyền vạn năm.

Hoắc Lâm thấy may mắn vì đã chọn đúng đối tác hợp tác.

Sau vụ ám sát kinh hoàng, mọi người tự nhiên cũng không còn tâm trí vui chơi, liền quay trở về thị trấn.

Khi về đến quán trọ, Lý Sinh phát hiện Dương Tuyết Lệ đã mất

tích.

Trong phòng cô, anh tìm thấy một tờ giấy.

“Muốn cứu Dương Tuyết Lệ, lấy Mộc Trần Châu để đổi, gặp ở rừng cây đen!” Nhìn tờ giấy, sát ý trên người Lý Sinh lập tức bùng lên ngút trời.

Rồng có vảy ngược, chạm vào là chết!

Dương Tuyết Lệ là người phụ nữ của anh, những kẻ này lại dám bắt cóc cô ấy để uy hiếp anh sao?

Khoảnh khắc đó, Hoắc Lâm đứng bên cạnh chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, không nhịn được mà run rẩy.

Hơi thở toát ra từ người Lý Sinh thật sự quá đáng sợ.

Sát ý mạnh mẽ, gần như hữu hình.

Chương 206

"Nước trong chén vẫn còn ấm, tức là họ vừa mới đi thôi." Hoắc Lâm cầm một chiếc chén trà lên xem, đó hẳn là chiếc chén Dương Tuyết Lệ dùng để uống nước, nước vẫn còn ấm, có thể đoán định những người đó vừa rời đi không quá một hai phút.

Xem ra, Dương Tuyết Lệ hẳn là đã rót một ly nước, đang chuẩn bị uống, thì đột nhiên bị ám toán.

"Mọi người ở đây đợi tôi, tôi đi đưa Tuyết Lệ về." Giọng nói của Lý Sinh vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề hoảng loạn, chỉ là cũng lạnh lẽo đến lạ thường.

Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha đều gật đầu.

Hoắc Lâm có chút không yên tâm.

Dáng vẻ này của Lý Sinh, cô lo anh không đủ lý trí, rơi vào bẫy của đối phương.

"Tôi đi cùng anh nhé, tôi sợ chúng đã bố trí mai phục trong rừng cây đen, một mình anh ứng phó không nổi..." Lời của cô chưa nói xong, đã bị Lý Sinh cắt ngang.

"Không cần!" Hoắc Lâm há miệng, rồi phát hiện những người đồng đội của Lý Sinh đều không nói gì, liền nuốt lại những lời định nói, lặng lẽ nhìn Lý Sinh rời đi.

Nhìn bóng dáng Lý Sinh biến mất, Hoắc Lâm mới mở miệng hỏi.

"Mọi người không lo lắng cho sự an nguy của anh ấy chút nào sao?" "Dưới trời này không ai có thể uy hiếp được anh ấy." Bàn Tử tự tin nói.

"Lý ca nổi giận rồi, những kẻ đó tìm đến cái chết." "Không sai!"

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha cũng gật đầu.

"Họ nhất định sẽ chết rất thảm." Hoắc Lâm thấy mọi người đều tỏ ra vô cùng tự tin, không khỏi có chút tò mò, bản lĩnh của Lý Sinh, thật sự lợi hại đến vậy sao?

Nhưng, nhớ lại biểu hiện của Lý Sinh khi bị tập kích hôm nay, đó thật sự có thể được xem như thiên thần hạ phàm.

Dù sao cô cũng tuyệt đối không muốn đối mặt với một kẻ địch như vậy.

Thân thủ của anh, còn mạnh hơn rất nhiều so với những gì tình báo của gia tộc ước tính...

Rừng cây đen nằm ở một nơi không xa thị trấn.

Nơi đó toàn là những khu rừng nguyên sinh rộng lớn, cây cối rậm rạp, quanh năm không thấy ánh nắng, nên còn được gọi là rừng cây đen.

Lý Sinh vừa bước vào rừng cây đen, đã nhanh chóng nhìn thấy Dương Tuyết Lệ bị trói vào một cái cây, bên cạnh có bảy người cầm súng.

Thấy Lý Sinh tiến vào, tất cả đều chĩa súng về phía anh.

Họ cũng không ngờ Lý Sinh lại đến nhanh như vậy, gần như không cho họ chút thời gian chuẩn bị nào.

Họ vừa mới vào rừng, Lý Sinh đã đến.

Vốn định bố trí một số cạm bẫy, nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi.

Lý Sinh lại như không nhìn thấy súng trong tay họ, tiếp tục bước về phía trước, một bước, hai bước, ba bước...

"Đứng lại, không được động!" Khi Lý Sinh còn cách họ hơn mười

mét, gã đàn ông cầm đầu hét lớn.

Lý Sinh liền dừng bước.

“Giao Mộc Trần Châu ra, tao có thể cho mày một con đường sống, nếu không ngày này năm sau là ngày giỗ của mày.” Gã đàn ông cầm đầu lại một lần nữa lên tiếng uy hiếp.

Lý Sinh chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Trước khi chết, có thể cho tôi biết, các người là người của gia tộc nào không?” “Chết?” Đồng tử của gã đàn ông cầm đầu đột nhiên co lại.

“Mày điên rồi à, bây giờ mày đang bị tao chĩa súng vào, người chết cũng là mày, mau nói Mộc Trần Châu ở đâu, tao có thể tha cho mày không chết.” Lời của hắn chưa nói xong đã đột ngột dừng lại.

Lý Sinh đã ra tay.

Khoảng cách mười mét, phảng phất như gần trong gang tấc.

Bóng dáng Lý Sinh lóe lên, đã bóp chặt cổ hắn.

Nhanh, nhanh đến không thể tin được.

Mấy người bên cạnh vẫn luôn chĩa súng vào Lý Sinh, không một ai kịp bóp cò.

Lý Sinh một tay bóp cổ gã kia, tay kia, Hắc Thần Đao chém ra.

“A!”...

Trong rừng cây đen, sáu gã đàn ông đồng thời phát ra những tiếng hét thảm thiết nhất.

Sáu cánh tay đẫm máu bị một đao chém đứt.

Súng trong tay họ tự nhiên cũng theo cánh tay bị chém đứt mà rơi xuống đất.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, chớp mắt một cái, tình thế đã hoàn toàn thay đổi.

Người đàn ông bị Lý Sinh một tay bóp cổ, trong ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng tột độ.

Hắn vạn lần cũng không ngờ, trên đời lại có người đáng sợ như vậy.

Dưới sự ngắm bắn của bảy khẩu súng, lại có thể xông lên như thế, hạ gục cả bảy người cầm súng.

Gã này, có phải là người không?

Lý Sinh đương nhiên lười giải thích với hắn.

Chương 207

"Bây giờ, có thể nói, các người là người của gia tộc nào được chưa?" Giọng nói của Lý Sinh, lạnh lẽo vô cùng.

Giết gà dọa khỉ.

Những người này, lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, bắt cóc phụ nữ.

Nếu họ cho rằng anh sẽ vì thế mà khuất phục, vậy thì đã sai lầm lớn rồi.

Nếu không để họ phải trả cái giá thảm khốc nhất, thì Lý Sinh anh, làm sao có thể đứng vững trong giới đạo mộ?

"Mày... mày... mày là người hay là quỷ?" Gã đàn ông vừa rồi còn kiêu ngạo không ai bì kịp, lúc này lại run rẩy toàn thân, gần như sắp sợ đến mức tè ra quần.

Trong ánh mắt của Lý Sinh không khỏi thoáng qua một tia khinh bỉ.

Những kẻ này, đối với người khác thì rất ác.

Khi thật sự đến lượt mình, lại là một kẻ mềm yếu.

"Tôi, chủ nhân của Mộc Trần Châu, không phải là người các người nên chọc vào." Lý Sinh nhìn người đàn ông đã bị dọa cho khiếp đảm trước mặt.

"Cho tôi biết, các người thuộc gia tộc nào, tôi có thể cho một cái chết thống khoái." "Tôi... tôi... tôi là người của gia tộc Watanabe." Watanabe?

Lý Sinh hơi sững người, không ngờ lại là người Đông Dương.

Người Đông Dương cũng nhắm đến Mộc Trần Châu sao?

Một luồng uy áp sắc bén đến cực điểm tỏa ra từ người Lý Sinh.

"Nói cho tôi biết tất cả những gì ngươi biết, tôi có thể cho ngươi một cái chết thống khoái." Người nọ chỉ cảm thấy một luồng sát ý mạnh mẽ đến cực điểm ập vào mặt, trong khoảnh khắc toàn thân không nhịn được mà run rẩy.

Đó không phải là nỗi sợ hãi cái chết, mà là cảm giác còn đáng sợ hơn cả cái chết.

"Tôi tên là Watanabe Musashi, tôi phụng mệnh gia tộc đến lấy Mộc Trần Châu..." Anh không thể giết tôi, nếu không, gia tộc Watanabe sẽ không tha cho anh đâu." Giọng nói của hắn vừa dứt, chỉ thấy ánh đao lóe lên, đầu của Watanabe Musashi liền lăn xuống đất.

Lý Sinh lại vung thêm một đao, giết chết cả sáu người còn lại.

Bây giờ, đã biết được đáp án, giữ lại những người này, tự nhiên cũng không còn tác dụng gì.

Dương Tuyết Lệ thấy Lý Sinh đến cứu mình, mừng không kìm được, ôm chặt lấy Lý Sinh.

"Yên tâm, đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa." Lý Sinh anh, tuyệt đối không thể để người phụ nữ của mình bị người khác làm hại.

Lần này, quả thực là anh đã sơ suất, mới để cho những kẻ đó có cơ hội lợi dụng.

Nhưng, sẽ không có lần sau!

Không ngờ, Dương Tuyết Lệ nghe lời anh, lại lắc đầu.

"Không cần phải bảo đảm với em, đây cũng không phải lỗi của anh, nếu có trách thì chỉ có thể trách em quá sơ suất, mới bị tấn công

thành công, nếu không, những người này cũng không thể đạt được mục đích.

Nhưng, anh đến rất kịp lúc, em vừa bị đưa đến đây chưa đầy một phút, anh đã đến rồi.

Chúng chuẩn bị một cái bẫy để đối phó với anh, còn chưa kịp làm bất kỳ sự bố trí nào." Cô là một người phụ nữ rất độc lập và tự cường, chưa bao giờ cho rằng mình nên dựa dẫm vào đàn ông.

Trong thế giới quan của cô, tình yêu là hai người độc lập ở bên nhau, không phải là phụ nữ nương tựa vào đàn ông, để anh ta chăm sóc và bảo vệ.

Lý Sinh biết suy nghĩ trong lòng Dương Tuyết Lệ, liền không nói thêm gì nữa.

Tốc độ truy đuổi của anh rất nhanh, nếu chậm hơn một chút, những người đó đã có thời gian bố trí cạm bẫy rồi.

Mặc dù Lý Sinh chưa chắc đã sợ, nhưng dù sao cũng sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Quan trọng hơn là, Dương Tuyết Lệ thì sao?

Lý Sinh không dám nghĩ tiếp.

Lần này thật sự là may mắn, những người đó chân trước vừa đi, chân sau anh đã về đến.

Lúc này, Lý Sinh đột nhiên có cảm giác bị người khác theo dõi.

Xem ra, lại có người đến.

Giọng nói của Lý Sinh, lạnh lùng vang lên.

"Đoán không sai, Mộc Trần Châu đang ở trong tay tôi, ai muốn lấy cứ việc ra tay." Những người ở sâu trong rừng, không ngờ Lý Sinh lại thừa nhận, trong một lúc đều ngây người.

Theo lẽ thường mà nói, người có được Mộc Trần Châu không phải đều nên giấu bí mật này thật kỹ sao?

Sao lại có người dám thẳng thắn thừa nhận như vậy?

Nhưng, Lý Sinh đã làm như vậy.

Chương 208

Thần vật chí bảo, thiên hạ kẻ thèm muốn nhiều không kể xiết.

Trốn, không trốn được.

Lý Sinh cũng không định trốn, đó không phải là phong cách của anh.

Anh muốn cho thiên hạ biết, Mộc Trần Châu ở trong tay tôi, không ai lấy đi được!

Một luồng uy áp đáng sợ đến cực điểm tỏa ra từ người Lý Sinh, như mặt trời mặt trăng treo trên trời, quét sạch bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc, những người đang ẩn nấp sâu trong rừng đều không dám động đậy, ngay cả thở cũng không dám thở.

"Tôi biết các người không tham gia vào vụ bắt cóc, cho nên, lần này tạm tha cho các người." "Nếu còn có lần sau, tôi không quan tâm có tham gia hay không, chỉ cần đứng bên cạnh xem kịch, muốn ngồi thu lợi ngư ông, tôi đều xem như một." "Cái cây này, là tấm gương của các người!" Nói xong, Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh lóe lên, một cái cây khổng lồ có đường kính gần một mét, cần hai người mới có thể ôm hết, lại bị một đao chém đứt.

Cảnh tượng này, lập tức khiến những người trong rừng trợn mắt há mồm.

Sức mạnh kinh khủng đến mức nào, lại là nhát đao nhanh đến mức nào?

Người này, có phải là người không?

Lý Sinh cũng không để ý, ôm Dương Tuyết Lệ, bước ra khỏi rừng

cây đen.

Những người đó, cũng không biết là phe phái nào, từ giác quan thứ sáu của Lý Sinh cảm nhận được, họ không có sát ý, càng không dùng súng nhắm vào anh và Dương Tuyết Lệ, nếu không, Lý Sinh nhất định có thể cảm nhận được.

Nếu đã như vậy, vậy thì để họ mang tin tức này đi.

Lập uy, phải để cho thiên hạ đều biết.

Lý Sinh không hề che giấu.

Mộc Trần Châu ở trong tay tôi thì sao, biết thì sao?

Giống như Xích Đan vẫn luôn ở trong tay hoàng đế Đại Tống, thiên hạ đều biết, nhưng ai lại đi cướp chứ?

Ai lại dám đi cướp chứ?

Nếu trong tay có một cuốn bí kíp võ công thiên hạ vô địch, vậy sẽ có vô số người, dùng đủ loại âm mưu quỷ kế, minh thương ám tiễn để cướp.

Nhưng nếu là người có võ công thiên hạ vô địch, vậy sẽ không có tên ngốc nào đi cướp võ công của anh ta.

Đó chính là sự khác biệt!

Nói trắng ra, những người này dám cướp Mộc Trần Châu trong tay Lý Sinh chỉ có thể cho thấy họ cho rằng thực lực của Lý Sinh không đủ.

Họ cho rằng mình có khả năng uy hiếp Lý Sinh, cho nên, mới dám cướp.

Lý Sinh muốn cho họ biết, tôi, Lý Sinh ở đây, Mộc Trần Châu ở trong tay tôi, nhưng không ai lấy đi được.

Để họ triệt để từ bỏ ý định.

Nhanh chóng, Lý Sinh đã trở về quán trọ ở thị trấn...

“Sao rồi, có tìm ra được người bắt cóc chị Dương rốt cuộc là ai không?” Hoắc Lâm quan tâm, rốt cuộc là ai.

Đặc biệt là vụ ám sát hôm nay, cũng đồng thời nhắm vào cô.

“Theo những gì hắn nói, là người của gia tộc Watanabe ở Đông Dương, người cầm đầu tên là Watanabe Musashi.” Lý Sinh dừng một chút, rồi bổ sung một câu.

“Tôi dùng uy áp để ép cung, lời của Watanabe Musashi đó, hẳn là không phải lời nói dối.” Giọt máu đầu tiên của Lý Sinh có năng lực Huyết Uy.

Nếu năng lực này được kích hoạt, tất cả sinh mệnh có máu trên thế gian đều sẽ thần phục dưới chân anh.

Tuyệt đối không dám nói dối anh.

Đương nhiên, Lý Sinh hiện tại chưa kích hoạt được năng lực này.

Tuy nhiên, Lý Sinh đồng thời cũng sở hữu chiến ý sắc bén của Chiến Thần.

Giọt máu đầu tiên dù chưa kích hoạt được năng lực Huyết Uy, nhưng đối với người thường, vẫn có sự áp chế về đẳng cấp.

Người đó vốn đã bị dọa cho vỡ mật, lại thêm chiến ý và uy áp của huyết khí, Lý Sinh tin rằng lời hắn nói là thật.

Chính vì vậy, Lý Sinh mới rất dứt khoát giết chết cả bảy người đó.

“Gia tộc Watanabe?” Hoắc Lâm hơi nhíu mày.

“Trước đây tôi từng gặp Watanabe Musashi của gia tộc Watanabe,

không ngờ, gia tộc Watanabe đường đường lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu như vậy.” Trong ánh mắt Lý Sinh lóe lên một tia sáng.

“Vậy là, cô hiểu rõ về gia tộc Watanabe?” Hoắc Lâm giãn mày cười.

“Cũng không thể nói là hiểu rõ, chỉ biết một chút.” “Gia tộc Watanabe là thế gia đạo mộ lớn nhất Đông Dương, ở Đông Dương thế lực rất lớn.” “Người của gia tộc Watanabe từng đến nhà họ Hoắc, muốn hợp tác với chúng tôi, cùng đi đổ một hoàng lăng ở Đông Dương, nhưng chuyện này sau đó không có tin tức gì thêm, nguyên nhân cụ thể, tôi cũng không rõ lắm.” “Nghe nói nhiều năm trước, gia tộc Watanabe cũng từng đổ không ít mộ ở nước ta, đem những bảo vật đổ được, đều vận chuyển về Đông Dương.” “Nhưng, tôi biết Watanabe Musashi là đệ tử cốt cán của gia tộc Watanabe, anh giết hắn rồi, người của gia tộc Watanabe chắc chắn sẽ không tha cho anh.” “Gia tộc này ở Đông Dương thế lực lớn, vòi bạch tuộc còn vươn ra khắp thế giới, lần này phiền phức lớn rồi.” Lý Sinh lại không cho là đúng mà cười lạnh một tiếng.

“Họ có tha cho tôi hay không, tôi không biết.

Nhưng dám động đến người phụ nữ của tôi, tôi chắc chắn sẽ không tha.” “Gia tộc Watanabe phải không?

Tôi sẽ nhổ cỏ tận gốc gia tộc này, sẽ triệt để xóa sổ gia tộc này.” Trong lúc nói, trên người Lý Sinh đột nhiên dâng lên một luồng bá khí mạnh mẽ đến cực điểm.

Anh muốn lập uy.

Chương 209

Anh muốn cho tất cả mọi người trên thiên hạ đều biết, Lý Sinh, không thể chọc vào.

Nếu đã đụng phải gia tộc Watanabe này của Đông Dương, vậy thì lấy chúng ra khai đao vậy.

Hoắc Lâm trong lòng kinh ngạc.

Xóa sổ gia tộc Watanabe?

Lý Sinh thật sự không phải đang nói khoác sao?

Gia tộc Watanabe ở Đông Dương gốc rễ sâu rộng, Lý Sinh đơn thương độc mã, lại làm sao có thể đối đầu trực diện với một gia tộc hùng mạnh như vậy?

Nhưng không biết vì sao, nhìn vẻ mặt của Lý Sinh, Hoắc Lâm lại đột nhiên có chút tin tưởng.

Ngày tận thế của gia tộc Watanabe, sắp đến rồi sao?

Bọn họ không ở lại đó lâu, ngày hôm sau đã lên chuyến tàu hỏa trở về kinh thành.

Hoắc Lâm vẫn đi cùng họ, cô có việc cần làm ở kinh thành, vừa hay tiện đường.

Có lẽ việc lập uy của Lý Sinh đã có tác dụng, trên đường đi đều bình an vô sự, không còn ai quấy rầy nữa.

Sau khi trở về kinh thành, Lý Sinh lập tức đưa cho Hồ Ba Y, Bàn Tử và Đại Kim Nha mỗi người một khoản tiền lớn.

Ban đầu anh định đưa cho Dương Tuyết Lệ, nhưng cô kiên quyết không nhận.

Lý Sinh cũng không cố chấp, dù sao Dương Tuyết Lệ bây giờ là người phụ nữ của anh, tiền ở trong tay Lý Sinh với đưa cho cô cũng không có gì khác biệt.

Hơn nữa, Dương Tuyết Lệ vốn không thiếu tiền.

"Lý ca, những bảo vật đó, đều bán hết rồi sao?" Nhìn Lý Sinh chia tiền, tay của Bàn Tử có chút run rẩy.

Đó là cả 10 triệu tệ, trong thời đại mà hộ vạn nguyên đã là người giàu, 10 triệu là một khái niệm gì?

Nói thẳng ra, hiện tại trong cả kinh thành, gia sản vượt quá 10 triệu e rằng cũng không nhiều.

Bọn họ, từ những người dân bình thường, đã một bước chen chân vào hàng ngũ đại phú hào.

Lý Sinh khẽ gật đầu.

Những bảo vật lấy ra từ mộ Hiến Vương, anh đã thu hồi toàn bộ cho hệ thống.

"Số tiền này chia cho các cậu, còn lại một ít, dùng làm kinh phí chung của đội chúng ta, xem xem, tiền chia cho các cậu, đủ chưa?" "Đủ rồi, đủ rồi!" Tay của Đại Kim Nha run lẩy bẩy, cả đời này, ông ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Đối với việc phân chia tiền, không ai có một chút ý kiến nào.

Bảo vật lấy ra từ mộ Hiến Vương nhiều đến không đếm xuể, e rằng phải dùng xe tải mới chở hết được.

Nhưng có thể lấy được những bảo vật đó, hoàn toàn là nhờ vào Lý Sinh.

Nếu không, chỉ bằng mấy người họ, dù có thể sống sót ra khỏi mộ Hiến Vương, cũng không mang về được mấy món bảo vật, căn bản

không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Bây giờ, mỗi người đều trở thành đại phú hào, còn có gì không hài lòng chứ?

Lý Sinh nhìn vẻ mặt của ba người, khẽ gật đầu.

Một đội ngũ, quan trọng nhất là sức mạnh đoàn kết.

Lòng người tan rã, đội ngũ sẽ không dễ dẫn dắt.

Cho nên, Lý Sinh cũng vui vẻ chia cho họ một khoản tiền lớn.

Dù sao tiền cũng là vật ngoài thân, kiếm được là để tiêu.

Mục tiêu cuộc sống của anh đã sớm vượt qua tầng lớp theo đuổi tiền bạc.

Bây giờ Lý Sinh, một lòng chỉ muốn nhanh chóng tiến hóa huyết mạch của mình.

Làm thần tiên không phải sướng hơn làm phú hào nhiều sao?

Có hệ thống trong tay, chỉ có kẻ ngốc mới không chăm chăm đi nâng cao thực lực, mà lại chăm chăm đi kiếm tiền...

"Vấn đề của gia tộc Watanabe, cũng nên giải quyết rồi." Lý Sinh từ từ mở miệng.

Trở về kinh thành đã mấy ngày, anh cũng dần dần nắm rõ được một số tình hình.

"Lý ca, anh thật sự định đến Đông Dương, diệt gia tộc Watanabe sao?" Bàn Tử trầm giọng hỏi.

"Không sai." Lý Sinh gật đầu.

"Bây giờ bên ngoài có không ít kẻ thèm muốn Mộc Trần Châu, tôi thấy có một số kẻ không ra gì đang lượn lờ bên ngoài nhà của tôi." "Nhưng, đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, nhà tôi lại ở khu trung

tâm thành phố, cho mười lá gan bọn chúng cũng không dám tùy tiện làm càn ở đây." "Nhưng giống như một bầy ruồi, cả ngày cứ vo ve quanh tôi, cũng phiền, tôi cần phải lập uy." "Người của gia tộc Watanabe, nếu đã dám bắt cóc người phụ nữ của tôi, thì phải trả giá, phải gánh chịu cơn thịnh nộ của tôi." "Cũng để cho những kẻ khác đang nhăm nhe Mộc Trần Châu đều biết, tôi, Lý Sinh, không phải là người dễ chọc vào." Trong lúc nói, sát khí trên người Lý Sinh lan tỏa.

Bàn Tử uống một ngụm rượu, lập tức hào khí ngút trời.

"Được, vậy chúng ta lên đường đến Đông Dương, giải quyết xong gia tộc Watanabe, rồi đến Nam Hải, tìm kiếm Xích Đan." Lý Sinh mỉm cười, xua tay.

"Lần này đến Đông Dương, các cậu không cần đi, tôi định đi một mình." "Mấy ngày nay tôi đã dò la tin tức, gia tộc Watanabe đó cũng đang tìm kiếm Xích Đan, e rằng cũng có một số manh mối." Nếu gia tộc Watanabe nắm giữ manh mối có giá trị, có lẽ cũng có thể giúp ích cho chuyến đi Nam Hải.

Bàn Tử ngẩn người.

Chương 210

“Vậy sao được?

Anh em chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, lần này đi Đông Dương san bằng gia tộc Watanabe, tôi phải đi cùng chứ.” “Được rồi, đừng tranh cãi nữa, không ai đi cả, tôi đi một mình, như vậy cũng tiện cho việc ẩn giấu hành tung.” “Cũng không cần mấy ngày đâu, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” “Mọi người chuẩn bị đi, sau khi tôi về, chúng ta lập tức lên đường đến Nam Hải.” Thấy thái độ của Lý Sinh kiên quyết, Bàn Tử cũng không kiên trì nữa.

Những người này, tách riêng ra, bất kỳ ai cũng là cao thủ hàng đầu.

Nhưng so với Lý Sinh, vẫn có chút không đủ tầm.

Đi Đông Dương tìm gia tộc Watanabe tính sổ, chuyện này không thể hoàn toàn dựa vào sức mạnh mà làm bừa, phải dùng trí.

Nếu không, người ta ở đó gia nghiệp lớn, quan hệ với chính quyền cũng tốt, giở một số thủ đoạn, chuyện sẽ phiền phức.

“Anh phải cẩn thận!” Dương Tuyết Lệ nhìn Lý Sinh, dường như có ngàn lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nhịn được mà mở miệng.

“Nếu chỉ vì báo thù cho em, em thấy không cần phải đi, dù sao những kẻ bắt cóc em đều đã bị giết rồi, em cũng không bị thương tổn gì lớn, chuyện này, bỏ qua đi.” Dương Tuyết Lệ không hy vọng Lý Sinh đi, cô lo anh sẽ gặp nguy hiểm.

Gia tộc Watanabe ở Đông Dương thế lực cực lớn, tuyệt đối không thể xem thường.

“Không phải là vấn đề báo thù.” Lý Sinh lắc đầu.

“Tôi phải cho thiên hạ biết, tôi, Lý Sinh, không thể chọc vào, ai dám chọc vào tôi, phải chuẩn bị gánh chịu cơn thịnh nộ của tôi.” “Gia tộc nào dám động đến người của tôi, tôi diệt gia tộc đó.” “Cái uy này, nếu không lập, vậy sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày yên ổn.” Trong mắt Lý Sinh, một tia sát khí hiện lên, rồi lại cười sảng khoái.

“Yên tâm đi, trong mộ Hiến Vương hàng ngàn hàng vạn cương thi tống tử, oán hồn lệ quỷ, có cả lão yêu vật Hiến Vương khổ tâm tính kế, đều không làm gì được tôi, một gia tộc Watanabe nho nhỏ, có thể có nguy hiểm gì chứ?” Thần sắc của Lý Sinh, tỏ ra không hề quan tâm.

Với năng lực của anh, đương nhiên có vốn liếng để kiêu ngạo.

Nhưng, lời nói tuy như vậy, Lý Sinh đối với gia tộc Watanabe, cũng không hề xem thường chút nào.

Vĩ nhân từng nói, phải xem thường kẻ địch về mặt chiến lược, nhưng phải coi trọng kẻ địch về mặt chiến thuật.

Mấy ngày nay, Lý Sinh đã đến Phong Nguyệt Lâu vài lần, đem chuyện của gia tộc Watanabe, đều tìm hiểu rõ ràng.

Nhưng, Y Phong Nguyệt đối với gia tộc Watanabe, dường như có một thái độ kỳ lạ.

Lý Sinh cũng không rõ lắm, chỉ cảm thấy Phong Nguyệt Lâu và gia tộc Watanabe, có lẽ có một mối quan hệ bí mật nào đó.

Nhưng khi Lý Sinh thẳng thắn tuyên bố, muốn đi san bằng gia tộc Watanabe, trong vẻ mặt của Y Phong Nguyệt, mơ hồ lại có một chút vui mừng.

Chỉ là nhiều hơn, lại là sự lo lắng.

Còn rốt cuộc là lo lắng cho gia tộc Watanabe hay lo lắng cho Lý Sinh, vậy thì Lý Sinh không biết được.

Lý Sinh cũng không đi sâu tìm hiểu.

Các gia tộc trong giới đạo mộ, có một số liên hệ với nhau, đều là chuyện bình thường.

Huống chi là nơi mở cửa làm ăn như Phong Nguyệt Lâu.

Dù sao đi nữa, Y Phong Nguyệt đã cung cấp cho Lý Sinh thông tin về gia tộc Watanabe, rất chi tiết.

Lý Sinh lại làm thêm một số chuẩn bị, không chọn đi máy bay, mà lên đường ra biển, lên một chiếc tàu viễn dương đến Đông Dương.

Lập uy phải tranh thủ, báo thù không để qua đêm.

Món nợ với gia tộc Watanabe, Lý Sinh một ngày cũng không muốn đợi.

Mặc dù Lý Sinh tự tin, nhưng cũng phải thừa nhận, gia tộc Watanabe ở Đông Dương thế lực rất lớn.

Lý Sinh sở dĩ chọn không đi máy bay mà đi tàu, cũng là để không bại lộ thân phận.

Sau khi ra khỏi kinh thành, anh cố ý đi vòng vài vòng, xác nhận sau lưng không có cái đuôi nào theo dõi, mới ra biển, lên tàu.

Lần đầu tiên ra biển, chỉ thấy phía xa biển trời một màu, mặt nước sóng gợn lăn tăn, ráng mây buổi sớm và hoàng hôn, mỗi cái đều có vẻ đẹp riêng, lập tức cảm thấy lòng dạ thư thái.

Quả nhiên, con người cần phải điều tiết, không thể cứ mãi ở dưới đáy mộ âm u đáng sợ.

Nhưng, Lý Sinh cũng rõ, những ngày tháng thoải mái như vậy sẽ không kéo dài, nhanh chóng lại phải xuống mộ.

Đông Dương là một hòn đảo của Nhật Bản, diện tích tương đương với Vân Nam.

Nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Lý Sinh ngựa không dừng vó, nhanh chóng đã đến nơi ở của gia tộc Watanabe.

Anh không vội vàng động thủ, trước tiên đi dạo một vòng bên ngoài, thăm dò tình hình.

Vị trí của gia tộc này hẻo lánh, xa thành phố, xung quanh cũng không có nhà dân nào khác, ở đây giết người phóng hỏa, cũng sẽ không kinh động đến ai, quả thực là nơi lý tưởng.

Sau khi trời tối, Lý Sinh mới lặng lẽ lẻn vào trong dinh thự của gia tộc Watanabe.

Trong sân canh gác nghiêm ngặt, nhưng Lý Sinh thân thủ cỡ nào, nhanh chóng đã không tốn chút sức lực nào mà lên được mái của một căn nhà.

Nơi này, bên ngoài canh gác nghiêm ngặt nhất, hẳn là nơi trọng yếu của gia tộc.

Lý Sinh vén một tấm ngói lên, chỉ thấy trong nhà ngồi hai hàng người, dường như đang tổ chức hội nghị gia tộc.

Lập tức mừng rỡ không thôi.

Chương 211

Thật là trời cũng giúp ta, vừa hay có thể một lưới bắt hết.

Lý Sinh đang định động thủ, lại đột nhiên nghe thấy trong nhà có người mở miệng.

"Thông tin về Mộc Trần Châu đã xác nhận rồi, quả thực là ở trên người một kẻ tên Lý Sinh." Lý Sinh không khỏi cười lạnh một tiếng.

Xem ra những người này, đang thương lượng chuyện đối phó mình.

Gia tộc Watanabe này, ở Thăng Long kinh doanh nhiều năm, người trong gia tộc, đa số đều biết nói vài câu tiếng Thăng Long.

Điều này, Lý Sinh đã biết rõ từ thông tin Y Phong Nguyệt đưa cho.

Nhưng Lý Sinh không ngờ, hội nghị nội bộ gia tộc này, cũng dùng tiếng Thăng Long, thật là kỳ lạ.

Đang suy nghĩ, lại nghe có người nói.

"Thực lực của Lý Sinh này rất mạnh, theo tôi thấy e rằng chúng ta phải xuất động Hắc Tổ mới có thể giết được hắn, lấy lại Mộc Trần Châu." Lý Sinh trong lòng thầm nghĩ, thật coi trọng mình.

Gia tộc Watanabe có Hắc Tổ và Bạch Tổ là hai nhóm cao thủ lợi hại nhất.

Bạch Tổ chủ yếu bảo vệ những nơi trọng yếu của gia tộc, hộ vệ những nhân vật lớn trong gia tộc.

Hắc Tổ, thì là một tổ chức sát thủ.

Gia tộc Watanabe làm ăn trong thế giới ngầm, trong đó tự nhiên có những chuyện không thể để lộ ra ngoài ánh sáng.

Chuyện giết người đoạt bảo, gia tộc Watanabe cũng không làm ít.

Nhưng, những năm gần đây, cũng đã thu liễm không ít, bình thường đều không tùy tiện xuất động Hắc Tổ.

"Vậy không có vấn đề gì, hành động phải nhanh, phải nhanh chóng lấy lại Mộc Trần Châu để tránh đêm dài lắm mộng; hai là Lý Sinh này dám giết đệ tử cốt cán của gia tộc Watanabe chúng ta, nếu không để hắn phải trả giá thảm khốc, chẳng phải sẽ để người khác cười nhạo gia tộc Watanabe chúng ta sao?" Lý Sinh không khỏi cười lạnh không ngớt.

Bây giờ còn cần thể diện sao, sau đêm nay, trên thế gian sẽ không còn gia tộc Watanabe nữa.

Anh cảm thấy những nội dung này, cũng không có gì hay để nghe, nhanh chóng giết chết những người này, diệt gia tộc Watanabe, kết thúc chuyện này.

Lúc này, lại có một giọng nói vang lên.

"Hộp ngọc xương rồng chứa Xích Đan, đã tìm thấy, đã cất vào trong bảo khố của gia tộc, hộp ngọc xương rồng này là mấu chốt để tìm kiếm Xích Đan, có nó, chúng ta có hy vọng tìm được Xích Đan." Lý Sinh ngẩn người.

Hộp ngọc xương rồng, thứ này, lại có liên quan gì?

Vội vàng ghé tai nghe tiếp.

"Đáng tiếc chúng ta bây giờ thiếu một người có thể định vị vị trí cụ thể, Nam Hải mênh mông, muốn tìm ra vị trí của ngôi mộ lớn, không phải là chuyện dễ dàng." "Không cần lo lắng, đã có không ít người đến Nam Hải tìm kiếm rồi, tin rằng nhanh chóng sẽ có manh mối, đến lúc đó, chúng ta ngồi thu lợi ngư ông là được." "Nói không sai, không có hộp ngọc xương rồng, dù có tìm thấy ngôi mộ lớn, cũng

căn bản không thể có được Xích Đan." Lý Sinh nghe đến đây, không khỏi mừng rỡ không thôi.

Chuyến đi này thật đúng.

Nếu không, làm sao lại biết có sự tồn tại của thứ gọi là hộp ngọc xương rồng chứ?

Không biết, bảo khố của gia tộc Watanabe, lại ở nơi nào?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền thấy trên bức tường một bên đại sảnh, có một cánh cửa bí mật mở ra, bên trong bước ra một lão giả tóc, râu, lông mày đều bạc trắng.

Vừa thấy ông ta bước vào, tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy.

"Tộc trưởng!" Lão giả từ từ đi đến ghế chủ tọa, ngồi xuống, rồi mới vẫy tay.

"Ngồi đi." Mọi người mới ngồi xuống, đều từng người một tập trung lắng nghe, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Ta vừa mới đến bảo khố kiểm kê, số lượng tiền tài trong nhà..." Nghe đến đây, Lý Sinh liền quyết định không đợi nữa.

Đống chuyện cũ rích của gia tộc Watanabe, anh không có hứng thú biết.

Anh tung người một cái, đáp xuống bàn hội nghị.

"...Ai, người nào?" Thấy đột nhiên có người từ trên trời rơi xuống, người của gia tộc Watanabe đều kinh ngạc đến ngây người.

"Không phải các người muốn Mộc Trần Châu sao?

Tôi chính là Lý Sinh mà các người đang tìm." "A!" Có người kinh hãi hét lên một tiếng, lập tức có năm, sáu bóng người lao về phía Lý Sinh.

Gia tộc Watanabe là gia tộc lớn nhất giới đạo mộ Đông Dương, thế lực lan rộng khắp toàn cầu, trong nhà tự nhiên cũng không thiếu cao thủ.

Chỉ là, thân thủ của họ, trong mắt Lý Sinh, thực sự có chút không đủ tầm.

"A!" "A!" "A!" Tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên, Lý Sinh ra tay nhanh đến mức nào, những người này còn chưa nhìn rõ chuyện gì, đã đi báo cáo với Diêm Vương rồi.

Phải biết rằng, giọt máu đầu tiên của Lý Sinh, khi vừa mới đạt đến cửu phẩm, tố chất cơ thể đã gấp một trăm lần người thường.

Lý Sinh hiện tại, huyết mạch đã đến thất phẩm.

Huống chi, anh đồng thời kích hoạt hai loại thánh thú văn thân, hiệu quả cộng dồn sau đó, lại tăng tất cả thuộc tính cơ thể lên bốn lần.

Gia tộc Watanabe ở Đông Dương thế lực lớn, không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền phải dùng thế sét đánh, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản công nào.

Nếu không, một khi kinh động đến chính quyền Đông Dương, chuyện sẽ phiền phức.

Trước khi Lý Sinh ra tay, đã đặc biệt quan sát.

Chương 212

Phòng hội nghị này bốn phía không có một cửa sổ nào, cửa cũng đóng chặt.

Hẳn là để phòng người ngoài nghe trộm nội dung cuộc họp.

Nhưng bây giờ, lại tạo điều kiện tốt nhất cho Lý Sinh.

Những người này, ngay cả nơi để trốn cũng không có.

Trong nháy mắt, trong phòng liền có thêm mười mấy cỗ thi thể.

Bao gồm cả vị tộc trưởng đó, tầng lớp cao cấp của gia tộc Watanabe, đều đã ngã xuống trong vũng máu.

Những người này ở bên ngoài được xem là cao thủ hàng đầu, nhưng trước mặt Lý Sinh, lại không có ai là đối thủ một hiệp.

Nhưng, Lý Sinh cố ý để lại một người không giết.

Trong đám người này, người nhát gan nhất.

Từ lúc Lý Sinh vừa ra tay, người này đã trốn ở góc tường run lẩy bẩy, cùng với những người khác không màng tất cả, điên cuồng lao lên, hình thành một sự đối lập rõ rệt.

Thật không biết một người như vậy, làm sao lại chen chân vào được tầng lớp cao cấp của gia tộc Watanabe chứ?

Có lẽ là con trai của tộc trưởng hoặc một trưởng lão có thực quyền nào đó trong tộc?

Lý Sinh rất coi thường loại người mềm yếu này, để lại không giết, chỉ vì cảm thấy tên mềm yếu nhất này, sẽ dễ dàng dẫn đường cho mình.

“Dẫn ta đến bảo khố gia tộc, tìm hộp ngọc xương rồng, ta có thể

tha cho ngươi một mạng.” Lý Sinh suy đoán cánh cửa bí mật mà vị tộc trưởng kia đi vào, hẳn là thông đến bảo khố.

Nhưng, lúc này, tốt nhất đương nhiên là có một người dẫn đường rồi.

Đặc biệt là, anh không nhận ra hộp ngọc xương rồng.

Người đó sớm đã bị dọa cho vỡ mật, nghe lời Lý Sinh, căn bản không có một chút ý định phản kháng nào, lập tức liền mở cửa bí mật của mật đạo, dẫn Lý Sinh đi vào.

Vừa bước vào bên trong, Lý Sinh lập tức trợn tròn mắt.

Đây là một kho chứa dưới lòng đất khổng lồ, bên trong trưng bày vô số bảo vật.

Theo Đại Kim Nha lăn lộn một thời gian, Lý Sinh cũng có chút nhãn lực rồi.

Anh liếc mắt một cái liền nhận ra, bảo vật bên trong, đại đa số không phải là của Đông Dương, mà là của Thăng Long.

Xem ra, gia tộc Watanabe này, vẫn luôn bí mật đạo mộ ở Thăng Long.

Tôi lại có một phát hiện bất ngờ.

Lý Sinh đưa mắt, lạnh lùng nhìn về phía tên nhãi ranh đang dẫn đường.

“Tại sao trong kho báu của gia tộc Watanabe lại toàn là đồ cổ và bảo vật của Thăng Long vậy?” Tên nhãi ranh đó rõ ràng đã sợ vỡ mật, đến cả quần cũng ướt sũng.

“Ở Đông Dương làm gì có mộ lớn nào để đào, chỉ có vài lăng mộ hoàng gia, mà những lăng mộ đó đều được canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

Dù sao thì, Đông Dương ngày nay vẫn do hoàng thất thống trị." Lý Sinh chợt mỉm cười.

"Tại sao gia tộc Watanabe ở Đông Dương mà lại toàn nói tiếng Thăng Long?" Người nọ nghe vậy, ánh mắt liền lảng tránh, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí để che giấu.

"Năm xưa, lão tổ của gia tộc tôi nhận lệnh từ quân đội Đông Dương, yêu cầu đến Thăng Long để trộm mộ.

Kể từ đó, người của gia tộc Watanabe bắt đầu học viết chữ Thăng Long, nói tiếng Thăng Long, ngay cả trong gia tộc cũng không nói tiếng Đông Dương nữa." "Tuy thế lực của gia tộc Watanabe trải rộng khắp thế giới, nhưng thực tế, những bảo vật chúng tôi kinh doanh đều có nguồn gốc từ Thăng Long.

Thăng Long có nền văn minh huy hoàng mấy nghìn năm, dưới lòng đất chôn cất vô số bảo bối." "Tôi bí mật vận chuyển những bảo vật lấy được từ các ngôi mộ lớn ở Thăng Long về Đông Dương, phần lớn đều được cất giữ, chỉ còn một phần nhỏ được bán sang các nước phương Tây để kiếm lợi nhuận, duy trì hoạt động của gia tộc." Nghe đến đây, Lý Sinh mới vỡ lẽ.

Hóa ra gia tộc Watanabe thực chất là một gia tộc Đông Dương chuyên đi trộm mộ ở Thăng Long.

Thảo nào quan hệ với chính quyền Đông Dương lại tốt đến vậy.

Phải biết rằng, những gia tộc trộm mộ thực thụ thường ẩn mình dưới bóng tối, dù có giao du với quan phủ cũng sẽ không quá sâu đậm.

Nhưng gia tộc Watanabe lại trở thành một trong những gia tộc hào môn hàng đầu ở Đông Dương.

Quan hệ với chính quyền lại càng thân thiết vô cùng.

Hóa ra là vậy.

Bởi vì bọn họ căn bản không trộm mộ ở Đông Dương.

Như vậy, việc gia tộc Watanabe tìm đến nhà họ Hoắc đòi trộm lăng mộ hoàng gia Đông Dương khi trước, e rằng vốn dĩ chỉ là một màn kịch.

Mục tiêu của bọn họ, từ đầu đến cuối, đều là những ngôi mộ lớn ở Thăng Long.

Không ngờ tôi lại vô tình diệt sạch một gia tộc Đông Dương chuyên đào móng Thăng Long như vậy.

"Bây giờ mau nói cho tôi biết, hộp ngọc xương rồng ở đâu?" "Ở kia!" Người nọ dùng tay chỉ vào một góc trong kho báu.

"Tất cả những gì tôi biết, tôi đều đã nói cho anh rồi...

Anh có thể tha cho tôi được không?

Tôi là thiếu tộc trưởng của gia tộc Watanabe, tộc trưởng đã chết rồi, tôi là người thừa kế hợp pháp duy nhất.

Chương 213

Tôi có thể đảm bảo với anh, người của gia tộc Watanabe tuyệt đối sẽ không tìm anh báo thù.” Lời của hắn vừa dứt, một tia đao lóe lên, thân thể hắn liền ngã xuống trong vũng máu.

Lý Sinh không khỏi cười lạnh một tiếng.

Thế hệ già của gia tộc Watanabe ít ra còn có vài phần can đảm, không sợ chết.

Còn cái gọi là thiếu tộc trưởng này, quả thực là một trò cười lớn.

Loại người như vậy, nếu thật sự kế thừa gia tộc Watanabe, e rằng gia tộc này không cần đợi Lý Sinh đến diệt, cũng sẽ tự mình đi đến diệt vong.

Nhưng, những chuyện này đều không còn quan trọng nữa.

Sau đêm nay, trên thế giới này sẽ không còn gia tộc Watanabe nào nữa.

Lý Sinh đi đến góc mà người đàn ông kia chỉ, lấy chiếc hộp trong góc ra.

Anh dùng tay sờ thử, chất liệu của chiếc hộp này rất kỳ lạ, không phải vàng cũng không phải ngọc, mơ hồ dường như có sự dao động của sinh mệnh truyền đến.

Lý Sinh hơi kinh ngạc, mở ra xem thì lại phát hiện bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Xem ra vấn đề nằm ở chất liệu làm ra chiếc hộp.

Chất liệu này vô cùng đặc biệt.

Thứ này gọi là hộp ngọc xương rồng, chẳng lẽ thật sự được làm

từ xương rồng sao?

Bây giờ cũng không phải lúc để nghiên cứu sâu những thứ này, Lý Sinh lập tức cất hộp ngọc xương rồng đi.

Sau đó, anh liền thu toàn bộ đồ vật trong kho báu này vào không gian nhẫn, thu hồi cho hệ thống.

Đây đều là những bảo vật được đào từ Thăng Long, Lý Sinh muốn mang toàn bộ chúng trở về Thăng Long.

"Đinh, nhận được yêu cầu thu hồi bình hoa men xanh của túc chủ, hệ thống đang giám định..." "Đinh, qua giám định của hệ thống, bình hoa men xanh là bảo vật ngũ phẩm, trị giá 10 vạn tệ, xin hỏi túc chủ có xác nhận thu hồi không?" "Xác nhận!" … Lý Sinh hành động rất nhanh, nếu không phải vì dung lượng không gian nhẫn có hạn, chỉ có thu hồi cho hệ thống mới không bị giới hạn dung lượng, anh cũng sẽ không chọn lúc này để yêu cầu hệ thống thu hồi.

Dù sao, thời gian của anh cũng rất cấp bách.

Toàn bộ tầng lớp cao tầng của gia tộc Watanabe đều đã bị chém giết sạch sẽ.

Nhưng tình hình bên ngoài rốt cuộc thế nào, anh hiện tại cũng không biết.

Một khi tin tức bị lộ ra ngoài, dẫn đến sự can thiệp của chính quyền Đông Dương, thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

May mắn là tốc độ thu hồi của hệ thống thực sự rất nhanh.

Chỉ mất khoảng vài giờ đồng hồ, toàn bộ bảo vật mà gia tộc Watanabe cất giữ đã bị thu hồi sạch sẽ.

Đây là toàn bộ bộ sưu tập của một gia tộc giàu có hàng đầu Đông Dương, một gia tộc sống bằng nghề trộm mộ, chuyên sưu tầm đồ cổ

bảo vật.

Số lượng văn vật quý giá bên trong nhiều đến mức ngay cả Lý Sinh cũng phải tắc lưỡi kinh ngạc.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, anh cuối cùng cũng thở phào một hơi, lập tức lặng lẽ rút lui.

Bên ngoài vẫn tĩnh lặng, không có một chút động tĩnh nào.

Điều này khiến Lý Sinh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tuy phòng họp không có cửa sổ, cửa cũng khóa chặt.

Nhưng tiếng đánh nhau và la hét vừa rồi, ít nhiều gì cũng đã truyền ra ngoài một chút.

Suy cho cùng, tường và cửa phòng họp dù có cách âm, cũng không thể nào hoàn toàn cách ly được âm lượng lớn như vậy.

Nhiều vệ sĩ bên ngoài như vậy, sao lại không có chút phản ứng nào?

Khi anh lại bò ra từ trên nóc nhà, liền nghe được cuộc đối thoại của hai tên đội trưởng vệ sĩ bên ngoài.

“Cuộc họp lần này sao lại lâu thế?

Vừa rồi có tiếng la hét truyền ra, bên trong chắc không xảy ra chuyện gì chứ?” “Bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, đó không phải là việc mà đám vệ sĩ chúng ta nên hỏi.

Xin hãy nhớ kỹ chức trách của mình, đừng vượt quá giới hạn.” … Lý Sinh lúc này mới vỡ lẽ.

Đám người Đông Dương này, coi trọng nhất là sự phục tùng.

Phục tùng tuyệt đối, vô điều kiện, không cần suy nghĩ.

Mặc dù rõ ràng nghe thấy bên trong có âm thanh bất thường truyền

ra, nhưng vì không có lệnh cho họ vào kiểm tra, nên họ vẫn đứng gác bên ngoài, không hề nhúc nhích.

Đúng là một đám ngốc, phục thật!

Nhưng như vậy cũng tốt, bớt được không ít phiền phức.

Tuy nhiên, Lý Sinh không định dừng tay ở đây.

Gia tộc Watanabe, phải bị nhổ cỏ tận gốc, không thể để lại bất kỳ hậu họa nào.

Hơn nữa, đám vệ sĩ này đều là chó do gia tộc Watanabe nuôi, bình thường cũng chẳng làm ít chuyện xấu.

Nghĩ vậy, thân hình Lý Sinh lặng lẽ ẩn vào trong bóng tối.

Chẳng mấy chốc, anh đã lẻn vào từng phòng, giết chết từng thành viên gia tộc Watanabe đang say ngủ.

Chương 214

Đồng thời, anh cũng không ngừng tìm cơ hội, hạ gục từng tên vệ sĩ một.

Đến khi có người phát hiện ra điều bất thường, thì phần lớn mọi người đều đã trở thành hồn ma dưới lưỡi đao của Lý Sinh.

Sau đó, anh mới nhảy ra, dùng tốc độ nhanh nhất giết chết toàn bộ những người còn lại.

Lý Sinh rưới xăng khắp nơi trong dinh thự, rồi châm một mồi lửa. … Gia tộc Watanabe từng một thời khuấy đảo giới trộm mộ, từ đây đã tan thành mây khói.

Thông tin chính thức công bố, gia tộc Watanabe bị hủy hoại trong một trận hỏa hoạn lớn.

Nhưng trên thực tế, những người trong giới trộm mộ đều hiểu rõ, hỏa hoạn nào có thể khiến toàn bộ người của gia tộc Watanabe đều bị thiêu chết bên trong, không một ai chạy thoát được?

Thêm vào việc Lý Sinh trước đó từng tuyên bố nhất định sẽ tìm gia tộc Watanabe tính sổ, không khó để biết được chân tướng.

Từ đó, Lý Sinh đã xác lập được địa vị của mình trong giới trộm mộ.

Nhưng tiếp theo, Lý Sinh còn có những hành động kinh người hơn. *** “Tiểu Lý à, sau này phải chăm sóc cho Tiểu Dương thật tốt nhé.” Lý Sinh trở về kinh thành chưa được bao lâu thì đã được mời đến nhà Giáo sư Trần.

Đi cùng anh còn có Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Vị Giáo sư Trần này đã nghiên cứu văn hóa Tây Vực nhiều năm.

Trước khi Lý Sinh xuyên không đến đây, ông đã từng theo Hồ Ba Y và những người khác đến thành cổ Tinh Tuyệt, ở đó bị kích động mạnh, mới vừa hồi phục gần đây.

Nghe lời ông nói, Lý Sinh liên tục gật đầu đồng ý.

Giáo sư Trần lại hỏi Lý Sinh.

"Cái bảo tàng mà cậu mở, bên trong có không ít bảo vật, đều từ đâu mà có vậy?" Xem ra, Giáo sư Trần có chút nghi ngờ.

Nhưng bảo vật của Lý Sinh đều đã được thu hồi cho hệ thống, có hệ thống đảm bảo nguồn gốc hợp pháp, nên anh chẳng hề lo lắng.

"Cháu làm ăn đồ cổ ở Phan Gia Viên, thu được không ít bảo vật.

Cháu nghĩ những thứ này đều là đồ tốt, nếu tùy tiện bán đi, lại để một số thương nhân bất chính bán ra nước ngoài, thì tổn thất lớn lắm.

Vì muốn cất giữ, nên cháu mới mở một cái bảo tàng." Trong ánh mắt của Giáo sư Trần thoáng qua một tia khác lạ.

"Vậy à, những thứ đó, cậu đều không định bán đi sao?" Lý Sinh biết vị Giáo sư Trần này vẫn luôn không tin tưởng mình, liền giơ tay lên.

"Cháu có thể thề, những bảo vật trong bảo tàng của cháu, bất kể người khác trả giá cao bao nhiêu, cháu cũng không bán một món nào." Đùa à, những thứ đó đều đã thu hồi cho hệ thống, biến thành tiền trắng xóa rồi, bán cái gì nữa?

Bên cạnh, Dương Tuyết Lệ lên tiếng.

"Mấy hôm nay, không biết có bao nhiêu thương nhân tìm đến anh ấy, đều ra giá rất cao, nhưng anh ấy một món cũng không bán." Giáo sư Trần nghe vậy, lập tức vui mừng ra mặt.

“Tốt lắm, người trẻ tuổi mà giác ngộ cao đấy chứ.” Lý Sinh liền thuận thế nói tiếp.

“Những bảo vật đó của cháu, trong đó có không ít là quốc bảo, nếu cháu bán đi, lọt vào tay những nhà sưu tập tư nhân trong nước thì cũng thôi.” “Lỡ như có kẻ lừa đảo gian xảo nào đó bán chúng ra nước ngoài, chẳng phải cháu sẽ trở thành tội nhân của dân tộc sao?

Cháu còn đang nghĩ, sẽ quyên góp một số bảo vật trong bộ sưu tập của mình cho bảo tàng quốc gia đây này.” Hệ thống chỉ cấm bán đi để đổi lấy tiền, chứ không cấm tặng không, vì vậy, Lý Sinh mới dám nói như vậy.

Dù sao những thứ đó để trong tay anh, cũng chỉ có thể dùng để triển lãm, không có nhiều ý nghĩa.

Bảo vật của Lý Sinh chủ yếu có hai phần.

Một phần là từ mộ Hiến Vương mang ra.

Phải biết rằng, Lý Sinh gần như đã dọn sạch cả mộ Hiến Vương.

Vô số bảo vật, đã tái hiện hoàn chỉnh nền văn hóa huy hoàng rực rỡ của cổ Điền quốc, cũng vì thế mà gây chấn động cả giới khảo cổ học.

Có những thứ đã lấp đầy những khoảng trống trong nghiên cứu của giới khảo cổ.

Phần bảo vật còn lại, là Lý Sinh lấy lại từ gia tộc Watanabe.

Đó là sự tích lũy cả trăm năm của gia tộc Watanabe, bảo vật bên trong nhiều không đếm xuể, cũng gần như liên quan đến tất cả các triều đại của Thăng Long cổ đại, bao gồm cả nhiều khu vực biên cương.

Có thể nói là vô cùng phong phú.

Kể từ khi bảo tàng của Lý Sinh mở cửa, các chuyên gia, giáo sư từ cục đều ngày ngày túc trực ở bảo tàng của Lý Sinh, để nghiên cứu những món đồ đó, hé lộ những bí mật đằng sau nền văn minh.

Nghe Lý Sinh sẵn lòng quyên tặng, Giáo sư Trần có chút không tin vào tai mình.

"Cậu nói... là thật sao?" Lý Sinh cười sảng khoái.

"Giáo sư Trần, cháu có thể lừa ngài được sao?

Hay là, ngày mai ngài đến bảo tàng của cháu, bất kể là bảo vật nào bên trong, chỉ cần ngài lên tiếng, cháu sẽ lập tức quyên tặng vô điều kiện cho bảo tàng quốc gia." Giáo sư Trần sững người, mặt hơi đỏ lên, khẽ lẩm bẩm.

"Tôi... sao tôi nỡ..." Lý Sinh mỉm cười.

Chương 215

“Có gì đâu ạ?

Những thứ này ở trong tay cháu hay trong tay nhà nước, chẳng phải đều như nhau sao?

Dù sao cháu đã sớm lập thệ, tuyệt đối sẽ không đem những thứ đó bán đi lấy tiền.” Giáo sư Trần thở dài, không khỏi cảm thán.

“Trường giang sóng sau xô sóng trước!

Bây giờ là thời kinh tế thị trường, cái gì cũng nói đến tiền, không ngờ lại có một thanh niên giác ngộ cao như cậu.” “Nếu đã vậy, ngày mai tôi sẽ liên hệ với Cục Di sản Văn hóa.

Không giấu gì cậu, những món đồ cậu sưu tầm, có nhiều món được xem là quốc bảo, mấy người bạn làm nghiên cứu của tôi đã sớm thèm nhỏ dãi rồi.” Thấy hành động của Lý Sinh như vậy, cách nhìn của Giáo sư Trần đối với anh lập tức thay đổi lớn, tảng đá cuối cùng trong lòng cũng cuối cùng rơi xuống.

“Hôm nay mời cậu đến, có một việc muốn thương lượng với cậu.” Lý Sinh vỗ vỗ ngực.

“Có chuyện gì, ngài cứ việc phân phó, chỉ cần trong khả năng của cháu, cháu nhất định sẽ giúp ngài.” Dương Tuyết Lệ và Giáo sư Trần có quan hệ không tầm thường, Lý Sinh cũng vui vẻ kéo gần mối quan hệ này.

Quan trọng hơn, Lý Sinh trong lòng có tính toán riêng.

Giáo sư Trần ho khan hai tiếng.

“Thực ra cũng ngại lắm, chuyện này vốn dĩ không liên quan đến cậu, nhưng thấy giác ngộ của cậu cao như vậy, tôi cũng đành mặt dày

một lần.” “Hiện nay nước ta có rất nhiều quốc bảo bị thất lạc ở nước ngoài, mỗi lần nghĩ đến chuyện này, tôi đều đau lòng không thôi.” “Gần đây bên ngoài có tin đồn, một ngôi mộ lớn ở Biển Đông đã được phát hiện, nghe nói có người nước ngoài đã đến đó.” “Rốt cuộc là chuyện gì, tôi cũng không rõ lắm, nhưng bảo vật của nước ta, không thể để lọt vào tay người ngoài được.” “Bản lĩnh của Tiểu Hồ, tôi đã được chứng kiến rồi, nghe nói cậu còn lợi hại hơn Tiểu Hồ rất nhiều.” “Tôi muốn cậu dẫn một đội khảo cổ chuyên nghiệp, cùng nhau đến Biển Đông một chuyến.” “Cậu biết đấy, những người trong đội khảo cổ đó, không thể so bì với những người như các cậu được...” Lý Sinh nghe đến đây, lập tức mừng rỡ ra mặt.

Thật ra, đây là chuyện anh cầu còn không được.

Tin tức về việc Xích Đan xuất hiện, người biết không nhiều.

Nhưng việc một ngôi mộ lớn xuất hiện ở Biển Đông, lại được đồn thổi vô cùng thần kỳ.

Các loại lời đồn đều có cả.

Trên thực tế, chẳng ai nhìn thấy, nhưng nó đã thật sự thu hút đủ loại người ngựa kéo đến.

Lý Sinh đang nghĩ, chuyến đi lần này, tốt nhất là có thể có một thân phận chính thức.

Dù sao bảo vật trong mộ anh cũng sẽ thu hồi cho hệ thống.

Thật ra, với anh bây giờ, tiền bạc thực sự không thiếu.

Đáng tiếc hệ thống chỉ có thể đổi bảo vật thành tiền, nếu có thể đổi thành kinh nghiệm hay thứ gì đó tương tự thì tốt rồi.

Mục tiêu của Lý Sinh trong chuyến đi Biển Đông lần này, chỉ có một, đó là Xích Đan.

Những thứ khác, Lý Sinh hoàn toàn không quan tâm.

Nếu có thể có một thân phận chính thức, cũng có thể bớt đi không ít phiền phức.

Đặc biệt là trong tình hình hiện tại, chính quyền rõ ràng đã chú ý đến anh.

Nghĩ vậy, Lý Sinh lập tức nhận lời.

"Dẫn họ đi không thành vấn đề." "Nhưng cháu đoán trong mộ đó rất nguy hiểm, sau khi cùng cháu đến Biển Đông, nếu thật sự có phát hiện, tốt nhất là nên ở lại trên thuyền, không nên tùy tiện xuống biển." "Cháu sẽ vào trong thăm dò tình hình trước, sau khi làm rõ mọi chuyện, mọi người vào sau cũng không muộn." "Ngài cũng biết đấy, chuyện như ở thành cổ Tinh Tuyệt, không ai muốn trải qua thêm một lần nữa." Giáo sư Trần đã bị kích động không nhỏ ở thành cổ Tinh Tuyệt, thậm chí còn có học sinh mất mạng ở đó.

Lúc này nghe Lý Sinh nói vậy, liền gật đầu.

"Cậu nói có lý.

Nhưng, để cậu xuống mộ mạo hiểm, còn tôi ở trên ngồi không hưởng lợi, tôi thấy có chút áy náy." "Ngài đừng nói vậy, chúng ta đều là vì cống hiến cho đất nước, ngăn chặn những văn vật này bị người nước ngoài nhanh chân lấy mất.

Chuyện này, không phân biệt người này người kia, đều là một lòng trung trinh báo quốc cả thôi." Lý Sinh nói đầy nghĩa khí lẫm liệt.

Giáo sư Trần mừng không kìm được, liền nâng ly rượu lên.

"Tốt, vậy chuyện này nhờ cả vào cậu, để tôi nâng ly, chúc cậu sớm ngày khải hoàn trở về." *** Biển cả xanh biếc, như một viên ngọc bích.

Biển xanh, trời cũng xanh, nơi biển trời giao nhau, dần dần không phân biệt được đâu là trời, đâu là biển.

Lần này Lý Sinh đi dưới danh nghĩa đội khảo cổ, có chuyện gì cũng đều có chính quyền ra mặt, quả thực tiện lợi hơn nhiều.

Ví dụ như con thuyền họ đang ngồi, tuy không lớn, nhưng cũng dài hơn 60 mét, không thể so với những con tàu vạn tấn, nhưng cũng tuyệt đối không hề tồi tàn.

Vật tư cần thiết trên thuyền, sớm đã có người chuẩn bị sẵn, đủ để họ lênh đênh trên biển mấy tháng.

Mùa này không phải mùa bão, nên cũng không lo lắng quá nhiều rủi ro.

Đội khảo cổ chỉ cử ba người, còn lại là nhân viên làm việc trên thuyền.

Con thuyền này vốn là một chiếc thuyền đánh cá, lần này ra khơi tìm kiếm kho báu Biển Đông, liền xin chính quyền địa phương phối hợp, chính quyền ở đây liền tìm cho họ một chiếc thuyền đánh cá.

Ba người của đội khảo cổ đều là những người khoảng ba mươi mấy tuổi, đang là nòng cốt trẻ, một người tên Tiểu Lôi, một người tên Tiểu Trương, và một người tên Tiểu Mạc.

Tên cụ thể, họ không nói, Lý Sinh cũng không hỏi.

Dù sao cũng chỉ là hợp tác tạm thời.

Có thể trở thành bạn bè cố nhiên là tốt, không làm bạn được cũng không sao.

Thái độ của ba người họ, đều tỏ ra rất khiêm tốn.

“Lý gia, bảo tàng tư nhân của ngài, tôi đã đi mấy lần rồi, bảo vật bên trong thật nhiều quá.” Khi sắp lên thuyền, Tiểu Mạc nói với vẻ

mặt nịnh nọt.

Chương 216

Lý Sinh cười nhạt.

“Chỉ là tôi thu được một ít bảo vật ở Phan Gia Viên, không nỡ bán đi, nên để trong bảo tàng cho mọi người xem thôi.” Tiểu Mạc nghe vậy, vẻ mặt đầy sùng bái.

“Không giấu gì ngài, nhà tôi từ đời ông nội đã buôn bán đồ cổ ở kinh thành, đến đời tôi là đời thứ tư rồi.” “Tôi là tiến sĩ ngành khảo cổ, lại từ nhỏ được gia đình hun đúc, tự nhận mắt nhìn cũng khá, nhưng so với Lý gia ngài, thì quả là một trời một vực.” “Những bảo vật đó của ngài, nhà họ Mạc tôi dù có bốn đời, bốn mươi đời, bốn trăm đời, cũng khó mà thu thập được.” Lời này dường như có ẩn ý.

Lý Sinh không khỏi nhìn Tiểu Mạc thêm một cái, lại phát hiện lúc nói chuyện vẻ mặt anh ta thành khẩn, dường như không có ý gì khác?

“Sưu tầm bảo vật, cũng giống như kiếm tiền vậy, có người vất vả cả đời, nhưng vẫn nghèo khó túng quẫn, có người cơ duyên tốt, vận may tốt, chỉ vài năm công phu, đã kiếm được số tiền mà người khác mấy trăm đời cũng không kiếm được.

Tôi có thể sưu tầm được những bảo vật đó, chẳng qua là vận may tốt hơn người khác một chút thôi.” “Lý gia thật khiêm tốn!

Nhưng, lời ngài nói cũng có lý, chỉ là vận may của ngài, cũng quá tốt rồi, thật khiến người ta ngưỡng mộ.” … Đoạn giao tiếp đó chỉ là một khúc nhạc đệm, nhanh chóng kết thúc, rồi con thuyền lênh đênh trên biển cả.

Màu sắc của biển cả mới nhìn thì đẹp, nhưng thực ra rất đơn điệu, nhìn lâu dễ sinh nhàm chán.

Ngắm mây bay gió thổi, trôi theo sóng nước, nghe thì có vẻ đẹp, nhưng khi thật sự trải qua, khó tránh khỏi cảm thấy tẻ nhạt.

Lần ra khơi này, Hoắc Lâm cũng đi theo.

Vốn dĩ cô không định đi, nhưng nghe nói Lý Sinh đi cùng đội khảo cổ, Hoắc Lâm nghĩ dù sao cũng có người ngoài, thêm một người cũng không thành vấn đề.

Cô đảm bảo với Lý Sinh và mọi người, nếu đến được mộ lớn Biển Đông, cô sẽ không xuống, chỉ giống như người của đội khảo cổ, ở trên đợi.

Lý Sinh suy nghĩ một hồi, rồi đồng ý.

Hoắc Tú Tú dù sao cũng chỉ mới sáu tuổi, có Hoắc Lâm ở bên chăm sóc, có thể bớt đi nhiều phiền phức.

Thật không hiểu tại sao, nhà họ Hoắc lại để một đứa trẻ sáu tuổi xuống mộ, một ngôi mộ dưới đáy biển vô cùng nguy hiểm.

Nhưng chuyện của nhà họ Hoắc, Lý Sinh cũng lười quan tâm.

Dù sao, thật sự xuống mộ, mọi người đều tùy cơ duyên, tự an bài số mệnh.

Nếu có nguy hiểm, cứu được Hoắc Tú Tú một mạng, Lý Sinh cũng không ngại ra tay, cô bé này thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn đáng yêu, rất dễ mến.

Nhưng nếu thật sự có bất trắc, cũng không thể trách Lý Sinh.

Dù sao, sự nguy hiểm dưới mộ lớn, nhà họ Hoắc thân là gia tộc trộm mộ, sao lại không biết đạo lý này?

Hoắc Lâm tuy đã đưa cho Lý Sinh một tấm bản đồ, nhưng thực tế địa điểm trên đó rất mơ hồ.

Biển cả mênh mông, vô biên vô tận, vị trí tự nhiên cũng sẽ không

quá cụ thể.

May mắn là Lý Sinh tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trong đó, có cả thuật quan sát sao.

Trên biển tuy không nhìn ra được gì, nhưng thông qua tinh tượng, lại có thể nhìn ra manh mối.

Chính vì vậy, kể từ khi ra khơi, Lý Sinh đều ngủ ngày, tối đến quan sát tinh tượng.

Đêm nay, Lý Sinh vẫn như thường lệ, đang quan sát tinh tượng.

Càng xa đất liền, không khí trên biển càng trong lành lạ thường.

Từ đây nhìn lên, những vì sao cũng sáng hơn rất nhiều, bầu trời đầy sao như hàng vạn viên dạ minh châu treo trên vòm trời, cảnh sắc mỹ lệ hùng vĩ.

Hồ Ba Y mấy hôm nay vẫn luôn xem cùng Lý Sinh, anh cũng học thuật quan sát sao trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng không nắm vững sâu như Lý Sinh, thường có những chỗ không hiểu, liền hỏi ý kiến Lý Sinh.

Đối với điều này, Lý Sinh không hề giấu giếm, những gì có thể nói, anh đều giải thích cặn kẽ, mấy ngày qua, thuật quan sát sao của Hồ Ba Y đã tiến bộ không ít.

Tối nay tinh tượng có chút đặc biệt.

Lý Sinh thầm thấy lạ, xem thiên tượng, tối nay nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Đột nhiên, Hồ Ba Y đưa tay chỉ về phía xa xa bên phải.

“Mau nhìn kìa, trong biển bên đó, dường như có lửa lớn, chẳng lẽ là long hỏa sao?” Lý Sinh ngẩng mắt nhìn qua, chỉ thấy một vùng biển đó, một ngọn lửa lớn, đang bùng cháy dữ dội.

Ngọn lửa đó cực kỳ kinh người, kéo dài đến mấy dặm.

Lúc này, Bàn Tử cũng tỉnh dậy, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

"Trời ạ, lạ thật đấy, đó cũng là trên biển, sao lại có lửa lớn như vậy?" Hắn kinh ngạc nhìn về phía Lý Sinh, muốn nghe Lý Sinh giải thích, rốt cuộc là chuyện gì?

Dù sao, trong mắt Bàn Tử và mọi người, Lý Sinh gần như là một vị thần toàn năng.

"Đó hẳn là long hỏa." Lý Sinh lên tiếng.

"Lửa trên thế gian, có thể chia thành thiên hỏa, quỷ hỏa, nhân hỏa, và long hỏa." "Lửa thông thường, đều sợ nước, chính là cái gọi là nước lửa không dung, nhưng long hỏa lại gặp nước càng vượng, hoàn toàn khác biệt với lửa bình thường." Bàn Tử trợn tròn mắt, lần đầu tiên nghe thấy chuyện quỷ dị như vậy.

"Long hỏa duy trì không được bao lâu, một lát nữa, long hỏa hẳn sẽ tự động tan đi." Lời anh vừa dứt, ngọn long hỏa ở xa xa quả nhiên nhanh chóng mờ đi.

Lý Sinh và Hồ Ba Y nhìn nhau, lập tức ra lệnh cho thủy thủ, lái thuyền về phía đó.

Nếu đã có long hỏa xuất hiện, khu vực đó tất định có điều bất thường.

Thuyền vừa mới chuyển hướng, liền nghe một tiếng sấm vang trời, sau đó, gió nổi lên.

Những ngôi sao lấp lánh ban đầu, trong khoảnh khắc đều hoàn toàn biến mất.

Chương 217

Bầu trời mây đen dày đặc, trời đất sáng lên từng tia chớp nối tiếp nhau.

Mơ hồ, trên mặt biển phía đó, dường như nổi lên một thứ gì đó.

Lúc này, những người khác cũng đều bị đánh thức.

Dương Tuyết Lệ nhìn khối đen như ngọn núi đó, không khỏi lẩm bẩm.

"Kỳ lạ, dường như là sơn hải quy." Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi.

"Không ổn rồi, mau, quay đầu thuyền lại, tránh xa con vật đó ra." *** Mọi người vội vàng ra lệnh cho thủy thủ quay đầu.

Lý Sinh liền hỏi Dương Tuyết Lệ.

"Sơn hải quy mà cô nói, rốt cuộc là thứ gì?" Dương Tuyết Lệ quay đầu nhìn lại thứ trông như một ngọn núi đen đang dần xa, nói: "Sơn hải quy thực chất là một loại rùa biển lớn, chỉ là, nó lớn hơn bất kỳ loài rùa biển nào đã biết.

Tôi từng nghĩ loài động vật này đã tuyệt chủng rồi, không ngờ lại nhìn thấy ở đây." Chỉ là một con rùa biển lớn thôi sao?

Mọi người nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Rùa biển nói chung tính tình đều rất ôn hòa, không tấn công con người.

"Tương truyền sơn hải quy là quy tướng dưới trướng Hải Long Vương, khi nổi lên mặt biển, thân hình khổng lồ của nó trông giống như một ngọn núi." "Ngư dân ra khơi, rất kiêng kỵ nhìn thấy thứ này, một khi nhìn thấy, có nghĩa là Long Vương gia mời khách, muốn mời

họ xuống biển chơi.” Nghe lời của Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử liền đi hỏi mấy người thủy thủ lái thuyền.

Họ đều là những ngư dân quanh năm ra khơi.

Không ngờ, mấy người thủy thủ đều tỏ ra ngơ ngác.

Tuy thường xuyên ra khơi, nhưng đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy thứ này, không dám tin lại có một con rùa biển lớn như cá voi.

Xem ra, những truyền thuyết này đã sớm thất lạc trong dòng chảy lịch sử, ngư dân thời nay chưa chắc đã nghe qua.

Nhưng, những người thủy thủ này đều thường xuyên lênh đênh trên biển, mà chưa từng thấy sơn hải quy, chứng tỏ thứ này, ít nhất không phải là thứ thường gặp.

Lý Sinh mới ra khơi chưa được bao nhiêu ngày, đã gặp phải vật lạ như vậy, không biết là vận may tốt, hay có nguyên nhân đặc biệt nào?

Vận may của Lý Sinh, trước nay đều không tệ.

Dù sao, giọt máu đầu tiên trong đó có một năng lực huyết mạch là may mắn, và năng lực này đã sớm được kích hoạt.

Chỉ là, vận may là thứ hư vô mờ mịt, không nhìn thấy, không sờ được.

Lý Sinh tuy có năng lực này, nhưng cũng không thể tự chủ kích phát, rốt cuộc nó đã có tác dụng gì, Lý Sinh cũng không biết.

Lúc này bão trên biển ngày càng lớn.

Mùa này tuy không phải mùa bão, nhưng đi thuyền trên biển, một khi gặp phải bão lớn, vẫn rất nguy hiểm.

Dù sao, biển cả là nơi không gió cũng có sóng ba thước.

Cũng không cần đến bão, chỉ cần gió lớn hơn một chút, cũng đủ ăn

hành rồi.

Lý Sinh nhìn sắc trời, bầu trời vẫn chớp giật sấm rền, từng tia sáng nối tiếp nhau.

Trong ánh sáng lúc tỏ lúc mờ đó, có một ngọn núi đen, đang hướng về phía họ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là sơn hải quy.

Đồng tử trong mắt Lý Sinh, khẽ co lại.

"Tôi thấy thứ này xuất hiện ở đây, không phải là ngẫu nhiên, huống chi vừa rồi còn xuất hiện long hỏa, e rằng ngôi mộ lớn trong truyền thuyết, chính là ở nơi này." Tuy Lý Sinh có suy đoán như vậy, nhưng trong tình hình hiện tại, họ căn bản không dám đến quá gần nơi đó, ngược lại phải tránh thật xa.

Lúc này, thuyền đánh cá chòng chành ngày càng dữ dội, sắc mặt thuyền trưởng cũng trở nên khó coi.

"Tôi cảm thấy nơi đó toát ra một luồng tà khí, hy vọng Hải Long Vương cho chúng tôi bình an trở về." Ngư dân càng già, càng hiểu rõ sự nguy hiểm của biển cả.

Thật sự không phải chuyện đùa.

Lý Sinh tuy chưa từng ra khơi, nhưng cảm nhận được thân thuyền lắc lư dữ dội, cũng hiểu rằng chuyện lớn rồi.

Ra khơi đã mấy ngày, họ đã cách xa đại lục, trên biển cả mênh mông, một khi xảy ra bất trắc, thật sự là kêu trời không thấu, gọi đất không linh.

Nhưng, lúc này, họ thực sự chẳng làm được gì, chỉ có thể cầu nguyện thuyền trưởng có thể bình an lái thuyền trở về.

Cả một đoạn đường đều là những cú lắc lư, chòng chành dữ dội,

con thuyền trong bão, biên độ lắc lư rất lớn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật.

Đừng nhìn con thuyền này cũng không nhỏ, dài hơn 60 mét, tương đương với một tòa nhà 20 tầng, nhưng đặt trên biển cả, chẳng thấm vào đâu.

Những con tàu vạn tấn thậm chí là hàng không mẫu hạm cấp mười vạn tấn, đối mặt với bão trên biển, cũng cần phải cẩn thận tránh né.

Một con thuyền như thế này, nếu gặp phải bão lớn, một con sóng lớn đánh tới, là phải chìm xuống đáy biển gặp Hải Long Vương.

May mắn là tuy mọi người kinh hãi không thôi, nhưng cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm.

Với nỗ lực hết mình của thuyền trưởng, con thuyền cuối cùng cũng ra khỏi vùng sấm sét, sóng gió cũng dần dần lặng đi.

Sóng yên biển lặng, thuyền cũng đi ổn định hơn, mọi người lập tức có cảm giác như vừa thoát chết trở về.

Chuyến ra khơi này mới chỉ vừa bắt đầu, đã gặp phải sóng gió lớn như vậy, thật có thể nói là xuất sư bất lợi.

Chương 218

Khi nhìn lên bầu trời lần nữa, chỉ thấy trăng sáng như gương, bốn bề mặt biển, một màu vô tận, giữa trời và nước, sóng gợn lăn tăn.

Trăng lên trên biển sáng, chân trời góc bể cùng chung lúc này.

Thật đúng là một bức tranh tuyệt đẹp.

Chính cái gọi là, đại nạn không chết, ắt có phúc về sau.

Lúc này mọi người ngược lại cảm thấy hưng phấn, Hồ Ba Y liền lấy ra chai Nhị Oa Đầu mang theo bên mình, uống hai ngụm, hắng giọng, chuẩn bị nhân lúc có men rượu, hát vài câu Tần Khang, còn chưa kịp cất giọng, lại đột nhiên ngây người đứng bất động.

Lý Sinh phát hiện có điều gì đó không ổn, liền nhìn sang.

Chỉ thấy trên mặt biển xa xa, không biết từ lúc nào, xuất hiện một ngọn núi cao chót vót.

Vầng trăng sáng tựa như đang đậu trên vai ngọn núi, rải xuống vô tận ánh trăng, khiến ngọn núi lại thêm một tầng màu sắc huyền bí mông lung.

Bàn Tử dụi dụi mắt.

"Tôi không nhìn lầm chứ, trên biển cả, sao lại tự dưng xuất hiện một ngọn núi cao như vậy?" Dương Tuyết Lệ ánh mắt lấp lánh.

"Hẳn là ảo ảnh trên biển thôi?" Lúc này, thuyền trưởng cũng đến, nhìn ngọn núi cao chót vót, vẻ mặt kích động.

"Đó là núi tiên Bồng Lai, trời ơi, tôi nhìn thấy núi tiên Bồng Lai rồi." Vừa nói vừa quỳ xuống thuyền, "cộp cộp cộp", liên tiếp dập đầu mấy cái.

“Cảm tạ thần tiên trên núi tiên đã phù hộ, cho tôi đêm nay thoát chết trở về.” Bàn Tử ở bên cạnh cười nói.

“Thuyền trưởng, ông không đủ thành tâm rồi, nếu là tôi, muốn bái thần tiên, tại sao không lên núi mà bái?” Một câu nói nhắc nhở thuyền trưởng, ông liền ra lệnh cho người lái thuyền điều chỉnh phương hướng, hướng về phía vị trí của “núi tiên” mà đi.

Tuy nhiên, “núi tiên” đó nhìn có vẻ không xa, phảng phất như gần trong gang tấc, tốc độ thuyền đi cũng không chậm, nhưng lại không bao giờ đến được.

Ánh mắt Lý Sinh lấp lánh.

Tương truyền Xích Đan chính là xuất phát từ Tam Thần Sơn.

Cái gọi là Tam Thần Sơn, chính là Phương Trượng, Doanh Châu, Bồng Lai.

Trong đó, mang màu sắc thần kỳ nhất, phải kể đến Bồng Lai.

Bồng Lai ở đâu, không ai biết, sử sách ghi chép không rõ tung tích.

Nhiều người cho rằng Bồng Lai ở trong Bột Hải, các nhà thống trị các triều đại, cũng ở ven biển khu vực đó, xây dựng Bồng Lai Các, để quan sát tiên cảnh Bồng Lai.

Nhưng trong mắt ngư dân trên biển, Bồng Lai nếu đã là núi thần, vậy thì có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Chỉ là núi tiên không phải ai cũng thấy được, muốn thấy được, cần phải có tiên duyên.

Xích Đan từ ngọn núi nào trong Tam Thần Sơn chảy ra, cũng không thể khảo chứng.

Nhưng, nếu đã nhìn thấy “núi thần” ở đây, chẳng lẽ Xích Đan sắp xuất hiện sao?

Nghĩ vậy, tâm trạng của Lý Sinh cũng trở nên kích động.

Tuy nhiên, thời gian từng phút từng giây trôi qua, ngọn núi đó, lại phảng phất như vĩnh viễn không thể tiếp cận được.

Cuối cùng, phía đông chân trời nứt ra một khe nứt màu đỏ sẫm.

Một vầng mặt trời đỏ, từ dưới mặt biển, nhảy vọt lên.

Vạn tia sáng vàng rải xuống, phủ lên mặt biển vô biên vô tận một lớp vảy vàng.

Ngọn núi thần cao chót vót, mờ ảo kia, cũng tan biến vào hư không, phảng phất như chưa từng xuất hiện. *** Thuyền trưởng rõ ràng cảm thấy vô cùng thất vọng, chỉ hận không có tiên duyên, không thể lên núi thần, bái kiến thần tiên.

Lý Sinh liền bảo thuyền trưởng lái thuyền trở lại nơi ngày hôm qua, nhưng không ngờ thuyền trưởng lại không chịu.

"Hôm qua chúng ta nhìn thấy thứ trông như ngọn núi đen kia, lại sấm chớp rền vang, lại bão tố không ngừng, đó là minh chứng Hải Long Vương không cho chúng ta đến đó." "Nếu không phải thần tiên trên núi thần xuất hiện, cứu tôi một mạng, e rằng tôi bây giờ đã phải đi gặp Hải Long Vương rồi." "Nơi đó, tà môn lắm, tôi thấy nên tránh xa một chút thì hơn." Người đi biển, thường có rất nhiều điều cấm kỵ, có những khu vực cấm, ví như ở nước ngoài có Tam giác Bermuda, ngư dân trong nước, cũng có đủ loại cấm kỵ.

Lý Sinh đành phải kiên nhẫn thuyết phục.

"Ông cũng biết đấy, lần này tôi ra khơi, mang theo nhiệm vụ của quốc gia, nơi đó rất có thể là nơi tôi cần tìm, có quốc bảo ở dưới đó, nên mới có đủ loại dị tượng xuất hiện.

Nếu không đi, để người nước ngoài vớt mất quốc bảo, thì tôi sẽ trở thành tội nhân của quốc gia." Thuyền trưởng nghe Lý Sinh nói

vậy, lập tức cũng có chút dao động.

Lần này ra khơi, là do chính quyền địa phương mời, tiền công trả cũng không tồi, nghe nói là phối hợp với đội khảo sát khoa học của quốc gia.

Những ngư dân này đều khá chất phác, cũng cảm thấy không thể phụ lòng quốc gia, nhưng bảo họ quay lại, lại vô cùng không muốn.

"Hay là thế này, tôi biết từ đây đi, có một hòn đảo san hô, trên đảo có một ngôi miếu Hải Thần, chúng ta đến miếu bái Hải Thần trước, cầu Hải Thần phù hộ, rồi quay lại đó sau." Lý Sinh bất đắc dĩ, cũng đành phải đồng ý.

Dù sao cũng đã tìm được địa điểm, cũng không vội một hai ngày.

Tưởng rằng hòn đảo san hô của thuyền trưởng ở gần, không ngờ, thuyền đi cả một ngày, vẫn chưa đến.

Khi mặt trời sắp lặn, mặt biển phía trước, bắt đầu có sương mù.

Thuyền đi tiếp sẽ vào trong sương mù, tầm nhìn phía trước ngày càng thấp.

Sương mù sinh ra rất kỳ lạ, cao khoảng mười mấy mét, sương mù dày đặc bao phủ trên mặt biển.

Chương 219

Từ nơi họ đang đứng nhìn ra, sương biển và bầu trời phân định rõ ràng, lại có hơi biển bốc lên từ trong sương.

Hơi biển cuồn cuộn bất thường sinh ra năm luồng khói đen, cắm thẳng lên trời.

Cảnh tượng giống như một bàn tay đen, chui ra từ trong sương mù.

Bàn tay quái dị năm ngón hướng lên trời, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này sóng gió trên biển tĩnh lặng đến lạ thường, hoàng hôn sắp mang theo tia sáng cuối cùng lặn xuống.

Thuyền trưởng vội vàng giảm tốc độ, gọi các thủy thủ khác cẩn thận.

Đi đêm trong sương mù trên biển tuyệt đối không thể lơ là, nếu tầm nhìn quá thấp, sơ sẩy một chút là xảy ra chuyện.

May mắn là nơi này, mặt biển rộng lớn, xung quanh cũng không có thuyền bè nào khác, nên không cần lo lắng va chạm.

Nhưng, sau khi vào vùng biển sương mù, thực sự quá yên tĩnh.

Thậm chí yên tĩnh đến mức đáng sợ, như đang ấp ủ một tai họa khổng lồ chưa biết.

Thuyền trưởng cho người giảm tốc độ thuyền, từ từ tiến lên, lại cho bật hết đèn pha trên thuyền, mới từ từ đi vào trong sương mù.

Trên biển tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng chân vịt khuấy nước, dường như cả nước biển cũng đã tĩnh lặng.

Xung quanh thì toàn là một màu sương mù mịt, không phân biệt

được đông nam tây bắc.

Thuyền trưởng lại bắt đầu lẩm bẩm.

“Sau sương mù lớn, ắt có sóng lớn, tốt nhất là sớm đến được đảo san hô, nếu không, sóng gió nổi lên, phiền phức lớn rồi.” Mọi người trong lòng đều có chút bất an, sóng gió trước đó, vừa mới trải qua, chẳng lẽ lại phải trải qua thêm một lần nữa sao?

Lúc này, đột nhiên nghe thấy Bàn Tử la lên.

“Lý ca, Lý ca, mau nhìn bên kia... trong sương mù có thứ gì đó.” Giọng của Bàn Tử, pha lẫn sự lo lắng.

Mọi người đều giật mình, vội vàng nhìn theo hướng hắn chỉ.

Quả nhiên, trên mặt biển mờ sương, xuất hiện một ngọn đèn lồng treo lơ lửng trên biển.

Trong sương mù, ánh sáng của ngọn đèn quỷ dị sáng rực, lại pha thêm vài phần âm u.

Mọi người sợ mình hoa mắt, đều vội vàng dụi dụi mắt.

Một con thuyền buồm cổ đại toàn thân màu đen, từ trong sương mù, vô thanh vô tức xuất hiện.

Đó rõ ràng không phải là thuyền hiện đại, trên thân thuyền treo cột buồm, vải buồm.

Nhìn là biết, con thuyền này, ít nhất đã có lịch sử vài trăm năm.

Trên thuyền chỉ có một ngọn đèn lồng sáng rực, ngoài ra không có ánh sáng nào khác.

Trên mũi thuyền không thấy bóng người, trong thuyền cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Mọi người đều nhìn đến ngây người.

Cảnh tượng trước mắt, giống như một ảo giác quỷ dị, khiến người ta khó tin.

Đừng nhìn đây là thuyền đi trên biển.

Nhưng trên thực tế, thông thường, thuyền đi biển, đều có hải trình, sẽ không vô duyên vô cớ đi chệch hải trình, đi vào vùng mù.

Nơi này, không phải là tuyến hàng hải sầm uất, cũng không phải ngư trường truyền thống, rất ít có thuyền đến nơi này.

Quan trọng hơn, con thuyền này nhìn thế nào, cũng toát ra một luồng tà khí.

Nó căn bản không thuộc về thời đại này!

Trên thân thuyền đen kịt, tỏa ra một mùi máu tanh nồng nặc.

Lại xen lẫn một mùi hôi thối khó ngửi.

Cảm giác đó, giống như có người vừa ở bên cạnh một xác chết đang bốc mùi, giết một người.

Máu tươi và mùi thối rữa của xác chết hòa quyện vào nhau, tạo thành một mùi kỳ quái không thể tả.

Thuyền ma!

Hai chữ này, gần như đồng thời hiện lên trong đầu của tất cả mọi người.

Gặp phải thuyền ma trên biển, tuyệt đối là một chuyện vô cùng phạm kỵ.

Trong phút chốc, trên người mọi người đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, đột nhiên dâng lên một luồng chiến ý.

Nếu thật sự có ma quỷ, vậy thì chỉ có một trận chiến mà thôi.

“Mau, tránh ra!” Dương Tuyết Lệ hét lên một tiếng.

Chương 220

Lý Sinh lúc này mới phản ứng lại, chỉ mải mê dùng chiến ý đối mặt với con thuyền ma đang lao tới, lại quên mất con thuyền đó đã vô thanh vô tức tiếp cận, mắt thấy sắp đâm vào thuyền của họ.

Nghe Dương Tuyết Lệ hét lên kinh hãi, thuyền trưởng cũng hoàn hồn, lập tức chuyển bánh lái, mũi thuyền nhanh chóng lệch đi, tránh được con thuyền ma đang lao tới.

Hai con thuyền gần như sượt qua nhau.

Do ở quá gần, mặc dù tầm nhìn trong sương mù dày đặc chỉ có mười mấy mét, nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ.

Chỉ thấy trên thân con thuyền đen kịt đó, khắp nơi đều là những vệt máu lớn.

Máu đó, rõ ràng là máu tươi, dường như vẫn đang chảy.

Khi con thuyền lao tới, không có một chút âm thanh nào, ngay cả một gợn sóng, cũng không hề dấy lên.

Trên thuyền không có lửa, chỉ có một ngọn đèn lồng treo trên cột buồm, trong sương đêm lúc ẩn lúc hiện, như lửa ma trơi.

Thuyền trưởng đánh hết bánh lái, mới tránh được hậu quả thảm khốc là hai thuyền va vào nhau.

Mũi thuyền lệch đi, hai con thuyền gần như sát vào nhau, sượt qua nhau.

Khoảng cách giữa hai bên, không đến một mét.

Mọi người đều kinh hãi, vạn nhất thuyền bị đâm chìm, trên biển cả mênh mông này, tất cả mọi người đều phải đi báo cáo với Hải

Long Vương.

Ở đây là biển cả vô biên, đất liền xa tận ngàn vạn dặm.

Bản lĩnh có cao đến đâu, thân thủ có tốt đến đâu, trên biển cả mênh mông, trong sương mù dày đặc, cũng không thể thi triển.

May mắn là kỹ thuật lái thuyền của thuyền trưởng quả thực không tồi, đã tránh được một cách hiểm hóc con thuyền ma đang lao tới.

Hai con thuyền, sượt vai nhau trên mặt biển.

Con thuyền ma không biết từ đâu đến, lại nhanh chóng chui vào trong sương mù, ẩn đi tung tích.

Giống như lúc xuất hiện đột ngột, như một bóng ma trên biển lúc ẩn lúc hiện, không thể nắm bắt.

Mặt biển mờ sương, vẫn một màu tĩnh lặng.

Chỉ là trên trán mọi người, đều đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Không ai biết con thuyền đó rốt cuộc từ đâu chui ra, một cảm giác kinh hãi mơ hồ không thể tả, lan khắp toàn thân. *** Trên mặt Đại Kim Nha không còn một giọt máu.

Nhìn về hướng con thuyền ma biến mất, hắn đột nhiên lên tiếng.

“Lý ca, lần này chúng ta... có phải là không nên đi không?

Với bản lĩnh của chúng ta, trên đất liền có thể tung hoành ngang dọc, gặp một đám bạch hung hắc hung, cương thi tống tử, cũng căn bản không cần sợ, nhưng trên biển, lại không thể thi triển quyền cước.” Lý Sinh liếc hắn một cái.

“Mộ lớn trên đất liền, cũng có âm hồn lệ quỷ, một khi bị nhập, cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Mộ dưới đó sụp đổ, cũng là chuyện thường tình.

Một khi xảy ra, cậu tưởng mình có chín mạng sao?" Đại Kim Nha sững người, lập tức cười khổ lắc đầu.

Kể từ lần trước cùng Lý Sinh, từ mộ Hiến Vương ra ngoài, mấy người họ khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo tự đại.

Một là thực lực hiện tại đã tiến bộ vượt bậc, so với trước kia đã không thể so sánh, có thể xem là cao thủ hàng đầu đương thời.

Hai là kiếm được một đống tiền lớn, có tiền thì gan cũng to.

Ba là, mọi người cũng nghe tin đồn, giới trộm mộ gọi Trùng Cốc là nơi không thể đến trên đời, mộ Hiến Vương là mộ không thể đào, có thể từ đó ra ngoài, chẳng lẽ không đáng kiêu ngạo sao?

Thứ tư, là việc Lý Sinh mở bảo tàng, đã gây ra một chấn động không nhỏ, với tư cách là người bên cạnh Lý Sinh, tự nhiên cũng nghe được rất nhiều lời tâng bốc.

Nghe lời nịnh hót nhiều, đuôi khó tránh khỏi vểnh lên, luôn cảm thấy dưới gầm trời này bất kể là mộ nào, chỉ cần mấy người họ ra tay, không có mộ nào không đào được.

Tuy nhiên, lần này đến Biển Đông, lại lập tức cảm thấy khắp nơi đều bị bó tay bó chân.

Một trận bão, lập tức khiến mọi người tỉnh táo nhận ra, so với sức mạnh kinh khủng của trời đất trong tự nhiên, sức mạnh của họ, nhỏ bé và tầm thường đến mức nào.

Con thuyền ma trong sương mù, cũng như vậy.

Ban đầu mới nhìn thấy, họ không sợ hãi lắm.

Dù sao, lệ quỷ âm hồn cũng đã thấy nhiều rồi, tuy có chút sợ, nhưng cũng không còn cảm giác khủng hoảng như lúc ban đầu.

Tuy nhiên, sự nguy hiểm suýt chút nữa va chạm thuyền vừa rồi,

giống như một gáo nước lạnh, dội thẳng vào đầu.

Trên biển cả mênh mông, nếu thuyền chìm, dù có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng vô ích.

Người quanh năm đi thuyền, đa số đều nghe qua những chuyện kỳ quái, những câu chuyện về thuyền ma, thủy quỷ lại càng nhiều.

Nhưng, đa số cũng là nghe đồn, rất ít ai tận mắt chứng kiến.

Thuyền trưởng của con thuyền này, cũng là một ngư dân già, nhưng chưa từng gặp phải tình huống đáng sợ trực tiếp đối mặt với thuyền ma như thế này.

Chương 221

Họ không phải là mô kim giáo úy, liên quan đến những chuyện âm u, làm sao có thể không run sợ?

Vừa rồi gồng mình, chỉ huy điều khiển thuyền chuyển hướng, lúc này chân cũng đã mềm nhũn, ngồi phịch xuống thuyền, vẻ mặt vẫn kinh hãi không thôi.

Nghe cuộc đối thoại của Lý Sinh và mọi người, nào là cương thi tống tử, trong lòng lập tức càng kinh hãi hơn.

Thầm nghĩ đám người này rốt cuộc từ đâu đến?

Lời nói sao lại kỳ quái như vậy?

Thành viên đội khảo cổ tên Tiểu Mạc, lúc này cũng xen vào.

"Vậy, mấy vị Lý gia đây, thường xuyên xuống mộ trộm đồ sao?" Đại Kim Nha lúc này mới giật mình nhận ra bên cạnh có người khác, vừa rồi bị kinh hãi, nhất thời quên mất, đã nói những lời không nên nói.

Lý Sinh lại tỏ ra bình tĩnh.

"Chúng tôi làm ăn đồ cổ, những tin đồn về trộm mộ, đương nhiên nghe được nhiều.

Không giấu gì anh, tôi từng cùng Giáo sư Trần xuống mộ khảo cổ, cũng có chút kiến thức, Giáo sư Trần mới nhờ mấy người chúng tôi giúp một tay." Một câu nói, đã nhẹ nhàng che đậy đi.

"Ra là vậy, ra là vậy, mấy vị đây đều kinh nghiệm phong phú.

Trước khi xuất phát, cấp trên đã dặn đi dặn lại, ra ngoài rồi, mọi việc đều phải nghe theo ngài." Tiểu Mạc liên tục cười nói.

Ánh mắt Lý Sinh khẽ lóe lên.

Tên Tiểu Mạc này, có chút không tầm thường.

Còn về hai thành viên đội khảo cổ còn lại, Tiểu Lôi và Tiểu Trương, lại đều là những người kiệm lời, không mở miệng nói chuyện.

Dương Tuyết Lệ trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

"Tôi có một dự cảm, nếu con thuyền ma đó, thật sự nhắm vào chúng ta, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện trở lại." Lời cô vừa dứt, chỉ thấy trong sương mù đèn lồng lóe lên, con thuyền ma vừa sượt qua họ, lại lặng lẽ không tiếng động, một lần nữa từ phía mũi thuyền, lao thẳng về phía thuyền của họ.

Mọi người lập tức kinh hãi thất sắc.

Con thuyền ma quả nhiên quỷ dị vô cùng, vừa rồi rõ ràng đã đi ra sau rồi, trong thời gian ngắn như vậy, lại đột nhiên từ phía trước lao đến.

Mọi người vội vàng hét thuyền trưởng chuyển hướng, nhưng không kịp.

Thuyền trưởng dốc toàn lực bẻ lái, cũng chỉ tránh được cú va chạm trực diện, mạn thuyền của hai con thuyền, lại quệt vào nhau.

Hai bên con thuyền đánh cá và con thuyền ma đó, đều buộc lưới cá, một cú quệt, lập tức quấn vào nhau.

Trong khoảnh khắc, thân thuyền rung lắc dữ dội, biên độ lớn đến mức phải đến bốn năm mươi độ.

Thuyền trưởng, cùng với ba thành viên đội khảo cổ kia, lập tức mất trọng tâm, từng người một ngã xuống sàn.

Lý Sinh và mấy người kia, đều có thân thủ rất tốt, lập tức mỗi

người ra tay, tóm lấy mấy người họ, mới tránh được tai nạn rơi xuống biển.

Lúc này, thân thuyền bị con thuyền ma kéo đi.

Đừng nhìn con thuyền ma khi di chuyển, không một tiếng động, hoàn toàn không biết dựa vào cái gì để tiến lên, nhưng lúc này bị buộc vào nhau, mới phát hiện sức mạnh của con thuyền ma, lớn hơn con thuyền này rất nhiều.

Một cú kéo, con thuyền này lập tức nghiêng đi, mắt thấy sắp lật xuống biển.

Lý Sinh thân hình nhảy lên, hướng về phía con thuyền ma, đồng thời, giữa không trung, Hắc Thần Đao trong tay một nhát chém xuống, cắt đứt toàn bộ lưới cá đang kéo nhau.

Đương nhiên anh chỉ có thể nhảy lên con thuyền ma.

Điều này sớm đã nằm trong dự liệu của Lý Sinh.

Vốn dĩ anh định, sau khi nhảy lên thuyền, lập tức sẽ nhảy trở lại, ai ngờ, vừa đặt chân lên con thuyền ma, dị biến lại xảy ra.

Cột buồm trên con thuyền ma, đột nhiên không hề có dấu hiệu nào mà đổ xuống.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi, vội vàng giơ cao Hắc Thần Đao, một đao vung tới.

Nhưng không ngờ, Hắc Thần Đao vừa chạm vào cột buồm đang đổ xuống, cột buồm đó đột nhiên biến mất.

Khi nhìn lại lại phát hiện cột buồm vẫn đứng vững, luôn sừng sững trên tàu, căn bản không hề đổ xuống.

Chỉ một thoáng lơ đãng, khoảng cách giữa con thuyền ma và thuyền đánh cá, đã xa hơn.

Dương Tuyết Lệ trên thuyền đánh cá hét lớn.

“Mau về, mau về.” Lý Sinh sững người, với khoảng cách giữa hai con thuyền hiện tại, căn bản không thể nào nhảy qua được nữa.

Nhưng, Lý Sinh không hề lo lắng, nếu thực sự không được, thì nhảy xuống nước, với khả năng bơi lội của mình, cũng không cần lo lắng, dù sao thuyền đánh cá cũng ở không xa.

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa nảy ra, Lý Sinh liền nghe thấy bên dưới vang lên từng tiếng “sa sa sa”, trong sương mù dày đặc, trong nước biển dường như có thứ gì đó nhô đầu lên.

Cá mập hổ.

Không phải một hai con, mà là một đàn lớn, số lượng đông đảo, đang lượn lờ dưới đáy thuyền.

May mà chưa nhảy xuống, nếu không, vừa hay rơi vào miệng cá mập.

Lúc này, thuyền đánh cá và thuyền ma đã ngày càng xa, dần dần không còn nhìn rõ bóng người.

Chương 222

Dương Tuyết Lệ trên thuyền đánh cá hét lớn, vô cùng lo lắng.

Lý Sinh khẽ nhíu mày, tình hình hiện tại, e rằng thật sự không thể trở về thuyền đánh cá được nữa.

Nhưng, dù ở trên thuyền ma, anh cũng không sợ.

Oán hồn cương thi đã thấy nhiều rồi, thuyền ma cũng nên tìm hiểu kỹ một chút.

Anh nhẹ nhàng di chuyển bước chân, dùng sống Hắc Thần Đao, đẩy cánh cửa khoang, Hắc Thần Đao có khả năng phá trừ mọi âm hồn tà ma, nếu thật sự có âm hồn tác quái, vừa hay khắc chế.

Nhưng Hắc Thần Đao lại lún vào trong cửa.

Hóa ra cánh cửa đó, được dán bằng giấy.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi, lại chạm vào những nơi khác, sắc mặt lập tức đại biến.

Hóa ra, con thuyền ma mà anh đang đứng, toàn bộ đều được dán bằng giấy.

Một con thuyền ma được đốt cho những vong linh trên biển.

Vậy dưới chân anh thì sao?

Lý Sinh không khỏi dùng Hắc Thần Đao khẽ chạm vào.

"Rắc!" Sàn thuyền bằng giấy lập tức vỡ ra, thân thể Lý Sinh, cũng theo đó rơi xuống. *** Trong khoảnh khắc đó, Lý Sinh vội vàng giơ Hắc Thần Đao trong tay lên.

"Phịch!" một tiếng vang lớn, thân thể Lý Sinh, rơi xuống đáy thuyền.

Một mùi hôi thối đến cực điểm xộc lên.

Mắt của Lý Sinh, có thể nhìn thấy trong đêm, nên dù bên trong tối đen như mực, anh vẫn nhìn thấy rất rõ.

Chỉ thấy xung quanh chảy ra một thứ máu đen kỳ lạ, mùi hôi thối, chính là từ thứ máu đen này tỏa ra.

Nhìn lại thân thuyền, toàn bộ đều được dán bằng giấy.

Trên sàn thuyền bị đạp vỡ, có những mảnh giấy vụn đang bay lơ lửng.

Kỳ lạ là, lúc vừa nhảy lên sàn thuyền, sàn thuyền rõ ràng rất dày, cũng rất chắc chắn.

Nhưng, trong nháy mắt, lại phát hiện sàn thuyền được dán bằng giấy.

Lý Sinh nhớ lại, mấu chốt trong đó, chính là anh đã dùng Hắc Thần Đao chạm vào sàn thuyền.

Hắc Thần Đao có khả năng phá trừ mọi âm hồn tà ma, hẳn là Hắc Thần Đao đã phá đi năng lực của sàn thuyền bằng giấy, khiến anh rơi xuống.

Cho nên, khi Lý Sinh rơi xuống, sợ Hắc Thần Đao lại phá hỏng cả khoang thuyền bên dưới, nên đã vội vàng giơ cao Hắc Thần Đao lên.

Bên dưới sàn thuyền là một vùng tối đen.

Bên dưới hẳn là có khoang, khoang mà Lý Sinh rơi xuống, hoàn toàn trống rỗng, không có gì cả.

Lúc này, Lý Sinh ngược lại bình tĩnh lại.

Sự đã đến nước này, lo lắng nữa cũng vô ích.

Lúc này, thân thuyền đột nhiên bắt đầu lắc lư dữ dội, Lý Sinh vội

vàng sử dụng một chiêu đứng tấn, mặc cho thuyền ma lắc lư thế nào, anh vẫn vững vàng ổn định thân hình.

Anh nhìn lên sàn thuyền phía trên, ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, thân hình đột nhiên nhảy lên, một lần nữa vững vàng đáp xuống sàn thuyền.

Nơi đặt chân, cách mảnh giấy bị xé rách, chưa đến năm tấc.

Lý Sinh rõ ràng biết dưới chân mình, là một lớp giấy mỏng, nhưng lớp giấy mỏng đó, lại chống đỡ được trọng lượng cơ thể anh.

Thật đúng là tà môn.

Bên ngoài sóng to gió lớn, con thuyền ma chảy ra vô số máu, thu hút một lượng lớn cá mập đuổi theo.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Sinh quyết định vào trong khoang thuyền xem thử.

Anh từ từ di chuyển, từ cánh cửa dán bằng giấy đó, đâm xuyên qua.

Bên trong có vài bóng người màu trắng, đứng với tư thế kỳ quái, trong khoang thuyền không hề nhúc nhích.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, đưa tay ra sờ vào người một bóng người trong đó.

Không ngờ, bóng người đó đột nhiên nhảy lên, duỗi ra hai cánh tay dài ngoẵng, hướng về phía cổ Lý Sinh mà bóp.

Lý Sinh vội vàng tóm lấy hai cánh tay của nó, mới phát hiện sức mạnh của bóng người này cực lớn, e rằng phải đến mấy nghìn cân.

Nếu không phải sức mạnh của Lý Sinh cũng vượt xa người thường, e rằng đã lập tức bị bóp cổ, ấn xuống đất rồi.

Lúc này, Lý Sinh mới nhìn rõ mặt của người đó.

Một khuôn mặt phẳng lì, trên mặt không có gì cả, không có mắt, không có mũi, không có miệng, không có lông mày...

Hoàn toàn trống rỗng, vô cùng phẳng lì.

Chương 223

Tuyệt đối không phải người này đeo mặt nạ, mà là bộ mặt thật của nó.

Ánh mắt Lý Sinh lấp lánh, đột nhiên buông một tay ra, một quyền, hướng về phía mặt nó mà đấm tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", đầu của người đó, bị đánh nát ra.

Tuy nhiên, cùng với tiếng vang, Lý Sinh cảm thấy lực phản chấn trên nắm đấm, đột nhiên biến mất, phía trước không còn trở ngại, sức mạnh trên cánh tay của người đó, cũng tự nhiên tan biến.

Khi nhìn lại, chỉ thấy đầu của nó trống rỗng, chỉ có một lớp giấy bên ngoài đang bay theo gió.

Một người được dán bằng giấy!

Một quyền nặng nề của Lý Sinh, chẳng qua chỉ là đấm xuyên qua một lớp giấy mỏng mà thôi.

Lúc này dùng tay xé, sẽ phát hiện, xé lớp giấy đó, ngay cả một hai lạng sức cũng không cần.

Lý Sinh thở phào một hơi.

Lúc này, mấy bóng người khác cũng đều hướng về phía Lý Sinh mà đi tới.

Lý Sinh đột ngột rút đao, chỉ thấy ánh đao của Hắc Thần Đao lóe lên, mấy bóng người đó, đều ngã xuống.

Không một ngoại lệ, cũng đều được dán bằng giấy.

Thứ được dán bằng giấy, sao lại có sức mạnh lớn như vậy, lênh đênh trên biển lâu như vậy, con thuyền giấy này, tại sao không bị

nước biển xé nát, chìm xuống đáy biển chứ?

Bên trong, không nghi ngờ gì có một luồng tà lực.

Hắc Thần Đao có khả năng phá trừ mọi âm hồn tà ma.

Nhưng trong tình hình hiện tại, nếu Lý Sinh thật sự dùng Hắc Thần Đao phá hỏng hết tất cả, con thuyền này tan thành từng mảnh, vậy thì, anh cũng sẽ rơi xuống đáy biển, trở thành mục tiêu của đàn cá mập.

Mọi thứ trên thuyền, đều được dán bằng giấy, nhưng đàn cá mập đang đuổi theo con thuyền này, lại là thật, thật đến không thể thật hơn.

Một khi thuyền vỡ, Lý Sinh phải một mình đối mặt với nhiều cá mập như vậy.

Chưa kể, trên biển cả mênh mông, nếu không có thuyền, thì làm sao trở về đất liền được?

Tuy nhiên, cứ để con thuyền ma này đi tiếp, nó lại sẽ đưa anh đến đâu?

Trong lúc Lý Sinh tiến thoái lưỡng nan, bên tai đột nhiên lại vang lên tiếng hét của Dương Tuyết Lệ.

Họ đã lái thuyền đánh cá đến.

Lý Sinh lập tức vui mừng khôn xiết.

Anh vội vàng chạy về sàn thuyền, vẫy tay về phía đối phương.

Không ngờ, vừa vẫy tay, liền thấy Bàn Tử, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ, cả bốn người đều giơ súng, nhắm vào anh.

Lần này ra khơi, dưới danh nghĩa đội khảo cổ quốc gia, súng săn trong tay họ, cũng đều là được trang bị hợp pháp, để phòng khi gặp nguy hiểm.

Chỉ là Lý Sinh nằm mơ cũng không ngờ, họ sẽ chĩa súng vào mình.

Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, Lý Sinh lập tức phản ứng lại.

Mọi thứ trên con thuyền ma, đều toát ra một luồng tà khí.

Vậy thì, e rằng nhìn từ con thuyền đối diện, hình ảnh mà họ thấy, hoàn toàn khác.

Họ căn bản không biết mình đang chĩa súng vào Lý Sinh, ngược lại tưởng rằng đang nhắm vào yêu ma quỷ quái.

Nghĩ vậy, Lý Sinh cắn răng liều một phen.

Lúc này, phải liều một phen.

Tuy không biết tại sao thuyền của họ lại đuổi theo lần nữa, nhưng tiếp theo chưa chắc sẽ may mắn như vậy, gặp lại được.

Nếu bây giờ không thể lập tức rời khỏi con thuyền ma, e rằng sẽ phải bị con thuyền ma này chở đi, lênh đênh trên biển, cho đến khi chết đói.

Muốn rời khỏi đây, cách tốt nhất, chính là hủy diệt nó.

Nếu không, thứ này, sẽ cứ mãi đuổi theo họ, không có hồi kết.

Nghĩ vậy, Lý Sinh quay người lao vào trong khoang thuyền, Hắc Thần Đao quét ra một vòng, dọc theo bốn bức vách khoang thuyền, vẽ một vòng tròn.

Sau đó, anh dùng Hắc Thần Đao che trên đỉnh đầu.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên thuyền một mớ hỗn độn, mùi hôi thối nồng nặc, cả con thuyền toàn bộ đều sụp đổ tứ phía, lộ ra bản chất được dán bằng giấy.

Lý Sinh vừa di chuyển thân hình, vừa nhanh chóng chém loạn xạ

trên con thuyền ma.

Con thuyền ma có hình thể cực kỳ khổng lồ, nhanh chóng tan thành từng mảnh.

Thân thuyền bằng giấy, rơi vãi tứ phương, không còn lực nổi nữa.

Thân thể Lý Sinh, cũng theo đó rơi xuống nước biển, lập tức có cá mập lao tới.

Giây tiếp theo, thân hình Lý Sinh từ dưới nước nhảy lên, một chân đạp lên lưng cá mập, liên tiếp mấy cú bay nhảy, sử dụng một loại khinh công vô cùng cao minh, đạp lên lưng từng con cá mập, một mạch chạy đến bên cạnh con thuyền đánh cá.

Chương 224

Đại Kim Nha đang định di chuyển họng súng, lại bị Dương Tuyết Lệ một tay ấn xuống.

"Đó là Lý ca." Lời vừa dứt, bóng dáng Lý Sinh, từ trên lưng cá mập nhảy lên, vững vàng đứng trên thuyền đánh cá.

"Lý ca!" Dương Tuyết Lệ hét lên một tiếng, lao vào lòng Lý Sinh, ôm chặt lấy anh.

Lý Sinh cũng đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Dương Tuyết Lệ.

Khi quay đầu nhìn lại con thuyền ma, con thuyền đó đã sớm tan thành mây khói, ngay cả thân thuyền bằng giấy, sau khi rơi xuống nước, cũng nhanh chóng bị sóng biển xé nát, tan tác không còn tung tích.

Lý Sinh vẫn còn sợ hãi, vội vàng hỏi: "Về bằng cách nào?" Vừa rồi tốc độ của thuyền ma rất nhanh, theo lý thì thuyền cá chắc chắn không thể đuổi kịp.

"Về à?

Tôi đang chuẩn bị quay đầu tìm thì con thuyền ma đó lại xuất hiện ở phía trước." "Lúc nãy tôi thấy trên thuyền có một huyết nhân cực kỳ đáng sợ, toàn thân đầy máu, cầm đại đao, hình như đang chém giết trên thuyền ma." "Nhưng không biết vì sao, huyết nhân đó đột nhiên quay người chém vào trong khoang thuyền, rồi con thuyền vỡ tan.

Anh đã giết huyết nhân đó rồi à?" Quả nhiên, những gì nhìn thấy trên thuyền hoàn toàn khác với tình hình thực tế.

Lý Sinh lắc đầu.

"Nếu tôi không đoán sai thì huyết nhân đáng sợ mà mọi người

thấy, chắc là tôi.” Mọi người lập tức chết lặng.

Vừa rồi họ còn chĩa súng vào “huyết nhân”, may mà chưa nổ súng.

Không, dù có nổ súng chắc cũng không thành vấn đề lớn, với thân thủ của Lý Sinh, anh hoàn toàn có thể né được.

Lão thuyền trưởng sớm đã sợ đến mềm nhũn cả người, lúc này mới dần hoàn hồn.

“Vùng Nam Dương này vốn có truyền thống làm thuyền giấy, những chiếc thuyền giấy làm ra đều rất lớn, chỉ có điều, loại thuyền này thả ra biển chưa được bao lâu sẽ tan rã.

Con thuyền vừa rồi đúng là tà ma thật.” Đại Kim Nha cũng chưa hết kinh hãi.

“Lý ca, xem ra chúng ta bị thứ gì đó nhắm vào rồi, nên mới gặp thuyền ma phải không?” Lý Sinh cười sảng khoái.

“Kệ nó là thứ gì, chẳng phải đã bị tôi chém vài đao tan tành rồi sao.

Tôi thấy dù có âm hồn thì cũng chẳng lợi hại gì mấy, mọi người không cần phải sợ.” Anh biết bây giờ trong lòng mọi người đều đang hơi hoảng sợ, nên cố ý nói mấy lời này để cổ vũ, ổn định lòng quân.

“Đúng vậy, có Lý ca ở đây, bất kể là yêu ma quỷ quái, âm hồn lệ quỷ gì cũng phải lùi xa ba thước.” Bàn Tử tỏ ra lạc quan.

Bây giờ xem ra, cái gọi là thuyền ma chỉ trông đáng sợ vậy thôi, chứ thực ra chẳng lợi hại gì.

Nếu không thì tại sao lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy chứ?

“Phải, phải!

Cũng may nhờ Lý gia thần thông quảng đại, thân thủ phi phàm, ngay cả thuyền ma cũng bị chém thành mảnh vụn.

Vừa rồi thấy Lý gia đạp trên lưng cá mập lên thuyền, tôi còn không tin vào mắt mình nữa.” Tiểu Mạc trong đội khảo cổ cũng nói xen vào.

Ánh mắt anh ta nhìn Lý Sinh tràn ngập sự sùng bái.

“Tôi lần này đại nạn không chết, ắt có đại phúc.

Nếu không nhờ Lý gia phá thuyền ma, e rằng con thuyền đó sẽ bám riết lấy chúng tôi, lỡ bị nó đâm phải thì chỉ có nước xuống biển gặp Hải Long Vương thôi.” Tiểu Lôi, người vốn ít nói, lúc này cũng hiếm khi lên tiếng.

Anh ta vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, rõ ràng vừa rồi cũng bị dọa cho hết hồn.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức chửi: “Hải Long Vương cái con khỉ, Bàn gia ta nghe cũng nhiều rồi, nhưng có ai thấy rồng thật bao giờ đâu?

Hơn nữa, dù trong biển có rồng thật cũng không dọa được chúng ta, cùng lắm thì xuống biển đánh với nó một trận, bắt nó về làm thú cưỡi.” Lời vừa dứt, sắc mặt Dương Tuyết Lệ đột nhiên thay đổi.

“Nghe kìa, trên trời hình như có tiếng động?” Mọi người nghe vậy vội lắng tai nghe.

Quả nhiên, phía trên đỉnh đầu truyền đến từng tràng âm thanh như vô số vật kim loại va chạm vào nhau.

Theo tiếng động ngày càng lớn, một bóng đen khổng lồ dần lộ ra đường nét từ trong sương mù trên biển.

Lúc này trời đã sáng, sương mù trên biển cũng đã tan đi nhiều, tầm nhìn tăng lên đáng kể, nhưng những nơi xa hơn một chút vẫn chìm trong màn sương trắng xóa.

Nghe tiếng kim loại va chạm trên không, mọi người đều nhìn quanh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, vô số thứ từ trên trời rơi xuống.

Từng con cá sống, lớn có nhỏ có.

Những con cá này rơi xuống boong thuyền, giãy đành đạch, cố gắng nhảy trở lại xuống nước.

Vô số cá biển lớn nhỏ rơi xuống, mặt biển như thể đang có một trận mưa rào.

Bàn Tử vô cùng khó hiểu.

"Tôi chỉ nghe nói trời mưa, trời mưa đá, hôm nay đúng là lạ, trời lại mưa cá.

Lẽ nào ông trời muốn tặng tôi một bữa thịnh soạn à?" Trong lúc nói, xung quanh lại vang lên những tiếng gầm rú, từng tràng âm thanh rền rĩ như gió thổi qua ống trúc, cũng không biết là thứ gì đang phát ra những âm thanh đó.

Nhưng, cùng với âm thanh ngày càng lớn, sương mù trên biển cũng bắt đầu tan đi rất nhanh.

Trên mặt biển phía trước không xa xuất hiện một bức tường nước khổng lồ, che trời lấp đất, cuồn cuộn ập tới.

Chương 225

Ánh sáng vừa ló dạng ở phía đông cũng bị bức tường nước che khuất, bầu trời trở nên u ám.

Con thuyền cá dài hơn 60 mét, trước bức tường nước khổng lồ này, chẳng khác nào một chiếc lá khô trong gió, chao đảo bấp bênh.

Cảnh tượng kinh người như vậy khiến mọi người đều kinh hãi đến sững sờ, run lẩy bẩy.

Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hải Long Vương, lúc nãy tôi chỉ nói bừa thôi, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với kẻ tiểu nhân này." Hiển nhiên Hải Long Vương không nghe thấy lời cầu nguyện của Bàn Tử.

Bức tường nước ngày càng gần, uy thế bức người, độ cao của cột nước vô cùng kinh người, phảng phất như nối liền cả bầu trời.

"Sóng thần à?" Sắc mặt Đại Kim Nha trở nên trắng bệch.

Lý Sinh đồng tử hơi co lại, sóng thần cũng không thể có bức tường nước cao như vậy được?

Đột nhiên anh hiểu ra.

"Là vòi rồng hút nước!

Long Vương gia lấy nước!

Mọi người mau mặc áo phao vào, trốn vào trong khoang thuyền!" Lão thuyền trưởng nghe Lý Sinh nói mới bừng tỉnh, vội ra lệnh cho thuyền cá tăng tốc tối đa để tránh xoáy nước do vòi rồng tạo ra.

Hiện tượng vòi rồng hút nước là do khí dưới đáy biển phun trào lên, va chạm với áp suất không khí thấp trên cao, tạo ra một hiện

tượng thời tiết bất thường.

Nhìn qua giống như một cột nước khổng lồ do rồng thần trồi lên khỏi mặt nước tạo ra.

Nguyên nhân cụ thể, giới khoa học cho đến nay vẫn chưa có kết luận cuối cùng.

Nhưng vòi rồng là một hiện tượng thiên nhiên cực kỳ đáng sợ.

Nước từ đáy biển cuộn lên, giống như núi lửa phun trào, xông ra khỏi mặt biển.

Nhiều tàu thuyền, cây cối cổ xưa chìm trong lớp bùn dưới biển sâu, cùng với các loài cá trong biển, hễ bị cuốn vào đều sẽ bị cuộn lên không trung rồi rơi lả tả xuống.

Những con cá biển từ trên trời rơi xuống lúc nãy chắc là do như vậy.

Cả nhóm vội vàng trốn vào khoang thuyền, ai nấy đều nắm chặt áo phao.

Khi nhìn lại xung quanh, họ thấy bốn bề đều là sóng dữ ngập trời, nước biển như muốn nuốt chửng tất cả.

Giữa trời và biển, không chỉ có một bức tường nước khổng lồ đó, mà có đến hàng chục "vòi rồng" xuất hiện cùng một lúc.

Nước biển vô tận bị hút ngược lên trời.

Phía trước, phía sau, bên trái, bên phải của thuyền cá, bao gồm cả bầu trời trên đỉnh đầu, đều bị nước biển xanh như pha lê bao bọc, cứ như thể đang ở dưới đáy biển vậy.

Thân thuyền hoàn toàn bị nước biển hút chặt, kẹt giữa vực sâu được tạo nên bởi những bức tường nước xung quanh, đang khổ sở giãy giụa.

Mặc dù trông vẫn ổn định, nhưng ai cũng biết, lúc này chẳng khác nào đang ngồi trên miệng núi lửa, và giây tiếp theo, ngọn núi lửa ấy sẽ phun trào.

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt ai nấy đều không khá hơn được, tái mét như tro tàn.

Bàn Tử không ngừng cầu nguyện: "Hải Long Vương, tôi sai rồi, tôi không nên nói bậy, ngài đại nhân đại lượng, mau thu hồi thần thông đi." Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ từ từ xuất hiện phía trên bức tường nước.

Đó là một con tàu cực kỳ lớn, bị vòi rồng cuốn lên không trung, từ từ nhô ra khỏi tường nước, giống như một con tàu đang đi trên bầu trời.

Con tàu khổng lồ đã đến rìa thác nước thẳng đứng, mắt thấy sắp rơi xuống thuyền cá, với thế thái sơn áp đỉnh, nó lao xuống.

Trong khoảnh khắc đó, tim của tất cả mọi người như treo lên cổ họng.

Cảnh tượng trên biển lúc này vô cùng kinh hoàng và thê thảm.

Trên và dưới thuyền, phảng phất như có hai đại dương cùng lúc xuất hiện.

Một đại dương treo ngược trên bầu trời, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Một đại dương khác là mặt biển nơi thuyền cá không thể thoát ra.

Nhìn con tàu khổng lồ sắp rơi xuống, Lý Sinh biết rõ lúc này phải di chuyển thuyền đi chỗ khác.

Nếu không, một khi bị tàu lớn đè trúng, dù không đè ngay trên đỉnh đầu, chỉ cần va vào bất cứ đâu trên thân thuyền, con thuyền cá này

cũng sẽ vỡ tan tành.

Khi đó, mọi người sẽ bị cuốn vào vòi rồng kinh hoàng, kết cục là mười phần chết không một phần sống.

Lúc này thuyền chòng chành dữ dội, lão thuyền trưởng vừa sợ vừa hãi, cũng không chịu nổi sự lắc lư như vậy, không còn sức để điều khiển thuyền nữa.

Lý Sinh đành nhảy đến bên bánh lái, cố gắng hết sức để lái thuyền sang nơi khác.

Nhưng đã quá muộn.

Con tàu khổng lồ với thế thái sơn áp đỉnh, nghiêng trời lệch đất, ập xuống ngay trên đỉnh thuyền.

Thân tàu to lớn hoàn toàn che khuất ánh sáng, trong nháy mắt, khoang thuyền chìm trong bóng tối.

Đến lúc này, làm gì cũng vô ích.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, nhưng không thể làm gì khác, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Tuy nhiên, cơn bão thực sự quá lớn.

Chương 226

Khi con tàu khổng lồ rơi xuống, nó thực chất đang không ngừng di chuyển về phía trước.

Thuyền cá bị cuốn vào mắt bão bên dưới, ngược lại còn yên tĩnh hơn nhiều.

Dù bị bức tường nước đẩy đi ngang, nhưng tốc độ lại chậm hơn không ít.

Một nhanh một chậm, đã tạo ra một khoảng lệch vị trí.

Con tàu khổng lồ từ phía trên thuyền cá bay qua một cách nguy hiểm, nhưng không rơi trúng đầu thuyền mà rơi xuống một nơi xa hơn.

"Ầm!" Con tàu đen kịt, như một quả bom hạng nặng rơi từ trên cao xuống, rơi xuống một nơi không xa, nước bắn tung tóe, tạo ra một làn sóng cực mạnh.

Thân thuyền bị sóng dữ va đập, chao đảo nghiêng ngả như chiếc lá trong gió.

Trong chốc lát, vô số hiểm nguy ập đến.

Vô số thứ bị cuốn lên từ đáy biển, bị cuốn lên không trung.

Bức tường nước dày đặc che khuất cả bầu trời, xung quanh tối đen như mực.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, đột nhiên một trận bão ập đến, gió và sóng cuộn trào, như thể sông ngân hà đổ xuống, vô số nước đập vào thuyền cá, sức mạnh của nó không thể tưởng tượng nổi.

Chiếc thuyền cá trong cơn bão tố ngập trời, lúc lên lúc xuống, bị

từng con sóng khổng lồ nhấc bổng lên rồi lại ném xuống.

Lúc thì bị cuốn lên cao vạn trượng, lúc lại rơi xuống vực sâu không đáy.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, nhưng cơ thể anh vẫn đứng vững trên khoang thuyền, không hề nhúc nhích.

Dù sóng gió kinh người đến đâu, anh vẫn luôn có thể mượn lực một cách hoàn hảo, giống như một thủy thủ lướt sóng, xuyên qua cuồng phong bão táp.

Ngoài Lý Sinh, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha, mấy người cũng không tệ.

Lúc này, những kỹ năng chiến đấu học được từ chiến thần bắt đầu thể hiện ra.

Bất kể con thuyền bị nhấc lên ném xuống thế nào, họ về cơ bản vẫn giữ được thăng bằng cơ thể, chỉ cần dùng tay bám vào những thứ bên cạnh khoang thuyền là được.

Nhưng với tình hình hiện tại, sắc mặt của mọi người đều khó coi đến cực điểm.

Ai cũng biết, trước sức mạnh vĩ đại của đất trời, sức mạnh của cá nhân nhỏ bé đến nhường nào.

Một khi con thuyền bị sóng lớn đánh gãy, bị cuốn vào biển cả, thì tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Ngoài mấy người họ ra, những người còn lại tình hình còn tệ hơn nhiều.

Mặc dù họ đều nắm chặt mọi thứ có thể giữ vững cơ thể trên thuyền, nhưng không tránh khỏi việc bị quăng sang bên này, rồi lại bị quăng sang bên kia.

Giống như những quả bóng da bị đá bay tứ tung.

Họ cũng cố nén một hơi, dùng tay bám chặt, dù bị quăng đi quăng lại, nhưng chỉ như con lật đật lắc lư.

Ai mà không bám chắc, bị hất văng ra, dù không cần ra khỏi khoang, chỉ cần va đập trong khoang thôi cũng đã lành ít dữ nhiều.

Tay Lý Sinh vẫn nắm chặt bánh lái.

Lúc này, ngoài anh ra, không ai có khả năng cầm lái.

Nhưng việc cầm lái, thực ra trong cơn thịnh nộ kinh hoàng của đất trời này, tác dụng vô cùng nhỏ bé.

Chỉ là Lý Sinh không muốn từ bỏ, dù chỉ có thể nâng cao một chút cơ hội sống sót mong manh.

Con thuyền cá dài hơn 60 mét, lật nhào trên biển, như thể cưỡi mây đạp gió, lại như chơi xích đu, nhưng còn hung mãnh hơn nhiều, và cũng không có quy luật nào cả.

Bàn Tử không ngừng cầu nguyện: "Hải Long Vương, tôi sai rồi, ngài mau thu hồi thần thông đi." "Bà cô tổ hiển linh, đệ tử xin khấu đầu trước, mau cứu mạng a..." Không ai biết con thuyền này rốt cuộc có thể chống đỡ được đến bao giờ.

Có lẽ khoảnh khắc tiếp theo, thuyền cá sẽ gãy làm đôi, tan thành từng mảnh, nhưng mọi người đều không có cách nào, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Dần dần, khoảng cách tới trung tâm vòi rồng dường như xa hơn.

Chỉ là sóng gió vẫn còn lớn, thuyền cá trôi nổi chao đảo trong sóng cả, liên tục bị đẩy lên đỉnh sóng rồi lại rơi xuống đáy vực.

Lúc này, thân thủ của Lý Sinh đã phát huy tác dụng.

Nếu là bất kỳ người nào khác, cũng không thể nào lái thuyền trong

con sóng kinh thiên động địa như vậy.

Nếu không, sóng gió ập đến, cơ thể nghiêng ngả, ngược lại sẽ dễ dàng đưa thuyền vào nơi nguy hiểm hơn.

Nhưng Lý Sinh rõ ràng không có nỗi lo đó.

Dù sóng gió trên đầu có lớn đến đâu, thuyền chao đảo đến mức gần như lật úp, cơ thể Lý Sinh vẫn luôn chuyển động theo thuyền, hóa giải hoàn toàn mọi lực tác động.

Trông anh như một người sắt bị đóng đinh vào ván thuyền, chỉ cần ván thuyền không gãy, anh tuyệt đối sẽ không vì thuyền chòng chành mà mất kiểm soát thân hình.

Dưới sự điều khiển toàn lực của Lý Sinh, mỗi lần đến thời khắc nguy cấp, anh đều có thể hóa nguy thành an.

Con thuyền cá này cũng quả thực chắc chắn, chịu được thử thách của cơn bão.

Không biết có phải bà cô tổ thật sự hiển linh không, mà trong cơn bão lớn như vậy, thân thuyền vẫn luôn bình an vô sự.

Cuối cùng, một tia nắng từ kẽ hở giữa những đám mây đen chiếu xuống.

Chương 227

Sóng gió dần lặng, mặt biển hung dữ dần trở lại yên tĩnh.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều vô cùng kích động.

Lão thuyền trưởng còn quỳ xuống thuyền, lạy tới lạy lui, rồi từ dưới thuyền lấy ra lư hương và giấy vàng, dâng lên cúng bái Mụ Tổ.

Lý Sinh thở ra một hơi dài, đi ra khỏi khoang thuyền.

Lúc này anh mới phát hiện ra vùng biển này trở nên vô cùng khác thường.

Dù sóng gió đã lặng, nhưng màu sắc của biển cả đã hoàn toàn thay đổi.

Nước biển vốn xanh biếc, giờ đã biến thành màu đen như mực, một mảng đen kịt.

Đồng thời, tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

Đại Kim Nha thấy vậy, lập tức cảm thấy kỳ lạ, vội hỏi lão thuyền trưởng rốt cuộc là chuyện gì.

Lão thuyền trưởng chỉ lắc đầu, tỏ ý mình cũng lần đầu gặp phải tình huống này.

"Có khả năng vòi rồng vừa rồi đã cuộn hết những thứ mục rữa dưới đáy biển lên, nên nước biển mới biến thành màu đen." Dương Tuyết Lệ đưa ra phán đoán của mình.

Lúc này, Đại Kim Nha chỉ về phía mặt biển xa xa.

"Nhìn kìa, ở đó hình như có thứ gì đó?" Bàn Tử nghe vậy liền lấy ống nhòm ra xem.

“Mẹ nó, thứ đó trông giống một cỗ quan tài, đang di chuyển trên biển.” Lý Sinh nghe vậy kinh ngạc, trên mặt biển sao lại có quan tài?

Họ lái thuyền về phía đó, đến gần mới nhìn rõ.

Trên mặt biển có một con rùa biển khổng lồ, đang cõng một cỗ quan tài, chậm rãi bơi về phía trước.

Cỗ quan tài đá đó có kích thước rất lớn, đủ để chứa vài người.

Trên quan tài đá dùng mấy sợi xích sắt to bản buộc chặt, nối liền với con rùa biển bên dưới.

Lúc này, con rùa biển đang thò đầu ra, ung dung bơi về phía trước.

Rùa biển cõng quan tài.

Lý Sinh nhìn rất rõ, chỉ thấy trên quan tài đá đó có khắc rất nhiều ký hiệu kỳ quái.

Xem ra, đó hẳn là một quẻ Dịch kinh.

Lý Sinh nắm vững Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đối với quẻ Dịch kinh cũng biết rất nhiều.

Vừa nhìn thấy quẻ tượng đó, sắc mặt anh lập tức đại biến.

Lão thuyền trưởng thấy cỗ quan tài đá đó cũng giật mình.

“Chẳng lẽ Long Vương gia phái thần quy đến đón ta rồi sao?” Bàn Tử cười ha hả.

“Lời này nói không được may mắn đâu, đừng nói bậy nữa.” Lão thuyền trưởng lúc này mới bừng tỉnh, liền tự tát mình hai cái thật mạnh, im bặt không nói nữa.

Lúc này, Hoắc Lâm từ khoang thuyền dưới boong chui lên.

Hai ngày nay cô vẫn luôn ở cùng Hoắc Tú Tú và Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngủ ở khoang thuyền dưới, khi bên ngoài gặp phải thuyền ma

cũng không hề ra mặt, thậm chí hoàn toàn không biết gì.

Vừa rồi gặp vòi rồng hút nước, thân thuyền bay lên lượn xuống, ở dưới đúng là khổ sở, cô cũng chỉ có thể ôm chặt Hoắc Tú Tú ở bên trong, cầu nguyện cho thuyền không bị chìm.

May mà cơn bão cuối cùng cũng đã lặng, Hoắc Lâm cũng dắt Hoắc Tú Tú chui ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đi theo sau.

Cô vốn định hỏi xem vừa rồi rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, tại sao thuyền lại rung lắc dữ dội như vậy.

Nhưng vừa ra ngoài, vừa hay lại nhìn thấy rùa biển cõng quan tài, miệng lập tức há hốc.

"Giới đạo mộ sớm đã có lời đồn, Nam Hải có một con thần quy, cõng một cỗ quan tài, đi lang thang khắp nơi trong biển.

Tôi vẫn luôn không tin đó là thật, không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến." Lúc này, thuyền của họ đã rất gần con rùa biển.

Con rùa biển đó thấy có thuyền lại gần cũng không hề sợ hãi, vẫn vô cùng ung dung, chậm rãi bơi đi.

Lý Sinh bèn hỏi Hoắc Lâm: "Trong lời đồn đó, có nói trong quan tài đá rốt cuộc là thứ gì không?" Hoắc Lâm phì cười, đôi mắt to sáng ngời lém lỉnh chớp hai cái.

"Câu hỏi của anh có chút kỳ quặc rồi, đã là quan tài, bên trong đương nhiên là đặt thi thể rồi." Lý Sinh nhìn cô thật sâu, biết người phụ nữ này sẽ không nói thêm gì nữa, liền chuyển ánh mắt sang quan tài đá.

Quẻ tượng trên quan tài đá là quẻ đại hung.

Người hỏi thì suy, người thấy thì hung.

Nói cách khác, bất kể là ai, hễ thấy quẻ tượng này, liền có nguy

hiểm đến tính mạng.

Tại sao trên quan tài lại khắc quẻ tượng như vậy?

Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia sáng, anh quyết định mở quan tài đá ra xem.

Có thể trên biển cả mênh mông gặp được một con rùa biển cõng quan tài, vốn là chuyện xác suất cực thấp, đã đụng phải rồi, Lý Sinh muốn tìm hiểu cho ra nhẽ.

Trong lòng anh mơ hồ có một dự cảm, nếu không thể giải được quẻ tượng này, cũng như bí ẩn trong quan tài, e rằng trên vùng biển này sẽ gặp phải phiền toái cực lớn.

Chương 228

Lý Sinh phi thân một cái, nhảy lên lưng con rùa biển khổng lồ, Hắc Thần Đao lóe lên, chém đứt toàn bộ những sợi xích sắt đang buộc chặt quan tài đá và thân rùa biển.

Sau đó, anh lại lấy ra dây Vạn Ti, dùng tay nâng quan tài đá lên, dùng dây Vạn Ti buộc chặt, rồi mới trở về thuyền cá, sau đó dùng cần cẩu trên thuyền, cẩu quan tài đá lên.

Không còn quan tài đá, con rùa già không biết đã sống bao nhiêu nghìn bao nhiêu vạn năm, lập tức mất đi gánh nặng.

Con rùa biển trong nước quay đầu nhìn Lý Sinh một cái, dường như có chút ý cảm kích.

Sau đó nó từ từ lặn sâu xuống đáy biển, biến mất không thấy.

Xem ra, con rùa biển này có linh tính, sớm đã muốn gỡ quan tài đá xuống.

Nhưng quan tài đá bị xích sắt buộc chặt vào thân rùa, rùa biển căn bản không có cách nào gỡ xuống.

Lúc này được Lý Sinh gỡ quan tài đá đi, cuối cùng đã giúp nó được giải thoát.

Đại Kim Nha cẩn thận xem xét hoa văn trên quan tài đá, lên tiếng nói: "Đây hẳn là quách thời nhà Chu." Tây Chu?

Vậy chẳng phải đã hơn hai nghìn năm rồi sao?

Nhưng nhìn bên ngoài quan tài, có khắc vòng tị, lồng vào đó là những sợi xích đồng mảnh như cánh tay người, trải qua bao nhiêu năm tháng, vẫn sáng bóng thấu xương, cứng rắn chắc chắn.

Bàn Tử tự đề cử mình, chủ động đảm nhận trọng trách mở quan tài.

Sau khi mở lớp quách đá bên ngoài, liền lộ ra quan tài bên trong.

Cỗ quan tài này cũng bằng đá, một loại đá được gọi là "địa cảnh".

Loại đá này cực kỳ quý giá, màu đen bóng, vân như sóng nước.

Vân của nó do nước biển xói mòn ngàn năm mà thành, vân càng nhiều thì niên đại càng lâu, giá trị cũng càng cao.

Vân nước địa cảnh có câu nói "một vân một kiếp mệnh".

Tương truyền vân nước càng nhiều, sau khi chuyển sinh mệnh sẽ càng tốt.

Quan tài đá được đặt trên lưng rùa biển, ngày đêm chịu sóng biển xói mòn, không biết có phải cũng vì nguyên nhân này không?

Bàn Tử cẩn thận từng chút, tốn hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng, tất cả các chốt trên quan tài đá đều bị dọn sạch.

Sau đó anh ta nín thở, nhấc nắp quan tài lên.

Nắp quan tài vừa mở, liền thấy một luồng khí trắng từ trong quan tài xông ra.

Khí trắng vừa xuất hiện, trong quan tài đột nhiên "phụt" một tiếng, có một người ngồi bật dậy.

Thi biến ư?

Mọi người đều giật mình.

Lão thuyền trưởng càng "bịch" một tiếng, ngã lăn ra thuyền, ánh mắt kinh hãi vô cùng.

Những lúc thế này, thường là thời điểm tốt nhất để quan sát khả năng ứng biến của một người.

Lý Sinh liếc mắt một cái, thu hết biểu hiện của mọi người vào đáy mắt.

Hoắc Lâm mặt mày vẫn thản nhiên, không có chút thay đổi.

Hoắc Tú Tú cũng không hề sợ hãi, chớp chớp đôi mắt long lanh, nhìn chằm chằm người ngồi dậy.

Tiểu Mạc, người trong đội khảo cổ vốn rất nhiều lời, lúc này lại căng thẳng bất an.

Tiểu Trương cũng vậy, chỉ có Tiểu Lôi mặt mày vẫn bình thản, khiến Lý Sinh vô cùng ngạc nhiên.

Người ngồi dậy dường như là một người phụ nữ, tóc rất dài, bị gió biển thổi tung bay lộn xộn, lay động theo gió.

Luồng khí trắng trong quan tài cực kỳ hôi thối.

Bàn Tử lập tức la lớn: "Trời đất ơi, mỹ nữ mà sao lại hôi thế này?

Chẳng lẽ lúc sống bị táo bón, để phân nén chết à?" Lời của hắn vừa dứt.

Chỉ thấy người phụ nữ ngồi trong quan tài toàn thân da dẻ xanh mét, trên người và mặt đều có vảy thịt, mặt xanh răng nanh, hình thù như ác quỷ.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi, tay đang đặt trên chuôi Hắc Thần Đao đột nhiên tăng thêm một phần lực, sẵn sàng tung ra một đòn bất cứ lúc nào.

Anh vốn tưởng bên trong chôn cất vương phi hay người nào đó, không ngờ, hình như không phải người?

Lúc này là ban ngày, mặt trời đang trên đỉnh đầu.

Theo lý, lúc này sẽ không xảy ra thi biến.

Nếu có tống tử, cương thi, lệ quỷ có thể nghênh ngang xuất hiện dưới ánh mặt trời, thì cũng quá lợi hại rồi.

Ngay khi Lý Sinh tưởng rằng sẽ có một trận ác chiến.

Đột nhiên, một cơn gió biển thổi qua.

Da của nữ thi bắt đầu nhanh chóng xẹp xuống, co lại.

Chương 229

Màu sắc của thi thể từ xanh chuyển sang đen, trong nháy mắt đã hóa thành một đống tro bụi.

Tro đen bị gió biển thổi bay, chỉ còn lại vài mảnh xương vụn, rơi vào trong quan tài.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều kinh ngạc đến sững sờ.

Bàn Tử không nhịn được chửi một tiếng: "Mẹ nó, tôi còn tưởng có một trận khổ chiến chứ, không ngờ con tống tử mấy nghìn năm tuổi lại yếu ớt như vậy, trong nháy mắt chỉ còn lại vụn xương." Hoắc Lâm đưa tay chỉ lên mặt trời trên cao.

"Có mặt trời trên không, lúc này, nếu âm quỷ lệ hồn, cương thi tống tử bị phơi bày dưới ánh nắng trực tiếp, sẽ tan biến vào hư không." Một con tống tử mấy nghìn năm tuổi, cứ như vậy bị ánh nắng tiêu diệt không một tiếng động.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đi lên xem, chỉ thấy bên trong quan tài lại là một vũng nước trong.

Nước sâu hơn ba tấc, trong vắt thấy đáy, nếu không phải xuất hiện trong quan tài, mà phát hiện ở nơi núi non hoang dã, phần lớn sẽ nhầm lẫn loại nước này, tưởng là suối trong.

Lúc này Dương Tuyết Lệ đột nhiên nhẹ nhàng kêu "ô kìa" một tiếng, đưa tay chỉ vào quan tài.

"Nhìn kìa, trong đó có vật gì đó!" Mọi người đều nhìn sang.

Chỉ thấy trong vũng nước trong vắt thấy đáy của quan tài, rõ ràng có rất nhiều viên châu tròn trịa.

Những viên châu ẩn hiện tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chỉ là lúc này mặt trời đã lên cao, dưới ánh nắng, thứ ánh sáng này đều bị che lấp.

Bên cạnh những viên châu, có không ít những con cá nhỏ bằng ngón tay, đang bơi lội xung quanh.

Đại Kim Nha lẩm bẩm: "Đúng là kỳ lạ, quan tài đóng kín mít, bên trong căn bản không có dưỡng khí, sao những con cá này lại sống được nhỉ?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lại hơi thay đổi.

Lúc này, Hoắc Lâm bên cạnh lên tiếng: "Sinh khí trong quan tài quá thịnh, tinh khí ngưng kết, trong dịch thi thể liền sinh ra những vật biến dị, là tự sinh ra trong quan tài, tự nhiên không liên quan đến việc đóng kín hay không." Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, lắng nghe Hoắc Lâm nói tiếp.

Nhà họ Hoắc dù sao cũng là thế gia đạo mộ, truyền thừa ngàn năm.

Hoắc Lâm tuy còn trẻ, nhưng trong nhà điển tịch nhiều vô số, lại thêm sự dạy dỗ của bậc trưởng bối, những chuyện cô biết thực sự không ít.

Đặc biệt là những kiến thức liên quan đến đạo mộ, mở quan tài, có thể gọi là chuyên gia trong lĩnh vực này.

Những người này không thể nào sánh bằng.

"Cỗ quan tài đá này là một bảo vật cực kỳ hiếm có, còn được gọi là sinh thủy quan." "Tương truyền người được chôn trong sinh thủy quan sẽ không bao giờ thực sự chết đi, mà chỉ luôn ở trong một trạng thái giống như mơ." "Sinh thủy quan hoàn toàn kín mít, sinh khí bên trong không thể thoát ra ngoài, ngày qua tháng lại, sinh khí trong quan tài ngày càng thịnh, nhưng người được chôn lại không thể tỉnh dậy, liền sẽ sinh ra những vật có sinh mệnh kỳ lạ." "Bây giờ đã mở quan

tài, những thứ tương ứng này sẽ nhanh chóng biến mất." Trong lúc nói, mọi người liền phát hiện những con cá trong quan tài bắt đầu có sự thay đổi.

Từng con cá nhỏ, lại từ từ tan ra, dần dần hòa vào làm một với nước, cuối cùng đều biến mất không thấy.

Đại Kim Nha kinh ngạc không thôi.

"Lúc tôi buôn đồ cổ ở Phan Gia Viên, nghe người ta nói có thiên địa linh vật, có thể khí hóa thành sinh mệnh, lúc đó chỉ nghĩ là bọn họ chém gió, không ngờ là thật.

Những con cá nhỏ trong quan tài chẳng phải là vật khí hóa sao?

Nếu không thì tại sao lại biến mất chứ?" Hoắc Lâm thản nhiên cười, khẽ gật đầu.

"Hiểu như vậy cũng không sai, những con cá trong sinh thủy quan đúng là vật khí hóa." Trên mặt cô đột nhiên lộ ra một vẻ phức tạp, có tán thưởng, cũng có ngưỡng mộ.

"Vận may của anh thật sự quá tốt." "Sinh thủy quan là một kỳ vật, vô cùng quý giá.

Nhưng, sinh thủy quan cũng được gọi là quan tài không thể mở, tống tử trong quan tài, không một ai không phải là tồn tại cực kỳ lợi hại, một khi mở quan tài, sẽ gây ra đại họa." "Hôm nay là mùng một tháng sáu, là ngày chí dương trong năm, lại thêm mặt trời vừa mọc, dương khí càng vượng thêm vượng, như vậy, lại vừa hay khắc chế nữ thi trong quan tài, mới khiến nó nhanh chóng tan biến." "Nếu như mở quan tài vào buổi tối, thậm chí chỉ cần đổi một ngày khác, e rằng nữ thi xuất hiện, mọi người sẽ gặp phiền toái lớn." Bàn Tử cười ha hả.

"Đừng dọa người, Bàn gia ta thấy cương thi tống tử nhiều rồi,

chẳng phải đều bị ta chém giết sao, chẳng lẽ sợ một cỗ nữ thi?" Bàn Tử lúc mới quen Hoắc Lâm, luôn quấn quýt quanh cô, hận không thể liếm cả ngón chân.

Sau này mới cuối cùng hiểu ra, Hoắc Lâm căn bản không có ý với mình.

Bàn Tử tuy có tiềm chất làm "liếm cẩu", nhưng cuối cùng trúng độc không sâu, cũng dần dần buông bỏ.

Hoắc Lâm nghe Bàn Tử nói, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không giống nhau, những cương thi tống tử mà anh thấy, làm sao so được với nữ thi được nuôi dưỡng trong sinh thủy quan mấy nghìn năm?" Đại Kim Nha dùng vợt cá, vớt mấy viên châu trong quan tài lên, cầm trong tay, nhìn đi nhìn lại, kinh ngạc thất thanh.

"Dạ minh châu!

Trời ơi, trong quan tài dùng hơn chục viên dạ minh châu để bồi táng." Nữ thi vừa rồi không có vật bồi táng, thứ duy nhất chính là những viên châu này.

Lại còn là dạ minh châu vô cùng hiếm thấy.

Hoắc Lâm đột nhiên lên tiếng.

"Những viên dạ minh châu này đối với tôi có ích lớn, tôi sẵn lòng bỏ ra giá cao để mua lại." "Không được!" Lời của cô vừa dứt, đã bị Lý Sinh thẳng thừng từ chối.

Hoắc Lâm hơi sững người.

"Là chuyện làm ăn, anh thật sự không cân nhắc sao?" Lý Sinh nhìn cô thật sâu.

"Nhà họ Hoắc đối với lăng mộ Nam Hải biết rất nhiều, nhưng tôi cảm thấy, cô nói quá ít thì phải?" Ánh mắt Hoắc Lâm lóe lên, im lặng

hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng.

"Tôi có thể nói chuyện riêng với anh." Hai người liền đi đến đuôi thuyền.

Con thuyền này dài hơn 60 mét, nơi đó đã cách xa mọi người, đuôi thuyền lại ở hướng cuối gió, cộng thêm âm thanh của chân vịt dưới nước truyền lên, nói chuyện ở đó, những người khác không thể nghe thấy.

"Người của gia tộc Watanabe đều do anh giết phải không?" Hoắc Lâm thẳng thừng lên tiếng.

Lý Sinh nghe vậy, trong ánh mắt đột nhiên bắn ra hai luồng tinh quang.

Chương 230

Hoắc Lâm khúc khích cười.

“Chuyện này cũng không phải bí mật, tiêu diệt gia tộc Watanabe, chẳng phải cũng là để lập uy sao?

Nếu mọi người đều không biết, thì lập uy cái gì?” Lý Sinh hơi nhướng mày, không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

“Thực lực của anh, mạnh hơn tôi dự đoán ban đầu rất nhiều.” Hoắc Lâm dùng tay vuốt lại mái tóc bị gió biển thổi tung.

“Gia tộc Watanabe là một trong những đại gia tộc hàng đầu ở Đông Dương, thế lực trải rộng khắp toàn cầu.” Lý Sinh cười lạnh một tiếng.

“Bây giờ gia tộc Watanabe đã tan thành mây khói.” “Không!” Hoắc Lâm lắc đầu.

“Con rết trăm chân, chết không cứng.

Tuy những thành viên cốt cán của gia tộc Watanabe đều đã chết, đúng như câu nói: cây đổ bầy khỉ tan, nhưng, lợi ích mà gia tộc Watanabe liên quan đến thực sự quá lớn.” “Tiêu diệt gia tộc Watanabe đã động đến lợi ích của quá nhiều người, bây giờ không chỉ một số đệ tử ngoại vi của gia tộc Watanabe hận anh đến tận xương tủy, mà những gia tộc có hợp tác với gia tộc Watanabe cũng một lòng muốn trừ khử anh.” Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười khinh miệt.

“Nếu họ muốn cứ để họ mang ngựa tới đây.” Hoắc Lâm nhẹ nhàng thở dài.

“Tôi đương nhiên biết thực lực của anh mạnh, nhưng chính vì vậy, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng; chỉ có ngàn ngày làm

giặc, không có ngàn ngày phòng giặc.

Hổ cũng có lúc ngủ gật.” Lý Sinh hơi nhíu mày.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo tam quốc.” Trong mắt Hoắc Lâm lóe lên một tia sáng khác thường.

“Được, vậy tôi nói thẳng.

Muốn đối phó với những người đó, cách duy nhất là thành lập một thế lực mạnh hơn cả gia tộc Watanabe.” Lý Sinh khẽ lắc đầu.

Tuy anh cũng muốn lập một phái đạo mộ, nhưng chủ yếu là để tăng cường sự đoàn kết của tiểu đội, đối với việc thành lập một thế lực lớn, anh không có hứng thú.

Điểm quan tâm của anh là đi trộm mộ, sau đó nhận được kinh nghiệm và phần thưởng, không ngừng cường hóa huyết mạch.

Còn về việc thành lập thế lực lớn, đại gia tộc gì đó, xin lỗi, thật sự không có hứng thú.

Đợi đến khi giọt máu thứ nhất tiến hóa đến cấp cao nhất, tất cả sinh linh trên thế gian đều phải cúi đầu xưng thần trước anh, cần gì phải lập thế lực?

“Nếu anh có thể thành lập một thế lực lớn, có thể cân bằng quan hệ với các bên, sẽ có người thu được lợi ích từ đó, những kẻ thù của anh, phần lớn sẽ thay đổi cách nghĩ, số còn lại sẽ bị nghiền nát.” Hoắc Lâm kiên nhẫn khuyên nhủ.

Lý Sinh nhìn cô, khẽ cười.

“Tôi rất kỳ lạ, cô khuyên tôi làm những việc này, đối với cô có lợi gì?” Hoắc Lâm thở dài.

“Không giấu gì anh, chuyện nhà họ Hoắc hợp tác với anh, trong giới đạo mộ đều đã lan truyền, thế lực còn sót lại của gia tộc

Watanabe, cũng như những thế lực bị tổn thất nghiêm trọng vì gia tộc Watanabe bị diệt, đều đã nhắm mục tiêu vào nhà họ Hoắc." "Áp lực của nhà họ Hoắc rất lớn." "Nếu anh đồng ý thành lập một thế lực mới, nhà họ Hoắc chúng tôi nguyện quy thuận dưới trướng anh.

Ngoài toàn bộ thông tin và bí mật trong lăng mộ Nam Hải, mọi thứ của nhà họ Hoắc, anh đều có thể muốn gì được nấy." "Không giấu gì anh, nhà họ Hoắc không chỉ biết thông tin về Xích Đan, mà còn biết thông tin về Tị Trần Châu, và nắm giữ bí mật về nghĩa trang của ma cà rồng phương Tây." Tị Trần Châu?

Sắc mặt Lý Sinh hơi thay đổi.

"Nhà họ Hoắc truyền thừa ngàn năm, sao lại dễ dàng đầu nhập dưới trướng tôi như vậy?

Tôi không nghe nhầm chứ?" Hoắc Lâm khúc khích cười.

"Lúc đầu anh có thể đồng ý với điều kiện của tôi, đồng ý hợp tác với nhà họ Hoắc, trong lòng chẳng phải cũng đang tính toán như vậy sao?" Trong mắt Lý Sinh, một tia kinh ngạc lóe lên, rồi lập tức biến mất.

Anh liên tục lắc đầu, thẳng thừng phủ nhận.

"Tôi không có suy nghĩ đó, tôi chỉ cảm thấy, chúng ta cùng nhau trải qua ám sát, cũng là bạn bè cùng hoạn nạn." "Hơn nữa, nhà họ Hoắc toàn là phụ nữ làm chủ, cũng không dễ dàng gì, nên mới hợp tác với nhà họ Hoắc." Trong mắt Hoắc Lâm, ánh thu ba lóe lên, như nước gợn sóng.

"Đàn ông không có ai tốt cả, một mặt hợp tác với nhà họ Hoắc, một mặt lại muốn nuốt chửng nhà họ Hoắc." Lý Sinh nhún vai.

"Cô thật sự sai rồi, tôi nhiều lắm cũng chỉ tò mò về cơm của nhà họ Hoắc, tại sao lại có thể nuôi ra nhiều mỹ nữ như vậy?

Thật sự không có ý định nuốt chửng nhà họ Hoắc.” Hoắc Lâm hừ lạnh một tiếng.

“Anh có hứng thú với phụ nữ nhà họ Hoắc chúng tôi, nhưng lại sợ dính vào phiền phức của nhà họ Hoắc phải không?” Lý Sinh cười cười, không tỏ ý kiến.

Ánh mắt Hoắc Lâm nhìn ra mặt biển xa xăm.

“Nhà họ Hoắc luôn do phụ nữ làm chủ, có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà nhà họ Hoắc chưa bao giờ cường thịnh.” “Nhưng nhà họ Hoắc truyền thừa ngàn năm, vẫn luôn đứng vững không ngã, nguyên nhân quan trọng nhất, cũng là vì phụ nữ nhà họ Hoắc làm chủ, vào thời khắc quan trọng, luôn có thể tìm được ngoại viện.” “Nói cách khác, trên thế giới này, luôn có đàn ông sẵn lòng ra tay giúp đỡ nhà họ Hoắc khi gặp nạn.” “Nhưng, nhà họ Hoắc hiện tại, lại đang gặp phải nguy cơ sinh tử, nếu không thể vượt qua, e rằng nhà họ Hoắc truyền thừa ngàn năm, sẽ từ đây tan thành mây khói.” Nói đến đây, ánh mắt Hoắc Lâm một lần nữa nhìn về phía Lý Sinh.

“Nếu anh có thể giúp nhà họ Hoắc vượt qua cơn nguy cơ này, vậy thì nhà họ Hoắc từ nay sẽ nghe theo sự sai khiến của anh, tất cả mọi thứ của nhà họ Hoắc, đều tùy anh định đoạt.” Lý Sinh nhún vai.

“Nhà họ Hoắc sẵn lòng đưa ra điều kiện cao như vậy, phiền phức gặp phải, e rằng không nhỏ đâu.” “Đương nhiên.” Hoắc Lâm thành thật gật đầu.

“Vậy nên, cô khuyên tôi thành lập thế lực, là để giúp đỡ nhà họ Hoắc?” Nụ cười của Lý Sinh có chút ý vị trêu đùa.

Hoắc Lâm liên tục lắc đầu.

“Nói như vậy không đúng rồi?

Đây là chuyện có lợi lớn cho anh.

Bây giờ anh có Mộc Trần Châu trong tay, trừ phi anh nắm giữ một thế lực lớn mà người khác không thể lay chuyển, nếu không cả đời này đừng mong có ngày yên ổn.

Lý Sinh cười lạnh.

“Bất kể những người đó là ai, đến một người, tôi giết một người, đến một đôi, tôi giết một đôi.

Tôi lại muốn xem xem là đầu của ai cứng hơn, hay là đao của tôi nhanh hơn?

Chương 231

Hoắc Lâm thở dài.

“Làm như vậy cuối cùng cũng không giải quyết được vấn đề.

Muốn ngăn chặn sự quấy rối của ruồi muỗi, chỉ có cách đóng cửa không cho chúng vào, chứ không phải một con muỗi bay vào, đập chết một con, như vậy, vĩnh viễn cũng không giết hết được.” “Thiên hạ này những kẻ thèm muốn Mộc Trần Châu nhiều không đếm xuể, bất kể anh giết bao nhiêu đều sẽ có người lớp sau nối tiếp lớp trước.” “Gia tộc Watanabe bị diệt, cũng chỉ dọa được những người đó tạm thời.

Tôi dám đảm bảo, họ đang ráo riết lên kế hoạch cho lần mưu sát tiếp theo nhắm vào anh.

Anh không sợ, nhưng những người bên cạnh anh thì sao?” Nghe câu nói này, sắc mặt Lý Sinh đại biến.

“Nhà họ Hoắc bản thân còn khó bảo toàn, tôi thu nhận nhà họ Hoắc dưới trướng, có thể giúp được tôi bao nhiêu?” Hoắc Lâm nghe vậy, lập tức nở nụ cười, rực rỡ như hoa sen.

“Dù sao đi nữa, nhà họ Hoắc cũng là đại tộc truyền thừa ngàn năm, có thực lực nhất định, ít nhất, vào thời khắc quan trọng, có thể giúp anh bảo vệ những người bên cạnh.” “Nhà họ Hoắc có thể làm cầu nối, để Cửu Môn đều đầu nhập dưới trướng anh.

Như vậy, thế lực của anh, sẽ không có ai có thể dễ dàng lay chuyển.” Lý Sinh sững người, rồi cười.

“Ồ, nhà họ Hoắc chuẩn bị bán cả Cửu Môn sao?” Hoắc Lâm mỉm cười lắc đầu.

“Nhà họ Hoắc chỉ là một trong Cửu Môn, thuộc Hạ Tam Môn, căn bản không thể khống chế Cửu Môn, lại nói gì đến chuyện bán đi?” “Chỉ là, Cửu Môn xưa nay đều mạnh ai nấy lo, một mớ cát rời, nếu có người có thể thống nhất Cửu Môn, nhà họ Hoắc chúng tôi tự nhiên mừng rỡ thấy thành.” “Cuối cùng, vẫn phải xem thực lực, nếu đổi là người khác, chuyện như vậy, ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ.” “Nhưng, anh đã có thể đơn thương độc mã, viễn chinh Đông Dương, một đêm diệt cả gia tộc Watanabe, vậy thì quả thực có vốn liếng đó, không chừng có thể thống nhất Cửu Môn, thu hết vào dưới trướng.” Lý Sinh ngẩng đầu, nhìn mặt trời đỏ ở chân trời.

“Cô vừa nói nhà họ Hoắc biết tin tức về Tị Trần Châu, rốt cuộc là chuyện gì?” Nghe ba chữ Tị Trần Châu, trong mắt Hoắc Lâm thoáng qua một tia ảm đạm.

“Tôi cũng không giấu anh, tổ tiên nhà họ Hoắc từng có được một viên thần châu, đó chính là Tị Trần Châu.” Lý Sinh lập tức ngây người, chuyện này, anh hoàn toàn không nghĩ tới.

Tị Trần Châu, một trong tam đại thần châu, lại ở trong tay nhà họ Hoắc.

Tin tức này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ khiến vô số người đỏ mắt, nhà họ Hoắc, cũng sẽ gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Chẳng lẽ, đó chính là phiền phức mà Hoắc Lâm nói sao?

“Vậy, Tị Trần Châu vẫn luôn ở trong tay nhà họ Hoắc?” Không ngờ, Hoắc Lâm lại lắc đầu.

“Cách đây mấy trăm năm, một vị lão tổ của nhà họ Hoắc đã mang Tị Trần Châu đến Thiên Sơn, từ đó về sau, không còn tin tức gì nữa, Tị Trần Châu cũng vì thế mà mất tích.” “Nhà họ Hoắc vẫn luôn giữ bí mật này, cũng muốn tìm lại Tị Trần Châu, nhưng thủy chung không thể như ý.” “Gần đây, trong giới đạo mộ có lời đồn, tam đại thần châu

đều sắp xuất thế.” “Nhưng điều nhà họ Hoắc quan tâm nhất, là Tị Trần Châu do tổ tiên truyền lại.” “Tuy nhiên, không biết là ai, đã truyền ra một tin tức, nói rằng giết hết phụ nữ nhà họ Hoắc để tế máu, Tị Trần Châu sẽ tái hiện.” Sắc mặt Lý Sinh hơi thay đổi, khóe miệng hiện lên một nụ cười như có như không.

“Tục ngữ nói: không có lửa làm sao có khói.

Lời đồn này, từ đâu mà ra?

Chẳng lẽ là thật?” Không ngờ, nghe câu hỏi của Lý Sinh, Hoắc Lâm lại thành thật gật đầu.

“Không sai, tổ tông nhà họ Hoắc quả thực đã từ quẻ tượng mà có được kết luận như vậy.

Bí mật này đã được bảo vệ nghiêm ngặt.” “Dù sao đi nữa, dù nhà họ Hoắc muốn có lại Tị Trần Châu, cũng không thể nào dùng tất cả tộc nhân để tế máu, tự nhiên cũng không thể nào nghiệm chứng thật giả.” “Nhưng, người ngoài thì không nhất định nghĩ như vậy.” Trên mặt Hoắc Lâm hiện lên một nụ cười khổ.

“Bây giờ nhà họ Hoắc đã trở thành mục tiêu của mọi người.

Không biết có bao nhiêu người muốn bắt hết phụ nữ nhà họ Hoắc, tiến hành tế máu, để đoạt lấy Tị Trần Châu.” “Sức mạnh của nhà họ Hoắc, cuối cùng cũng không đủ, không thể nào đối kháng với tất cả những kẻ đang thèm muốn.” “Anh đã có năng lực chiếm hữu Mộc Trần Châu, bây giờ lại mưu cầu Xích Đan, vậy tự nhiên cũng không quan tâm có thêm một viên Tị Trần Châu.

Những dị bảo như vậy, thiên hạ có vô số người mơ ước cũng không được, vì vậy, nhà họ Hoắc mới bái nhập dưới trướng anh.” Lý Sinh nhàn nhạt cười.

“Cô cũng quá tự tin rồi phải không?

Sao dám chắc chắn, tôi sẽ không bắt hết phụ nữ nhà họ Hoắc, giết họ để tế máu, để cầu được Tị Trần Châu?" Khóe miệng Hoắc Lâm hơi nhếch lên, trong mắt thoáng qua một tia cười.

"Trùng Cốc là nơi không thể đến trong thiên hạ, mộ Hiến Vương là lăng mộ không thể đổ trong thiên hạ, anh có thể vào sâu Trùng Cốc mộ Hiến Vương lấy lại Mộc Trần Châu, vậy thì cũng có thể đến Thiên Sơn mang Tị Trần Châu về." "Phải biết rằng, năm đó lão tổ nhà họ Hoắc, sở dĩ mang Tị Trần Châu đến mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, là để dùng Tị Trần Châu cầu lấy tiên khí trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." "Cho dù giết hết phụ nữ nhà họ Hoắc để tế máu, Tị Trần Châu có xuất hiện hay không, vẫn là ẩn số, dù sao, đó cũng chỉ là suy diễn từ quẻ tượng mà thôi." "Nhưng Tị Trần Châu ở trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, lại là điều chắc chắn." "Tôi có thể nói cho anh biết vị trí của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, nếu anh muốn Tị Trần Châu, đến đó lấy là được." Lý Sinh cười ha hả.

"Chuyện này để tôi suy nghĩ thêm.

Nhiệm vụ cấp bách hiện tại là tranh thủ thời gian, tìm Xích Đan.

Nhà họ Hoắc nếu thật sự có ý bái nhập dưới trướng tôi cũng nên đưa ra một chút thành ý.

Hoắc Lâm nhẹ nhàng thở dài.

"Không phải là tôi không muốn nói toàn bộ thông tin về đại mộ Nam Hải cho anh, mà thực sự là hiện tại các bên đều đang chú ý đến anh, hơi bất cẩn một chút, sẽ bị lộ tin tức." Lý Sinh chắp tay sau lưng đứng, mỉm cười nhàn nhạt.

"Bây giờ tôi đang ở trên biển cả mênh mông, bốn bề không có thuyền bè nào khác, sao có người có thể làm lộ tin tức?" Ánh mắt Hoắc Lâm nhìn về phía mọi người đang đứng ở mũi thuyền.

“Anh cho rằng, những người trên con thuyền này, đều đáng tin cậy cả sao?” Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Đối với Tiểu Mạc, anh có vài phần nghi ngờ.

Tuy là người của đội khảo cổ, nhưng lại xuất thân từ thế gia đồ cổ.

Người như vậy, quan hệ với giới đạo mộ thường rất mật thiết.

Lời nói của anh ta luôn có chút kỳ quặc, ai biết được anh ta có đang mang tâm tư gì khác không?

Hoắc Lâm lên tiếng: “Sở dĩ tôi vẫn luôn ngủ ở dưới thuyền, là để nghe ngóng lời nói của những thuyền công đó, xem có kẻ nào không đứng đắn, trà trộn lên thuyền hay không.” Lý Sinh hơi sững người.

Hoắc Lâm nhắm mục tiêu vào các thuyền công trên thuyền ư?

Điểm này, anh lại không để ý.

Dù sao, thuyền công biết rất ít, chỉ là lái thuyền mà thôi.

“Vậy có phát hiện gì không?” Hoắc Lâm khẽ lắc đầu.

“Tôi cảm thấy ít nhất có một thuyền công rất đáng nghi, nhưng muốn có chứng cứ thì tạm thời chưa có.” Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia sáng.

Chương 232

“Chỉ cần nghi ngờ, thì không thể bỏ qua.

Chuyện này, thà giết nhầm, còn hơn bỏ sót.

Sau khi đến đảo San Hô, cho hắn xuống thuyền.” Hoắc Lâm gật đầu.

“Vậy cũng được.” Lý Sinh trầm giọng hỏi lại.

“Ở đây không có người ngoài, cô có thể nói hết những gì cô biết về Xích Đan cho tôi rồi chứ.” Lý Sinh dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Tú Tú ở mạn thuyền xa xa.

“Tôi không hiểu, tại sao nhà họ Hoắc lại nhất định phải để một đứa trẻ sáu tuổi xuống mộ?” Câu hỏi này, Lý Sinh đã suy nghĩ trong đầu rất lâu.

Trước đây không hỏi, vì đó là bí mật của nhà họ Hoắc, anh cũng không muốn hỏi.

Nhưng bây giờ nhà họ Hoắc đã chuẩn bị đầu nhập dưới trướng anh, không nên tiếp tục che giấu nữa.

Ánh mắt Hoắc Lâm nhìn về phía Hoắc Tú Tú, lộ ra một tia yêu thương.

“Anh có biết Xích Đan là gì không?” Lý Sinh sững người.

Câu hỏi này có chút khó hiểu.

Xích Đan không phải là Xích Đan, một trong tam đại thần châu sao?

Hoắc Lâm hiển nhiên cũng không đợi Lý Sinh trả lời, lại nói tiếp: “Mộc Trần Châu là mật phượng hoàng, còn Xích Đan là long châu,

châu của chân long.” Trong mắt Lý Sinh lập tức có chút kinh ngạc.

Tin tức này, anh lần đầu tiên nghe thấy.

Trước đây, anh chỉ biết Xích Đan xuất phát từ Tam Thần Sơn, nhưng không biết nó lại có liên quan đến loài rồng.

“Muốn lấy được Xích Đan, tốt nhất là có long cốt ngọc hạp, nhưng, tôi tin rằng, long cốt ngọc hạp mà gia tộc Watanabe vừa lấy được, chắc đã ở trong tay anh rồi phải không?” Nghe đến đây, Lý Sinh không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Lần trước khi chúng ta hợp tác cô không hề nói lấy Xích Đan cần long cốt ngọc hạp, nếu không phải tôi vừa hay đến gia tộc Watanabe lấy được long cốt ngọc hạp, e rằng bây giờ vẫn còn bị che mắt.” Trên mặt Hoắc Lâm, hiện lên một vệt hồng nhàn nhạt.

“Chuyện này, quả thực là tôi cố ý giấu anh.

Thực ra là vì, lúc đó tôi cũng không biết tin tức về long cốt ngọc hạp.

Hơn nữa, nếu anh thật sự có năng lực, sớm muộn gì cũng có thể từ tay những người vào đó đoạt được long cốt ngọc hạp.” Cô nhàn nhạt cười.

“Thậm chí, anh có thể không cần vào mộ, ở ngoài ngồi chờ ngư ông đắc lợi, đợi người của gia tộc Watanabe lấy được Xích Đan, rồi cướp từ tay họ, ngược lại còn bớt được nhiều phiền phức.” Lý Sinh cười lạnh một tiếng.

“Những chuyện như vậy, tôi từ trước đến nay không bao giờ mượn tay người khác, tự mình đi lấy thì tốt hơn.

Ngược lại, cô lại giấu tôi thông tin quan trọng như vậy, thật sự coi Lý Sinh tôi mềm yếu dễ bắt nạt sao?” Trong lúc nói, trên người Lý Sinh, một luồng khí tức sắc bén đến cực điểm, uy hiếp tỏa ra.

Trong nháy mắt, Hoắc Lâm chỉ cảm thấy trên người như có một ngọn núi lớn đè xuống, thở không ra hơi.

"Tôi không phải cố ý để anh không lấy được Xích Đan.

Không có long cốt ngọc hạp, chỉ cần có Tú Tú ở đó, cũng có thể lấy được Xích Đan." Hoắc Lâm vội vàng giải thích.

Lý Sinh sững người, thu lại uy áp đã phóng ra.

"Hoắc Tú Tú, lại có liên quan gì?" Hoắc Lâm thở hổn hển.

Khoảnh khắc vừa rồi, cô chỉ cảm thấy mình gần như bị uy áp đè bẹp, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Lúc này mới cuối cùng hoàn hồn, ánh mắt nhìn Lý Sinh, tràn ngập vẻ kinh hãi.

"Tổ tiên nhà họ Hoắc, sở dĩ có Tị Trần Châu, là vì nhà họ Hoắc, là huyết mạch thiên nữ." "Đó cũng là nguyên nhân vì sao phụ nữ nhà họ Hoắc đều rất xinh đẹp." "Hoắc Tú Tú là người có huyết mạch chi lực mạnh nhất trong nhà họ Hoắc mấy trăm năm qua." "Xích Đan sở dĩ khó lấy, là vì nơi cất giữ Xích Đan, tất nhiên có uy áp của chân long." "Chỉ có sử dụng long cốt ngọc hạp, mới có thể giảm uy áp của chân long xuống mức yếu nhất, từ đó thành công lấy đi Xích Đan." "Nhưng trong cơ thể Hoắc Tú Tú có huyết mạch thiên nữ nồng đậm, cũng có thể làm suy yếu uy áp của chân long, lấy đi Xích Đan." "Tôi yêu cầu anh đưa Tú Tú xuống mộ, cũng là vì nguyên nhân này." "Uy áp của chân long sẽ kích hoạt hoàn toàn huyết mạch thiên nữ trên người Hoắc Tú Tú, từ đó khiến con bé nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, trở thành thiên tài đệ nhất của nhà họ Hoắc trong mấy trăm năm qua." Nguyên nhân này ư?

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

Thực tế, anh sớm đã cảm nhận được một tia huyết mạch chi lực

bất thường trên người Hoắc Tú Tú.

"Xích Đan rốt cuộc ở đâu?" Lý Sinh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hoắc Lâm lắc đầu.

"Nhà họ Hoắc thật sự chỉ biết một phạm vi đại khái, không biết vị trí cụ thể." "Xích Đan ở trong long mộ, vị trí của long mộ, đại khái ở gần vùng biển này, nhưng cụ thể ở đâu, không ai biết." "Cũng giống như rất nhiều người trong giới đạo mộ đều biết Hiến Vương được chôn ở Trùng Cốc, nhưng Trùng Cốc ở đâu, không ai biết." "Tương truyền trong long mộ có chôn chân long, vị trí tự nhiên cũng tuyệt mật." Nói đến đây, Hoắc Lâm dừng lại, cười, ánh mắt nhìn về phía quan tài đá ở mũi thuyền.

"Cỗ quan tài do rùa biển lớn cõng này, bên trong chôn cất, hẳn là long nữ trong truyền thuyết." "Đã tìm được cả quan tài của long nữ, long mộ chắc chắn ở gần đây." Lý Sinh hơi nhíu mày.

"Loài rồng là sinh linh trong truyền thuyết, thật sự tồn tại sao?

Còn có mộ táng?" Khóe miệng Hoắc Lâm hơi nhếch lên, lông mày nhướng lên, cười.

"Biển cả mênh mông vô bờ, trong đó có một số loài động vật kỳ lạ và mạnh mẽ, căn bản không có gì lạ, không chừng có loài động vật nào đó, bị nhận định là chân long thì sao." Lý Sinh nhẹ nhàng gật đầu.

Quả thực có lý.

Ví dụ như, Thiết Đầu Long Vương mà anh gặp ở Hoàng Hà, là một loài động vật thủy sinh kỳ lạ.

Trong biển cả mênh mông, có những "long vương" kỳ quái hơn Thiết Đầu Long Vương rất nhiều, cũng mạnh hơn rất nhiều, căn bản cũng không có gì lạ.

Nhưng, người phụ nữ được chôn trong quan tài đá rõ ràng là con người, sao lại là long nữ?

“Long nữ thực ra là giao nhân.” Hoắc Lâm dường như biết Lý Sinh đang đoán già đoán non trong lòng.

Chương 233

“Tộc giao nhân, xưa nay gọi thủ lĩnh của mình là long nữ.” Ra là vậy!

Lý Sinh bừng tỉnh đại ngộ.

“Mộ chân long Nam Hải, cũng do tộc giao nhân xây dựng.” “Bây giờ không thấy dấu vết sinh sống của tộc giao nhân, thậm chí trên thế giới có còn giao nhân sống hay không, cũng là ẩn số.” “Nhưng tôi cho rằng mộ chân long, hẳn là được xây dựng trong một hang động trên ngọn núi nào đó trong biển.” Tộc giao nhân trong lịch sử từng hoạt động trên đại dương, cũng có không ít bị bắt đi làm nô lệ hoặc để người ta chiêm ngưỡng.

Vì bị săn bắt lâu dài, tộc giao nhân đã tuyệt chủng.

Giới khoa học phổ biến cho rằng, thời đại này đã không còn giao nhân sống.

Nhưng vẫn liên tục có người tuyên bố đã gặp được giao nhân trong truyền thuyết trên đại dương.

Tuy nhiên, hiển nhiên, muốn tìm những giao nhân này là một chuyện có thể gặp mà không thể cầu.

Hoắc Lâm suy đoán mộ chân long Nam Hải ở trong một hang động nào đó, khiến Lý Sinh không khỏi nghĩ đến bóng núi khổng lồ mà anh nhìn thấy đêm đó.

Tuy nhiên, ngọn núi cao chót vót đó, rõ ràng chỉ là một sự tồn tại hư ảo mà thôi.

Chẳng lẽ, cái gọi là mộ chân long, cũng ở trong một không gian hư ảo nào đó ư?

Thuyền cá tiếp tục tiến lên, cuối cùng đã đến một hòn đảo.

Điều khiến Lý Sinh kinh ngạc là hòn đảo này lại vô cùng phồn hoa và náo nhiệt.

Thuyền cá ra vào tấp nập, trên đảo có không ít cửa hàng, bên lề đường, có người đang bày bán, những thứ bày bán phần lớn là đặc sản của vùng biển lân cận, như san hô, ngọc trai,...

Mặc dù người qua lại đông đúc, nhưng có thể thấy, trên mặt mỗi người đều có sự cảnh giác sâu sắc.

"Lên đảo rồi, tuyệt đối phải khiêm tốn, đừng gây mâu thuẫn xung đột với người khác." Trước khi lên đảo, lão thuyền trưởng dặn đi dặn lại.

"Hòn đảo này là khu vực ba không quản, không chỉ có ngư dân, mà còn có tội phạm ma túy, buôn người, hải tặc từ các nước...

Ở đây không có ai quản, hơi bất cẩn một chút sẽ rước họa sát thân." Lý Sinh và mọi người đều khẽ gật đầu.

Chỉ là đi ngang qua đây, nếu không phải lão thuyền trưởng kiên quyết muốn đến ngôi miếu ở đây để bái thần, họ sẽ không lên đảo.

Không ai muốn gây chuyện, mặc dù Lý Sinh không sợ, nhưng cũng không muốn rước phiền phức.

Người trên đảo hiển nhiên đến từ các quốc gia khác nhau, nói những ngôn ngữ khác nhau, căn bản không thể hiểu được lời nói của đối phương, chỉ có thể vừa khoa tay vừa múa chân, làm đủ loại thủ thế để giao tiếp.

Bàn Tử thấy có quán ăn, liền đòi cải thiện bữa ăn.

Trôi nổi trên thuyền bao nhiêu ngày, ngoài cá và rau khô, anh ta sắp phát điên rồi.

Quán ăn không biết là người nước nào mở, nói chuyện căn bản không hiểu, khoa tay múa chân mãi mới cuối cùng gọi được mấy món ăn.

Có lẽ đã lâu không được ăn rau tươi và thịt, mọi người đều ăn rất ngon miệng.

Lúc ăn cơm, Lý Sinh phát hiện có mấy người lén lút, hình như đang nhìn chằm chằm họ chỉ trỏ, xì xào bàn tán, cũng không biết đang nói gì.

Anh không khỏi hơi nhíu mày.

Lúc này, một đám người đàn ông cởi trần đi vào, người dẫn đầu chỉ có một con mắt, con mắt còn lại bị một miếng vải đen che đi.

Lão thuyền trưởng vừa nhìn thấy người này, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng chạy đến, cúi người tươi cười, đưa điếu thuốc Vân Yên quý giá.

Nhưng tên một mắt còn không thèm nhìn, đưa tay đẩy lão thuyền trưởng ra.

Ánh mắt của tên một mắt đảo qua người Dương Tuyết Lệ và Hoắc Lâm, đột nhiên cười lớn.

"Hai cô em này, trông xinh xắn thật, đại gia ta ưng rồi, đi theo đại gia đi, đại gia sẽ cho hai người trải nghiệm, thế nào là nhân gian cực lạc." Theo tiếng nói của hắn, đám đông xung quanh lập tức phát ra những tiếng cười tà ác.

Sắc mặt Hoắc Lâm trầm xuống, vung tay, một cái tát bay đi.

"Ây da, cô em này, không ngờ lại là người luyện võ à." Tên một mắt một tay bắt lấy cổ tay Hoắc Lâm, đồng thời thân hình di chuyển, né được một cú đá vào hạ bộ của cô.

“Lão tử năm đó khi còn ở Thăng Long, là cao thủ hàng đầu trên giang hồ, cô em à, chút thân thủ này, có chút không đủ xem đâu.” Tên một mắt vừa nói, tay vừa dùng sức, lập tức kéo Hoắc Lâm lại.

Đồng thời, tay còn lại hướng về phía eo của Hoắc Lâm sờ tới, định ôm ngang eo cô.

Nhưng sờ một cái, lại sờ vào không khí, người rõ ràng đang bị bắt trong tay đột nhiên biến mất.

Giây tiếp theo, tên một mắt liền cảm thấy hạ thân truyền đến một cơn đau dữ dội, cơ thể cũng bay ra ngoài, “bịch” một tiếng, ngã xuống đất.

“A!” Tên một mắt từ dưới đất bò dậy, khom người, dùng tay ôm lấy đũng quần, tay đã dính đầy máu tươi.

Cơn đau như dao cắt phía dưới, khiến hắn lập tức hiểu ra, hắn phế rồi, hai quả trứng, toàn bộ đều bị một cước đá vỡ.

Trong chốc lát, đám đông xung quanh im phăng phắc, không ai ngờ, lại đột nhiên xảy ra một chuyển biến lớn như vậy.

Lý Sinh đặt Hoắc Lâm vừa cướp từ tay tên một mắt xuống, lạnh lùng nhìn tên một mắt dưới đất một cái.

“Cút đi, đó là cái giá của việc nói bậy.” “Thằng nhãi, mày tìm chết!” Tên một mắt cố nén cơn đau dữ dội, tay ôm đũng quần, đã không thể đứng vững.

Đám tiểu đệ xung quanh thấy vậy, vội vàng đỡ hắn dậy.

“Nhanh, đỡ tao đến chỗ bác sĩ.” “Đi thông báo cho anh em trên đảo, có người đến đây phá quán.” Một đám người, đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Thấy đám người đó rời đi, lão thuyền trưởng sớm đã sợ mất hồn

mất vía, lập tức mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Chương 234

"Xong rồi, xong rồi, lần này xong thật rồi, lại chọc phải vị Diêm Vương gia này rồi." "Tôi không có chọc vào hắn, là hắn chọc vào chúng ta." Lý Sinh nhàn nhạt nói một câu.

Anh không một đao giết chết tên một mắt, đã là hạ thủ lưu tình rồi.

Nhưng, đối với kẻ háo sắc như tên một mắt, trứng bị đá vỡ rồi, từ nay về sau, đều mất đi khả năng đó, có lẽ còn khiến hắn đau khổ hơn cả việc giết hắn.

Lão thuyền trưởng ngẩng đầu, nhìn Hoắc Lâm và Dương Tuyết Lệ.

"Là tôi sơ suất, tôi không bảo các cô che mặt lại, tôi cũng không ngờ, vị Diêm La Vương đó, hôm nay lại ở trên đảo." Bàn Tử uống mấy chén rượu, lúc này rượu đang bốc lên.

"Người đó là ai, mà ông sợ thế, có Lý gia ở đây, nếu hắn còn dám đến, là tự tìm đường chết." Lão thuyền trưởng nhẹ nhàng thở dài.

"Hắn là em ruột của La lão đại, La lão đại đó, là một tên trùm hải tặc ở đây, đảo San Hô này cũng là địa bàn của hắn." "Thế em trai của La lão đại rồi, hắn có thể bỏ qua sao?" Lý Sinh cười lạnh.

"Vậy cứ để hắn thoải mái phóng ngựa đến đây." Lão thuyền trưởng cười khổ một tiếng.

"Anh không biết La lão đại đó lợi hại thế nào đâu, bao nhiêu năm nay, những người chạy thuyền ở đây, không ai là không sợ hắn, ngay cả quân hạm hải quân của một số quốc gia, hắn cũng dám chặn thuyền cướp bóc." Trong lúc nói, đám đông xung quanh đột nhiên chạy

tán loạn ra xa, như thể đang tránh ôn thần vậy.

Lý Sinh ngước mắt nhìn, liền thấy một đám đông đàn ông vạm vỡ đang đi tới, số người e rằng không dưới năm, sáu mươi người.

Những người này đều mặc áo ngắn tay, để lộ ngực trần, mặt mày hung thần ác sát.

Bên hông họ, đều đeo đủ loại súng ống.

Lý Sinh ra hiệu bằng mắt với Hồ Ba Y và Đại Kim Nha.

Hai người hiểu ý, lập tức lặng lẽ lẻn ra ngoài.

Lúc này có người chạy ra ngoài cũng không ai để ý.

Đám người kia đi đến chỗ cách Lý Sinh hơn mười mét mới dừng lại.

"Thằng nào động vào em trai tao?

Bước ra đây!" Gã đàn ông dẫn đầu mặc một bộ vest nhưng khoác hờ hững trên người, trông như miếng giẻ rách.

Hắn mặt mày đằng đằng sát khí, nộ hỏa ngút trời, hẳn là tên đầu lĩnh hải tặc mà lão thuyền trưởng đã nói.

"Nếu cậu nói đến gã chột mắt đó, thì là tôi ra tay." Lý Sinh vẫn ngồi tại bàn, cầm đũa gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Vẻ mặt anh phong khinh vân đạm, như không có chuyện gì xảy ra.

Đối với đám người khí thế hùng hổ kia, Lý Sinh dường như không thèm để mắt tới.

"Tốt, La Bá Hải tao chưa từng thấy ai ngông cuồng như mày." Lý Sinh lại gắp một miếng thức ăn nữa, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, cười nhạt.

"La Bá Hải, tôi thấy gọi là La Trầm Hải thì đúng hơn." Đồng tử

của La Bá Hải hơi co lại.

"Có thể đánh thắng em trai tao, chắc chắn thân thủ không tồi.

Hôm nay, nếu tao để anh em dùng súng loạn đả bắn chết mày, e rằng mày cũng không phục." "Tao cho mày một cơ hội, bước ra đây, quyết đấu với tao, tao muốn mày thua tâm phục khẩu phục." Lý Sinh có chút không tin vào tai mình.

Tên La Bá Hải này ngốc sao, hay là có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình?

Quyết đấu với Lý Sinh ta, ngươi xứng sao?

"Trước khi xuống Nam Dương, La Bá Hải tao là cao thủ số một Lĩnh Nam.

Tao lại muốn xem xem mày có mấy phần bản lĩnh mà dám giương oai trên địa bàn của tao?

Cao thủ số một Lĩnh Nam?

Có chút thú vị rồi đây.

Lý Sinh đặt đũa xuống, đứng dậy.

"Tốt!" La Bá Hải hét lớn một tiếng, tung ra một quyền, một chiêu mãnh hổ hạ sơn, lao thẳng tới.

Trong không khí lập tức vang lên những tiếng sấm rền.

Bên cạnh, Hoắc Lâm kinh hãi.

Một chiêu của La Bá Hải trông có vẻ đơn giản, đại khai đại hợp, nhưng lại mang ý phản phác quy chân, mơ hồ đã thể hiện phong thái của một đại tông sư.

Không ngờ một tên đầu lĩnh hải tặc lại có thân thủ tốt như vậy.

Với bản lĩnh này, ở Trung thổ cũng không khó để tạo dựng danh

tiếng.

Nhưng gã lại xuống Nam Dương, xa xứ, sống cuộc đời trên biển, phần lớn chắc là vì đã phạm đại án.

Đột nhiên, Hoắc Lâm nhớ ra.

“La Bá Hải, nhà họ La...

A, Lĩnh Nam Độc Vương La Phong Tử.” Mấy chục năm trước, đại danh của La Phong Tử có thể nói là vang dội khắp Trung thổ.

Người lăn lộn trên giang hồ gần như không ai không biết, không ai không hay.

La Phong Tử được gọi là Lĩnh Nam Độc Vương, không phải vì hắn dùng độc, mà vì con người hắn quá độc ác.

Chương 235

Tương truyền La Phong Tử giết người hoàn toàn tùy hứng.

Có khi, người khác chỉ nhìn hắn một cái, hắn có thể giết cả nhà người ta.

Do hành sự quá ngông cuồng, Lĩnh Nam Độc Vương La Phong Tử cuối cùng đã bị hắc bạch lưỡng đạo liên thủ truy sát.

Thế nhưng, sau một đêm huyết chiến, ba mươi bảy người truy sát La Phong Tử lại bị hắn chém giết toàn bộ.

Kể từ đó, La Phong Tử cũng hoàn toàn biến mất.

Không ngờ hắn đã chạy đến Nam Dương, làm đầu lĩnh hải tặc ở đây.

"Cẩn thận, hắn là La Phong Tử." Hoắc Lâm không nhịn được nhắc nhở một tiếng.

Mặc dù Lý Sinh thân thủ không tồi, nhưng đối phương dù sao cũng hung danh lẫy lừng, uy chấn giang hồ, sợ rằng Lý Sinh sẽ gặp bất trắc.

Lý Sinh bình tĩnh quay đầu lại, nhìn cô mỉm cười.

Phía sau, nắm đấm mạnh mẽ của La Bá Hải đã như sấm sét cuồn cuộn lao tới.

Thấy vậy, tim Hoắc Lâm như muốn nhảy lên cổ họng.

Tên Lý Sinh này bị làm sao vậy, vào thời khắc quyết đấu quan trọng, không nhìn La Bá Hải mà lại quay sang nhìn mình, điên rồi sao?

Thấy nắm đấm của La Bá Hải đã gần kề bên tai Lý Sinh, Hoắc Lâm bất giác nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Một quyền này, e rằng sọ não của Lý Sinh cũng phải vỡ tan tành.

Nhưng, Lý Sinh quật khởi nhanh như vậy, lại có thể rơi rụng nhanh như thế sao...

Trong lúc Hoắc Lâm đang thầm than tiếc, chỉ nghe một tiếng "bốp", dường như có người bị tát một cái.

Khi Hoắc Lâm mở mắt ra lần nữa, thì thấy La Bá Hải đã ngã trên đất, còn Lý Sinh vẫn đứng đó, thân hình không hề di chuyển một bước.

Đánh ngã La Bá Hải?

Hoắc Lâm kinh ngạc, vội vàng trợn to mắt, sợ lại bỏ lỡ bất kỳ thay đổi nào.

La Bá Hải hiển nhiên cũng không ngờ mình bị đối phương đánh ngã chỉ bằng một chiêu.

Rõ ràng nắm đấm của hắn sắp đánh trúng đầu đối phương rồi.

Nhưng, đột nhiên, mặt hắn bị tát một cái, cả người bay ra ngoài, ngay cả răng cũng bị đánh rụng mấy cái.

La Bá Hải trong lòng kinh hãi.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề thấy đối phương ra tay.

Đối thủ như một bóng ma, không hiểu sao đã đánh ngã hắn xuống đất.

La Bá Hải lại tung một quyền tới, nhưng khi quyền đi được nửa đường, thân thể hắn đột nhiên ngửa ra sau, cú đấm sấm sét đang lao tới bỗng nhiên dừng lại.

Cùng lúc đó, một cú đá quét ngang từ dưới chân hắn, quét mạnh về phía phần dưới của Lý Sinh.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt, tim Hoắc Lâm lại nhảy lên cổ họng.

Chiêu của La Bá Hải quá hiểm độc, hóa thực thành hư, chuyển hư vi thực, khiến người ta không thể phòng bị.

Ngay khi cô đang lo lắng cho Lý Sinh, đột nhiên thấy một bóng ảnh lóe lên, thân thể La Bá Hải lại bay ra ngoài lần nữa.

Lý Sinh vẫn đứng đó, thân thể không hề lay động.

Hoắc Lâm không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cô biết Lý Sinh thân thủ giỏi, nếu không cũng không thể đơn thương độc mã tiêu diệt gia tộc Watanabe hùng mạnh.

Ám sát cũng không phải chuyện người thường có thể làm được.

Nhưng cô không ngờ, thân thủ của Lý Sinh lại tốt đến mức này.

Đơn giản là thần quỷ khó lường.

La Bá Hải bị đánh ngã xuống đất lần nữa, lập tức hiểu ra, người trước mặt này, thân thủ giỏi hơn mình quá nhiều.

Nếu thật sự đơn đả độc đấu, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

"Nổ súng, nổ súng bắn chết nó cho tao." La Bá Hải cuối cùng cũng hét lên.

Trước đó hắn nghĩ có thể dùng thân thủ để chiến thắng, cũng vui vẻ thể hiện trước mặt đàn em, nhưng lúc này không còn quan tâm được nữa.

Lý Sinh không khỏi cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi thấy người này chịu đơn đả độc đấu, anh còn có vài phần hảo cảm.

Ít nhất cũng là một hảo hán.

Giờ đây, cảm giác đó đã tan biến.

Hóa ra La Bá Hải chỉ muốn thể hiện trước mặt người khác mà thôi.

Chương 236

Khi thật sự đánh không lại, liền lộ nguyên hình.

Nghe lời La Bá Hải, đám đàn em đi theo hắn đều bắt đầu hành động.

Cùng lúc đó, thân thể Lý Sinh cũng động, như một bóng ảnh lóe lên, xông vào giữa đám đông.

Bàn Tử và Hồ Ba Y đã lặng lẽ mai phục sau lưng đám người từ lâu, cũng theo đó từ phía sau xông ra.

Hoắc Lâm bỗng nhiên kinh ngạc nhận ra, không biết từ lúc nào, Dương Tuyết Lệ và Đại Kim Nha đã ở hai bên trái phải của đám đông, lúc này cũng xông vào.

Một tràng tiếng "bốp bốp bốp!" vang lên, năm sáu mươi tên hải tặc cầm súng đều chưa kịp bóp cò, thậm chí chưa kịp mở chốt an toàn trên súng, đã bị đánh ngã toàn bộ xuống đất.

Nhanh, thực sự quá nhanh, năm người họ như một cơn gió.

Hơn nữa, sự phối hợp của họ có thể nói là thiên y vô phùng.

Chỉ trong một cái chớp mắt, đám người La Bá Hải mang đến đã ngã xuống toàn bộ.

Từ đầu đến cuối, đám hải tặc cầm súng, không một ai bắn ra được một phát.

La Bá Hải cũng ngã trong vũng máu.

Băng hải tặc xưng bá vùng biển Nam Dương nhiều năm, từ đây tan thành mây khói.

Khi rời khỏi đảo San Hô, Hoắc Lâm vẫn còn trong cơn chấn động

tột độ.

Lần bị tập kích trước, cô không thấy Bàn Tử và Hồ Ba Y ra tay, vạn lần cũng không ngờ họ lại mạnh đến vậy.

Hoàn toàn không giống với thông tin mà gia tộc có được.

Hoắc Lâm trong lòng có chút uất ức.

Mấy người phụ nữ nhà họ Hoắc đó, không biết làm ăn kiểu gì, một chút tin tức cũng không thăm dò được cho chuẩn.

Nhưng, đã quyết định bái nhập môn hạ của Lý Sinh, thì thực lực của Lý Sinh càng mạnh, đối với cô đương nhiên càng tốt.

Thực lực của Lý Sinh mạnh mẽ, không nghi ngờ gì đã vượt xa dự liệu của Hoắc Lâm.

Cô từng thấy Lý Sinh ra tay, dùng phi đao giết người từ ngoài trăm bước, cũng thấy anh cứu Hoắc Tú Tú, nhưng vẫn không ngờ Lý Sinh có thể mạnh đến mức này.

Trước đó Lý Sinh đến Đông Dương một tay diệt sạch gia tộc Watanabe, theo Hoắc Lâm thấy chắc chắn đã dùng một số mưu kế.

Tin tức cô nhận được là gia tộc Watanabe bị hủy trong một trận hỏa hoạn.

Đương nhiên không thể thoát khỏi liên quan đến Lý Sinh, nhưng, muốn phóng một trận hỏa, có rất nhiều cách.

Hoắc Lâm tuyệt đối không ngờ, cách mà Lý Sinh chọn, là cách đơn giản và trực tiếp nhất.

Đó chính là trực tiếp san phẳng...

Ngoài Hoắc Lâm ra, lão thuyền trưởng càng kinh hãi đến run rẩy.

Theo lão thuyền trưởng, hải tặc như La Bá Hải tuyệt đối là tồn tại

không thể trêu vào.

Nhưng lão không ngờ, trong nháy mắt, La Bá Hải binh hùng tướng mạnh đã bị tiêu diệt.

Lý Sinh thì như thể chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể.

Mấy người ngồi trên thuyền này, rốt cuộc là hạng người gì?

Có thật chỉ là thành viên đội khảo cổ quốc gia không?

Lão thuyền trưởng có chút khó tin.

Sau khi lên thuyền, cuối cùng lão không nhịn được hỏi.

"Chẳng lẽ các vị là người của bộ đội đặc chủng quốc gia?" Lý Sinh nghe vậy sững sờ, rồi phá lên cười ha hả.

"Đoán chuẩn đấy, chúng tôi là bộ đội đặc chủng quốc gia, phụng mệnh ra khơi thu hồi những văn vật bị thất lạc ở nước ngoài." Lão thuyền trưởng liên tục gật đầu.

"Tôi đã nói mà, bản lĩnh của mấy người sao lại lớn đến thế, quả nhiên là vậy." Dừng một chút, lão lại nói.

"La Bá Hải xưng bá Nam Dương nhiều năm, tác oai tác quái, không việc ác nào không làm, ngư dân chúng tôi sớm đã hận hắn thấu xương." "Nhưng hắn cứ trốn ở cái vùng tam bất quản này, các quốc gia ở Nam Dương căn bản không có năng lực tiêu diệt.

Hôm nay các vị ra tay diệt hắn, có thể nói là đã làm một công đức lớn." Nói đến đây, lão thuyền trưởng không khỏi cảm khái.

Sau khi rời đảo San Hô, họ lại đi về phía nơi phát hiện con rùa biển lớn hôm đó.

Lý Sinh dùng Quan Tinh Thuật quan sát kỹ lưỡng, lại nhiều lần suy diễn, cảm thấy nơi đó có khả năng lớn nhất.

Về mặt phong thủy, vùng này thuộc Nam Long, dưới đáy biển có một dãy núi.

Nhưng dãy núi này về cơ bản đều bị nước biển nhấn chìm.

Chỉ có một phần nhỏ lộ ra khỏi mặt nước, hình thành những bãi đá ngầm.

Tuyến đường mà lão thuyền trưởng chọn không giống với tuyến đường hôm đó.

Nơi này có đá ngầm, hiển nhiên nguy hiểm hơn nhiều.

Chương 237

Lão thuyền trưởng có lẽ đã bị long thượng thủy và thuyền ma trên tuyến đường kia dọa sợ, nên mới quyết định đi lối này.

Cứ như vậy đi thêm hai ngày, trước mắt họ xuất hiện một ngọn núi cao đột ngột trồi lên khỏi mặt biển.

Núi cao, thực ra cũng chỉ cao hơn trăm mét.

Chỉ là một ngọn núi đơn độc, vô cùng hiểm trở.

Lão thuyền trưởng đột nhiên lẩm bẩm.

"Lạ thật, lạ thật, tôi đánh cá ở vùng này nhiều năm, sao không biết trên biển ở đây lại có một ngọn núi như vậy?" Trong giọng nói của lão đầy vẻ kinh hãi.

Lý Sinh nghe vậy, trong lòng khẽ động, liền bảo lão thuyền trưởng đi vòng quanh ngọn núi cao hơn trăm mét này một vòng.

Khi đi đến phía tây, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng.

"Nhìn từ đây, có vẻ giống Bồng Lai tiên sơn mà chúng ta thấy đêm đó." Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn kỹ.

Quả nhiên, nhìn từ góc độ này, đường nét của nó gần như y hệt Bồng Lai tiên sơn đã thấy đêm đó.

Sự khác biệt duy nhất là "Bồng Lai tiên sơn" thấy đêm đó cao hơn, lớn hơn ngọn núi này rất nhiều, e rằng phải cao đến mấy nghìn mét.

Nhưng, dưới sự phản chiếu của biển trời, chiều cao và kích thước của ngọn núi bị phóng đại là chuyện bình thường nhất.

"Tương truyền Xích Đan xuất từ Tam Thần Sơn, nếu đây là Bồng Lai, vậy Xích Đan chẳng phải ở trong này sao?" Sắc mặt Bàn Tử có

chút kích động.

"Cuối cùng cũng sắp tìm được Xích Đan rồi sao?

Vậy tôi cũng có thể về sớm hơn.

Chuyện ra biển tìm mộ này, cả đời Bàn gia tôi cũng không làm lần thứ hai." Đang nói, bên tai đột nhiên vang lên những âm thanh kỳ lạ.

Giống như có vô số ác quỷ đang gào thét, nghe mà mọi người ai nấy đều thấy rợn tóc gáy.

Trên mặt biển mênh mông, âm thanh từ đâu ra?

Mọi người đang kinh nghi bất định, tiếng quỷ khóc đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, lại vang lên tiếng cười "lạc lạc lạc".

"Ai?" Bàn Tử hét lớn một tiếng.

"Giả thần giả quỷ, có bản lĩnh sao không ra đây đấu với Bàn gia ta một trận?" Đáp lại hắn, vẫn là tiếng "lạc lạc lạc" không ngừng vang lên, như thể ở ngay bên tai, đang chế nhạo lời thách đấu của Bàn Tử một cách vô tình.

Nhưng mọi người nhìn quanh bốn phía, đều là biển cả mênh mông, làm gì có người nào?

"Mau nhìn kìa, ở đó có một cái hang." Dương Tuyết Lệ dùng đèn pha chiếu xung quanh, phát hiện phía dưới ngọn núi đá trước mắt có một cái hang chỉ vừa đủ cho một chiếc thuyền cứu sinh đi qua.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, quyết định vào hang xem thử.

Anh cho hạ thuyền cứu sinh từ thuyền cá xuống.

"Đại Kim Nha, cậu ở lại bên ngoài đi, lỡ có chuyện gì cũng có người ứng phó." Đại Kim Nha sững sờ, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Trong cả nhóm, thân thủ của cậu là yếu nhất, trong mộ có chuyện gì cũng không giúp được gì.

Nhưng nếu ở lại bên ngoài, ngược lại có thể làm tiếp ứng.

Lý Sinh liền dẫn Hồ Ba Y, Bàn Tử và Dương Tuyết Lệ lên thuyền cứu sinh.

"Lý ca, phiền anh dẫn cả Tú Tú đi cùng." Hoắc Lâm gọi một tiếng.

"Lỡ như cái hang này chính là mộ Chân Long trong truyền thuyết thì sao?" Cô ôm tâm lý thà đi nhầm một ngàn nơi, chứ không bỏ sót một chỗ nào.

Cô không muốn bỏ lỡ bất kỳ cuộc thám hiểm nào của Lý Sinh và mọi người.

Lý Sinh không phản đối.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đòi đi cùng, ngồi lên thuyền cứu sinh.

Bốn người đồng thời dùng mái chèo đẩy thuyền tiến lên, nhanh chóng chui vào hang động.

Vừa vào hang, họ phát hiện bên trong như một mê cung, có vô số rãnh nước ngang dọc, tạo thành vô số hang động.

Âm thanh kỳ lạ, đáng sợ lại xuất hiện.

Lần này, Lý Sinh cuối cùng cũng hiểu ra.

Âm thanh như tiếng quỷ khóc đó, thực ra là do gió thổi vào hang quỷ tự nhiên hình thành.

Nghe thì lại vô cùng đáng sợ.

Sau khi đi vòng mấy vòng bên trong, họ phát hiện ra một cánh cửa đồng.

Một cánh cửa vô cùng cao lớn, cao mấy chục mét, rộng mấy chục

mét.

Con người đứng dưới cửa, nhỏ bé như con kiến.

Trên cửa đồng khắc vô số con rồng.

Chương 238

Những con rồng nhỏ này lại tạo thành một đầu rồng khổng lồ.

Bàn Tử không khỏi lè lưỡi.

"Trời đất, cửa lớn thế này, bên trong chẳng lẽ thật sự có một con rồng thật sao?" "Nhìn phong cách trang trí trên cánh cửa đồng này, có vẻ giống phong cách thời Tây Chu.

Lạ thật, thời đó, Thăng Long sao lại có người chạy đến Nam Dương, xây dựng một cánh cửa lớn như vậy?" Thời gian trước Lý Sinh mở bảo tàng, Hồ Ba Y chạy tới chạy lui giúp đỡ, tiếp đãi khách, trò chuyện với các giáo sư chuyên gia cũ của bảo tàng, cũng học được không ít kiến thức.

Lúc này vừa nhìn thấy hoa văn trên cửa đồng khổng lồ, liền đoán định là phong cách Tây Chu.

Dương Tuyết Lệ ánh mắt lóe lên, cô đọc nhiều sách, kiến thức phong phú, đặc biệt rất am hiểu về phong thổ nhân tình các nơi.

"Theo tư liệu tôi tra được từ một số văn hiến, ở vùng Nam Dương, từng có một quốc gia tên là Hận Thiên quốc, đã xảy ra chiến tranh với Tây Chu.

Cánh cửa đồng này, phần lớn là do Hận Thiên quốc xây dựng." Bàn Tử nhếch miệng cười.

"Người Thăng Long cổ đại chúng ta, từ xưa đến nay đều bái thiên, tế thiên, sao có thể hận trời chứ?

Tên này cũng quá kỳ quái rồi?" "Hơn nữa, một tiểu quốc trên hòn đảo cô độc ngoài biển, làm sao có năng lực xây dựng một cánh cửa đồng lớn như vậy?" Lời này vừa nói ra, mọi người trong lòng đều khẽ

gật đầu.

Ngọn núi này nằm cô độc ngoài biển, cách xa đất liền.

Muốn ở nơi này xây một cánh cửa đồng khổng lồ như vậy, công trình vô cùng đồ sộ, ở xã hội hiện đại làm cũng không dễ dàng, huống chi là mấy nghìn năm trước.

Dương Tuyết Lệ bảo mọi người chèo thuyền cứu sinh đến bên vách đá, đưa tay gõ vào vách đá.

"Là quặng đồng, ngọn núi này là một mỏ đồng khổng lồ, xây dựng cửa đồng, hẳn là lấy vật liệu tại chỗ." Bàn Tử nhìn cánh cửa đồng khổng lồ.

"Lấy vật liệu tại chỗ, vậy lửa ở đâu ra?" Lý Sinh đột nhiên nói.

"Quên Long Hỏa mà chúng ta thấy đêm đó rồi sao?" Dương Tuyết Lệ gật đầu.

"Không sai, phần lớn là dùng Long Hỏa để luyện đồng." Cửa đồng đóng chặt.

Lý Sinh nhìn vào vòng đồng lớn trên đầu rồng của cửa, đột nhiên từ thuyền cứu sinh nhảy lên.

Người đang ở giữa không trung, đột nhiên đưa tay nắm lấy vòng đồng, dùng sức gõ mạnh vào cửa đồng mấy cái.

Âm thanh như tiếng chuông lớn, vang vọng trong hang động.

Trong tiếng vang không dứt, trên vách đá bên cạnh cửa đồng, một đầu thú bằng đồng từ từ nhô lên.

Hồ Ba Y ánh mắt lóe lên.

"Tuyệt diệu, xem ra người xây dựng cánh cửa đồng này là một cao thủ huyền học, bố cục ở đây, ngầm hợp với số của Kỳ Môn Dịch Kinh." Lý Sinh khẽ gật đầu, chỉ vào vô số con rồng nhỏ trên cửa

đồng.

“Những con rồng nhỏ trên đó, vừa đúng bảy bảy bốn mươi chín con, ngầm hợp với số của đại đạo, cũng là phương pháp mở cơ quan của cửa đồng.” Mọi người chèo thuyền cứu sinh đến bên đầu thú bằng đồng trên vách đá, Lý Sinh nhìn về phía Hồ Ba Y.

“Mở cửa, xem bản lĩnh của anh đấy.” Hồ Ba Y sớm đã nóng lòng muốn thử, nghe lời Lý Sinh, liền trèo lên vách đá nắm lấy đầu thú, trước tiên xoay sang trái ba phần tư vòng, sau đó xoay ngược lại một chút, rồi lại xoay sang trái, lặp lại như vậy mấy lần.

Cùng lúc đó, miệng lẩm bẩm đọc chú.

“Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, khai chuyển.” Chỉ nghe một tiếng “két” vang lên, cánh cửa đồng khổng lồ từ từ mở ra.

Mọi người chèo thuyền cứu sinh, từ từ đi vào.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có thể dùng đèn pha chiếu xung quanh.

Ánh mắt Lý Sinh lại không bị bóng tối hạn chế, nhìn rất rõ ràng.

Bên trong là một hang động khổng lồ, xung quanh vách động, tạc rất nhiều tượng đồng khổng lồ vô cùng cao lớn.

Mỗi pho tượng đều cao sáu, bảy mét, những tượng đồng khổng lồ này trông vô cùng dữ tợn đáng sợ, đặc biệt là đôi mắt như mắt cá chết, nhìn vào đều toát lên một vẻ quỷ dị không nói nên lời.

Những tượng đồng khổng lồ đứng đó, hình tượng khí phách thực phi thường, trong vẻ uy vũ nghiêm trang lại có ba phần tà khí.

Tay giơ cao cây đinh ba, nhìn xuống đám người, tạo cho người ta một cảm giác áp bức cực lớn.

Mọi người trong lòng đều không khỏi sợ hãi, như thể những tượng đồng khổng lồ đó sắp đâm cây đinh ba về phía mình.

Lúc này, chỉ nghe một tràng tiếng "cọt kẹt" vang lên, cánh cửa đồng khổng lồ từ từ đóng lại.

Bàn Tử lập tức kinh hãi thất sắc.

"Không hay rồi, không lẽ đây là một cái bẫy, chúng ta mau ra ngoài." Tiếng hắn vừa dứt, dưới chân các vách động xung quanh đột nhiên bốc lên từng luồng sương mù.

Trong chớp mắt, cả hang động đều chìm trong sương mù dày đặc, dù đèn pha có chiếu thế nào cũng chỉ có thể nhìn thấy xung quanh mười mấy mét.

Dù mắt Lý Sinh có khả năng nhìn trong bóng tối, nhưng trong sương mù dày đặc, cũng đành bất lực.

Mọi người quay thuyền cứu sinh, cố sức chèo về phía cửa đồng, cố gắng thoát ra khỏi hang động này trước khi cửa đồng đóng hoàn toàn.

Nhưng, chèo mấy phút, cánh cửa đồng rõ ràng gần trong gang tấc lại không tìm thấy.

"Chúng ta hình như lạc đường rồi?" Hồ Ba Y cười khổ một tiếng.

Lạc đường?

Trong một hang động như thế này, không có bất kỳ vật cản nào, sao lại lạc đường được?

Chương 239

Lý Sinh nhìn xung quanh, cũng không khỏi nhíu mày.

Với nhãn quang của anh, anh phát hiện ở đây không có trận pháp, vậy là sao?

"Mọi người đừng hoảng, cứ chèo về phía trước thôi." Bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Mọi người chèo thuyền cứu sinh, từ từ chèo về phía trước, càng đi về phía trước, hang động càng nhỏ, dường như đã vào một đường hầm.

Trong lòng Lý Sinh càng lúc càng nghi ngờ, lúc vừa vào hang, anh nhìn rất rõ, trong hang động này không có đường thủy.

Vậy con đường thủy đi suốt nãy giờ, là từ đâu ra?

Đường thủy càng lúc càng hẹp, dần dần chỉ vừa đủ cho thuyền cứu sinh miễn cưỡng đi qua.

Hai bên đường thủy đều là vách động phủ đồng, trên đó khắc từng bức phù điêu.

Trên phù điêu khắc từng câu chuyện thần thoại.

Một luồng uy áp nhàn nhạt, không biết từ đâu tới, khiến mọi người cảm thấy hô hấp dần trở nên khó khăn.

Hồ Ba Y đột nhiên hét lên.

"Mau nhìn kìa!" Mọi người vội vàng nhìn theo.

Chỉ thấy phía trên vách động phía trước, treo lơ lửng vô số "người giấy".

Treo ở hai bên đường thủy, như thịt khô treo gió, lơ lửng.

“Người giấy” toàn bộ đều màu trắng, trắng như tuyết.

Trong hang động tối đen, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Đa số đều tạo ra những động tác kỳ dị, có chút giống như con cóc.

Sau khi thuyền cứu sinh đi đến dưới “người giấy”, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ.

“Không phải người giấy, là xác khô, bị ép mỏng như giấy, treo ở đây.” Hồ Ba Y trầm giọng nói.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào những xác khô treo lơ lửng, nhìn đi nhìn lại, lẩm bẩm.

“Lạ thật, sao những người này lại trắng thế?” Hồ Ba Y không cho là vậy.

“Có gì lạ đâu, chắc là sau khi ép xong, lại quét thêm một lớp sơn trắng.” Bàn Tử lắc đầu.

“Không phải sơn, là màu gốc của nó, kỳ lạ, sao lại có người trắng như vậy?

Da trắng, sau khi bị ép, máu thịt chảy ra, cũng không nên có màu này.” “Bởi vì họ không phải con người, là Bạng Mị.

Cũng là những con trai già thành tinh, hóa thành hình người.” Dương Tuyết Lệ từ từ nói, sắc mặt ngưng trọng.

Những con trai già hóa thành hình người vô cùng hiếm thấy, sao ở đây lại có nhiều xác như vậy?

Cô nhìn về phía Lý Sinh, lại thấy Lý Sinh hoàn toàn không nghe cô nói, mà đang nhìn về phía trước trong đường thủy, toàn thần quán chú, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Sao vậy?” Dương Tuyết Lệ trong lòng kinh hãi, vội vàng hỏi một

tiếng.

“Trong đó có một tồn tại vô cùng đáng sợ.” Thực ra, không chỉ Lý Sinh, những người khác cũng đều cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Phía trước không biết là thứ gì, tỏa ra từng luồng uy áp cực lớn, khiến người ta nghẹt thở.

Mọi người chèo thuyền cứu sinh, từ từ tiến về phía trước.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, những xác khô bị ép mỏng như giấy treo trên đỉnh động, lập tức lay động theo gió.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lên tiếng.

“Ta cảm giác những thi thể mỏng như giấy này, dường như vẫn còn sống, bên trong có linh hồn.” Câu nói này khiến mọi người đều kinh hãi.

Thi thể đã thành thế này, Bạng Mị vẫn còn sống, chẳng lẽ, loại Bạng Mị này là sinh vật bất tử sao?

Lý Sinh nhíu mày.

“Mọi người đề cao cảnh giác, chuẩn bị chiến đấu.” Uy áp phía trước càng lúc càng lớn, mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, máu chảy nhanh hơn, lồng ngực nặng trĩu, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Ánh mắt Lý Sinh liếc qua, thấy Hoắc Tú Tú bên cạnh lại như không có chuyện gì xảy ra.

“Tú Tú, em không sao chứ?” Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, Lý Sinh có chút lo lắng cô bé không chịu được.

Hoắc Tú Tú khẽ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, như uống rượu say, đôi mắt to sáng ngời, trợn tròn, mắt cứ nhìn về phía sâu trong đường hầm.

“Em không sao, trong đó hình như có thứ gì đó đang gọi em.” Lý Sinh trong lòng kinh ngạc, cảm giác của Hoắc Tú Tú lại hoàn toàn khác với những người khác?

Hoắc Lâm từng nói, nhà họ Hoắc có huyết mạch Thiên Nữ, đặc biệt huyết mạch của Hoắc Tú Tú là nồng đậm nhất, chẳng lẽ là vì lý do này?

Huyết mạch Thiên Nữ có thể chống lại long uy, chẳng lẽ, phía trước thật sự có một con rồng khổng lồ sao?

Men theo đường thủy, họ tiếp tục tiến lên.

Đường thủy này rất dài, vượt xa chiều dài đường thẳng của ngọn núi.

Chương 240

Lý Sinh cảm thấy họ không phải đang đi vòng quanh thân núi, mà đây là một đường thủy xoắn ốc, đang quay quanh thân núi.

Bên trong thân núi, thỉnh thoảng vang lên những tiếng "chi chi kẹt kẹt", dường như có cơ quan đang khởi động.

Âm thanh sóng biển bên ngoài vỗ vào thân núi cũng mơ hồ truyền vào.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng.

"Tôi cảm thấy mực nước trong động đã hạ xuống không ít?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Nhìn vạch nước bên vách động, mực nước quả nhiên đang hạ xuống rất nhanh.

"Không sao, chắc là bên ngoài đang thủy triều rút thôi." Hồ Ba Y nói một tiếng, trong lòng cũng không chắc chắn lắm.

Đây là một lời giải thích hợp lý, mọi người tạm thời yên tâm, tiếp tục đi tới.

Mực nước vẫn đang hạ xuống, tốc độ dòng chảy cũng lúc nhanh, lúc chậm.

Dương Tuyết Lệ cảm thấy có chút không ổn, từ trong lòng lấy ra một cái áp kế, nhìn một cái, lập tức sắc mặt đại biến.

"Chúng ta hiện đang ở dưới mực nước biển 100 mét." Sắc mặt Dương Tuyết Lệ có chút tái nhợt.

"Gì?" Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Rõ ràng vẫn đang đi thuyền trong hang động, sao lại chạy xuống

dưới mực nước biển được?

Mực nước có thủy triều lên xuống, cũng không thể chênh lệch lớn như vậy.

"Sao vậy?" Bàn Tử vốn dĩ gan lớn, nhưng lúc này cũng có chút sợ hãi.

Lần trước gặp long thủ thủy, hắn đã trải nghiệm cảm giác biển cả trên đầu.

Phúc lớn mạng lớn, vận khí tốt, mới thoát chết.

Bây giờ, trong hang động, dưới mực nước biển 100 mét, lỡ như nước biển tràn vào… Trong mắt Lý Sinh, khẽ lóe lên một tia kinh ngạc.

Anh sớm đã chú ý mực nước đang hạ xuống, nhưng không ngờ lại hạ nhiều đến vậy.

"Mọi người đừng lo lắng, bên trong có một cơ quan vô cùng phức tạp, đã chặn nước biển phía trên lại, chúng ta an toàn." Bố trí ở đây, hẳn là giống như âu thuyền, hai bên đều có cửa cống chặn nước trong đường hầm, sau đó do cơ quan điều khiển, từng bậc từng bậc hạ xuống.

Trong các công trình thủy lợi lớn, điều này rất thường thấy.

Ví dụ như đập Tam Hiệp nổi tiếng ở đời sau, có thể thông qua âu thuyền, nâng hoặc hạ tàu thuyền hơn một trăm mét.

Nhưng, công trình ở đây được xây dựng từ mấy nghìn năm trước.

Thật khó tưởng tượng, con người thời đó lại có năng lực như vậy.

Hơn nữa, nước này sau khi được hạ xuống, lại chảy đi đâu?

Hạ nước xuống thì dễ, nhưng muốn nâng lên lại, thì rất khó.

Không có động lực, căn bản không thể nâng lên được.

Hồ Ba Y dường như cũng nghĩ đến điều này.

"Theo thuyết trong phong thủy, Nam Hải đối ứng với núi Côn Luân, ở đây hẳn là có một hải nhãn khổng lồ, cũng được gọi là 'Quy Khư'." "Nước dưới gầm trời, vạn dòng quy về một mối, cuối cùng đều chảy về hải nhãn này." "Chẳng lẽ cái hang chúng ta vào hiện tại, chính là Quy Khư trong truyền thuyết sao?" Suy đoán này thật kinh người.

Nhưng dường như cũng không đúng, nếu vạn dòng thiên hạ đều quy về Quy Khư, nhưng Quy Khư lại bị người ta dùng cơ quan chặn lại, vậy chẳng phải thế gian đều sẽ bị nhấn chìm sao?

Đúng lúc mọi người đang kinh nghi bất định, dòng nước phía dưới đột nhiên tăng tốc.

Nước chảy như thác đổ.

Thuyền cứu sinh như thuyền trôi dạt, điên cuồng lao về phía trước.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi, lúc này, giữ vững thuyền cứu sinh đã hoàn toàn không thể.

Thuyền cứu sinh điên cuồng va vào các vách đá xung quanh, đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Trong tay Lý Sinh, Phi Long Trảo vung ra, móc vào vách đá, lập tức bám chặt.

Anh buộc sợi Vạn Ti Thằng nối với Phi Long Trảo vào người, buộc cả Tinh Tuyệt Nữ Vương và Hoắc Tú Tú vào người, sau đó lại đưa tay ôm lấy Dương Tuyết Lệ, tung người nhảy lên một tảng đá nhô ra bên vách đá.

Lúc này, Hồ Ba Y, Bàn Tử, hai người cũng đều tung người nhảy lên vách đá, tay chân cùng dùng, dựa vào những phù điêu hơi nhô ra trên vách đá, như người nhện, bám chặt vào vách đá.

Thân thủ của họ đều là đỉnh cao đương thời, điều này không làm khó được họ.

Dương Tuyết Lệ đương nhiên cũng có năng lực này, chỉ là Lý Sinh không yên tâm mà thôi.

Phía dưới, dòng nước cuồn cuộn.

May mà nước chảy nhanh, đi cũng nhanh.

Dần dần, mực nước trong hang động càng lúc càng thấp, từ từ lộ ra đáy động.

Nước đã cạn.

Mọi người mới từ vách đá nhảy xuống.

Chương 241

“Chắc là cửa cống chặn nước phía dưới bị hỏng rồi?” Hồ Ba Y trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Hắn vừa nói, vừa quay đầu nhìn lại phía sau.

Cửa cống chặn nước phía dưới hỏng, họ có thể nhảy khỏi thuyền cứu sinh để thoát thân.

Nếu cửa cống phía trên hỏng, nước biển từ độ cao trăm mét đổ xuống, mấy người họ sẽ lập tức bị cuốn vào hải nhãn.

Điều này không phải là không có khả năng.

Dù sao, cơ quan trong núi, tuy xây dựng rất tinh xảo, cũng vững chắc, nhưng dù sao cũng đã trải qua mấy nghìn năm, có bộ phận bị hỏng hóc, thực sự là chuyện quá bình thường.

“Hay là, chúng ta quay lại đi.” Bàn Tử cũng có chút sợ hãi.

Nhưng Lý Sinh lại lắc đầu.

“Đừng nghĩ nữa, theo số Kỳ Môn, phía sau đối ứng với tử môn, nếu chúng ta bây giờ quay lại, chắc chắn là con đường chết.” Hồ Ba Y cũng gật đầu.

“Không sai, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.” Thực ra, dù có quay lại, cũng không thể ra ngoài.

Nếu thật sự có cơ quan chặn nước biển phía trên, muốn ra ngoài, phải mở cơ quan.

Không nghi ngờ gì, cơ quan một khi mở ra, nước biển phía trên tất sẽ dạt dào như dời non lấp biển tràn xuống.

Nhưng, tiếp tục đi về phía trước, sẽ càng đi càng sâu, dường như

cũng không có lối ra.

Trong chốc lát, họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Chúng ta đi về phía trước đi, người xây dựng nơi này, đã xây dựng nên nơi này, nhất định có cách lên xuống." Hiện tại trong đường hầm không có nước, cũng không có thuyền cứu sinh.

Ngay lập tức, họ men theo đường hầm, từ từ đi về phía trước.

Đường hầm này quả nhiên xoắn ốc đi xuống, càng xuống càng sâu.

Dương Tuyết Lệ thỉnh thoảng lại lấy áp kế trong tay ra, thấy độ cao so với mực nước biển đang không ngừng giảm xuống.

Từ 100 mét dưới mặt biển, đã giảm xuống hơn 1000 mét, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Xung quanh cũng ngày càng yên tĩnh.

Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

"Chúng ta cứ đi xuống thế này, có khi nào đi đến cửu u địa phủ không?" Hồ Ba Y trêu chọc một tiếng.

"Vậy chẳng phải hợp ý cậu sao?

Vừa hay xuống địa phủ, đánh cho Diêm Vương một trận, cướp sổ sinh tử, tìm xóa tên mình đi, từ đó về sau, sẽ không còn lo chết nữa." Bàn Tử cười ha hả.

"Lão Hồ, ý kiến này hay đấy, hôm nay Bàn gia ta sẽ học theo Tôn Hầu Tử, cũng đại náo địa phủ một phen." Mọi người bị mắc kẹt dưới lòng đất, tâm trạng đều rất nặng nề, bị hai người trêu chọc như vậy, lập tức đều lộ ra nụ cười.

Cũng lạ, lúc ở trên, họ cảm thấy uy áp phía trước càng lúc càng lớn, nhưng bây giờ đi lâu như vậy, luồng uy áp đó lại dần dần yếu đi.

Chỉ có sương mù trong đường hầm lại càng lúc càng dày.

Mơ hồ, có từng tràng tiếng "sa sa sa" vang lên.

Đồng tử Lý Sinh khẽ co lại, lập tức đưa tay, làm một động tác im lặng.

Mọi người lập tức không dám nói nữa.

Sắc mặt Lý Sinh cũng trở nên ngưng trọng.

"Có phát hiện gì sao?" Dương Tuyết Lệ khẽ hỏi.

Lý Sinh đưa tay chỉ về phía sau lưng.

Dương Tuyết Lệ quay lại nhìn, phía sau tối đen như mực, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng "sa sa".

Cô định quay đèn pha trong tay lại, nhưng bị Lý Sinh đưa tay ngăn lại.

"Đừng nhìn, đi về phía trước." Tiếng nói vừa dứt, anh đã cảm thấy phía sau có một luồng gió tập kích.

Dương Tuyết Lệ đột ngột quay đầu mới nhìn rõ.

Một khuôn mặt người vô cùng kỳ quái, trên mặt không có mũi, chỉ có mắt và miệng.

Miệng mọc dọc, ở vị trí mũi của người bình thường.

Trên thân thể nó có vô số xúc tu, kéo theo thân mình dài ngoằng, đang lao tới.

Một con rết mặt người.

Trong lúc Dương Tuyết Lệ còn đang ngỡ ngàng, trong tay Lý Sinh đao quang lóe lên, chém con rết mặt người đang lao tới thành hai nửa.

Trong không khí tỏa ra một mùi tanh hôi vô cùng khó ngửi.

Phía sau, tiếng "sa sa" càng lúc càng lớn.

Lý Sinh lập tức thấp giọng nói.

Chương 242

"Đừng dừng lại, phía sau có ít nhất mấy vạn con rết mặt người." Mọi người lập tức kinh hãi.

Những con rết mặt người này, xuất hiện trong đường hầm từ đâu?

Suốt đường đi, họ không hề thấy bất kỳ điều gì bất thường.

Trong lúc nói chuyện, lại có mấy con rết mặt người đuổi theo.

Tốc độ di chuyển của những con rết mặt người này vô cùng nhanh.

"Chạy!" Mọi người đều chạy đi, Lý Sinh một tay ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương, một tay ôm Hoắc Tú Tú, lao về phía trước.

Phía sau, có vô số rết mặt người đuổi theo.

Mấy người này, ai nấy thân thủ đều rất giỏi, lúc này chạy, tự nhiên cũng rất nhanh.

Chỉ một lát sau, đã kéo dài khoảng cách với đám rết mặt người.

"Mẹ kiếp, mấy thứ này từ đâu chui ra vậy?" Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa nói.

"Lúc chúng ta đi qua, sao không thấy?" Thật sự kỳ quái, bên trong không có đường hầm thứ hai, vậy những con rết đó từ đâu chui ra?

Đi đến đây, uy áp phía trước lại đột nhiên bắt đầu tăng mạnh.

Một cách vô hình, có một luồng sức mạnh kỳ lạ đè lên người mọi người, như thể nặng ngàn cân.

Trên người Lý Sinh, một luồng chiến ý dâng lên, đối kháng với uy áp vô hình, mọi người lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Họ tiếp tục đi về phía trước.

Dương Tuyết Lệ nhìn áp kế trong tay.

Hiện tại họ đang ở độ sâu hơn ba nghìn mét dưới lòng đất.

Chẳng lẽ, con đường hầm này thật sự dẫn đến cửu u địa phủ sao?

Lúc này, lại có một luồng uy áp như núi ập tới.

Lý Sinh đi ở phía trước, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, dùng huyết mạch và chiến ý của bản thân đối kháng với luồng uy áp kỳ quái đó, giúp mọi người giảm bớt áp lực.

Đi một lúc, phía trước đột nhiên quang đãng, họ tiến vào một hang động cực lớn.

Phía dưới là vực sâu không đáy, không thể nhìn thấy đáy.

Đèn pha chiếu xuống, ánh sáng đều biến mất trong bóng tối mênh mông vô biên.

Nhìn lên trên, cũng không thấy đỉnh.

Họ đang ở giữa hang động này, phía trước đã không còn đường đi.

Bàn Tử không khỏi chửi một tiếng.

"Nơi này sao giống quỷ động trong thành cổ Tinh Tuyệt vậy?" Tiếng nói vừa dứt, Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh lên tiếng.

"Không sai, đây chính là quỷ động." Bàn Tử lập tức giật mình.

Quỷ động kết nối với không gian hư số, không biết dẫn đến đâu.

Trong truyền thuyết, quỷ động chính là kết nối với hải nhãn Nam Hải.

Không ngờ, truyền thuyết này là thật?

Bàn Tử cầm đèn pin, chiếu về phía trước, liền thấy một bóng hình vô cùng đáng sợ.

Ở phía bên kia của hang động, trên một khoảng đất rộng, một con "rồng" đang nằm phục ở đó.

Trên thân rồng có hai chiếc sừng hươu, đầu có vài phần giống lạc đà, hai mắt như mắt quỷ, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Thân rồng như một con mãng xà khổng lồ, nhưng lớn hơn mãng xà rất nhiều, trên thân mọc đầy vảy.

Theo ánh đèn pha chiếu tới, thân rồng dường như hơi động đậy, hai mắt càng bắn ra một tia sáng xanh, nhìn về phía họ.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh, không nhịn được rùng mình.

"Mẹ ơi, chúng ta thật sự gặp hải long vương rồi sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng tỏ ra vô cùng sợ hãi, trốn sau lưng Lý Sinh, không dám nhìn long vương đó nữa.

Lý Sinh chỉ cảm thấy một luồng uy áp cực lớn, như núi, như có vạn cân đè lên người, xương cốt như sắp bị đè nát.

Giây tiếp theo, trên người Lý Sinh, một luồng chiến ý vô biên ngút trời.

Uy áp lập tức như thủy triều rút đi.

Trong mắt Lý Sinh, tinh quang lóe lên, nhìn chằm chằm vào con "rồng" ở bên đó.

Bên cạnh, trong mắt Hoắc Tú Tú lại lóe lên những tia sáng lấp lánh.

Đối với luồng uy áp như núi đó, cô bé dường như hoàn toàn không cảm nhận được.

"Con cảm thấy bên đó có thứ gì đó đang gọi con." Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng.

Chương 243

Mọi người kinh ngạc nhìn cô bé.

Cô bé mới sáu tuổi này, trông có vẻ bình thường, nhưng vào lúc này lại thể hiện sự phi thường của mình.

"Chẳng lẽ trên thế giới này, thật sự có sinh vật họ rồng tồn tại sao?" Dương Tuyệt Lệ có chút không dám tin.

"Trong thần thoại cổ đại của Thăng Long, đã lưu truyền quá nhiều câu chuyện về rồng, chưa chắc đã hoàn toàn là bịa đặt." Hồ Ba Y sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Đồng tử Lý Sinh khẽ co lại.

"Tôi phải qua đó, tìm hiểu cho rõ." Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Lý Sinh quyết định men theo vách động, leo qua đó.

Vách động ở đây không đặc biệt nhẵn nhụi, Lý Sinh đưa tay bám vào những tảng đá nhô ra, như người nhện, bám vào vách động, từ từ leo qua bên đó.

Trong bóng tối, đầu con rồng khổng lồ dường như lại động đậy, trong mắt rồng, càng bùng lên ngọn lửa màu xanh lục.

Lập lòe trong bóng tối, cảnh tượng càng hiện ra vẻ quỷ dị.

Nhanh chóng, bóng dáng Lý Sinh biến mất trong bóng tối.

Mọi người không dám dùng đèn pha chiếu tới, trong bóng tối, đó chẳng khác nào tự lộ vị trí, ngược lại sẽ mang đến nhiều nguy hiểm hơn.

Mọi người cũng đều biết, mắt của Lý Sinh có thể nhìn thấy vật trong bóng tối, không bị ảnh hưởng.

Điều này khiến họ yên tâm hơn một chút.

Trong cái hang lớn này không có sương mù, chỉ là rất tối mà thôi.

Lý Sinh bám vào vách đá, trông có vẻ rất đáng sợ, nhưng thực ra, với thực lực của anh, việc này rất dễ dàng.

Trên vách đá khắp nơi đều có những chỗ nhô ra, có thể để leo trèo.

Với sức mạnh của Lý Sinh, một ngón tay treo cả cơ thể, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Anh đi rất nhanh, khoảng cách đến vị trí của con "rồng" kia cũng ngày càng gần.

Từ trên thân con rồng khổng lồ, tỏa ra uy áp nhàn nhạt.

Nó ở khắp mọi nơi, khiến người ta không khỏi tim đập nhanh.

Long uy.

Hai chữ này hiện lên trong đầu Lý Sinh.

Anh hít sâu một hơi, chiến ý Chiến Thần trong cơ thể sôi sục, hóa giải luồng uy áp đó.

Lại gần hơn, anh cuối cùng cũng nhìn rõ.

Con rồng trông dữ tợn đáng sợ trước mắt được làm bằng đồng.

Nói cách khác, đây không phải là một con rồng thật, mà chỉ là một bức tượng rồng khổng lồ mà thôi.

Bức tượng được khắc sống động như thật.

Cả con rồng trông như thể còn sống.

Vừa rồi ở quá xa, căn bản không nhìn rõ, thật giả khó phân.

Sau khi nhìn rõ, Lý Sinh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thật sự có thần long ở đây, thì cũng quá đáng sợ.

Dù sao, sinh vật họ rồng, trong truyền thuyết vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, trong đa số câu chuyện thần thoại, chúng cũng vô cùng tà ác.

Nếu ở đây thật sự có một con rồng tà ác… Lý Sinh nhanh chóng đứng trên bục đá, trước thân rồng.

Nhìn từ đây, thân rồng lớn đến kinh người.

So với nó, cơ thể anh thực sự quá nhỏ bé.

Nhưng dù thế nào, cuối cùng nó cũng chỉ là một bức tượng.

Chỉ là kết tinh của trí tuệ và mồ hôi của con người, không phải là một tồn tại đáng sợ.

Nhưng, luồng long uy đó, lại từ đâu ra?

Lý Sinh không khỏi nhìn lên xuống hang động, sắc mặt biến ảo khôn lường, dường như đang suy nghĩ.

Đột nhiên, Lý Sinh nhảy lên, đạp lên vảy rồng của con rồng đồng khổng lồ.

Dựa vào những chiếc vảy nhô ra, men theo thân rồng khổng lồ, anh thi triển khinh thân thuật, nhanh chóng lên trên đầu rồng.

Đối diện, Hồ Ba Y và những người khác vẫn luôn dùng đèn pha chiếu vào đầu rồng.

Thấy có một bóng người bay lên đầu rồng, họ lập tức giật mình.

“Lý ca đánh nhau với con ác long đó rồi sao?” Bàn Tử có chút kinh hồn bất định.

Chương 244

Hồ Ba Y gật đầu.

“Chắc là vậy, không biết, Lý ca có thể chém giết con ác long đó không?” Tiếng nói vừa dứt, trong hang động đột nhiên vang lên một tiếng rồng gầm cực lớn.

Âm thanh như sấm sét chín tầng trời, ẩn chứa uy thế vô tận, vang vọng không dứt trong hang động.

Lý Sinh đã đứng trên đầu rồng, ánh mắt anh đang quan sát kỹ lưỡng cơ quan trên thân rồng.

Rất nhanh, Lý Sinh đã phát hiện ra sự tinh vi trong đó, anh xoay sừng rồng, đầu rồng lập tức bắt đầu chuyển động.

Cùng lúc đó, con rồng đồng khổng lồ phát ra tiếng rồng gầm cực lớn.

“Ra là vậy!” Lý Sinh gật đầu, rồi từ đầu rồng nhảy xuống.

“Lý ca bị cự long đánh bại rồi sao?” Bàn Tử thấy cảnh này, kinh hãi thất thanh.

“Phì, miệng quạ đen, Lý ca sao có thể bại được?” Hồ Ba Y trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Bên cạnh, Dương Tuyết Lệ càng lo lắng, căng thẳng không yên.

Thân hình Lý Sinh sau khi nhảy từ đầu rồng xuống, liền biến mất, không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mọi người càng lúc càng lo lắng.

Lý Sinh chẳng lẽ thật sự bị cự long trong động đánh bại rồi sao?

Lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng của Lý Sinh.

"Tôi về rồi." Nghe thấy giọng nói này, mọi người lập tức mừng rỡ.

Dương Tuyết Lệ càng kích động ôm chầm lấy Lý Sinh, ôm chặt anh.

Chỉ xa cách trong chốc lát, mà cứ ngỡ như đã qua cả đời người.

"Bên đó không có gì, chỉ là một con rồng đúc bằng đồng mà thôi." Nghe lời Lý Sinh, mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Đi cùng tôi xem là biết." Bàn Tử sớm đã nóng lòng muốn thử, nghe lời Lý Sinh, liền đi đầu, lập tức leo lên vách đá.

Lý Sinh đưa tay định ôm Hoắc Tú Tú.

Không ngờ, cô bé lại lắc đầu.

"Con tự leo qua được." Lý Sinh hơi sững sờ, nhìn thấy ánh mắt nhỏ bé kiên nghị vô cùng của Hoắc Tú Tú, liền nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy Hoắc Tú Tú muốn tự đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không để Lý Sinh ôm nữa.

Không biết tại sao, Tinh Tuyệt Nữ Vương, một lão quái vật vạn năm, lại rất yêu thích Hoắc Tú Tú.

Hai người đi sau Bàn Tử, bám vào vách đá, leo qua.

Những người khác cũng theo sau.

Leo trèo trên vách đá như người nhện, đối với người bình thường vô cùng khó khăn, nhưng đối với mấy người này, không tốn bao nhiêu sức lực.

Ngược lại Hoắc Tú Tú khiến Lý Sinh có chút bất ngờ, cô bé cũng một hơi leo qua được đến bục đá đối diện.

Bàn Tử đi vòng quanh con rồng đồng khổng lồ một vòng, không khỏi kinh ngạc.

"Trời đất, con rồng đồng khổng lồ thế này, phải tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực mới xây dựng được?" Đây thực sự là một câu hỏi.

Ở đây là ba nghìn mét dưới lòng đất, ở một nơi như thế này, làm thế nào để xây dựng một bức tượng rồng đồng khổng lồ như vậy?

E rằng khó tìm được câu trả lời.

"Vậy long uy mà chúng ta gặp vừa rồi là sao?" Dương Tuyết Lệ vẫn có chút không hiểu.

Nếu, con rồng trước mắt chỉ là một bức tượng, nhưng long uy mà họ gặp trước đó, tuy chỉ là cảm nhận cá nhân, nhưng tuyệt đối không thể là giả.

Cảm giác tim đập nhanh, cảm giác nghẹt thở đó, thật không thể thật hơn.

Lý Sinh cười cười, nhẹ nhàng nhảy lên thân rồng cao mấy mét.

Anh xoay cơ quan trên thân rồng, đầu rồng đang ngẩng cao lập tức chuyển động.

Trông như con rồng đồng khổng lồ sống lại vậy.

"Pho tượng rồng đồng khổng lồ này, vừa hay ở vị trí phong thủy quan trọng nhất trong động, chi phối địa khí trong hang động này." Lý Sinh lên tiếng giải thích.

"Cơ quan của rồng đồng khổng lồ, không chỉ chi phối bản thân nó, mà còn liên kết với những nơi khác trong động." Câu nói này khiến mọi người đều như lạc vào mây mù, không hiểu rốt cuộc có ý gì.

"Nói đơn giản, sự thay đổi của cơ quan rồng đồng khổng lồ, sẽ

gây ra sự thay đổi của địa khí, từ đó thay đổi từ trường trong hang động." "Hang động này, vốn là một mỏ đồng khổng lồ, lực từ trường của Trái Đất rất mạnh." "Long uy mà chúng ta cảm nhận trước đó, thực ra chính là 'uy áp' của lực từ trường Trái Đất." "Loại uy áp này, lại bị cơ quan trên thân rồng đồng khổng lồ kiểm soát và điều chỉnh, nên chúng ta cảm thấy lúc có lúc không, có nơi có, có nơi không, như thể thật sự có một con rồng khổng lồ, thỉnh thoảng tỏa ra uy áp vậy." Nghe Lý Sinh giải thích một lượt, mọi người mới vỡ lẽ, không khỏi kinh ngạc.

Cũng không biết mấy nghìn năm trước, người xây dựng pho tượng rồng đồng khổng lồ này, làm thế nào phát hiện ra bí mật như vậy, và nghĩ ra cách dùng rồng đồng khổng lồ để chi phối lực từ trường của Trái Đất?

Dương Tuyết Lệ quan sát xung quanh, phát hiện trên một chiếc vảy của rồng đồng khổng lồ, có viết mấy chữ.

Thời đại đã quá lâu, chữ viết đã mờ, chỉ có thể lờ mờ nhận ra, trên đó viết hai chữ "Hận Thiên".

"Pho tượng rồng đồng khổng lồ này, quả nhiên là do người Hận Thiên quốc xây dựng." Dương Tuyết Lệ vừa nói xong, đột nhiên phát hiện Hoắc Tú Tú bên cạnh có chút bất thường, lúc này, cô bé đang đối mặt với mắt rồng của con rồng đồng khổng lồ.

Chương 245

Trong mắt rồng đó, có một ngọn lửa xanh lục le lói, đang lập lòe.

Lúc này, giọng của Bàn Tử đột nhiên vang lên.

"Cái thứ Xích Đan chết tiệt đó, có khi nào ở trong thân rồng không?" Trong lúc nói chuyện, thân rồng của con rồng đồng khổng lồ đột nhiên lại động đậy.

Trong sát na, lại có một luồng "long uy" vô hình ập tới.

Trong mắt rồng đồng khổng lồ, ngọn lửa xanh lục le lói lập lòe.

Lý Sinh khẽ nhíu mày, tung người nhảy lên thân rồng, điều chỉnh cơ quan trên đầu rồng, luồng long uy đó mới cuối cùng biến mất.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Kỳ lạ, cơ quan của rồng đồng khổng lồ sao lại tự động vậy?" Hồ Ba Y vô cùng khó hiểu.

"Chắc là có sinh vật trong đường hầm đã kích hoạt cơ quan ở đó, từ đó dẫn đến sự thay đổi của rồng đồng khổng lồ." Ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía mắt rồng của con rồng đồng khổng lồ.

Sau một hồi suy nghĩ, anh lại xoay cơ quan trên con rồng khổng lồ.

Đầu rồng của con rồng đồng khổng lồ từ từ nứt ra, chia thành hai nửa.

Bên trong đầu rồng, có thể thấy từng tia lửa, vẫn luôn cháy, tỏa ra ánh sáng le lói.

"Sao vậy?" Bàn Tử lại bắt đầu bối rối.

"Bên trong thân thể của rồng đồng khổng lồ đều được đổ đầy dầu cá voi, dầu cá này có tác dụng bôi trơn các bộ phận cơ quan, nên khiến

nó sau mấy nghìn năm vẫn có thể hoạt động bình thường." "Trên đầu rồng có mấy ống nhỏ nối với dầu cá trong thân rồng, ở đó có bấc đèn được đốt cháy, cũng chính là ngọn lửa mà chúng ta thấy." "Tính theo lượng dầu cá dự trữ trong thân rồng, ngọn đèn trong đầu rồng, cháy mấy vạn năm cũng không vấn đề gì." Không thể không nói, cơ quan như vậy quá tinh xảo, người thiết kế nhất định là một thiên tài.

Giữa ngọn lửa bao quanh, có một viên châu nửa đỏ trong suốt.

Đồng tử trong mắt Lý Sinh khẽ co lại.

Là Xích Đan sao?

Anh nhẹ nhàng đưa tay, lấy viên châu trong suốt vào tay, lập tức cảm thấy một luồng khí mát lạnh truyền vào cơ thể.

Mơ hồ, dường như ẩn chứa một luồng sinh khí vô cùng mạnh mẽ.

"Xích Đan." Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên vang lên.

Lý Sinh lập tức mừng rỡ.

Không ngờ lại thuận lợi lấy được Xích Đan như vậy.

Hộp ngọc long cốt ban đầu dường như hoàn toàn không có tác dụng.

Nhưng Lý Sinh vẫn lấy hộp ngọc long cốt ra, đặt Xích Đan vào trong.

Lúc này, trong động đột nhiên vang lên từng tràng tiếng "ầm ầm" như sấm sét, như có thiên quân vạn mã đang lao đi cuồn cuộn.

Âm thanh vang vọng không dứt, mãi không dứt, ngược lại càng lúc càng lớn.

"Âm thanh gì vậy?" Bàn Tử trong lòng cảm thấy bất an.

Sắc mặt Lý Sinh cũng khẽ biến, chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy trên

vách đá bên cạnh, một cánh cửa đá mà mọi người đều chưa quan sát đến, từ từ mở ra.

Cửa đá vừa mở, bên trong liền sáng lên những đốm lửa xanh lục le lói.

Dưới ánh lửa xanh chiếu rọi, có thể thấy, bên trong là một gian thạch thất quy mô lớn, trong thạch thất, đặt một cỗ quan tài khổng lồ.

Quan tài dài đến mười mấy mét, rộng năm sáu mét, cao ba bốn mét, vượt xa kích thước của quan tài bình thường.

Có chút không giống quan tài, ngược lại giống một căn phòng hoàn toàn kín mít.

Nhìn từ đây, con rồng đồng khổng lồ bên ngoài dường như chỉ để bảo vệ mộ thất này.

Mọi người không khỏi nhìn nhau.

Bàn Tử thở dài một hơi.

"Mẹ kiếp, Bàn gia ta thấy quan tài cũng nhiều rồi, chưa từng thấy quan tài lớn như vậy, bên trong chôn, e rằng không phải một người, mà là một con rồng." Vừa nói xong, hắn cũng giật mình.

Dương Tuyết Lệ dùng đèn pha chiếu qua, chỉ thấy phía trước quan tài, khắc hai chữ "Táng Long".

"Không lẽ thật sự chôn một con rồng sao?" Hồ Ba Y đột nhiên cảm thấy một trận hoảng hốt không lý do.

Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia nghi ngờ.

Nếu trong quan tài thật sự chôn một tồn tại vô cùng quan trọng, con rồng đồng khổng lồ bên ngoài chỉ để bảo vệ, vậy tại sao thần vật như Xích Đan lại không đặt trong quan tài, mà lại đặt trong con rồng đồng khổng lồ bên ngoài?

Có chút không hợp lý.

Trong lúc anh đang khổ sở suy nghĩ, cỗ quan tài khổng lồ trong thạch thất đột nhiên động đậy.

Bên trong quan tài, truyền ra một tiếng như sấm rền.

Tim của mọi người cũng gần như đồng thời đập theo.

“Mẹ kiếp, thứ bên trong không lẽ sắp chạy ra rồi sao?” Tiếng Bàn Tử vừa dứt, đột nhiên lại một tiếng nổ lớn.

Chương 246

Nắp quan tài khổng lồ đột nhiên bị hất tung lên.

Một bóng hình khổng lồ từ trong quan tài nhảy ra.

Vừa ra khỏi quan, nó liền ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh chói tai vô cùng, có một luồng sóng xung kích mạnh mẽ, theo tiếng gào của nó, lan tỏa ra xung quanh.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung.

"Trời ạ, thật sự là rồng!" Bàn Tử kinh hãi thất sắc.

Thứ trong quan tài có thân hình vô cùng lớn, trên cái đầu khổng lồ là hai con mắt lấp lánh đáng sợ, trong miệng lộ ra những chiếc răng sắc nhọn kinh hoàng, xung quanh cổ họng thô dày là lớp da dày tầng tầng lớp lớp, móng vuốt của nó y hệt móng rồng trong truyền thuyết.

Dương Tuyết Lệ sắc mặt cũng kinh hãi đại biến.

"Rồng Komodo, kỳ lạ, trên thế giới sao lại có rồng Komodo thân hình lớn như vậy?" Rồng Komodo là một loại thằn lằn lớn, cũng gọi là thằn lằn khổng lồ Komodo, đã tồn tại từ thời khủng long.

Ngày nay trên Trái Đất vẫn còn không ít rồng Komodo.

Loại thằn lằn thân hình to lớn này gần như có thể săn bắt bất kỳ loài động vật nào trên cạn, đồng thời, bơi lội giỏi, cũng có thể bắt cá.

Nhưng, rồng Komodo bình thường, tuy cũng là động vật lớn, nhưng tuyệt đối không có thân hình lớn như vậy.

Hơn nữa, trong quan tài kín mít này, nó làm sao tồn tại được?

Trên người nó, tỏa ra mùi tanh hôi vô cùng nồng nặc, đôi mắt quỷ như đèn lồng, nhìn chằm chằm vào Lý Sinh.

Đột nhiên, thân thể rồng Komodo khổng lồ vươn lên, lao về phía anh. [Đinh, phát hiện túc chủ đối mặt với cương thi rồng Komodo.

Kích hoạt nhiệm vụ phụ: Chém giết cương thi rồng Komodo.

Phần thưởng: Nâng cấp huyết mạch, cường hóa thực lực toàn đội.] Nghe thấy giọng của hệ thống, Lý Sinh sững sờ, trong lòng lập tức vừa kinh vừa mừng.

Hóa ra con rồng Komodo khổng lồ trước mắt là một cương thi.

Từ trước đến nay, anh chỉ nghe nói con người biến thành cương thi.

Không ngờ, ngay cả sinh vật khổng lồ như vậy cũng biến thành cương thi.

Thực ra, cương thi về cơ bản đều là con người, vì điều kiện biến thành cương thi rất hà khắc.

Thông thường, chỉ có người được liệm vào quan tài, dưới những điều kiện đặc định, mới xảy ra thi biến.

Nếu vứt xác ngoài đồng hoang, cùng lắm cũng chỉ biến thành cô hồn dã quỷ mà thôi.

Thường không có ai dùng quan tài để liệm động vật, càng đừng nói là chọn lựa phong thủy bảo địa, mai táng cẩn thận, tự nhiên cũng chỉ có con người mới có khả năng biến thành cương thi.

Con thằn lằn khổng lồ trước mắt, hẳn là đồ đằng mà Hận Thiên quốc sùng bái.

Sau khi thằn lằn khổng lồ chết đi, người Hận Thiên quốc, cũng không biết dùng cách gì, đã liệm nó vào quan tài trong động phủ này.

Thi thể của thằn lằn khổng lồ được bảo quản mấy nghìn năm, vẫn không mục nát, cũng đã xảy ra thi biến, thành một cương thi rồng

khổng lồ.

Cương thi do người thường biến thành đã vô cùng khó đối phó, cương thi rồng khổng lồ lớn như vậy, tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Nhiệm vụ này của hệ thống, thật sự có chút khó khăn.

Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia tinh quang.

Cương thi rồng khổng lồ thì sao, chẳng lẽ không thể chém giết được sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, bóng hình to lớn của rồng Komodo đã lao tới.

Thân thể chưa tới, đã có một luồng cuồng phong ập tới, mang theo mùi tanh hôi vô cùng nồng nặc.

Lý Sinh ngẩng đầu nhìn rồng Komodo khổng lồ, trong một khoảnh khắc, hai loại Thánh Thú Văn Thân trên cơ thể đồng thời được kích hoạt.

Thân hình Lý Sinh không lùi mà tiến, Hắc Thần Đao trong tay giơ lên trời, đón lấy thân thể của rồng Komodo khổng lồ.

Cương thi rồng Komodo khổng lồ lao tới với thế bài sơn đảo hải.

Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh đâm thẳng vào yết hầu của nó, sau đó rạch một đường dọc xuống bụng dưới.

Thân hình anh cũng từ cao biến thấp, nhanh chóng ngửa ra sau, chuyển từ thế thẳng đứng sang song song với mặt đất, gần như lướt sát đất trượt qua gầm con cương thi rồng Komodo, né được cú vồ của nó.

Nhưng không đợi Lý Sinh kịp phản ứng, anh đã bị đuôi của nó quất mạnh một cái, cả người bay văng ra ngoài.

Phải biết, phản ứng của Lý Sinh nhanh đến mức nào, vậy mà vẫn

bị một cú quất mạnh đánh trúng.

Bởi vì trên thực tế, khi thân thể Lý Sinh còn chưa trượt qua hết thì cái đuôi của con rồng Komodo đã vung tới, Lý Sinh chẳng phải là tự đâm đầu vào rọ sao.

Sức mạnh của đuôi rồng Komodo cực lớn, trên cạn, nó có thể dùng đuôi quất chết một con trâu rừng một cách dễ dàng.

Đủ thấy sức mạnh của cái đuôi khủng bố đến mức nào!

Đó mới chỉ là rồng Komodo bình thường, còn con rồng Komodo khổng lồ trước mắt này, e rằng trọng lượng ít nhất cũng phải gấp mười lần con bình thường.

Huống hồ, đây lại là cương thi rồng Komodo, sức mạnh của nó còn đáng sợ hơn cả khi còn sống.

Chương 247

Tuy nhiên, đúng lúc cơ thể Lý Sinh chịu đòn nặng, trên người anh đột nhiên tỏa ra những luồng sáng trắng.

Ánh sáng không quá chói lòa, nhưng trong bóng tối cũng vô cùng nổi bật.

"Hả?" Ý nghĩ vừa nảy lên, cơ thể Lý Sinh đã bị đập mạnh vào thân con rồng đồng khổng lồ, ngay lập tức lại bay ngược ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, Lý Sinh chỉ cảm thấy huyết mạch trong cơ thể cuộn trào không thôi.

Thế nhưng, anh lại không bị thương quá nặng.

Chiếc Ngọc Lũ Âm Y mà Lý Sinh vẫn luôn mặc trên người, vào khoảnh khắc này, đã thể hiện sự cường đại của một chí bảo phòng hộ.

Một luồng sáng trắng bao bọc lấy cơ thể Lý Sinh, phân tán lực của cú va chạm.

Thực tế, cú quất mạnh đó đã bị cơ thể Lý Sinh gánh chịu.

Chỉ là, Ngọc Lũ Âm Y đã phân tán đều lực va chạm khổng lồ đó ra toàn thân.

Vì vậy, Lý Sinh chỉ cảm giác toàn thân như bị núi đè, chứ không hề bị gãy một chiếc xương sườn nào.

Nếu không phải huyết mạch cơ thể cường đại, thể chất mạnh hơn người thường cả trăm lần, thì cú quất đó, dù có Ngọc Lũ Âm Y, cũng đủ để anh mất mạng.

Nhưng với huyết mạch mạnh mẽ, lực của cú quất được phân tán

đều khắp cơ thể, anh liền có thể dễ dàng chịu đựng.

"Ngọc Lũ Âm Y không hổ là chí bảo phòng hộ!" Cơ thể Lý Sinh lộn một vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đất.

Kể từ khi nhận được phần thưởng Ngọc Lũ Âm Y, tuy Lý Sinh vẫn luôn mặc nó trên người, nhưng chỉ sử dụng công năng thiên biến vạn hóa của nó, còn khả năng phòng ngự thì thật sự chưa có cơ hội dùng đến.

Mãi cho đến vừa rồi...

Thấy hiệu quả phòng hộ của bảo y tốt đến vậy, Lý Sinh lập tức an tâm, chiến ý hừng hực bùng cháy.

Bụng dưới của cương thi rồng Komodo bị Lý Sinh rạch một đường sâu hơn một thước, nếu là một con rồng Komodo bình thường, dù thân thể có to lớn tương tự, một đao này cũng đủ để lấy mạng nó.

Tuy nhiên, con rồng Komodo trước mắt dù sao cũng là một cương thi, làm sao có thể dễ dàng bị giết chết như vậy?

Cơ thể Lý Sinh vừa đứng vững, cương thi rồng Komodo lại quất đuôi lần nữa.

"Ầm!" Bức tượng rồng đồng khổng lồ bị đuôi của cương thi rồng Komodo quét trúng, lập tức phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, thân rồng to lớn vậy mà bị quét gãy quá nửa.

Thân rồng đồng mất thăng bằng, đổ sập xuống.

Trong hang núi lập tức vang lên tiếng ầm ầm, cả hang động đều rung chuyển.

Bên trong con rồng đồng có vô số cơ quan.

Những cơ quan này lại liên kết với rất nhiều nơi khác.

Rồng đồng vừa đổ, vô số cơ quan lập tức bị phá hủy mang tính

hủy diệt, những biến hóa không thể lường trước đang xảy ra.

Nhưng lúc này, chẳng ai còn hơi sức đâu mà để ý.

Đuôi của cương thi rồng Komodo đã quét tới một cách tàn nhẫn.

Thân hình Lý Sinh đột nhiên di chuyển về phía trước, lướt đi hơn mười mét, lại thêm một cú lách mình nữa, đã xuất hiện trước mặt cương thi rồng Komodo.

Đuôi của nó vô cùng lợi hại, gần như không có bất kỳ sơ hở nào, Lý Sinh đương nhiên phải chuyển ra phía trước rồi.

Cơ thể anh vừa thay đổi tốc độ, liền thấy móng vuốt của con rồng Komodo chộp tới.

Cơ thể Lý Sinh lập tức bị cương thi rồng Komodo tóm gọn trong vuốt rồng.

Sức mạnh của một cú tóm đủ để bóp nát một con trâu.

Tuy nhiên, trên người Lý Sinh, ánh sáng của Ngọc Lũ Âm Y khẽ lóe lên, cộng thêm huyết mạch của anh mạnh mẽ đến mức nào, sức mạnh trong cơ thể cuồn cuộn, lại có hai loại hình xăm thánh thú gia trì, sức mạnh của cương thi rồng Komodo dù mạnh, lúc này cũng không thể làm gì được anh.

Thấy đối phương không bị bóp nát, cương thi rồng Komodo tỏ ra vô cùng tức giận, đột nhiên gầm lên một tiếng điên cuồng, vuốt rồng siết chặt Lý Sinh, đưa về phía miệng.

Miệng nó há to hết cỡ.

Cơ thể Lý Sinh bị đưa vào trong miệng, hàm răng sắc bén cắn xuống.

Rắc.

Ngọc Lũ Âm Y lập tức phát huy tác dụng, chặn được cú cắn.

Chỉ là, sức mạnh mà Lý Sinh phải chịu đựng vẫn vô cùng đáng sợ, nhưng trên mặt anh, ngược lại còn hiện lên một nụ cười.

Bên cạnh, Dương Tuyết Lệ đứng ngây người, vạn lần không ngờ Lý Sinh lại bị cương thi rồng Komodo cắn trúng, mắt thấy sắp bị nghiền thành bột vụn.

"Lý ca!" Dương Tuyết Lệ hét lớn, khẩu súng trong tay liên tiếp bắn ra mấy phát.

Đây không phải khẩu súng săn trước kia, mà là súng quân dụng cướp được từ đám hải tặc trên đảo San Hô.

Sau khi Lý Sinh xử lý đám hải tặc đó, anh cũng đã chọn vài khẩu súng tốt, cất vào trong nhẫn.

Vừa rồi trong hang núi gặp phải rết mặt người, Lý Sinh liền từ trong không gian giới tử lấy ra mấy khẩu súng, phân phát cho mọi người.

Lúc này, nó đang ở trong tay cô.

Chương 248

Tuy nhiên, đạn bắn vào người cương thi rồng Komodo lại như gãi ngứa, hoàn toàn không có phản ứng.

Lúc này, bóng dáng Lý Sinh đã hoàn toàn bị cương thi rồng Komodo nuốt chửng.

"Lý ca!" Dương Tuyết Lệ chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt, cả người cũng suýt ngất đi.

Cô vốn kiên cường, nhưng lúc này lại gặp phải cú sốc lớn nhất trong đời.

"Pằng!" "Pằng!" Bàn Tử và Hồ Ba Y liên tiếp nổ súng, đạn không hề lệch, bắn trúng ngay hai mắt trái phải của cương thi rồng Komodo.

Nhưng đúng lúc này, trên đầu nó, con mắt thứ ba mở ra.

"Pằng!" Dương Tuyết Lệ nén đau thương, cũng bắn một phát, lập tức bắn nổ tan con mắt thứ ba.

Cô muốn báo thù cho Lý Sinh, ý nghĩ vừa nảy lên, lại thấy cơ thể con rồng Komodo đột nhiên bắt đầu chao đảo.

"Lý ca đang đại náo thiên cung trong bụng nó đấy!" Bàn Tử hét lên.

Dương Tuyết Lệ nghe vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, thật sao?

Quả nhiên, trên cơ thể con rồng Komodo, từng cục u cứ nổi lên.

Bóng dáng Lý Sinh đã vào sâu bên trong cơ thể nó, mùi hôi bên trong cực kỳ khó ngửi.

Anh chỉ có thể cố nén, Hắc Thần Đao trong tay không ngừng chém

xuống, chẳng mấy chốc, cơ thể con rồng Komodo đã bị Lý Sinh từ trong ra ngoài khoét ra một cái lỗ lớn.

Vô số thứ hôi thối không thể tả nổi từ trong cái lỗ lớn đó tuôn ra.

Thế nhưng, cương thi rồng Komodo vẫn không có dấu hiệu ngã xuống.

Bóng dáng Lý Sinh bắt đầu đi lên, men theo yết hầu của cương thi rồng Komodo, lại quay về miệng nó.

Vừa rồi Lý Sinh đang ra oai trong miệng nó, lại bị nó hút tuột xuống.

Lúc này, cuối cùng cũng quay lại được.

Hắc Thần Đao bắt đầu đào lên trên, rất nhanh, trên đầu cương thi rồng Komodo cũng bị Lý Sinh khoét ra một cái lỗ lớn.

Một lượng lớn khí mù từ trong lỗ phun ra.

"Ầm!" Cương thi rồng Komodo khổng lồ cuối cùng cũng ngã xuống.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã tiêu diệt thành công Cương thi rồng Komodo." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Huyết mạch tăng cấp." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Thực lực đồng đội được cường hóa toàn diện." *** Trên đảo San Hô.

Sau cái chết của La Bá Hải, hòn đảo có được một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi.

Các phe phái đều đang đồn đoán, kẻ đã giết La Bá Hải liệu có thay thế hắn không.

Tuy nhiên, bên kia lại không có bất kỳ động tĩnh nào, khiến mọi người trong lòng đều thấp thỏm không yên.

Vì sự không chắc chắn này, tất cả các thế lực trên đảo San Hô đều

trở nên ngoan ngoãn.

Ai cũng sợ rằng nếu ló đầu ra vào lúc này, sẽ bị kẻ thống trị mới coi là cái gai trong mắt, lôi ra chém đầu thị chúng.

Thế là, hòn đảo San Hô vốn hỗn loạn lại trở nên yên bình lạ thường.

Những kẻ ngày thường luôn hung thần ác sát, mấy ngày nay đều trở nên hiền lành như cừu non.

Không lâu sau khi nhóm Lý Sinh rời đi, một đám người mặc đồ đen, đầu đội mũ trùm, đi thuyền cập bến đảo San Hô.

Sau khi lên đảo, họ đi thẳng đến nơi Lý Sinh và đám La Bá Hải đã chiến đấu.

Nơi đó sớm đã được dọn dẹp sạch sẽ, thi thể của La Bá Hải và thuộc hạ đều đã bị ném xuống biển.

Nhưng trên mặt đất, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một vài dấu vết của trận đấu để lại.

Đám người áo đen cẩn thận xem xét những dấu vết trên mặt đất, một người trong số đó lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

"Bản lĩnh thật lợi hại, từ đầu đến cuối, chỉ có một bên ra tay, bên kia hoàn toàn không có sức chống cự." Nếu nhóm Lý Sinh ở đây, nghe được câu này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Những người này chỉ cần nhìn dấu chân trên nền đất bùn và vết hằn do cơ thể ngã xuống để lại, đã có thể đoán ra cảnh tượng trận đấu không sai một ly, thật có thể gọi là kỳ tài.

"Không sai, Lý Sinh này, quả nhiên thân thủ rất giỏi." Một người áo đen khác cũng gật đầu.

"Không chỉ Lý Sinh giỏi, thuộc hạ của hắn cũng không có ai là kẻ

yếu, đều là cao thủ hàng đầu.” Lại một người áo đen khác trầm giọng nói.

“Vậy không phải càng tốt sao?

Thực lực của Lý Sinh càng mạnh, càng có lợi cho chúng ta.” Đám người này đã đi xa khỏi đám đông, lời họ nói, tự nhiên cũng không có người ngoài nào nghe thấy.

“Với năng lực của Lý Sinh, tám chín phần mười là có thể thuận lợi lấy được Xích Đan, nếu vậy, tam đại thần châu đã có được hai viên rồi.” “Không phải Hoắc Lâm vẫn luôn đi theo Lý Sinh sao?

Ta tin rằng nhà họ Hoắc nhất định sẽ nói cho Lý Sinh biết bí mật Thiên Sơn, để Lý Sinh lấy ra Tị Trần Châu.” “Nếu Lý Sinh cũng lấy được Tị Trần Châu, vậy là đã tập hợp đủ tam đại thần châu.” “Không chỉ vậy, Hoắc Lâm chắc chắn sẽ để Lý Sinh nhúng tay vào chuyện của Lão Cửu Môn, thậm chí còn cổ vũ Lý Sinh ra tay, thống nhất Lão Cửu Môn.” “Lão Cửu Môn thống nhất?

Vậy không phải bất lợi cho chúng ta sao?” “Không, tình hình bây giờ đã thay đổi, Lão Cửu Môn thống nhất, ngược lại còn có lợi cho chúng ta.” “Tam đại thần châu, một khi tập hợp đủ cả, sẽ có thể giải mã bí mật cuối cùng.” “Không sai, nếu trong tay hắn có tam đại thần châu, e rằng Trương gia cũng sẽ không nhịn được mà đi vào sau cánh cửa đồng để xem sao?” “Đợi Lý Sinh tập hợp đủ tam đại thần châu, chúng ta sẽ…” “Một khi Lý Sinh tập hợp đủ ba thần châu, hắn sẽ trở thành kẻ địch cuối cùng, chúng ta không ra tay, cũng sẽ có người đối phó hắn.” “Đến lúc đó, chúng ta sẽ đục nước béo cò, ngồi đợi Lý Sinh và bọn họ đấu đá một mất một còn, chúng ta có thể nhân cơ hội dòm ngó bí mật cuối cùng…” Mấy người áo đen nói đến đây, đều đắc ý cười lớn.

“Hiện giờ, chắc hẳn đã có không ít người đến đó rồi, trận đại

chiến ở mộ Long Vương Nam Hải, nhất định sẽ rất đặc sắc." "Nếu chúng ta muốn Lý Sinh tập hợp đủ tam đại thần châu, tại sao lại để các thế lực khác đi ám sát Lý Sinh?" Một người áo đen có vẻ không hiểu.

"Giết đi, Lý Sinh giết càng nhiều người, càng có lợi cho chúng ta." "Chỉ có để Lý Sinh cảm thấy áp lực, hắn mới đi thống nhất Lão Cửu Môn, thành lập thế lực của mình." "Chúng ta, mới có khả năng từ đó tìm ra bí mật cuối cùng." Nghe xong, người áo đen kia dường như vẫn còn chút lo lắng.

Chương 249

"Trong tay những người đó đều có súng, lỡ như Lý Sinh bị giết thì sao?" "Vậy không phải càng tốt sao?" Người nói câu đó cười khà khà.

"Nếu Lý Sinh lấy được Xích Đan mà lại bị người khác giết, vậy thì cũng sẽ có kẻ vì Xích Đan và Mộc Trần Châu mà đánh nhau, tự tàn sát lẫn nhau." "Chúng ta mai phục bên ngoài, đợi mọi chuyện kết thúc, rồi đi thu lưới." "Lý Sinh chết rồi, nhà họ Hoắc không còn chỗ dựa, vậy chúng ta vừa hay có thể uy hiếp họ, giao ra Tị Trần Châu." "Như vậy, chúng ta có thể tập hợp đủ tam đại thần châu." "Người của Trương gia nhất định sẽ có hứng thú với tam đại thần châu, có thể để người của chúng ta, đặt ba thần châu ở Trương gia, gieo họa cho người khác." Giọng điệu của người áo đen vô cùng phấn khích, vẻ mặt lúc này chắc chắn cũng vậy.

Chỉ là, mũ trùm đã che khuất mặt hắn, không thể nhìn rõ sắc mặt.

"Để chúng ta xem kịch hay thôi, vở kịch lớn này, mới vừa kéo màn thôi." "Bất kể ai thắng ai thua, chúng ta đều có thể ngồi hưởng lợi." Lời hắn vừa dứt, một người áo đen khác đột nhiên giơ tay chỉ về phía đông.

"Mau nhìn kìa, thiên tượng ở đó." Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy trên bầu trời phía đông, hiện ra một ngọn núi xanh lúc ẩn lúc hiện.

Xung quanh núi xanh, mây mù phiêu đãng, cầu vồng bao quanh, đẹp tựa tiên cảnh.

Tuy nhiên, ở nơi không xa tiên sơn, lại có một đám mây hình nấm màu đen, lơ lửng giữa không trung.

“Tiên sơn hắc vân, Lý Sinh quả nhiên đã tiến vào Quy Khư, lấy được Xích Đan rồi.” “Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay ta, kế hoạch ngàn năm của Uông gia, cuối cùng cũng có hy vọng thực hiện rồi sao?” “Đây mới chỉ là bước đầu tiên thôi, tiếp theo, việc chúng ta phải làm còn nhiều lắm.” “Chúng ta có cần phải cài thêm một người nữa bên cạnh Lý Sinh không?” “Ha, ta luôn cảm thấy Lý Sinh này quá tà môn, sao đột nhiên lại xuất hiện như vậy chứ.” “Nếu hắn không xuất hiện, làm sao có được cơ hội mà Uông gia chúng ta đã khổ sở chờ đợi cả ngàn năm?” “Nhưng chúng ta phải đề phòng Lý Sinh, thoát khỏi sự khống chế của chúng ta…” “Yên tâm, chuyện này ta sớm đã có sắp xếp, nhưng bây giờ không thể nói, để tránh lộ tin tức.” Hôm nay mấy nhân vật cốt cán tụ họp, mỗi người đều tuyệt đối đáng tin cậy, nhưng người này vẫn không muốn nói.

“Bày cờ lạc tử, quan trọng nhất là phải có đường lui, ta lại thấy, ván cờ lớn này, Uông gia chỉ nên ở bên cạnh thúc đẩy, không cần thiết phải tham gia vào ván cờ quá sớm.” “Nói không sai, Uông gia ở bên cạnh quan sát, người đánh cờ không nhất thiết phải là người của Uông gia, chúng ta chỉ cần vào thời khắc mấu chốt, làm một chút việc nhỏ, khiến nước cờ đi sai là được.” “Tam đại thần châu, đều là kỳ vật thượng cổ, bất kỳ món nào cũng có năng lực không thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, họ lại không biết ‘Tam châu tụ, thiên địa biến, đại nạn lâm’.” “Lý Sinh tuy thân thủ lợi hại, là một kẻ dũng võ, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một tên mãng phu hữu dũng vô mưu mà thôi.” “Thế giới này, cuối cùng vẫn thuộc về những người thông minh, không phải loại người cho rằng có chút sức mạnh là có thể quét ngang tất cả.” “Quân cờ lợi hại nhất, cuối cùng cũng chỉ là quân cờ mà thôi.” *** Lý Sinh đương nhiên không biết, một âm mưu kinh thiên động địa nhắm vào anh đang từ từ được triển khai.

Mà cho dù Lý Sinh biết, có lẽ anh cũng sẽ không để tâm.

Rốt cuộc, thực lực mới là gốc rễ của mọi thứ.

Bất kể là âm mưu quỷ kế gì, không có thực lực chống đỡ, cuối cùng cũng chỉ là một trò hề mà thôi.

Chỉ cần đủ mạnh mẽ, là có thể quét ngang tất cả.

Bây giờ Lý Sinh, thực lực đang tăng vọt.

Mở bảng thuộc tính cá nhân ra, lập tức liền thấy mấy hạng mục thuộc tính cá nhân đã trở nên khác biệt.

Tên: Lý Sinh… Huyết mạch: Giọt Máu Đầu Tiên (Phẩm thứ sáu) Năng lực huyết mạch 1: Giác quan thứ sáu, năng lực này có thể nhận thông tin qua các kênh ngoài cảm quan thông thường, có thể dự đoán những chuyện sắp xảy ra, đã được cường hóa rất nhiều.

Năng lực huyết mạch 2: Tịch tà, bách tà bất xâm, đã được cường hóa rất nhiều.

Năng lực huyết mạch 3: Phá vọng, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, chỉ thẳng vào bản chất, đã được cường hóa rất nhiều… Năng lực huyết mạch 8: Cố hồn (đã kích hoạt), Giọt Máu Đầu Tiên có thể khóa chặt hồn phách, khiến linh hồn và thân thể vĩnh viễn là một, không bao giờ chia lìa!...

Bây giờ, trong các năng lực huyết mạch của Lý Sinh, giác quan thứ sáu, tịch tà, phá vọng ban đầu đều đã được cường hóa rất nhiều.

Trong tất cả 10 loại năng lực huyết mạch, cũng chỉ còn lại Huyết uy và Huyết linh, hai loại năng lực, chưa được kích hoạt.

Mà hệ thống còn gợi ý, có nhiều năng lực huyết mạch hơn chưa được hiển thị, cần phải nâng cấp huyết mạch thêm nữa mới có thể hiện ra.

Đương nhiên, việc tăng cấp còn mang đến sự nâng cao toàn diện

về tố chất cơ thể.

Lý Sinh cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh bùng nổ, lớn hơn nhiều so với sức mạnh ban đầu.

Nếu thứ tương tự như cương thi rồng Komodo lại xuất hiện lần nữa, Lý Sinh thậm chí có thể đối đầu trực diện về sức mạnh với nó.

Ngoài Lý Sinh ra, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ, cũng cảm thấy cơ thể được cường hóa không ít, thực lực tăng lên một cách điên cuồng.

Sự tăng cấp này là toàn phương diện.

Không chỉ là sức mạnh, mà còn bao gồm phản ứng, tốc độ, sức bền, sự nhanh nhẹn, khí huyết, tinh thần, thậm chí cả hồn phách, đều được tăng cường toàn diện.

Cảm nhận sự thay đổi truyền đến từ trong cơ thể, trong mắt ba người đều lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Đúng lúc này, cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên nhảy lên, vậy mà nhảy cao đến sáu, bảy mét.

Lý Sinh lập tức cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Tu vi pháp lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải đã biến mất hoàn toàn rồi sao?

Sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

“Tốt quá, thực lực của ta, đã khôi phục không ít rồi.” Khi Lý Sinh còn đang kinh ngạc, giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương vang lên.

Chẳng lẽ hệ thống cũng tính cả Tinh Tuyệt Nữ Vương vào danh sách đồng đội?

Cũng đúng.

Quỷ phó, sao lại không phải chứ?

Vậy còn Hoắc Tú Tú thì sao?

Ý nghĩ này vừa nảy lên, liền thấy Hoắc Tú Tú ở bên cạnh đột nhiên nhảy lên, nhảy lên người con cương thi rồng Komodo đã ngã xuống đất không còn động đậy.

Hai mắt cô bé khẽ nhắm lại, miệng hé mở, nhẹ nhàng hít một hơi.

Trong khoảnh khắc, trên người cô bé, tỏa ra một lớp ánh sáng thánh khiết nhàn nhạt.

"Hửm?" Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, kinh ngạc không thôi.

Thực lực của Hoắc Tú Tú rõ ràng cũng được hệ thống cường hóa rất nhiều, tuy chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, nhưng đã có năng lực khá mạnh.

Bây giờ, dường như cô bé đang hấp thụ thi khí của cương thi rồng Komodo?

Chương 250

Bất kỳ cương thi nào cũng đều có thi khí.

Thi khí có nặng có nhẹ, có nhiều có ít.

Cương thi có thi khí càng nặng, cũng càng hung hãn lợi hại.

Trong truyền thuyết, dân gian có một số "người bắt quỷ" sẽ thu thập thi khí của cương thi.

Thậm chí còn có pháp môn dùng thi khí để bổ sung nguyên khí cho người sống.

Việc Hoắc Tú Tú đang làm bây giờ, dường như cũng có chút tương tự.

Nhưng rõ ràng, lại có rất nhiều điểm khác biệt.

Thứ cô bé hấp thụ, hẳn là bản nguyên sức mạnh của cương thi rồng Komodo.

Đối với vóc dáng nhỏ bé của cô, đó là một sức mạnh vô cùng khổng lồ.

Theo luồng sức mạnh đó tiến vào cơ thể, thân thể Hoắc Tú Tú vậy mà bắt đầu lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong chớp mắt, cô bé đã từ một đứa trẻ sáu tuổi, biến thành một thiếu nữ khoảng mười hai, mười ba tuổi, tuổi trăng tròn.

Chứng kiến cảnh này, mọi người không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

"Tú Tú, chuyện gì vậy?" Dương Tuyết Lệ không nhịn được hỏi.

"Em chỉ kích hoạt huyết mạch, phản tổ thôi." Hoắc Tú Tú từ trên người con rồng Komodo nhảy xuống.

Trước khi vào đây, cô bé sớm đã chuẩn bị, quần áo trên người đều là loại đặc chế.

Cùng với sự trưởng thành của cơ thể, những bộ quần áo này cũng phồng lên và to ra.

Bây giờ, những bộ quần áo này ngoài việc từ tương đối rộng rãi trước đó trở nên khá bó sát, cũng không bị cơ thể đột nhiên lớn lên làm rách.

Xem ra, huyết mạch thiên nữ của nhà họ Hoắc không hề đơn giản.

Chỉ là, từ trước đến nay, nhà họ Hoắc chưa từng xuất hiện một người như Hoắc Tú Tú, phản tổ kích hoạt huyết mạch.

Hoắc Tú Tú duỗi người, hiển nhiên, lợi ích mà cô bé nhận được vô cùng lớn.

Hệ thống cũng đã cường hóa và nâng cấp cơ thể cô bé, mà cô bé còn hấp thụ cả bản nguyên sức mạnh của con rồng Komodo.

"Chị!" Tinh Tuyệt Nữ Vương xông tới, ôm chặt lấy Hoắc Tú Tú, hai người tỏ ra vô cùng thân mật.

Khóe miệng Lý Sinh không khỏi co giật.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là yêu vật vạn năm tuổi, còn có mặt mũi gọi Hoắc Tú Tú là chị sao?

Đúng là không biết xấu hổ… Đúng lúc này, tiếng ầm ầm trong hang động đột nhiên lại lớn hơn rất nhiều.

"Tiếng động này, rốt cuộc là chuyện gì?" Sắc mặt Dương Tuyết Lệ có chút kinh ngạc và bất an.

Nghe câu này, tim Lý Sinh đột nhiên đập nhanh hơn.

Vừa rồi chìm đắm trong niềm vui tăng cấp, lại hoàn toàn quên mất chuyện bên ngoài.

Bây giờ, con rồng đồng trong trận chiến ác liệt giữa Lý Sinh và cương thi rồng Komodo đã bị phá hủy hoàn toàn, các cơ quan bên trong đều bị hỏng.

Cũng không biết các cơ quan trong đường hầm đã xảy ra những biến hóa gì.

Chỉ biết, tiếng ầm ầm vốn có trong hang động, lúc này lại càng lớn hơn, hang động dường như đang run rẩy, chấn động không ngừng.

Sắc mặt Lý Sinh đột nhiên đại biến.

Bây giờ, Giọt Máu Đầu Tiên đã cường hóa đến phẩm thứ sáu, sức mạnh huyết mạch cũng đậm đặc hơn nhiều so với trước.

Năng lực dự đoán của giác quan thứ sáu, so với trước đây, cũng rõ ràng hơn.

"Các cơ quan trong hang động đều bị phá hủy, nước biển đang chảy ngược vào." "Nhanh lên, chúng ta lập tức men theo vách đá leo lên trên, nếu không, tất cả đều sẽ bị chết đuối ở đây." Nghe lời Lý Sinh, mọi người lập tức hiểu ra, vấn đề nghiêm trọng rồi.

Ngay lập tức, mọi người liền bám vào vách đá, nhanh chóng leo lên trên.

Phía trên cửa hang, hoàn toàn không nhìn thấy đỉnh.

Phải biết, bây giờ, họ đang ở nơi sâu dưới lòng đất hơn ba ngàn mét.

May mà cơ thể mọi người vừa được hệ thống cường hóa, năng lực đều tăng lên đáng kể, lúc này leo trèo cũng không hề tốn sức.

Khi vừa leo lên được hơn một trăm mét, từng tiếng động như sấm sét đồng loạt vang lên, như vạn mã phi đằng, từ phía dưới truyền đến.

Lý Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá phía dưới, không

biết từ lúc nào, đã xuất hiện mấy trăm cửa hang.

Vô tận nước biển từ trong các cửa hang tuôn ra, đổ vào "Quy Khư" sâu không thấy đáy.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từng nói, đầu kia của hang động này chính là quỷ động của thành cổ Tinh Tuyệt, vậy những dòng nước đó chẳng phải cũng sẽ đổ vào đó sao?

Mà kết nối giữa chúng chỉ là một không gian hư ảo thần bí, hang động này liệu có nhanh chóng bị nước biển lấp đầy không?

Chương 251

Đang suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng "cạch" nhẹ.

Tiếng động này trong hang động ầm ĩ không ngớt, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Nhưng huyết mạch của Lý Sinh đã tiến hóa đến phẩm thứ sáu, thính lực nhạy bén đến mức nào, tự nhiên có thể nghe ra được.

Nhìn theo hướng âm thanh, thì ra tảng đá mà Bàn Tử đang bám vào đột nhiên bị gãy.

Cơ thể Bàn Tử lập tức trượt xuống dưới, nếu không phải thân thủ phi phàm, phản ứng nhanh nhạy, lại nhanh chóng bám được vào một mỏm đá nhô ra, e rằng đã rơi xuống "Quy Khư" vô tận bên dưới.

Bàn Tử lập tức toát mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Lý Sinh khẽ động.

Những người này, tuy đều có thân thủ phi phàm, nhưng tiếp theo, họ phải leo một vách đá cao hơn ba ngàn mét.

Ở giữa, có những tảng đá không chắc có thể chịu được trọng lượng cơ thể.

Ý nghĩ này vừa nảy lên, đúng lúc này, hang động đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Nơi Dương Tuyết Lệ đang đứng, các tảng đá đều vỡ vụn rơi xuống, cơ thể cô mất đi điểm tựa, lập tức rơi xuống dưới. *** "A!" Dương Tuyết Lệ thất thanh kinh hãi.

Lý Sinh kinh hãi tột độ, thân hình lao ra, tóm lấy cơ thể Dương Tuyết Lệ.

Anh sử dụng công phu Thiên Cân Trụy, trong chớp mắt đã nắm được tay Dương Tuyết Lệ, ôm cô vào lòng.

Dương Tuyết Lệ ngơ ngác nhìn Lý Sinh, cảm động vô cùng, trong khóe mắt, hai hàng lệ lăn dài.

Lúc này, trong tay kia của Lý Sinh, Phi Long Trảo kéo theo Vạn Ti Thằng, vung ra.

"Bốp" một tiếng, Phi Long Trảo móc vào vách đá, trong nháy mắt đã găm sâu vào trong, bóng dáng Lý Sinh cũng lập tức ngừng thế rơi.

Anh cúi đầu nhìn Dương Tuyết Lệ trong lòng, thản nhiên cười.

"Đừng cảm động quá, chúng ta không chết được đâu, sẽ không thành cặp đôi vong mệnh." Dương Tuyết Lệ lập tức mỉm cười rạng rỡ.

Lý Sinh ngẩng đầu nhìn lên trên, muốn từ đây leo lên, tuyệt đối không dễ dàng.

Nhưng ngoài việc leo vách đá ra, thật sự không có con đường thứ hai.

"Mọi người đều buộc mình vào sợi dây này đi." Nghe lời Lý Sinh, mọi người đều dùng Vạn Ti Thằng buộc vào người.

Người nọ cách người kia khoảng năm mét, nối thành một chuỗi.

Sợi dây chỉ có tác dụng bảo hiểm.

Lý Sinh ở vị trí cao nhất, trong tay anh luôn cầm Phi Long Trảo.

Nếu có gì không ổn, Phi Long Trảo chỉ cần vung là móc, có thể nhanh chóng găm vào vách đá, mười người cũng có thể treo được.

Sau khi có thêm một lớp bảo hiểm, trong lòng mọi người đều ổn định hơn nhiều.

Việc leo trèo tiếp theo, ngược lại vô cùng thuận lợi.

Thực tế, vách đá ở đây tuy dốc và cao, nhưng những tảng đá nhô ra cũng không khó leo.

Với thân thủ của họ, leo trèo thực ra rất dễ dàng.

Chỉ là mọi người đều chưa từng leo một vách đá cao như vậy nên trong lòng khó tránh khỏi căng thẳng, cộng thêm có rung động truyền đến, các tảng đá thỉnh thoảng lại lỏng lẻo nên mới thấy độ khó cao đến thế.

Sau khi có "bảo hiểm", trong lòng không còn sợ hãi, liền như đi trên đất bằng, nhanh chóng leo lên trên.

Cứ như vậy, leo được mấy tiếng đồng hồ, phía trên sương mù giăng kín, họ đã ở trong mây mù.

Khi ra khỏi màn sương, trước mắt lập tức quang đãng.

Trên đỉnh đầu là trời xanh mây trắng.

Thì ra hang động này nối thẳng lên ngọn núi cô độc trên mặt biển, giống như một cái thiên tỉnh khổng lồ vô cùng.

Ở dưới đáy sâu không nhìn thấy ánh sáng bầu trời, chỉ vì bị sương mù che khuất mà thôi.

Mọi người lập tức vui mừng khôn xiết, ai nấy đều phấn khích không thôi.

Đúng lúc này, trong lòng Lý Sinh đột nhiên có cảm ứng.

Giác quan thứ sáu của anh ngày càng nhạy bén.

Trong vô thức, Lý Sinh cảm thấy sau khi ra khỏi hang, dường như sẽ có chút nguy hiểm.

Nhưng, đã nhận ra rồi, vậy tự nhiên có thể ra tay trước rồi.

Nghĩ vậy, Lý Sinh làm động tác im lặng với mấy người bên dưới.

Anh cẩn thận leo lên, cuối cùng cũng ra khỏi miệng hang.

Vừa ra khỏi miệng hang, tai Lý Sinh liền nghe thấy có người đang nói chuyện.

Chương 252

"Chúng ta phải nhắm cho chuẩn, một phát chí mạng, không thể cho đối phương cơ hội phản kích." Lý Sinh nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy trong bụi cỏ không xa, có ba bóng người đang mai phục.

Một người trong số đó đang dùng ống nhòm quan sát mặt biển phía dưới.

Một người đang cầm một khẩu súng máy, cũng nhìn ra biển.

Còn một người thì đang kê một khẩu súng bắn tỉa, cũng đang nhìn chằm chằm phía dưới.

Người nói chuyện, hẳn là người cầm ống nhòm.

"Yên tâm đi, tài bắn súng của tôi, anh không biết sao?

Có khẩu súng bắn tỉa lớn này, chỉ cần một phát, đảm bảo cho tên Lý Sinh kia nổ đầu mà chết." Thì ra những người này nhắm vào mình.

Lý Sinh chợt hiểu ra.

Sao vậy, sớm đã mai phục trên đỉnh núi từ khi mình còn ở dưới chân núi sao?

Đợi thật chuẩn a!

Trước đó không nổ súng, là vì giả vờ đi vào hang động để thăm dò sao?

Nhưng, hiển nhiên không phải, họ đang đợi mọi người từ trong hang động phía sau leo ra.

"Ha ha, tôi đương nhiên tin tài bắn súng của anh, nhưng, thân thủ của tên Lý Sinh kia, thật sự rất lợi hại, chúng ta không thể chủ quan."

“Yên tâm đi, khẩu súng lớn trong tay tôi, chỉ cần một viên đạn, dù có đầu đồng mình sắt, cũng phải tan thành bốn năm mảnh, bất kể thân thủ tốt đến đâu, cũng không có đất dụng võ.” “Vậy thì tốt, chúng ta đã chịu khổ như vậy, mai phục ở đây lâu như vậy, không thể vất vả vô ích.” Lý Sinh nghe rõ mồn một lời họ nói.

Xác nhận không còn ai khác, anh liền đứng dậy, nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau vỗ vai tên lính bắn tỉa.

“Nhắm sai hướng rồi.” Tên lính bắn tỉa cũng không ngờ trên núi còn có người khác, lập tức giật mình một cái.

Sau khi phản ứng lại, hắn lập tức rút ra một con dao găm, hung hãn đâm về phía Lý Sinh.

Lý Sinh còn chẳng thèm nhìn, tiện tay đá một cái, liền đá bay con dao găm trong tay hắn, tiếp đó lại một cước, đạp hắn xuống dưới chân.

Hai người còn lại, cũng bị Bàn Tử và Hồ Ba Y lần lượt khống chế.

“Các người, là ai phái tới?” Lý Sinh thật sự có chút tò mò.

Trang bị của những người này không phải là tốt bình thường.

Súng máy M249, súng bắn tỉa Barrett, trang bị như vậy, dù ở khu vực hỗn loạn như Nam Dương, cũng không dễ kiếm được.

“Chúng tao là người của Đại Hôi ca, nếu mày dám động vào tao, tuyệt đối là tự tìm đường chết.” Mặc dù bị Lý Sinh khống chế, tên lính bắn tỉa hiển nhiên vẫn không chịu cúi đầu.

“Đại Hôi ca?” Lý Sinh khẽ nhíu mày.

“Đại Hôi ca là một tên đầu sỏ cướp biển ở khu vực Nam Dương, cũng là người bị nhiều quốc gia truy nã nhiều năm, từng có quốc gia

phái quân đội đi thanh trừng, nhưng vẫn không thể giết được hắn." Lý Sinh khẽ gật đầu.

Thì ra là một bá vương địa phương.

Có lẽ tin tức về ngôi mộ lớn ở Nam Hải xuất thế đã kinh động quá nhiều người, cũng đã thu hút sự chú ý của vị bá vương này.

Hắn hiển nhiên không có bản lĩnh xuống mộ, liền chỉ có thể ôm cây đợi thỏ, chặn đường cướp bóc.

"Mau thả tao ra, rồi giao hết bảo bối trên người mày ra, dâng cho Đại Hôi ca, có lẽ còn có một con đường sống." Lý Sinh lập tức đảo mắt một cái.

Tên này, là thằng ngốc sao?

Đối với loại người như vậy, Lý Sinh cũng lười nói nhảm nhiều.

Anh xách hắn lên, tiện tay ném vào trong "Quy Khư" vừa mới leo ra.

Bàn Tử và Hồ Ba Y cũng ném hai người còn lại xuống.

Nếu những người này muốn giết mình, vậy đương nhiên mình cũng không khách khí.

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng súng.

Lý Sinh giật mình, vội vàng nhìn xuống.

Chỉ thấy trên mặt biển xa xa, có mấy chục chiếc thuyền cao tốc đang lao tới.

Chúng đang hướng về phía chiếc thuyền cá nơi Đại Kim Nha và đội khảo cổ đang ở.

Trên những chiếc thuyền cao tốc này, đều có súng.

Tuy năm cha ba mẹ, nhưng đều là hàng thật.

“Để tôi!” Bàn Tử đi về phía khẩu Barrett.

Anh nhìn thân súng, cảm thán một câu.

“Đúng là hàng tốt.” Nói rồi, anh nhanh chóng nhắm vào một tay súng trên thuyền cao tốc.

“Pằng!” một phát.

Nổ đầu!

Tài bắn súng của Bàn Tử quả nhiên lợi hại.

Chương 253

Phải biết, thuyền cao tốc đang di chuyển nhanh.

Sóng trên mặt biển lớn, nhấp nhô không ngừng.

Bàn Tử lại dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Bách phát bách trúng.

Phía dưới, Đại Kim Nha và các thành viên đội khảo cổ, khi thấy mười mấy chiếc thuyền cao tốc có súng đang lao tới, lập tức giật mình.

Nhưng, những tay súng trên thuyền cao tốc đó, trong nháy mắt, đã toàn bộ toi mạng!

Tài bắn súng của Bàn Tử vốn đã rất lợi hại.

Sau nhiều lần được hệ thống cường hóa, tố chất cơ thể được nâng cao toàn diện, tinh khí thần cũng theo đó thay đổi.

Phải biết, bắn tỉa cần sự tập trung cao độ của tinh thần, phán đoán chính xác, phản ứng nhanh nhạy.

Những thứ này, Bàn Tử đều không thiếu.

Ở trên ngọn núi cao hơn trăm mét, chiếm vị trí cao, dễ dàng khống chế cục diện.

Tuy nhiên, mọi chuyện mới chỉ bắt đầu. *** Đại Kim Nha và Hoắc Lâm vẫn luôn đợi trên thuyền cá chờ nhóm Lý Sinh trở về.

Tuy nhiên, sau khi Lý Sinh vào hang động, lại mãi không thấy quay lại.

Điều này không khỏi khiến cả hai vô cùng lo lắng.

Hoắc Lâm mấy lần muốn vào hang xem xét, nhưng đều bị Đại Kim Nha ngăn lại.

Trong mắt ông, Lý ca là một sự tồn tại vô sở bất năng, dù trong hang có nguy hiểm gì, Lý ca nhất định cũng có cách đối phó.

Nếu ngay cả Lý ca cũng không đối phó được, vậy họ vào đó hiển nhiên cũng không có tác dụng gì.

Sau một lúc lâu, Đại Kim Nha đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình bỗng dưng tăng thêm không ít sức mạnh, không chỉ vậy, tinh khí thần đều đang tăng lên, thực lực vù vù đi lên.

"Lý ca lại giết quái vật trong mộ rồi sao?

Tại sao thực lực của mình cũng tăng lên, chẳng lẽ, vì mình là người của phái đạo mộ, là đệ tử dưới trướng Lý ca?" Đại Kim Nha thầm đoán.

Bất kể thế nào, thực lực tăng lên đều là một chuyện khiến người ta phấn khích.

Đại Kim Nha còn phát hiện kiến thức về văn vật cổ vật của mình cũng theo đó tăng lên không ít.

Bây giờ, ông có đủ tự tin, trong việc giám định cổ vật văn vật, có thể thách thức bất kỳ chuyên gia nào.

Khi Đại Kim Nha còn đang kinh ngạc và vui mừng, trên mặt biển bắt đầu liên tục có thuyền cao tốc lao tới.

Trên thân những chiếc thuyền này đều có súng máy, hẳn là cướp biển hoạt động ở khu vực Nam Dương.

Sau đó, Đại Kim Nha và những tên cướp biển này đã rơi vào một cuộc giao tranh kịch liệt.

Đại Kim Nha từng nhận được một số mảnh kinh nghiệm chiến

thần, trong đó bao gồm đủ thứ, tự nhiên cũng có kỹ năng sử dụng súng.

Vì vậy, tuy Đại Kim Nha không có kỹ năng bắn súng thần sầu như Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, nhưng vẫn vượt xa các tay súng bình thường.

Cộng thêm Hoắc Lâm cũng có thân thủ phi phàm, sau mấy lượt giao tranh, họ đã thành công đẩy lui những chiếc thuyền cao tốc hung hãn.

Tuy nhiên, chưa kịp vui mừng bao lâu, trên mặt biển lại xuất hiện mấy chục chiếc thuyền cao tốc của cướp biển.

Lần này, sắc mặt của những người trên thuyền đều trở nên khó coi vô cùng.

Lão đại thuyền khóc lóc.

"Xong rồi, xong rồi, nhất định là các người đã giết La Bá Hải, thuộc hạ của hắn đến báo thù rồi." Ba thành viên đội khảo cổ cũng mặt không còn giọt máu.

Họ chỉ là những học giả nghiên cứu khoa học và khảo cổ, không phải chiến sĩ, hoàn toàn không có sức chống lại cướp biển.

Đại Kim Nha cũng cảm thấy phiền phức lớn rồi.

Nếu ở trên đất liền, với thân thủ hiện tại, ông không cần phải sợ hãi quá nhiều, tìm một nơi mai phục, rồi từ từ phản kích.

Nhưng trên biển cả mênh mông, đối phương cầm súng máy bắn quét, thật sự không thể chạy, không thể trốn.

Khi ông đang cảm thấy hoảng sợ bất an, "pằng" một tiếng, Bàn Tử trên đỉnh núi, dùng súng bắn tỉa giết chết một tay súng trên thuyền cao tốc.

Ngay sau đó, lại là những tiếng súng vang lên.

Những chiếc thuyền cao tốc đang lao tới, các tay súng trên đó đều bị từng phát đạn tiêu diệt.

Người trên thuyền nhìn rất rõ, tất cả những người bị bắn chết đều bị bắn trúng đầu.

Tài bắn súng thần sầu như vậy, quả thực không thể tin được.

Trong chốc lát, họ đều không khỏi ngây người.

“Lý ca ra rồi!” Đại Kim Nha lập tức vui mừng khôn xiết.

Chương 254

Hoắc Lâm lại có chút nghi hoặc.

“Kỳ lạ, thứ anh ấy dùng, hình như là súng bắn tỉa, từ đâu mà có súng bắn tỉa vậy?” Súng bắn tỉa không phải người bình thường có thể kiếm được.

Ở những quốc gia cho phép sở hữu súng, cũng chỉ cho phép súng dân dụng thông thường, súng bắn tỉa quân dụng, vẫn chỉ có cảnh sát, quân đội, hoặc các trường bắn đặc biệt mới có thể mua được.

“Có gì lạ đâu?” Đại Kim Nha lại không cho là vậy.

“Lý ca là người vô sở bất năng, có gì mà anh ấy không làm được chứ?” Hoắc Lâm liếc nhìn ông.

Từ trong mắt Đại Kim Nha, cô nhìn thấy sự sùng bái sâu sắc.

Xem ra, trên người Lý Sinh này, có một sức hút đặc biệt, mới khiến thuộc hạ của anh đều tin phục anh như vậy.

Tin tưởng không chút nghi ngờ.

Hoắc Lâm không khỏi hít một hơi, thầm mừng, quả nhiên mình đã đưa ra một quyết định chính xác.

Cướp biển trên thuyền cao tốc, thấy tay súng bị bắn chết, không khỏi trợn mắt há mồm.

“Mẹ kiếp, chuyện gì vậy, người bố trí trên núi không phải người của mình sao?

Sao lại bắn vào mình?” Có tên cướp biển hét lớn.

“Hoặc là phản bội Đại Hôi ca, hoặc là bị xử lý rồi, tóm lại, chắc chắn có vấn đề, nhanh, quay đầu súng, bắn lên núi.” Lời hắn vừa dứt,

“pằng pằng pằng…” một tràng súng máy vang lên.

Trên đỉnh núi, cơ thể Dương Tuyết Lệ đã nằm sau khẩu M249, khai hỏa súng máy M249.

Không đợi họ phản ứng, một chiếc thuyền cao tốc đã bị hỏa lực mạnh mẽ của M249 bắn thành tổ ong.

Buồng lái đều bị bắn nát, người lái cũng chết ngay tại chỗ.

Điều này lập tức khiến chiếc thuyền cao tốc mất kiểm soát, đâm sầm vào vách núi.

“Ầm!” Chiếc thuyền cao tốc lập tức phát nổ.

Trên đỉnh núi, khóe miệng Dương Tuyết Lệ nhếch lên một đường cong, hiện lên một nụ cười.

“Hàng này đúng là không tồi!” Cô vỗ vỗ khẩu súng máy trên tay.

Phía dưới, những tên cướp biển trên thuyền cao tốc đều ngây người.

Chúng vội vàng chạy đến vị trí của tay súng, quay đầu súng, muốn nhắm vào người trên đỉnh núi để bắn.

Nhưng, Bàn Tử làm sao có thể để chúng dễ dàng như ý?

“Pằng!” “Pằng!” “Pằng!” Bàn Tử liên tiếp bắn mấy phát, lập tức lại tiêu diệt thêm mấy người.

Lính bắn tỉa thông thường khi bắn, thường phải mất một khoảng thời gian dài để nhắm và tính toán.

Nhưng Bàn Tử lại gần như hoàn toàn dựa vào cảm giác để bắn, không lãng phí một chút thời gian nào, mà vẫn bách phát bách trúng.

Tuy nhiên, dù vậy, vẫn có một số cướp biển trên thuyền cao tốc chạy đến vị trí của tay súng, bắt đầu nhắm vào người trên đỉnh núi,

bắn trả.

Tuy nhiên, vị trí mai phục của nhóm Lý Sinh rất tốt, những người này bắn nửa ngày, vẫn không trúng một mẩu da nào.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, đột nhiên phát hiện, anh có thể cảm nhận chính xác thời gian, phương hướng, và vị trí của đạn bay tới.

Trước đây, anh đã có năng lực tương tự.

Hôm đó cùng Hoắc Lâm ra ngoài, gặp phải cuộc tấn công bất ngờ, Lý Sinh chính là dựa vào khả năng cảm nhận kinh người này, đã thoát được một kiếp, cứu mạng Hoắc Lâm.

Nhưng, lúc đó, cảm nhận của Lý Sinh chỉ là dự đoán nguy hiểm, thúc đẩy anh đưa ra phản ứng khẩn cấp.

Bây giờ, cùng với việc cấp độ huyết mạch tăng lên, khả năng cảm nhận của giác quan thứ sáu được tăng cường đáng kể, Lý Sinh có thể cảm nhận rất rõ việc cướp biển nổ súng, đạn bay tới.

Ánh mắt anh khẽ lóe lên.

Mặc dù những người này không bắn trúng, nhưng bắn loạn xạ cũng sẽ áp chế khiến mọi người không dám ló đầu ra.

Như vậy, người trên thuyền cá sẽ gặp nguy hiểm.

Trong đầu Lý Sinh, một ý nghĩ lóe lên, anh dứt khoát đứng dậy khỏi nơi mai phục, đối mặt với những viên đạn đang bay tới.

Nhưng kỳ lạ thay, mỗi lần đạn sắp bắn trúng, Lý Sinh lại luôn né được trước.

Trên đỉnh núi, Lý Sinh như đang nhảy múa, lướt qua giữa mưa bom bão đạn, mà không có một viên đạn nào có thể chạm vào cơ thể anh.

Trên mặt biển, bọn cướp biển sắp phát điên.

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn.

Có mấy chục chiếc thuyền cướp biển, hơn mười khẩu súng máy, tạo thành một lưới lửa mạnh mẽ.

Dưới sự áp chế hỏa lực như vậy, đối phương không phải nên bị áp chế đến chết, hoàn toàn không dám ló đầu ra sao?

Sao còn dám đứng ra khiêu khích?

Đơn giản là quá đáng.

Chương 255

Vào khoảnh khắc này, những tên cướp biển này đều cảm thấy nhục nhã.

Đây là sự coi thường trình độ bắn súng của họ, nói cho họ biết, các người không thể bắn trúng!

Đối với những tên cướp biển quen thói ngang ngược, coi trời bằng vung này, điều này còn khó chịu hơn cả việc giết họ.

"Lão tử thật không tin, không bắn chết được mày!" Trên một chiếc thuyền cao tốc, một tên đầu mục cướp biển giật lấy khẩu súng máy.

"Pằng pằng pằng…" Trên đỉnh núi, khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười khinh miệt.

Anh nhẹ nhàng di chuyển cơ thể, né trước tất cả các viên đạn.

"Pằng!" Bàn Tử lại nổ súng, viên đạn chính xác trúng vào đầu tên đầu mục cướp biển.

Tên đầu mục cướp biển lập tức ngã xuống trong vũng máu.

Cùng lúc đó, Dương Tuyết Lệ cũng tăng cường lực độ phản kích của súng máy.

Sau khi Lý Sinh đứng ra, anh đã thành công thu hút hỏa lực của tất cả cướp biển, chúng đều nhắm súng vào Lý Sinh mà bắn.

Như vậy, chúng cũng mất đi sự áp chế đối với Dương Tuyết Lệ và Bàn Tử, hai người đương nhiên sẽ nắm bắt cơ hội hiếm có này để phản kích.

Ngay cả Hồ Ba Y cũng lấy ra một khẩu súng cướp được từ cướp

biển trước đó, nhắm vào cướp biển phía dưới khai hỏa.

Tuy không phải súng bắn tỉa, nhưng vẫn bắn rất chuẩn.

Trong chốc lát, cướp biển phía dưới đều hứng chịu đòn tấn công chí mạng.

Cuối cùng, những tên cướp biển này cảm thấy tuyệt vọng, sụp đổ.

Bất kể chúng bắn thế nào, người trên đỉnh núi kia vẫn như không có chuyện gì, thân hình lướt đi, đạn mãi mãi cũng không bắn trúng.

Mà người của chúng, lại đang chết từng người một.

Người này, sao có thể né được đạn chứ?

Đây có phải là người không?

Cứ thế này, tất cả đều sẽ xong đời.

"Rút, mau rút!" *** Vào khoảnh khắc này, những tên cướp biển vốn quen thói ngang ngược, giết người cướp của như cơm bữa, cũng bắt đầu sợ hãi.

Chúng không dám tin, trên đời lại có người đáng sợ như vậy.

Trong chốc lát, những tên cướp biển này đều bị dọa vỡ mật, vội vàng quay đầu thuyền cao tốc, chạy trốn về phía xa.

Trên thuyền cá, Đại Kim Nha nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Lý ca ngày càng mạnh rồi!" Hoắc Lâm cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Thực lực của Lý Sinh, thật sự lại tăng lên không ít.

Trước kia khi gặp phục kích, anh cũng chỉ có thể nằm xuống đất để né đạn.

Bây giờ, Lý Sinh đối mặt với súng máy của cướp biển bắn quét điên cuồng, đều có thể né tránh một cách chính xác.

Năng lực như vậy, nói thật, khiến Hoắc Lâm cảm thấy quá không thể tin được.

Đây hoàn toàn không phải là tốc độ phản ứng mà con người có thể có được.

Tuy nhiên, mọi thứ trước mắt, lại khiến Hoắc Lâm không thể không thừa nhận, đó là sự thật như sắt thép.

Điều này chỉ có thể cho thấy, Lý Sinh quả thực sở hữu năng lực vượt xa nhân loại bình thường.

Phải biết, cơ thể Lý Sinh, sau nhiều lần cường hóa, tốc độ phản ứng của anh nhanh hơn người thường gấp mười lần không chỉ.

Dù vậy, vẫn không đủ để né đạn.

Bởi vì đạn bay quá nhanh.

Là sản phẩm của khoa học kỹ thuật hiện đại, tốc độ bay của đạn nhanh hơn tốc độ bay của mũi tên do cung tên cổ đại bắn ra hơn mười lần.

Vì vậy, đối với Lý Sinh, đối mặt với đạn, giống như người thường đối mặt với mũi tên do cung bắn ra.

Người được huấn luyện nhất định, có khả năng né được mũi tên.

Lý Sinh cũng như vậy, có khả năng né được đạn.

Chỉ là, ngay cả người được huấn luyện tốt nhất, cũng không dám đảm bảo một trăm phần trăm né được tất cả các mũi tên bắn tới.

Tình huống của Lý Sinh cũng vậy.

Không có sự chắc chắn tuyệt đối, có một xác suất thất bại nhất định, đặc biệt là khi đạn bay tới như mưa bão.

Anh đương nhiên sẽ không lấy thân mình ra mạo hiểm.

Tuy nhiên, khi huyết mạch của anh tăng lên phẩm thứ sáu, năng lực dự đoán của giác quan thứ sáu được tăng cường đáng kể, có thể cảm nhận trước thời gian, vị trí bắn của đạn, lo lắng này đã biến mất.

Có năng lực như vậy, có thể né đạn một trăm phần trăm, tự nhiên cũng không hề sợ hãi.

Chương 256

Cướp biển cuối cùng cũng đi xa, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi thấy đám cướp biển đó chưa chắc đã từ bỏ, chúng ta cần phải cảnh giới ở trên này." Hồ Ba Y nhìn đám cướp biển đi xa, trầm giọng nói.

Nơi này nằm trên một vách núi cao hơn trăm mét, chiếm vị trí cao, tận dụng hết ưu thế địa hình.

Nếu cướp biển quay lại, phản kích ở trên này nghiễm nhiên là vị trí tốt nhất.

Nhưng, lời ông vừa dứt, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Trên thân núi, xuất hiện từng vết nứt.

Ngọn núi đồng này đang từ từ nứt ra.

"Không hay rồi, ngọn núi này e là sắp sập!" Sắc mặt Lý Sinh đột nhiên đại biến.

Giác quan thứ sáu của anh có khả năng dự đoán cực mạnh, lúc này đã cảm nhận được sự bất an mãnh liệt.

"Chúng ta lập tức xuống dưới, lên thuyền rời đi." Không cần Lý Sinh nói, mọi người cũng đều cảm thấy không ổn.

Ngay lập tức, mọi người vội vàng thả dây thừng xuống bên vách đá, từng người một men theo dây thừng trượt xuống.

Đại Kim Nha và những người khác ở dưới nhìn rõ, không cần nói, lập tức hạ thuyền cứu sinh, lái tới.

Đúng lúc này, trên mặt biển xa xa, lại xuất hiện những chấm đen.

Đám cướp biển đó, thật sự đã quay lại.

Lần này, thuyền của chúng còn nhiều hơn.

Ngoài những chiếc thuyền cao tốc nhỏ, còn có mấy chiếc thuyền lớn hơn.

Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia sáng lạnh.

Những kẻ này, thật không biết sống chết.

Nếu đã muốn chết, vậy cũng đừng trách tôi ra tay độc ác.

Ý nghĩ này từ trong đầu lóe lên.

Giây tiếp theo, Lý Sinh liền vác khẩu Barrett nặng hơn mười kg lên.

Thân súng Barrett quá nặng, thông thường chỉ thích hợp kê trên mặt đất, cố định, sau đó tiến hành bắn.

Nếu không, dù có thể vác được, lực giật khổng lồ do đạn bắn ra cũng sẽ khiến người bắn bị thương nặng.

Nhưng, Lý Sinh lại vác nó dễ dàng như một khẩu súng thông thường, đặt ngang vai.

Lực giật khi bắn súng bắn tỉa, anh thật sự không coi ra gì.

Ánh mắt Lý Sinh nhắm vào một người đàn ông mặc quần đùi đi dép lê trên chiếc thuyền xa xa.

Khoảng cách từ đây đến vị trí của người đàn ông đó, đủ ba cây số, khoảng cách này đã vượt qua tầm bắn hiệu quả của Barrett.

Tuy nhiên, ngay cả ở khoảng cách này, súng bắn tỉa vẫn có sức sát thương chí mạng.

Chỉ là, khoảng cách này thực sự quá xa, hoàn toàn không thể nhắm được.

Kỷ lục bắn tỉa xa nhất thế giới là 3540 mét.

Trong điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có, cộng thêm vận may tốt đến mức bùng nổ, mới tạo ra được kỷ lục thế giới đó.

Kỷ lục như vậy có tính ngẫu nhiên rất lớn, không thể sao chép.

Huống hồ, mục tiêu mà Lý Sinh đang nhắm tới là một mục tiêu đang di chuyển nhanh trên mặt biển, không phải mục tiêu tĩnh.

Sóng gió lúc này lớn, chiếc thuyền mà mục tiêu đang ngồi cũng nhấp nhô theo sóng, lúc cao lúc thấp.

Vị trí cơ thể của mục tiêu, tự nhiên cũng ở trong trạng thái thay đổi không ngừng.

Mục tiêu như vậy, nếu ở khoảng cách gần, một xạ thủ bắn tỉa xuất sắc vẫn có thể bắn nổ đầu.

Tuy nhiên, khoảng cách hơn ba nghìn mét, thực sự quá xa.

Mặc dù đạn của súng bắn tỉa bay nhanh hơn đạn của súng thông thường, nhưng với khoảng cách hơn ba nghìn mét, đạn của súng bắn tỉa cũng phải bay hơn ba giây.

Trong khoảng thời gian này, khoảng cách di chuyển của mục tiêu tuyệt đối có đến mười mấy mét, sóng biển cũng sẽ theo đó thay đổi, sự nhấp nhô của thân thuyền cũng không giống nhau.

Phải nói rằng, khoảng cách như vậy, môi trường phức tạp như vậy, hoàn toàn không có khả năng bắn tỉa.

Phải biết, ngay cả khi bắn tỉa mục tiêu tĩnh, chỉ cần vượt quá 1500 mét, tình hình sẽ trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc đó, xạ thủ bắn tỉa cần phải tính toán lượng nâng, lượng hạ, góc lệch, hướng gió, sức cản của gió… cần phải nắm bắt thời cơ tốt nhất.

Trong quá trình đạn bay nhanh, một chút thay đổi về hướng gió cũng sẽ khiến đạn lệch khỏi mục tiêu.

Đúng như câu nói, sai một ly, đi một dặm.

Chỉ trong điều kiện không có gió, điều kiện thời tiết tương đối tốt, lại cho xạ thủ bắn tỉa đủ thời gian để nhắm, tính toán, điều chỉnh, mới có khả năng bắn hạ mục tiêu ở khoảng cách xa.

Chương 257

Đây mới chỉ là đối với mục tiêu tĩnh.

Xạ thủ bắn tỉa, đặc biệt là xạ thủ bắn tỉa tầm xa, không dễ dàng như vậy.

Trước tiên phải chọn ra những người có tài bắn súng tốt nhất, sau đó tiến hành đào tạo, qua vô số lần huấn luyện, mới có thể trở thành một xạ thủ bắn tỉa xuất sắc.

Tuy nhiên, ngay cả xạ thủ bắn tỉa xuất sắc nhất thế giới, cũng sẽ không cho rằng, một mục tiêu trên chiếc thuyền cao tốc cách xa ba cây số, có giá trị để bắn tỉa.

Đừng nói là bắn trúng một người trên thuyền cao tốc, chỉ cần đảm bảo đạn rơi trúng thuyền cao tốc, cũng đã khó hơn lên trời.

Hơn nữa, điều kiện khí hậu lúc này cũng tệ, gió lớn, hoàn toàn không thích hợp để bắn tỉa tầm xa.

Môi trường phức tạp như vậy, đối mặt với một mục tiêu di chuyển nhanh, nhấp nhô không ngừng, dù có rút ngắn khoảng cách đi một nửa, thậm chí rút ngắn ba phần tư, vẫn sẽ khiến tất cả các xạ thủ bắn tỉa trên thế giới đều phải lắc đầu.

Hoàn toàn không thể bắn trúng!

Nhưng, Lý Sinh lại nhắm bắn một cách kiên định như vậy.

Anh mặc kệ môi trường phức tạp, cũng mặc kệ tầm bắn hiệu quả của súng bắn tỉa.

Chỉ cần anh biết, ở khoảng cách này, đạn của súng bắn tỉa vẫn có sức sát thương chí mạng, vậy là đủ rồi.

Còn việc vượt quá tầm bắn hiệu quả, hoàn toàn không nhắm chuẩn được, hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lý Sinh.

Trên thuyền cao tốc, tên đầu mục cướp biển đang dùng ống nhòm nhìn lên đỉnh núi, tự nhiên cũng nhìn thấy Lý Sinh.

Hắn thấy đối phương vác súng, nhắm vào mình.

Tên đầu sỏ cướp biển trước tiên sững người, sau đó cười lớn.

Tên này điên rồi sao?

Khoảng cách như vậy, đứng ở đây cho mày bắn một vạn phát, cũng không thể nào trúng được!

"Ha ha ha, thằng ngu này, lại còn nổ súng nhắm bây giờ, bị tao dọa ngốc rồi sao?

Nhanh, tăng tốc, tiến lên, hôm nay tuyệt đối không thể để nó chạy thoát." Giọng hắn vừa dứt.

Đột nhiên, một viên đạn, từ trán hắn xuyên vào, xuyên thủng não hắn.

Đạn của súng bắn tỉa lợi hại như vậy, dù cách xa hơn ba nghìn mét, vẫn có sức sát thương khủng bố như vậy.

Chỉ là, không có ai có thể nhắm trúng mục tiêu ở khoảng cách này mà thôi.

Nhưng, Lý Sinh hiển nhiên là một ngoại lệ.

Tên đầu mục cướp biển này, chết cũng không dám tin, có người có thể ở một nơi xa như vậy, bắn tỉa giết chết hắn.

Phải biết, hắn đang đứng trên một chiếc thuyền cao tốc nhấp nhô không ngừng và di chuyển nhanh.

“Sao có thể chứ?” Thấy tên đầu mục ngã xuống, cướp biển trên thuyền đều kinh ngạc đến mức người cứng đờ, không biết phải làm sao.

Lũ cướp biển cũng đã trải qua vô số trận đấu súng, nhưng chưa bao giờ thấy, thậm chí chưa bao giờ nghe nói, trên đời lại có tài bắn súng kỳ lạ đến vậy.

Con người đối với những sự vật chưa biết, luôn luôn sợ hãi.

Trong khoảnh khắc, sự hoảng loạn như một dịch bệnh, lan rộng trong đám người.

“Ma quỷ, người đó, nhất định là ma quỷ!” “Đoàng!” Tên cầm đầu hải tặc ngã xuống đất, không còn động đậy, tiếng súng lúc này mới từ xa vọng lại.

Bàn Tử đang men theo dây thừng trượt xuống vách đá.

Nghe thấy tiếng súng trên kia, cậu vội nhìn ra xa.

Trời ạ!

Mấy chiếc thuyền đó cách đây ít nhất cũng phải ba cây số chứ.

Lý ca khai hỏa ở khoảng cách xa như vậy sao?

Hay chỉ bắn chỉ thiên để cảnh cáo?

Đột nhiên, đồng tử của cậu co lại.

Kể từ khi đi theo Lý Sinh, thực lực của Bàn Tử đã tăng lên không ít.

Thể chất được cải thiện toàn diện, thị lực đương nhiên cũng vượt xa người thường.

Mặc dù cách hơn ba nghìn mét, nhưng khi vận đủ thị lực để nhìn, cậu đã thấy rõ.

Trên chiếc xuồng cao tốc lớn nhất, rõ ràng có một người đàn ông bị súng của Lý Sinh bắn trúng, bỏ mạng tại chỗ.

Trong khoảnh khắc, Bàn Tử kinh hãi đến mức trợn mắt há mồm.

Cậu vẫn luôn tự nhận mình có tài bắn súng phi thường, có thể coi là một trong những tay thiện xạ hàng đầu.

Lúc này thấy Lý Sinh nổ súng, cậu mới hiểu mình còn kém xa.

Khoảng cách xa như vậy, Lý ca nhắm kiểu gì thế nhỉ?

Chương 258

Là một tay bắn tỉa ưu tú, Bàn Tử hiểu rõ hơn bất cứ ai về độ khó của việc bắn tỉa ở khoảng cách này.

"Lý ca quả không hổ danh là Lý ca!" Bàn Tử không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Dường như, bất kể Lý Sinh tạo ra kỳ tích gì, sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, Bàn Tử đều sẽ thản nhiên chấp nhận.

Lý ca là người toàn năng.

Trong lúc Bàn Tử còn đang ngẩn người, Lý Sinh đã nhanh chóng bắn phát thứ hai.

"Đoàng!" Lại một tên tiểu đầu mục của hải tặc bị Lý Sinh bắn hạ.

Đúng như câu "bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua", muốn đối phó với đám hải tặc, tự nhiên phải xử lý đám cầm đầu trước.

Chỉ là, không biết thủ lĩnh của đám hải tặc này, cái gã Đại Hôi Ca kia có ở đây không?

Mà thôi, Đại Hôi Ca gì chứ?

Chẳng qua là một tên đầu sỏ hải tặc, gọi là Đại Hôi Lang thì còn tạm được.

Lý Sinh cũng không nhận ra ai, chỉ có thể tìm những kẻ trên xuồng cao tốc trông giống đầu mục để bắn.

Không giết được tên Đại Hôi Lang đó thì giết mấy tên đầu sỏ khác cũng tốt.

Chẳng mấy chốc, những người còn lại đều đã trượt xuống, quay

trở lại thuyền cứu sinh trên biển.

Lúc này, thân núi rung chuyển ngày càng dữ dội.

Những vết nứt đang mở rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Trong nháy mắt, trên thân núi đã đầy những vết nứt rộng bằng nắm tay, và chúng vẫn đang tiếp tục lớn ra.

Lý Sinh biết không thể ở trên này thêm nữa.

Một khi núi lở, hậu quả sẽ khôn lường.

Anh liếc nhìn những chiếc xuồng cao tốc đang lao tới, nắm lấy sợi dây thừng trên vách đá, thân hình thoắt cái đã trượt xuống.

Tốc độ của Lý Sinh nhanh như thể nhảy xuống, chỉ dùng dây thừng để làm chậm lại một chút tốc độ rơi.

Vài giây sau, Lý Sinh đã đáp xuống biển, quay trở lại thuyền cứu sinh.

Anh lập tức lái thuyền quay về tàu cá.

Lúc này, sự rung chuyển của ngọn núi đã trở nên vô cùng kịch liệt.

Những tảng đá lớn liên tục rơi từ trên núi xuống, đập vào mặt biển, tạo ra những cột nước cao hàng chục mét.

"Nhanh lên, ngọn núi sắp sập rồi, có thể sẽ gây ra sóng thần.

Mau, chạy hết tốc lực, rời khỏi đây ngay." Nghe hai chữ "sóng thần", sắc mặt của thuyền trưởng lập tức đại biến.

Là một ngư dân thường xuyên ra khơi, ông ta đương nhiên biết sóng thần có nghĩa là gì.

Đừng thấy con tàu cá này có vẻ lớn, dài hơn sáu mươi mét, nhưng trước sóng thần thì chẳng là cái thá gì cả.

Thuyền trưởng vội vàng quay đầu tàu, lái về phía xa.

Kể từ khi ra khơi cùng nhóm Lý Sinh, chẳng có lúc nào được yên ổn.

Thuyền trưởng thực sự nghi ngờ mấy người này có phải là sao chổi chuyển thế không?

Nếu không, sao lại gặp nhiều chuyện xui xẻo như vậy?

Phía xa, đám hải tặc đang lao về phía tàu cá, khoảng cách giữa hai bên đang nhanh chóng được rút ngắn.

Trong mắt Lý Sinh loé lên một tia sắc lạnh.

Anh quăng khẩu súng bắn tỉa xuống, cầm lấy khẩu súng máy M249, giương lên.

Mấy thành viên đội khảo cổ trên tàu đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Tiểu Mạc không nhịn được lên tiếng: "Lý gia, tuy tôi chưa từng dùng súng, nhưng súng máy nên đặt trên mặt đất, dùng giá đỡ để bắn, chứ không phải cầm trên tay như vậy." Phải biết rằng, M249 tuy chỉ là súng máy hạng nhẹ, nhưng trọng lượng không hề nhẹ chút nào.

Quan trọng hơn, một khi súng máy bắt đầu bắn, nó sẽ tạo ra một lực giật cực lớn.

Cầm trên tay như vậy không những không bắn trúng kẻ địch mà ngược lại sẽ nhanh chóng bị lực giật hất ngã, đạn cũng sẽ chỉ bắn lên trời.

Nhưng Lý Sinh dường như không nghe thấy, ánh mắt anh đã nhắm vào một chiếc xuồng cao tốc đang lao tới.

Lúc này, khoảng cách giữa tàu cá và xuồng cao tốc chỉ còn hơn một nghìn mét.

Khoảng cách này vẫn nằm ngoài tầm bắn hiệu quả của súng máy.

Nhưng không phải là đạn súng máy ở ngoài một nghìn mét thì không còn sát thương.

Thực tế, đạn của loại súng máy này, dù ở khoảng cách vài nghìn mét vẫn có sức sát thương.

Chỉ là, vượt qua tầm bắn hiệu quả, viên đạn bắn ra sẽ có độ lệch rất lớn, hoàn toàn không thể nhắm trúng mục tiêu, sẽ bay tới tận đẩu tận đâu.

Chương 259

Đạn lạc có thể sẽ làm bị thương người khác, nhưng chắc chắn không thể bắn trúng mục tiêu cần bắn.

Tuy nhiên, Lý Sinh chỉ hơi nhẩm tính, thấy mục tiêu lại gần thêm một chút, liền quả quyết khai hỏa.

Anh sở hữu toàn bộ bộ kỹ năng chiến đấu của Chiến Thần.

Phải biết rằng, kỹ năng Chiến Thần bao hàm tất cả, tự nhiên cũng bao gồm cả việc sử dụng các loại vũ khí này.

Lý Sinh sở hữu toàn bộ kỹ năng Chiến Thần, đương nhiên cũng là tay súng cừ khôi nhất thế giới.

Hơn nữa, sự thay đổi do huyết mạch thăng cấp mang lại là toàn diện, thể chất biến đổi khiến cho mọi năng lực của anh đều tăng lên đáng kể.

Bắn súng cần một đôi tay ổn định, sự tập trung cao độ, và tinh thần lực mạnh mẽ.

Với việc bắn ở khoảng cách xa, còn cần khả năng tính toán và cảm nhận siêu phàm.

Bởi vì bắn ở khoảng cách xa không phải là nhắm thẳng vào mục tiêu, mà phải tính đến sự thay đổi quỹ đạo của viên đạn, hướng gió, tốc độ gió, độ rơi… và rất nhiều biến số khác.

Lúc này anh đang ở trên một chiếc tàu cá di chuyển tốc độ cao, và chiếc xuồng cao tốc cũng đang di chuyển nhanh.

Sự thay đổi đồng thời của cả hai khiến cho độ khó của việc nhắm bắn càng tăng lên.

Nhưng, những điều này đối với Lý Sinh hoàn toàn không phải là vấn đề.

Anh nhẹ nhàng bóp cò.

"Đoàng đoàng đoàng…" Một loạt tiếng súng vang lên, những người trên chiếc xuồng cao tốc đó lập tức ngã xuống vũng máu, từng người một, ngay cả tay lái cũng bị bắn nát, người lái bị hạ gục ngay tại chỗ.

Chiếc xuồng cao tốc lập tức mất kiểm soát, lật úp trên biển.

Hoắc Lâm trợn tròn mắt.

Vừa rồi, trong khoảnh khắc đó, anh ta đã thấy gì?

Dường như súng đã nổ mười một phát, sau đó, trên chiếc thuyền kia, có mười một người ngã xuống.

Một viên đạn tiêu diệt một kẻ địch?

Sao có thể chứ?

Phải biết rằng, thứ Lý Sinh cầm trong tay là súng máy!

Rõ ràng là đang bắn quét mà… Hoắc Lâm chỉ cảm thấy như vừa gặp ma.

Vừa rồi tận mắt chứng kiến Lý Sinh né đạn đã phá vỡ mọi tưởng tượng của anh ta.

Bây giờ lại thấy tài bắn súng của Lý Sinh, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Bên cạnh, Tiểu Mạc của đội khảo cổ càng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, cằm há to như muốn rớt xuống đất!

"Tài bắn súng của Lý gia quả thực thần sầu quỷ khốc, không thể tưởng tượng nổi!" Tiểu Mạc kinh ngạc thốt lên.

Thuyền trưởng cũng kinh ngạc đến ngây người: "Không hổ là chiến sĩ đặc chủng do quốc gia phái tới, bản lĩnh thật sự quá cừ." Ban đầu thấy đám hải tặc lái xuồng cao tốc bao vây, trong lòng ông ta vô cùng sợ hãi, lúc này cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Còn về Hồ Ba Y và những người khác, họ đã sớm không còn lạ lẫm với bản lĩnh của Lý Sinh.

Tuy cũng có chút kinh ngạc trong chốc lát, nhưng nhanh chóng lại cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Dù sao thì, với Lý ca, không có gì là không thể.

Lúc này, những chiếc xuồng cao tốc của hải tặc đang nhanh chóng áp sát.

Lý Sinh lập tức chĩa khẩu súng máy trong tay về phía một chiếc thuyền khác.

Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ cũng đều cầm súng.

Tài bắn súng của họ tuy không đến mức không thể tin nổi như Lý Sinh, nhưng cũng đều là những tay thiện xạ hàng đầu thế giới.

Chỉ có Đại Kim Nha hơi yếu hơn một chút, nhưng vẫn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Dù sao, Đại Kim Nha cũng đã hấp thu không ít mảnh vỡ kinh nghiệm Chiến Thần.

Còn về Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử, Hồ Ba Y, tài bắn súng của bất kỳ ai trong số họ cũng đều có thể gọi là thần sầu quỷ khốc.

Ở khoảng cách xa hơn, họ đã nổ súng trước, nhanh chóng bắn chìm mấy chiếc xuồng cao tốc.

Lúc này, đám hải tặc cũng bắt đầu bắn trả, đạn bắn vào tàu cá và

mặt nước xung quanh, lập tức tạo ra vô số bọt nước.

Hoắc Lâm cũng cầm súng bắn trả.

Nhưng, tài bắn súng của anh ta tương đối kém hơn nhiều.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng bắn chuẩn hơn anh ta.

Nhưng dù vậy, Hoắc Lâm dù sao cũng là một trong những người xuất sắc nhất của nhà họ Hoắc, tài bắn súng của anh ta vẫn chuẩn hơn đám hải tặc kia rất nhiều.

Số người bị anh ta bắn trúng vẫn không ít.

Chẳng mấy chốc, đám hải tặc đang lao tới như bầy cá nhồng đã bị bắn cho tan tác.

Chương 260

Phía sau, ngọn núi cao hơn trăm mét nhô lên khỏi mặt nước đang nhanh chóng sụp đổ.

Một con tàu lớn dài hơn trăm mét từ phía bên kia của ngọn núi đi ra, trên tàu có mấy khẩu pháo sáng loáng.

Đó là một chiếc quân hạm.

Lý Sinh có chút kinh ngạc.

Thị lực của anh kinh người, có thể nhìn rõ, những người trên đó đều mặc quần đùi dép lê.

Có không ít người cởi trần.

Tuyệt đối không có hải quân của quốc gia nào lại có quân dung không chỉnh tề như vậy.

Chắc chắn là tàu của hải tặc.

Nhưng, đám hải tặc Nam Dương này, ngay cả quân hạm cũng đem ra.

Tuy chỉ là một chiếc quân hạm cũ nát, rỉ sét loang lổ, trông có vẻ đã có lịch sử lâu đời.

Nhưng, dù sao đó cũng là một chiếc quân hạm thật sự.

Những khẩu pháo trên đó tuyệt đối không phải để làm cảnh.

Lý Sinh nhìn rất rõ, trong lòng lập tức trĩu nặng.

"Trời ơi, quân hạm, chúng nó còn lái cả quân hạm ra." Thuyền trưởng kinh hãi tột độ.

Hải tặc Nam Dương vốn nổi tiếng hung hãn vô cùng.

Các quốc gia trong khu vực này, nội bộ tương đối bất ổn, đám hải tặc này ở trong nước cũng thuộc dạng thế lực cát cứ một phương.

Hải tặc có quân đội riêng, xưng bá một vùng.

Rõ ràng, nhóm hải tặc mà họ đang đối mặt cũng như vậy.

Đối phó với xuồng cao tốc, có thể dựa vào tài bắn súng siêu việt của nhóm Lý Sinh để phản công.

Đối mặt với quân hạm, thì chơi kiểu gì?

Người ta có thể bắn pháo về phía họ, trong khi lại núp sau lớp giáp dày, căn bản không thể bắn trúng đối phương.

Chưa kể, tầm bắn của pháo hạm xa hơn rất nhiều so với súng trong tay họ.

Trong phút chốc, tất cả mọi người trên tàu đều cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Đồng tử của Lý Sinh hơi co lại.

Ngay sau đó, anh nhìn về phía ngọn núi sắp sụp đổ bên cạnh, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Đừng quan tâm, lái thuyền theo hướng mười giờ, rồi tiến hết tốc lực." Nghe lời Lý Sinh, thuyền trưởng lập tức ngẩn người.

"Nhanh làm theo lời tôi đi." Lý Sinh lười giải thích.

Thuyền trưởng tự nhiên biết, lúc này, bắt buộc phải nghe theo anh.

Ông ta cũng chỉ có thể cầu nguyện phán đoán của Lý Sinh là chính xác, và việc thay đổi hướng đi có thể giúp được họ.

Phía sau, trên quân hạm, một người đàn ông có bộ râu quai nón dài đang dùng ống nhòm nhìn về phía chiếc tàu cá của Lý Sinh.

"Bây giờ, có thể nhắm bắn được chưa?" Gã đàn ông này, tự nhiên

chính là thủ lĩnh của đám hải tặc, Đại Hôi Ca trong miệng đám hải tặc, Đại Hôi Lang trong mắt Lý Sinh.

Hắn xưng bá ở khu vực Nam Dương nhiều năm, chiếc quân hạm này là kỳ hạm mà hắn kiếm được.

Đừng thấy chỉ là một chiếc tàu cũ từ thời Thế chiến II, nhưng trên vùng biển Nam Dương, hải quân của một số quốc gia nhỏ cũng có phần e dè.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, tiền có thể mua được tất cả.

Đại Hôi Lang là một thế lực cát cứ một phương, không chỉ có binh hùng tướng mạnh dưới trướng, mà còn biết dùng các loại thủ đoạn, đút lót quan hệ, để có thể mãi mãi cát cứ.

Ở trên biển, xưng vương xưng bá, làm một vị thổ hoàng đế, cảm giác đó, không thể nào tuyệt vời hơn.

Không lâu trước, có người tìm đến, hy vọng Đại Hôi Lang có thể điều động quân của mình đi đối phó với một nhóm người.

Tiền thù lao đối phương đưa ra rất hậu hĩnh, Đại Hôi Lang tự nhiên gật đầu đồng ý.

Không ngờ, đám người này lại khó nhằn như vậy, bao nhiêu thuyền của thuộc hạ đều bị phá hủy.

Cục tức này, Đại Hôi Lang sao có thể nuốt trôi?

"Đại Hôi Ca, khoảng cách e là hơi xa một chút, cách quá xa, căn bản không nhắm chuẩn được." Nghe lời Đại Hôi Lang, trên thuyền lập tức có người trả lời.

Đại Hôi Lang lập tức lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Cũng tại chiếc quân hạm này quá cũ kỹ.

Tuy khoảng cách này đã nằm trong tầm bắn của pháo hạm, nhưng

e là thật sự khó bắn trúng đối phương.

“Kệ nó, bắn cho tao, bắn không trúng cũng phải dọa chết bọn nó.” Đại Hôi Lang thực sự không kìm nén được nữa.

Chương 261

Lần này tổn thất quá lớn, trong lòng hắn sớm đã hận thù ngút trời.

Lúc này, chiếc tàu cá đột nhiên chuyển hướng.

"Chuyển hướng, đuổi theo chúng." Đại Hôi Lang lập tức ra lệnh.

Nghe lời hắn, tên hải tặc lái quân hạm ngẩn người, trên mặt lộ ra một tia do dự.

"Đại Hôi Ca, ngọn núi bên cạnh hình như sắp sập rồi, nếu chúng ta chuyển hướng bây giờ thì không thể nhanh chóng rời xa, lỡ như ngọn núi sụp xuống biển gây ra sóng thần thì xong đời." Đại Hôi Lang nghe vậy, cũng quay đầu nhìn ngọn núi bên cạnh.

Quả nhiên, có những tảng đá lớn đang rơi từ trên xuống, tạo ra những cột nước cao.

Quân hạm cách ngọn núi chỉ vài trăm mét.

Nếu lúc này vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, tự nhiên sẽ nhanh chóng rời xa ngọn núi.

Nhưng nếu lúc này rẽ, thì chẳng khác nào đang đi vòng quanh ngọn núi.

Lỡ như ngọn núi sụp xuống… "Sợ cái gì?" Đại Hôi Lang hoàn toàn không để tâm.

"Chúng ta cách ngọn núi xa như vậy, ngọn núi đó sụp xuống cũng không có gì to tát." "Trừ phi ngọn núi đó hoàn toàn chìm xuống đáy biển, trở thành một cái hải nhãn, mới có thể tạo ra sóng thần lớn, chuyện đó căn bản không thể xảy ra." "Không cần sợ, nghe lời tao, rẽ!" Tên hải tặc lái tàu nghe vậy, đương nhiên không dám trái lệnh, chỉ đành nhanh chóng rẽ, đuổi theo chiếc tàu cá của Lý Sinh.

Cùng lúc đó, các pháo thủ trên quân hạm đều đã vào vị trí, bắt đầu nhắm bắn.

"Ầm!" Một phát đạn pháo bắn xuống một nơi không xa chiếc tàu cá, tạo ra một cột nước cao hàng chục mét.

Trong phút chốc, chiếc tàu cá bắt đầu rung lắc dữ dội.

Thuyền trưởng lập tức sợ đến mặt không còn giọt máu.

Sắc mặt mọi người cũng đều trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng Lý Sinh lại tỏ ra rất bình tĩnh.

"Không cần lo lắng, pháo của chúng không chuẩn lắm, khoảng cách này quá xa, không bắn trúng chúng ta được đâu." Trong lúc nói chuyện, lại có mấy quả đạn pháo rơi xuống.

Nhưng, những quả đạn pháo này lại cách tàu cá xa hơn.

Phán đoán của Lý Sinh không hề sai.

Mặc dù đối phương là một chiếc quân hạm, nhưng pháo hạm trên đó đã quá cũ, độ chính xác không cao, không thể nhắm chuẩn được.

Nhưng, quân hạm dù sao cũng là quân hạm.

Dù là một chiếc quân hạm cũ từ mấy chục năm trước, tốc độ di chuyển vẫn nhanh hơn tàu cá rất nhiều.

Cứ như vậy, không bao lâu nữa, quân hạm sẽ đuổi kịp tàu cá.

Với khả năng của pháo hạm trên quân hạm, không cần đuổi kịp, chỉ cần khoảng cách gần lại, cũng đủ để bắn chìm tàu cá.

Nhưng… Lý Sinh nhìn ngọn núi bên cạnh quân hạm, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười.

Sau khi huyết mạch tiến hóa đến lục phẩm, giác quan thứ sáu của Lý Sinh chuẩn xác hơn người thường rất nhiều.

Anh có một dự cảm mãnh liệt, ngọn núi trên mặt biển đó sắp sập rồi.

Hơn nữa, Lý Sinh biết rõ hơn bất cứ ai, nơi đó là một hải nhãn khổng lồ.

Một khi thân núi sụp đổ, nó sẽ chìm vào trong hải nhãn, nước biển bên ngoài cũng sẽ điên cuồng tràn vào, tất nhiên sẽ kích hoạt một trận sóng thần kinh hoàng.

"Một, hai, ba… Sập…" "Ầm!" Tiếng của Lý Sinh vừa dứt, ngọn núi khổng lồ đột nhiên sụp đổ.

Trên quân hạm, Đại Hôi Lang kinh hãi quay đầu lại, liền thấy cách đó vài trăm mét, một ngọn núi cao hơn trăm mét, diện tích cũng khá lớn, ầm ầm đổ xuống.

Trong nháy mắt, ngọn núi khổng lồ đã biến mất trong nước biển, như thể chưa từng tồn tại.

Ngay lập tức, một trận sóng thần kinh hoàng gần như hình thành trong tích tắc, cuốn tới.

"A!" Đại Hôi Lang hét lên một tiếng kinh hãi, chiếc quân hạm mà hắn đang ngồi đã bị sóng thần cuốn bay lên không trung.

Thân hạm khổng lồ của quân hạm bị cuốn lên trời, rồi rơi mạnh xuống.

Ngay sau đó, theo dòng nước biển cuồn cuộn, nó bị cuốn vào hải nhãn không đáy.

Ở phía xa, nhóm Lý Sinh nhìn thấy rõ.

Lúc này họ đã cho thuyền chạy với tốc độ nhanh nhất.

Sóng thần sẽ nhanh chóng ập đến, có thể rời xa nơi đó thêm một chút thì sẽ bớt đi một phần nguy hiểm.

Quả nhiên, không lâu sau, sóng thần đã ập đến như dự đoán.

Chiếc tàu cá giống như một chiếc lá trong gió, rung lắc dữ dội.

Lý Sinh đã sớm vào phòng điều khiển, tự mình điều khiển tàu cá, chống lại trận sóng thần mạnh mẽ này.

May mắn là khoảng cách tương đối xa.

Trận sóng thần này tuy dữ dội, nhưng không đến mức hoàn toàn không thể chống cự.

Chương 262

Con tàu cá này cũng thực sự vô cùng chắc chắn, mặc dù phải chịu một lực tác động cực lớn, nhưng vẫn đứng vững, không có nguy cơ bị gãy đôi.

Sau khi trải qua một trận bão táp, mặt biển cuối cùng cũng bắt đầu lặng sóng.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vui mừng như được tái sinh.

"Quy Khư" ban đầu cũng đã biến thành một vùng biển mênh mông, không còn thấy bất kỳ dấu vết nào.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, Tinh Tuyệt Nữ Vương nói nơi đó kết nối với Quỷ Động, e rằng chỉ là một kết nối đến không gian hư ảo.

Về mặt vật lý, cả hai hẳn là không liên kết với nhau.

Nếu không, trên mặt biển sẽ chỉ thấy một xoáy nước khổng lồ, chứ không biến thành một vùng biển mênh mông như vậy.

Bây giờ đã thuận lợi lấy được Xích Đan, chuyến đi đến Nam Hải cũng đã kết thúc một cách hoàn hảo.

Lý Sinh quay đầu nhìn mấy thành viên đội khảo cổ bên cạnh, đột nhiên cảm thấy hơi áy náy.

Lần này, họ đi cùng, cứ tưởng ở Nam Hải có di tích cổ để khám phá, kết quả lại đi một chuyến công cốc.

Lời đồn rằng Xích Đan ở trong cung đình Bắc Tống, sau khi Bắc Tống diệt vong, có người mang Xích Đan ra biển, chìm xuống đáy biển… Rõ ràng, lời đồn như vậy không chính xác.

Nhưng, Lý Sinh có chút không hiểu.

Chuyện tàu chìm, có thể là người ta đồn thổi sai lệch, nhưng việc Xích Đan ở trong hoàng cung Bắc Tống lại được sử sách ghi chép nhiều lần.

Tuy nhiên, Xích Đan lấy được từ trong con rồng đồng khổng lồ, rõ ràng đã ở đó từ rất sớm, sớm hơn rất nhiều so với thời gian thành lập triều đình Bắc Tống.

Xích Đan trong tay Lý Sinh đã được Tinh Tuyệt Nữ Vương xác nhận.

Tuy pháp lực tu vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương đều đã bị phế, nhưng nhãn lực vẫn còn đó, tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.

Nguyên nhân trong đó, đáng để người ta suy ngẫm.

"Bây giờ chúng ta về phải không ạ?" Đúng lúc Lý Sinh đang suy nghĩ, bên tai vang lên giọng của Tiểu Mạc.

Cậu ta không hỏi Lý Sinh đã trải qua những gì sau khi vào trong hang núi, chỉ hỏi có phải sắp quay về không.

Ánh mắt Lý Sinh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhẹ nhàng gật đầu: "Ngôi mộ cổ Nam Hải đó đã vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đáy biển rồi, chúng ta cũng nên quay về thôi." Tiểu Mạc nghe vậy, mỉm cười, sắc mặt có vẻ rất bình tĩnh, dường như không hề để tâm.

Nghe nhóm Lý Sinh quyết định quay về, thuyền trưởng lập tức mừng rỡ vô cùng.

Đám người này đúng là sao chổi, kể từ khi lên thuyền, tai nạn không bao giờ dứt.

Mặc dù mỗi lần đều hữu kinh vô hiểm, luôn có thể hóa nguy thành an, nhưng trái tim của thuyền trưởng thật sự có chút không chịu nổi.

Cuối cùng cũng sắp quay về.

Mọi người đều cảm thấy rất vui vẻ.

Hoắc Lâm nhìn Hoắc Tú Tú đã trưởng thành hơn rất nhiều, trong ánh mắt đều là niềm vui không thể che giấu.

Tuy thực lực của Hoắc Tú Tú hiện tại vẫn chưa mạnh, nhưng Hoắc Tú Tú đã thức tỉnh huyết mạch, không nghi ngờ gì là có tiềm lực vô hạn.

Có lẽ, nhà họ Hoắc trong tay cô bé có thể khôi phục lại vinh quang của nhiều năm trước.

"Tôi đi làm vài món, ăn mừng." Tiểu Mạc đích thân xuống bếp.

Trước đó ở trên đảo san hô đã bổ sung không ít thực phẩm, bây giờ không thiếu nguyên liệu.

Chẳng mấy chốc, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị xong.

Lúc này, mặt trời vừa lặn về phía tây, trên mặt biển, sóng gợn lăn tăn.

Mấy con ngỗng trời bay trên không trung.

Ráng chiều và sương khói cùng bay, nước thu và trời cao một màu.

Thật là một bức tranh tuyệt đẹp.

Lý Sinh vốn không uống rượu, cũng không nhịn được mà nhấp vài ngụm, lại gắp một ít thức ăn, không khỏi khen một câu: "Tiểu Mạc, tay nghề của cậu không tệ nhỉ." Vừa nói xong, mới phát hiện Tiểu Mạc không ở bên cạnh, chắc là đang bận rộn trong bếp.

Dương Tuyết Lệ ở bên cạnh cười nói: "Xem anh thèm chưa kìa, mọi người còn chưa ăn, anh đã ăn trước rồi." Vừa nói, cô vừa cầm đũa, chuẩn bị gắp thức ăn.

Đúng lúc này, Lý Sinh đột nhiên ra tay, gạt rơi đôi đũa trong tay Dương Tuyết Lệ.

“Có độc, đừng ăn!” Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Lý Sinh cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Không phải anh sợ trúng độc.

Cùng với việc huyết mạch của Lý Sinh không ngừng tiến hóa, thăng cấp, anh bây giờ, không cần kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, trên đời cũng không có bao nhiêu độc dược có thể làm gì được anh.

Huống hồ, một khi kích hoạt Thánh Thú Văn Thân, có thể giải được mọi loại độc dược trên thế gian.

Tuy nhiên, điều khiến Lý Sinh kinh hãi là, không hề có dự báo trước.

Sau khi huyết mạch tiến hóa đến lục phẩm, giác quan thứ sáu của Lý Sinh chuẩn xác vô cùng, năng lực cảm ứng cực mạnh.

Chương 263

Nhưng lần này, cũng không biết vì sao, không hề có một chút cảnh giác nào.

Mãi cho đến khi Dương Tuyết Lệ định gắp thức ăn, trong lòng Lý Sinh mới dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt, trong nháy mắt hiểu ra.

Thức ăn có độc!

Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, trong lòng Lý Sinh chợt hiểu ra.

Giác quan thứ sáu của anh tuy mạnh, nhưng dù sao cũng không thể dự đoán trước mọi việc.

Chỉ là, đối với những nguy hiểm hoặc những chuyện anh rất quan tâm, rất để ý, mới sinh ra một loại cảm ứng mà thôi.

Độc dược trong rượu và thức ăn không có uy hiếp đối với bản thân Lý Sinh, anh cũng không dự đoán được bất kỳ nguy hiểm nào, tự nhiên cũng không phát hiện ra.

Mãi đến khi Dương Tuyết Lệ định gắp thức ăn, giác quan thứ sáu của Lý Sinh mới lập tức cảm ứng được Dương Tuyết Lệ có thể gặp nguy hiểm, từ đó mới tỉnh ngộ.

"Thức ăn hôm nay là Tiểu Mạc làm, người của Tiểu Mạc đâu?" Trong mắt Lý Sinh loé lên một tia sát khí.

Dám bỏ độc vào thức ăn, đúng là tự tìm đường chết.

Lý Sinh vẫn luôn nghi ngờ Tiểu Mạc, bây giờ, cậu ta không nhịn được mà nhảy ra rồi sao?

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm thấy Tiểu Mạc trong khoang thuyền.

Lúc này, Tiểu Mạc đang nằm trên sàn khoang thuyền.

Hồ Ba Y dùng tay ấn vào kinh mạch của Tiểu Mạc, lại đưa tay lên mũi cậu ta, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiểu Mạc đã chết.

"Mẹ kiếp, không phải tên này bỏ độc sao?

Sao lại tự độc chết mình trước thế này?" Bàn Tử gãi đầu, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên khó coi.

Nếu Tiểu Mạc là người bỏ độc, thì không có lý do gì lại tự độc chết mình.

Nếu không phải Tiểu Mạc, vậy có nghĩa là, trên con tàu này, đang ẩn giấu một kẻ địch khác.

Nhưng người này, rốt cuộc là ai?

Ánh mắt Lý Sinh chậm rãi lướt qua mọi người.

Thực sự không phát hiện ra ai có vấn đề.

Vấn đề này rơi vào bế tắc.

Chỉ đành di chuyển thi thể của Tiểu Mạc ra ngoài.

Tiểu Mạc chết rất yên bình, trên mặt còn mang theo nụ cười.

"Đem thi thể cậu ta an táng ở biển đi." Thuyền trưởng khẽ thở dài.

Quy tắc của ngư dân trên biển, chết trên biển thì chôn trên biển.

Lý Sinh nhìn hai thành viên đội khảo cổ còn lại, cả hai đều gật đầu.

Thời tiết hiện tại nóng nực, dù lập tức quay về, muốn trở lại đất

liền cũng phải mất vài ngày.

Nếu không nhanh chóng xử lý thi thể của Tiểu Mạc, với thời tiết hiện tại, thi thể cậu ta e là sẽ nhanh chóng thối rữa, bốc mùi.

Thế là, mọi người tổ chức một nghi thức tiễn biệt đơn giản cho Tiểu Mạc, nhìn thân thể cậu ta theo sóng biển trôi về phương xa.

Lý Sinh trong lòng bất an.

Trước đó, anh đã từng nhiều lần nghi ngờ Tiểu Mạc, người này luôn cho anh cảm giác có chút không ổn.

Nhưng bây giờ, Tiểu Mạc đã chết.

Kẻ địch ẩn nấp trên tàu, rốt cuộc là ai?

Những ngày tiếp theo, không khí trở nên quỷ dị.

Sau khi Tiểu Mạc chết, Tiểu Trương và Tiểu Lôi vốn đã trầm mặc ít nói lại càng không hé răng.

Thuyền trưởng thì ngược lại khá thoải mái, dù sao ông ta và Tiểu Mạc cũng không thân thích gì, không nói được là đau buồn bao nhiêu.

Ông ta là một người hay nói, mấy ngày nay vẫn luôn nói chuyện câu được câu chăng với nhóm Lý Sinh về những kinh nghiệm đánh cá trên biển.

Trong vài ngày, sóng yên biển lặng, hành trình trở về có vẻ thuận lợi chưa từng có.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Lý Sinh luôn cảm thấy có chút bất an, dường như có chuyện gì đó không ổn.

Nhưng mặc dù giác quan thứ sáu của anh cảm nhận rất kinh người, lại không phát hiện ra rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Chỉ mơ hồ cảm thấy có nguy cơ đang đến gần.

Lúc mặt trời lặn, Lý Sinh đang ngắm cảnh hoàng hôn, Tiểu Lôi đi tới, trong tay cầm một chai Nhị Oa Đầu.

Chương 264

Tiểu Lôi là một người ít nói, hôm nay lại hiếm khi chủ động nói chuyện với Lý Sinh.

“Lý gia, anh nói xem, người sau khi chết có thể sống lại không?

Hay là lập tức chuyển thế đầu thai?” Lý Sinh hơi ngẩn người, nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của Tiểu Lôi, rõ ràng đã có vài phần say.

“Người chết tự nhiên không thể sống lại.

Còn chuyện chuyển thế đầu thai cũng là hư vô mờ mịt, khó mà kiểm chứng.” “Hơn nữa, nếu sau khi chuyển thế đầu thai, mọi thứ của kiếp trước đều bị xóa sạch, không còn nhớ gì nữa, vậy tự nhiên là một người hoàn toàn mới.” “Lúc đó, bàn luận chuyện có chuyển thế đầu thai hay không, còn có ý nghĩa gì nữa?” Tiểu Lôi cười cười, cầm chai Nhị Oa Đầu trong tay lên uống vài ngụm: “Lý gia là người có bản lĩnh lớn, lời nói cũng không giống người thường, nói ngắn gọn, hai chữ: sâu sắc.” “Tôi, Lôi Thao tôi cũng đã đọc sách, nhưng không biết vì sao, cảm thấy đặc biệt không buông bỏ được.” “Mấy ngày nay, tôi hễ ngủ là mơ thấy Mạc Minh.” “Tôi thấy cậu ấy không chết, đang cười âm u với tôi, nói muốn đón tôi đi gặp Hải Long Vương.” Mạc Minh chính là tên của Tiểu Mạc, Lý Sinh cũng phải sau khi cậu ta chết mới biết.

Nghe lời cậu ta, Lý Sinh thở dài một tiếng: “Người chết không thể sống lại, Tiểu Mạc đã chết rồi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chúng ta nên nhìn về phía trước.” Thần sắc của Lôi Thao có chút hoảng hốt, đột nhiên nói sang một chuyện khác: “Anh nói xem, khu vực này hẳn là có một bãi tàu đắm, nghe nói, thời Tống có không ít thuyền bị chìm ở đây.” “Lúc mới nhận nhiệm vụ ra khơi, tôi cứ tưởng mục đích của

chúng ta là bãi tàu đắm đó." "Tôi và Tiểu Mạc cùng nhau nghiên cứu về bãi tàu đắm này, tìm được rất nhiều tài liệu." "Có tài liệu ghi chép, trong bãi tàu đắm đó, có thể có một trong tam đại thần châu là Xích Đan." "Chỉ là, đó cũng chỉ là một suy đoán của tác giả, không thể hoàn toàn khẳng định." "Lúc đó tôi và Tiểu Mạc còn nói, đợi đến Nam Hải, nhất định phải đến bãi tàu đắm xem thử, không chừng có thể giúp quốc gia vớt được ít bảo vật lên." Giọng của cậu ta trầm thấp, đầy hoài niệm.

Lý Sinh thì có chút kinh ngạc, cái gọi là bãi tàu đắm này, rốt cuộc là chuyện gì?

Còn có lời đồn về Xích Đan?

Vị trí của nó, lại ở đâu?

"Tôi cũng không chắc chắn vị trí của nó, chỉ ước chừng, hẳn là ở gần vùng biển này." "Lý ca, tại sao lần này chúng ta ra khơi, đối với nơi này, lại không thèm liếc mắt một cái?" "Tôi luôn cảm thấy, bãi tàu đắm đó, nên đi thăm dò một phen." Trong lúc nói chuyện, Lôi Thao có vẻ hơi mệt mỏi, lại uống thêm vài ngụm: "Anh xuống nghỉ ngơi trước đi." Lý Sinh phát hiện sắc mặt cậu ta không tốt: "Có chuyện gì, chúng ta ngày mai lại nói." Lôi Thao mở miệng, muốn nói lại thôi, dường như có điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Cậu ta nhẹ nhàng gật đầu, đi vào trong khoang thuyền.

Lý Sinh đứng trên boong tàu, nhìn ánh tà dương của hoàng hôn dần dần biến mất.

Một vầng trăng sáng từ từ nhô lên.

Gió biển thổi hiu hiu, mát mẻ dễ chịu.

Đột nhiên, trong khoang thuyền, một tiếng hét kinh hãi vang lên.

"Tiểu Lôi?" Lý Sinh vội vàng chạy vào khoang thuyền, vừa vào đã

thấy Lôi Thao ngã trên mặt đất, không động đậy.

Lúc này, mọi người nghe thấy tiếng động, cũng đều chạy tới.

Dương Tuyết Lệ đưa tay thăm dò hơi thở của Lôi Thao, quay đầu nhìn Lý Sinh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lôi Thao đã chết!

"Chết vì trúng độc, loại độc trúng phải, giống hệt với độc của Tiểu Mạc." Lý Sinh khẽ nhíu mày.

Lôi Thao chết vì trúng độc, từ tình trạng cái chết của cậu ta xem ra, trước khi chết không có bất kỳ sự giãy giụa nào.

Tức là, cậu ta trúng độc trong vô thức, hoàn toàn không hề hay biết.

Nhưng nếu đã như vậy, tại sao trước khi chết, lại phát ra một tiếng hét kinh hãi?

Lúc Tiểu Mạc chết, thì lại không một tiếng động.

Không khí trên tàu trở nên ngày càng ngột ngạt.

Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối, rốt cuộc là ai?

Trừ Lý Sinh ra, bất kỳ ai cũng sợ sẽ trúng độc.

Nếu không tìm ra người này, ai cũng khó mà ngủ yên.

Ngay cả Lý Sinh cũng vậy.

Dù anh không sợ, nhưng Dương Tuyết Lệ thì sao?

Lý Sinh đương nhiên phải bảo vệ người phụ nữ của mình, không thể để cô ấy bị tổn thương.

Sau khi đưa Lôi Thao xuống biển an táng, Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Mẹ kiếp, hay là Bàn gia ta đi giết hết đám người trên tàu này đi, một lần cho xong, cũng đỡ cho mấy người chúng ta phải lo sợ."

Đại Kim Nha nghe vậy, lập tức vỗ tay khen hay: “Tôi thấy ý này của Bàn gia không tồi, theo tôi thấy, kẻ địch ẩn nấp đó nhất định ở trong mấy tên thủy thủ kia, hay là giết hết bọn họ đi.” “Dù sao, bây giờ cách đất liền cũng không xa rồi, vài ngày nữa là cập bờ, chúng ta mệt một chút, tự lái thuyền sợ gì không được?” Tiếng của gã vừa dứt, trong khoang thuyền đột nhiên lại vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Mọi người đi vào xem, chỉ thấy một thủy thủ ngã trên mặt đất.

Tình trạng cái chết của anh ta hoàn toàn giống với Tiểu Lôi.

Thuyền trưởng thấy thủy thủ đã chết, lập tức khóc lớn.

Có thể thấy, tình cảm của họ rất sâu đậm.

Sau khi khóc một lúc lâu, thuyền trưởng cởi áo của thủy thủ ra, liền thấy trên lưng anh ta, hiện ra một dấu ấn hình vòng tròn.

Giữa dấu ấn vòng tròn, có một con rồng nhỏ đang cuộn mình.

“Không, không phải trúng độc, là lời nguyền, lời nguyền của Hải Long Vương, trời ơi, chúng ta đã làm gì, Hải Long Vương nguyền rủa chúng ta.” Thần sắc thuyền trưởng kinh hãi tột độ, cực kỳ thất thường.

Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Anh cảm thấy dấu ấn sau lưng người này có phần tương tự với Xích Đan trong tay mình.

Bên trong Xích Đan, cũng phảng phất có một con rồng nhỏ đang cuộn mình.

Tương truyền Xích Đan vốn là long châu, như vậy cũng không có gì lạ.

Nhưng tại sao trên người của thủy thủ lại xuất hiện dấu hiệu quỷ dị như vậy?

“Hơi giống lời nguyền Thi Ma.” Đợi thuyền trưởng mang thi thể của thủy thủ đã chết rời đi và cử hành hải táng xong, Hoắc Lâm mới từ từ lên tiếng.

Chương 265

Lý Sinh ngẩn người.

Cái tên này, anh lần đầu tiên nghe thấy.

"Có một số người sau khi chết sẽ biến thành thi ma, nếu ai động vào thi thể của họ sẽ bị nguyền rủa." "Loại lời nguyền này vô hình vô chất, cũng không có cách nào phòng bị, một khi bị nguyền rủa, thì khó thoát khỏi cái chết." Lý Sinh có chút không hiểu: "Nhưng, Tiểu Lôi và thủy thủ đều không xuống mộ sờ vào thi thể mà?" Hoắc Lâm gật đầu: "Đó chính là điểm kỳ quái nhất của lời nguyền Thi Ma." "Lời nguyền Thi Ma giống như bệnh dịch, có thể lây nhiễm." "Người trúng lời nguyền Thi Ma không nhất định sẽ phát tác ngay lập tức, ngược lại có khả năng lây cho người khác trước, mà bản thân tạm thời vẫn bình an vô sự." "Đương nhiên, không phải là người đó không sao, chỉ là chưa phát tác mà thôi." Nghe lời Hoắc Lâm, Bàn Tử không khỏi giật mình: "Ôi, mấy người chết trên tàu đều là do tôi lây cho sao?

Lời nguyền Thi Ma chết tiệt này, thật sự lợi hại như vậy à?" Bàn Tử đưa mắt nhìn những người khác.

Nhưng mọi người đều một vẻ mờ mịt, hiển nhiên đều chưa từng nghe nói qua.

"Lời nguyền Thi Ma cực kỳ hiếm gặp, rất ít khi xảy ra, thậm chí dân đạo mộ cũng chưa từng nghe nói, nhưng một khi xảy ra, thì không có thuốc chữa." Lý Sinh khẽ nhíu mày.

Anh không nghi ngờ lời của Hoắc Lâm.

Dù nhìn từ góc độ nào, Hoắc Lâm cũng không có lý do gì phải nói dối.

Nhưng, nếu mấy người chết trước đó đều là vì trúng lời nguyền Thi Ma, vậy tại sao lúc Mạc Minh chết thì không một tiếng động, còn những người khác trước khi chết lại đều hét lên một tiếng?

Lý Sinh nói ra nghi vấn trong lòng.

Hoắc Lâm lắc đầu: "Cái này thì tôi không biết." Thực tế, anh ta cũng chỉ đọc được ghi chép về lời nguyền Thi Ma trong các điển tịch gia truyền của nhà họ Hoắc, tình hình cụ thể cũng không rõ lắm.

Dù sao, Hoắc Lâm còn trẻ, cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

"Theo tôi thấy, chưa chắc đã là lời nguyền, nếu không, chuyện bỏ độc vào rượu và thức ăn tối hôm đó, lại là chuyện gì?" Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng.

Lý Sinh khẽ gật đầu, đó cũng là một điểm đáng ngờ.

Nếu cái chết của những người này là do trúng lời nguyền.

Vậy độc trong rượu và thức ăn, lại là ai bỏ?

Mọi chuyện trên con tàu này đều ngày càng quỷ dị.

Lý Sinh luôn cảm thấy, sẽ không thuận lợi cập bờ, giữa đường nhất định sẽ xảy ra nhiều chuyện hơn nữa.

Đêm đó, mọi người đều không ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Trương của đội khảo cổ đã tìm Lý Sinh.

Ba thành viên đội khảo cổ cùng Lý Sinh ra khơi, bây giờ chỉ còn lại một mình, mắt của Tiểu Trương có chút sưng, hiển nhiên đêm qua đã thức trắng.

"Tôi cảm thấy cái chết của Mạc Minh và Lôi Thao có thể liên quan đến bãi tàu đắm." Vừa gặp Lý Sinh, Tiểu Trương đã đi thẳng vào vấn đề.

“Truyền thuyết nói, bất kỳ con tàu nào, chỉ cần đi qua bãi tàu đắm, sẽ bị nguyền rủa, cho đến khi chìm xuống đáy biển, chưa bao giờ có ngoại lệ.” “Vị trí hiện tại của chúng ta, hẳn là ở gần bãi tàu đắm.” Lý Sinh sững sờ.

Đêm qua Lôi Thao tìm anh, lẽ nào cũng là vì chuyện lời nguyền của bãi tàu đắm?

Chỉ là, chưa kịp nói ra, đã trúng lời nguyền mà chết?

“Bãi tàu đắm, lời nguyền, Bàn gia ta lại tin vào tà ma rồi.” “Bàn gia ta thấy xác khô cả vạn cái rồi, cũng có thấy trúng lời nguyền đâu.” Nói đến đây, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

Trên người cậu ta đang có lời nguyền.

Chỉ là, lời nguyền đó không phải lời nguyền Thi Ma, mà là lời nguyền Quỷ Động.

Lý Sinh tìm thuyền trưởng đến, bảo ông ta thả lưới bắt cá.

Thuyền trưởng có chút không hiểu, bây giờ không phải đang vội về sao?

Lúc này bắt cá làm gì?

Hơn nữa, ở đây cũng không gần ngư trường, cá trên biển đều đi theo đàn, nơi này nhìn là biết không có cá.

“Dưới đáy biển có thứ gì đó, lưới cá của ông có thể sẽ vớt lên được.” Thuyền trưởng nghe vậy, càng không muốn làm.

Nếu vướng phải thứ gì, lưới cá sẽ bị rách hỏng, đương nhiên ông ta không làm.

Mãi cho đến khi Lý Sinh hứa, nếu lưới cá hỏng sẽ bồi thường theo giá, thuyền trưởng mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý, thả lưới xuống.

Ban đầu tưởng rằng dù dưới đó có tàu đắm, cũng phải mất một

thời gian dài mới tìm thấy.

Dù sao, biển cả mênh mông, cũng chỉ là đoán bãi tàu đắm ở khu vực này, ngay cả tọa độ cụ thể cũng không có.

Tìm một con tàu đắm như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng.

Một công ty trục vớt chuyên nghiệp, biết được phạm vi vùng biển có tàu đắm, lại dùng thiết bị tiên tiến nhất để dò tìm, có thể cũng phải mất vài năm thậm chí vài chục năm, mới có thể tìm thấy một con tàu đắm.

Không ngờ, vừa thả lưới xuống, đã vướng phải thứ gì đó, lưới cá bị mắc kẹt.

Lý Sinh quyết định đi xem thử, dưới đáy biển có thật sự có tàu đắm không.

Mặc dù là mò kim đáy biển, nhưng giọt máu đầu tiên của anh vốn có năng lực may mắn, không chừng lại gặp được?

Lý Sinh mặc bộ đồ lặn, lặn xuống biển.

Chẳng mấy chốc, một con tàu chiến bằng gỗ cổ xưa hiện ra trước mắt anh.

Thời đại đã quá xa, trên thân tàu mọc đầy sinh vật biển, Lý Sinh từ một lỗ hổng lớn trên thân tàu chui vào.

Chương 266

Bên trong tự nhiên là một mảng tối đen, ngay cả đèn chiếu phía trước bộ đồ lặn cũng không chiếu được bao xa.

May mắn là mắt của Lý Sinh không bị bóng tối hạn chế, mới có thể nhìn rõ.

Bên trong toàn là thi thể của người chết, trên người những người này mặc chiến giáp cổ đại.

Chỉ là bùn đất và vi sinh vật trên đó quá nhiều, không dễ phân biệt.

Đột nhiên, trong tầm mắt của Lý Sinh, anh nhìn thấy một viên châu màu đỏ trong suốt, bên trong viên châu có một con rồng nhỏ đang cuộn mình, lúc ẩn lúc hiện.

Lý Sinh kinh ngạc.

Viên châu này, gần như giống hệt với Xích Đan trong tay anh.

Chuyện gì thế này, lẽ nào trên thế giới này, có hai viên Xích Đan sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền lập tức bị Lý Sinh phủ định.

Căn bản không thể nào.

Xích Đan là một trong tam đại thần châu.

Kỳ vật như vậy, tuyệt đối là độc nhất vô nhị, sao có thể có hai viên?

Vậy viên châu trước mắt này, rốt cuộc là gì, Lý Sinh cầm viên châu trong tay.

Vừa cầm vào, lập tức thấy một con mãng xà khổng lồ lao về phía mình.

Hóa ra con mãng xà này vẫn luôn nằm bên cạnh viên châu.

Chỉ là nó vẫn luôn không động đậy, hơn nữa màu sắc thân thể con mãng xà lại gần giống với thân tàu.

Thêm vào đó Lý Sinh vừa rồi chỉ chú ý đến viên châu giống hệt Xích Đan, cũng không để ý đến sự tồn tại của con rắn.

Thấy mãng xà lao tới, Lý Sinh không hoảng không vội, trở tay rút Hắc Thần Đao từ sau lưng ra, nhẹ nhàng chém một nhát.

Đầu mãng xà lập tức bị Hắc Thần Đao chém thành hai nửa.

Lúc này, trên tay Lý Sinh đột nhiên truyền đến một luồng sức mạnh cực lớn.

Viên châu bị nắm trong tay, phảng phất như sống lại, đang liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi lòng bàn tay của Lý Sinh.

Sức mạnh của nó lớn đến mức, nếu không phải sức mạnh của Lý Sinh vượt xa người thường, e là lập tức đã bị viên châu thoát ra.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi.

Viên châu này, sao lại quỷ dị như vậy?

Thân hình anh xoay chuyển, lập tức rời khỏi thân tàu, "vèo" một tiếng, lao lên trên.

Chẳng mấy chốc, bóng người của Lý Sinh đã nổi lên mặt nước, trở về thuyền.

Trong tay anh vẫn đang nắm chặt viên châu.

Sức mạnh truyền đến từ viên châu, e là không dưới mấy nghìn cân, có thể nói là kinh khủng.

Sức mạnh như vậy, nếu không phải Lý Sinh, đổi lại người khác, tuyệt đối không thể nắm được.

Lý Sinh tâm niệm vừa động, đột nhiên hiểu ra.

Anh nhanh chóng đi vào khoang thuyền, tránh thuyền trưởng và Tiểu Trương, lấy ra Long Cốt Ngọc Hạp, đặt viên châu trong tay vào trong Long Cốt Ngọc Hạp.

Cũng kỳ lạ, viên châu vẫn luôn giãy giụa không ngừng, vừa vào Long Cốt Ngọc Hạp, lập tức yên tĩnh lại, không còn động tĩnh gì nữa.

Sắc mặt Lý Sinh lập tức thay đổi bất định.

Chuyện gì thế này?

Theo lời Hoắc Lâm, lấy Xích Đan bắt buộc phải có Long Cốt Ngọc Hạp, mục đích là để chống lại uy áp của chân long.

Hoặc là huyết mạch thiên nữ của Hoắc Tú Tú cũng có thể chống lại.

Nhóm Lý Sinh lúc ở trong mộ chân long cũng từng cảm nhận được luồng uy áp đáng sợ đó.

Lý Sinh phân tích phán đoán, đó chỉ là cơ quan của con rồng đồng khổng lồ, dẫn đến sự biến đổi của địa mạch.

Lực từ trường của địa mạch hình thành nên cái gọi là "uy áp chân long", Long Cốt Ngọc Hạp không có tác dụng.

Nhưng viên Xích Đan này… Lý Sinh suy nghĩ một lúc, quyết định gọi mọi người đến, chỉ giấu thuyền trưởng, Tiểu Trương, và các nhân viên trên tàu.

"Chuyện gì thế này, sao lại có hai viên Xích Đan?" Hoắc Lâm vừa nhìn thấy hai viên Xích Đan trong Long Cốt Ngọc Hạp, lập tức kinh ngạc.

Những người khác cũng đều rất khó hiểu.

"Viên châu này tôi vừa vớt lên từ tàu đắm dưới biển." Lý Sinh

trầm giọng nói.

Anh gọi mọi người vào, cũng là để nghe ý kiến của họ.

Bàn Tử cảm thấy rất tò mò, không nhịn được đưa tay ra, cầm lấy viên châu mà Lý Sinh vừa vớt lên.

Chương 267

Không ngờ, viên châu vừa được lấy ra khỏi Long Cốt Ngọc Hạp, từ trên viên châu tỏa ra một luồng uy áp khủng khiếp vô cùng.

Cùng lúc đó, bên trong viên châu truyền ra một luồng lực cực lớn, Bàn Tử lập tức không chịu nổi, thân thể loạng choạng, ngã phịch xuống đất.

Viên châu trong tay cũng theo đó rơi xuống.

Lý Sinh mắt nhanh tay lẹ, đưa tay ra nắm lấy viên châu.

Từ trên viên châu truyền đến một luồng sức mạnh cực lớn.

Viên châu phảng phất như đang liều mạng giãy giụa, muốn thoát thân đi.

Lý Sinh đặt viên châu vào trong Long Cốt Ngọc Hạp, viên châu mới yên tĩnh lại.

"Vừa rồi là chuyện gì thế?

Tôi cảm nhận được một luồng long uy khủng khiếp, tương tự với long uy mà tôi cảm nhận được trong đường hầm dưới lòng đất." Ánh mắt Dương Tuyết Lệ lóe lên, kinh ngạc không thôi.

Thực tế, không chỉ cô, mọi người đều cảm nhận được.

Chỉ là, sau khi viên châu rơi vào tay Lý Sinh, luồng uy áp đó đã không còn.

Sau đó lại được đặt vào Long Cốt Ngọc Hạp, càng biến mất không dấu vết.

"Tôi dám chắc chắn, đây không phải Xích Đan, Xích Đan là viên còn lại." Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương vô cùng quả quyết.

Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia dị sắc.

Xem ra, viên châu này cho anh cảm giác còn thần kỳ hơn Xích Đan.

Viên châu này quá quỷ dị.

Viên Xích Đan thật sự, ngược lại không có gì đặc biệt.

Nhưng Mộc Trần Châu dường như cũng vậy, bề ngoài trông không có gì thần kỳ.

Mộc Trần Châu là Phượng Hoàng Đảm, Xích Đan cũng vậy.

Nếu Xích Đan biểu hiện giống như Mộc Trần Châu, uy năng nội liễm cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng nếu viên châu kỳ quái này không phải, vậy nó lại là gì?

Trong truyền thuyết, bắt buộc phải có Long Cốt Ngọc Hạp mới có thể lấy được Xích Đan.

Tuy nhiên, lúc Lý Sinh đi lấy Xích Đan bên trong con rồng đồng ở mật thất dưới lòng đất, lại không gặp vấn đề này.

Ngược lại là viên châu bây giờ… Lý Sinh cầm viên châu lên lần nữa, nhìn đi nhìn lại, trong lòng đột nhiên có một chút xúc động.

Tâm niệm vừa động, trong tay anh đã có thêm một chiếc gương đồng.

Mặt gương đồng láng bóng vô cùng, mặt sau khắc chín con rồng nhỏ sống động như thật, linh hoạt như sắp bay ra.

Chiếc gương đồng Lý Sinh lấy được từ mộ Hiến Vương, vì có thể chiếu thấy thân thể của Tiểu Mao Cầu, tỏ ra quỷ dị, Lý Sinh liền cất nó đi.

Lý Sinh đã thu hồi rất nhiều bảo vật trong mộ Hiến Vương cho hệ thống, sau đó đặt trong bảo tàng của mình để triển lãm, nhưng có vài

món không lấy ra.

Tấm gương đồng quỷ dị này chính là một trong số đó.

Không biết vì sao, vừa rồi nhìn thấy con rồng nhỏ lờ mờ bên trong viên châu màu đỏ trong suốt, Lý Sinh đột nhiên tâm có sở niệm, nghĩ đến tấm gương đồng này.

Gương đồng vừa được Lý Sinh lấy ra, Tiểu Mao Cầu từ trong không gian thú cưng chui ra.

Kể từ khi lên thuyền ra khơi, có lẽ trên biển quá nhàm chán nên Tiểu Mao Cầu vẫn luôn trốn trong không gian thú cưng để ngủ.

Lúc này Lý Sinh vừa lấy ra gương đồng, Tiểu Mao Cầu liền như bị triệu hoán, lập tức chui ra, sủa điên cuồng về phía gương đồng.

Lông chó trên người dựng đứng, đôi mắt chó đầy cảnh giác, dường như có một nỗi sợ hãi và bất an sâu sắc.

Lý Sinh liếc nhìn Tiểu Mao Cầu, đặt viên châu vừa vớt từ đáy biển lên mặt sau gương đồng, giữa chín con rồng điêu khắc.

Một cảnh tượng không thể tin nổi đã xuất hiện!

Viên châu vừa đặt lên gương đồng, xung quanh gương đồng, chín con rồng điêu khắc liền như sống lại, bắt đầu uốn lượn thân rồng, vây quanh viên châu, không ngừng bay lượn.

Viên châu đó lại từ từ chìm vào trong gương đồng, dung hợp làm một với gương đồng.

Trong chớp mắt, viên châu chỉ còn một nửa nhỏ lộ ra bên ngoài, phảng phất như một viên bảo châu được khảm trên gương đồng.

Đến lúc này, chín con rồng điêu khắc mới không còn bay lượn, lại khôi phục hình dạng điêu khắc như trước, chỉ là tư thế đã trở nên khác với trước.

Tiếng sủa của Tiểu Mao Cầu đột nhiên dừng lại.

Nó nhìn chằm chằm vào gương đồng, trong mắt chó lộ ra một tia mê hoặc.

Bàn Tử đã sớm kinh ngạc đến trợn mắt há mồm: "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?" Lý Sinh thở ra một hơi dài: "Xem ra, viên châu này quả nhiên không phải Xích Đan." "Không, nó hẳn là bảo bối mà cung đình Đại Tống cất giữ, và, triều đình Đại Tống, vẫn luôn cho rằng nó là 'Xích Đan'." Chẳng trách trên sử sách đều ghi chép Xích Đan ở trong cung đình Bắc Tống.

Rõ ràng, bao gồm cả hoàng thất Bắc Tống, tất cả mọi người đều đã nhầm.

Họ đã nhầm một viên châu khác là Xích Đan.

Chương 268

Nếu không phải nhóm Lý Sinh tiến vào ngôi mộ dưới "Quy Khư", lấy ra Xích Đan từ trong con rồng đồng khổng lồ, e là sẽ mãi mãi không biết được sự thật.

Nếu như lúc đầu đến bãi tàu đắm này, phần lớn sẽ sau khi lấy được viên châu này, lập tức rời đi, sau đó tiến đến Côn Luân Thần Cung.

Nhưng, hình như cũng không nhất định sẽ như vậy.

Dù sao, người khác không nhận ra Xích Đan, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương, lão quái vật vạn năm này, lại có thể nhìn ra ngay.

Viên châu này cũng thần kỳ vô cùng, mới có thể bị hoàng thất Bắc Tống cũng nhầm là Xích Đan.

Viên châu này, và chiếc gương đồng mà Lý Sinh lấy được từ mộ Hiến Vương, rõ ràng cùng một nguồn gốc.

Hoặc là, viên châu này là một phần của gương đồng, thậm chí là cốt lõi của nó.

Sau khi viên châu và gương đồng dung hợp làm một, gương đồng dường như đã xảy ra một sự biến đổi vi diệu nào đó.

Nhưng rốt cuộc là biến đổi như thế nào, Lý Sinh cũng không nói ra được.

Tấm gương đồng này, tuyệt đối là một món bảo bối phi thường.

Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

Xem ra, vận may của anh không tệ.

Không biết, thứ này rốt cuộc có công dụng gì?

Trong một lúc, chắc chắn cũng không nghiên cứu ra được.

Lý Sinh liền cất đi, chuẩn bị sau này từ từ nghiên cứu.

Lúc này, bên dưới khoang thuyền đột nhiên lại truyền đến một tiếng hét kinh hãi.

Mọi người đều kinh ngạc, vội vàng chạy xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, họ đã thấy một thủy thủ ngã trên mặt đất.

Bàn Tử đi tới, vén lưng áo anh ta lên xem, quả nhiên thấy một dấu ấn hình vòng tròn có con rồng nhỏ cuộn mình.

Xem ra, anh ta cũng đã trúng lời nguyền Thi Ma.

Ánh mắt Lý Sinh dán chặt vào dấu ấn hình vòng tròn màu đỏ.

Anh đột nhiên rút đao, ánh đao lóe lên, lại cắt một miếng thịt ở chỗ có dấu ấn hình vòng tròn màu đỏ xuống.

Trong miếng thịt bị Lý Sinh cắt xuống, có một con côn trùng trông rất giống rồng, đang ở đó nhẹ nhàng ngọ nguậy.

"Đây mới là nguyên nhân cái chết." Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia sáng tinh tường.

"Độc trùng, bị độc trùng cắn chết?" Sắc mặt mọi người đều đại biến.

Loại côn trùng này, sau khi cắn người, sẽ nhanh chóng chui vào trong cơ thể người, từ bên ngoài không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Lúc nó chui vào, đuôi của nó không ngừng vẫy, thân thể cũng không ngừng ngọ nguậy.

Như vậy, lúc Lý Sinh kiểm tra thi thể, liền chỉ có thể thấy một dấu ấn hình vòng tròn màu đỏ mờ ảo hình rồng.

Những người này, căn bản không phải trúng lời nguyền Thi Ma,

đều là bị loại độc trùng này cắn chết.

Lý Sinh cũng từ trong mắt chó của Tiểu Mao Cầu, phát hiện có chút không ổn.

Tiểu Mao Cầu đối với các loại côn trùng đều rất nhạy cảm, phản ứng vừa rồi có chút bất thường.

Người khác không để ý, Lý Sinh lại là chủ nhân của Tiểu Mao Cầu, quan sát tỉ mỉ, lập tức đã phát hiện ra điều không ổn trong đó.

Lý Sinh mới dùng Hắc Thần Đao, cắt một miếng thịt của anh ta xuống, từ đó phát hiện ra bí mật thực sự về cái chết của người thủy thủ.

Nhưng, độc trùng lợi hại như vậy, sao lại lên được con tàu này?

Trên con tàu này, có loại côn trùng này sao?

Lý Sinh vỗ vỗ đầu Tiểu Mao Cầu.

Tiểu Mao Cầu ngẩng đầu, khẽ lắc lắc đầu chó, vẻ mặt không muốn.

Nó thích ăn côn trùng, nhưng loại côn trùng này dường như có chút không hợp khẩu vị của nó.

"Mau, ăn hết côn trùng trên tàu đi, sau khi về, dẫn mày đi ăn mười bữa thịnh soạn." Nghe có bữa ăn thịnh soạn, Tiểu Mao Cầu lập tức có tinh thần.

Ngay lập tức miệng chó há ra, lập tức thấy mấy chục con côn trùng nhỏ màu đỏ, "vù" một tiếng, toàn bộ bay vào miệng Tiểu Mao Cầu.

Lý Sinh quay đầu nhìn lại: "Người của thuyền trưởng đâu?

Sao không vào?" Trên tàu lại có người chết, theo lý, thuyền trưởng chắc chắn sẽ nhanh chóng chạy vào.

Nhưng lần này không biết vì sao, bóng dáng của ông ta mãi không xuất hiện.

"Thuyền trưởng lái thuyền cứu sinh đi vớt lưới cá rồi, lưới cá lại bị thứ gì đó mắc kẹt." Lý Sinh nghe câu này, liền đi lên boong tàu, lại thấy thuyền trưởng đang lái thuyền cứu sinh ở một nơi cách đó mấy cây số.

"Thuyền trưởng này, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Chương 269

Đang trốn à?" Trên mặt Bàn Tử hiện lên một tia tức giận.

Xem ra, độc trùng trên tàu phần lớn là do thuyền trưởng thả.

Mục tiêu của ông ta hẳn là họ, những thủy thủ kia chỉ là bị vạ lây.

"Thôi bỏ đi, đã chạy rồi thì chúng ta cũng không cần quan tâm.

Trên biển cả mênh mông, dựa vào một chiếc thuyền cứu sinh, e là không đến được bờ." Dương Tuyết Lệ nhẹ giọng nói.

"Tự tìm đường chết!" Hồ Ba Y lạnh lùng hừ một tiếng.

Trên mặt Đại Kim Nha lộ ra một nụ cười: "Được rồi, mặc kệ ông ta, bây giờ nguy cơ đã giải quyết, tôi cũng có thể ngủ một giấc ngon, không giấu gì các vị, mấy ngày nay, tôi đều không ngủ ngon." Nói rồi, Đại Kim Nha liền định vào khoang thuyền ngủ một giấc, lại bị Lý Sinh kéo lại.

"Sao vậy, Lý ca?" Đại Kim Nha không hiểu hỏi.

Lý Sinh không trả lời, trong cảm nhận của anh, đột nhiên cảm thấy một trận bất an mãnh liệt.

Sau khi huyết mạch thăng cấp lên lục phẩm, giác quan thứ sáu của Lý Sinh có thể nói là vô cùng chuẩn xác.

Bây giờ anh liền cảm thấy, có nguy cơ tử vong đang đến gần.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lẽ nào, trên tàu có vấn đề.

Không ổn.

Tuyệt đối không ổn.

“Thuyền sắp chìm rồi, mọi người mau xuống thuyền.” Trong lòng Lý Sinh, một cảm giác giác ngộ dâng lên, anh hét lớn một tiếng, vội vàng nhảy xuống biển.

Mọi người cũng lần lượt nhảy xuống biển.

“Lý ca, thuyền vẫn đang tốt mà, trải qua bão lớn như vậy đều bình an vô sự, sao có thể đột nhiên sắp chìm được?” Mặc dù mọi người đều làm theo lời Lý Sinh, nhảy xuống biển, nhưng đều rất khó hiểu.

“Đúng vậy, Lý ca, nếu thuyền thật sự sắp chìm, cũng phải đợi có dấu hiệu trước chứ, bây giờ rõ ràng không có chuyện gì mà.” Tuy nhiên, thần sắc của Lý Sinh lại vô cùng nghiêm túc: “Nghe lời tôi, lập tức bơi hết sức, bơi càng xa càng tốt, tránh xa con tàu đó.” Thấy Lý Sinh như vậy, mọi người đều hiểu, có thể thật sự có vấn đề lớn rồi.

May mắn là những người này đều có thân thủ không tồi, bơi lội cũng không thành vấn đề.

Ngay cả Hoắc Tú Tú và Tinh Tuyệt Nữ Vương, ở trong biển lớn, cũng bơi lội thoải mái.

Đương nhiên, cũng là vì chưa bơi lâu.

Biển cả mênh mông, thật sự muốn bơi vào bờ, tuyệt đối là chuyện không thực tế.

Họ đều bơi rất nhanh, không lâu sau, đã bơi đến một nơi cách đó vài trăm mét.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

“Ầm!” Con tàu cá lớn dài hơn 60 mét bị nổ tung lên không trung, toàn bộ thân tàu, tất cả đều tan thành bốn mảnh năm mảnh, hóa thành những mảnh vỡ.

Vụ nổ tạo thành những con sóng biển khổng lồ, cuốn tới.

Mọi người đều bị sóng nước cuốn lên cao, rồi lại rơi mạnh xuống.

Nếu không phải thân thủ phi phàm, khả năng bơi lội kinh người, e là đều đã toi mạng.

Đợi sau khi sóng xung kích do vụ nổ tạo ra qua đi, Lý Sinh nhìn xung quanh.

May mắn, mọi người đều ở đây, không có ai gặp chuyện.

Bàn Tử không khỏi chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, dám cài bom trên tàu, cái thằng rùa con này, Bàn gia ta nhất định phải tóm được mày, cho cá mập ăn." Họ bơi về phía chiếc thuyền cứu sinh mà thuyền trưởng đang lái.

Lúc này, thuyền trưởng đang đứng trên thuyền cứu sinh, Tiểu Trương của đội khảo cổ cũng ở bên cạnh ông ta.

Thuyền trưởng nhìn chiếc tàu cá bị nổ thành hai mảnh, thở dài một tiếng: "Con tàu cá này, cứ như vậy mà hỏng rồi à!" Phía sau, giọng của Tiểu Trương lạnh lùng vang lên: "Yên tâm, chỉ cần có thể thành công giết chết Lý Sinh, tôi sẽ bồi thường cho ông tiền mười con tàu." Thuyền trưởng nhẹ nhàng gật đầu, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn do gió biển thổi, hiện lên một nụ cười nhạt.

"Hay là, chúng ta lái thuyền cứu sinh qua xem thử đi, chắc là đều bị nổ chết rồi nhỉ?" "Chết rồi sao?

Anh không biết Lý Sinh đó khủng khiếp đến mức nào sao?" Thuyền trưởng ngẩn người: "Dù có lợi hại đến đâu, cũng nên bị nổ đến không còn mảnh xương rồi chứ?

Sợ cái gì?" Trong mắt Tiểu Trương lóe lên một tia sắc lạnh: "Việc gì cũng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, Lý Sinh lợi hại như vậy, không chừng chỉ bị thương nặng, chưa chết." "Nếu chúng ta mạo

hiểm qua đó, chẳng khác nào dê vào miệng cọp.

Với bản lĩnh của hắn, dù chỉ còn lại một hơi thở, hai chúng ta cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn." "Chúng ta cứ ngoan ngoãn ở đây, chẳng mấy chốc sẽ có tàu đến đón chúng ta, lúc đó, muốn đi xem, đi cũng không muộn." Lời của hắn vừa dứt, đồng tử đột nhiên trợn to.

Dưới biển, một bóng người nhảy lên, vững vàng đứng trên thuyền cứu sinh.

"Lý Sinh?… Ngươi không chết?" Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười nhạt, có phần khinh bỉ: "Chỉ bằng các người, mà cũng đòi giết được ta?" Trên một con tàu lớn dài hơn trăm mét.

Trên tàu chất đầy các loại thiết bị dò tìm và trục vớt.

Một người đàn ông che mặt bằng vải đen, chỉ để lộ hai mắt, đang đứng ở đầu thuyền nhìn ra biển xa.

Lúc này, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi bước tới.

"Yên tâm đi, nghe âm thanh vừa rồi, chiếc thuyền cá đó chắc chắn đã bị nổ tan thành từng mảnh.

Người trên thuyền dù có mười cái mạng cũng phải đi gặp Diêm Vương rồi." Ánh mắt của người đàn ông mặc đồ đen lóe lên một tia sắc lẹm.

Chương 270

“Thuốc nổ là do chính tay tôi bố trí.

Trước khi thuyền cá ra khơi, tôi đã cho cải tạo lại nó.” “Tổng cộng có hơn hai trăm tấn thuốc nổ được đặt bên ngoài đáy thuyền.

Ở trong khoang thuyền, dù có kiểm tra thế nào cũng không tìm ra được chút sơ hở nào.” “Dù có lặn xuống dưới đáy thuyền để kiểm tra cũng tuyệt đối không phát hiện ra vấn đề gì.” “Phía dưới đều được hàn bằng những tấm thép dày, thuốc nổ được giấu bên trong, chỉ cần không dùng máy cắt sắt cắt tấm thép đáy thuyền ra thì không ai có thể phát hiện được.” “Mà, trên đời này làm gì có thằng ngốc nào lại đi cắt đáy thuyền ra chứ?” “Việc cải tạo như vậy còn giúp gia cố kết cấu thân thuyền, cứu mạng bọn chúng nữa đấy.” “Nếu không, chiếc thuyền cá nát đó đã sớm gặp phải vòi rồng trên biển, gãy thành mấy đoạn rồi, làm sao có thể chống chọi được với cơn bão lớn như vậy?” “E rằng đã sớm bị chôn vùi trong bão tố, làm mồi cho cá mập ngoài biển rồi.” “Nhưng, kế hoạch của chúng ta thực ra có một thiếu sót.

Lão thuyền trưởng vẫn chưa chết, hắn không chết thì sẽ là tai họa.” Giọng của người đàn ông bịt mặt lạnh như băng.

Ông lão thở dài.

“Cũng là chuyện bất đắc dĩ, trên thuyền chỉ có một mình Tiểu Trương, không thể đảm bảo thuận lợi giết được lão thuyền trưởng.” “Lão thuyền trưởng đó, bề ngoài trông có vẻ trung hậu thật thà, nhưng thực chất lại rất lanh lợi.” “Hắn đã phát hiện ra tôi ra tay với các thuyền viên, nếu tôi tiếp tục ra tay với hắn mà bị phát hiện, để hắn tiết lộ một chút manh mối cho bọn Lý Sinh thì công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ biển hết.” Người đàn ông bịt mặt, chỉ để lộ hai mắt, hừ

lạnh một tiếng.

“Chẳng phải vì ông không muốn giết cả Tiểu Trương sao, nếu giết hết mọi người thì làm gì có nhiều phiền phức như vậy?” Ông lão khẽ lắc đầu.

“Dùng Độc Long Trùng giết hết mọi người chưa chắc đã là ý hay.” “Thứ nhất, Lý Sinh chắc chắn không sợ nó.

Những đồng đội của hắn, ai nấy cũng đều có bản lĩnh không tầm thường, Độc Long Trùng cũng khó mà giết được họ.” Người đàn ông bịt mặt tỏ vẻ không đồng tình.

“Sợ hay không thì có liên quan gì?

Tôi chỉ cần giết hết tất cả những người biết chuyện trên thuyền, chỉ để lại Lý Sinh và mấy người hắn dẫn theo là được.” Ông lão lại không nghĩ như vậy.

“Nếu làm vậy, Lý Sinh chắc chắn sẽ phát hiện tình hình không ổn, có thể hắn sẽ rời thuyền bỏ đi, thế thì chúng ta uổng công rồi.” Đồng tử của người đàn ông bịt mặt hơi co lại.

Lần này, hắn không phản bác ông lão mà nói một câu khác.

“Chúng ta không cần đi quá nhanh, ngày mai đến đó là được.” Ông lão ngẩn ra.

“Ý của cậu là, sợ Lý Sinh chưa chết sao?” Một tia sáng lóe lên trong mắt người đàn ông bịt mặt.

“Bản lĩnh của Lý Sinh, tôi đã tận mắt chứng kiến, thực sự phi thường, không thể tưởng tượng nổi.” “Theo lẽ thường, với vụ nổ mạnh như vậy, dù là Đại La Kim Tiên cũng bị nổ thành tro bụi.” “Nhưng phàm là chuyện gì cũng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.” “Vạn nhất Lý Sinh không chết mà chỉ bị thương nặng, thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.” “Cứ để hắn ngâm trong nước biển một ngày, như

vậy sẽ an toàn hơn." Ông lão gật đầu.

"Được!

Dù sao hắn cũng chết ở đó, không chạy đi đâu được, chúng ta chỉ cần đến trục vớt là xong." Họ lại dừng trên biển thêm một ngày, mãi đến chiều ngày thứ hai mới đủng đỉnh đến nơi chiếc thuyền cá phát nổ.

Người đàn ông bịt mặt cầm ống nhòm quan sát tứ phía.

Trên mặt biển, chỉ có chiếc thuyền cứu sinh của Tiểu Trương và lão thuyền trưởng đang trôi nổi.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Chiếc thuyền cá lớn ban đầu đã sớm chìm sâu dưới đáy biển.

Trong mắt người đàn ông bịt mặt hiện lên một nụ cười đắc ý.

"Tên Lý Sinh đó tự cho rằng mình có năng lực siêu quần, bản lĩnh hơn người, có thể chiếm được Mộc Trần Châu và Xích Đan, đúng là quá coi thường người trong thiên hạ." Ông lão cũng không bỏ lỡ cơ hội nịnh hót.

"Lý Sinh chẳng qua chỉ là một gã thất phu, sao có thể so được với thiếu chủ mưu kế vẹn toàn, mưu sự nào cũng thành công." Người đàn ông bịt mặt dường như rất hưởng thụ câu nói này, liền phá lên cười ha hả.

"Bọn nhà họ Uông tưởng rằng mưu kế của chúng vạn vô nhất thất, nào ngờ, trong ván cờ này, từ đầu đến cuối chúng cũng chỉ là những quân cờ mà thôi." Ông lão liên tục gật đầu.

"Nhà họ Uông tự cho mình giỏi mưu tính, nhưng so với thiếu chủ thì còn kém xa, gia tộc ngàn năm chẳng qua cũng chỉ là một con hổ giấy." Vẻ mặt của người đàn ông bịt mặt trông vô cùng phấn khởi.

“Ta có con tàu trục vớt chuyên nghiệp nhất thế giới, dù hắn có chìm dưới đáy biển, ta cũng có khả năng trục vớt hắn lên.” “Tất cả mọi thứ, đều là của ta.” “Mộc Trần Châu là của ta, Xích Đan cũng là của ta, Tị Trần Châu cũng là của ta.” “Tam đại thần châu, đều là của ta.” “Lý Sinh, ngươi chẳng qua chỉ bôn ba, bán mạng cho ta mà thôi, ha ha ha…” Hắn cười rất vui vẻ, vô cùng đắc ý.

“Thật sao?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, thân thể người đàn ông bịt mặt lập tức cứng đờ.

Hắn quay đầu lại thì thấy Lý Sinh đang đứng sau lưng mình vài thước, lặng lẽ nhìn hắn.

Trên mặt Lý Sinh nở một nụ cười nhàn nhạt.

Giống như mèo đang vờn chuột vậy.

“Sao có thể?… Ngươi… ngươi chưa chết?” Người đàn ông bịt mặt thất thanh kinh hãi, theo phản xạ định nhảy xuống biển.

Dù có rơi xuống biển, hắn cũng không muốn rơi vào tay Lý Sinh.

Nhưng, động tác của hắn, trong mắt Lý Sinh, thực sự quá chậm.

“Ngươi còn chưa chết, ta làm sao có thể chết được chứ?

Tiểu Mạc, ngươi nghĩ thật sự có thể lừa được ta sao?” Lý Sinh thân hình khẽ động, đã tóm được người đàn ông bịt mặt, giật mạnh tấm vải đen trên đầu hắn xuống.

Dưới tấm vải đen, một khuôn mặt trẻ tuổi lộ ra.

Không phải ai khác, chính là thành viên đội khảo cổ đã chết từ lâu, được chôn cất dưới biển sâu - Mạc Minh!

Ông lão thấy tình thế không ổn, định bỏ chạy, nhưng đã bị Bàn Tử theo sát Lý Sinh lên thuyền tóm lấy.

Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ, Đại Kim Nha, Hoắc Lâm, mấy người đều đã trèo lên thuyền.

Rất nhanh, họ đã khống chế tất cả mọi người trên con tàu này.

Điều khiến mọi người hơi bất ngờ là, trên con tàu này, ngoài một số ít người Trung Thổ ra, những người còn lại đều là người phương Tây.

"Ngươi… ngươi sớm đã biết ta giả chết?" Trong mắt Mạc Minh tràn đầy kinh hãi.

Chương 271

Lý Sinh nhẹ nhàng lắc đầu.

“Lúc đầu ta không biết, mãi cho đến sau khi Tiểu Lôi và một thuyền viên khác chết, ta mới nghi ngờ, có lẽ ngươi chưa chết.” “Đặc biệt, ngày hôm đó Tiểu Lôi hỏi ta, người chết có thể sống lại không?” “Lúc đó ta chỉ nghĩ hắn hỏi nhiều, sau này mới hiểu, thực ra hắn đang ngầm chỉ điều gì đó.” “Biểu hiện của lão thuyền trưởng quá kỳ quái, rõ ràng là đang cố dẫn mọi người vào lời nguyền rủa.” “Nhưng, những điều đó đều không quan trọng.” Lý Sinh vỗ vỗ vào mặt hắn.

“Ngươi biết không?

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô nghĩa.” “Cơ quan tính toán quá thông minh, ngược lại hại chính tính mạng của mình!” Sau khi huyết mạch tiến hóa đến lục phẩm, giác quan thứ sáu của Lý Sinh trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Cho nên, dù có phát hiện điều bất thường hay không, trước khi bom nổ, Lý Sinh đều sẽ cảm nhận được và kịp thời rút khỏi con thuyền đó.

Nhưng, môi trường đặc thù của biển cả quả thực đã cho những kẻ âm mưu như Mạc Minh cơ hội để bày mưu tính kế.

Trước khi ra khơi, hắn đã bố trí mọi thứ một cách hoàn hảo trên chiếc thuyền cá mà Lý Sinh và mọi người đi.

Tuy nhiên, chiêu này vẫn được chuẩn bị để làm phương án cuối cùng.

Do đó, Mạc Minh thường thử hạ độc Lý Sinh và mọi người.

Nếu có cách giải quyết đơn giản hơn, cần gì phải cho nổ thuyền

chứ?

Sau khi phát hiện Lý Sinh vạn độc bất xâm, có thể phát hiện độc dược từ trước, hắn lập tức chuyển sang kích hoạt kế hoạch B đã chuẩn bị sẵn.

Mạc Minh nuốt một viên giả tử đan.

Loại đan dược này cũng được chế từ Độc Long Trùng, "trạng thái chết" trông gần như giống hệt với việc bị Độc Long Trùng cắn chết.

Sau khi uống giả tử đan, trong vòng mấy tiếng đồng hồ đều có thể không cần thở.

Khi "thi thể" Mạc Minh bị ném xuống biển, thiết bị tín hiệu mang trên người lập tức phát tín hiệu.

Con tàu vẫn luôn theo sau ở phía xa mới trục vớt Mạc Minh lên, và Mạc Minh lại sống lại.

Bị Lý Sinh tóm được, hắn đột nhiên "phịch" một tiếng, quỳ xuống.

"Lý gia, là do mỡ heo che mắt, quỷ ám tâm trí, tôi mới dám đối đầu với ngài." "Xin ngài đại nhân đại lượng, tha cho con một lần." "Từ nay về sau, con xin làm trâu làm ngựa cho Lý gia ngài, hầu hạ trước sau, nguyện vì ngài mà khuyển mã chi lao." Lý Sinh lập tức ngẩn người.

Hắn không ngờ Mạc Minh lại hèn hạ đến vậy.

Hắn quỳ trên đất, ôm chặt lấy đùi Lý Sinh, khóc lóc thảm thiết.

Lúc này, Bàn Tử bước tới.

"Lý ca, em vừa thẩm vấn cả rồi, tên Mạc Minh này và đồng bọn đã sớm cấu kết với một đám quỷ Tây Dương." "Bọn chúng đào mộ trộm cắp, buôn lậu văn vật cổ vật, lén lút vận chuyển sang phương Tây để kiếm lợi nhuận khổng lồ." "Con tàu này là tàu trục vớt từ

phương Tây, trên tàu có thiết bị dò tìm và trục vớt tiên tiến nhất, chuẩn bị đến nghĩa địa tàu đắm để vớt bảo vật." Lý Sinh nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi liên tục.

Lúc này, Mạc Minh lại mở miệng.

"Lý gia, con rất quen thuộc với những người Tây Dương đó, ngài có bảo bối gì, con đều có thể giúp ngài liên hệ với người Tây Dương để bán, giá họ đưa ra cao hơn trong nước rất nhiều…" "Bốp!" Mạc Minh còn chưa nói hết câu đã bị Lý Sinh một cước đá bay ra ngoài.

Thân thể hắn va mạnh vào boong tàu làm bằng thép dày, đầu lập tức bị đập vỡ nát.

Lần này, hắn thật sự chết không thể chết hơn được nữa. … Lý Sinh và mọi người lái con tàu trục vớt trở về đại lục.

Khi còn cách đất liền vài cây số, mọi người đều xuống tàu, lái chiếc thuyền cứu sinh nhỏ trên tàu, nhân lúc trời tối, âm thầm trở về đất liền mà không ai hay biết.

Chuyến đi biển lần này, tất cả thuyền viên trên thuyền cá đều đã chết.

Ba thành viên đội khảo cổ đi cùng, hai người lòng dạ khó lường, ngấm ngầm sát cơ, cấu kết với lão thuyền trưởng.

Tiểu Lôi cũng bị hại chết.

Trước khi chết, Tiểu Lôi có lẽ đã nhận ra âm mưu của Mạc Minh và đồng bọn, nên mới nói với Lý Sinh những lời đó.

Dù sao, Tiểu Lôi và Mạc Minh là đồng nghiệp, việc anh ta nhận ra chuyện Mạc Minh cấu kết với người phương Tây cũng không có gì lạ.

Đối với mấy tên đầu sỏ gây tội, Lý Sinh tự nhiên cũng không tha,

cùng với những người phương Tây trên tàu trục vớt, tất cả đều bị ném xuống biển làm mồi cho cá mập.

Chỉ có Lý Sinh và mấy thành viên trong đội, cùng với Hoắc Lâm và Hoắc Tú Tú, thuận lợi trở về đại lục.

Chuyến đi Nam Hải lần này, tuy khá vất vả, nhưng đã thuận lợi lấy được Xích Đan, lại bất ngờ có được một viên châu thần kỳ khác, cũng không uổng công.

Sau khi trở về Kinh thành, Lý Sinh đương nhiên không nói thật với giáo sư Trần, chỉ nói dối là gặp bão trên biển, thuyền bị chìm, mấy người liều mạng mới thoát về được, những người khác đều đã bỏ mạng dưới đáy biển.

Giáo sư Trần không khỏi cảm thán, có chút đau buồn, Dương Tuyết Lệ tự nhiên không thể thiếu việc an ủi.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu ráo riết chuẩn bị, dự định đến Côn Luân Thần Cung để tế bái.

Nhân khoảng thời gian này, Lý Sinh cũng tìm hiểu rõ lai lịch của chiếc gương đồng Cửu Long trong tay mình.

Ở Phan Gia Hoa Viên có rất nhiều sạp hàng, lượng thông tin lớn, có thể sẽ có người biết.

Lý Sinh bèn dạo chơi ở Phan Gia Hoa Viên, hỏi thăm khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn không có manh mối nào.

Xem ra, chuyện này cũng chỉ có thể tạm gác lại.

Hắn cũng không định ở lại Kinh thành lâu, chuẩn bị nghỉ ngơi một thời gian rồi sẽ đến Côn Luân Thần Cung.

"Dám hỏi, ngài có phải là Lý gia không ạ?" Hôm đó, Lý Sinh và Đại Kim Nha đang đi dạo loanh quanh trong Phan Gia Hoa Viên thì bị

một người lạ mặt bóng bẩy chặn lại.

Chương 272

Nghe lời hắn nói, Lý Sinh có chút ngạc nhiên, hắn đâu có quen người này?

Sau một lúc ngẩn người, hắn khẽ gật đầu.

"Lý gia, tôi tên A Văn, ông chủ của tôi, muốn mời ngài qua đó, thương lượng một chuyện." Lý Sinh lập tức hơi nhíu mày.

Ở Kinh thành, hắn cũng chỉ quen vài người, sao lại có người lạ mời mình?

"Nghe nói trong tay Lý gia có một chiếc gương đồng Cửu Long, ông chủ của tôi rất hứng thú với nó." Người kia sợ Lý Sinh từ chối, vội vàng nói thêm một câu.

Chẳng lẽ người này biết gương đồng Cửu Long?

Lý Sinh gật đầu, cùng Đại Kim Nha đi theo người đó lên xe.

Dù sao, với thân thủ hiện tại của hắn, hắn không sợ có cạm bẫy.

A Văn lái xe đưa họ đến trước một tứ hợp viện yên tĩnh.

Đó là một ngôi nhà rất tinh tế.

Trên các kệ gỗ đàn trong nhà, bày biện rất nhiều món đồ cổ xưa.

Có bình ngọc hồ xuân pháp lang thái hình hoa phù dung và trĩ kê, cũng có ấm vuông tử sa miêu kim, có chén cao sĩ đấu thái, món nào trông cũng vô cùng quý giá.

Lý Sinh bây giờ có con mắt giám định đồ cổ ngày càng tinh tường, Đại Kim Nha lại càng là chuyên gia trong lĩnh vực này.

Chỉ cần liếc qua vài lần, họ đã biết trong nhà không có một món đồ giả nào, tất cả đều là hàng thật giá thật.

Ánh mắt Lý Sinh dừng lại trên một món đồ sứ.

Đó là một con mèo sứ béo mập, hai mắt mèo tròn xoe, sáng ngời có thần.

Nhưng con mèo này trông không phải sản phẩm của lò nung nổi tiếng nào, tay nghề cũng thuộc hàng bình thường, dường như không hợp với phong cách của căn nhà.

Điều nổi bật nhất của con mèo sứ là bộ râu.

Không biết vì sao, con mèo sứ này lại có mười ba sợi râu, có thể cắm vào rút ra được.

Con mèo sứ này, có chút kỳ quái!

Đại Kim Nha thấy Lý Sinh đang nhìn chằm chằm vào con mèo sứ, cũng nhìn theo.

Đột nhiên, gã nói.

"Lý ca, đây là con mèo sứ hoa mười ba râu được thờ trong nhà của bối thi nhân ở Tương Tây." Từ xưa đến nay, Tương Tây có hai nghề là "bối thi" và "cản thi".

Trong đó, "bối thi" tương tự như nghề đạo mộ.

Trong nhà của bối thi nhân, đều thờ một con mèo sứ như vậy.

Mỗi lần trước khi làm việc, họ đều phải thắp một nén hương, lạy con mèo sứ hoa mười ba râu vài cái.

Nếu trong lúc đó, râu mèo bị rụng hoặc gãy, thì đêm đó tuyệt đối không được ra ngoài, nếu không, tất sẽ có tai họa diệt thân.

Theo lời đồn, phương pháp này vô cùng linh nghiệm, được lưu truyền trong dân gian một cách thần kỳ, cũng trở thành quy tắc của bối thi nhân.

Nó có chút giống với quy tắc "gà gáy trời sáng không trộm mộ" của mô kim giáo úy.

Khi ở đây xuất hiện con mèo sứ mười ba râu, thì chủ nhân của ngôi nhà này, tám chín phần mười là tổ tiên chuyên làm nghề "bối thi phiên ấm tử".

Lý Sinh đang suy nghĩ thì nghe thấy một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Người đến là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, vừa lùn vừa mập, tự xưng là Đức Thúc, vừa thấy Lý Sinh, liền lập tức tiến đến làm quen.

"Đã ngưỡng mộ đại danh của Lý gia từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên." Lý Sinh mỉm cười gật đầu, cũng khách sáo vài câu.

Thời gian gần đây, Lý Sinh vì mở bảo tàng mà đã gây chấn động cả giới đồ cổ.

Người ngoài đều đồn rằng bảo bối của Lý Sinh nhiều không đếm xuể, những thứ đem ra triển lãm chưa phải là tốt nhất.

Đồ tốt thực sự đều được cất giữ.

Cộng thêm tin tức về Mộc Trần Châu và Xích Đan xuất thế ngày càng lan rộng, nhiều người đã nghe được lời đồn.

Sau khi Lý Sinh từ Nam Hải trở về, mọi người đều đồn rằng Xích Đan đã rơi vào tay Lý Sinh, càng làm cho uy thế của Lý Sinh nhất thời không ai sánh bằng.

Cũng chính vì vậy, các thế lực khác bắt đầu đánh giá lại thực lực của Lý Sinh, nhiều người cũng từ bỏ ý định tranh giành với hắn.

Dù sao, bảo vật có tốt đến đâu cũng phải có mạng mới hưởng

được.

Danh tiếng của Lý Sinh cũng ngày càng vang dội.

Nhà họ Hoắc từ khi tung tin đã bái nhập môn hạ của Lý Sinh, số người đến gây sự với nhà họ Hoắc cũng giảm đi không ít.

Muốn huyết tế toàn bộ nhà họ Hoắc, tuyệt không phải chuyện dễ.

Lão Cửu Môn tuy tranh đấu lẫn nhau không ngừng, nhưng gặp phải chuyện như vậy, đại thể đều đoàn kết đối ngoại.

Ít nhất, bề ngoài vẫn có sự đoàn kết.

Chương 273

Cộng thêm Lý Sinh chống lưng, nhất thời, nhà họ Hoắc cũng yên ổn trở lại, tạm thời vượt qua nguy cơ.

Tị Trần Châu tuy là chí bảo nhưng cũng chỉ ngang cấp với Mộc Trần Châu và Xích Đan mà thôi.

Hai món sau đều đã ở trong tay Lý Sinh, Tị Trần Châu của nhà họ Hoắc, lưu lạc ở Thiên Sơn mấy ngàn năm, tám chín phần mười cũng sẽ bị Lý Sinh lấy đi.

Lý Sinh nổi lên nhanh như vậy, sắp trở thành người đứng đầu giới đạo mộ, không khỏi khiến nhiều người trong giới cảm thán không thôi.

Lời của Đức Thúc, tuy khách sáo, nhưng cũng chứa đựng sự chân thành.

Lý Sinh bây giờ, nghiễm nhiên đã trở thành thần tượng được vô số người trong giới đạo mộ sùng bái.

"Nghe nói, ông rất hứng thú với chiếc gương đồng Cửu Long trong tay tôi?" Sau một hồi khách sáo, Lý Sinh cũng thẳng thắn hỏi.

Đức Thúc mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Tôi cũng nghe nói Lý gia có một chiếc gương đồng Cửu Long, đang đi khắp nơi hỏi thăm lai lịch của chiếc gương này?" Lý Sinh thản nhiên liếc nhìn Đức Thúc.

Việc hắn đi khắp nơi hỏi thăm tin tức về gương đồng Cửu Long, quả thật không sai.

Nhưng Lý Sinh chưa từng nói với ai rằng gương đồng Cửu Long đang ở trong tay mình, vậy Đức Thúc này, làm sao mà biết được?

Chuyện này, Lý Sinh cũng không giấu giếm, mà thẳng thắn hỏi.

Đức Thúc cũng là người thẳng thắn.

“Tôi đã sớm tìm kiếm chiếc gương đồng Cửu Long này, chỉ là mãi không có manh mối, cứ nghĩ vật này được cất giấu ở một ngọn núi sâu nào đó.” “Sau này nghe bạn bè nói, gần cầu Dịch An, có một vị cao nhân, vô cùng lợi hại, tự xưng là Trần Đoàn chuyển thế.

Người này hai mắt đều mù, xem bói kỳ quái, nhưng lại kim khẩu ngân nha, không có gì là không chuẩn.” “Tôi bèn nhờ vị lão tiên sinh đó xem cho một quẻ.” “Không ngờ, lão tiên sinh xem quẻ xong, lập tức nói cho tôi biết, gương đồng Cửu Long đã sớm xuất thế.” “Lão tiên sinh nói Lý gia có dũng khí vạn người không địch nổi, cơ trí thần quỷ khó lường, có cái uy của Vân Trường, cái mạnh của Dực Đức, cái dũng của Tử Long, cái trí của Khổng Minh.

Bảo vật này, nhất định ở trong tay Lý gia ngài.” “Bây giờ xem ra, vị lão tiên sinh đó, quả nhiên là thần nhân đương thời, những gì ông ấy tính ra, đều như soi rùa bói mai, không sai một ly, không hổ danh là Trần Đoàn chuyển thế.” Lý Sinh và Đại Kim Nha nghe xong, suýt nữa bật cười.

Trần Hạt Tử này, tài năng khác thì không có, nhưng bản lĩnh lừa người, đúng là hàng đầu.

Nhưng, việc này lại giúp ích cho Lý Sinh, hắn đang đi khắp nơi tìm người hỏi thăm lai lịch của gương đồng Cửu Long.

“Đức Thúc, tôi thấy trong nhà ông, có thờ con mèo mười ba râu, chắc hẳn xuất thân từ gia đình bối thi ở Tương Tây.” “Tôi đây, cũng là một mô kim giáo úy, chúng ta đều là người trong nghề, tôi cũng không giấu ông làm gì.

Chiếc gương đồng đúng là đang ở trong tay tôi, tôi muốn biết, thứ

này, rốt cuộc có lai lịch gì.” Lý Sinh nói xong, bèn làm ra vẻ thò tay vào trong ngực, thực ra là từ trong không gian giới chỉ, lấy ra chiếc gương đồng Cửu Long.

Nhưng, trong mắt người ngoài, trông như hắn lấy nó ra từ trong ngực.

Trên mặt Đức Thúc, lóe lên một tia kinh ngạc.

Ông ta vạn lần cũng không ngờ, Lý Sinh lại mang gương đồng Cửu Long theo bên mình, lại còn lấy ra một cách không chút kiêng dè như vậy.

Sau một thoáng kinh ngạc, Đức Thúc cũng hiểu ra.

Lý Sinh đúng là người có tài cao thì gan cũng lớn.

Thực lực mạnh mẽ, có thể một đêm tiêu diệt gia tộc Watanabe khổng lồ, lần này ra Nam Hải, nghe nói còn thuận tay tiêu diệt luôn mấy băng cướp biển lớn ở đó.

Nhân vật như vậy, căn bản không lo có người dám động vào ý đồ của mình.

Do đó, hắn cũng dám yên tâm lấy chiếc gương đồng ra.

Đức Thúc cầm lấy chiếc gương đồng, xem đi xem lại cẩn thận, vẻ mặt vô cùng kích động, tay cầm gương run lên không ngừng.

Ông ta cứ nhìn chằm chằm vào mặt sau của gương, nhìn chín con rồng được điêu khắc, và viên châu ở giữa, nhưng từ đầu đến cuối không nhìn vào mặt trước của gương.

“Gương đồng Cửu Long này, có lai lịch gì sao?” Lý Sinh không khỏi hỏi một câu.

Đức Thúc hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại sự kích động trong lòng.

“Quả nhiên là vật này, theo truyền thuyết, viên bảo châu ở giữa chín con rồng, đã sớm bị tách ra khỏi gương, không còn tung tích.” “Nhưng, chiếc gương đồng Cửu Long trong tay Lý gia, lại hoàn chỉnh, ngay cả viên bảo châu cũng còn nguyên.” Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Xem ra, Đức Thúc trước mắt, quả nhiên rất hiểu biết về chiếc gương đồng.

Nếu không, ông ta cũng không biết viên bảo châu đã từng bị tách rời khỏi gương.

“Thực không giấu gì ông, lúc tôi mới có được chiếc gương đồng này, viên bảo châu không có trên đó.” “Viên châu này, là tôi lấy được từ một nơi khác, phát hiện ra nó vừa khít có thể khảm lên gương đồng, khảm vào rồi, thì không thể tách ra được nữa.” Nghe lời Lý Sinh, Đức Thúc lập tức ngẩn người, rồi chợt bừng tỉnh, lại không khỏi cảm thán.

“Thiên ý, quả nhiên là thiên ý! ‘Ba ngàn năm sau, bảo châu quay về, gương đồng tái hiện’, lời này quả nhiên không sai.” Lý Sinh nghe vậy, vội vàng hỏi rốt cuộc là chuyện gì?

Lai lịch của chiếc gương này, rốt cuộc có gì đặc biệt không.

“Chiếu Yêu Kính, cũng gọi là Trấn Yêu Kính, là chí bảo của Đạo môn, vật trấn tà trừ tà trên thế gian, không gì bằng nó.” “Tương truyền chiếc gương này có thể trấn sát tất cả yêu ma quỷ quái trên thế gian, nhưng vì quá lợi hại, có thể sát hại hồn phách của con người.” “Cũng chính vì vậy, sau này người ta bất đắc dĩ phải lấy viên châu của chiếc gương này ra, khiến nó mất đi uy lực ban đầu.” Đại Kim Nha nghe đến đây, rất không hiểu.

“Vật trấn tà từ xưa đến nay, đều càng lợi hại càng tốt, làm gì có chuyện chê bảo vật quá lợi hại, cố ý làm cho nó mất đi uy lực chứ?” Đức Thúc khẽ thở dài.

“Ngươi chỉ biết một mà không biết hai.” “Chiếu Yêu Kính, là thứ chính khí nhất trên đời, trong chiếc gương đó, không dung chứa nửa phần âm tà.” “Nhưng không chỉ yêu ma, mà ngay cả con người, trong lòng đều có mặt sáng, cũng có mặt tối.” “Chính cái gọi là, trăm điều thiện hiếu đứng đầu, luận tâm không luận tích, luận tích nhà nghèo không có con hiếu; vạn điều ác dâm làm đầu, luận tích không luận tâm, luận tâm thế gian không có người hoàn hảo.” “Ai trong lòng mà không có một chút tính toán, không có một chút ý niệm âm u tà ác chứ?

Chẳng qua là bị sự chính khí hào hùng nhiều hơn, đè nén đi những ý niệm âm u tà ác đó, mới có thể làm một người tốt; ngược lại, thì sẽ trở thành ác đồ thập ác bất xá.” Lý Sinh khẽ gật đầu.

Nhân tính đại khái là như vậy.

Không phải là, trên đời không có người tốt.

Chương 274

Chỉ có thể nói, trong đầu của một người, sẽ nảy sinh ra rất nhiều ý niệm, những ý niệm này, có tốt có xấu.

Dùng lời của Phật gia, có một số ý niệm là ngoại ma, cũng là ác niệm.

Nếu thiện niệm trong lòng một người áp đảo ác niệm, thì người đó tự nhiên là một đại thiện nhân.

Ngược lại, người đó sẽ trở thành đại ác nhân.

Nhưng, đó cũng chỉ là cách nói của Phật gia và Đạo gia.

Thực tế, nhân tính phức tạp hơn nhiều, không thể đơn giản dùng thiện ác để nói rõ được.

"Chiếu Yêu Kính, lại không dung chứa nửa điểm ý niệm âm tà, dù chỉ là một phân một hào cũng không được.

Ai nếu có, thì sẽ bị nó diệt sát.

Bảo vật như vậy, tự nhiên cũng không được dung chứa trên thế gian." Lý Sinh và Đại Kim Nha nghe những lời như vậy, không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ trên đời lại có bảo vật như vậy.

Đức Thúc lại mở miệng.

"Nếu viên châu chưa được đặt vào trong gương đồng, thì cũng không sao.

Viên châu này, nếu đã đặt vào trong gương đồng Cửu Long, thì bất kể là ai, cũng tuyệt đối không được soi gương, chỉ có thể nhìn mặt sau." Chẳng trách ông ta cứ mãi chỉ nhìn mặt sau, mặt trước ngay cả

một cái liếc mắt cũng không thèm.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi, vội vàng hỏi.

"Đó là vì sao?" Đức Thúc uống một ngụm trà, nhìn sâu vào Lý Sinh.

"Chỗ lợi hại của gương đồng Cửu Long chính là ở đó.

Một khi bảo châu quay về vị trí, gương đồng Cửu Long sẽ không thể dung chứa nửa điểm âm tà hắc ám, nửa phân tà ma ngoại niệm." "Nhưng người trên thế gian, dù là người thiện lương đến đâu, ai trong lòng mà không có một chút tà ma ngoại niệm chứ?" "Chỉ cần một chút tà niệm, sẽ khiến người đó trở thành đối tượng diệt sát của gương đồng Cửu Long.

Dù không chết ngay tại chỗ, không quá mấy ngày, tam hồn thất phách cũng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn." Lý Sinh nghe mà mắt tròn mắt dẹt, nhưng lại có chút không tin.

Mấy ngày nay, lúc không có việc gì, hắn toàn cầm gương đồng Cửu Long lên xem, hy vọng có thể nhìn ra được chút manh mối.

Chiếc gương ở trong tay Lý Sinh, lật qua lật lại, cũng đã dùng mặt gương soi không biết bao nhiêu lần rồi, sao không có chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên, Lý Sinh hiểu ra.

Huyết mạch của hắn, sau khi nâng cấp lên lục phẩm, đã kích hoạt một năng lực mới – Cố Hồn!

Khóa chặt hồn phách, khiến linh hồn và thân thể vĩnh viễn không tách rời, vĩnh viễn là một thể.

Ban đầu, Lý Sinh nghĩ rằng năng lực này quá vô dụng, không có giá trị thực tiễn.

Bây giờ xem ra, có lẽ chính năng lực Cố Hồn này đã cứu hắn một mạng.

Gương đồng Cửu Long có thể diệt sát, chính là hồn phách của con người.

Nói cách khác, chỉ cần trong lòng người đó có một chút tà ma ngoại niệm, hồn phách của họ sẽ bị gương đồng Cửu Long diệt sát.

Nhưng, gương đồng Cửu Long đối với thân thể của con người, lại không có sức sát thương.

Nó chỉ có thể đối phó với những thứ như quỷ hồn, âm tà.

Trùng hợp là hồn phách của Lý Sinh, và thân thể của hắn, hoàn toàn dung hợp làm một.

Như vậy, gương đồng Cửu Long, cũng không thể diệt sát Lý Sinh được.

Sau khi hiểu ra điểm này, Lý Sinh lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

May mắn thật.

Huyết mạch của giọt máu đầu tiên quả nhiên lợi hại vô cùng.

Nếu không có năng lực Cố Hồn này, e rằng thật sự phải chịu thiệt lớn.

Dù không bị gương đồng Cửu Long diệt sát, e rằng cũng sẽ nguyên khí đại thương.

"Như vậy, chiếc gương này là một yêu kính, là vật không may mắn?" Ánh mắt Lý Sinh lóe lên.

Đức Thúc gật đầu.

"Chính vì vậy, nên hậu thế mới tìm mọi cách, lấy viên bảo châu của chiếc gương này ra, khiến nó mất đi công hiệu ban đầu." "Nhưng,

sau đó gương đồng không biết tung tích, bảo châu thì lưu lạc vào cung đình Đại Tống.

Không biết Lý gia từ đâu mà có được món bảo bối này?" Nghe xong lời nói, Lý Sinh chưa kịp mở miệng, Đại Kim Nha bên cạnh đã chen vào.

"Đức Thúc, câu hỏi của ông, có chút không đúng quy tắc rồi đấy." Trong giới này, điều cấm kỵ nhất, chính là hỏi thăm người khác lai lịch của món đồ.

Trừ phi đối phương chủ động cho biết, nếu không.

Trong tình huống bình thường, không được hỏi.

Đương nhiên, nếu thu mua bảo bối từ tay người ngoại đạo, lại là chuyện khác, đa phần sẽ hỏi lai lịch.

Ví dụ như, lúc đầu Lý Xuân Tiến đến Kinh Hoa bán đôi giày thêu, đã chủ động nói rõ lai lịch.

Chương 275

Đức Thúc nghe vậy, mới tỉnh ngộ.

“Tôi thất ngôn, tôi thất ngôn.” Đức Thúc liên tục tự trách, vội vàng xin lỗi.

“Tôi tự phạt ba ly.” Nói xong, liền thật sự rót ba ly rượu, một hơi uống cạn.

Lý Sinh thu lại chiếc gương báu Cửu Long, lại làm ra vẻ cất vào trong ngực, thực ra là thu vào trong không gian giới chỉ, mới mở miệng hỏi tiếp.

“Nếu đã là vật không may mắn, vì sao Đức Thúc lại hứng thú với vật này như vậy?” Đức Thúc thấy Lý Sinh thu lại chiếc gương báu Cửu Long, trong mắt không khỏi lộ ra một tia tiếc nuối.

Lúc này nghe lại lời của Lý Sinh, liền cười khổ một tiếng.

“Thứ này, đối với người khác, quả thực không có tác dụng, nhưng đối với tôi, lại có tác dụng rất lớn.” Lý Sinh không khỏi nhìn ông ta một cái, nghe tiếp.

“Người thật không nói dối, Chiếu Yêu Kính, là vật trấn tà trừ tà mạnh nhất thế gian.” “Bất kể là tà ma ngoại đạo, âm hồn quỷ quái nào, chỉ cần để gương đồng chiếu một cái, đều sẽ tan thành tro bụi.” Trong mắt Lý Sinh, không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Không ngờ chiếc gương Cửu Long này, lại lợi hại như vậy.

Đức Thúc cho đầu bếp trong nhà làm mấy món ăn, mời Lý Sinh và Đại Kim Nha uống rượu, vừa uống, vừa kể chuyện.

Nguyên lai tổ tiên của Đức Thúc, là bối thi nhân ở Tương Tây.

“Bối thi” không chỉ là vác xác người chết trên lưng, cõng đi.

Đó là một phương thức đạo mộ.

Đào một cái hố, mở tấm ván ở đầu quan tài ra, rồi quay người bò vào trong quan tài, không được úp mặt xuống, làm đều là “hoạt động ngược tay”.

Những quy tắc thần bí quỷ dị này, cũng không biết từ triều đại nào lưu truyền lại.

Tổ tiên của Đức Thúc, dựa vào việc này mà phát tài.

Sau này, trong một lần bối thi, đã đụng phải Tương Tây Thi Vương, cũng vì thế mà mất mạng.

Đức Thúc vì gia tài giàu có, không kế thừa nghề của tổ tiên, mà chuyển sang làm ăn buôn bán xác khô.

Nói xong, Đức Thúc lấy ra một cuốn album ảnh, bên trong là các loại quan tài.

Nắp quan tài đều được mở ra, lộ ra xác khô bên trong, niên đại phong cách, đều khác nhau.

Bên ngoài quan tài, được bọc bằng tủ kính trong suốt cách ly không khí, có chút giống với các vật trưng bày trong bảo tàng.

Nguyên lai ở nước ngoài có bảo tàng, chuyên thu mua các cổ thi được bảo tồn hoàn hảo.

Những cổ thi này được xem như một loại văn vật cô đọng vẻ đẹp của cái chết vĩnh hằng.

Nếu cổ thi có chút thân phận, bảo tồn hoàn hảo, gắn thêm danh hiệu vua nào đó, tướng quân nào đó, công chúa nào đó, liền có thể hét giá trên trời, một vốn vạn lời.

Đức Thúc chuyên làm loại buôn bán thi thể này.

Hiện tại đang có một đơn hàng lớn.

Dưới chân núi Côn Luân, có một vị công chúa Ma Quốc vì mắc bệnh lạ mà qua đời.

Sau khi chết biến thành một cỗ thi thể thủy tinh băng xuyên, được cho là thần tích.

Mọi người, đã dùng cửu tầng yêu lâu để phong ấn cô ta.

Nghe nói ở đó âm khí cực nặng, âm hồn tà ma vô số, người bình thường đến gần sẽ mất mạng.

Đức Thúc bèn nghĩ đến gương báu Cửu Long.

Truyền thuyết về chiếc gương báu này, trong giới bối thi nhân ở Tương Tây, đã sớm được truyền tụng một cách thần kỳ.

Ba ngàn năm sau, bảo châu quay về, gương đồng tái hiện.

Câu nói này đã lưu truyền rất lâu, thời gian, nếu những gì được truyền tụng không phải là giả, thì cũng là lúc gương báu Cửu Long xuất thế.

Nếu có thể có được gương báu Cửu Long, có chiếc gương này trấn áp âm hồn quỷ sát trong mộ, tự nhiên sẽ không có gì là không thuận lợi.

Đối với người bình thường, gương báu Cửu Long không có tác dụng lớn, nhưng đối với người đạo mộ, vật này có thể trấn áp tất cả âm tà quỷ quái trong mộ, có thể nói là chí bảo đạo mộ.

Nhưng, thấy vật này ở trong tay Lý Sinh, Đức Thúc cũng biết, tám chín phần mười là không có hy vọng.

Lý Sinh hiện tại đang nổi lên mạnh mẽ, như mặt trời ban trưa, bảo vật như vậy, sao có thể chuyển tay cho người khác được?

Hôm nay, mời Lý Sinh và mọi người đến, nói cho Lý Sinh biết lai

lịch của gương báu Cửu Long, cũng là để kết giao bạn bè, kéo gần quan hệ mà thôi.

Hiện tại trong giới, người muốn kết bạn với Lý Sinh, xếp hàng cũng phải xếp rất dài.

Dù sao thứ này, cũng không có khả năng có được, Đức Thúc cũng vui vẻ làm một người tình.

Lý Sinh mỉm cười.

Có thể làm rõ lai lịch của gương báu Cửu Long, quả thực là một chuyện vui.

Đây có thể nói là chí bảo đạo mộ.

Đối với Lý Sinh, có được bảo vật như vậy, không khác gì hổ thêm cánh.

Chương 276

Quả nhiên, năng lực may mắn của giọt máu đầu tiên, thật sự có tác dụng.

Nếu không, bảo vật đạo mộ như vậy, sao có thể dễ dàng rơi vào tay mình như vậy?

Nhưng, Lý Sinh không thích nợ người khác nhân tình.

Lý Sinh bèn trực tiếp nói, thi thể thủy tinh băng xuyên của công chúa Ma Quốc, hắn sẽ lấy giúp Đức Thúc.

Dù sao, loại chuyện này, đối với người khác, có lẽ khó như lên trời.

Nhưng đối với Lý Sinh, lại không khác gì trở bàn tay.

Hơn nữa, hắn cũng đang muốn đến núi Côn Luân, tìm kiếm Côn Luân Thần Cung để tế bái.

Nhưng Côn Luân Thần Cung ở đâu, Lý Sinh và mọi người vẫn không hề hay biết.

Nếu công chúa Ma Quốc này, được truyền tụng thần kỳ như vậy, lại được chôn cất ở núi Côn Luân, không chừng, trong mộ của cô ta, sẽ có manh mối về Côn Luân Thần Cung.

Đức Thúc nghe vậy, lập tức mừng rỡ vô cùng.

Ban đầu ông ta chỉ muốn kết bạn với Lý Sinh.

Lý Sinh hiện tại, trong giới đạo mộ có thể nói là đang như mặt trời ban trưa.

Làm bạn với người như vậy, biết đâu có thể kiếm được chút lợi lộc.

Hơn nữa, dù không có lợi lộc gì, chỉ cần ra ngoài nói một tiếng, tôi là bạn của Lý gia, đó cũng là chuyện rất có thể diện.

Cả hắc đạo lẫn bạch đạo, đều phải nể mặt mấy phần.

Dù sao, Lý Sinh hiện tại ngay cả bảo tàng quốc gia và cục di sản văn hóa quốc gia trên mặt quan phương, đều phải nhìn bằng con mắt khác.

Người ta là "thần tài", đã quyên góp cho quốc gia rất nhiều "quốc bảo", người như vậy, ai có thể không nịnh bợ chứ?

Hắc đạo thì càng không cần phải nói, bây giờ, ai mà không biết Lý Sinh đơn thương độc mã tiêu diệt gia tộc Watanabe, xuống Nam Dương lại thuận tay diệt mấy gia tộc cướp biển.

Giang hồ mãnh long như vậy, ai mà dám chọc vào?

Treo biển hiệu bạn của Lý Sinh, đối với việc làm ăn của Đức Thúc, đương nhiên cũng là chuyện rất có lợi.

Bây giờ Lý Sinh muốn giúp lấy thi thể thủy tinh băng xuyên, càng khiến Đức Thúc vô cùng kinh hỉ.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Đức Thúc lại từ trong phòng lấy ra một chiếc ấn đồng.

"Lý gia muốn giúp tôi đi lấy thi thể thủy tinh băng xuyên đó, thực sự không biết lấy gì báo đáp.

Chiếc ấn Phát Khâu này, tôi đã tốn rất nhiều công sức mới có được." "Với bản lĩnh của Lý gia, thứ này vốn dĩ cũng không có tác dụng." "Nhưng, tôi nghe nói Lý gia có ý thu nhận nhà họ Hoắc vào môn hạ, tạo dựng thế lực của riêng mình." "Lý gia không dùng đến, nhưng người dưới quyền, có lẽ có thể dùng được.

Tôi xin dâng chiếc ấn Phát Khâu này cho Lý gia." Lý Sinh nghe

vậy, cũng không từ chối, đưa tay nhận lấy ấn.

Đó là một chiếc ấn đồng vuông vức, cổ xưa giản dị, trên ấn khắc tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Nguyên lai từ xưa, các ngôi mộ cổ đều có bốn phái lớn là Phát Khâu, Mô Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Phát Khâu có ấn, Mô Kim có phù, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp.

Thủ pháp của Phát Khâu Thiên Quan, tương tự như Mô Kim Giáo Úy.

Ấn Phát Khâu, là một thần vật không thể thay thế trong tay kẻ đạo mộ.

Truyền ngôn ấn Phát Khâu vào thời Vĩnh Lạc nhà Minh, đã bị hủy hoại, sớm đã không còn tồn tại trên đời.

Không ngờ, trong tay Đức Thúc, lại có một chiếc ấn Phát Khâu.

Đây có thể coi là một món quà lớn.

Lý Sinh nhận ấn xong, nhìn Đức Thúc một cách đầy ẩn ý.

Thương nhân trọng lợi.

Dâng chiếc ấn này cho Lý Sinh, tất có điều cầu xin.

"Tôi hy vọng trong chuyến đi núi Côn Luân lần này, Lý gia có thể cho người của tôi đi cùng." Lý Sinh ngẩn người, không ngờ lại có yêu cầu như vậy.

Tám chín phần mười là Đức Thúc, đối với việc Lý Sinh đi lấy thi thể thủy tinh băng xuyên, vẫn có chút không yên tâm.

Dù sao cũng là một vụ làm ăn lớn, đích thân đi theo vẫn hơn.

Đối với việc này, Lý Sinh không quan tâm, hắn vốn dĩ phải đến núi

Côn Luân, lấy thi thể thủy tinh băng xuyên chỉ là thuận đường thôi, cũng không ngại có người đi cùng, bèn gật đầu, đồng ý yêu cầu của ông ta.

Sau khi rời khỏi chỗ của Đức Thúc, Lý Sinh tâm trạng rất tốt, bèn cùng Đại Kim Nha, đi đến cầu Dịch An dạo chơi.

Vừa đến nơi, liền thấy Trần Hạt Tử, đang ở bên cầu, xem bói cho người ta.

Trên đầu cầu, có mấy người đang vây xem náo nhiệt.

Trần Hạt Tử đang đưa tay sờ nắn xương trên mặt một người đàn ông trung niên trông giống cán bộ.

Sau khi sờ loạn một hồi, Trần Hạt Tử lắc đầu, mở miệng nói lung tung.

Chương 277

“Mặt như trăng rằm là tướng vương công, mũi như mật treo tất phi phàm.

Xương cốt ẩn hiện dáng rồng theo, đường đường thân thể trụ cột lớn.” “Ngài có tướng mặt như vậy, trong vòng ba năm, tất sẽ được thăng chức.” “Nếu không trúng, cứ để lão phu ra ngoài đâm đầu vào cột điện.” Người đàn ông trung niên nghe vậy mừng rỡ, cảm ơn rối rít rồi trả tiền.

Lý Sinh liếc mắt một cái, phí xem bói của Trần Hạt Tử, cao đến 100 nguyên.

Ở thời đại này, đó không phải là một số tiền nhỏ.

Thuế IQ, thu thực sự có chút cao.

Nhưng, cái miệng của Trần Hạt Tử, thật lợi hại.

Lời nói, một bộ một bộ, chẳng trách có thể lừa được nhiều người như vậy, truyền ra danh hiệu “lão thần tiên”.

Lý Sinh và Đại Kim Nha bèn đi tới.

Lúc này, lại có một thương nhân tiến lên, nói trong nhà luôn gặp tai nạn bất ngờ, rốt cuộc là chuyện gì?

Xin lão thần tiên xem giúp.

Trần Hạt Tử nghe vậy, bèn bấm ngón tay, miệng lẩm bẩm, như thể thật sự đang mời thần tiên đoán quẻ.

Một lúc sau, Trần Hạt Tử dừng tay, mở miệng hỏi.

“Trong nhà có nuôi mèo không?” Sắc mặt thương nhân hơi thay đổi.

“Trong nhà tôi quả thực có một con mèo, rất ngoan ngoãn.” Trần Hạt Tử lại hỏi về hình dáng của con mèo, rồi khẽ thở dài.

“Hà cớ gì phải nuôi con oan nghiệt này?

Con mèo này kiếp trước có thù oán máu mủ với ngài, chính nó đang mang lại tai ương cho cả nhà ngài.” “Lão phu không nỡ ngồi yên không quản, ngài về nhà ba ngày sau, có thể đợi mèo ngủ say, thì dùng quần áo làm một người giả, đặt trên giường, rồi rời nhà đi xa.” “Con mèo này lâu ngày không thấy ngài, tất sẽ tức giận mà chết.” “Sau đó mang thi thể của nó, treo trên cây cổ thụ trong núi sâu, để nó mục nát tan rã, nhớ kỹ, tuyệt đối không được chôn đất hay thiêu lửa.” “Đợi con mèo này da thịt tan hết, chỉ còn lại lông xương, thì túc oán hóa giải, gia đình ngài, cũng sẽ từ đó thuận buồm xuôi gió.” Thương nhân đó nghe Trần Hạt Tử nói nhảm nhí, nhưng lại cho rằng tiên nhân chỉ đường, tâm phục khẩu phục, lập tức lấy ra mấy trăm đồng, biếu lão thần tiên.

Những người xem xung quanh, cũng đều rục rịch.

Chỉ cảm thấy vị lão thần tiên trước mắt, tiên phong đạo cốt, diệu ngữ kim ngôn, sâu không lường được.

Nếu không phải giá quá cao, trong túi không có tiền, tám chín phần mười đều muốn xem một quẻ.

Lý Sinh đợi thương nhân đi rồi, mới đi đến trước mặt Trần Hạt Tử.

“Lão thần tiên, tôi thấy ông xem rất chuẩn, hay là xem giúp tôi một quẻ.” Trần Hạt Tử lập tức ngửi ra mùi vị.

“Bát tự của Lý gia, tôi không dám xem.

Hôm nay đã xem mấy quẻ rồi, cũng nên dọn hàng rồi.” Lý Sinh cười.

Thấy Hạt Tử dọn hàng, những người xem náo nhiệt, mới tan đi.

Trần Hạt Tử cũng thả lỏng không ít, sờ sờ vào túi tiền vừa mới thu được những tờ tiền mới cứng, liền có chút đắc ý quên mình.

Đi về phía trước hai bước, lại đâm đầu vào một cây cột điện, đau đến mức Hạt Tử phải nhăn mặt, nhưng lại cảm thán một câu.

"Hôm nay tiết lộ thiên cơ, đoạt bí mật của tạo hóa, phạm quy tắc của trời, nên mới có báo ứng này." Đại Kim Nha không hiểu rõ về Trần Hạt Tử, lúc này lại có chút ngứa ngáy trong lòng.

"Trần lão gia tử, tôi thấy ngài thần cơ diệu toán, xem số như thần, thật khiến người ta phải nể phục, hay là cũng xem giúp tôi tiền đồ thế nào?" Lý Sinh nghe vậy, liền phì cười.

Hắn biết rõ, xem bói của Trần Hạt Tử, chỉ là nói nhảm!

Không ngờ, ngay cả Đại Kim Nha cũng bị lừa.

Trần Hạt Tử liên tục xua tay.

"Trước mặt Lý gia, tôi không dám nói bừa, thần số Dịch Kinh, đều là lời nói dối." "Từ xưa đến nay, xem tướng cho người ta, đều dựa vào quan sát lời nói sắc mặt, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, tất cả đều nằm ở sự linh hoạt." "Ví dụ như thương nhân vừa rồi, tôi hỏi có nuôi mèo không, đó là câu nói hai đầu đều có thể đi được." "Nếu không nuôi, thì trong nhà thiếu một con mèo trấn trạch, không có tiểu hổ tọa trấn, nên trong nhà không may mắn, phải nuôi một con mèo để trấn áp sự không may." "Nếu nuôi, thì con mèo có vấn đề, phải bỏ đi." "Hãy nghĩ xem, nếu cả nhà đi xa, rời nhà lánh nạn, trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không về nhà.

Con mèo bị nhốt trong nhà, không phải sẽ chết đói sao?" "Nếu nó không chết, người ta sẽ nghĩ tôi đoán không chuẩn, chỉ là trong đó có liên quan đến túc oán, không nói rõ mà thôi, sẽ tìm cách khác, làm cho

con mèo chết đói." "Đều là công phu miệng lưỡi, ai quan tâm sau này có nghiệm hay không, chỉ cần trước mặt nói những lời huyền bí, khiến người ta tin phục." "Như vậy, trong mắt những kẻ phàm phu tục tử đó, việc xem bói của lão phu, chính là thần thuật." "Nói trắng ra, chẳng qua là gió chiều nào che chiều nấy thôi.

Phàm là xem bói hỏi quẻ, đều không thoát khỏi đạo này, làm được thì là thần, không làm được thì không gọi là thần." Đại Kim Nha nghe mà mắt tròn mắt dẹt, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

"Trần lão gia tử thật là cao nhân, nếu không làm nghề xem bói, chuyển sang kinh doanh đồ cổ tranh chữ, nhất định cũng có thể phát tài lớn." "Cái tài ăn nói có thể biến người chết thành người sống của ngài, tôi đây, Đại Kim Nha, thật sự không theo kịp." Lý Sinh lại liên tục lắc đầu.

"Trần Hạt Tử, tạo nghiệt quá, vô duyên vô cớ, lại hại chết một con mèo." Trần Hạt Tử ha ha cười một tiếng, không hề để tâm.

Năm đó, hắn là thủ lĩnh của Tá Lĩnh, dưới trướng tập hợp một đám cường đạo tam giáo cửu lưu, mạng người còn không biết đã phạm bao nhiêu, sao có thể quan tâm đến sự sống chết của một con mèo chứ?

Đang nói, trên đường có một người đi tới.

Người đó vừa thấy Lý Sinh, liền vội vàng cúi người hành lễ.

"Tiểu nhân ra mắt Lý gia, tiểu nhân phụng mệnh Y đương gia đến đây, mời Lý gia đến Phong Nguyệt Phạn Điếm một chuyến." Lý Sinh trong lòng nghĩ, dù sao cũng không có việc gì, không bằng đến Phong Nguyệt Phạn Điếm một chuyến.

Phong Nguyệt Phạn Điếm có mối quan hệ rất rộng trong giới, không chừng, sẽ có tin tức về Côn Luân Thần Cung.

Lý Sinh cũng rất buồn bực, rõ ràng hệ thống đã thưởng cho một cuốn thần thư đạo mộ "Chỉ Nam Đại Mộ Thiên Hạ".

Nhưng trên đó vừa không có mộ Nam Hải, cũng không đề cập đến đại mộ núi Côn Luân.

Điều này khiến Lý Sinh có chút buồn bực.

Nhưng, cũng có thể là do cuốn sách này chưa được mở khóa hoàn toàn, nội dung, tạm thời không xem được.

Chương 278

Lần nữa gặp lại Y Hoa Tuyết, Lý Sinh không khỏi có chút ngẩn người.

Thực sự là ngoại hình của Y Hoa Tuyết, trông quá non nớt.

Mặc dù trên mặt cô vẫn che một lớp lụa mỏng, nhưng đôi mắt long lanh, linh động trong veo, như thể có thể nhìn thấu tận đáy.

Toàn thân đều toát ra vẻ đáng yêu của thiếu nữ, thuần khiết như nước lọc, không nhiễm một chút bụi trần.

Nhưng nghĩ đến thân phận của cô là đương gia của Phong Nguyệt Phạn Điếm, lại không khỏi khiến Lý Sinh trong lòng cảm thán.

Người, quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Vừa thấy Lý Sinh, Y Hoa Tuyết liền cười rạng rỡ như ánh nắng.

"Lý gia hôm nay đại giá quang lâm, quý chân đạp tiện địa, Phong Nguyệt Phạn Điếm của tôi, thật là rồng đến nhà tôm." Lý Sinh ha ha cười lớn.

"Y đương gia nói khách sáo quá, Phong Nguyệt Phạn Điếm chính là sàn đấu giá lớn nhất trong giới đồ cổ của chúng ta, được ngài mời, Lý mỗ thực sự thụ sủng nhược kinh, không biết có chuyện gì không?" Y Hoa Tuyết liếc Lý Sinh một cái, dùng giọng nói có chút nũng nịu, khẽ nói.

"Chẳng lẽ không có chuyện gì, thì không thể mời Lý gia đến ngồi một lát sao?" "Bao nhiêu ngày không gặp Lý gia, tôi nhớ ngài lắm đó." Trong lúc nói chuyện, có người hầu mang trà lên.

Sau khi uống vài ngụm trà, Lý Sinh thấy Y Hoa Tuyết từ đầu đến cuối không nói chuyện gì, bèn chủ động mở lời.

“Lần này đến đây, tôi lại có một chuyện, muốn nhờ Y đương gia giúp đỡ hỏi thăm.” Y Hoa Tuyết nghe vậy, liền mở to đôi mắt long lanh, chớp chớp, nhìn Lý Sinh.

“Lý gia có chuyện gì, cứ việc nói thẳng, chỉ cần tôi có thể giúp được, nhất định sẽ cố hết sức.” “Y đương gia chủ trì Phong Nguyệt Phạn Điếm, quan hệ rộng, tin tức nhanh nhạy, tôi muốn hỏi thăm, không biết Y đương gia, có từng nghe nói về Côn Luân Thần Cung không?” Y Hoa Tuyết nghe vậy, khẽ lắc đầu.

Lý Sinh không khỏi lộ ra một tia thất vọng.

Xem ra, Côn Luân Thần Cung này, muốn tìm được, e rằng thật không dễ dàng.

Y Hoa Tuyết lại cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu.

“Tôi lại biết, khu vực núi Côn Luân, từng có một vương triều Cổ Cách.” “Ở đó có một tòa cửu tầng yêu lâu mai táng tà thần, có cả cánh cửa ác ma bị phong ấn.” Lý Sinh nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hiện tại không biết Côn Luân Thần Cung ở đâu, cũng chỉ có thể đến nơi Y Hoa Tuyết nói xem sao, không chừng, ở đó có manh mối về Côn Luân Thần Cung thì sao?

Y Hoa Tuyết cũng không giấu giếm, lấy ra một tấm bản đồ, giao vào tay Lý Sinh.

Lý Sinh nhận lấy, cất vào trong ngực, khi ngẩng đầu lên, thì thấy Y Hoa Tuyết đang nhìn mình, mỉm cười.

“Y đương gia, tôi vẫn luôn không hiểu, vì sao khách sạn Tân Nguyệt lại hậu đãi tôi như vậy?” Lần đầu tiên Lý Sinh đến Phong Nguyệt Phạn Điếm, Y Hoa Tuyết đã ra giá cao thu mua Văn Hương Ngọc, lại còn tặng ba lá Mô Kim Phù.

Bây giờ, lại tặng không một tấm bản đồ.

Y Hoa Tuyết nghe vậy, mỉm cười.

“Nếu tôi nói, là vì ngài trông đẹp trai.

Tôi thích ngài, ngài có tin không?” Lý Sinh ngẩn người.

Mặc dù hắn có thân hình và ngoại hình hoàn hảo, nhưng Y Hoa Tuyết là đương gia của Phong Nguyệt Phạn Điếm.

Mặc dù bề ngoài trông rất đáng yêu, nhưng trong xương cốt lại là một nữ cường nhân sát phạt quyết đoán.

Người như vậy, sao có thể là một người phụ nữ thấy sắc đẹp liền mê mẩn chứ?

Lý Sinh cười khổ lắc đầu.

“Tôi không tin.” Y Hoa Tuyết nhướng mày, đột nhiên mở miệng.

“Tôi cũng không tin.” Cô khẽ thở dài.

“Hiện tại ngài đã là thần tượng được vô số người trong giới đạo mộ sùng bái, nếu tôi đoán không sai, không chỉ Mộc Trần Châu mà ngay cả Xích Đan cũng đang ở trong tay ngài rồi phải không?” Ánh mắt Lý Sinh lóe lên, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Y Hoa Tuyết uống một ngụm trà.

“Phong Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi mở cửa làm ăn, đối với những đại lão như ngài, đương nhiên phải hết lòng lôi kéo.” “Ban đầu tặng Mô Kim Phù, cũng là nhìn trúng tiềm năng của ngài, hy vọng ngài có thể lấy được nhiều bảo bối hơn, để Phong Nguyệt Phạn Điếm đấu giá.” “Nhưng, xem ra, bảo bối trong tay Lý gia tuy nhiều, nhưng lại không có một món nào muốn bán ra, đúng là uổng phí một phen khổ tâm của tôi.” Giọng điệu của Y Hoa Tuyết, có chút oán trách.

Trên mặt Lý Sinh, liền hiện lên một nụ cười có chút gượng gạo.

Có hệ thống trong tay, bảo bối đào mộ, đều có thể thu hồi cho hệ

thống, mặc dù giá cả chưa chắc đã cao, nhưng được cái ổn định đáng tin cậy, có thể rửa sạch lai lịch.

Chính vì nguyên nhân này, Lý Sinh đối với việc bán bảo bối ra bên ngoài, không hề có hứng thú.

Dù sao, tiền đổi từ hệ thống, đủ để tiêu xài rồi.

Lúc này nghe Y Hoa Tuyết phàn nàn, Lý Sinh mở miệng, đang định nói gì đó.

Lại thấy Y Hoa Tuyết đột nhiên lại mỉm cười.

"Nhưng, tuy là vậy, tôi lại phải cảm ơn Lý gia rất nhiều.

Nếu không phải Lý gia ra tay, tiêu diệt gia tộc Watanabe, hiện tại Phong Nguyệt Phạn Điếm, có còn tồn tại hay không, e rằng cũng là chuyện khó nói." "Lý gia đối với Phong Nguyệt Phạn Điếm, có thể nói là có ơn tái tạo." Nguyên lai gia tộc Watanabe, không lâu trước đó, đã mang ra một lô lớn bảo bối, ủy thác Phong Nguyệt Phạn Điếm đấu giá.

Nhưng, đồ vừa giao vào tay Phong Nguyệt Phạn Điếm, toàn bộ đã bị người ta trộm mất.

Sau khi chuyện này xảy ra, Phong Nguyệt Phạn Điếm đi khắp nơi truy tìm, lại phát hiện, tối hôm đó, tên trộm vào Phong Nguyệt Phạn Điếm, có lẽ là do gia tộc Watanabe phái đến.

Nhưng Phong Nguyệt Phạn Điếm cũng chỉ truy ra được manh mối này thôi, không có bằng chứng xác thực.

Chương 279

Gia tộc Watanabe, đương nhiên không thừa nhận.

Ngược lại, yêu cầu Phong Nguyệt Phạn Điếm, phải trả lại toàn bộ số bảo bối đó.

Thế lực của gia tộc Watanabe cực lớn, Phong Nguyệt Phạn Điếm cũng không dám chọc vào.

Bàn đến chuyện bồi thường, gia tộc Watanabe, đã đưa ra một con số thiên văn mà Phong Nguyệt Phạn Điếm căn bản không thể nào trả nổi.

Lập tức khiến Phong Nguyệt Phạn Điếm rơi vào thế khó.

Ngay lúc Phong Nguyệt Phạn Điếm đang bó tay, chỉ trong một đêm, gia tộc Watanabe đã tan thành tro bụi.

Lý Sinh ra tay mạnh mẽ, đã thay đổi tất cả.

Chẳng lẽ có nguyên nhân này?

Nhưng, Lý Sinh đối với lời nói của Y Hoa Tuyết, từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Phong Nguyệt Phạn Điếm có thể đứng vững ở Tứ Cửu Thành nhiều năm như vậy, nếu không có bối cảnh cực kỳ sâu sắc, vạn lần cũng không thể làm được.

Gia tộc Watanabe dù thế lực có lớn đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là một gia tộc của Đông Dương mà thôi.

Mặc dù vẫn luôn kinh doanh ở Thăng Long, nhưng so với thế lực hàng đầu như Phong Nguyệt Phạn Điếm đã bén rễ ở Tứ Cửu Thành, e rằng không ở cùng một đẳng cấp.

Chỉ riêng điểm này, đã đủ để gia tộc Watanabe phải ném chuột sợ vỡ bình, không dám dễ dàng động vào Phong Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng, nếu đối phương đã nói như vậy, Lý Sinh cũng không vạch trần.

Hắn thò tay vào trong ngực, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một món đồ.

Lý Sinh che đậy rất tốt, Y Hoa Tuyết mặc dù đang nhìn, cũng chỉ nghĩ rằng món đồ đó được Lý Sinh lấy ra từ trong ngực.

Đó là một chiếc bình gốm màu xanh sẫm, trong bình có một vũng nước trong, trong vắt lạ thường.

Trong nước trong, ngâm một thai nhi bằng ngọc màu xanh biếc, sống động như thật.

Món đồ này, Lý Sinh lấy được từ động dị đáy Trùng Cốc.

Sau đó tôi cứ để mãi trong nhẫn không gian, chính vì nghi ngờ nó là thứ tà thần gì đó nên chưa từng cho người ngoài xem.

Lý Sinh đã từng thử thu hồi nó cho hệ thống.

Không ngờ, hệ thống nói món đồ này không thể thu hồi.

Điều này không khỏi khiến Lý Sinh vô cùng kinh ngạc.

Cũng không biết, rốt cuộc nó là bảo bối gì.

Hôm nay, bèn nhờ Y Hoa Tuyết xem giúp, xem cô có nhận ra vật này không.

Nếu không, món đồ này cứ để trên người, Lý Sinh trong lòng đều có chút bất an.

Ai biết được, thai nhi bằng ngọc này, có phải là vật không may mắn hay không?

Thấy Lý Sinh lấy ra chiếc bình gốm màu xanh sẫm, liếc thấy thai nhi bằng ngọc bên trong, trong mắt Y Hoa Tuyết, thoáng qua một tia khác lạ.

Cảm xúc của cô, có chút dao động bất thường, rồi lại lập tức trở lại bình thường.

Lý Sinh giơ chiếc bình gốm lên trước mặt, Y Hoa Tuyết không nhận lấy, mà trực tiếp đặt chiếc bình gốm lên bàn, rồi mới đưa tay cầm lên.

Đây cũng là quy tắc của giới đồ cổ, hai bên không trao tay.

Nếu muốn cho người khác xem, phải đặt lên bàn trước, đợi đối phương cầm lên xem, không thể trực tiếp giao vào tay.

Bởi vì một số món đồ rất dễ vỡ, lại đều là bảo bối có giá trị không nhỏ.

Một khi trong lúc nhận, làm rơi xuống đất vỡ nát, sẽ không rõ là trách nhiệm của ai.

Đặt lên bàn, thì sẽ rõ ràng, không cần phải tranh cãi rắc rối.

Y Hoa Tuyết cầm chiếc bình gốm lên, nhìn chằm chằm vào thai nhi bằng ngọc trong nước trong một lúc lâu, sắc mặt lại có vẻ có chút căng thẳng và hoảng loạn.

Một lúc sau, cô đặt chiếc bình gốm màu xanh sẫm xuống, liếc mắt ra hiệu cho người hầu bên cạnh.

“Đi mời di tổ mẫu đến đây.” Di tổ mẫu trong miệng Y Hoa Tuyết, tự nhiên chính là Bất Lão Tiên Tử Y Phong Nguyệt.

Trong mắt Lý Sinh, không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc.

Y Phong Nguyệt rất ít khi ra mặt.

Y Hoa Tuyết vì thai nhi bằng ngọc này, không tiếc đi mời bà ấy ra,

lẽ nào thai nhi bằng ngọc này, có lai lịch lớn sao?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài đương nhiên vẫn không hề động sắc.

Đối với Bất Lão Tiên Tử Y Phong Nguyệt, Lý Sinh cũng đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu, hôm nay nếu có thể gặp mặt, tự nhiên cũng là rất tốt.

Không bao lâu sau, một người phụ nữ trông chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, bước vào.

Một thân áo trắng như tuyết, làn da trên mặt mịn màng vô cùng, có thể thổi là vỡ, ngũ quan cũng vô cùng tinh xảo.

Chương 280

Trong đôi mắt to sáng, ẩn chứa một tia thờ ơ nhìn thấu vạn vật thế gian, như tiên tử Dao Trì phiêu dật xuất trần.

Chẳng lẽ là Y Phong Nguyệt?

Không thể nào?

Về tuổi tác, Y Phong Nguyệt năm nay ít nhất cũng đã tám mươi tuổi, sao có thể trẻ như vậy?

Lý Sinh đang kinh ngạc, thì thấy Y Hoa Tuyết đứng dậy, hướng về phía người phụ nữ áo trắng hành lễ.

"Con ra mắt di tổ mẫu." Thật sự là Y Phong Nguyệt, quả nhiên không hổ danh là Bất Lão Tiên Tử!

Dáng vẻ này, nếu đi ra ngoài, bất cứ ai cũng sẽ nghĩ rằng cô ấy cùng tuổi với Y Hoa Tuyết, chỉ là một cô gái mười mấy tuổi.

Rõ ràng đây không phải là bất cứ thuật bảo dưỡng nào có thể làm được.

Thuật bảo dưỡng cao minh nhất, cũng chỉ có thể trì hoãn sự lão hóa của làn da mà thôi.

Nhưng dù có bảo dưỡng tốt đến đâu, cũng không thể khiến một người tám mươi tuổi, trông vẫn như mười bảy, mười tám tuổi.

Tám chín phần mười là Y Phong Nguyệt này, huyết mạch của bà có chút đặc thù.

Có lẽ giống như giọt máu đầu tiên, có năng lực thanh xuân vĩnh trú.

Thấy Lý Sinh, Y Phong Nguyệt cũng sáng mắt lên, trong đôi đồng

tử như nước mùa thu bắn ra hai tia sáng.

Bà ta quan sát Lý Sinh từ trên xuống dưới, không khỏi tán thưởng một tiếng.

"Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, vị này có tư chất long phượng, thiên thần chi chất.

Nếu ta đoán không sai, tất chính là người đứng đầu giới đạo mộ đang như mặt trời ban trưa hiện nay, Lý gia." Y Phong Nguyệt dù sao cũng là nhân vật tiền bối, Lý Sinh đương nhiên không dám thất lễ, vội vàng chắp tay hành lễ.

"Được ngài khen ngợi, thực sự không dám nhận." Y Phong Nguyệt nhìn hắn một cách đầy ẩn ý, lại nhìn Y Hoa Tuyết, trong mắt mơ hồ có một tia trêu chọc.

Lúc này, Y Hoa Tuyết bên cạnh mở lời.

"Di tổ mẫu, ngài xem thứ này, điệt tôn nữ không dám chắc chắn, chỉ có thể mời ngài xem giúp." Y Phong Nguyệt nghe vậy, ánh mắt rơi xuống chiếc bình gốm màu xanh sẫm, sắc mặt lập tức hơi thay đổi.

Bà ta đưa tay cầm chiếc bình gốm, đặt trong tay, cẩn thận xem xét thai nhi bằng ngọc bên trong, vẻ mặt càng lúc càng kích động, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Rất lâu sau, Y Phong Nguyệt mới đặt chiếc bình gốm xuống bàn, ánh mắt nhìn về phía Lý Sinh.

"Vốn không nên hỏi, nhưng vật này liên quan trọng đại, không biết Lý gia có thể tiết lộ một chút lai lịch của vật này không?" Lý Sinh đã sớm nhìn thấy biểu hiện của Y Hoa Tuyết và Y Phong Nguyệt, đoán chắc vật này nhất định có lai lịch lớn, lúc này nghe Y Phong Nguyệt hỏi, cũng không giấu giếm.

"Vật này tôi mang ra từ Trùng Cốc ở Vân Thành." Y Phong

Nguyệt thở dài, khẽ gật đầu.

“Hiểu rồi, vật chí tà như vậy, cũng chỉ có nơi đó, mới có thể có.” Lý Sinh vội vàng hỏi.

“Thứ này ở trong tay tôi đã một thời gian, nhưng tôi vẫn không biết lai lịch của nó, không biết nó có nguồn gốc gì không?” Y Phong Nguyệt không nói ngay, mà ngồi xuống ghế trong phòng, uống một ngụm trà, rồi mới từ từ mở lời.

“Cũng không trách được Lý gia, món đồ này, đừng nói là Lý gia, mà nhìn khắp cả thiên hạ, e rằng cũng không có mấy người nhận ra được.” “Thai nhi bằng ngọc, lại gọi là Thi Thần, là vật chí âm chí tà trong thiên hạ.” “Trước đây loại vật này vốn chỉ lưu truyền trong lời kể của những người cản thi ở Tương Tây, không ngờ thế gian lại thật sự có vật này.” Lý Sinh ngẩn người.

Món đồ này, lại liên quan đến người cản thi ở Tương Tây sao?

Cản thi ở Tương Tây, còn được gọi là di linh, là một phần của văn hóa Vu.

Người cản thi sử dụng “bí thuật”, mang thi thể của những người chết ở nơi đất khách quê người về quê hương, để họ được an nghỉ trong lòng đất.

Người cản thi trước tiên đặt thần sa lên trán, giữa lưng, giữa ngực, lòng bàn tay trái phải, lòng bàn chân của người chết, tổng cộng bảy nơi.

Mỗi nơi dùng một đạo thần phù đè lên, sau đó dùng vải ngũ sắc buộc chặt.

Tương truyền, bảy nơi này là nơi ra vào của bảy phách, dùng thần sa thần phù phong lại, là để giữ lại bảy phách của người chết.

Sau đó, phải nhét một ít chu sa vào tai, mũi, miệng của người chết,

rồi dùng thần phù bịt kín.

Tương truyền, tai, mũi, miệng là nơi ra vào của tam hồn, làm như vậy, có thể giữ lại hồn phách của họ trong cơ thể người chết.

Cuối cùng, phải bôi đầy thần sa lên cổ người chết, và dán thần phù, dùng vải ngũ sắc buộc chặt.

Sau đó đội cho người chết một chiếc nón lá tùng.

Sau khi mọi việc hoàn tất, người cản thi niệm xong chú ngữ, hét lớn một tiếng "!", thi thể sẽ đứng dậy theo tiếng hét...

Người cản thi thường sẽ dẫn thi thể, đi hàng ngàn dặm, mang thi thể về quê hương chôn cất.

Nhưng thai nhi bằng ngọc trong tay Lý Sinh, sao lại liên quan đến người cản thi?

Lý Sinh nhìn về phía Y Phong Nguyệt, hy vọng có thể nghe rõ hơn một chút.

"Cái gọi là Thi Thần, chính là thần trong các thi thể.

Người cản thi dù có vất vả đến đâu, cũng chỉ có thể điều khiển được vài cỗ thi thể, còn phải gánh chịu rủi ro rất lớn." "Nhưng nếu ai sở hữu Thi Thần, thì có thể hiệu lệnh vạn thi, tùy ý điều khiển bất kỳ thi thể nào." Lý Sinh nghe mà mắt tròn mắt dẹt.

Hắn đột nhiên nhớ ra, món đồ này, là tìm thấy trong bụng của con quái trùng đáng sợ ở trong động dị đáy.

Con quái trùng đó, có thể áp chế nữ thi, thậm chí tùy ý nuốt chửng.

Những nữ thi đó, không hề phản kháng.

Chương 281

Lẽ nào, tất cả là vì sự tồn tại của Thi Thần này?

Nếu thật sự như vậy, thì giá trị của món đồ này, lớn đến không thể đo lường được.

Đạo mộ kỵ nhất, không ngoài hai loại, một là thi biến, hai là âm hồn lệ quỷ.

Đối với âm hồn lệ quỷ, Lý Sinh bây giờ có gương báu Cửu Long trong tay, có thể diệt sát tất cả âm hồn lệ quỷ trên thế gian.

Nhưng nếu là thi biến, chỉ có thể dựa vào thực lực mạnh mẽ của Lý Sinh để trấn áp.

Những cương thi tống tử, bạch hung hắc hung thông thường, Lý Sinh cũng không để trong lòng.

Nhưng thường đi bên sông, sao có thể không ướt giày?

Trước đây ở trong Quy Khư Nam Hải, gặp phải con rồng khổng lồ Khoa Ma Đa, đã khiến Lý Sinh tốn không ít công sức.

Cương thi tống tử trên thế gian vô số, trong đó luôn có một số đặc biệt lợi hại.

Nếu có Thi Thần này, có thể hiệu lệnh vạn thi, điều khiển chúng làm việc cho mình...

Chuyện như vậy, chỉ nghĩ thôi, đã khiến Lý Sinh lòng trào dâng không thôi.

Vẻ mặt của Y Phong Nguyệt cũng vô cùng phức tạp, tràn đầy ngưỡng mộ.

“Nói thật với anh, Phong Nguyệt Lâu chúng tôi đã tìm kiếm món

đồ này suốt mấy năm trời." "Vật này có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt đối với Phong Nguyệt Lâu." "Thi Thần tuy là chí bảo, nhưng cũng là vật chí âm chí tà, mang theo bên người trong thời gian dài, e rằng sẽ mang đến tai họa cho chủ nhân." "Phong Nguyệt Lâu chúng tôi nguyện dốc hết tất cả để cầu mua bảo vật này, không biết Lý gia có bằng lòng cắt đi vật yêu quý không?" Bà ta nhìn Lý Sinh, đôi mắt trong như nước mùa thu tràn đầy vẻ mong chờ.

"Xin lỗi, món đồ này cũng có ích với tôi." Lý Sinh dứt khoát từ chối.

Trong mắt Y Phong Nguyệt thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng rồi lại lập tức khôi phục bình thường.

Thực ra, bà ta cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao, Lý Sinh cũng là một mô kim giáo úy thực thụ, sao có thể dễ dàng chuyển nhượng một bảo vật như vậy cho người khác chứ?

"Vậy tôi xin kính Lý gia một ly, chúc mừng Lý gia có được chí bảo này." Y Phong Nguyệt nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, cười tươi nâng ly.

Hai người uống một ly.

Y Phong Nguyệt liền cáo từ rời đi.

Lý Sinh cất Thi Thần đi, cũng chuẩn bị rời khỏi, lại bị Y Hoa Tuyết nhiệt tình mời lại.

"Lý gia hiếm khi đến Phong Nguyệt Lâu một chuyến, tiểu nữ tử mời Lý gia ra hậu viện thưởng hoa uống rượu, nghe đàn thưởng nhạc." Cô cười hì hì nhìn Lý Sinh, đôi mắt long lanh, linh động đa tình.

Lý Sinh ngẩn người, chưa kịp mở miệng.

Y Hoa Tuyết đột nhiên lại bật cười.

“Lý gia yên tâm, chuyện của Lý gia, tôi đã nói với tham mưu Dương rồi, không cần lo lắng đâu.” Lý Sinh bật cười ha hả.

“Cô ấy nói gì?

Chắc là không quan tâm chuyện của tôi đâu nhỉ.” Y Hoa Tuyết e thẹn mỉm cười.

“Vậy, Lý gia, mời!” Lý Sinh liền đi theo Y Hoa Tuyết đến hậu viện của Phong Nguyệt Lâu.

Ở đây có một cái ao nhỏ, giữa ao là một lương đình, xung quanh trồng đầy các loại hoa cỏ, muôn hồng nghìn tía, đua nhau khoe sắc.

Nước trong ao trong vắt, ánh trời bóng mây cùng sắc hoa đình đài soi bóng vào nhau, đẹp tựa tiên cảnh nhân gian.

Trong lương đình đã sớm chuẩn bị xong rượu và thức ăn.

Y Hoa Tuyết đặt một cây đàn cổ bên cạnh, sau khi mời Lý Sinh ngồi xuống liền bắt đầu gảy đàn.

Lý Sinh uống vài ly rượu, đã dần có chút men say.

Cũng không biết là rượu gì?

Theo lý mà nói, với thân thể của Lý Sinh, chút rượu này đáng lẽ không có chút ảnh hưởng nào.

Nhưng không hiểu vì sao, anh cảm thấy cơ thể hơi nóng lên.

Lúc này, chỉ nghe thấy Y Hoa Tuyết vừa đàn vừa hát.

“Núi có cây, cây có cành.

Lòng mến chàng, chàng chẳng hay...” Đàn hay, giọng cũng hay, như chim hoàng oanh, uyển chuyển du dương.

Một khúc đàn xong, Y Hoa Tuyết đi đến ngồi bên cạnh Lý Sinh,

đột nhiên, cô vén tấm voan mỏng vẫn che trên mặt.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ vừa giận vừa vui hiện ra trước mắt Lý Sinh.

“Tôi thích anh, tôi nói thật đấy, ngay từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã thích anh rồi.” Y Hoa Tuyết nói rồi hôn lên môi Lý Sinh... ...

Một đêm không dấu vết.

Sáng sớm hôm sau, khi Lý Sinh tỉnh lại, Y Hoa Tuyết đã lặng lẽ rời đi.

Chương 282

“Bà chủ không nỡ ly biệt với Lý gia, nên đã đi trước rồi.

Cô ấy dặn tôi nói một tiếng, rằng sẽ luôn ở Phong Nguyệt Lâu, chờ đợi Lý gia.” Nữ tỳ hầu hạ Lý Sinh mặc quần áo, truyền lại lời của Y Hoa Tuyết.

Trong mắt Lý Sinh không khỏi hiện lên một vẻ cực kỳ phức tạp.

Y Hoa Tuyết đã trao cho anh thứ quý giá nhất.

Tấm chân tình này, thật sự có chút khiến người ta khó lòng đón nhận... ...

Tại Phong Nguyệt Lâu, trong một căn phòng trang nhã.

Y Phong Nguyệt và Y Hoa Tuyết ngồi đối diện nhau.

Y Phong Nguyệt mỉm cười.

“Bây giờ đã được như ý cháu rồi, hài lòng chưa?” Trên mặt Y Hoa Tuyết thoáng hiện một tia ửng hồng e thẹn.

“Bà ngoại, cháu làm tất cả cũng vì Phong Nguyệt Lâu mà thôi.

Lý Sinh mạnh mẽ như vậy, sau này Phong Nguyệt Lâu có chỗ dựa, các thế lực khác sẽ càng phải kiêng dè bảy phần.” Y Phong Nguyệt liếc nhìn cô một cái.

“Được rồi, không cần vội tìm lý do.

Nói cứ như oan ức lắm vậy, không biết là ai mới gặp người ta một lần mà lòng đã như nai con chạy loạn, nhớ mãi không quên?

“Bây giờ cuối cùng cũng nắm được cơ hội, cho cháu ăn được rồi.

Lại còn làm ra vẻ được lợi mà còn khoe mẽ.” Bị Y Phong Nguyệt

nói một trận, Y Hoa Tuyết lại chẳng hề để tâm.

Mặt cười như hoa, vẻ mặt lại có phần đắc ý, dùng giọng chỉ mình mới nghe được, khẽ lẩm bẩm.

"Người tôi thích, sao có thể để chạy thoát chứ?

Hi hi..." ...

Lý Sinh về đến nhà, liền thấy Dương Tuyết Lệ đi ra đón.

"Tối qua, có thoải mái không?" Nghe câu này, ánh mắt Lý Sinh nhất thời có chút né tránh.

Dương Tuyết Lệ thản nhiên cười.

"Được rồi, chuyện này, Y Hoa Tuyết đã sớm nói với tôi rồi." Lý Sinh ngẩn người.

Y Hoa Tuyết thật sự đã nói với Dương Tuyết Lệ?

Bà chủ của Phong Nguyệt Lâu này, thật không đi theo lối mòn nào cả!

"Chỉ cần trong lòng anh nhớ đến tôi, nghĩ đến tôi, là đủ rồi." "Dù sao thì đám đàn ông các người, ai cũng muốn tam thê tứ thiếp, chỉ hận không thể có hậu cung ba nghìn mỹ nữ." "Mèo không chừa được tật ăn vụng, tôi cũng không quản những chuyện đó." Nói rồi, cô nắm lấy tay Lý Sinh.

"Em thật sự không để tâm sao?" Lý Sinh có chút không tin.

Dương Tuyết Lệ nhẹ nhàng tựa đầu vào lòng Lý Sinh.

"Thật ra, tôi cũng có một chút xíu để ý." "Nhưng, tôi cũng hiểu, một người đàn ông ưu tú như anh, làm sao có thể chỉ có một mình tôi là phụ nữ chứ?" "Cho nên, chỉ cần trong lòng anh có vị trí của tôi, tôi cũng mãn nguyện rồi." Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, Lý Sinh không khỏi ôm chặt lấy cô.

“Khụ khụ khụ...” Hoắc Lâm dắt theo Hoắc Tú Tú, đứng cách đó không xa.

“Hai người có thể chú ý một chút đến ảnh hưởng được không, ban ngày ban mặt mà thân mật như vậy, có hơi không ổn đâu nhỉ?” Trên mặt Dương Tuyết Lệ lập tức ửng hồng.

Lý Sinh lại vẫn ôm chặt không buông, quay đầu nhìn Hoắc Lâm một cái.

“Đây là nhà tôi, lại không phải nơi công cộng, tôi làm gì có gì không được?” Hoắc Lâm nhất thời ngây người, không nói được lời nào để phản bác, chỉ có thể hung hăng lườm Lý Sinh một cái.

“Tôi sắp về Sa Thành, đặc biệt đến báo cho cậu một tiếng.” Lý Sinh có chút bất ngờ, không ngờ Hoắc Lâm lại đi vội như vậy.

Vẻ mặt Hoắc Lâm phức tạp.

“Nghe nói cậu sắp đi Côn Luân Sơn?

Tôi muốn để Tú Tú đi theo bên cạnh cậu, cậu sẽ không từ chối chứ?” “E là không ổn lắm đâu, dù sao cũng là một đứa trẻ.” Lý Sinh theo phản xạ liền muốn từ chối.

“Anh Sinh, em không còn nhỏ nữa, em sắp mười tám tuổi rồi, đã thành niên rồi.” Giọng nói của Hoắc Tú Tú vẫn đầy vẻ ngây thơ, đôi mắt lại trong veo đến không ngờ.

Lý Sinh nghe câu này, suýt nữa không nhịn được mà bật cười.

Mười tám tuổi rồi?

Sợ là cô bé quên mất, cách đây không lâu, cô bé mới chỉ có sáu tuổi thôi nhỉ?

Tuy sau khi hấp thụ bản nguyên chi lực của cự long cương thi Khoa Ma Đa, cơ thể Hoắc Tú Tú đã trưởng thành như một thiếu nữ

tuổi trăng tròn.

Nhưng, trong lòng Lý Sinh, Hoắc Tú Tú vẫn là sáu tuổi mà!

Nhưng mà, nhìn bộ ngực đã dần dần lớn lên của cô bé...

“Tú Tú đã kích hoạt Thiên Nữ Huyết Mạch.” Hoắc Lâm nhìn Hoắc Tú Tú với vẻ mặt đầy cưng chiều.

Chương 283

“Huyết mạch chi lực đang nhanh chóng trưởng thành trong cơ thể con bé, không bao lâu nữa, Tú Tú sẽ trở thành một thiếu nữ mười tám tuổi trưởng thành.” Lý Sinh há miệng, mặt đầy kinh ngạc.

Thiên Nữ Huyết Mạch, lợi hại đến vậy sao?

Nhưng, cơ thể cô bé biến thành bộ dạng mười tám tuổi, nhưng tư duy, chắc hẳn vẫn dừng lại ở sáu tuổi nhỉ?

Tâm trí chỉ có sáu tuổi, cơ thể lại mười tám tuổi...

Hoắc Lâm dường như biết Lý Sinh đang nghĩ gì trong lòng.

“Yên tâm, sau khi kích hoạt Thiên Nữ Huyết Mạch, sẽ xảy ra hiện tượng phản tổ.” “Nói cách khác, Tú Tú không chỉ cơ thể phát triển nhanh chóng, mà còn sẽ tiếp nhận ký ức, kinh nghiệm truyền thừa của Thiên Nữ, tâm trí cũng sẽ cùng nhau trưởng thành.” Ra là vậy?

Nhưng như thế, Hoắc Tú Tú còn là Hoắc Tú Tú ban đầu không?

Chẳng phải tương đương với việc Thiên Nữ chiếm cứ cơ thể của cô bé sao?

“Khác với việc bị người khác chiếm cứ cơ thể, ký ức và kinh nghiệm cá nhân ban đầu của Hoắc Tú Tú vẫn sẽ được giữ lại hoàn chỉnh.” “Vẫn là Tú Tú ban đầu, chỉ là, ít nhiều sẽ chịu một chút tác động.” “Từ nhỏ, Hoắc gia đã có ý thức bồi dưỡng ý chí kiên định cho Hoắc Tú Tú, cũng là để sau khi phản tổ, con bé không bị lạc mất bản ngã.” Hoắc Lâm nhìn về phía Lý Sinh, vẻ mặt đầy khẩn cầu.

“Thiên Nữ Huyết Mạch rất bá đạo, tôi cũng bất lực.” “Nhưng, huyết mạch trên người cậu, dường như còn mạnh hơn một chút.” “Để Tú Tú ở bên cạnh cậu, huyết mạch của cậu có thể tạm thời áp chế

huyết mạch Thiên Nữ của con bé." "Để con bé có đủ thời gian kế thừa, hấp thu, tiêu hóa tri thức và kinh nghiệm truyền thừa của Thiên Nữ, đồng thời cũng không đến mức lạc mất bản ngã." "Như vậy, mới có thể thuận lợi trưởng thành." "Chỉ cần Tú Tú an toàn qua được ải này, từ đó về sau, Hoắc gia đối với cậu, tuyệt đối nghe lệnh." "Được!" Lý Sinh chưa kịp mở miệng, Dương Tuyết Lệ đã thay anh nhận lời.

"Cảm ơn chị Dương, cảm ơn anh Sinh!" Hoắc Tú Tú nghe Dương Tuyết Lệ đồng ý, hưng phấn nhảy cẫng lên.

Hoắc Lâm chắp tay hành lễ.

"Như vậy, xin tạ ơn trước." Nói xong, ông ta cáo từ rời đi.

Dương Tuyết Lệ từ trong lòng lấy ra một bản danh sách trang bị vật tư, đưa cho Lý Sinh xem.

Đây là chuẩn bị cho chuyến đi Côn Luân Sơn.

Có một số trang bị cần vận chuyển từ nước ngoài về, còn các công cụ truyền thống thì do Đại Kim Nha phụ trách.

Hiện tại mọi thứ đều đang được chuẩn bị gấp rút, tin rằng không bao lâu nữa là có thể hoàn tất.

"Chuẩn bị vật tư thì tôi không thể không yên tâm về em được, tôi không nói thì em cũng có thể làm tốt." Lý Sinh liếc nhìn bản danh sách vật tư, trên mặt lại hiện lên vẻ khổ não.

"Vấn đề lớn nhất hiện nay là tôi hoàn toàn không biết vị trí cụ thể của Côn Luân Thần Cung, Côn Luân Sơn lớn như vậy, đến đó rồi, cũng không dễ tìm." Trong lúc nói chuyện, Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử cùng nhau đi vào.

Đại Kim Nha sau khi chứng kiến tài ăn nói của Trần Hạt Tử, liền muốn học hỏi cho bằng được, Trần Hạt Tử cũng vui vẻ thể hiện

trước mặt người khác.

Hai người vừa gặp đã hợp, liền cấu kết với nhau, vừa mới đi một chuyến đến Dịch An Kiều, thu được một khoản "thuế IQ" không nhỏ.

Lúc này, hai người đang hớn hở thảo luận về kinh nghiệm lừa gạt.

Nghe lời Lý Sinh nói, Trần Hạt Tử liền chen vào.

"Nếu đã không biết ở đâu, sao không tìm một cao nhân, bói một quẻ?" Lý Sinh liếc mắt nhìn lão, chẳng lẽ lại đi tìm một lão lừa đảo sao?

Dù tôi thật sự muốn tìm, thì lão cũng đâu có biết bói.

Ngoài việc lừa gạt bịp bợm ra, lão Trần Hạt Tử này cũng chỉ có chút kinh nghiệm đạo mộ là có chút giá trị học hỏi.

Trần Hạt Tử tuy mắt không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại sáng như gương, vê vê chòm râu dê.

"Trên đời không phải không có người tinh thông thuật số, Dịch Kinh kia, bao la vạn tượng, thiên cơ ẩn tàng, tự nhiên có cao nhân có thể nhìn thấu sự tinh diệu trong đó." "Chỉ là, lão phu năm đó làm nghề gỡ mìn ở Tá Lĩnh, sau đó mất một đôi mắt, mới bất đắc dĩ phải đi xem tướng sờ xương cho người ta." "Đối với chuyện đổ đấu, lão phu quen đường thuộc lối, nhưng đối với âm dương bát quái thì lại không thông thạo." "Nhưng mà, lão phu nghe nói ở Bạch Vân Quan cách kinh thành không xa, có một vị thầy âm dương phong thủy nổi danh, tên là Bạch Vân Chân Nhân, người này có thể đọc ngược Dịch Kinh, tinh thông phong thủy và dịch thuật." "Sao không đi tìm ông ta bói một quẻ?" Lý Sinh cười cười.

"Chỉ sợ cũng giống như ông, là một tên lừa đảo bịp bợm." Trần Hạt Tử nghe vậy, cũng không tức giận, ngược lại còn cười.

"Đến nơi đó, âm thầm quan sát một hồi, tự nhiên sẽ biết người

này có bản lĩnh thật sự hay không.” Lý Sinh nghe xong, thấy cũng là một cách.

Hiện tại đã dò hỏi khắp nơi, quả thực không có tin tức gì về Côn Luân Thần Cung, cũng chỉ có thể đi thử vận may.

Lỡ như thật sự gặp được cao nhân thì sao?

Dù sao cũng không có việc gì, Lý Sinh đi dạo một chút, liền lái xe đến Bạch Vân Quan.

Thực ra, Lý Sinh thật sự không sợ đối phương lừa gạt.

Từ xưa phong thủy và dịch số không tách rời, nên mới có thuyết âm dương phong thủy.

Lý Sinh có được bản hoàn chỉnh của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, không giống như Hồ Ba Y chỉ có nửa bộ bí thuật, chỉ biết hai chữ phong thủy mà không biết âm dương.

Bản thân Lý Sinh có tạo nghệ cực cao về mặt âm dương, nếu đi bói quẻ, tuyệt đối không phải là Trần Hạt Tử có thể so sánh được.

Nhưng, thuật số có chỗ bất lực, thiên cơ không thể nhìn hết.

Đặc biệt là khi bản thân là người trong cuộc.

Dễ rơi vào tình cảnh nhà chức trách thì mê.

Thầy bói lợi hại nhất thế gian, cũng không thể tự xem mệnh cho mình.

Chuyến đi Côn Luân Thần Cung lần này, Lý Sinh bản thân liên quan quá sâu, cũng khó mà nhìn ra thiên cơ.

Nếu Côn Luân Thần Cung chỉ là một nơi bình thường, thì còn đỡ.

Với âm dương chi thuật của Lý Sinh, cũng chưa chắc không thể dò xét được một hai.

Nhưng Côn Luân Thần Cung rõ ràng là một nơi cực kỳ đặc biệt, không phải hạng tầm thường có thể tùy tiện dò xét, Lý Sinh cũng bất lực.

Chương 284

Tuy nhiên, nếu đổi lại là một người ngoài cuộc không liên quan, tình hình sẽ khác.

Tại Bạch Vân Quan, chưa vào trong miếu, đã thấy bên ngoài có một đám người, vây quanh một vị đạo sĩ, dường như đang lắng nghe cao luận.

Vị đạo sĩ kia gầy như que củi, nhưng hai mắt lại tinh quang tứ phía, tay cầm quạt giấy, lắc đầu nguầy nguậy, đang chỉ điểm thế núi sông cho mọi người.

Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Vị đạo sĩ này, tám phần là Bạch Vân Chân Nhân mà Trần Hạt Tử nói.

Lý Sinh liền không động thanh sắc đi tới, chỉ thấy Bạch Vân Chân Nhân kia, đang chỉ vào một thung lũng dưới chân núi, chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Tây sơn cao như rồng nằm, bắc sơn sừng sững cản tà phong, đông sơn hơi thấp long mạch quấn, nam sơn có gió lên mây xanh.

Đây quả là một nơi có phong thủy bảo địa hiếm có, nếu xây nhà ở đây, chủ nhân tất định hưng vượng phát đạt." Lời ông ta vừa dứt, đã nghe có một người đàn ông trung niên chen vào.

"Toàn lời nói nhảm, nơi này bốn bề là núi, ở giữa là thung lũng, núi phía đông nam thấp, có hình tàng phong, nhưng không có thế tàng phong.

Nơi như vậy, bên dưới nhất định có mối trắng tụ tập, xây lầu lầu đổ, cất nhà nhà sập.

Sao lại là phong thủy bảo địa được?" Bạch Vân Chân Nhân xưa

nay quen được mọi người tung hô, xem tướng đất đai vạn lần không sai một, chưa từng có ai dám lên tiếng phản bác.

Lúc này nghe người ta nói vậy, trong lòng sao có thể không tức giận?

Nhìn lại khuôn mặt của người nói, cũng rất xa lạ, không phải người bản địa, liền lên tiếng chất vấn.

"Ngươi là người ngoài, làm sao biết trong núi có mối trắng?" Người đàn ông trung niên nhàn nhạt cười.

"Những gì nên nói, tôi vừa mới nói hết rồi, tin hay không, sao không đi đào thử xem?

Mối trắng nhất định thành đàn kết đội, chỉ cần đi đào, không khó phát hiện." Mọi người xung quanh thấy người đàn ông trung niên nói chắc như đinh đóng cột, lập tức có người hiếu kỳ chạy xuống núi, dùng xẻng sắt đào vài nhát, quả nhiên đào ra từng đàn mối trắng.

Thấy vậy, mọi người không khỏi nhìn ông ta với ánh mắt khác xưa, cầu ông giúp xem bảo địa.

Người đàn ông trung niên kia lại liên tục lắc đầu.

"Nếu trên đời thật sự có phong thủy bảo địa, thầy phong thủy sao không tự chiếm lấy, mà lại đi xem phong thủy cho người khác?" "Tôi khuyên các vị không cần quá chấp nhất vào chuyện này, núi sông có thể nói, thầy địa lý thực ra không biết gì cả." Nói xong, người đó cũng không quan tâm đến vẻ mặt lúc xanh lúc trắng của Bạch Vân Chân Nhân, quay người bỏ đi.

Lý Sinh khẽ gật đầu, cái vị tự xưng có thể đọc ngược Dịch Kinh Bạch Vân Chân Nhân này, tám phần cũng giống Trần Hạt Tử, là một đại sư lừa đảo không có bản lĩnh thật sự.

Lý Sinh tự nhiên cũng lười nhìn thêm một cái.

Ngược lại, người đàn ông trung niên ngoại địa kia, chắc hẳn có biết chút môn đạo.

Những bản lĩnh này, Lý Sinh tự nhiên cũng có, thậm chí còn hơn.

Nhưng vì ông ta không phải người trong cuộc, có lẽ có thể giúp Lý Sinh bói một quẻ.

Thấy người đàn ông trung niên rời đi, Lý Sinh liền đuổi theo, sau một hồi nói chuyện, mới biết người này lại là hậu duệ của mô kim giáo úy cuối đời Thanh Trương Tam Gia, tên là Trương Hữu Quyền.

Nguyên là Trương Tam Gia từ trong một ngôi mộ cổ đào được Thập Lục Tự Thiên Quái Toàn Tượng, và kết hợp với sản phẩm độc quyền của mô kim giáo úy là "Tầm Long Quyết", soạn ra một bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nhưng sách này đoạt đi bí mật của trời đất, sợ tổn hại dương thọ, liền hủy đi nửa bản âm dương thuật.

Nửa bản còn lại truyền cho đệ tử của ông là Âm Dương Nhãn, ngay cả con cháu ruột cũng không được truyền thụ.

Đương nhiên, Lý Sinh được hệ thống thưởng, có toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, lại là một chuyện khác.

Trương Tam Gia tuy không truyền Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cho hậu nhân, nhưng Trương Hữu Quyền dù sao từ nhỏ cũng tai nghe mắt thấy, cũng được trưởng bối trong nhà truyền miệng một ít, lại thêm tư chất không tồi, đặc biệt tinh nghiên dịch thuật.

Hai người đều hiểu âm dương phong thủy, sau một hồi nói chuyện, lại càng ngày càng hợp nhau, nhanh chóng đã xưng huynh gọi đệ.

Lý Sinh cũng không giấu giếm, nói thẳng ra điều mình cầu xin.

Trương Hữu Quyền nghe xong, mới chậm rãi mở miệng.

"Huynh đệ có dịch kinh thuật, phong thủy thần thông, đều hơn ta." "Chỉ là, huynh đệ lún sâu vào trong đó, tự nhiên khó mà nhìn ra thiên cơ." "Dịch hàm vạn tượng, sinh sinh biến hóa là Dịch, cổ kim thường đạo là Kinh." "Phúc họa biến hóa giữa trời đất, đều có cơ duyên nhất định." "Ta tuy bản lĩnh thấp kém, nhưng cũng biết sơ qua đạo này." "Chỉ có thể bói ra một cái đại khái, tổng còn hơn không." "Ta liền bói cho huynh đệ một quẻ, suy thiên đạo để rõ nhân sự, bói một quẻ cho chuyến đi tìm rồng này." Lý Sinh mỉm cười gật đầu.

"Như vậy, đa tạ Trương huynh!" Trương Hữu Quyền liền đứng dậy, bói một quẻ.

Hai người nhìn quẻ tượng, không khỏi nhìn nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc.

Chuyện bói quẻ, môn đạo rất nhiều.

Quẻ số chuẩn hay không, đều nằm ở chỗ tâm tư và thiên cơ tương hợp, sai một ly, đi một dặm.

Nếu ai cũng có thể bói quẻ, Lý Sinh cũng không cần phải cầu Trương Hữu Quyền.

Dù sao, bất kể ai bói quẻ, giải quẻ tuyệt đối không làm khó được Lý Sinh có toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nhưng, quẻ này của Trương Hữu Quyền, lại có chút kỳ lạ.

Từ quẻ tượng mà xem, rõ ràng là một quẻ Truân, khởi đầu gian nan, việc tốt nhiều trắc trở, cần phải từ từ.

Quẻ Truân trong Dịch Kinh, thuộc quẻ hạ hạ, nhưng vẫn có một tia sinh cơ.

Tuy nhiên, điều khiến Lý Sinh kinh ngạc là, quẻ này, lại có tượng

tuần hoàn.

Tượng tuần hoàn, vừa có ý sinh cơ đoạn tuyệt, lún sâu vào trong đó, tuần hoàn lặp lại.

Chương 285

Lại vừa ngầm chứa quẻ tượng sinh sôi không ngừng, bay thẳng lên trời.

Là quẻ đại cát cũng là đại hung.

Nếu từ quẻ tượng xem vị trí của Côn Luân Thần Cung, vậy thì, Côn Luân Thần Cung không ở nơi cao nhất Côn Luân Sơn, thì cũng ở nơi sâu nhất dưới lòng đất.

Xem xong quẻ này, Trương Hữu Quyền không khỏi cảm thán một tiếng.

"Nơi huynh đệ sắp đến, e là không đơn giản." Lý Sinh khẽ gật đầu, quẻ tượng tuy không được rõ ràng cho lắm, nhưng dù sao cũng có một chút manh mối.

Còn về sự hung hiểm của chuyến đi Côn Luân Sơn lần này, anh cũng đã sớm có chuẩn bị.

Hai người lại nói chuyện một hồi, liền trao đổi địa chỉ cho nhau, mới lưu luyến từ biệt.

Sau khi về kinh thành, lại chuẩn bị thêm mấy ngày, liền hẹn với Đức thúc, chuẩn bị xuất phát, lên đường đến Côn Luân Sơn.

Lần này, người đi không ít.

Bên phía Lý Sinh, có Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đức thúc dắt theo ba người, một là bà vợ người Trung Thổ Hàn Na, một là con gái nuôi A Diệp, người còn lại là vệ sĩ A Hoàng.

Ngoài ra, còn có người dẫn đường và phu khuân vác.

Lý Sinh có hơi kinh ngạc.

Chuyến đi này, là lên Côn Luân Sơn, nơi sắp đến lại là nơi cực kỳ nguy hiểm.

Đức thúc này, chuẩn bị đi nghỉ mát sao?

Vợ con vệ sĩ đều mang đi đủ cả.

Gà nhiều không đẻ trứng, người đông chỉ gây rối.

Đi nhiều người như vậy, không xảy ra chuyện mới lạ.

Quẻ bói trước đó, là quẻ đại hung đại cát.

Nhưng, Lý Sinh cũng không lo lắng, điều anh quan tâm hơn là vị trí của Côn Luân Thần Cung.

Chỉ cần tìm được nơi đó, Lý Sinh tin rằng, với thực lực của nhóm mình, không có nơi nào không thể xông vào.

Dù sao, giọt máu thứ nhất của anh bây giờ đã đạt đến lục phẩm.

Cảm giác thứ sáu cảm ứng vô cùng mạnh mẽ, có nguy hiểm, cũng có thể sớm tránh được.

Hơn nữa, thực lực mạnh mẽ, bất kể là cương thi tống tử, lệ quỷ oán hồn, đều không sợ.

Huống chi, trong tay còn có chí bảo đối phó lệ quỷ oán hồn là Cửu Long Bảo Kính.

Lại có chí bảo đối phó cương thi tống tử là Thi Thần.

Cộng thêm đội ngũ của anh, ai cũng là cao thủ hàng đầu, kinh nghiệm đạo mộ cũng đã dần tích lũy phong phú.

Đội hình như vậy, đủ để đối phó với bất kỳ biến cố nào.

Tuy nhiên, đến nơi đó, mọi người đều chỉ có thể tự lo cho mình, không thể phân tâm bảo vệ người khác.

Dù có lòng, cũng sẽ có lúc không trông nom chu toàn được.

Những người Đức thúc mang theo, có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Lý Sinh cũng không giấu giếm, nói thẳng với Đức thúc.

Nhưng Đức thúc lại tỏ ra không quan tâm.

"Yên tâm đi, vợ và con gái tôi, đều không phải lần đầu xuống mộ, là người đã kinh qua trăm trận, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện." Lý Sinh cũng đành thôi.

Dù sao lời hay khó khuyên con ma sắp chết, anh chỉ có thể cố gắng chiếu cố một hai.

Nếu không được, sống chết của họ, đó cũng là tạo hóa của họ.

Vợ của Đức thúc, Hàn Na, là một người phụ nữ quyến rũ, nghe nói là chuyên gia trong ngành đồ cổ, rất phóng khoáng, tài ăn nói cũng không tồi.

Con gái nuôi của Đức thúc, A Diệp, lại là một cô bé nhút nhát, chắc chưa đầy hai mươi tuổi, nhìn thấy người lạ cũng không dám nói chuyện.

Đức thúc nói A Diệp là trợ thủ đắc lực nhất của ông, có thứ gì không sạch sẽ, cô bé đều có thể cảm nhận được.

Lý Sinh không khỏi kinh ngạc.

Cô bé này, lẽ nào có "âm dương nhãn" hay đã mở "thiên mục" rồi sao?

Đức thúc vẻ mặt đắc ý, tỉ mỉ giải thích cho Lý Sinh và mọi người một phen.

Nguyên là cha mẹ của A Diệp, ngay khi A Diệp vừa mới sinh ra, đã đặt cô bé vào trong một cái lồng kính cách ly với thế giới bên ngoài,

có thiết bị lọc không khí.

Chỉ thông qua ống dẫn thức ăn để cho bú, để cô bé hoạt động trong lồng kính, nhằm tránh bị ô nhiễm không khí và ảnh hưởng.

Điều này khiến cho thần kinh của cô bé vô cùng nhạy bén, mắt cũng đặc biệt, có thể nhìn thấy một số thứ mà người bình thường không nhìn thấy được.

Chương 286

Sau này A Diệp trở thành cô nhi, Đức thúc liền nhận nuôi cô bé, xem như hòn ngọc quý trên tay.

Mỗi lần ra ngoài, đặc biệt là khi cần phải tiếp xúc với quan tài, xác khô các loại, Đức thúc luôn mang A Diệp theo bên mình.

A Diệp cũng không phụ sự kỳ vọng, đã nhiều lần cứu mạng Đức thúc.

Lý Sinh lần đầu tiên nghe chuyện như vậy, có chút không tin.

Nhưng, Dương Tuyết Lệ khẽ nói, lời của Đức thúc là thật, bên phương Tây có một giáo phái cũng làm như vậy.

Còn về người vệ sĩ A Hoàng, là một người Nam Dương, nghe nói xuất thân từ quân nhân, đã đánh trận nhiều năm, sau đó lưu lạc trên biển, làm hải tặc.

Một lần gặp nạn trên biển, được thuyền của Đức thúc cứu, từ đó trở thành vệ sĩ của ông.

Người này da đen, không hay nói cười, ánh mắt lộ vẻ hung tợn.

Thân hình anh ta vô cùng vạm vỡ, hoàn toàn khác với những người Nam Dương gầy như khỉ, đứng ở đó, trông như một tòa tháp sắt.

Bàn Tử vừa nhìn người đó đã vui vẻ.

"Đức thúc, có tôi đi theo, ông còn có gì không yên tâm mà phải mang theo vệ sĩ?

Không thấy thực lực của Lý ca sao?" "Đừng nói Lý ca, ngay cả Bàn gia tôi đây, dưới gầm trời này, trừ Lý ca ra, bất kể là ai, tôi cũng có thể hạ gục trong ba chiêu." Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột, vô

cùng tự tin.

Đức thúc liên tục xua tay.

“Lý gia uy chấn thiên hạ, tôi tự nhiên biết bản lĩnh của Lý gia, nhưng tôi cũng không dám quá phiền phức Lý gia, cứ để Lý gia chuyên tâm đối phó với những tình huống có thể xảy ra đi.” “Vệ sĩ của tôi, đừng xem thường, anh ta đối với tôi trung thành tuyệt đối, rất đáng tin cậy, đã rèn luyện trên chiến trường nhiều năm, lại làm hải tặc nhiều năm, giết người không chớp mắt.” Bàn Tử bật cười.

“Hải tặc Nam Dương mấy bọn đó, căn bản không đáng nhắc đến.

Lần trước chúng ta xuống Nam Dương, tiện tay diệt mấy băng hải tặc lớn nhất, một đám gà đất chó sành thôi, không chịu nổi một đòn.” Lý Sinh xua tay, ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói nữa.

Nếu người ta đã nhất định muốn mang theo vệ sĩ, vậy cứ để ông ta mang theo.

Nhiều hay ít một người, đối với anh cũng không có ảnh hưởng.

Còn về an nguy của những người này, đó cũng là chuyện của họ.

Muốn lên Côn Luân Sơn, trước tiên phải vào đất Tạng.

Hồ Ba Y lúc đi lính, từng ở đất Tạng vài năm.

Mọi người quyết định đi đến ngôi đền thần ở hồ Lạp Mỗ Lạp Thác trước.

Đất Tạng có nhiều truyền thừa đều ở trong các ngôi đền, ở đó có lẽ có thể tìm thêm manh mối.

Thời đó ở đất Tạng, giao thông không thuận tiện, đến nơi đó, không có xe nào có thể đi thẳng đến, chỉ có thể bỏ tiền thuê ngựa của dân du mục.

Nơi đó tuy không phải vùng núi, nhưng độ cao so với mực nước

biển cũng đã đạt bốn nghìn năm trăm mét.

Người của nhóm Lý Sinh, ai cũng có thân thủ không tồi, thể chất mạnh mẽ, tự nhiên không có cảm giác gì.

Nhưng mấy người Đức thúc mang theo lại có phản ứng cao nguyên nghiêm trọng.

May mà phản ứng này cũng không kéo dài bao lâu, dần dần họ đã thích nghi được.

Ngay cả cô bé A Diệp yếu ớt nhất, cũng đã kiên trì được.

Không khỏi khiến Lý Sinh và mọi người có chút nhìn bằng con mắt khác.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn theo sát Lý Sinh, không rời nửa bước.

Dường như trên người Lý Sinh, có thứ gì đó đặc biệt, hấp dẫn cô bé sâu sắc.

Kể từ khi huyết mạch của Hoắc Tú Tú thức tỉnh, cả người cô bé đã xảy ra thay đổi cực lớn.

Không chỉ ngoại hình, ngay cả lời nói và hành động cũng trở nên khác hẳn.

Lý Sinh biết, Hoắc Tú Tú hiện tại, đang ở trong một giai đoạn then chốt.

Trong đầu cô bé, đang nhanh chóng tiếp nhận lượng lớn thông tin do huyết mạch thức tỉnh mang lại.

Mỗi một ngày, đối với Hoắc Tú Tú, đều tương đương với một tháng.

Một ngày liền trưởng thành một tháng.

Hoắc gia làm như vậy, ít nhiều có chút ý vị đốt cháy giai đoạn.

Nếu Hoắc Tú Tú không thể thuận lợi tiếp nhận lượng thông tin ồ ạt tràn vào, cô bé sẽ lạc mất bản ngã.

Ngược lại, nếu tiêu hóa tốt, chắc chắn sẽ có thu hoạch cực lớn.

Tu vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng đã dần dần khôi phục được một chút, thực lực từ từ tăng trưởng, cũng trở nên ngày càng phi phàm.

Đối với việc đi xa, Tiểu Mao Cầu rất hưng phấn, suốt đường tung tăng, đi ở phía trước.

Những người này, đều là lần đầu tiên đi sâu vào đất Tạng.

Ánh nắng trên cao nguyên vô cùng gay gắt, bầu trời cũng rất xanh, giống như một khối ngọc bích khổng lồ.

Chương 287

Sau khi đi được vài ngày, hôm đó, vượt qua một vùng đất cao, người dẫn đường chỉ tay về phía một hồ nước lớn xanh như ngọc bích ở phía dưới.

"Lạp Mỗ Lạp Thác, cũng gọi là Hồ Tiên Nữ." Lý Sinh và mọi người nhìn ra xa, chỉ thấy dưới bầu trời quang đãng, mặt hồ xanh biếc, soi bóng những ngọn núi tuyết và mây trắng.

Xung quanh hồ, những ngọn núi xa xa ẩn hiện, đẹp vô cùng.

Tương truyền nước trong Hồ Tiên Nữ là nước mắt của tiên nữ.

Nước hồ có thể tẩy trừ những bệnh tật trần tục trên cơ thể con người, có thể tịnh hóa những tham, sân, si, đố kỵ trong tâm hồn, khiến lòng người trở nên thuần khiết.

Ngọn núi tuyết đối diện, lại tượng trưng cho Phật pháp rộng lớn vô biên.

Giữa núi và hồ, có một ngôi đền rất thấp.

Mọi người đều không phải tín đồ hành hương, nhưng, đứng ở nơi này, nhìn mặt hồ thuần khiết, bầu trời xanh thẳm, lại cũng tự nhiên dâng lên một sự thôi thúc muốn tịnh hóa tâm hồn.

Hồ Ba Y năm xưa khi đi lính, từng quen một vị Thiết Bổng Lạt Ma, nghe nói ông ở đây.

Mọi người men theo bờ hồ, đi về phía ngôi đền thần đối diện.

Bên bờ hồ đâu đâu cũng là di cốt của người hành hương, có người đang đi vòng quanh hồ hành hương.

Đây là một phương thức thờ cúng độc đáo của đất Tạng.

Tín đồ hai tay đeo miếng ván gỗ, giơ cao quá đầu, sau đó thu về trước ngực, toàn thân phủ phục xuống đất, trán chạm đất, ngũ thể đầu địa, rồi lại đứng dậy, đi về phía trước một bước, tiếp tục động tác đó.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Dùng thân thể của mình, từng chút một đo lường chu vi của ngọn núi thần và hồ thánh.

Mỗi lần đi một vòng, sẽ tiêu giảm tội nghiệt, tích lũy công đức.

Nếu chết trên đường đi vòng quanh hồ, sẽ là một đại tạo hóa, biểu thị sẽ được thăng lên thiên quốc, đi đến thế giới cực lạc.

Lý Sinh và mọi người đương nhiên sẽ không làm vậy, cứ thế đi thẳng tới.

Chưa vào đến đền, Hồ Ba Y đã nhìn thấy vị Thiết Bổng Lạt Ma hơn mười năm không gặp, đang đứng ngoài đền, chủ trì một nghi thức kỳ lạ.

Thiết Bổng Lạt Ma nhiệt tình tiếp đãi.

Sau một hồi nói chuyện, Hồ Ba Y liền nói rõ ý định, báo cho lạt ma biết, họ muốn đi tìm ngôi mộ cổ của tà thần nước Ma.

Công chúa nước Ma mà Đức thúc muốn tìm, và vương triều Cổ Cách mà ông đề cập, đều có nhắc đến Cửu Tầng Yêu Lâu, giữa hai bên, tự nhiên có quan hệ không nhỏ.

Đức thúc đối với thi thể thủy tinh trong băng xuyên, cũng không phải hoàn toàn không có manh mối.

Từ một bản kinh thư, ông đã tìm được ghi chép liên quan đến Cổ Cách Ngân Nhãn.

Cái gọi là Cổ Cách Ngân Nhãn, chính là bản đồ phân bố lăng mộ của các đời vua nước Ma.

Tòa Cửu Tầng Yêu Lâu chôn cất tà thần, có cánh cửa ác ma bị đại vương Chế Địch Bảo Châu của thế giới phong ấn, đều có thể tìm thấy manh mối từ Cổ Cách Ngân Nhãn.

Chỉ có đi đến di tích Cổ Cách trước, tìm kiếm sự khải thị, mới có thể tìm được tòa yêu tháp đó.

Tài liệu mà Y Hoa Tuyết đưa, cũng chỉ về di tích Cổ Cách.

Hồ Ba Y mời lạt ma giúp đỡ cho chuyến thám hiểm, tìm một người hát rong kiêm người dẫn đường am hiểu những câu chuyện cổ của đất Tạng.

Nghe lời của Hồ Ba Y, Thiết Bổng Lạt Ma rất kích động.

Yêu ma bị phong ấn trong mộ nước Ma, đối với bá tánh luôn là một mối đe dọa lớn.

Trong lịch sử từng có những tăng nhân tu hành cao thâm, đều muốn trừ ma hộ pháp, san bằng hoàn toàn ngôi mộ cổ nước Ma, để tuyệt đi mối họa tà thần lại giáng xuống nhân gian.

Chỉ vì không có bất kỳ manh mối nào nên vẫn luôn chưa thể toại nguyện.

Nay mọi người bằng lòng đi, đây là việc thiện công đức vô lượng.

Tuy đã hơn ba mươi năm, ông không còn ngâm xướng những bài thơ về đại vương Chế Địch Bảo Châu.

Nhưng những bài thơ này là do trời ban, nếu suy nghĩ kỹ lại, vẫn có thể nhớ được không ít.

Thân là hộ pháp Thiết Bổng của Phật gia, trừ ma là chức trách của ông.

Chuyến đi phá hủy mộ của ma quân lần này, ông nhất định phải đi cùng.

Thấy ông tự nguyện làm người dẫn đường, Lý Sinh và mọi người cũng đồng ý.

Dù sao, e là thật sự không tìm được ai làm người dẫn đường tốt hơn vị lão lạt ma này.

Sau khi đi được vài ngày, trước mắt Lý Sinh, hiện ra một mảnh di tích.

Một thành phố đã hoang phế từ lâu.

Thành phố này được xây dựng trên một ngọn núi cao hơn ba trăm mét.

Nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, ở giữa là chùa miếu, phía dưới là nhà dân và thành phòng bên ngoài.

Lý Sinh nhìn xung quanh một lượt, liền đưa mắt nhìn về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

Chương 288

“Cổ Cách Ngân Nhãn hẳn là ở trong Luân Hồi Miếu.

Chỉ là, ở đây có mấy trăm căn nhà và hang động, tìm từng nơi một, cũng không dễ dàng.

Luân Hồi Miếu là tòa nào, phải nhờ đại sư xem giúp.” Đức thúc vô cùng kinh ngạc.

Tin tức Cổ Cách Ngân Nhãn ở trong Luân Hồi Miếu, ông ta chưa từng nói với Lý Sinh.

Nhưng, đối phương lại biết?

Xem ra, Lý Sinh nhất định có kênh thông tin của riêng mình.

Quả nhiên không hổ là nhân vật có thể trỗi dậy mạnh mẽ trong thời gian ngắn.

Tin tức bí mật như vậy, cũng có thể dò hỏi rõ ràng trong thời gian ngắn như vậy, thật sự là tay mắt thông thiên.

Đức thúc mừng thầm, vì đã kết giao được một người bạn lợi hại như vậy.

Thiết Bổng Lạt Ma nhanh chóng đã nhìn ra tòa Luân Hồi Miếu kia, chỉ cho mọi người con đường.

Mọi người leo lên, nhanh chóng đã vào trong Luân Hồi Miếu.

Đây là một ngôi miếu đã sớm hoang phế.

Bàn Tử nhìn xung quanh, lập tức sắc mặt đại biến.

“Nơi này có tranh ảnh khiêu dâm lợi hại như vậy, mà không bị kiểm duyệt sao?

Cũng quá không có tinh thần văn minh rồi!" Nguyên là các bức bích họa trong miếu, vô cùng táo bạo, giá trị nghệ thuật cao, nhưng nội dung có chút không phù hợp với trẻ em.

Đại điện đã bị sập, chỉ còn lại khoảng ba phần tư.

Bức bích họa trên tường cũng đã bị hư hỏng, mất đi màu sắc ban đầu, chỉ có thể nhìn thấy một vài hình ảnh mờ ảo.

Mặc dù vậy, vẫn có thể nhận ra, những bức bích họa này, vô cùng tinh xảo tuyệt vời.

Người chế tác bích họa, tuyệt đối có thể được gọi là thánh thủ đan thanh.

"Kỳ lạ, Cổ Cách Ngân Nhãn kia đâu?" Lý Sinh trong lòng nghĩ, bỗng nhiên có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy phía trên đầu, có một con mắt khổng lồ, đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Con mắt này chỉ là được vẽ.

Tuy nhiên, khi ánh mắt của Lý Sinh và mọi người đều cùng lúc nhìn về phía con mắt, con mắt khổng lồ đột nhiên chớp một cái.

"A!" Đức thúc vô cùng kinh ngạc, theo phản xạ lùi lại một bước, ngã xuống đất.

Khi ngã xuống, thân thể ông ta va vào một cây cột trong điện.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", cây cột sau lưng Đức thúc, ầm ầm sụp đổ.

Nguyên là ngôi nhà này, trải qua bao nhiêu năm, đã sớm lung lay như sắp đổ, giống như một con hổ giấy.

Cú va chạm của Đức thúc, tuy không mạnh, nhưng lại giống như cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà.

Cây cột đá to lớn vô cùng kia, lúc này đổ xuống, lập tức bụi bay mù mịt, mọi người vội vàng né tránh tứ phía.

May mắn là, không có ai bị đè trúng.

Nhưng, nhìn trong nhà thiếu đi một cây cột lớn, mọi người lập tức cảm thấy, Luân Hồi Điện trở nên có chút nguy hiểm.

Khi nhìn lại con mắt khổng lồ phía trên, lại phát hiện con mắt đó đã khôi phục lại bộ dạng như trước.

Trên con mắt khổng lồ, có vô số mạch máu màu đỏ, dọc ngang chằng chịt, giống như từng sợi tơ máu.

Trong con mắt khổng lồ, có những lớp núi non, sông ngòi, trời xanh, mây trắng, chùa miếu trùng điệp.

Có góc có cạnh, tầng lớp rõ ràng.

Từ dưới nhìn lên, con mắt khổng lồ dường như không phải là một bức tranh, mà giống như một tấm gương hình con mắt, phản chiếu rất nhiều thứ.

Chỉ là, nơi mà "tấm gương" soi chiếu, dường như không phải là mọi người, mà là một không gian dị giới xa xôi.

Tuy nhiên, cảnh sắc trong con mắt khổng lồ kia, lại cho người ta một cảm giác hư ảo cực độ không chân thực.

Khi tập trung nhìn, muốn nhìn rõ những thứ bên trong, mọi thứ trong con mắt khổng lồ, lập tức trở nên mơ hồ.

Vẫn là một bức tranh bình thường.

Trên tranh tự nhiên là một con mắt lớn, không có trời xanh mây trắng, núi non sông ngòi.

Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia kinh hãi.

Hồ Ba Y và Bàn Tử cũng trợn to mắt.

Con mắt khổng lồ được vẽ trên mái vòm, dường như phong ấn một sức mạnh ma quỷ vô tận.

“Tôi cảm thấy, con mắt khổng lồ này, có chút giống với con mắt khổng lồ trong thành cổ Tinh Tuyệt?” Bàn Tử đột nhiên mở miệng.

Chương 289

Thực ra, những thứ nhìn thấy trong con mắt khổng lồ này, hoàn toàn khác với khi ở thành cổ Tinh Tuyệt.

Hơn nữa, con mắt khổng lồ được vẽ trên mái vòm trước mắt này, đường kính có mấy mét.

Đứng một người trong con mắt khổng lồ này cũng hoàn toàn có thể đứng được.

Trong thành cổ Tinh Tuyệt, con mắt khổng lồ nhìn thấy tuy lớn, nhưng cũng chỉ tương đương với nắm đấm mà thôi.

Nhắc đến thành cổ Tinh Tuyệt, Lý Sinh không khỏi đưa mắt nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh.

Chỉ thấy cô cũng đang nhìn chằm chằm vào con mắt khổng lồ phía trên, vẻ mặt dường như có chút mê ly.

"Cô, có phát hiện gì không?" Lý Sinh vội vàng hỏi một câu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu.

"Không có.

Kỳ lạ, tôi nhìn thứ này rất quen thuộc, nhưng lại cũng không nhớ ra." Lý Sinh trong lòng khẽ động.

Lẽ nào sau khi pháp lực tu vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương bị phế hết, một số ký ức cũng bị phong ấn rồi sao?

Lúc này, Đức thúc được vợ là Hàn Na đỡ dậy.

Cú ngã này, ngã không nặng, nhưng lại bị dọa không nhẹ.

Lúc này, Đức thúc nhìn xung quanh, thân thể hơi run rẩy.

“Chúng ta ra ngoài trước đi, tòa Luân Hồi Điện này, ngay cả cột nhà cũng thành ra thế này, không chừng, sắp sập rồi.” Ánh mắt Lý Sinh quét một vòng trong điện đường.

Mắt của anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng mờ tối trong động.

Không giống như những người khác, cần phải dùng đèn pin soi rọi, mới có thể nhìn rõ.

“Yên tâm đi, cây cột đá bị ông va đổ, chỉ là một cây cột ảo được đặt để bố cục cho cân đối thôi.” “Giống như món ăn trên bàn cỗ ba mươi Tết, có thì không nhiều, không có thì không thiếu, không ảnh hưởng đến sự an toàn của tòa điện đường này.” Nghe Lý Sinh nói vậy, Đức thúc mới hơi yên tâm.

Lại một lần nữa nhìn lên mái vòm, nơi có con mắt khổng lồ khiến ông kinh hãi mất hồn.

“Trong con mắt khổng lồ, chắc chắn có thông tin về ngôi mộ cổ của nước Ma.” Đức thúc từ trong lòng lấy ra một cuộn kinh cổ, đưa vào tay Lý Sinh.

Lý Sinh trong lòng khẽ động, cũng lấy ra tấm bản đồ mà Y Hoa Tuyết đưa.

Hai thứ kết hợp lại, lại nhìn những kinh mạch, cảnh sắc lúc ẩn lúc hiện trên con mắt khổng lồ, bắt đầu tỉ mỉ suy ngẫm.

Rất nhanh, Lý Sinh đã suy đoán ra được tọa độ chính xác của ngôi mộ cổ nước Ma.

Đúng lúc này, lại có một tiếng động vang lên.

Ở góc tường trong điện, một bức tường thấp sụp đổ, xuất hiện một hang động.

Trong hang động, một luồng khí tức hôi thối mục nát, xộc thẳng vào mũi.

Ở lối vào hang động, đặt một pho tượng đồng ba mắt bốn tay đội bảo quan hóa phật, ngồi xếp bằng trên tòa sen thú.

Ba con mắt lấp lánh ánh bạc, tỏa sáng trong pho tượng Phật màu vàng kim.

Phía sau pho tượng Phật ba mắt này, có một cánh cửa sắt màu đen đóng chặt.

Trên cửa sắt dán đầy vô số phù chú kinh văn, bên trong dường như đang trấn áp một con ác ma không thể thả ra.

"Cái gì đây?" Bàn Tử nhìn đi nhìn lại, không hiểu.

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

Vị đại sư của đất Tạng này, chắc hẳn sẽ biết câu trả lời.

Vẻ mặt của Thiết Bổng Lạt Ma vô cùng nghiêm túc, đi thẳng vào trong hang động.

Lý Sinh sợ có nguy hiểm, cũng vội vàng đi theo vào.

Tượng Phật trong động màu sắc tươi đẹp, ánh vàng chói mắt, được làm bằng một loại bí pháp đặc biệt, đúc thành một khối.

Tượng Phật và bệ đỡ của cánh cửa sắt màu đen phía sau, liền làm một thể.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn một lúc, liền nói ra suy đoán trong lòng.

"Cánh cửa sắt màu đen, hẳn là địa ngục của Luân Hồi Tông." "Những phù chú kinh văn dán trên đó, là lục tự chân ngôn của Mật Tông, dán trên cửa đen, dùng để trấn tà khu ma." "Trên đời có những kẻ đại tội đại ác, sau khi chết linh hồn không được giải thoát, sẽ bị nhốt vào trong cửa đen, chịu đựng sự hành hạ của địa ngục." "Cánh

cửa đen này, tuyệt đối không thể mở.

Nếu không, sẽ thả ra những lệ quỷ, yêu ma trong minh gian." Bàn Tử nghe lời của Thiết Bổng Lạt Ma, lại không cho là vậy.

"Đại sư, chúng ta lần này đi tìm ngôi mộ cổ của nước Ma, là muốn tiêu diệt yêu ma bị phong ấn trong mộ, để giải trừ mối họa tiềm ẩn trong tương lai." "Chuyện như vậy, công lao thuộc về chúng ta, phúc đức cho ngàn đời sau.

Sau này, bá tánh không cần phải lo lắng, sợ hãi yêu ma chạy ra ngoài nữa." "Hang động trước mắt này, nếu thật sự là địa ngục của Luân Hồi Tông, phong ấn yêu ma minh vương, chúng ta cũng nên nhân cơ hội này tịnh hóa toàn bộ chúng." "Tôi thấy Luân Hồi Điện này, đã đổ nát không chịu nổi, e rằng không bao lâu nữa, sẽ sụp đổ hoàn toàn." "Lúc đó, địa ngục mất đi sự trấn áp của Luân Hồi Điện, ác ma bị phong ấn bên trong, chẳng phải sẽ ra ngoài gây họa cho nhân gian sao?" "Hay là nhân lúc bây giờ mọi người đều ở đây, binh hùng tướng mạnh, chúng ta mở cửa đen ra, quản bên trong có yêu ma quỷ quái gì, chúng ta dọn dẹp một lượt, chẳng phải tốt hơn sao?" Thiết Bổng Lạt Ma nghe vậy ngẩn người, rồi gật đầu.

"Cậu nói có lý, ta lại không nghĩ đến tầng này, chúng ta di chuyển tượng Phật, mở cửa đen, dọn dẹp địa ngục của Luân Hồi Tông một lượt." Nghe nói muốn mở cửa đen, vệ sĩ của Đức thúc là A Hoàng, liền tự nguyện đứng ra.

Suốt đường đi, anh ta cảm thấy mọi người cố ý hay vô ý đã coi thường mình.

A Hoàng vốn là vệ sĩ, là người đảm nhiệm sức mạnh trong đội.

Chương 290

Nhưng nhóm người của Lý Sinh, ai cũng là cao thủ hàng đầu, sao có thể để anh ta vào mắt?

A Hoàng tuy không nói, nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể cảm nhận được.

Đã sớm nén một bụng tức, lúc này, khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện, đương nhiên phải đứng ra.

Nếu anh ta muốn giành công đầu, Bàn Tử vốn định đi di chuyển tượng Phật, liền bỏ ý định, đứng sang một bên xem kịch.

A Hoàng trước tiên cung kính lạy tượng Phật mấy cái, miệng lẩm bẩm, giải thích tình hình, mới đi tới.

Anh ta cũng có vài phần thủ đoạn, bệ Phật vốn cùng với cánh cửa đen phía sau, dùng xích sắt thô to, khóa lại với nhau.

Nhưng A Hoàng chỉ loay hoay một chút, đã nhẹ nhàng bẻ khóa.

Mí mắt Lý Sinh khẽ động.

Xem ra, A Hoàng này, đã làm không ít chuyện mở cửa bẻ khóa.

Loại khóa cổ to lớn này, đối với anh ta, thật sự có chút trò trẻ con.

Sau khi bẻ khóa, A Hoàng mới ôm lấy tượng Phật vàng.

Nhưng vừa ôm lấy tượng Phật, thân thể anh ta, lại đột nhiên cứng đờ bất động.

Anh ta đứng đó ngơ ngác, như bị dọa ngốc.

Bàn Tử lập tức liếc mắt một cái, gan của tên này, sao lại nhỏ như vậy.

Như vậy mà cũng dám thể hiện?

Cậu ghé đầu, nhìn một cái, lại thấy sau khi tượng Phật vàng được di chuyển ra, cửa đen đã lặng lẽ mở ra, trong cửa đen, thò ra một cánh tay trắng bệch.

"Đại tống tử." Đức thúc sợ đến sắc mặt đại biến, bà vợ Hàn Na của ông cũng vậy.

Hai người ôm chặt lấy nhau, sưởi ấm cho nhau, vẻ mặt đều sợ chết khiếp.

Bàn Tử nhìn thấy, lại vui vẻ, quay đầu nhìn Lý Sinh.

"Lý ca, thật sự là một con tống tử, xem ra là bạch hung." Vẻ mặt cậu thản nhiên, không có chút sợ hãi nào.

Mắt của Đức thúc, trợn tròn.

Vốn tưởng Bàn Tử này chỉ là khoác lác, không ngờ lại có gan lớn như vậy.

Đây là cương thi, xem ra, tám phần là cương thi lợi hại.

Thiết Bổng Lạt Ma thấy vậy, liền giơ cây thiết bổng trong tay lên, định đánh con cương thi kia.

Ông tự nhận thân là Thiết Bổng Lạt Ma, có trách nhiệm phục yêu trừ ma, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng tín ngưỡng kiên định, lại khiến Thiết Bổng Lạt Ma không hề lùi bước.

Hồ Ba Y vội vàng đưa tay ra ngăn lại.

Đây không phải chuyện đùa.

Con cương thi chạy ra từ phía sau cửa đen, tuyệt đối không phải loại lạt ma già yếu này có thể đối phó được.

Lý Sinh lấy Thi Thần ra.

Y Phong Nguyệt nói thứ này có thể hiệu lệnh vạn thi, hôm nay quả là một cơ hội tốt.

Phía sau cửa địa ngục, tám phần là thật sự có vô số cương thi và lệ quỷ.

Lúc này, từ trong cửa bò ra một thứ, đầu giống mèo lại giống người.

Nó ở trần, toàn thân đều là lông tơ mịn, dày và dài hơn lông người, nhưng lại không rậm rạp như lông thú hoang.

Lý Sinh vừa lấy Thi Thần ra, thứ đó đã lao tới.

Lý Sinh muốn thử uy lực của Thi Thần, cũng không ngăn cản, toàn lực thúc giục Thi Thần trong tay.

Đây là do anh tự lĩnh ngộ ra.

Thi Thần, thứ này, vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Y Phong Nguyệt tuy nhận ra nó, nhưng cũng không biết làm thế nào để thúc giục, Lý Sinh chỉ có thể từ từ thử nghiệm.

Mò mẫm lung tung, cũng đã tìm ra một số manh mối, có thể sai khiến đứa trẻ bằng ngọc trong bình gốm, làm các loại biểu cảm động tác.

Lý Sinh đoán, tám phần là dùng phương pháp như vậy để khống chế vạn thi.

Nhưng vừa thử, con quái lông trắng kia lại không có phản ứng gì.

Ngược lại nó nhào lên người A Hoàng, mở miệng định cắn vào động mạch cổ của A Hoàng.

A Hoàng đã sớm bị dọa ngốc, không có chút phản ứng nào.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng một cước đá văng thứ đó ra.

“Lý ca, cách của anh hình như không linh nghiệm a?” Lý Sinh ngẩn người, vội vàng đổi một cách khác.

Chương 291

Con quái lông trắng bị Bàn Tử một cước đá văng, lập tức tức giận không thể kìm nén, kêu thét không ngừng.

Chưa đợi cách của Lý Sinh linh nghiệm, con quái lông trắng bóng dáng lóe lên, lao về phía vợ chồng Đức thúc.

Dường như nó biết nhìn mặt đoán ý, biết thời thế, biết chọn mắt xích yếu nhất để tấn công.

Hồ Ba Y vội vàng chắn phía trước, chặn con quái lông trắng lại.

Động tác của con quái lông trắng nhanh như chớp, đưa tay ra định cào vào mắt Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y vội vàng nghiêng người né tránh, một quyền đấm vào bụng con quái lông trắng, lại đánh bay nó ra ngoài.

Nhưng, con quái lông trắng trên đất lộn một vòng, lập tức lại lao về phía Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú vội vàng né tránh, nhưng dù sao cũng chậm một bước, cánh tay liền bị móng vuốt sắc nhọn của con quái lông trắng, rạch một vết.

May mà, né nhanh, một cào này, không cào trúng thực.

Chỉ rách một chút da, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra.

Huyết mạch của Hoắc Tú Tú sau khi phản tổ, thân thủ cũng không yếu, phản tay một chưởng, liền đánh bay con quái lông trắng ra ngoài.

“Lý ca, nhanh lên một chút, nếu không, tôi chỉ có thể hạ sát thủ rồi.” Bàn Tử lớn tiếng hét lên.

Cậu biết Lý Sinh đang thử nghiệm năng lực của Thi Thần, nên

mọi người đều đối với con quái lông trắng nương tay.

Nhưng tình hình hiện tại, con quái lông trắng này rất lợi hại, mọi người đều bị làm cho luống cuống tay chân.

Phản ứng của thứ này còn nhanh hơn mèo, thân thể linh hoạt như khỉ, nhưng sức lực lại lớn như một con trâu.

Nếu không phải mấy người họ đều là cao thủ hàng đầu, đổi lại là người khác, mấy hiệp vừa rồi, đều đã bị con quái lông trắng hạ gục toàn bộ.

"Đừng thử nữa, con quái lông trắng này, căn bản không phải cương thi." Hồ Ba Y nói.

"Thực Tội Ba Lỗ." Thiết Bổng Lạt Ma bên cạnh đột nhiên mở miệng.

"Luân Hồi Tông nuôi dưỡng một loại quái thú đặc biệt, chuyên dùng để trừng trị tội nhân." "Thực Tội Ba Lỗ lấy thịt người làm thức ăn, cũng có thể nuốt chửng lệ quỷ địa ngục, vô cùng lợi hại." Lý Sinh chợt nhận ra, cảm giác nãy giờ đều là lãng phí công sức.

Thứ này căn bản không phải tống tử, Thi Thần đương nhiên không thể có tác dụng với nó.

Lúc này, Thực Tội Ba Lỗ đã lao về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma vội vàng giơ thiết bổng ra chắn, nhưng rõ ràng đã chậm.

Thực Tội Ba Lỗ đã nhào lên người ông, hướng về phía cổ, hung hăng cắn xuống.

Dương Tuyết Lệ mắt nhanh tay lẹ, một nhát dao tay, chém vào trước người Thiết Bổng Lạt Ma, từ dưới cằm của Thực Tội Ba Lỗ chém lên, lập tức đánh bay nó ra ngoài.

Không ngờ, thân thể của Thực Tội Ba Lỗ, không lệch đi đâu, vừa hay bị đánh trúng vào người Đức thúc.

Lập tức dọa ông hồn bay phách tán, "bịch" một tiếng, ngã xuống đất.

Thực Tội Ba Lỗ tự nhiên chộp lấy cơ hội hiếm có này, lao về phía Đức thúc cắn.

Đức thúc chỉ cảm thấy trước mắt, cái miệng nhe nanh của Thực Tội Ba Lỗ, đang nhanh chóng lớn dần.

Ông muốn dùng sức, mới phát hiện sức lực của Thực Tội Ba Lỗ, lớn như một con trâu.

Bị nó đè lên, ngay cả cử động cũng không thể.

"Ta sẽ chết ở đây sao?" Ý nghĩ này, lóe lên trong lòng Đức thúc.

Thực Tội Ba Lỗ phía trên thân thể ông, đã cắn lên cổ ông.

Đúng lúc Đức thúc cảm thấy tuyệt vọng, Thực Tội Ba Lỗ trên người ông, lại đột nhiên bị Lý Sinh tóm lấy da gáy, xách lên.

Thực Tội Ba Lỗ liều mạng giãy giụa, bốn móng vuốt nhanh chóng vung vẩy, muốn cào vào mặt Lý Sinh.

Lại thấy Lý Sinh dùng một tay, đã chặn lại toàn bộ.

Đức thúc nhìn đến mắt trợn tròn mồm há hốc.

Tốc độ của Thực Tội Ba Lỗ đã đủ nhanh.

Nhưng tốc độ của Lý Sinh, còn nhanh hơn rất nhiều lần.

Khi anh ra tay, chỉ thấy có hàng ngàn bóng tay đang động.

Căn bản không nhìn rõ động tác của anh nhanh đến mức nào.

Chỉ có một vệt bóng mờ lay động không ngừng, rõ ràng đã nhanh đến mức không thể tin nổi.

Thực Tội Ba Lỗ dùng bốn móng vuốt tấn công, Lý Sinh dùng một tay không ngừng đánh, đã chặn lại toàn bộ.

Hơn nữa, con Thực Tội Ba Lỗ sức mạnh như trâu này, trong tay Lý Sinh, lại giống như một con gà con.

Dù giãy giụa thế nào, cuối cùng cũng là công dã tràng.

"Đây là thực lực của Lý gia sao?" Đức thúc hít một hơi thật sâu.

Chương 292

Lý gia quả nhiên không hổ là tồn tại uy chấn giới đạo mộ!

Cũng quá mạnh rồi đi?

Quái thú lợi hại như vậy, trong tay Lý gia, lại biến thành gà yếu?

Chỉ là Lý gia sao không ra tay sớm hơn?

Nếu không, tôi cũng không cần phải chịu kinh hãi lớn như vậy!

Đức thúc trong lòng lẩm bẩm một câu, bề ngoài đương nhiên không dám biểu hiện ra chút nào.

Lúc này, chỉ thấy con Thực Tội Ba Lỗ đang bị Lý Sinh xách trong tay, đột nhiên lại sinh biến cố.

Nó nhe răng trợn mắt, đột nhiên phun ra, lại hướng về phía mặt Lý Sinh, phun ra một ngụm khói.

Đức thúc lập tức hét lên thất thanh.

Khói mà Thực Tội Ba Lỗ phun ra, tám phần là có kịch độc.

Lý gia chắc sẽ không trúng độc chứ?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, liền nghe Lý Sinh hét lớn một tiếng.

"Khói có độc, mọi người mau lui ra khỏi đại điện." Mọi người nghe vậy, vội vàng lui ra ngoài.

Thiết Bổng Lạt Ma lại không muốn lui ra, ngược lại cầm thiết bổng, muốn đánh con Thực Tội Ba Lỗ trong tay Lý Sinh.

"Đại sư, chúng ta ra ngoài trước đi, nếu không, trúng độc là gay go rồi." Nói xong, Hồ Ba Y liền cưỡng chế đưa ông ra ngoài.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng mang A Hoàng đã sớm bị dọa ngất đi ra

ngoài điện.

Đức thúc và bà vợ Hàn Na vừa chạy ra ngoài, không khỏi lại lo lắng.

"Lý gia ở bên trong, chắc sẽ không trúng độc chứ?" "Ha ha, yên tâm đi, ông trúng độc chết, Lý ca cũng an toàn vô sự thôi." Đại Kim Nha chẳng hề bận tâm.

Sự mạnh mẽ của Lý Sinh, đã sớm ăn sâu vào lòng những người này.

Lý Sinh có bản lĩnh vạn độc bất xâm, họ cũng đều biết.

Thấy mấy người họ đều không lo lắng, ông mới yên tâm.

Những người này theo Lý Sinh, cũng đã có một khoảng thời gian, đều biết Lý Sinh chắc chắn có chỗ dựa.

Trong điện, Lý Sinh đang quan sát con Thực Tội Ba Lỗ trong tay.

Mặt mèo, thân khỉ, móng ưng, sức mạnh vô cùng, loại quái vật này, nếu sống ở ngoài tự nhiên, sư tử hổ báo cũng không phải là đối thủ của nó.

Đây là quái vật trong địa ngục sao?

Nếu thật sự như vậy, cái "địa ngục" này, thật không thể xem thường.

Thực Tội Ba Lỗ không ngừng phun ra từng đám khói, muốn đầu độc chết Lý Sinh, nhưng Lý Sinh đứng đó, dường như chẳng hề để tâm.

Những đám khói này không chỉ có độc, hơn nữa, Lý Sinh còn mơ hồ cảm nhận được một luồng ý âm tà kỳ lạ.

Tuyệt đối không phải là sương độc tầm thường, mà có lẫn lộn "ác khí địa ngục".

Người bình thường, cho dù có thể miễn dịch độc khí xâm nhập, cũng sẽ bị âm khí xâm nhiễm, cuối cùng dương khí không đủ mà chết.

Sau khi nhìn nửa ngày, Lý Sinh liền một đao, kết liễu con Thực Tội Ba Lỗ trong tay.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng sủa điên cuồng của Tiểu Mao Cầu.

Chỉ thấy Tiểu Mao Cầu đứng đó, mõm chó dùng sức hít một cái.

Trong khoảnh khắc, đám khói âm u mà Thực Tội Ba Lỗ vừa phun ra, đều bị nó hút vào bụng.

Tiểu Mao Cầu chép chép miệng, ánh mắt nhìn về phía con Thực Tội Ba Lỗ trong tay Lý Sinh, trong mắt dường như có vài phần thèm thuồng.

Lý Sinh khẽ ngẩn người.

"Thực Tội Ba Lỗ, mày muốn ăn sao?" Tiểu Mao Cầu liều mạng gật đầu.

Trên mặt nó tràn đầy mong đợi, nhưng lại mang theo vẻ sợ hãi sâu sắc.

Lý Sinh lập tức hiểu ra, tên ngốc này muốn ăn Thực Tội Ba Lỗ, nhưng lại có chút sợ hãi.

Dù sao, Tiểu Mao Cầu tuy có đủ loại bản lĩnh thần kỳ, nhưng sức chiến đấu của bản thân, chắc hẳn không đặc biệt cao.

Ít nhất, cho đến nay Lý Sinh vẫn chưa thấy nó chiến đấu một chọi một với thứ gì.

Mỗi lần Tiểu Mao Cầu lộ diện, đều dùng thiên phú thần thông, để thôn phệ côn trùng, sương mù.

Lý Sinh trong lòng khẽ động, đè Thực Tội Ba Lỗ xuống đất.

Tiểu Mao Cầu thấy vậy, lập tức lao tới, cắn một nhát thật mạnh vào cổ Thực Tội Ba Lỗ.

Ngay sau đó, miệng của Tiểu Mao Cầu, dùng sức hít một cái.

Chương 293

Thân thể của Thực Tội Ba Lỗ, lập tức co lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong chớp mắt, liền chỉ còn lại một đống da lông bao bọc xương gầy, hóa thành một cái xác khô không lớn.

Huyết mạch và nước trong cơ thể nó, đều bị Tiểu Mao Cầu hút cạn.

Tiểu Mao Cầu ăn xong Thực Tội Ba Lỗ, đột nhiên lại bắt đầu sủa lớn điên cuồng.

Lý Sinh khẽ nhíu mày, đối với hành động của Tiểu Mao Cầu, có chút không hiểu.

Anh truyền một đạo ý niệm cho Tiểu Mao Cầu.

Không ngờ, tên ngốc này căn bản không trả lời.

Lý Sinh liếc mắt một cái, cũng không quản tên ngốc này phát điên, đi về phía cửa điện.

"Được rồi, Thực Tội Ba Lỗ đã bị giết, sương độc cũng bị Tiểu Mao Cầu hút cạn, vào đi." Mọi người nghe vậy, lập tức vui mừng, liền lần lượt đi vào trong.

Lúc này, A Diệp đột nhiên đưa tay chỉ về phía Lý Sinh.

"...Bên cạnh anh, có người, toàn thân đều là máu, đang đi vòng quanh thân thể anh." Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức sắc mặt đại biến.

Thể chất của A Diệp nhạy cảm, mắt đặc biệt, có thể nhìn thấy những thứ người khác không nhìn thấy.

Thiết Bổng Lạt Ma trầm giọng nói.

“Âm thân trong cửa địa ngục đã ra ngoài, phải nhanh chóng làm lễ siêu độ trung ấm, nếu không, những âm thân này một khi ra ngoài, sẽ hại chết tất cả người sống ở đây.” Âm thân không phải oán hồn, nhưng lại hơn cả oán hồn.

Mật Tông cho rằng sau khi một người chết, trước khi đầu thai luân hồi, có một khoảng thời gian, trạng thái của họ là trung ấm.

Những người chết bị khóa trong cửa địa ngục, không thể tiến vào luân hồi.

Do đó, họ vẫn luôn ở trong trạng thái trung ấm.

Bây giờ, cửa địa ngục đã bị mở ra, những âm thân này, tự nhiên cũng đều đi ra ngoài, phải lập tức siêu độ, để họ nhanh chóng luân hồi, chuyển thế đầu thai.

Huyết khí trên người Lý Sinh vượng thịnh, nên những âm thân này mới không lao tới.

Nếu đổi lại là người khác, e là đã sớm bị nhập thân.

Thiết Bổng Lạt Ma nói xong, liền bắt đầu niệm kinh độ vong.

Không ngờ, vừa mới mở miệng, A Diệp đã chỉ tay về phía ông.

“Có người...” Sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma đột biến, chỉ kêu một tiếng không ổn, rồi ngửa mặt ngã ra sau.

Lý Sinh mắt nhanh tay lẹ, vội vàng đỡ lấy lưng ông, nhìn lại Thiết Bổng Lạt Ma, đã mặt như giấy vàng, hơi thở yếu ớt.

Lý Sinh vô cùng kinh ngạc, đưa tay ra bắt mạch cho ông, lập tức phát hiện mạch của ông cũng lúc ẩn lúc hiện, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đi đến thế giới cực lạc phương Tây.

Lý Sinh không khỏi khẽ nhíu mày.

Trạng thái của Thiết Bổng Lạt Ma, rất kỳ lạ, dường như lại không

giống bị quỷ hồn phụ thể.

Lúc này, A Diệp đột nhiên mở miệng.

“Không ổn rồi, rất nhiều rất nhiều người, ...đều ra ngoài rồi, mau chạy đi!” Lý Sinh giật nảy mình.

Mặc dù có năng lực Phá Vọng, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, trực chỉ bản chất, nhưng tôi vẫn không thể nhìn thấy những âm hồn tà vật này.

Những thứ này không phải hư ảo, mà thực sự tồn tại.

Cũng không cần quá lo lắng, dù sao thì giọt máu đầu tiên cũng có năng lực trừ tà, vạn tà bất xâm.

Hơn nữa, huyết khí của tôi lại vô cùng thịnh vượng, những âm hồn tà vật này tránh còn không kịp, sao dám nhập vào người tôi chứ?

Thế nhưng, những người khác lại không có năng lực như vậy.

Nếu không nhờ đôi mắt của A Diệp có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, e rằng mọi người vừa rồi đều đã gặp nạn.

Trong lòng Lý Sinh khẽ động, lấy Cửu Long Bảo Kính ra.

Thứ này của bác Đức còn được gọi là kính chiếu yêu, kính trấn yêu, là chí bảo vô thượng để đối phó với âm hồn tà vật, phải thử một phen mới được.

Chỉ có điều, Lý Sinh cũng không dám tùy tiện chiếu lung tung.

Những nơi có người đều không thể chiếu vào.

Anh chỉ có thể chiếu loạn xạ vào trong điện.

Trong nháy mắt, vô số tiếng la hét thê thảm vang lên dồn dập.

Giữa đại điện, từng làn khói xanh bỗng dưng bốc lên, hẳn là những âm thân đó đã bị Cửu Long Bảo Kính tiêu diệt.

Lý Sinh dùng Cửu Long Bảo Kính quét một vòng đại điện, nghe những tiếng hét kia, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu âm hồn tà vật, ước chừng ít nhất cũng phải có đến vài trăm.

Không yên tâm, anh lại tiếp tục quét thêm mấy vòng nữa, vẫn có tiếng hét vang lên đứt quãng, rồi dần dần hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Lý Sinh mới chĩa Cửu Long Bảo Kính về phía cửa ra màu đen, chiếu thẳng vào đó, để đề phòng lại có âm thân chạy ra.

Anh truyền một ý niệm cho Cầu Lông Nhỏ, nó lập tức hiểu ý, chạy tới, dùng thân hình của một chú chó giữ lấy Cửu Long Bảo Kính mà Lý Sinh đặt trên đất.

Chương 294

Lý Sinh lúc này mới quay người chạy ra ngoài điện.

Lúc này, bên ngoài đã loạn thành một đoàn.

Bác Đức dắt theo bà vợ, dưới sự chỉ dẫn của A Diệp, đang chạy trốn về phía xa.

Những người còn lại thì không ai động đậy.

Chuyện này họ cũng đã thấy nhiều, tuy biết những âm thân này lợi hại, nhưng đối với người có khí huyết mạnh mẽ, âm thân cũng không dám tùy tiện nhập vào.

Nếu bị dọa vỡ mật, ngược lại sẽ dễ bị nhập hơn.

Lúc này, mọi người đều không thấy kẻ địch ở đâu, chỉ có thể đứng quay lưng vào nhau thành một vòng tròn.

Lạt ma Thiết Bổng nằm trên đất, bảo tiêu của bác Đức cũng vậy, xem ra cũng đã bị âm thân nhập vào.

"Mẹ kiếp, mấy thứ này không thấy được, không chạm được, bảo tôi đánh thế nào đây?" Bàn Tử vô cùng sốt ruột.

Sắc mặt Hồ Ba Y cũng căng thẳng.

"Mọi người đừng hoảng, mau lấy hắc lư đề tử ra cầm trong tay, cảm thấy có gì không ổn thì dùng hắc lư đề tử để đỡ." Đại Kim Nha mặt không còn giọt máu.

"Hắc lư đề tử, thứ đó không phải để đối phó với tống tử sao?

Đối phó với mấy âm thân này có tác dụng không?" "Tôi đã hỏi Trần Hạt Tử, hắc lư đề tử tuy dùng để đối phó cương thi, nhưng đối với âm hồn tà vật cũng có tác dụng khắc chế nhất định.

Lão già đó tuy nói chuyện ba hoa, nhưng trong giới đạo mộ lại là tay nhà nghề thứ thiệt, chắc không sai đâu." Mấy người nghe vậy, liền lấy hắc lư đề tử ra, cầm trong tay múa loạn xạ, quả nhiên không bị âm thân nào nhập vào.

Lý Sinh chạy ra xem, cũng không khỏi cảm thấy khó xử.

Không nhìn thấy những âm thân này, thì phải đối phó thế nào đây?

Dùng Cửu Long Bảo Kính chiếu là tuyệt đối không được.

Nếu không, vừa rồi Lý Sinh đã mang Cửu Long Bảo Kính ra ngoài, chứ không đặt trong điện để trấn giữ lối ra của cánh cửa đen.

Cửu Long Bảo Kính tấn công không phân biệt, những âm thân này lại đang ở quanh mọi người, nếu dùng bảo kính chiếu vào, cũng sẽ đồng thời chiếu vào mọi người, như vậy thì tất cả đều toi mạng.

Ngay lúc Lý Sinh đang cảm thấy vô cùng khó xử, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lên tiếng.

"Ta có thể dùng pháp thuật để những âm thân này hiện hình, nhưng tu vi hiện tại của ta có hạn, không thể duy trì được lâu, nếu muốn tiêu diệt, nhất định phải nắm bắt thời cơ." Nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương miệng lẩm nhẩm thần chú, tay làm những động tác phức tạp khó hiểu.

Lý Sinh lập tức mừng như điên, xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên đã hồi phục không ít, vậy mà đã có thể sử dụng một vài pháp thuật đơn giản.

Điều đó thật quá tốt rồi, chỉ cần những thứ này mất đi hiệu quả "ẩn thân", Hắc Thần Đao của Lý Sinh liền có thể chém giết toàn bộ chúng.

Lúc này, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương vươn tay về phía trước, năm ngón tay xòe ra tự nhiên.

Trong nháy mắt, từng vòng hào quang màu vàng nhạt, giống như gợn sóng, từ tay cô ta khuếch tán ra bốn phía.

Trong tầm mắt của mọi người, lập tức hiện ra vô số bóng người.

Những người này, đa số đều cúi đầu tóc tai rũ rượi, mặt mũi xấu xí.

Lưỡi của một số người thè ra dài hơn một thước.

Mắt của một số người chiếm hơn nửa khuôn mặt.

Mặt của một số người chỉ còn lại một nửa.

Một số người nhe ra những chiếc răng nanh già nua.

Có người hoàn toàn không có chân, lơ lửng giữa không trung.

Cảnh tượng trước mắt cực kỳ kinh khủng, phảng phất như đang ở trong cửu u địa phủ.

Bàn Tử trợn trừng hai mắt.

"Mẹ kiếp, đây toàn là thứ quỷ quái gì vậy?" Hắn biết rằng vũ khí thông thường vô dụng với những thứ này, liền dùng hắc lư đề tử trong tay, đánh về phía những "người" đó.

Những âm hồn tà vật kia lập tức lùi lại né tránh.

Nhưng động tác của Bàn Tử cực nhanh, đã đánh trúng một con "quỷ", con "quỷ" đó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết rồi né ra ngoài.

Xem ra, hắc lư đề tử tuy có thể khắc chế âm hồn tà vật, nhưng không thể giết chết trong một đòn.

Lúc này, bóng dáng Lý Sinh đã lao đến nhanh như gió lốc.

Hắc Thần Đao như tia chớp xẹt qua không trung.

Vô số âm thân, chỉ dưới một nhát đao, đều hóa thành từng làn khói

xanh.

Hắc Thần Đao có thể phá trừ mọi âm hồn tà vật.

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng pháp thuật khiến những thứ này hiện hình, Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh liền giống như chiếc máy gặt mạnh nhất, điên cuồng thu hoạch vô số âm thân.

Với thân thủ của Lý Sinh, uy lực mà Hắc Thần Đao thể hiện, so với Cửu Long Bảo Kính chuyên trấn áp âm hồn tà vật, cũng không hề thua kém.

Tốc độ của Lý Sinh nhanh đến không thể tưởng tượng, trong chớp mắt, những âm thân vây quanh Bàn Tử và những người khác đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Chương 295

Anh nhanh chóng chạy về phía xa, ở đó, có mấy con âm thân đang truy đuổi vợ chồng bác Đức và A Diệp.

".....Sắp rồi..... nhanh lên, không được dừng lại....." A Diệp hét đến khản cả giọng.

Nhưng, cô bé thật sự chạy không nổi nữa rồi.

Bên cạnh, bác Đức và Hanna cũng mệt đến thở hổn hển, vịn vào bức tường đổ nát bên cạnh, vẻ mặt hiện lên sự tuyệt vọng.

Nơi đây có độ cao so với mực nước biển lên đến hơn bốn nghìn năm trăm mét, người thường ở nơi như thế này căn bản không dám vận động quá kịch liệt.

Nhưng rõ ràng, âm thân không bị ảnh hưởng.

Tốc độ của chúng không hề chậm lại chút nào.

Vợ chồng bác Đức và A Diệp chạy đến sắp chết vì mệt, nhưng vẫn không thể cắt đuôi chúng.

"Thôi vậy, không cần tiền nữa, cần mạng thôi." Bác Đức thở dài một hơi, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất.

Vừa rồi ông ta vẫn luôn cố gắng gượng, lúc này ý chí buông lỏng, lập tức toàn thân mềm oặt.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng lớp hào quang màu vàng nhạt khẽ lay động trong không khí.

Dưới lớp hào quang, có mấy con âm thân mặt mũi hung tợn kinh khủng đang truy đuổi sát nút.

Bác Đức vừa thấy, sợ đến hồn bay phách lạc, lại gắng sức chống

đỡ cơ thể, nhưng phát hiện thật sự không nổi nữa rồi.

Đúng lúc này, chỉ thấy một bóng người nhanh như bay, gào thét lao tới.

Chưa đợi bác Đức hiểu ra chuyện gì, chỉ nghe bên tai vang lên giọng của A Diệp.

".....Tất cả đều biến mất rồi....." Biến mất?

Có ý gì?

Bác Đức hơi sững sờ.

Chẳng lẽ những âm thân đó đã nhập vào người mình?

Ông ta lập tức bị dọa cho không nhẹ.

Kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy những âm thân kinh khủng vừa rồi đã biến mất sạch sẽ.

Giống như chúng lại ẩn thân đi vậy.

"Chuyện gì thế này?" Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền thấy bóng dáng Lý Sinh từ trong lúc di chuyển với tốc độ cao đã dừng lại, đứng trước mặt ông ta.

"Được rồi, âm thân đã bị chém giết hết, an toàn rồi!" Âm thân đều bị chém giết rồi?

Bác Đức có chút không tin.

Những thứ đó, vô hình vô chất, không nhìn thấy, không chạm được, sao lại bị dọn dẹp sạch sẽ được?

Không đúng, vừa rồi không phải có vầng hào quang màu vàng nhạt xuất hiện, khiến những thứ đó đều hiện hình sao?

Chẳng lẽ, đó đều là thủ đoạn của Lý Sinh?

Khiến những thứ đó lộ diện hết, rồi mới chém giết?

Nghĩ đến đây, ông ta vẫn có chút không tin.

"Thật không?" Trong lúc nói chuyện, trong lòng bác Đức đột nhiên nảy ra một ý nghĩ hoang đường.

Lý gia trước mắt này, không phải là do âm hồn tà vật biến thành chứ?

Nghĩ đến đây, ông ta lập tức toát mồ hôi lạnh, lại không nhịn được quay đầu nhìn A Diệp.

"Đúng vậy, những thứ đó, đều bị chém giết hết rồi." A Diệp khẳng định.

Bác Đức cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi bị dọa đến hoảng loạn, nhìn cái gì cũng có chút không dám tin, chỉ sợ không phải là thật.

Đã không sao nữa, bác Đức và bà vợ Hanna liền gắng gượng bò dậy từ dưới đất, từng bước đi về.

Ở trong khu phế tích này, họ không dám ở quá xa những người khác.

Vừa rồi bị dọa vỡ mật mới điên cuồng bỏ chạy.

Lúc này hoàn hồn lại, lập tức cảm thấy ở cùng mọi người mới an toàn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi thi triển pháp thuật xong, cả người rõ ràng đã mệt mỏi đi rất nhiều.

Tu vi của cô ta chỉ vừa hồi phục được một chút, dù chỉ là pháp thuật đơn giản nhất, nhưng cũng khiến cô ta kiệt sức.

Lạt ma Thiết Bổng và A Hoàng đều ngã trên mặt đất.

Lý Sinh đi tới xem kỹ, phát hiện trên da họ dường như nổi lên

mấy đường huyết quản màu đen.

Chương 296

Lại lật mí mắt họ lên, chỉ thấy trong mắt chi chít những tơ máu đen, giống như tơ máu đỏ xuất hiện trong mắt người thiếu ngủ.

Nhưng tơ máu trong mắt lạt ma lại là màu đen.

Quan sát kỹ hơn, anh phát hiện tơ máu đen trong mắt đã lan ra cả khuôn mặt, như thể các mạch máu và dây thần kinh dưới da đều biến thành màu đen, chằng chịt lan đến tận cánh tay.

Lý Sinh lại nhìn A Hoàng, cũng là tình trạng tương tự.

"Thứ quái quỷ gì vậy, lợi hại thế sao?" Bàn Tử nhìn về phía Lý Sinh.

"Lý ca, có cách nào không?" Lý Sinh khẽ lắc đầu.

Nếu âm thân ở bên ngoài, anh đã dùng Hắc Thần Đao chém chết trong một nhát.

Nhưng bây giờ nó đã vào trong người họ, trong tình huống không thể giết người, anh thật sự không biết phải làm sao.

Lý Sinh nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, sắc mặt cô ta rất tệ, pháp thuật vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí.

Thấy Lý Sinh nhìn mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lắc đầu.

"Ta bây giờ cũng không có cách nào." Chú Minh cũng đi tới bên cạnh, nhìn hai người trên đất, sắc mặt vô cùng kinh hãi.

"Theo kinh văn ghi lại, người bị trúng âm thân là cực kỳ đáng sợ." "Người bị trúng âm thân sẽ hôn mê bảy bảy bốn mươi chín ngày, trong khoảng thời gian đó sẽ nhìn thấy những thứ kinh khủng." "Ví dụ như, nữ quỷ đầu gấu thân người, bưng một cái bát làm từ sọ

người, bên trong đầy máu tươi của người, ép phải ăn.” “Hoặc là những con quái vật đáng sợ, dùng xác người làm gậy chống.” “Tóm lại, đều vô cùng kinh khủng đáng sợ.” “Người bị trúng âm thân, một khi chết đi, sẽ biến thành ‘cấu’, đó cũng là một thứ đáng sợ, phải thiêu đi, nếu không sẽ gây họa cho thế gian.” Bác Đức trước khi vào Tây Tạng đã từng bỏ ra rất nhiều công sức để đọc cổ kinh của Luân Hồi Tông, để tìm hiểu thông tin về thi thể thủy tinh trong băng xuyên, cũng đã đọc qua những nội dung này.

Đáng tiếc, lúc đó bác Đức không để tâm, đối với những thứ này chỉ đọc lướt qua, thậm chí còn cố ý bỏ qua, tự nhiên sẽ không quan tâm đến cách giải trừ cho người bị trúng âm thân.

Dương Tuyết Lệ ngược lại biết một vài chuyện về Mật tông.

Nhưng thuật giải trừ âm thân là bí mật không truyền của Mật tông, chỉ có vài vị tăng nhân nắm giữ bí ẩn thực sự trong đó.

Đừng nói là Dương Tuyết Lệ, cho dù Lạt ma Thiết Bổng có tỉnh táo, e rằng cũng chưa chắc có cách giải quyết.

Lý Sinh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn A Diệp.

Thể chất của A Diệp đặc thù, mắt có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy, biết đâu lại có cách?

“Em chỉ có thể nhìn thấy trên người họ có một bóng người đẫm máu đang quấn lấy cơ thể họ.” A Diệp vẫn còn vẻ sợ hãi.

Lúc này, Hồ Ba Y đột nhiên lên tiếng.

“Có lẽ, tôi có thể dùng hắc lư đề tử thử xem.” Nói rồi, anh thu hết hắc lư đề tử của Bàn Tử và những người khác lại.

Tổng cộng sáu cái hắc lư đề tử, lần lượt đặt vào hai tay, hai chân, trước ngực và trong miệng của Lạt ma Thiết Bổng.

Trong nháy mắt, từ trong cơ thể Lạt ma Thiết Bổng vang lên một tiếng quỷ gào thê lương.

"Có hiệu quả!" Hồ Ba Y mừng như điên, vội vàng đưa tay lấy hắc lư đề tử đặt trước ngực Lạt ma Thiết Bổng ra.

Đúng lúc này, Hắc Thần Đao của Lý Sinh lóe lên, quét một đường phía trên cơ thể Lạt ma Thiết Bổng.

Lập tức thấy một làn khói nhẹ bỗng dưng xuất hiện, hẳn là âm thân vừa chạy ra khỏi cơ thể Lạt ma Thiết Bổng đã bị Hắc Thần Đao chém chết.

"Khụ khụ…" Lạt ma Thiết Bổng tỉnh lại, Hồ Ba Y vội vàng đưa tay lấy hắc lư đề tử trong miệng ông ra.

Tiếp theo, họ lại dùng cách tương tự cứu tỉnh A Hoàng.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không có giao tình gì với A Hoàng, nhưng cũng không ai muốn thấy có người chết.

"Âm hồn quỷ quái trong Địa Ngục Luân Hồi quả nhiên lợi hại, hôm nay, tôi nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ." Dọn dẹp xong đám âm thân chạy ra ngoài, lại cứu được Lạt ma Thiết Bổng, Bàn Tử tự tin tăng vọt, lập tức la hét đòi xử lý những thứ bên trong Cổng Địa Ngục.

Trong mắt Lý Sinh cũng lóe lên một tia sắc lạnh.

Vừa rồi một chút sơ sẩy suýt nữa đã gây ra đại họa, bây giờ đã có chuẩn bị, hẳn là sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dùng Cửu Long Bảo Kính trấn giữ lối ra, rồi vào trong dọn dẹp.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, bên tai đột nhiên vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, phát hiện túc chủ sắp tiến vào Cổng Địa Ngục của Luân

Hồi Tông, kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến.

Dọn dẹp tất cả âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục của Luân Hồi Tông, phần thưởng là ba lần rút thưởng." Trong lòng Lý Sinh khẽ động.

Hệ thống đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Vốn dĩ anh đã định đi dọn dẹp đám âm hồn quỷ vật bên trong, nếu hệ thống có phần thưởng, vậy thì không nghi ngờ gì là một thu hoạch bất ngờ.

"Hay là chúng ta đóng Cổng Địa Ngục lại đi, đừng mạo hiểm nữa." Ngay lúc Lý Sinh đang vui mừng trong lòng, bác Đức lên tiếng, vừa rồi ông ta đã bị dọa không nhẹ, lúc này vẫn còn sợ hãi.

"Chỉ trong chốc lát mà đã chạy ra nhiều âm thân như vậy, ai biết bên trong có đại ma vương hay không?

Chúng ta việc gì phải chọc vào." Bên cạnh, bà vợ Hanna của bác Đức cũng vội vàng nói.

"Đúng vậy, Cổng Địa Ngục vẫn luôn đóng, lại có kim thân Phật tượng trấn giữ, mặc kệ bên trong có thứ gì cũng không chạy ra được, chúng ta đi chọc vào làm gì?" Nói rồi, bà ta quay sang nhìn Lạt ma Thiết Bổng.

"Đại sư vừa rồi cũng đã trải qua một kiếp nạn, nếu vào lại, lỡ gây ra tai họa thì tất cả chúng ta đều toi đời, đại sư, ngài nói có đúng không?" Theo Hanna thấy, Lạt ma Thiết Bổng vừa bị trúng âm thân, lúc này tuy đã đuổi được âm thân ra khỏi cơ thể, nhưng thân thể vẫn nguyên khí đại thương.

Tuổi đã cao, e rằng một hai năm cũng không hồi phục được.

Chương 297

Lúc này, Lạt ma Thiết Bổng chắc chắn cũng đã bị âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục dọa sợ, khẳng định sẽ đồng ý với chủ trương của bà ta.

Nào ngờ, Lạt ma Thiết Bổng lại là một người có tín ngưỡng vô cùng kiên định, trong lòng ông coi trọng trừ ma vệ đạo hơn cả sinh tử cá nhân.

Vì vậy, dù vừa suýt mất mạng, nhưng điều đó không khiến Lạt ma Thiết Bổng lùi bước, ngược lại còn kích thích thêm chấp niệm diệt trừ yêu ma trong lòng ông.

Lạt ma Thiết Bổng nhìn về phía Lý Sinh.

“Thí chủ đã có thể diệt trừ đám âm thân chạy ra, chắc cũng có cách đối phó với âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục chứ?” Lý Sinh khẽ gật đầu.

Lạt ma Thiết Bổng lập tức mừng rỡ.

“Tốt, những âm hồn quỷ vật này nếu không được siêu độ hết, để lại đây cuối cùng vẫn là một mối họa.” “Phật dạy: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Ta không thể để lại mối họa này cho hậu nhân.” “Điện Luân Hồi này không chống đỡ được bao lâu nữa, sắp sụp đổ rồi.

Đến lúc đó, âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục đều sẽ thoát ra, nhân gian sẽ gặp đại nạn.” “Hôm nay ta sẽ dọn dẹp nó, để trừ hậu họa, lão tăng tuy sức lực không đủ, nhưng tinh thông Phật pháp, có thể ở bên ngoài niệm kinh trợ giúp.” Hanna lập tức kinh ngạc không nói nên lời.

Lạt ma Thiết Bổng này thật sự không quan tâm đến sinh tử của mình sao?

Lý Sinh nghe vậy lại gật đầu liên tục.

"Được, vậy phiền đại sư rồi." Nói xong, anh liền đi về phía Cổng Luân Hồi.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lên tiếng.

"Chủ nhân, bên trong có thứ có thể giúp tu vi của ta hồi phục nhanh hơn, ta cũng muốn vào trong." Tinh Tuyệt Nữ Vương là yêu quái vạn năm, dù chỉ hồi phục được một phần mười thực lực, sự giúp đỡ đối với Lý Sinh cũng lớn đến không thể tưởng tượng.

Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Đang nghĩ ngợi, Cầu Lông Nhỏ cũng truyền đến một ý niệm, nó cũng muốn vào trong cánh cổng.

Lý Sinh hơi sững sờ.

Con hàng Cầu Lông Nhỏ này tuy ham ăn, nhưng dù sao cũng là thần thú, có yêu cầu như vậy, chắc chắn có nguyên do.

Biết đâu, bên trong Cổng Địa Ngục cũng có cơ duyên của Cầu Lông Nhỏ.

Nghĩ đến đây, Lý Sinh gật đầu.

Anh bảo Dương Tuyết Lệ cầm chắc Cửu Long Bảo Kính, chĩa thẳng vào lối ra của Cổng Địa Ngục.

"Nhất định phải chĩa cho chuẩn, không được dịch chuyển, có bảo kính ở đây, bất kể là âm hồn quỷ vật gì cũng không chạy ra được." "Còn nữa, bất kỳ ai cũng không được đi qua trước mặt bảo kính, nếu không cũng sẽ bị Cửu Long Bảo Kính diệt sát." Nói xong, Lý Sinh liền dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Cầu Lông Nhỏ tiến vào Cổng Địa

Ngục.

Vừa vào mắt là một vùng tăm tối.

Mắt của Lý Sinh không bị ánh sáng hạn chế, vẫn có thể nhìn rõ mồn một.

Đây là một sơn động có diện tích khoảng vài trăm mét vuông.

Bên trong sơn động trống không, không có gì cả.

Ngay lúc Lý Sinh đang kinh ngạc, một con Thực Tội Ba Lỗ không biết từ đâu chui ra, lao về phía anh.

Tốc độ của nó cực nhanh, như mũi tên rời cung.

Nhưng, tốc độ của Lý Sinh còn nhanh hơn.

Hắc Thần Đao lóe lên, đã chém bay đầu nó ra ngoài.

Bên cạnh, Cầu Lông Nhỏ nhảy lên, ngoạm lấy thân thể ngã xuống của Thực Tội Ba Lỗ, trong chớp mắt đã nuốt chửng thi thể nó, chỉ còn lại một đống xương khô và da lông.

Cầu Lông Nhỏ ợ một cái, trên người nó tỏa ra một lớp ánh sáng trắng, giống như đèn huỳnh quang được bật sáng, chiếu rọi cả hang động tối tăm.

Ngay sau đó, ánh sáng tắt đi, hang động lại trở về bóng tối.

Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia vui mừng.

Biểu hiện vừa rồi của Cầu Lông Nhỏ, chắc chắn thực lực lại được nâng cao.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại bắt đầu thi pháp.

Miệng cô ta lẩm nhẩm thần chú, tay làm những động tác phức tạp khó hiểu.

Ngay sau đó, từng lớp hào quang màu vàng từ người Tinh Tuyệt

Nữ Vương tỏa ra.

Lý Sinh cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Vừa rồi ở bên ngoài, thi triển pháp thuật tương tự đã khiến tinh thần của Tinh Tuyệt Nữ Vương trở nên vô cùng mệt mỏi.

Bây giờ lại cưỡng ép thi triển, không biết có gây tổn hại cho cô ta không?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền thấy trong hang động có vô số âm thân hiện ra trước mắt.

Số lượng âm thân lệ quỷ này nhiều đến mức, cả sơn động, ngoài khu vực quanh người Lý Sinh ra, gần như chỗ nào cũng có.

Bây giờ không phải là lúc do dự, dù sao thì pháp thuật của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã được thi triển.

Lý Sinh đương nhiên không thể để nó lãng phí.

Chương 298

Thân hình anh như cơn lốc, Hắc Thần Đao gào thét, tựa sấm sét cuồn cuộn, như thiên mã tung hoành.

Vô số âm thân, đều dưới Hắc Thần Đao, biến thành từng làn khói nhẹ, hóa thành hư vô.

Chỉ trong chốc lát, âm thân trong hang đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc này, Lý Sinh mới chú ý, trên vách tường trong hang, ở một góc không dễ thấy, có một cánh cửa bí mật.

Cánh cửa bí mật đóng chặt, cũng không biết phía sau cánh cửa rốt cuộc là gì.

Quay lại nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, liền thấy từng làn khói nhẹ đang bị hút vào cơ thể cô ta.

Rất nhanh, khói nhẹ trong hang đều bị Tinh Tuyệt Nữ Vương hấp thụ sạch sẽ.

Nhưng tinh thần của cô ta lại trở nên càng thêm mệt mỏi, uể oải.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thu lại pháp thuật, nhắm mắt lại, mày nhíu chặt, dường như vô cùng khó chịu.

Ngay lúc Lý Sinh đang vô cùng lo lắng, khí thế trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương lại đột nhiên thay đổi.

Giống như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, như cây khô gặp mùa xuân, như mây tan thấy trăng sáng.

Trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên tỏa ra sức sống dồi dào.

Cả người cô ta cũng trở nên tinh thần phấn chấn, mơ hồ cả thân

thể cũng theo đó mà trưởng thành lên không ít.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mở mắt, mặt mày vui mừng.

"?" Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia nghi hoặc.

"Chủ nhân, những âm thân này sau khi bị chém giết, liền hóa thành một làn du hồn, đối với ta, đó là vật đại bổ hiếm có." "Hấp thụ loại du hồn này, có thể giúp pháp lực tu vi của ta nhanh chóng phục hồi." "Vừa rồi ta trông có vẻ mệt mỏi, chỉ là đang tích tụ thêm pháp lực, để trồng một cây pháp lực mới trong cơ thể." "Như vậy, đợi ta hoàn toàn hồi phục, thực lực sẽ lại lên một tầm cao mới." Trong ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên tia sáng vui vẻ gian xảo.

Ra là vậy!

Chả trách cô ta muốn vào trong Cổng Địa Ngục.

Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương bình an vô sự, ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía cánh cửa bí mật kia.

Anh mơ hồ cảm nhận được, đằng sau cánh cửa đó mới là "địa ngục" thực sự, động phủ hiện tại chỉ là lối vào mà thôi.

Đã vào đây rồi, đương nhiên phải đi sâu vào trong.

Ánh mắt Lý Sinh nhìn chằm chằm vào một dấu ấn hoa sen trên cánh cửa bí mật, sau khi nhìn một lát, anh đưa tay ấn vào.

Cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra.

Hiện ra trước mắt Lý Sinh là một hành lang dài.

Hai bên hành lang đều là những bức tượng la hán kim cang, mỗi bức đều cầm vũ khí, mặt mày uy nghiêm giận dữ.

Lý Sinh dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Cầu Lông Nhỏ bước vào.

Bên trong sương mù dày đặc, tầm nhìn chỉ có thể thấy những vật

ở gần, xa hơn một chút là không nhìn rõ.

Đi được một lúc, đột nhiên, trong sương mù đen, lại có một con Thực Tội Ba Lỗ lao ra.

Lý Sinh khẽ nhướng mày, chưa kịp ra tay, chỉ thấy bóng dáng Cầu Lông Nhỏ lóe lên, đã lao vào người Thực Tội Ba Lỗ, vừa vặn cắn vào cổ nó.

Vù!

Chỉ trong một hơi thở, Thực Tội Ba Lỗ đã biến thành một cái xác khô quắt.

Cầu Lông Nhỏ hừ hừ mấy tiếng, có vẻ vô cùng đắc ý.

Lý Sinh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Khi con Thực Tội Ba Lỗ đầu tiên xuất hiện, Cầu Lông Nhỏ chỉ có thể trốn sau lưng anh, căn bản không dám trêu chọc đối phương.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, con hàng này đã có thể miểu sát Thực Tội Ba Lỗ?

Lý Sinh không nhịn được dùng ý niệm giao tiếp với Cầu Lông Nhỏ.

Cầu Lông Nhỏ nhanh chóng truyền lại thông tin, đại ý là, nó có thể miểu sát con Thực Tội Ba Lỗ này chỉ là do may mắn, nắm bắt được thời cơ, chứ không phải hiện tại có thực lực mạnh gì.

Nhưng, mỗi khi nuốt chửng huyết nhục của một con Thực Tội Ba Lỗ, thực lực của Cầu Lông Nhỏ cũng sẽ tăng lên một phần tương ứng.

Hiện tại nó đã nuốt chửng ba con Thực Tội Ba Lỗ, có được sức mạnh cộng thêm của ba con.

Câu trả lời này khiến Lý Sinh kinh ngạc.

Con hàng này lại có năng lực thần kỳ như vậy?

Thật quá đáng sợ rồi.

Nếu như vậy, nếu nó ăn thịt vài trăm con Thực Tội Ba Lỗ, sẽ trưởng thành đến mức nào đây?

Quả không hổ là thần thú!

Cầu Lông Nhỏ ưỡn ngực ngẩng đầu, vô cùng đắc ý, phảng phất như đang nói: thấy bản lĩnh của đại gia ta chưa.

Chương 299

Tiếp tục đi về phía trước, lại liên tục có Thực Tội Ba Lỗ lao ra, nhưng rất nhanh đều trở thành bữa ăn trong bụng Cầu Lông Nhỏ.

Thực lực của Cầu Lông Nhỏ rõ ràng đã có một bước nhảy vọt.

Bây giờ lại có Thực Tội Ba Lỗ xuất hiện, nó đều giết chết trong một đòn, căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Cuối cùng cũng đi đến cuối hành lang, phía trước có một chiếc ghế dựa, đặt trên một bệ đá cao ba thước so với mặt đất.

Lý Sinh nhìn qua, trên ghế trống không, không có gì cả.

Nhưng, sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương lại đại biến, trở nên u ám.

"Chủ nhân, lát nữa ta dùng pháp thuật.

Ngài lập tức ra tay, nhớ kỹ, phải nhanh, chuẩn, độc, không được có một chút do dự nào, nếu không, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn." Lý Sinh sững sờ.

Nghe giọng điệu, Tinh Tuyệt Nữ Vương rất căng thẳng!

Chẳng lẽ có tồn tại đáng sợ nào sao?

Anh lặng lẽ gật đầu, siết chặt Hắc Thần Đao trong tay.

Tinh Tuyệt Nữ Vương miệng lẩm nhẩm thần chú, thủ thế trên tay không ngừng biến đổi, từng lớp hào quang màu vàng nhạt khuếch tán ra bốn phía.

Sương mù dày đặc đều tan biến trong quầng sáng.

Trên chiếc ghế phía trước, xuất hiện một người đàn ông mặc trang phục lộng lẫy.

Người đàn ông nghiêng đầu, đang ngủ say.

Tim Lý Sinh đột nhiên đập thình thịch không lý do, một cảm giác nguy cơ và bất an mãnh liệt đột nhiên bao trùm lấy tâm trí anh.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Sinh đã cảm nhận được hương vị của cái chết đang đến gần.

Áp lực kinh hoàng ập đến từ mọi phía.

Trong cơn mơ hồ, Lý Sinh phảng phất như thấy một vị thánh nhân cao cao tại thượng, đứng trên bầu trời xanh bao la, nhìn xuống bốn phương.

Người đó chỉ đơn giản đứng đó, nhưng lại toát ra một khí phách vương giả bễ nghễ thiên hạ, khiến người ta bất giác nảy sinh xúc động muốn cúi đầu bái lạy.

"Chủ nhân, còn ngẩn ra đó làm gì?

Minh Vương bên trong Cổng Địa Ngục, một khi tỉnh lại, thực lực có thể sánh ngang với ta thời kỳ toàn thịnh, không giết hắn ngay, cả hai chúng ta đều tiêu đời." Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên vang lên bên tai Lý Sinh.

Trên chiếc ghế phía trước, Minh Vương đang nghiêng đầu ngủ say, mí mắt dường như khẽ động.

Cảm giác tử vong ập đến.

Không chút do dự, Lý Sinh lập tức kích hoạt Thánh Thú Văn Thân.

Toàn bộ thực lực của anh, trong một khoảnh khắc, bùng nổ không chút giữ lại.

Lần này, chỉ có tiến không có lùi.

Lý Sinh hiểu rõ, nếu không thể giết trong một đòn, đợi Minh Vương Địa Ngục trên ghế tỉnh lại, thứ chào đón anh sẽ là cái chết.

Giây phút này, cơ thể anh và Hắc Thần Đao hòa làm một.

Tinh, khí, thần đều hợp nhất vào trong đó.

Nhân đao hợp nhất.

Một đi không trở lại.

Đúng lúc này, mắt của Minh Vương Địa Ngục trên ghế đột nhiên mở ra.

Nhưng, cùng lúc đó, Hắc Thần Đao của Lý Sinh cũng đã đâm vào cơ thể hắn, quét qua người hắn.

Một đao, đã chém bóng dáng Minh Vương Địa Ngục từ dưới lên trên, thành hai nửa.

"Thành công rồi!" Lý Sinh kinh hỷ vạn phần.

Nhưng, không dễ dàng như vậy.

Trên cơ thể Minh Vương Địa Ngục, bốc lên từng làn khói xanh.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng vốn nên tan biến lại ngưng tụ trở lại.

Lý Sinh lập tức giật mình.

Từ khi Hắc Thần Đao được nâng cấp, tiến hóa có thể phá trừ mọi âm hồn tà ma trên thế gian, bất kể là âm hồn quỷ vật gì, đều bị giết trong một nhát, chưa bao giờ phải dùng đến nhát thứ hai.

Nhưng hôm nay, người đàn ông được Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi là Minh Vương Địa Ngục trước mắt, sau khi bị Hắc Thần Đao chém trúng, lại không hoàn toàn tan biến.

Trong một phần vạn giây kinh ngạc, Lý Sinh lại một lần nữa cảm nhận được tử thần đang lặng lẽ giáng xuống.

Cảm giác sợ hãi không thể kháng cự dâng lên.

Trong tay Lý Sinh, Hắc Thần Đao lại một lần nữa chém xuống.

Chương 300

Lần này, cũng chém ngang người gã đàn ông, và chém cả chiếc ghế bên dưới thành hai nửa.

"Ực!" Ánh mắt của gã đàn ông hoàn toàn mở ra, dường như đã nhìn thấy Lý Sinh.

Nhưng ngay sau đó, bóng dáng của hắn nhanh chóng tan biến, trong nháy mắt đã hóa thành khói xanh.

Minh Vương Địa Ngục đáng sợ này, đã bị chém giết.

Lý Sinh lúc này mới phát hiện, toàn thân trên dưới đều là mồ hôi.

Trận chiến này, trông có vẻ không có bất kỳ cuộc giao tranh nào, nhưng sự nguy hiểm trong đó lại vượt qua bất kỳ trận chiến nào mà Lý Sinh đã trải qua từ khi ra mắt.

Nếu người đàn ông đó chết chậm hơn một chút, dù chỉ còn lại một đòn cuối cùng, cũng đủ để giết chết Lý Sinh.

Nhưng, cuối cùng, Lý Sinh đã thành công chém giết hắn.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã chém giết Minh Vương Địa Ngục bên trong Cổng Địa Ngục của Luân Hồi Tông, đã thành công dọn dẹp Cổng Địa Ngục." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng ba lần rút thưởng." "Đinh, xin hỏi túc chủ có chọn bắt đầu rút thưởng ngay lập tức không?" Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười.

Phần thưởng của hệ thống chưa bao giờ làm anh thất vọng.

Minh Vương bên trong Cổng Địa Ngục mạnh mẽ đến vậy, thế thì, những thứ rút được chắc chắn cũng có giá trị không nhỏ.

Dù sao thì, thông thường, phần thưởng của hệ thống luôn tỷ lệ

thuận với độ khó của nhiệm vụ.

Đừng thấy nhiệm vụ dọn dẹp Cổng Địa Ngục hoàn thành nhanh chóng.

Nhưng trong lòng Lý Sinh hiểu rõ, nhiệm vụ này thực tế là một nhiệm vụ rất khó, rủi ro cực lớn.

Có thể hoàn thành thuận lợi, phần lớn là do may mắn.

Ai bảo giọt máu đầu tiên của anh vốn có năng lực may mắn chứ?

Khóe mắt Lý Sinh liếc thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh đang điên cuồng hấp thụ làn khói nhẹ do Minh Vương hóa thành sau khi bị chém giết.

Cơ thể cô ta trưởng thành với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong chớp mắt, Tinh Tuyệt Nữ Vương từ một đứa trẻ trông chưa đến mười tuổi, đã lớn lên thành một thiếu nữ yểu điệu thướt tha.

Gương mặt tuyệt mỹ, toát lên nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

Sức quyến rũ lan tỏa, phảng phất như một nữ yêu vạn năm giáng trần.

Ồ, không đúng, không phải phảng phất.

Vốn dĩ là vậy.

Chỉ là bây giờ chưa hồi phục mà thôi.

Không biết đã hồi phục được bao nhiêu, có được một thành thực lực chưa nhỉ?

Ý nghĩ này nhanh chóng lóe lên trong đầu Lý Sinh.

Thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương tăng lên, đối với anh mà nói, tuyệt đối là một niềm vui bất ngờ to lớn.

Đương nhiên, phải đổi phần thưởng của mình trước đã.

"Tôi chọn rút thưởng ngay lập tức!" "Đinh, hệ thống bắt đầu lần rút thưởng thứ nhất." "Đinh, chúc mừng túc chủ rút được Thế Tử Kim Bài, có thể thay túc chủ chết một lần khi gặp nguy cơ tử vong." Lý Sinh sững sờ, lập tức phát hiện trong không gian giới chỉ của mình đã có thêm một tấm kim bài màu tím vàng.

Trên kim bài ánh vàng lấp lánh, viết hai chữ "Thế Tử", có một ý vị huyền diệu đang lưu chuyển trên đó.

Một cảm giác không rõ ràng, không thể diễn tả, dường như có một mối liên hệ mong manh với ý thức và hồn phách của anh.

"Thứ này, dùng thế nào đây?

Lỡ như gặp phải rủi ro bất ngờ, tôi không kịp sử dụng mà đã chết thì sao?" Trong lòng Lý Sinh có chút lo lắng.

Với giác quan thứ sáu mạnh mẽ của mình, đại đa số nguy hiểm anh đều có thể tránh trước được.

Nhưng lỡ như gặp phải nguy hiểm không thể tránh, hoặc tồn tại cực kỳ đáng sợ và mạnh mẽ, trong chớp mắt, căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào mà đã chết.

Trước khi chết không kịp dùng Thế Tử Kim Bài, vậy không phải là ngớ ngẩn sao?

Thứ này không giống như miễn tử kim bài của hoàng đế ban tặng, phạm tội thì dùng, sau khi phạm tội xảy ra thì giao nộp là xong.

Thám hiểm lăng mộ, nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Hơn nữa, rất có thể là bất ngờ, khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Lúc đó, làm sao có thể dùng Thế Tử Kim Bài để chết thay trước được?

“Đinh, Thế Tử Kim Bài được sử dụng sau khi túc chủ chết, có thể khiến túc chủ hồi sinh trong một khoảnh khắc.” Nghe thấy âm thanh này, Lý Sinh lập tức sáng mắt lên, trong lòng một trận cuồng hỷ.

Sau khi chết lập tức hồi sinh, điều đó thật quá tốt rồi!

Có bảo bối như vậy trong tay, chẳng phải tương đương với việc có thêm một mạng nữa sao?

Trong mắt Lý Sinh hiện lên một tia vui mừng.

Lần rút thưởng đầu tiên đã rút được thứ tốt như vậy, tiếp theo đừng làm tôi thất vọng nhé.

Chương 301

“Đinh, túc chủ có chọn bắt đầu lần rút thưởng thứ hai ngay lập tức không?” “Có!” Lý Sinh không chút do dự.

Có cơ hội đương nhiên không thể lãng phí.

Rút được bảo bối sớm một chút, thực lực tăng lên sớm một chút, những lần đạo mộ sau này cũng sẽ có thêm một phần chắc chắn.

Mặc dù thực lực tổng thể của đội hiện tại đã đủ mạnh.

Thực lực cá nhân của anh càng tuyệt đỉnh thiên hạ.

Nhưng ai lại chê thực lực quá mạnh chứ?

“Đinh, chúc mừng túc chủ rút được ba viên Cửu Chuyển Dương Đan, bảy viên Hóa Độc Linh Đan.” “Đinh, Cửu Chuyển Dương Đan có thể giải vạn độc, xua đuổi tà ma, cứu sống mọi người bị thương nặng sắp chết, có hiệu quả người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt.” “Đinh, uống Cửu Chuyển Dương Đan có thể khiến chi đứt mọc lại, cơ thể tái tạo, chỉ cần còn một hơi thở là có thể cứu sống.” “Đinh, Hóa Độc Linh Đan có thể giải mọi loại độc trên thế gian, khiến người trúng độc chết đi sống lại.” Trong không gian giới chỉ, có thêm ba viên đan dược màu hồng nhạt.

Một vầng hào quang lưu chuyển trên đó, khiến thần đan trông lấp lánh rực rỡ.

Một bên khác, có bảy viên đan hoàn màu đen, trông rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng lại tỏa ra mùi hương nồng nàn.

Lý Sinh hít sâu một hơi.

Đây đều là bảo bối tốt.

Có Cửu Chuyển Dương Đan, bất kể bị thương nặng đến đâu cũng không cần sợ.

Tuy với thực lực của anh chưa chắc đã dùng đến, nhưng những người khác trong đội thì không giống vậy.

Còn Hóa Độc Linh Đan cũng có tác dụng lớn.

Lý Sinh không cần, nhưng những người khác trong đội đều có thể cần.

Có những đan dược này, đi đạo mộ không nghi ngờ gì là có thêm một phần bảo hiểm.

Nhưng, chưa kết thúc, còn có lần rút thưởng thứ ba.

"Đinh, túc chủ có chọn bắt đầu lần rút thưởng thứ ba ngay lập tức không?" "Có!" "Đinh, chúc mừng túc chủ.....

Đinh, rút thưởng gặp sự cố bất ngờ, đã tự động dừng lại." Lý Sinh sững sờ.

Mẹ nó chứ!

Rút thưởng cũng có thể gặp sự cố bất ngờ?

Hệ thống này cũng quá không đáng tin cậy rồi!

Tôi đang hy vọng lần rút thưởng thứ ba sẽ rút được thứ tốt hơn, lại bị dừng lại bất ngờ?

Hệ thống, ngươi phải bồi thường tổn thất cho ta!

Ý nghĩ này tự nhiên nảy ra trong đầu Lý Sinh.

Thật sự là hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều!

Nếu chỉ có hai lần rút thưởng, thì cũng thôi.

Đang yên đang lành lần rút thưởng thứ ba lại gặp sự cố bất ngờ dừng lại, sao không tức giận cho được?

“Đinh, xét thấy việc rút thưởng của túc chủ bị dừng lại bất ngờ, hệ thống bồi thường cho túc chủ một gói quà may mắn, túc chủ có chọn mở không?” Ha ha.....

Có bồi thường, tâm trạng của Lý Sinh lập tức từ u ám chuyển sang tươi sáng.

Nghe có vẻ không tệ, biết đâu còn nhận được nhiều hơn cả rút thưởng.

“Mở!” “Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được gói cường hóa thăng cấp đội ngũ.” Gói cường hóa thăng cấp đội ngũ?

Ý nghĩ của Lý Sinh lóe lên, không biết bên trong có những gì?

Anh lập tức mở ra.

“Đinh, chúc mừng thành viên đội của túc chủ, Hồ Ba Y, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Cửu Long Định Xuyên Thuật, Địa Sát Phong Thủy Quyết, Văn Vương Bát Quái Thuật, một bộ giáp phòng hộ, một thanh Mạc Kim Đao.” “Đinh, chúc mừng thành viên đội của túc chủ, Dương Tuyết Lệ, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được thần kỹ Bách Phát Bách Trúng, một khẩu súng danh tiếng Thán Tức Chi Lệ, một bộ giáp phòng hộ.” “Đinh, chúc mừng thành viên đội của túc chủ, Bàn Tử, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được vảy rồng biến dị, có thể chống đỡ phần lớn các cuộc tấn công, ngoài ra còn có một thanh Phá Sơn Đao.” “Đinh, chúc mừng thành viên đội của túc chủ, Đại Kim Nha, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được Thần Bí Chi Nhãn, có thể nhìn ra thật giả, giá trị cao thấp của bảo vật, ngoài ra còn có một bộ giáp phòng hộ.” “Đinh, chúc mừng thành viên đội của túc chủ, Hoắc Tú Tú, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được năng lực thần hồn ổn định, có thể đảm bảo thần trí của cô không bị mê hoặc.” “Đinh, chúc mừng thành viên đội

của túc chủ, Tinh Tuyệt Nữ Vương, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được khả năng tăng tốc phục hồi tu vi, có thể nâng cao hơn nữa tốc độ phục hồi tu vi của cô." "Đinh, chúc mừng thành viên đội của túc chủ, Cầu Lông Nhỏ, thực lực toàn diện tăng gấp đôi, đồng thời nhận được thiên phú thần thông Khứu Giác Thông Thần.

Có thể ngửi ra bảo vật ẩn giấu, âm hồn, sinh vật, và có thể định vị truy tung kẻ địch." Nhìn thấy nhiều phần thưởng như vậy, Lý Sinh không khỏi cảm thấy trong lòng dâng trào.

Hắc Thần Đao giúp ích cho anh rất nhiều, có thể nói, không có Hắc Thần Đao, rất nhiều kẻ địch Lý Sinh đều không có cách nào đối phó.

Ví dụ như Minh Vương Địa Ngục vừa bị chém giết.

Nếu không có Hắc Thần Đao, Lý Sinh ngoài việc nhân lúc đối phương chưa tỉnh lại mà bỏ chạy ra, tuyệt đối không có cách thứ hai.

Những người bạn đồng hành của anh không thể vào Cổng Địa Ngục giúp Lý Sinh chiến đấu, nguyên nhân quan trọng nhất cũng là do thiếu vũ khí phù hợp.

Không có vũ khí, vào đó cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Bây giờ, phần thưởng của hệ thống cuối cùng cũng đến rồi.

Hơn nữa, những phần thưởng lần này của hệ thống rõ ràng đều được thiết kế riêng cho mỗi người.

Vừa vặn giải quyết được vấn đề mà mỗi người đang gặp phải, phát huy tối đa sở trường của mọi người.

Hù!

Chương 302

Lý Sinh hít một hơi thật dài, bình ổn sự kích động trong lòng.

Trong ý thức của anh, trong không gian giới chỉ đã có thêm mấy đống đồ.

Đó là trang bị mà hệ thống thưởng riêng cho Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lệ.

Có những thứ này, sau này gặp lại chuyện tương tự, họ có thể cùng Lý Sinh kề vai chiến đấu, chứ không chỉ có thể đứng ngoài chờ đợi.

Hơn nữa, thực lực của họ đều đã tăng lên gấp đôi, so với trước kia đã là một cảnh giới khác.

Bên cạnh, khí tức trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương lại một lần nữa thay đổi.

Cùng với việc phần thưởng của hệ thống được phát ra, cơ thể cô ta lại một lần nữa trưởng thành, nhanh chóng trở nên chín chắn, phong tình vạn chủng.

"Thực lực đã hồi phục được mấy phần rồi?" Lý Sinh không nhịn được hỏi một tiếng.

Sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi có chút kinh ngạc.

Hấp thụ bản nguyên của Minh Vương, thực lực của cô ta đã có bước tiến dài.

Nhưng, đột nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thấy lại có một luồng ngoại lực tác động lên người, khiến tu vi lại một lần nữa tăng vọt.

Lúc này nghe Lý Sinh hỏi, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức hiểu ra, việc thực lực tăng lên, phần lớn có quan hệ mật thiết với vị chủ nhân Lý Sinh này.

Nhưng, rốt cuộc anh ta dùng cách gì để nâng cao thực lực của mình nhỉ?

Trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên ánh sáng tò mò.

Chủ nhân của cô ta, đương nhiên không phải người thường.

Nếu không, ban đầu cũng không thể triệu hồi được Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bây giờ xem ra, chủ nhân thật sự có cách khiến thực lực của cô ta hồi phục nhanh hơn.

"Mấy phần?

Làm sao có thể nhanh như vậy được?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu.

"Tu vi hiện tại của ta, ước chừng cũng chỉ tương đương với một phần trăm so với ban đầu, thực lực thì còn kém xa hơn nữa!" Nghe câu trả lời này, trong lòng Lý Sinh lập tức lạnh đi.

Anh vốn tưởng rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương hấp thụ bản nguyên của Minh Vương, cộng thêm sự cường hóa của hệ thống, có thể hồi phục được ba năm phần thực lực.

Không ngờ, chỉ có một phần trăm, cũng quá ít rồi.

Minh Vương đó, không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nói, thực lực không hề thua kém cô ta thời kỳ toàn thịnh sao?

Nuốt chửng bản nguyên của Minh Vương, chỉ hồi phục được chút ít như vậy?

Trong ánh mắt Lý Sinh lộ ra sự thất vọng sâu sắc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tự nhiên cũng nhìn ra, thản nhiên cười.

“Ngài nghĩ một người ăn thịt một con bò, có thể hấp thụ toàn bộ sức mạnh của con bò vào cơ thể không?

Sao có thể chứ?” “Ta hấp thụ sức mạnh của Minh Vương, cũng giống như người ăn thịt bò, sẽ làm cho cơ thể khỏe mạnh hơn một chút, chứ không thể chuyển hóa toàn bộ sức mạnh của con bò thành sức mạnh của mình được.” Nghe câu trả lời này, Lý Sinh bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng là kỳ vọng của anh quá cao rồi.

Thực ra, tu vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương cao đến mức nào?

Dù chỉ hồi phục một phần trăm tu vi, cũng đã tương đối mạnh mẽ.

Hơn nữa, ban đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương còn tặng cho Lý Sinh năm trăm năm tu vi.

Đáng tiếc, những tu vi đó đều đã được dùng để nâng cấp huyết mạch của giọt máu đầu tiên.

Từ góc độ lâu dài, điều này đương nhiên có lợi nhất cho sự trưởng thành của Lý Sinh.

Nhưng trong ngắn hạn, không nghi ngờ gì đã làm suy yếu thực lực của Lý Sinh.

Lý Sinh nhìn Cầu Lông Nhỏ bên cạnh, trên người nó lại một lần nữa sáng lên như đèn huỳnh quang.

Sau khi được hệ thống cường hóa, thực lực của Cầu Lông Nhỏ rõ ràng đã lên một tầm cao mới, trở nên ngày càng phi phàm.

Phải biết rằng, Tinh Tuyệt Nữ Vương hấp thụ bản nguyên của Minh Vương, có thể tiêu hóa hấp thụ được không nhiều.

Nhưng Cầu Lông Nhỏ trước đó nuốt chửng Thực Tội Ba Lỗ, lại

là ăn một con có thể hấp thụ toàn bộ sức mạnh của nó vào người.

Năng lực như vậy, có thể nói là nghịch thiên.

Cầu Lông Nhỏ bây giờ, đã ăn mười mấy con Thực Tội Ba Lỗ, chiến lực của nó tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.

Âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục đã bị dọn dẹp sạch sẽ, Lý Sinh từ bên trong đi ra.

Trở lại bên ngoài, vừa nhìn đã thấy Hồ Ba Y và những người khác đều thần thái rạng rỡ, rõ ràng là do thực lực có bước nhảy vọt.

Thấy Lý Sinh ra ngoài, bác Đức vội vàng tiến lên hỏi.

"Lý gia, tình hình bên trong thế nào?" Lý Sinh mỉm cười.

Chương 303

“Yên tâm đi, âm hồn quỷ vật bên trong đều bị tôi dọn dẹp sạch sẽ rồi.” Nghe câu trả lời này, bác Đức lập tức thở phào một hơi, ánh mắt nhìn Lý Sinh cũng càng thêm sùng kính.

Càng ở chung lâu, ông ta càng cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Lý Sinh.

Sắc mặt Lạt ma Thiết Bổng cũng vô cùng phấn khởi.

“Đây là công đức vô lượng, thí chủ nhất định sẽ được báo đáp tốt.” Lý Sinh thản nhiên.

Báo đáp tốt hay không, anh không có hứng thú, điều quan trọng nhất bây giờ là phân chia thành quả thắng lợi.

Anh gọi Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ bốn người sang một bên, tránh những người khác.

“Tôi có được vài món bảo bối trong Cổng Địa Ngục, tôi thấy đưa cho mấy người là vừa vặn.” Lý Sinh nói xong, liền từ không gian giới chỉ lấy ra trang bị mà hệ thống phát cho.

Trừ Bàn Tử ra, mỗi người đều có một bộ giáp phòng hộ được thiết kế riêng.

Còn Bàn Tử, có vảy rồng biến dị phòng hộ, một khi kích hoạt, hiệu quả còn mạnh hơn nhiều so với loại giáp phòng hộ này.

Giáp phòng hộ đều có thể tàng hình, mặc trên người căn bản không nhìn thấy, có thể giảm gần như toàn bộ sát thương từ các đòn tấn công.

Hồ Ba Y nhận được một thanh Mạc Kim Đao dài khoảng một thước, trông có chút giống dao găm.

Sau khi nhận đao, rút ra xem, chỉ thấy ánh đao lấp lánh, hàn khí bức người, trên thân đao có khắc hai chữ Mạc Kim.

Hồ Ba Y cầm Mạc Kim Đao, tiện tay rạch lên một tảng đá bên cạnh, tảng đá lập tức bị rạch làm đôi.

"Đao tốt!" Hồ Ba Y không nhịn được khen một tiếng.

Lưỡi đao không chỉ sắc bén vô song, chém vàng cắt ngọc không tốn chút sức lực.

Hơn nữa, trên đó còn có một luồng sức mạnh đặc biệt, hẳn là có tác dụng khắc chế đặc biệt đối với những thứ âm tà.

Phá Sơn Đao của Bàn Tử thì là một thanh đại đao dài ba thước, thân đao nặng trịch, đao khí bức người, cầm đao trong tay liền có một luồng bá khí lẫm liệt.

"Ha ha, thanh đao này tôi thích!" Bàn Tử vô cùng hài lòng với Phá Sơn Đao, cầm trong tay thử vài đường, lập tức chém vỡ mấy tảng đá lớn.

Thứ đưa cho Dương Tuyết Lệ là khẩu súng danh tiếng Thán Tức Chi Lệ.

Một khẩu súng vô cùng đẹp mắt, tràn đầy vẻ đẹp cơ học.

Trên thân súng khắc hoa văn mạn đà la phức tạp, rõ ràng là kết tinh của khoa học kỹ thuật hiện đại, nhưng lại tràn đầy hương vị cổ xưa.

Khi nhìn thấy khẩu súng này, sắc mặt Dương Tuyết Lệ lập tức trở nên có chút kích động.

Vừa rồi thực lực được cường hóa, tăng lên gấp đôi, đồng thời nhận được thần kỹ Bách Phát Bách Trúng, bây giờ có khẩu súng này, vừa vặn là được thiết kế riêng cho cô.

Đại Kim Nha tuy không nhận được vũ khí, nhưng có giáp phòng

hộ, năng lực sinh tồn không nghi ngờ gì đã tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, khả năng giám định đồ cổ bảo vật của ông ta càng có năng lực không thể tưởng tượng.

Nếu cộng thêm Tinh Tuyệt Nữ Vương, Cầu Lông Nhỏ, đội đạo mộ này tuyệt đối có thể được coi là đội hình đỉnh cao nhất.

Thực lực tăng lên đã cổ vũ tinh thần rất lớn, đối với hành trình tiếp theo, mọi người đều tràn đầy tự tin.

Nhưng, sau một hồi giày vò, tinh thần của Lạt ma Thiết Bổng có chút uể oải không chịu nổi.

Sự hao tổn của việc bị trúng âm thân đối với cơ thể là điều dễ thấy.

Lạt ma Thiết Bổng dù sao tuổi cũng đã cao, không thể so với A Hoàng khí huyết thịnh vượng, khí huyết suy kiệt, không chịu nổi vận động.

Với tình trạng như vậy, không thể vào núi Côn Luân được.

Nơi đó độ cao hơn bốn nghìn mét, khiến người ta hô hấp khó khăn.

Độ cao của núi Côn Luân còn cao hơn nhiều.

Lạt ma Thiết Bổng cũng biết ý trời, không thể miễn cưỡng, đi cũng chỉ trở thành gánh nặng.

Cuối cùng ông quyết định chỉ đi đến cửa núi, không vào núi Côn Luân.

Tình hình của A Hoàng thì tốt hơn nhiều.

Dù sao còn trẻ, thân thể được rèn luyện trong quân ngũ, nền tảng khá tốt, có thể chịu đựng được.

Nhưng, sau phen này, hắn trở nên càng thêm trầm mặc.

Trong lòng có chút xấu hổ.

Ánh mắt nhìn Lý Sinh và những người khác cũng trở nên hoàn toàn khác.

Là bảo tiêu của bác Đức, A Hoàng luôn tự phụ.

Hôm nay mới biết, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Nhóm người của Lý Sinh, ngay cả người yếu nhất là Đại Kim Nha, cũng lợi hại hơn rất nhiều so với một người xuất thân từ đặc chủng, tự nhận đã rèn luyện nhiều năm trên chiến trường như hắn.

So với người ta, đúng là đến xách dép cũng không xứng.

Điều này đương nhiên khiến A Hoàng cảm thấy xấu hổ, sự kiêu ngạo trước đây cũng bị đả kích đến không còn sót lại chút nào.

Chương 304

May mà bác Đức cũng không để ý.

Dù sao, A Hoàng đã theo ông nhiều năm, bác Đức biết rõ thân thủ của A Hoàng.

So với người bình thường, cậu ta mạnh hơn rất nhiều, tuyệt đối có thể coi là thân thủ bất phàm.

Đương nhiên, so với những quái thai như Lý Sinh, chắc chắn không thể bì được.

Ở một thôn trang gần đó, họ nghỉ ngơi hai ngày rồi lại tiếp tục lên đường.

Lần này, họ phải đi xuyên qua khu không người của cao nguyên phía bắc Tây Tạng.

Bây giờ là cuối hè, chính là thời điểm nhiệt độ trên cao nguyên bất ổn nhất.

Buổi sáng rõ ràng nhiệt độ cao, đến trưa, đột nhiên một đợt không khí lạnh ập đến, nhiệt độ lại giảm đi rất nhiều.

Khu không người tuy không một bóng người, nhưng sinh linh trong tự nhiên lại không ít, chim chóc thành đàn, động vật hoang dã thỉnh thoảng xuất hiện.

Những ngọn núi cao xung quanh nối liền với bầu trời xanh biếc, không nhìn rõ rốt cuộc là tuyết trên đỉnh núi hay là mây bên trời, chỉ cảm thấy khí tượng vạn thiên, có một vẻ bí ẩn khó tả.

Đi được mấy ngày, họ đến một thung lũng gọi là Tàng Cốt Câu.

Muốn từ đất Tạng vào núi Côn Luân, đây gần như là con đường

phải đi qua.

"Trong Tàng Cốt Câu có xương người hay không, điều đó thì không rõ." "Sở dĩ gọi là cái tên này, vì đó là nơi bách thú trong núi tự sát." "Hàng năm đều có vô số linh dương, bò rừng, ngựa Tạng, gấu, chạy đến đó nhảy xuống tự sát.

Dưới đáy khe đều trải đầy xương trắng của dã thú." Nghe lời Lạt ma Thiết Bổng nói, Dương Tuyết Lệ vô cùng khó hiểu.

"Cùng một loại dã thú tự sát thành đàn, ở khắp nơi trên thế giới đều có, đặc biệt là các loài cá trong đại dương lại càng phổ biến." "Nhưng, các loài khác nhau, tụ tập thành đàn để tự sát, thật sự là lần đầu nghe thấy." Lạt ma Thiết Bổng lại mở miệng giải thích.

"Truyền thuyết về Tàng Cốt Câu, đều là do người xưa truyền miệng." "Vào mỗi đêm trăng tròn, dã thú trong núi sẽ nhìn lên mặt trăng, nhảy vào trong khe rơi chết, dùng cái chết của mình để xoa dịu cơn giận của thần linh." "Có truyền thuyết lại nói, phàm là động vật nhảy vào khe sâu chết đi, có thể thoát khỏi kiếp súc sinh, chuyển thế làm người." "Nhưng, bây giờ không ai thấy chúng nhảy vách đá nữa, cũng không biết những truyền thuyết đó rốt cuộc là thật hay giả, những chuyện này, đều là chuyện hai mang." Bàn Tử ha ha cười lớn.

"Mặc kệ là Tàng Cốt Câu hay không, cứ xông vào là được chứ gì?" Lý Sinh cũng gật đầu.

Vượt qua một sườn núi, họ mới thực sự tiến vào Tàng Cốt Câu.

Càng đi xuống, nhiệt độ càng cao.

Độ cao của Tàng Cốt Câu so với độ cao trung bình của đất Tạng thấp hơn rất nhiều.

Độ cao ước chừng cũng khoảng ba nghìn mét.

Vừa vào bên trong, hô hấp của bác Đức và những người khác

cũng trở nên ngày càng thông suốt.

Trước đó ở trên cao nguyên cao hơn bốn nghìn mét, ít nhiều có chút thiếu dưỡng khí.

Gọi là khe mà không gọi là thung lũng, vì địa hình hẹp, hai bên đều là vách đá dựng đứng như bị dao chém búa bổ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có một vạch trời.

Trong khe đâu đâu cũng là đá vụn và cỏ dại.

Trong đó, quả nhiên có vô số xương cốt tàn phế, trải đầy lối đi.

Lý Sinh khẽ nhíu mày.

Những hài cốt này đều có lịch sử mấy trăm năm.

Chẳng lẽ, chuyện dã thú nhảy khe chỉ xảy ra vào mấy trăm năm trước, bây giờ đã hoàn toàn biến mất rồi sao?

Câu hỏi này, không có câu trả lời.

Mọi người cũng chỉ có thể nâng cao cảnh giác, đề phòng có chuyện bất ngờ xảy ra.

Đi được một ngày, trời đã về hoàng hôn, họ liền dừng lại, chuẩn bị ngày mai tiếp tục.

Đúng lúc này, Lý Sinh đột nhiên cảm thấy một ý nghĩ không lành tự nhiên dâng lên.

Đồng tử Lý Sinh khẽ co lại.

Anh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy phía trên, có một con gấu lớn, đang nhe nanh múa vuốt, từ độ cao nghìn mét, rơi xuống phía họ.

Bóng dáng Lý Sinh lóe lên.

Gần như cùng lúc đó, thân thể con gấu lớn cũng đã rơi xuống mặt

đất dưới khe.

“Ầm!” một tiếng động lớn.

Mọi người đều cảm thấy một luồng gió mạnh tạt vào mặt.

Thân thể con gấu đó giống như một quả bom hạng nặng, chấn động đến mức mặt đất gần đó cũng rung lên ba lần.

Nhìn lại, nó đã bị đập thành một đống thịt bầy nhầy, một khối máu thịt mơ hồ.

“Mẹ kiếp, chuyện gì vậy, con gấu mù, đi đường không có mắt, mới từ trên vách đá cao như vậy nhảy xuống sao?” Bàn Tử kinh ngạc.

Nhưng, lời của hắn vừa dứt, phía trên lại có thứ rơi xuống.

Chương 305

Bò Tây Tạng, dê núi, sói hoang, gấu xám.....

Vô số động vật, từ vách đá cao nghìn mét, không ngừng rơi xuống, trong nháy mắt tiếng động như sấm rền, đập đến mức khe núi rung chuyển không thôi.

Ánh mắt Dương Tuyết Lệ lóe lên.

"Chẳng lẽ truyền thuyết là thật, những con vật này đang xếp hàng tự sát." Đây thật sự là một chuyện kỳ quái.

Lúc này, trong Tàng Cốt Câu, đột nhiên sáng lên từng đốm lửa xanh u u.

Cùng với những cơn gió âm thổi qua Tàng Cốt Câu, càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

"Bồ tát phù hộ, Bồ tát phù hộ." Bác Đức không ngừng lẩm bẩm, sắc mặt ông ta đã sợ đến trắng bệch.

Lúc này, phía xa đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, lông tóc bay phất phơ trong gió đêm.

"Thứ gì vậy?" Ý nghĩ này vừa lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lý Sinh liền nghe thấy tiếng súng vang lên.

Dương Tuyết Lệ đã nổ súng.

Động tác của cô vô cùng nhanh chóng, từ lúc rút súng, ngắm bắn, đến lúc nổ súng, gần như hoàn thành trong một khoảnh khắc.

Thần kỹ Bách Phát Bách Trúng.

Một viên đạn, vừa vặn bắn trúng vị trí chí mạng của bóng trắng.

Bóng trắng lập tức ngã xuống.

Lúc này, trên bầu trời phía đông, sáng lên một vầng sáng trắng mờ ảo, ánh sáng lấp lánh chao đảo.

Vầng sáng kỳ dị đó, vừa vặn bao quanh ngọn núi tuyết.

Trong một khoảnh khắc, dường như đã tạo ra một vầng hào quang thần thánh như nhật nguyệt tương phùng, hòa hợp cùng tỏa sáng.

"Ngọc Đỉnh Phật Quang, Ngọc Đỉnh Phật Quang....." Bác Đức kích động không thôi, vội vàng quỳ xuống đất.

Lý Sinh ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Phật Quang một lát, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Lý Sinh cứ cảm thấy Phật quang này xuất hiện có gì đó kỳ quái.

Lạt ma Thiết Bổng vội vàng quỳ xuống, thành kính vái lạy.

Đức Thúc và những người khác thấy vậy cũng vội quỳ xuống đất tham bái.

Phật quang không kéo dài bao lâu, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Lạt ma Thiết Bổng không khỏi cảm khái.

Ông nói với Lý Sinh và mọi người, trong núi Côn Luân có truyền thuyết về Ngọc Đỉnh Phật Quang, nghìn năm mới xuất hiện một lần, người không có Phật duyên sâu dày tuyệt đối không thể nhìn thấy.

Người thấy được Phật quang, cả đời sẽ cát tường như ý.

Lần gần nhất Ngọc Đỉnh Phật Quang xuất hiện là hơn một nghìn năm trước.

Khi đó, một vị cao tăng của Mật Tông đã vẽ lại "Thiên Tướng Tự Tại Đồ", ghi lại thánh cảnh Phật quang trong bức họa.

Kể từ đó, Ngọc Đỉnh Phật Quang không xuất hiện nữa.

Từng có cao tăng dự đoán rằng Ngọc Đỉnh Phật Quang sẽ xuất hiện trong vòng mười năm gần đây, cũng vì thế mà thu hút vô số người hành hương đến núi Côn Luân, chờ đợi khoảnh khắc ấy.

Không ngờ lại bị chúng tôi gặp được.

Chắc chắn là do đã trảm yêu trừ ma, được Phật tổ khẳng định và ban thưởng.

Dương Tuyết Lệ lại khẽ nói với Lý Sinh, cái gọi là Ngọc Đỉnh Phật Quang chỉ là hiện tượng phóng điện đồng bộ sinh ra trong tầng mây.

Trên núi tuyết, tầng mây dày, giao thoa với núi tuyết sẽ xuất hiện hiện tượng như vậy, hoàn toàn không phải Phật quang.

Đương nhiên, những lời này cô sẽ không nói với lạt ma Thiết Bổng.

Tín ngưỡng của người ta, nếu lúc này nói ra, chắc chắn sẽ khiến lạt ma Thiết Bổng vô cùng bất mãn.

Ngay cả Đức Thúc và những người khác cũng vậy.

Thấy được Phật quang, mọi người đều hân hoan vui sướng.

Vừa rồi bầy dã thú nhảy vực, thanh thế vô cùng lớn.

May mắn là, ngoài con gấu đen đầu tiên rơi ngay trên đầu Lý Sinh và bị anh né được, những con thú rơi xuống sau đó đều không trúng bất kỳ ai, chỉ rơi lả tả xung quanh, thanh thế có phần dọa người mà thôi.

Dã thú rơi từ vách đá cao nghìn mét xuống, mang theo lực ngàn cân, thế không thể đỡ nổi, nếu rơi trúng người, hậu quả không dám tưởng tượng.

Thế mà không một ai bị trúng.

Đức Thúc luôn miệng nói, chắc chắn là Phật tổ hiển linh, Bồ Tát phù hộ.

Mới có phúc khí như vậy.

Chương 306

Nhưng Lý Sinh lại cảm thấy, sự việc vẫn chưa kết thúc.

Có lẽ sẽ có đợt thứ hai, thứ ba.

Hoặc là, sẽ có chuyện chẳng lành nào đó xảy ra.

Đức Thúc tự nhiên không nghĩ vậy, sau khi nhìn thấy thánh cảnh Phật quang, gan của ông cũng lớn hơn nhiều, đối với những ngọn lửa ma trơi lập lòe trong hẻm núi cũng không còn sợ hãi như trước.

"Không cần lo lắng, đó chỉ là lân tinh thôi, trong sơn cốc có quá nhiều xác động vật thối rữa, xuất hiện lân tinh cũng không có gì lạ." Hồ Ba Y nhìn xung quanh, trầm giọng nói.

Lời ông vừa dứt, liền thấy trong hẻm núi u ám lại xuất hiện vô số đốm sáng xanh lập lòe, đang lao tới rất nhanh từ phía xa.

Khác với những ngọn lửa ma trơi lúc trước.

Những đốm sáng xanh mới xuất hiện này, ánh sáng sắc bén, không giống như ánh lửa, mà giống như đèn pin chiếu rọi, khiến người ta nhìn mà lòng run sợ.

"Thứ gì vậy?" Đức Thúc lại trở nên căng thẳng.

Đồng tử của Lý Sinh hơi co lại.

Tầm mắt của anh có thể nhìn rõ trong đêm.

Xuất hiện trước mặt là một bầy sói hoang.

Bầy sói này phần lớn đều lông trắng, bóng trắng vừa bị Dương Tuyết Lệ bắn hạ chính là một con trong số đó.

Ánh sáng xanh lè ma quái kia chính là mắt của bầy sói tuyết này, con nào con nấy đều tỏa ra thứ ánh sáng kỳ lạ.

Bầy sói tuyết có số lượng lên tới mấy trăm con, đang nhìn chằm chằm đầy vẻ thèm thuồng.

Bàn Tử dùng đèn pha chiếu qua, lập tức để mọi người thấy rõ.

Đức Thúc không khỏi trợn tròn mắt, sợ đến mức gần như nín thở.

Cùng lúc đó, bóng dáng bầy sói tuyết cũng bắt đầu di chuyển.

Hàng trăm con sói tuyết gầm rú.

Trong hẻm núi này, không có nơi nào để trốn.

"Pằng!" Dương Tuyết Lệ nổ phát súng đầu tiên.

Thần kỹ tất trúng!

Lập tức có một bóng trắng ngã xuống.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng động nhẹ.

Tiếng động ở xa nghìn mét, mọi người đều không nhận ra, chỉ có Lý Sinh trong lòng dâng lên cảnh giác.

"Đừng nổ súng, có thể gây ra tuyết lở!" "A?" Nghe lời Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ kinh ngạc.

Ngẩng mắt nhìn lên, trên một ngọn núi tuyết phía trên đỉnh đầu, có những khối băng tuyết lớn đang chực chờ rơi xuống.

Chỉ trong một thoáng lơ đãng, bầy sói đã ồ ạt lao tới.

Lý Sinh lập tức lao lên nghênh chiến.

Với thân thủ của anh, đối phó với bầy sói tuyết trước mắt không phải là chuyện khó khăn.

Điều duy nhất cần đề phòng là số lượng sói quá đông, có thể làm hại đến Đức Thúc và lạt ma Thiết Bổng.

"Mấy người bảo vệ mọi người, để tôi!" Lời Lý Sinh vừa dứt, liền

thấy một bóng trắng từ bên cạnh anh lướt qua, đón lấy một con sói đang lao tới, một miệng cắn ngay vào cổ đối phương.

"Tiểu Mao Cầu?" Lý Sinh có chút kinh ngạc.

Tiểu Mao Cầu, cái tên ngốc này, từ sau khi nuốt chửng Thực Tội Ba Lỗ, thực lực tăng mạnh, lại có thể trở nên hung mãnh như vậy sao?

Nhưng tiếp theo, một cảnh tượng càng khiến Lý Sinh bất ngờ hơn xuất hiện.

Tiểu Mao Cầu sau khi cắn chết con sói trắng đó, lại đứng trên xác nó, ngửa cổ hú dài.

Cuộc tấn công của bầy sói đột ngột dừng lại.

Tất cả sói trắng đều dừng bước, phủ phục xuống đất, tỏ vẻ "thần phục" với Tiểu Mao Cầu.

"Tiểu Mao Cầu đã cắn chết sói đầu đàn, bây giờ nó đã trở thành vua sói mới." Trong mắt Dương Tuyết Lệ ánh lên vẻ kỳ lạ.

Tiểu Mao Cầu không chỉ biết làm nũng làm trò, mà sức chiến đấu cũng kinh khủng đến vậy.

Trước đây chỉ có thể dùng thiên phú thần thông để đối phó với lũ côn trùng, bây giờ ngay cả bầy sói cũng có thể dễ dàng khuất phục.

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của Tiểu Mao Cầu, bầy sói rút đi như thủy triều.

Nhưng niềm vui của mọi người không kéo dài được bao lâu, phía trên liền truyền đến từng tràng âm thanh ầm ầm trầm thấp.

Hồ Ba Y ngẩng đầu nhìn, lập tức kinh hãi thất sắc.

"Không hay rồi, tuyết lở, mau chạy!" Nghe hai chữ tuyết lở, mọi người đều lập tức căng thẳng.

Chương 307

Đang ở trong khe núi sâu hàng nghìn mét, một khi phía trên tuyết lở, hậu quả sẽ không thể lường được.

Lúc này cũng không dám nghĩ nhiều, mọi người vội vàng chạy về phía trước.

Phía sau, tiếng động ngày càng lớn, như vạn ngựa phi nước đại.

Trong hẻm núi, thanh thế vang dội vô cùng, vang vọng không dứt.

Lý Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi tuyết sừng sững kia gần như sụp đổ hơn nửa.

Lượng băng tuyết trắng xóa khổng lồ, với thế thái sơn áp đỉnh, cuồn cuộn đổ xuống.

Mọi người chỉ có thể điên cuồng chạy về phía trước.

Vô số băng tuyết rơi xuống hẻm núi, phía sau nhanh chóng chìm trong một màu trắng xóa.

May mà họ không ở vị trí đó, nếu không, chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người sẽ bị vùi lấp dưới núi tuyết.

Tuy nhiên, càng nhiều băng tuyết hơn, như thủy triều treo ngược, điên cuồng cuốn tới.

Hai bên hẻm núi diện tích không lớn, băng tuyết rơi xuống lập tức hình thành dòng chảy mạnh mẽ, cuồn cuộn đổ xuống, ào ào như thác đổ với thế không thể cản phá.

Mọi người dùng hết sức bình sinh, chạy như điên.

Hồi lâu sau, tiếng động phía sau mới dần dần lắng xuống.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hẻm núi ban đầu đã bị băng tuyết cao

hàng trăm mét chặn kín hoàn toàn.

Mọi thứ trong hẻm núi đều bị chôn vùi dưới lớp tuyết dày.

Bàn Tử không khỏi lè lưỡi.

"Trời ạ, may là tôi phúc lớn mạng lớn, có Bồ Tát phù hộ, nếu không bị băng tuyết vùi lấp, thật sự phải vĩnh viễn chôn thân ở đây." Ánh mắt Hồ Ba Y lại nhìn về phía trước.

"Nhìn kìa, đó là gì?" Chỉ thấy trên ngọn núi tuyết sừng sững phía xa, xuất hiện một tòa cung điện trạm vàng khắc ngọc.

Ánh trăng và ánh tuyết giao hòa, khiến tòa cung điện được phủ một lớp ánh sáng thần thánh.

Đức Thúc trợn tròn mắt.

"Trời ơi, không lẽ là thiên cung sao?" Ông dụi dụi mắt, thực sự không thể tin nổi.

Lý Sinh và Dương Tuyết Lệ nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc và khó hiểu.

Núi tuyết có độ cao lớn, độ khó xây dựng cung điện trên đó chắc chắn là cực kỳ lớn.

Tuy nhiên, điều khiến họ khó hiểu là, tại sao cung điện rõ ràng ở trên đường tuyết tuyến, lại không dính một chút băng tuyết nào, vàng son lộng lẫy, rực rỡ bảy màu, tạo thành một sự tương phản vô cùng rõ rệt với núi tuyết bên dưới.

Ngay lúc Lý Sinh đang vô cùng khó hiểu, một áng mây trôi tới, che khuất hoàn toàn ngọn núi tuyết, tòa cung điện cũng biến mất không còn tăm tích.

Cắm trại nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau tiếp tục đi tới, cuối cùng cũng đến cửa núi.

Nơi đây có mấy hộ gia đình người Tạng, lạt ma Thiết Bổng cũng chỉ có thể đi đến đây.

Lý Sinh đề nghị Đức Thúc và những người khác cũng nên dừng lại ở đây.

Đức Thúc có vẻ do dự, đương nhiên ông biết sự nguy hiểm phía trước, nhưng sau khi suy nghĩ, ông quyết định tiếp tục đi.

Lý Sinh cũng đành thôi.

Phía trước là những ngọn núi tuyết lớn sừng sững, giữa mấy ngọn núi hình thành những khe rãnh, khắp nơi đều là băng lậu, băng động, băng câu và thác băng lớn.

Theo vị trí mà Lý Sinh tìm ra, Cửu Tầng Yêu Tháp nên nằm giữa vòng vây của bốn ngọn núi tuyết.

Đi dưới chân núi tuyết, nhìn lớp tuyết tích tụ hàng vạn tấn trên đỉnh đầu, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Mùa này chính là mùa tuyết lở thường xuyên xảy ra, núi tuyết treo trên đầu như một thanh kiếm lơ lửng, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Mọi người đi rất cẩn thận, không dám phát ra bất kỳ tiếng động lớn nào, chỉ sợ sẽ gây ra tuyết lở.

Băng ở đây trơn trượt lạ thường, như mặt gương, nơi họ đi đều là dốc nghiêng, đứng trên đó còn khó đứng vững.

Đội của Lý Sinh thì không sao, dù sao mọi người thân thủ phi phàm, dù mặt đất có trơn đến đâu cũng không làm khó được họ.

Nhưng Đức Thúc và vợ là Hàn Na, cùng con gái A Diệp, vệ sĩ A Hoàng, bốn người chỉ có thể dùng cả tay cả chân, từ từ bò trên sông băng.

Đi được một đoạn đường như vậy, thời tiết đột nhiên thay đổi,

nổi gió lạnh, lập tức khiến bước chân tiến về phía trước càng thêm khó khăn.

Phía trước xuất hiện một hang băng.

Đức Thúc mừng rỡ như điên, không nói không rằng liền đi vào trong hang băng.

Vừa bước vào, ông liền hét lên một tiếng kinh hãi.

Lý Sinh vội chạy đến xem, chỉ thấy trong vách băng của hang băng, đông cứng những người chết mặc quan phục cổ, đều giữ tư thế đứng cúi đầu, bị phong ấn trong lớp băng dày.

Những người này, mắt vẫn mở, giữ nguyên dáng vẻ lúc còn sống.

Nhìn xem, đây chỉ là lớp ngoài cùng, bên trong lớp băng, không biết có bao nhiêu thi thể.

Chương 308

Những thi thể này hẳn là bị đông cứng khi còn sống, tươi rói như thật, lớp này chồng lớp khác, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu tầng.

Tất cả mọi người đều mặc quan phục cổ, nhưng không phải là trang phục của Ma quốc trong truyền thuyết.

Ánh mắt Lý Sinh lại rơi vào một cái hố hình phễu phía trước.

Bên dưới đó có một thi thể hai tay ôm gối, co quắp thành một khối, trông giống như một thai nhi, nhưng lại vô cùng to lớn, lớn hơn nhiều so với thi thể bình thường.

Thi thể đó toàn thân màu trắng, không phải loại mọc lông trắng do thi biến, mà giống như toàn thân được bọc một lớp kén cứng dày, có vài chỗ lớp kén trắng bong ra, để lộ ánh sáng vàng óng bên trong, dường như bên trong toàn là vàng.

Đức Thúc nhìn thấy, lập tức kinh hãi thất thanh.

"Trời ơi...

Xác ướp Kim Thân Tuyết Sơn.

Không xong rồi, không xong rồi, thứ này rất đáng giá, so với Thi thể Pha lê Băng xuyên cũng không kém cạnh bao nhiêu." Ông ta có vẻ vô cùng kích động, Lý Sinh nghe vậy, vội hỏi, rốt cuộc Xác ướp Kim Thân Tuyết Sơn là gì.

"Là một phương pháp xử lý thi thể cực kỳ phức tạp." "Đầu tiên đặt người chết vào một tư thế nhất định, cho vào quan tài đá, bên trong đổ đầy muối đầm lầy, để khoảng ba tháng." "Đợi muối hoàn toàn ngấm vào các bộ phận cơ thể, cơ thể đều được ướp xong, lại bôi

lên một lớp vật chất đặc biệt được pha chế từ các loại dược liệu.” “Những vật chất đặc biệt này sẽ lấp đầy các phần nhăn nheo, khiến chúng phồng lên, tạo thành tỷ lệ tự nhiên và hài hòa.” “Sau đó lại bôi một lớp da sơn mài vàng, chế thành kim thân, đặt trong lớp băng đông cứng lại, trở thành Xác ướp Kim Thân Tuyết Sơn.” Bàn Tử nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt.

“Không phải là ướp cá khô sao?

Bên ngoài bôi thêm chút bột mì, dược liệu, lòng trắng trứng, chắc là ngon lắm đây.” Hồ Ba Y liếc một cái.

“Cái gì cậu cũng nghĩ đến ăn, hay là thử vị của tống tử đi?” Bàn Tử luôn miệng lắc đầu.

“Ướp mấy nghìn năm rồi, lại bị lớp băng vạn năm không tan đông cứng, cũng sớm đã thối rữa rồi, nói cách khác, đã quá hạn sử dụng, sao mà ăn được?” “Chẳng lẽ chưa hết hạn thì cậu thử à?” “Cũng không được!” Bàn Tử liên tục lắc đầu.

“Chỉ có bọn tư bản đáng chết mới ăn người không nhả xương.

Bàn gia tôi đường đường chính chính là giai cấp vô sản, tuyệt đối không làm chuyện ăn thịt người.” Lời của Bàn Tử nói ra khí thế hào hùng, lại khiến mọi người không nhịn được mà trợn mắt.

Trong lúc nói chuyện, A Diệp bên cạnh đột nhiên dùng giọng run rẩy nói.

“Người bên trong đó... cử động rồi... cử động rồi...” Mọi người đều kinh ngạc, vội nhìn theo.

Quả nhiên, trong lớp băng, thi thể co quắp đang khẽ lắc lư như thuyền con.

“Mẹ nó, trong lớp băng chẳng lẽ là nước à?

Sao có thể lắc lư được?" Lời của Bàn Tử vừa dứt, lớp băng đột nhiên bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Cỗ thi thể cổ vẫn luôn co quắp dường như đang duỗi người, giống như sắp tỉnh lại.

Bên cạnh, vợ của Đức Thúc là Hàn Na trợn mắt ngất đi.

Đức Thúc cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, thần tình ngây dại.

Cơ thể A Diệp run lên bần bật.

Ngay cả vệ sĩ A Hoàng cũng căng thẳng đến toàn thân run rẩy.

Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

"Một chút gan dạ cũng không có, sao mà đi đạo mộ được?" Lời hắn vừa nói xong, lớp băng đột nhiên vỡ tung, thi thể co quắp trong lớp băng đứng dậy, quay mặt nhìn về phía họ.

Từ khi đi theo Lý Sinh đạo mộ đến nay, Bàn Tử luôn cảm thấy đặc biệt uất ức.

Lúc nào đánh nhau mà hắn phải lùi lại chứ?

Nhưng đối mặt với những cương thi tống tử, âm hồn quỷ quái lợi hại trong cổ mộ, vũ khí trong tay hắn căn bản không dùng được, không thể không lui.

Bây giờ, cuối cùng cũng có Phá Sơn Đao.

Thấy Xác ướp Kim Thân xuất hiện, Bàn Tử không nói một lời, vung đao chém tới.

"Keng!" Phá Sơn Đao chém vào Xác ướp Kim Thân, lập tức phát ra một tiếng vang giòn tan, lưỡi đao chém vào đầu xác ướp, lún sâu ba tấc.

Một luồng lực lớn từ trên người Xác ướp Kim Thân truyền đến.

“Mẹ nó, lão tử không tin tà, thật sự không chém chết được cái tên đại tống tử này.” Bàn Tử rút đao ra, lại chém thêm một nhát nữa.

Toàn thân Xác ướp Kim Thân tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, cái đầu vừa bị Phá Sơn Đao chém ra một vết nứt, nhanh chóng liền lại, trong nháy mắt đã khôi phục như cũ.

Đồng tử trong mắt Lý Sinh hơi lóe lên, anh vô thức siết chặt Hắc Thần Đao trong tay.

Nhưng anh không lập tức ra tay, mà cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong cảm nhận của Lý Sinh, có một luồng nguy hiểm không rõ đang đến gần.

Nguy hiểm này hẳn không đến từ Xác ướp Kim Thân trước mắt, thứ này tuy khó đối phó, nhưng không có năng lực như vậy.

Đương nhiên, Lý Sinh cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Có lẽ, Xác ướp Kim Thân này ẩn giấu năng lực chưa biết.

Chương 309

Thấy Bàn Tử đang đánh với Xác ướp Kim Thân, Lý Sinh liền bảo Đức Thúc và những người khác lùi lại.

Chẳng ngờ, Hàn Na cũng không biết làm sao, đột nhiên như bị đóng băng, cứ nhìn chằm chằm vào Xác ướp Kim Thân, không nhúc nhích.

Lý Sinh gọi mấy tiếng bảo lùi lại, cũng không có chút phản ứng nào.

"Phụ nữ thật là gánh nặng!" Lý Sinh không nhịn được thầm mắng một tiếng.

Nếu không phải Đức Thúc nhất quyết đòi mang theo, Lý Sinh căn bản không thể nào mang theo một cục nợ như vậy.

Xem ra, trước đó đã bị dọa ngốc, lúc này lại chỉ lo nhìn Xác ướp Kim Thân.

Hàn Na là chuyên gia đồ cổ, vẫn luôn đi theo Đức Thúc nghiên cứu các loại thi thể cổ, đối với loại thi thể này cực kỳ si mê.

Vào lúc này, đã quên cả trời đất.

Không còn cách nào, Lý Sinh cũng không thể không quan tâm, đành đưa tay ra nắm lấy tay cô, muốn kéo cô đi.

Đúng lúc này, từ trong lớp băng, đột nhiên phun ra một cột lửa màu xanh lam khổng lồ, mang theo tiếng rít chói tai, phun về phía họ.

"Vô Lượng Nghiệp Hỏa!" Hồ Ba Y hét lớn một tiếng.

"Mau né!" Không cần ông nói, mọi người đều vội vàng né sang hai bên.

Theo ghi chép trong kinh sách của Luân Hồi Tông, loại lửa màu xanh lam này khác với các loại lửa khác, còn được gọi là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Trong truyền thuyết, đây là ngọn lửa có thể thiêu linh hồn thành tro bụi.

Ai cũng không ngờ, trong lớp băng lại có ngọn lửa lợi hại như vậy.

Ngọn lửa khổng lồ điên cuồng phun ra, mang theo tiếng gào thét chói tai.

Xác ướp Kim Thân kia, trong nháy mắt bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt cháy.

Lý Sinh kéo Hàn Na, như bị ma ám, không những không lùi lại, ngược lại còn lao về phía Xác ướp Kim Thân.

Trong nháy mắt, Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã phun lên mặt cô.

"A!" Hàn Na hét lên một tiếng, rồi ngã xuống.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa vẫn đang phun trào, mang theo tiếng gào thét chói tai, trong hang băng chật hẹp, nghe càng thêm kinh tâm động phách.

Mọi người đều co ro trong góc hang băng, chỉ cảm thấy từng đợt sóng nhiệt ập đến, lưỡi bắt đầu khô khốc, toàn thân mất nước nhanh chóng.

Xác ướp Kim Thân trong ngọn lửa nghiệp hỏa, trong nháy mắt biến thành một cục than đen, rồi biến mất trong ngọn lửa.

"Mẹ nó, ngọn lửa này cũng quá lợi hại rồi." Bàn Tử chỉ nhìn mà lòng kinh hãi.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa quả nhiên lợi hại vô cùng, gần như có thể

thiêu rụi vạn vật trên đời.

May mà ánh lửa không kéo dài bao lâu, chẳng mấy chốc, tiếng gào thét của Vô Lượng Nghiệp Hỏa cuối cùng cũng ngừng lại, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đức Thúc vội vàng đi tới, đỡ Hàn Na trên mặt đất dậy, nhưng đột nhiên cả người ông sững lại.

Lý Sinh nhìn qua, chỉ thấy Hàn Na trên mặt đất, mũi, miệng, mắt trên mặt đều bị thiêu rụi.

Nói chính xác hơn, bây giờ cái đầu của cô, chỉ còn lại một nửa.

Nửa phía trước đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành tro bụi.

Chứng kiến cảnh này, Đức Thúc không khỏi đau đớn khóc rống, nước mắt lưng tròng, kể lể về việc ông và Hàn Na yêu nhau chân thành ra sao, cùng sinh cùng tử ra sao, cùng nhau vượt qua bao nhiêu nguy nan.

Nào là núi hiểm không rời, tỉnh rượu thường thấy bên giường.

Lý Sinh cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Thấy Đức Thúc thương tâm đến độ mất cả lý trí, bắt đầu nói năng lảm nhảm, anh cũng chỉ có thể dùng lời lẽ tốt đẹp an ủi.

Núi Côn Luân, thật sự không phải nơi mà người như Hàn Na nên đến.

Với năng lực của cô, đến nơi này, gần như là tìm chết.

"Đức Thúc, hay là chúng ta dừng lại ở đây, quay về nghỉ ngơi đi." Chẳng ngờ, nghe lời này của Lý Sinh.

Đức Thúc lại kiên quyết lắc đầu.

"Không được, tuyệt đối không được, bây giờ dừng lại không đi

tiếp, chẳng phải là vừa mất phu nhân lại thiệt quân sao?

Lần này ta nhất quyết phải đi đến cùng, không đào được Thi thể Pha lê Băng xuyên, ta không về." Lý Sinh lập tức trợn mắt.

Đã đến lúc này rồi, gã này sao còn cố chấp không tỉnh ngộ?

Nhưng, nghĩ lại, cũng là chuyện thường tình.

Chính cái gọi là, người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà toi mạng.

Đức Thúc đã đi trên con đường này, thì đã là vác đầu trên lưng quần mà làm rồi.

Lợi ích khiến người ta đầu óc mê muội, mất đi lý trí.

Chương 310

Lúc này khuyên can, chắc cũng vô dụng.

Lý Sinh cũng lười nói nữa, dù sao Đức Thúc thật sự chết, nói thật, cũng không có quan hệ gì lớn với anh.

Bàn Tử bị dọa không nhẹ.

Vừa rồi hắn đang kịch chiến hăng say với Xác ướp Kim Thân, nếu không xuất hiện Vô Lượng Nghiệp Hỏa, nếu hắn không phản ứng nhanh nhẹn lập tức né đi, e rằng cũng sẽ như Xác ướp Kim Thân kia, bị thiêu thành một đống tro bụi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vẫn còn thấy sợ.

Lý Sinh cẩn thận đi tới, chỉ thấy sâu trong lớp băng có một động băng.

Ở đó có một đóa hoa sen đen khổng lồ, trông không giống vật tự nhiên, mà giống một cơ quan hơn.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa vừa rồi, hẳn là phun ra từ trong hoa sen đen này.

Hoa sen đen bình thường khép kín, tạo thành một không gian kín, bên trong chứa đầy bí dược.

Môi trường hoàn toàn kín mít năm này qua tháng khác khiến bí dược và không khí bên trong hòa lẫn với nhau, tạo thành một loại khí đặc biệt.

Chính loại khí này đã tạo thành Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Dương Tuyết Lệ xem xong cũng đồng ý với phân tích này.

Loại bí dược này khi cháy sẽ tạo ra ngọn lửa màu xanh lam, nhiệt

độ cực cao, có thể thiêu hủy mọi thứ trong thời gian rất ngắn, vì vậy cũng được gọi là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Chủ nhân của kim thân này, thà bị thiêu thành tro bụi, cũng không muốn có người động vào thi thể của mình.

Cơ quan hoa sen đen chỉ có thể sử dụng một lần, dùng xong sẽ không còn tác dụng.

Lý Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Loại Vô Lượng Nghiệp Hỏa này quả thực vô cùng đáng sợ, chỉ cần sơ suất, dính một chút thôi, sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Phía sau hoa sen đen có một hang băng, Lý Sinh vào xem, sắc mặt lập tức giãn ra.

Vận may của anh thật tốt, Cửu Tầng Yêu Tháp trong truyền thuyết, chính là ở đây.

Đức Thúc thấy Cửu Tầng Yêu Tháp, lập tức mừng rỡ, nhanh chóng ném nỗi đau mất Hàn Na sang một bên, vội vàng muốn xuống mộ.

Lý Sinh lại tỏ ra vô cùng cẩn thận, vội nhắc nhở Đức Thúc không được hành động thiếu suy nghĩ.

Dương Tuyết Lệ phán đoán Xác ướp Kim Thân hẳn là tông chủ của Luân Hồi Tông, những người bị đông cứng trong lớp băng phần lớn là bồi táng cho vị tông chủ này.

Nhưng Luân Hồi Tông là một tông phái truyền thừa mấy nghìn năm, chắc chắn không chỉ có một vị tông chủ, Cửu Tầng Yêu Tháp lại là nơi trấn áp yêu ma của Ma quốc, tuyệt đối không đơn giản.

Không nói đâu xa, chỉ riêng loại Vô Lượng Nghiệp Hỏa vừa rồi, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ có người mất mạng.

Luân Hồi Tông đã có thể bố trí Vô Lượng Nghiệp Hỏa ở nơi này, ở những nơi khác, chắc chắn cũng có thể bố trí, không chừng còn bố trí nhiều hơn.

Đức Thúc tuy trong lòng rục rịch, nhưng cũng biết lúc này, tuyệt đối không phải là lúc hành động thiếu suy nghĩ, phải nghe theo sự sắp xếp của Lý Sinh.

Lý Sinh nhìn qua, tòa Cửu Tầng Yêu Tháp này nằm trong một hang băng khổng lồ.

Toàn thân yêu tháp đều được điêu khắc từ băng vạn năm dày đặc.

Tác phẩm điêu khắc bằng băng vô cùng tinh xảo, có vô số kiểu dáng, rồng bay phượng múa, có vô số nhân vật, truyền thuyết thần thoại, đều được khắc xung quanh.

Dưới ánh đèn pin, tác phẩm điêu khắc bằng băng lấp lánh ánh sáng chói mắt, phảng phất có một lớp Phật quang bao phủ.

Nơi họ đang đứng là ở phía trên hang băng, vừa vặn có thể nhìn xuống Cửu Tầng Yêu Tháp bên dưới.

Lý Sinh lấy ra Phi Long Trảo và Vạn Ti Thằng, móc vào phía trên hang băng, rồi trượt xuống theo dây.

Khi ngang tầm với tầng thứ chín của yêu tháp, anh dùng sức đạp vào vách hang băng, thân thể đu qua, liền tiến vào hành lang bên ngoài tầng thứ chín của yêu tháp.

"Xuống hết đi, ở đây không có vấn đề gì." Chẳng mấy chốc, bên dưới truyền đến tiếng của Lý Sinh.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức không thể chờ đợi mà đi xuống.

Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lần lượt trượt xuống theo dây, học theo cách

của Lý Sinh, đu vào tầng thứ chín của yêu tháp.

Đức Thúc lập tức ngây người, ông ta không có năng lực như vậy.

Trượt xuống theo dây thì không khó với ông.

Dù sao ông cũng là người lăn lộn bên ngoài, cũng thường xuyên xuống mộ, chút năng lực đó vẫn có.

Nhưng, vách băng cách tầng thứ chín của yêu tháp ít nhất cũng mười mấy mét.

Muốn dùng dây đu xa như vậy, lại phải đáp xuống chính xác trên hành lang bên ngoài của yêu tháp, ông ta thật sự không có năng lực đó.

Dương Tuyết Lệ thấy được tình cảnh khó khăn của ông, lúc sắp xuống liền nói một tiếng.

"Đức Thúc, ông ở trên đó chờ đi, chỉ cần Thi thể Pha lê Băng xuyên ở dưới, tôi nhất định sẽ mang lên cho ông." Đức Thúc bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu.

A Diệp tự nhiên cũng không có năng lực đi xuống.

Nhưng vệ sĩ của Đức Thúc là A Hoàng lại hăm hở muốn thử.

Chương 311

Hắn cũng là lính, xuất thân từ một đơn vị đặc chủng của một quốc gia Nam Dương, lại lăn lộn trong giới hải tặc mấy năm, thân thủ cũng có chút ít.

Chỉ là so với các thành viên trong đội của Lý Sinh thì có chút không đáng kể.

Nhưng bây giờ thấy Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Tinh Tuyệt Nữ Vương đều làm được, sao hắn có thể phục khí được?

Đức Thúc cũng có ý muốn cử vài người đi theo.

Thế là, A Hoàng cũng thuận theo dây thừng trượt xuống, nhưng lúc đu qua lại xảy ra sự cố, không nắm được lan can bên ngoài yêu tháp, Lý Sinh mắt nhanh tay lẹ, một tay túm lấy, kéo hắn lên.

Sắc mặt A Hoàng không khỏi có chút nóng lên.

Thấy người khác đều làm được không tốn chút sức lực nào, hắn cứ nghĩ mình cũng có thể.

Ai ngờ, đến lúc làm thật mới phát hiện khoảng cách này thật sự quá xa, nếu không phải Lý Sinh ra tay, e rằng hắn đã phải xấu mặt ngay tại chỗ.

Vừa rồi lúc nhìn xuống, không có cảm giác sâu lắm.

Lúc này mới phát hiện, những tác phẩm điêu khắc bằng băng trên Cửu Tầng Yêu Tháp thật sự có thể gọi là quỷ phủ thần công.

Những sinh vật được điêu khắc trên đó, đều như sắp sống lại.

Băng lạnh vạn năm không tan, lấp lánh như bảo ngọc, cả tòa Cửu Tầng Yêu Tháp là một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc bằng băng

khổng lồ.

Nơi này là thế giới của băng lạnh, không có cửa, Lý Sinh đi vào trong tháp.

Vào mắt là một tượng băng ba đầu nghìn tay, vô cùng to lớn, đang nhìn xuống họ.

Ngoài ra, trong điện đường khắp nơi đều là những tượng Phật điêu khắc bằng băng nhỏ hơn.

"Tầng thứ chín, có vẻ hơi bình thường nhỉ!" Bàn Tử đi một vòng, phát hiện không có bảo bối gì, không khỏi có chút thất vọng.

"Bảo bối chắc đều ở dưới, tầng thứ chín không có gì cũng là bình thường." Đại Kim Nha lên tiếng.

Bàn Tử vô cùng khó hiểu.

"Tại sao, không phải tháp càng cao, đồ trên đó càng tốt sao?" Đại Kim Nha lắc đầu.

Được hệ thống truyền cho lượng lớn kiến thức về văn hóa đồ cổ, đối với những chuyện này, ông cũng rõ như lòng bàn tay.

"Giáo nghĩa của Luân Hồi Tông là thiên đạo luân hồi, âm dương đảo ngược, dưới là trên, trên là dưới, vì vậy, phàm là tháp của Luân Hồi Tông, càng lên trên càng đơn giản, bên dưới mới là trung tâm của tháp." Đã không có gì, mọi người tiếp tục đi xuống.

Giữa tầng thứ tám của yêu tháp, một con rồng băng khổng lồ đang ngồi xếp bằng, nhìn chằm chằm những người tiến vào.

Xung quanh yêu tháp thì có vô số con rồng nhỏ điêu khắc bằng băng, có con trông giống thằn lằn bốn chân, có con thì hoàn toàn là rắn.

Ánh mắt Lý Sinh rơi vào con rồng băng, cứ cảm thấy con rồng

băng này có chút khác thường.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, anh cũng không nói ra được.

Nơi này vẫn không có gì, mọi người cũng không ở lại lâu.

Đúng lúc này, Tiểu Mao Cầu đột nhiên lao ra, hướng về phía con rồng băng mà sủa lớn.

Lý Sinh ngẩn người, bên tai đột nhiên vang lên giọng của Hồ Ba Y.

"Những con rắn băng này, tất cả đều sống lại rồi!" Lời vừa dứt, trong tháp liền vang lên tiếng soạt soạt, hàng nghìn hàng vạn con rắn nhỏ được điêu khắc xung quanh đều bắt đầu tỉnh lại.

"Không hay rồi, đây là rắn ngọc băng tinh, một loại rắn cực âm, gặp phải hơi thở của người sống sẽ tỉnh lại, chúng ta mau đi." Giọng Dương Tuyết Lệ vô cùng gấp gáp.

Thực tế, không cần cô nói, mọi người đã lập tức chạy về phía tầng thứ bảy.

Rắn ngọc băng tinh vừa mới tỉnh lại, rõ ràng chưa thích ứng, Lý Sinh ra tay như điện, dùng Hắc Thần Đao đập vỡ mấy con rắn ngọc băng tinh tỉnh lại sớm hơn.

Những người khác nhân cơ hội đó đều lập tức chạy lên cầu thang.

Lúc này, con rồng băng ở giữa cũng bắt đầu cử động.

Bàn Tử có chút không hiểu.

"Chạy làm gì, chúng ta cứ giết hết lũ rồng và rắn đông lạnh này là được." Lý Sinh vội vàng ngăn hắn lại.

"Tuyệt đối không được, những con rồng băng và rắn nhỏ này liên kết thành một thể với Cửu Tầng Yêu Tháp, đánh rơi vài con thì được, nếu đánh rơi toàn bộ, tòa Cửu Tầng Yêu Tháp này cũng sẽ sụp đổ

theo.” Bên cạnh, Hồ Ba Y cũng gật đầu.

May mà tốc độ của họ đủ nhanh, đều đã chạy ra ngoài, nếu không, bị rồng băng và lũ rắn nhỏ kia quấn lấy, thật sự sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đi dọc theo cầu thang xuống.

“Kỳ lạ, tầng thứ bảy, sao lại một màu đỏ?” “Máu... vực sâu biển máu!

Không thể... không thể đi tiếp nữa, sẽ rơi xuống chết đuối, vĩnh viễn không được siêu sinh!” A Hoàng vừa thấy một vùng đỏ rực lan tràn, đột nhiên phát điên la hét.

“Quỷ gào cái gì!

Không phải chỉ là một cái biển ‘dâu rụng’ thôi sao, bơi qua là được, cùng lắm thì chỉ tanh hơn một chút!” Bàn Tử xách cổ áo A Hoàng, lôi hắn ngã chổng vó.

Chương 312

Tên A Hoàng này, uổng công là lính đặc chủng, thật kém cỏi!

"Yên lặng, xem Lý ca thế nào đã." Hồ Ba Y lại không hoảng sợ, quay đầu nhìn Lý Sinh.

Lý Sinh nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, cũng không khỏi nghĩ đến biển máu trong giáo nghĩa của Luân Hồi Tông, nơi cấm địa thần bí có thể siêu thoát khỏi khổ đau luân hồi.

Chẳng lẽ tông chủ Luân Hồi Tông thật sự đã tạo ra một đại dương máu nhân tạo, vậy thì mấy anh em hôm nay muốn xuống yêu tháp phải bơi một vòng trong vực sâu địa ngục trong truyền thuyết sao?

Không đúng!

Đây là tầng thứ bảy của Cửu Tầng Yêu Tháp mà!

Nó đang lơ lửng, lấy đâu ra biển!

Nghĩ đến đây, Lý Sinh khẽ động não một chút đã biết nguồn gốc của biển máu, bất giác nở một nụ cười.

"Ha ha, chỉ là trò dọa người thôi!

Xuống đi, không chết đuối được đâu, màu đỏ thực chất chỉ là sương mù màu máu, chẳng qua là quá dày, nên trông như không có đáy!" Nói rồi, anh đi đầu chui vào lớp sương mù đỏ như máu, Hồ Ba Y và mấy người khác theo sát phía sau.

"Sương mù có gì đó kỳ quái, cẩn thận..." Đi chưa được hai bước, Lý Sinh định nhắc nhở mấy người, nhưng liếc mắt qua bên cạnh, Hồ Ba Y và những người khác vốn chỉ cách anh nửa mét đã biến mất không thấy!

“Hồ Ba Y?

Tuyết Lệ?” Lý Sinh thử gọi hai tiếng.

Không ngoài dự đoán, đáp lại anh là một sự im lặng chết chóc.

Đột nhiên, xa xa dường như vang lên một bản nhạc mơ hồ.

Lý Sinh chỉ cảm thấy đầu óc mình có chút hỗn loạn.

Sương mù ngày càng dày, trong không khí từ từ dâng lên nhiều đốm sáng xanh lập lòe.

Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng sáo trúc du dương.

Tiếng nhạc ngày càng gần, Lý Sinh không dám lơ là, rút Hắc Thần Đao bên người ra nắm chặt trong tay, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tiếng nhạc càng lúc càng gần, trong sương trắng lờ mờ có thể thấy mấy vũ nữ áo dài tay yểu điệu, đang theo tiếng nhạc mà múa trên không.

Lý Sinh định thần nhìn lại, phát hiện mấy cái bóng đó đều không có đầu, chỉ có thân thể đang uốn éo.

Đột nhiên, tiếng nhạc ngừng lại, yêu tháp lại trở về sự im lặng chết chóc, những cái bóng trong sương cũng biến mất không thấy.

“Khà khà khà” một tràng cười rợn người vang lên, trong không khí lan tỏa một mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Lý Sinh đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, vừa nhìn, một cái đầu người máu me đầm đìa đang lơ lửng giữa không trung.

Hai mắt của cái đầu người đã bị người ta khoét đi, chỉ còn lại hai hốc đen ngòm, da mặt cũng bị lột đi, cơ thịt thối rữa màu tím đỏ treo trên mặt, đã không thể nhận ra diện mạo.

Chất nhầy màu vàng lục theo mái tóc dài nhỏ giọt xuống đất, tỏa ra từng đợt mùi hôi thối.

"Khà khà khà" lại một tràng cười rồi lại hóa thành hư vô.

Ánh mắt Lý Sinh ngưng lại, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Anh dứt khoát không để ý đến cái đầu người, ngưng thần đứng yên.

"Khà khà khà!

Khà khà khà!" Tiếng cười quái dị lại một lần nữa vang lên, mười mấy cái đầu người hiện ra giữa không trung, lần lượt lao về phía Lý Sinh.

Đầu người há to miệng cắn xé, trong mắt Lý Sinh, một tia sáng lóe lên.

Đột nhiên, Hắc Thần Đao vung lên, đao quang như tia chớp, trong nháy mắt, chỉ nghe liên tục mấy tiếng "bụp! bụp! bụp!", hàng chục cái đầu người lập tức nổ tung, máu thịt bắn tung tóe, trong chớp mắt bốc hơi, nhuộm cả một đám sương mù thành màu đỏ máu.

Những cái đầu người đuổi theo Lý Sinh lần lượt nổ tung, chỉ để lại một bãi thịt nát và tóc dài lộn xộn.

Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Đúng lúc này.

"Khà khà khà!" Mái tóc trên mặt đất như có sinh mệnh, bắt đầu múa may, quấn về phía Lý Sinh.

Trong nháy mắt, những sợi tóc đã quấn lên đùi Lý Sinh, men theo đùi bò thẳng lên trên.

Lý Sinh trong lòng kinh hãi, chỉ thấy sợi tóc đâm vào da thịt, một bên hút máu tươi, một bên điên cuồng chui vào trong máu thịt.

Trong nháy mắt, Lý Sinh bị mái tóc trên mặt đất quấn thành một cái kén, sợi tóc không ngừng đâm vào da thịt, cái kén đen dần dần biến thành màu đỏ máu.

Lý Sinh bị bao bọc chặt chẽ, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn dữ dội.

Với sức mạnh của anh cũng không thể thoát ra.

Thậm chí cả Hắc Thần Đao cũng bất lực, cũng bị quấn chặt.

Chương 313

Sao có thể?

Hắc Thần Đao có thể phá trừ mọi âm hồn tà ma.

Tuyệt đối không bình thường!

Lý Sinh trong lòng chợt lóe, cúi đầu xuống, liếc thấy bóng của mình, linh quang chợt hiện, lập tức cười ha hả.

"Ha ha ha, ra là vậy, không biết vị kỳ môn cao nhân nào lại bố trí một mê trận hung hiểm như vậy." Lý Sinh nhắm mắt mặc niệm Tĩnh Tâm Chú mấy lần.

Mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy xung quanh một màu đen kịt, đâu có vũ nữ nào?

Chẳng qua đều là ảo giác của anh mà thôi.

Bởi vì có lớp sương mù kỳ quái kia che đậy, anh lại không chú ý, trên vách đá của yêu tháp, lờ mờ hiện ra những hoa văn, là mê trận độc đáo của Luân Hồi Tông.

Nhưng cơn đau dữ dội trên người lại là thật, anh không khỏi cúi đầu, chỉ thấy mình đang nằm sấp trên một bệ đá ở trung tâm tháp, bên cạnh bệ đá quỷ dị mọc đầy những loài thực vật kỳ lạ xanh um tươi tốt.

Trong yêu tháp hoàn toàn được xây bằng băng tuyết, những loài thực vật này dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thời tiết lạnh giá.

Ánh mắt Lý Sinh rơi vào những bông hoa lạ sặc sỡ trong bụi cỏ.

Nhụy hoa thò ra một vòi dài đâm thủng da anh, trói chặt Lý Sinh

khiến anh không thể cử động.

Lý Sinh suy nghĩ nhanh chóng, không dùng sức giãy giụa, một tay giật đứt vòi hoa.

Chẳng ngờ chỉ nhìn mấy bông hoa lạ đó vài giây, bụi hoa trước mặt lại bắt đầu vặn vẹo, hóa thành một khuôn mặt quỷ gào thét cắn xé.

Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Anh liền quay lưng đi, nhắm mắt lại, lại niệm Tĩnh Tâm Chú mấy lần.

Sau đó, anh đột nhiên dùng Hắc Thần Đao khẽ rạch một đường vào lòng bàn tay.

Máu của anh nhỏ giọt lên bụi hoa đó.

Những bông hoa quỷ dị đó như dính phải thuốc độc chết người, khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau đó, như ôn dịch lan ra.

Chẳng mấy chốc, cả bụi hoa trơ trọi không còn một chiếc lá.

Những bông hoa lạ kia vừa biến mất, bên cạnh bệ đá, Hồ Ba Y và mấy người khác cũng lập tức tỉnh lại.

Nhìn thấy máu của Lý Sinh còn hiệu quả hơn cả thuốc diệt cỏ, Bàn Tử trợn tròn mắt.

"Vãi!

Lý ca, anh là thuốc diệt cỏ hình người à, loại thuần thiên nhiên xanh không ô nhiễm ấy!

Mùa hè có thể dùng trực tiếp làm thuốc diệt côn trùng rồi!

Chắc là phiên bản kịch độc hiệu quả cao!" "Đừng nói nhảm nữa,

lần này nếu không phải có Lý ca, mấy người chúng ta đều thành phân bón cho hoa rồi!" Hồ Ba Y vỗ một cái vào vai Bàn Tử, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Bàn Tử đang trêu đùa, Hồ Ba Y lại phát hiện có gì đó không ổn.

Vừa rồi vỗ vào vai Bàn Tử, chỉ cảm thấy như vỗ vào một tảng băng lớn.

Hơi lạnh thấu xương truyền ra, khiến ông rùng mình một cái, vội vàng rụt tay lại.

"Bàn Tử!

Sắc mặt cậu sao khó coi vậy?

Sắp bằng mấy đứa đồng nam đồng nữ trong tiệm quan tài rồi!" Bàn Tử vừa quay đầu, Hồ Ba Y nhìn thấy khuôn mặt dần mất đi huyết sắc của hắn, kinh hãi thất sắc.

"Bàn Tử, vừa rồi cậu có phải đã chạm vào một con côn trùng màu trắng sữa không!" Lý Sinh cũng phản ứng lại, nhìn về phía Bàn Tử đang bắt đầu bốc hơi trắng.

"A? ...

À, tôi thấy ở cái nơi khỉ ho cò gáy này có một con tằm bảo bảo, định bắt mang ra ngoài, nhưng cái thứ đó thật sự quá mỏng manh, tôi vừa chạm vào đã ngoẻo, tôi vừa đào một cái hố chôn cất lão nhân gia nó xong!" Bàn Tử mặt mày ngơ ngác.

"Con côn trùng đó không chừng là Băng tằm Thiên Sơn gì đó, tiếc thật, nếu mang ra ngoài, chắc có thể bán được không ít tiền!" "Đó là băng tằm trong núi tuyết, có kịch độc!

Trước đây đã nói gì?

Mọi việc nghe theo chỉ huy, không được động lung tung vào đồ

vật trong mộ!

Mẹ nó, lời của tôi cậu để cho chó ăn hết rồi à!

Độc băng tằm chỉ có tằm y mới giải được, bây giờ lão tử đi đâu tìm thuốc giải độc cho cậu?" Hồ Ba Y nghe những lời thờ ơ của Bàn Tử, lập tức nổi giận, túm cổ áo định ra tay!

Lý Sinh vội vàng tiến tới, ngăn Hồ Ba Y lại.

"Đừng vội, cứu người trước đã.

Tôi có một cách, chỉ là cách này hơi mạo hiểm, tôi cũng không biết có hiệu quả không." "Không sao đâu, Lý ca, tôi tin anh!

Chương 314

Cứ coi ngựa chết là ngựa sống mà chữa đi, chỉ cần anh chịu ra tay, Bàn gia nhất định sẽ có cơ hội sống." Lý Sinh không tự tin như Bàn Tử.

Nhìn ánh mắt của hắn, Lý Sinh hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Lý Sinh có năng lực vạn độc bất xâm, điểm này, Bàn Tử cũng rõ.

Đương nhiên hắn không biết, nếu sớm hơn một chút, Lý Sinh thật sự không có cách nào giúp hắn giải độc.

Nhưng bây giờ, trong tay Lý Sinh có Cửu Chuyển Dương Đan và Hóa Độc Linh Đan do hệ thống thưởng, muốn giải độc cho Bàn Tử, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Lý Sinh không dễ dàng giúp hắn giải độc như vậy, ít nhất cũng phải dọa hắn một phen, để Bàn Tử lần sau có bài học.

Nếu không, hắn thật sự nghĩ rằng độc gì Lý Sinh cũng giải được, không có một chút cảnh giác nào, vậy thì có nhiều đan dược nhất cũng không đủ dùng.

"Yên tâm đi!" Lý Sinh đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn khuôn mặt trắng bệch kia, trong lòng thầm kinh ngạc.

Độc của băng tằm này quả nhiên độc ác vô cùng!

Chất độc vừa tiếp xúc với cơ thể Bàn Tử, liền nhanh chóng xâm thực da thịt của hắn, tuy chưa xâm nhập vào tủy xương, nhưng cũng không cần nhiều thời gian.

"Trước tiên thử cách khác xem sao, thật sự không được, vẫn còn hai loại thần đan lót đáy, tùy tiện giày vò cũng không sao." Sau khi hít sâu một hơi, Lý Sinh lại một lần nữa rút Hắc Thần Đao ra.

Hai tay nắm chặt Hắc Thần Đao, nhắm vào Bàn Tử.

“Bệnh nặng phải dùng thuốc mạnh, đối với Bàn Tử bây giờ chỉ có thể thử cách lấy độc trị độc thôi.” Hắc Thần Đao từ từ tiến lại gần Bàn Tử, tay anh dùng sức, lưỡi đao ấn chặt vào tim Bàn Tử.

“Lý ca làm gì vậy?

Không lẽ định giết Bàn Tử sao?” “Im miệng, yên lặng một chút.” Dương Tuyết Lệ biết Hồ Ba Y quan tâm nên mới loạn.

Nhưng lúc này, dù thế nào cũng không được làm phiền Lý Sinh.

“Chẳng lẽ anh không tin Lý ca sao?

Chúng ta đã cùng sinh cùng tử lâu như vậy, thủ đoạn của anh ấy anh còn không biết sao?” Nghe Dương Tuyết Lệ nhắc nhở, Hồ Ba Y mới từ từ gật đầu.

Nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Sợ Lý Sinh lỡ tay, giết chết người anh em tốt của mình.

Sự sắc bén của Hắc Thần Đao, ông biết rất rõ.

Cơ thể con người, trước mặt Hắc Thần Đao, thật sự còn mỏng manh hơn cả đậu phụ.

Khóe miệng Lý Sinh hiện lên một nụ cười.

Lần này, vừa dọa Bàn Tử, cho hắn một bài học, cũng là thật sự thử nghiệm một lần.

Lý Sinh từ trong không gian giới tử lấy ra một bình bí dược, rồi thoa đều lên Hắc Thần Đao.

Đây là bí dược lấy được từ chỗ Trần Hạt Tử.

Theo lời Trần Hạt Tử, phương pháp này gần như có thể giải trăm loại độc.

Chỉ là, người được giải độc phải chịu đựng đau đớn rất lớn.

Nhưng, Bàn Tử da dày thịt béo, ý chí kiên định, chắc không vấn đề gì.

Còn việc chịu chút khổ sở, cũng đáng mà?

Vừa hay để hắn lần sau có kinh nghiệm.

Nếu thành công, có thể tiết kiệm được một viên đan dược quý giá.

Nếu không thành công, dù sao cũng có Cửu Chuyển Dương Đan và Hóa Độc Linh Đan lót đáy, Bàn Tử tuyệt đối không chết được.

Vì vậy, Lý Sinh hoàn toàn buông tay buông chân.

Sau khi thoa xong bí dược, Lý Sinh lấy bật lửa ra, châm bí dược trên Hắc Thần Đao.

Trong nháy mắt, Hắc Thần Đao biến thành một thanh hỏa đao, đao quang như rồng rắn, nhanh chóng lướt trên người Bàn Tử, rạch da thịt của hắn.

Từng lớp da thịt lật ra, ngọn lửa nhân cơ hội xâm nhập vào kinh mạch cơ bắp của hắn.

Cả người Bàn Tử đều biến thành một ngọn đuốc sống.

Nhưng, ngọn lửa này chỉ duy trì trong nháy mắt, rồi toàn bộ biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện.

Da thịt của Bàn Tử bị Hắc Thần Đao rạch ra, đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Toàn thân hắn cũng theo đó mà tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Tuy có một số vết sẹo, nhưng chắc không lâu sau sẽ hoàn toàn phục hồi.

Thành công rồi!

Sắc mặt của Bàn Tử từ từ bắt đầu tốt lên.

Chương 315

Trên mặt Lý Sinh lập tức hiện lên một nụ cười, đây là một niềm vui bất ngờ.

“Soạt”, Lý Sinh thu Hắc Thần Đao lại.

“Mẹ ơi, đau chết Bàn gia rồi!” Thấy Lý Sinh thu đao, Bàn Tử vẫn luôn cố gắng nhịn mới hét lên.

Vừa rồi bị dao cắt lửa thiêu, không biết đau đến mức nào, hắn đều cắn chặt răng.

“Không tồi, Bàn gia, sức chịu đựng của ngài, thật là đáng nể.” Đại Kim Nha tán thưởng một tiếng.

Tuy không tự mình trải nghiệm, chỉ nhìn thôi, Đại Kim Nha cũng có thể tưởng tượng được nó đau đến mức nào.

“Nói nhảm, Bàn gia tôi là ai chứ?

Khổ chưa từng nếm, đau chưa từng chịu sao?” Bàn Tử lại bắt đầu kiêu ngạo.

Dưới phương pháp hỏa liệu của Lý Sinh, cả người Bàn Tử dường như gầy đi một vòng, nhưng, cả người trông càng thêm tinh thần.

Lý Sinh liếc hắn một cái.

“Lần sau, tuyệt đối đừng lộn xộn nữa, nếu không, cậu sẽ phải chịu khổ đấy.” “Trong cổ mộ, những thứ trông không có thực lực, vô hại, thường lại là thứ chí mạng nhất!

Lần này nhớ đời rồi chứ?” “Lý ca, tôi nhớ rồi, loại đau đớn giày vò này, tôi không bao giờ chịu đựng thêm một lần nào nữa.” Bàn Tử thật sự vẫn còn sợ hãi.

Trên mặt Lý Sinh lập tức hiện lên một nụ cười.

Anh tin rằng Bàn Tử sau khi chịu thiệt lần này, sau này nhất định sẽ từ từ trở nên cẩn thận.

Chuyện đạo mộ, cẩn thận mới có thể đi được thuyền vạn năm.

Chữa khỏi cho Bàn Tử, ánh mắt Lý Sinh mới từ từ quét qua tầng này.

Đồng tử của anh lập tức hơi co lại.

Từ khi bước vào tầng thứ bảy, liên tục xảy ra chuyện chẳng lành.

Đến tận lúc này, Lý Sinh mới cuối cùng có thời gian để quan sát môi trường của tầng này.

Đối với anh, mỗi tầng trong Cửu Tầng Yêu Tháp đều không đơn giản.

Khi Lý Sinh bắt đầu quan sát xung quanh, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả.

Tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng bất thường.

Nếu trong tháp không có gì, yên tĩnh cũng là bình thường.

Nhưng sự tĩnh lặng này, vô cùng đáng sợ.

Đáng sợ đến mức khiến người ta lạnh sống lưng.

Phải biết rằng, trong giới tự nhiên luôn có âm thanh.

Chỉ có những phòng thí nghiệm hàng đầu thế giới mới có thể tạo ra những phòng cách âm tuyệt đối.

Anh tiến lên vài bước một cách cực kỳ chậm rãi, đi ở phía trước, Lý Sinh dừng lại, tay giơ lên ngang vai trái.

"Tất cả dừng lại, có chuyện không ổn." Hồ Ba Y đột nhiên nghiêm túc, hai mắt hơi nheo lại, hít một hơi khí lạnh.

“Trong tầng yêu tháp này có cơ quan, trước khi chưa kích hoạt cơ quan mới yên tĩnh như vậy sao?” Bàn Tử vì chuyện vừa rồi, cũng đã thu liễm lại sự ngông cuồng.

Không còn ngạo mạn như bình thường.

“Không rõ, xem Lý ca có cách gì không.” Lời của Bàn Tử đồng thời cũng thể hiện suy nghĩ của những người khác.

Họ lần lượt hướng ánh mắt nghi ngờ về phía Lý Sinh, hy vọng anh có thể đưa ra câu trả lời.

Lý Sinh nhìn Bàn Tử thận trọng, không khỏi mím môi cười.

Xem ra, qua chuyện vừa rồi, đã khiến Bàn Tử rút ra được bài học, tuy chưa đến mức thay da đổi thịt.

Nhưng đã không còn sự lỗ mãng và không suy nghĩ như trước.

Về vấn đề này, Lý Sinh cũng không có manh mối nào.

Dù sao thì anh và mọi người đều là lần đầu đến Cửu Tầng Yêu Tháp, hoàn toàn không biết tình hình bên trong.

Đúng như Hồ Ba Y nói, tầng này chắc chắn đã bố trí cơ quan.

Muốn biết là cơ quan gì, chỉ có thử một lần mới biết.

Tiếp đó, Lý Sinh từ không gian giới tử lấy ra một hộp chỉ gỗ, trực tiếp ném vào trung tâm điện.

“Bộp.” Khoảnh khắc hộp rơi xuống đất, phát ra một tiếng động nhẹ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cùng với tiếng động vang lên, sự yên tĩnh của tầng thứ bảy Cửu Tầng Yêu Tháp lập tức bị phá vỡ.

Rắc rắc loảng xoảng... những âm thanh liên miên không dứt lập tức vang vọng bên tai mọi người.

Chương 316

Mọi người đều bị tiếng động đột ngột này dọa giật mình, vô thức nhìn vào trung tâm điện và xung quanh.

Dường như đang tìm kiếm sự khác biệt.

Hoặc tìm kiếm nguy hiểm chưa biết.

"Nhìn kìa, mặt đất lún xuống." Đại Kim Nha mắt tinh hơn, lập tức trở nên kinh ngạc, tay chỉ về phía trung tâm điện, nơi mặt đất đang lún sâu xuống.

Mọi người cũng theo đó mà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, tình huống này họ chưa từng thấy.

Nhìn mặt đất lún xuống, ít nhất cũng sâu hơn hai mét.

Bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì?

Đúng lúc này.

Trong hố đen kịt, đột nhiên xuất hiện ánh sáng lấp lánh.

Hồ Ba Y nhìn những đốm sáng nhỏ màu xanh lam, sự căng thẳng lập tức giảm đi rất nhiều.

"Tưởng là yêu quái hung hãn gì, hóa ra chỉ là mấy con hỏa biểu trùng, thật là..." Chưa nói xong, cả người anh liền ngây ra như phỗng.

Tinh thần vừa thả lỏng lại một lần nữa căng lên.

Đúng là hỏa biểu trùng.

Nhưng, số lượng lại đột nhiên tăng gấp bội, trong một thoáng đã tăng lên hàng nghìn hàng vạn con.

Tầng thứ bảy của yêu tháp, sau khi hàng vạn con hỏa biểu trùng

xuất hiện, ánh sáng lấp lánh rực rỡ lập tức nhuộm cả điện thành một chốn tiên cảnh.

Nhưng, mọi người đều rõ, cảnh tượng trông như tiên cảnh này lại ẩn chứa hơi thở của tử vong.

Lý Sinh không rời mắt, tập trung tinh thần.

"Số lượng hỏa biều trùng hơi nhiều, mọi người nhớ cẩn thận." Những con hỏa biều trùng bay lên từ hố sâu lơ lửng giữa không trung, từng đôi mắt thú trống rỗng nhìn chằm chằm Lý Sinh và mọi người.

Tiếng vo ve vang lên, dường như đang tuyên chiến với những kẻ xâm nhập.

Sau khoảng vài giây đối đầu, số lượng lớn hỏa biều trùng, như nhận được mệnh lệnh, với tốc độ nhanh nhất, bay về phía Lý Sinh và những người khác.

"Ra tay đi, tuyệt đối đừng để hỏa biều trùng chạm vào." Lý Sinh hét lớn một tiếng, lập tức kích thích ý chí chiến đấu hăng hái của mọi người.

Mỗi người đều biết sự đáng sợ của hỏa biều trùng.

Chúng giống như đom đóm, chỉ là trên người cháy ngọn lửa màu xanh lam, dính phải ngọn lửa của hỏa biều trùng, chắc chắn sẽ bị lửa thiêu cháy.

Từ đó mà mất mạng.

Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha nhanh tay lẹ mắt rút ra vũ khí của mình, không sợ hãi nghênh đón bầy hỏa biều trùng.

Hoắc Tú Tú, Tinh Tuyệt Nữ Vương hai cô gái cũng không dám lơ là, lần lượt thi triển pháp thuật chống địch.

Trong lúc mọi người đang dốc toàn lực chuẩn bị chiến đấu, Lý Sinh lại hướng ánh mắt về phía Tiểu Mao Cầu dưới chân.

"Đến lượt mày rồi đó, tiểu gia hỏa." Tiểu Mao Cầu dường như hiểu ý Lý Sinh, vui vẻ nhảy tưng tưng.

Khi hàng vạn con hỏa biều trùng xuất hiện trước mặt mọi người, Tiểu Mao Cầu lập tức thu lại vẻ hoạt bát.

Cùng lúc đó, nó nhe nanh múa vuốt há to miệng.

Một lực hút mạnh mẽ sinh ra từ không trung, hút số lượng lớn hỏa biều trùng vào miệng.

Ngay sau đó, liền thấy bụng Tiểu Mao Cầu phồng lên.

Một miệng, đã nuốt khoảng vài nghìn con hỏa biều trùng.

Mặc dù vậy, số lượng hỏa biều trùng vẫn vô cùng lớn.

Nhưng sau khi hút xong, Tiểu Mao Cầu liền dùng chân chó vỗ vỗ bụng, ngậm miệng lại, ngẩng mắt nhìn Lý Sinh.

Tên ngốc này, không thể nuốt hết sạch hỏa biều trùng sao?

Lý Sinh lập tức trợn mắt.

Nhưng, nhìn bộ dạng của Tiểu Mao Cầu, anh cũng có thể đoán được, e rằng loại côn trùng này có điểm đặc biệt, khiến Tiểu Mao Cầu không thể một lần nuốt quá nhiều.

Lần này thật sự phiền phức rồi.

Xem ra, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Bàn Tử liều mạng vung Phá Sơn Đao, miệng thở hổn hển.

"Mẹ nó, mấy thứ nhỏ bé này, căn bản không phải đối thủ của Bàn gia, nhưng tụ lại với nhau sức chiến đấu lại lợi hại như vậy." Đại Kim Nha mồ hôi đầm đìa, nhưng căn bản không kịp lau.

“Đừng ba hoa nữa, mau tiêu diệt rồi nghỉ ngơi đi.” “A~” Ngay lúc mọi người đang bận rộn chiến đấu, một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tiếng hét phát ra từ miệng A Hoàng.

Tuy thân thủ không tồi, đối mặt với sáu bảy gã đàn ông to con cũng không hề nao núng.

Chương 317

Nhưng đối mặt với hắn không phải là đàn ông to con, mà là những yêu ma quỷ quái có năng lực đáng sợ.

Bản lĩnh của A Hoàng cũng trở nên không đáng kể.

Sau khi đánh giết được mười mấy con hỏa biều trùng, A Hoàng rõ ràng có chút không chống đỡ nổi.

Một chút bất cẩn bị hỏa biều trùng dính vào người.

Ngọn lửa màu xanh lam lập tức bùng cháy trên người hắn, cả người trong nháy mắt biến thành một ngọn đuốc sống.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

A Hoàng liền bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi, tiếng hét thảm thiết cũng đột ngột dừng lại.

Lý Sinh dùng khóe mắt liếc qua A Hoàng đã hóa thành một đống tro cốt, không khỏi than thở.

"Không có mũi khoan kim cương thì đừng mong ôm việc đồ sứ." Dương Tuyết Lệ không thèm nhìn.

"Hắn chết rồi, chúng ta nhẹ gánh hơn nhiều." Lời nói tuy thẳng thắn, nhưng lại là đạo lý thực tế.

Thăm dò Cửu Tầng Yêu Tháp vốn đã đầy rẫy nguy hiểm.

A Hoàng đúng là có thân phận lính đặc chủng, nhưng ở đây, cơ bản không có chút sức chiến đấu nào, càng giống một gánh nặng hơn.

Thăm mộ kỵ nhất là mang theo gánh nặng xuống mộ.

Như vậy không chỉ tăng thêm độ khó, đồng thời còn khiến mình rơi vào tầng tầng nguy cơ.

Chỉ cần sơ suất một chút, sẽ vĩnh viễn ở lại đây.

Lý Sinh và những người khác chiến đấu khoảng mười phút, cuối cùng cũng giải quyết được toàn bộ hỏa biều trùng.

Hồ Ba Y thở hổn hển, hai tay chống gối.

"Tầng thứ bảy chỉ đơn giản vậy thôi sao?" Nhìn điện nội một lần nữa trở lại yên tĩnh, Lý Sinh không hề thả lỏng, ngược lại lông mày nhíu chặt.

"Không đơn giản vậy đâu, số lượng hỏa biều trùng tuy nhiều, nhưng chắc chắn còn ẩn giấu bí mật khác." Bàn Tử nhìn vẻ mặt của Lý Sinh, đầy kinh ngạc.

"Không đến mức đó chứ, Lý ca?" Lý Sinh bước đến bên bệ đá trung tâm, đưa tay sờ hai cái lên mặt bệ, rồi nhấc tay lên, quả nhiên thấy lòng bàn tay đầy một chất lỏng màu đỏ sẫm.

Anh thổi nhẹ vào lòng bàn tay, chất lỏng vốn sền sệt ấy tức thì bốc hơi thành một lớp sương mù màu hồng nhạt, bao phủ lấy vườn hoa bên cạnh bệ đá.

Mảnh vườn hoa nhỏ bị sương mù bao phủ, sau khi được làn sương tưới tắm, những loài thực vật dị yêu vốn đã khô héo bắt đầu từ từ nảy ra những cành mới, tái sinh và sinh trưởng!

"Ấy?

Lý ca cũng học được trò ảo thuật từ bao giờ thế?" Bàn Tử mắt tinh, vừa thấy hành động của Lý Sinh là tò mò như đứa trẻ, liền sáp lại gần.

Nhìn bệ đá, hắn lập tức hứng thú, đưa bàn tay to béo mỡ màng ra định thử, dường như cũng muốn quẹt hai cái lên bệ đá.

Lý Sinh phóng một ánh mắt sắc như dao găm, Bàn Tử lập tức co

tay về như bị điện giật, ưỡn thẳng người.

“Phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy!

Đảm bảo tuyệt đối không hành động tự tiện!” “Cứ làm trò đi, đợi đến ngày cái thân béo ú này bị đem đi nuôi tống tử, tôi xem ông có còn cười nổi không?” Hồ Ba Y dùng chuôi dao găm mô kim đẩy vào người Bàn Tử, bực bội lườm một cái.

“Khụ khụ khụ...

Đồng chí Lão Hồ, đây là mưu sát đồng đội cách mạng đấy...” Bàn Tử bị đẩy lảo đảo một cái, lập tức khoa trương ôm bụng, vẻ mặt nhăn nhó diễn cảnh bị đồng đội đâm sau lưng “đau đớn khôn nguôi”.

“Lý ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ?

Chẳng lẽ anh thật sự biết ảo thuật sao?” Hoắc Tú Tú không thèm để ý đến màn làm trò của Bàn Tử, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn chằm chằm vào hai tay Lý Sinh.

Quả nhiên, Hoắc Tú Tú tuy đã thức tỉnh “huyết mạch Thiên Nữ”, nhưng trong cốt tủy vẫn là một cô bé, tràn đầy tò mò với những thứ nhỏ bé thần kỳ này, bị cảnh tượng trái tự nhiên kia thu hút.

“Lão Hồ, anh hẳn đã đoán ra rồi chứ?

Bệ đá, sương mù và vườn hoa đó, một hệ thống tuần hoàn sinh thái đơn giản!” Lý Sinh nhìn về phía Hồ Ba Y, ra hiệu cho anh tiếp tục giải thích cho mọi người về cơ quan huyền bí trong yêu tháp.

Anh cố ý muốn rèn luyện Hồ Ba Y, dù sao chuyện đạo mộ cũng không thể lúc nào cũng một mình gánh vác hết mọi việc được.

Lỡ như có tình huống không dứt ra được, kết quả những người còn lại không có năng lực độc lập tác chiến, đến lúc quay lại đồng đội đã chết hết cả rồi thì sao?

“Ừm, không sai.

Cái bệ màu đen thực chất được phủ từng lớp từng lớp chất lỏng màu đỏ máu, vì màu quá đậm nên mới trông như màu đen.

Nhiệt độ dưới động băng này rất thấp, cho nên nó vẫn luôn bị đóng băng.” Hồ Ba Y nhìn Lý Sinh, thấy anh không có ý định ngắt lời, liền nói tiếp: “Đúng vậy, một khi có người đến gần, do nhiệt độ tăng lên, chất lỏng trên bề mặt bệ đá sẽ từ từ bốc hơi thành sương máu, sương mù cung cấp dưỡng chất cho các loài thực vật yêu dị trong vườn hoa sinh trưởng, sau đó những bông hoa diễm lệ kia sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, chủ động tiến lại gần vườn hoa.” “Sao tôi nghe quen tai thế nhỉ?

À!

Chẳng phải gần giống với thứ trồng trên nắp quan tài của mụ già ở thành cổ Tinh Tuyệt sao!

Chỉ là không có mùi thơm, nhưng cũng trốn trong sương mù để hại người!

Khốn thật!

Quá thâm độc!” Bàn Tử tuy thần kinh thô nhưng trí nhớ không tệ, vỗ đầu một cái đã nhận ra điểm chung của hai loại hoa này.

Chương 318

Lý Sinh mỉm cười với hai người Hồ Ba Y, sau đó khẳng định: "Phân tích trước đó của Lão Hồ hoàn toàn chính xác, Bàn Tử nói cũng không sai, loại hoa này quả thực cùng tông với thi hương ma dụ.

Sau khi hút cạn máu của những kẻ xâm nhập yêu tháp, nó sẽ lại trả máu về bệ đá, rồi nhanh chóng khô héo.

Nó cùng với bệ đá là một món thánh vật được tông Luân Hồi dày công vun trồng, gọi là Huyết Luân Hồi!" "Máu huyết tan thành sương mù, sương mù nuôi dưỡng thực vật, thực vật bổ sung máu huyết... tam vị nhất thể, sinh sôi không ngừng!

Cũng khá phù hợp với giáo nghĩa của tông Luân Hồi!" Dương Tuyết Lệ chống cằm, cũng đưa ra kiến giải của mình.

"Chà, tông chủ tông Luân Hồi cũng là người có văn hóa đấy chứ!

Biết cả tuần hoàn phát triển bền vững cơ đấy!

Dùng vũ khí sinh hóa thuần thiên nhiên xanh sạch không ô nhiễm, giác ngộ này cao hơn đám Liên Xô với Mỹ nhiều!" Lối suy nghĩ của Bàn Tử trước nay luôn khác người, lời vừa nói ra, mấy người có mặt đều bật cười.

"Ha ha ha...

Đúng thế thật!

Đám khốn đó không có tầm nhìn xa bằng lão tổng tử mấy nghìn năm trước!" Huyết Luân Hồi, theo nghĩa hẹp, là một loại vũ khí sinh học, nhưng khả năng gây ảo giác của nó không gây hại cho cơ thể người, vì vậy năng lực huyết mạch của Lý Sinh mới không phát huy tác dụng.

Vì cơ bản nó không hề có độc!

Cùng lắm cũng chỉ là kích thích hormone, đẩy nhanh tốc độ tiết ra chất siêu hưng phấn mà thôi.

Cách bài trí ở tầng bảy thật sự đơn giản, nhưng chỉ dựa vào hai thứ đó mà lại có sức sát thương như vậy, Hồ Ba Y cũng không khỏi thán phục trí tuệ của tổ tiên!

Nhưng Lý Sinh có thể dẫn dắt mấy người toàn thân rút lui dưới cơ quan như vậy, khiến anh không khỏi càng thêm bội phục vị "tiền bối" trông còn trẻ măng này!

"Tầng thứ bảy đã nguy hiểm như vậy, bên dưới..." Dương Tuyết Lệ có chút lo lắng mở lời, nhưng lời chưa nói hết đã bị Lý Sinh ngắt ngang.

"Không cần lo lắng, người xưa luôn tin rằng số "chín" là cực dương, "bảy" là cực âm, cho nên cơ quan ở tầng thứ bảy hẳn là nguy hiểm nhất rồi!

Thánh vật của tông Luân Hồi tổng cộng cũng chỉ có mấy món, không thể nào đều chôn ở đây được!" Lý Sinh vừa nói vừa xoa đầu Dương Tuyết Lệ, cười một cách đểu cáng: "Với lại, chẳng phải còn có tôi đây sao?

Dù là nơi nguy hiểm đến đâu, anh đây cũng có thể đưa mấy người ra ngoài lành lặn!" "Vâng, em tin anh!" Gương mặt xinh đẹp của Dương Tuyết Lệ ửng lên một vệt hồng, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Lý Sinh.

"Vâng, Lý ca, người ta cũng tin anh!" Bàn Tử không biết bị chập dây thần kinh nào, cũng bắt chước cô gái lớn mới biết yêu trong phim điện ảnh, e thẹn liếc mắt đưa tình với Lý Sinh, éo éo cái giọng nói.

"Khụ khụ khụ!

Được rồi, chuẩn bị xuống tầng tiếp theo, tôi mở đường, mấy người theo sau!" Lý Sinh chỉ cảm thấy da gà da vịt trên người rơi đầy đất, cố nén cơn buồn nôn, quay người đi thẳng xuống tầng dưới của yêu tháp. ...

Không ngoài dự đoán của Lý Sinh, năm tầng tiếp theo chỉ là một số sinh vật tương đối "thông thường" như "xác khô", "sói tuyết".

Hồ Ba Y và Vương Bàn Tử mấy người cũng có thể dễ dàng đối phó.

Mấy người họ có lẽ đã bị vấp ngã ở tầng bảy, nên muốn gỡ gạc lại ở mấy tầng dưới, bắt đầu điên cuồng tranh cướp mạng quái!

Cuối cùng, Lý Sinh dứt khoát buông tay mặc kệ, đứng một bên ung dung tự tại hóng hớt kiếm kinh nghiệm.

Rất nhanh, mấy người đã đến tầng cuối cùng của yêu tháp.

"Cẩn thận, nơi này không đơn giản như mấy tầng trước, có thể sẽ có phiền phức lớn!" Nhìn lối đi tối om, giác quan thứ sáu của Lý Sinh vốn đình công bấy lâu nay đột nhiên hoạt động trở lại, anh nghiêm mặt nói với mấy người phía sau.

Lý Sinh châm một que pháo lạnh, đi đầu vào tầng cuối cùng của yêu tháp chín tầng.

Đáy tháp cũng không khác mấy so với dự liệu, bên trong vô cùng rộng rãi.

Dựa vào ánh sáng huỳnh quang của que pháo lạnh, Lý Sinh ước chừng tầng này, xe tải Giải Phóng chạy cũng thoải mái!

Yêu tháp chín tầng có kết cấu tương tự kim tự tháp Ai Cập, tầng chín trên cùng là một chóp nhọn, càng đi xuống không gian càng lớn, đến tầng cuối cùng, diện tích đã lớn gần bằng hai sân bóng rổ!

Chính giữa đáy tháp là một ngọn núi pha lê khổng lồ cao bằng một tầng lầu, dưới ánh sáng huỳnh quang lấp lánh, vô cùng chói mắt.

Dưới chân núi pha lê là một vòng hộ pháp bằng xác ướp tống tử, được chia thành ba hàng ngay ngắn, xếp thành hình tam giác đều đặn bao quanh ngọn núi pha lê ở giữa.

Những xác ướp này có chút khác biệt so với những xác ướp trong hầm băng trước đó, quần áo của chúng xa hoa lộng lẫy hơn, trang trí nhiều bằng vàng bạc mã não, động tác ngay ngắn thống nhất, như thể được đúc ra từ một khuôn!

Tất cả các xác ướp đều có làn da ngăm đen, hai mắt nhắm nghiền, ngồi yên bất động ở đó, nhìn từ xa, giống như một hàng tượng đá hộ vệ cho ngọn núi pha lê trung tâm.

"Ồ, lão tống tử của tông Luân Hồi cũng biết hưởng thụ ghê!

Xây một quảng trường lớn thế này, chắc định lúc rảnh rỗi thì ra đây ngồi thành hàng, tập thể phơi nắng à!" Bàn Tử vừa vào tầng này, đảo mắt một vòng đã thấy hàng xác ướp thân vàng được xếp ngay ngắn ở không xa.

Nhìn chằm chằm những món trang sức vàng bạc có vẻ rất giá trị trên người các hộ pháp tống tử, mắt hắn trợn trừng, nước miếng sắp chảy ra tới nơi.

"Lão Kim, mau xem giúp tôi, mấy món mã não phỉ thúy trên người đám tống tử này đáng giá bao nhiêu tiền?

Tôi phải xem mấy thứ này có đáng để Bàn gia đây vác một quãng đường xa không!" Bài học trước đó quả thực đã khiến hắn trưởng thành không ít, lần này, hắn không ra tay ngay mà chỉ kéo Đại Kim Nha đến bên cạnh xác ướp hộ pháp.

Thôi rồi!

Vui mừng hụt!

Cái tật ham tiền không ham mạng của Bàn Tử vẫn chưa sửa được!

Chương 319

Nhưng dù sao cũng không còn lỗ mãng như trước, biết cân nhắc được mất, cũng là một tiến bộ không nhỏ.

Hồ Ba Y theo sát Bàn Tử vào trong, thấy "sự trưởng thành" đáng mừng của hắn, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

"Lý ca, anh nói tầng cuối cùng sẽ có phiền phức lớn, nhưng đám hộ pháp tống tử này trông có vẻ rất bình thường, chắc không có uy hiếp gì đâu nhỉ?!" Nhớ lại lời dặn của Lý Sinh, anh quay đầu hỏi ý kiến.

"Ừm, đây chỉ là những thi thể bình thường, bày ở đây để dọa người thôi, nguy hiểm thực sự, có lẽ là thứ ở bên trong ngọn núi kia." Lý Sinh cầm Hắc Thần Đao, vòng qua những xác ướp hộ pháp trước mặt, đi thẳng về phía ngọn núi pha lê.

Cùng với việc que pháo lạnh từ từ tiến lại gần, thứ bên trong ngọn núi pha lê cũng lộ ra trước mắt mấy người.

Chỉ thấy bên trong khối pha lê, sừng sững một pho tượng tướng quân cao hai mét, oai hùng lẫm liệt!

Tướng quân mình mặc thiết giáp, tay cầm một thanh đại đao dài bảy thước, tư thế đó khiến người ta chấn động tâm thần, có vài phần khí thế "một người giữ ải, vạn người không qua".

Phía sau pho tượng là một thi thể mỹ nữ ngồi xếp bằng mờ mờ ảo ảo, hẳn là mục tiêu của họ – băng xuyên thủy tinh thi!

Hồ Ba Y liếc mắt qua, chỉ cảm thấy pho tượng có gì đó là lạ, nhìn kỹ lại, mới phát hiện dưới mũ giáp của tướng quân, khuôn mặt lộ ra lại là... mõm nhọn, răng nanh, mắt tam giác, cộng thêm đôi tai đầy

lông, đó rõ ràng là một khuôn mặt của sói!

Cái đầu sói được điêu khắc sống động như thật, Hồ Ba Y nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đó một lúc, càng nhìn càng cảm thấy pho tượng thật tà tính!

Nhìn vào đôi mắt hẹp dài đó, anh luôn có ảo giác rằng nó cũng đang nhìn mình, một luồng khí lạnh từ sau gáy chạy thẳng lên đỉnh đầu, Hồ Ba Y bất giác lùi lại mấy bước!

Bàn Tử và Đại Kim Nha ở một bên bàn bạc một hồi, quyết định từ bỏ những cái tống tử vô dụng, chỉ lấy trang sức châu báu trên người chúng.

Hai người tay chân lanh lẹ, chẳng mấy chốc đã lột sạch trang sức phỉ thúy mã não trên người mười mấy hộ pháp.

"Này, đồng chí Lão Hồ của tôi ơi, ông đứng đó liếc mắt đưa tình với đại gia sói cả nửa ngày trời, nhìn ra được cái gì chưa?" Có rảnh thì qua đây giúp tôi một tay đi!" Bàn Tử liếc thấy Hồ Ba Y đang đứng ngây ra trước ngọn núi pha lê đối mắt với pho tượng, liền vươn cổ họng gọi.

"Lý ca, pho tượng đá này tà tính quá!

Chẳng lẽ là 'Thủy Tinh Tự Tại Sơn' trong truyền thuyết của Ma quốc?" Hồ Ba Y nghe tiếng gọi mới hoàn hồn, trong lòng đã có phỏng đoán, không để ý đến Bàn Tử, quay đầu hỏi Lý Sinh để xác nhận.

"Không sai, đúng là con yêu lang đó, hình như... nó còn sống!" Lý Sinh nhìn chằm chằm ngọn núi pha lê quan sát một hồi lâu, cuối cùng đưa ra một kết luận gần như không thể tin được!

"Cái... cái gì!

Còn sống!

Sao có thể?

Nhìn mức độ đóng băng của sông băng, đáy hồ này hẳn đã không thay đổi hàng nghìn năm, làm sao có thể sống trong băng mấy nghìn năm được?

Chẳng lẽ, thật sự là yêu quái?" Dương Tuyết Lệ kinh ngạc thốt lên, cô vốn tin tưởng Lý Sinh từ tận đáy lòng, nhưng chính vì tin vào phán đoán của anh nên lại càng cảm thấy khó tin!

Thế giới này đã trở nên huyền huyễn như vậy sao?

Thật sự có yêu quái sống được mấy nghìn năm!

"Ối trời ơi, Lão Kim tôi sống từng này tuổi rồi chưa từng thấy yêu quái bao giờ!

Nếu mà bắt được nó mang ra ngoài, chúng ta cứ tùy tiện vứt vào viện bảo tàng nào đó triển lãm, chỉ đếm tiền vé thôi cũng đếm đến mỏi tay mất?" Đại Kim Nha cũng bị thu hút, Bàn Tử cũng quăng cái ba lô căng phồng ra sau lưng, lon ton chạy tới!

"Mẹ kiếp, khối pha lê lớn như vậy, chúng ta mà khiêng được ra ngoài, chẳng phải cả đời ăn sung mặc sướng sao?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào ngọn núi pha lê, mặc kệ là tượng băng sống hay xác băng, hắn tính bê đi cả ổ!

"Phụt!

Ha ha ha!

Bàn Tử, cậu vác cả tảng băng lớn như vậy về, định để dành mùa hè ăn đá bào à?" Hoắc Tú Tú nghe Bàn Tử nói, lập tức ôm bụng cười!

"Tảng băng lớn?" Bàn Tử ngơ ngác, quay đầu nhìn Hồ Ba Y.

"Đồng chí tiểu béo của tôi ơi, cậu thực sự nên đọc thêm chút sách vở đi!

Động não một chút cũng nên biết, pha lê là sinh ra từ trong đá, dưới động băng này lấy đâu ra đá?" Hồ Ba Y chỉ vào ngọn núi pha lê, mở lời giải thích thay.

"Băng xuyên thủy tinh, chẳng qua chỉ là cách gọi của người Ma quốc đối với khối băng vạn năm trên dãy Côn Luân mà thôi, nói cho cùng, nó chỉ là một khối băng đông cứng hơn một chút, thật sự mà vác ra ngoài, e là chưa ra khỏi cao nguyên Thanh Tạng, đã tan thành một vũng nước rồi!" "Thế thì cái tông Luân Hồi chết tiệt này cũng keo kiệt quá nhỉ?

Tầng cuối cùng lại bày một tảng băng lớn, coi như bảo bối mà thờ cúng à?" Bàn Tử da mặt dày, nghe lời Hồ Ba Y nói xong cũng không hề đỏ mặt, ngược lại còn trút giận lên đám xác ướp vừa bị lột sạch đồ!

Bàn Tử vừa nói vừa giận dữ nhìn chằm chằm những tống tử mặt đen, như thể đám tống tử trước mặt nợ hắn mấy trăm vạn vậy!

"Đồng chí tiểu béo của tôi ơi, cậu có thể đừng có mà cắn bậy không!

Người ta vừa mới hiến hết gia tài cho cậu, giờ cậu lại lấy người ta ra làm bia đỡ đạn, tôi mà là tống tử, nửa đêm phải phổ cập kiến thức địa lý Ma quốc cho cậu mới được." Hồ Ba Y cũng không hề khách sáo, cười cợt châm chọc Bàn Tử.

"Đi đi đi, sang một bên đi, tôi thấy ông mới là người nên để đại gia sói nửa đêm bò lên giường massage kiểu Thái cho đấy, tôi thấy hai người vừa rồi nói chuyện vui vẻ lắm, nếu không phải Bàn gia đây làm phiền, chắc lát nữa còn có cả sói con rồi đấy!" Nói về đấu võ mồm, Bàn Tử thật sự chưa ngán ai, trong nháy mắt đã đáp trả lại.

"Ha ha ha..." Hai người đấu khẩu không chút kiêng dè khiến mọi người đều bật cười, không khí căng thẳng trước đó cũng bị xua tan đi,

mấy người đều cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi vài phần.

“Lý ca!

Nó cử động rồi!

Chương 320

Cái... cái pho tượng đó, mắt nó vừa cử động!" Hoắc Tú Tú vốn đang cười đến mức không mở nổi mắt, nhưng ánh mắt lại liếc thấy mắt của đầu sói, lập tức kinh hãi hét lên!

Không biết từ lúc nào, phía cuối đội hình đột nhiên lao ra một bóng trắng, húc văng Hoắc Tú Tú.

"Gâu gâu gâu ~" Nó đứng trước ngọn núi pha lê, nhe răng trợn mắt thị uy với Bàn Tử.

"Mẹ kiếp!

Con chó hoang ở đâu ra vậy?

Lên cơn điên à!!" Bàn Tử vốn đã tức một bụng lửa với con súc sinh liên tục gây phiền phức trên đường, lập tức lao lên một bước, một cước đá con sói tuyết bay vào ngọn núi pha lê!

Bàn Tử tuy thần kinh thô, nhưng không ngốc, con sói tuyết ngơ ngác xông tới, nhìn là biết muốn chọc giận để hắn nổ súng!

Thứ bên trong ngọn núi pha lê, ngay cả Lý Sinh cũng cảm thấy không chắc chắn, không dám tùy tiện động vào.

Bản thân yêu tháp này dựa vào sự đóng băng tự nhiên mới có thể bảo tồn vững chắc đến hiện tại.

Trong tình huống không rõ ngọn ngành, lỗ mãng dùng súng bắn vào ngọn núi pha lê, chẳng phải là cầm đèn lồng đi vào hố phân tìm chết sao?

Một mình hắn tìm chết còn chưa đủ, e là phải kéo theo tất cả mọi người trong này chết cùng!

Đầu con sói tuyết đập thẳng vào ngọn núi pha lê, miệng suýt nữa bị đập vẹo!

"Bốp bốp bốp!" Bàn Tử liên tiếp tung mấy cú đấm vào đầu con sói tuyết, ra tay vốn đã nặng, lại thêm việc hệ thống trước đó đã nâng cao thể chất của hắn lên một bậc, hai cú đấm đã khiến đầu con sói tóe máu!

Con sói tuyết bị đập mạnh vào khối băng, sống mũi cũng gãy sập, lập tức đau đớn kêu gào thảm thiết, khóe miệng phì phò máu, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ một mảng lớn vách pha lê.

Điều kinh ngạc là, máu tươi dính trên ngọn núi pha lê không những không chảy xuống theo sườn núi thẳng đứng, mà ngược lại còn thấm dần vào sâu bên trong.

Vết máu đỏ sẫm như có sinh mệnh, uốn lượn bò về phía băng xuyên thủy tinh ở trung tâm khối băng!

Bàn Tử, người đứng gần con sói tuyết nhất, cũng bị cảnh tượng quỷ dị này dọa cho giật nảy mình, lập tức đứng hình tại chỗ, không dám thở mạnh!

"Rắc rắc rắc..." Nghe thấy âm thanh như băng vỡ truyền ra từ sâu trong ngọn núi pha lê, Bàn Tử bất giác nuốt nước bọt.

Đột nhiên, "BÙM!" một tiếng nổ lớn, pho tượng "Thủy Tinh Tự Tại Sơn" thân người đầu sói tức thì nổ tung, ngọn núi cao ba mét ầm ầm sụp đổ, những mảnh băng vỡ như mưa rơi xuống đầu mấy người!

Từ trong pho tượng đột nhiên lao ra một cái đầu sói lấp lánh ánh lửa xanh u tối, lượn hai vòng trên không rồi lao thẳng về phía Bàn Tử!

"Bàn Tử, mau chạy!" Hồ Ba Y vừa nhìn đã nhận ra đó là con quỷ trùng "Đạt Phổ" suýt lấy mạng họ trước đó, nhưng khi anh phản ứng

kịp và lên tiếng nhắc nhở thì đã không còn kịp nữa!

Trong vài hơi thở, biến cố đột ngột của ngọn núi pha lê khiến Bàn Tử hoàn toàn không phản ứng kịp!

Nghe tiếng hét của Hồ Ba Y, hắn mới hoàn hồn, nhấc chân vừa chạy được hai bước, đột nhiên loạng choạng ngã sấp mặt!

Ngọn lửa xanh u tối "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" đột ngột lao vút lên, đuổi kịp Bàn Tử, trong nháy mắt đã đến sau lưng hắn!

Cảm nhận được ngọn lửa nóng rực ngày càng gần sau lưng, Bàn Tử thầm nghĩ: Xong rồi!

Lần này thật sự toi rồi!

"BÙM!" "A a a!" Khi Bàn Tử đang nhắm mắt chờ chết, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng gào thét đau đớn!

Ngay sau đó, tiếng gió vù vù, hắn bị người ta túm cổ áo ném thẳng ra ngoài!

"Phịch!" một tiếng, Bàn Tử nặng nề ngã xuống đất, nhe răng trợn mắt bò dậy, nhìn thấy mình hiện tại cách ngọn núi pha lê tan nát kia ít nhất cũng bảy tám mét!

Lý Sinh ngay khi ngọn núi pha lê nổ tung đã biết bên trong đầu sói kia giấu cái gì.

Thấy Bàn Tử gặp nguy, anh không chút do dự ném con sói tuyết nửa sống nửa chết qua, làm lá chắn thịt sói cho Bàn Tử!

Sau đó, anh lao một bước đến bên cạnh Bàn Tử, ném hắn ra khu vực an toàn cách đó bảy tám mét.

Tốc độ của anh nhanh đến cực hạn, đến mức Hồ Ba Y đứng gần Bàn Tử nhất cũng không nhìn rõ động tác của anh, chỉ cảm thấy một bóng đen lóe lên, Bàn Tử đã bay ra ngoài.

Bàn Tử lòng còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi ngẩng đầu nhìn con quỷ trùng "Đạt Phổ".

Chỉ thấy bên cạnh "tàn tích" của ngọn núi pha lê, ngọn lửa xanh u tối đang không ngừng giãy giụa cuộn trào, con sói tuyết đang gào thét thảm thiết.

Không xa, Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra, không chút biểu cảm ném nó qua!

Hắc Thần Đao chính xác đâm trúng, xuyên thẳng qua lồng ngực con sói tuyết, tầng cuối cùng của yêu tháp tức thì yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại một khoảng không chết chóc.

Không lâu sau, con quỷ trùng "Đạt Phổ" đã thiêu con sói tuyết thành một đống tro tàn.

Trong nháy mắt, ngọn lửa xanh u tối lại bùng lên, chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Lý Sinh, người đứng gần quỷ trùng nhất, lúc này lại không hề vội vã.

Anh ung dung móc từ trong túi ra một sinh vật nhỏ đầy lông, ném về phía ngọn lửa xanh trên không!

Sinh vật nhỏ vốn đang lơ mơ buồn ngủ cảm nhận được luồng gió lành lạnh, lập tức mở mắt.

Nhìn thấy ánh lửa xanh quen thuộc trước mắt, nó liền há miệng, nuốt chửng toàn bộ quả cầu lửa vào bụng!

Sau đó, "bép" một tiếng, nó ngã ngửa ra đất!

Chương 321

“A!

Lý ca tàn bạo quá!

Tiểu mao cầu là đại công thần mà, sao anh có thể ném thẳng nó đi như vậy!” Hoắc Tú Tú là người phản ứng đầu tiên, chạy đến ôm tiểu mao cầu từ dưới đất lên.

Tiểu mao cầu trong tay Hoắc Tú Tú lắc mạnh đầu, vẻ mặt tủi thân nhìn về phía Lý Sinh, dường như đang tố cáo người chủ vô lương tâm.

Lý Sinh liếc mắt một cái, tiểu mao cầu lập tức dựng lông, rụt đầu chui vào lòng Hoắc Tú Tú.

Ở phía xa, Bàn Tử cảm thấy mắt cá chân truyền đến cơn đau buốt tận tim, lập tức cởi giày ra xem.

Khi nhìn thấy một dấu tay đen sì trên mắt cá chân, hắn liền nổi điên!

“Mẹ kiếp, thảo nào bình thường lão tử thân thủ linh hoạt, động tác nhanh nhẹn, hôm nay lại ngã một cú trời giáng!

Hóa ra là do lão tống tử giở trò!

Dám sau lưng chơi xấu Bàn gia gia ta!” “Dọa chết tôi rồi, đồng chí tiểu béo của tôi ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Hồ Ba Y thấy Lý Sinh dễ dàng giải quyết “hỏa biểu trùng”, lúc này mới thở phào một hơi.

Anh đến bên cạnh Bàn Tử đang la oai oái, vỗ một cái vào vai hắn.

“Này, Lão Hồ, tôi đã anh dũng bị thương rồi, ông không nói lời hay ý đẹp an ủi tôi thì thôi, còn đổ dầu vào lửa à?

Quả nhiên, lòng dạ của ông, xấu xa vô cùng!" Bàn Tử xoa xoa mắt cá chân đã sưng vù một vòng, vẻ mặt oán hận nhìn Hồ Ba Y.

"Bàn Tử, vừa rồi cậu nói lão tống tử, là chuyện gì vậy?" Dương Tuyết Lệ thấy chủ đề của Bàn Tử lại sắp đi lạc, vội vàng chen vào một câu.

"Haizz!

Vừa rồi con hỏa biêu trùng đó không phải lao về phía Bàn gia tôi sao?

Tôi thấy tình thế không ổn, đương nhiên phải rút lui chiến lược, Bàn gia tôi thân nhẹ như yến, chẳng lẽ còn không chạy nhanh hơn con sâu đó?" Thấy mình tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, Bàn Tử bắt đầu chém gió.

"Thôi đi, chém vừa thôi!

Thân nhẹ như yến, thế vừa rồi ai mới chạy được hai bước đã ngã sấp mặt, thằng khốn nào thế?" Hồ Ba Y không chút nể nang vạch trần, chuyên chọc vào chỗ đau.

"Mẹ kiếp, Lão Hồ, ông nói thế là tôi không vui đâu nhé.

Nhạc Phi có lợi hại đến đâu cũng không chống nổi âm mưu của thằng tiểu nhân Tần Cối!

Lão tống tử kia tám phần đã thành tinh, những lời tôi nói trước đó, chúng nó đều nghe thấy hết rồi!" Bàn Tử vỗ đùi, vẻ mặt bi phẫn tiếp tục nói với Dương Tuyết Lệ.

"Lũ lão tống tử này bụng dạ hẹp hòi, ghim thù Bàn gia tôi vừa rồi lột sạch gia tài của chúng nó, lúc tôi chạy thì chúng nó bất ngờ chơi xấu tôi, thế là lão tử mới ngã một cú trời giáng!

Nếu không phải Lý ca cao tay, e là sang năm Thanh minh phải lên

mộ đốt vàng mã cho tôi rồi!" "Hừ, tôi thấy rõ ràng là do anh béo quá, chạy được hai bước đã nhấc không nổi chân, sợ hai cô gái bọn tôi cười chê nên mới đổ trách nhiệm lên người tống tử chứ gì." Hoắc Tú Tú ôm Tiểu Mao Cầu cũng xáp lại gần, lè lưỡi làm mặt quỷ với Bàn Tử.

"Xì, Bàn gia tôi trước nay dám làm dám chịu, không thể nào vì chút chuyện vặt vãnh mà để mấy vị kim chủ này gánh tội thay!

Tôi không có nói bừa, tôi có bằng chứng đây này, không tin thì xem!" Bàn Tử vừa nói vừa nhấc cái chân to như củ cải lên!

"Xem đi!" Vừa nói, hắn vừa xắn mạnh ống quần lên!

Chỉ thấy, trên chân Bàn Tử là một mảng thịt mỡ trắng hếu, đang khẽ rung rinh.

Phần mắt cá chân, có một dấu tay đen sì sưng vù, trên cái đùi trắng nõn của Bàn Tử, trông vô cùng nổi bật.

"Thế nào?

Bây giờ tin chưa?

Lũ lão tống tử này, ngồi đó bất động giả chết, không chừng đang thừa lúc mình không đề phòng mà giở trò sau lưng!

Âm hiểm xảo trá, cùng một giuộc với đám hoa đuôi chó ở tầng bảy!" "Không thể nào, biết đâu người ta chỉ thấy hợp mắt, đang tìm con rể đến ở rể thì sao, nhìn xem, đã đóng dấu luôn rồi này!" Hoắc Tú Tú nhìn mắt cá chân sưng vù của Bàn Tử, lập tức tin lời hắn đến bảy tám phần, đưa tay chọc chọc vào cái "hình xăm" vuốt quỷ đen sì như phù điêu trên chân hắn.

"Á!

Cô nương ơi, đừng...

đừng đụng!

Đau chết tôi rồi!" Ngón tay cô chỉ khẽ chạm vào, Bàn Tử liền giật nảy mình co chân lại, rống lên.

Lý Sinh thấy vậy cũng thấy buồn cười, đột nhiên nổi hứng cũng xáp lại gần, dùng mũi chân khẽ chạm vào vết thương của Bàn Tử.

"Á ~ Đau đau đau!" Quả nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của Bàn Tử, Lý Sinh lật tay lấy từ không gian giới chỉ ra một viên Hóa Độc Linh Đan, nhân lúc hắn đang há miệng gào to, ném thẳng vào miệng hắn.

"Ực..." Bàn Tử căn bản không nhìn rõ là thứ gì, theo bản năng nuốt xuống.

"Lý ca, anh cho em ăn cái gì thế?" "Đoán xem?" Lý Sinh thản nhiên nghịch Hắc Thần Đao trong tay, hỏi ngược lại Bàn Tử.

"Hàng của Lý ca, tất nhiên là hàng tuyển!

Chắc chắn là thứ tốt!

Không phải là loại thần đan diệu dược giúp tôi một đấm đánh chết một con bò chứ?" Bàn Tử hết đau, bắt đầu hứng khởi đoán tác dụng của viên thuốc tròn tròn kia.

"Ha ha." Lý Sinh trực tiếp tặng cho hắn một cái lườm trắng mắt.

Chương 322

"Vậy là loại tiên đan trong tiểu thuyết võ hiệp, ăn vào có thể có được mấy chục năm nội lực?

Hay là nội đan của yêu thú, ăn vào có thể bách độc bất xâm, ở dưới nước cũng có thể hô hấp?" "Nằm mơ đi!" Lý Sinh trực tiếp quay người, không thèm để ý đến một Bàn Tử đang mơ mộng giữa ban ngày, đi thẳng đến chỗ băng xuyên thủy tinh thi.

Ngọn núi pha lê trước đó đã sập mất một nửa, bây giờ chỉ còn lại cái đế cao nửa mét.

Pho tượng tướng quân đen sì kia đã vỡ thành một đống vụn, nhưng băng xuyên thủy tinh thi phía sau lại hoàn hảo không chút tổn hại, lộ ra trong không khí.

Da của thủy tinh thi trong suốt, chất liệu trông như đá pha lê tinh khiết không tì vết nhất.

Trung tâm cơ thể là những khối đá mã não màu đỏ máu giống như nội tạng.

Khối mã não đỏ máu đó được bao bọc hoàn hảo bởi lớp pha lê trong suốt, nhìn từ xa, giống như một mỹ nữ da trắng nõn trong suốt, ngồi ngay ngắn trong đài pha lê.

"Không xong rồi, không xong rồi!

Một khối đá mã não pha lê lớn như vậy, còn là loại thủy chủng trong suốt thế này!

Lý gia!

Chúng ta mà mang được thứ này ra ngoài, thì thật sự tám đời ăn sung mặc sướng!" Đại Kim Nha vừa thấy thủy tinh thi lộ ra trong

khối băng, con ngươi suýt nữa rơi ra ngoài!

"Mẹ kiếp!

Thảo nào lão khốn Đức thúc già từng đó tuổi rồi còn chạy đến núi tuyết lớn này lăn lộn!

Món đồ này chỉ cần bẻ ra một mẩu nhỏ thôi cũng đủ ăn cả đời rồi!" Bàn Tử hai năm nay cùng Hồ Ba Y nam chinh bắc chiến, cũng đã thấy không ít thứ tốt.

Nhưng khi nhìn thấy "băng xuyên thủy tinh thi" cao hơn nửa người này, cũng giống như Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên chưa từng thấy thứ gì tốt, nhìn mãi không chán, suýt nữa đã ôm đầu người ta mà liếm hai cái!

"Oa!

Lần đầu tiên thấy pha lê đẹp như vậy!" "Tạo hình pha lê tao nhã độc đáo như vậy, hoàn toàn không thấy dấu vết mài giũa, hẳn là hình thành hoàn toàn tự nhiên, có giá trị thưởng thức và nghiên cứu rất cao!" Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ cũng đồng thanh tán thưởng.

Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ liếc nhìn thủy tinh thi một cái, rồi rụt lại sau lưng Lý Sinh.

Nàng nắm chặt vạt áo của Lý Sinh, cơ thể khẽ run rẩy, dường như rất sợ hãi thủy tinh thi kia!

"Sao vậy?

Thủy tinh thi đó có vấn đề gì à?" Lý Sinh chú ý đến sự bất thường của Tinh Tuyệt Nữ Vương, xoa xoa đầu nàng, vừa an ủi vừa lên tiếng hỏi.

"Nó... nó... cảm giác rất đáng sợ!

Sẽ... sẽ khắc chế sức mạnh của em!" Gương mặt nhỏ nhắn của

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhăn lại như cái bánh bao, đứt quãng trả lời.

Lý Sinh nhíu chặt mày, cũng cảm thấy pho "tà thần" trông vô hại này có vấn đề!

Vừa vào tầng cuối cùng của yêu tháp, giác quan thứ sáu đã không ngừng cảnh báo anh rằng có một thứ cực kỳ nguy hiểm!

"Thủy Tinh Tự Tại Sơn" trước đó đã bị phá hủy, nhưng cảm giác nguy hiểm không hề biến mất, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt!

Vậy thì chỉ còn một lời giải thích.

Pho "băng xuyên thủy tinh thi" này chính là thứ nguy hiểm nhất trong yêu tháp chín tầng!

"Lý ca, sao vậy?

Chẳng lẽ 'băng xuyên thủy tinh thi' có vấn đề?" Dương Tuyết Lệ trước nay tâm tư tinh tế, thấy sắc mặt Lý Sinh nghiêm túc, biết rằng sự việc có thể không đơn giản như vậy.

"Tốt nhất là đừng động vào pho tượng pha lê này, nếu không có thể sẽ gặp phiền phức." Lý Sinh vừa nói vừa chỉ vào miệng pho tượng pha lê, giải thích.

"Bên trong pho tượng pha lê này hẳn cũng có 'Đạt Phổ' quỷ trùng, một khi chúng ta rời khỏi tầng này, sẽ kích hoạt cơ quan, toàn bộ yêu tháp sẽ sụp đổ, tất cả chúng ta sẽ bị chôn vùi trong băng tuyết." "Mẹ kiếp!

Sao đám tống tử vừa keo kiệt vừa hẹp hòi này đột nhiên lại hào phóng thế?

Đặt một khối đá mã não pha lê to đùng giữa quảng trường chờ người ta đến lấy!

Quả nhiên, lại là cơ quan chết tiệt!" Bàn Tử bây giờ căm thù lũ

tống tử kia đến tận xương tủy, nếu không phải điều kiện không cho phép, e là đã sớm châm một mồi lửa siêu độ cho tất cả chúng rồi!

"Lý ca, anh chắc chắn có cách đúng không?

Một khối pha lê lớn như vậy, để chôn cùng mấy tên tống tử da đen này, thật là phung phí của trời!" Đại Kim Nha lau nước miếng, đặt hết hy vọng vào Lý Sinh.

"Cách thì đúng là có, nhưng không vội, xem cái này trước đã." Lý Sinh quay người đến góc đông bắc của yêu tháp, cắm Hắc Thần Đao trong tay xuống đất, rồi dùng sức lật mạnh một cái, hai cái giá gỗ màu đen bị bẻ gãy ngang lưng, trực tiếp bị rút ra!

Vụn gỗ đen bay lả tả rơi đầy đất, mặt đất vốn bằng phẳng lập tức xuất hiện một cái hố sâu nửa mét.

"Lý ca, anh định biểu diễn màn tay không phá tháp à?

Đừng mà, lão nhân gia ông bản lĩnh lớn, phá xong còn chạy ra ngoài được, bọn tôi thì không được đâu!

Bàn gia tôi không muốn bị chôn trong băng thành tượng đá, mấy trăm năm sau bị người ta đem ra làm vật trưng bày đâu!" Bàn Tử thấy Lý Sinh tay chân lanh lẹ phá sập hai thanh gỗ, mặt mày tái mét gào thét, suýt nữa đã lao đến ôm đùi Lý Sinh!

Chương 323

“Khụ khụ!

Tôi không có ý định phá tháp, chỉ là hai miếng gỗ thôi, không ảnh hưởng đến khả năng chịu lực đâu.” Lý Sinh thu lại cây đao trong tay, sờ sờ mũi giải thích.

“...Có dấu vết đào bới nhân tạo, chẳng lẽ có lão tổ tông nào đã ghé thăm nơi này rồi?” Hồ Ba Y xáp lại gần, vừa nhìn đã phát hiện ra vấn đề của lớp đất đông cứng bên dưới, dấu vết rất giống với đường hầm của thổ phu tử thời xưa.

“Niên đại của cái hố này gần như cùng thời với thời gian xây dựng yêu tháp, trang sức trên người đám hộ pháp tống tử cơ bản không bị động đến, hẳn là do người của tông Luân Hồi đào.” Lý Sinh cúi đầu nhìn, phủ nhận phỏng đoán của Hồ Ba Y.

“Mọi người có cảm thấy, phong cách mai táng ở đây, và tư duy thiết kế cơ quan có chút quen thuộc không?” Dương Tuyết Lệ nghĩ lại những gì đã gặp trên đường, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

“Thành cổ Tinh Tuyệt!” Hồ Ba Y, Bàn Tử và Dương Tuyết Lệ đồng thanh nói!

Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng sau Lý Sinh nghe thấy âm thanh của họ, theo bản năng thò ra nửa người, đôi mắt tò mò nhìn về phía mấy người đang mặt mày kích động kia.

“Ma quốc và thành cổ Tinh Tuyệt nhất định có mối liên hệ nào đó!” Hồ Ba Y vỗ đùi, anh đã phát hiện ra những ký hiệu tương tự như ở thành cổ Tinh Tuyệt trong Tàng Cốt Câu, một totem mặt quỷ có ba mắt!

“Không sai, Ma quốc và thành cổ Tinh Tuyệt cùng thuộc một tộc người!” Lý Sinh trực tiếp bắt đầu kể cho mấy người nghe về lai lịch của Ma quốc và thành cổ Tinh Tuyệt.

Nguyên lai, mấy nghìn năm trước, gần song Hắc Sơn, Zagrama, Tân Cương, từng tồn tại một dân tộc truyền thừa từ Quỷ Động Vô Để.

Dựa vào thứ gọi là mắt của Xà Thần, tức là viên Mộc Trần Châu (còn gọi là Phượng Hoàng Đảm) mà phái Bàn Sơn vẫn luôn tìm kiếm, họ dòm ngó Quỷ Động thần bí kia.

Người tộc Quỷ Động cho rằng, chỉ cần không ngừng hiến tế người sống cho di cốt Xà Thần trong Quỷ Động, tộc nhân của họ sau khi chết sẽ được phục sinh trong không gian hư ảo nơi chôn cất xương rắn.

Sau này vì lý do khí hậu, những người tộc Quỷ Động này mang theo Mộc Trần Châu rời khỏi Tân Cương, di cư về phía nam đến dãy núi Côn Luân trên cao nguyên Thanh Tạng, dựa vào sức mạnh của “Xà Thần” để thành lập Ma quốc.

Họ xây dựng thành Ác La Hải nổi tiếng, thiết lập tế đàn và thu phục tổ tiên của Bạch Lang Vương là yêu lang “Thủy Tinh Tự Tại Sơn” cùng với Đạt Phổ quỷ trùng làm người bảo vệ Ma quốc.

Người thống trị Ma quốc qua các đời là Quỷ Mẫu, sở hữu đôi mắt ma có thể sánh ngang với mắt Phật, gọi là Vô Giới Yêu Đồng.

Đôi mắt này có thể nhìn thấy không gian hư ảo và tạo ra liên kết với nó.

Quỷ Mẫu sở hữu năng lực huyễn hóa hành cảnh vô cùng thần kỳ, bất kỳ ai đối mắt với bà ta đều sẽ trở thành tế phẩm của Quỷ Động Vô Để.

Tế đàn thông qua không gian hư ảo trong mắt Quỷ Mẫu kết nối với Quỷ Động ở song Hắc Sơn Zagrama, người Ma quốc tiếp tục thông qua tế đàn hiến tế người sống cho xương rắn.

Tất cả những người được chọn làm tế phẩm sau lưng đều sẽ xuất hiện một totem hình con mắt, nguyên tố sắt trong máu của những người này sẽ dần dần mất đi và biến thành màu vàng bùn, rồi dần dần ngưng tụ, cuối cùng chết trong đau đớn vào khoảng bốn mươi tuổi.

Sau khi Ma quốc truyền thừa được vài đời, vị anh hùng cổ đại của khu vực Tây Tạng là Cách Tát Nhĩ vương cùng với Liên Hoa Sinh đại sư đã dùng kế đoạt lấy Mộc Trần Châu.

Cộng thêm sau này do người Ma quốc khai quật không gian dưới lòng đất quá mức gây ra sụt lún, toàn bộ thành Ác La Hải chìm xuống đáy hồ, tình thế hai bên đảo ngược.

Hùng sư do Cách Tát Nhĩ vương dẫn đầu đã lật đổ ách thống trị của Ma quốc, Mộc Trần Châu trong chiến loạn đã lưu lạc vào Trung Nguyên.

Tại Tân Cương, sau khi tộc Quỷ Động di cư về phía nam, một dân tộc khác, sau này là bộ tộc Zagrama, từ châu Âu đến song Hắc Sơn và phát hiện ra Quỷ Động Vô Đế.

Đại tế ti trong tộc thông qua bói toán báo cho tộc nhân biết rằng ở phương đông có một con mắt ngọc hoàng kim, đó chính là Mộc Trần Châu, lúc đó Mộc Trần Châu đã lưu lạc vào Trung Nguyên.

Vì có thể nhìn thấy đáy Quỷ Động, tộc nhân đã phỏng theo mắt Xà Thần Mộc Trần Châu để chế tạo một con mắt ngọc giả, ý đồ dòm ngó bí ẩn của Quỷ Động, nhưng không may lại gây ra lời nguyền khiến tất cả tộc nhân đều bị Quỷ Động đánh dấu tế tự, đó chính là lời nguyền mắt quỷ.

Sau khi Ma quốc bị diệt vong, một nhánh của tộc Quỷ Động còn sót lại đã quay về Tân Cương, thành lập nước Tinh Tuyệt, cai trị nước Tinh Tuyệt theo phương thức thống trị của Ma quốc trước đây.

Lúc này, bộ lạc Zagrama để tìm kiếm Mộc Trần Châu thật sự nhằm giải trừ lời nguyền đã di cư đến Trung Nguyên, sau này dần dần hình thành nên phái Bàn Sơn đạo nhân.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có năng lực tương tự Quỷ Mẫu của Ma quốc đã nô dịch các tiểu quốc xung quanh, cuối cùng một vị Bàn Sơn đạo nhân đã du thuyết xúi giục các nước Tây Vực thành lập liên quân chống lại ách thống trị của nước Tinh Tuyệt, khi hai quân hỗn chiến thì một trận bão cát bất ngờ đã chôn vùi nước Tinh Tuyệt cùng với quân đội hỗn chiến dưới lớp cát vàng.

Mặt khác, những người tộc Quỷ Động còn sót lại ở núi Côn Luân không di cư đã phát triển thành tông Luân Hồi.

Tông Luân Hồi vẫn luôn muốn phục hưng Ma quốc, vì vậy đã xây dựng yêu tháp chín tầng trên núi Côn Luân, vẫn tiếp nối truyền thống tế tự cổ xưa của tộc nhân Quỷ Động!

"A ha, đoán xem, lối đi này sẽ dẫn đến đâu?" Lý Sinh xoay một vòng Hắc Thần Đao trong tay, cố ý úp mở hỏi mấy người.

"Chẳng lẽ... thành Ác La Hải?" Dương Tuyết Lệ trước nay tâm tư linh hoạt, lập tức đoán ra đáp án.

"Không sai, bên dưới rất có thể là thành Ác La Hải!" Lý Sinh ném cho Dương Tuyết Lệ một ánh mắt tán thưởng.

"Thành Ác La Hải đó không phải là sào huyệt cũ của Ma quốc sao?

Để tôi sắp xếp lại một chút nhé, tộc nhân Quỷ Động là tổ tiên của Ma quốc, người Ma quốc là tổ tiên của Tinh Tuyệt, vậy thì, dưới đó chẳng phải là mộ tổ của Tinh Tuyệt Nữ Vương à?" Bàn Tử dứt khoát

giơ ngón tay ra, lần lượt tính vai vế cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Ừm... nói vậy thì, đúng là thế thật!

Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể về thăm quê rồi!" Lý Sinh vỗ vỗ Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn còn kinh hồn bạt vía, nhưng gương mặt lại không chút gợn sóng, cúi đầu xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

"Được rồi, thời gian nghỉ ngơi đến đây là hết, bắt đầu làm việc, đào lớp đất bịt kín kia ra!" Lý Sinh ra lệnh một tiếng, Hồ Ba Y và Bàn Tử lập tức xáp lại gần.

"Phì phì!" Bàn Tử nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, vung cánh tay bắt đầu đào lớp đất đông cứng không biết bao nhiêu năm.

Vì có nước gừng, mấy người cũng ra sức làm việc, tuyệt đối không lười biếng, chưa đến hai giờ, lớp đất bịt kín đã bị mấy người đào ra, lộ ra một đường hầm tối om chật hẹp bên trong.

"Về thành Ác La Hải tôi chưa chuẩn bị trước, bên trong cũng không biết tình hình thế nào, cứ nghỉ ngơi tại chỗ hai tiếng, tôi vào trong dò đường trước!" Lý Sinh vừa nói, không đợi những người khác đáp lại đã chui vào trong đường hầm.

Hồ Ba Y và mấy người cơ bản đều nghe theo lời Lý Sinh răm rắp, cũng không nói gì, ngoan ngoãn ngồi vây quanh cửa đường hầm, đặt mông ngồi lên đống đất vừa đào ra.

Đường hầm không rộng, nhưng đủ cho một người đi qua.

Chương 324

Lý Sinh có năng lực huyết mạch dự báo, nên cũng không sợ cạm bẫy gì, "cộp cộp cộp" chạy một mạch về phía cuối con đường.

Chạy trong đường hầm không biết bao lâu, không gặp phải cơ quan nào, nhưng cũng không thấy điểm cuối.

Lý Sinh tuy thể chất biến thái, nhưng cũng không chịu nổi việc chạy lung tung không mục đích như vậy, không khỏi tự lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, không lẽ mình đoán sai rồi?

Chẳng lẽ đám lão tổng tử Ma quốc này muốn rèn luyện thân thể, đào một đường chạy marathon dưới núi Côn Luân à?" Đột nhiên, đường hầm phía trước cuối cùng cũng có biến hóa, le lói một chút ánh sáng yếu ớt, dường như phía trước là lối ra!

Lý Sinh lao một bước tới, quả nhiên là lối ra!

Chỉ có điều lối ra đó bị một lớp ánh sáng mờ ảo bao phủ, căn bản không nhìn rõ bên ngoài có gì.

"Khốn kiếp, kệ nó, qua xem trước đã!" Xuyên qua lớp ánh sáng kỳ lạ đó, Lý Sinh chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một vầng sáng trắng, trong nháy mắt, anh phát hiện mình đang ở trong một khu rừng nguyên sinh bị chôn vùi dưới lớp băng!

Qua ánh sáng yếu ớt, Lý Sinh nhìn thấy phía trước mấy chục mét có một bóng đen to lớn, lập tức căng thẳng tinh thần, hạ thấp người chui vào bụi cây bên cạnh, quan sát bóng đen ở không xa.

Lớp băng khúc xạ một chút ánh sáng yếu ớt chiếu lên lớp da màu tím sẫm óng ánh kim loại của vật đó, thân hình vô cùng khỏe mạnh, mặt mũi hung tợn, trông giống hệt như ác ma vực sâu trong thần thoại

Solomon.

Con quái vật đó phát ra mấy từ ngữ không rõ ràng từ cái miệng đầy răng nanh, xoay cái đầu to lớn nhìn quanh, cái mũi giống như của dã thú khẽ cau lại, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó có thể ăn được.

Nó đã bắt được chính xác một tia mùi máu trong không khí, đôi mắt nó lập tức lóe lên ánh sáng xanh u tối, lớp vảy bao phủ trên người dường như cũng sáng hơn vài phần.

Cách con quái vật sừng dê không xa có một cây đại thụ băng điêu, trên cây đầy những quả màu đỏ tươi, nhưng trên mặt đất lại đầy những vết máu đỏ sẫm, trong không khí cũng lan tỏa mùi máu tanh nồng đậm.

Lý Sinh trong lòng biết rõ đây e là một cái bẫy, nhưng lúc này đầu óc con quái vật sừng dê đã bị cảm giác đói cồn cào chiếm giữ.

Thứ này đại khái không có não, hoặc có lẽ cũng đã đói lắm rồi, đến lúc nguy cấp đến tính mạng, cũng không còn hơi sức đâu mà để ý đến những nguy hiểm được gọi là nguy hiểm nữa.

Khi con quái vật sừng dê đang chuyên tâm quét sạch thức ăn trên cành cây, đột nhiên, "ẦM" một tiếng nổ lớn, một thân hình khổng lồ từ trên tán cây nhảy xuống, rơi xuống mặt đất cách con quái vật sừng dê mấy chục mét.

Một con quái vật trông giống như con thằn lằn Komodo khổng lồ nhảy xuống, mình phủ một lớp vảy màu xanh sẫm, thân hình to lớn như ác long phương Tây, trong mắt lóe lên ánh sáng đỏ tươi, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức vô cùng hung bạo.

Con quái vật sừng dê mấy miếng nuốt sạch miếng thịt ăn dở trong tay, lau sạch vụn thịt trên mặt, trong mắt nhảy lên ngọn lửa xanh u tối,

nhe miệng cười quái dị với con quái vật thằn lằn: "Kiệt kiệt kiệt..." "GÀO!" Con quái vật thằn lằn nghe thấy con quái vật sừng dê coi mình là bữa ăn khuya, trợn to mắt gầm thét, há miệng phun ra một quả cầu lửa to bằng đầu người về phía con quái vật sừng dê.

Con quái vật sừng dê nhìn quả cầu lửa thanh thế hừng hực bay về phía mình, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không có động tác gì.

"ẦM!" một tiếng, quả cầu lửa rơi xuống đất nổ tung thành một đóa hoa diễm lệ, sàn nhà bị đốt thủng một lỗ đen sì.

Hầu như cùng lúc quả cầu lửa chạm đất, con quái vật thằn lằn cảm thấy sau lưng một trận đau nhói, quay đầu phát hiện con quái vật sừng dê không biết từ lúc nào đã ở sau lưng nó, đang dùng hai tay nắm chặt cánh của nó xé ra ngoài.

Con quái vật sừng dê thấy cánh kia thực sự không xé xuống được, liền há to miệng cắn một miếng vào gốc cánh của con quái vật thằn lằn.

"Á!" Cơn đau như xé rách truyền đến từ sau lưng, con quái vật thằn lằn không nhịn được gầm lên giận dữ, một vuốt cào về phía con quái vật sừng dê.

Con quái vật sừng dê xé xuống một miếng cánh xong, thân hình xoay một cái né được vuốt của con quái vật thằn lằn, bóng dáng lại lóe lên đã ở một góc cách đó mấy chục mét, ba miếng làm hai miếng nuốt chửng cái cánh đó.

Con quái vật thằn lằn bị xé sống một cái cánh, đau đến toàn thân run rẩy, đôi mắt đỏ máu đầy phẫn nộ, hận không thể từng miếng từng miếng từ từ xé xác con quái vật sừng dê.

Cái cánh phải còn lại duy nhất đột nhiên vỗ mạnh, thân hình khổng lồ cao gần ba mét bay lên, lao thẳng về phía con quái vật sừng dê ở

trong góc.

"ẦM!" Con quái vật sừng dê ôm nửa cái cánh lăn một vòng trên đất, thân hình con quái vật thằn lằn liền nặng nề rơi xuống đất.

"Phập!" Ngay sau đó là tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào thịt.

Con quái vật thằn lằn rơi xuống đất, chưa kịp xoay người, một khúc xương cánh sắc nhọn đã cắm vào lưng nó, xuyên thẳng qua lồng ngực nó.

"Gào gào gào!" Một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, nhưng con quái vật sừng dê không thèm để ý đến tiếng gào thét, trực tiếp cắn một miếng vào cổ nó, rồi dùng sức giật một cái, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ nửa người con quái vật sừng dê.

Con quái vật sừng dê đưa ra một tay, nắm lấy cái sừng lớn trên đầu con quái vật thằn lằn dùng sức vặn một cái, vặn cả cái đầu nó xuống!

"BÙM!" một tiếng, thân hình to lớn vô cùng của con quái vật thằn lằn ầm ầm đổ xuống, máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ nửa cái cây đại thụ.

Lý Sinh không biết có phải gần đây sát khí của mình quá nặng không, nhìn cây pha lê lốm đốm máu trong nền tuyết trắng xóa, lại cảm thấy thứ này có vài phần vẻ đẹp thê lương, trông cũng khá đẹp...

Con quái vật sừng dê đặt cái đầu của con quái vật thằn lằn trước mặt, há miệng cắn một miếng.

Không lâu sau, cả cái đầu cùng với xương cốt đều bị con quái vật sừng dê nuốt vào bụng.

Liếm liếm máu tươi trên vuốt, con quái vật sừng dê lại hướng tầm mắt về phía cái thân không đầu kia, dường như đang cân nhắc, nên bắt đầu ăn từ đâu thì tốt hơn.

Một tay dùng sức xé xuống một cái đùi to khỏe của con quái vật thằn lằn, cắn một miếng rồi cau mũi, dường như không hài lòng lầm bầm một tiếng.

Mặc dù trong mắt không giấu được vẻ ghét bỏ, nhưng con quái vật sừng dê vẫn ngấu nghiến ăn sạch cái xác to như ngọn núi nhỏ kia, không chừa lại một mẩu xương hay một chút vụn thịt nào.

"GÀO!" Sau khi nuốt chửng toàn bộ con quái vật khổng lồ, con quái vật sừng dê đột nhiên gào thét đau đớn, cơ thể nó phình to với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lớp da ban đầu bị căng ra rách toạc, máu màu tím xanh không ngừng nhỏ giọt xuống đất.

Cơ thể nó như có ý thức, không ngừng co bóp, Lý Sinh có thể nhìn rõ, xương cốt trong cơ thể con quái vật đang không ngừng tái tổ hợp và sinh trưởng!

"GÀO!" Cùng với tiếng gào khàn khàn của con quái vật sừng dê, máu thịt ban đầu bắn tung tóe ra xung quanh, cơ thể trong vài hơi thở đã xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Chiều cao của nó đột nhiên tăng lên hai mét, nửa thân trên biến thành giống như con quái vật thằn lằn, trên đầu mọc ra những cái sừng mới giống như sừng hươu, sau lưng mọc ra một đôi cánh xương khổng lồ.

Nửa thân dưới của con quái vật sừng dê không biến thành thân rồng bốn chân như con quái vật thằn lằn, vẫn giữ nguyên hình dạng ban đầu, chỉ là trở nên to khỏe hơn, trên lớp vảy bao phủ có những gai nhọn, ánh sáng lạnh lẽo.

Cái đuôi lớn đầy lông ban đầu cũng biến mất, biến thành một cái đuôi roi dài gần bằng thân thể, đầu đuôi lộ ra những gai xương sắc nhọn.

Lý Sinh nheo mắt lại, nén hơi thở, không để con quái vật phát hiện, trong lòng lại điên cuồng chửi thầm: Mẹ kiếp!

Không có kiểu chơi này!

Chương 325

Đang đóng phim 《Alien》 à?

Còn có cả nuốt chửng tiến hóa!

Đây là di chỉ Ma quốc mấy nghìn năm trước đấy!

Hệ thống chết tiệt chạy nhầm kênh rồi à!

Tưởng đây là phim khoa học viễn tưởng của nước nào đó bên kia Thái Bình Dương chắc!

Có điều đôi cánh kia, ừm... trông vô dụng, chắc không bay được.

"Đinh ~ Túc chủ tôn quý!

Phát hiện ngài hiện đang ở trong bản đồ ẩn chưa được khai phá, hiện kích hoạt nhiệm vụ ẩn, thám hiểm Ma quốc thành Ác La Hải!

Có chấp nhận không!" Giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Lý Sinh, không biết có phải là ảo giác của anh không, giọng nói của hệ thống dường như không còn lạnh lùng như trước, mà có vẻ có một chút ý vị nịnh nọt.

"Nhiệm vụ ẩn?

Mức độ nguy hiểm cao không?" Lý Sinh trực tiếp hỏi hệ thống trong đầu.

"Cái này... nguy hiểm chắc chắn có, nhưng nằm trong phạm vi túc chủ có thể khắc phục, phần thưởng của nhiệm vụ lần này rất phong phú đấy!" Lý Sinh liếc nhìn cột nhiệm vụ, chỉ thấy ở phần thưởng có ba dấu chấm hỏi "???" sáng loáng.

"Không rõ?

Không làm!

Ai biết ngươi có lừa ta không?" Lý Sinh cũng biết đạo lý rủi ro càng lớn, thu hoạch càng lớn, nhưng lần này hệ thống thay đổi thái độ cao ngạo trước đó, nhiệm vụ lần này chắc chắn không đơn giản như vậy, phần thưởng tự nhiên cũng sẽ không kém đi đâu!

Hiện tại trong tay anh có Thế Tử Kim Bài, tệ nhất cũng chỉ là nhiệm vụ thất bại chết một lần!

Nhưng Hồ Ba Y thì khác, mấy tên đàn em kiêm tay chân vất vả lắm mới bồi dưỡng được, không thể cứ thế bỏ lại dưới đáy động băng được!

Vừa hay, trước tiên cứ thương lượng điều kiện với hệ thống, tiện thể moi thêm chút đồ tốt đã!

Không chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, mà còn để thêm một lớp bảo hiểm cho cái mạng nhỏ của Hồ Ba Y!

"Túc chủ, hệ thống này lúc nào lừa ngài chứ?

Thật đấy!

Phần thưởng lần này thật sự rất nhiều!

Ta bảo đảm, hoàn thành nhiệm vụ này, sau này ngài đi ngang trong mộ cũng không vấn đề gì!" Hệ thống dường như có chút sốt ruột, khóe miệng Lý Sinh bất giác cong lên một đường cong, xem ra anh đoán không sai: nhiệm vụ lần này đối với nó rất quan trọng!

"Vậy cũng không được, một miệng nói suông, ta tin thế nào được?

Hơn nữa, ta xuống mộ không phải một mình, ta còn có mấy huynh đệ nữa, ta có thể mạo hiểm, nhưng ta không thể lấy mạng của họ ra đùa được!" Lý Sinh vẻ mặt kiên quyết từ chối.

"Vì tính đặc thù của nhiệm vụ lần này, hệ thống có thể ban cho tất cả đội viên của túc chủ một cơ hội trọng sinh!

Một khi nhận phải sát thương chí mạng, có thể sau khi hồi sinh sẽ bị cưỡng chế dịch chuyển tức thời về trên sông băng!

Đảm bảo không có bất kỳ tổn thương nào!" Hệ thống một lòng khuyên Lý Sinh nhận nhiệm vụ, trực tiếp đưa ra điều kiện vô cùng hấp dẫn!

"Vậy cũng không được, chúng ta căn bản không cùng một đẳng cấp!

Bảo ta đi đánh boss phó bản như vậy, có thêm mấy mạng cũng là đi nộp mạng!

Ta dọn dẹp một chút, gói ghém thủy tinh thi về là được rồi!" Lý Sinh vẻ mặt không quan tâm, khó khăn lắm mới nắm thóp được hệ thống một lần, quyết tâm nhất định phải moi được một món hời từ nó!

"Đợi đã, hệ thống này có thể ứng trước một nửa phần thưởng cho ngài!" "Ồ?" Lý Sinh nhướng mày.

"Thêm một đạo cụ hiếm!

Hai bản đồ công lược cổ mộ!" "Bản đồ?

Sẽ không phải tùy tiện lấy một cái mộ quan nhỏ vớ vẩn nào đó ra lừa ta chứ?" Lý Sinh không ngốc, sẽ không bị những từ ngữ mơ hồ lừa gạt, để cho hệ thống có cơ hội lách luật.

"Hệ thống này sẽ có bản đồ rác rưởi như vậy sao?

Thất Tinh Lỗ Vương Cung và Hải Để Mộ!" Hệ thống dường như thật sự nổi nóng rồi, rõ ràng là giọng nói điện tử tổng hợp, nhưng Lý Sinh lại nghe ra được vài phần tức giận.

"Ha ha, chốt kèo!" Lý Sinh nhận được câu trả lời cảm thấy hài lòng, không trêu chọc hệ thống nữa, lập tức chấp nhận nhiệm vụ!

“Đinh ~ Do nhiệm vụ lần này tương đối nguy hiểm, hiện tại phát trước một phần phần thưởng!” “Đinh ~ Thưởng cho túc chủ Tật Phong Phù x10!” “Đinh ~ Thưởng cho túc chủ Cửu Thiên Lôi Hỏa Phù x5!” “Đinh ~ Thưởng cho túc chủ Thiên Tàm Ngân Ti Thủ Sáo một đôi!” “Đinh ~ Thưởng cho túc chủ Kim Tàm Cổ Vương một con!” “Đinh ~ Thưởng cho túc chủ Kim Quỹ Lục Nhâm Bàn một chiếc!” “Tật Phong Phù: Phù lục màu tím.

Dán vào bất kỳ vị trí nào trên cơ thể, có thể tăng tốc độ lên 10 lần, thời gian hiệu lực: 5 phút.

Chú thích: Phù lục cùng loại không thể sử dụng chồng chéo!” “Lôi Hỏa Phù: Phù lục màu bạc.

Niệm chú Cửu Thiên Lôi Hỏa, có thể phát ra một đạo Cửu Tiêu Lôi tức thì đánh giết kẻ địch!” “Thiên Tàm Ngân Ti Thủ Sáo: Được làm từ tơ của Thiên Tằm vạn năm trên núi tuyết, nhẹ mỏng thoáng khí, đao thương bất nhập, có thể bắn ra một sợi tơ băng tằm dài 5 mét!

Tơ tằm mảnh như sợi tóc, chịu lực tối đa 100kg!” “Kim Tàm Cổ Vương: Vua của vạn cổ, chí tôn của loài trùng!

Chương 326

Có thể miễn dịch và chữa trị các loại cổ độc, khống chế tất cả sinh vật thuộc loài trùng!" "Kim Quỹ Lục Nhâm Bàn: La bàn do tổ sư gia tự tay chế tạo, ngoài hai bàn 'Thiên, Địa' nguyên bản còn thêm một bàn 'Nhân', ở trong hầm mộ dưới lòng đất có từ trường hỗn loạn vẫn có thể chỉ rõ phương hướng, là bảo vật hiếm có mà thầy phong thủy nào cũng khao khát, trên đời chỉ còn lại hai chiếc!" Lý Sinh nhìn một loạt phần thưởng, bất giác nuốt nước bọt.

Đúng là phần thưởng ẩn, thật sự quá đã!

Lý Sinh đếm sơ qua, tổng cộng có năm món, tất cả đều là hàng hiếm có khó tìm!

Đây mới chỉ là phần thưởng cho một nửa nhiệm vụ!

"Còn một đạo cụ dùng một lần thì sao?" "Đinh~ Thưởng cho túc chủ đạo cụ dùng một lần 'Vảy Chúc Long' x1!" "Vảy Chúc Long: Có thể triệu hoán Chúc Cửu Âm từ dưới lòng đất sâu thẳm một lần!" "Đinh~ Đã phát xong phần thưởng lần này!" "Chỉ triệu hoán ra thôi ư?

Hơi bịp rồi đấy?

Ai biết được con rắn đó ra ngoài là để giúp tôi hay để ăn thịt tôi nữa?" Lý Sinh nhìn giới thiệu về Vảy Chúc Long, bĩu môi lẩm bẩm.

"Lưu ý: Nhiệm vụ giới hạn trong một tháng!

Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định sẽ bị phán định thất bại!

Trừng phạt khi thất bại: Cấp bậc huyết mạch của túc chủ giảm hai cấp, đồng thời thu hồi tất cả phần thưởng đã ứng trước!" "Có cả trừng phạt!

Sao lúc nãy không nói?" Lý Sinh nhìn dòng thông báo đột nhiên hiện ra, hỏi hệ thống trong đầu.

"Túc chủ cũng có hỏi đâu~" "Mẹ kiếp!" Lý Sinh giơ ngón giữa với hệ thống trong lòng!

Trong rừng điêu khắc băng, Lý Sinh nhìn quanh bốn phía, phát hiện con quái vật sừng dê đã biến mất, đoán chừng nó đã rời đi trong lúc mình đang mặc cả với hệ thống.

Lý Sinh hít một hơi thật sâu, tung người nhảy ra khỏi bụi cây, chui vào lối ra của đường hầm tối đen như mực, co giò chạy ngược về.

Trong yêu lâu chín tầng, Bàn Tử lại xé một túi thịt bò khô, nhét vào miệng, nói giọng ú ớ: "Đã ba ngày rồi, Lý ca vẫn chưa về à?

Lẽ nào thành Ác La Hải kia được xây trên dung nham?

Mấy lão tổng tử đó đào đường hầm thẳng xuống tâm Trái Đất rồi à?" "Này đồng chí Béo, không có văn hóa thì đừng có nói bậy được không?" Hồ Ba Y cũng lấy lương khô ra cắn một miếng, dùng chân đá đá vào lớp băng dưới đất rồi nói tiếp: "Cao nguyên Thanh Tạng này, riêng lớp vỏ Trái Đất đã dày bảy tám mươi cây số rồi!

Kể cả tổ tông mười tám đời của Ma Quốc có hợp sức lại, không ăn không uống đào hai trăm năm cũng chẳng tới được tâm Trái Đất đâu!" "Lý ca, liệu có gặp rắc rối gì không?

Chúng ta cứ ngồi chờ thế này cũng không phải là cách, có cần xuống dưới yểm trợ không?" Thực lực của Lý Sinh không cần phải bàn cãi, nhưng đã ba ngày trôi qua không có chút tin tức nào, Dương Tuyết Lệ cũng không khỏi có chút lo lắng.

"Tôi thấy được đấy, đợi Bàn gia đây ăn no đã, tôi và lão Hồ sẽ xuống xem thử!" Bàn Tử vừa nói vừa "ừng ực" tu một ngụm nước lớn, đồng ý với đề nghị của Dương Tuyết Lệ.

Hồ Ba Y cũng không có ý kiến, hai người thu dọn đơn giản rồi đi về phía cửa đường hầm đen ngòm.

"Khoan đã, trong đường hầm hình như có động tĩnh!" Hồ Ba Y đột nhiên dừng lại ở lối vào, giơ con dao Mô Kim trong tay lên, cảnh giác nhắc nhở mọi người.

Trong đường hầm bỗng có tiếng động, chỉ có hai khả năng.

Một là Lý Sinh đã về!

Hai là đại tống tử của Ma Quốc đã ra ngoài!

Bàn Tử "soạt" một tiếng rút Phá Sơn Đao ra, cùng lúc đó, Dương Tuyết Lệ cũng giơ khẩu "Nước Mắt Than Thở" trong tay lên, nhắm vào miệng hang, sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào!

"Ồ, bày trận lớn thế này để chào đón tôi về à!" Lý Sinh từ trong đường hầm nhảy lên, thấy mấy người trong yêu tháp tầng một đang cầm vũ khí, căng thẳng nhìn chằm chằm, tư thế như thể giây sau sẽ lao vào tấn công!

"Phù~ Lý ca!

Tưởng là lão tống tử của Ma Quốc mò ra chứ, dọa Bàn gia tôi toát cả mồ hôi lạnh!" Bàn Tử vừa thấy Lý Sinh, lập tức thở phào nhẹ nhõm, "phịch" một tiếng ngồi bệt xuống đất!

"Lý ca, anh đi đâu vậy?

Mất ba ngày mới về, mọi người đều lo lắng, vừa rồi Bàn Tử và lão Hồ còn định xuống dưới tìm anh đấy!" Dương Tuyết Lệ thấy Lý Sinh đã về, trông có vẻ không bị thương, lòng lập tức yên tâm hơn nhiều.

"Ồ?

Đã ba ngày rồi sao?" Lý Sinh không khỏi kinh ngạc, trong đường

hầm tối om quả thật không có khái niệm thời gian, anh cứ nghĩ nhiều nhất mới qua một ngày thôi.

"Để mọi người lo lắng rồi, trong đường hầm không có cơ quan, nhưng cũng không có nguồn sáng, nên khái niệm thời gian khá mơ hồ!" "Lý ca, anh đi lâu như vậy, có tìm thấy thành Ác La Hải không?

Bên trong có phải có cả đống bảo bối không?" Bàn Tử chẳng có hứng thú gì với cơ quan trong đường hầm, điều gã quan tâm nhất là những món minh khí trong mộ!

"Ừm, tìm thấy rồi!

Nhưng nơi đó rất phiền phức, nếu không chuẩn bị đầy đủ thì dễ bị kẹt lại ở đó!

Tôi phải về mặt đất một chuyến để bổ sung trang bị và thức ăn." Nghe Lý Sinh còn nói là phiền phức, Bàn Tử lập tức dập tắt ý định xuống dưới vơ vét một mẻ, ngoan ngoãn theo cả đội quay về mặt đất.

Lúc mấy người trèo ra khỏi hang băng, trời đã về khuya.

Bầu trời cao nguyên Thanh Tạng trong vắt lạ thường, những vì sao trông cũng to và sáng hơn những nơi khác!

Bầu trời đầy sao, điểm xuyết một cách tinh tế trên nền trời đêm đen như mực, vô cùng bắt mắt!

"Oa, đẹp quá!

Em chưa bao giờ thấy sao to như vậy!

Cứ như đưa tay ra là có thể hái được ấy!" Hoắc Tú Tú bị cảnh đẹp mê hoặc, ngẩng đầu nhìn chằm chằm không chớp mắt vào những vì sao to gần bằng ngón út, trông như sắp rơi xuống.

"Đẹp quá~ Tiếc là không mang máy ảnh!" Con gái thường không có sức đề kháng với những cảnh lãng mạn thế này, ngay cả Dương

Tuyết Lệ vốn luôn bình tĩnh cũng không ngoại lệ.

Chương 327

“A a a!

Cứu mạng~ Cứu mạng với!” Khi mọi người đang ngẩng đầu thưởng thức cảnh trời sao, một tiếng hét thất thanh xé tan màn đêm!

Nghe tiếng kêu cứu đột ngột, mấy người lập tức mất hết hứng thú ngắm cảnh, vội vàng chạy về phía khu cắm trại!

Nghe tiếng hét thì chắc là A Diệp, con gái của Đức thúc, nửa đêm la hét như vậy, hai cha con họ chắc chắn đã gặp nguy hiểm!

Lý Sinh phát huy tốc độ đến cực hạn, Hồ Ba Y và mấy người chỉ thấy một bóng đen vụt qua, trong nháy mắt đã ở trên lớp băng phủ bên ngoài khu cắm trại cách đó cả ngàn mét.

“Tuyết di lặc!

Là Tuyết di lặc!

Quái vật trên núi tuyết!

A Diệp, mau châm lửa!” Bên ngoài lều cắm trại, một sinh vật khổng lồ màu trắng không rõ hình thù đang lù lù tiến đến, bên trong vọng ra tiếng hét gần như vỡ giọng của Đức thúc!

Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao rạch một đường lớn trên lều, một bước lao vào, một tay xách một người, như xách gà con lôi cả hai ra ngoài.

“Rầm!” Ba người vừa lao ra khỏi lều, con Tuyết di lặc đã đè sập chiếc lều, đập một cú trời giáng xuống đất!

Nếu mấy người họ ra chậm một bước, e là đã bị con quái vật này đập thành bánh thịt!

“Gào gào gào!” Cục Bông Nhỏ theo sát Lý Sinh, không hề sợ hãi sinh vật có kích thước lớn hơn nó không biết bao nhiêu lần, nhe nanh múa vuốt lao về phía con quái vật lông trắng!

Con quái vật lông trắng đó không nhìn rõ ngũ quan, chỉ là một cục lông lá to đùng, không phân biệt được đầu và đuôi, hình dạng vô cùng kỳ quái.

“Chít chít chít!” Dường như có chút sợ Cục Bông Nhỏ, cơ thể nó đột nhiên co rụt lại, phát ra một tiếng kêu chói tai hoàn toàn không tương xứng với kích thước của nó, “bốp” một tiếng nhảy khỏi lều, khiến Cục Bông Nhỏ vồ hụt.

Móng vuốt của Cục Bông Nhỏ vô cùng sắc bén, vì con quái vật lông trắng nhanh nhẹn một cách bất thường nên nó không kịp thu móng, vừa giẫm lên lều đã xé rách lớp vải chống thấm đặc biệt, ngã vào trong lều lăn thành một cục!

“Chít chít!” Tuyết di lặc lại hét lên một tiếng nữa, quay người trượt xuống dưới lớp băng!

Thấy con vật định chạy, Lý Sinh bỏ Đức thúc và A Diệp xuống, cầm đao đuổi theo.

Con quái vật tròn vo này không biết cấu tạo thế nào, rõ ràng to như vậy mà chạy cứ như không có trọng lượng, nhẹ nhàng lướt về phía trước cả chục mét, tốc độ nhanh gần bằng thỏ tuyết!

Đức thúc vẫn chưa hoàn hồn, lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc ngẩng đầu lên thì Tuyết di lặc và Lý Sinh đã chạy mất tăm!

Đợi đến khi Hồ Ba Y và mấy người thở hổn hển chạy tới khu cắm trại, họ chỉ thấy một chiếc lều tan hoang, hai cha con Đức thúc đang nhìn nhau ngơ ngác, và Cục Bông Nhỏ đang không ngừng giãy giụa trong túi ngủ bị quấn quanh người.

“Hộc hộc~ Mệt chết mất!

Hành quân gấp trong tuyết... hộc~ thật sự quá làm khó Bàn gia tôi rồi!

Hử?

Tình hình gì đây?

Lều bị trộm à?

Lý ca lại đi đâu rồi?” Bàn Tử vừa thở hổn hển để điều hòa nhịp thở, vừa hỏi.

Khu vực cao nguyên không khí vốn đã loãng, dung tích phổi của Bàn Tử lại lớn hơn người thường, chạy một mạch như vậy khiến não có chút thiếu oxy.

“Lý...

Lý gia vừa rồi xông vào lều, cứu tôi và... và A Diệp ra!

Giờ... giờ chắc là đi đuổi theo...

A Đế!

Đuổi theo Tuyết di lặc rồi!” Đức thúc bất ngờ bị Lý Sinh lôi ra khỏi lều, cộng thêm việc trước đó đã toát một thân mồ hôi lạnh, giờ bị gió đêm thổi vào, lạnh đến run cầm cập, nói năng cũng không lưu loát.

A Diệp vội vàng lôi tấm thảm len từ chiếc lều đã sập quá nửa ra, khoác lên người cha.

“Tuyết di lặc là cái quái gì vậy?” “Là một loại quái vật trên núi tuyết, chỉ xuất hiện vào đêm khuya!

Kích thước khổng lồ nhưng tốc độ lại cực nhanh, không ai thấy được hình dạng thật của nó!” Đức thúc quấn chặt tấm thảm len, kể lại cho Hồ Ba Y và mọi người nghe câu chuyện mà ông nghe được từ

người Tạng trên núi tuyết khi còn đi buôn.

"Cái thứ này là động vật quý hiếm, nếu bắt được hai con bán cho sở thú nào đó, chẳng phải sẽ kiếm được một khoản kha khá sao?" Bàn Tử vừa nghe thấy chuyện lạ, lập tức hứng thú.

"Thôi đi ông ơi, chưa nói đến việc sinh vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, sở thú có nhận hay không?

Thân hình ông béo ú, chạy hai bước trên tuyết đã thiếu oxy rồi, đừng nói là Tuyết di lặc, e là một cọng lông đuôi của nó ông cũng chẳng chạm vào được!" Hồ Ba Y thấy Bàn Tử lại hào hứng bày trò, vội dội một gáo nước lạnh.

"Này lão Hồ, nói chuyện thì nói chuyện, đừng có công kích cá nhân nhé!" Bàn Tử cũng chỉ nói cho sướng miệng, chứ bảo gã đi bắt con Tuyết di lặc kia thật thì chắc chắn là người đầu tiên bỏ cuộc. …..

Lý Sinh đuổi theo bóng trắng phía xa khoảng mười mấy cây số, trước mặt là một khe nứt băng khổng lồ, tốc độ của con Tuyết di lặc đột nhiên chậm lại.

Chương 328

Lý Sinh chớp lấy cơ hội, hai bước đã đuổi kịp, lật tay rút Hắc Thần Đao, chém một nhát về phía cục bông trắng khổng lồ trước mặt!

"Bốp!" một tiếng, ngay khoảnh khắc lưỡi đao sắp chém vào người nó, cục bông trắng đột nhiên nổ tung, lông trắng văng ra tứ phía, chia thành vô số cục lông nhỏ bằng lòng bàn tay, "vù" một tiếng chui vào khe băng biến mất!

Lý Sinh mắt lanh tay nhanh, tay trái vươn ra tóm lấy một cục lông nhỏ phản ứng chậm nửa nhịp, bị tụt lại phía sau.

"Chít chít chít!" Cục lông nhỏ cố gắng giãy giụa trong lòng bàn tay anh nhưng không thoát ra được, tức giận kêu lên không ngừng!

"Chít chít!" Con vật nhỏ dường như đã tức đến đỏ mắt, thò cái đầu nhỏ ra, nhe hàm răng nhọn hoắt cắn vào ngón trỏ của Lý Sinh!

"Đồ ranh con, người không lớn mà tính khí lại lớn gớm!" Lý Sinh nhếch mép, đưa Hắc Thần Đao sang tay trái, cục lông nhỏ trong tay cảm nhận được sát khí lạnh lẽo trên lưỡi đao, lập tức xù lông, trợn mắt ngất xỉu!

"Ha ha, giả chết à?

Quái vật giết người không thấy máu trên núi tuyết mà nhát gan thế?

Đúng là không dọa được!

Thôi, mang về cho hai cô gái làm thú cưng cũng được!" Lý Sinh bĩu môi, lắc mạnh con vật nhỏ trong tay, thấy nó vẫn không có phản ứng, mới xác định là nó ngất thật.

Trói cục lông nhỏ lại thật chặt, nhét vào trong áo, Lý Sinh nhìn

xung quanh, xác định phương hướng, thân hình khẽ động rồi lại men theo dấu chân của mình chạy về. …..

“Lý ca về rồi!” Hoắc Tú Tú từ xa đã thấy bóng dáng ngày càng gần của Lý Sinh trên nền tuyết, vội vã đưa tay vẫy gọi.

Lý Sinh ba bước thành hai, trong vài hơi thở đã vụt đến trước mặt Hoắc Tú Tú.

“Tặng em một con vật nhỏ thú vị!” Vừa nói, anh vừa lấy cục bông tuyết nhỏ đang ngất xỉu trong áo ra, đặt vào lòng bàn tay Hoắc Tú Tú.

“Oa!

Đáng yêu quá!

Cảm ơn Lý ca!” Hoắc Tú Tú dù sao vẫn còn chút trẻ con, nhìn thấy con vật nhỏ lông trắng mềm mịn, lập tức yêu thích không thôi.

“Lý ca, anh bắt nó ở đâu vậy?

Trông không giống thỏ tuyết lắm!” Dương Tuyết Lệ cũng chú ý đến cục bông trắng trong tay Lý Sinh, theo bản năng nhận dạng giống loài của nó.

“Không phải thỏ, nó ăn thịt!

Con vật nhỏ này chính là con Tuyết di lặc tấn công khu cắm trại lúc nãy!” Lý Sinh quay đầu, nở một nụ cười gian xảo với Hoắc Tú Tú, nói giọng u ám.

“Không chỉ ăn thịt, nó còn thích hút máu, thích nhất là máu thịt của những cô gái trắng trẻo non nớt!” “Á!” Hoắc Tú Tú nghe vậy, lập tức hét lên, suýt nữa ném thẳng cục bông tuyết nhỏ trong tay vào mặt Lý Sinh!

“Lý ca đùa em thôi, nếu nó thực sự nguy hiểm thì anh ấy đã không mang về cho em chơi rồi!” Dương Tuyết Lệ liếc mắt một cái đã nhìn

thấu trò đùa của Lý Sinh, không chút nể nang vạch trần.

"Lý ca, anh đáng ghét quá!" Hoắc Tú Tú cũng phản ứng lại, nhe nanh múa vuốt lao về phía Lý Sinh đòi lại công bằng!

Lý Sinh một tay chặn lại đòn tấn công trông có vẻ hung hãn của Hoắc Tú Tú, tay kia trực tiếp vươn ra, véo một cái lên khuôn mặt trái xoan hơi bầu bĩnh của cô!

"Chị Tuyết Lệ!

Chị xem, anh ấy bắt nạt em!" Hoắc Tú Tú sị mặt xuống, dậm chân một cái, quay người lao vào lòng Dương Tuyết Lệ mách lẻo.

"Được rồi, được rồi, nể tình Lý ca chạy cả buổi trời mới bắt được con vật nhỏ này tặng em, tha cho anh ấy đi!" Dương Tuyết Lệ đương nhiên đứng về phía Lý Sinh một cách công bằng, giúp anh dỗ dành Hoắc Tú Tú!

"Cảm ơn Lý gia, vừa rồi đã cứu hai cha con tôi trong lúc nguy nan!

Các vị khác chạy một chuyến cũng vất vả rồi, đợi tôi về sau, nhất định sẽ hậu tạ!" Đức thúc tươi cười rạng rỡ đi tới, nhìn trái ngó phải, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Lý gia, không biết cái xác 'ướp băng pha lê' của tôi..." "Yên tâm đi, tôi tìm thấy rồi, ở dưới yêu tháp ấy!

Cái đó mà là thi thể công chúa Ma Quốc á?

Rõ ràng là một khối mã não pha lê to tổ chảng!" Bàn Tử nhanh miệng, trực tiếp buột miệng nói ra chuyện khối mã não pha lê.

Hồ Ba Y đứng sau lưng, véo mạnh vào đùi gã một cái, Bàn Tử đau điếng người, lúc này mới ý thức được mình đã nói hớ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngày hôm sau, khi Hồ Ba Y và mấy người chuẩn bị lại trang bị và đồ tiếp tế, Đức thúc cũng dẫn theo

con gái A Diệp đòi đi cùng xuống dưới!

Lý Sinh tuy không nói lời từ chối, nhưng bất giác nhíu mày.

Lần này xuống dưới là nhắm đến thành Ác La Hải sâu không biết bao nhiêu dưới lớp băng, thêm một người là thêm một phần nguy hiểm!

Hơn nữa, hai cha con Đức thúc, một già một trẻ, không có sức chiến đấu đã đành, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, e là còn phải phân tâm chăm sóc, chẳng phải là mang theo hai cái bình dầu cù là sao?

Cái tật nói không qua não của Bàn Tử, đôi khi thật sự hỏng việc, xem ra cần phải dạy dỗ một phen!

Lý Sinh lơ đãng liếc Bàn Tử một cái, bất giác tỏa ra một tia sát khí lạnh lẽo.

Bàn Tử không biết có phải vì đôi khi đầu óc không có dây thần kinh suy nghĩ hay không, nhưng dường như lại có chút trực giác giống như dã thú.

Gã đột nhiên rụt người lại, chỉ cảm thấy sau gáy lạnh toát, như thể bị một thứ gì đó đáng sợ theo dõi.

"Này đồng chí Tiên Nhượng, nhìn đông ngó tây làm gì đấy?" Hồ Ba Y thu dọn xong ba lô, thấy Bàn Tử đứng tại chỗ nhìn quanh, sắc mặt cũng không tốt lắm, liền đi tới.

"Lão Hồ, tôi vừa rồi đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, quay đầu lại thì thấy Lý ca đang nhìn tôi cười, cười đến mức trong lòng tôi phát hoảng, chuyến đi này xuống dưới tôi có lẽ sẽ phải chịu khổ!" Bàn Tử mặt mày méo xệch, nói hết những suy đoán của mình cho Hồ Ba Y nghe.

Chương 329

“Không thể nào, Lý ca không phải người nhỏ mọn như vậy!

Chắc là ông chột dạ nên nghĩ nhiều thôi!” Hồ Ba Y vỗ vỗ vai Bàn Tử, quay người đi chuẩn bị dây thừng để xuống hang băng.

Hả?

Thật sự là ảo giác của mình sao?

Mình nghĩ nhiều rồi?

Bàn Tử lập tức cũng có chút không chắc chắn, xoa xoa khuôn mặt béo của mình rồi cũng đi theo.

Vì đã đi qua một lần, các cơ quan cũng đã bị phá hủy gần hết, nên lần này cả nhóm chỉ mất chưa đến một giờ đồng hồ đã xuống được tầng cuối cùng.

Đức thúc vừa nhìn thấy “xác ướp băng pha lê” bị chôn trong băng, lộ ra nửa thân người, hai mắt gần như lồi ra ngoài!

Cái xác ướp quái gì chứ?

Rõ ràng là một viên pha lê tự nhiên!

Quả nhiên kinh thư của Luân Hồi Tông toàn là thứ lừa bịp!

Thứ này đúng là bảo vật vô giá!

“Này này này!

Đừng nhìn nữa, Lý ca đã nói rồi, thứ này bây giờ không động vào được!

Nhìn cái này đi!” Bàn Tử thấy bộ dạng há hốc mồm của Đức thúc, trong lòng cảm thấy cân bằng hơn.

Gã đưa tay vỗ vai ông ta, trực tiếp kéo người đến cửa đường hầm.

“Thấy chưa?

Con đường lớn dẫn đến vương thành Ma Quốc, thành Ác La Hải đấy, chúng ta vào đó dạo một vòng, đừng có nhìn cái núi pha lê nữa, không chừng có núi kim cương chờ ông vác về đấy!” “Ha ha, các vị đều là anh hùng hào kiệt đương thời, khí khái thật phi phàm!” Đức thúc cười như không cười nịnh nọt vài câu.

Nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía xác ướp pha lê.

Bàn Tử và ông ta tán gẫu chưa được hai câu thì bị Hồ Ba Y gọi đi.

Đức thúc thấy có cơ hội, gọi A Diệp đến bên cạnh, nhỏ giọng dặn dò vài câu, sau đó cũng theo sát mấy người đi vào đường hầm.

Trong đường hầm vẫn tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Lý Sinh không bị ảnh hưởng, nhưng những người khác thì không được như vậy.

Bàn Tử và Hồ Ba Y một trước một sau đi theo Lý Sinh, Bàn Tử đi giữa giơ cao chiếc đèn pin công suất lớn.

Vách trong của đường hầm dường như được trát một thứ gì đó đặc biệt.

Ánh sáng của đèn pin chiếu lên tường sẽ phản xạ lại một phần.

Vì vậy cả nhóm chỉ cần bật một chiếc đèn pin là có thể nhìn rõ con đường dưới chân.

“Lão tổng tử của Ma Quốc đúng là biết hưởng thụ!

Xây một con đường chạy như thế này, còn đánh bóng toàn bộ!

Trong tường có trộn thứ gì không?

Hình như có mùi thơm?" Bàn Tử miệng không ngớt lời, vừa đi vừa bình phẩm về đường hầm.

"Mùi thơm?

Mùi thịt nướng hay gà hun khói?

Tôi thấy ông lại thèm ăn rồi đấy chứ?

Đến mức sinh ra ảo giác rồi!" Hồ Ba Y nhíu mày, ghé sát vào vách tường, căn bản không ngửi thấy mùi thơm gì, theo bản năng cho rằng Bàn Tử lại đang nói nhảm!

"Gà quay vịt hun khói?

Là cái mùi thơm trên người con gái ấy!

Lão Hồ, lẽ nào ông không ngửi thấy sao?" Bàn Tử lại hít một hơi thật sâu, cảm thấy xung quanh có một mùi hương thoang thoảng.

"Này Bàn Tử, ông không phải là nhớ phụ nữ đến sinh ảo giác rồi chứ?

Hôm nào về Tứ Cửu Thành, tôi dẫn ông đi dạo một vòng, còn bây giờ, tập trung tinh thần cho tôi, đừng có lảm nhảm nữa." Hồ Ba Y vừa nói xong, phát hiện Lý Sinh phía trước đột nhiên dừng bước.

"Lý ca, có chuyện gì vậy?" Lý Sinh quay đầu lại, sắc mặt nghiêm trọng nhìn mấy người rồi nói: "Nơi này không giống với lúc tôi quay về!" Bàn Tử giơ đèn pin soi về phía xa, chỉ thấy phía trước con đường không đầy mười mét đã xuất hiện hai ngã rẽ!

"Lý ca, không phải chỉ có một đường hầm thôi sao?

Anh có nhìn nhầm không?" Bàn Tử lắc lắc đèn pin, mặt đầy hoang mang, rõ ràng trước mắt chỉ có một con đường, sao lại có thể khác được?

"Lúc tôi về trước đó, không có ngã rẽ, chỉ có một con đường thẳng

tắp!" Lý Sinh tiến lên phía trước, kiểm tra cả hai ngã rẽ, phát hiện cả hai con đường đều là thật, không phải ảo ảnh!

"A!" A Diệp ở cuối đội đột nhiên hét lên một tiếng!

Chương 330

Cô bé đột nhiên nhảy dựng lên, thân hình khá gầy, trực tiếp lách qua Hoắc Tú Tú, lao đến trước mặt Dương Tuyết Lệ!

"Có... có một đứa bé mặc đồ đỏ vừa mới đi vào trong đó!" "Đứa bé?

Nơi khỉ ho cò gáy này lấy đâu ra đứa bé?

Nếu có thật thì cũng là tiểu tống tử!" Bàn Tử nghe lời A Diệp, lập tức rút Phá Sơn Đao ra, nhìn đông ngó tây tìm kiếm đứa bé áo đỏ.

"A Diệp đừng sợ, mọi người đều ở đây!

Em kể kỹ xem, vừa rồi em đã thấy những gì?" Dương Tuyết Lệ vỗ vỗ lưng A Diệp, vừa an ủi vừa hỏi.

"Em... em thấy, đứa bé mặc đồ đỏ đó, chạy... chạy vào ngã rẽ bên phải rồi!" A Diệp run rẩy nói, trong mắt long lanh nước, dường như giây sau sẽ khóc òa lên.

Mặc dù từ nhỏ đã có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, nhưng dù sao cô bé vẫn là con gái, đối với những thứ này bẩm sinh đã có tâm lý sợ hãi mãnh liệt.

Một mình ở cuối đội, lại gặp phải thứ đó, quả thực bị dọa không nhẹ!

"Đừng sợ, em đi trước tôi đi!

Có Bàn Tử và Hồ ca ở phía trước mở đường, sẽ bảo vệ em an toàn!" Dương Tuyết Lệ nghe vậy, cảm thấy để một cô bé như vậy ở phía sau quả thực có chút làm khó cô.

"Lão Hồ, A Diệp nói có một con tiểu quỷ áo đỏ chạy vào ngã rẽ

bên phải!

Có phải nó đang chỉ đường cho chúng ta, cố ý dẫn chúng ta vào bẫy không?" Bàn Tử tìm nửa ngày cũng không thấy đứa bé áo đỏ nào, liền cho rằng thứ A Diệp nhìn thấy không phải là tiểu tống tử, mà chắc là một con tiểu quỷ!

"Lời của quỷ sao tin được?

Chắc chắn là tiểu quỷ bồi táng, muốn dẫn chúng ta vào chỗ chết!

Tôi thấy nên đi đường bên trái!

Lý ca, anh thấy sao?" Hồ Ba Y không tin tiểu quỷ bồi táng của Ma Quốc lại tốt bụng chỉ đường, quay đầu hỏi ý kiến Lý Sinh.

Lý Sinh gật đầu, mọi người liền đi về phía ngã rẽ bên trái.

Anh cũng đã thấy con tiểu quỷ áo đỏ đó, nhưng trong mắt anh, đi đường nào thực ra cũng không có gì khác biệt!

Âm mưu quỷ kế, trước thực lực tuyệt đối, đều là mây bay!

Dựa vào bản lĩnh hiện tại và một đống bảo vật trong tay, có cơ quan thì cứ phá thẳng là xong!

Nhiều nhất cũng chỉ tốn chút công sức mà thôi!

Bước vào ngã rẽ bên trái, mấy người đi chưa được vài bước, A Diệp lại chỉ vào đường hầm phía trước hét lên!

"Máu!

Trong đường hầm phía trước, có rất nhiều bóng người đẫm máu!

A!

Chúng nó động đậy rồi, chúng nó tới rồi!" Lý Sinh thấy lạ mà không lạ, bình tĩnh lấy Cửu Long Bảo Kính ra mở đường.

Ánh sáng của gương chiếu tới đâu, nơi đó đều vang lên những

tiếng kêu la thảm thiết đau đớn!

Đội ngũ lại đi được chưa đầy một trăm mét, không biết từ đâu lại chui ra một đám rắn bốn chân đen thui, bị Hồ Ba Y và Bàn Tử đi phía trước mỗi người một dao xử lý thành món "thằn lằn xiên"!

Thỉnh thoảng có hai con lọt lưới, cũng bị khẩu "Nước Mắt Than Thở" của Dương Tuyết Lệ giải quyết.

Lý Sinh vẫn luôn bình tĩnh quan sát bên cạnh, không hề ra tay.

Một mặt là để rèn luyện năng lực của mọi người.

Mặt khác, cũng cần có một người ở phía sau trấn giữ, đề phòng xảy ra biến cố đột ngột.

"Này lão Hồ, hôm nay chúng ta xuống mộ, có phải là chưa xem hoàng lịch không?

Mấy thứ quỷ quái này cứ như kẹo cao su ấy, hết đợt này đến đợt khác, dứt ra cũng không được?

Cũng quá xui xẻo rồi chứ?" Bàn Tử thở hổn hển, nhìn về phía Hồ Ba Y nói.

Mặc dù những thứ gặp phải đều không lợi hại.

Nhưng không chịu nổi cứ đi hai bước lại gặp một đợt, kéo đến không dứt!

Mặc dù cơ thể đã được cường hóa mấy lần, nhưng vẫn là máu thịt xương da, không phải người máy cứng rắn, cũng sẽ mệt mỏi chứ!

"A!

Lại... lại tới nữa rồi!" A Diệp không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp chen qua người Bàn Tử, lại vòng qua Hồ Ba Y, lao thẳng lên lưng Lý Sinh!

Chương 331

Trên đoạn đường chưa đầy một cây số, cô bé liên tiếp nhìn thấy những thứ bẩn thỉu, không dưới một trăm con!

Hình thù kỳ dị, có con bị lột da, có con toàn thân phù thũng trắng bệch, cũng có con cụt tay cụt chân không đầu!

Khiến cô bé gần như suy sụp!

"Mùi hương này...

A Diệp, sợi dây chuyền này ai đưa cho em vậy?" A Diệp vừa lao tới, Lý Sinh đã chú ý đến trên người cô bé dường như có một mùi hương thoang thoảng.

Ánh mắt lướt qua, anh chú ý đến mặt dây chuyền tinh xảo treo trên cổ A Diệp!

"Cái này ạ?

Ba đưa cho em trước khi xuống đường hầm, nói là có thể bảo vệ em!" A Diệp nắm chặt sợi dây chuyền, ngơ ngác nhìn Lý Sinh nói.

"Tháo nó ra cho tôi xem!" "Vâng, được ạ..." A Diệp rất ngoan ngoãn tháo sợi dây chuyền ra, đưa vào tay Lý Sinh.

Mặt dây chuyền màu đen được mài dũa vô cùng tròn trịa và nhẵn bóng, trên đó khắc những hoa văn tinh xảo.

Những hoa văn đó tụ lại với nhau, vừa vặn tạo thành hình ảnh một nữ quỷ bụng to phệ, tóc tai bù xù!

Lý Sinh đối với thứ này không hề xa lạ, liếc mắt một cái đã nhận ra hình ảnh Cấm Bà!

Kết hợp với mùi hương thoang thoảng phát ra từ mặt dây chuyền,

làm sao anh không đoán ra được lai lịch của nó?

Thứ này chẳng phải là Cấm Bà Hương sao!

Bảo A Diệp đeo thứ này xuống đường hầm, lão già Đức thúc này, đúng là đang ngầm hại mình!

Nghĩ đến đây, Lý Sinh lập tức nheo mắt lại, trong ánh mắt không thể kìm nén được một tia sát khí!

"Tú Tú, Đức thúc có ở phía sau không?" "Có...

Ơ?

Người đâu rồi?

Rõ ràng lúc nãy còn đi theo mà?" Hoắc Tú Tú vừa trả lời "Có ạ", quay người lại đã thấy sau lưng trống không, Đức thúc vốn nên ở cuối đội, không biết đã biến mất từ lúc nào!

"Quay đầu lại đi!

Sợi dây chuyền trên cổ A Diệp là do Đức thúc đưa, đó là Cấm Bà Hương, thứ đó âm khí rất nặng, dễ thu hút những thứ không sạch sẽ nhất!" Lý Sinh trực tiếp hét về phía Hoắc Tú Tú ở cuối đội.

"Mẹ kiếp, lão già khốn nạn đó nhất định đã đi đào 'xác ướp băng pha lê' rồi, để chúng ta chết trong đường hầm, hòng độc chiếm khối pha lê đó!

Mau đuổi theo!

Nếu không đường hầm bị chấn sập, chúng ta chỉ có nước bị chôn sống thôi!" Hồ Ba Y đầu óc minh mẫn, lập tức hiểu ra mùi hương mà Bàn Tử ngửi thấy trước đó, cũng như nguyên nhân của những chuyện kỳ quái trên đường đi!

Cả nhóm vội vã chạy ngược lại, khi quay về tầng dưới cùng của yêu lâu, họ thấy Đức thúc đang ôm xác pha lê, đang trèo lên giữa cầu

thang tầng một và tầng hai!

Đức thúc vừa đặt một chân lên tầng hai, miệng của xác pha lê đột nhiên mở ra, một con bọ rùa nhỏ bằng hạt đậu bay ra!

Hình dạng của nó không khác gì "Đạt Phổ" quỷ trùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa trước đó, chỉ có điều màu sắc của nó là màu bạc sáng loáng, toàn thân nhảy múa ngọn lửa trắng lóa!

Đức thúc vừa thấy con quỷ trùng, sợ đến hồn bay phách lạc, chân loạng choạng ngã lăn xuống cầu thang!

"Lý gia!

Hồ gia!

Cứu tôi!

Xin các người cứu tôi với!" Hồ Ba Y vừa định xông lên cứu người, lại bị Bàn Tử kéo lại.

"Loại lão già khốn nạn vì tiền mà ngay cả con gái cũng có thể lợi dụng, gieo gió gặt bão, quan tâm làm gì?" Bàn Tử bĩu môi, quả quyết chọn cách đứng nhìn.

Nếu không phải có A Diệp ở đây, không tiện ra tay giết người, gã đã sớm xông lên đấm cho hai quả để hả giận!

Bây giờ, cứ để ông ta tự sinh tự diệt là tốt nhất!

Nếu có bản lĩnh thoát khỏi tay quỷ trùng "Đạt Phổ", thì coi như mạng lớn!

"A Diệp!

A Diệp!

Ta đã vất vả nuôi con lớn thế này, có bao giờ bạc đãi con nửa phần không?

Con nhẫn tâm nhìn ta chết trước mặt con như vậy sao?" Thấy Lý Sinh và mọi người không hề động lòng, Đức thúc đảo mắt một vòng, chuyển mục tiêu sang con gái mình, A Diệp!

Nước mắt của A Diệp đảo quanh trong hốc mắt, cô bé cắn chặt môi, dường như đang giãy giụa trong đau đớn.

"Ba!" Cuối cùng, cô bé giằng ra khỏi tay Dương Tuyết Lệ, lao về phía cầu thang!

Cô bé cố sức đỡ Đức thúc đang nằm trên đất dậy, dùng sức kéo thân hình mập mạp nặng nề của ông ta chạy về phía trước!

Con quỷ trùng màu bạc sáng trên không trung, chắc là một trong hai sức mạnh tà ác của quỷ mẫu trong truyền thuyết Ma Quốc, "Nãi Cùng Thần Băng"!

Chương 332

Con "Nãi Cùng Thần Băng" này cũng giống như "Vô Lượng Nghiệp Hỏa", mỗi lần tấn công đều phải lượn hai vòng trên không trung trước.

Điều đó cũng cho A Diệp cơ hội, giúp cô bé thành công kéo Đức thúc dậy khỏi mặt đất.

Nhưng, một cô gái bình thường, chạy trốn đã là một vấn đề, bây giờ lại còn kéo theo một người, trong nháy mắt đã bị "quỷ trùng" đuổi kịp!

Đức thúc quay đầu lại, thấy tình hình không ổn, một tay đẩy A Diệp về phía con "Nãi Cùng Thần Băng"!

A Diệp cũng không ngờ, người ba vẫn luôn đối xử tốt với mình, nuôi mình khôn lớn, lại có thể tự tay đẩy mình vào chỗ chết.

Gương mặt cô bé ngây dại, nước mắt dường như cũng đông cứng trong hốc mắt, cứ thế thẳng tắp lao về phía "quỷ trùng"!

Khi cô bé nhắm mắt lại chờ chết, chỉ cảm thấy như bị thứ gì đó va mạnh vào, cơ thể không kiểm soát được bay sang một bên!

Mở mắt ra lần nữa, cô bé thấy Bàn Tử đang đứng chắn trước mặt mình, một đao chém con "quỷ trùng" thành hai nửa!

Bàn Tử, trong khoảnh khắc A Diệp bị Đức thúc đẩy ra, đã không nhịn được mà lao tới.

Một đao chém bay Đức thúc đang cản đường, sau đó một bước lao lên, đẩy A Diệp đang ngã xuống đất ra, tiện thể chém một đao về phía con "Đạt Phổ quỷ trùng"!

Trong vài chục giây, tiềm năng của gã bùng nổ đến cực hạn, một

loạt động tác trôi chảy như nước, không một chút do dự, quả thực có vài phần hùng tư của anh hùng cứu mỹ nhân!

Con quỷ trùng bị chém thành hai nửa trên đất, thân mình run rẩy, màu sắc từ bạc sáng chuyển sang đỏ, trên người bốc lên ngọn "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" màu xanh lam, rồi lại từ từ bay lên, số lượng biến thành hai con!

"Mẹ kiếp! "Còn có thể phân tách tăng sinh nữa!" Bàn Tử chửi một tiếng, vội vàng lấy bình nước trong ba lô ra, mở nắp hất về phía hai con trùng!

"Vô Lượng Nghiệp Hỏa" tuy lợi hại, nhưng gặp nước sẽ hóa giải, cũng tuân theo quy luật tương sinh tương khắc của tự nhiên!

Nhưng, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra!

Cơ thể của con "quỷ trùng", trong khoảnh khắc tiếp xúc với nước, lại từ màu đỏ biến trở lại thành màu bạc!

Nước bắn lên người nó, trực tiếp thăng hoa thành một làn sương băng!

"Mẹ nó chứ!

Thứ này còn có thể tự động đổi chế độ à?" Bàn Tử vừa chửi thề vừa không quên chạy trốn, thân hình xoay một vòng, lao về phía Lý Sinh!

Con "Đạt Phổ quỷ trùng" cũng mặc kệ những người khác trên mặt đất, chỉ nhắm vào Bàn Tử, bám riết lấy mông gã mà đuổi theo!

Thấy sắp bị đuổi kịp, Lý Sinh đưa tay tóm lấy cổ áo Bàn Tử, quăng gã ra sau lưng, sau đó tay phải lật một cái rút Hắc Thần Đao, một đao đập hai con trùng xuống đất!

"Nhanh nhanh nhanh!

Lão Hồ, lấy súng phun lửa đốt nó!" Bàn Tử lăn một vòng trên đất rồi bò dậy, đầu óc quay cuồng hét về phía Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y cũng không nói nhiều, từ trong ba lô lôi ra súng phun lửa, phun về phía "Đạt Phổ quỷ trùng" trên đất!

Điều bất ngờ là hai con "Đạt Phổ quỷ trùng" trong nháy mắt lại đổi màu, trong ngọn lửa phân tách thành mười hai con!

Chúng lượn lờ bay lên trên đầu mọi người, chia thành ba nhóm lần lượt lao về phía Lý Sinh, Hồ Ba Y và Bàn Tử!

Ngay khi Lý Sinh cũng cảm thấy sự việc có chút khó giải quyết, đột nhiên cảm giác trong không gian giới chỉ có một trận xáo động!

Một con trùng lớn béo mập, màu vàng, có cánh, lảo đảo bay ra từ người Lý Sinh!

Nó có một đôi mắt giống như hạt đậu tằm, trên đầu có một cái mào thịt màu đỏ máu, nhìn từ xa trông như đang đội một chiếc vương miện!

Không biết có phải vì ăn quá tốt không, mà đôi cánh nhỏ của nó dường như hơi quá sức để mang theo cơ thể béo ú.

Con trùng bay xiêu vẹo, vẻ lười biếng, như thể lúc nào cũng có thể đâm vào cây!

Lý Sinh không khỏi ôm trán, con trùng ngốc nghếch này ở đâu ra vậy?

Phần thưởng hệ thống đưa chẳng phải là Kim Tàm Cổ Vương sao?

Cái con này trông giống như một con tằm bảo bảo hiền lành vô hại, sức tấn công bằng không!

Nhiều nhất cũng chỉ là một con tằm bảo bảo dị dạng!

Dùng để làm đối thủ manh động đến chết à?

"Òng....." Kim Tàm Cổ Vương dường như hiểu được ánh mắt của Lý Sinh, lập tức cảm thấy bị coi thường, bị ghét bỏ, tức thì nổi giận, phát ra một tiếng kêu vang dội!

Chuyện kinh ngạc đã xảy ra!

Mười hai con "Đạt Phổ quỷ trùng" nghe thấy tiếng kêu của Kim Tàm Cổ Vương, như chuột thấy mèo, ngọn "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" trên người đột nhiên tắt ngấm, mười mấy con trùng quên cả vỗ cánh, "bép" một tiếng rơi hết xuống đất!

Bàn Tử dùng Phá Sơn Đao khều khều hai con trùng rơi bên cạnh, phát hiện chúng chưa chết, chỉ run lẩy bẩy nằm trên đất, không dám động đậy!

Kim Tàm Cổ Vương hài lòng lượn vài vòng trên không trung, rồi mới quay lại trước mặt Lý Sinh.

"Làm tốt lắm?

Mày có thể ra lệnh cho lũ trùng này à?" Lý Sinh bất giác hỏi con Kim Tàm Cổ Vương trước mặt.

Kim Tàm Cổ Vương tuy không biết nói, nhưng có linh tính, có thể hiểu được ý của Lý Sinh.

Chương 333

Nó lập tức vặn vẹo thân hình béo mập, lắc lắc chiếc vương miện đỏ máu trên đầu!

Hành động nhỏ kiêu ngạo đó, dù không cần lời nói, ý tứ biểu đạt cũng vô cùng rõ ràng: Ta là vua của loài trùng!

Chuyện nhỏ này, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!

Ta không lợi hại à?

Mau khen ta đi!

"Ừm, ngươi lợi hại nhất!

Có thể giúp ta thuần phục mấy con trùng này không?" Lý Sinh và con Kim Tàm Cổ Vương này tâm linh tương thông, có thể hiểu rõ suy nghĩ của nó, liền thuận theo ý nó mà nói.

"Òng....." Kim Tàm Cổ Vương gật đầu một cách rất người, rồi lại phát ra một tiếng kêu!

"...Chẳng lẽ là Kim Tàm Cổ Vương trong truyền thuyết của Miêu trại?

Lý ca, lão Kim tôi đây đối với anh đúng là bội phục sát đất!" Đại Kim Nha cố sức dụi mắt, xác nhận ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ con trùng không phải là hoa mắt, lập tức kinh ngạc kêu lên!

"Cái gì?

Cốt Vương?

Con bé tí này, cũng đâu có mấy khúc xương đâu?" Bàn Tử chọc chọc vào con trùng béo nhỏ đang lắc đầu trên không trung, nhưng đối phương lại vặn mình, bay cao thêm một thước, không cho gã chạm

vào.

"Là cổ trong cổ trùng!

Giống loài hiếm có và khó nuôi dưỡng nhất trong Miêu cổ, cứ bảy năm sẽ lột da một lần, lớp vỏ tằm lột ra đó là một vị thuốc vô cùng quý hiếm!

Nghe nói đan dược chế từ nó, không chỉ có thể kéo dài tuổi thọ mà còn bách độc bất xâm!" Đại Kim Nha đã lăn lộn trong thị trường đồ cổ gần cả đời, để có thể nói chuyện trên trời dưới đất, lừa khách hàng tin sái cổ, sách gì cũng đọc.

Những bí mật về Kim Tàm Cổ Vương này, ngay cả đệ tử chính thống của Miêu trại cũng không biết nhiều, gã cũng không biết đã xem được từ mảnh sách cổ nào, dù sao thì gã nói rất có đầu có đuôi!

"Quá trình nuôi dưỡng Kim Tàm Cổ rất phức tạp, để nuôi được một con Cổ Vương còn phải dốc hết tâm huyết của mấy đời người!

Lý gia có một con Kim Tàm Cổ Vương, nếu thực sự mang ra thị trường, người trong nghề bỏ ra mấy chục triệu mua về cũng thấy đáng!" Bàn Tử nghe mà ngây người, nhìn chằm chằm vào Kim Tàm Cổ Vương, mắt gần như tóe lửa!

Đó mà là con trùng sao?

Rõ ràng là một ngọn núi vàng lấp lánh đang bay trên không trung!

…...

Kim Tàm Cổ Vương ra lệnh một tiếng, những con "Đạt Phổ quỷ trùng" đang nằm giả chết trên đất "vù" một tiếng bật dậy, bay đến dưới trướng nó, xếp thành một hàng ngay ngắn.

Những con quỷ trùng lúc trước khiến Bàn Tử chật vật không chịu nổi, giờ đây như học sinh tiểu học trước mặt thầy hiệu trưởng, ngoan ngoãn đến lạ thường, nghiêm túc giữ đội hình, như đang chờ Kim

Tàm Cổ Vương duyệt binh!

“Hắc hắc, đuổi nữa đi!

Cắn mông Bàn gia tao đi, giờ thì ngoan rồi chứ!” Bàn Tử toe toét cười, cũng chẳng cần biết chúng có hiểu hay không, mở miệng chế giễu một tràng.

“Bàn...

Bàn ca, cảm ơn anh vừa rồi đã cứu em...” Phía sau Bàn Tử, A Diệp không biết đã đến gần từ lúc nào, kéo kéo vạt áo gã nói.

“Hà!

Có gì đâu?

Tôi là không ưa cái lão súc...

à, lão khốn đó!

Em gái tuy tuổi không lớn, nhưng có tình có nghĩa!

Bàn Tử tôi đây thật lòng bội phục!

Cũng thật sự thích em!” Thật ra, Bàn Tử không hề nói dối, thấy cô bé bình thường trông nhát gan, vừa rồi lại có dũng khí xông lên cứu Đức thúc, gã cảm thấy hồ nước xuân trong lòng mình lập tức bị khuấy động!

“A?

Bàn...

Bàn ca~” A Diệp lập tức mặt đỏ bừng, dứt khoát nhắm mắt lại lao vào lòng Bàn Tử!

“Ha ha, yên tâm, sau này có Bàn gia đây, không ai có thể bắt nạt em!

Sau này chúng ta sẽ là một đôi Thần Điêu Hiệp Lữ trong giới đạo

mộ!" Bàn Tử ôm được người đẹp, một tay choàng cô bé vào lòng, cười lớn nói.

"Thôi đi, với cân nặng của ông, con thần điêu chắc phải để ông đè dưới đất, bay làm sao được?

Tôi còn lo cho A Diệp em ấy, sau này ngủ nửa đêm giường có bị sập không?" Hồ Ba Y lắc đầu, vẻ mặt u sầu đâm một nhát dao vào tim Bàn Tử!

"Này lão Hồ, ông chắc chắn là ghen tị, ghen tị trắng trợn!" Bàn Tử khó khăn lắm mới có một lần thể hiện, vừa nói được vài câu hào hùng đã bị Hồ Ba Y chặn họng, lập tức không chịu!

Bên cạnh, Hoắc Tú Tú thấy bộ dạng của A Diệp, đột nhiên oán giận liếc Lý Sinh một cái, cũng nghiêng người dựa vào anh.

Lý Sinh lập tức cảm thấy vô cùng khó xử, đối với tình cảm của Hoắc Tú Tú, anh tự nhiên đã sớm hiểu rõ như gương.

Chương 334

Chỉ là, Lý Sinh luôn cảm thấy cô bé này mới vừa lớn...

Dường như không nên như vậy!

Nhưng nhìn biểu hiện của Hoắc Tú Tú suốt chặng đường, tâm trí của cô bé rõ ràng cũng đang trưởng thành nhanh chóng.

So với những cô gái 18 tuổi được nuông chiều, lớn lên bình thường, tâm trí cô bé có lẽ còn trưởng thành hơn ba phần.

Lý Sinh bất giác liếc Dương Tuyết Lệ một cái, lại thấy cô ấy mỉm cười, ánh mắt có chút ẩn ý, nhưng tuyệt đối không có nửa phần tức giận, lòng lập tức yên tâm hơn nhiều.

"Đức thúc, chúng ta không phải nên tính toán một phen sao?" Lý Sinh dùng khóe mắt quét qua một bóng lưng còng queo đang lén lút bò về phía cầu thang, định trốn chạy, đột nhiên lên tiếng.

"Lý...

Lý gia, tôi... tôi nhất thời hồ đồ!

Tôi... tôi có thể gả con gái cho ngài, xin ngài tha cho tôi, để tôi cút về đi!" Đức thúc bị giọng nói của anh dọa đến run rẩy, từ từ quay người lại, lộ ra vẻ mặt như bị táo bón, cố gắng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói.

"Được thôi, trước tiên trả lời tôi vài câu hỏi, nếu làm tôi hài lòng, tôi sẽ thả ông đi, nếu không..." Lý Sinh vừa nói vừa búng tay một cái, Kim Tàm Cổ Vương lập tức hiểu ý, "òng" một tiếng kêu lên!

Những con "Đạt Phổ quỷ trùng" vốn đang xếp thành hình chữ "nhất" trên không trung, lập tức thân mình run lên, lại bùng lên ngọn "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" màu xanh lam, bay về phía Đức thúc trên

đất.

Mười hai con "Đạt Phổ quỷ trùng" bao vây lấy Đức thúc, từ từ tiến lại gần, trong không khí lập tức thoang thoảng mùi nước tiểu.

"Hừ!

Chút gan đó mà cũng dám tính kế lên đầu ta à?!" Lý Sinh liếc nhìn chiếc quần rõ ràng đã sẫm màu vài phần của Đức thúc, khinh bỉ nói.

"Bây giờ tôi hỏi, ông trả lời.

Nếu dám giấu giếm nửa lời, tôi sẽ dùng 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa' tiễn ông đi luân hồi!" "Lý gia hỏi gì, tôi... tôi nhất định biết gì nói nấy, tôi sẽ nói cho ngài biết tất cả những gì tôi biết!

Xin ngài hãy coi tôi như cái rắm, thả tôi đi!" Đức thúc bây giờ đã sợ đến tè ra quần, vừa khóc vừa mếu ngồi trên đất cầu xin Lý Sinh.

"Mặt dây chuyền của A Diệp lấy từ đâu ra?" Lý Sinh ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đức thúc đang mặt mày tái nhợt trên đất, mở miệng hỏi.

"...Là do một người bán hàng tặng tôi khi tôi đi buôn....." Đức thúc cúi đầu, đứt quãng trả lời.

"Vậy ông có biết thứ đó có thể chiêu âm không?" Lý Sinh ngón tay khẽ cong, từ trong áo lấy ra sợi dây chuyền đó, ném vào mặt Đức thúc!

"Hai năm trước khi tôi ra biển thu mua hải sản, vô tình nghe một lão ngư dân nói với tôi." Đồng tử Đức thúc co rụt lại, ánh mắt có chút lấp lánh trả lời.

"Ông tìm tôi làm ăn, thật sự chỉ để đào 'xác ướp băng pha lê' thôi sao?" Giọng Lý Sinh đột nhiên cao lên mấy phần, trên người tỏa ra một luồng sát khí mãnh liệt!

Những con "Đạt Phổ quỷ trùng" cũng bị luồng sát khí này trấn áp, lần lượt lùi lại một khoảng bằng lòng bàn tay!

"Khụ khụ!

Đương...

đương nhiên, tôi..." Đức thúc bị khí thế này đè nén đến có chút khó thở, cố gắng muốn giải thích, nhưng cũng không nói nên lời!

"Ông đang nói dối!

Cấm Bà Hương là có người cố ý đưa cho ông, đào 'xác ướp băng pha lê' chỉ là tiện thể, mục đích chính của ông là tìm cơ hội giết tôi, lấy hai viên châu trong tay tôi, đúng không?" Lý Sinh từ trên cao nhìn xuống Đức thúc đang nằm bệt dưới đất như một con chó chết, nói giọng u ám.

"Tôi đã cho ông cơ hội rồi, vốn dĩ, nể mặt A Diệp, tôi định cho ông chết một cách thống khoái!

Nhưng bây giờ, tôi không còn lòng nhân từ đó nữa!" "Ông....." Kim Tàm Cổ Vương cảm nhận được sát ý lạnh lẽo của Lý Sinh, lập tức bay lên vai anh, hưng phấn chỉ huy lũ quỷ trùng!

"Đạt Phổ quỷ trùng" nghe lệnh, ngọn "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" màu xanh lam trên người lập tức sáng hơn mấy phần, đột nhiên lượn hai vòng trên không trung rồi lao về phía Đức thúc!

"A a a!

Đừng, đừng mà!" Quỷ trùng vừa chạm vào quần áo Đức thúc đã bùng cháy dữ dội, trong yêu lâu lập tức vang lên tiếng la hét thảm thiết của ông ta!

"Ư...

Bàn ca....." Hốc mắt A Diệp đỏ hoe, những giọt nước mắt lớn rơi

xuống đất.

“Không sao rồi, mọi chuyện qua rồi!” Bàn Tử nhẹ nhàng an ủi, ấn đầu cô bé vào lòng mình, cố gắng không để cô bé nghe thấy tiếng la hét của Đức thúc.

Không lâu sau, Đức thúc bị thiêu thành một đống tro đen, trong yêu tháp cũng trở lại yên tĩnh!

A Diệp lấy ra một chiếc khăn tay, gói lại phần lớn tro cốt, cất vào ba lô.

Cô bé lòng dạ mềm yếu, không nỡ để Đức thúc tan xương nát thịt, định sau khi về sẽ tìm một khu mộ, chôn cất tro cốt, cũng coi như báo đáp công ơn dưỡng dục.

Lý Sinh vẫy tay, thu Kim Tàm Cổ Vương và mười hai con “Đạt Phổ quỷ trùng” vào không gian.

Cả nhóm thu dọn đơn giản, rồi lại quay vào trong đường hầm!

Lý Sinh đã ném khối Cấm Bà Hương vào trong không gian, lần này trong đường hầm không có chuyện gì xảy ra, cả nhóm đi rất thuận lợi!

Chương 335

Để tránh lặp lại tình trạng như trước, người đi cuối đội bị mất tích mà không ai hay biết, Lý Sinh đã thay đổi thứ tự đi vào của mọi người!

Bây giờ Lý Sinh đi đầu mở đường, sau đó lần lượt là Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Tinh Tuyệt Nữ Vương, A Diệp, Bàn Tử, Đại Kim Nha và Hồ Ba Y đi cuối cùng.

Ngã rẽ đột nhiên xuất hiện trước đó không hề biến mất, nhưng rõ ràng đó là một con đường cụt, chỉ dài khoảng một cây số, có lẽ là cơ quan trong đường hầm, dùng để bẫy chết những tên trộm mộ!

Trộm mộ thường xuyên làm việc dưới lòng đất, lại hay tiếp xúc với những thứ như thi thể, nữ quỷ, âm khí trên người tự nhiên sẽ nặng hơn người thường!

Cơ quan của đường hầm, khi âm khí tích tụ đến một mức độ nhất định, sẽ kích hoạt ngã rẽ thứ hai xuất hiện.

Những thứ trong ngã rẽ đó, mấy người trước đó đều đã được chứng kiến, nếu không phải Lý Sinh và mọi người bản lĩnh cao cường, trộm mộ bình thường đi vào, e là chưa đầy mười phút đã toi mạng!

Bàn Tử lúc này đang liếc mắt đưa tình với A Diệp, cũng đã yên tĩnh lại, không còn la hét om sòm nữa.

Trong đường hầm vì thế mà trở nên yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có tiếng bước chân của mấy người vang vọng.

Hồ Ba Y đi cuối cùng, đột nhiên cảm thấy sau lưng dường như có thứ gì đó đang nhìn mình chằm chằm, nhưng mấy lần quay đầu lại

nhìn, lại không thấy gì!

Gãi gãi đầu, anh bất giác cho rằng do trước đó bị kích thích quá mạnh, nên có chút quá nhạy cảm!

Bây giờ nhìn cái gì cũng giống như tiểu quỷ, tống tử!

Đột nhiên, anh cảm thấy sau lưng lạnh toát, Bàn Tử vốn đang ở trước mặt đột nhiên biến mất!

Tiếng bước chân trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, cả đường hầm im phăng phắc như cõi chết!

Hồ Ba Y định gọi một tiếng, bảo Bàn Tử phía trước chờ, nhưng lại phát hiện giọng nói như bị kẹt trong cổ họng, không thể phát ra được!

Anh muốn bước chân đuổi theo, nhưng hai chân lại như bị đổ chì, không thể cử động!

"Oa a a a a!" Bên tai Hồ Ba Y chỉ nghe thấy một trận tiếng khóc, là tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Hồ Ba Y khi dưỡng thương trong bệnh viện đã nghe không ít, rất quen thuộc.

Trong mơ màng, dường như anh thấy một đứa bé mặc áo đỏ, đang bò về phía mình!

Hồ Ba Y lập tức cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, muốn lùi lại nhưng phát hiện không thể kiểm soát được cơ thể mình nữa!

Đứa bé đó có một khuôn mặt nhỏ xanh mét, một đôi mắt giống như mắt cá chết, không có lòng trắng, toàn bộ hốc mắt đều đen ngòm, trông vô cùng rợn người!

Quỷ Anh từ từ tiến lại gần Hồ Ba Y, nhưng anh cũng không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó đến gần, miệng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, thậm chí cử động một ngón tay cũng vô

cùng khó khăn.

Rất nhanh, Quỷ Anh đó đã bò đến trước mặt Hồ Ba Y, ôm lấy hai chân anh, bắt đầu bò lên trên.

Đôi tay nhỏ đó cứng ngắc và lạnh thấu xương, Hồ Ba Y bị chạm vào bất ngờ, cơ thể bất giác run lên!

Thứ này tuy trông chỉ là một đứa trẻ, nhưng lại tay chân nhanh nhẹn, bò lên người Hồ Ba Y như khỉ leo cây, không chút khó khăn.

Trong nháy mắt, nó đã bò đến vị trí vai của Hồ Ba Y, trợn đôi mắt cá chết không có lòng trắng nhìn chằm chằm vào mặt anh.

Hồ Ba Y không khỏi thầm chửi trong lòng: Mẹ kiếp, sao lại nhắm vào mình?

Lẽ nào đây là một con tiểu quỷ từ nhỏ đã khao khát hơi ấm của cha?

Định bắt mình về làm cha nó à?

Hồ Ba Y cũng không rõ con quỷ này rốt cuộc muốn làm gì, cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ với con tiểu quỷ áo đỏ, tim anh không kiểm soát được mà đập thình thịch, tốc độ ngày càng nhanh, gần như sắp nhảy ra khỏi cổ họng!

Một lúc lâu sau, con quỷ nhỏ đó mới có động tác, từ từ giơ đôi tay nhỏ mũm mĩm lên, từng chút một tiến lại gần mặt Hồ Ba Y!

Hồ Ba Y trong lòng gào thét muốn né tránh, nhưng vô ích, cơ thể anh vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích!

Khuôn mặt quỷ đó gần như sắp dán vào mặt anh, anh thậm chí có thể cảm nhận được hơi lạnh thấu xương từ làn da trắng bệch đó!

Đôi tay nhỏ cuối cùng cũng ấn lên mặt Hồ Ba Y, vùng da trên mặt bị chạm vào, giống như dán vào lõi băng ngàn năm dưới lớp băng sâu

mấy ngàn mét, hơi lạnh thấu xương xộc thẳng lên não!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy mặt mình mất đi cảm giác, dường như cả khuôn mặt đều bị đông cứng, bây giờ có người lột da mặt anh ra, cũng sẽ không có chút cảm giác nào!

Đột nhiên, anh cảm thấy cổ tay phải truyền đến một cơn đau nhói buốt tim, tiếp đó vùng mặt bị con quỷ nhỏ kia sờ vào cũng như bị lửa đốt, đau đến mức Hồ Ba Y chỉ muốn cào hết thịt trên mặt xuống!

Bây giờ anh có chút cảm kích con quỷ nhỏ đã khiến anh không thể cử động được, nếu không, bây giờ có lẽ anh đã tự xé nát mặt mình rồi!

Không lâu sau, Hồ Ba Y cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ, mí mắt cũng ngày càng nặng trĩu, dường như sắp không chống đỡ nổi mà ngủ thiếp đi!

Anh biết nếu cứ ngủ như vậy, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, ý thức trong não điên cuồng giãy giụa, hy vọng có thể chống cự thêm vài giây!

"A a a!" Đột nhiên, dường như anh nghe thấy bên tai vang lên một trận tiếng quỷ gào thê lương!

Hồ Ba Y chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đột nhiên mở mắt ra nhìn, trước mắt là một khuôn mặt quỷ khổng lồ trắng bệch, trong lòng kinh hãi, theo bản năng tát một cái!

"Bốp!" một tiếng, cái tát giáng thẳng lên khuôn mặt quỷ đó!

"Á!

Lão Hồ, ông sốt đến hồ đồ rồi à!

Sao lại tát tôi?" Bên tai vang lên tiếng gào "kinh thiên động địa" của Bàn Tử, Hồ Ba Y lúc này mới hoàn hồn.

Nhìn lại Bàn Tử trước mặt đang mang một dấu tay đỏ chót nổi bật, anh lập tức hiểu ra, vừa rồi đâu có mặt quỷ nào?

Rõ ràng là cái mặt bánh bao của Bàn Tử!

Chương 336

Chỉ là vì gã ghé quá gần, không nhìn rõ ngũ quan, nên anh mới theo bản năng nhận nhầm thành mặt quỷ!

"Chết tiệt, thằng béo này đột nhiên dí sát vào làm gì?

Chẳng lẽ muốn chiếm hời của tôi?" Hồ Ba Y nghĩ lại cảnh gương mặt to béo của Bàn Tử càng lúc càng gần, dường như muốn hôn mình, sắc mặt liền tối sầm!

"Lão tử thèm chiếm hời của ông chắc!

Có chiếm thì cũng chiếm của A Diệp nhà tôi!

Tôi vừa hy sinh tiết tháo, không phải để cứu ông sao?

Vậy mà ông thì hay rồi, không cảm kích thì thôi, còn tát tôi một cái!" Bàn Tử vừa nghe Hồ Ba Y nói, lập tức nổi đóa, chỉ vào nửa bên mặt sưng vù, tố cáo!

"Ặc... tôi vừa làm gì thế?

Hình như tôi mơ thấy một con búp bê quỷ mặc đồ đỏ!" Hồ Ba Y vỗ mạnh vào mặt mình, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cũng không nhớ rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Con búp bê đó chắc là đứa trẻ tuẫn táng mà A Diệp nhìn thấy lúc trước, chỉ một chút không để ý đã để nó bám theo!

Bản thân nó không có sức tấn công, nhưng có thể nhân lúc người ta không đề phòng mà thi triển yểm thuật!

Người trúng yểm thuật sẽ bị tim ngừng đập đột ngột, hô hấp suy kiệt mà chết trong thời gian ngắn!" Lý Sinh ngồi cách đó không xa, có chút lười biếng lên tiếng giải thích.

“Hồ gia, vừa nãy dọa chết tôi rồi!

Ông cứ đứng đực ra như khúc gỗ, Bàn gia thấy không ổn vỗ ông một cái, kết quả ông ngã thẳng ra đất.

Tôi sờ thử thì tim không đập, hơi thở cũng không còn, vội vàng cấp cứu!

Bàn gia còn phải hô hấp nhân tạo cho ông đấy!” Đại Kim Nha thấy Hồ Ba Y tỉnh lại, lập tức sáp tới, thao thao bất tuyệt kể lại tình huống nguy cấp lúc nãy.

“May mà Lý gia tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái đã nhận ra ông trúng yểm thuật.

Cầm Hắc Thần Đao vung vẩy mấy cái “vèo vèo vèo” trên đỉnh đầu ông!

Ây da!

Hồ gia, ông sống lại rồi, thần kỳ chưa?” Hồ Ba Y nhìn vết bàn tay to đùng trên mặt Bàn Tử, nhất thời có chút chột dạ nói.

“Khụ khụ, chuyện này tuy là Lý ca cứu tôi một mạng, nhưng cũng đa tạ đồng chí Béo và lão Kim ra tay tương trợ!

Này, Bàn Tử, vừa rồi xin lỗi nhé, nếu trong lòng cậu không vui, cứ tát tôi một cái cho hả giận đi!” Hồ Ba Y là người hiểu chuyện, biết mình làm không đúng, lập tức thành khẩn xin lỗi.

“Thôi đi, da mặt lão Hồ còn dày hơn cả tường thành, tát ông?

Tôi còn ngại đau tay!” Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ bĩu môi, quay đầu đi tìm A Diệp an ủi.

Hồ Ba Y tự biết mình đuối lý, hiếm khi không cãi lại Bàn Tử.

“Tỉnh lại là tốt rồi, mọi người cũng đi cả nửa ngày rồi, cứ nghỉ ngơi tại chỗ hai mươi phút đi!” Vừa nói, Lý Sinh vừa đi đến trước

mặt Hồ Ba Y, đưa cho anh một chiếc la bàn to bằng lòng bàn tay.

"Lão Hồ, cái này cậu cầm lấy, có nó bên người, tà ma thông thường không dám lại gần đâu!" Hồ Ba Y nhận lấy xem, chỉ thấy bên cạnh la bàn lờ mờ hiện lên một con rồng vàng, toàn thân rồng đường nét trôi chảy, liền một mạch.

Hơi xoay la bàn, mắt con rồng vàng sáng lên, dường như sống lại, từ từ bơi lượn trên la bàn!

La bàn vừa vào tay, anh cảm thấy một luồng khí mát lạnh sảng khoái dâng lên trong lòng, đầu óc vốn hỗn loạn bỗng trở nên minh mẫn, thái dương đang đau âm ỉ cũng tức thì biến mất!

Hồ Ba Y lập tức ý thức được, món đồ Lý ca đưa cho tuyệt đối không phải vật tầm thường!

"...Lẽ nào là cái...

Kim Quỹ Lục Nhâm Bàn trong truyền thuyết do chính tay tổ sư gia tạo ra?" Đại Kim Nha kiến thức rộng, mắt nhìn tinh tường, lập tức đoán ra lai lịch của chiếc la bàn phi phàm này!

"Lão Kim quả nhiên mắt nhìn sắc bén, không thứ gì qua được đôi mắt của ông cả!

Chính là Kim Quỹ Lục Nhâm Bàn!" Lý Sinh cười cười, gật đầu khẳng định suy đoán của Đại Kim Nha.

"Kim Quỹ Lục Nhâm Bàn?

Lại là bảo bối gì nữa vậy?" Bàn Tử vểnh tai, nghe mấy người nói chuyện liền quay người lại, chớp chớp mắt hỏi.

Dù không biết phân biệt la bàn tốt xấu, nhưng cậu ta tin chắc đây lại là một món bảo bối đáng tiền!

Chẳng cần nói gì khác, cứ xem là ai lấy ra thì biết?

Là thứ mà Lý gia, tay buôn số một trong giới đạo mộ, lấy ra đấy!

Làm sao có thể là đồ tầm thường được?

"Kim Quỹ Lục Nhâm Bàn, dùng một khối thiên thạch để chế tạo, hoàn toàn không bị từ trường ảnh hưởng!

Dù ở trong mỏ khoáng sản, nó vẫn có thể phân kim định huyệt, chỉ rõ phương hướng!

Là chí bảo mà tất cả các thầy phong thủy kham dư trong thiên hạ đều mơ ước!

Món đồ này lúc quan trọng có thể cứu mạng đấy!" Đại Kim Nha nuốt nước bọt, tiếp tục giới thiệu cho mấy người: "Còn có truyền thuyết, lúc tổ sư gia chế tạo, đã phong ấn một long mạch hoàn chỉnh vào bên trong!

Chương 337

Cho nên khi gặp long mạch khác, nó sẽ sinh ra cộng hưởng!

Mang nó theo người, tương đương với việc cõng cả một dãy núi không khí, yêu ma quỷ quái tầm thường căn bản không thể đến gần!

Thời khắc mấu chốt, nó còn có thể hóa hình hiện thân, là bảo bối cứu mạng đó!" "Thần kỳ vậy sao?

Này?

Lão Hồ, mau triệu hồi con rồng vàng ra xem nào, Bàn gia tôi lớn từng này rồi còn chưa thấy rồng thật bao giờ!" Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói có đầu có đuôi, vô cùng hứng thú!

"Kim long hộ thể là thứ bảo mệnh, sao có thể tùy tiện gọi ra được?

Rồng vốn tính cao ngạo, nếu không gặp phải thứ có thể uy hiếp nó, nó sẽ không hiện thân đâu!" Đại Kim Nha ở bên cạnh trợn trắng mắt, nói với Bàn Tử.

"Vậy có bảo bối này, chẳng phải lão Hồ chỉ cần đứng trên núi là biết được mộ của hoàng đế hay quý phi nào được chôn trên long mạch, chúng ta cứ đào là trúng phóc sao?" Bàn Tử nghe xong, cũng cảm thấy việc triệu hồi thần long có chút không thực tế, lập tức đổi câu hỏi.

"Chuyện này à, cũng phải nói đến duyên phận, cộng hưởng hay không cũng không phải do chúng ta quyết định, nếu tổ long trong la bàn không hứng thú với thứ bên ngoài, thì ông có nhảy quảng trường vũ trên lăng Tần Thủy Hoàng nó cũng chẳng thèm để ý đâu!" Đại Kim Nha có chút bất đắc dĩ nói, long mạch là thứ rất có linh tính, cho nên

cũng có tính khí của nó, thật sự mà không vui, thì còn khó hầu hạ hơn cả ông nội!

"Chà, bảo bối này giống Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự nhỉ, lúc linh lúc không à?" Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói thế, hứng thú lập tức xìu xuống.

Đại Kim Nha nghe cách nói của Bàn Tử khá hình tượng, bèn gật đầu cười nói: "Ha ha, cũng gần giống ý đó.

Nhưng bỏ con rồng vàng đó ra không bàn, nó cũng là chiếc la bàn đỉnh cấp nhất trong giới đồ cổ rồi!" "Được rồi, nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi nhỉ?

Đi thôi!

Chúng ta mới đi chưa được một nửa chặng đường đâu!" Lý Sinh thấy hai người Bàn Tử nói chuyện cũng hòm hòm, liền vận động thân thể, gọi mọi người một tiếng, bắt đầu tiếp tục tiến sâu vào lòng đất!

Trong đường hầm tối đen chật hẹp, dường như cả dòng chảy thời gian cũng ngưng đọng.

Cả đội người cứ mơ màng đi suốt hai ngày hơn, mới thấy phía trước le lói một chút ánh sáng yếu ớt!

Cuối cùng cũng đến cuối đường hầm rồi!

"Bên kia đường hầm rất nguy hiểm, chỉ một chút lơ là có thể mất mạng, cho nên, tất cả mọi người phải tập trung tinh thần cao độ cho tôi!

Bám sát tôi, ra khỏi cửa động lập tức chui vào bụi cây ẩn nấp!" Lý Sinh dừng bước, sắc mặt nghiêm túc dặn dò mấy người.

"Đặc biệt là Bàn Tử, tuyệt đối không được hành động lỗ mãng!" "Bảo đảm tuân theo chỉ huy của Lý ca!" Bàn Tử nghe mình bị réo tên

nhắc nhở, lập tức vỗ ngực cam đoan.

Lý Sinh khẽ gật đầu, rồi quay người, đi đầu xông ra khỏi cửa đường hầm!

Hồ Ba Y và mấy người khác bám sát ngay sau, lần lượt chui ra ngoài.

Cả nhóm chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên ánh sáng trắng, đã lăn vào một khu rừng nguyên sinh ẩn dưới tầng băng sâu hàng trăm mét dưới lòng đất!

Theo chỉ thị trước đó của Lý Sinh, họ vừa đặt chân xuống đất đã chui vào một bụi cây cao ngang người, chỉ để lộ đôi mắt, quan sát thế giới dưới băng đã hàng ngàn năm không có dấu chân người!

Khác với buổi tối hôm trước của Lý Sinh, thế giới dưới băng lúc này không hề tối đen.

Trên những cây cổ thụ cao lớn, dường như có bám những sinh vật phù du kỳ lạ, phát ra những đốm huỳnh quang màu xanh lam yếu ớt, phản chiếu dưới tầng băng, soi sáng cả khu rừng!

Dù là Hồ Ba Y và những người khác, cũng có thể thấy rõ hình dạng của cả khu rừng!

Nơi này giống như vương quốc băng tuyết trong truyện cổ tích Andersen, tất cả thực vật đều được bao phủ bởi một lớp sương tuyết dày màu trắng bạc!

Những cây gỗ cao lớn bên ngoài bị đông cứng trong tầng băng bao bọc, giống như những tác phẩm nghệ thuật điêu khắc bằng pha lê, lấp lánh dưới ánh huỳnh quang, khiến cả khu rừng thêm vài phần mộng ảo!

“Oa!

Cây pha lê đẹp quá, nơi này đẹp quá đi!" Hoắc Tú Tú mắt nhìn không chớp, không kìm được kinh ngạc thốt lên.

Chắc hẳn cô bé nào cũng có giấc mơ công chúa, và khu rừng nguyên sinh dưới băng này, về cơ bản đã thỏa mãn mọi ảo tưởng của cô về vương quốc băng tuyết!

Nếu nơi này mở công viên thu vé, chắc chắn sẽ lập tức hạ gục hết mấy công viên Disneyland, thế giới nước!

"Nơi này thật sự nguy hiểm như lời Lý ca nói sao?

Tôi thấy cũng có gì đâu!

Chẳng phải chỉ là một đống tượng băng à?" Bàn Tử hơi thò đầu ra, hạ thấp giọng nói với Hồ Ba Y bên cạnh.

"Lời Lý ca nói, chắc không phải cố ý dọa chúng ta đâu!

Thứ càng đẹp, càng chí mạng!

Chúng ta cẩn thận một chút thì hơn!" Hồ Ba Y nhìn quanh, cũng không phát hiện thứ gì đặc biệt, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của Lý Sinh, nấp yên tại chỗ không động đậy.

Lý Sinh ở phía bên kia lại như lão tăng nhập định, cúi đầu thu mình trong bụi cây không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, khi Hồ Ba Y và Bàn Tử đều cảm thấy toàn thân sắp đông cứng, phía sau một cây pha lê cao lớn không xa, đột nhiên truyền đến một tràng tiếng sột soạt!

Hai người nhìn nhau, đều có vẻ không thể tin được!

Nơi này cách bề mặt sông băng ước chừng không dưới năm trăm mét, làm sao có thể có sinh vật sống?

Chẳng lẽ là tống tử lớn bị chôn trong băng, cảm thấy buồn chán nên chạy ra ngoài đi dạo?

Nghe tiếng động ngày càng gần, Hồ Ba Y và Bàn Tử đều bất giác nín thở, không dám thở mạnh, sợ kinh động sinh vật lạ bên ngoài!

Chương 338

Nhìn từ hình dáng lờ mờ xa xa, kích thước của nó không nhỏ, chắc là một sinh vật to bằng cáo hoặc chó sói!

Chẳng mấy chốc, thứ đó đã chui ra từ sau gốc cây, lộ ra bộ mặt thật của mình!

Đôi mắt đỏ như hồng ngọc, đôi tai dài dựng đứng, bộ lông trắng xù mềm mại, và đặc điểm rõ ràng nhất là dáng đi nhảy tưng tưng!

Ặc... chẳng phải đây là một con thỏ tuyết cỡ lớn sao?

"Sinh vật nguy hiểm" lộ ra trước mắt mọi người, bề ngoài không khác gì thỏ tuyết bình thường, chỉ là kích thước lớn hơn một chút.

Nếu phải nói có gì khác, thì lông của nó dài hơn thỏ tuyết thông thường, bộ lông trắng rất mượt mà, kéo lê trên mặt đất, nhìn từ xa, giống như con thỏ khoác một chiếc áo choàng.

Hai người Hồ Ba Y lập tức ngây người,... mẹ nó, không lẽ thật sự xuyên đến tâm Trái Đất ở Bắc Cực rồi chứ?

Chẳng phải đây là loại thỏ tuyết lông dài ở Bắc Cực sao?

Không đúng, ở dưới lớp băng mà còn lớn được thế này, chẳng lẽ bị bức xạ biến dị?

Trong lúc hai người đang đoán mò một cách mù mịt, con thỏ tuyết nhảy tưng tưng về phía sau họ!

Nó phát hiện trên bụi cây không xa dường như có lá cỏ tươi, liền nhảy tới, nhưng lại đâm đầu vào một mạng nhện lớn trong suốt!

Đột nhiên, tán cây pha lê trên đầu rung động, một con nhện lớn toàn thân trắng như tuyết nhảy xuống!

Kích thước của con nhện cũng không bình thường, trông to bằng cái chậu rửa mặt, tám cái chân đầy lông có đầy những ngạnh nhỏ bằng ngón út, một cặp răng nanh trong miệng lóe lên ánh bạc dưới ánh huỳnh quang, giương nanh múa vuốt lao về phía con thỏ tuyết lông dài!

Lý Sinh nhìn cuộc chiến sinh tử của hai con vật bên ngoài, khóe miệng bất giác giật giật.

Không biết tại sao, bây giờ anh có cảm giác như đang đứng trước màn hình LED pha lê lớn trong trung tâm thương mại xem chương trình thế giới động vật...

Nấp nửa ngày trời, cũng không thấy con quái vật sừng dê lúc trước xuất hiện, xem ra nó thật sự không ở đây!

Lý Sinh đột ngột lao ra khỏi bụi cây, hai bước đã xông đến sau lưng hai con vật đang đánh nhau không thể tách rời, rút Hắc Thần Đao ra, dứt khoát một đao chém chúng thành hai mảnh!

"Được rồi, ra cả đi, thứ đó hôm nay không ở đây, tạm thời an toàn rồi!" Lý Sinh lau vết máu đông thành băng trên lưỡi đao, nói với mấy người đang nấp trong bụi cây.

"Ây da!

Sợ chết Bàn gia tôi rồi!

Lão Hồ, xem xem, con thỏ này có nướng ăn được không?" Bàn Tử vừa nghe lời Lý Sinh, liền đội một đầu sương trắng chui ra khỏi bụi cỏ.

"Chắc là ăn được, nhưng nếu nhóm lửa ở đây, có lẽ sẽ thu hút những động vật ăn thịt khác?" Hồ Ba Y cũng từ trong bụi cỏ đi ra, cẩn thận lật xem con thỏ xấu số bị Hắc Thần Đao chém thành hai nửa trên đất.

“Nhiệt độ ở đây quá thấp, nếu không ăn chút đồ có nhiệt lượng cao, sẽ nhanh chóng sinh ra ảo giác.

Bàn Tử, cậu và lão Hồ xử lý con thỏ, nướng nó lên đi!

Về phần những chuyện khác, tôi giải quyết!” Lý Sinh nói xong, thân hình thoắt một cái đã vọt xa bảy tám mét, chạy về phía cây pha lê khổng lồ không xa!

Một đao chém vào thân chính to lớn của cây sam băng, Lý Sinh mượn lực đẩy người lên chạc cây cao hơn ba mét.

Lên đến độ cao này, việc leo lên đã dễ dàng hơn nhiều, Lý Sinh rút Hắc Thần Đao lại, tay chân phối hợp, vèo vèo vèo lại vọt lên ba mét nữa, sắp lên đến tán cây cao nhất!

Ôm một cành cây to bằng miệng bát nhìn ra xa, chỉ thấy ở trung tâm khu rừng băng, dường như có một quần thể kiến trúc nhân tạo, đó hẳn là kinh đô của Ma quốc - Ác La Hải Thành!

“Rít rít!” Trên tán cây truyền đến một tiếng rít, Lý Sinh ngẩng đầu lên, thấy cách đỉnh đầu chưa đầy hai mét, một con nhện tuyết khổng lồ có kích thước nhỏ hơn con lúc nãy một chút đang bò về phía anh!

Nó nhấc mông lên, bắn về phía Lý Sinh một sợi tơ nhện to bằng ngón út.

Lý Sinh mạnh mẽ đạp vào cành cây dưới chân, vừa vặn lướt qua sợi tơ, xoay người một vòng nhảy sang chạc cây bên kia.

Tơ của nhện tuyết có độ dẻo dai cực mạnh, lúc vừa bắn ra khỏi cơ thể bề mặt có một lớp dịch dính đặc biệt, nếu thật sự dính vào người, e là hai ba ngày cũng không gỡ ra được!

Lý Sinh chỉ có một bộ quần áo này, nếu thật sự dính đầy tơ nhện, ở nơi băng thiên tuyết địa này không có chỗ nào để thay!

Nhện tuyết thấy một đòn không trúng, lập tức nhấc mông lên, lại bắn thêm hai sợi tơ nữa!

Lý Sinh cong người, từ vị trí cũ bật lên cao hơn một mét, tay trái móc vào thân cây dưới chân nhện tuyết.

Cánh tay dùng sức, lật người nhảy lên thân cây đó, thân hình lóe lên trong nháy mắt, một đao giải quyết con nhện đang phun tơ!

Dưới gốc cây pha lê, Bàn Tử và Hồ Ba Y vừa mới dựng thịt thỏ, chuẩn bị nhóm lửa nướng, thì thấy một bóng đen từ trên đỉnh cây rơi xuống, một con nhện lớn "bịch" một tiếng đập xuống đất!

Ngay sau đó, Lý Sinh cũng từ trên cây nhảy xuống, tiện tay phủi tuyết đọng trên người, nói với mọi người: "Rút tơ nhện trong bụng nó ra phơi khô, tơ nhện này dùng tiện lắm, dẻo dai hơn dây thừng mà lại nhẹ!" "Tốt quá, Lý ca, anh thương em nhất!

Dây thừng trong ba lô vừa chiếm chỗ vừa nặng trịch!" Hoắc Tú Tú là người đầu tiên chạy tới, không chút do dự ném cuộn dây leo núi dài hơn hai mươi mét trong trang bị ra ngoài!

Có lẽ vì huyết mạch Thiên Nữ, cô không hề sợ lạnh, trong thế giới cực hàn băng giá này, ngược lại còn rất tinh thần!

Mấy cô gái đồng loạt xúm lại, bắt đầu bảy tay tám chân bận rộn rút tơ nhện.

Bụng nhện tuyết quả thật chứa được rất nhiều, ba cô gái kéo đầu sợi tơ ra, lại kéo thêm được gần trăm mét tơ nhện nữa.

"À?

Chương 339

Đúng rồi, con nhện lúc trước bị Lý ca chém làm đôi, trong bụng nó có moi ra được chút nào không?" Hoắc Tú Tú sờ lớp dịch dính trên găng tay, phát hiện thứ này không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ thấp, không đông thành vụn băng, chỉ có mặt tiếp xúc với không khí mất đi độ dính, giống như phủ một lớp màng lên găng tay.

"Ặc, Lý ca, mau giúp em với!

Em rạch không ra!" Hoắc Tú Tú ngồi xổm trước con nhện đã chết cứng, cầm một con dao găm nhỏ, loay hoay nửa ngày cũng không rạch được bụng nhện, liền đáng thương nhìn Lý Sinh cầu cứu.

Lý Sinh quay đầu lại, nhìn cô bé hoạt bát kia cười nói: "Được rồi, đừng vật lộn nữa, có rạch bụng ra cũng chỉ thấy một đống dịch dính, không kéo thành tơ được đâu!" Hoắc Tú Tú nghe vậy, lập tức xìu xuống, ném dao găm vào ba lô, lại tung tăng chạy qua chỗ Dương Tuyết Lệ giúp đỡ.

"Thứ này tiện thật, nếu mang ra ngoài, e là lại thêm một món bảo bối cất đáy hòm!

Tiếc là không thể sản xuất hàng loạt, nếu không chắc chắn bán chạy như tôm tươi!" Đại Kim Nha kéo một đoạn tơ nhện dài hai mươi mét buộc vào thân cây, ra sức kéo mấy cái, lại đặt lên tay cân thử, không khỏi cất tiếng tán thưởng.

Đoạn tơ nhện dài hai mươi mét trọng lượng chưa bằng một chai nước, độ mềm dẻo đặc biệt tốt, kéo giật nửa ngày cũng không có dấu hiệu biến dạng hay đứt gãy.

Bàn Tử và Hồ Ba Y nhanh chóng nướng xong thịt thỏ, cả đội người vừa sưởi lửa vừa ăn một bữa no nê, nghỉ ngơi đơn giản rồi

tiếp tục tiến vào trung tâm khu rừng.

Không biết tại sao, càng đến gần Ác La Hải Thành, nhiệt độ dường như càng thấp, đi chưa đầy một giờ, Đại Kim Nha và A Diệp trong đội đã bị lạnh đến mức mặt mày tái mét, nói không ra lời!

Nhiệt độ ở đây thấp đến mức có chút bất thường, Đại Kim Nha khó khăn hít thở không khí, chỉ cảm thấy máu trong người như sắp đông cứng lại, đầu óc cũng đông thành cục băng, căn bản không thể suy nghĩ được nữa.

"Nhiệt độ… ở đây có vẻ không ổn!" Lý Sinh nhìn thấy sự khác thường của Đại Kim Nha và A Diệp, nhíu mày nói.

Cơ thể anh đã được hệ thống cường hóa nhiều lần, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ.

Hoắc Tú Tú vì có huyết mạch Thiên Nữ, càng lạnh càng tỉnh táo.

Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử và Hồ Ba Y cũng có áo giáp phòng hộ do hệ thống tặng, nhiệt độ đối với họ ảnh hưởng cũng không lớn.

Chỉ có A Diệp là một cô gái bình thường, lúc này đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Đại Kim Nha khá hơn một chút, nhưng cũng trong tình trạng nửa sống nửa chết, về cơ bản không thể cử động được.

"Lý ca, cứ thế này không ổn đâu, anh mau nghĩ cách cứu A Diệp đi!" Bàn Tử ôm A Diệp toàn thân lạnh ngắt vào lòng, dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho cô, trong lòng lo lắng vô cùng, nhưng lại không nghĩ ra cách nào, chỉ có thể cầu cứu Lý Sinh.

"Mọi người đợi tôi ở đây một lát, đừng chạy lung tung, tôi đi sẽ về ngay!" Lý Sinh nói xong, liền chộp lấy ba lô chứa đầy tơ nhện đã được Dương Tuyết Lệ sắp xếp gọn gàng, quay người biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Nhiệt độ ở đây thấp đến chết người, nhưng những con vật kia lại không bị ảnh hưởng, vẫn sống nhăn nhở, chắc chắn có điều huyền bí gì đó mà mình không biết!

Lý Sinh nhớ lại lúc trước khi trèo lên cây sam băng, dường như thấy phía đông bắc khu rừng có một địa thế cao rõ rệt, mấy con vật đi ngang qua anh lúc nãy, đều chạy về hướng đó!

Con quái vật sừng dê lúc trước, dường như cũng từ hướng đó đến!

Đúng rồi, chính là ở đó!

Nơi đó nhất định có phương pháp chống lại cái lạnh khắc nghiệt!

Nghĩ đến đây, tốc độ của Lý Sinh bất giác lại tăng thêm vài phần, nhanh như gió lốc xuyên qua khu rừng nguyên sinh phủ đầy băng tuyết!

Chẳng mấy chốc, anh đã lên đến vùng tuyết nguyên cao vút đó, chỉ thấy trên lớp tuyết dày, còn lưu lại những dấu chân động vật lớn nhỏ, vừa nhìn là biết mới để lại!

Lý Sinh men theo những dấu chân đó đi thẳng đến trước một vách đá đứt gãy, bên dưới là một khe nứt thung lũng khổng lồ gần như thẳng đứng, dưới đáy là một biển hoa đỏ rực!

Trên tầng băng bị gãy ngang, chỉ có một vài mỏm băng nhô ra làm điểm đặt chân, nhìn độ cao khoảng bốn năm mươi mét, tuyệt đối không phải người thường có thể tay không trèo xuống.

Lý Sinh đứng bên vách đá, xa xa nhìn sang vách đá bên kia, một con dê núi sừng dài, đang ngẩng đầu run rẩy từng chút một trèo lên, trong miệng ngậm một đóa hoa màu đỏ như máu!

Ngay lúc nó nhảy lên không, định nhảy lên một mỏm băng cao hơn nửa mét trên đầu, tầng băng không biết vì sao đột nhiên rung chuyển,

móng dê trượt một cái, rơi thẳng xuống!

Con dê núi từ độ cao mấy chục mét đập xuống đất, cũng không hề kêu một tiếng, đến chết cũng không chịu buông đóa hoa trong miệng!

Xem ra những con vật này có thể chịu được nhiệt độ thấp bất thường ở vách đá, là nhờ vào thứ này!

Lý Sinh mở ba lô, lấy ra một cuộn tơ nhện vừa được phơi khô cuộn lại.

Một đầu buộc vào thân chính của một cây sam băng không xa vách đá, đầu kia thì buộc vào eo mình.

Sau khi chuẩn bị xong, anh nắm lấy đầu kia của sợi tơ đu người xuống!

Vách đá băng rất trơn, gần như không có ma sát, Lý Sinh trực tiếp đạp lên vách băng nhẫn bóng trượt xuống đáy thung lũng!

Dưới thung lũng, lan tỏa một mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn, mùi đó nồng đến mức, có thể so sánh với lò mổ ở trung tâm thành phố!

Thi thể của con dê núi lúc nãy cũng không biết đã biến mất từ lúc nào, chỉ để lại một vũng máu tươi!

Lý Sinh cũng không quá để ý, thu dọn dây thừng, quăng ba lô ra sau lưng, đi thẳng về phía biển hoa.

"Hả?

Thứ này, không phải tuyết liên sao?

Nhưng màu sắc có vẻ không đúng…" Lý Sinh tháo sợi tơ nhện ra, đi lại gần xem, hình dáng bên ngoài của đóa hoa màu đỏ giống hệt như tuyết liên trên núi tuyết, chỉ khác là cánh hoa tuyết liên màu trắng, còn cánh hoa này lại có những đốm máu lấm tấm!

Tuyết liên bị máu tươi của những con vật rơi từ trên vách núi xuống nhuộm thành màu đỏ!

Chẳng trách ở nơi băng thiên tuyết địa lại có thể mọc um tùm như vậy, hóa ra là được nuôi dưỡng bằng máu tươi!

Hiểu rồi, bất kể là giống gì!

Hiện tại cứu người là quan trọng nhất!

Chương 340

Lý Sinh tháo ba lô xuống, đưa tay định nhổ những "huyết liên hoa" mọc thành từng mảng trên đất.

Ngón tay anh chưa chạm vào hoa, một sợi dây leo màu đỏ máu có gai ngược đã quất tới!

Lý Sinh vội cúi đầu, lăn một vòng trên đất, né được roi leo rồi rút Hắc Thần Đao ra, vung tay chém về phía dây leo!

Hắc Thần Đao sắc bén vô cùng, một đao chém dây leo thành hai đoạn!

Dây leo đau đớn, lập tức thu xúc tu lại, chui xuống đất ẩn nấp!

Lý Sinh nhìn quanh, chỉ thấy những đóa hoa đỏ rực khắp nơi khẽ lay động trong gió, dường như đang chế giễu những vị khách ngu xuẩn vô tri.

Nhìn kỹ lại, những đóa hoa này không phải mọc lung tung không quy luật, nơi tuyết liên phân bố dày đặc nhất, vừa vặn có thể nối thành một đường mạch lạc rõ ràng, những đóa hoa này giống như mọc trên một dây leo khổng lồ!

Khóe miệng Lý Sinh nhếch lên một nụ cười nhạt, Hắc Thần Đao trong tay lật một vòng, mạnh mẽ cắm xuống chỗ những đóa hoa mọc dày đặc dưới chân!

"Soạt" một tiếng, lớp đất đông dưới chân trực tiếp sụp xuống, một dây leo to bằng cánh tay, đội một mảng lớn tuyết liên quét về phía Lý Sinh.

Lý Sinh nhẹ nhàng nhảy lên, né được đòn tấn công của dây leo.

Lần này anh không vội đối phó với nhánh cây nhỏ đó, mà né trái

tránh phải, trực tiếp men theo dây leo lộ ra để tìm thân chính.

Ở trung tâm biển hoa, một gò đất nhỏ cao bằng nửa người nhô lên đã thu hút sự chú ý của Lý Sinh.

Tìm thấy rồi, chính là nó!

Một chân đạp lên xúc tu dây leo đang múa loạn xạ trong không trung, Lý Sinh mượn lực nhảy một cái, vượt qua khoảng cách mười mấy mét, lợi dụng trọng lực cắm sâu một đao vào gò đất nhỏ đó!

"Ầm!" một tiếng nổ lớn, cả lớp đất đông nơi biển hoa tọa lạc bị lật tung!

Sinh vật khổng lồ ẩn mình dưới biển hoa lộ ra bộ mặt thật, một cây hoa ăn thịt khổng lồ!

Thân chính của cây hoa cao hai mét, gốc rễ rất to, cần hai người ôm mới xuể, cái đầu khổng lồ to bằng đầu xe tải Giải Phóng, trên thân chính có hàng chục dây leo to bằng miệng bát trải khắp mặt đất, lan rộng ra xa mười mấy mét!

Miệng hoa của nó cũng là bộ phận để ăn, trên đó có một vết thương rõ ràng đang nhỏ từng giọt dịch màu xanh đen.

Miệng hoa đầy những gai ngược sắc nhọn, dịch dính có tính axit mạnh tiết ra từ bên trong nhỏ xuống đất, trong nháy mắt một đóa tuyết liên bị đốt cháy đen, khô héo thành một cục than đen kịt!

Cây hoa ăn thịt dường như bị một đao của Lý Sinh chọc giận, thân hoa của nó tuy thô nhưng lại dẻo dai, đột ngột vặn một cái, cánh hoa khổng lồ đầy gai ngược mở ra, cắn về phía người trước mặt!

Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia sát khí sắc lẹm, anh mạnh mẽ dùng lực dưới chân đạp lên thân hoa ăn thịt vọt lên đỉnh đầu nó, một đao chém vào đài hoa!

Hoa ăn thịt đột nhiên giãy giụa, Hắc Thần Đao thuận thế chém đứt một nửa nhỏ đài hoa!

Mất đi chỗ dựa của đài hoa, cái miệng to như đầu người lập tức rũ xuống, chỉ có thể bất lực rũ bên cạnh thân.

Nó điên cuồng điều khiển hàng chục sợi dây leo như xúc tu bạch tuộc điên cuồng quần quại trong không trung, giống như có mắt, đồng loạt quất mạnh về phía Lý Sinh!

Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao chém trái đỡ phải, chặt đứt bảy tám sợi dây leo, nhưng trong nháy mắt, chỗ bị chặt đứt của dây leo lại mọc ra hai sợi dây leo mới!

"Chết tiệt, có thôi đi không!" Lý Sinh nhìn cảnh tượng vô lý này, cũng không khỏi chửi thề!

"Lão tử không phải chỉ nhổ hai đóa hoa thôi sao, đến mức này à?

Lão tử mà không tung chiêu cuối, mày tưởng tao là búp bê đất nặn, không có tính khí sao?" Lý Sinh bị đóa hoa rách không biết xấu hổ này chọc giận, trực tiếp cắm Hắc Thần Đao trong tay "soạt" một tiếng xuống đất!

Tay trái lật một cái, trực tiếp từ không gian giới chỉ lấy ra một lá bùa màu tím!

"Một đóa hoa rách, dám kiêu ngạo trước mặt lão tử, xem tao có nổ mày thành tro, mang đi làm phân bón hoa không!" Lý Sinh nói, dán Tật Phong Phù lên người, thân hình thoắt một cái đã vọt đến gốc cây hoa ăn thịt!

Tốc độ của anh phát huy đến cực hạn, trong nháy mắt, tại chỗ chỉ còn lại một vệt tàn ảnh, người đã luồn qua khe hở giữa các dây leo, vọt đến dưới thân hoa thô to của cây hoa ăn thịt!

Lý Sinh nghiến răng, lật tay lấy ra một lá Cửu Thiên Lôi Hỏa Phù,

trong lúc mặc niệm chú Cửu Thiên Lôi Hỏa, lá bùa màu bạc trong tay đột nhiên lóe lên tia điện.

"Ầm!" Vừa niệm xong chú ngữ, lá bùa màu bạc trong tay đột nhiên tự bốc cháy, một tiếng sấm vang trời, sau đó một tia sét màu bạc to bằng cổ tay trực tiếp đánh vào cây thực chu khổng lồ!

Lý Sinh bị tiếng sấm dọa giật mình, phản ứng lại liền nhảy ra xa!

Cây hoa ăn thịt bị sét đánh cháy ngoài sống trong, toàn bộ thân chính bao gồm cả cái đầu to đều bị nướng chín, tỏa ra một mùi khét lẹt vô cùng khó ngửi.

Lý Sinh bị kích thích không nhịn được hắt xì một cái, véo mũi tự lẩm bẩm: "Thối quá, ăn bao nhiêu xác chết rồi hả!

Quả nhiên không phải thứ tốt, đáng đời bị sét đánh!" Nhìn những dây leo co giật quằn quại trên đất, đang do dự có nên mang thứ tà tính như vậy về cứu người không, thì ánh mắt lướt qua, thấy trên vách đá sâu trong biển hoa, cũng có một cây tuyết liên hoa.

Cánh hoa tuyết liên đó trắng muốt không một chút tì vết, nhưng nhụy hoa ở trung tâm lại đỏ như máu, dưới sự tương phản của đỏ và trắng hiện ra vô cùng yêu kiều!

Nó cứ thế một mình kiêu hãnh đứng trên vách đá, cắm rễ trong khe nứt của tầng băng, những cánh hoa trắng bán trong suốt khẽ rung động trong gió, giống như một mỹ nhân độc lập giữa tuyết, diễm lệ không thể tả!

Lý Sinh cũng bất giác nuốt nước bọt, không thể không thừa nhận, anh bị một đóa hoa quyến rũ!

Khác với những đóa tuyết liên mọc thành từng mảng lúc trước, khí chất của nó bớt đi vẻ yêu dị, thêm ba phần thanh tao.

Cảm giác tổng thể mang lại cho người ta là: quyến rũ mà không

dung tục, yêu kiều mà không diêm dúa!

Chỉ cần liếc mắt một cái, Lý Sinh đã khẳng định đóa Xích Tâm Tuyết Liên này nhất định là bảo bối!

Những món hàng loại hai trên đất kia, so với nó, đẳng cấp lập tức thấp đi mấy bậc.

Sự chênh lệch đó, giống như lấy hàng hiệu cao cấp, so với hàng giảm giá chín tệ chín bao ship trên một trang mua sắm nào đó!

Chương 341

Lý Sinh ước lượng độ cao của khe nứt, khoảng mười mấy gần hai mươi mét, thôi bỏ đi, tay không trèo lên quá mạo hiểm.

Ngay sau đó, anh từ trong không gian lôi ra Tiểu Mao Cầu đang ngủ say sưa!

Tiểu Mao Cầu từ sau khi ăn mấy con quỷ trùng, vẫn luôn cuộn mình ngủ trong không gian, đột nhiên bị đưa ra ngoài nơi băng giá nhiệt độ thấp đến chết người, liền hắt xì một cái!

Mơ màng mở mắt, thấy Lý Sinh đang cười với mình.

Nụ cười đó khiến nó cảm thấy có chút ý đồ xấu, đột nhiên rùng mình một cái, lập tức tỉnh táo!

Toi rồi, tên chủ nhân khốn kiếp này lại định lừa thú!

"Thấy đóa hoa kia không?

Đi, hái nó xuống cho ta!

Làm tốt, sẽ có thưởng trùng ngon!" Lý Sinh đặt Tiểu Mao Cầu lên tay, chỉ vào đóa Xích Tâm Tuyết Liên trên đầu nói.

Tiểu Mao Cầu vừa nghe có thưởng, hai mắt "vèo" một cái sáng lên, từ lòng bàn tay Lý Sinh mạnh mẽ nhảy một cái, vọt lên vách băng cao ba mét so với mặt đất!

Móng vuốt của Tiểu Mao Cầu cắm chặt vào tầng băng, cố gắng giữ mình không rơi xuống, từ từ nhảy nhót linh hoạt trên vách băng gần như thẳng đứng.

Chẳng mấy chốc, nó đã thành công trèo đến bên cạnh Xích Tâm Tuyết Liên.

Tiểu Mao Cầu nhăn mũi ngửi ngửi đóa hoa xinh đẹp đó, "ngoạm" một cái, trực tiếp nhổ cả gốc tuyết liên lên, ngậm trong miệng!

Tiểu Mao Cầu vừa nhổ tuyết liên, tầng băng dưới chân đột nhiên vỡ ra, một con mắt khổng lồ mở ra, con ngươi màu lưu ly, nhìn chằm chằm vào tiểu đông tây trước mắt!

Đột nhiên bị một con mắt tà tính như vậy nhìn chằm chằm, Tiểu Mao Cầu lập tức xù lông, móng vuốt nhỏ nhấc lên, vọt lên phía trên vách băng!

"Gầm!" một tiếng gầm vang trời, một cái đầu rắn khổng lồ phá băng chui ra, trực tiếp gầm thét về phía Tiểu Mao Cầu!

Tiểu Mao Cầu bị tiếng gầm dọa cho lảo đảo, chỉ cảm thấy sau lưng một luồng gió mạnh mang theo mùi tanh thổi tới, móng vuốt của nó không bám được vào tầng băng, lộc cộc lăn xuống đất!

Lý Sinh ở dưới vách đá thấy Tiểu Mao Cầu ngậm hoa lăn xuống, lập tức phi thân về phía trước bổ nhào tới đỡ lấy!

Tiểu Mao Cầu vốn tưởng mình sắp đập xuống đất, nát thành bánh thịt, sợ đến mức nhắm tịt mắt lại, nhưng không cảm thấy đau đớn như dự đoán, ngược lại rơi vào một vòng tay cứng rắn!

Lý Sinh kịp thời đỡ được Tiểu Mao Cầu, khiến nó cảm động vô cùng, trợn đôi mắt to ngấn nước dụi dụi trong lòng anh.

"Đừng động đậy ~" Tiểu Mao Cầu tưởng Lý Sinh quan tâm mình, nghĩ mình bị thương, lập tức dụi càng mạnh hơn!

"Đừng động đậy lung tung, hoa sắp bị ngươi làm nát rồi!" Lý Sinh lôi tiểu đông tây trong lòng ra, cất đóa hoa trong miệng nó vào không gian, sau đó ghét bỏ chọc chọc vào đầu nó nói: "Ngốc thế, hái một đóa hoa cũng suýt nữa rơi chết?

Không phải gần đây ăn nhiều quá rồi sao?

Nên giảm béo đi!" "Ngao ngao ngao!" Tiểu Mao Cầu lập tức xù lông!

"Rào rào rào" một trận tiếng băng rơi vang lên, vách băng trên đầu Lý Sinh đột nhiên sập xuống một mảng lớn, những tảng băng lớn nhỏ như mưa trút xuống vị trí của anh!

Lý Sinh nhận ra sự khác thường trên đầu, lôi Tiểu Mao Cầu né sang một khoảng đất trống bên cạnh.

"Ầm!" một tiếng nổ vang trời, một bóng đen khổng lồ từ trên vách đá rơi xuống, đập mạnh xuống mặt đất.

Cả tầng băng đều bị chấn động rung lên, băng vụn trên mặt đất cũng bị hất tung!

Lý Sinh quay đầu nhìn lại, thấy một cái đầu rắn to lớn, đang vươn về phía mình!

Chỉ riêng cái đầu đó, đã to bằng một bánh xe, so với cây hoa ăn thịt khổng lồ lúc trước thì kém một chút, nhưng trông đẹp hơn nhiều.

Thân con rắn lớn này to bằng cái lu nước, toàn thân phủ đầy vảy trắng như tuyết, dưới ánh sáng trắng lấp lánh phản chiếu từ tầng băng mà tỏa sáng rực rỡ, trên trán nó có hai đường vân màu vàng nhạt, một đôi mắt màu lưu ly, trông vô cùng thánh khiết!

Một con Côn Luân Tuyết Giao!

Động tác của nó rất tao nhã, giống như một mỹ nhân lười biếng, từ từ cuộn tròn lại, dùng đôi mắt to đó ngây ngốc nhìn Lý Sinh, nhưng không có ý định tấn công.

Côn Luân Tuyết Giao luôn được người Tạng coi là sứ giả của thần linh, tính tình ôn hòa, không bao giờ chủ động tấn công con người.

Trong lời kể của những người thợ săn già thường xuyên đi lại trên các đỉnh núi tuyết cao hơn ba nghìn mét so với mực nước biển, vẫn luôn lưu truyền câu chuyện về tuyết giao cứu người trên đỉnh cao tuyết vực.

Lý Sinh biết con tuyết giao này hẳn là không có ác ý với mình, nhưng anh lại không hiểu tiếng thú, con tuyết giao đột nhiên cứ nhìn chằm chằm anh như vậy, anh cũng không hiểu ra sao.

Chắc không phải con này là con cái, nhìn trúng mình rồi chứ?

Không được, không thể trì hoãn nữa, A Diệp và Đại Kim Nha đang chờ hoa của mình cứu mạng!

Lý Sinh quay người định đi về hướng cũ, nhưng con tuyết giao đó đột nhiên vung đuôi một cái, chặn đường đi của anh!

Ý gì đây?

Chẳng lẽ nó là con thú canh gác đóa hoa đó, muốn đòi lại đóa Xích Tâm Tuyết Liên hoa?

Lý Sinh nhất thời có chút không hiểu!

"Ông..." Bất chợt, Lý Sinh cảm giác trong không gian của mình truyền đến một trận dao động, cúi đầu xuống, thấy tên béo nhỏ màu vàng kim đó lại lảo đảo bay ra.

"Ông, ông ông..." Kim Tàm Cổ Vương bay thẳng đến trước mặt tuyết giao, dùng trùng ngữ giao tiếp với nó!

"Rít rít rít..." Giao tiếp khác loài, tuyết giao dường như thật sự hiểu được, lè lưỡi trò chuyện với Kim Tàm Cổ Vương.

Chương 342

Lý Sinh nhìn hai con vật đầy linh tính này, đang tiến hành một buổi trà đàm thân mật hữu hảo của động vật, vỗ đùi một cái hiểu ra ý của Kim Tàm Cổ Vương.

Tên béo nhỏ tuy cũng không biết nói, nhưng tâm ý tương thông với Lý Sinh, cho nên hoàn toàn có thể truyền đạt ý của tuyết giao cho Lý Sinh, đóng vai một cỗ máy phiên dịch không có tình cảm!

Không lâu sau, Kim Tàm Cổ Vương đã truyền đạt ý tứ vào trong đầu Lý Sinh: tuyết giao muốn anh giúp nó tìm một con thú, tuyết liên là tiền công!

Giúp nó tìm thú?

Ở thế giới dưới băng này có nơi nào mà tuyết giao không đi được sao?

Lý Sinh ngay lập tức nghĩ đến vương thành của Ma quốc - Ác La Hải Thành!

"Tiểu béo, giúp ta hỏi nó, muốn tìm con thú gì, đi đâu tìm?" Chẳng mấy chốc, tuyết giao đã cho câu trả lời: tìm một con tuyết giao một mắt, đó là bạn đời của nó, đã đi vào tòa kiến trúc ở trung tâm khu rừng.

"Ặc, vị tiểu thư tuyết giao này, tôi đồng ý với cô, nhất định sẽ cố hết sức giúp cô tìm chồng!

Đóa tuyết liên này, tôi nhận!" Lý Sinh đoán con tuyết giao này hẳn cũng có thể hiểu được lời mình nói, liền trực tiếp mở miệng nói: "Bạn của tôi đang chờ tôi mang hoa về cứu mạng, tôi phải đi trước!" Nói xong, anh định quay người trở lại bên vách đá, kéo kéo sợi tơ nhện đã

buộc sẵn, chuẩn bị trèo lên.

Tuyết giao đột nhiên cũng đi theo, cái đầu to xáp đến trước mặt Lý Sinh rồi trực tiếp cúi đầu xuống.

"Ý của cô là, có thể đưa tôi về?" Lần này không cần Kim Tàm Cổ Vương làm phiên dịch, Lý Sinh cũng hiểu được ý tứ hành động của nó.

Anh cũng không khách sáo, thu lại tơ nhện, trèo lên lưng tuyết giao, tay nắm chặt vảy để ngồi vững.

Kim Tàm Cổ Vương thì trực tiếp đậu lên trán tuyết giao, Lý Sinh truyền một ý niệm qua, tuyết giao liền vặn mình bò lên trên vách băng!

Tốc độ của tuyết giao trên băng rất nhanh, Lý Sinh chỉ cảm thấy gió tạt vào mặt đau rát, bên tai là tiếng gió vù vù...

Trong khu rừng sam băng, Bàn Tử không ngừng xoa hai tay A Diệp, cố gắng không để thân nhiệt của cô tiếp tục mất đi.

Hồ Ba Y đắp hai cái túi ngủ cho Đại Kim Nha, lại nhóm thêm hai đống lửa trước mặt A Diệp và ông ta.

Nơi này thực sự quá lạnh, dù đã nhóm lửa, hai người vẫn không có chút sắc mặt nào.

"Lý ca… có thể tìm được cách cứu Đại Kim Nha và A Diệp không?" Hồ Ba Y lo lắng nói.

Khu rừng này rộng lớn như vậy, Lý Sinh lại không quen thuộc, thân thủ của anh mọi người đều đã chứng kiến, an toàn trở về không thành vấn đề, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, tìm được cách cứu người, khả năng rất thấp!

"Tôi tin, tôi tin Lý ca là người có thể tạo ra kỳ tích!

Anh ấy nhất định có thể cứu A Diệp!" Sự việc đã đến nước này,

quay trở lại cũng không kịp, bây giờ điều duy nhất có thể làm là tin tưởng Lý Sinh!

"Rào rào!" Đột nhiên, một mảng lớn bụi cây trong khu rừng phủ đầy băng sương bị đè sập, một bóng đen khổng lồ trực tiếp nghiền nát về phía mấy người!

"Ha ha, anh chị em, tôi mang thuốc cứu mạng về rồi đây!" Lý Sinh từ cổ tuyết giao nhẹ nhàng nhảy xuống đất, cười nói với mấy người đang luống cuống tay chân.

Dương Tuyết Lệ vốn đã cầm "Thán Tức Chi Lệ", theo bản năng định giơ súng bắn, vừa nghe tiếng Lý Sinh, liền cứng ngắc dừng lại động tác sắp bóp cò!

"Lý ca, anh vừa mang thuốc về, tìm được cách cứu người rồi sao?" Bàn Tử vừa nghe Lý Sinh trở về, liền ôm A Diệp chạy tới.

"Bàn Tử đừng vội, cứ đặt A Diệp xuống đã." Lý Sinh vội vàng an ủi Bàn Tử, từ trong không gian lấy ra Xích Tâm Tuyết Liên, nói: "Lão Hồ giúp tôi xé một cánh hoa ra, nấu thành canh cho hai người họ uống, uống canh tuyết liên xong, chắc sẽ không có vấn đề gì." Hồ Ba Y nhận lấy tuyết liên, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đây e là lại một bảo bối hiếm có, nhưng không nói gì, quay người đi nấu canh theo lời anh.

Một bát canh nóng đổ vào bụng, sắc mặt Đại Kim Nha và A Diệp lập tức trở nên hồng hào, A Diệp nhanh chóng hồi phục ý thức.

Nghỉ ngơi hơn hai tiếng đồng hồ, cả hai người đều đã hồi phục, có thể chạy nhảy, không còn sợ lạnh chút nào!

"Ôi mẹ ơi, Lý ca, anh kiếm đâu ra con thần thú này vậy?" A Diệp tỉnh lại, Bàn Tử cũng bình thường trở lại, nhìn con rắn lớn trắng như tuyết sau lưng Lý Sinh, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Lý Sinh đơn giản kể lại trải nghiệm của mình dưới vách đá cho mọi người nghe, sau đó vỗ vỗ đầu tuyết giao nói: "Cái này à, là công cụ đi lại trên tuyết vực mà tôi đặc biệt thuê cho mọi người, điều khiển hoàn toàn tự động, dẫn đường bằng giọng nói, thế nào, trông không tệ chứ?" Lý Sinh nhìn Bàn Tử vẻ mặt ngưỡng mộ, liền trêu đùa.

"Ngầu bá cháy!

Mấy chiếc Cadillac, Rolls-Royce so với cái này đều yếu xìu!" Bàn Tử nhìn "chiếc xe" tuyết giao, nước miếng sắp chảy ra.

"Lý ca lợi hại quá!

Ngay cả tuyết giao cũng bắt được làm cu li!" Hoắc Tú Tú vừa nhìn thấy con rắn lớn trắng như tuyết xinh đẹp, thích không chịu được, phấn khích đến mức trực tiếp tặng Lý Sinh một nụ hôn thơm!

"Ôi ôi ~ Thật sự quá ngầu!" Hoắc Tú Tú không thể chờ đợi được nữa, tay chân phối hợp, trèo lên lưng tuyết giao, phấn khích kêu lên.

"Các đồng chí, vậy chúng ta không nói nhiều nữa, lên xe thôi!" Lý Sinh gọi mọi người, để tất cả trèo lên lưng tuyết giao ngồi vững rồi mới lật người lên cổ nó.

"Kính chào quý khách, chào mừng quý khách đến với chuyến tàu đặc biệt Côn Luân!

Chuyến tàu lần này có ga cuối là Ác La Hải Thành, hy vọng mọi người tự giác bám chặt vảy, nếu bị văng ra, trưởng tàu là cô Tuyết Giao đây sẽ không chịu trách nhiệm, chúc quý khách một chuyến đi vui vẻ!" Bàn Tử quả không hổ là cây hài của đội, trực tiếp đọc một đoạn thông báo của nhân viên tàu hỏa!

"Ha ha, đồng chí Béo, tôi thấy chức nhân viên trên chuyến tàu Côn Luân này, không ai hợp hơn cậu rồi!" Hồ Ba Y cũng lên tiếng trêu chọc.

“Xuất phát!” Lý Sinh ra lệnh một tiếng, tuyết giao vặn mình lướt đi trong khu rừng băng!

Vì lo cho những người trên lưng, tốc độ của nó chậm hơn gần một nửa so với lúc đưa Lý Sinh trở về, nhưng vẫn nhanh hơn nhiều so với việc mọi người đi bộ!

Tuyết giao vốn là bá chủ của tuyết vực, những con vật khác nhìn thấy, về cơ bản chỉ có nước chạy đường vòng, cả đoạn đường quả thực là thông suốt không trở ngại!

“Vương thành của Ma quốc, Ác La Hải Thành, đến rồi!” Nhìn bức tường thành cao lớn bị bao bọc trong tầng băng trước mắt, Lý Sinh thấp giọng nói với mấy người trên lưng rắn.

Tuyết giao dường như rất sợ hãi thành phố đó, đưa cả nhóm người đến nơi, liền quẫy đuôi một cái, quay đầu chui vào rừng.

Lý Sinh ngẩng đầu, nhìn cổ thành nguy nga cao lớn trước mắt, không khỏi thầm nghĩ: quỷ mẫu của Ma quốc giàu thật, một mình ở trong một tòa thành lớn như vậy!

Chương 343

Muốn hoàn thành nhiệm vụ tế tự, phải tìm được thần điện trong thành trước.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ Cổ Cách Ngân Nhãn, thần điện tế tự xà thần, nằm ở chính trung tâm của vương thành.

Không cần Lý Sinh nói nhiều, Bàn Tử, Hồ Ba Y và những người khác bám sát sau lưng anh, thẳng tiến về phía thần điện!

"Rào rào!" Xa xa, từ hướng thần điện trung tâm thành phố, truyền đến một tiếng ma sát dữ dội trên mặt đất.

Lúc này Lý Sinh lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo lý mà nói, ở dưới tầng băng sâu hàng trăm mét dưới lòng đất, không thể nào có sinh vật tụ tập quy mô lớn như vậy được.

Cả nhóm người đang nghỉ ngơi tại chỗ, đều bị tiếng động dọa giật mình!

Đại Kim Nha mặt mày tái mét nhìn Lý Sinh nói: "Lý ca, chúng ta mới vừa vào, đã có động tĩnh lớn như vậy!

Chẳng lẽ chúng ta đã kích hoạt cơ quan nào rồi?" "Không biết, thu dọn đồ đạc, cùng nhau đi xem thử." Lý Sinh bây giờ cũng không chắc chắn về tình hình trong thần điện.

Nhưng anh lại không hề lo lắng, hệ thống trong tay, mặc kệ là ngưu quỷ xà thần gì, một đao chém hết!

Một cơn gió lạnh thổi qua, Hồ Ba Y ở cuối đội bất giác khịt khịt mũi.

Mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí, khiến trong lòng anh

càng cảm thấy bất an.

Tốc độ tiến lên của mấy người rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng lớn của thần điện trung tâm.

Lý Sinh từ xa đã nhìn thấy, ở cửa thần điện, có mấy xác chết của người nước ngoài mặc đồ rằn ri.

Dường như bị người ta cố ý đặt ở đó, xếp ngay ngắn thành một hàng bên lề đường lạnh lẽo.

Thi thể đều trong tình trạng tứ chi bị xé nát, máu đã sớm đông lại.

Mỗi thi thể trên mặt đều trợn trừng mắt, đồng tử giãn ra, chết trông rất khó coi!

Nhìn cảnh tượng thê thảm này, tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh thấm vào toàn thân.

Lý Sinh đã quen với những cảnh này, miễn dịch với những thi thể kinh dị.

Nhưng sắc mặt anh cũng không khá hơn, trong lòng lại nghĩ:...

Mẹ nó, chẳng lẽ bị mấy lão Tây đi trước một bước rồi?

"Chết tiệt, mấy lão Tây râu ria này ở đâu ra vậy?" Bàn Tử đá đá vào đống thi thể đã đông thành que kem, kinh ngạc nói.

"Chắc là chú Đức bị lừa rồi, đám lão Tây đó hẳn đã sớm đến đây!" Hồ Ba Y lật xem thi thể, đưa ra suy đoán có khả năng nhất!

"Thế thì chúng ta còn chơi cái gì nữa!" Tinh thần vốn đang cao hứng của Bàn Tử, nhất thời có chút xìu xuống.

"Cũng có một khả năng khác, họ phái người đến, kết quả toàn quân bị diệt, cho nên mới tìm đến chú Đức!" Lý Sinh lại không bi quan như vậy, dù sao đồ tốt không còn, đối với anh ảnh hưởng cũng không lớn.

Chẳng lấy gì cả, vào trong chỉ hoàn thành nhiệm vụ, chỉ lấy phần thưởng đó cũng không lỗ!

"Đã đến đây rồi, vậy cứ vào xem một cái đã!" Ánh mắt Hồ Ba Y kiên định nói, tiến lên từ từ đẩy cửa đá của thần điện, Bàn Tử thấy vậy cũng đến giúp.

Mọi người nhất thời đều không dám nói lớn, trong không khí chỉ còn lại một sự tĩnh lặng chết chóc.

Trừ tiếng "rào rào" ồn ào vẫn phát ra từ trong thần điện, nơi này yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của mọi người.

"Két két..." Cửa đá rất nặng, Hồ Ba Y và Bàn Tử phải dùng rất nhiều sức, mới đẩy ra được một khe hở đủ cho một người chui qua.

Mấy người rón rén bước chân, khom lưng chui vào trong khe cửa.

Trong bóng tối tĩnh lặng, Hồ Ba Y cảm thấy ở góc đông nam dường như có thứ gì đó đang động đậy!

Anh đột nhiên bật đèn pin sói trong tay, rọi mạnh về phía góc đông nam của thần điện!

Ánh sáng mạnh mẽ chiếu lên tường, khiến sinh vật ẩn mình trong di tích tối om lập tức lộ ra bộ mặt thật.

Vỏ ngoài đen kịt của con bọ giáp xác, bị đèn pin sói chiếu vào sáng lấp lánh!

Liếc mắt một cái, trong đại sảnh thần điện rộng lớn, toàn là những con bọ giáp cứng màu đen!

Bàn Tử đếm sơ qua, xem ra ít nhất cũng phải có đến hàng trăm con.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi thất sắc, Dương Tuyết Lệ vốn luôn bình tĩnh, lòng bàn tay cầm chặt súng cũng

túa mồ hôi.

Bàn Tử trực tiếp run run cây Phá Sơn Đao trong tay, tùy thời chuẩn bị xông lên phân cao thấp với đám bọ giáp xác cỡ lớn này.

Hoắc Tú Tú vốn rất ghét côn trùng, bị dọa đến mức trốn sau lưng Lý Sinh.

Cô gần như dán sát vào lưng Lý Sinh, nắm chặt quần áo anh không buông.

"Lý ca, làm sao bây giờ?

Ở đây nhiều côn trùng quá, ghê quá đi!" Hoắc Tú Tú bị dọa đến mức giọng nói có chút run rẩy, nhỏ giọng nói.

"Không sao, chỉ là một đám côn trùng ăn phải thuốc kích thích thôi!" Lý Sinh quay đầu an ủi mọi người, thật sự không hề để đám côn trùng này vào mắt.

Ánh sáng mạnh chiếu vào bầy côn trùng, khiến chúng có vẻ bồn chồn, móng vuốt không ngừng ma sát trên nền đá xanh!

Chương 344

Âm thanh ma sát mặt đất khổng lồ lúc trước, đã tìm được nguồn gốc của nó!

Biết đã bị phát hiện, trong bầy côn trùng đột nhiên truyền ra một tiếng rít cao vút.

Dưới sự điều khiển của tiếng kêu chói tai khác thường này, cả bầy côn trùng bắt đầu càng thêm hỗn loạn, lập tức làm ra tư thế chuẩn bị xung kích.

"Không ổn!

Mọi người cẩn thận, chúng chuẩn bị tấn công." Hồ Ba Y nhạy bén phát hiện ra sự khác biệt trong tiếng rít đó, lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Lý Sinh tự nhiên cũng chú ý đến, tiếng rít đó khác với những con bọ giáp thông thường.

Nhưng con côn trùng phát ra âm thanh đó, đã ẩn mình trong bầy bọ giáp, bây giờ căn bản không thể phân biệt được.

Lý Sinh trong lòng khẽ động, theo bản năng gọi Tiểu Mao Cầu.

Nào ngờ, gọi liên tiếp mấy tiếng, tên này một chút phản ứng cũng không có.

Xem ra đang ngủ say trong không gian thú cưng.

"Thằng hai lúa này, lúc này mà lại ngủ, gọi không tỉnh!" Lý Sinh không khỏi có chút cạn lời.

Cũng không biết Tiểu Mao Cầu thật sự ngủ, hay là đang giận dỗi, không thèm để ý đến anh nữa?

Nếu chỉ là ngủ, chỉ cần Lý Sinh ném một luồng ý thức qua, tên đó sẽ lập tức tỉnh dậy.

Lần này, lại không có nửa phần phản ứng.

Xem ra không trông cậy vào nó được rồi.

"Tuyết Lệ khai hỏa, lão Hồ, Bàn Tử dùng súng phun lửa!" Hai khẩu súng phun lửa và khẩu "Thán Tức Chi Lệ" của Dương Tuyết Lệ lập tức khai hỏa, ngọn lửa và đạn dược ngập trời, cùng lúc bắn về phía bầy bọ giáp đen kịt.

Hai luồng hỏa lực mạnh mẽ, trong nháy mắt đã áp chế được đợt tấn công của bầy bọ giáp đen.

Ở chiến trường chính diện, đối mặt với hỏa lực mạnh mẽ của tiểu đội Mô Kim, dù bọ giáp đen có sức phòng ngự lợi hại cũng không chịu nổi cách đánh này.

Hàng bọ giáp đen đầu tiên trong nháy mắt đã bị đánh nát giáp xác, vừa gặp mặt đã chết hơn mười con.

Trong bầy côn trùng bị xả một trận đạn, con trùng vương chỉ huy tác chiến, càng phát ra tiếng kêu phẫn nộ hơn.

Tiếng kêu chói tai khác thường đó lại vang lên lần nữa, tất cả mọi người có mặt, trừ Lý Sinh, đều bất giác cảm thấy đầu óc choáng váng!

Đại Kim Nha có thể chất bình thường ôm đầu ngồi xổm xuống, A Diệp càng nôn mửa tại chỗ.

Nhân lúc này, bầy bọ giáp đen lại liều mạng tấn công.

Phía tiểu đội Mô Kim, mấy người đều im lặng đối phó với những con bọ đang lao tới trước mặt, trong không khí chỉ còn tiếng kêu của quái vật, và âm thanh vũ khí va chạm với giáp xác!

Côn trùng ngập trời như thủy triều ập đến, Lý Sinh cũng cuối cùng khóa chặt được trùng vương!

"Ồ, cuối cùng cũng không làm rùa rụt cổ nữa sao?

Để ta xem thực lực của ngươi thế nào." Lẩm bẩm một câu, Lý Sinh rút đao xông lên phía trước!

"Bành!" một tiếng, anh và con trùng vương to bằng cái nắp nồi, lập tức va vào nhau!

"Ồ, ra oai gớm nhỉ, có chút bản lĩnh nào không?" Lý Sinh dùng một đao đỡ lấy thế công của trùng vương, nhướng mày cười nói: "Trời lạnh rồi, để anh đây làm phước tiễn mày lên đường nhé!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Lý Sinh lao về phía con bọ giáp đen với tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy.

Lần này, anh không chuẩn bị đối đầu trực diện với nó nữa.

Trong khoảnh khắc cả hai tiếp xúc, Lý Sinh giơ tay trái lên, dùng chuôi đao chặn lại càng lớn của con bọ!

Thân thể anh lướt xuống dưới bụng nó, nhanh chóng xoay người, tay phải cầm ngược Hắc Thần Đao.

"Phụt!" Một tiếng vang lên, Hắc Thần Đao hung hãn đâm vào phần bụng có vẻ yếu ớt của con bọ giáp đen!

Con trùng vương cũng khá lì lợm, dù bị đâm xuyên bụng, nó vẫn vung đuôi quất ngược từ dưới lên về phía Lý Sinh!

Giây phút nguy cấp, con bọ không có não này vì muốn sinh tồn đã dùng hết mười hai phần sức lực để giãy giụa!

"Phụt!" Lý Sinh lại rút đao ra, cổ tay xoay một vòng, dùng sức đâm nát cúc hoa của con trùng vương!

"Rầm!" Con bọ giáp đen cuối cùng cũng không trụ nổi, thân hình

cao lớn đổ sầm xuống!

Mệnh môn bị phá, con trùng vương lúc trước còn hung hăng kiêu ngạo đã bỏ mạng ngay tại chỗ dưới đao của Lý Sinh.

Cái đuôi mất đi sự kiểm soát cũng lập tức mất đi phương hướng.

Lực quật mạnh không ngờ lại quất vào lưng Bàn Tử đang đứng cách Lý Sinh không xa.

Bàn Tử lập tức cảm thấy một vị tanh ngọt trong miệng, buột miệng chửi lớn: "Mẹ kiếp, cái con bọ chết tiệt này, chỉ biết bắt nạt người thật thà như Bàn gia thôi phải không?" Nói rồi, hắn xách phá sơn đao lên quất túi bụi vào xác con trùng vương!

"Phì phì phì!" Cách Bàn Tử bảy tám mét, Hồ Ba Y mặt mày đen sạm, nhổ những mảnh băng vụn dính trong miệng ra.

Vừa rồi bị một con bọ đánh lén húc bay đi, anh ngã đến đầu óc choáng váng.

Anh vừa mới bò dậy, trong cơn mơ màng đã thấy vô số đồng đội và kẻ địch đang chém giết lẫn nhau.

Đồng đội ngã xuống lớp này lớp khác, mỗi phút đều có không biết bao nhiêu người bỏ mạng dưới họng súng.

Chương 345

Người lính già đã trải qua nửa đời sóng gió, trong khoảnh khắc đó đôi mắt liền đỏ ngầu vì sát khí.

"Mẹ kiếp, lão tử lấy mạng chúng mày!" Anh giương súng, điên cuồng trút giận lên đám bọ xung quanh.

Họng súng tóe lửa bắn ra từng viên đạn, điên cuồng thu gặt mạng sống của lũ bọ!

Lý Sinh có chút khó hiểu, mắt không chớp nhìn chằm chằm Hồ Ba Y rõ ràng đang có biểu hiện bất thường.

Anh sờ cằm nhìn một lúc lâu rồi mới nói: "Hồ Ba Y chắc hẳn mắc hội chứng cựu binh!

Bây giờ chính là cơ hội tốt để anh ta giải tỏa nút thắt trong lòng!" Nghĩ vậy, anh tạm thời không quản nữa, cứ để anh ta giết cho đã tay đi!

Hồ Ba Y đang đại khai sát giới trong bầy bọ lúc này cũng đã thu hút sự chú ý của con bọ chúa ở trung tâm.

Dưới tiếng gào thét của nó, ngày càng nhiều bọ giáp đen bất chấp cái chết mà lao về phía anh.

Vứt khẩu súng máy đã hết đạn sang một bên, Hồ Ba Y nhìn đám bọ lại một lần nữa vây kín xung quanh.

Trong mắt anh lúc này không hề có sự sợ hãi, chỉ bình tĩnh rút mạc kim đao ra, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Anh mở miệng, dường như nói với đám bọ trước mắt, lại dường như tự nói với chính mình: "A!

Lão tử không sợ!" Anh gầm lên một tiếng giận dữ, giống như một con sư tử già giận đến dựng tóc gáy, chuẩn bị dùng sức mạnh của mình giáng cho kẻ địch đòn cuối cùng.

Một con bọ giáp đen thấy kẻ địch trước mặt không còn vũ khí phun lửa nữa, liền dò dẫm tiến lại.

Thấy kẻ địch thật sự không còn thủ đoạn đáng sợ đó, nó gào lên rồi lao tới.

Ngay lúc đó, Hồ Ba Y nghĩ đến những người đồng đội đã hy sinh năm xưa.

"A a a!

Đợi tôi!" Bàn Tử thấy Hồ Ba Y đột nhiên phát điên, liều mạng xông vào giữa biển bọ, liền xách phá sơn đao định đến giúp.

Nhưng Lý Sinh đột nhiên chặn trước mặt hắn, một tay giữ lấy cánh tay hắn nói: "Không cần lo, cứ để anh ta giải phóng những cảm xúc bị đè nén đó ra đi, chỗ này tôi trông chừng, sẽ không có vấn đề gì đâu!" Bàn Tử trước nay vẫn luôn tin tưởng lời nói của Lý Sinh, liền gật đầu rồi lao về phía đám bọ ở hướng khác!

Hồ Ba Y giương súng, liên tục bắn về phía con bọ chúa.

Anh bắn hăng say đến nỗi không chú ý một con bọ đã lặng lẽ áp sát sau lưng mình.

Cái sừng nhọn hoắt của con bọ giáp đen đột nhiên húc mạnh, đâm thẳng vào lưng Hồ Ba Y!

Cặp sừng nhọn vốn sắc bén vô cùng, lần này lại như đâm phải núi băng, căn bản không thể xuyên qua da thịt Hồ Ba Y.

Mặc dù bộ giáp của hệ thống đã cản lại phần lớn lực va chạm, nhưng Hồ Ba Y vẫn bị sức mạnh khổng lồ hất văng ra ngoài!

Hồ Ba Y vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi, thầm nghĩ: May mà có bộ giáp hộ thân Lý ca đưa, không thì lần này mạng nhỏ thật sự khó giữ!

Bò dậy từ mặt đất, Hồ Ba Y cảm thấy tay trái bị chấn động đến tê dại đau nhức.

Anh cũng đã có một ước lượng sơ bộ về sức mạnh của lũ bọ giáp đen trong lòng.

Con bọ chúa thấy Hồ Ba Y bị thương, liền chớp thời cơ tăng tốc lao tới!

Với thân hình đồ sộ như vậy, nó dùng cách đột tiến đầy bạo lực này lao đến.

Cả về thị giác lẫn lực va chạm, trông thực sự có chút đáng sợ.

Thân hình to lớn đó lúc này lại không hề tỏ ra nặng nề, ngược lại còn tạo cho Hồ Ba Y một áp lực như đang đối mặt với một chiếc xe tăng đột kích.

Bàn Tử giải quyết xong hai con bọ lính, quay đầu nhìn Hồ Ba Y đang đối đầu với bọ chúa, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Lão Hồ, cẩn thận!" Lúc này, cái sừng nhọn hoắt của bọ chúa đã chạm mặt Hồ Ba Y.

Một tiếng ma sát như kim loại va vào nhau vang lên, nghĩ đến A Diệp đang đứng không xa phía sau, Hồ Ba Y không lùi lại!

Ngay khoảnh khắc va chạm, anh dùng hết sức bình sinh, dùng cùi chỏ trái đánh mạnh vào mắt nó!

Cây mạc kim đao trong tay xoay một vòng, mạnh mẽ vung về phía đầu con bọ chúa, đập trúng vào cái sọ to lớn của nó!

Sức mạnh cường đại mà Hồ Ba Y đột nhiên bộc phát khiến cả anh và con bọ chúa đồng thời bị hất văng ra ngoài!

Anh lăn trên đất hơn chục mét, những tảng băng thô ráp, sắc nhọn trên mặt đất cứa vào má và tứ chi khiến máu tươi chảy ròng ròng.

Mãi đến khi đâm sầm vào xác một con bọ giáp đen đã chết trên đất, anh mới thoát khỏi quán tính và ngừng lăn!

"Ư!" Hồ Ba Y rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói!

Cái chân sắc như dao của con bọ giáp đen đã đâm thẳng vào đùi anh!

Máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ cả ống quần, đông lại thành một tảng băng lớn màu đỏ máu!

Một loạt va chạm khiến đầu óc anh có chút quay cuồng.

Anh cố nén cảm giác chóng mặt bò dậy, nửa bên mặt phải vì vết thương mà bê bết máu.

Mắt anh nổ đom đóm, trong tai không ngừng vang lên tiếng gào thét của đồng đội, tiếng binh lính bóp cò súng.

Trong mơ hồ, anh loáng thoáng thấy một người thoắt ẩn thoắt hiện lướt về phía mình.

Con bọ chúa kia loạng choạng bò dậy mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không đứng lên được.

Chương 346

Bị mạc kim đao của Hồ Ba Y chém trúng, trên sọ nó có một vết lõm không nhỏ.

Cái sừng trên đầu cũng gãy gần hết, bây giờ trông nó thê thảm như một con chó đang hấp hối!

"Chúc mừng, hội chứng cựu binh của anh đã khỏi hẳn!" Lý Sinh đưa tay ra, vỗ vỗ vai Hồ Ba Y nói.

Hồ Ba Y nghe vậy, đột nhiên hoàn hồn, tơ máu trong mắt nhạt đi vài phần, thần trí cũng hồi phục lại sự tỉnh táo.

Trùng vương và bọ chúa đều đã chết, lũ bọ trong đại điện lập tức như bị mất điện.

Chúng co giật vài cái như lên cơn động kinh, rồi lật bụng ngửa ra chết!

"Này lão Hồ, có chuyện gì thì cứ nói ra, sau này đừng có giữ trong lòng nữa, không thì phiền lắm.

May mà có Lý ca ở đây chống đỡ!" Bàn Tử thấy không cần phải tiếp tục huyết chiến, lập tức sáp lại gần.

Hồ Ba Y sau khi trút giận một trận, lập tức cảm thấy khối uất khí vẫn luôn đè nặng trong lòng đã tan biến.

Anh cảm thấy người nhẹ nhõm đi không ít, cả người như được tái sinh!

"Ừm, sau này sẽ không thế nữa.

Cảm ơn nhé, Bàn Tử, còn có Lý ca, lần này thật sự nhờ cả vào mọi người!" Hồ Ba Y nở một nụ cười rạng rỡ, cảm ơn hai người bên

cạnh.

Bàn Tử nghe vậy, như gặp phải ma, nhảy lùi ra xa hai mét.

"...

Cô hồn dã quỷ ở đâu, mau cút khỏi người lão Hồ cho Bàn gia!" Bàn Tử khoa trương hét lớn, vừa nói vừa lấy móng lừa đen từ trong ba lô ra: "Này!

Đừng tưởng Bàn gia không có pháp nhãn, lão Hồ nhà tôi miệng chó không mọc được ngà voi, bình thường không cà khịa tôi vài câu là cả người khó chịu, làm sao có thể nói cảm ơn tôi được?" Vừa nói, hắn vừa cầm móng lừa, làm bộ muốn nhét vào miệng Hồ Ba Y!

Hồ Ba Y trán lập tức nổi gân xanh, một chân hung hăng đạp vào mông Bàn Tử!

"Tôi thấy cậu thiếu đòn thì có, ai miệng chó không mọc được ngà voi?

Tôi cà khịa cậu, không phải vì cậu rảnh rỗi sinh nông nổi à!" Bàn Tử bị đạp bay ra xa hai mét, thấy uy lực của cú đá này, biết ngay là hàng thật.

Hắn lại lon ton chạy tới, nhét móng lừa đen vào ba lô, cười hì hì nói: "Không phải là hiểu lầm sao?

Ai bảo lão Hồ trước đó cứ sầm mặt lại làm gì?

Đột nhiên cười tươi như hoa, tôi còn tưởng bị ma nhập chứ!" Hai người đấu võ mồm với nhau, khiến tinh thần căng thẳng của mọi người cũng thả lỏng đi vài phần.

Lý Sinh nhìn quanh một vòng đầy xác bọ giáp, lắc đầu nói: "Xem ra lũ bọ này đều bị bọ chúa điều khiển, bọ chúa chết rồi, chúng cũng không sống nổi!

Cũng tiết kiệm cho tôi không ít công sức!

Nếu không, cả một bãi bọ thế này, một đao một con, chắc cũng phải chém cả ngày trời!" Bàn Tử cầm phá sơn đao, dùng sống đao gõ gõ vào mai của con bọ chúa, lập tức vang lên một tràng tiếng "keng keng".

"Lũ bọ này ăn cân sắt mà lớn lên à?

Cái mai rùa trên lưng cứng thế này, đao chém cũng không thủng!

Chẳng phải sinh vật dưới lòng đất đều thiếu dinh dưỡng sao?

Sao con nào con nấy lại to thế này!" Hắn đưa ra một loạt câu hỏi xoắn não, nhưng e rằng không ai biết câu trả lời.

Lý Sinh không để ý đến Bàn Tử đang đứng tại chỗ suy tư nữa, mà quay người nhìn về phía trung tâm đại sảnh.

Toàn bộ sảnh thần điện vô cùng trống trải, chỉ có một bệ đá và một bức tượng khổng lồ ở giữa!

Đó là một khối đá đen tựa ngọc mà không phải ngọc, được điêu khắc thành một con rắn khổng lồ quấn quanh cột trụ.

Bức tượng rắn cao phải đến mười mấy mét, phần đầu rắn quá cao nên không nhìn rõ.

Nhưng những hình vẽ trên đế tượng thì có thể thấy rất rõ.

Trên đó có lẽ vẽ lại sự tích của Quỷ Mẫu đời đầu.

Đại khái ý là: Quỷ Mẫu đời đầu này là vợ của Xà Thần, phụ trách chủ trì các nghi lễ tế tự của Ma quốc.

Bà ta có một con Ma Nhãn do Xà Thần ban tặng, có thần lực sáng tạo thế giới!

Sau khi Quỷ Mẫu qua đời, con gái bà kế thừa vương vị, được Xà

Thần đưa về hang rắn, chìm vào giấc ngủ dài bên cạnh ngài.

Khi có kẻ xâm nhập vào thần điện, quấy rầy sự yên nghỉ của bà, Xà Thần đã mở ra con mắt hủy diệt, hủy diệt cả Ma quốc!

"Té ra Xà Thần là một kẻ si tình à?

Cả một phiên bản bi tình của Bạch Xà Truyện!

Chỉ là bản nam của Bạch công tử tính tình hơi nóng nảy một chút!

Nổi giận một cái là diệt cả một quốc gia người ta..." Bàn Tử nghe xong lời giải thích của Hồ Ba Y, mặt đầy vẻ tiếc nuối bình phẩm.

"Câu chuyện này vừa nhìn đã biết là giả rồi, chắc là do Quỷ Mẫu bịa ra để củng cố sự thống trị, lừa gạt bá tánh!

Người Tây Vực mấy ngàn năm trước phần lớn chưa khai hóa, vương quyền thời cổ đại trước nay không thể bì được với thần quyền.

Chương 347

Cho nên hoàng đế nào cũng thích bịa ra cho mình một bối cảnh thần thánh kỳ bí cả!" Hồ Ba Y tất nhiên không tin những gì được vẽ, con rắn lớn đó, xương rắn có thể có thật.

Nhưng vợ của Xà Thần thì chắc chắn là chuyện nhảm nhí!

Cách ly sinh sản rành rành ra đó, Bạch Tố Trinh cũng phải biến thành người mới sinh con được cơ mà?

"Quỷ Mẫu được chôn dưới thân Xà Thần à..." Lý Sinh sờ sờ cằm, như đang suy nghĩ điều gì đó, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Sau đó, anh nở một nụ cười nhạt, nói với Bàn Tử và mấy người kia: "Mọi người nghĩ trong mộ của Quỷ Mẫu đời đầu sẽ có đồ tốt không?" Dương Tuyết Lệ lập tức đoán ra ý đồ của Lý Sinh, nói: "Anh muốn tìm lối vào mộ của Quỷ Mẫu?" Lý Sinh khẽ gật đầu, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào đế của bức tượng Xà Thần, nói: "Dưới thân Xà Thần, chẳng phải là ở đó sao!" Nói rồi, anh đi đến bên cạnh bức tượng và ngồi xổm xuống.

Ngón tay Lý Sinh nhẹ nhàng lướt trên những bức phù điêu ở đế tượng, rồi ấn vào một hoa văn rõ ràng khác biệt với những chỗ khác!

Bức tượng Xà Thần lập tức lùi về phía sau ba thước, để lộ ra một lối vào tối om!

Lý Sinh đi đầu chui vào, sau đó chỉ huy: "Nín thở, mùi vị bên dưới có chút... chua cay khó tả!" Mấy người lần lượt xuống mộ đạo, lập tức bị mùi hôi xộc lên làm chảy cả nước mắt.

Mùi hôi thối trong mộ đạo thực sự không thể tả nổi, nước bẩn chảy lẫn với xác động vật thối rữa, cảnh tượng nào cũng khiến người

ta không thể chịu đựng được.

Hồ Ba Y bật đèn pin, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Mọi người tạm thời chịu khó một chút.

Tôi có dầu gió, ai cần không?" Không biết vì sao, nhiệt độ trong mộ đạo lại cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Vì vậy, lớp băng trên đầu đã tan ra không ít nước nhỏ giọt xuống.

Dưới chân mấy người lầy lội không chịu nổi, nước tuyết dần dần tụ lại thành một con sông nhỏ.

Cả nhóm lội nước đi trong đường hầm dưới lòng đất rộng lớn, tiếng nước không ngừng vang vọng.

Âm thanh đó không khỏi làm người ta thót tim, luôn cảm thấy dưới chân dường như sẽ đột nhiên xuất hiện thứ gì đó!

Lý Sinh không nghi ngờ gì là người vất vả nhất, đi tiên phong, anh phải tập trung toàn bộ tinh thần để phán đoán nguồn gốc của những âm thanh đó.

Nếu phát hiện chỗ nào không ổn, anh phải ra tay giải quyết ngay lập tức!

Trong môi trường khắc nghiệt như vậy, đội Mô Kim bao gồm cả Hoắc Tú Tú nhỏ nhất, lại không một ai cất lời phàn nàn.

Trong mộ đạo dưới lòng đất hôi thối ngút trời, càng thở mạnh càng khó chịu.

Nhưng mấy người không nói một lời, đều đang cố gắng hết sức chịu đựng!

Cứ như vậy, cả nhóm đi được khoảng nửa tiếng.

Mộ đạo phía trước đột nhiên xuất hiện ngã rẽ, đối mặt với tình huống này, Lý Sinh không khỏi nhíu mày.

Dù sao lần này anh không trinh sát kỹ, nhưng đối với sự xuất hiện của ngã rẽ, anh theo bản năng có chút ác cảm.

Cuối cùng, dưới sự biểu quyết chung của mọi người, họ chọn con đường bên tay phải.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng nước chảy xiết phía trước đã khiến Lý Sinh cảnh giác!

Trong nháy mắt, Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra, không nói một lời.

Anh quay người lại với Hồ Ba Y và hai người kia, ra hiệu đợi tại chỗ!

Ba người gật đầu, Hồ Ba Y chỉnh đèn pin sang ánh sáng yếu, còn Lý Sinh thì cầm đao cẩn thận từ từ tiến lên.

Đi không xa, ở chỗ ngoặt của mộ đạo, trong lòng anh đột nhiên dâng lên cảnh giác.

Giác quan thứ sáu mách bảo anh, nguy hiểm đang đến gần!

Lý Sinh nắm chặt Hắc Thần Đao trong tay, men theo rìa mộ đạo mà đi!

Chỉ thấy bảy tám con chuột mắt đỏ to như chó nhà đang gặm một cái xác chết!

Tiếng nước chảy xiết vừa rồi là do mấy con chuột nhỏ hơn đang tranh giành đầu lâu của người chết!

Ghê tởm!

Chưa bao giờ ghê tởm thế này!

Bàn Tử phía sau Lý Sinh cố nén cảm giác buồn nôn, nhưng không may bị một con chuột đột nhiên quay đầu phát hiện.

Gần như trong nháy mắt, tất cả lũ chuột đều ngừng gặm nhấm.

Chúng đồng loạt quay đầu, nhìn về phía nhóm người sống của Lý Sinh, đôi mắt tỏa ra ánh sáng đỏ hung tợn.

Cả mộ đạo đều vang lên tiếng "chít chít chít" của lũ chuột, rợn người và chói tai!

Một con chuột lớn nhất trong số đó gầm gừ với Lý Sinh, lộ ra cặp răng cửa dài và nhọn.

Như nhận được lệnh tấn công, tất cả lũ chuột đồng loạt lao về phía Lý Sinh!

Lúc này Lý Sinh dù có ghê tởm cũng không thể lùi lại, dù sao sau lưng còn có hai cô gái là Hoắc Tú Tú và A Diệp!

Anh tiến lên hai bước, xoay tròn Hắc Thần Đao trong tay rồi nắm chặt lấy.

Lũ chuột đồng loạt lao tới, Lý Sinh nghiến răng, vung đao!

Chương 348

Một con chuột bị chém đứt ngang lưng, máu tươi văng đầy lối đi!

Lý Sinh không kịp ghê tởm, Hắc Thần Đao lật ngược, lại chém đứt hai con chuột nữa.

Lúc này một con chuột đã đột phá vòng phòng thủ của Lý Sinh, nhảy lên, há cái miệng đầy răng, định cắn mạnh vào Lý Sinh!

Lý Sinh nghiêng cổ, một chân đá bay con chuột đó đi!

Anh thở hổn hển, tay cầm Hắc Thần Đao, không nhanh không chậm tiến về phía bầy chuột.

Mấy con chuột còn lại không hề lùi bước, nhe răng lao lên, bị Lý Sinh chém loạn xạ một trận, biến thành bảy tám mảnh nhỏ.

Chiến trường đột nhiên yên tĩnh lại, Hoắc Tú Tú không nhịn được nữa, đột nhiên nôn thốc nôn tháo.

Cô nôn sạch sẽ tất cả những gì đã ăn hôm nay, không còn sót lại chút nào, cuối cùng nôn ra cả nước chua.

"Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi thăm dò đường trước!" Lý Sinh an ủi vỗ vỗ lưng cô, sau đó lướt vào ngã rẽ.

"Bùm!" Lý Sinh đi chưa được bao lâu, Bàn Tử và Hồ Ba Y đã gặp rắc rối!

Mấy người nghỉ ngơi một lát, cảm thấy đã ổn liền đi đuổi theo Lý Sinh.

Mới đi được hai bước, Hồ Ba Y đột nhiên dẫm phải cơ quan, mặt đất dưới chân đột nhiên lật lại!

Kéo theo cả Hoắc Tú Tú, Đại Kim Nha và A Diệp, bốn người đều

rơi xuống!

Họ rơi vào một mộ đạo tương tự như trước, chỉ là nước tuyết ở đây sâu hơn, ngập đến ngực mấy người.

"Ào ào ào!" Một tiếng động lớn vang lên, mặt nước nổi lên một chuỗi bong bóng!

Chỉ thấy trong làn nước tuyết đục ngầu, một cái bóng đen khổng lồ lướt qua, nước sông cuộn trào!

Giây tiếp theo, một cái đuôi đen khổng lồ dài ngoằng quật lên khỏi mặt nước, quét ngang về phía bốn người!

"Chạy mau!" Hồ Ba Y hét lớn, ba người còn lại cũng nghe lời co giò bỏ chạy!

Anh giơ mạc kim đao lên, lao về phía cái đuôi khổng lồ đang quét tới, cố gắng chống đỡ đòn tấn công của nó, tạo không gian cho ba người kia chạy thoát!

Hồ Ba Y nhíu chặt mày, khi cái đuôi khổng lồ đến gần, anh cắm phập con dao xuống đất!

Anh trực tiếp dùng tay không ôm lấy đuôi nó, tranh thủ thời gian để ba người kia thành công thoát khỏi con kỳ nhông.

Giây tiếp theo, cái đuôi khổng lồ quấn lấy Hồ Ba Y, siết chặt đến mức anh suýt không thở nổi!

Một con Kỳ nhông Tuyết Sơn dài khoảng mười mấy mét há cái miệng khổng lồ lao ra từ mặt nước!

Cơ bắp của con Kỳ nhông Tuyết Sơn rất phát triển, Hồ Ba Y gần như dùng hết sức lực toàn thân để chống cự!

"Mẹ kiếp, thật sự coi ông đây là con mèo bệnh rồi à!!" Hồ Ba Y gầm lên một tiếng, thân hình trong nháy mắt bật thẳng lên, hiểm hóc

thoát ra khỏi vòng siết của con Kỳ nhông Tuyết Sơn.

Lúc này con Kỳ nhông Tuyết Sơn lao về phía Hồ Ba Y đang bật nhảy giữa không trung, anh vung mạnh đao.

Cây mạc kim đao lập tức rạch một vết sẹo trên mặt con Kỳ nhông Tuyết Sơn, nó đau đớn, lùi về phía mặt nước!

Hồ Ba Y cuối cùng cũng được thở, sau khi tiếp đất liền lăn một vòng.

Ánh mắt anh như đuốc, một tay cầm đao, toàn thân tập trung nhìn chằm chằm mặt nước!

Nước tuyết nổi lên bọt máu, con Kỳ nhông Tuyết Sơn bị nhát đao đó làm bị thương không nhẹ.

Sự tức giận khiến nó lộ ra thân hình, một lần nữa lao ra khỏi mặt nước, lao về phía Hồ Ba Y.

Không còn bị trói buộc như lúc đầu, Hồ Ba Y hoạt động linh hoạt hơn.

Ngay lúc con Kỳ nhông Tuyết Sơn lao tới, anh né sang một bên, nghiến răng lao ngược về phía nó!

Con Kỳ nhông Tuyết Sơn cũng rõ ràng đã tức giận đến cực điểm, không ngừng cắn vào người Hồ Ba Y.

Nhưng những đòn tấn công của nó đều bị Hồ Ba Y nhẹ nhàng né tránh!

"Súc sinh chịu chết đi!" Hồ Ba Y bật nhảy lần cuối cùng, nhảy lên người con Kỳ nhông Tuyết Sơn, mạnh mẽ chém xuống một đao!

Con Kỳ nhông Tuyết Sơn đau đớn kêu thảm một tiếng, thân thể lật nhào.

Hồ Ba Y không may bị hất văng xuống đất, lăn mấy vòng, ngũ

tạng lục phủ đều có chút cuộn trào.

Anh nén lại ngụm máu tươi nơi cổ họng, tay chống mạnh xuống đất, thân thể lăn sang một bên.

Ngay giây tiếp theo, chỗ đó bị đuôi của con Kỳ nhông Tuyết Sơn tức giận đập xuống tạo thành một cái hố lớn!

Hồ Ba Y đang lăn, thân thể đột ngột dừng lại, đứng dậy, cố gắng bất chấp cơn choáng váng trong đầu mà lao về phía con Kỳ nhông Tuyết Sơn!

Nhưng không may, Hồ Ba Y bị đuôi của con Kỳ nhông Tuyết Sơn quét ngang, lăn mạnh xuống nước!

Con Kỳ nhông Tuyết Sơn như reo hò mừng rỡ.

Hồ Ba Y rơi xuống nước, cũng bị nước lạnh xộc vào người, tỉnh táo hơn rất nhiều.

Trước khi con Kỳ nhông Tuyết Sơn tấn công tiếp, Hồ Ba Y đột nhiên bật lên từ mặt nước.

Chương 349

Hai tay cầm đao, nhắm vào đầu con Kỳ nhông Tuyết Sơn, mạnh mẽ chém xuống!

Con Kỳ nhông Tuyết Sơn cũng đang há cái miệng đầy răng khổng lồ, cắn về phía Hồ Ba Y!

Một người một thú đối mặt trên không trung chưa đầy không phẩy một giây, đội Mô Kim đáp xuống, đầu lâu của con Kỳ nhông Tuyết Sơn rơi vào trong nước tuyết!

"Phịch" một tiếng, Hồ Ba Y cùng với đầu con kỳ nhông cùng nhau ngã xuống mộ đạo!

Ngay khoảnh khắc rơi xuống nước, Hồ Ba Y hoàn toàn mất đi ý thức, ý niệm duy nhất còn lại: "Nước, thật sự rất thối!"...

"Lão Hồ, tỉnh lại!" Hồ Ba Y cảm thấy trên mặt đau nhói, mở mắt ra thấy khuôn mặt lớn quen thuộc của Bàn Tử!

"Tôi...

Đại Kim Nha, A Diệp đâu rồi, mọi người không sao chứ?" Hồ Ba Y lơ mơ nhìn Bàn Tử mặt mày bẩn thỉu, mày nhíu chặt lại, dường như muốn biết tình hình của Đại Kim Nha và A Diệp.

Bàn Tử đưa tay đỡ Hồ Ba Y dậy, nhìn bộ dạng thê thảm của anh, trêu chọc nói: "Đều không sao, nhưng mà lão Hồ à, hiếm thấy ông có bộ dạng này đấy." Sau khi biết Đại Kim Nha và A Diệp an toàn, anh mới thả lỏng trái tim đang treo lơ lửng.

Nhưng nghe Bàn Tử trêu chọc, Hồ Ba Y không vui lườm hắn một cái, đáp lại: "Nếu là cậu, không biết sẽ ra cái dạng gì nữa." "Không thể nào, Bàn gia tôi là tồn tại thiên hạ vô địch, tuyệt đối sẽ không

giống ông.” “Khụ khụ khụ, thiên hạ vô địch?

Cậu đi mà khoác lác với Lý Sinh ấy.” Một câu nói, lập tức khiến Bàn Tử cứng họng.

Dù sao Bàn Tử cũng rất rõ ràng, sự chênh lệch giữa hắn và Lý Sinh như trời với đất, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Hắn cũng chỉ dám đùa giỡn, không ngờ Hồ Ba Y lại dùng Lý Sinh để dìm hàng hắn.

“Hai người đừng cãi nữa, mọi người đều đang đợi kìa.” Không xa, vang lên tiếng nói bất đắc dĩ của Đại Kim Nha.

Bàn Tử và Hồ Ba Y có phần suy yếu nhìn nhau, sau đó cùng cười lớn.

“Đại Kim Nha...” Tiếng nói vừa dứt, Bàn Tử đỡ Hồ Ba Y đến chỗ họ rơi xuống lúc nãy.

Hắn dùng phi long trảo và vạn ti thằng đưa Hồ Ba Y lên trước, A Diệp và Đại Kim Nha lần lượt leo lên sau, cuối cùng mới đến Bàn Tử đi sau cùng.

Lúc này, Lý Sinh đã thăm dò đường quay về, đang đợi trong mộ đạo.

Mãi đến khi Hồ Ba Y từ trong cơ quan bước ra, thấy Lý Sinh đang đợi.

Nước mắt anh không khỏi tuôn trào, ba bước thành hai xuất hiện trước mặt Lý Sinh, ôm chầm lấy anh.

“Vừa rồi tôi còn tưởng không gặp lại anh được nữa.” Lý Sinh đột nhiên sững người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì dưới cơ quan mà có thể khiến Hồ Ba Y có biểu hiện như vậy.

Thực ra Hồ Ba Y hiểu rằng, nghề Mô kim vốn là một ngành nghề

có rủi ro cao, không biết lúc nào sẽ gặp phải bất trắc.

Khi giao chiến với con Kỳ nhông Tuyết Sơn đó, Hồ Ba Y rõ ràng cảm thấy có chút đuối sức, nếu không có niềm tin kiên định, e rằng đã sớm trở thành vật trong bụng con kỳ nhông rồi.

Cho dù cuối cùng đã giết được nó, cũng khó tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Lý Sinh chớp chớp mắt, đưa tay vỗ vỗ vai anh, nhẹ nhàng nói: "Là lỗi của tôi.

Tôi đã đưa mọi người vào thì sẽ đưa mọi người ra.

Tin tôi đi." Hồ Ba Y lùi lại một bước, lúc này mới bừng tỉnh, nhận ra mình đã thất thố.

Nhưng đối với những gì Lý Sinh nói, anh lại tin tưởng một trăm phần trăm.

Đúng lúc này, Bàn Tử đi sau cùng ì ạch bò lên, mặt đầy nghi hoặc nhìn về phía Lý Sinh và Hồ Ba Y.

"Lý ca, lão Hồ, hai người đang nói chuyện gì thế?" Trong hoàn cảnh như vậy, Bàn Tử vẫn không thể dằn xuống được trái tim hóng chuyện của mình.

Hồ Ba Y vội vàng lắc đầu với Lý Sinh, hy vọng anh không nói cho Bàn Tử biết chuyện vừa rồi.

Nếu không lại phải chịu sự trêu chọc vô tình của hắn.

Lý Sinh tự nhiên hiểu ý, mím môi, nhẹ giọng nói: "Đang nói về tình hình thăm dò đường." "Lý ca, đi sâu hơn nữa, sẽ không có cơ quan nào khác chứ." Trong chốc lát, mọi người tụ tập quanh Lý Sinh, vì họ cũng có cùng câu hỏi với Bàn Tử.

Nếu trong mộ đạo còn có những cơ quan khác, không chỉ lãng phí

thời gian mà còn khiến tình hình trở nên căng thẳng hơn.

Lý Sinh im lặng gật đầu.

“Cách đây mấy trăm mét, tôi đã cảm thấy có điều không ổn, mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để bị tụt lại.” “Mấy trăm mét?

Cơ quan trong mộ huyệt phân bố khá dày đặc.” Ngoài dự đoán của mọi người, Đại Kim Nha lại là người phàn nàn.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không tự chủ được mà nhìn về phía ông ta.

Lý Sinh hiểu rằng, trong khoảng thời gian này mọi người luôn ở trong trạng thái thần kinh căng thẳng, có phản ứng như vậy là hoàn toàn bình thường.

Để đối mặt với khó khăn phía trước, việc đầu tiên cần làm là trấn an cảm xúc của các thành viên, chỉ có như vậy mới có thể tránh được những nguy hiểm không biết trước.

“Mặc dù trên đường đi vô cùng nguy hiểm, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn bình an đi đến đây, dựa vào cái gì?

Chính là thực lực của chúng ta.” Lý Sinh vừa nói vừa giơ cổ tay lên, nắm đấm giơ ngang trước ngực.

Anh tiếp tục nói: “Cho dù đối mặt với hiểm ác, chúng ta vẫn ung dung đối phó.” Trong chốc lát, mọi người bị những lời nói của Lý Sinh tẩy não hoàn toàn, thậm chí còn cảm thấy vô cùng tò mò về cuộc thám hiểm tiếp theo.

Hồ Ba Y tự nhiên hiểu rõ Lý Sinh đang cổ vũ sĩ khí, điều chỉnh cảm xúc của từng thành viên.

Đột nhiên, Bàn Tử tiến lên một bước, đưa tay vỗ vỗ bụng.

Chương 350

“Lý ca, nghe anh nói xong, tôi có cảm giác lâng lâng.” Câu nói có vẻ đột ngột này lại trực tiếp làm dịu đi trạng thái căng thẳng của mọi người, cả nhóm lập tức được thả lỏng.

Lý Sinh thầm giơ ngón tay cái cho Bàn Tử, không hổ là cây hài của đội, một câu nói của hắn luôn có tác dụng giải tỏa áp lực.

“Đừng giỡn nữa, chúng ta nên xuất phát rồi.” Lúc này Hồ Ba Y cũng đã hồi phục không ít thể lực sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn.

Do Lý Sinh dẫn đầu, Hoắc Tú Tú, A Diệp và những người khác đi ở giữa, còn Hồ Ba Y, Đại Kim Nha và Bàn Tử phụ trách đi sau cùng.

Tiến về phía trước mấy trăm mét.

Giác quan thứ sáu của Lý Sinh cảm thấy có điều không ổn, dường như còn mạnh hơn so với lúc thăm dò đường vừa rồi.

Lẽ nào... lúc nãy thăm dò đường đã kích hoạt cơ quan hoặc kinh động quái vật?

Ngoài hai khả năng này, Lý Sinh không thể tìm ra lời giải thích hợp lý nào khác.

“A~” Đột nhiên, sau lưng anh vang lên một giọng nói run rẩy.

Là A Diệp.

Trong tình huống cấp bách, Lý Sinh vội vàng quay đầu nhìn về phía A Diệp sau lưng, thấy sắc mặt cô trắng bệch.

“Xảy ra chuyện gì vậy?

A Diệp.” “...Xem... kia...” Bây giờ A Diệp run rẩy dữ dội, lắp bắp chỉ về phía bên trái.

Lý Sinh lúc này mới phát hiện, hóa ra bên trái anh có một con đường nhỏ hẹp, bên trong tối đen như mực.

Nhưng trong bóng tối sâu thẳm, có sáu vật thể phát ra ánh sáng màu xanh biếc.

Nhìn hình dạng, chắc là mắt của một loại dã thú nào đó.

Trong nháy mắt, mọi chuyện đều có lời giải.

Thứ khiến Lý Sinh cảm thấy không ổn chính là ba con quái vật có đôi mắt màu xanh biếc.

Hoắc Tú Tú đưa tay kéo A Diệp đang sợ hãi ra sau lưng, còn mình thì không chút sợ hãi nhìn về phía con đường nhỏ tối đen bên trái.

"Phân biệt qua màu mắt, mấy con quái vật này rất hung dữ, theo tôi thấy, nhân lúc chúng chưa phát hiện, mau chóng rời khỏi đây đi." Đúng lúc này, sáu con mắt màu xanh biếc trong con đường tối đen trở nên lúc sáng lúc tối, phảng phất như bị tiếng hét của A Diệp kinh động.

Lý Sinh mím môi, cười khổ nói: "Chúng ta muộn rồi, mọi người cẩn thận." Cùng với tiếng nói vừa dứt, bất luận là Hoắc Tú Tú hay Hồ Ba Y, Bàn Tử và những người khác đi sau cùng đều lập tức vào trạng thái chiến đấu, toàn thân tập trung nhìn chằm chằm từng cử động trong con đường nhỏ.

Những lời nói vừa rồi của Lý Sinh khiến Bàn Tử được cổ vũ rất nhiều, hắn sáp lại gần anh.

"Lý ca, đợi mấy con súc sinh này ra, chúng ta xử lý chúng." Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Đại Kim Nha và Hồ Ba Y đang suy yếu cũng tiến đến lối vào con đường nhỏ hẹp.

Ai cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Tú Tú, chăm sóc A Diệp.” Lý Sinh quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú đang cẩn thận, và A Diệp đang run rẩy trốn phía sau.

Dù sao A Diệp cũng khác với họ, chỉ là một cô gái.

Những chuyện đánh đấm này không nên để cô tham gia.

“Gàoooo~” Trong mộ đạo hẹp vang lên một tiếng gầm gừ dữ dội.

Sau đó, sáu con mắt màu xanh biếc lập tức tỏa sáng rực rỡ, khoảng cách cũng ngày càng gần.

Xem ra mấy con quái vật đã bắt đầu hành động.

Ngay lúc này, Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra, nắm chặt trong tay, chờ đợi chúng xuất hiện.

Bất kể gặp phải quái vật nào, anh cũng sẽ không để mình sinh ra bất kỳ sự sợ hãi nào.

Trong lòng anh luôn giữ một niềm tin, đó là đường hẹp gặp nhau kẻ dũng thắng.

Đột nhiên, trong mộ đạo hẹp gió lớn nổi lên, như là gió do mấy con quái vật di chuyển tạo ra.

Vài giây sau, sáu con mắt màu xanh biếc xuất hiện ở rìa mộ đạo bên trái.

Bàn Tử giơ đèn pin chiếu tới, kinh ngạc phát hiện sáu con mắt màu xanh biếc không phải là mắt của ba con quái vật như họ nghĩ.

Mà là một con rắn kỳ quái, mảnh khảnh, có ba cái đầu, sáu con mắt, mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Đại Kim Nha thuận theo ánh đèn pin nhìn tới, mày hơi nhíu lại.

“Rắn?

Giao?” “Giao không thể gầy nhỏ như vậy được, là rắn đi, nhưng

lại kỳ lạ hơn rắn một chút.” Hồ Ba Y cũng nhìn chằm chằm con quái vật quỷ dị kia, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Khi con rắn ba đầu xuất hiện ở lối vào mộ đạo, Lý Sinh cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, tất cả đều bắt nguồn từ nó.

Thân phận của nó không hề đơn giản như Hồ Ba Y, Đại Kim Nha nói.

Ngay sau đó, trong đầu Lý Sinh hiện lên một cảnh tượng trên bức bích họa, trên đó chính là khắc họa con rắn ba đầu này, là thị tòng của Quỷ Mẫu đời đầu.

Chương 351

Vậy thì sau khi Quỷ Mẫu đời đầu vẫn lạc, nó liền đảm nhận trọng trách bảo vệ mộ huyệt của bà.

Lý Sinh từ đó suy ra vị trí chính xác của mộ huyệt Quỷ Mẫu, chính là lối vào theo mộ đạo bên trái.

"Mọi người cẩn thận, nó không đơn giản như tưởng tượng đâu." Tiếng nói vừa dứt, con rắn ba đầu trong mộ đạo bắt đầu uốn éo thân hình mảnh khảnh của nó.

Dần dần, thân hình nó dần dần phình to, tổng thể lớn hơn trước không chỉ ba lần.

Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Bàn Tử và những người khác nhìn thấy cảnh này không khỏi hít một hơi lạnh, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Thật sự như lời Lý Sinh nói, con rắn ba đầu này không hề đơn giản.

Con rắn ba đầu có thân hình tăng lên mấy lần lộ ra hàm răng sắc nhọn, ba cặp mắt màu xanh biếc tỏa sáng rực rỡ, nhìn chằm chằm vào Lý Sinh, Hồ Ba Y và những người khác.

Trong mắt nó tràn ngập vẻ lạnh lùng và hung ác.

Đối với nó, ý đồ của Lý Sinh và những người khác rất rõ ràng, là muốn chiếm đoạt bảo vật của Quỷ Mẫu.

Gánh vác trọng trách, nó sao có thể để họ được như ý.

"Gàoooo~" Tiếng gầm lại một lần nữa vang vọng.

Trong nhiều mộ đạo xuất hiện rất nhiều loại rắn khác nhau, đang từ bốn phương tám hướng tụ tập lại.

“Tú Tú, bảo vệ A Diệp, Bàn Tử, Đại Kim Nha dùng súng phun lửa.” Lý Sinh sau khi phát hiện bầy rắn xuất hiện, lập tức chỉ huy Hồ Ba Y chuẩn bị nghênh chiến.

Còn anh thì mắt không chớp nhìn chằm chằm con rắn ba đầu, Hắc Thần Đao trong tay cũng từ từ giơ lên.

Một người một thú cứ thế đối đầu nhau, dường như đều đang chờ đối phương ra tay trước.

Còn Bàn Tử, Đại Kim Nha thì theo phân phó của Lý Sinh, lấy súng phun lửa ra, phun về phía bầy rắn từ bốn phương tám hướng.

Ngọn lửa nhiệt độ cao lập tức kết liễu mấy chục con rắn các loại.

Hồ Ba Y đã dần hồi phục thể lực thì xuất hiện sau lưng Hoắc Tú Tú và A Diệp với tốc độ nhanh nhất, tay nắm chặt kim đao.

“Phía sau không cần lo, giao cho tôi.” Đối mặt với bầy rắn, Hồ Ba Y vung kim đao, chém những con rắn đang nhảy lên thành hai nửa.

Đầu kia, Bàn Tử, Đại Kim Nha vẫn đang nướng bằng nhiệt độ cao, trong mộ đạo nhanh chóng lan ra một mùi thịt cháy khét.

Mắt con rắn ba đầu phát hiện cảnh này, lập tức hung tợn quất đuôi rắn, vung về phía chỗ Lý Sinh.

Lý Sinh không hề hoảng loạn, cực kỳ linh hoạt nhảy lên, dễ dàng né được một đòn của con rắn ba đầu.

Do thân hình con rắn ba đầu tăng lên, chiều dài đuôi cũng tương đối dài ra.

“Bàn Tử cẩn thận.” Bàn Tử, Đại Kim Nha sau khi nghe cảnh báo của Lý Sinh, mới phát hiện một cái đuôi rắn đang vun vút quét ngang về phía mình.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, họ cầm súng phun lửa hoảng hốt

nhảy lên.

Nhưng chính vì vậy, một số lượng lớn bầy rắn lại một lần nữa ập tới.

Đối với Bàn Tử và Đại Kim Nha, tình hình có chút khó khăn.

Ngay sau đó, hai người lùi lại mấy bước, dựa lưng vào nhau, dùng ngọn lửa nhiệt độ cao để áp chế bầy rắn đang dần tiến lại gần.

Trong đôi mắt Lý Sinh lóe lên một tia sáng tinh anh.

Anh không biết trong mộ huyệt Quỷ Mẫu có bao nhiêu bầy rắn, chỉ biết rằng kẻ ra lệnh cho những bầy rắn này chính là con rắn ba đầu đang tức giận.

Chính cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần chém giết con rắn ba đầu này, những bầy rắn kia tự nhiên cũng sẽ không đánh mà lui.

Trong lòng đã có quyết định, Lý Sinh xoay Hắc Thần Đao, huyết mạch thần lực lập tức vận chuyển đến cực hạn.

Sau đó hóa thành một tia chớp, với khí thế lẫm liệt đến trước mặt con rắn ba đầu.

Hắc Thần Đao trực tiếp đâm ra.

"Keng~" Ngay lúc mũi Hắc Thần Đao tiếp xúc với thân rắn ba đầu, một tiếng va chạm cứng rắn kịch liệt vang lên.

Lạ thật, độ cứng của thân rắn ba đầu như sắt thép vậy.

Lý Sinh thấy một đòn không thành, thuận thế lùi lại mấy bước, ánh mắt sáng rực đánh giá con rắn ba đầu.

Có lẽ đòn tấn công của Lý Sinh đã khiến con rắn ba đầu này hoàn toàn bị chọc giận, ba cặp mắt màu xanh biếc lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng rợn người.

Toàn thân khí thế cũng lập tức đạt đến cực điểm.

Lúc này, Lý Sinh có phát hiện, hóa ra năng lực của con rắn ba đầu này đều đến từ sáu con mắt của nó.

Giây tiếp theo, ánh mắt Lý Sinh bừng sáng, huyết mạch thần lực lại một lần nữa vận chuyển đến cực hạn.

Anh nhảy lên, tay cầm Hắc Thần Đao, từ trên xuống dưới đâm về phía đôi mắt màu xanh biếc của con rắn ba đầu.

Quả nhiên, mắt của nó chính là điểm yếu.

"Gàoooo~" Một con mắt bị Lý Sinh đâm bị thương, con rắn ba đầu lập tức phát ra một tiếng kêu ai oán, toàn bộ cơ thể giãy giụa, trông rất đau đớn.

Thậm chí khí thế cũng vào lúc này yếu đi rất nhiều.

Chương 352

Lý Sinh không do dự, lại liên tiếp đâm bị thương năm con mắt màu xanh biếc còn lại.

Trong chốc lát, con rắn ba đầu khôi phục lại hình dáng nhỏ bé ban đầu.

“Chết đi, súc sinh.” Lý Sinh hét lớn một tiếng, giơ Hắc Thần Đao lên quá đầu, trực tiếp chém con rắn ba đầu đã mất sức phòng ngự thành hai nửa.

Ngay lúc con rắn ba đầu chết, bầy rắn cảm thấy không ổn.

Chúng uốn éo thân rắn, biến mất trong các mộ đạo.

Lúc này, bầy rắn trong mộ đạo lần lượt rút lui.

Mọi người toàn thân dính đầy máu rắn mới thở phào một hơi, tất cả đều thở hổn hển, tiến hành điều chỉnh.

Đối với họ, mỗi lần trải qua một trận kịch chiến, đều sẽ tổn thất không ít thể lực.

Bàn Tử cất súng phun lửa, lau mồ hôi trên trán, khinh thường nói: “Cứ tưởng mấy bầy rắn này lợi hại thế nào, cũng chỉ có vậy thôi, Bàn gia tôi còn chưa đã ghiền đâu.” Hồ Ba Y vừa trải qua một trận chiến khổ cực, trực tiếp ngồi xuống đất, không vui lườm Bàn Tử một cái, đấu võ mồm với hắn.

“Đã ghiền?

Nhìn bộ dạng thở hổn hển của cậu kìa, còn có thể kiên trì được bao lâu, nếu không có Lý ca, e rằng một lúc nữa là kiệt sức rồi nhỉ.” “Kiệt sức thì sao?

Bàn gia tôi vẫn chưa đã ghiền.” Trong lúc Hồ Ba Y và Bàn Tử trêu chọc nhau, Lý Sinh đột nhiên phát hiện trong cơ thể con rắn ba đầu bị chém thành hai đoạn có một cái chìa khóa.

Hoắc Tú Tú không thể nhìn nổi cảnh tượng rợn người như vậy, quay người an ủi cảm xúc của A Diệp.

Đại Kim Nha dường như đã phát hiện ra cái chìa khóa trong con rắn ba đầu, cúi người nhặt lấy cái chìa khóa kỳ lạ đó.

“Đây là?” Lý Sinh cẩn thận đánh giá hình dạng kỳ lạ của cái chìa khóa, trong đầu chìm vào suy tư.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đang trêu chọc nhau nghe thấy tiếng kinh ngạc của Đại Kim Nha, lập tức dừng lại, sau đó tò mò tiến đến, cùng nhau nhìn về phía cái chìa khóa trong tay Đại Kim Nha.

Trên mặt họ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Do dự một lát, Lý Sinh chậm rãi nói: “Nếu tôi không đoán sai, cái chìa khóa này chính là mấu chốt để mở mộ huyệt Quỷ Mẫu.” Suy luận của Lý Sinh không phải không có lý.

Phải biết rằng con rắn ba đầu này là thị vệ của Quỷ Mẫu đời đầu, cũng có nghĩa là sau khi Quỷ Mẫu vẫn lạc, con rắn ba đầu tự nhiên gánh vác trách nhiệm bảo vệ mộ huyệt Quỷ Mẫu.

Mộ huyệt thế nào cũng sẽ có cơ quan, muốn thực sự tiến vào mộ huyệt tất nhiên phải thông qua một con đường nào đó.

Ví dụ như, cái chìa khóa giấu trong cơ thể con rắn ba đầu.

Trong chốc lát, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nếu như vậy, từ lúc bắt đầu họ đã đi sai đường, nếu không có A Diệp vô tình phát hiện, e rằng khó mà tìm được vị trí thực sự của mộ

huyệt.

Lý Sinh nhìn mọi người đang kinh ngạc, tiếp tục nói: "Chìa khóa là mấu chốt của mộ huyệt, chúng ta đến mộ đạo thực sự của mộ huyệt thôi." Vừa nói vừa chỉ về phía con đường nhỏ hẹp bên trái.

Hồ Ba Y nheo mắt lại, tỏ ra vô cùng chấn động.

Theo ý của Lý Sinh, họ chỉ cách mộ huyệt Quỷ Mẫu đời đầu trong gang tấc.

"Nhưng con đường nhỏ này hẹp vô cùng, chúng ta lại không biết tình hình bên trong, cứ thế mạo hiểm đi vào, liệu có..." Ánh mắt Hồ Ba Y trở nên ngưng trọng, mắt không chớp nhìn chằm chằm con đường nhỏ hẹp.

Họ không giống như con rắn ba đầu, có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ, muốn tiến vào mộ đạo bên trái, không phải là một chuyện dễ dàng.

Lý Sinh hiểu rõ lo lắng của Hồ Ba Y.

Dù sao hiện tại họ mới chỉ giải quyết được một con rắn ba đầu, bên trong có còn thị tòng nào khác của Quỷ Mẫu hay không, tạm thời vẫn chưa biết.

Nhưng chỉ còn cách mộ huyệt Quỷ Mẫu một bước chân.

Nếu bây giờ từ bỏ, vậy thì những cạm bẫy và khổ nạn đã gặp phải trước đó đều sẽ đổ sông đổ biển.

Huống hồ anh còn có hệ thống.

Không có gì phải sợ hãi.

Lý Sinh ánh mắt kiên định đáp lại: "Vậy đi, với độ rộng của lối vào, do Đại Kim Nha cùng tôi vào, những người còn lại nghỉ ngơi tại chỗ." "Không được, tôi cũng muốn vào cùng." Hồ Ba Y hăm hở nhìn

Lý Sinh, bày tỏ quyết tâm của mình.

Lý Sinh nhìn Hồ Ba Y có vẻ mệt mỏi, tỏ ra nghi ngờ về trạng thái của anh.

Nhưng nghĩ lại, với tính cách của Hồ Ba Y, muốn thuyết phục anh rút lui là một chuyện không dễ dàng.

Thay vì khuyên bảo, chi bằng tiết kiệm thời gian.

Dù sao bất luận mộ đạo này có hiểm nguy trùng trùng thế nào, không phải vẫn còn có anh sao.

Huống hồ Hồ Ba Y cũng có năng lực tự vệ.

"Được rồi, vậy ba chúng ta vào, còn Bàn Tử ở lại bảo vệ Hoắc Tú Tú." Bàn Tử sau khi nghe Lý Sinh dặn dò, im lặng gật đầu.

Phản ứng của hắn lập tức khiến Hồ Ba Y và Đại Kim Nha tò mò, bình thường Bàn Tử không phải như vậy.

Hôm nay sao vậy?

Cư nhiên không từ chối, cho người ta một cảm giác bí ẩn.

Thực ra không phải Bàn Tử không muốn cùng Lý Sinh vào mộ huyệt Quỷ Mẫu, chỉ là với thân hình của hắn, muốn vào qua lối vào mộ đạo hẹp, căn bản là chuyện không thể.

Chương 353

Nhược điểm này buộc hắn phải chấp nhận.

Vì con rắn ba đầu vừa rồi đã dọa A Diệp sợ chết khiếp.

Nếu bây giờ lại để Hoắc Tú Tú và A Diệp ở lại đợi, không chừng bầy rắn đã rút lui sẽ lại quay lại.

Để hắn ở lại cũng có thể đảm bảo an toàn cho hai người.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha nhìn nhau, cùng gật đầu.

Sau đó nghiêng người bước vào con đường của con rắn ba đầu trước đó.

Trong khoảnh khắc, ba người lập tức chìm vào môi trường tối đen, Lý Sinh bật đèn pin, chiếu sáng con đường phía trước.

Hóa ra không chỉ lối vào hẹp, mà cả lối đi cũng đặc biệt hẹp.

Hơn nữa không khí bên trong hôi thối vô cùng, không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Trong môi trường như vậy, cũng không ngăn được bước chân của Lý Sinh, Hồ Ba Y và Đại Kim Nha.

Cố nén mùi vị khó chịu, họ một đường tiến về phía trước.

Đi khoảng mười mấy phút, ba người Lý Sinh cuối cùng cũng đến cuối mộ đạo.

Lý Sinh dùng đèn pin chiếu vào bức tường chắn phía trước, trên đó điêu khắc giống hệt như bức bích họa trong thần điện.

Chỉ là trên bức bích họa ở đây điêu khắc câu chuyện Quỷ Mẫu đời đầu dùng Ma Nhãn sáng tạo thế giới.

Trong một bức bích họa có một góc bị khuyết, giống hệt hình dạng của cái chìa khóa kỳ lạ trong tay Đại Kim Nha.

"Chắc là cơ quan mở mộ huyệt." Đại Kim Nha lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, đặt cái chìa khóa kỳ lạ trong tay vào góc khuyết đó.

Ngay lúc chìa khóa và góc khuyết khớp lại với nhau, toàn bộ bức bích họa từ rung động nhẹ đến chấn động dữ dội, phảng phất như động đất.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, vị trí trung tâm của bức bích họa bắt đầu tách ra, không ngừng di chuyển sang hai bên.

Khi khoảng cách hai bên là một mét, bức bích họa đang di chuyển lập tức dừng lại.

Ngay lúc này, bên trong đột nhiên đèn đuốc sáng trưng.

Lý Sinh, Hồ Ba Y và Đại Kim Nha đều nhìn vào bên trong mộ huyệt, kinh ngạc phát hiện trong mộ huyệt có một bức tượng khổng lồ.

Không cần nói, bức tượng đó chính là chủ nhân của mộ huyệt, Quỷ Mẫu đời đầu.

Phía dưới bức tượng khổng lồ đặt một cái quan tài làm bằng thủy tinh.

"Không hổ là Quỷ Mẫu đời đầu, khí phách thật, lại dùng tử thủy tinh làm quan tài." Đại Kim Nha cẩn thận đánh giá tình hình bên trong, không tự chủ được mà cảm thán.

Nó còn xa hoa tôn quý hơn cả quan tài băng xuyên thủy tinh.

"Đi thôi, để chúng ta chiêm ngưỡng Quỷ Mẫu đời đầu." Lý Sinh đi đầu vào mộ huyệt, cẩn thận quan sát tình hình bên trong.

Ngoài bức tượng Quỷ Mẫu và quan tài làm bằng tử thủy tinh, hai

bên mộ huyệt có rất nhiều bức tượng hình thù kỳ dị.

Các bức tượng phân bố hai bên đều không phải là người, trong đó thứ thu hút sự chú ý của Lý Sinh nhất chính là con rắn ba đầu vừa bị chém giết.

Nếu bức tượng rắn ba đầu cũng ở đây, vậy thì đủ để chứng minh những bức tượng này đều là thị tòng của Quỷ Mẫu.

Khác với sự chú ý của Lý Sinh, Đại Kim Nha thì trực tiếp đến dưới bức tượng Quỷ Mẫu, ngẩng đầu quan sát toàn bộ diện mạo của bức tượng.

"Nhìn kìa, Quỷ Mẫu lại có ba mắt." Tiếng nói kinh ngạc của Đại Kim Nha lập tức thu hút ánh mắt của Lý Sinh và Hồ Ba Y, họ cùng ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên, hai mắt của bức tượng Quỷ Mẫu nhắm chặt, nhưng trên trán lại có một con mắt phát ra ánh sáng màu tím sẫm.

Nói là mắt, chi bằng nói là một viên bảo châu khảm trên trán.

Hồ Ba Y nheo mắt lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm con mắt đó của Quỷ Mẫu, không hiểu nói: "Tôi nhớ trên bích họa trong thần điện Quỷ Mẫu chỉ có hai mắt thôi mà, sao bức tượng này lại có ba mắt?" "Không sai, trên bức tượng sở dĩ có ba mắt, là vì con mắt đó chính là Ma Nhãn mà Xà Thần ban cho Quỷ Mẫu." Lý Sinh nhìn Hồ Ba Y mặt đầy nghi hoặc, thuận thế nói ra suy luận của mình.

"Như vậy có thể giải thích được rồi." "Nếu trên bức tượng là Ma Nhãn, vậy cái này là gì?" Trong lúc tìm tòi, Đại Kim Nha chuyển tầm mắt đến quan tài tử thủy tinh phía dưới bức tượng, đột nhiên phát hiện một viên bảo thạch cùng màu với quan tài được khảm trên đó.

Lý Sinh nghiêng người nhìn Đại Kim Nha đang chạm vào viên bảo thạch màu tím, giác quan thứ sáu lập tức dâng lên cảm giác không ổn.

“Đừng động vào.” Khi Lý Sinh muốn ngăn cản hành động mạo hiểm của Đại Kim Nha, thì đã quá muộn.

Tay của ông ta vẫn chạm vào viên tử thủy tinh đó.

Trong chốc lát, viên tử thủy tinh trên quan tài tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó nhuộm cả mộ huyệt thành một màu.

Ngay lúc này, tinh thần của Đại Kim Nha và Hồ Ba Y lập tức suy sụp, dường như mất đi linh hồn, giống như tiến vào ảo giác, không ngừng đi đi lại lại trong mộ huyệt.

Chuyện gì vậy?

Lý Sinh đang tỉnh táo lập tức lâm vào suy tư, không khó để liên tưởng trạng thái hiện tại của hai người có liên quan mật thiết đến viên tử thủy tinh trên quan tài.

Nếu không thể nhanh chóng khiến Hồ Ba Y, Đại Kim Nha tỉnh lại, e rằng hậu quả sẽ không thể lường được.

Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra, bước nhanh đến bên quan tài tử thủy tinh.

Anh dùng chuôi đao gõ mạnh một cái.

Chương 354

Viên tử thủy tinh lập tức vỡ tan tành, ánh sáng chói mắt cũng lập tức biến mất.

Mộ huyệt lại trở về trạng thái ban đầu.

Còn Hồ Ba Y và Đại Kim Nha cũng dừng bước, mất một lúc lâu mới tỉnh lại.

"Chúng ta sao vậy?" Hồ Ba Y nhận ra ký ức vừa bị mất, rõ ràng trong lúc đó đã xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

"Ánh sáng do viên tử thủy tinh phát ra đã khiến hai người rơi vào ảo giác." Lý Sinh không hề giấu diếm, thẳng thắn nói ra toàn bộ sự tình.

Mặc dù thủy tinh không cứng, nhưng điểm lợi hại của nó là có thể khiến người ta vĩnh viễn chìm đắm trong ảo giác, không thể thoát ra.

Nếu anh không miễn nhiễm với ảo giác do tử thủy tinh phát ra, ba người e rằng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi mộ huyệt của Quỷ Mẫu đời đầu.

Đại Kim Nha lúc này mới có chút bàng hoàng, không ngờ viên tử thủy tinh trông bình thường lại có năng lực như vậy.

Đơn giản là khiến người ta khó có thể tin được.

Thậm chí sau khi nghe Lý Sinh giải thích, trong lòng ông ta còn có cảm giác tự trách.

Nếu không có Lý Sinh, ông ta đã trở thành hung thủ giết chết mình và Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, khó có thể tin được.

Chuyện tương tự như vậy anh cũng đã từng gặp, chỉ là đều thông qua cơ quan phóng ra một loại khí nào đó khiến người ta rơi vào ảo giác.

Nhưng viên bảo thạch được khảm trên quan tài tử thủy tinh lại có thể tự chủ phóng ra, khiến anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Thứ này là gì?" Trên mặt Hồ Ba Y lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc, sau đó nhìn về phía Lý Sinh.

Lý Sinh nhìn viên tử thủy tinh đã vỡ nát, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại lai lịch của nó.

Đột nhiên, hệ thống đưa ra tư liệu về viên tử thủy tinh.

"Vô Vọng Tinh Thạch." Trong đầu hiện lên tư liệu, đồng thời anh nói cho Hồ Ba Y, Đại Kim Nha biết tên của viên thủy tinh.

Hóa ra Vô Vọng Tinh Thạch là bản sao của Ma Nhãn.

Nhưng năng lực của nó lại không phong phú như Ma Nhãn, chỉ có một chức năng là khiến người ta rơi vào ảo cảnh.

Mặc dù chỉ có một năng lực, nhưng lại có thể khiến người ta chìm đắm trong ảo giác vĩnh viễn không dứt, không thể thoát ra.

Nếu Vô Vọng Tinh Thạch chỉ là bản sao của Ma Nhãn, vậy thì Ma Nhãn trên trán bức tượng Quỷ Mẫu lợi hại đến mức nào, càng khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

"Vô Vọng Tinh Thạch?" Đại Kim Nha lặp lại lời của Lý Sinh, cuối cùng cũng hiểu ra thứ suýt nữa đã lấy mạng mình là gì.

Hồ Ba Y cởi áo khoác ra, cẩn thận nhặt những mảnh Vô Vọng Tinh Thạch đã vỡ nát.

Thứ thần kỳ này chắc chắn có giá trị nghiên cứu rất lớn.

Bây giờ Vô Vọng Tinh Thạch đã vỡ, Lý Sinh lập tức chuyển tầm

mắt đến Ma Nhãn trên trán Quỷ Mẫu.

“Hai người ở dưới đợi, tôi đi lấy Ma Nhãn.” “Việc nặng này để tôi.” Hồ Ba Y sau khi cất mảnh vỡ của Vô Vọng Tinh Thạch vào túi, liền tự đề cử với Lý Sinh.

Lý Sinh trực tiếp lắc đầu, sau đó nói với giọng điệu sâu sắc: “Đồng chí Lão Hồ, để tôi đi.

Vô Vọng Tinh Thạch chỉ là bản sao của Ma Nhãn, cũng có nghĩa là Ma Nhãn còn có ảo cảnh mạnh hơn nữa.” Tiếng nói vừa dứt, Hồ Ba Y không còn cố chấp nữa.

Đúng như lời Lý Sinh nói, Ma Nhãn có ảo cảnh mạnh hơn Vô Vọng Tinh Thạch.

Nếu mạo hiểm tiến lên, không chỉ không lấy được Ma Nhãn, mà còn gây thêm phiền phức không cần thiết cho Lý Sinh.

Cho nên bây giờ anh và Đại Kim Nha không cần làm gì cả, đó chính là hành động tốt nhất.

Giây tiếp theo, Lý Sinh lấy ra phi long trảo và vạn ti thằng.

Anh trực tiếp quăng vào khe hở ngón tay của Quỷ Mẫu, sau khi phi long trảo bám chắc, anh mới bắt đầu leo lên.

Ngón tay của Quỷ Mẫu cách trán mấy mét, Lý Sinh lại dùng sức của hai tay để leo lên.

Trong tình huống không có bất kỳ sự bảo hộ nào, việc leo trèo như vậy vô cùng nguy hiểm.

Bức tượng khổng lồ khiến Hồ Ba Y và Đại Kim Nha ở dưới nín thở, mắt không chớp nhìn Lý Sinh đang leo tay không.

“Lý ca, cẩn thận a.” Hai người lo lắng cho Lý Sinh, sợ xảy ra một chút sơ suất.

Chỉ là mặt đất và Lý Sinh trên bức tượng cách nhau mười mấy mét, họ căn bản không nghe thấy tiếng của hai người.

Leo khoảng bốn năm phút, Lý Sinh cuối cùng cũng đến được trán của bức tượng Quỷ Mẫu.

Anh tìm được một chỗ có thể đứng, đưa tay về phía Ma Nhãn.

Ngay khoảnh khắc bàn tay Lý Sinh chạm vào Ma Nhãn, một luồng uy thế mạnh mẽ lập tức bao trùm toàn thân anh.

"Phá cho ta." Trong đôi mắt Lý Sinh loé lên một tia sáng rực, rồi anh gầm lên một tiếng giận dữ.

Sức mạnh huyết mạch được vận chuyển đến cực hạn ngay tức khắc.

Nó lập tức đối chọi lại với luồng uy thế tỏa ra từ Ma Nhãn, hai luồng khí thế hung hãn giằng co, đối kháng lẫn nhau.

Chương 355

Kéo dài được vài giây, uy thế của Ma Nhãn dường như đã suy yếu đi.

Cảm nhận được khí thế của Ma Nhãn giảm bớt, Lý Sinh vẫn không hề lơi lỏng, tiếp tục bộc phát sức mạnh của bản thân.

Anh trực tiếp nghiền nát uy thế của Ma Nhãn, khiến nó tan biến hoàn toàn.

Lúc này, ánh sáng của Ma Nhãn trên trán Quỷ Mẫu đã mờ đi rất nhiều, dường như nó đã cảm nhận được sự khủng bố của Lý Sinh.

Chứng kiến cảnh này, Lý Sinh mỉm cười, nói đùa: "Ma Nhãn quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu Quỷ Mẫu còn sống, có lẽ bà ta có thể phát huy được uy lực lớn nhất của nó." Phải công nhận, Ma Nhãn thật sự đáng sợ.

Chỉ ở trong trạng thái vô chủ mà đã có thể thể hiện ra uy thế khủng khiếp như vậy.

Một khi bị Quỷ Mẫu điều khiển, e rằng đến cả anh cũng phải né tránh.

Thật may là Quỷ Mẫu không còn nữa, và Ma Nhãn này sẽ thuộc về anh.

Lúc này tâm trạng của Lý Sinh rất tốt, anh dễ dàng gỡ Ma Nhãn trên trán bức tượng Quỷ Mẫu xuống, rồi ném viên Ma Nhãn với ánh sáng mờ ảo vào không gian giới chỉ.

Tiếp theo, anh ung dung nhảy xuống, liên tục đáp lên những chỗ lồi lõm trên bức tượng rồi cuối cùng đáp xuống mặt đất một cách vững vàng.

Lúc này, Hồ Ba Y và Đại Kim Nha đang quan sát ở dưới lập tức xáp lại gần Lý Sinh, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Họ nóng lòng muốn được chiêm ngưỡng Ma Nhãn mà Xà Thần ban tặng cho Quỷ Mẫu.

"Lý ca, Ma Nhãn của Quỷ Mẫu đâu?" Lý Sinh mím môi, anh biết rõ Hồ Ba Y và Đại Kim Nha đều muốn xem thử Ma Nhãn trông như thế nào.

Nhưng với tình hình hiện tại, nên rời khỏi mộ huyệt của Quỷ Mẫu đời đầu càng nhanh càng tốt.

Trong lòng anh cũng rất lo lắng cho Hoắc Tú Tú và A Diệp.

"Không vội, chúng ta rời khỏi đây trước đã." Hồ Ba Y và Đại Kim Nha tuy rất muốn được tận mắt chứng kiến Ma Nhãn thần kỳ, nhưng sau khi nghe đề nghị của Lý Sinh, họ cũng im lặng gật đầu.

Dù sao thì bài học từ Vô Vọng Tinh Thạch vừa rồi cũng khiến họ hiểu rằng trong mộ huyệt chắc chắn còn có những cơ quan khác.

Càng ở lại đây, họ sẽ chỉ phải đối mặt với nhiều nguy hiểm không lường trước được.

Khi ba người đã thống nhất ý kiến, bức tượng Quỷ Mẫu khổng lồ bên cạnh bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Những bức tượng bị tách ra hai bên cũng rung lên mạnh mẽ, tựa như có động đất.

Bụi bặm, đá vụn từ trên mộ huyệt bắt đầu rơi lả tả.

Lý Sinh lập tức hiểu ra cấu tạo của mộ Quỷ Mẫu.

Ma Nhãn chính là trục trung tâm của mộ huyệt, khi anh lấy đi Ma Nhãn, anh đã vô tình phá hủy trục trung tâm này.

Điều đó có nghĩa là ngôi mộ này sắp sụp đổ.

“Mau đi thôi, mộ Quỷ Mẫu sắp sập rồi, không đi là bị chôn sống ở đây đấy.” Hồ Ba Y và Đại Kim Nha trước đây cũng từng gặp phải chuyện tương tự, nên cũng không quá kinh ngạc.

Ba người Lý Sinh vắt chân lên cổ mà chạy, men theo lối đi chật hẹp để đến chỗ của Bàn Tử.

Lúc này, con đường mộ nơi Bàn Tử đang đứng cũng có thể cảm nhận được rung chấn mạnh, cần phải thông báo cho họ ngay lập tức.

Đại Kim Nha vừa chạy vừa hét: “Mộ huyệt sập rồi, e là cả thần điện cũng vậy.” “Đừng nói những lời vô ích nữa, để dành chút sức mà mau rời khỏi đây đi.” Lý Sinh là người đầu tiên xuyên qua lối đi chật hẹp, anh liếc nhìn Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và những người khác đang chờ tại chỗ.

Không chút do dự, anh nói: “Đừng ngây ra đó nữa, mau rời khỏi thần điện đi.” Hoắc Tú Tú và những người khác hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra trong mộ huyệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Lý Sinh, họ nhận ra tình hình rất nguy cấp.

Không nói hai lời, họ làm theo ý của Lý Sinh, kéo A Diệp bên cạnh chạy ra ngoài thần điện.

Bàn Tử vừa chạy vừa nghi hoặc hỏi Lý Sinh.

“Lý Sinh, đã xảy ra chuyện gì trong mộ huyệt vậy?

Cứ như động đất ấy?” “Ma Nhãn đã rời khỏi bức tượng, mộ huyệt sắp sập rồi.” “Tượng?

Tượng gì?” Bàn Tử ngơ ngác, không hiểu lời của Lý Sinh.

Lúc này, không chỉ có Lý Sinh, Bàn Tử, Hồ Ba Y và những người khác đang liều mạng chạy, mà ngay cả bầy rắn ẩn nấp trong các đường mộ cũng đang lao về phía lối ra.

Khi đối mặt với nguy hiểm, dù là người hay động vật, phản ứng đều giống nhau.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Lý Sinh cuối cùng cũng ra khỏi mộ huyệt, đến được thần điện trên mặt đất.

Chỉ đứng trong thần điện, anh vẫn có thể cảm nhận được những rung chấn dữ dội.

Anh tin rằng không bao lâu nữa, tòa thần điện này cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Vì vậy, dù đã thoát ra, đây cũng tuyệt đối không phải là nơi an toàn, cần phải rời khỏi thần điện càng sớm càng tốt.

Mọi người thở hổn hển vài giây rồi lại tiếp tục chạy.

Vài phút sau, nhóm Lý Sinh đã rời khỏi thần điện, mỗi người đứng tại chỗ, thở hồng hộc nhìn tòa thần điện đang rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm.

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, tòa thần điện lập tức biến thành một đống đổ nát, bụi đất bay mù mịt cả bầu trời.

Chương 356

Bàn Tử vừa thoát chết trong gang tấc vẫn không quên hỏi về tình hình bên trong mộ huyệt.

"Lý ca, anh với lão Hồ và Đại Kim Nha đã gặp chuyện gì trong mộ thế?" "Xảy ra một chút sự cố nhỏ, nhưng cuối cùng cũng lấy được Ma Nhãn rồi." Lý Sinh thản nhiên đáp, sau đó lấy ra Ma Nhãn từ không gian giới chỉ.

Ánh sáng tím mờ ảo lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú và A Diệp, họ chưa bao giờ thấy một viên đá quý nào đẹp và to lớn đến vậy.

Nó lớn đến mức chiếm trọn cả lòng bàn tay của Lý Sinh.

"Đây là Ma Nhãn sao, đẹp quá." "Đừng động vào." Hoắc Tú Tú lộ vẻ vui mừng, định đưa tay chạm vào viên đá quý mà Xà Thần ban tặng cho Quỷ Mẫu đời đầu.

Nhưng chưa kịp chạm vào, cô đã bị Đại Kim Nha nghiêm giọng ngăn lại.

Hoắc Tú Tú sững người, ngơ ngác nhìn Đại Kim Nha.

"Tại sao?" "Ma Nhãn có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh, dùng mắt ngắm thì được, tuyệt đối đừng dùng tay chạm vào." Vì chuyện Vô Vọng Tinh Thạch, Đại Kim Nha vẫn còn canh cánh trong lòng, nên anh ta đã ngăn chặn hành động nguy hiểm của Hoắc Tú Tú ngay lập tức.

Hoắc Tú Tú bán tín bán nghi nhìn về phía Lý Sinh, sau khi thấy anh lặng lẽ gật đầu, cô mới rụt tay lại.

Cô thậm chí còn cảm thấy tiếc nuối, một viên đá quý mê người

như vậy mà chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm.

Hồ Ba Y cẩn thận quan sát Ma Nhãn trong tay Lý Sinh, kinh ngạc phát hiện ra rằng Vô Vọng Tinh Thạch và Ma Nhãn hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Anh chợt nghĩ, bây giờ đã lấy được Ma Nhãn, vậy tiếp theo nên quyết định thế nào.

Ngay sau đó, anh chuyển ánh mắt sang Lý Sinh, hỏi: "Thần điện đã sập, tiếp theo chúng ta đi đâu?" "Đương nhiên là đến Côn Luân Thần Cung." Bây giờ thần điện đã sập, Ma Nhãn cũng đã nằm trong tay anh.

Đã đến lúc lên đường đến Côn Luân Thần Cung.

Dù sao thì trên người Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử và Hồ Ba Y vẫn còn lời nguyền, việc cấp bách là phải giải quyết vấn đề này.

Lý Sinh dẫn đầu mọi người rời khỏi Ác La Hải Thành, tiến về phía đỉnh Côn Luôn.

Trên đường đi, giọng điện tử của hệ thống bỗng vang lên trong đầu anh.

"Đinh~ Túc chủ tôn kính, chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thám hiểm Ma quốc Ác La Hải Thành, phát phần thưởng còn lại." "Đinh~ Thưởng cho túc chủ Lôi Bạo Phù x5!" "Đinh~ Thưởng cho túc chủ Âm Dương Dẫn Phong Phù x2!" "Đinh~ Thưởng cho túc chủ một viên Tam Thần Cán Cực Châu!" "Đinh~ Thưởng cho túc chủ một chiếc Trường Sinh Ấn!" "Đinh~ Thưởng cho túc chủ một đôi Động Sát Chi Nhãn!" "Lôi Bạo Phù: Lá bùa màu xanh thẫm.

Nắm trong lòng bàn tay có thể phóng ra luồng sét mạnh mẽ, uy lực có thể phá vỡ cả thép dày." "Âm Dương Dẫn Phong Phù: Lá bùa màu vàng.

Niệm chú có thể tạo ra một cơn lốc xoáy khổng lồ xung quanh bản

thân, chống lại mọi sát thương." "Tam Thần Cán Cực Châu: Được luyện chế từ vật liệu đặc biệt, toàn thân trong suốt.

Ngậm trong miệng có thể tránh nước tránh lửa, thậm chí có thể không cần thở trong thời gian dài, cũng có thể dùng để nâng cao thực lực." "Trường Sinh Ấn: Chìa khóa mộ huyệt.

Chìa khóa đặc biệt để mở Cửu Huyền Thiên Cung, bên trong Thiên Cung ẩn chứa bí mật to lớn." "Động Sát Chi Nhãn: Ban cho đôi mắt năng lực đặc biệt, bất kỳ bảo vật hay hàng giả nào cũng không thể che giấu dưới Động Sát Chi Nhãn." Lý Sinh vừa đi vừa xem những phần thưởng mà hệ thống liệt kê, không khỏi mỉm cười.

Giống như những phần thưởng đã dự đoán trước đó, tất cả đều là những thứ tốt hiếm có.

Mặc dù chuyến đi đến Ác La Hải Thành này có chút nguy hiểm, nhưng bây giờ xem ra mọi thứ đều xứng đáng.

Nếu có những phần thưởng như thế này, thì có thêm vài chuyến nữa cũng không sao.

Chờ đợi một lúc lâu, hệ thống lại chìm vào im lặng.

Cái hệ thống này... lúc không muốn có nhiệm vụ ẩn thì cứ nhất quyết hiện ra ban bố, đến lúc anh muốn nhận nhiệm vụ ẩn thì lại trốn đi mất.

Đúng là toàn mất tích vào lúc quan trọng.

Lúc này, Bàn Tử đang lải nhải suốt đường thấy Lý Sinh im lặng lại còn cười thầm thì không khỏi tò mò.

Anh ta sáp lại gần Lý Sinh, nghi hoặc hỏi: "Lý ca, có chuyện gì vui thế?

Nói ra cho mọi người cùng vui với nào." Lý Sinh nghe lời Bàn Tử,

lập tức thu lại tâm trí.

"Chuyện của tôi nói ra cậu cũng không hiểu đâu." Dù sao thì chuyện liên quan đến hệ thống, không cần thiết phải nói cho Bàn Tử.

Dù có nói ra, Bàn Tử và Hồ Ba Y cũng chưa chắc đã hiểu được.

Nhưng Lý Sinh càng không nói, Bàn Tử lại càng tò mò.

Anh ta luôn muốn làm rõ mọi chuyện.

Khi anh ta chuẩn bị hỏi lại lần nữa, Đại Kim Nha ở bên cạnh đã nhanh hơn một bước: "Đồng chí Béo nhỏ, chuyện nên biết thì tự nhiên sẽ cho cậu biết, chuyện không nên biết thì bớt tò mò đi." Bàn Tử tức tối định cãi lại, nhưng nghĩ lại, lời của Đại Kim Nha cũng không sai, nếu Lý Sinh muốn nói, chắc chắn sẽ nói thẳng chứ không vòng vo.

Lý Sinh nhìn thấy sự thay đổi cảm xúc của Bàn Tử, trong mắt lóe lên một tia sáng, rồi thản nhiên nói: "Chuyện này không liên quan đến cậu, tôi chỉ nghĩ đến vài chuyện vui thôi." "Chán thế, mau lên Côn Luân Thần Cung thôi." So với chuyện đó, bây giờ Côn Luân Thần Cung càng thu hút sự hứng thú của Bàn Tử hơn.

Anh ta muốn xem Côn Luân Thần Cung rốt cuộc trông như thế nào.

Nhóm Lý Sinh hiếm khi được thư giãn như vậy, mọi người vừa đi vừa nói cười, dường như đã giải tỏa được không ít mệt mỏi.

Khoảng hai giờ sau, họ cuối cùng cũng leo lên núi tuyết, đặt chân lên đỉnh Côn Luân.

Nhưng Lý Sinh và mọi người không hề thấy thần cung đâu cả, trước mắt chỉ có một bãi phế tích đầy đá vụn.

Thấy cảnh này, Bàn Tử không khỏi thất vọng tràn trề, trong mơ anh ta cũng không ngờ Côn Luân Thần Cung lại là cảnh tượng thế

này.

“Mẹ kiếp, không phải đang đùa Bàn gia đấy chứ?

Chương 357

Thế này mà cũng dám gọi là Côn Luân Thần Cung à?" Bàn Tử bất mãn càu nhàu, sau đó buồn bã đi lang thang trong đống phế tích.

Hồ Ba Y nhìn bộ dạng của Bàn Tử, nói đùa: "Bàn Tử, ông quan tâm Côn Luân Thần Cung trông thế nào làm gì?

Có phải để ông ở đâu." "Cái nơi rách nát này cho tôi ở tôi còn không thèm." Bàn Tử và Hồ Ba Y lại bắt đầu màn cà khịa thường ngày.

Lý Sinh chớp mắt, nhìn Côn Luân Thần Cung không còn vẻ huy hoàng xưa, trong lòng không khỏi cảm thán.

Hàng ngàn năm trước, Côn Luân Thần Cung huy hoàng biết bao, mức độ xa hoa của cung điện hoàn toàn không phải là thứ mà thần điện ở Ác La Hải Thành có thể so sánh.

Chỉ vì gặp phải một trận đại kiếp, Côn Luân Thần Cung đã biến thành phế tích, chính là nơi này bây giờ.

Đỉnh núi gần như toàn là đá vụn còn sót lại của cung điện.

Cách đó vài trăm mét có một bàn đá khổng lồ, trên đó khắc những hoa văn đặc biệt.

Không cần phải nói, bàn đá này chính là nơi Côn Luân Thần Cung dùng để tế trời hàng ngàn năm trước.

Đó cũng chính là thứ anh đang tìm kiếm.

Có bàn đá này, anh có thể giúp Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, và Bàn Tử giải trừ lời nguyền trên người họ.

"Bàn Tử, lão Hồ, đừng cãi nhau nữa." Lời của Lý Sinh hiệu quả

bất ngờ, Bàn Tử và Hồ Ba Y lập tức ngừng cà khịa, đồng thời nhìn về phía Lý Sinh, ánh mắt đầy tò mò.

Tiếp theo, Lý Sinh bước lên bàn đá tế trời, rồi vẫy tay gọi họ lại gần.

"Lên đây, đứng bên cạnh tôi.

Những người còn lại tản ra xung quanh bàn đá." Lý Sinh vừa nói vừa chỉ tay về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đứng dưới bàn đá.

Lần tế trời này cần hai viên thần châu, một viên Xích Đan đang ở trong tay anh, viên còn lại là Mộc Trần Châu đang ở trong cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chỉ khi hai viên thần châu tụ hội mới có thể tiến hành tế trời.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi bị Lý Sinh gọi tên, cả người sững lại một chút, sau đó rất ngoan ngoãn đi lên bàn đá, đứng bên cạnh Lý Sinh.

Cùng lúc đó, Lý Sinh cũng lấy Xích Đan từ không gian giới chỉ ra, nắm chặt trong tay.

Giây tiếp theo, anh nhắm chặt hai mắt, thầm niệm khẩu quyết.

Đột nhiên, Xích Đan đang được nắm trong lòng bàn tay anh và cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nhưng không bao lâu sau, luồng sáng trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương dần mờ đi.

Lý Sinh lập tức mở mắt, nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh với ánh mắt khó hiểu.

Theo lý mà nói, Xích Đan và Mộc Trần Châu – hai đại thần châu tụ hội, lẽ ra việc tế trời sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Nhưng bây giờ lại là tình huống gì đây?

Trầm tư một lúc, Lý Sinh cuối cùng cũng tìm ra mấu chốt của vấn đề.

Viên Mộc Trần Châu ở trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương, sức mạnh của thần châu mạnh hay yếu phụ thuộc vào năng lực của bản thân cô ta.

Với năng lực hiện tại của cô ta, tạm thời không thể thúc đẩy sức mạnh của Mộc Trần Châu.

Xem ra muốn tế trời thành công, tất yếu phải nâng cao sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương trước.

Đại Kim Nha đứng dưới bàn đá, bối rối nhìn Lý Sinh, khẽ hỏi: "Sao vậy?" "Xảy ra chút vấn đề nhỏ, nhưng không sao." Lý Sinh đã có quyết định trong lòng, đó là giúp Tinh Tuyệt Nữ Vương nâng cao thực lực trước.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành việc tế trời tiếp theo.

Không nói hai lời, Lý Sinh lấy ra Tam Thần Cán Cực Châu, phần thưởng của nhiệm vụ ẩn, từ không gian giới chỉ.

Viên Tam Thần Cán Cực Châu này không chỉ có khả năng tránh nước tránh lửa, nuốt vào còn có thể nâng cao thực lực.

Mới vừa lấy ra đã phải đưa đi, nói Lý Sinh không đau lòng là nói dối.

Nhưng anh cũng không hề do dự, dù sao thì viên Tam Thần Cán Cực Châu này dùng để nâng cao thực lực cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể giúp Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y giải trừ lời nguyền.

Một công đôi việc, hoàn toàn không lỗ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa tay nhận lấy Tam Thần Cán Cực Châu, sau đó ném vào miệng, nuốt ực xuống.

Trong khoảnh khắc, Tam Thần Cán Cực Châu hóa thành một luồng khí ấm, chu du trong kinh mạch của cô, cả cơ thể lập tức trở nên nóng ran vô cùng, giống như bị một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của mình đang tăng lên một cách ổn định, dường như không hề gián đoạn.

Tình trạng này kéo dài khoảng một phút, cuối cùng cô cũng trở lại bình thường, nhưng thực lực đã tăng vọt lên vài cấp.

Lý Sinh có thể dễ dàng nhận ra sự thay đổi của Tinh Tuyệt Nữ Vương, anh hài lòng gật đầu.

Với thực lực hiện tại, cô ta hẳn là hoàn toàn có thể kích hoạt Mộc Trần Châu rồi.

"Mọi thứ đã sẵn sàng, tế trời chính thức bắt đầu." Trong chốc lát, mọi người đều im lặng, mỗi người đều chăm chú nhìn Lý Sinh trên bàn đá, không dám gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Lý Sinh lại nhắm chặt hai mắt, nắm chặt tay, miệng thầm niệm khẩu quyết.

Chương 358

Trong khoảnh khắc, Xích Đan và Mộc Trần Châu lại một lần nữa phát ra ánh sáng, nhưng lần này không giống như lần trước, ánh sáng không mờ dần đi mà ngược lại ngày càng mạnh mẽ.

Bầu trời trong xanh cũng dần trở nên u ám, gió lộng gào thét.

Ánh sáng của Xích Đan và Mộc Trần Châu chiếu rọi lẫn nhau, rồi vài luồng sáng bắn về phía Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y và những người khác dưới bàn đá.

Ánh sáng chói lòa xuyên qua cơ thể mỗi người, gột rửa lời nguyền trên người họ.

Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y và những người khác khi tiếp xúc với ánh sáng của hai đại thần châu, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ đau đớn, dữ tợn, dường như luồng sáng đó khiến họ vô cùng thống khổ.

"A~ Chết mất thôi chết mất, sao lại phải chịu tội thế này." Bàn Tử là người đầu tiên không chịu nổi, gào thét khản cả cổ.

Lý Sinh nghe tiếng hét thảm của Bàn Tử, trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Mặc dù họ là đàn em kiêm tay sai của anh, nhưng anh đối xử với mỗi người đều như anh em.

Nhưng Lý Sinh biết rõ, trước khi gột sạch hoàn toàn lời nguyền, tuyệt đối không thể dừng nghi thức tế trời.

Dần dần, vẻ mặt đau đớn của Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y và những người khác dịu đi, phảng phất như lời nguyền trên người họ đã bị thần lực của hai đại thần châu Xích Đan và Mộc Trần Châu tiêu trừ.

Lại kéo dài thêm mười mấy giây, Lý Sinh mới dừng nghi thức, ánh sáng của thần châu lập tức biến mất.

Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y và những người khác sau khi được giải trừ lời nguyền lập tức cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cả người cũng trở nên sảng khoái.

"Mẹ nó chứ, suýt nữa lấy mất mạng nhỏ của Bàn gia, đúng là không phải tội người chịu." Bàn Tử tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng kích động.

Dù sao thì trên người anh ta đã không còn lời nguyền nữa.

"Đinh~ Phát hiện túc chủ tế trời thành công, giúp thành viên giải trừ lời nguyền." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Gói Quà Lớn May Mắn." "Đinh, túc chủ có muốn chọn mở Gói Quà Lớn May Mắn ngay không?" Lý Sinh mỉm cười, phần thưởng cuối cùng cũng đến rồi, anh lập tức chọn mở.

"Đinh~ Đã mở gói quà may mắn, chúc mừng túc chủ nhận được ba lần rút thưởng." "Đinh~ Xin hỏi túc chủ có muốn chọn rút thưởng ngay lập tức không?" "Có." Lý Sinh không chút do dự thầm nghĩ trong lòng.

Ngay lập tức, trong đầu anh vang lên những âm thanh điện tử náo nhiệt của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ huyết mạch được tăng cấp." "Đinh, chúc mừng huyết mạch Đệ Nhất Tích Huyết của túc chủ từ phẩm cấp sáu tiến hóa lên phẩm cấp năm." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được loại hình xăm Thánh Thú thứ ba, sau khi kích hoạt hiệu quả có thể cộng dồn." Nhiệm vụ chính tuyến quả không hổ là nhiệm vụ chính tuyến, lại trực tiếp nâng huyết mạch của anh lên ngũ phẩm.

Chỉ không biết huyết mạch ngũ phẩm sẽ có năng lực gì?

Khi Lý Sinh đang đoán mò, trong đầu anh lại liên tục vang lên thêm vài thông báo nữa, tất cả đều từ hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được gói cường hóa đồng đội, thực lực đồng đội được cường hóa và nâng cấp toàn diện." "Đinh, nhiệm vụ mới khởi động, quay về Yến Kinh, thu phục Lão Cửu Môn, trở thành người thao túng phía sau Lão Cửu Môn.

Phần thưởng: Gói Quà Lớn May Mắn." Lúc này, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tôi cảm giác sau khi giải trừ lời nguyền, thực lực cả người mạnh lên không ít." Vừa nói anh ta vừa nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh đột nhiên tăng lên.

Sự tăng trưởng bất ngờ này khiến Bàn Tử cảm nhận rõ rệt sự khác biệt to lớn về thực lực trước và sau.

Toàn thân tràn đầy sức lực dùng không cạn, thậm chí anh ta còn mơ hồ cảm thấy có thể một mình đấu với những con tống tử lợi hại trong một số mộ huyệt.

Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha và những người khác cũng có cảm giác tương tự.

"Tôi cũng vậy." "Tôi cũng thế." "Cả tôi nữa." Trong đội của Lý Sinh, người được lợi nhiều nhất chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương, không chỉ nuốt Tam Thần Cán Cực Châu mà thực lực được tăng lên không ít, bây giờ thực lực lại trên cơ sở đó mà tăng thêm nữa.

Nhưng cô ta biết rõ, việc thực lực của mọi người tăng lên không liên quan gì đến việc tiêu trừ lời nguyền, tất cả đều có liên quan đến Lý Sinh.

Chỉ là cô ta không nói ra.

Lúc này, Lý Sinh theo thói quen mở bảng thông tin cá nhân, nhìn các thuộc tính cá nhân đã thay đổi, trong lòng không khỏi kích động.

Tên: Lý Sinh Huyết mạch: Đệ Nhất Tích Huyết (Ngũ phẩm) Năng lực đặc biệt: Hai loại hình xăm Thánh Thú (Sau khi kích hoạt có thể khiến các thuộc tính của cơ thể tăng gấp đôi, có thể cộng dồn), có thể tiếp tục nâng cấp, mở khóa thêm nhiều hình xăm Thánh Thú hơn.

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Chiến Thần chiến kỹ.

Huyết mạch năng lực 5: Hoàn hảo (Đã kích hoạt) - Sở hữu thân hình hoàn mỹ nhất và dung mạo tuấn tú nhất, có thể khiến tất cả người cùng giới tự ti mặc cảm, người khác giới phải lòng.

Năng lực này, trước đây đã sớm kích hoạt, nhưng chưa tiến hóa đến giai đoạn cao hơn.

Bây giờ, huyết mạch của anh, lại một lần nữa nâng cấp, năng lực này, lại có sự thay đổi mới.

Bàn Tử sau khi kinh ngạc, liền nhìn về phía Lý Sinh, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

"Ê, Lý ca, tôi phát hiện ra anh thay đổi rồi đấy?" Lý Sinh quay đầu nhìn Bàn Tử đang đầy vẻ ngưỡng mộ, chậm rãi nói: "Thay đổi?

Thay đổi thế nào?" Lời vừa dứt, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, sau đó giải thích.

Cái gọi là thay đổi không phải là thay đổi về ngoại hình, mà là cảm giác mà anh mang lại cho người khác, hoặc cũng có thể nói là khí chất.

Tóm lại là khiến người ta nảy sinh một cảm giác tự ti mạnh mẽ.

Không chỉ anh ta có cảm giác này, mà ngay cả Hồ Ba Y và Đại Kim Nha cũng cảm nhận tương tự.

Còn Dương Tuyết Lệ thì đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn chằm chằm Lý Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ ái mộ.

“Không biết tại sao, nhưng tôi luôn cảm thấy Bàn Tử nói đúng.” Lý Sinh lập tức đổ mồ hôi hột.

Năng lực huyết mạch ngũ phẩm cũng quá đáng sợ rồi, khiến tất cả người cùng giới tự ti mặc cảm, khiến người khác giới phải lòng.

Rõ ràng năng lực huyết mạch này hoàn toàn đang tìm đào hoa cho anh.

Chương 359

Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng anh cũng không có cách nào lựa chọn.

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta cũng nên về nghỉ ngơi rồi.” Lý Sinh dẫn Hồ Ba Y, Bàn Tử và những người khác rời khỏi đỉnh núi tuyết, quay trở lại nhà họ Hoắc.

Hoắc Lâm đã sớm nhận được tin, chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon để đón gió tẩy trần cho nhóm Lý Sinh.

Lý Sinh không hề ngạc nhiên trước sự ân cần của Hoắc Lâm.

Dù sao thì cô ta vẫn luôn khuyên anh thu phục Lão Cửu Môn, trong quá trình thám hiểm, suy nghĩ của Lý Sinh cũng đã thay đổi.

Anh cho rằng đề nghị của Hoắc Lâm không tồi, hiện tại Lão Cửu Môn hoàn toàn là mạnh ai nấy lo, giống như cát rời rạc.

Nếu có thể hợp nhất vài thế lực lại, tất sẽ có sức mạnh vô cùng lớn.

Trên bàn tiệc, Hoắc Lâm nhìn Lý Sinh chằm chằm, rồi cười duyên.

“Lý ca, thấy anh bình an trở về, trái tim em cuối cùng cũng yên ổn rồi, tin rằng chuyện lần này chắc chắn có thể chấn động giới đạo mộ.” Hoắc Lâm nâng ly rượu, nịnh nọt Lý Sinh.

Lý Sinh chớp mắt, mục đích của cô ta rõ ràng như vậy, vẫn là muốn anh thu phục Lão Cửu Môn.

“Tôi biết cô muốn tôi thu phục Lão Cửu Môn, việc liên lạc với tám môn còn lại giao cho nhà họ Hoắc các cô vậy.” Kết quả này khiến Hoắc Lâm có chút bất ngờ, cô mới vừa dọn đường, Lý Sinh đã đồng ý với suy nghĩ của cô.

Nếu có thể hợp nhất toàn bộ Lão Cửu Môn, thì nhà họ Hoắc cũng sẽ có hậu thuẫn vững chắc.

Hoắc Lâm vui mừng khôn xiết đặt ly rượu xuống, khẽ nói: "Điểm này Lý ca cứ yên tâm, việc liên lạc với Tề Thiết Chủy, Giải Cửu Gia cứ giao cho nhà họ Hoắc." Đối với chuyện này, nhà họ Hoắc cùng với hai nhà thuộc Hạ Tam Môn có quan hệ tương đối hòa thuận, nên việc mời họ không phải là chuyện khó.

Nhưng muốn liên lạc với Bình Tam Môn và Thượng Tam Môn thì không dễ dàng như vậy.

Bây giờ Lý Sinh cuối cùng cũng đã đồng ý, cô cũng chỉ có thể tạm thời ổn định tình hình rồi từ từ tìm cách.

"Cô chắc chắn có thể liên lạc với tám môn còn lại chứ?" Lý Sinh nghi ngờ liếc nhìn Hoắc Lâm đang đầy vẻ kích động, sau đó chất vấn.

Thực ra những điều Hoắc Lâm đang cân nhắc, Lý Sinh cũng có thể đoán được.

Lão Cửu Môn về cơ bản không có nhiều giao tiếp, danh nghĩa là Cửu Môn, nhưng thực tế lại vì lợi ích mà đối đầu lẫn nhau.

Hoắc Lâm sững người, hít một hơi thật sâu.

Cô lấy hết can đảm nói: "Lý ca cứ yên tâm, dù thế nào em cũng sẽ gọi được tám môn còn lại đến." "Không giấu gì Lý ca, nhà họ Hoắc chúng em có quan hệ không tệ với Tề Thiết Chủy và Giải Cửu Gia của Hạ Tam Môn, có thể nói chuyện trước với họ, còn Bình Tam Môn và Thượng Tam Môn, em sẽ tìm cách khác." Cô biết không thể giấu được Lý Sinh, nên nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Sinh, muốn thông qua sự thay đổi cảm xúc trên mặt anh để phán đoán suy nghĩ của anh.

Bàn Tử ra vẻ bất cần, dùng tay đập mạnh xuống bàn rượu.

“Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn, Hạ Tam Môn, nếu không biết điều thì cứ để họ giống như nhà Độ Biên, từ đó biến mất trên thế giới này.” Hồ Ba Y lén dùng tay kéo vạt áo của Bàn Tử, liếc anh ta một cái.

Hiện tại đang ở nhà họ Hoắc, mà nhà họ Hoắc lại thuộc Hạ Tam Môn, Bàn Tử nói vậy không nghi ngờ gì là có chút thất lễ.

Bàn Tử tưởng Hồ Ba Y muốn cãi nhau, vội vàng đổi giọng.

“Không cần kéo tôi, cho dù tôi không có năng lực đó, nhưng Lý ca có.” Nụ cười trên khóe miệng Hoắc Lâm lập tức tắt ngúm, cô quay đầu nhìn Lý Sinh đang im lặng.

Chuyện gia tộc Độ Biên bị diệt vong, cô rất rõ, và cũng tin rằng Lý Sinh có thực lực đó.

Lý Sinh mím môi, khẽ nói: “Không nghiêm trọng đến thế, dĩ hòa vi quý.” Đã định thu phục Lão Cửu Môn, tự nhiên sẽ cố gắng hết sức không dùng đến vũ lực.

Sau bữa tiệc của Hoắc Lâm, nhóm Lý Sinh đã xác định được phương hướng mới.

Đó là thu phục Lão Cửu Môn, trở thành người thao túng phía sau.

Tiệc tàn, mọi người hiếm khi được thư giãn, quả thực, khoảng thời gian trước đó thật sự khiến người ta mệt mỏi không chịu nổi.

May mà cuối cùng tế trời thành công, giải trừ được lời nguyền trên người.

Bây giờ hiếm khi được yên tĩnh, mỗi người cũng có những sắp xếp khác nhau, ví dụ như Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha ba người đến Phan Gia Viên, sau đó lại đến quán rượu tiêu khiển.

Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú và những người khác thì hẹn nhau đi dạo trong công viên, ngắm những đóa hoa kiều diễm đang nở rộ.

Còn Lý Sinh thì tương đối đơn giản, anh ở trong phòng khách của nhà họ Hoắc, vùi đầu vào ngủ, cần phải điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, dù sao trên đường đi anh là người mệt nhất, vừa phải bảo vệ đàn em, vừa phải hoàn thành nhiệm vụ.

Rất nhanh, Lý Sinh đã chìm vào giấc mộng.

Khi anh mở mắt ra lần nữa, là vì ngoài cửa vang lên một trận gõ cửa.

Hoắc Lâm đầy vẻ kích động đi đến bên giường Lý Sinh, cũng không quan tâm anh đã mặc quần áo hay chưa, trực tiếp nói: "Tỉnh dậy đi, Lý ca, em đã mời Tề Thiết Chủy, Giải Cửu Gia của Hạ Tam Môn đến rồi, anh có muốn gặp không?" Hoắc Lâm rất biết điều, thăm dò hỏi ý kiến của Lý Sinh.

Lý Sinh đang mắt nhắm mắt mở chớp chớp vài cái, sau đó nhìn về phía Hoắc Lâm, tỉnh táo lại một chút.

Không ngờ hiệu suất làm việc của cô ta lại cao như vậy, chỉ mất có mấy tiếng đồng hồ đã mời được hai vị đương gia của Hạ Tam Môn.

Nào ngờ, khi Lý Sinh mở mắt ra đã là trưa ngày hôm sau.

"Mời rồi sao?

Vậy tôi đi rửa mặt trước, cô đợi một lát." Hoắc Lâm nghe lời Lý Sinh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng lông mày lại hơi nhíu lại.

Cô vui vì một khi Lý Sinh ra mặt, sẽ dễ dàng thuyết phục Tề Thiết Chủy, Giải Cửu Gia, khiến họ cam tâm tình nguyện gia nhập thế lực của Lý Sinh.

Chương 360

Cái khó là Lý Sinh lại để hai vị đương gia của Hạ Tam Môn chờ đợi, phải biết rằng họ cũng là những nhân vật có tiếng nói trong Lão Cửu Môn, để người ta chờ đợi, có chút không thích hợp.

Ai, cuối cùng một mình cô gánh hết tất cả.

Để nhà họ Hoắc có thể tồn tại lâu dài và ổn định, trọng trách giữ chân Tề Thiết Chủy, Giải Cửu Gia đè lên vai Hoắc Lâm.

Quay trở lại phòng khách, Hoắc Lâm lúng túng nhìn hai vị tiền bối đang nhấp trà, nở một nụ cười gượng gạo.

"Hai vị tiền bối xin vui lòng chờ một lát, Lý tiên sinh sẽ ra ngay." Tề Thiết Chủy và Giải Cửu Gia đang thưởng trà nhìn nhau, sau đó dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Hoắc Lâm.

Không biết Lý tiên sinh trong miệng Hoắc Lâm là ai, mà dám làm cao trước mặt hai người họ.

Họ nhìn nhau, trong lòng thầm đưa ra quyết định, đó là rời khỏi nơi khó xử này.

Giải Cửu Gia tức giận phất tay áo, nói: "Hoắc Lâm tiểu nha đầu, nói với vị Lý tiên sinh của cô, sau này đừng bao giờ gặp lại nữa." Hoắc Lâm thấy vậy, vội vàng dùng thân thể chặn trước mặt Giải Cửu Gia và Tề Thiết Chủy.

Nhất định phải để Lão Cửu Môn toàn bộ quy thuận vào tay Lý Sinh.

Dù sao cô cũng biết rõ, Lý Sinh đem toàn bộ ánh mắt đều đặt vào việc thám hiểm, căn bản không có thời gian để quản sống chết của nhà họ Hoắc.

Nhưng sau khi thống nhất Lão Cửu Môn, cho dù Lý Sinh ra ngoài thám hiểm, sự an nguy của nhà họ Hoắc cũng được đảm bảo tương ứng.

“Hai vị tiền bối, xin bớt giận, đợi thêm một lát nữa thôi.” “Con nhóc lừa đảo, coi ta là ai?

Dù sao ta cũng là đương gia của Hạ Tam Môn, sao có thể chịu sự sỉ nhục như vậy?” Tề Thiết Chủy nhíu mày, nói ra sự bất mãn của mình với Hoắc Lâm.

Phải biết rằng cho dù Hoắc Tiên Cô có ở đây, cũng phải nể mặt hai người họ vài phần, huống chi là Lý tiên sinh trong miệng Hoắc Lâm.

Quá không biết trên dưới.

Giải Cửu Gia nhìn chằm chằm Hoắc Lâm đang cản đường, nghiêm túc cảnh cáo.

“Con nhóc, còn cản đường ta, đừng trách ta trở mặt với nhà họ Hoắc.” Lúc này Hoắc Lâm tiến thoái lưỡng nan, có thể thấy được lửa giận trong lòng Giải Cửu Gia, không phải là đang đùa.

Chuyện gì thế này?

Vốn dĩ là muốn hỗ trợ Lý Sinh thu phục Lão Cửu Môn, để nhà họ Hoắc được tám môn còn lại che chở.

Nhưng chưa bắt đầu đã sắp kết thúc rồi.

Có khả năng vì chuyện này mà phá hoại quan hệ giữa nhà họ Hoắc với Giải Cửu Gia, Tề Thiết Chủy.

Vậy thì lúc thu phục Lão Cửu Môn, sẽ càng thêm khó khăn.

Khi Hoắc Lâm đang không biết phải làm sao, bên tai cô truyền đến một giọng nói trầm ấm, từ tính.

“Hai vị tiền bối, xin đừng nổi giận, vãn bối đến muộn một bước, hy vọng có thể được hai vị tiền bối lượng thứ.” Hoắc Lâm vội vàng quay đầu nhìn lại, chính là Lý Sinh đang chắp tay từ từ đi tới.

Cô vô cùng may mắn, Lý Sinh xuất hiện đúng lúc, nếu chậm hơn một phút nữa, cô sẽ không thể kiểm soát được tình hình.

Giải Cửu Gia, Tề Thiết Chủy hai người bị Lý Sinh đột nhiên xuất hiện thu hút, đều nhìn về phía anh, sau đó đánh giá từ trên xuống dưới.

Lý Sinh đến trước mặt hai vị đương gia, chắp tay, tự giới thiệu.

“Vãn bối Lý Sinh bái kiến hai vị đương gia, có...” Hai người lập tức hiểu ra, Lý tiên sinh trong miệng Hoắc Lâm lại trẻ trung tuấn tú, lễ phép như vậy, không giống người cố ý gây khó dễ.

Trong lòng tuy có suy nghĩ này, nhưng lửa giận vẫn khó nguôi.

Họ im lặng, mắt không chớp nhìn Lý Sinh.

“Mong tiền bối thứ lỗi, vãn bối đến muộn là vì muốn tắm rửa sạch sẽ một phen, để tỏ lòng kính trọng khi gặp hai vị tiền bối.” Thông qua biểu cảm của hai người, Lý Sinh lập tức hiểu ra.

Giải Cửu Gia, Tề Thiết Chủy làm ầm lên, chẳng qua là muốn tìm một cái cớ để xuống thang, dù sao cũng chỉ là chuyện một hai câu nói.

Hoắc Lâm vui mừng khôn xiết nhìn Lý Sinh bên cạnh, thấy chuyện thu phục Hạ Tam Môn có chuyển biến tốt.

Thấy Lý Sinh cho một lối thoát, lửa giận trong lòng hai người mới từ từ giảm xuống.

“Lý Sinh, chuyện trước đó ta không tính toán nữa, nói chuyện chính đi, cậu để con bé họ Hoắc lấy danh nghĩa nhà họ Hoắc mời ta đến, có gì chỉ giáo...” Tề Thiết Chủy hơi híp mắt, nhìn Lý Sinh như muốn nói lại thôi, dường như đang chờ đợi câu trả lời.

Lý Sinh mím môi, nếu đối phương đã đi thẳng vào vấn đề, vậy anh cũng không cần phải vòng vo.

Anh thẳng thắn đáp lại: "Hôm nay mời hai vị tiền bối đến nguyên nhân rất đơn giản, vãn bối tiện tay lập một thế lực, hy vọng Hạ Tam Môn có thể tham gia vào." "À phải rồi, quên nói cho các vị, nhà họ Hoắc đã thần phục tôi rồi." Chấn động, trong mắt Giải Cửu Gia và Tề Thiết Chủy tràn đầy chấn động, cũng không biết Lý Sinh tuổi còn trẻ đã dùng thủ đoạn phương pháp gì để khiến nhà họ Hoắc thần phục.

Mặc dù tò mò, nhưng chuyện này trong lòng họ trực tiếp chọn lựa từ chối.

Không thể nào để một môn phái thần phục người khác.

"Giao dịch giữa cậu và nhà họ Hoắc tôi không rõ, nhưng muốn để hai môn chúng tôi thần phục cậu, đừng có mơ." Lửa giận vừa mới hạ xuống trong phút chốc lại bị Lý Sinh châm lên, phẳng phất còn mạnh hơn trước.

Dù sao cũng liên quan đến cả một môn phái, tuyệt đối không thể có bất kỳ sự qua loa nào.

Quan trọng hơn, giống như nhà họ Hoắc, họ đều có truyền thừa ngàn năm, sao có thể giao cho người khác.

Đối với kết quả này, Lý Sinh không hề cảm thấy bất ngờ.

"Vậy sao?

Chương 361

Hai vị tiền bối chắc đều đã nghe chuyện về gia tộc Độ Biên rồi chứ." Lý Sinh không hề hoảng loạn, chỉ khá hứng thú nhìn chằm chằm Tề Thiết Chủy và Giải Cửu Gia trước mặt.

Trong khoảnh khắc, hai người lập tức rơi vào kinh ngạc.

Sống từng này tuổi, sao lại không nghe ra được ý tứ trong lời nói của Lý Sinh.

"Gia tộc Độ Biên?

Là cậu đã diệt gia tộc Độ Biên?" "Không sai, chắc đó không phải là tin tức gì to tát đâu nhỉ." Lý Sinh không nói nhiều, dùng những lời lẽ ngắn gọn để trả lời.

Hai lão cáo già lăn lộn giang hồ cũng không khỏi bắt đầu nhìn Lý Sinh bằng con mắt khác, diệt gia tộc Độ Biên nói thì dễ, nhưng trong miệng anh lại nhẹ nhàng như vậy.

Giống như nhổ củ cải ngoài đồng, nhổ một cái là lên một củ.

Hoắc Lâm đang có suy nghĩ linh hoạt ở một bên chen vào, khoa trương nói: "Thực lực của Lý tiên sinh không phải Hạ Tam Môn chúng ta có thể chống lại được, e rằng ngay cả Thượng Tam Môn cũng phải tránh xa." Phải biết rằng trong Lão Cửu Môn, Thượng Tam Môn và Hạ Tam Môn có sự khác biệt lớn, thực lực chênh lệch như trời với đất.

Huống chi Hạ Tam Môn so với gia tộc Độ Biên còn yếu hơn vài phần.

Lý Sinh trước mắt đã có thể trong một đêm diệt gia tộc Độ Biên, vậy thì diệt hai môn phái của họ cũng dễ như trở bàn tay.

Lúc này Tề Thiết Chủy và Giải Cửu nhìn nhau, sau đó lộ ra vẻ mặt bối rối.

Vấn đề họ đang đối mặt không chỉ là chuyện thần phục, nếu xử lý không đúng cách, hai môn phái của Hạ Tam Môn tất sẽ bị diệt vong.

Trong một lúc, hai vị đương gia rơi vào trầm tư.

Họ đều đang tìm cách giải quyết cho môn phái của mình, chỉ là mục đích của Lý Sinh rất rõ ràng, là muốn họ thần phục.

Ngoài ra, không còn cách giải quyết nào khác.

Cân nhắc kỹ lưỡng, suy nghĩ của Giải Cửu Gia và Tề Thiết Chủy đã đạt được sự nhất trí, đó là bảo tồn thế lực, bề ngoài quy thuận Lý Sinh.

Dù trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng là hành động bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, hai vị đương gia nhìn về phía Lý Sinh, gần như đồng thanh nói: "Hai môn chúng tôi nguyện ý quy thuận, sau này nếu có cần, chỉ cần ra lệnh một tiếng là được." Lý Sinh hiểu rằng Giải Cửu Gia, Tề Thiết Chủy hai người là dưới sự uy hiếp lợi dụ mà thần phục anh, không phải xuất phát từ thật tâm.

Nhưng đó cũng là một khởi đầu tốt, ít nhất bây giờ Hạ Tam Môn đã toàn bộ bị thu phục.

"Hai vị tiền bối lo xa rồi, tôi không phải muốn đoạt quyền, chỉ là muốn tập hợp sức mạnh của Lão Cửu Môn, chỉ có Lão Cửu Môn đoàn kết nhất trí, mới có thể thể hiện ra sức mạnh lớn nhất, còn những chuyện khác vẫn như thường lệ." Lập tức họ cảm thấy Lý Sinh cực kỳ bí ẩn, chí lớn như vậy người bình thường không thể có được.

Thậm chí có, cũng chỉ là ảo tưởng, không chịu hành động.

Nhưng Lý Sinh thì khác, anh quả thực khiến họ cảm nhận được sự sợ hãi, cho dù là thần phục dưới sự uy hiếp, anh cũng đã làm được.

Không chừng, Lý Sinh này thật sự có thể thống nhất Lão Cửu Môn.

"Quả nhiên tuổi trẻ tài cao, chúng tôi xin cáo từ trước." Giải Cửu Gia, Tề Thiết Chủy hai người khi đối mặt với Lý Sinh, sẽ bị khí thế của anh áp đảo.

Điều này khiến hai người có chút không biết giấu mặt vào đâu, hận không thể lập tức rời khỏi nhà họ Hoắc, trở về mảnh đất một mẫu ba phân của mình.

Lý Sinh đích thân tiễn hai vị đương gia ra ngoài, sau đó liền nhìn về phía Hoắc Lâm bên cạnh.

"Mấy lão già đó, miệng thì đồng ý nhưng tôi nhìn ra được?

À phải rồi, người của Thượng Tam Môn và Bình Tam Môn liên lạc thế nào rồi?" Nhìn hai bóng lưng dần biến mất, Lý Sinh mới thì thầm về sự không nhất quán giữa lời nói và suy nghĩ của Giải Cửu Gia và Tề Thiết Chủy.

Đồng thời lại hỏi về chuyện hai môn còn lại.

Dù sao bây giờ Hạ Tam Môn đã thần phục, Lý Sinh tự nhiên sẽ đặt mục tiêu vào sáu môn còn lại.

Hoắc Lâm đang vui mừng kích động vì hai môn còn lại của Hạ Tam Môn quy thuận Lý Sinh, khi nghe câu hỏi, nụ cười trên mặt cô lập tức tắt ngúm.

Nguyên nhân đơn giản, ngoài việc quan hệ với hai môn này hòa thuận.

Với sáu môn còn lại, họ gần như không có nhiều giao tiếp, vì vậy

muốn mời họ đến gặp mặt, là một chuyện khá nan giải.

Im lặng một lúc lâu, Hoắc Lâm từ từ cúi đầu, hạ giọng nói: "Lý ca, chuyện này cần đợi một thời gian, người của Thượng Tam Môn và Bình Tam Môn, nhà họ Hoắc không có nhiều giao tiếp, chỉ khi Cửu Môn hội họp mới gặp mặt." Lý Sinh chớp mắt, thầm than một tiếng.

Xem ra phải tự mình ra tay, đợi Hoắc Lâm làm xong việc, không biết sẽ trì hoãn bao lâu.

"Được rồi, tôi tự đi vậy." Hoắc Lâm sững người, chưa kịp phản ứng, Lý Sinh đã rời khỏi nhà họ Hoắc.

Lý Sinh đầu tiên đặt mục tiêu vào Ngô Lão Cẩu của Bình Tam Môn.

Xếp hàng thứ năm trong Cửu Môn, người này hào phóng thích kết giao bạn bè, vì vậy trong Cửu Môn thuộc loại có nhân duyên tốt nhất.

Nếu có thể hạ được ông ta, thì lão tứ và lão lục của Bình Tam Môn cũng không còn là chuyện khó.

Mặc dù nhà họ Ngô ở Trường Sa, nhưng nhà họ Ngô cũng có nhà ở Bắc Kinh.

Ngô Lão Cẩu có ở phủ tại Bắc Kinh hay không, phải xem vận may rồi.

Khi đi thẳng đến nhà họ Ngô, Lý Sinh tình cờ chú ý đến một bóng người quen thuộc.

Người này không ai khác, chính là Hắc Bối Lão Lục của Bình Tam Môn.

Một thanh đao bọc vải rách đeo chéo sau lưng, một mình lêu lổng trên phố.

Chương 362

Sau khi người phụ nữ đó chết, Hắc Bối Lão Lục lại rơi vào cô đơn, chỉ có một thanh đao bầu bạn.

Thật trùng hợp, chưa đến nhà họ Ngô, đã gặp được người của Bình Tam Môn.

Nếu vậy thì hãy để lão lục của Cửu Môn thần phục trước.

Lý Sinh đưa ra quyết định trong lòng, sau đó với tốc độ nhanh nhẹn xuất hiện trước mặt Hắc Bối Lão Lục, chặn đường đi của ông ta.

Khoảnh khắc hai người đối mặt, có thể thấy được sự tang thương trên khuôn mặt của Hắc Bối Lão Lục.

Ông ta dường như bị Lý Sinh đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình, nhưng lập tức phản ứng lại, giọng nói lạnh lùng: "Cậu bạn trẻ, có chuyện gì không?" "Có chuyện." "Có chuyện gì cứ nói thẳng." "Tôi muốn ông quy thuận tôi." Một già một trẻ không nói một lời thừa, câu nào câu nấy đều đi thẳng vào trọng điểm.

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủi, Hắc Bối Lão Lục không nói thêm nữa, cẩn thận quan sát Lý Sinh.

Lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, ông ta có thể thấy được Lý Sinh biết rõ thân phận của mình, đồng thời cũng cảm nhận được Lý Sinh không phải đang nói đùa.

"Cậu bạn trẻ, muốn ta quy thuận, thì phải hỏi xem thanh đao này của ta có đồng ý hay không đã." Hắc Bối Lão Lục vừa nói vừa gỡ thanh đao đeo chéo sau lưng xuống.

Ngay sau đó, cổ tay khẽ rung, tấm vải rách bọc thân đao lập tức vỡ

vụn, thân đao sáng loáng hiện ra trước mắt Lý Sinh.

Ông ta chĩa thẳng đao vào Lý Sinh trước mặt, vẫn không có chút tình cảm nào nói: "Nếu cậu có thể thắng ta, đừng nói là quy thuận, mạng già này cũng có thể cho cậu." Dù nhìn bề ngoài Lý Sinh chiếm ưu thế về tuổi tác, nhưng Hắc Bối Lão Lục tin rằng với đao pháp thành thục và kinh nghiệm đối địch của mình, không nhất định sẽ thua Lý Sinh.

Lý Sinh cẩn thận lắng nghe lời của Hắc Bối Lão Lục, trong mắt lóe lên một tia sáng rực.

Đối với những cương thi, quỷ quái lợi hại, có lẽ anh sẽ có vài phần kính sợ.

Dù sao, thế gian rộng lớn, chuyện kỳ dị quá nhiều.

Một khi xuống mộ, gặp phải lão yêu vạn năm, hoặc những tồn tại như Hiến Vương muốn phi thiên thành tiên, cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng, người phàm trần trên thế gian này, thật sự anh không để vào mắt.

Huyết mạch Đệ Nhất Tích Huyết đạt đến ngũ phẩm, võ lực hiện tại của anh, có thể nói, đã vượt qua tầng lớp của người phàm.

Theo Lý Sinh thấy, trên đời này căn bản không thể có bất kỳ ai, có thể chịu được vài chiêu của anh.

Chưa kể, những đồng đội của anh, đều đã được hệ thống cường hóa nhiều lần.

Bất kỳ ai trong số họ đơn độc ra ngoài, cũng gần như là thiên hạ vô địch rồi.

Chỉ là, thu phục Lão Cửu Môn, không muốn dùng quá nhiều vũ lực

mà thôi.

Dù sao, sau khi thu phục, còn phải sai khiến những người này làm việc.

Thế giới này, vũ lực quan trọng, nhưng cũng không phải vũ lực có thể giải quyết được tất cả.

Nhưng nếu Hắc Bối Lão Lục đã muốn thách đấu, Lý Sinh cũng không ngại cho đối phương biết thực lực của anh rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

"Ra tay đi." Lý Sinh thản nhiên nói.

Hắc Bối Lão Lục không ngờ, đối phương ngay cả chuẩn bị cũng không làm.

Coi thường người khác sao?

Vì thế, sát ý của Hắc Bối Lão Lục càng nồng đậm hơn.

"Xin chỉ giáo." Cùng với một tiếng gầm giận dữ, hai mắt Hắc Bối Lão Lục bắn ra một tia sáng rực, thanh đao trong tay theo chuyển động của cổ tay, từ trên xuống dưới chém ra.

Giống như một tia sét đánh giữa trời quang, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lý Sinh.

Khóe miệng Lý Sinh, hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Động tác của anh tựa như chậm mà nhanh.

Một tay anh đưa ra hai ngón tay, kẹp chặt lấy thanh đao của Hắc Bối Lão Lục, tay kia, đã đặt lên cổ họng của ông ta.

Nhanh, thực sự quá nhanh rồi.

Sau khi Đệ Nhất Tích Huyết được nâng cấp lên ngũ phẩm, năng lực của Lý Sinh quá mạnh mẽ, tốc độ ra tay, càng nhanh đến mức

không thể tin được.

Hắc Bối Lão Lục thậm chí còn không nhìn rõ anh ra chiêu.

Hơn nữa, thanh đao của ông ta sau khi bị Lý Sinh dùng hai ngón tay kẹp chặt, lại giống như bị một ngọn núi đè lên.

Dù ông ta dùng sức thế nào, cũng không thể động đậy được.

Vì thế, trên mặt Hắc Bối Lão Lục, đều là vẻ kinh hãi.

"Xem ra, tôi thắng rồi?" Lý Sinh hơi dùng sức, thanh đao trong tay Hắc Bối Lão Lục, đã bị đoạt lấy.

Anh mỉm cười, ngón tay dùng sức kẹp một cái, trong ánh mắt kinh ngạc tột độ của Hắc Bối Lão Lục, thanh đao gãy thành hai mảnh.

Lý Sinh buông tay đang đặt trên cổ họng Hắc Bối Lão Lục ra, nhàn nhạt nhìn ông ta, trên mặt hiện lên một nụ cười như có như không.

"Hắc Bối Lão Lục tham kiến chủ nhân, từ nay về sau, Hắc Bối Lão Lục tôi, nguyện nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, răm rắp tuân lệnh." Sau khi chứng kiến bản lĩnh của Lý Sinh, không chút do dự, Hắc Bối Lão Lục quỳ xuống.

Thấy Hắc Bối Lão Lục thần phục, Lý Sinh lập tức yên tâm.

Chương 363

Bình Tam Môn đều là những kẻ cứng đầu, cũng chỉ phục kẻ mạnh.

Dùng vũ lực để họ thần phục, có lẽ là cách tốt nhất để đối phó với những người này.

"Chủ nhân, nếu ngài muốn, tôi có thể đưa ngài đi gặp Ngô Lão Tà và Trần Bì A Tứ." Hắc Bối Lão Lục chủ động xin đi.

Sau khi chứng kiến bản lĩnh của Lý Sinh, ông ta không còn nửa phần ý định phản kháng.

Lý Sinh gật đầu.

"Được!" Ngay lập tức, Hắc Bối Lão Lục liền dẫn Lý Sinh, đi đến một nơi nào đó ở Sa Thành.

Trong một góc tối nào đó của Sa Thành, Trần Bì A Tứ và Ngô Lão Tà ngồi đối diện nhau.

"Ban đầu, nhà họ Hoắc cầu xin ta, không ngờ, bây giờ, những người này lại dẫn sói vào nhà." Về chuyện Lý Sinh thu phục Lão Cửu Môn, họ đều đã nghe nói, lúc này đang thương lượng.

"Đàn bà, từ trước đến nay đều không đáng tin." Trong ánh mắt của Trần Bì A Tứ, một tia sát khí lướt qua.

"Ta nghe nói Lý Sinh này thân thủ, là thiên hạ đệ nhất, không biết là thật hay giả?" Ngô Lão Tà cười lạnh một tiếng.

"Thân thủ của hắn, chắc chắn không tồi, nếu không, cũng sẽ không đơn thương độc mã, diệt gia tộc Độ Biên." "Nhưng, thời đại vũ khí nóng bây giờ, không phải là ai giỏi quyền cước đao kiếm, thì người đó lợi hại." "Mãnh long không xuất thế thì thôi, đã đến Sa

Thành này thì cũng phải nằm rạp cho ta." "Chỉ bằng một người, đơn thương độc mã, muốn thu phục Lão Cửu Môn, đó là nằm mơ giữa ban ngày." Trần Bì A Tứ gật đầu.

"Nói không sai, ta cũng muốn thử xem, xem thân thủ của hắn, có thật sự tốt như giang hồ đồn đại không." Lời vừa dứt, không xa đột nhiên vang lên một tiếng nói.

"Vậy sao?" Hắc Bối Lão Lục dẫn theo Lý Sinh, đi vào.

Trần Bì A Tứ và Ngô Lão Tà, lập tức kinh hãi biến sắc.

"Sao các ngươi biết ta ở đây?" "Hắc Bối Lão Lục, ngay cả ngươi cũng thần phục rồi sao?" Hắc Bối Lão Lục khẽ gật đầu.

"Sức mạnh của chủ nhân, các người không thể chống lại, thần phục đi, là lối thoát duy nhất." Trần Bì A Tứ lập tức chửi ầm lên.

"Hắc Bối Lão Lục, từ khi nào, ngươi lại trở thành kẻ mềm yếu như vậy?" Hắc Bối Lão Lục chỉ cười lạnh.

Trần Bì A Tứ thân hình đột nhiên bùng nổ, một đao hướng về phía Lý Sinh.

Lý Sinh còn chẳng thèm nhìn, đưa tay nhẹ nhàng phất một cái.

Thân thể Trần Bì A Tứ, lập tức như diều đứt dây, bay ra ngoài.

Bên cạnh, Ngô Lão Tà đồng tử co lại, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Từ đầu đến cuối, ông ta đều không thấy Lý Sinh ra tay.

Chỉ thấy một bóng mờ, căn bản không thể nhìn rõ động tác của đối phương.

Lý Sinh một chiêu đánh bại Trần Bì A Tứ, lại quay sang Ngô Lão Tà.

“Thế nào, ông cũng muốn lĩnh giáo một chiêu của tôi sao?” Ngô Lão Tà hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Lý Sinh.

Một lúc lâu sau, mới lên tiếng.

“Tốc độ và sức mạnh của cậu, đều không phải là thứ con người nên có.” Lý Sinh không phủ nhận.

“Các người đều là người đạo mộ quanh năm, nên biết kính sợ, sức mạnh của tôi, không phải là thứ các người có thể chống lại.” Ngô Lão Tà không nói gì, một lúc lâu sau, mới gật đầu, cười khổ một tiếng.

“Nói không sai, sức mạnh của cậu, ta chống lại không nổi.” “Ta già rồi, không muốn nhà họ Ngô bị hủy trong tay ta, sau khi thống nhất Lão Cửu Môn.....” Lời của ông ta chưa nói xong, đã bị Lý Sinh cắt ngang.

“Yên tâm, sau khi thống nhất Lão Cửu Môn, các môn vẫn hành sự như trước, không có mệnh lệnh đặc biệt, không cần phải cống nạp.” “Được, ta có thể thần phục.” Lúc này, Trần Bì A Tứ cũng từ trên đất bò dậy, cũng gật đầu.

Khóe miệng Lý Sinh, hiện lên một nụ cười.

Đến bây giờ, Hạ Tam Môn và Bình Tam Môn đã toàn bộ thần phục, mục tiêu của anh, lập tức nhắm vào Thượng Tam Môn.

Thế lực của Thượng Tam Môn, không phải là thứ mà mấy môn phía dưới có thể so sánh được.

Lý Sinh quyết định bắt đầu từ nhà họ Trương.

Trương Lão Phật Gia bây giờ tuổi đã cao, nhưng vẫn còn tại thế, thân thể cũng rất khỏe mạnh.

Muốn thu phục Thượng Tam Môn, phải tìm Trương Lão Phật Gia nói chuyện trước.

Vị lão gia tử này, lúc trẻ tính tình nóng nảy, thân thủ cũng rất lợi hại, đã tạo nên danh tiếng cực lớn.

Nhưng, Lý Sinh đối với thực lực của mình, cực kỳ tự tin.

Nếu thật sự động thủ, Trương Lão Phật Gia tuyệt đối không phải là đối thủ.

Vì thế, Lý Sinh liền hỏi.

"Chắc các ông biết, Trương Lão Phật Gia có ở nhà không?" Trần Bì A Tứ gật đầu.

"Có." Lý Sinh mỉm cười, lập tức xoay người quay lại.

Anh quyết định đi bái kiến Trương Lão Phật Gia.

Lúc này, một người trẻ tuổi xuất hiện trước mắt.

Chương 364

Người trẻ tuổi này trông rất tuấn tú, mặt như ngọc quan, da trắng, một vẻ thư sinh.

Nhìn một cái, liền giống như "chàng trai trẻ thanh tân thoát tục, như sen mới nở khỏi mặt nước".

"Ông nội." Người trẻ tuổi gọi Ngô Lão Tà một tiếng.

Góc mắt Lý Sinh, hơi nheo lại.

"Cậu là Ngô Tà sao?" Ngô Tà rõ ràng có chút bất ngờ.

"Anh là ai?

Sao biết tên tôi." Lý Sinh thản nhiên cười.

"Ta là chủ nhân của Lão Cửu Môn, cũng là chủ nhân của cậu." Trong mắt Ngô Tà, lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc và không tin.

"Tôi không tin lời quỷ quái của anh." Anh ta nhìn về phía Ngô Lão Tà không xa.

Nào ngờ, Ngô Lão Tà lại gật đầu.

"Nói không sai, từ nay về sau, Bình Tam Môn đều dưới trướng ngài ấy hành sự, nghe theo hiệu lệnh, Thiên Chân, không được vô lễ với ngài ấy." Ngô Tà kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Ông nội, ông đang nói gì vậy?.....Anh ta lại là ai?" Ngô Lão Tà thở dài.

"Chuyện lớn như vậy, ông nội ta có lừa con sao?

Cậu ấy tên là Lý Sinh, Lý Sinh mới nổi gần đây, trước đây con cũng đã nghe nói." "Từ nay về sau, nhà họ Ngô chúng ta, quy thuận dưới trướng cậu ấy, nghe lệnh hành sự." Ngô Tà há miệng, dường

như muốn nói gì đó.

Ngô Lão Tà xua tay.

"Không cần nói nhiều nữa, chuyện này ta đã quyết định, ván đã đóng thuyền, không chỉ nhà họ Ngô chúng ta, Bình Tam Môn, Hạ Tam Môn, đều như vậy." Dừng lại một chút, ông ta lại nói: "Nhanh thôi, Thượng Tam Môn cũng sẽ như vậy, Lão Cửu Môn từ nay kết thành một thể, đều dưới trướng ngài ấy nghe lệnh." Ngô Tà nghe lời ông nội, ngây người ra một lúc.

Đột nhiên xoay người, hướng về phía Lý Sinh cúi đầu.

"Đệ tử đời thứ ba nhà họ Ngô, Ngô Tà, tham kiến Lý gia." Anh ta rất biết nắm bắt thời cơ, sau khi xác định Lý Sinh là chủ nhân của nhà họ Ngô, lập tức thay đổi thái độ.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu ông nội đã nói như vậy thì nhất định có lý do của ông.

Lão Cửu Môn đều phải đầu nhập dưới trướng anh ta, điều đó có nghĩa là, sức mạnh của anh ta, mạnh hơn Lão Cửu Môn rất nhiều.

Đối với sự tồn tại không thể chống lại, Ngô Tà rất biết thời thế.

Khóe miệng Lý Sinh, hiện lên một nụ cười.

"Tốt, một người thông minh." "Nếu cậu đồng ý, sau này có thể theo tôi xuống mộ, cùng nhau xông pha thiên hạ." Trong lòng Ngô Tà thắt lại, ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Sinh, mỉm cười.

"Có thể theo Lý gia xông pha thiên hạ, Ngô Tà vô cùng vui lòng!" Lý Sinh gật đầu.

"Theo ta một chuyến, ta đi gặp Trương Lão Phật Gia." Tại Sa Thành, Trương gia là một thế lực khổng lồ.

Phủ đệ của Trương gia đương nhiên cũng vô cùng xa hoa.

Là lão đại trong Cửu Môn, đứng đầu Thượng Tam Môn, Trương gia có đủ tư cách để làm vậy.

Ở một mức độ nào đó, tuy Lão Cửu Môn không hợp nhất, nhưng chỉ cần Trương Lão Phật Gia nói một câu thì vẫn rất có trọng lượng.

Có thể nói, tám môn còn lại của Lão Cửu Môn, ở một khía cạnh nào đó, đều tuân theo mệnh lệnh của Trương lão gia tử.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, các môn phái dù sao cũng độc lập.

Mỗi bên đều có những toan tính riêng, Trương gia tuy lớn mạnh, nhưng họ cũng chỉ tôn trọng mà thôi.

Vì vậy, nếu không có chuyện gì quá trọng đại, Trương Lão Phật Gia cũng sẽ không lên tiếng.

Chuyện này dựa vào uy vọng, nhưng đồng thời cũng tiêu hao uy vọng.

Nếu nói quá nhiều, sẽ chẳng còn ai nghe nữa.

Dù sao thì các môn phái cũng không thể lúc nào cũng nghe theo hiệu lệnh.

Chẳng qua là trong những việc quan trọng, họ phải nể mặt Trương Lão Phật Gia một chút mà thôi.

Đức cao vọng trọng.

Danh tiếng, thực lực, đồng thời cũng là sự ràng buộc.

Lý Sinh dẫn theo Ngô Tà, nhanh chóng đi đến trước cửa Trương phủ.

Một sân viện lớn cổ kính, trong thời đại này, những sân viện như vậy thật sự không còn nhiều nữa.

Mấy sân viện lớn còn sót lại cũng đa phần đã trở thành điểm du

lịch, hoặc là biến thành bảo tàng.

Sân viện lớn mà tư nhân có thể ở được có thể nói là cực kỳ hiếm.

Tương tự, người có thể sống trong những sân viện thế này, không giàu thì cũng sang, tuyệt đối không phải là dân thường.

“Đi thông báo một tiếng, Lý Sinh đến bái kiến Trương Lão Phật Gia.” Lý Sinh nói với lính gác ở cổng.

Chương 365

Tên lính gác rõ ràng nhận ra Ngô Tà, thấy cậu đi theo sau, liền cho rằng đây là nhân vật lớn, lập tức chạy vào trong thông báo một tiếng.

Rất nhanh, Trương Lão Phật Gia truyền lệnh, cho phép Lý Sinh vào.

Lý Sinh cất bước đi vào.

Trong sân trồng đủ loại hoa cỏ, thấm đượm sự ảo diệu của vườn cây cổ điển, có thể thấy chủ nhân là người có phẩm vị cao.

Trong các gian phòng xuyên qua sân, bày biện vô số đồ cổ.

Lý Sinh đã đổ đấu không ít ngôi mộ, nhãn lực cũng ngày càng tinh tường hơn, chỉ liếc qua một cái cũng có thể nhận ra, những thứ này đều là hàng thật.

Mỗi một món đều có giá trị không nhỏ.

Không hổ là Trương gia lớn nhất trong Thượng Tam Môn.

Dù đã trải qua bao nhiêu kiếp nạn, gia tộc vẫn có nội tình sâu dày như vậy.

Lý Sinh thầm kinh ngạc trong lòng.

Tôi được dẫn vào đại sảnh, ngồi xuống một chiếc ghế gỗ lê hoa.

Rất nhanh, có người hầu mặc trang phục cổ điển dâng trà.

Mọi thứ đều đâu ra đấy.

Khoảnh khắc này, Lý Sinh có cảm giác như mình đã xuyên không về một trăm năm trước.

Mọi thứ của xã hội hiện đại dường như không liên quan gì đến

ngôi nhà này.

Nhưng chiếc đèn chùm treo trên cao lại toát ra một chút hơi thở khác biệt.

Không biết Trương Lão Phật Gia trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào?

Trong lòng Lý Sinh thoáng qua một ý nghĩ.

Đúng lúc này, một thiếu niên bước ra.

Ánh mắt thiếu niên lãnh đạm, con ngươi sâu thẳm, phảng phất như mọi chuyện trên đời đều không để trong lòng.

Thân hình cậu ta vô cùng cân đối, làn da như ngọc trắng, một đôi mắt bình thản không chút gợn sóng đang nhìn Lý Sinh.

Trong cảm nhận của Lý Sinh, bên trong cơ thể cậu ta ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Giống như có một con rồng bị phong ấn trong cơ thể.

Sau lưng cậu ta đeo một thanh trường kiếm.

Tim Lý Sinh khẽ động.

Tiểu Ca?

Chưa gặp được Trương Lão Phật Gia, lại gặp Tiểu Ca trước.

Ngô Tà nhìn thấy Tiểu Ca, vẻ mặt rõ ràng có chút kích động, nhưng ngay sau đó lại trở nên ảm đạm.

Hiện tại cậu ta không rõ lai lịch của Lý Sinh.

Trước đó, cậu đã nghe trưởng bối trong nhà kể về chuyện của Lý Sinh.

Biết rằng đây là một nhân vật cứng cựa thực sự.

Nghe nói, hắn từng đơn thương độc mã, một mình quét sạch gia

tộc trộm mộ số một Đông Dương là gia tộc Watanabe.

Nhân vật này nổi lên cực kỳ nhanh chóng.

Nhanh đến mức khiến thế hệ đi trước cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Khiến họ cảm thán sóng sau xô sóng trước, thật sự đã già rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, dù là lúc còn trẻ, họ cũng chưa từng nghe nói có nhân vật nào như Lý Sinh.

Phải biết rằng, hiện nay hai trong ba viên thần châu đều nằm trong tay Lý Sinh, chuyện này đã lan truyền khắp giới trộm mộ.

Nghe nói, ngay cả Lý Sinh cũng không hề phủ nhận điều này.

Trong mắt người khác, thần châu tuy là bảo bối trong mơ, nhưng đồng thời cũng là nguồn gốc của tai họa.

Không có đủ thực lực mà giữ thần châu, hoặc là phải ẩn mình khỏi thế gian, không bao giờ xuất đầu lộ diện nữa, để người đời không tìm ra.

Nếu không, chỉ cần lộ mặt, sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, gần như là một tình thế chắc chắn phải chết.

Một trường hợp khác, đó là có đủ thực lực.

Ví dụ, nếu ba viên thần châu rơi vào tay quốc gia, vậy thì dù cho giới trộm mộ có muốn thế nào, cũng chỉ có thể than thở bất lực.

Dù sao, thực lực có mạnh đến đâu cũng không thể công khai đối đầu với quốc gia.

Chương 366

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có cách.

Tìm một vài kẽ hở và cơ hội, lén lút trộm ra cũng không phải là không thể.

Chỉ là không thể làm công khai mà thôi.

Nhưng hai trong ba viên thần châu lại đều nằm trong tay Lý Sinh.

Vậy mà, phương pháp Lý Sinh sử dụng lại là đối mặt trực diện.

Thần châu ở trong tay ta, có bản lĩnh thì cứ đến lấy.

Có người đã đến.

Sau đó, chết.

Ở Đông Dương, ở Nam Dương, Lý Sinh đều đã thể hiện sự sát phạt kinh người, khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, khó tin vào thực lực của hắn.

Một nhân vật như vậy, không phải là thứ họ có thể đối kháng.

Trưởng bối của nhà họ Ngô cũng đã nói với Ngô Tà như vậy.

Lý Sinh là một con rồng, một con cường long thực sự.

Trừ khi trên đời xuất hiện người chém rồng mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, nếu không, tuyệt đối không được đối đầu trực diện.

Nhưng, họ muốn tránh Lý Sinh, Lý Sinh lại không để họ được như ý.

Lý Sinh đã đến Sa Thành.

Dưới sự giới thiệu của nhà họ Hoắc, hắn yêu cầu Lão Cửu Môn hợp nhất, dưới trướng của hắn.

Chuyện như vậy, rất nhiều người trong Lão Cửu Môn tuyệt đối không thể đồng ý.

Ngô Lão Tà từng nói với Ngô Tà, nhà họ Ngô tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Lão Cửu Môn tuy hợp lại thì lực mạnh, nhưng chia rẽ cũng có lý do của nó, Lý Sinh có mạnh đến đâu cũng không thể ép bò không uống nước.

Cưỡng ép hợp nhất, cửa cũng không có.

Cường long thì đã sao, thực lực của Lão Cửu Môn cũng không phải dạng vừa.

Vì vậy, Ngô Lão Tà tuy có chút lo lắng, nhưng cũng không thực sự để trong lòng.

Sau đó, Lý Sinh im hơi lặng tiếng một thời gian, nghe nói đã đến Côn Luân Thần Cung.

Cứ tưởng chuyện đó cứ thế mà qua, nhà họ Hoắc được Lý Sinh che chở, cũng nên được yên tĩnh.

Ai ngờ, Lý Sinh lại nhanh chóng trở lại Sa Thành.

Càng khiến Ngô Tà khó tin hơn là thái độ của ông nội cậu, đã hoàn toàn thay đổi.

Quy thuận dưới trướng Lý Sinh.

Đây hoàn toàn không phải phong cách của ông nội.

Ngô Tà không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy có chút mông lung.

Ngô Tà tuy tuổi không lớn, nhưng là một người rất trầm ổn.

Nhưng đột nhiên đối mặt với biến cục như vậy, dù là cậu cũng

cảm thấy có chút hoang mang, không biết phải làm sao.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Thái độ của ông nội, tại sao lại thay đổi lớn như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu cảm thấy lời giải thích duy nhất là ông nội và Trần Bì A Tứ đã giao đấu với Lý Sinh và thua.

Nhưng, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh.

Nếu thua trận mà phải quy thuận đối phương, thì thật là một trò cười lớn.

Nếu thật sự như vậy, trong Lão Cửu Môn, võ công của Trương Lão Phật Gia là cao nhất, Trương Lão Phật Gia đã sớm có thể quét sạch Cửu Môn, dung hợp Cửu Môn làm một.

Nhưng điều đó có thể sao?

Ngay cả Hạ Tam Môn yếu nhất về võ lực cũng không phải đánh một trận là có thể thu phục được, quả thực là chuyện hoang đường.

Trừ phi, trừ phi, trừ phi sức mạnh của đối phương đã vượt qua giới hạn của con người, khiến người ta căn bản không nảy sinh ý muốn phản kháng.

Cũng là vấn đề thực lực, nhưng lại không hoàn toàn là vấn đề thực lực.

Nếu thực lực chỉ chênh lệch một chút, hoặc tuy chênh lệch rất lớn nhưng vẫn có khả năng đối kháng, vậy thì nhất định sẽ đối kháng đến cùng.

Biện pháp đối kháng, không nhất thiết chỉ có võ lực.

Chương 367

Huống chi, trong thời đại này, về mặt công khai, mọi người đều phải tuân thủ quy tắc do quốc gia đặt ra.

Vậy thì, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến ông nội như vậy?

Lại là nguyên nhân gì khiến một người kiêu ngạo như Trần Bì A Tứ lại bằng lòng quy thuận dưới trướng Lý Sinh?

Ngô Tà nghĩ không ra.

Nhưng, nghĩ không ra thì thôi, dù sao cậu cũng là người rất nhạy bén, không ảnh hưởng đến việc tùy cơ ứng biến.

Cậu lập tức tỏ ra ngoan ngoãn, theo Lý Sinh đến nhà Trương Lão Phật Gia.

Không cần nghĩ, Ngô Tà cũng đoán được.

Lý Sinh lần này đến, là muốn để Trương Lão Phật Gia quy thuận.

Hạ Tam Môn, Bình Tam Môn đều đã quy thuận dưới trướng Lý Sinh, nhưng có thật lòng thành ý hay không thì thật khó nói.

Trong mắt Lý Sinh, sự quy thuận của họ, ít nhiều đều mang theo một chút vị của sự bất đắc dĩ.

Nếu Lý Sinh không thể một đòn trấn áp được Trương Lão Phật Gia, vậy thì mấy môn phái kia hiển nhiên sẽ lập tức trở mặt.

Ngay cả ông nội cậu, cũng sẽ không thừa nhận nhà họ Ngô quy thuận dưới trướng Lý Sinh.

Đối với chuyện quy thuận dưới trướng người khác, Ngô Tà từ trong xương tủy đã phản kháng.

Nhưng cậu biết, nếu đối mặt với một sự tồn tại mạnh hơn mình

rất nhiều, đến mức không thể đối kháng, vậy thì chỉ có thể khuất phục.

Đại trượng phu có thể co có thể duỗi, không phải nói chơi.

Tình huống cụ thể, ứng biến cụ thể, không thể một mực không biết biến thông.

Hiện tại, thấy Tiểu Ca xuất hiện, tâm tư của Ngô Tà lại hoạt bát lên.

Thân thủ của Tiểu Ca rất giỏi.

Điểm này, Ngô Tà là người rõ nhất.

Muộn Du Bình tuy không nói nhiều, nhưng thân thủ của cậu ta tuyệt đối không có gì để bàn cãi.

Về phần cao đến đâu, Ngô Tà cũng không rõ.

Trong cảm nhận của cậu, Muộn Du Bình dường như chưa bao giờ thể hiện toàn bộ thực lực.

Huyết mạch của cậu ta đặc thù, hẳn là có năng lực đặc biệt.

Một khi kích phát, liền có thể bộc phát ra sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Nhưng, Ngô Tà hiện tại chưa từng thấy dáng vẻ bộc phát toàn diện của Tiểu Ca, tự nhiên cũng không biết thực lực của Tiểu Ca rốt cuộc cao đến đâu.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hy vọng nảy sinh trong lòng cậu.

Lời đồn về Lý Sinh lan truyền rất rộng, là một con cường long.

Một con cường long thực sự.

Cũng chỉ có nhân vật như Muộn Du Bình, may ra có thể thách đấu

với hắn.

Tiểu Ca nhìn Lý Sinh, khí tức trên người đang từ từ chuyển biến.

Lý Sinh đột nhiên cười.

Nhưng trong nụ cười đó, khí thế lại không thể tránh khỏi mà dâng lên.

Huyết mạch giọt máu đầu tiên đang từ từ được kích phát.

Huyết mạch kỳ lân trên người Tiểu Ca cũng được kích phát trong nháy mắt.

Trên người cậu ta xuất hiện một con kỳ lân mờ ảo, màu xanh đen, sừng hươu vảy rồng, chân đạp lửa thiêng.

Kỳ lân xuất hiện, khiến toàn thân Tiểu Ca đều bị bao phủ trong một luồng khí tức quỷ dị.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Trên người Lý Sinh, bỗng nhiên tỏa ra một luồng khí tức kỳ diệu.

Không thể nói rõ đó là gì.

Ngô Tà chỉ cảm thấy mờ mịt.

Luồng khí tức cổ xưa đó dường như không có chút uy lực nào.

Nhưng lại có một ý vị tuyên cổ mênh mông.

Huyết uy.

Lần đầu tiên, Lý Sinh thể hiện năng lực huyết uy.

Chương 368

Trên thực tế, năng lực này vẫn chưa được kích phát hoàn toàn.

Nhưng khi đối mặt với huyết mạch kỳ lân của Tiểu Ca, nó tự nhiên sinh ra cảm ứng.

Huyết uy bị động kích phát.

Ngay cả Lý Sinh cũng không ngờ tới chuyện này.

Huyết uy vừa xuất hiện, tất cả sinh vật có máu đều phải thần phục trước hắn.

Nhưng, dù sao đây cũng không phải là Lý Sinh chủ động kích phát, mà là bị động cảm ứng dưới sự kích thích của huyết mạch kỳ lân của Tiểu Ca.

Vì vậy, lần huyết uy này cũng không hoàn toàn thể hiện ra toàn bộ năng lực.

Thậm chí, Ngô Tà cũng không hề cảm nhận được.

Tuy nhiên, Tiểu Ca ở đối diện lại hoàn toàn khác.

Huyết mạch kỳ lân là thần thú, nhưng càng như vậy, càng có thể cảm nhận được uy năng của giọt máu đầu tiên.

Huống chi, lần này Lý Sinh thể hiện huyết uy, vốn là bị kích thích mà ra.

Uy năng của giọt máu đầu tiên được thể hiện toàn diện.

Trong khoảnh khắc, Tiểu Ca chỉ cảm thấy một cảm giác sợ hãi không thể kháng cự, từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng dâng lên.

Đó là nỗi sợ hãi từ sâu trong bản nguyên của sinh mệnh.

Dù mạnh như Tiểu Ca, vào khoảnh khắc này, sự hoảng sợ trong lòng cũng không gì sánh được.

Không thể tránh khỏi.

Vẻ mặt vô cảm của Tiểu Ca lần đầu tiên có sự thay đổi.

Đó là nỗi sợ hãi sâu sắc.

Nỗi sợ hãi chưa từng có.

Ngô Tà nhìn rất rõ.

Trước đây cậu đã cùng Tiểu Ca xuống mộ không biết bao nhiêu lần.

Nhưng dù đối mặt với cương thi quỷ quái đáng sợ nhất, sinh vật kỳ dị nhất, tình thế khó khăn nhất...

Ngô Tà chưa bao giờ thấy Tiểu Ca biến sắc, huống chi là vẻ mặt kinh hoàng như vậy.

Chuyện gì đã xảy ra?

Ngô Tà hoàn toàn không biết phải làm sao.

Trong sảnh, Tiểu Ca nhìn Lý Sinh, cơ thể run lên bần bật.

Huyết uy của giọt máu đầu tiên, tuyệt đối không phải sinh mệnh nào có thể kháng cự.

Ngô Tà chỉ vì không cảm nhận được nên mới thấy khó hiểu.

Nhưng Tiểu Ca đối mặt trực diện với huyết uy lại là chuyện hoàn toàn khác.

Huyết mạch kỳ lân trên người Tiểu Ca vậy mà bị huyết uy áp chế, từ từ co rút lại.

Toàn thân cậu ta mồ hôi túa ra như tắm.

Trong vẻ mặt kinh hãi của Tiểu Ca, ẩn chứa nỗi sợ hãi sâu sắc,

không thể diễn tả bằng lời.

Dù đối mặt với trời cao, cậu cũng không hề sợ hãi, lo lắng, căng thẳng.

Nhưng lúc này, đối mặt với huyết uy từ giọt máu đầu tiên của Lý Sinh, cậu thực sự sợ hãi.

Đột nhiên, Tiểu Ca "phịch" một tiếng, quỳ xuống.

Cơ thể cậu ta hướng về Lý Sinh cúi lạy thật sâu, phủ phục trên mặt đất, nằm vóc sát đất, không dám nhìn Lý Sinh thêm một lần nào nữa.

Sự thần phục từ sâu trong huyết mạch cuối cùng đã chiến thắng tất cả.

Trừ khi không có huyết mạch, nếu không, con người không thể chiến thắng bản năng.

Dù không sợ chết, cũng phải thần phục dưới huyết uy, không có sinh mệnh nào là ngoại lệ.

Mạnh như Tiểu Ca cũng không thể.

Thấy Tiểu Ca quỳ xuống, sự kinh hãi trong lòng Ngô Tà không gì sánh được.

Cậu vốn tưởng rằng Muộn Du Bình và Lý Sinh sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa.

Nào ngờ, Muộn Du Bình vừa thấy Lý Sinh đã quỳ rạp xuống đất.

Có nhầm không vậy?

Chương 369

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Ngô Tà dấy lên sóng to gió lớn.

Không dám tin vào những gì đã xảy ra.

Điều gì đã khiến một Tiểu Ca gần như toàn năng, chiến lực vô song lại quỳ xuống trước mặt Lý Sinh như vậy.

Phải biết rằng, dù là con quái vật đáng sợ nhất, Tiểu Ca cũng chưa từng có một chút sợ hãi nào.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Ngô Tà nhìn Lý Sinh tràn đầy sự khó tin.

"Đứng lên đi." Lý Sinh nhàn nhạt nói một tiếng.

Tiểu Ca mới từ dưới đất đứng dậy, cung kính đứng sang một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trông cậu ta giống hệt như một thị vệ thân cận của Lý Sinh.

Chỉ cần Lý Sinh ra lệnh, cậu có thể liều mạng vì Lý Sinh bất cứ lúc nào.

Đây chính là năng lực của huyết uy.

Một khi đã thần phục dưới huyết uy, liền chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Lý Sinh đối với điểm này, trong lòng biết rõ như ban ngày.

Không khỏi có chút mong đợi.

Năng lực huyết uy thực sự quá mạnh mẽ.

Tiếc là, mục huyết uy này vẫn luôn chưa được kích hoạt.

Không khỏi khiến Lý Sinh cảm thấy có chút tiếc nuối.

Trước đây huyết mạch thăng cấp lên ngũ phẩm, không có năng lực mới nào xuất hiện, khiến Lý Sinh buồn bực một thời gian dài.

Hiện tại, trong lòng cậu thập phần vui vẻ.

Vì mỗi lần thăng cấp huyết mạch, luôn có năng lực mới được kích hoạt.

Huyết mạch thăng cấp ngũ phẩm, sao lại không có?

Nghĩ đến đây, Lý Sinh chỉ có thể khẽ thở dài, giải tỏa nỗi buồn trong lòng.

Nhưng điều cậu không ngờ là, năng lực khó tin như huyết uy, dưới sự kích thích của huyết mạch kỳ lân của Tiểu Ca, đã bị động kích hoạt một lần.

Vậy, hiện tại khoảng cách đến việc kích hoạt hoàn toàn huyết uy, không còn quá xa nữa chăng?

Nghĩ đến đây, Lý Sinh lại không khỏi có chút mong đợi.

Nếu như vậy, thì thật quá tốt rồi.

Một khi năng lực huyết uy được kích hoạt, vậy thì tất cả sinh mệnh có máu đều phải thần phục dưới chân hắn, nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Nếu vậy, gần như đã ngang bằng với thần tiên.

Ít nhất, cũng hơn cả đế vương nhân gian một bước.

Dù sao, dù là đế vương cũng chỉ có thể ra lệnh cho con người, những sinh mệnh có huyết mạch khác sẽ không nghe theo hiệu lệnh.

Huyết uy, hoàn toàn là năng lực của thần.

Nhưng Lý Sinh luôn cảm thấy, năng lực này không dễ dàng bị kích

hoạt như vậy.

Sự kích thích từ huyết mạch kỳ lân của Tiểu Ca chỉ là một trường hợp đặc biệt, không mang tính phổ biến.

Đương nhiên, cũng bởi vì tu luyện đến ngũ phẩm, mới sinh ra lực huyết uy.

Nếu phẩm cấp thấp hơn một chút, vậy thì dù có sự kích thích của huyết mạch kỳ lân, cũng tuyệt đối không thể sinh ra huyết uy.

Đối với điểm này, Lý Sinh nhìn rất rõ.

Đây cũng là một tiến bộ rất lớn.

Chỉ cần tiếp tục đổ đấu, tiếp tục thăng cấp, sẽ có một ngày có thể kích hoạt hoàn toàn huyết uy.

Trong lúc suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân nhè nhẹ.

Tiếng bước chân vô cùng trầm ổn, như thể đang bước theo một nhịp điệu đặc biệt.

Lông mày Lý Sinh khẽ nhíu lại.

Chỉ cần nghe tiếng, cũng có thể cảm nhận được.

Người này khi đi đường, khoảng cách mỗi bước đều bằng nhau.

Đây không phải là điều người thường có thể làm được.

Chương 370

Người này, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là người đứng đầu Trương phủ, Trương Lão Phật Gia.

Cộp.

Cộp.

Bước chân của Trương Lão Phật Gia trầm ổn có tiết tấu, chuẩn xác như con lắc đồng hồ.

Lý Sinh trong lòng rõ ràng, Trương Lão Phật Gia tuy tuổi đã cao, nhưng thân thủ của ông ta thật không phải dạng vừa.

Trong Lão Cửu Môn, luận về thân thủ, Trương Lão Phật Gia tuyệt đối là đệ nhất.

Ngay cả không nói trong Lão Cửu Môn, mà nhìn ra toàn bộ giới trộm mộ, trừ Lý Sinh và mấy tiểu đệ ra, Trương Lão Phật Gia e rằng cũng khó tìm được đối thủ.

Chỉ là, tuổi đã cao, hiện nay ông vẫn luôn ẩn mình trong phủ.

Bình thường, Trương Lão Phật Gia sẽ không ra ngoài gặp khách.

Sa Thành không biết có bao nhiêu quan to quý nhân, đến Trương phủ không biết bao nhiêu lần, muốn gặp Trương Lão Phật Gia một lần, đều không ngoại lệ mà bị từ chối.

Nhưng hôm nay, Trương Lão Phật Gia đã ra mặt.

Vẻ mặt Lý Sinh cũng trở nên có chút nghiêm túc.

Tôi cầm chén trà trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trà Long Tỉnh Vũ Tiền hảo hạng, tuyệt đối là loại trà thượng phẩm.

Có thể thấy, mọi thứ trong Trương gia đều rất tinh tế.

Tiếng bước chân của Trương Lão Phật Gia dường như ở ngay bên tai, nhưng ông ta lại đi mất nửa khắc đồng hồ, bóng dáng mới từ từ lộ ra.

Trong khoảng thời gian nửa khắc đó, âm thanh mỗi bước chân của Trương Lão Phật Gia phát ra đều lớn như nhau.

Cái "lớn như nhau" này, lại chính là sự khác biệt lớn nhất.

Âm thanh sẽ nhỏ dần theo khoảng cách truyền đi, đó là đạo lý ai cũng biết.

Trương Lão Phật Gia từ một nơi khá xa đi tới.

Bình thường, người trong sảnh nghe thấy tiếng bước chân của ông ta, phải là từ nhỏ, sau đó từ từ lớn dần.

Như vậy mới phù hợp với lẽ thường.

Nhưng tiếng bước chân mà Lý Sinh và Ngô Tà nghe thấy, từ đầu đến cuối đều lớn như nhau.

Như thể người đó vẫn luôn đi tại chỗ, chưa từng di chuyển.

Trên thực tế, đây là sự khống chế siêu cường đối với kình lực và thời cơ.

Cũng có thể nói, mỗi khi bước một bước, tiếng bước chân của Trương Lão Phật Gia đã nhẹ đi một chút.

Sự thay đổi nhỏ này, vô cùng khó nắm bắt.

Nếu không phải là người có thân thủ cao minh đến một cảnh giới nhất định, ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Dù là cao thủ tuyệt đỉnh, người thực sự có thể làm được điều này cũng như phượng mao lân giác.

Dù sao, sức mạnh của mỗi bước chân đều phải khống chế tinh tế đến vậy, thật sự quá khó.

Thật không phải cao thủ bình thường có thể làm được.

Trương Lão Phật Gia người chưa đến, đã thể hiện một chiêu như vậy.

Ý cảnh cáo và uy hiếp trong đó, không cần nói cũng đã rất rõ ràng.

Trên mặt Ngô Tà, lập tức lộ ra một tia hy vọng.

Tên Lý Sinh này, thật sự quá kỳ quái.

Không biết thực lực ra sao, chỉ thấy kỳ quái không nói nên lời.

Hành động vừa rồi của Muộn Du Bình cũng đã chứng minh điều này.

Ngô Tà không quen Lý Sinh, chỉ nghe kể chuyện về hắn, tự nhiên không thể nói là tin tưởng.

Theo cậu thấy, một người như vậy, nếu thực sự khống chế Lão Cửu Môn.

Không chừng, Lão Cửu Môn sẽ phải đối mặt với tai họa diệt vong.

Vì vậy, Ngô Tà tuy bề ngoài tỏ ra thần phục, nhưng trong lòng lại rất hy vọng Trương Lão Phật Gia có thể chống đỡ.

Vốn dĩ cậu trông cậy vào Muộn Du Bình.

Nào ngờ, Tiểu Ca vừa xuất hiện đã thần phục Lý Sinh, khiến Ngô Tà buồn bực vô cùng.

Nay nghe Trương Lão Phật Gia người chưa đến, đã tiến hành thị uy nghiêm khắc như vậy, lập tức có mấy phần vui mừng.

Chương 371

Trương Lão Phật Gia năm đó cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió.

Chỉ là, ẩn mình ở Sa Thành quá lâu rồi, lâu đến mức rất nhiều người đã quên mất sự tồn tại của ông.

Hôm nay, đối mặt với sự uy hiếp của Lý Sinh, Trương Lão Phật Gia đã đích thân ra mặt.

Lý Sinh ngẩng mắt nhìn.

Một ông lão tóc và râu đều đã bạc trắng.

Một mái tóc trắng, tự nhiên buông xõa.

Trên người ông ta cũng mặc trang phục màu trắng, toàn thân trắng toát.

Ngay cả sắc mặt cũng đặc biệt trắng.

Khi nhìn Trương Lão Phật Gia, trong đầu Lý Sinh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Bạch Vô Thường.

Trương Lão Phật Gia xuất hiện trước mặt Lý Sinh, quả thực có nhiều điểm tương đồng với Bạch Vô Thường trong truyền thuyết.

Cứ như một Bạch Vô Thường đang đi lại giữa nhân gian.

Trắng bệch.

Lông mày Lý Sinh khẽ nhướng lên.

Trước khi đến Trương gia, tôi đã từng nhiều lần phỏng đoán về dáng vẻ của nhân vật huyền thoại này.

Nghe nói tộc trưởng của Trương gia đều là thể trường sinh hoàn mỹ.

Theo tôi thấy, Trương Lão Phật Gia đa phần cũng như vậy.

Nhưng hiển nhiên, suy đoán của tôi đã sai.

Đương nhiên, cũng đúng, nếu Trương Lão Phật Gia như vậy, thì Tiểu Ca làm sao trường sinh được?

Tuổi của Trương Lão Phật Gia trông có vẻ già, nhưng lại dường như trẻ.

Dưới mái tóc bạc trắng là một khuôn mặt trắng.

Cơ bắp trên mặt không có nếp nhăn thường thấy ở người già, ngược lại cực kỳ phẳng lặng.

Sắc mặt hiền hòa dễ gần, nhưng lại toát ra một chút uy nghiêm.

Ánh mắt Lý Sinh và ánh mắt Trương Lão Phật Gia giao nhau.

Lúc này mới phát hiện người này, quả thực có một cảm giác sâu không lường được.

Vốn tưởng rằng, người lợi hại nhất trong Trương gia chắc chắn là Tiểu Ca.

Dù sao, mỗi thế hệ của Trương gia đều có một người khởi linh, Tiểu Ca chính là người đương thời.

Nhưng khi nhìn Trương Lão Phật Gia, Lý Sinh mới biết.

Tôi đã sai một cách trầm trọng.

Trương Lão Phật Gia bất luận là khí thế, thực lực thực sự, e rằng đều ở trên Tiểu Ca.

Nói vậy dường như cũng không đúng.

Sau khi Tiểu Ca kích hoạt huyết mạch kỳ lân, hẳn là có thể cùng

Trương Lão Phật Gia hiện tại một trận.

Dù sao, bốn chữ "tuổi già sức yếu" vẫn luôn tồn tại.

Tiểu Ca lại đang ở thời điểm trẻ trung nhất.

Trong đầu Lý Sinh, lóe lên vô số ý niệm.

"Văn bối Lý Sinh, ra mắt Trương Lão Phật Gia." Tôi chắp tay.

Bất kể thế nào, người ta cũng là tiền bối trong giới trộm mộ, từng là một nhân vật hô mưa gọi gió, giữ sự tôn trọng cần thiết đối với ông là điều nên làm.

Trong mắt Trương Lão Phật Gia, đột nhiên bắn ra hai luồng tinh quang.

"Tốt!

Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Trẻ tuổi như vậy, đã có hùng tâm tráng chí như thế, lão phu thật sự già rồi." Giọng nói sang sảng, như tiếng chuông lớn.

Lý Sinh điềm nhiên cười.

"Trương Lão Phật Gia khách sáo rồi, tạ Trương Lão Phật Gia khen ngợi." Trương Lão Phật Gia hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế trong sảnh một cách oai vệ.

Ông đột nhiên nhìn sâu vào Tiểu Ca một cái, trong mắt toàn là vẻ thất vọng.

Chương 372

Nhưng lại không nói gì.

Lúc này, lại có người hầu tiến lên dâng trà.

Trương Lão Phật Gia cầm chén trà, uống một ngụm.

Mới nhàn nhạt lên tiếng.

"Nghe nói, cậu có ý định thống nhất Lão Cửu Môn?" Giọng nói không lớn, nhưng ẩn chứa một luồng khí tức như sấm sét.

Tiếng sấm rền.

Chưa bộc phát uy lực, nhưng đã có khí thế bức người.

Bên cạnh, tim Ngô Tà đột nhiên thót lên.

Cậu đã từng vô số lần nghe ông nội kể về Trương Lão Phật Gia, nhân vật mang màu sắc thần kỳ nhất trong Lão Cửu Môn.

Nhưng, dù cùng là người trong Lão Cửu Môn, dù giao tình với Tiểu Ca không cạn, nhưng cậu cũng chưa từng gặp Trương Lão Phật Gia.

Hôm nay, là lần đầu tiên cậu gặp Trương Lão Phật Gia.

Nào ngờ, lại trong tình huống như vậy.

Trương Lão Phật Gia, có thể cản được Lý Sinh không?

Nghe lời của Trương Lão Phật Gia, Lý Sinh không lập tức trả lời, cầm chén trà trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Trà Long Tỉnh Vũ Tiền của Trương gia, không tệ, nhà bình thường tuyệt đối không có được đâu." Trương Lão Phật Gia nhàn nhạt nói một tiếng.

“Nếu cậu thích trà Long Tỉnh Vũ Tiền, lão phu có thể làm chủ, tặng cậu năm cân.” Lý Sinh lập tức vui vẻ ra mặt.

“Nếu vậy, vãn bối đa tạ Trương Lão Phật Gia.” Trương Lão Phật Gia thở dài một hơi.

“Lão phu già rồi, không chịu nổi giày vò.

Thời đại bây giờ cũng không phải như thời lão phu còn trẻ, chuyện thống nhất Lão Cửu Môn, đừng nhắc đến nữa đi.” Lý Sinh khẽ lắc đầu, trên tay cậu đột nhiên như làm ảo thuật, xuất hiện thêm một đôi đũa.

Thấy vậy, Ngô Tà lập tức kinh ngạc đến há hốc miệng.

Bên cạnh, ánh mắt Trương Lão Phật Gia cũng bắn ra hai luồng khí tức sắc bén vô cùng.

Chiêu này của Lý Sinh, trông có vẻ bình thường không có gì lạ.

Nhưng Ngô Tà, thị lực cũng hơn xa người thường.

Mấy trò ảo thuật tầm thường, trước mặt cậu, thật không đáng để biểu diễn.

E rằng sẽ bị nhìn ra sơ hở trong phút chốc.

Nhưng đôi đũa vừa rồi của Lý Sinh, cậu thật sự không nhìn rõ, rốt cuộc từ đâu ra?

Cứ như từ hư không sinh ra vậy.

Nói là ảo thuật đi, nhưng thật sự không giống ảo thuật, ngược lại có chút giống thần thuật thực sự.

Trong khoảnh khắc, Ngô Tà chỉ cảm thấy sau lưng từng cơn lạnh buốt.

Cậu cũng là người thường xuyên xuống mộ, thỉnh thoảng cũng

gặp một số chuyện không thể tin nổi.

Nhưng càng như vậy, càng nuôi dưỡng tính cách thận trọng của cậu.

Cẩn thận mới đi được vạn năm thuyền, câu nói đó không phải tùy tiện nói ra đâu.

Ánh mắt Ngô Tà nhìn Lý Sinh, giống như nhìn thấy một sinh vật cực kỳ đáng sợ trong mộ, hoặc là âm hồn quỷ quái.

Nếu không phải hiện đang ngồi trong đại sảnh Trương gia, nếu không phải có Tiểu Ca và Trương Lão Phật Gia ở bên cạnh, e rằng cậu đã đứng dậy, co giò bỏ chạy rồi.

Cảm giác mà Lý Sinh mang lại cho cậu, thực sự quá đáng sợ.

Ngô Tà hít một hơi thật sâu, bình ổn nội tâm kích động.

Trương Lão Phật Gia ở bên cạnh, sóng lòng trong tim so với Ngô Tà còn lớn hơn, có hơn chứ không kém.

Ông là nhân vật thế nào?

Một huyền thoại sống của giới trộm mộ.

Múa may ảo thuật, chơi trò che mắt trước mặt ông, quả thực là múa rìu qua mắt thợ.

Nhưng chiêu này của Lý Sinh, rõ ràng không phải là ảo thuật, thật sự, thật sự là từ một không gian nào đó không rõ, lấy ra một đôi đũa.

Sao có thể không khiến Trương Lão Phật Gia chấn kinh vạn phần?

Nhưng Trương Lão Phật Gia dù sao cũng là người từng trải, sống ngần ấy năm, sóng gió nào chưa từng trải qua?

Sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, ông nhanh chóng bình tĩnh lại.

Chương 373

Bất kể đối phương đang giở trò gì, tóm lại binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn là được.

Lý Sinh đem sự thay đổi trong ánh mắt của hai người đều thu vào mắt, trong lòng không khỏi khẽ cười.

Vừa rồi chỉ là ý nghĩ nhất thời, từ không gian giới tử lấy ra một đôi đũa, nào ngờ lại thu được kết quả không tồi.

Con người đối với những chuyện quen thuộc, thường không để ý.

Đối với những thứ không hiểu, thì lại tràn đầy kính sợ.

Không gian giới tử không phải là thứ họ hiểu được.

Lý Sinh đột nhiên từ không gian giới tử lấy ra đũa, trong mắt hai người, liền giống như pháp thuật vô trung sinh hữu.

Đó là bản lĩnh của thần tiên, cũng khó trách ánh mắt hai người đối với Lý Sinh có sự khác biệt lớn.

Ngón tay Lý Sinh hơi dùng lực, đôi đũa lập tức gãy thành hai đoạn.

Đồng tử của Trương Lão Phật Gia khẽ co lại.

Ngô Tà không nhìn ra được sự ảo diệu trong đó, nhưng ông là nhân vật cỡ nào, lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Bẻ gãy một đôi đũa rất dễ dàng.

Đừng nói Lý Sinh, tùy tiện tìm một người bình thường cũng có thể dễ dàng làm được.

Căn bản không có gì đáng nói.

Điều thực sự khiến Trương Lão Phật Gia cảm thấy kinh ngạc và

chấn động là sức mạnh mà Lý Sinh sử dụng.

Điểm này, trong mắt người bình thường, căn bản không nhìn ra được.

Trong mắt Ngô Tà, cũng không nhìn ra bất cứ điều gì.

Nhưng Trương Lão Phật Gia là nhân vật nào?

Trong Lão Cửu Môn, thân thủ của ông là tốt nhất.

Điều này không phải tự nhiên mà có, mà đã được mọi người công nhận.

Đằng sau sự công nhận đó, có ý nghĩa rất sâu xa.

Trương Lão Phật Gia vừa rồi nhìn rất rõ ràng, khi Lý Sinh bẻ gãy đôi đũa, ngay cả một chút sức lực cũng không dùng.

Có dùng sức hay không, dùng bao nhiêu sức, người bình thường thật sự không nhìn ra được.

Trừ phi dùng sức rất lớn, mặt mũi méo mó, gân xanh nổi đầy người, mới có thể nhìn ra đối phương đã dùng sức.

Nhưng cũng có thể cố ý làm ra vẻ, vẫn có thể lừa được mắt người đời.

Tuy nhiên, thị lực của Trương Lão Phật Gia không phải người thường có thể so sánh.

Một người nhấc một cân đồ, và nhấc ba cân đồ, trong mắt người thường không có chút khác biệt.

Nhưng trong mắt Trương Lão Phật Gia, sức lực sử dụng là khác nhau.

Ông có thể thông qua sự thay đổi của khí tức, sự thay đổi của cơ bắp, nhìn ra người đó đã dùng ba cân lực, hay một cân lực.

Đương nhiên, nếu sức mạnh nhỏ hơn nữa, thì không nhìn ra được.

Ví dụ, cầm một cây kim, và cầm hai cây kim, sức lực sử dụng khác nhau, thì tuyệt đối không có cách nào nhìn ra được.

Bởi vì trong tình huống đó, cơ bắp và khí tức không có chút khác biệt nào.

Lý Sinh vừa rồi bẻ gãy đôi đũa cũng vậy.

Một người, chỉ cần dùng một phần trăm toàn bộ sức mạnh, cũng không thoát khỏi ánh mắt của Trương Lão Phật Gia.

Nhưng Lý Sinh bẻ gãy đôi đũa, lại khiến ông không cảm nhận được một chút thay đổi nào.

Cũng có nghĩa là, sức mạnh mà Lý Sinh dùng để bẻ gãy đôi đũa, ngay cả một phần trăm toàn bộ sức mạnh cũng không có.

Cho nên, trông có vẻ, Lý Sinh dường như không hề dùng sức.

Tuy không phải là bản lĩnh gì to tát, nhưng cũng đủ khiến người ta cảm thấy chấn kinh.

Đúng như câu nói, danh của người, bóng của cây.

Lý Sinh hiện nay nổi lên nhanh chóng, như một con rồng lớn bay lên trời.

Hiện tại xem ra, quả nhiên danh bất hư truyền.

Người này có được danh vọng ngày hôm nay, thật không phải tự nhiên mà có.

Nhưng muốn Trương gia thần phục, bán mạng vì hắn, vậy cũng quá coi thường Trương gia rồi.

Trương Lão Phật Gia nhìn sâu vào Lý Sinh một cái.

Chương 374

“Tiểu hữu có công phu thật hay, lão phu bội phục.” Lý Sinh ngược lại có chút ngẩn ra.

Đương nhiên cậu không biết, ngay cả việc dùng một phần sức hay hai phần sức, những thay đổi vi diệu của cơ bắp và khí tức đó đều không thoát khỏi cảm nhận của Trương lão gia tử.

Theo Lý Sinh thấy, chỉ là bẻ gãy một đôi đũa thôi mà, ai cũng làm được, bội phục cái gì chứ?

Nghe có vẻ, có chút ý mỉa mai.

Lý Sinh cười ha ha.

“Trương lão gia tử, ngài xem, một đôi đũa, nhẹ nhàng là bị bẻ gãy.” Nói xong câu đó, trong tay đột nhiên khẽ lật, lại xuất hiện mười đôi đũa.

“...” Ánh mắt Trương Lão Phật Gia lập tức lại đại biến.

Lần này, không giống lần trước.

Ông vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tay Lý Sinh, muốn xem cậu ta lại giở trò ảo thuật gì, nào ngờ, Lý Sinh thật sự biến ra được.

Lần này không giống lần trước.

Nếu lần trước là do không chú ý quan sát, thì lần này, Trương Lão Phật Gia vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tay Lý Sinh.

Ảo thuật thực tế là một loại thuật che mắt, luôn phải vận dụng một số kỹ xảo, với tốc độ cực nhanh, thay đổi một số thứ trước mặt người khác.

Nhưng Trương Lão Phật Gia tin vào ánh mắt của mình, Lý Sinh

thật sự không phải đang làm ảo thuật.

Đôi đũa đó, là được lấy ra từ một không gian nào đó.

Điểm này, Trương Lão Phật Gia vô cùng chắc chắn.

Đối với ánh mắt của mình, ông vô cùng tự tin.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Dù thế nào cũng không giải thích được.

Chỉ là, những nhân vật như ông, xuống mộ không biết bao nhiêu lần, cũng đã gặp không ít bạch hung hắc hung, oan hồn lệ quỷ, tự nhiên liền biết, trên thế gian này, không phải chuyện gì cũng có thể dùng khoa học giải thích được.

Giải thích không được, vậy thì không cần nghĩ nhiều nữa.

Tên Lý Sinh này, đã có thể nổi lên nhanh chóng như vậy, có một vài chiêu bài, vốn cũng là chuyện bình thường.

Thực ra cũng không cần phải quá kinh ngạc.

Lý Sinh cầm mười đôi đũa trong tay, vẫn như trước, hơi dùng lực, nhưng lại không hề nhúc nhích.

Lý Sinh cười cười.

"Trương Lão Phật Gia, ngài xem, một đôi đũa, nhẹ nhàng là bị bẻ gãy, mười đôi đũa, ôm chặt thành một bó, lại không dễ dàng như vậy." "Cũng giống như một bàn tay, dù vỗ thế nào cũng không ra tiếng, vạn người vỗ tay, mới có thể vang trời." Trương Lão Phật Gia cười ha ha, đột nhiên đưa tay ra, lấy đôi đũa trong tay Lý Sinh.

Dùng sức bẻ.

Sắc mặt lại khẽ biến.

Cầm trong tay, Trương Lão Phật Gia mới phát hiện, ông đã xem

thường những đôi đũa này.

Loại đũa này, rõ ràng không phải là đũa bình thường, mà là một loại đũa gia cường được chế tạo đặc biệt.

Một loại vật liệu tựa gỗ không phải gỗ, được làm từ dược liệu.

Độ bền của nó, so với thép tinh luyện cũng không hề thua kém.

Huống chi, hiện tại trong tay có mười đôi đũa, ôm chặt vào nhau, Trương Lão Phật Gia dùng sức bẻ, vậy mà không hề nhúc nhích.

Lần này, sắc mặt Trương Lão Phật Gia có chút không giữ được nữa rồi.

Ngô Tà ở bên cạnh cũng trừng lớn mắt.

Trương Lão Phật Gia là nhân vật trong truyền thuyết.

Một người bình thường, tự nhiên không thể nào bẻ gãy toàn bộ mười đôi đũa ôm vào nhau.

Nhưng đây là Trương Lão Phật Gia cơ mà.

Tuy hiện nay tuổi đã cao, nhưng cũng không phải người thường có thể sánh vai.

Sao lại không bẻ gãy được mười đôi đũa cỏn con chứ.

Nhưng Ngô Tà chú ý đến Trương Lão Phật Gia, dường như thật sự không bẻ gãy được.

Sắc mặt Trương Lão Phật Gia hết biến rồi lại biến.

"Lão phu thật không tin tà." Ông dùng cả hai tay, toàn lực phát công.

Nào ngờ, mười đôi đũa vẫn ôm chặt vào nhau.

Theo lý, một khối thép tinh luyện cùng kích thước cũng nên bị bẻ gãy rồi.

Chương 375

Nhưng mười đôi đũa trước mắt, sao lại cứng như vậy.

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Trương Lão Phật Gia, hiện lên một vệt hồng.

Ông không muốn trước mặt Lý Sinh, để mất hết mặt mũi.

Đột nhiên, Trương Lão Phật Gia linh cơ khẽ động, đặt toàn bộ mười đôi đũa lên bàn.

Sau đó, lấy một chiếc đũa, vận công phát lực, chiếc đũa mới kêu "rắc" một tiếng gãy đôi.

Lý Sinh cười ha ha, giơ ngón tay cái lên.

"Trương Lão Phật Gia, quả nhiên thân thủ tốt.

Đũa này, là làm từ trúc ngàn năm không già, người bình thường, thật sự không bẻ gãy được đâu." Trương Lão Phật Gia chỉ cảm thấy những lời này, thật có chút chói tai.

Thành danh giang hồ bấy nhiêu năm, chưa từng có lúc nào bẽ mặt như vậy.

Vừa rồi thấy Lý Sinh bẻ gãy một đôi đũa, dường như hoàn toàn không dùng sức.

Sau đó Lý Sinh lấy ra mười đôi đũa, tỏ ra không bẻ gãy được.

Nhưng Trương Lão Phật Gia nhãn quang cỡ nào, tự nhiên nhìn ra rõ ràng.

Lý Sinh rõ ràng không hề dùng sức, hoàn toàn là cố ý, không phải thật sự không bẻ gãy được.

Giả vờ không bẻ được, là để nói về sự đoàn kết nhất trí.

Trương Lão Phật Gia cũng là người không chịu được hạt sạn trong mắt, mới lấy đũa từ tay hắn, muốn bẻ gãy nó.

Cũng là để vạch trần trò giả vờ của Lý Sinh.

Nào ngờ, lại khiến bản thân không xuống đài được.

Mười đôi đũa ôm vào nhau, thật sự không bẻ gãy được.

Ngay cả chỉ bẻ một chiếc đũa, cũng phải dùng sức rất lớn.

Nhưng nhìn dáng vẻ Lý Sinh vừa rồi bẻ một đôi đũa, rõ ràng không hề dùng kình lực.

Lẽ nào, sức mạnh của hắn còn hơn mình gấp mười lần trở lên?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Trương Lão Phật Gia liền bị suy nghĩ của mình dọa cho giật nảy mình.

Sao có thể?

Lý Sinh có mạnh đến đâu, cũng nên mạnh hơn mình có giới hạn.

Phải biết rằng, từ khi còn trẻ bắt đầu xông pha, tung hoành giới trộm mộ bấy nhiêu năm, ông chưa từng thấy ai có thân thủ khí lực hơn mình.

Nếu không phải tự trọng thân phận, với thân thủ và sức mạnh của mình, đi tham gia thi đấu, tuyệt đối có thể dễ dàng đánh bại bất kỳ đối thủ nào.

Bất luận là cử tạ, quyền anh, tán đả, đều không tìm được đối thủ.

Đương nhiên, cũng không phải Trương Lão Phật Gia thật sự thiên hạ vô địch.

Thiên hạ quá lớn, luôn có người tài ẩn dật, ai biết lúc nào lại nhảy ra một cường nhân chứ?

Đó là chuyện không chắc chắn.

Trương Lão Phật Gia dù kiêu ngạo nhất, cũng không thể không thừa nhận, có khả năng đó.

Nhưng, sức mạnh lớn hơn mình gấp mười lần, e rằng không phải là sức người, mà là thần lực.

Cũng khó trách Trương Lão Phật Gia nghĩ như vậy.

Nhưng, sự đã đến nước này, ông cũng không muốn lùi bước như vậy.

Trên đời luôn có những chuyện con người không thể lý giải, có lẽ sau này tìm ra được bí mật trong đó, sẽ giải thích được.

Nhưng hiện tại bảo Trương gia thần phục dưới trướng người này, Trương Lão Phật Gia tuyệt đối không muốn đồng ý.

Ông không để ý đến sự trào phúng của Lý Sinh.

Trầm giọng nói.

"Mười đôi đũa, tuy khó bẻ gãy, nhưng nếu có người đánh lẻ, bẻ từng chiếc một, thì lại rất dễ dàng." Ông nói là chiếc, không phải đôi.

Bởi vì Trương Lão Phật Gia vừa rồi đã thử, đôi đũa mà Lý Sinh lấy ra, bẻ gãy một chiếc đã là rất khó.

Bẻ gãy một đôi, càng khó hơn.

Lý Sinh cũng không biết dùng phương pháp gì để bẻ gãy.

Hoặc là, đôi đũa cậu ta cầm lúc nãy, không nhất định là loại đũa này.

Đây là chuyện rất có khả năng.

Chương 376

Hoàn toàn là hai loại đũa khác nhau, cho nên Lý Sinh trước đó có thể dễ dàng bẻ gãy.

Sau đó, Lý Sinh không chỉ lấy ra mười đôi đũa, mà quan trọng hơn, đã đổi sang một loại đũa khác.

Trương Lão Phật Gia đối với phán đoán này, có mấy phần chắc chắn.

Dù sao, trên đời thật sự không thể có người có sức mạnh lớn đến mức đó.

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy Lý Sinh cười ha ha.

"Trương Lão Phật Gia lời này sai rồi, muốn đánh lẻ, cũng không phải là chuyện dễ dàng." "Chỉ cần mọi người đoàn kết một lòng, tự nhiên sẽ không cho địch nhân cơ hội đánh lẻ." Dừng một chút, lại từ từ nói.

"Nếu thật sự gặp phải kẻ địch không thể đối kháng, đoàn kết nhất trí cũng không có tác dụng." "Chỉ là, kẻ địch như vậy, thường rất hiếm." Nói xong, trong ánh mắt chấn kinh của Trương Lão Phật Gia, Lý Sinh cầm lấy 19 chiếc đũa trên bàn, dùng sức bẻ một cái, toàn bộ gãy đôi.

Lúc này, tròng mắt của Trương Lão Phật Gia đều kinh ngạc đến sắp rơi ra ngoài.

Ngô Tà ở bên cạnh cũng giật nảy mình.

Vừa rồi Trương Lão Phật Gia không bẻ gãy được những chiếc đũa này, cậu nhìn rất rõ.

Trương Lão Phật Gia là nhân vật trong truyền thuyết, thân thủ khí

lực dù không phải thiên hạ vô song, cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng vừa rồi vận đủ mười phần khí lực, lại không thể bẻ gãy bó đũa đó.

Chỉ có thể lấy ra một chiếc đũa, mới bẻ gãy được nó.

Nhưng hiện tại trong tay Lý Sinh, lại có đủ 19 chiếc đũa.

Ngô Tà đột nhiên cảm thấy hô hấp của mình trở nên nặng nề.

Hiện tại cậu có chút hiểu, tại sao ông nội lại để nhà họ Ngô bái dưới trướng Lý Sinh, nghe theo hiệu lệnh của Lý Sinh.

Tại sao nhân vật như Trần Bì A Tứ, ngay cả kháng cự cũng lười kháng cự, trực tiếp đầu hàng.

Hóa ra Lý Sinh mà họ đối mặt, lại mạnh mẽ đến vậy.

Mạnh đến mức ngay cả tâm tư phản kháng cũng không sinh ra nổi.

Thực sự quá mạnh rồi.

Ngô Tà liếc nhìn Tiểu Ca ở bên cạnh, lại thấy vẻ mặt cậu ta vẫn bình tĩnh như cũ.

Trừ lúc đối đầu với Lý Sinh, Muộn Du Bình lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi, những lúc khác cậu ta giống như một người chết, không có một chút biểu cảm nào.

Nếu không phải có hô hấp và nhịp tim, có thể cảm nhận được sinh khí của cậu ta, e rằng Ngô Tà sẽ nghi ngờ Muộn Du Bình đã sớm chết rồi.

Chỉ còn lại một cái xác biết đi, cho nên ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

Nhưng nhìn vẻ mặt hiện tại, tuy không có thay đổi, như một tảng đá, Ngô Tà lại không khỏi lo lắng, cậu ta đã hoàn toàn ngả về phía Lý

Sinh.

Xem Lý Sinh như chủ nhân của mình.

Ngô Tà không thể lý giải được chuyện này.

Dù cho Lý Sinh thật sự quá mạnh, quá mạnh.

Nhưng...

Ngô Tà trong lòng thở dài một hơi.

Muộn Du Bình không phải người tầm thường, cậu ta có lựa chọn của mình.

Có lẽ, lựa chọn thần phục dưới trướng Lý Sinh mới là quyết định chính xác nhất?

Nếu không, tại sao ông nội và Trần Bì A Tứ đều quyết định như vậy?

Trong lòng Ngô Tà, vô số ý niệm quay cuồng.

Sự chấn động của Trương Lão Phật Gia so với Ngô Tà còn lớn hơn.

Nếu trước đó ông còn nghi ngờ Lý Sinh dùng thủ đoạn khéo léo, thì hiện tại đã hoàn toàn khác. 19 chiếc đũa, vừa rồi ông đã tự tay kiểm nghiệm.

Bất kỳ chiếc đũa nào cũng bền hơn thép tinh luyện trăm lần.

Thật sự không thể tưởng tượng, trên đời lại có người có thể một lần bẻ gãy toàn bộ 19 chiếc đũa.

Hơn nữa, Lý Sinh trông có vẻ vẫn như không hề dùng sức.

Sao có thể?

Trên đời lại có người đáng sợ như vậy sao?

Sức mạnh của hắn, e rằng đã sớm đột phá giới hạn mà con người

có thể đạt tới.

Trừ phi, hắn đã vận dụng sức mạnh của quỷ thần.

Chương 377

Đây là lời giải thích duy nhất của Trương Lão Phật Gia.

Giới trộm mộ có vô số truyền thuyết, ví dụ như lão yêu vạn năm như Tinh Tuyệt Nữ Vương... có tứ đại cương thi thủy tổ, mỗi một người đều có năng lực kinh thiên động địa.

Những tồn tại đó, không phải sức người có thể chống lại.

Dù mạnh như Trương Lão Phật Gia, cũng biết có một số cấm kỵ phải tuân theo.

Không tuân theo cấm kỵ, ngang ngược đâm đầu vào, thì thật sự chết nhanh không kể xiết.

Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, vẫn luôn bảo vệ bí mật cuối cùng đó.

Tự nhiên biết trên đời có một số thứ, bắt buộc phải né tránh.

Lẽ nào, Lý Sinh là một nhân vật bước ra từ một nơi nào đó không thể biết?

Khó trách hắn nổi lên nhanh như vậy.

Nghĩ đến đây, mắt Trương Lão Phật Gia đột nhiên híp lại.

Giới trộm mộ có vô số tồn tại kỳ quái.

Trong đó có những thứ không thể trêu chọc.

Nếu không, sẽ rước lấy điềm gở.

Trương Lão Phật Gia hiện tại nghi ngờ, Lý Sinh chính là một tồn tại trong cấm kỵ đó.

Ví dụ như, một trong tứ đại cương thi chuyển thế, hấp thụ tinh

khí của con người, đi lại giữa nhân gian.

Đó cũng không phải là chuyện không thể.

Trong lịch sử của Trương gia, từng có cương thi lợi hại tìm đến cửa.

Loại cương thi đó đã sinh ra linh trí, từ một góc độ nào đó, là yêu vật chuyển thế.

Lý Sinh có phải là loại tồn tại đó không?

Trong lòng Trương Lão Phật Gia ý niệm xoay chuyển, không khẳng định, cũng không không xác định.

Yêu vật thành tiên, cương thi sống lại, những chuyện trong truyền thuyết, tuy trong ghi chép của gia tộc cũng có những chuyện như vậy, nhưng đều nói không rõ ràng, dường như có điều kiêng kỵ, không thể kể chi tiết.

Nếu Lý Sinh thật sự là loại tồn tại đó, phải ứng phó thế nào, thật là phiền phức.

Dù sao, yêu vật có thể quang minh chính đại đi lại trên đời, hoặc cương thi sống lại, thật không phải sức người có thể đối kháng.

Trương Lão Phật Gia ước chừng, có lẽ phải đến chùa tìm cao tăng, hoặc lên núi tìm đạo sĩ đắc đạo, trấn áp tà khí, mới có thể trấn áp được.

Trong lòng nghĩ rất nhiều, nhưng bề ngoài lại không hề tỏ ra động tĩnh.

Nếu đối phương thật sự là loại yêu vật đó, vậy tuyệt đối không thể chọc giận đối phương, cũng không thể để đối phương phát hiện có điều gì không ổn.

Lý Sinh tuyệt đối không ngờ, chỉ vì biểu hiện của mình quá yêu

nghiệt, khó tin, mà trong lòng Trương Lão Phật Gia đã xem hắn như một con yêu quái đi lại giữa nhân gian.

Nếu Lý Sinh biết được, chỉ e không biết nên cảm thấy thế nào.

Nhưng, cục diện trước mắt, quan trọng nhất là ép Trương gia phục tùng.

"Trương Lão Phật Gia, ngài là người đức cao vọng trọng." "Câu nói 'thức thời vụ giả vi tuấn kiệt', ngài chắc chắn biết?" "Tại hạ đã dám đề xuất để Lão Cửu Môn hợp nhất, tự nhiên có nắm chắc, ngài nếu nhất quyết đi theo con đường riêng, cuối cùng cũng không thể thay đổi được đại thế." Lý Sinh đứng dậy.

"Bánh xe lịch sử lăn về phía trước, ai muốn cản trở, người đó sẽ bị nghiền thành bột vụn." Trương Lão Phật Gia không lập tức nói.

Tay ông, khẽ gõ lên bàn mấy cái.

Vừa rồi, ông vẫn luôn suy nghĩ.

Làm sao để đối phó với cục diện trước mắt.

Vốn tưởng rằng, Lý Sinh chẳng qua chỉ là một thanh niên.

Không biết trời cao đất rộng, dạy dỗ một chút cũng thôi.

Không ngờ, gã này lại mạnh đến mức khó tin.

Đa phần là quỷ quái xuất thế, hoặc bị quỷ quái nhập vào, mới có sức mạnh như vậy.

Nhưng cũng không thể đối đầu trực diện với đối phương, chọc giận đối phương.

Vạn nhất đối phương trong cơn giận dữ, ra tay sát hại, tính mạng của mấy chục người trong Trương gia, e rằng khó giữ được.

Không cần động thủ, Trương Lão Phật Gia cũng biết, mình tuyệt

đối không phải là đối thủ của hắn.

Tự cho mình là rất cao, phải thừa nhận điểm này, khiến ông rất đau khổ.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến sức mạnh của Lý Sinh, Trương Lão Phật Gia đã thẳng thắn thừa nhận.

Chương 378

Người quý ở chỗ có tự mình biết mình.

Điểm này, Trương Lão Phật Gia luôn luôn sáng suốt.

Người thông minh mới có thể sống lâu hơn, cho nên, Trương Lão Phật Gia đã vượt qua hết khó khăn này đến khó khăn khác, đi đến ngày hôm nay.

Những huynh đệ năm xưa cùng ông xông pha, đa số đều đã về với đất mẹ rồi.

Đối mặt với áp lực của Lý Sinh, Trương Lão Phật Gia trầm mặc một lúc lâu, mới từ từ lên tiếng.

"Chuyện này không hề nhỏ, Trương phủ phải bàn bạc kỹ lưỡng." Lông mày Lý Sinh khẽ nhướng lên.

"Trương Lão Phật Gia, lời này tôi không thích nghe đâu." Ánh mắt nhìn Trương Lão Phật Gia, thế uy hiếp lộ rõ qua lời nói.

Đã ra tay rồi, nhất định phải thúc đẩy thành công chuyện này.

Không có tình nghĩa gì để nói cả.

Nếu Trương gia nhất định muốn đối đầu, Lý Sinh cũng không ngại, dùng thủ đoạn mạnh, cưỡng ép trấn áp.

Vốn dĩ, chuyện này, tôi không muốn dùng vũ lực giải quyết.

Nhưng ai cũng biết, chỗ dựa lớn nhất của Lý Sinh là vũ lực của hắn.

Nếu không phải giá trị vũ lực kinh người, ai sẽ để ý đến hắn chứ?

Thái độ của Trương Lão Phật Gia khách sáo như vậy, không phải vì kiêng kỵ vũ lực của hắn sao?

Nếu Lý Sinh không có một thân vũ lực khiến người ta kiêng dè, chỉ bằng việc lớn tiếng đòi thống nhất Lão Cửu Môn, đã phạm phải đại kỵ.

E rằng không cần Trương Lão Phật Gia ra tay, người của Lão Cửu Môn đã sớm dạy cho hắn biết chữ "sai" viết thế nào, dạy cho hắn biết làm người phải khiêm tốn.

Nhưng chính vì vũ lực mạnh mẽ của Lý Sinh, cho nên dù hắn đến Trương gia bàn chuyện để Trương gia thần phục, Trương gia cũng không dám không kính.

Dù mạnh như Trương Lão Phật Gia, cũng không dám chọc giận Lý Sinh.

Trương Lão Phật Gia khẽ cười.

Ông cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Thông thường, quỷ quái thành tinh, cương thi hóa người, không thể có trí tuệ cao, nhưng đầu óc của Lý Sinh dường như lợi hại hơn trong tưởng tượng của ông rất nhiều.

Một người như vậy, có thể là cương thi quỷ quái sao?

Khoảnh khắc này, Trương Lão Phật Gia lại có chút do dự.

Đối mặt với ánh mắt của Lý Sinh, ông trầm giọng nói.

"Chuyện này nói khó không khó, nói dễ không dễ, chỉ là Trương gia có tộc quy, phải bảo vệ một món đồ..." Lời của ông hư hư thực thực, nửa thật nửa giả.

Cũng là mượn cớ để thăm dò.

Xem xem hắn rốt cuộc là người hay yêu.

Lý Sinh nghe vậy, cười ha ha.

“Trương Lão Phật Gia, ngài không nói tôi cũng biết.” Lý Sinh chỉ vào Tiểu Ca đang đứng bên cạnh.

“Huyết mạch kỳ lân trên người cậu ấy, đã nói rõ tất cả.” “Ước định của Lão Cửu Môn, là phải cùng nhau bảo vệ một bí mật cuối cùng nào đó, đó không phải là ý nghĩa tồn tại của Lão Cửu Môn sao?” Lý Sinh vươn vai.

“Cái gọi là bí mật cuối cùng, chẳng qua là thế giới sau cánh cửa đồng ở Vân Thiên Cung, có gì đáng ngạc nhiên đâu?” Trong mắt Trương Lão Phật Gia, đột nhiên bắn ra hai luồng tinh quang, vẻ kinh hãi trên mặt đã không gì sánh được.

Trước đó suy đoán Lý Sinh có thể là cương thi hóa thành, quỷ quái thành tinh, Trương Lão Phật Gia còn có thể giữ được bình tĩnh.

Hiện tại lại hoàn toàn mất sắc.

Bí mật của Trương gia, các môn phái khác trong Lão Cửu Môn cũng không rõ ràng lắm.

Hoặc là, họ đã sớm từ bỏ trách nhiệm của mình.

Lý Sinh làm sao biết được?

Ông nhìn thẳng vào Lý Sinh, hy vọng hắn sẽ cho mình câu trả lời.

Lý Sinh điềm nhiên cười.

“Không giấu Trương lão thái gia, tôi đối với thế giới sau cánh cửa đồng, cũng vô cùng tò mò.” “Nếu có cơ hội, tôi sẽ đến sau cánh cửa đồng xem xem, xem ở đó rốt cuộc có gì.” Lý Sinh nói rất bình tĩnh.

Đây là suy nghĩ thật sự trong lòng hắn.

Muốn để huyết mạch của giọt máu đầu tiên tiến hóa, thật sự quá khó.

Lý Sinh bắt buộc phải đi đến hết nơi nguy hiểm này đến nơi nguy

hiểm khác.

Những ngôi mộ tầm thường, cậu không còn để vào mắt nữa.

Ở đó không có cơ duyên của cậu.

Chương 379

Dù cho trộm hết tất cả những ngôi mộ nhỏ trên thiên hạ, phần thưởng nhận được từ hệ thống cũng ít đến đáng thương.

Bắt buộc phải đặt mục tiêu cao hơn.

Vân Thiên Cung, sau cánh cửa đồng, đó là một mục tiêu rất thích hợp.

Trương lão thái gia nhìn hắn, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Cậu thật sự muốn đến sau cánh cửa đồng?" Trên thực tế, không chỉ Trương Lão Phật Gia, mà các gia chủ Trương gia qua các đời, đều biết sau cánh cửa đồng rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

Chỉ là, nhiệm vụ của họ là bảo vệ cánh cửa đồng.

Nghe nói, một khi cánh cửa đồng được mở ra, có khả năng sẽ mang đến tai họa cho thế gian.

Nhưng ai cũng tò mò, sau cánh cửa đồng là gì?

Có lẽ là trường sinh, có lẽ là luân hồi, có lẽ là hủy diệt... không ai biết, và sự không biết cũng đồng nghĩa với nỗi sợ hãi.

Lúc này, nghe Lý Sinh nói đến cánh cửa đồng, Trương lão thái gia khẽ thở dài một hơi.

Nhưng ông mở miệng ra, lại muốn nói rồi lại thôi.

Lý Sinh cầm chén trà trên bàn lên, nhấp một ngụm, yên lặng nhìn Trương Lão Phật Gia, đợi ông lên tiếng.

Hồi lâu, Trương Lão Phật Gia cuối cùng cũng lên tiếng.

"Chàng trai trẻ, cậu thật sự định đến sau cánh cửa đồng sao?" Lý Sinh nghiêm túc gật đầu.

Trương Lão Phật Gia đột nhiên cười.

“Nghe nói, hai trong ba viên thần châu đều ở trong tay cậu?” Lý Sinh không phủ nhận, khẽ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong mắt Trương Lão Phật Gia, một luồng tinh quang lóe lên.

“Lão phu có một yêu cầu bất tiện, không biết có thể cho lão phu mượn hai viên thần châu xem qua được không?” Ba viên thần châu là bảo vật tuyệt thế, ẩn giấu bí mật trường sinh bất tử.

Bảo bối như vậy, bất kể ở trong tay ai, cũng sẽ được cất giữ vô cùng cẩn thận, không dễ dàng cho người khác xem.

Trương Lão Phật Gia...

ít nhất, hiện tại Trương gia chưa tỏ ra là kẻ địch của Lý Sinh.

Dù hai người đang ngồi đây, nói chuyện vui vẻ, nhưng không có nghĩa là không có đao thương sau lưng.

Lý Sinh lại không hề che giấu, từ không gian giới tử, lấy Xích Đan ra.

“Đây chính là Xích Đan trong truyền thuyết.” Lý Sinh đưa Xích Đan vào tay Trương Lão Phật Gia.

“Còn về Mân Trần Châu, hiện tại lại không ở trong tay tôi.” Trương Lão Phật Gia ngẩn ra, có chút không hiểu.

Không phải cậu ta vừa thừa nhận có hai viên thần châu trong tay sao?

Đang lúc thắc mắc, chỉ nghe Lý Sinh lại lên tiếng.

“Thật không giấu giếm, một người bạn của tôi bị thương rất nặng, hoàn toàn dựa vào Mân Trần Châu để duy trì sinh mệnh, nên không thể đưa cho Trương Lão Phật Gia xem được.” Mân Trần Châu ở trong cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, ít nhất, trước khi Tinh Tuyệt

Nữ Vương hoàn toàn hồi phục, e rằng không thể đưa cho người khác xem.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn toàn hồi phục...

Lý Sinh ước chừng, thật sự đến lúc đó, e rằng cậu cũng sắp phi thăng thành tiên rồi.

Trương Lão Phật Gia không miễn cưỡng, Lý Sinh có thể lấy Xích Đan ra cho ông xem, đã khiến ông vô cùng bất ngờ.

Dù sao, bảo bối tuyệt thế như vậy, bình thường đều sẽ được cất giấu vô cùng cẩn thận, tuyệt đối không dễ dàng lộ ra trước mặt người khác.

Như Lý Sinh, thản nhiên lấy ra cho người khác tham quan, trong mắt người khác đã là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Nhưng Lý Sinh đã làm như vậy.

Trương Lão Phật Gia hít một hơi thật sâu.

Trong lòng ông rõ ràng, lý do Lý Sinh làm vậy vô cùng đơn giản, đó là cậu có sự tự tin tuyệt đối, không ai có thể từ tay cậu cướp đi Xích Đan.

Sự tự tin của kẻ mạnh.

Dù hiện tại đang ở trong Trương gia, cậu cũng có sự tự tin đó.

Trương Lão Phật Gia trong lòng khẽ cảm thán một tiếng, ánh mắt ngưng tụ trên tay, quan sát Xích Đan trong truyền thuyết.

Thần vật vô thượng.

Một trong ba viên thần châu.

Nhưng Xích Đan lại cực kỳ bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Trương Lão Phật Gia chỉ cảm thấy, thứ mình cầm trong tay dường như không phải thần châu, mà là một viên châu bình thường.

Chương 380

Nhưng dù sao cũng là người từng trải, ông vô cùng khẳng định, thứ mình cầm trong tay chính là Xích Đan.

Không có lý do rõ ràng, chỉ là một loại trực giác.

Nhưng Trương Lão Phật Gia có đủ lý do để tin rằng, loại trực giác này là chính xác.

Tuyệt đối không sai được.

Đây chính là Xích Đan, cho dù vẻ ngoài không có bất kỳ điểm gì đặc biệt.

"Không ngờ, Xích Đan, một trong ba đại thần châu vang danh thiên hạ, lại là một viên châu mộc mạc không chút hào nhoáng thế này." Trương Lão Phật Gia kinh ngạc không thôi.

Lý Sinh mỉm cười.

"Bảo châu không hoa mỹ, thần quang tự thu liễm, cũng là chuyện bình thường." "Ba đại thần châu đều không phải vật tầm thường, có biểu hiện như vậy cũng là bình thường." Trương Lão Phật Gia gật đầu.

"Nói không sai, người trẻ tuổi, vừa rồi ta đã nhìn lầm cậu rồi." Lý Sinh ngẩn ra, không biết vì sao Trương Lão Phật Gia lại nói như vậy.

"Vừa rồi ta thấy sức mạnh của cậu kinh người như vậy, còn tưởng cậu là quỷ quái thành tinh, cương thi hóa người, đang định tìm một đạo sĩ hay cao tăng nào đó đến trấn áp cậu đây." Trương Lão Phật Gia thẳng thắn, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình một cách rõ ràng.

Lý Sinh sững sờ, rồi phá lên cười ha hả.

“Trương Lão Phật Gia, ngài cũng là người kiến thức rộng rãi, sao lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy.” Nhìn Trương Lão Phật Gia, anh đột nhiên nói tiếp: “Tôi biết cách Trương gia không xa có một ngôi chùa tên là Khai Phúc Tự.” “Nếu Trương Lão Phật Gia cảm thấy tôi là tinh quái cương thi, hay là chúng ta cùng đến chùa, mời cao tăng niệm kinh đả tọa, rồi ở đó hàn huyên một phen thì sao?” Trương Lão Phật Gia khẽ mỉm cười.

“Tiểu hữu nói thật chứ?” Lý Sinh nhìn ông ta thật sâu.

Xem ra, Trương Lão Phật Gia thật sự có suy nghĩ này.

Cho dù đã nói ra rõ ràng, nhưng trong lòng vẫn còn chút nghi ngại.

Lý Sinh chỉ cảm thấy buồn cười, không ngờ mình lại bị người khác cho là quỷ quái thành tinh, cương thi hóa người.

Thật đúng là dở khóc dở cười.

Nhưng mà, nếu người ta đã có suy nghĩ như vậy, Lý Sinh cũng vui lòng thỏa mãn nguyện vọng của ông ta.

“Trương Lão Phật Gia, trong danh xưng của ngài vốn đã mang một chữ Phật, Phật gia phổ độ chúng sinh, chuyện hôm nay tôi cầu xin, là chuyện có lợi lớn cho Trương gia, cho cả Lão Cửu Môn.” “Tôi có thể hứa với ngài, sau khi thống nhất Lão Cửu Môn, tuyệt đối sẽ không xúi giục Lão Cửu Môn làm chuyện thương thiên hại lý.” “Mọi thứ vẫn như cũ, chỉ khi có việc đặc biệt, mới cần mọi người giúp tôi làm một vài chuyện.” “Hơn nữa, tôi có thể đảm bảo với ngài, bất kể giúp tôi làm chuyện gì, tôi đều sẽ trả thù lao xứng đáng.” “Bây giờ tôi có thể đi chùa, nhưng tôi hy vọng trước khi tôi từ trong chùa bước ra, Trương Lão Phật Gia có thể cho tôi một thái độ rõ ràng.” Lý Sinh dừng lại một chút.

“Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, tôi không muốn kéo dài vô tận.

Chuyện thống nhất Lão Cửu Môn, một khi tôi đã tung tin ra, nhất định phải thực hiện cho bằng được.” Trong lúc nói, trên người Lý Sinh đột nhiên hiện lên một luồng khí tức sắc bén vô cùng.

Cách đó không xa, Ngô Tà bất giác rùng mình một cái.

Lý Sinh lúc này, giống như một con sư tử vừa tỉnh giấc, tỏa ra uy nghiêm kinh người.

Sắc mặt Trương Lão Phật Gia cũng biến đổi liên tục.

Vẻ mặt ông ta lúc thì mờ ảo, lúc thì biến đổi không ngừng.

Một lúc lâu sau, ông ta mới trầm giọng cất lời.

“Tiểu hữu yên tâm, trước khi lão phu bước ra khỏi Khai Phúc Tự, nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời dứt khoát.” Cách xưng hô của Trương Lão Phật Gia đối với Lý Sinh cũng đã thay đổi.

Từ “người trẻ tuổi” biến thành “tiểu hữu”.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy, ông ta không muốn chọc giận Lý Sinh.

Lý Sinh khẽ gật đầu, đứng dậy, đi ra ngoài.

Khai Phúc Tự khá nổi tiếng ở Sa Thành.

Hương khói nghi ngút, du khách không dứt.

Ngôi chùa cũng không xa Trương phủ.

Trương Lão Phật Gia lúc rảnh rỗi cũng thích đến Khai Phúc Tự thắp hương, cùng lão tăng đánh cờ, mặc cho thế sự vần xoay.

Chỉ có điều, hôm nay đến để bàn chuyện, hoàn toàn khác với ngày thường.

Ngày thường chỉ là chuyện phiếm.

Còn hôm nay, chuyện được bàn lại liên quan đến tương lai của

Trương gia, thậm chí là sự sinh tử tồn vong của cả Trương gia.

Ngô Tà cũng theo đến Khai Phúc Tự, không dám ngồi xuống, chỉ đành đứng một bên.

Tiểu Ca vẫn đứng sau lưng Lý Sinh với vẻ mặt vô cảm.

Trương Lão Phật Gia mấy lần ngẩng đầu nhìn Tiểu Ca, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Ai cũng nhìn ra được, trạng thái của Tiểu Ca rất kỳ lạ.

Rõ ràng là người của Trương gia, nhưng bây giờ lại giống như đứng về phía Lý Sinh.

Trương Lão Phật Gia khẽ cau mày, rồi lại giãn ra.

Khi vào chùa, ông ta chú ý quan sát, Lý Sinh quả nhiên không có một chút sợ hãi nào.

Chương 381

Trương Lão Phật Gia vẫn chưa yên tâm, lại dặn dò cao tăng trong chùa niệm thử một vài đoạn kinh văn trấn yêu.

Tăng nhân trong chùa cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Trương Lão Phật Gia nói rất nghiêm túc, cũng đành làm theo.

Dù sao thì, Trương Lão Phật Gia không chỉ có quan hệ tốt với các tăng nhân trong chùa, mà còn là một thí chủ thường xuyên quyên góp số tiền lớn.

Trong phút chốc, tiếng tụng kinh trong chùa vang lên khắp nơi, tiếng Phật âm vang vọng, không dứt bên tai.

Lý Sinh chỉ cảm thấy buồn cười, có chút không biết nói gì.

Trương Lão Phật Gia đột nhiên đứng dậy, cúi đầu vái Lý Sinh một cái.

"Tiểu hữu, vừa rồi có chỗ thất lễ, xin hãy bỏ qua cho, thực sự là chuyện này không hề nhỏ, lão phu cũng phải cẩn tắc vô ưu, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhỡ đâu..." Trương Lão Phật Gia thấy dù kinh văn có vang lên thế nào, Lý Sinh vẫn bình an vô sự.

Hơn nữa, bây giờ đang ngồi dưới tượng Phật lớn, nếu Lý Sinh thật sự là quỷ quái thành tinh, cương thi sống lại, e rằng đã sớm bị Phật quang trấn áp rồi.

Tuy rằng một số pháp khí Phật giáo đã được khai quang, khi xuống mộ thường mất linh nghiệm, căn bản không thể trừ được quỷ quái cương thi.

Nhưng những ngôi chùa lớn như Khai Phúc Tự, có thể trấn áp được những thứ tà ma đó.

Nếu ngay cả Khai Phúc Tự cũng không làm gì được anh, Trương Lão Phật Gia cũng đành chấp nhận.

Lý Sinh thản nhiên cười.

"Trương Lão Phật Gia hà tất phải như vậy, đây cũng là lẽ thường tình, nhưng bây giờ Trương Lão Phật Gia cũng đã tận mắt chứng kiến, nên có một câu trả lời rồi chứ?" Lý Sinh cũng có chút mất kiên nhẫn.

Lão già Trương Lão Phật Gia này, cứ dùng kế hoãn binh, không đồng ý, cũng không từ chối thẳng thừng.

Nghe lời Lý Sinh, sắc mặt Trương Lão Phật Gia hơi thay đổi.

Ông ta ngồi xuống, cầm tách trà trên bàn, nhấp một ngụm.

"Trà của Khai Phúc Tự, so với trà Vũ Tiền Long Tỉnh nhà ta, lại có một hương vị riêng, tiểu hữu nếu là người yêu trà, sao không thử uống vài ngụm?" Lý Sinh nhìn ông ta, nhàn nhạt nói.

"Trương Lão Phật Gia chuẩn bị kéo dài đến bao giờ nữa?" Trương Lão Phật Gia thở dài một hơi.

"Vừa rồi kiến thức sức mạnh của cậu, lão phu liền biết mình không phải đối thủ, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam tâm." "Lão phu từ nhỏ ra đời, chưa từng gặp đối thủ, tuy không dám tự xưng thiên hạ đệ nhất, nhưng nhìn khắp thiên hạ, người có thể thắng ta, thật không biết ở đâu." "Hôm nay gặp tiểu hữu, mới biết nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn." "Tiểu hữu có bản lĩnh như vậy, lão phu vô cùng khâm phục." "Lão phu tuổi đã cao, tự thấy không phải đối thủ của tiểu hữu, nhưng nếu không thử vài chiêu, chung quy vẫn không cam lòng." Trong lúc nói, khí thế trên người Trương Lão Phật Gia đột nhiên trở nên sắc bén.

Ông ta đứng dậy, đi vào trong sân, thanh trường đao trên tay từ từ

rút ra.

Sau khi kiến thức sức mạnh của Lý Sinh, Trương Lão Phật Gia tự giác lựa chọn sử dụng binh khí.

Dù sao, nếu không dùng binh khí, có lẽ thật sự không cần phải so tài.

"Tiểu hữu, mời." Đây là hậu viện của Khai Phúc Tự, lúc Trương Lão Phật Gia vào đã đặc biệt dặn dò hòa thượng đóng hết các cửa lại, không cho du khách vào.

Vì vậy, ở đây chỉ có bốn người.

Thấy Trương Lão Phật Gia muốn tỷ võ, Lý Sinh không khỏi mỉm cười.

Đây chính là điều anh cầu còn không được.

Thể hiện võ lực, cũng tốt để một số người từ bỏ ý định.

Lý Sinh đứng dậy, đi đến đối diện Trương Lão Phật Gia.

"Xin chỉ giáo." Trương Lão Phật Gia ngẩn người.

"Tiểu hữu, không dùng binh khí sao?" Lý Sinh lắc đầu.

"Không cần." Nếu thật sự dùng Hắc Thần Đao, vậy thì quả thực là bắt nạt người khác.

Đồng tử của Trương Lão Phật Gia tức thì hơi co lại.

Ông ta biết trận chiến này hy vọng mong manh, nhưng không thử một lần, sao biết kết quả thế nào?

Lúc này thấy Lý Sinh ngay cả binh khí cũng không muốn dùng, cũng không khỏi có chút tức giận.

Lẽ nào thật sự lợi hại đến vậy sao?

Bên cạnh, hai tay Ngô Tà khẽ nắm thành quyền, lòng bàn tay đã rịn

mồ hôi.

Hắn vẫn luôn đi theo Lý Sinh, chứng kiến tất cả.

Trong lòng Ngô Tà hy vọng, Trương Lão Phật Gia có thể đánh bại Lý Sinh.

Không còn cách nào khác, hắn cũng là người của Ngô gia, có một phần tâm tư không muốn chịu khuất phục người khác.

Đúng lúc này, thân thể Trương Lão Phật Gia động.

Bất động như núi, động như gió cuốn.

Tốc độ của Trương Lão Phật Gia nhanh như tia chớp, như sấm sét.

Một đao chém ra, liền có thế không thể cản phá.

Không khí vang lên từng trận tiếng nổ âm thanh, là tiếng ma sát khi trường đao xé rách không khí.

Chương 382

Âm thanh có thể biến thành như vậy, đủ để tưởng tượng, một đao này, rốt cuộc nhanh đến mức nào.

Trong ánh mắt Lý Sinh, cũng không khỏi thoáng qua một tia tán thưởng.

Trương Lão Phật Gia dù sao cũng là một ông lão hơn tám mươi tuổi, vậy mà vẫn có thực lực như vậy, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Nhưng, kinh ngạc thì kinh ngạc, thật sự động thủ, Lý Sinh thật sự không coi Trương Lão Phật Gia ra gì.

Anh chịu nói nhiều như vậy, hoàn toàn là vì địa vị và sức hiệu triệu của ông ta, chứ không phải vì võ lực của đối phương.

Dù sao, thân thể của Lý Sinh đã được hệ thống cường hóa nhiều lần.

Lý Sinh hiện tại, sở hữu huyết mạch từ phẩm thứ nhất đến phẩm thứ năm, năng lực huyết mạch như vậy, thực sự quá mạnh.

Phàm nhân trong mắt anh, chẳng khác gì con kiến.

Từ một góc độ nào đó, Lý Sinh đã không thể gọi là người, mà là một tồn tại gần như á thần.

Cũng khó trách trước đó Trương Lão Phật Gia lại nảy sinh nghi ngờ như vậy.

Đối với người thường, thân thủ của Trương Lão Phật Gia tuyệt đối cường hãn vô cùng.

Nhưng đối với một á thần như Lý Sinh, vậy thì có chút không

đáng xem.

Lý Sinh nhẹ nhàng vung tay, đón đỡ.

Tốc độ của anh, trông có vẻ không nhanh, thậm chí có thể nói là chậm vô cùng.

Nhưng, chưa đợi Trương Lão Phật Gia nhìn rõ, hai ngón tay của Lý Sinh đã vươn ra, kẹp lấy lưỡi đao của ông ta.

Khoảnh khắc đó, trên mặt Trương Lão Phật Gia tràn ngập vẻ kinh hãi.

Phải biết rằng, một đao này, đã dồn hết công lực toàn thân ông ta, không chỉ sắc bén, mà còn ẩn chứa hậu kình vô tận.

Vậy mà, Lý Sinh chỉ nhẹ nhàng vươn tay, đã dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi đao.

Cứ như thể không tốn chút sức lực nào.

Trương Lão Phật Gia dùng sức rút mạnh, thanh đao lại như bị một lực ngàn cân đè chặt, không thể rút ra được.

Sao có thể?

Trương Lão Phật Gia khó có thể tin nổi.

Ông ta vận dụng bí pháp, muốn rút đao ra, nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích.

Ngón tay Lý Sinh khẽ ấn nhẹ.

"Keng!" Thanh bảo đao bằng thép tinh luyện trăm lần, lập tức gãy làm đôi.

Trương Lão Phật Gia vứt thanh đao đi.

"Thôi, thôi, già rồi, trận này lão phu nhận thua." Có thể thấy, Lý Sinh chưa dùng đến mấy phần sức lực.

Chênh lệch giữa ông ta và Lý Sinh quá xa.

Cho dù toàn lực ứng phó, cũng giống như đứa trẻ ba tuổi, đi thỉnh giáo một người trưởng thành, chỉ cảm thấy vô cùng nực cười.

Nhưng Lý Sinh có sức mạnh như vậy, thực sự khó mà tưởng tượng được.

Trương Lão Phật Gia hỏi: "Tiểu hữu có thần lực như vậy, tốc độ kinh người, đều không phải là thứ mà người phàm có thể có." "Chẳng lẽ tiểu hữu đã nhìn thấy được một tia cơ duyên thành thần?" Những người trong giới đạo mộ, đối với cương thi quỷ quái, đã sớm quen như cơm bữa.

Nhưng nếu có cương thi quỷ quái, tự nhiên cũng nên có thần tiên Phật tổ.

Chỉ là không hiện diện giữa thế gian, nên người phàm không thể thấy được mà thôi.

Sau khi kiến thức sức mạnh và thực lực của Lý Sinh, trong lòng Trương Lão Phật Gia cũng tự nhiên nảy sinh ý niệm này.

Lý Sinh mỉm cười, không phủ nhận.

Từ một góc độ nào đó, việc sở hữu huyết mạch từ phẩm thứ nhất đến phẩm thứ năm, quả thực không thể gọi là người, nên gọi là á thần.

Suy đoán này, thật sự chính xác.

Con đường tiến hóa càng đi càng xa, thành thần không phải là chuyện không thể.

"Không giấu gì Trương Lão Phật Gia, văn bối có chút kỳ ngộ, nên thân thể khác với người thường." "Có lẽ trong một ngôi cổ mộ nào đó, vẫn có quỷ quái cương thi mà tôi không thể đối phó, nhưng người

phàm trên thế gian này, chỉ cần tôi muốn, tuyệt đối không một ai là đối thủ của tôi." Trương Lão Phật Gia im lặng nghe xong, đột nhiên cất lời.

"Cậu có biết, Trương gia ta và quan phương có quan hệ rất tốt, chỉ cần ta mở lời một câu, sức mạnh của quan phương ở Sa Thành, có thể điều động bao nhiêu, ta có thể điều động bấy nhiêu." Đây là sự thật.

Thượng Tam Môn của Lão Cửu Môn, từ một ý nghĩa nào đó, đã thoát ly khỏi các môn phái giang hồ thuần túy, trở thành một thế lực hùng mạnh thực sự.

Trong thời đại này, cát cứ xưng bá tự nhiên là không thể.

Nhưng duy trì quan hệ tốt với quan phương, lại là chuyện đơn giản.

Đặc biệt là Trương Lão Phật Gia, mạng lưới quan hệ rộng lớn, cơ duyên nhiều vô kể, xa không phải người khác có thể sánh bằng.

Chương 383

Nói không khách khí, chỉ cần ông ta muốn, có thể thông thiên.

Quan phương ở Sa Thành tự nhiên càng thêm bảo hộ ông ta.

Lý Sinh đối với điều này sớm đã biết rõ trong lòng.

"Chuyện giang hồ, giang hồ giải quyết." "Tôi tin Trương Lão Phật Gia, cũng không muốn để người của quan phương can thiệp vào." "Hơn nữa, cho dù quan phương can thiệp, cũng không thể ngăn cản được đại thế." "Chẳng lẽ Trương Lão Phật Gia lại có thể để người của quan phương, thay thế người của Lão Cửu Môn đi canh giữ Thanh Đồng Đại Môn sao?" Trương Lão Phật Gia gật đầu.

"Cậu một lòng muốn thống nhất Lão Cửu Môn, rốt cuộc là vì sao?" Lý Sinh đi vài bước, ngẩng đầu nhìn trời.

"Tôi chỉ cảm thấy, có một nhóm người dưới tay mình, sẽ tiện cho tôi làm việc mà thôi, không có mục đích gì khác." "Có những chuyện vặt vãnh, nếu để tôi đi xử lý, rất phiền phức, nếu có người của Lão Cửu Môn ra mặt, có thể đơn giản hơn nhiều." "Ngoài ra, nếu nói là có mục đích, vậy chính là đi xem thử phía sau Thanh Đồng Môn có gì." Nói đến đây, Lý Sinh đột nhiên dừng lại, mỉm cười.

"Nếu người của Uông gia muốn tìm phiền phức, có Lý Sinh tôi ở đây, cũng có thể giúp mọi người chống đỡ." "Cậu biết người của Uông gia?" Trương Lão Phật Gia kinh hãi thất sắc.

Lý Sinh cười ha hả.

"Người Uông gia đã tính kế Trương gia ngàn năm, cũng ly gián Lão Cửu Môn ngàn năm." "Tôi đã muốn thu Lão Cửu Môn vào dưới trướng, sao có thể hoàn toàn không biết gì về chuyện này?" Trương

Lão Phật Gia nhìn Lý Sinh, một lúc lâu sau, đột nhiên cúi đầu bái lạy.

"Trương gia nguyện ý quy thuận dưới trướng Lý gia, nghe theo sự điều khiển của Lý gia." "Tốt!" Lý Sinh đáp một tiếng, vội vàng đưa tay đỡ Trương Lão Phật Gia dậy.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy, bên phía Bán Tiệt Lý và Nhị Nguyệt Hồng, cần ngài đi trao đổi nhiều hơn." Trương Lão Phật Gia gật đầu.

"Trương gia ta đã bái nhập môn hạ Lý gia, tự sẽ toàn lực vì Lý gia làm việc, chỉ là Bán Tiệt Lý và Nhị Nguyệt Hồng, đều là những người vô cùng cố chấp, nếu Lý gia không tự mình ra tay, e rằng khó mà khiến họ khuất phục." Lý Sinh trầm ngâm một lát.

"Nếu đã như vậy, vậy hãy tìm một thời gian, hẹn cả hai người họ ra, tôi gặp mặt một lần." Trương Lão Phật Gia nói: "Như vậy cũng tốt, vài ngày nữa, chính là mùng ba tháng ba, tôi sẽ ở Bán Sinh Trà Lâu, mời mọi người uống một chén trà." Bán Sinh Trà Lâu là trà lâu cao cấp nhất ở Sa Thành, cũng là nơi Trương Lão Phật Gia thường lui tới.

Một chén trà, nếm hết trăm vị trần thế.

Một ấm nước, uống cạn đã nửa đời người.

Bán Sinh Trà Lâu, uống trà phẩm nửa đời người.

Ngày mùng ba tháng ba, Lý Sinh dẫn theo Bàn Tử, Đại Kim Nha, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Tinh Tuyệt Nữ Vương, cùng với Ngô Tà, và cả Tiểu Ca, cùng nhau đến trà lâu.

Hôm nay ở trà lâu, không chỉ có Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, mà còn có các gia tộc khác của Lão Cửu Môn.

Cả tòa trà lâu đều được bao trọn, không cho người ngoài vào.

Khi Lý Sinh xuất hiện, Lão Cửu Môn đã tụ tập đông đủ, tất cả đều có mặt.

"Muốn để Lão Cửu Môn quy về một nhà, phải xem có bản lĩnh đó hay không." Nhị Nguyệt Hồng uống một chén trà, giọng nói có chút lạnh lùng.

Bán Tiệt Lý từ đầu đến cuối không nói một lời, nhưng những người quen biết ông ta đều biết, lúc ông ta im lặng, cũng là lúc đáng sợ nhất.

Xem ra, chuyện Lý Sinh ép buộc Lão Cửu Môn thống nhất, đã hoàn toàn chọc giận họ.

Lý Sinh chưa nói gì, ánh mắt Bán Tiệt Lý đã rơi vào người của Hoắc gia.

Hoắc gia là người dẫn đường cho Lý Sinh, cũng khó trách Bán Tiệt Lý lại trút oán khí lên đầu họ.

Nếu Lý Sinh bị ép lui, chắc chắn họ sẽ tìm người nhà họ Hoắc gây sự.

Đúng lúc này, Lý Sinh dẫn người bước vào.

Vừa bước vào, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào anh.

Bán Tiệt Lý nhìn Lý Sinh, vẫn không nói một lời, im lặng một cách khác thường.

Lúc này, những người khác đã lần lượt chào hỏi Lý Sinh.

Dù sao, họ đều đã đồng ý gia nhập dưới trướng Lý Sinh.

Trong Lão Cửu Môn, đã có bảy nhà thần phục, chỉ còn lại hai nhà, là Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiệt Lý.

Nhị Nguyệt Hồng nói rất hay, nhưng bảo ông ta quy thuận, lại cực kỳ không muốn.

Nhưng, thấy ngay cả Trương Lão Phật Gia cũng không kiên trì, trong lòng ông ta cũng không thể không cân nhắc.

Rồng mạnh không áp được rắn địa đầu.

Lý Sinh đã dám tuyên bố muốn Lão Cửu Môn thống nhất, quy về dưới trướng mình, tự nhiên phải có chút bản lĩnh, nếu không, đã sớm bị mấy nhà khác phản đối rồi.

Thậm chí đã sớm bị dạy cho cách làm người.

Sao có thể có buổi tụ họp ngày hôm nay?

Nhị Nguyệt Hồng uống một chén trà, cũng là người mở lời trước.

"Lý gia là người thẳng thắn, vậy tôi cũng không úp mở nữa." "Lý gia muốn Lão Cửu Môn quy về một nhà, là chuyện tốt, tôi, Nhị Nguyệt Hồng, giơ hai tay tán thành." "Chỉ là, tôi muốn hỏi Lý gia một câu, sau khi Lão Cửu Môn hợp nhất, ai sẽ là người nói chuyện?" Câu hỏi này rất sắc bén.

Cũng thể hiện rõ thái độ của Nhị Nguyệt Hồng, đó là không phục.

Lý Sinh không trả lời, uống một chén trà.

Lúc này, Trương Lão Phật Gia đứng lên.

"Cửu Môn hợp nhất, là ý của Lý gia, sau khi hợp nhất, tự nhiên nghe lệnh Lý gia, duy chỉ có mệnh lệnh của Lý gia là tuân theo." Ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng như điện, nhìn chằm chằm Trương Lão Phật Gia, có chút khó tin, những lời như vậy, lại từ miệng Trương Lão Phật Gia nói ra.

Chương 384

Ông ta và Trương Lão Phật Gia cũng đã giao hảo nhiều năm, đối với ông ta vô cùng hiểu rõ.

Nhân vật hô phong hoán vũ này, có khí phách ngạo nghễ ngút trời đến nhường nào.

Nay Trương Lão Phật Gia tuổi đã cao, nhưng theo lý, sự ngạo khí đó không nên biến mất, ngược lại sẽ càng ngày càng sâu sắc.

Dù sao, ai cũng biết, một người tuổi càng lớn, càng khó thay đổi.

Nhưng hôm nay thì sao?

Trương Lão Phật Gia lại chủ động nói ra những lời như vậy.

Trong lòng Nhị Nguyệt Hồng vô số ý niệm lóe lên.

Vừa mới nghe tin Trương Lão Phật Gia dẫn Trương gia bái nhập dưới trướng Lý Sinh, ông ta có chút không tin, bây giờ xem ra, lời đồn là thật.

Nhưng, tại sao Trương Lão Phật Gia lại làm vậy?

Làm vậy có lợi gì cho Trương gia?

Đây mới là vấn đề mà Nhị Nguyệt Hồng cần suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, ông ta mới chậm rãi cất lời.

"Trương Lão Phật Gia, đây là suy nghĩ thật lòng của ngài sao?" Trương Lão Phật Gia cười ha hả.

"Tự nhiên, bản lĩnh của Lý gia, không ai có thể sánh bằng, ngoài Lý gia, không có ai có thể làm chủ Cửu Môn." Bán Tiệt Lý vẫn không nói một lời, im lặng như tờ.

Nghe lời Trương Lão Phật Gia, ông ta ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Sinh.

Ánh mắt ông ta bình tĩnh, không nhìn ra điều gì, yên tĩnh như núi.

Nhưng những người quen biết ông ta đều biết, Bán Tiệt Lý ở trạng thái này mới là đáng sợ nhất.

Lý Sinh vừa uống trà, coi như không nhìn thấy.

Lông mày Nhị Nguyệt Hồng khẽ nhíu lại.

"Nếu đã như vậy, vậy mời Lý gia lộ hai chiêu, cho mọi người xem thử, cũng để mọi người tâm phục khẩu phục." Lời ông ta vừa dứt, thân ảnh Lý Sinh đã động.

Như quỷ mị, như tia chớp, thân ảnh anh vừa động, đã lấy đi con dao găm bên hông Nhị Nguyệt Hồng.

Quá trình này nhanh đến không thể tưởng tượng, đến nỗi Nhị Nguyệt Hồng thậm chí còn không kịp phản ứng.

Đợi đến khi ông ta nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, Lý Sinh đã trở lại ghế ngồi, đặt con dao găm lên bàn, rồi nhấp một ngụm trà.

"Hít!" Trong sảnh trà, vang lên một tràng tiếng hít khí lạnh.

Ngay cả người đã từng kiến thức thân thủ của Lý Sinh như Trương Lão Phật Gia cũng cảm thấy từng cơn kinh hãi.

Quá nhanh.

Đó tuyệt đối không phải là tốc độ mà con người có thể có được.

Sao có thể chứ?

Nhưng Lý Sinh đã làm được.

Khi anh đã ngồi lại vào ghế, ảo ảnh trước mặt Nhị Nguyệt Hồng vẫn chưa tan biến.

Trên trán Nhị Nguyệt Hồng, rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Nếu vừa rồi Lý Sinh muốn giết, vậy thì, ông ta bây giờ, đã nằm trên mặt đất, trở thành một cỗ thi thể.

Ông ta từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, nhưng nhân vật lợi hại như vậy, là lần đầu tiên gặp phải.

Chẳng trách ngay cả Trương Lão Phật Gia cũng nguyện ý thần phục.

Người như vậy, e rằng không thể gọi là người, chỉ có thể gọi là thần.

Đối mặt với người, có thể đối kháng, đối mặt với thần, thì có thể làm gì?

Ánh mắt Bán Tiệt Lý cũng trở nên ngây dại.

Ông ta cũng không thể tưởng tượng, Lý Sinh rốt cuộc đã làm thế nào.

Tốc độ như vậy, ông ta không dám tưởng tượng.

Lòng Bán Tiệt Lý cuộn trào, một lúc lâu không thể bình tĩnh lại được.

Oán khí vừa rồi, bây giờ đã tan biến.

Có lẽ, đây là bản tính con người.

Con người đối với những thứ hoàn toàn không có sức phản kháng, không dễ nảy sinh oán hận.

Có một câu nói: hơn người khác một chút, người ta sẽ ghen tị, đố kỵ, căm hận.

Chương 385

Nếu hơn người khác quá nhiều, khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng, vậy thì chỉ còn lại sự sùng bái.

Câu nói này, đặt trong hoàn cảnh hiện tại, vẫn đúng, chỉ là đối tượng có chút khác biệt mà thôi.

Khi nghe Lý Sinh muốn hợp nhất Lão Cửu Môn, họ tức giận khác thường.

Sau đó nghe các gia tộc Lão Cửu Môn lần lượt thần phục, sự tức giận đó càng nghiêm trọng hơn.

Nhưng, hôm nay tận mắt thấy Lý Sinh ra tay, Bán Tiệt Lý mới đột nhiên phát hiện, mình đã già rồi.

Giang hồ đời nào cũng có nhân tài, lớp sau xô lớp trước.

Lý Sinh trẻ tuổi này, năng lực đã vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Lý Sinh nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

"Không biết chút bản lĩnh mọn của tôi, ngài cảm thấy thế nào?" Nhị Nguyệt Hồng cười khổ một tiếng.

Có thể dùng từ "mọn" sao?

Nếu vừa rồi Lý Sinh không đoạt đao, mà là đâm đao, vậy thì, trên người ông ta, e rằng đã có hơn chục cái lỗ rồi.

Thân thủ như vậy, không thể dùng từ "cường hãn" để hình dung được nữa.

"Thân thủ của Lý gia, Nhị Nguyệt Hồng bội phục không thôi." Lời ông ta vừa dứt, Bán Tiệt Lý bên cạnh đột nhiên xen vào.

“Xin thứ cho tại hạ không biết thời thế, tôi muốn lĩnh giáo thêm một hai chiêu, vừa rồi Lý gia ra tay, quả thực nhanh đến cực hạn, nhưng nếu không thi triển với tôi một lần, chung quy khó mà khiến tôi cam lòng.” Thực tế, khi nói ra những lời này, lòng ông ta đã nguội lạnh.

Chỉ là, Bán Tiệt Lý muốn xem lại lần nữa, xem thử thần kỹ khó tin đó, rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Lời ông ta vừa dứt, Lý Sinh đột nhiên ra tay.

Bán Tiệt Lý chỉ thấy trước mắt có bóng người lóe lên, ngay sau đó trên tay truyền đến một luồng lực cực lớn.

Chưa kịp phát lực, cây gậy trên tay đã bị người ta đoạt mất.

Ngẩng mắt nhìn người, lại phát hiện cây gậy đã nằm trên bàn, còn Lý Sinh đang mỉm cười nhìn mình.

Bán Tiệt Lý hít sâu một hơi khí lạnh.

Đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài.

“Đáng tiếc cho ta, Bán Tiệt Lý, tung hoành giang hồ nhiều năm, tự cho rằng cũng có vài phần kiến thức, hôm nay mới biết, hóa ra mình vẫn luôn là ếch ngồi đáy giếng.” Ông ta chắp tay với Lý Sinh.

“Lý gia, với bản lĩnh này, tôi đối với ngài tâm phục khẩu phục.” Nhị Nguyệt Hồng cũng gật đầu.

“Lý gia, Nhị Nguyệt Hồng cũng không có lời nào khác, nguyện ý quy thuận.” Lý Sinh tức thì mừng rỡ không ngờ.

Ban đầu anh nghĩ muốn để Bán Tiệt Lý và Nhị Nguyệt Hồng quy thuận, sẽ phải tốn không ít công sức.

Không ngờ, chỉ mới thể hiện một chút bản lĩnh, đã khiến hai người thần phục.

Quá trình này, so với tưởng tượng của anh nhanh hơn nhiều, cũng thuận lợi hơn nhiều.

Nhưng, thực ra cũng hợp lý.

Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiệt Lý không phục, là vì không biết bản lĩnh của Lý Sinh.

Sau khi tận mắt chứng kiến kỹ nghệ kinh người của Lý Sinh, hai người cũng mất đi tâm lý đối kháng.

Rõ ràng, dù làm gì, cũng đều là vô ích.

Điểm này, hai người đều là lão giang hồ, tự nhiên nhìn ra được.

Cũng vào lúc này, hai người cuối cùng mới hiểu, vì sao bảy nhà còn lại của Lão Cửu Môn, thậm chí bao gồm cả Trương Lão Phật Gia, đều không phản kháng, mà chọn lựa thần phục.

Tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Lý Sinh, hai người cũng lập tức đưa ra lựa chọn giống như vậy.

Lý Sinh nâng chén trà.

"Tốt, hôm nay chúng ta hãy cùng nâng chén, chúc mừng Lão Cửu Môn cuối cùng đã thống nhất." Trong chốc lát, mọi người trong trà lâu đều nâng chén, cùng nhau chúc mừng.

Đến đây, Lão Cửu Môn đã hoàn toàn thần phục.

"Đinh, phát hiện túc chủ đã thu phục Lão Cửu Môn, phần thưởng hệ thống đang được phát..." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Gói Quà Lớn May Mắn..." "Đinh, xin hỏi túc chủ có muốn mở Gói Quà Lớn May Mắn không?" Lý Sinh không chút do dự, lập tức chọn mở.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được sự trung thành của Ngô Tà và Tiểu Ca." Lý Sinh ngẩn người, đây cũng là phần thưởng sao?

Sự trung thành của Tiểu Ca và Ngô Tà?

Vậy là, hai người này, sau này sẽ nghe theo mệnh lệnh của mình sao?

Nghe có vẻ không tệ.

Chỉ là, đội ngũ hiện tại của anh, đều đã được hệ thống cường hóa nhiều lần.

Thật sự dẫn hai người họ đi đạo mộ, e rằng hai người có chút tụt lại phía sau.

Chương 386

Tiểu Ca còn đỡ một chút, võ lực của cậu ta đủ cao.

Cho dù không có hệ thống cường hóa, cũng tuyệt đối không yếu.

Nhưng Ngô Tà, thì có chút không đáng xem.

Thật sự muốn gia nhập đội ngũ của Lý Sinh, tuyệt đối sẽ trở thành gánh nặng.

Ý niệm này vừa nảy ra, âm thanh của hệ thống lại vang lên lần nữa.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Gói Quà Cường Hóa Nhân Viên Đặc Định, có thể tiến hành cường hóa cho Ngô Tà và Tiểu Ca, túc chủ cũng có thể vào thời điểm thích hợp, tặng cho hai người, để củng cố sự trung thành của họ." Ngay sau đó, hai luồng khí tức kỳ lạ xuất hiện trong cơ thể anh.

Không cần phải nói, đó là thứ dùng để cường hóa Ngô Tà và Tiểu Ca.

Như vậy cũng được.

Có thứ này, có thể cường hóa họ, hai người cũng sẽ không bị tụt lại phía sau.

Lý Sinh tức thì mừng rỡ không thôi.

Nhưng phần thưởng vẫn chưa kết thúc.

"Đinh, chúc mừng túc chủ, giác quan thứ sáu được cường hóa thêm một bước." "Đinh, chúc mừng túc chủ đã kích hoạt năng lực huyết mạch Huyết Linh tầng thứ nhất." Ngay lập tức, Lý Sinh cảm thấy có một luồng ý thức tràn vào trong não.

“Năng lực Huyết Linh?” Huyết Linh, là năng lực tiềm ẩn trong huyết mạch Giọt Máu Đầu Tiên.

Khi Giọt Máu Đầu Tiên trưởng thành đến một mức độ nhất định, có thể kích hoạt huyết mạch, dẫn phát năng lực Huyết Linh.

Huyết Linh có chút tương tự như pháp thuật.

Ví dụ, năng lực Huyết Linh hiện tại của Lý Sinh, có thể điều khiển lửa, cũng có thể đóng băng.

Tương tự như pháp thuật.

Nhưng lại không tiêu hao pháp lực, là năng lực huyết mạch bẩm sinh.

“Năng lực này, cũng khá thú vị, không biết, đối với việc nâng cao thực lực có bao nhiêu trợ giúp.” Lý Sinh thầm nghĩ.

Cũng chỉ có thể từ từ nghiệm chứng trong tương lai.

Mười loại năng lực huyết mạch, ngoài Huyết Uy còn chưa được kích hoạt, các loại khác đều đã được kích hoạt.

Năng lực Huyết Linh này, khi tiến giai huyết mạch phẩm thứ năm, đều không được kích hoạt, bây giờ lại đột nhiên bị kích hoạt, quả thực nằm ngoài dự liệu của Lý Sinh.

“Đinh, chúc mừng túc chủ đã mở khóa năng lực huyết mạch mới.” Lý Sinh hít sâu một hơi.

Cuối cùng cũng có năng lực huyết mạch mới.

Hệ thống sớm đã nói, sau khi Giọt Máu Đầu Tiên tiến hóa đến một tầng thứ nhất định, sẽ hiển thị ra năng lực huyết mạch ẩn giấu.

Bây giờ, cuối cùng đã đến lúc hiển thị.

Lý Sinh vội vàng mở bảng cá nhân.

Tên: Lý Sinh ...

Huyết mạch năng lực 11: Thiên Nhãn (chưa kích hoạt), Thiên Nhãn có thể soi xét từng chi tiết nhỏ, chiếu thấy tất cả âm hồn quỷ mị, ở cấp cao, thậm chí có thể chiếu thấy quá khứ và tương lai.

Huyết mạch năng lực 12: Thánh Dung (chưa kích hoạt), có thể dung hợp tất cả hình xăm vào trong cơ thể, khiến chúng vĩnh viễn không biến mất, và giữ lại sức mạnh ban đầu của hình xăm. ...

"Hai năng lực này cũng không tệ." Lý Sinh hài lòng gật đầu.

Sau này kích hoạt hai năng lực này, liền có thể dung hợp hình xăm vào trong cơ thể.

Khi đó, không cần kích hoạt hình xăm, cũng có thể sở hữu thực lực như khi đã kích hoạt, hơn nữa, không bị bất kỳ ràng buộc nào.

Hệ thống thật sự quá mạnh mẽ.

Lý Sinh hài lòng gật đầu.

Năng lực mới, khởi đầu mới, tiếp theo, nên lên Thiên Sơn rồi.

Lý Sinh hiện tại, đã thu thập được hai viên thần châu, chỉ cần lấy được Tị Trần Châu, vậy là có thể tập hợp đủ ba đại thần châu.

Tương truyền, ba đại thần châu tụ tập đủ, liền có thể giải khai bí mật trường sinh bất lão.

Điều này thực ra đối với Lý Sinh không có tác dụng.

Dựa vào sức mạnh huyết mạch của Giọt Máu Đầu Tiên, Lý Sinh đã sớm thực hiện được giấc mơ trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú.

Anh hiện tại, không bệnh không tật, thanh xuân vĩnh trú, tinh lực vĩnh viễn đều duy trì ở trạng thái sung mãn nhất.

Nếu để người khác biết được, chắc chắn sẽ ghen tị chết đi được.

Đương nhiên, đối với điểm này, Lý Sinh tuyệt đối giữ mồm giữ miệng, không hề hé răng với bất kỳ ai.

Chương 387

Nếu không, thật sự sẽ mang đến phiền phức ng trời cho anh.

Tuy rằng chuyện trường sinh bất lão, theo thời gian trôi đi, sớm muộn cũng sẽ để người khác biết được.

Nhưng chỉ cần qua một vài năm nữa, thực lực của Lý Sinh, e rằng đã có thể phi thăng thành tiên, khi đó, cũng không cần phải sợ người khác phát hiện.

Tị Trần Châu ở Thiên Sơn, nhà họ Hoắc có một vị trí đại khái.

Nhưng cụ thể ở đâu, họ cũng không rõ.

Nếu biết rõ ràng, nhà họ Hoắc đã sớm lấy Tị Trần Châu ra rồi, cũng sẽ không đợi đến hôm nay, để Lý Sinh đi lấy.

Bây giờ Lão Cửu Môn đã quy về một nhà, có nhiều người nghe hiệu lệnh như vậy, làm việc tự nhiên thuận tiện hơn.

Rất nhanh, những chuẩn bị cần thiết để lên Thiên Sơn, đều đã được làm xong.

Lần này, Ngô Tà và Tiểu Ca đều gia nhập đội ngũ của anh.

Trước khi xuất phát, Lý Sinh gọi Ngô Tà và Tiểu Ca đến, đưa tay điểm vào trán họ.

Phần thưởng của hệ thống được ban tặng.

Trong nháy mắt, một luồng hơi ấm chảy vào cơ thể hai người.

Họ chỉ cảm thấy tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng, đều xảy ra biến hóa kịch liệt.

Một lượng lớn tế bào chết đi, rồi tái sinh.

Trong chớp mắt, thực lực của hai người đã có sự tăng trưởng vượt bậc.

Tiểu Ca trở nên mạnh hơn so với trước đây.

Biến hóa của Ngô Tà còn lớn hơn, trong cơ thể hắn, tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

"Cảm ơn!" Tiểu Ca kiệm lời như vàng, không nói nhiều.

Nhưng trong ánh mắt, có thể thấy được, đối với Lý Sinh, có một loại trung thành gần như mù quáng.

Miệng của Ngô Tà thì lanh lợi hơn nhiều.

"Lý ca, đây là tiên thuật sao?

Lý ca chẳng lẽ thật sự là thần tiên hạ phàm, tôi cảm thấy cơ thể mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thực lực so với trước đây, mạnh hơn gấp mười lần không chỉ." Lý Sinh nhàn nhạt cười.

"Cậu cảm thấy có ích là được, sau này chỉ cần theo tôi, sẽ có nhiều cơ hội thăng tiến hơn." "Chúng ta đi đạo mộ, có thể khác với người khác, chúng ta phải đạo ngôi mộ tốt nhất, chiến đấu với cương thi, quỷ quái mạnh nhất, chứ không phải né tránh." "Ngô Tà, cậu có dũng khí đó không?" Ngô Tà há miệng, trịnh trọng gật đầu.

"Lý ca yên tâm, thực lực của tôi đã tăng lên nhiều như vậy, sau này gặp cương thi quỷ quái, cũng có sức đánh một trận, không cần phải chạy." Từ khi đầu quân dưới trướng Lý Sinh, Ngô Tà đã đổi cách xưng hô với Lý Sinh, từ "Lý gia" thành "Lý ca".

Theo lời hắn, như vậy sẽ thân thiết hơn một chút.

Gã này làm người rất khéo léo.

"Tốt!" Lý Sinh gật đầu.

"Sau này cứ theo tôi, tự nhiên sẽ không thiếu phần của cậu." "Lần

này, chúng ta lên Thiên Sơn, tôi đi lấy Tị Trần Châu." "Nhưng, Thiên Sơn là nơi tiên nữ được chôn cất, bảo bối tuyệt đối không thể thiếu." Ngô Tà gật đầu.

"Tôi nhất định sẽ theo sát bước chân của Lý ca." Cả đoàn bắt đầu hành trình đến Thiên Sơn.

Lần này, ngoài anh ra, còn có Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hoắc Tú Tú, cùng với Ngô Tà và Tiểu Ca.

Tổng cộng chín người, cộng thêm Tiểu Mao Cầu.

Đây là một đội ngũ cực kỳ mạnh mẽ.

Lý Sinh có đủ tự tin, tin rằng chuyến đi Thiên Sơn lần này, nhất định có thể trở về với thắng lợi rực rỡ.

Đây là sự tự tin của anh.

Mấy lần đạo mộ, không lần nào là không phải loại khó nhất.

Niềm tin trong lòng Lý Sinh cũng ngày càng kiên định.

"Đinh, phát hiện túc chủ đang dẫn đội ngũ đến Thiên Sơn, nhiệm vụ chính tuyến mới đang được khởi động..." "Đinh, xin túc chủ hãy tìm Tị Trần Châu, tập hợp đủ ba đại thần châu, cứu sống Thiên Sơn Tiên Nữ." "Đinh, phần thưởng nhiệm vụ: Gói Quà Lớn Siêu Cấp." Lý Sinh ngẩn người, không ngờ vào lúc này, lại khởi động nhiệm vụ chính tuyến.

Điều khiến anh càng ngạc nhiên hơn là, nhiệm vụ chính tuyến này, không chỉ yêu cầu anh tìm Tị Trần Châu, mà còn phải cứu sống Thiên Sơn Tiên Nữ.

Thiên Sơn Tiên Nữ?

Chuyện quái gì vậy?

Lý Sinh ngơ ngác.

Nhưng, hệ thống cũng không cho anh bất kỳ lời giải thích nào.

Anh cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Thiên Sơn Tiên Nữ này, đã dính một chữ "tiên", chắc chắn không phải tầm thường.

Chương 388

Không chừng còn lợi hại hơn Tinh Tuyệt Nữ Vương thời kỳ đỉnh cao vài phần.

Nếu như vậy, hành trình lần này, e rằng không đơn giản như tưởng tượng.

Lòng cảnh giác của Lý Sinh tức thì dâng lên.

Thực lực hiện tại của anh rất mạnh, nếu đối mặt với bất kỳ cao thủ nào, Lý Sinh đều có nắm chắc một chiêu hạ gục.

Bất kỳ cao thủ nào trong mắt anh, đều không đáng xem.

Dù sao, huyết mạch của Giọt Máu Đầu Tiên, tuyệt đối là chí cao vô thượng.

Năng lực mà nó tạo ra, cũng không phải con người có thể đối kháng.

Nhưng, nếu đối mặt với "tiên nữ", thần tiên thật sự, vậy thì khó nói.

Anh không cho rằng, thực lực của mình, có thể so sánh với thần trong truyền thuyết.

Đó căn bản không phải là thứ mà sức người có thể chống lại.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Sinh trở nên nặng nề.

Phần thưởng lần này, nhiều hơn hai chữ.

Siêu cấp!

Gói Quà Lớn Siêu Cấp May Mắn.

Chỉ nghe tên, cũng có thể tưởng tượng, chắc chắn tốt hơn Gói Quà

Lớn May Mắn.

Nhưng phần thưởng càng tốt, điều đó cho thấy độ khó hoàn thành nhiệm vụ càng lớn.

“Xem ra, có độ khó thử thách rồi!” Trong mắt Lý Sinh, lóe lên một tia sáng.

Có độ khó thử thách, mới có ý nghĩa chứ.

Thiên Sơn ở khu vực biên cương, cách Sa Thành vạn dặm xa xôi.

Mấy người họ thuê vài chiếc xe, một đường hùng dũng, tiến về biên cương.

Lý do không chọn đi máy bay, tự nhiên là vì mang theo quá nhiều đồ, có cả hàng cấm.

Không gian nhẫn của Lý Sinh, dung lượng cũng có hạn.

Trước đây có thể dọn sạch mộ Hiến Vương, là vì đồ vật đều bán cho hệ thống.

Bán cho hệ thống, không chiếm bất kỳ không gian nhẫn nào.

Hoặc là, hệ thống chiếm bao nhiêu không gian, sẽ bù lại bấy nhiêu.

Nhưng những thứ họ mang theo bây giờ, không phải là đồ cổ văn vật, tự nhiên không thể bán cho hệ thống.

Không gian nhẫn của Lý Sinh, không chứa hết được.

Vì vậy, chỉ có thể lái xe đi.

Quãng đường vạn dặm, vô cùng xa xôi.

Cho dù lái xe, cũng phải mất một thời gian khá dài.

Nhưng, Lý Sinh cũng không vội, nhân tiện quãng đường này, thuận đường du sơn ngoạn thủy, ngắm cảnh đẹp, cũng rất thảnh thơi.

Đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi hiếm có, dù sao, nơi sắp đến,

tuyệt đối là nơi nguy hiểm nhất thiên hạ.

Cứ như vậy, đi một đoạn lại dừng một đoạn, đi mất trọn hai tháng, mới đến được tỉnh biên cương.

Vùng biên cương diện tích rất lớn, đâu đâu cũng là cát vàng.

Vạn dặm cát vàng.

Chỉ có xuyên qua biển cát mênh mông, mới có thể đến được Thiên Sơn.

Lý Sinh từ sau khi ra khỏi mộ Hiến Vương, đã trở nên giàu có.

Lần này thống nhất Lão Cửu Môn, tự nhiên càng không thiếu tiền.

Xe của họ, đều là xe việt dã tốt nhất, chuyên dùng để vượt sa mạc.

Để phòng ngừa bất trắc, Lý Sinh còn chuẩn bị thêm vài chiếc xe bán tải, trên mỗi chiếc xe đều chở những thùng dầu lớn.

Lần này, họ chuẩn bị một mạch xuyên qua sa mạc, thẳng đến Thiên Sơn.

Như vậy, đội ngũ có thể nói là rất lớn.

Ngoài chín người chuẩn bị vào mộ do Lý Sinh dẫn đầu, còn có tài xế, công nhân, một nhóm lớn, tổng cộng có năm, sáu mươi người.

Lái hàng chục chiếc xe, một đường hùng dũng, đi xuyên qua sa mạc.

Chương 389

Trang bị của họ đầy đủ, có cả thiết bị chỉ dẫn phương hướng, nên không cần lo lắng bị lạc đường.

Chỉ là cát vàng mịt mù.

Từ trên xe nhìn ra, đâu đâu cũng là một màu vàng mênh mông, khiến tâm trạng người ta thật khó mà phấn chấn.

Trước khi xuất phát, Lý Sinh đặc biệt tra dự báo thời tiết.

Khoảng thời gian này, là lúc yên tĩnh nhất trong sa mạc, không có bão cát, đi xuyên qua chắc sẽ không gặp nguy hiểm.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẻ mặt có vẻ phấn khích, nhìn những bãi cát vàng, cảm thấy vô cùng thân thiết.

"Cả sa mạc này, đều là do ta thi pháp tạo ra." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Giọng nói mang đầy vẻ tự hào.

Năm đó, bà ta thống trị vùng đất này.

Sau đó, những người ở đây vùng lên phản kháng, chống lại sự thống trị của bà ta.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong cơn tức giận, đã thi triển đại thần thông.

Cát vàng mịt mù.

Trong vòng bán kính mấy ngàn dặm, đều bị cát vàng nhấn chìm, biến thành sa mạc vô tận, tất cả mọi người, đều trong trận biến cố lớn đó, bị cát vàng chôn vùi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng vì sử dụng pháp lực quá độ, lại thêm

việc gây ra tai nạn lớn như vậy, có phần trái với thiên đạo, nên bị trừng phạt, suýt chút nữa đã chết đi.

May mà bà ta đã sớm chuẩn bị, dùng quan tài bằng gỗ Kiến đặc chế, bảo tồn được thân thể của mình, chờ đợi vạn năm sau, có thể tái sinh.

Không ngờ, lại bị triệu hồi ra, làm quỷ nô cho Lý Sinh.

Nhưng, đối với điều này, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại cảm thấy vui vẻ, hoàn toàn không có một chút không tình nguyện.

Chủ nhân Lý Sinh này, đối với bà ta thật không tệ.

Nếu không có Lý Sinh, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không thể thoát ra được.

Điều duy nhất tiếc nuối là, pháp lực hiện tại của bà ta, chưa khôi phục được bao nhiêu.

Nghe lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Sinh lườm cô ta một cái.

"Vì sự tức giận nhất thời của cô, đã chết bao nhiêu người?

Một chút áy náy cũng không có sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương cười ha hả.

"Áy náy?

Ta vì sao phải áy náy?

Vì chết một vài người sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía Lý Sinh.

"Chủ nhân có biết từ khi sinh ra đến nay, ngài đã giẫm chết bao nhiêu con kiến, lại giết chết bao nhiêu sinh vật đơn bào không?

Ví dụ, giết chết bao nhiêu vi khuẩn?" "Những thứ đó, cũng là sinh mệnh, ngài không cảm thấy áy náy sao?" Thật biết ngụy biện.

Lý Sinh nói: “Những thứ đó, sao có thể so sánh với sinh mệnh con người?” Tinh Tuyệt Nữ Vương cười khúc khích.

“Vì sao không thể so sánh với sinh mệnh con người?” “Đó là vì ngài đang đứng trên góc độ của con người mà thôi, nếu đứng trên góc độ của những sinh mệnh đó, sẽ không nghĩ như vậy.” “Ngược lại, trong mắt những sinh mệnh ở chiều không gian cao hơn, con người và con kiến, thậm chí với những sinh vật đơn bào, vi khuẩn đó, có gì khác biệt sao?” Lý Sinh tức thì sững sờ.

Lời này không sai.

Trên thực tế thật sự không có gì khác biệt.

Nhưng, tuy là lời thật, nhưng lọt vào tai Lý Sinh, vẫn cảm thấy không phải vị đó.

Là con người, cố nhiên không thể chấp nhận suy nghĩ như vậy.

Có lẽ, lập trường quyết định suy nghĩ.

Nhưng, theo sự thăng cấp huyết mạch của anh, trên thực tế, khoảng cách giữa anh và con người đã dần dần xa cách.

Khi Giọt Máu Đầu Tiên thăng cấp đến đỉnh điểm, tuyệt đối không có lý do gì vẫn là con người.

Nhưng, cho dù như vậy, Lý Sinh vẫn sẽ cho rằng mình sinh ra là con người, không có gì khác biệt.

Huống chi, với thực lực hiện tại của anh, cách ngày đó, hẳn là còn rất xa.

Đừng nhìn trước đây huyết mạch của anh tiến hóa nhanh như vậy, trong thời gian ngắn, đã từ phẩm thứ chín thăng lên phẩm thứ năm.

Lý Sinh biết rõ, tiếp theo, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Càng về sau, việc thăng cấp sẽ càng ngày càng khó khăn.

Thậm chí, căn bản không thể có bất kỳ sự thăng cấp nào.

Bình cảnh, bất kỳ ai cũng sẽ gặp phải.

Chương 390

Đương nhiên, bây giờ nói những điều này còn quá sớm, thực lực của Lý Sinh, cách ngày đó, còn một khoảng cách rất xa.

Lái ô tô, vượt sa mạc.

Một đường cũng rất thuận lợi, không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng không biết vì sao, lòng Lý Sinh, từ đầu đến cuối không thể bình tĩnh lại được.

Luôn có một cảm giác, chuyến đi này sẽ không quá đơn giản.

Có lẽ là do nhiệm vụ của hệ thống đã kích thích anh, hoặc là có nguyên nhân khác.

Bây giờ Giọt Máu Đầu Tiên, đã ở phẩm thứ năm, năng lực giác quan thứ sáu, cũng ngày càng mạnh.

Giác quan thứ sáu ban đầu, chỉ có thể dự đoán những chuyện sắp xảy ra.

Bây giờ, giác quan thứ sáu của Lý Sinh, dần dần đối với tương lai, đối với những chuyện sẽ xảy ra ở một tương lai xa hơn, cũng đã có một chút cảm nhận.

Chỉ là rất mơ hồ, không rõ ràng.

Đương nhiên cũng là bình thường.

Dù sao, tương lai trong dòng sông thời gian, là một thứ rất khó nắm bắt.

Tương lai có vô số khả năng.

Khoảng cách thời gian càng xa, biến hóa càng nhiều.

Vì vậy, Lý Sinh cũng không thể cảm ứng quá rõ ràng.

Ngược lại, đối với những chuyện sắp xảy ra, anh gần như có một giác quan thứ sáu vô song.

Giống như có thể dự đoán trước được vài giây, chính xác đến kinh ngạc.

Giác quan thứ sáu như vậy, đối với chiến đấu có sự trợ giúp rất lớn.

Trong chiến đấu, có thể dự đoán trước chiêu thức, hành động, góc độ tấn công của đối phương, từ đó né tránh đòn tấn công của đối phương, và chiến thắng đối phương.

Đây là một năng lực cực kỳ đáng sợ.

Nhưng, ngoài ra, dường như cũng không có công dụng gì khác.

Hơn nữa, Lý Sinh biết rõ.

Nếu gặp phải một số kiếp nạn khó vượt qua, giác quan thứ sáu không nhất định chính xác.

Hoặc là, có lúc, giác quan thứ sáu cũng sẽ bị che mờ.

Vì vậy, Lý Sinh cũng không dám quá ỷ lại vào giác quan thứ sáu.

Dù sao, nếu quá ỷ lại, sẽ hình thành thói quen.

Một khi vào thời khắc quan trọng, giác quan thứ sáu không linh nghiệm, hoặc giác quan thứ sáu cho chỉ thị sai lầm, vậy thì khóc cũng không ra nước mắt.

Nhưng, lợi ích của việc có giác quan thứ sáu vẫn rất lớn.

Lý Sinh cũng đang tận hưởng điểm này.

Đoàn xe chạy trong sa mạc mười ngày, không có một chút bất trắc nào xảy ra.

Thiên Sơn, cuối cùng cũng đã ở trước mắt họ.

Dãy núi Thiên Sơn, trải dài hàng ngàn dặm.

Trên đỉnh núi, đều là tuyết trắng xóa.

Mỗi khi đến mùa hè, sẽ có một phần tuyết trắng tan ra, biến thành nước, chảy xuống núi.

Vì vậy, dưới chân núi Thiên Sơn, chính là ốc đảo.

Có dân chúng sinh sống ở đây, cuộc sống của họ, vô cùng yên tĩnh.

Lý Sinh và mọi người lái ô tô, đi qua thôn trang, thẳng vào cửa khẩu Thiên Sơn.

Cửa khẩu Thiên Sơn là một địa danh.

Thiên Sơn ba ngàn dặm, chỉ có một nơi như vậy, có thể gọi là cửa khẩu Thiên Sơn.

Tương truyền, đây cũng là con đường duy nhất có thể lên Thiên Sơn.

Những nơi khác, đều là núi non hiểm trở, căn bản không có đường đi.

Ba ngàn dặm mới có một con đường.

Vì vậy, tuy nơi này hoang vắng, nhưng đoàn xe trên đường lại không ít.

Dù sao, thứ hiếm nhất là dân số, nhưng trong một khu vực lớn hơn, lại không ít.

Chương 391

Những đoàn xe này, thực tế, không phải đi xa, mà là cưỡi lạc đà.

Đoàn xe của Lý Sinh, đều là những chiếc ô tô sang trọng, đi giữa đám người cưỡi lạc đà, trông vô cùng nổi bật.

Có nhiều lạc đà như vậy, đoàn xe tự nhiên không thể đi nhanh được.

Nhưng ở đây chỉ có một con đường, ngay cả vượt xe cũng không thể.

Ngồi trên ô tô, chậm như ốc sên bò.

"Những người này, đều là đi xuyên qua Thiên Sơn, từ một bên Thiên Sơn, đến bên kia Thiên Sơn." Dương Tuyết Lệ nhẹ nhàng nói.

Lý Sinh gật đầu.

Trên thực tế, ngoài họ ra, thật sự không có ai muốn vào sâu trong Thiên Sơn.

Chỉ là đi ngang qua con đường này mà thôi.

Nếu đã không đi nhanh được, Lý Sinh cũng chỉ có thể mặc kệ.

Anh gối đầu vào lòng Dương Tuyết Lệ, ngủ thiếp đi.

Cứ như vậy đi thêm hai ngày, đoàn xe cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này họ đã tách khỏi đám đông.

Từ đây, có thể đi vào sâu hơn trong Thiên Sơn.

Chỉ là, nơi này, vắng bóng người.

Bình thường, không có ai đến đây.

Thậm chí, con đường này, thực tế đã sớm không còn ai biết đến.

May mà người dẫn đường của Lý Sinh đều là những người già, từng có kinh nghiệm vào núi.

Đối với địa hình khu vực này, rõ như lòng bàn tay.

Nếu không, Lý Sinh dù có đánh chết anh cũng không tìm được.

Có thể thấy lợi ích của việc thu phục Lão Cửu Môn.

Người dẫn đường đều là người của Lão Cửu Môn tìm.

Nếu để Lý Sinh đi tìm, tuyệt đối khó như lên trời.

Lão Cửu Môn dù sao cũng thế lực lớn, không chỉ là rắn địa đầu ở Sa Thành, ở những nơi khác, cũng đều có cơ sở vững chắc.

Có người dẫn đường chỉ dẫn, Lý Sinh thuận buồm xuôi gió, rất nhanh đã đến được cửa khẩu quan trọng nhất.

"Mọi người đều ở đây chờ đi." Lý Sinh truyền lệnh xuống.

"Cắm trại ở đây, tôi dẫn mấy người vào núi, mọi người ở đây chờ, đợi tôi ra, chúng ta cùng về." Anh đã trả đủ tiền, cho dù để những người này ở ngoài chờ một năm, cũng tuyệt đối đủ.

Vì vậy, khi Lý Sinh đưa ra yêu cầu này, không có ai phản đối.

Thậm chí còn có người hoan hỉ cổ vũ.

Dù sao, thời gian đóng quân ở đây càng dài, tiền họ kiếm được cũng càng nhiều.

Nơi này ở trong Thiên Sơn, bốn phía đều bị núi bao quanh.

Bất kể bên ngoài có bão cát, ở đây đều sẽ bình an vô sự.

Có thể yên tâm cắm trại, chờ đợi Lý Sinh và mọi người trở về.

Về phần ăn uống, sẽ có xe ô tô được cử đi, liên lạc với người bên ngoài, không cần Lý Sinh phải lo lắng.

Lý Sinh và mọi người nghỉ ngơi trong trại một ngày, làm công tác

tổng động viên cuối cùng.

Mới bắt đầu leo núi.

Dãy núi Thiên Sơn rất cao, từ dưới nhìn lên, tầng mây đều ở dưới đỉnh núi.

Một bên họ leo núi, một bên đi sâu vào trong núi lớn.

Lúc này, lợi ích của việc được hệ thống cường hóa đã thể hiện ra.

Bất kể gặp chướng ngại vật gì, gặp địa hình khó vượt qua, đều bị họ lần lượt phá vỡ.

Rất nhanh, họ đã đi càng ngày càng sâu.

Xung quanh, cũng càng ngày càng yên tĩnh.

Nhiệt độ cũng theo đó bắt đầu giảm xuống.

Nếu không phải ai cũng có cơ thể được hệ thống cường hóa, e rằng đã không đi tiếp được nữa.

Chương 392

Ánh mắt Lý Sinh, nhìn về phía Hoắc Tú Tú.

“Chúng ta phải đi bao xa nữa, mới có thể đến được đích?” Không ngờ, Hoắc Tú Tú lại tỏ vẻ ngơ ngác.

“Vị trí mà nhà họ Hoắc biết, cũng chỉ là một vị trí đại khái, không cụ thể.” “Nếu tôi đến gần nơi đó, sẽ sinh ra cảm ứng, chắc là sắp đến rồi.” “Nhưng bây giờ tôi không có một chút cảm ứng nào, điều đó cho thấy khoảng cách đến đó còn rất xa.” Lý Sinh tức thì khẽ cau mày.

Thiên Sơn lớn như vậy, phải dựa vào cảm ứng của Hoắc Tú Tú, vậy phải tìm đến năm nào tháng nào đây.

“Đừng lo lắng, chỉ cần tiến vào trong vòng một trăm dặm của mộ tiên nữ, tôi nhất định sẽ có cảm ứng.” Được rồi, như vậy cũng tạm được.

Lý Sinh thở dài một hơi.

Anh biết hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn.

Chỉ có thể đi một bước tính một bước, xem khi nào Hoắc Tú Tú sinh ra cảm ứng.

Họ đi xuyên qua dãy núi Thiên Sơn.

Ở đây đâu đâu cũng là tuyết trắng xóa, hoặc là hoa xuân nở rộ.

Đỉnh núi và chân núi chênh lệch nhau bốn mùa.

Cũng may ai cũng có bản lĩnh, tất cả mọi người đều có cơ thể được hệ thống cường hóa.

Thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng đã khôi phục không ít.

Nếu không, dãy núi như vậy, thật sự quá khó để leo.

Có lúc, đỉnh núi này cách đỉnh núi kia rõ ràng chỉ có vài dặm, nhưng thật sự đi, tương đương với việc phải xuống núi Hoa Sơn một lần, rồi lại leo lên núi Hoa Sơn một lần nữa.

Cảm giác như phải đi mấy trăm dặm.

Cũng may đều là những người có bản lĩnh, đổi lại là người bình thường, đã sớm ngã quỵ rồi.

Cứ như vậy leo hết đỉnh núi này đến đỉnh núi khác, Hoắc Tú Tú vẫn không có cảm ứng.

Khi trời tối, họ cắm trại trong thung lũng.

May mà lần này đông người, như vậy cũng có lợi, đó là không thiếu người đứng gác.

Mọi người mỗi người thay phiên một tiếng, rất nhanh đã qua.

Sáng hôm sau thức dậy, Lý Sinh lại đột nhiên cảm thấy, có một cảm giác không tốt.

Cứ như thể có nguy hiểm, đang đến gần.

Lý Sinh hỏi Hoắc Tú Tú.

"Có cảm ứng chưa, chúng ta cách mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, rốt cuộc còn bao xa?" Hoắc Tú Tú tập trung cảm ứng một lúc, rồi lắc đầu.

"Tôi không có bất kỳ cảm ứng nào, chúng ta cách mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, hẳn là còn rất xa." Sắc mặt Lý Sinh, tức thì trở nên khó coi.

Hoắc Tú Tú tưởng Lý Sinh vì không tìm thấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà tức giận.

Lên tiếng an ủi: "Chuyện tốt thường gian nan, đã là mộ tiên nữ, tự nhiên không dễ tìm như vậy." Lý Sinh gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn ngưng trọng, không thấy có chút gì khá hơn.

Dương Tuyết Lệ phát hiện ra manh mối, vội vàng hỏi: "Sao vậy?" Lý Sinh cười khổ một tiếng.

"Không biết có ai theo dõi chúng ta cùng vào, bây giờ chắc đang ở một nơi nào đó, chờ chúng ta lộ diện, để bắn tỉa chúng ta." Nghe lời Lý Sinh, Bàn Tử tức thì nhảy dựng lên.

"Mẹ kiếp, là ai?" "Bàn gia không ra oai, coi Bàn gia là mèo bệnh dễ bắt nạt sao?" "Bàn gia tôi trái lại muốn xem xem, rốt cuộc là kẻ nào dám đối đầu với Bàn gia." Không ngờ, lời hắn vừa dứt, Lý Sinh đột nhiên quát lên một tiếng.

"Tất cả ẩn nấp kỹ!" Lý Sinh trầm giọng nói.

Mọi người nghe thấy tiếng này, vội vàng di chuyển, giấu mình vào trong rừng cây.

"Pằng!" Ngay lúc đó, tiếng súng vang lên.

Viên đạn sượt qua chóp mũi Bàn Tử, bay ra ngoài.

Tức thì dọa Bàn Tử giật nảy mình.

Trong nháy mắt, trên người hắn, đều là những giọt mồ hôi li ti.

Tử thần vừa sượt qua vai.

Mọi người vội vàng nằm rạp xuống đất, mỗi người tự tìm nơi ẩn náu.

Khoảng cách giữa nhóm người này và họ hắn là rất xa.

Viên đạn vừa rồi, rõ ràng là được bắn ra từ súng bắn tỉa.

Đã lắp ống giảm thanh, tiếng súng rất nhỏ.

Nhưng thính lực của Lý Sinh, mạnh đến mức nào, vẫn nghe được rõ ràng.

Anh không hề né tránh.

Chương 393

Với thực lực của anh, hoàn toàn có thể né được đạn.

Dù sao, năng lực cảm ứng của giác quan thứ sáu, thật không phải là để trưng.

Đạn từ đâu bắn tới, đi qua đâu, anh đều cảm ứng được rõ ràng.

Nhắm mắt lại, cũng có thể né được đạn.

Huống chi, cho dù không né được, anh cũng có Ngọc Lũ Âm Y, có thể chống đỡ được đạn.

Dưới nhiều lớp bảo hiểm, Lý Sinh không hề sợ hãi.

Ánh mắt anh, nhìn về phía viên đạn bắn tới.

Nơi đó cách đây, có khoảng cách hơn một cây số.

Hơn nữa, giữa hai bên, cách nhau một đỉnh núi.

Nói cách khác, muốn truy đuổi đối phương, cần phải xuống núi trước, rồi lại leo núi.

Quãng đường cần đi, có đến mấy chục dặm.

Nhưng, những người này dám tấn công, thuần túy là tìm chết.

Lý Sinh lấy ra một khẩu súng bắn tỉa lớn từ không gian nhẫn, ngay cả ngắm cũng không ngắm, thuần túy dựa vào cảm giác, bắn một phát.

"Pằng!" Tiếng súng xé tan sự yên tĩnh trong thung lũng.

Cách đó mấy dặm, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Có người ngã xuống đất.

Bên khóe miệng Lý Sinh, hiện lên một nụ cười.

Anh khẽ di chuyển, né tránh một đòn tấn công.

Lại một phát súng.

"Pằng!" Lại có người ngã xuống.

Phía đối diện, những người đó bắt đầu cảm thấy kinh hoàng.

"Chuyện gì vậy, hắn không phải được mệnh danh là thần thiện xạ sao?

Sao cứ bắn không trúng người đó?" Lý Sinh rõ ràng không hề né đạn, nhưng, đứng ở đó, không có viên đạn nào bắn trúng.

Mỗi khi đạn bắn tới, thân ảnh Lý Sinh, liền khẽ di chuyển, hoàn hảo né được viên đạn.

"Không biết, người đó giống như có thể biết trước tương lai, sớm đã nhìn thấy quỹ đạo của viên đạn, hoàn hảo né tránh." "Nói bậy, trên đời sao có người lợi hại như vậy, rõ ràng là mày ngắm không chuẩn." "Tao thật sự đã ngắm chuẩn rồi, tuyệt đối không sai, nhưng mày biết không, khoảng cách này, cho dù là đạn, cũng phải bay một hai giây, hắn nhìn thấy viên đạn, né trước, tao không có cách nào rồi." "Tuyệt đối không thể..." Lời hắn chưa nói xong, đã bị Lý Sinh một phát súng bắn chết.

Lý Sinh bắn rất nhanh.

Súng bắn tỉa trong tay anh, lại giống như súng trường.

"Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" Tiếng súng liên tục vang lên, nối tiếp nhau.

Rất nhanh, hết người này đến người khác ngã xuống.

Họ bắt đầu kinh hoàng.

Không ai dám thò đầu ra nhìn Lý Sinh nữa.

Nhưng, không nhìn có thể tránh được sao?

Lý Sinh nhắm mắt lại, chỉ dựa vào giác quan thứ sáu, cảm nhận địch ý truyền đến từ phía đối diện trong cảm giác của mình.

Địch ý ở đâu, kẻ địch ở đó.

Căn bản không cần nhìn, cũng không cần đi tìm.

Những người đó tưởng rằng nằm rạp xuống, nằm trên mặt đất, có thể thoát một kiếp, vậy thì thật quá ngây thơ.

Thân ảnh Lý Sinh lóe lên, không ngừng thay đổi góc độ.

Những nơi mà súng bắn tỉa ban đầu không bắn tới được, sau khi điều chỉnh vị trí cơ thể, tự nhiên cũng có thể bắn tới.

Tiếng súng không ngừng vang lên.

Một cuộc săn hoàn hảo.

Chỉ là, vị trí của thợ săn và con mồi, vào lúc này, đã hoàn toàn hoán đổi.

Hơn nữa, đã biến thành một cuộc tàn sát một chiều.

Rất nhanh, Lý Sinh thu lại súng trong tay.

Phía đối diện không còn một kẻ địch nào.

Chương 394

"Xong, không còn kẻ địch nào nữa." Lý Sinh liếc nhìn những kẻ địch đang nằm trên mặt đất.

Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha và những người khác đều vây lại.

"Lý ca, quá lợi hại rồi, đúng là một cuộc đi săn hoàn hảo." "Lý ca, đám người đó đến để nộp mạng à?" "Ha ha, có Lý ca ở đây, không nộp mạng thì làm gì nữa?" Nhất thời, mọi người đều hết lời khen ngợi.

Đối mặt với cuộc tập kích vừa rồi, dù họ cũng có thân thủ không tệ, nhưng chỉ có thể trốn tránh, tạm thời tránh mũi nhọn của địch.

Nếu muốn phản kích, cũng chỉ có thể từ từ, chờ đợi thời cơ.

Dĩ nhiên, không phải là không thể đối đầu.

Chỉ cần có thời gian, một mình Bàn Tử cũng tự tin có thể xử lý hết đám người bên kia.

So tài đấu súng, đám người đó thật sự không đủ tư cách.

Nhưng để làm được như Lý Sinh, hoàn toàn không cần ẩn nấp, cứ thế thẳng thừng tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, thậm chí từ lúc nổ súng đến khi kết thúc chỉ vỏn vẹn hai ba phút, dọn dẹp sạch sẽ hơn chục người bên kia, thì họ thật sự không làm được.

Quá sức tưởng tượng.

Cũng chỉ có nhân vật mạnh mẽ như Lý Sinh mới có thể làm được điều này.

Chỉ có Ngô Tà là có chút không yên tâm.

“Lý ca, thật sự không còn kẻ địch nào sao?

Lỡ như còn người thì sao?” Tính cách của cậu ta vô cùng cẩn thận.

Bàn Tử cười ha hả.

“Tiểu Ngô, cậu coi thường Lý ca à?

Lý ca đã nói không còn, thì chắc chắn là không còn.” Vẻ kinh ngạc thoáng qua trên mặt Ngô Tà, cậu vội vàng giải thích.

“Tôi không phải coi thường Lý ca, chỉ là cẩn thận sẽ đi được vạn năm thuyền.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhỡ đâu.” Hồ Ba Y liếc mắt.

“Nói nửa ngày, không phải là cậu không tin vào năng lực của Lý ca sao?” “Cũng khó trách, đây là lần đầu cậu đi làm việc cùng Lý ca.” “Có suy nghĩ như vậy cũng là bình thường.” “Đợi sau này cậu ở bên cạnh Lý ca lâu rồi sẽ tự nhiên biết, lời Lý ca đã nói ra thì không có ngoại lệ, cũng không có vạn nhất.” Ngô Tà nghe vậy mới quả quyết, lúc này mới yên tâm.

“Tôi tin Lý ca.” Nói rồi, cậu ta đứng dậy từ mặt đất.

Nhìn về phía xa, quả nhiên không còn cuộc tập kích nào nữa.

“Đám người đó rốt cuộc là ai, có cần tôi qua xem, tìm hiểu ngọn ngành không?” Ngô Tà đề nghị.

Lý Sinh nhìn sang phía đối diện, khẽ lắc đầu.

“Tôi thấy không cần thiết.” “Từ chỗ chúng ta đến thung lũng bên đó, khoảng cách thẳng đứng ít nhất cũng hai nghìn mét, bên kia cũng vậy.” “Nếu muốn qua xem, phải trèo xuống một ngọn núi cao hơn hai nghìn mét, rồi lại trèo lên một ngọn núi cao hơn hai nghìn mét.” “Sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian và sức lực chứ?” “Có thời gian đó, mọi

người nghỉ ngơi cho khỏe, chẳng phải tốt hơn sao?" Nghe Lý Sinh nói vậy, những người khác cũng gật đầu.

Khoảng cách đường thẳng giữa hai bên tuy không xa, nhưng quãng đường thực tế phải đi thì lại rất xa.

Hoàn toàn không cần thiết phải đi.

Ngô Tà vẫn chưa từ bỏ.

"Tôi đi tìm hiểu rõ xem bọn chúng là ai, biết người biết ta, dù sao cũng tốt hơn mà." Lý Sinh cười lắc đầu.

"Thiên hạ này, người muốn hai viên thần châu trong tay tôi quá nhiều rồi, tìm hiểu rõ thì có ý nghĩa gì chứ?" "Dù sao đi nữa, mặc kệ là ai, tôi chỉ việc giết." "Một lũ kiến hôi để ý tôi, tôi có cần phải tìm hiểu xem con kiến đầu đàn là ai không?

Hoàn toàn không cần thiết!" Bị ám sát chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, rất nhanh đã bị mọi người ném ra sau đầu.

Thật vậy, cuộc ám sát của đám người đó thật sự có chút không đáng xem.

Thực lực quá kém, tự nhiên cũng không ai để trong lòng.

Chỉ có đối thủ ngang tài ngang sức mới đáng để coi trọng.

Cũng có lý.

Hiện tại, mục tiêu của Lý Sinh là nhanh chóng tìm được mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, lấy lại Tị Trần Châu.

Nhưng ở vùng Thiên Sơn này, muốn tìm được thật không dễ dàng.

Dãy Thiên Sơn kéo dài mấy nghìn dặm.

Đó là khoảng cách đường thẳng.

Nếu phải trèo qua từng ngọn núi trong dãy núi lớn này, khoảng

cách đó có thể bị kéo dài ra vô hạn.

Có lúc, khoảng cách chỉ một cây số, nhưng lộ trình thực tế phải đi có thể lên đến hàng trăm cây số, đường lên núi xuống vực vô cùng gian nan.

Cũng may là thân thủ của đám người này đều rất cừ.

Nếu không, đã sớm không có cách nào tiếp tục được nữa.

Mấy ngày nay, họ đổi sang săn bắn trong núi Thiên Sơn để lấp đầy bụng.

Chương 395

May mà Lý Sinh có mang theo muối ăn và dụng cụ nướng, mọi thứ đều đầy đủ.

Săn được một ít thú rừng, nướng lên ăn, hương vị phải gọi là thơm nức mũi.

Mọi người cũng không ai phàn nàn.

Điều duy nhất không tiện lắm là chuyện ngủ nghỉ.

Mọi người đều mang theo trang bị cắm trại, buổi tối dựng lều, tuy không tốt lắm nhưng cũng không đến nỗi quá tệ.

Cứ thế trèo đèo lội suối, đi hơn nửa tháng.

Mọi người đều có chút bực bội.

Cảm giác như mò kim đáy bể, hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Cả nhóm như những con ruồi không đầu, lạc vào giữa biển lớn.

Giác quan thứ sáu của Lý Sinh cũng không cảm nhận được gì.

Mộ Tiên Nữ hiển nhiên không phải nơi tầm thường, không thể cảm ứng được.

Trừ khi huyết mạch của anh lại được nâng cấp một lần nữa, năng lực cảm ứng tiến thêm một bước, mới có khả năng cảm nhận được phương vị của mộ Tiên Nữ.

Không có chút manh mối nào, Lý Sinh cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Hoắc Tú Tú.

Nhưng cô cũng mờ mịt.

“Cứ thế này, chúng ta phải đi đến bao giờ đây?” Bàn Tử không khỏi có chút oán giận.

Anh ta không sợ khổ, chỉ sợ cứ như thế này, không có một chút hy vọng nào.

“Chắc là sắp rồi, có công mài sắt có ngày nên kim, cứ từ từ tìm, tổng sẽ tìm được thôi.” Hồ Ba Y an ủi một tiếng.

Lý Sinh không nói gì.

Anh nhìn về ngọn núi tuyết cao nhất ở phía xa, đột nhiên lên tiếng.

“Tôi sẽ leo lên ngọn núi tuyết kia.” Nghe đề nghị này, những người khác đều giật mình.

Mấy ngày nay, trèo đèo lội suối, họ cũng đã đi qua không ít núi tuyết.

Nhưng núi tuyết sở dĩ có tuyết, tự nhiên là do độ cao so với mực nước biển quá lớn.

Vì vậy, nếu không cần thiết, mọi người sẽ cố gắng tránh xa núi tuyết.

Thực sự không còn cách nào khác, mới phải đi trèo núi tuyết.

Đám người này tuy thân thủ cừ khôi, trèo núi như đi trên đất bằng, nhưng trèo núi tuyết cũng tuyệt không dễ dàng.

Quan trọng hơn là, không cần thiết phải đi chịu khổ như vậy.

Hoàn toàn là tự tìm tội để chịu.

“Có lý do gì không?” Dương Tuyết Lệ vội vàng hỏi.

Lý Sinh tuyệt đối không phải vì nhàm chán mà đi leo ngọn núi tuyết kia.

Từ đây nhìn qua, ngọn núi tuyết đó là ngọn cao nhất, cực kỳ dốc

đứng, người thường e rằng không thể nào leo lên được.

Với thân thủ của đám người này, muốn leo lên cũng không dễ.

Lý Sinh đột nhiên đưa ra đề nghị như vậy, chắc chắn có lý do.

Cho nên, Dương Tuyết Lệ mới hỏi như vậy.

Lý Sinh khẽ cười.

"Tôi cũng không nói rõ được, chỉ là một loại cảm giác, cảm giác leo lên ngọn núi tuyết đó, có lẽ tôi sẽ có thu hoạch gì đó." "Đi thôi, chúng ta đừng đợi nữa, đi leo ngọn núi tuyết kia." Tục ngữ có câu: Nhìn núi chạy chết ngựa.

Đó là ở đồng bằng.

Ngọn núi trông thì gần, nhưng thực tế, để chạy đến chân núi, cần rất nhiều thời gian.

Trong địa hình hiện tại của họ, lại càng như vậy.

May mà mọi người cũng đã trèo qua rất nhiều núi, sớm đã quen rồi.

Cả đoàn cứ thế đi tới.

Gặp nơi không có đường, Lý Sinh dùng Phi Long Trảo móc lên, rồi thuận theo dây thừng leo lên.

Có cây cối cản đường, anh dùng Hắc Thần Đao chém phăng.

Đối với những năng lực này, lúc Ngô Tà mới thấy, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sau này cũng dần dần quen.

Chương 396

Còn những người khác thì đã sớm thấy quen không lạ.

Lý Sinh còn bản lĩnh nào chưa từng thấy chứ?

Làm chút chuyện nhỏ này, có đáng để kinh ngạc hay sao?

Lý Sinh đi đầu, dẫn đường ở phía trước nhất.

Leo núi, vượt đèo, đến khi trời tối, cuối cùng cũng đến được chân núi tuyết.

Từ đây nhìn lên, núi tuyết như một chiếc mũ đội trên đỉnh đầu.

Lúc này, mặt trời đang lặn, ở chân núi không nhìn thấy được.

Nhưng ánh nắng rõ ràng chiếu lên đỉnh núi tuyết.

Vì vậy, từ dưới nhìn lên, núi tuyết tỏa ra một thứ ánh sáng huyền ảo kỳ lạ.

Trông vô cùng đẹp đẽ.

Tựa như thế giới trong thần thoại.

Hoắc Tú Tú không khỏi vui mừng reo hò, hưng phấn không thôi.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ, đôi mắt đẹp cũng lấp lánh.

Con gái mà, đối với những thứ đẹp đẽ, không có sức đề kháng.

Lý Sinh và mấy người liền cắm trại dưới chân núi, chuẩn bị đợi trời sáng sẽ lập tức leo núi.

Dưới chân núi này, đâu đâu cũng là hoa cỏ kỳ lạ.

Có vô số loài hoa, cỏ, côn trùng, chim chóc không biết tên, đang sinh sống ở đây.

Lý Sinh và mọi người dọn ra một khoảng đất trống, đốt một đống lửa.

Trong chốc lát, ánh lửa xua tan bóng tối.

Bàn Tử cầm súng, nhanh chóng bắn được mấy con gà rừng, còn có hai con thỏ, vặt sạch lông, dùng lửa nướng chín, mọi người chia nhau ăn.

Món ngon nguyên thủy này, không tệ.

Màn đêm buông xuống.

Lý Sinh bắt đầu nghỉ ngơi.

Ngày mai phải leo núi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tối nay đương nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt.

Vừa mới thiếp đi, lại nghe có người kinh hãi kêu lên một tiếng: "Cứu mạng." Lúc này Lý Sinh đang ngủ mơ màng, muốn tỉnh lại, nhưng phát hiện mí mắt nặng trĩu, không tài nào mở ra được.

Lý Sinh kinh hãi, dùng hết sức lực, nhưng cũng không thể dùng được.

Bên tai anh lại không ngừng vang lên tiếng kêu cứu.

Không chỉ một người, mà tất cả mọi người đều đang la hét.

Lý Sinh muốn mở miệng, lại phát hiện miệng cũng không mở ra được.

Chuyện gì thế này?

Trong đầu Lý Sinh lóe lên một ý nghĩ.

Dường như là hiện tượng quỷ áp giường trong truyền thuyết?

Nhưng, không đúng?

Anh có huyết mạch giọt máu đầu tiên, bách tà bất xâm, quỷ quái

nào dám đè lên người anh chứ?

Dựa vào huyết mạch chi lực cường thịnh trên người anh, quỷ quái tầm thường, e rằng chưa kịp đến gần, đã bị huyết khí thiêu chết?

Vậy thì, thứ tìm đến mình, chẳng lẽ là quỷ vương sao?

Nghĩ đến đây, Lý Sinh càng thêm lo lắng.

Anh biết đã xuống mộ nhiều lần, nếu thật sự có quỷ quái tìm đến, tuyệt không thể xem thường.

Không chừng đó chính là ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Nghĩ đến đây, Lý Sinh đột nhiên dùng hết sức lực toàn thân, huyết mạch chi lực cuồn cuộn dâng trào.

"Gầm!" Lý Sinh hét dài một tiếng.

Cơ thể bật dậy, mí mắt cũng theo đó mở ra.

Anh đã tỉnh lại từ trong cơn mơ màng.

Một giấc mơ?

Chương 397

Lý Sinh quay đầu nhìn xung quanh, lại phát hiện mọi người đều đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, trong miệng đều đang lẩm bẩm điều gì đó?

Trừ Bàn Tử đang gác đêm, mọi người đều ngủ trong lều.

Nhưng bên trong mỗi chiếc lều, đều truyền ra những tiếng kêu khe khẽ.

Âm thanh mang theo sự kinh hãi, phảng phất như bị thứ gì đó không sạch sẽ tìm đến.

Hoặc là, tất cả mọi người đều đang gặp ác mộng.

Một hai người gặp ác mộng là chuyện bình thường, nhưng tất cả mọi người cùng lúc gặp ác mộng, thì không ổn rồi.

Ngay cả Bàn Tử đang gác đêm, cũng ngủ gật ở đó, trong miệng phát ra những tiếng lẩm bẩm.

"Cứu mạng, cứu mạng…" Giọng Bàn Tử không lớn, nhưng lại vô cùng kinh hãi.

Gã này, trước nay trời không sợ đất không sợ, sao lại có thể như vậy?

Lý Sinh bước tới, một tay túm lấy Bàn Tử, "chát chát" hai cái tát, đánh thức anh ta dậy từ trong mộng.

"Mẹ ơi, cuối cùng cũng tỉnh." Bàn Tử vừa tỉnh, lập tức hét lớn.

Dường như vẫn còn sợ hãi.

"Chuyện gì vậy?" Lý Sinh trầm giọng hỏi.

Bàn Tử thở hổn hển từng ngụm lớn.

“Không biết xảy ra chuyện gì, tóm lại tôi vừa tỉnh, mọi thứ trong mơ, đều quên sạch sẽ.” “Dù sao tôi nhớ là rất đáng sợ, tôi chỉ vùng vẫy, nhưng mí mắt không mở ra được, miệng cũng không tài nào mở ra được.” “Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy mình đang mơ, nhưng rất đáng sợ.” “Thật sự quá đáng sợ, cảm giác như có ác quỷ bóp chặt cổ họng tôi vậy.” “May mà Lý ca đánh thức tôi, nếu không, tôi thật không biết phải làm sao nữa.” Lý Sinh nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Giấc mơ của Bàn Tử, sao lại hoàn toàn giống của anh?

Tiếp đó, anh lại đánh thức những người khác, phát hiện mọi người đều mơ một giấc mơ giống nhau.

Đều không nhớ nội dung trong mơ, chỉ cảm thấy như có quỷ bóp cổ.

“Nơi này, tuyệt đối không bình thường.” Ngô Tà nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

Vừa rồi, ngay cả Tiểu Ca cũng gặp ác mộng.

Phải biết rằng, chuyện như vậy, chưa bao giờ xảy ra với cậu ta.

Lý Sinh gật đầu.

“Không sai, tôi đoán phần lớn là do ngọn núi tuyết này, xem ra ngọn núi tuyết này không đơn giản.” Anh hỏi Hoắc Tú Tú: “Có cảm ứng gì không?” Hoắc Tú Tú lắc đầu.

“Không có!” Lông mày Lý Sinh lại nhíu chặt.

Hoắc Tú Tú không có cảm ứng, vậy thì, mộ Thiên Sơn Tiên Nữ không ở đây, vậy tại sao mọi người đều gặp ác mộng?

Trên ngọn núi tuyết này, rốt cuộc ẩn giấu thứ gì?

Lý Sinh nhìn về phía ngọn núi tuyết trên đỉnh đầu.

Dưới ánh trăng, ngọn núi tuyết khoác lên mình một tấm màn che bí

ẩn.

Sừng sững uy nghiêm, phảng phất như một gã khổng lồ giữa đất trời.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương đâu?

Không thấy đâu cả?" Lý Sinh lúc này mới giật mình nhận ra, quả thật thiếu mất một người.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất.

Cô là quỷ phó của Lý Sinh, Lý Sinh lập tức chìm vào trong ý thức, kết nối với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rất nhanh, Tinh Tuyệt Nữ Vương từ trong rừng chạy về.

Lần trước lúc tế trời, cô đã khôi phục được một hai phần tu vi.

Lúc này xuyên qua rừng cây, liền giống như một cao thủ tuyệt thế đã học được khinh công đỉnh cao.

Cô nhẹ nhàng điểm mấy cái trên ngọn cây, liền bay tới, nhất thời khiến mọi người giật mình, suýt nữa tưởng là âm hồn quỷ quái trong rừng, định ra tay đối phó.

May mà dựa vào khế ước chủ tớ, Lý Sinh nhanh chóng xác nhận thân phận của cô, không phải do âm hồn quỷ quái biến thành.

"Ta vừa phát hiện một con sơn bạt, định đi bắt nó, không ngờ gã đó chạy nhanh quá." Có sơn bạt?

Ra vậy, mọi người gặp ác mộng, chắc hẳn có liên quan đến sơn bạt rồi.

Lý Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần tra ra được ngọn nguồn là tốt rồi.

Sự không biết mới là thứ khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất.

Chương 398

Lý Sinh nhìn sắc trời, mặt trăng treo lơ lửng trên sườn núi.

“Mọi người ngủ đi, sáng mai còn phải leo núi.” Xảy ra chuyện như vậy, nhất thời mọi người cũng khó mà ngủ được.

Lý Sinh cũng vậy.

Nhưng anh biết, tối nay phải cố gắng ngủ thật ngon, như vậy ngày mai mới có đủ tinh lực.

Vừa mới chui vào lều, nằm xuống không lâu, chưa thực sự ngủ say.

Bỗng nhiên, có một người chui vào.

Là Hoắc Tú Tú.

“Sao vậy?” Lý Sinh vội hỏi.

Hoắc Tú Tú nhào tới, ôm chặt lấy Lý Sinh.

“Em không ngủ được, đáng sợ quá, em muốn anh ở bên em.” Lý Sinh ngẩn người, lại thấy Hoắc Tú Tú trước mắt bắt đầu cởi quần áo.

Trải qua một thời gian dài tiến hóa, cô đã hoàn toàn hấp thu được sức mạnh của huyết mạch phản tổ.

Bất luận là thân hình hay tư thái đều trở nên vô cùng trưởng thành.

Chỉ có sự ỷ lại vào Lý Sinh là ngày càng tăng lên.

“Em đã nghĩ kỹ chưa?” Lý Sinh khẽ nói.

Hoắc Tú Tú cúi đầu xuống.

“Em đã sớm nghĩ kỹ rồi, thực ra lúc cô cô bảo em đi theo anh, chính là muốn em làm người phụ nữ của anh.” “Đó cũng là tâm

nguyện của em." "Anh sẽ không từ chối em chứ?" Nói rồi, Hoắc Tú Tú hướng về phía Lý Sinh, chủ động hôn lên...

Ngày thứ hai, khi trời đã sáng rõ, Lý Sinh mới tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

Trong ánh mắt Hoắc Tú Tú, dịu dàng như nước, phảng phất có thể làm tan chảy người khác.

Mọi người đã sớm chuẩn bị xong xuôi, hôm nay sẽ leo núi tuyết.

Từ thung lũng này đến đỉnh núi tuyết, độ cao thẳng đứng rất lớn.

Hơn cả đỉnh Everest, ngọn núi cao nhất thế giới.

Nhưng, phải biết rằng, bản thân đỉnh Everest nằm trên cao nguyên Thanh Tạng, nóc nhà của thế giới.

Độ cao so với mực nước biển ở đó vốn đã hơn 4000 mét.

Nói cách khác, độ cao thẳng đứng từ chân núi của đỉnh Everest thực chất cũng chỉ hơn 4000 mét.

Từ thung lũng này lên đỉnh núi, độ cao thẳng đứng e rằng không dưới 6000 mét, vượt xa đỉnh Everest.

Hơn nữa, ngọn núi ở đây còn dốc đứng hơn, cũng chưa từng có ai leo lên, không có con đường của người đi trước để noi theo.

Chỉ có thể dựa vào việc từ từ khám phá.

May mà cơ thể của mọi người, không ai là không được hệ thống cường hóa.

Vượt xa người thường.

Ngay cả những vận động viên leo núi mạo hiểm lợi hại nhất, cũng không thể nào so sánh được với tố chất cơ thể của bất kỳ ai trong số họ.

Thậm chí có thể nói, ngay cả một phần mười cũng không bằng.

Có được tố chất cơ thể mạnh mẽ như vậy, mọi người đối với việc leo lên ngọn núi tuyết này, cũng không lo lắng.

Điều duy nhất có chút không chắc chắn là, leo lên ngọn núi này, có giúp ích gì cho việc tìm kiếm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ không?

Nếu không có, vậy thì công cốc rồi.

Điểm này, không ai dám đảm bảo.

Ngay cả Lý Sinh, cũng chỉ là một phỏng đoán mà thôi.

Anh mơ hồ cảm thấy dường như, có thể có chút tác dụng.

Nhưng rốt cuộc thế nào, cảm ứng cũng không rõ ràng, chỉ có thể đợi sau khi leo lên núi, mới biết được tình hình cụ thể.

Nhưng dù sao, hôm nay cũng phải leo núi.

Lý Sinh đi đầu, dẫn đường ở phía trước nhất.

Leo núi không có đường, chỉ có thể vừa đi vừa mở đường.

Độ dốc ở đây rất lớn.

May mà thân thủ của mọi người không tệ, khoảng cách cao một hai mét, dù vác theo ba lô nặng cả trăm cân, cũng có thể nhảy lên một cách dễ dàng.

Lý Sinh đi phía trước, dùng Hắc Thần Đao chém phăng những thân cây cản đường.

Chương 399

Hắc Thần Đao sắc bén vô song, đừng nói là cây cối, cho dù là cột sắt to bằng thân cây, một đao cũng chém đứt.

Mở đường như vậy, quả thực vô cùng nhanh chóng, cả đoàn tiến lên.

Tốc độ đi, so với người bình thường đi trên con đường leo núi có bậc thang đá, còn nhanh hơn rất nhiều.

Thực sự đáng kinh ngạc.

Ngô Tà kinh ngạc vô cùng.

Từ sau khi được hệ thống cường hóa cơ thể, cậu cảm thấy sức mạnh của mình, so với ban đầu đã lớn hơn gấp mười lần không chỉ.

Hơn nữa, các phương diện khác của cơ thể, cũng có một bước nhảy vọt.

Ban đầu cậu cho rằng đã đủ kinh ngạc rồi.

Nhưng khi thực sự đi cùng đám người Lý Sinh, mới biết mình là người đội sổ về thực lực.

Những người còn lại, ngay cả người yếu nhất là Đại Kim Nha, cũng mạnh hơn cậu rất nhiều.

Điều càng khiến Ngô Tà phiền muộn là, Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ, hai cô gái, cũng mạnh hơn cậu.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, đối với Ngô Tà là một đả kích cực lớn.

Dù sao, cậu cũng quen biết Hoắc Tú Tú.

Lại không ngờ, bây giờ cô ấy lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Không còn cách nào, Ngô Tà cũng chỉ có thể nghiến răng đi theo.

Đám người này, quả thực không phải người, quá mạnh mẽ rồi.

Cứ thế đi lên, cây cối phía trước dần dần ít đi, dường như từ mùa xuân hạ cây cối um tùm, dần dần biến thành mùa thu đông.

Điều này lại làm giảm đi rất nhiều gánh nặng cho Lý Sinh.

Dù sao, vừa đi vừa mở đường, tuy anh cũng chịu được, nhưng khá phiền phức.

Không có cây cối, cũng không cần mở đường.

Con đường núi phía trước tuy dốc đứng, đối với người bình thường, càng thêm khó khăn, nhưng đối với đám người này, lại không có gì khó.

Lý Sinh cũng thỉnh thoảng khoét những cái hố trên đá để có chỗ đặt tay chân, giảm bớt độ khó leo trèo cho mọi người.

Rất nhanh, càng đi càng lên cao, đến gần khu vực có tuyết.

Phía trước lại là một vách đá cheo leo.

Hoàn toàn không có đường để đi.

Lý Sinh lấy Phi Long Trảo ra, phía dưới buộc sợi dây vạn ti.

Nắm lấy Phi Long Trảo, dùng sức ném lên trên.

Phi Long Trảo lập tức bay vút lên, thẳng lên trên, móc chặt vào vách đá cheo leo.

Mắt Ngô Tà trợn tròn.

Mặc dù đã chứng kiến đủ loại thần kỳ của Lý Sinh, nhưng vẫn bị hành động hiện tại làm cho kinh ngạc.

Vách đá cheo leo ở đây, cao đến mấy trăm mét, từ dưới nhìn lên, gần như không thấy đỉnh.

Nhưng Phi Long Trảo buộc dây trong tay Lý Sinh, chỉ một cú ném, đã bay lên cao mấy trăm mét, móc vào vách đá phía trên, phải nói, thực sự quá kinh người.

Phải biết rằng, người thường ném loại móc dây này, nhiều nhất cũng chỉ ném được cao hơn chục mét.

Mấy trăm mét, quả thực kinh khủng.

Nhưng những người khác hiển nhiên đã sớm quen với cảnh này.

Không có chút kinh ngạc nào.

Lý ca là ai chứ?

Làm bất cứ chuyện gì, cũng không cần phải kinh ngạc.

Lý Sinh sau khi móc chắc dây thừng, liền bắt đầu thuận theo dây leo lên.

Anh leo cực nhanh, so với con vượn giỏi leo trèo nhất cũng nhanh hơn nhiều.

Vách đá mấy trăm mét, Lý Sinh gần như chỉ trong chốc lát, đã leo đến đỉnh vách.

Sau đó tung người nhảy lên, liền đến được phía trên.

Ngô Tà hít sâu một hơi, lập tức cũng theo đó leo lên.

Đám người này, đều vác theo ba lô leo núi nặng trịch, chứa đầy đồ đạc, nhưng tố chất cơ thể dù sao cũng phi thường, nhanh chóng leo lên.

Chương 400

Duy chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương, không cần dùng dây thừng, giang hai tay ra, từ từ bay lên.

Thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hiện giờ đã khôi phục được một chút.

So với thực lực thời kỳ đỉnh cao, tự nhiên còn cách xa vạn dặm, nhưng chỉ với một phần thực lực, cũng đủ để cô có năng lực phi hành rồi.

Dĩ nhiên, không phải là phi hành đường dài, mà là khoảng cách ngắn.

Dù sao, thực lực hiện tại của cô, khôi phục được thật sự quá ít.

Hơn nữa, cơ thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương là linh thể, không phải thực thể, vì vậy mới có thể bay lên như vậy.

Tuy là linh thể, nhưng trên thực tế, con người dù thế nào cũng không thể cảm nhận được, cũng không cảm nhận được sự khác biệt so với cơ thể con người bình thường.

Nhưng, cái tốt của linh thể là, nặng nhẹ có thể tùy tâm.

Nói cách khác, cơ thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể nhẹ có thể nặng.

Chỉ cần một ý niệm, cơ thể của cô, có thể trở nên nhẹ hơn cả lông ngỗng, vì vậy có thể bay lên được.

Nếu là cơ thể thật, thì không thể.

Vì vậy, cô chỉ có thể bay một mình, chứ không có cách nào mang theo người khác cùng bay lên.

Lý Sinh tuy thuận theo dây thừng leo lên, nhưng lại đến đích trước Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dù sao, việc bay của Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ là một loại lơ lửng mà thôi.

Những người khác cũng lần lượt theo sau, rất nhanh, tất cả mọi người đều leo lên được.

Lý Sinh lúc này mới thu lại dây thừng và Phi Long Trảo.

Lại lên cao thêm mấy trăm mét, nhiệt độ ở đây trở nên thấp hơn.

Không khí hít vào, đều bốc ra từng làn hơi sương.

Nơi họ đang đứng, không có thảm thực vật, đâu đâu cũng là tuyết dày, vô cùng trơn trượt.

May mà với thân thủ của họ, chỉ cần có một chút độ dốc, không cần biết mặt đất trơn trượt đến đâu, cũng có thể đứng vững.

Nếu thực sự không đứng vững được, cũng có thể dùng vũ khí cắm vào đất, ổn định cơ thể.

Cứ thế tiến lên, từ từ đi lên trên.

Đến nơi này, ngoại trừ Lý Sinh vẫn không bị ảnh hưởng, những người khác khó tránh khỏi đều có chút bị ảnh hưởng.

Tốc độ tiến lên cũng chậm lại.

Ngọn núi tuyết này, quả thực cao đến đáng sợ, độ khó leo trèo, so với đỉnh Everest, còn vượt qua nhiều lần.

Đỉnh Everest tuy là đỉnh núi cao nhất thế giới, nhưng không phải là ngọn núi khó leo nhất thế giới.

Theo như Lý Sinh biết, trong số một trăm ngọn núi cao nhất thế giới, có những ngọn, chưa bao giờ bị nhà leo núi chinh phục.

Nói cách khác, độ khó leo trèo của những ngọn núi đó, tuyệt không phải đỉnh Everest có thể so sánh.

Ngọn núi trước mắt, cũng là như vậy.

Độ cao chắc cũng nằm trong top mười toàn cầu, độ khó leo trèo, vượt qua đỉnh Everest gấp mười lần không chỉ.

Nếu để cho những vận động viên leo núi hàng đầu thế giới leo, ngọn núi như vậy, e rằng phải chuẩn bị trước một năm, sau đó lại leo mấy ngày, mới có khả năng hoàn thành nhiệm vụ như vậy.

Nhưng Lý Sinh không hề chuẩn bị, cứ thế trực tiếp leo lên.

Dĩ nhiên, tố chất cơ thể của họ, cũng không phải những vận động viên leo núi đó có thể so sánh.

Dù sao, đám người này, cơ thể đều đã được hệ thống cường hóa.

Dần dần, càng leo càng cao, từ từ leo lên trên tầng mây.

Từ đây nhìn xuống, phía dưới là biển mây mênh mông, xa hơn nữa, là vô số ngọn núi.

Hội đương tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu.

Đại khái là như vậy.

Phải biết rằng, họ còn chưa leo lên đến đỉnh núi, đã như vậy rồi.

Độ cao của ngọn núi này, từ đây có thể thấy được một phần.

Lý Sinh đột nhiên trong lòng có cảm ứng.

Anh luôn cảm thấy, lần này lên núi, nhất định sẽ có thu hoạch.

Đi đến đây, loại cảm ứng này càng ngày càng mạnh.

Xem ra, ngọn núi tuyết này, nhất định có chỗ đặc biệt.

Chương 401

Nghĩ đến đây, niềm tin trong lòng Lý Sinh càng thêm vững chắc.

Lần leo núi này, vốn dĩ mang theo thái độ không sợ vạn nhất chỉ sợ nhỡ đâu.

Không ai biết sau khi leo núi, liệu có thu hoạch gì không, hay chỉ là công cốc?

Đứng dưới đỉnh núi, không ai biết được câu trả lời.

Nhưng đi đến nơi này, cảm ứng trong lòng Lý Sinh, lại vô cùng rõ ràng.

Trên đỉnh núi, chắc chắn có thứ gì đó, đang triệu hoán anh.

Hoặc là, từ trên đỉnh núi, nhất định có thể phát hiện ra điều gì đó.

Có lẽ là tìm được vị trí của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, hoặc có lẽ là thứ khác, ai biết được chứ?

Dù sao, Lý Sinh có thể khẳng định, ngọn núi tuyết này, tuyệt không tầm thường.

Nghĩ đến đây, niềm tin leo núi của Lý Sinh tự nhiên càng mạnh.

Nhưng để chăm sóc cho cảm nhận của mọi người, anh cũng chỉ có thể đi chậm lại.

Leo núi thật sự không dễ dàng.

Đâu đâu cũng là tuyết dày.

Tuyết tích tụ ở đây càng ngày càng dày.

Rõ ràng là nơi quanh năm không tan.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên chỉ tay lên trên.

Lý Sinh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên là một khối tuyết khổng lồ, ước chừng có đến mấy vạn mét khối.

Khối tuyết và thân núi có vẻ như đã bị nứt ra.

Phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra lở tuyết.

Hơn nữa, họ hiện đang ở dưới khối tuyết khổng lồ đó.

Vì vậy, không chỉ Dương Tuyết Lệ và mọi người, ngay cả sắc mặt của Lý Sinh, cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vị trí hiện tại của họ quá nguy hiểm, một khi xảy ra lở tuyết, căn bản là không thể chạy thoát, không thể tránh né.

"Mẹ ơi, tôi sẽ không phải bỏ mạng ở đây chứ?" Sắc mặt Bàn Tử, trắng bệch.

Nơi này thực sự quá nguy hiểm.

Như đi trên băng mỏng.

Phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

"Không cần lo lắng, khối tuyết chỉ trông có vẻ sắp rơi thôi, chắc là không dễ rơi xuống như vậy đâu." Hồ Ba Y cố gắng trấn tĩnh.

Ngô Tà nhìn kỹ một lúc, gật đầu.

"Đúng là không dễ rơi xuống như vậy, nhưng chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng phát ra tiếng động quá lớn." "Nhưng dù sao, nơi này, không thích hợp để leo trèo." "Một khi chúng ta leo lên những khối tuyết, lớp băng đó, chúng rất có khả năng sẽ rơi xuống, gây ra một trận lở tuyết lớn." Lý Sinh gật đầu.

Điểm này, dĩ nhiên anh nhìn ra được.

Không thể đi từ bên này, vậy chỉ có thể tránh đi.

Mọi người bắt đầu đi ngang theo sườn núi.

Ai nấy đều đi hết sức cẩn thận, chỉ sợ phát ra tiếng động quá lớn, làm kinh động đến khối tuyết và lớp băng.

May mà thân thủ phi phàm, đi cũng cực nhanh.

Không lâu sau, đã đi đến một bên khác.

Vừa mới đến, đột nhiên truyền đến một tiếng động kinh thiên động địa.

Khối tuyết và lớp băng trên đỉnh núi, đột nhiên rơi xuống.

Đầu tiên là từng khối nhỏ, tiếp theo là ầm ầm đổ xuống.

Lở tuyết.

Ngay sau lưng họ, hàng vạn tấn khối tuyết và băng, từ trên cao gào thét lao xuống.

Trận thế như vậy, thực sự quá đáng sợ.

Khối tuyết và băng thế như chẻ tre, từ trên cao cuồn cuộn đổ xuống, quét sạch mọi thứ cản đường.

Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Trời ạ, may mà chúng ta vận khí tốt, đã đi ra khỏi đó, nếu không, đã bị những khối tuyết và băng kia cuốn xuống chân núi rồi, lúc đó thì chết không thể chết hơn được nữa." Ngay cả trong lòng Lý Sinh, cũng dâng lên một trận sợ hãi.

Chương 402

Hiện tại anh có thân thể trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú.

Nhưng không có nghĩa là, ngoại lực không thể giết chết anh.

Chỉ là, với thực lực hiện tại của Lý Sinh, trên đời này người có thể giết được anh, chắc là không có ai.

Nhưng, uy lực của thiên nhiên vô cùng, nếu đụng phải trận lở tuyết như vậy… Trong lòng Lý Sinh dấy lên một tia cảnh giác.

Trên đời có những thứ, bắt buộc phải kính sợ.

Anh cũng không ngoại lệ.

Anh âm thầm tự nhủ.

Tuy thực lực hiện tại của Lý Sinh kinh người, nhưng không thể đại ý, càng không thể kiêu ngạo.

Hơn nữa, lần này có thể thoát nạn, phần lớn là nhờ năng lực huyết mạch của anh.

Năng lực hạng mục may mắn, trông thì có vẻ vô dụng, cũng không biết lúc nào phát huy tác dụng.

Nhưng có thể khẳng định, sự thay đổi của may mắn là vô hình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Sinh lại không khỏi có một tia cười.

“Chúng ta tiếp tục leo thôi.” Lở tuyết tuy đáng sợ, nhưng họ đã hoàn hảo tránh được.

Hơn nữa, sau khi trải qua một trận lở tuyết như vậy, việc leo núi tiếp theo, ngược lại trở nên an toàn hơn.

Dù sao, dưới sự tác động của trận lở tuyết này, những khối tuyết,

lớp băng dễ sụp đổ, cũng đã rơi xuống cả rồi.

Những thứ còn lại, sẽ không rơi nữa, có thể yên tâm rồi.

Mọi người tiếp tục leo lên.

Con đường phía trên dốc đứng và trơn trượt.

Lý Sinh lấy Hắc Thần Đao ra, mở đường phía trước, khoét ra từng cái hố có thể chứa tay chân.

Mọi người leo lên.

Leo núi như vậy, nếu đổi lại là người thường, chắc chắn sẽ chậm không thể chậm hơn.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh, cộng thêm mọi người đều có thân thủ không tồi, cũng đi rất nhanh.

Dần dần, khoảng cách đến đỉnh núi ngày càng gần.

Trong lòng Lý Sinh đột nhiên dấy lên một ý nghĩ kỳ lạ.

Anh cảm thấy đỉnh núi không dễ dàng tiếp cận như vậy.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số dãy núi của Thiên Sơn, đều nằm dưới chân anh.

Xa hơn nữa, là sa mạc vàng.

Từ trên cao nhìn xuống, phảng phất như đại dương màu vàng.

Nơi này, liền giống như đang ở trên thiên cung nhìn xuống nhân gian.

Lý Sinh hít sâu một hơi, quay đầu lại, nhìn về phía đỉnh núi.

Hiện tại khoảng cách đến đỉnh núi không xa nữa.

Anh liền tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, đồng tử của Lý Sinh, khẽ co lại.

Lúc này ánh nắng chiếu xuống, tuyết trên đỉnh núi, phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Lớp tuyết phảng phất như khoác lên mình một bộ áo choàng màu vàng kim.

Dưới lớp áo choàng đó, rõ ràng có một bóng trắng.

Trắng như tuyết, nhưng lại khác với tuyết.

Sự khác biệt lớn nhất, chính là trên người nó, không có ánh sáng đặc trưng của lớp tuyết.

Thứ đó cuộn mình trên đỉnh núi, khẽ động đậy.

Lý Sinh nhìn rất rõ.

Đó rõ ràng là một con rắn.

Một con bạch xà khổng lồ.

Thân thể của con bạch xà, không biết dài bao nhiêu.

Nhưng chỉ nhìn thân rắn, đã to hơn eo người mấy lần.

Chương 403

E rằng phải mấy người mới ôm xuể.

Lý Sinh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ai cũng biết, rắn sợ lạnh nhất.

Cứ đến mùa đông, rắn sẽ ngủ đông.

Nhưng trên đỉnh núi tuyết này, nhiệt độ quanh năm ở mức âm mấy chục độ.

Theo lý mà nói, ở đây không thể có loài vật như rắn tồn tại.

Cho dù có, cũng sẽ bị nhiệt độ thấp ở đây đóng thành que băng.

Nhưng, con rắn trước mắt, lại là chuyện gì?

Tim Lý Sinh, đập thình thịch.

Sự xuất hiện của con rắn này, thực sự quá quỷ dị, không thể không căng thẳng.

Men theo thân rắn tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy nơi đầu rắn.

Đầu của con rắn này, to hơn thân rắn một vòng.

Trông như một chiếc ô tô nhỏ.

Chiều dài cơ thể, lại như một đoàn tàu hỏa.

Lúc này, con bạch xà đang nhắm mắt, dường như đang ngủ.

Nhưng Lý Sinh có thể cảm nhận rõ ràng, con rắn này, không hề ngủ đông, vẫn luôn ở trong trạng thái tỉnh táo.

Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh, lập tức nắm chặt hơn.

Một trận đại chiến sắp nổ ra.

Con rắn này tuyệt đối không đơn giản, Lý Sinh không dám xem thường.

Vị trí hiện tại của họ rất bất lợi, đang ở dưới đỉnh núi tuyết, vô cùng dốc đứng.

Người thường ở nơi như thế này, ngay cả đứng cũng không thể đứng vững, huống chi là chiến đấu.

Con rắn này lớn như vậy, một khi bắt đầu chiến đấu, chắc chắn sẽ gây ra biến động cực lớn.

Lý Sinh nhìn những người bên cạnh, trong lòng vô cùng bất an.

Một khi ra tay, tốt nhất là có thể một đòn chí mạng.

Nếu không, con rắn này nổi điên, không cần tấn công ai cả, chỉ cần phá hoại lung tung một trận, mọi người đều sẽ rơi vào cảnh nguy hiểm.

"Sao vậy?" Thấy Lý Sinh không leo lên nữa, Dương Tuyết Lệ vội hỏi.

Lý Sinh làm một động tác im lặng, chỉ lên con rắn phía trên.

Dương Tuyết Lệ vội vàng nhìn lên, lập tức kinh hãi thất sắc.

"Con rắn này là sao?" Cô cũng không thể tưởng tượng được, trên đỉnh núi tuyết, ở độ cao so với mực nước biển cao như vậy, nhiệt độ thấp như vậy, lại có một con rắn.

Quá không thể tin được.

Điều càng khiến người ta kinh hãi hơn là, con rắn này lại lớn đến như vậy.

E rằng con trăn khổng lồ lớn nhất, cũng không bằng một phần nhỏ của con rắn này.

Thực sự quá kinh khủng.

Lúc này, mọi người cũng đã phát hiện ra con rắn này.

Vẻ mặt Tiểu Ca vô cùng lạnh lùng, lặng lẽ rút thanh hắc đao bên hông ra.

Hắc Kim Cổ Đao.

Ban đầu hệ thống thưởng cho Lý Sinh Hắc Kim Cổ Đao.

Thực chất đó là bản sao của thanh đao của Tiểu Ca.

Sản phẩm của hệ thống, tự nhiên không khác gì vật gốc.

Sau này, Hắc Kim Cổ Đao của Lý Sinh được hệ thống cường hóa nhiều lần, tiến hóa thành Hắc Thần Đao.

Uy lực so với Hắc Kim Cổ Đao ban đầu, mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

Nhưng, khi thấy thanh Hắc Kim Cổ Đao này, trong lòng Lý Sinh không khỏi cảm khái.

"Chúng ta phải phối hợp." Vẻ mặt Lý Sinh vô cùng nghiêm trọng.

Trước nay, khi gặp nguy hiểm, đều là một mình anh xông lên phía trước, giải quyết vấn đề.

Chương 404

Nhưng hiện tại, cùng với thực lực của các thành viên trong đội dần dần tăng lên, chắc là có thể phối hợp được.

Quan trọng nhất là, ở nơi này, dù có ra tay phối hợp hay không, cũng sẽ bị cuốn vào cuộc chiến.

Kết quả tốt nhất là, mọi người cùng lúc ra tay, một đòn tất sát, giải quyết con bạch xà trên đỉnh núi.

Còn về việc chung sống hòa bình với con bạch xà, Lý Sinh ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, đã phủ quyết.

Nguyên nhân đơn giản, bạch xà ở đây, với họ không thể cùng tồn tại.

Chung sống hòa bình với bạch xà, hiển nhiên không thực tế.

Hơn nữa, cho dù bây giờ rời đi, sau khi bạch xà tỉnh lại, sẽ có phản ứng gì, cũng là chuyện khó lường.

Một con rắn khổng lồ như vậy, chắc chắn có mấy phần linh tính.

Hiện tại nó đang ngủ say, một khi tỉnh lại, không thể nào không hề hay biết.

Lỡ như nó nổi điên trên đỉnh núi, chỉ cần làm cho một ít đá, tuyết lăn xuống, họ sẽ không chịu nổi.

Cách tốt nhất, là xử lý nó.

Lý Sinh hít sâu một hơi.

“Tất cả mọi người nín thở ngưng thần, giữ cho nội tâm bình tĩnh, đừng có biến động tình cảm quá lớn.” Nghe mệnh lệnh của Lý Sinh, mọi người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hồi thần.

Con rắn trên núi tuyết này, tính đã sớm thông linh.

Chỉ cần sát tâm nổi lên, đối phương e rằng sẽ có phản ứng.

Vì vậy, lúc này, dù trong lòng sợ hãi, dù trong lòng đang mưu tính giết chết con rắn này, nhưng về mặt tình cảm, cũng không thể có biến động quá lớn.

Phải cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình, để phòng khí cơ biến động, làm kinh động con rắn khổng lồ trước mắt.

Mọi người đều nín thở ngưng thần, để cho tâm trí cố gắng bình tĩnh lại.

Từ từ tiếp cận con bạch xà trên đỉnh núi, hành động dị thường chậm rãi, đều cố gắng giảm thiểu tiếng động có thể phát ra đến mức thấp nhất.

Lý Sinh bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Đầu tiên là ra chỉ lệnh cho Tiểu Ca.

"Nhiệm vụ của cậu, chém vào phần bụng phía sau đầu rắn mười lăm mét." Tiểu Ca ngẩn người, không ngờ Lý Sinh lại ra chỉ lệnh như vậy.

Ban đầu cậu tưởng, Lý Sinh sẽ bảo cậu tấn công đầu rắn, lại không ngờ, là một nơi như vậy.

Nhưng cậu trước nay không thích nói nhiều, cộng thêm trong huyết mạch đối với Lý Sinh vô cùng phục tùng, liền không nói gì, khẽ gật đầu, ra hiệu đã biết.

"Nơi đó là tim của con bạch xà, cũng thường gọi là thất thốn, là tử huyệt của bạch xà, nhiệm vụ của cậu rất quan trọng." Lý Sinh lại giải thích một lần nữa.

Tục ngữ có câu, đánh rắn đánh bảy tấc.

Bảy tấc chỉ nơi cách đầu rắn bảy tấc, đó là nơi tim của rắn.

Nhưng trên thực tế, rắn có lớn có nhỏ, có những con rắn không dài đến bảy tấc, có những con rắn lại quá dài.

Như con bạch xà trước mắt này, thân rắn e rằng không dưới trăm mét.

Vị trí của tim, tự nhiên cũng cách đầu rắn khá xa.

Cái gọi là bảy tấc, chỉ là một cách nói chung chung, không phải là vị trí cụ thể.

May mà năng lực cảm tri của Lý Sinh siêu cường, nhanh chóng xác định được vị trí.

Lý do giao nhiệm vụ này cho Tiểu Ca, là vì Lý Sinh có việc quan trọng hơn phải làm.

Anh phải đối phó với đầu rắn.

Bảy tấc có lẽ là quan trọng nhất, chí mạng nhất.

Nhưng nếu không thể áp chế đầu rắn, để cho con bạch xà này có cơ hội phản kích, vậy thì, tình hình chắc chắn sẽ vô cùng bất lợi.

Vì vậy, Lý Sinh chỉ có thể giao nhiệm vụ tấn công bảy tấc cho Tiểu Ca.

Còn anh tự mình ra tay, đối phó với đầu rắn.

"Tuyết Lệ, dùng súng bắn tỉa, nhắm vào bụng rắn." Nói rồi, Lý Sinh lấy ra một khẩu súng lớn.

Dương Tuyết Lệ khẽ gật đầu.

Cô có thần kỹ tất trúng, việc nổ súng, là thích hợp nhất.

"Bàn Tử, nhiệm vụ của cậu, dùng kiếm chém vào đuôi rắn, đề phòng con rắn này quật đuôi, Hồ Ba Y, hành động cùng Bàn Tử." Con

bạch xà lớn như vậy, lỡ như một cái quật đuôi, lực đạo lớn đến mức nào, chắc chắn vượt ngoài sức tưởng tượng.

Lý Sinh phải chuẩn bị trước.

"Tú Tú, điểm tấn công của em là trước đuôi rắn mười mét, cứ cố hết sức là được." Lý Sinh không hiểu rõ thực lực của Hoắc Tú Tú, chỉ có thể sắp xếp như vậy, và dặn dò cô hãy tự chăm sóc bản thân.

Chương 405

"Ngô Tà, Đại Kim Nha, hai người, mỗi người tấn công vào vị trí giữa thân rắn." Lý Sinh nói, rồi chỉ vào hai vị trí.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương." Giọng Lý Sinh vừa vang lên, Tinh Tuyệt Nữ Vương thản nhiên cười.

"Ta đã triển khai pháp thuật, lúc các ngươi tấn công, ta sẽ thi triển toàn bộ pháp thuật chi lực, cố gắng để con rắn đó không tỉnh lại." "Phù!" Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói vậy, Lý Sinh lập tức yên tâm được một nửa.

Tiếp theo, phải xem sự phối hợp rồi.

Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh, từ từ giơ lên.

Mọi người đều đã đến vị trí tốt nhất, chỉ chờ một tiếng lệnh của Lý Sinh.

Thân hình Lý Sinh, đột nhiên nhảy lên.

Ánh đao của Hắc Thần Đao, phá tan sự tĩnh lặng của núi tuyết dưới ánh mặt trời.

Vang lên một tiếng nổ âm thanh.

"Tấn công!" Giọng Lý Sinh, đột nhiên vang lên.

Trong khoảnh khắc đó, Hắc Thần Đao, đã chém lên đầu con bạch xà.

Pháp thuật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, quả nhiên có tác dụng.

Mãi đến khi Hắc Thần Đao của Lý Sinh, sắp chạm vào con bạch xà, con bạch xà đó, mới giật mình tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

Nhưng, đã muộn rồi.

Trước khi ra tay, Lý Sinh đã tính toán vô số khả năng.

Con bạch xà trên đỉnh núi tuyết, tuyệt đối là thần vật.

Thậm chí có khả năng có uy năng không thể tưởng tượng được.

Có lẽ đám người họ, ra tay với con bạch xà này, giống như con kiến ra tay với con voi.

Hoàn toàn là không biết tự lượng sức mình.

Không phải là không có khả năng.

Bạch xà có thể tồn tại trên đỉnh núi tuyết, và vẫn bình an vô sự, cho thấy nó chắc chắn có điểm đặc biệt.

Tuyệt không chỉ đơn giản là thân thể to lớn.

Chắc chắn có năng lực cực kỳ đặc thù.

Nhưng rốt cuộc là năng lực gì, trước khi nó thể hiện ra, thì không ai biết được.

Lý Sinh chỉ có thể cầu nguyện, có thể một đòn chí mạng.

Một khi không làm được, vậy thì, cục diện tiếp theo, có chút không dám tưởng tượng.

Mặc dù vậy, Lý Sinh đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Một khi một đòn không trúng, thì phải làm sao?

Anh thích mọi việc đều mưu tính kỹ lưỡng rồi mới hành động.

Lần này, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, điều khiến Lý Sinh cũng không ngờ tới là, cuộc tấn công của anh, thuận lợi ngoài dự đoán.

Sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, rõ ràng héo úa đi, tinh thần có vẻ vô cùng uể oải.

Mặc dù chỉ thi triển pháp thuật trong nháy mắt.

Nhưng lại tiêu hao cực lớn đối với cô.

Cô đã dùng hết sức lực.

Loại pháp thuật này không có lực sát thương.

Công dụng duy nhất là, để cho con bạch xà ngủ lâu hơn một chút, muộn tỉnh lại.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này, tu vi khôi phục có hạn.

Bạch xà cũng tuyệt không phải phàm vật, vì vậy chỉ trong nháy mắt, đã hao phí gần như toàn bộ pháp lực của cô.

Cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, mềm nhũn ngã xuống.

Dĩ nhiên, Lý Sinh lúc này, đang trong cuộc chiến kịch liệt, tự nhiên sẽ không để ý đến cô.

Hắc Thần Đao trong tay anh, chém về phía đầu bạch xà.

Theo lý mà nói, con bạch xà ở trên đỉnh núi tuyết mấy nghìn năm, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, thân thể ngày càng lớn.

Đồng thời, bên trong cơ thể nó, cũng đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Chương 406

Nếu không có đám người Lý Sinh, sớm muộn gì cũng có một ngày, nó sẽ hóa giao thành rồng, bay lên chín tầng trời.

Không phải nói đùa, con bạch xà này thật sự có tư chất như vậy.

Chỉ là, cần một khoảng thời gian dài.

Loại linh vật này, cảm ứng nhạy bén nhất.

Nếu đám người Lý Sinh lặng lẽ lên núi, không bị phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Dù sao, lúc đó, đám người Lý Sinh không biết trên đỉnh núi có thứ gì, tự nhiên cũng sẽ không lộ ra sát ý với bạch xà.

Nhưng đến bây giờ, bạch xà không tỉnh, tự nhiên là không bình thường.

Tất cả, đều là nhờ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy chỉ còn lại một chút pháp lực cuối cùng, nhưng cô quả thực đã cố hết sức, và cũng thật sự có tác dụng.

Khi bạch xà tỉnh lại, Hắc Thần Đao của Lý Sinh, đã chém lên đầu nó.

Bạch xà mở miệng, thậm chí còn chưa kịp thè lưỡi ra, Hắc Thần Đao của Lý Sinh, đã chém xuống.

Rắc.

Cái đầu rắn khổng lồ, ba tấc phía trước, toàn bộ bị Hắc Thần Đao một đao chém thành hai đoạn.

Đầu của con bạch xà này, cứng rắn sánh ngang thép tinh, nhưng, dưới Hắc Thần Đao, lại như đậu hũ.

Một đao chia đôi.

Lý Sinh không chút do dự, Hắc Thần Đao trong tay lại đâm về phía trước.

Con bạch xà này lớn đến mức, ngay cả đầu rắn, cũng dài đến mấy mét.

Hắc Thần Đao chỉ dài không đến ba tấc.

Một đao vừa rồi, cũng chỉ chia đôi được một phần ba đầu rắn mà thôi.

Rõ ràng, bạch xà bị trọng thương, nhưng không chết ngay lập tức.

Lý Sinh tự nhiên không thể dừng tay lúc này, lập tức lại vung ra một đao nữa.

Đây là một cơ hội vô cùng hiếm có.

Pháp thuật của Tinh Tuyệt Nữ Vương đã có tác dụng, phải một đòn tất sát.

Trong lúc Lý Sinh chém về phía đầu rắn, đao của Tiểu Ca, cũng đã đâm vào thân rắn.

Đó là nơi thất thốn của bạch xà, cũng là tim của nó.

Hắc Kim Cổ Đao không sắc bén bằng Hắc Thần Đao, vì vậy, khi đâm vào, rõ ràng cảm thấy lực cản rất lớn.

Nhưng thanh đao này tuy kém xa Hắc Thần Đao, nhưng vẫn được coi là một thanh bảo đao, vì vậy, vẫn đâm vào được.

Phải biết rằng, cơ thể của Tiểu Ca, cũng đã được hệ thống cường hóa.

Trước đó, Tiểu Ca đã vô cùng lợi hại, là một cao thủ.

Sau khi được hệ thống cường hóa, huyết mạch thần thú của Tiểu

Ca, càng từ một loại biến thành hai loại.

Ngoài kỳ lân ra, lại có thêm một loại huyết mạch thanh long.

Hai loại huyết mạch chồng lên nhau, uy lực phi phàm.

Giờ khắc này, thực lực của Tiểu Ca toàn diện bùng nổ.

Phía trước người, hiện lên hình ảnh của thanh long, sau lưng, lại có kỳ lân xuất hiện.

Sức mạnh của Tiểu Ca, toàn bộ bộc phát ra.

Hắc Kim Cổ Đao thế như chẻ tre, đâm thẳng vào.

Đó là vị trí tim mà Lý Sinh đã xác định.

Cảm ứng của Lý Sinh, tuyệt đối không sai.

Một đao của Tiểu Ca, cũng đâm vô cùng chuẩn xác.

Không lệch không nghiêng, chuẩn xác không lầm đâm vào tim của con bạch xà.

"Pằng!" Dương Tuyết Lệ nổ súng.

Thần kỹ tất trúng.

Viên đạn xuyên qua từ dưới bụng rắn.

Vị trí này, cũng là nơi huyết mạch mà Dương Tuyết Lệ nhìn thấy.

Chương 407

Thần kỹ tất trúng không chỉ đơn giản là bắn trúng mục tiêu.

Trên thực tế, thần kỹ mà hệ thống thưởng này, có năng lực ẩn giấu lợi hại.

Đó là có thể phát hiện ra tử huyệt của đối thủ.

Không chỉ đối với người, mà đối với những vật khác, cũng như vậy.

Trong tầm mắt của Dương Tuyết Lệ, vị trí đó, chính là nơi động mạch chủ của bạch xà.

Viên đạn xoay tròn nhanh chóng, xuyên qua động mạch chủ.

Loại đạn súng bắn tỉa này, không phải chuyện nhỏ, một phát súng, bắn ra một cái lỗ to bằng miệng bát.

"Pằng!" Dương Tuyết Lệ không chút do dự, lại bắn một phát nữa.

Một phát này, lại nhắm vào nơi có tủy sống của bạch xà.

Đó cũng là then chốt của bạch xà.

Thân rắn dài ngoằng, hoàn toàn dựa vào cột sống để kết nối.

Một khi tủy sống bị tấn công, cơ thể rắn, sẽ bị tê liệt.

Dương Tuyết Lệ có thần kỹ tất trúng, tự nhiên trăm phát trăm trúng...

Bên kia, Đại Kim Nha và Ngô Tà, đều đã vung đao đâm vào thân rắn.

Vị trí chém, cũng là nơi tủy sống.

Cả hai đều đâm vào...

Kiếm của Bàn Tử và Hồ Ba Y, cũng gần như đồng thời chém lên đuôi rắn.

Vừa mới chém lên, từ đuôi rắn truyền đến một cỗ sức mạnh khổng lồ.

Bạch xà đã tỉnh lại, đang quật đuôi.

Bàn Tử không chút do dự, lập tức dùng sức đè chặt.

Hồ Ba Y cũng vậy.

Giờ khắc này, sức mạnh của hai người, đều toàn diện bùng nổ...

Đao trong tay Hoắc Tú Tú, cũng đâm vào bụng rắn.

Lý Sinh không phân công cho cô vị trí quan trọng, nhưng Hoắc Tú Tú không muốn làm người nhàn rỗi.

Đao của cô đâm vào bụng rắn, sau đó nhanh chóng lao về phía trước.

Tựa như phá tre, một đao rạch toạc bụng bạch xà...

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bộc phát ra toàn bộ sức mạnh.

Nhưng quan trọng nhất, là cuộc chiến giữa Lý Sinh và đầu bạch xà.

Hắc Thần Đao của Lý Sinh, lại đâm ra, cơ thể anh, cũng di chuyển về phía trước mấy mét.

Anh đã đi vào bên trong đầu rắn bị chém toác.

Lúc này, trên đầu rắn toàn bộ đều là nọc độc chảy ra.

Nhưng Lý Sinh có thân thể vạn độc bất xâm, tự nhiên không sợ.

Thi thể khổng lồ của con bạch xà từ từ đổ xuống, nhìn thi thể dần mất đi sức sống, trái tim căng thẳng của mọi người cuối cùng cũng

thả lỏng.

Con bạch xà thực sự quá mạnh mẽ, họ không dám lơ là chút nào.

Mặc dù Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thi triển pháp thuật, để con bạch xà ngủ lâu hơn, nhưng chín người trong trận chiến vừa rồi vẫn không hề nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều tiêu hao một lượng lớn thể lực ở các mức độ khác nhau.

Ngoài Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ngã quỵ trên nền tuyết, Bàn Tử cũng mệt đến kiệt sức ngã xuống đất, mặt đỏ bừng thở hổn hển, sức mạnh quật đuôi của con bạch xà không phải chuyện đùa, một đòn có thể quật đổ cả một bức tường dày.

Bàn Tử đã dùng hết sức lực để đè chặt, lúc này thể lực cạn kiệt, chỉ có thể nằm trên đất thở hổn hển, nếu lúc này có bình oxy, anh ta nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên.

Hồ Ba Y, người cùng đè đuôi bạch xà, khá hơn Bàn Tử một chút, lúc này thấy Bàn Tử dáng vẻ yếu ớt, không khỏi lộ ra một nụ cười khinh miệt, nói: "Bàn Tử, cậu chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à, mới có chút công phu đã không chịu nổi rồi?" Bàn Tử sao có thể bị mắng không, lập tức nổi máu dùng tay trái chống người đứng dậy, mắng lại Hồ Ba Y: "Bàn gia sớm đã nói với ông rồi, Bàn gia không hề yếu, đừng nói là bạch xà, cho dù là Bạch Nương Tử tái thế, Bàn gia cũng dám đấu một trận!" Hồ Ba Y cười lắc đầu: "Chém gió đi." Bên kia Hoắc Tú Tú cũng mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, miệng không ngừng thở ra khí trắng, trong trận chiến vừa rồi, tuy Lý Sinh không phân công cho cô vị trí nào.

Nhưng cô không muốn nhàn rỗi, góp một phần sức lực rạch bụng rắn, bạch xà ngã xuống, cô cũng đã góp không ít sức lực.

Ngô Tà và Đại Kim Nha vung đao chém vào cột sống, cú giãy giụa cuối cùng của con bạch xà trước khi chết đã hất văng hai người ra,

may mà trên đất có tuyết tích dày, ngã xuống cũng không bị thương.

Nếu không con bạch xà sẽ khiến họ bị nội thương không nhỏ.

Hiện tại hai người thể lực cạn kiệt, dựa vào nhau, miễn cưỡng mới đứng được.

Lúc này trên sân tương đối ổn nhất chỉ có Tiểu Ca và Dương Tuyết Lệ.

Tiểu Ca có thể đứng vững, nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 408

Gương mặt vẫn lạnh như băng, cố gắng hít thở đều đặn.

Không phải vì trận chiến với bạch xà vừa rồi, mà là để bình ổn huyết mạch thanh long và kỳ lân đang hỗn loạn trong cơ thể vì chiến đấu.

Lúc này xung quanh cơ thể Tiểu Ca tỏa ra một lớp khí trắng, rõ ràng cơ thể bắt đầu nóng lên.

Dương Tuyết Lệ vì dùng súng bắn tỉa, hoàn toàn không cận chiến với bạch xà, không tiêu hao thể lực.

Vì vậy trong số tất cả mọi người có mặt, chỉ có cô là có đủ thể lực và tinh thần.

"Mọi người không sao chứ, có ai bị thương không?" Dương Tuyết Lệ lớn tiếng nói.

Tiểu Ca "ừm" một tiếng, khẽ gật đầu, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Ngô Tà, Đại Kim Nha đều nhìn cô, Hoắc Tú Tú đi vài bước, tỏ ý không sao.

"Bàn Tử nếu đã không sao, còn ngẩn ra đó làm gì, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ngã trên tuyết rồi, lẽ nào cứ để cô ấy nằm đó mãi à?" Nếu không có cô ấy, chúng ta có thể đã thành mồi cho bạch xà rồi!" Dương Tuyết Lệ chỉ vào Bàn Tử nói.

"Đúng đúng đúng." Bàn Tử vỗ đầu, vội vàng đỡ Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh dậy, ôm cô vào lòng.

Lúc này sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương rõ ràng không tốt, vốn đã mất hết tu vi, cưỡng ép dùng pháp lực đã rút cạn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Tất cả mọi người lại gần tôi." Dương Tuyết Lệ cao giọng hét

lên, mọi người đều có mục tiêu, đều đi về phía cô, lúc này tất cả mọi người đều tụ lại một chỗ.

"Một, hai, ba… Hả?" Dương Tuyết Lệ đếm từng người một, kết quả phát hiện thiếu mất một người, đáng lẽ phải có chín người, bây giờ lại chỉ có tám người, còn một người đâu?

Lý Sinh đi đâu rồi?

Vốn dĩ mọi người đều khá yếu, cũng không phát hiện thiếu mất một người, bây giờ mọi người đều đã hồi phục một chút, phát hiện Lý Sinh không thấy đâu, trái tim vừa mới thả lỏng lại treo lên.

Lông mày Dương Tuyết Lệ khẽ nhíu lại, Hoắc Tú Tú nghe tin Lý Sinh không thấy đâu cũng mặt mày căng thẳng.

Bàn Tử và Hồ Ba Y dùng mắt tìm kiếm khắp nơi, trước mắt chỉ có một màu trắng mênh mông, ngoài thi thể khổng lồ của con bạch xà cuộn mình ở đó, không còn thứ gì khác.

Lý Sinh chẳng lẽ đã chết trong miệng rắn?

Ý nghĩ kinh khủng này xuất hiện trong đầu một số người, Bàn Tử nói: "Trong lúc đại chiến vừa rồi, tôi hình như thấy Lý Sinh đi vào trong miệng rắn, bên trong đầu rắn toàn là nọc độc, Lý Sinh sẽ không…" "Đừng nói bậy!" Hoắc Tú Tú giận dữ nói.

Dương Tuyết Lệ cũng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, nhưng Bàn Tử đã cho một thông tin quan trọng, Lý Sinh lúc này chắc đang ở trong đầu rắn.

Hoắc Tú Tú vội vàng chạy đến chỗ thi thể bạch xà, đầu bạch xà bị Hắc Thần Đao chém đến máu thịt bầy nhầy, máu rắn đỏ thẫm và nọc độc xanh đen không ngừng chảy ra.

Nọc độc chảy trên nền tuyết, lớp tuyết dày bị ăn mòn đến tận đáy, từ đó có thể thấy nọc độc cực mạnh, người thường chỉ cần dính một

chút, da thịt cơ bắp đều sẽ bị ăn mòn, chỉ còn lại xương trắng.

Lý Sinh bị kẹt trong miệng rắn, bên trong toàn là dịch độc, chẳng lẽ thật sự… Hoắc Tú Tú không dám nghĩ tiếp, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

Dương Tuyết Lệ từ từ bước tới, khẽ vỗ vai cô, Lý Sinh hiện tại sống chết không rõ, sao cô có thể không đau lòng, cô yêu anh không ít hơn Hoắc Tú Tú, chỉ là kìm nén mà thôi.

Cảm xúc của mọi người bị tiếng khóc đưa xuống điểm băng, gió lạnh trên đỉnh núi tuyết thổi càng thêm buốt xương.

Lúc này đầu rắn khẽ động, mọi người lập tức căng thẳng, đôi mắt Tiểu Ca sắc bén mở ra, ánh mắt chăm chú nhìn vào đầu rắn.

Dương Tuyết Lệ vội vàng kéo Hoắc Tú Tú đi, nước mắt của Hoắc Tú Tú dính trên mặt cũng mang theo chút sợ hãi.

Lúc này trong đầu rắn đi ra một bóng người đẫm máu, quần áo và mặt đều là dung dịch hỗn hợp của nọc độc và máu rắn, trong tay bóng người đó cầm Hắc Thần Đao, như một Tu La xuất thế.

“Lý Sinh!” Bóng người đẫm máu đó chính là Lý Sinh, máu rắn làm mờ đi dung mạo của anh, nhưng Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ vẫn có thể nhận ra ngũ quan tuấn tú của anh.

Tâm trạng của Dương Tuyết Lệ vốn đã rơi xuống đáy vực, bây giờ thấy Lý Sinh bình an vô sự, nụ cười lại rạng rỡ, lúc này có một loại cảm giác tìm lại được thứ đã mất.

Thấy Dương Tuyết Lệ định chạy tới, Lý Sinh vội vàng xua tay ngăn lại, trên người anh toàn là nọc độc, tuy anh bách độc bất xâm, nhưng nọc độc đối với những người khác có thể phát huy hiệu lực mãnh liệt.

“Lý Sinh, cậu không chết à, vừa rồi thật suýt nữa dọa Bàn gia một

phen.” Bàn Tử đúng lúc đứng ra trêu chọc, làm không khí tại chỗ sôi động lên, Dương Tuyết Lệ lại trừng mắt một cái cũng không hề để ý.

Trò đùa của Bàn Tử quả thực đã khiến tâm trạng mọi người thả lỏng hơn một chút, ngay cả biểu cảm của Tiểu Ca cũng như cười như không.

Lý Sinh vốc một nắm tuyết dưới đất, tùy tiện xoa lên người và mặt, lau sạch gần hết máu rắn và độc rắn.

Trong lúc đó, thể lực của mọi người cũng đã hồi phục được bảy tám phần.

Lý Sinh nói: “Mọi người đừng ngẩn ra đó nữa, khó khăn lắm mới giết được con bạch xà, đây là thần vật đấy, không lấy chút gì về sao?” Con bạch xà này không biết đã sống trên đỉnh Thiên Sơn bao nhiêu năm mới có được thân thể khổng lồ như vậy.

Đồng thời, bản thân nó cũng là một thần vật của đất trời, hội tụ linh khí của thiên địa.

Dù bây giờ đã chết, nó vẫn tràn đầy giá trị.

Bởi vì những thần vật như thế này, toàn thân đều là bảo vật, dù dùng làm dược liệu hay đem đi bán cũng đều là một lựa chọn không tồi.

Nghe vậy, Bàn Tử, Hồ Ba Y, Ngô Tà và Đại Kim Nha không còn đứng ngây ra nữa, vội vàng tiến lên mổ lấy những dược liệu quan trọng.

Da rắn vô cùng cứng rắn, khó đâm thủng, ngay cả Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao cũng phải tốn chút sức lực.

Nếu cắt xuống làm thành giáp mềm, đao thương bình thường tuyệt đối không thể đâm xuyên, là một món phòng cụ tuyệt vời.

Răng rắn cũng vô cùng sắc bén, nếu nhổ ra rồi dung hợp vào vũ khí, chắc chắn sẽ khiến độ sắc bén của vũ khí tăng lên một bậc.

Thu thập nọc rắn cũng có tác dụng lớn, dù sao cũng là nọc của thần vật, không phải ai cũng có thể dễ dàng chống đỡ như Lý Sinh.

Lúc đối địch mà tung ra, tuyệt đối sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Chương 409

Không dùng để chiến đấu thì đem đi bán cũng đủ để đổi lấy một căn biệt thự lớn ở khu thành thị.

Thịt rắn, máu rắn, gân rắn, xương rắn đều là những thứ tốt trăm năm khó gặp.

Nhưng thân thể bạch xà quá lớn, dù có tháo dỡ hết những thứ hữu dụng cũng không thể mang theo hết được, vì vậy mọi người chỉ có thể mang theo một ít thứ đặc biệt quý giá.

Phải biết rằng bây giờ họ đang ở trên núi tuyết, nếu mang quá nhiều đồ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển, cũng dễ bị trượt chân rơi xuống vực.

Bàn Tử đáng thương vào được núi báu mà chỉ có thể lấy một ít, nhìn phần thân thể còn lại mà mắt thèm đến đỏ hoe.

Hồ Ba Y thấy bộ dạng của Bàn Tử, liền trêu chọc: "Nhìn cái dáng vẻ của ông kìa, con người phải biết đủ, đặc biệt là dân trong nghề chúng ta.

Nếu không, vì tham lam bảo vật mà chết lúc nào không hay đâu." Bàn Tử quay đầu lại lườm một cái, tức đến mức thịt mỡ trên người cũng run lên.

Hồ Ba Y thấy Bàn Tử tức giận thì càng vui, Bàn Tử càng tức, ông ta lại càng khoái chí.

"Đừng cãi nữa, chúng ta mau tìm đường ra thôi, ở trên núi tuyết lâu người cũng đông cứng thành ngốc mất." Đại Kim Nha vừa nói vừa lạnh đến run cầm cập.

Ngô Tà bên cạnh liếc mắt một cái, nói: "Ông mặc dày nhất rồi còn

nói gì nữa.

Vừa rồi trong trận ác chiến, cơ thể ông không nóng lên à?

Hay bị âm hồn của bạch xà nhập vào rồi?

Ha ha ha!" "Phỉ phỉ phỉ!" Đại Kim Nha dùng vai huých Ngô Tà một cái.

"Đại Kim Nha nói đúng đấy, nếu chúng ta nghỉ ngơi đủ rồi thì tranh thủ thời gian thôi." Dương Tuyết Lệ cũng lên tiếng phụ họa.

Lý Sinh trầm ngâm một lúc, giác quan thứ sáu trong đầu anh có một dự cảm mãnh liệt rằng trên núi này không đơn giản, nguyên nhân có thể ở gần đây, và Lý Sinh đoán rằng phần lớn chính là Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

"Ừm, tôi có dự cảm, Tiên Nữ Mộ chắc hẳn ở gần đây thôi, nhưng tôi không biết lối vào ở đâu.

Bây giờ muốn vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, chúng ta phải tìm được lối vào của nó trước." Lý Sinh mở lời.

Chín người thu dọn xong xuôi rồi lại tiếp tục lên đường.

Việc cần làm bây giờ là tìm lối vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ ở gần đây.

Việc một con bạch xà khổng lồ xuất hiện trên đỉnh Thiên Sơn, chịu đựng cái lạnh cắt da cắt thịt của tuyết trắng mà vẫn ở lại, không chui vào hang núi hay xuống núi, chỉ có một lý do duy nhất có thể giải thích được: con bạch xà này nhất định đang bảo vệ thứ gì đó.

Thứ mà nó bảo vệ hiển nhiên chính là mục tiêu của Lý Sinh trong chuyến đi này – Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Tìm được Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ mới có thể tìm được viên bảo châu thứ ba "Tị Trần Châu".

Thu thập đủ ba viên bảo châu, anh sẽ nhận được gói quà siêu cấp của hệ thống.

Bất kể trong gói quà có gì, thực lực của Lý Sinh chắc chắn sẽ tăng vọt!

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, Lý Sinh cũng phải tìm được lối vào của Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Nhưng bây giờ, cả chín người đang đứng trên đỉnh Thiên Sơn, phóng tầm mắt ra xa, mây và tuyết đều trắng xóa một màu, dường như hòa làm một.

Tuy có được tầm nhìn rộng lớn bao quát núi non, nhưng trước mắt lại là một màu trắng mênh mông.

Thiên Sơn rộng lớn như vậy, dù đã xác định vị trí của Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ ở gần đỉnh núi, nhưng trước mắt trắng xóa, hoàn toàn không có manh mối.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều phải bối rối.

“Lý Sinh, chúng ta đi đường nào?” Dương Tuyết Lệ tiến lên hỏi.

Lý Sinh nhìn ra xa, trong lòng cũng không chắc chắn.

Chỉ có giác quan thứ sáu trong đầu vẫn thôi thúc anh tiến về phía trước, nhưng dù đi hướng nào cũng có cảm giác không phải là điểm cuối của hành trình này.

Lý Sinh không khỏi thở dài một hơi: “Tôi cảm thấy ở đây có gì đó kỳ lạ.” “Kỳ lạ?

Có gì kỳ lạ sao?” Dương Tuyết Lệ thắc mắc.

Lý Sinh chỉ vào thế giới trắng xóa trước mắt nói: “Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ sao có thể đơn giản như vậy?

Chỉ có một con bạch xà canh giữ ở đây rõ ràng là không đủ, chắc

chắn còn có lớp bảo vệ thứ hai.

Nếu cửa ải đầu tiên là con rắn đó, vậy thì bây giờ đang có cửa ải thứ hai chờ chúng ta." "Cửa ải thứ hai?" Dương Tuyết Lệ nhíu mày, chìm vào suy tư.

Không chỉ có Dương Tuyết Lệ, trong chín người, Lý Sinh là người đầu tiên nhận ra điều kỳ lạ.

Tiểu Ca với kinh nghiệm phong phú cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không nói ra được.

Những người khác thì càng không cần phải nói, Bàn Tử chỉ là kẻ đi sau, đi theo người dẫn đầu là Lý Sinh là được, cả nhóm đi đâu thì hắn theo đó.

Lúc này Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chìm vào giấc ngủ say, Lý Sinh chỉ có thể dựa vào chính mình.

Huyết mạch năng lực: Phá Vọng!

Mắt Lý Sinh đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhàn nhạt lấp lánh quanh tròng mắt anh.

Lý Sinh cảm thấy cả nhóm nhất định đã rơi vào một loại trận pháp nào đó.

Chương 410

Trận pháp này chắc chắn có khả năng thay đổi địa hình, dịch chuyển vị trí, đồng thời ở một mức độ nhất định có thể che lấp ngũ quan.

Mặc dù mọi người vẫn có thể nhìn thấy, nghe thấy, nhưng nhìn núi không phải là núi, nhìn sông không phải là sông, đó chính là tác dụng của trận pháp.

Lý Sinh dùng Phá Vọng chính là để nhìn thấu trận pháp hư ảo này!

Lúc này, trong mắt Lý Sinh không còn là cảnh tượng trắng xóa nữa, mà là một thế giới đầy màu sắc.

Các loại màu sắc không ngừng vặn vẹo, biến hình trong tầm nhìn của anh.

Dùng mắt càng lâu, mắt anh càng cảm thấy nóng rát.

Lý Sinh dùng Phá Vọng quan sát xung quanh một vòng, nhưng vẫn không thể nhìn thấy vị trí của bản thể Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Đột nhiên, Lý Sinh bừng tỉnh.

Cái gọi là trận pháp, đã có trận thì nhất định phải có trận nhãn.

Mình cứ chăm chăm tìm lối vào ngôi mộ, đã bị người bày trận dẫn dắt rồi.

Lý Sinh bắt đầu đổi góc nhìn suy nghĩ, nếu mình là người bày trận, mình sẽ giấu trận nhãn ở đâu?

Nếu Lý Sinh là người bày trận, trời đất rộng lớn của Thiên Sơn chính là địa điểm thi pháp tốt nhất tự nhiên, chỉ cần thêm thắt một chút là có thể bố trí một đại trận mê hoặc.

Trận pháp chẳng qua là dựa vào Ngũ hành của Đạo gia, bố trí trận nhãn là có thể thay đổi địa hình, diện mạo trước mắt ở một mức độ nhất định, mê hoặc ngũ quan, khiến người ở trong đó không biết đường đi.

Nguyên lý của nó có phần tương tự như "quỷ đả tường", nhưng người bố trí trận pháp cho Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ không phải là quỷ, mà là một cường giả có đạo pháp cao thâm.

Lý Sinh dùng Phá Vọng nhìn thấu hư ảo nhưng vẫn khó có thể trực tiếp tìm ra lối vào của Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, chắc chắn vị cao thủ thời viễn cổ đó cũng đã tính đến nước này, nên mới bố trí trận pháp này làm cửa ải thứ hai.

Bây giờ chỉ cần phá được trận nhãn, không chừng lối vào của Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ sẽ trực tiếp hiện ra, ít nhất thì Phá Vọng của Lý Sinh cũng có thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Dương Tuyết Lệ thấy Lý Sinh chìm vào suy tư, cũng dần dần đi xa không làm phiền nữa, cô biết lúc này Lý Sinh cần nhất là sự yên tĩnh.

Mọi người dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Bàn Tử lấy lương khô trong túi ra, ăn một cách ngon lành.

Hồ Ba Y thấy vậy liền lao tới cướp, hai người lăn lộn đánh nhau trên tuyết.

Ngô Tà và Đại Kim Nha thì không đói, chỉ là cứ phải chờ đợi mà không thấy mục tiêu, trong lòng ngày càng sốt ruột.

Đại Kim Nha thậm chí có chút hối hận vì đã đi theo, lúc này mà được ở nhà uống một ngụm trà Long Tỉnh nóng hổi thì tuyệt biết bao!

Tiểu Ca và Hoắc Tú Tú im lặng không nói gì, đều đang đợi Lý Sinh.

Đột nhiên, Lý Sinh đi thẳng về một hướng, từng bước một đi xa trên nền tuyết.

Mọi người thấy vậy, trong lòng kỳ quái nhưng cũng lo cho Lý Sinh, thế là đều đi theo.

Tám người đi theo Lý Sinh đến trước một vách núi, Lý Sinh đột nhiên dừng lại.

Bàn Tử suýt nữa không phanh kịp, chân trượt một cái, may mà Hồ Ba Y bên cạnh kéo lại được, nhưng cũng bị dọa cho chết khiếp.

"Hít~" Nhìn xuống vách núi vạn trượng sâu không thấy đáy bên dưới, Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Chúng ta làm gì ở đây?" Dương Tuyết Lệ lên tiếng hỏi.

Lý Sinh khẽ cười, lúc này anh tràn đầy tự tin, không đáp mà hỏi ngược lại: "Nếu mọi người là người xây mộ, lại không muốn người khác biết vị trí mộ huyệt, thì trên Thiên Sơn rộng lớn này, mọi người sẽ giấu mộ huyệt ở đâu?" Bàn Tử trả lời đầu tiên: "Nếu là Bàn gia tôi xây mộ, tôi sẽ đào một cái hố thật sâu, sau đó lấp lại.

Dù sao ở đây tuyết phủ quanh năm, không ai biết lối vào mộ huyệt ở đâu, trừ khi kêu cả nước đến đào, nếu không thì đừng hòng tìm được mộ của gia đây!" Lý Sinh cười không nói gì, nhìn về phía những người khác.

Hồ Ba Y nói: "Ừm, cách của tôi cũng tương tự Bàn Tử thôi, Thiên Sơn quá lớn, mà Tiên Nữ Mộ lại…" Lý Sinh hỏi Dương Tuyết Lệ: "Ý kiến của cô thì sao?" "Nếu là tôi, tôi sẽ khoét một cái động trên vách núi.

Dù sao người xưa đều áp dụng phương thức mai táng này, vừa kín đáo, trộm mộ lại không dễ vào." Dương Tuyết Lệ nhìn vực sâu vạn trượng đáp.

Những người khác đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cách nhìn này quả thực là tốt nhất, cũng phù hợp với cách làm của người xưa.

Lý Sinh cười gật đầu rồi lại lắc đầu.

"Ý anh là sao?" Dương Tuyết Lệ có chút không hiểu.

"Ừm, hẳn là cô đoán đúng một nửa." Lý Sinh đáp.

"Cái gì gọi là đoán đúng một nửa chứ, nói chuyện đừng có úp úp mở mở nữa, nghe mà Bàn gia tôi sốt ruột quá." Bàn Tử mất kiên nhẫn nói.

"Chúng ta đang nói về Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, mộ của tiên nữ sao có thể để người phàm phỏng đoán được?" Lý Sinh đáp.

"Vậy thì trực tiếp nói không đúng là được rồi?

Sao lại đúng một nửa." Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, để Lý Sinh nói xong đã." Hoắc Tú Tú giơ nắm đấm nhỏ định đấm vào vai hắn, Bàn Tử vội vàng nhận thua.

"Mọi người có phát hiện ra nơi này có gì quỷ dị không?" Lý Sinh khẽ cười hỏi.

Tiểu Ca là người đầu tiên gật đầu.

Chương 411

Là truyền nhân của Trương gia, đồng thời có kinh nghiệm phong phú, trong lòng anh đã sớm cảm thấy khác thường, chỉ là không rõ ràng như Lý Sinh.

Nhưng những người khác thì tỏ ra không hiểu, họ nhìn xung quanh, cảm thấy thế giới này vẫn là thế giới này thôi, có gì khác biệt đâu?

Thấy mọi người lắc đầu, Lý Sinh giải thích: "Mọi người không nhận ra cũng là bình thường, bởi vì trận pháp mà chúng ta đang trải qua tương đối quỷ dị.

Nó không hại người cũng không làm người ta lạc đường, mục đích duy nhất của nó là ẩn giấu." "Ẩn giấu?

Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ!" Mọi người bừng tỉnh, phát hiện ra vấn đề.

"Ý anh là trận nhãn được giấu trên vách đá?" Dương Tuyết Lệ là người đầu tiên phản ứng.

"Chắc là vậy rồi.

Bởi vì nếu tôi là người bố trí trận pháp, tôi nhất định sẽ giấu trận nhãn trên vách đá.

Như vậy, dù có người biết được vị trí của trận nhãn, độ khó để phá trận cũng sẽ tăng lên." "Mấy lão già cổ đại này thật là âm hiểm!" Ngô Tà không nhịn được mà phàn nàn.

Vách đá thẳng đứng như bị dao gọt, cao đến ngàn trượng.

Trên đỉnh Thiên Sơn tuyết dày, độ ẩm trong không khí cao, vách đá ẩm ướt trơn trượt khó leo, dù là cường giả đỉnh cấp thế gian cũng

không dám coi thường, huống chi là tìm trận nhãn.

"Vậy phải làm sao?

Không phá được trận nhãn thì tìm Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ ở đâu?" Bàn Tử dậm chân một cái, suýt nữa lại trượt ngã.

"Hay là chúng ta tìm một sợi dây thừng buộc vào người rồi leo xuống tìm thử?" Hồ Ba Y cười nói, làm bộ muốn đẩy hắn một cái.

"Hồ Ba Y, ông mà còn gây rối nữa thì Bàn gia tôi không tha cho ông đâu!" Hai người trông có vẻ sắp cãi nhau.

"Đừng cãi nữa!" Dương Tuyết Lệ lên tiếng, hai người mới dừng lại, nhưng vẫn lườm nhau một cách hung hãn, như hai con sói đói.

"Anh có cách gì không?" Tiểu Ca hiếm khi mở miệng hỏi.

Lý Sinh cũng không úp mở nữa, vỗ vỗ vai Tiểu Ca nói: "Chuyện này cậu phải giúp tôi một tay." "Nói đi, cần giúp gì?" "Mượn Hắc Kim Cổ Đao của cậu dùng một chút." Lý Sinh nói.

Tiểu Ca ngẩn người, rồi rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay đưa cho Lý Sinh.

Lý Sinh nhận lấy, từ từ đi đến mép vực.

"Anh định một mình đi xuống sao?" Hoắc Tú Tú lo lắng hỏi.

"Còn cách nào tốt hơn sao?" Lý Sinh khẽ cười, vẻ mặt vừa bất cần vừa thoải mái.

"Yên tâm đi, mạng tôi lớn lắm." Lý Sinh vỗ vỗ ngực, nụ cười rạng rỡ.

"Cẩn thận." Dương Tuyết Lệ nói mãi mới thốt ra được hai từ.

Những người khác đều lo lắng nhìn Lý Sinh, Bàn Tử cũng ngây người ra, hắn vốn định khuyên Lý Sinh đừng mạo hiểm, nhưng nghĩ

lại thì Lý Sinh cũng sẽ không nghe.

Lý Sinh định học theo những người leo núi, Hắc Kim Cổ Đao và Hắc Thần Đao trong tay anh chính là hai chiếc rìu leo núi hàng đầu.

Với độ sắc bén của hai thanh thần đao này, có thể đâm vào lớp da của bạch xà, đối mặt với vách đá này chẳng phải cũng giống như đâm vào đậu phụ sao?

Lý Sinh từ từ đi xuống, những người khác đứng trên vách đá lo lắng nhìn theo, nhưng Lý Sinh không gặp chút nguy hiểm nào, vững vàng xuống được mấy chục mét, cuối cùng cũng nhìn thấy một bức tường đá được tạo thành từ những mảnh đá vụn.

Lý Sinh dùng sức cắm Hắc Thần Đao trong tay trái vào giữa những mảnh đá vụn, sau đó dồn toàn bộ sức mạnh của cơ thể vào tay trái, truyền vào Hắc Thần Đao, cuối cùng tác động vào tường đá.

"Bùm" một tiếng nổ, tường đá vỡ tan, một cửa động rộng rãi lộ ra.

Lý Sinh nhảy vào, thu lại hai thanh đao.

Cái động này không sâu, khoảng chừng mười mấy mét.

Trên vách động toàn là những bức bích họa cổ đại, trên đó miêu tả những tiên nữ đang bay lượn.

Bích họa dường như vẽ lại câu chuyện của tiên nữ, nếu có chuyên gia khảo cổ ở đây, chắc chắn lại là một phát hiện khảo cổ lớn.

Có lẽ là để tưởng nhớ vị tiên nữ đã qua đời.

Viên châu trong tay tiên nữ đã thu hút sự chú ý của Lý Sinh.

Nếu Lý Sinh không đoán sai, viên châu trong tay tiên nữ hẳn là mục tiêu của chuyến đi này – Tị Trần Châu.

Tị Trần Châu quả nhiên ở trong Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ!

Lý Sinh có thể cảm nhận được máu trong cơ thể mình đang sôi trào.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để thưởng thức, phải tìm trận nhãn trước đã.

Trong động ngoài bích họa ra thì không có gì khác.

Xem ra người bố trí trận pháp đã đặt ra một câu đố nữa ở đây, nhưng đáng tiếc là anh có huyết mạch năng lực.

Huyết mạch năng lực: Phá Vọng!

Lý Sinh mở mắt quan sát xung quanh, cuối cùng khóa mục tiêu vào viên Tị Trần Châu trên bức bích họa.

Chương 412

Lý Sinh từ từ tiến lại gần, mới phát hiện viên châu trên bích họa không phải là tranh vẽ, mà là một viên châu thật được khảm vào vách đá!

Môi trường trong động quá tối nên rất khó nhận ra, nếu là người bình thường thì hoàn toàn không thể phát hiện được điểm này.

Lý Sinh đưa tay lấy viên châu từ trên vách đá xuống.

Bức bích họa này dường như mất đi linh hồn, giống như rồng vẽ xong mà không có mắt vậy.

Hậu thế sẽ không bao giờ biết được bức họa này đã thiếu mất thứ gì.

Lý Sinh cúi người vái lạy, xin lỗi tiền nhân.

Dù sao cũng đã phá hoại tất cả những gì người ta đã dày công thiết kế, trong lòng có chút áy náy.

Trong mắt Phá Vọng của Lý Sinh, viên châu này không phải là vật bình thường, bên trong có đạo quang lưu chuyển.

Lau đi những tạp chất bám vào qua hàng ngàn năm, thực chất viên châu này trong suốt lấp lánh, chỉ tiếc là Lý Sinh bắt buộc phải hủy nó.

"Bốp!" Viên châu vỡ tan thành từng mảnh trong tay Lý Sinh, đến đây trận pháp đã bị phá, Phá Vọng không còn gì có thể ngăn cản nữa.

Huyết mạch năng lực: Phá Vọng!

Thế giới trước mắt quả nhiên rõ ràng hơn rất nhiều, nhưng lông mày của Lý Sinh lại dần dần nhíu lại.

Lấy ra hai thanh đao, Lý Sinh lại dùng cách tương tự leo lên đỉnh

núi.

Dương Tuyết Lệ vội vàng hỏi: “Anh không sao chứ?” Lý Sinh nhíu mày lắc đầu, tỏ ý không sao.

“Trận nhãn phá được chưa?” Bàn Tử hỏi.

Lý Sinh gật đầu.

“Vậy sao anh lại nhíu mày?

Đi tìm mộ huyệt thôi, chúng ta có Tú Tú không phải sẽ nhanh chóng tìm được lối vào sao?” Bàn Tử nói.

Hồ Ba Y bổ sung một câu: “Không chừng trận pháp đã làm cho năng lực của Tú Tú mất tác dụng rồi.” “Tôi có một tin tốt và một tin xấu, mọi người muốn nghe tin nào trước?” Lý Sinh cười khổ nói.

“Tin tốt.” Bàn Tử đáp.

“Tin tốt là tôi đã tìm thấy lối vào mộ huyệt, không cần Tú Tú dẫn chúng ta đi tìm nữa.

Đồng thời tôi cũng biết tại sao chúng ta đến gần mộ huyệt mà Tú Tú lại không có cảm ứng.” Lý Sinh đáp.

“Ý anh là mộ huyệt ở gần đây?

Em không có chút cảm ứng nào cả!” Hoắc Tú Tú há hốc miệng kinh ngạc.

Chuyện này quả thực kỳ lạ, năng lực của Tú Tú từ trước đến nay chưa bao giờ mất tác dụng.

Trong lòng mọi người đều có một nghi vấn: rốt cuộc thứ gì đã làm cho năng lực của Tú Tú mất hiệu lực, chẳng lẽ thật sự là trận pháp đó?

Nhưng bây giờ trận pháp đã bị phá rồi mà.

“Vậy tin xấu là gì?” Tiểu Ca nói.

Lý Sinh đáp: “Tin xấu là mộ huyệt này ở dưới vách núi, chúng ta phải cùng nhau nhảy xuống mới vào được.

Đó cũng là lý do Tú Tú không cảm ứng được mộ huyệt, bởi vì ngôi mộ dưới vách núi này có lẽ không thể dùng lẽ thường để đo lường.” Mặt mọi người đều âm trầm bất định.

Chuyện này quá kỳ quái, ngay cả người kinh nghiệm phong phú nhất là Tiểu Ca cũng trầm mặc.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng sắc mặt vẫn không tốt, cơ thể vô cùng suy yếu.

Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ đều hướng ánh mắt tin tưởng về phía Lý Sinh.

Chỉ một ánh mắt đơn giản đã nói lên tất cả: bất kể anh quyết định thế nào, chúng em sẽ luôn tin tưởng và đi theo anh.

Những người khác cũng không phải không tin Lý Sinh, dù sao Lý Sinh cũng không phải người thích đùa giỡn bừa bãi.

Vẻ mặt nghiêm túc khi nói chuyện vừa rồi đã chứng minh lời anh nói tuyệt đối là thật.

Bàn Tử là người đầu tiên đứng ra, với vẻ mặt bất cần, nói với mọi người: “Mục đích chuyến đi này của chúng ta là đi theo Lý Sinh lấy Tị Trần Châu.

Không phải chỉ là nhảy vực thôi sao, Bàn gia tôi cả đời chưa thử nhảy vực bao giờ đấy, lẽ nào mọi người còn sợ hơn tôi à?” Lý Sinh thầm khen ngợi phương pháp khích tướng của Bàn Tử.

Nếu cứ tiếp tục im lặng thì chẳng khác nào thừa nhận mình nhát gan hơn Bàn Tử.

Hồ Ba Y, người luôn đối đầu với Bàn Tử, là người đầu tiên không đồng ý.

“Ai nhát gan chứ?

Không phải chỉ là nhảy vực thôi sao, với thực lực của chúng ta, chẳng phải là quá dễ dàng à?” Hồ Ba Y đáp trả.

Những người khác cũng gật đầu, lúc này niềm tin của mọi người đều bị kích thích, mọi do dự trong đầu đều bị gạt sang một bên.

Bàn Tử đứng bên vách đá nhìn xuống một cái, không nhịn được mà rùng mình một cái.

Chương 413

Bị mọi người nhìn thấy, tất cả đều phá lên cười.

“Hóa ra Bàn Tử nhát gan vậy à, tôi còn tưởng…” Hồ Ba Y trêu chọc.

Bàn Tử bĩu môi đáp lại.

Lý Sinh vỗ vai hắn nói: “Người xưa sẽ không xây mộ huyệt ở nơi quá rõ ràng trên mặt đất hoặc dưới lòng đất đâu.

Bên dưới rất có thể là một cái ao nhỏ.

Với thể chất của chúng ta, sẽ không có chuyện gì đâu.” Một câu nói của Lý Sinh đã đánh tan mọi lo lắng của mọi người.

“Vậy tôi đếm một hai ba, chúng ta cùng nhảy nhé.” Lý Sinh nói.

Mọi người đều gật đầu.

“Một.” “Hai.” Lý Sinh là người đầu tiên nhảy xuống, Tiểu Ca mắt tinh cũng nhảy theo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn biết bay, trực tiếp bay xuống.

Những người khác chưa nghe thấy tiếng “ba” đã thấy hai người nhảy xuống, thế là cũng lục tục nhảy theo.

“A!” Không biết ai đó hét lên thảm thiết, tiếng hét vang vọng giữa không trung.

Mặc dù cơ thể đã được hệ thống cường hóa, nhưng sinh lý không sợ không có nghĩa là tâm lý không sợ.

Giống như Bàn Tử, người bẩm sinh đã sợ độ cao, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chín người xuyên qua tầng mây, nhìn mây và chim nhỏ bay qua bên cạnh.

Chỉ cần thích ứng được với tốc độ rơi ban đầu, dần dần sẽ cảm thấy cơ thể thả lỏng, cảm giác thoải mái này lan tỏa đến từng chi tiết nhỏ trên cơ thể.

Bõm!

Bõm!

Bõm… Tiếng từng người rơi xuống nước vang lên.

Lý Sinh đoán không sai, bên dưới quả nhiên là một cái ao nhỏ.

Nhưng cái ao này rất sâu, mọi người rơi xuống chìm sâu khoảng mấy chục mét.

Lúc này, cảm ứng của Hoắc Tú Tú đột nhiên trở nên mạnh mẽ, giống như điện thoại không có tín hiệu đột nhiên biến thành tín hiệu 5G vậy.

Dưới nước, Hoắc Tú Tú vội vàng gật đầu, ra hiệu rằng mộ huyệt ở gần đây.

Chín người tìm một vòng cuối cùng cũng thấy một hang đá.

Chín người chui vào, từ một bệ đá khổng lồ leo lên.

Bên trong là một không gian cực lớn, nước hoàn toàn không tràn lên được bệ đá.

Nơi này giống như một không gian biệt lập vậy.

Tiến vào trong động, chín người từ từ dò dẫm, bởi vì bên trong quá tối.

Hang động dưới nước sâu không thấy được ánh mặt trời, tự nhiên là tối đen như mực.

Mọi người lấy bật lửa chống gió ra để chiếu sáng, mới có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Chín người đi về phía trước, đến trước một cánh cửa.

Cửa được làm bằng đồng thanh, do ở trong hang động dưới nước hàng ngàn năm ẩm ướt nên cửa đồng đã rỉ sét và hư hỏng.

Nhưng vì cửa đồng vừa dày vừa lớn, Lý Sinh dùng sức đẩy cũng không mở được.

Cửa chắc chắn có cơ quan, có thể nhìn thấy qua tay nắm bên cạnh cửa.

Nhưng do thời gian quá lâu, không biết những người xưa có tính đến yếu tố ẩm ướt không, những cơ quan này đã rỉ sét không dùng được nữa, cũng không thể dùng chìa khóa hay cơ quan để mở.

"Cùng chung tay." Lý Sinh nói với mọi người.

Chín người đứng thẳng hàng, dựa vào cửa, dồn hết sức lực toàn thân vào đó.

Tám người được cường hóa cộng thêm một Tinh Tuyệt Nữ Vương, sức lực phát ra đủ để lay chuyển cả một tòa nhà lớn!

Cửa đồng cuối cùng cũng phát ra tiếng chuyển động chói tai, từng chút từng chút một nhích ra, cuối cùng mở ra một khe hở đủ cho một người đi qua.

"Đi, chúng ta vào xem rốt cuộc có gì." Lý Sinh nói.

Bên trong cửa đồng vẫn là một không gian khổng lồ, nhưng không nên gọi là không gian nữa, mà nên gọi là phòng.

Bởi vì bên trong bày biện ngay ngắn một số bàn đá ghế đá, một số chén đồng, đỉnh đồng được đặt ở một bên phòng.

Trên tường vẫn vẽ một số bức bích họa, những bức bích họa này

lại không giống với những gì Lý Sinh đã thấy trong hang đá trên vách núi trước đó.

Bích họa trong hang đá trên vách núi miêu tả một tiên nữ cầm châu múa lượn, còn bích họa ở đây vẽ cảnh sinh hoạt thường ngày của tiên nữ.

Chương 414

Người thiết kế này dường như muốn tái hiện lại cuộc sống ban đầu của tiên nữ.

Hoắc Tú Tú nhìn những bức bích họa này, khóe mắt có chút cảm động, cảm thấy người thiết kế này có thể là người yêu của tiên nữ cũng không chừng.

Tiểu Ca nhíu mày, cảm thấy sự việc không ổn.

Nào có ai xây mộ thất như thế này, xây dựng như vậy không phải để người chết được yên nghỉ, mà giống như đang mong đợi tiên nữ phục sinh trở về nhân gian.

"Đừng xem nữa, mấy bức bích họa có gì đẹp đâu, mục đích của chúng ta là Tị Trần Châu, đừng lãng phí thời gian nữa." Bàn Tử không hiểu nghệ thuật cũng không biết thưởng thức, bị Hoắc Tú Tú lườm một cái.

"Tôi nói thật mà…" Bàn Tử nhỏ giọng lầm bầm.

"Bàn Tử nói đúng, chúng ta vào trong tìm Tị Trần Châu trước rồi hãy xem." Lý Sinh nói.

"Ừm." Mọi người đồng thanh.

Chín người tiếp tục đi về phía trước, bên trong là nội thất.

Có một chiếc giường đá kê sát tường, trên giá ở phía bên kia bày những thứ đã mục nát, như đồ tơ lụa.

"Người xây mộ thất này xem ra không hề xây theo quy cách mộ thất truyền thống.

Tại sao lại vậy nhỉ?" Dương Tuyết Lệ có chút không hiểu.

“Ai, có gì tốt đâu, không chừng người xây mộ thất muốn tiên nữ sau khi chết cũng được sống như ở nhân gian thôi.” Bàn Tử cười nói.

Dương Tuyết Lệ lườm Bàn Tử một cái, không nói gì nữa.

Cả nhóm đi đến một mộ thất khác.

Thất này rõ ràng có không gian lớn hơn nội thất trước đó một chút.

Bên trong đặt rất nhiều giá, trên giá đặt rất nhiều hũ gốm, trên hũ có rất nhiều hình vẽ.

Bàn Tử muốn nhìn rõ, liền đưa bật lửa lại gần.

Dương Tuyết Lệ thấy vậy liền nói: “Làm gì đó!” Một câu nói dọa Bàn Tử giật mình, hắn không cẩn thận làm rơi một cái hũ gốm.

Hũ gốm rơi xuống đất vỡ tan tành.

Không ngờ bên trong lại có vô số trứng côn trùng!

Hũ gốm vỡ, trứng côn trùng đầy đất thực sự khiến Bàn Tử giật nảy mình.

Bây giờ trứng côn trùng trong hũ đã đổ hết ra, trải đầy trên mặt đất, thần kinh của những người khác đều căng thẳng.

“Bàn Tử!

Xem chuyện tốt cậu làm này!” Dương Tuyết Lệ hét vào mặt Bàn Tử.

Bàn Tử cười gượng gạo xin lỗi: “Xin lỗi, lần sau sẽ không thế nữa.” “Không có lần sau!” “Chắc chắn, chắc chắn.” Bàn Tử đi ra từ bên cạnh giá, trên đường giẫm chết không ít trứng côn trùng.

Trứng côn trùng nổ tung dưới chân Bàn Tử, bắn ra chất lỏng màu xanh biếc.

“Đợi đã.” Lý Sinh ngồi xổm xuống, nhìn những quả trứng bị Bàn

Tử phá hỏng, từ từ nhặt một mảnh vỡ trên đất lên.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ đó.

Rõ ràng là sau hàng ngàn năm, những con côn trùng trong trứng này vẫn còn sống!

Chỉ là những quả trứng này đang ở trong trạng thái đóng băng nào đó, chìm vào giấc ngủ say.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng sẽ không hồi sinh.

Khi nào chúng sẽ hồi sinh, phương pháp hồi sinh là gì?

Những điều này họ đều không biết.

Nói cách khác, những quả trứng côn trùng này giống như một ngọn núi lửa đã tắt, im lìm đã lâu, nhưng không chắc lúc nào đó sẽ đột nhiên bùng phát.

Nếu chín người xui xẻo, những con côn trùng này vì Bàn Tử mà hồi sinh, lúc đó ở nơi này thật sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa.

"Chúng… chúng ta mau tìm Tị Trần Châu rồi đi thôi, nơi này không phải là nơi lành." Giọng Bàn Tử nói cũng có chút run rẩy.

Lần này, mọi người đều đồng ý với lời của Bàn Tử.

Cả nhóm đi vào sâu bên trong.

Ở nơi sâu nhất có một không gian bị một cánh cửa đá che kín.

Đây hẳn là không gian cuối cùng của mộ thất này.

Không gian cuối cùng cũng thường là nơi đặt quan tài của chủ nhân ngôi mộ, cũng là nơi chôn cất tiên nữ.

Tị Trần Châu cũng đi theo tiên nữ, ở ngay tại nơi này.

Lý Sinh dễ dàng đẩy cánh cửa đá ra.

Chương 415

Bên trong không có không gian gì cả, ngoài một cỗ quan tài đá.

Chín người nhìn cỗ quan tài đá đều căng thẳng nuốt nước bọt, cả nhóm từ từ đi tới.

Đại Kim Nha vừa đi vừa lẩm bẩm: "Tiên nữ ơi tiên nữ, chúng tôi không cố ý làm phiền người đâu, người đừng đột nhiên hiển linh nhé." Khi Lý Sinh chạm vào quan tài đá, không khí dường như ngưng đọng lại, mắt mọi người đều dán chặt vào cỗ quan tài.

Lý Sinh dùng sức đẩy nắp quan tài ra, Bàn Tử nhìn vào bên trong, tròng mắt suýt nữa thì rơi ra ngoài.

Bên trong nằm không phải là một bộ xương khô đã im lìm ngàn năm, mà là một người phụ nữ được bảo quản hoàn hảo!

Nếu không phải vừa mới mở quan tài, thật sự sẽ nghĩ rằng một người phụ nữ còn sống đang nằm bên trong.

Da thịt căng mọng có thể vỡ ra, xinh đẹp động lòng người, không thể tả xiết, khó trách được gọi là tiên nữ!

Ngoài việc không cảm nhận được sinh khí, đâu có chút nào giống thi thể.

Dù cho Tiểu Ca kiến thức rộng rãi, trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Lông mày của Lý Sinh lại càng nhíu chặt hơn.

Trong lòng anh biết, chuyện trái với lẽ thường ắt có yêu ma, thế giới này không có nhiều khoa học để giải thích.

Người phụ nữ nằm trong quan tài hai tay bắt chéo đặt trên người,

vẻ mặt an tường, xem ra lúc chết không hề đau khổ.

Ở giữa hai bàn tay bắt chéo, có một viên châu trong suốt, chính là Tị Trần Châu!

"Tị Trần Châu!" Bàn Tử không khỏi kinh ngạc thốt lên.

"Nhỏ tiếng thôi, anh còn chưa thấy đủ phiền phức à?" Dương Tuyết Lệ đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu nhỏ tiếng.

Lý Sinh lúc này có chút do dự.

Mặc dù anh nóng lòng muốn có được Tị Trần Châu, dường như đã thấy gói quà siêu cấp của hệ thống đang vẫy tay với mình.

Nhưng giác quan thứ sáu của anh lại phát ra một dự cảm mãnh liệt, nếu lấy đi viên Tị Trần Châu này nhất định sẽ xảy ra chuyện không hay.

"Tị Trần Châu ở ngay trước mắt rồi còn do dự gì nữa, anh không lấy thì tôi lấy, hắc hắc!" Chính lúc Lý Sinh đang do dự, Bàn Tử đã nắm lấy Tị Trần Châu trong tay.

Mọi người đều đang do dự, Tiểu Ca phản ứng kịp thì lại ở quá xa Bàn Tử, nên Bàn Tử mới dễ dàng nắm được Tị Trần Châu trong tay như vậy.

"Bàn Tử!

Cậu có biết mình đang làm gì không?

Muốn chết thì đừng lôi cả bọn theo!" Hoắc Tú Tú lớn tiếng hét lên.

"Tôi cầm rồi cũng có xảy ra chuyện gì đâu, mọi người lo xa quá.

Thấy bảo vật mà do dự không lấy không phải là phong cách của dân trong nghề chúng ta." Bàn Tử ngược lại tỏ ra thoải mái, không chút áy náy tự trách.

“Cậu!” Hoắc Tú Tú tức đến không nói nên lời.

Tuy Tị Trần Châu đã được lấy đi thành công, nhưng Lý Sinh không hề dời tầm mắt đi chút nào.

Tiểu Ca cũng vậy, hai người chăm chú nhìn vào thi thể “hoàn mỹ” đó.

Đột nhiên, Lý Sinh nhíu chặt mày, anh cảm nhận được khí tức của thi thể!

Thi thể đã ngủ say hàng ngàn năm sắp tỉnh lại… “Mọi người mau tránh ra!” Lý Sinh đột nhiên hét lớn, mọi người lập tức lùi về phía sau.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng vo ve như thủy triều, bầy côn trùng cũng đã hồi sinh vào lúc này!

“Bàn Tử gây họa lớn rồi!” Hồ Ba Y mắng.

Lúc này không ai còn tâm trí để mắng nữa, tất cả đều chú ý đến động tĩnh bên ngoài và tình hình trong quan tài đá.

Ngoài cửa đá, ở phía xa xuất hiện những con côn trùng bay màu đen, tụ tập thành đàn như một đám mây đen.

“Đóng cửa!” Lý Sinh lập tức ra lệnh.

Ngô Tà và Đại Kim Nha ở gần nhất lập tức xông lên đẩy cửa đá đóng lại.

Vào thời khắc cuối cùng, cửa đá cuối cùng cũng đóng lại, nhưng bầy côn trùng không ngừng lao vào cửa đá, tụ lại thành một lực lượng mạnh như một con bò mộng.

Ngô Tà và Đại Kim Nha liều chết giữ chặt cửa đá, không cho bầy côn trùng bên ngoài vào.

“Những con côn trùng bay bên ngoài là Tàn Minh Trùng, trứng của chúng một khi đã chìm vào giấc ngủ say, nếu không có chủ nhân triệu

hồi sẽ không tỉnh lại.

Bị loại côn trùng này cắn một miếng, ngay cả tôi cũng sẽ bị thương trúng độc!" Tiểu Ca giải thích.

Mọi người kinh hãi, những con côn trùng bay bên ngoài lại lợi hại như vậy!

"Tàn Minh Trùng cần có chủ nhân triệu hồi mới tỉnh lại, vậy thì…" Ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào quan tài đá, chỉ thấy thi thể mỹ nữ đã mất đi Tị Trần Châu đang dần dần mất đi vẻ sáng bóng cho đến khi khô quắt lại, cuối cùng biến thành một bộ xác khô.

Lúc này, xác khô đột ngột ngồi dậy, mắt mở ra, bắn ra ánh mắt hung ác.

"Chết!" Tiên nữ biến thành xác khô, từ đầu tiên phát ra là "chết", kèm theo tiếng hét chói tai, muốn chôn vùi tất cả những kẻ xâm nhập vào mộ huyệt tại đây!

Chương 416

“Tôi hiểu ra rồi.

Khó trách mộ thất lại được thiết kế như vậy, bởi vì người thiết kế đó biết rằng sau này nhất định sẽ có người xông vào lấy Tị Trần Châu, như vậy cũng nhất định sẽ đánh thức thi thể đang ngủ say.

Đây chính là âm mưu của người thiết kế!” Lý Sinh nói.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Bàn Tử gây họa, trong lòng bất an, không còn chủ kiến, vội vàng hỏi.

“Còn làm gì được nữa, giết!” Tiểu Ca là người đầu tiên cầm Hắc Kim Cổ Đao xông ra.

Thấy Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên, Bàn Tử cũng không chịu thua kém.

Dương Tuyết Lệ giương súng bắn tỉa lên, Hoắc Tú Tú cũng cầm đao xông lên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong trận chiến với bạch xà trước đó đã hao hết pháp lực, hiện đang trong trạng thái suy yếu, cũng không thể làm gì được, chỉ có thể ngây ngốc nhìn.

Còn Ngô Tà và Đại Kim Nha phải giữ chặt cửa đá nên không thể tham gia chiến đấu.

Vì vậy, hiện tại có thể tham gia chiến đấu, tính cả Lý Sinh chỉ có năm người.

Mặc dù xác khô không to lớn như bạch xà, nhưng không thể nói rằng nó yếu hơn bạch xà được.

Tuy không có thân thể khổng lồ, nhưng áp lực kinh khủng mà xác

khô mang lại không hề kém cạnh bạch xà.

Khi chiến đấu với bạch xà, chín người đều đã phát huy toàn lực mới chiến thắng.

Bây giờ chỉ có năm người tham gia chiến đấu, áp lực lớn hơn trước đó không chỉ một bậc.

Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra, xông lên.

Một đao chém xuống, xác khô dùng tay chặn lại, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Hắc Thần Đao bình thường chém sắt như chém bùn lại bị cánh tay khô quắt của xác khô chặn lại.

Tiểu Ca cũng không giấu nghề, vừa đối mặt đã kích hoạt huyết mạch Thanh Long ở ngực và huyết mạch Kỳ Lân ở lưng.

Lực lượng huyết mạch trong cơ thể sôi trào, thực lực đột nhiên tăng vọt.

Cầm Hắc Kim Cổ Đao, anh liền sử dụng Loạn Phi Phong Đấu Pháp, từng đao từng đao chém vào cánh tay khô quắt.

Một tay của xác khô chặn đòn tấn công của Lý Sinh, tay kia chặn đòn tấn công của Tiểu Ca.

Lúc này, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú tiến lên trước sau giáp công, một người vung đao một người dùng kiếm đồng thời đâm về phía xác khô.

Nhưng ngay cả Hắc Kim Cổ Đao và Hắc Thần Đao cũng khó đối phó với xác khô, da của nó sao có thể để hai người đâm thủng được.

Chỉ thấy trong mắt xác khô lóe lên hung quang, một cước đá bay Bàn Tử, lại một cước đá văng Hoắc Tú Tú, lúc này hung quang trong cơ thể đại thịnh, dần dần có thế vô địch.

"Tránh ra!" Nghe lời của Dương Tuyết Lệ, Tiểu Ca và Lý Sinh lùi

lại.

Thần kỹ: Tất trúng!

Bùm!

Một phát súng vang lên, mục tiêu chính là ngực!

Trong trận chiến vừa rồi, Dương Tuyết Lệ đã quan sát rõ ràng, mặc dù xác khô có thể chặn được tất cả các đòn tấn công của Tiểu Ca, Lý Sinh và những người khác, nhưng ngực của nó phập phồng rất dữ dội.

Vì vậy, chỉ cần phá hủy ngực của nó, lực phòng ngự của nó nhất định sẽ bị tổn hại nặng nề!

Viên đạn xoay tròn với tốc độ siêu âm bắn trúng ngực của xác khô, đúng vào lúc ngực nó phập phồng.

Quả nhiên, xác khô phát ra tiếng hét dài chói tai.

Khói tan đi, ngực của xác khô để lại một vết xước khổng lồ, nhưng ngực của nó không thể phập phồng rõ ràng như trước nữa.

Một phát súng không trực tiếp phá hủy ngực của xác khô có chút tiếc nuối, nhưng bây giờ lực phòng ngự của nó tuyệt đối đã bị tổn hại nặng nề.

Tiểu Ca và Lý Sinh nhân cơ hội này nhanh chóng vung đao xông lên.

Hai người đồng thời chém về phía xác khô, nhưng xác khô không thể kiêu ngạo như trước nữa.

Nó dùng cánh tay chặn lại như trước, kết quả là xương tay bị đao chém gãy.

“Chết!

Chết!" Xác khô bùng phát uy năng còn mạnh hơn, hung quang quanh cơ thể càng thêm dữ dội.

Nhưng lúc này nó không dám đối đầu trực diện với Lý Sinh, chỉ thấy nó lập tức lao về phía Ngô Tà và Đại Kim Nha.

Mục tiêu của nó là dẫn bầy côn trùng vào!

Nếu để bầy côn trùng vào, dù Tiểu Mao Cầu có tác dụng áp chế côn trùng, nhưng cũng không thể địch lại bầy côn trùng đông như mây.

Chưa đợi Tiểu Mao Cầu phát huy tác dụng, bên này có thể đã chết thảm rồi.

Vì vậy, tuyệt đối không thể để côn trùng vào!

Chương 417

“Bàn Tử, nọc rắn!” Lý Sinh hét lớn với Bàn Tử.

Bàn Tử từ trong túi lấy ra một bình nọc rắn thu thập từ bạch xà ném cho Lý Sinh.

Lý Sinh lao tới, bắt lấy bình giữa không trung.

Lý Sinh có tốc độ nhanh hơn nhiều so với xác khô đã không hoạt động hàng trăm ngàn năm.

Khi xác khô sắp chạm vào Ngô Tà và Đại Kim Nha, anh trực tiếp dùng tay nắm lấy vai của nó.

Xác khô nhân thế xoay người vung móng vuốt về phía Lý Sinh, hai người ở gần trong gang tấc, móng vuốt cũng sắp vồ tới mặt Lý Sinh.

Lý Sinh đổ bình nọc rắn đã chuẩn bị sẵn lên người xác khô, sau đó một cước đá vào thân thể nó, mượn lực lùi về phía sau.

Xác khô gặp phải nọc rắn, cơ thể vốn đã khô quắt bị nọc rắn mãnh liệt ăn mòn, một lớp da khô bong ra, chỉ còn lại xương.

Bây giờ, tiên nữ đã thực sự biến thành bộ xương khô.

Bộ xương khô tập tễnh đi về phía Lý Sinh, muốn giết Lý Sinh.

Cuối cùng, Dương Tuyết Lệ chắc chắn sẽ không để nó được như ý, một phát súng trực tiếp làm nó tan thành tro bụi.

Mặc dù xác khô của tiên nữ đã được giải quyết, nhưng mọi người không thể thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Ngô Tà và Đại Kim Nha đang chặn cửa đá, bên ngoài có cả đàn côn trùng bay, đó mới là phiền phức lớn.

“Bây giờ chúng ta bị kẹt ở một nơi như thế này, sao mà ra ngoài

được!" Bàn Tử hỏi.

Lý Sinh quay đầu nói với Tiểu Ca: "Nếu tôi nhớ không lầm, Tàn Minh Trùng hẳn là sợ nước phải không?" "Đúng vậy, gặp nước là chết." Tiểu Ca đáp.

Lý Sinh mỉm cười: "Vậy thì đơn giản, chúng ta phải dụ những con côn trùng bay đó vào chỗ có nước." "Nói thì dễ, chúng ta bây giờ bị kẹt ở đây, dụ thế nào?" Bàn Tử nói.

"Đồ ngốc, chúng ta đang ở đâu?" Lý Sinh nói.

"Trong mộ huyệt." "Đồ ngốc, chúng ta đang ở trong một cái ao nhỏ." "Rồi sao nữa?" Bàn Tử không hiểu.

"Nếu chúng ta có thể phá thủng vách đá, nước sẽ tràn vào.

Lúc đó, chúng ta có thể nhân lúc nước dâng mà bơi ra ngoài, những con côn trùng đó cũng không có cách nào đuổi theo." "Cách hay đó!" Bàn Tử hiểu ra.

"Tuyết Lệ, đạn của cô có thể xuyên thủng một bức tường đá không?" Lý Sinh hỏi.

Dương Tuyết Lệ trầm ngâm một lúc: "Quả thực có thể, nhưng phải là bức tường tương đối mỏng.

Tường đá ở đây đều quá dày." Lý Sinh lắc đầu nói: "Sẽ không đâu, địa hình ở đây không thích hợp để xây dựng những bức tường đá dày như nhau hoàn toàn, chắc chắn sẽ có một chỗ tường đá đủ mỏng để đạn của cô bắn xuyên qua." Tiểu Ca gật đầu, lúc này ngón tay đặc dị của anh đã có tác dụng.

Ngón tay của Tiểu Ca vốn dùng để thăm dò cơ quan trong mộ huyệt, lúc này dùng để thăm dò tường đá tự nhiên là dễ dàng.

"Nhanh lên đi, chúng tôi ở đây sắp không chịu nổi nữa rồi!" Ngô

Tà hét lớn.

Ngón tay của Tiểu Ca dừng lại ở một viên gạch đá, nói: "Ở đây!" Dương Tuyết Lệ giương súng bắn tỉa lên, dùng loại đạn nổ mạnh nhất.

Bùm!

Một tiếng súng vang lên, nước ào ào chảy vào từ vách đá.

"Thành công rồi!" Dương Tuyết Lệ vui mừng nhảy cẫng lên.

"Đi!" Nước lớn không ngừng tràn vào trong thất, mực nước trong thất nhanh chóng dâng lên.

Ngô Tà và Đại Kim Nha cũng không cần phải giữ chặt cửa đá nữa, mọi người theo mực nước dâng cao bơi ra khỏi cửa động.

Vài phút sau, chín người đều đã quay lại bờ ao nhỏ một cách đầy đủ.

Bàn Tử từ trong túi lấy ra viên Tị Trần Châu, cười nói: "Tị Trần Châu ơi Tị Trần Châu, mày có biết tao vì mày mà đã tốn bao nhiêu công sức không?" Sau một trận kịch chiến, mọi người lại rơi vào trạng thái mệt mỏi, tất cả đều phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trong lúc nghỉ ngơi, Bàn Tử luôn cầm Tị Trần Châu ngắm nghía cẩn thận.

"Bàn Tử, đừng có nhìn lung tung nữa.

Trước đó nếu không phải anh tùy tiện lấy đồ, chúng ta có thể rơi vào tình cảnh khó khăn không?" Dương Tuyết Lệ tức giận nói.

Chuyện này quả thực là Bàn Tử đã hành động lỗ mãng, trong lòng Bàn Tử tự nhiên cũng không thể chối cãi, thế là chỉ có thể cười gượng, sau đó nói: "Lần sau sẽ không thế nữa." "Lần sau không thế nữa?

Tôi nhớ lần trước ông cũng nói như vậy phải không, lần trước nữa cũng thế?" Hồ Ba Y lên tiếng trêu chọc.

Bàn Tử trong lòng vốn đã ấm ức, lúc này Hồ Ba Y lại chọc ngoáy, đúng lúc không có chỗ nào để trút giận, thế là lao vào đánh nhau.

"Bàn gia hổ lạc đồng bằng cũng không đến mức bị chó khi dễ…" "Ông mà cũng gọi là hổ à?

Nhiều nhất là một con husky thôi, biết tại sao không?

Vì ngốc đó!" Hai người vừa đánh nhau vừa chửi nhau, khiến mọi người cười ồ lên.

Vì đã đạt được mục tiêu "Tị Trần Châu", tâm lý của mọi người đều vô cùng thoải mái, ngay cả Tiểu Ca cũng mỉm cười nhẹ.

Dưới sự cổ vũ của mọi người, hai người càng đánh càng hăng.

Chương 418

Một lúc Bàn Tử chiếm thế thượng phong, một lúc Hồ Ba Y lại đè lên người Bàn Tử, hai người cứ thế giằng co không dứt.

Ngô Tà và Đại Kim Nha quả thực là một đôi huynh đệ hoạn nạn.

Khi giết bạch xà thì cùng nhau tấn công, khi vào hang động lại cùng nhau giữ chặt cửa đá.

Suốt chặng đường, tình cảm huynh đệ giữa hai người ngày càng thắm thiết.

Dù sao tính cách của hai người cũng rất tương đồng, đều không phải là người thích biển máu, sinh tử.

So với hoàn cảnh gian khổ, hai người càng thích sống an nhàn hơn.

Còn Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ, trong lúc hỗn loạn đã đảm nhận một phần trách nhiệm chỉ huy.

Một người cùng người mình yêu sinh tử, cả hai đều nguyện ý đi theo Lý Sinh, đi đâu thì đi đó.

Một người phóng khoáng một người lạnh lùng, nhưng đều có chung một trái tim yêu Lý Sinh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương với tư cách là quỷ phó của Lý Sinh, trước đó vì sự an toàn của Lý Sinh đã cống hiến toàn bộ pháp lực, sau đó lại nhiều lần tiêu hao toàn bộ tinh lực giúp Lý Sinh chiến thắng kẻ địch mạnh.

Mặc dù hai người trên danh nghĩa có sự phân biệt chủ tớ, nhưng Lý Sinh sớm đã không coi Tinh Tuyệt Nữ Vương là quỷ phó, mà coi cô như một người bạn, một người đáng để phó thác.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương xảy ra chuyện gì, Lý Sinh nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giúp đỡ.

Tiểu Ca từ khi lên Thiên Sơn vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, trong ánh mắt luôn thiếu những thứ có thể khiến anh hứng thú, vì vậy ngay cả khi mở miệng nói chuyện cũng rất ít, chỉ khi cực kỳ hứng thú mới nói.

Đồng thời, là người có thực lực chỉ đứng sau Lý Sinh, mỗi khi gặp nguy hiểm đều do anh và Lý Sinh cùng nhau xông lên.

Từ khi huyết mạch Thanh Long và huyết mạch Kỳ Lân hội tụ trên người Tiểu Ca, thể lực và tinh lực của anh đều được tăng lên đáng kể.

Mỗi lần ác chiến xong, ngoài Lý Sinh ra, người có thể điều hòa khí tức nhanh nhất chính là Tiểu Ca, không hổ danh là truyền nhân của Trương gia Cửu Môn cũ.

Vài phút sau, Hồ Ba Y và Bàn Tử cuối cùng cũng dừng lại, cả hai đều mặt mũi bầm dập, giống như hai cái đầu heo.

Mọi người nhìn bộ dạng xấu xí của hai cái đầu heo đều vui vẻ không ngậm được miệng.

Trời cũng không còn sớm, mọi người quyết định dựng trại ngay tại đây.

Thế là mọi người bắt đầu dựng lều đã chuẩn bị sẵn.

Đồng thời, một số người đi vào khu rừng phủ tuyết trắng để tìm củi, một số người khác thì quét tuyết trên mặt đất, chất củi đã nhặt được lại thành một đống.

Bàn Tử và Hồ Ba Y đang suy nghĩ cách đốt lửa trong gió lạnh, kết quả là Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ cần búng tay một cái, một ngọn lửa bùng lên từ đống củi.

Điều này khiến hai người vô cùng thán phục Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bàn Tử với cái đầu béo ú hỏi: "Quỷ phó của cậu có bán không?" Lý Sinh trực tiếp đáp lại một chữ "Cút".

Đêm tối lặng lẽ buông xuống, bao trùm mặt đất.

Trong đêm đen, Thiên Sơn trở nên lạnh lẽo và tĩnh mịch lạ thường, giống như rơi vào một hang băng không người.

May mà cả nhóm có chín người, nói cười với nhau, mang lại cho khu cắm trại không ít tiếng cười và sức sống.

"Bàn Tử có mang theo đồ ăn ngon không?" Dương Tuyết Lệ cười hỏi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía hắn.

Đều là huynh đệ cả rồi, ai mà không hiểu ai.

Với cái tính ham ăn của Bàn Tử, nếu ra ngoài mà không mang theo chút đồ ăn ngon, đó mới là chuyện lạ.

Nghe thấy phải "nộp cống", sắc mặt Bàn Tử rõ ràng có chút không vui.

Nhưng dưới sự thúc giục của mọi người, hắn từ trong túi lấy ra một chai rượu rum.

"Ối chà, Bàn Tử, biết hưởng thụ rượu ngoại cơ đấy!" Hồ Ba Y nhìn thấy chai rượu rum, lập tức tiến lên làm bộ muốn cướp.

Nhưng Bàn Tử đã sớm đề phòng, đợi Hồ Ba Y đến gần, một cái xoay người khiến Hồ Ba Y ngã sõng soài trên tuyết.

Mọi người thấy vậy liền cười ồ lên, trong đó Bàn Tử cười vui vẻ nhất.

Hắn mang chai rượu rum quý giá đến giữa mọi người, từng người một chia những chiếc cốc mà Ngô Tà mang theo.

Bàn Tử rót rượu rum cho mỗi người.

"Bàn Tử đừng keo kiệt thế, còn chưa rót đầy mà." Lý Sinh cười nói.

Bàn Tử lườm một cái đáp lại, hắn không muốn cho hết đâu.

Khó khăn lắm mới mang được từ bên ngoài về, khẩu phúc của mình còn chưa đủ, sao nỡ cho đi.

Cuối cùng, Hồ Ba Y cũng phủi tuyết trên người rồi ngồi xuống.

Bàn Tử tuy hay đánh nhau với Hồ Ba Y, nhưng vẫn rót cho ông ta một ly rượu rum.

Hai người nhìn nhau không vừa mắt, nhưng đó đều là bề ngoài, trong lòng đều coi đối phương là huynh đệ sinh tử.

Chương 419

Cũng chính vì mối quan hệ đó, hai người mới có thể thoải mái chửi bới, cà khịa nhau.

Ngay cả cửa ải sinh tử cũng đã cùng nhau vượt qua, lẽ nào lại sợ có một ngày vì chửi nhau mà giận dỗi chia tay sao?

"Cạn ly!" Bàn Tử nâng ly, mọi người cũng theo đó nâng ly, ly rượu của mọi người cụng vào nhau trên không trung.

"Kính những người anh em đã không quản sinh tử gian nan cùng tôi đi tìm Tị Trần Châu!" Lý Sinh lớn tiếng nói và nâng ly, mọi người cũng vui vẻ nâng ly theo.

Bàn Tử nói: "Chuyện của anh em cũng là chuyện của Bàn gia tôi, đừng khách sáo." "Bàn Tử nói đúng đó." Đại Kim Nha phụ họa.

"Kính sự kiên trì của mọi người từ trước đến nay!" Dương Tuyết Lệ nâng ly.

Mọi người cũng nâng ly, quả thực chín người một đoàn đã trải qua không ít ma nạn và gian nan khốn khổ.

Nếu không có ý chí mạnh mẽ và sự kiên trì thì không thể đi đến được đây, càng không thể có được Tị Trần Châu.

Lão bối trong nghề trộm mộ, phần lớn đều vì lòng tham vô tận mà đi tiếp.

Nhưng Dương Tuyết Lệ lại cho rằng, nghị lực và sự kiên trì vĩnh hằng mới là thứ quan trọng hơn lòng tham!

"Kính Bàn Tử đã luôn khiến chúng ta rơi vào hiểm cảnh!" Hồ Ba Y cười nâng ly.

Mọi người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó phản ứng lại hiểu được điểm hài hước trong đó, đều phá lên cười.

Hồ Ba Y lúc nào cũng muốn chĩa mũi dùi về phía Bàn Tử.

"Hồ Ba Y, đừng có không biết điều!" Bàn Tử uống cạn ly rượu, mặt mày tức giận nói.

"Ha ha ha ha!" Quây quần bên đống lửa, mặc dù đêm tuyết Thiên Sơn tĩnh lặng, nhưng cảm xúc của mọi người vẫn dâng cao.

Tiếng cười nói không ngừng vang lên trong khu cắm trại.

Trừ Tiểu Ca đã quen với vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt mọi người đều mang theo nụ cười.

Rượu qua ba tuần, kèm theo chút men say, cảm xúc của mọi người đang ở lúc cao trào nhất.

Lúc này, dù nói ra điều gì cũng không có gì kỳ lạ.

Ngô Tà không uống được nhiều rượu, sau khi uống vài ly liền quay về lều, từ trong túi lấy ra một cuốn sách để đọc, đọc được một lúc thì say ngủ thiếp đi.

Đại Kim Nha uống say nhất, thỉnh thoảng đứng dậy nhảy múa quanh đống lửa.

Lý Sinh mỗi lần uống rượu đều chỉ nhấp vài ngụm, anh không thích uống rượu.

Rượu là thứ dễ làm tê liệt thần kinh của con người.

Nếu uống rượu nhiều thành thói quen, thần kinh của con người lúc bình thường cũng sẽ trở nên hay quên, đồng thời đầu óc cũng sẽ trở nên không linh hoạt.

Đặc biệt vào thời điểm quan trọng, nếu đã uống rượu thì sẽ hỏng việc lớn.

Người xưa nói: uống rượu hỏng việc, không sai chút nào.

Cũng chỉ có lúc này, sau khi đã có được Tị Trần Châu, trước mắt không còn mục tiêu và kẻ thù rõ ràng.

Có thể thả lỏng, mọi người đều vui vẻ, không uống rượu cũng không được.

Lý Sinh mới uống vài ngụm tượng trưng, nhưng không hề tham lam.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thân là quỷ phó, cũng tò mò về rượu của loài người.

Cô khẽ nhấp một ngụm, chất lỏng cay nồng từ cổ họng trôi xuống bụng, lập tức khiến tinh thần cô phấn chấn.

"Đây là rượu của loài người sao…" Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức yêu thích cảm giác này.

Nụ cười trên khuôn mặt cô dần dần nở rộ, trong đêm đen vẫn tuyệt đẹp, giống như một đóa hoa quỳnh chỉ nở về đêm, thu hút không ít ánh mắt của những người đàn ông có mặt.

"Uống ít thôi, quỷ phó.

Cấu trúc sinh lý của cô chắc không giống chúng tôi, uống nhiều cũng không say, chi bằng để dành đi." Bàn Tử say khướt nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

Hồ Ba Y thấy vậy liền tát một cái vào người Bàn Tử.

"Say rồi toàn nói nhảm." Hồ Ba Y nói đỡ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không hề để ý, ngược lại còn nở một nụ cười ngượng ngùng, trên mặt lộ ra một chút hồng hào.

Quỷ phó cũng có thể mặt đỏ sao?

Hồ Ba Y thầm nghĩ.

Hai cô gái còn lại trong nhóm đều là cao thủ uống rượu.

Hoắc Tú Tú từ nhỏ đã theo các trưởng bối trong nhà uống rượu gạo.

Sau khi kế thừa huyết mạch của Thiên Sơn Tiên Nữ, tửu lượng của cô càng tăng vọt.

Chương 420

Không biết tại sao, có lẽ bản thân Thiên Sơn Tiên Nữ là một tửu quỷ.

Trong huyết dịch của cô, chảy dòng gen uống rượu.

Hoắc Tú Tú sau khi kế thừa huyết mạch của Thiên Sơn Tiên Nữ, cũng tự nhiên có được khả năng uống rượu siêu cường.

So với nhiều chiến sĩ đã qua thử thách rượu chè, còn lợi hại hơn nhiều.

Quả nhiên, năng lực thiên phú mới là lợi hại nhất, rèn luyện sau này dù sao cũng không thể so sánh được với năng lực thiên phú.

Cho nên, đối với việc uống rượu, Hoắc Tú Tú có sự tự tin tuyệt đối.

Bàn về uống rượu, cô thực sự không sợ bất kỳ ai.

Dương Tuyệt Lệ từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, môi trường trưởng thành ở nước ngoài vốn dĩ tương đối cởi mở.

Khi Dương Tuyệt Lệ còn nhỏ, ông ngoại Chá Cô Tiếu thường mượn rượu giải sầu.

Đợi ông ngoại say rồi, Dương Tuyệt Lệ sẽ lén lút rót một ly nếm thử.

Lớn lên, người nước ngoài sẽ có đủ loại tiệc tùng, những cảnh đó không thể thiếu rượu.

Vì vậy, Dương Tuyệt Lệ cũng đã nếm thử hết các loại rượu của nước ngoài.

Do đó, cả hai cô gái đều không giống như Ngô Tà, một người mới

tập uống rượu.

Việc uống vài ly đã say không liên quan gì đến họ.

Như vậy cũng tốt, nếu có người đàn ông nào định dùng rượu để chuốc say họ làm chuyện xấu, chuyện đó căn bản không thể xảy ra.

Rượu qua ba tuần, men say đang nồng.

Bàn Tử đứng dậy, đề nghị mọi người cùng hát.

Mọi người đồng ý.

"Vậy hát bài 'Bạn Bè' của Châu Hoa Kiện đi." Hồ Ba Y đề nghị.

Bàn Tử cất tiếng hát đầu tiên: "Những năm này, một mình…" Mọi người nhanh chóng hòa theo: "Những năm này một mình Cũng qua mưa qua gió Có nước mắt có sai lầm Nhớ rằng phải kiên trì … Cuối cùng có ước mơ cuối cùng có bạn trong tim Bạn bè cả đời cùng đi Những ngày tháng ấy không còn nữa Một câu nói một đời Một đời tình một ly rượu…" Đại Kim Nha, Bàn Tử và Hồ Ba Y hát say sưa nhất.

Ai không biết còn tưởng ba người đang ở trong KTV ở thành phố lớn, chứ không phải trong lều ở núi tuyết.

May mà trong vòng bán kính trăm dặm không có ai, ngoài chín người đang nghe hát tại hiện trường, cũng không cần lo lắng vấn đề làm phiền dân chúng.

Muốn hát to bao nhiêu thì hát to bấy nhiêu, tiếng hát làm tuyết trên cây rung rinh rơi xuống.

Ngoài ba người đó ra, phải kể đến giọng của Lý Sinh và Dương Tuyệt Lệ là to nhất.

Lý Sinh vốn tính cách cởi mở, có ba người kia chống đỡ cả bài hát, giọng hát của anh chỉ ở mức bình thường, nhưng có gì phải sợ?

Bây giờ anh cũng cảm thấy mình không ở trên núi tuyết, mà cảm thấy như đã quay về thời trẻ ở ký túc xá cùng những người bạn quậy phá.

Dương Tuyệt Lệ khi ở nước ngoài rất thích những buổi tiệc tùng.

Tiệc tùng ở nước ngoài không phải ở nhà, mà là ở những nơi như KTV, hát hò uống rượu là chuyện thường ngày.

Cảnh tượng hiện tại Dương Tuyệt Lệ đã quá quen rồi, mặc dù bài hát này không quá quen thuộc, nhưng hát theo ba người đang gào thét phía trước, tự nhiên cũng có thể hát một cách trôi chảy.

Hoắc Tú Tú hát tương đối nhỏ hơn, nhưng không có nghĩa là hát không hay.

Ngược lại, giọng hát của cô rất trong trẻo.

Lúc nhỏ, các trưởng bối trong nhà nói giọng hát của cô giống như tiếng chim họa mi trên cây.

Nếu đi tham gia The Voice Trung Quốc, tuyệt đối có thể giành giải nhất.

Nhưng tính cách của Hoắc Tú Tú không phải là người thích thể hiện, chỉ khi ở trước mặt người mình yêu hoặc những người thân yêu mới thể hiện.

Nếu đối mặt với người lạ, cô sẽ giống như Tiểu Ca, lạnh lùng như đeo một chiếc mặt nạ.

Mọi người ở đây đều là huynh đệ sinh tử, nên Hoắc Tú Tú mới cất cao giọng hát cùng mọi người.

Hiện tại, không khí vô cùng vui vẻ.

Ba người đàn ông lớn Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha ôm nhau đứng phía trước gào thét, giống như đang hát quân ca.

Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú thì ngồi cười và hát theo.

Bên cạnh, Tiểu Ca vẫn im lặng không nói, khóe miệng khẽ mỉm cười, không nhìn rõ ánh mắt, bóng đêm che mất nửa khuôn mặt, đầy vẻ bí ẩn.

Mọi người cũng đều ngầm thừa nhận rằng Tiểu Ca không thể nào hát được, cũng chưa ai từng nghe Tiểu Ca hát.

Cũng đúng, Tiểu Ca ngay cả nói chuyện cũng ít hứng thú, huống chi là hát.

Bàn Tử có lúc còn nghi ngờ, Tiểu Ca ngoài những khẩu quyết trộm mộ ra, có nghe nhạc pop hiện nay không?

Tiểu Ca ngoài trộm mộ ra còn có thứ gì hứng thú không?

Chương 421

Không ai biết được.

Hắn dường như chưa bao giờ tâm sự với ai, chuyện gì cũng một mình gánh vác, ngay cả lúc uống rượu, bóng lưng gầy gò của hắn cũng toát lên vẻ cô độc.

Ánh mắt Tiểu Ca tựa như dải ngân hà trên trời, bên trong dường như chứa đựng vạn vật, khiến người ta không kìm được muốn tìm hiểu, nhưng dải ngân hà ấy cũng trống rỗng vô cùng, càng tìm hiểu lại càng cảm thấy hư vô.

Là người của Trương gia, đứng đầu Cửu Môn, hắn kế thừa cái tên mang danh xưng Trương Khởi Linh, những điều hắn bị nhồi nhét từ nhỏ và số mệnh bắt hắn phải gánh chịu không phải là thứ người thường có thể hiểu được.

Bàn Tử và Hồ Ba Y có chút không hiểu nổi, theo lý mà nói, thế giới này không phải do kẻ mạnh làm chủ sao?

Chỉ cần con người có quyền lực và sức mạnh tuyệt đối, trên đời này còn có chuyện gì không làm được ư?

Tiền tài, mỹ nữ sẽ tựa như thủy triều ùa tới, dù có chấp nhận hay không, những thứ muốn và không muốn cũng sẽ tự tìm đến.

Người như Tiểu Ca không được hệ thống cường hóa cơ thể, không có huyết mạch Thanh Long, chỉ dựa vào huyết mạch Kỳ Lân sau lưng đã có thể vô địch thiên hạ rồi.

Theo lẽ thường, một cường giả như vậy đáng lẽ phải có tất cả, nhưng Tiểu Ca lại lạnh lùng băng giá, lúc nào cũng mang vẻ mặt khổ sở căm hờn, thảo nào hắn có biệt danh là "Muộn Du Bình".

Bàn Tử thầm nghĩ, Tiểu Ca sống lâu như vậy, đã có tình yêu chưa?

Chắc là chưa rồi, vậy nếu Tiểu Ca gặp được tình yêu thì sẽ thế nào nhỉ?

Nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta phấn khích.

Chẳng ai tưởng tượng ra được cảnh Tiểu Ca mặn nồng với một cô gái khác.

Cũng không biết đã uống bao lâu, Tiểu Ca là người rời đi trước về lều đi ngủ.

Hắn luôn có một lịch trình sinh hoạt cực kỳ nghiêm ngặt, nếu thấy Tiểu Ca chuẩn bị đi ngủ, thì cơ bản lúc đó đã là mười một giờ đêm.

Đây là quy luật mà Bàn Tử quan sát được sau bao lâu ở bên cạnh Tiểu Ca, một quy luật cứng như sắt, chưa bao giờ thấy Tiểu Ca vi phạm, sự tự giác dường như là nguyên tắc hàng đầu của hắn.

Trừ khi thân ở trong hoàn cảnh hiểm nghèo, Tiểu Ca thường tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc đó, hôm đó hắn vi phạm quy tắc mới khiến Bàn Tử kinh ngạc như vậy.

Tiểu Ca đi rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương vì trận đại chiến trước đó đã tiêu hao quá nhiều pháp lực và tinh lực, cơ thể vốn đã suy yếu nay lại càng thêm tồi tệ.

Lúc này sau khi uống rượu xong, tinh thần cô cũng mệt mỏi, không lâu sau cũng quay về lều.

Lúc này, tại hiện trường chỉ còn lại sáu người là Bàn Tử, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, Lý Sinh, Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ.

Cuối cùng, ba người đàn ông đều say không biết trời đất là gì.

Ban đầu là ba người uống hăng nhất, giờ cũng là ba người say

nhanh nhất.

Ngay cả lúc nôn mửa, ba người cũng đồng loạt chạy ra ngoài nôn một trận tơi bời.

Cuối cùng, cả ba bị Lý Sinh lần lượt vác về lều.

Từng người một, say rồi mà cứ ngỡ mình còn tỉnh, cứ la lối đòi uống tiếp, không ai chịu thừa nhận mình say.

Trong chuyện uống rượu, nhất định phải say chậm hơn đối phương, đàn ông đều có tâm lý như vậy.

Lúc uống rượu, nhìn đối phương say lảo đảo ngã gục xuống bàn trước, cảm giác như mình đã thắng được đối phương, lúc đó trên người bỗng có một vinh dự khó tả.

Lý Sinh chưa bao giờ mong mỏi gối đầu và chăn như lúc này, nhưng không thể ngủ được, vì có một chuyện vẫn luôn canh cánh trong lòng, cũng là mục tiêu cuối cùng của chuyến phiêu lưu lần này: Tị Trần Châu.

Hiện tại anh đã có được ba viên châu mà hệ thống yêu cầu: Xích Đan, Tị Trần Châu và Mộc Trần Châu.

Ba viên châu đã tụ hội, đạt được yêu cầu của hệ thống, chỉ cần đặt ba viên châu lại với nhau, tối nay Lý Sinh có thể nhận được gói quà siêu cấp của hệ thống!

Lúc nãy khi đưa Bàn Tử về lều, Lý Sinh đã lén lút lấy Tị Trần Châu ra khỏi túi cậu ta.

Bây giờ về đến lều của mình, anh đặt ba viên châu ra trước mặt, rồi im lặng chờ đợi hệ thống.

Một phút, hai phút, ba phút...

Hệ thống vẫn không hề xuất hiện, Lý Sinh suýt nữa thì nghi ngờ

hệ thống đã biến mất rồi.

Lý Sinh cũng không hiểu tại sao mình đã tập hợp đủ ba viên châu, nhưng hệ thống lại không xuất hiện để trao gói quà lớn.

Suy cho cùng, việc lấy được Tị Trần Châu cũng là để nhận gói quà siêu cấp, nếu không có gói quà đó, chỉ có một viên Tị Trần Châu thôi thì việc thu thập đủ ba viên châu cũng chẳng có tác dụng gì với Lý Sinh cả.

Anh bây giờ đã vô địch thiên hạ, không còn là cậu nhóc non nớt ngày xưa, những ngoại vật này không giúp anh tăng tiến được bao nhiêu nữa.

Lý Sinh tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của hệ thống, nếu không có hệ thống thì anh không thể trở thành như ngày hôm nay, cũng chính vì hệ thống mà tám người trong đội mới được cường hóa đến mức vô địch thiên hạ.

Vì vậy, Lý Sinh tin chắc rằng chỉ cần thu thập đủ ba viên châu, gói quà siêu cấp mà hệ thống trao cho chắc chắn sẽ giúp thực lực của anh tăng vọt, có lẽ sau này tiến vào bất kỳ ngôi mộ nào cũng không gặp chút khó khăn nào nữa.

Nhưng rõ ràng đã thu thập đủ ba viên châu, ba viên châu cũng đang nằm yên vị trước mặt, tại sao hệ thống lại không xuất hiện để trao gói quà siêu cấp chứ?

Lý Sinh có chút không hiểu.

Đột nhiên, trong đầu Lý Sinh lóe lên một ý nghĩ, anh nhận ra một sự thật đáng sợ, vội vàng cầm Tị Trần Châu lên xem xét kỹ lưỡng.

Viên châu trong suốt, tròn trịa, là một viên ngọc thượng hạng, nếu mang ra ngoài bán chắc chắn có giá trị không nhỏ, có thể bán được giá trên trời, đổi lấy một căn nhà lớn cũng không thành vấn đề.

Nhưng lỡ như viên châu này không phải là Tị Trần Châu thì sao?

Chương 422

Một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Lý Sinh, tất cả mọi người đều chưa từng thấy Tị Trần Châu, tự nhiên cũng không thể biết Tị Trần Châu trông như thế nào, nếu viên châu trong tay không phải là Tị Trần Châu thì cũng có khả năng.

Hiện tại cũng chỉ có một lời giải thích này, mới có thể làm rõ vì sao đã tập hợp đủ ba viên châu mà hệ thống vẫn không xuất hiện để trao gói quà lớn.

Nhưng nếu viên châu này là giả, vậy con rắn kia, trận pháp kia, bao gồm cả cái ao nhỏ, cái xác khô và bầy côn trùng trong mộ tiên nữ là sao?

Nếu Tị Trần Châu ngay từ đầu đã là giả, vậy những nguy hiểm trong mộ tiên nữ, con rắn trắng khổng lồ ngoài mộ, trận pháp mê hoặc kia rốt cuộc đang bảo vệ cái gì?

Nếu Tị Trần Châu bị đánh tráo trong lúc Lý Sinh và mọi người không để ý, vậy tại sao những cạm bẫy nguy hiểm đó không hề có dấu vết bị phá hủy, vẫn còn nguyên vẹn ở đó?

Tất cả mọi thứ đều trở thành một bí ẩn, Lý Sinh không có một chút manh mối nào, và thực tế cũng sẽ không cho anh bất kỳ gợi ý nào.

May mà bây giờ trong tay Lý Sinh có một viên Tị Trần Châu giả, thứ này tuy là giả, nhưng cũng có thể mang lại một vài manh mối không chừng.

Cả nhóm người trước đó đã chịu không biết bao nhiêu khổ cực, ác chiến hai lần, rơi vào tuyệt cảnh một lần mới nguy hiểm lấy được viên Tị Trần Châu này, không ngờ bây giờ lại bị chứng minh là hàng giả!

Nghĩ đến đây, đầu Lý Sinh to ra, cũng không biết ngày mai nên đối mặt với mọi người thế nào.

Nếu ngày mai trực tiếp nói với mọi người rằng viên Tị Trần Châu mà chúng ta đã phải vất vả ngàn lần vạn lần mới có được là đồ giả, chắc chắn sẽ tạo ra một cú sốc lớn đối với tinh thần của cả đội.

Nhưng nếu không nói, chẳng lẽ cứ giấu mãi sao?

Một mình anh có thể tìm ra manh mối của Tị Trần Châu thật, một mình anh trong lăng mộ có thể đối phó với tất cả cơ quan và cương thi sao?

Câu trả lời chắc chắn là không thể, nếu đã không thể, vậy ngày mai Lý Sinh bắt buộc phải nói rõ mọi chuyện với mọi người. "A!

Thật khó chịu quá!" Lý Sinh ngã vật ra túi ngủ, cảm thấy tinh thần mệt mỏi đến cực điểm.

Bây giờ nhắm mắt lại là thấy vẻ mặt buồn bã của Bàn Tử, bộ mặt cau có khó chịu của Đại Kim Nha, dáng vẻ ngơ ngác của Hạo Thiên Chân.

Và anh sẽ lại một lần nữa đưa Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú vào hiểm cảnh.

Nhanh chóng, Lý Sinh chìm vào giấc ngủ sâu.

Sau khi ngủ, Lý Sinh mơ một giấc mơ.

Trong mơ, anh một mình đi trong một con đường mộ hẹp, phía trước là một màn đêm đen kịt, không thấy điểm cuối, đi tiếp cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lý Sinh không biết đã đi bao lâu, cuối cùng có một cánh cửa đá.

Khi Lý Sinh từ từ đẩy cửa đá ra, lại phát hiện đầy đất là vết máu.

Nhìn theo vết máu loang lổ, Đại Kim Nha, Bàn Tử, Hạo Thiên

Chân, Hồ Ba Y, Tiểu Ca, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú và cả quỷ phó Tinh Tuyệt Nữ Vương đều ngã trong vũng máu, từng người một chết thảm thương, chết không nhắm mắt.

Trong lòng Lý Sinh dâng lên một nỗi bi thương mãnh liệt, muốn khóc muốn hét nhưng lại không thể khóc, không thể hét.

Anh bước tới, nhẹ nhàng nhắm mắt cho Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, một giọt nước mắt không kìm được trượt xuống từ khóe mắt.

Cuối cùng, một tiếng thét chói tai từ phía trước truyền đến, Lý Sinh nhìn theo hướng âm thanh, xuất hiện trước mắt là một người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy, trên người đeo đầy trang sức cổ đại.

Gương mặt của người phụ nữ này, chính là gương mặt của người phụ nữ trong quan tài đá mà anh đã thấy trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!

Một nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng Lý Sinh, chỉ thấy người phụ nữ đó từ từ đưa tay về phía anh, móng tay trên tay cô ta vừa nhọn vừa dài, chỉ cần một cái cào nhẹ dường như có thể làm rách da người.

Trên cổ của những người đang nằm trong vũng máu, chính là vết cào của móng tay nhọn và dài của người phụ nữ này!

Tim Lý Sinh ngày càng đập nhanh, anh là một cường giả trên thế gian, nhưng không biết tại sao lúc này lại cảm thấy vô cùng bất lực.

Cảm giác bất lực này dâng lên từ đầu ngón chân đến đỉnh đầu, đồng thời cảm thấy da gà da vịt nổi hết cả lên.

Rõ ràng là một cường giả hàng đầu thế gian, sức mạnh của anh có thể giết chết bất kỳ ai dám thách thức.

Trừ một vài quái vật cấp cao trong lăng mộ, Lý Sinh đều không sợ, nhưng bây giờ trong giấc mơ, Lý Sinh lại cảm thấy một nỗi sợ hãi lạ thường.

Cảm giác này đã lâu rồi không có, từ sau khi có hệ thống bên mình, đi đâu cũng không có cảm giác cái chết cận kề, nhưng bây giờ trong lòng lại xuất hiện cảm giác này.

Cũng không có gì lạ, vì lúc này Lý Sinh đang ở trong giấc mơ.

Thông thường, con người trong giấc mơ đều bất lực, dù trong cuộc sống thực tế có là cường giả hàng đầu như thế nào, trong giấc mơ, tất cả sức mạnh và năng lực của họ đều sẽ biến mất, đối mặt với tâm ma và tưởng tượng của chính mình.

Nói cách khác, trong giấc mơ, đối mặt và thách thức chính là bản thân mình.

Bạn mạnh mẽ bao nhiêu, tâm ma của bạn cũng sẽ mạnh mẽ bấy nhiêu.

Người phụ nữ trong quan tài đá là tâm ma của mình sao?

Lý Sinh cũng không biết, chẳng lẽ giấc mơ này là điềm báo của giác quan thứ sáu sao?

Điềm báo rằng chuyến đi này sẽ có thương vong, thật sự sẽ giống như trong mơ, toàn bộ đội đều chết ở đây?

Không thể nào, chín người hiện tại là những cường giả hàng đầu thế gian, theo lý mà nói là cấp cao nhất thế giới, không thể có tồn tại nào mạnh hơn chín người này.

Kể cả từ xưa đến nay, sức mạnh của chín người này cũng cực kỳ hiếm thấy, theo lý mà nói không có thứ gì có thể cầm chân họ.

Bởi vì từ xưa đến nay, có lẽ không có ai có thể có được hệ thống như Lý Sinh, hệ thống mạnh mẽ như vậy mới là nền tảng để Lý Sinh trở nên mạnh mẽ và đứng vững.

Chương 423

Nếu không có hệ thống, Lý Sinh sẽ không phải là anh của hiện tại, Lý Sinh cũng sẽ không trở thành Lý Sinh của bây giờ, không có hệ thống, cả đời này cũng không đạt được đỉnh cao, cả đời này cũng không thể trở thành cường giả.

Không có hệ thống, có lẽ anh chỉ là một người bình thường, chỉ yêu thích những câu chuyện trộm mộ mà thôi.

Đừng nói là những năng lực hiện tại, ngay cả việc hợp nhất Cửu Môn cũng không thể làm được.

Cũng sẽ không quen biết Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, càng không thể kết giao với tình yêu đích thực của mình là Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú.

Nếu mình không đủ ưu tú, Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú có yêu mình như bây giờ không?

Lý Sinh không biết.

Nàng tiên nữ kia vung móng vuốt tấn công Lý Sinh, Lý Sinh né không kịp, bị móng vuốt cào trúng.

Sau đó, trước mắt tối sầm, tinh thần rơi vào hư không vô tận.

Trong hư không vô tận đó, Lý Sinh không biết đã ở bao lâu.

Cuối cùng, trước mắt xuất hiện ánh sáng, sau đó cảnh vật trước mắt mờ dần, Lý Sinh tỉnh lại, cơ thể anh đang dần được đánh thức.

Khi tinh thần Lý Sinh dần tỉnh táo, thoát khỏi giấc mơ trở về cuộc sống thực tại, cảnh vật mờ ảo trước mắt dần rõ nét.

Sau đó, Lý Sinh ngồi dậy, đầu óc anh như một mớ hỗn độn, quay

cuồng như máy giặt.

Bây giờ suy nghĩ của anh rất rối loạn, có lẽ tối qua quá mệt, hoặc có lẽ tối qua có quá nhiều chuyện, tóm lại không biết vì sao sáng nay lại mệt muốn chết, đừng nói là suy nghĩ.

Tiếng nói bên ngoài lều dần truyền vào, có tiếng của Đại Kim Nha, Hạo Thiên Chân, có tiếng của Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, cuối cùng là tiếng Hồ Ba Y và Bàn Tử dường như đang đùa giỡn với nhau.

Những âm thanh này dường như là một chiếc chìa khóa mở ra mớ hỗn độn trong đầu Lý Sinh, tất cả những gì bị mắc kẹt đều được giải phóng, sự mơ màng khi vừa tỉnh dậy cuối cùng cũng tan biến, bây giờ anh lại có thể suy nghĩ bình thường.

Ngay khi tinh thần trở lại bình thường, Lý Sinh cảm thấy hơi đau đầu, vì chuyện tối qua, sự thật rằng viên Tị Trần Châu mà anh đã vất vả mới có được lại là đồ giả.

Anh thật sự không muốn đối mặt với sự thật này, cũng không muốn nói sự thật này cho đồng đội, vì một khi nói ra, họ đã trải qua bao gian khổ, kết quả lại lấy được một món đồ giả, sẽ đau lòng và khó chịu biết bao!

Lý Sinh ước gì mình đang ở nhà, không có những phiền não và ưu phiền thế gian này, có thể ngủ khi muốn ngủ, làm gì khi muốn làm.

Bây giờ những thứ anh phải đối mặt quá tàn khốc, cộng thêm giấc mơ tối qua, anh cũng không biết con đường phía trước sẽ ra sao, sẽ xảy ra chuyện gì. "Ai!" Lý Sinh không khỏi thở dài một hơi.

Ngoài lều, Bàn Tử dường như đang nấu bữa sáng.

Lý Sinh vò vò mái tóc rối bù, khó khăn mặc quần áo, kết quả phát hiện tối qua mình căn bản không cởi quần áo, cũng không chui vào túi

ngủ, vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Có lẽ là quá mệt mỏi, lại đúng lúc sắp ngủ lại nhận được một tin không tốt, mới khiến anh quên cả những việc cơ bản trước khi ngủ.

Lý Sinh cười gượng gạo, sau đó bước ra ngoài.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên ngọn núi tuyết, ánh nắng vô cùng ấm áp, nhưng nhiệt độ trên núi tuyết không hề tăng lên, vẫn thấp như vậy, vì núi tuyết có độ cao quá lớn, độ cao lớn có nghĩa là không thể có nhiệt độ cao.

Lý Sinh vươn vai một cái thật dài, sau đó nhìn Bàn Tử và Hoắc Tú Tú. "Chào buổi sáng!" Bàn Tử nói. "Chào buổi sáng." Lý Sinh đáp. "Chào buổi sáng!" Hoắc Tú Tú. "Chào buổi sáng!" Lý Sinh đáp lại, đồng thời vẫy tay với Hoắc Tú Tú.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, không ngờ sáng sớm chưa ăn sáng đã bị phát một đợt "cẩu lương".

Lý Sinh không hề để ý đến suy nghĩ của Bàn Tử, anh trước nay chỉ quan tâm đến những gì trước mắt.

Có thực lực như vậy, tự nhiên có thể làm những gì mình muốn, cần gì phải quan tâm đến cách nhìn của người khác.

Sau khi chào hỏi hai người, Hoắc Tú Tú và Bàn Tử lại tiếp tục bận rộn.

Lý Sinh nhìn nụ cười vui vẻ của hai người, trong lòng biết rằng chính vì đã có được Tị Trần Châu, nên bây giờ không khí trong đội mới thoải mái như vậy.

Nếu không có được Tị Trần Châu, cả đội sẽ ở trong trạng thái căng thẳng.

Có nên lập tức nói cho họ biết tin tức viên Tị Trần Châu là giả

không?

Lý Sinh, người vốn đã quyết tâm trong lều, giờ lại do dự.

Nếu nói ra, cả đội sẽ lại căng thẳng, sẽ lại đưa mọi người vào hiểm cảnh.

Tất cả mọi người hôm nay sẽ ủ rũ, Lý Sinh không muốn thấy điều đó.

Lý Sinh mang tâm sự trong lòng, không được thoải mái như những người khác.

Bây giờ trong tất cả mọi người, anh là người căng thẳng nhất, trong lòng anh vẫn đang đấu tranh tâm lý.

Trong thế giới của Lý Sinh, bây giờ bên cạnh đầu anh xuất hiện hai người, một là thiên thần, một là ác quỷ.

Thiên thần nói với anh: "Cậu nên sớm nói cho đồng đội biết, sớm nói ra họ cũng sớm có sự chuẩn bị tâm lý, đúng như câu nói 'dùng dao sắc chém mớ bòng bong'.

Chương 424

Nếu nói muộn hơn, sớm muộn gì họ cũng phải trải qua tất cả.

Nói muộn hơn, chẳng lẽ tin tức Tị Trần Châu là giả sẽ biến mất sao?

Chẳng lẽ Tị Trần Châu sẽ từ giả biến thành thật sao?

Đều không thực tế, vì vậy tôi khuyên cậu nên sớm nói cho đồng đội biết thì hơn.

Như vậy cũng sớm thay đổi mục tiêu hành động, mặc dù tạm thời sẽ thấy họ từ thoải mái chuyển sang căng thẳng, nhưng cũng sẽ nhanh hơn tiến về hướng tìm Tị Trần Châu thật, cũng sẽ sớm hơn một chút có được Tị Trần Châu.

Chẳng lẽ cậu không muốn sớm có được gói quà siêu cấp của hệ thống sao?" Ác quỷ ở phía bên kia nói: "Ai, tôi khuyên cậu nên để sau hẵng nói.

Tối qua mọi người vui vẻ như vậy, bây giờ sáng sớm đã nói một tin không tốt, chẳng lẽ cậu hy vọng thấy họ từ mặt cười biến thành mặt mếu sao?

Phải biết rằng hôm qua họ đã trải qua bao gian hiểm, chưa được nghỉ ngơi tử tế, người chưa kịp hoàn hồn, bây giờ lại nói tin tức Tị Trần Châu là giả, chẳng phải là đang hành hạ tinh thần họ sao.

Giống như câu chuyện trong Tây Du Ký vậy, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, ngàn khó vạn hiểm, cuối cùng đến được Tây Thiên lấy kinh, kết quả lúc qua sông kinh thư bị ướt, mọi người mở ra xem.

Chao ôi, kinh thư là giả!

Tâm trạng của thầy trò bốn người lập tức rơi xuống vực thẳm.

Chẳng lẽ cậu muốn tâm trạng của những người này cũng lập tức rơi xuống vực thẳm, giống như thầy trò bốn người trong Tây Du Ký sao?

Nếu cậu nhẫn tâm nhìn đồng đội của mình biến thành như vậy, vậy thì cứ làm đi, tôi không cản, tôi chỉ hy vọng sau khi làm xong cậu không hối hận về quyết định của mình!" Thiên thần và ác quỷ không ngừng nói bên tai Lý Sinh.

Cuối cùng biến thành cãi vã, rồi hai người thậm chí còn đánh nhau.

Mặc dù đây chỉ là thế giới tinh thần của Lý Sinh, nhưng cũng chứng tỏ đầu óc anh bây giờ là một mớ hỗn độn.

Bây giờ đầu óc anh đang nhanh chóng mô phỏng cảnh tượng sau đó, sự vận hành nhanh chóng này giống như có một cái máy giặt đặt trong đầu Lý Sinh.

Mớ hỗn độn đổ vào máy giặt, đầu óc vận hành nhanh chóng có chút giống như máy giặt đang quay vắt quần áo, không ngừng khuấy đảo mớ hỗn độn trong đầu Lý Sinh.

Nghe có vẻ đau khổ phải không, Lý Sinh bây giờ cũng đau khổ như vậy. "Bữa sáng xong rồi, mọi người mau ăn đi!" Hồ Ba Y cao giọng gọi.

Tất cả mọi người đều đi về phía đống lửa, Lý Sinh tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trên núi tuyết cũng không làm được món gì ngon để ăn, chỉ có thể lấy một ít lương khô bánh khô ra, rồi cho một ít bột hồ vào nồi nhỏ pha nước.

Món ăn làm ra như vậy có ngon không?

Có lẽ còn khó ăn hơn nhiều so với đồ ăn trong nhà ăn trường học.

Phải biết rằng ở ngoài trời hoang dã, ăn uống căn bản không thể quan tâm đến lưỡi và mũi, chỉ có thể quan tâm đến dạ dày, có thể lấp đầy bụng đã là không tồi, còn muốn sơn hào hải vị ư?

Vì ở ngoài trời hoang dã căn bản không tìm được đồ ăn, khi người ta đói đến cực điểm, thậm chí sẽ ăn rau dại sống, ăn động vật sống như rắn, côn trùng, ăn lông ở lỗ như một con dã thú.

Khi con người đói đến cực điểm sẽ quay về thời kỳ dã thú, thổi lên tiếng tù và tấn công.

Người ta một khi đói đến cực độ, sẽ thoái hóa trở lại thành dã thú, về mặt tinh thần không khác gì dã thú, sẽ mất đi phán đoán và suy nghĩ cơ bản nhất của con người, cũng không còn cân nhắc đến luân lý đạo đức nữa.

Lúc đó nếu có người cho bạn một miếng bánh, bất kể họ sai bạn làm gì, bạn cũng sẽ sẵn lòng làm, chỉ cần có thể ăn no, làm gì cũng được, đó là bản tính con người.

Thời xưa không phải có câu chuyện "dịch tử thực" (đổi con cho nhau ăn) sao.

Thời cổ đại xảy ra nạn đói lớn, nạn đói lan nhanh, mấy chục dặm xung quanh đều xảy ra nạn đói, mấy trăm vạn người đều không có thức ăn để lấp đầy bụng, lúc đó đừng nói là cháo gạo, ngay cả rau dại cũng không có mà ăn.

Có người đi ăn đất Quan Âm, đất Quan Âm ăn vào dạ dày căn bản không tiêu hóa được, chỉ có thể miễn cưỡng lấp đầy bụng, sau đó ngày qua ngày ăn vào, cuối cùng đất Quan Âm trong dạ dày tăng lên đột ngột, cuối cùng lấp đầy bụng.

Trọng lượng của đất Quan Âm đè lên dạ dày của người đó, dạ dày

căn bản không chịu nổi trọng lượng của đất Quan Âm, đi ngoài cũng không ra được, cuối cùng người ăn đất Quan Âm đó không thể không chết.

Chết như vậy tuy thê thảm, nhưng vẫn còn nhân tính, không làm ra chuyện thương thiên hại lý.

Nhưng "dịch tử thực" mới thực sự là thương thiên hại lý, khiến trời xanh phải rơi lệ.

Mọi người đều không có cơm ăn, thế là hai gia đình, nhà nào có con nhỏ, người lớn không có gì ăn, bèn nhắm vào đứa trẻ.

Nhưng dù sao hổ dữ không ăn thịt con, hoặc có lẽ trong lòng còn một chút lương tri, hoặc có lẽ quan tâm đến ánh mắt dò xét của hàng xóm.

Cuối cùng quyết định không ăn con mình, mà xem nhà ai có con nhỏ.

Mọi người đều đói đến cực điểm, đều nhìn chằm chằm vào những đứa trẻ, muốn ăn thịt chúng để giải quyết vấn đề cái bụng.

Thế là hai nhà đập bàn quyết định ăn con của nhau, đổi con cho nhau ăn.

Như vậy cũng không còn áp lực tâm lý và đạo đức, cũng không cần phải chịu ánh mắt dò xét của hàng xóm, đợi nạn đói qua đi, cũng không mấy ai đứng ra chỉ trích.

Cách làm này không biết ai nghĩ ra, cũng không biết từ đâu ra, tóm lại là một hành động tuyệt đối mất nhân tính.

Ngoài trẻ em ra, họ sẽ ăn phụ nữ.

Nếu trong nhà không có trẻ em, thì ánh mắt của người đàn ông sẽ nhắm vào người phụ nữ yếu đuối trong nhà, vì thời xưa đàn ông

muốn làm đói phụ nữ quá dễ dàng.

Sau khi khống chế được, cũng không quan tâm cô ấy có đồng ý hay không, hoặc có lẽ người phụ nữ cũng đói đến mức không quan tâm nữa, tóm lại cả hai đều muốn nhanh chóng kết thúc những ngày đói kém này.

Chương 425

Đàn ông sẽ bán vợ đi, bán cho những gia đình giàu có còn dư lương thực, làm nô làm tỳ, hoặc trực tiếp hơn, ăn thịt người phụ nữ đó.

Chuyện này là nghe Hồ Ba Y kể, Hồ Ba Y kể chuyện về thế hệ cha và ông của mình.

Đồng thời Lý Sinh cũng thích đọc lịch sử, lịch sử thực ra rất tàn khốc, nhưng ít ai có thể đọc ra sự tàn khốc của lịch sử.

Tình hình được thể hiện trong lịch sử đều được phóng đại, minh quân kiến công lập nghiệp, hôn quân hoang phế cơ nghiệp tổ tiên, sau đó triều đại thay đổi, thời đại thịnh suy, nhưng ít ai nhìn thấy sự khó khăn và gian khổ của bách tính.

Con người thời đó sống như thế nào không ai quan tâm, người ta chỉ xem những kẻ mạnh được ghi trong sử sách lật đổ hay chống cự.

Đọc không giống lịch sử, mà giống một cuốn diễn nghĩa hơn.

Lý Sinh lại thích quan tâm đến nhân tính và mặt tối trong lịch sử, thường có thể đọc ra những điều không ai biết trong lịch sử.

Những điều này và sự hiểu biết về nhân tính, thường có thể giúp anh áp dụng trong cuộc sống thực tế.

Từng có một ông lão nói với Lý Sinh, ra ngoài bôn ba, thực lực là một phương diện, là cơ sở, dù sao không có thực lực thì nói những thứ khác đều là vô nghĩa.

Nhưng nếu chỉ có thực lực, sẽ giống như một kẻ lỗ mãng, bị người khác dắt mũi đi.

Trên thế giới này có quá nhiều người mưu mô.

Những người sống lâu, những kẻ gian xảo, những kế sách mà họ đưa ra khiến người ta không thể đề phòng.

Đặc biệt là trong ngành trộm mộ này, ai mà không phải là người mưu sâu kế hiểm.

Giữa các đồng nghiệp trộm mộ, vĩnh viễn không có sự hợp tác đơn thuần, không phải tôi lừa anh thì anh lừa tôi.

Lần này tôi lừa anh, vậy lần sau anh sẽ lừa tôi.

Anh lừa tôi, lần sau tôi phải đề phòng bị anh lừa.

Tôi lừa anh, lần sau anh phải tìm cơ hội lừa lại tôi.

Sự phức tạp và ảo diệu trong đó khó mà nói hết, đó là hiện trạng của ngành, cũng là hiện thực của xã hội.

Dù sao trộm mộ vốn không phải là thứ có thể tiến hành dưới ánh sáng ban ngày.

Mặc dù đã bước vào thời đại mới, xã hội mới, mỗi ngành mỗi nghề theo lý đều phải tuân theo pháp luật, không thể xuất hiện độc quyền và cạnh tranh không lành mạnh, nhưng trộm mộ căn bản không được nhà nước cho phép, cũng không phải là thứ có thể tiến hành dưới ánh sáng ban ngày.

Người trộm mộ cả đời phải giao tiếp với ma quỷ và cương thi, với những đồng nghiệp có ý đồ xấu, phải đối mặt với đủ loại âm mưu và dương mưu, không ai có thể chắc chắn rút lui toàn thân.

Thế giới như vậy không phải người thường có thể tưởng tượng được, thế giới như vậy luôn ẩn mình trong bóng tối, người thường chỉ có thể nghe thấy truyền thuyết, chứ không thấy được diện mạo và sự tích thực sự.

Vì vậy trong ngành trộm mộ, nước rất sâu, tượng trưng cho thực

lực là trên hết.

Chỉ cần có thực lực, làm gì cũng được, có thể bắt nạt nam nữ, cũng có thể hà hiếp, những chuyện phạm pháp và mất nhân tính đều có thể xảy ra.

Những thứ mà người trộm mộ phải đối mặt vô cùng tàn khốc.

Đồng thời phải đề phòng kế sách của tổ tiên, mỗi một ngôi mộ nguy hiểm đều giống nhau.

Mỗi một ngôi mộ nguy hiểm chứa đầy của cải đều có thiết kế khác nhau, người thiết kế đã dồn hết tâm huyết vào đó, đồng thời cũng ẩn giấu sát cơ.

Trong ngành trộm mộ, số người chết quá nhiều, mỗi lần trộm mộ đều có thể có người chết, có thể bây giờ còn là anh em, vào trong lăng mộ xong có thể phải buộc lòng bỏ lại.

Vì vậy trộm mộ cũng có một quy tắc bất thành văn, đó là tốt nhất đừng đưa người thân xuống mộ, và đừng đưa đứa con trai cuối cùng trong nhà xuống mộ.

Một là để bảo vệ người thân, một là để không làm người ta tuyệt tự.

Từ đó có thể thấy trộm mộ rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.

Vì vậy, với hoạt động trộm mộ nguy hiểm như vậy, chỉ dựa vào thực lực sẽ trở thành kẻ lỗ mãng.

Giống như một con trâu có sức mạnh, có thể húc chết người nông dân, nhưng bị xỏ mũi, bị người nông dân dắt đi.

Cùng lý, nếu chỉ có sức mạnh mà không có đầu óc hoặc bên cạnh không có quân sư, sẽ bị người khác dắt đi.

Không chết dưới tay người, may mắn hơn một chút không chết

trong những thiết kế nguy hiểm của lăng mộ, thì ít nhất của cải cũng không có duyên với bạn, vì người ta sẽ luôn nhanh hơn một bước, điều này là khó chịu nhất.

Lý Sinh luôn giữ một cái đầu tỉnh táo, trong khi không ngừng nâng cao thực lực thông qua hệ thống, anh cũng không ngừng nâng cao trí tuệ của mình.

Chỉ khi phát triển toàn diện, mới có thể nâng cao khả năng sống sót thậm chí là có được bảo tàng trong lăng mộ.

Lý Sinh lần này lần khác thoát chết trong gang tấc, lần này lần khác trưởng thành trong tuyệt cảnh, thoát khỏi tuyệt cảnh, dựa vào không chỉ là thực lực vô địch thế gian, mà còn có đầu óc và trí tuệ vô địch thế gian.

Lý Sinh sẽ duy trì thói quen đọc lịch sử và các loại sách, không giống như Hạo Thiên Chân chỉ đơn thuần thích đọc truyện và những trải nghiệm thú vị.

Vì những chuyện đó anh mỗi ngày đều trải nghiệm, để có được một số kiến thức chưa có, những trí tuệ và kiến thức này có thể giúp anh nhiều lần tìm ra lối thoát, thoát chết trong gang tấc.

Trở lại thực tế, Lý Sinh ngồi xuống, mọi người cũng vây quanh đống lửa.

Bàn Tử và Hồ Ba Y chia bát đũa cho mọi người, sau đó mỗi người một bát cháo loãng.

Hạo Thiên Chân uống một ngụm, như uống phải một ngụm thuốc bắc, mặt nhăn lại, vẻ mặt cực kỳ đau khổ.

Không chỉ vậy, Đại Kim Nha, người vốn quen uống trà thượng hạng, cũng mặt mày cau có, như thể uống không phải là cháo loãng lấp đầy bụng, mà là độc dược lấy mạng người.

Chương 426

"Hai người có cần phải làm vậy không, ăn một miếng thôi mà mặt mày như mướp đắng vậy." Bàn Tử nói với vẻ khinh thường. "Thứ này thật sự khó uống!" Hạo Thiên Chân nghiêm trọng phản đối. "Đồng ý!" Đại Kim Nha cũng hùa theo Hạo Thiên Chân. "Không ăn thì đưa đây cho tôi, tôi còn thấy chưa đủ đây này." Bàn Tử nói xong, giả vờ định giật lấy bát cháo từ tay họ.

Đương nhiên Bàn Tử không thực sự giật, cũng chỉ là đùa giỡn làm bộ vậy thôi.

Hạo Thiên Chân và Đại Kim Nha cũng không ngốc, vội vàng ôm chặt bát cháo khó uống vào ngực.

Mặc dù cháo khó uống, nhưng nếu hôm nay không có bát cháo khó uống này, họ sẽ phải nhịn đói.

Như vậy, trong lòng họ cũng dần chấp nhận bát cháo, nếu không có gì ăn, sẽ phải nhịn đói.

Ở trong núi tuyết này, lại có thể đi đâu tìm đồ ăn chứ?

Ngọn núi tuyết trắng xóa, đừng nói là thịt, tuyết phủ khắp nơi, ngay cả rau dại cũng không tìm được.

Nếu nhịn được mùi vị đó, cũng không tìm được đồ ăn.

Lúc đó không chừng phải ăn những thứ còn khó ăn hơn.

Hạo Thiên Chân và Đại Kim Nha không phải kẻ ngốc, cũng hiểu đạo lý này.

Hai người cũng không phải trẻ con, chỉ hơi phàn nàn một chút, cũng không thực sự ghét bỏ thứ này từ trong lòng, chỉ là làm ra một biểu cảm kỳ quái, vừa hay bị ánh mắt sắc bén của Bàn Tử nhìn thấy.

Với tính cách thích gây chuyện của Bàn Tử, sao có thể bỏ qua cơ hội làm to chuyện này được chứ.

Sau một hồi đùa giỡn, thời gian ăn sáng vốn tẻ nhạt đã thêm một chút thú vị, mọi người đều cười ồ lên.

Lý Sinh cũng cười, cười rất vui vẻ.

Nhưng trong lòng anh vẫn ẩn giấu một bí mật không biết có nên nói ra hay không, nụ cười nhanh chóng lại nhạt đi.

Thứ khó uống như cháo loãng, mọi người đều giải quyết nhanh chóng.

Từ lúc chia bát đũa đến lúc mọi người uống xong, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, tất cả đã uống xong.

Phải công nhận, mặc dù cháo loãng khó uống, nhưng về mặt lấp đầy bụng, nó thực sự phát huy tác dụng lớn.

Về mặt này, cháo loãng thực sự là hiệu quả nhất, không có gì lạ khi ở ngoài trời hoang dã, lại phải lấy thứ khó uống này làm thức ăn chính.

Bàn Tử đứng dậy nói: "Bây giờ Tị Trần Châu đã lấy được rồi, lát nữa chúng ta xuống núi đi.

Lý Sinh, bây giờ cậu đã thu thập đủ ba viên thần châu, hệ thống không cho cậu gói quà siêu cấp à?" Một câu nói của Bàn Tử khiến ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lý Sinh, tất cả ánh mắt đều tập trung trên khuôn mặt anh, khiến Lý Sinh có chút ngượng ngùng.

Đồng thời, những ánh mắt nóng bỏng này khiến mặt Lý Sinh có cảm giác như bị đốt cháy.

Lý Sinh bây giờ có chút chần chừ, vì anh không biết nên nói thế nào.

Bây giờ Bàn Tử đã nói rõ ràng, vậy cũng không tồn tại vấn đề nên nói hay không nữa, chuyện này Bàn Tử đã giúp anh giải quyết.

Vấn đề bây giờ là, Lý Sinh nên mở miệng nói ra sự thật tồi tệ này như thế nào.

Lý Sinh bây giờ giống như một đứa trẻ thi trượt, trong cặp sách giấu bài kiểm tra điểm kém.

Lúc này về nhà, cha mẹ tươi cười hỏi lần này thi có tốt không?

Lý Sinh nên trả lời thế nào?

Tâm trạng này khiến Lý Sinh vô cùng lo lắng, bây giờ trong lòng Lý Sinh như có hàng vạn con kiến đang không ngừng bò trên tim anh, không ngừng gặm nhấm trái tim anh. "Ờ..." Lý Sinh có chút do dự, lời vốn định nói ra, lúc thực sự mở miệng, lại bị một sức mạnh bí ẩn nào đó chặn lại trong miệng. "Ai, cứ ấp a ấp úng, tại sao có được Tị Trần Châu rồi mà biểu cảm của cậu lại như vậy?" Giọng Bàn Tử có chút phàn nàn.

Lý Sinh mím môi, cuối cùng quyết tâm, nghiêng đầu nói: "Tị Trần Châu là đồ giả!" "A!" Tám người còn lại đều kinh ngạc hô lên.

Trải qua bao gian hiểm mới có được Tị Trần Châu lại là đồ giả?

Hôm qua còn lượn lờ giữa ranh giới sinh tử, khó khăn lắm mới có được Tị Trần Châu, kết quả bây giờ khiến mọi người đều có chút không thể chấp nhận. "Tại sao lại là giả, có nhầm không vậy!" Hoắc Tú Tú nói.

Lý Sinh đáp: "Bởi vì tối qua tôi đã thử rồi, đặt ba viên châu trước mặt, nhưng hệ thống vẫn không xuất hiện, càng đừng nói là cho tôi gói quà siêu cấp.

Hệ thống sẽ không sai, vậy chỉ có một chuyện có thể giải thích được, đó là Tị Trần Châu là giả!" Trái tim của mọi người đều thắt lại,

vẻ mặt vốn thoải mái lúc này trở nên nặng nề.

Vốn dĩ mọi người đều đã chuẩn bị xuống núi, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Đại Kim Nha và Hồ Ba Y tối qua đều đã hẹn nhau ngày mai xuống núi nhất định phải đến nhà hàng tốt nhất ăn món ngon nhất, rồi đến KTV hát hò cả đêm, tối qua mấy người họ hát chưa đã.

Hoắc Tú Tú, Dương Tuyết Lệ cũng đã sắp xếp xong xuôi chuyện sau khi xuống núi.

Kết quả bây giờ Lý Sinh lại đưa ra tin tức Tị Trần Châu là giả, phá vỡ mọi ảo tưởng của mọi người, tất cả kế hoạch đều tan thành mây khói.

Giống như lúc nhỏ sắp đến cuối tuần, đã chuẩn bị xong cuối tuần cùng bạn bè đến quán net nào đó chơi game, kết quả giáo viên đột nhiên thông báo cuối tuần học bù.

Chương 427

Tâm trạng lúc này đại khái chính là như vậy, một loại ảo tưởng vỡ tan, tâm trạng trong nháy mắt từ đỉnh núi rơi xuống vực sâu. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Dương Tuyết Lệ hỏi.

Lúc này Dương Tuyết Lệ cũng không có chủ ý, hôm qua đã trải qua đủ loại gian hiểm, cảm giác bảo vật đã ở ngay trước mắt, kết quả ngày thứ hai lại nhận được tin tức như vậy.

Cũng không có gì lạ khi lúc này đầu óc Dương Tuyết Lệ rối bời, không còn chủ ý nữa.

Bây giờ núi Thiên Sơn rộng lớn như vậy, vốn dĩ giác quan thứ sáu của Lý Sinh đã dự cảm được sự kỳ lạ của núi tuyết, đó là một manh mối.

Theo manh mối đó mọi người đã đến mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, nhưng bây giờ Tị Trần Châu đã được chứng minh là giả, manh mối quan trọng nhất coi như đã đứt, mọi người cũng không biết nên đi về hướng nào. "Nếu bây giờ đã xác nhận Tị Trần Châu là giả, vậy chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử hỏi. "Tôi không biết, giác quan thứ sáu của tôi hiện tại không có bất kỳ điềm báo nào." Lý Sinh trả lời.

Câu trả lời của Lý Sinh khiến tâm trạng của mọi người đều chùng xuống.

Chuyện mà Lý Sinh dự đoán cuối cùng cũng đã xảy ra, mọi người lại quay trở lại trạng thái tinh thần đó.

Mặc dù đây không phải là điều Lý Sinh muốn thấy, không phải điều anh muốn xảy ra, nhưng nó đã xảy ra.

Bây giờ trong tay Lý Sinh chỉ có viên Tị Trần Châu giả này.

Viên Tị Trần Châu giả này rốt cuộc có thể cung cấp được bao nhiêu thông tin hữu ích?

Lý Sinh không biết.

Trong lúc mọi người đang chán nản và mờ mịt, anh lấy viên Tị Trần Châu giả giấu trong lòng ra, đặt trong tay ngắm nghía. "Nhìn cái thứ này làm gì, không phải viên châu này là Tị Trần Châu giả rồi sao?

Cầm làm gì, có cần tôi giúp cậu ném đi không?" Bàn Tử nói.

Lý Sinh liếc cậu ta một cái, tiếp tục quan sát cẩn thận.

Những người khác cũng không có tâm tư hỏi nữa, thấy Lý Sinh ngây ngốc nhìn viên Tị Trần Châu giả này, đều nghĩ rằng có lẽ tối qua anh đã bị đả kích lớn, bây giờ tinh thần có chút không bình thường, mọi người cũng không thúc giục, đều ngồi tại chỗ chờ đợi.

Trong số đó, người tự nhiên nhất là Tiểu Ca.

Từ lúc nghe tin Tị Trần Châu là giả cho đến bây giờ, Tiểu Ca vẫn không hề biểu hiện ra vẻ mặt thất vọng đặc biệt nào, như thể trên mặt anh ngoài vẻ lạnh lùng ra sẽ không xuất hiện bất kỳ biểu cảm nào khác.

Vui vẻ cũng không cười lớn, thất vọng cũng không biểu hiện ra nỗi đau rõ ràng.

Không biết đây là ưu điểm hay khuyết điểm của Tiểu Ca.

Thời gian trôi đi từng chút một, Lý Sinh vẫn nhìn chằm chằm vào viên châu trước mắt.

Tị Trần Châu giả trông trong suốt, tròn trịa, bề mặt bán trong suốt, bên trong dường như có ánh sáng lưu chuyển, trông không giống một món đồ giả.

Xích Đan và Mộc Trần Châu trước đó đều có những đường vân và

đặc trưng tương tự.

Tại sao viên Tị Trần Châu này lại khác?

Lý Sinh có chút không hiểu, thứ này trông không giống đồ giả.

Ngay cả những đại sư giám định ngọc thạch hàng đầu cũng sẽ cho rằng thứ trước mắt là ngọc thạch thượng hạng, nếu chịu mang ra bán chắc chắn có thể bán được giá trên trời.

Nhưng hệ thống không nhận, vấn đề là ở đây.

Rõ ràng viên châu này trông không giống đồ giả, nhưng hệ thống lại cho rằng nó là đồ giả.

Thử nghĩ xem, chẳng lẽ người đã đánh tráo Tị Trần Châu lại chịu bỏ ra một viên châu có giá trị tương đương để thay thế sao?

Nhưng tình huống này cũng không phải là hoàn toàn không thể, có lẽ viên Tị Trần Châu này đối với người đó có ý nghĩa cực kỳ quan trọng?

Hoặc có lẽ viên châu này có năng lực hoặc tác dụng kỳ lạ nào đó, cũng không chừng.

Thực ra bất kể là khả năng nào, đều không phải là điều Lý Sinh muốn thấy.

Bởi vì một khi Tị Trần Châu bị đánh tráo, manh mối này sẽ bị đứt, cũng khó mà tìm được manh mối liên quan nào khác.

Manh mối đã đứt thì phải tìm từ đâu?

Càng đừng nói là làm rõ tất cả manh mối, tìm Tị Trần Châu thật lại càng khó hơn.

Điều đáng sợ hơn là, nếu người đánh tráo đã mang Tị Trần Châu thật ra khỏi Thiên Sơn, vậy phạm vi sẽ lớn hơn gấp bội, tìm kiếm lại càng như mò kim đáy biển.

Nếu người cất giữ Tị Trần Châu đó chỉ dùng để sưu tầm, không mang ra ngoài, thì cho dù Lý Sinh bây giờ có sinh mệnh vô hạn, có thể trường sinh bất lão, muốn tìm cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Tất cả mọi thứ giống như những câu đố, ẩn giấu sâu kín.

Bây giờ Lý Sinh không có một chút manh mối nào, càng đừng nói là làm rõ tất cả suy nghĩ của mình.

Bây giờ phải làm sao, bây giờ phải làm sao?

Trong đầu không ngừng vang lên câu nói này.

Chương 428

Anh là thủ lĩnh của đội chín người này, mọi người đều nghe theo anh.

Một khi anh rơi vào mờ mịt, không có năng lực quyết sách và phán đoán, đội này không thể đi tiếp được, càng đừng nói là tìm Tị Trần Châu thật.

Đặc biệt là bây giờ tất cả mọi người đều đang âm thầm quan sát anh, chờ đợi anh đưa ra quyết định.

Lý Sinh với tư cách là thủ lĩnh, bây giờ không thể biểu hiện ra vẻ mờ mịt, cũng không thể tỏ ra yếu đuối, hay thiếu tự tin.

Lý Sinh đột nhiên lại nghĩ ra một khả năng khác, đó là viên Tị Trần Châu trước mắt có thể là thật!

Giả sử, viên Tị Trần Châu trước mắt là thật, vậy tất cả những chuyện trước đó cũng có thể giải thích được.

Tại sao con rắn trắng lại canh giữ trên đỉnh núi tuyết mà không rời đi, tại sao trên vách đá lại có một trận nhãn, có người sẽ ở đó bố trí trận pháp để che giấu một thứ gì đó.

Đồng thời cảm ứng lăng mộ của Hoắc Tú Tú mất linh, khi mọi người vừa vào lăng mộ, tại sao Bàn Tử vừa lấy viên châu này ra, thi thể tiên nữ trong quan tài đá lập tức sống lại, đồng thời khống chế hàng vạn con côn trùng bên ngoài lao vào.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân và Đại Kim Nha kịp thời dùng cửa đá chặn lại, nếu không trong chín người có thể thoát ra, cũng chắc chắn thương vong thảm trọng.

Nếu viên Tị Trần Châu trong tay là giả, vậy tại sao viên Tị Trần

Châu này lại trở thành điều kiện cần thiết để xác khô tiên nữ sống lại?

Nếu Tị Trần Châu đã bị đánh tráo, vậy lúc bị đánh tráo, xác khô tiên nữ đáng lẽ phải tỉnh lại một lần rồi, bầy côn trùng cũng đáng lẽ phải sống lại bao vây như hôm qua.

Vậy họ đã thoát ra ngoài như thế nào?

Phải biết rằng phương pháp phá hủy bức tường đó cũng là lợi dụng khẩu súng bắn tỉa trong tay Dương Tuyết Lệ, lúc đó không có súng bắn tỉa của Dương Tuyết Lệ, cũng không tồn tại một tay súng bắn tỉa như Dương Tuyết Lệ.

Nói thêm nữa, lúc đó bức tường không gian đó căn bản không có dấu vết bị phá hủy.

Cũng có nghĩa là lúc đó không thể dùng phương pháp tương tự như Lý Sinh để thoát ra.

Vậy họ mạnh đến mức có thể trực tiếp đối đầu với xác khô và bầy côn trùng sao?

Phải biết rằng chín cường giả hàng đầu thế gian như Lý Sinh và Tiểu Ca, đều không làm được như vậy.

Vậy người xưa lại làm được sao?

Nếu Tị Trần Châu trong tay là giả, vậy lúc Bàn Tử lấy viên Tị Trần Châu đó, xác khô tiên nữ đáng lẽ phải không có phản ứng mới đúng.

Nhưng vừa lấy đi viên Tị Trần Châu này, xác khô tiên nữ lập tức nổi giận tấn công, chẳng lẽ viên Tị Trần Châu giả này cũng có tác dụng nào đó giống như viên thật?

Suy nghĩ kỹ lại những chuyện đã trải qua, đối chiếu với quan điểm hiện tại, có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Vì vậy, Lý Sinh đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác cũng không phải là không có sự xem xét kỹ lưỡng. "Ai, thật đau đầu!" Lý Sinh không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Bây giờ, không quan trọng là Tị Trần Châu thật đã bị đánh tráo, hay viên Tị Trần Châu trong tay là thật.

Điều duy nhất có thể khẳng định là, với ba viên châu hiện có chắc chắn không thể triệu hồi hệ thống, hệ thống cũng chắc chắn sẽ không cho gói quà siêu cấp.

Điều đáng sợ tương tự là, không quan trọng là Tị Trần Châu thật đã bị đánh tráo, hay viên Tị Trần Châu thật trong tay vì một nguyên nhân nào đó đã mất tác dụng, Lý Sinh hiện tại đều không tìm được cách giải quyết.

Thôi được, bây giờ trước mặt Lý Sinh có hai khả năng.

Một là viên Tị Trần Châu trong tay là giả, dựa vào việc hệ thống không công nhận sự tồn tại của viên châu này, tối qua không cho gói quà siêu cấp.

Khả năng thứ hai là viên Tị Trần Châu trong tay là thật, nhưng do một nguyên nhân nào đó, viên châu này không còn tác dụng, dựa vào trải nghiệm hôm qua và hành vi của xác khô tiên nữ trong quan tài đá.

Nhưng dù là khả năng nào, Lý Sinh bây giờ đều không ổn, đều không dễ giải quyết.

Hai khả năng đều có thể xảy ra, nhưng dù là khả năng nào, Lý Sinh bây giờ đều không có một suy nghĩ rõ ràng, cũng không biết nên làm gì.

Tình hình hiện tại vô cùng vi diệu, Lý Sinh phải làm sao đây?

Cuối cùng, Lý Sinh đứng dậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh.

Trong lòng mọi người đều đang nghĩ: Lý Sinh có quyết định rồi sao?

Lý Sinh nói: "Tôi vừa mới xem xét kỹ lại, viên châu này hiện tại không nhất định là giả.

Bây giờ có hai khả năng, thứ nhất, viên Tị Trần Châu này là giả, vì hệ thống không công nhận viên châu này.

Thứ hai, viên Tị Trần Châu này là thật, nhưng trong đó chắc chắn đã xảy ra vấn đề, dẫn đến hệ thống không công nhận viên châu này.

Nhưng rốt cuộc vấn đề là gì, tôi hiện tại không rõ." "Vậy sau đó thì sao?" Bàn Tử có chút sốt ruột, muốn biết ngay lập tức phải làm gì.

Không chỉ Bàn Tử, mà tất cả mọi người trong đội bây giờ, thực ra đều đang chờ đợi một quyết sách của Lý Sinh.

Gánh nặng của đội đều đè lên vai Lý Sinh, áp lực của Lý Sinh thực ra rất lớn, vì vậy mỗi một quyết định đều vô cùng quan trọng. "Bây giờ cả hai khả năng này tôi đều không có manh mối để tiếp tục.

Nhưng tôi cảm thấy có một nơi sẽ có manh mối." Lý Sinh nói. "Nơi nào?" Đại Kim Nha và Hạo Thiên Chân đồng thời hỏi. "Con rắn trắng!" Lý Sinh trả lời.

Chương 429

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đều lộ ra ánh mắt kỳ lạ, đồng thời hướng ánh mắt kỳ lạ đó về phía Lý Sinh.

Con rắn trắng không phải đã chết rồi sao?

Mọi người đều từ nơi đó đến, bây giờ quay trở lại nơi đó có khả năng là công dã tràng.

Trước đó ở nơi đó mọi người cũng không cảm thấy có gì khác thường cả. "Chỗ con rắn trắng có manh mối sao?" Hoắc Tú Tú hỏi.

Đó cũng là câu hỏi của mọi người.

Thực ra bây giờ tinh thần của mọi người đều đang sa sút, trải qua trận đại chiến hôm qua, mọi người đều không muốn lãng phí tinh lực nữa.

Đặc biệt là Đại Kim Nha và Hạo Thiên Chân, đã xuất hiện rõ ràng cảm xúc mệt mỏi và chán nản.

Lý Sinh đương nhiên cũng biết điều này.

Nhưng sớm tìm được manh mối một bước, có thể sớm lần theo dấu vết để tiếp tục nhiệm vụ, không giống như bây giờ mọi người đều tinh thần sa sút, không có việc gì làm.

Lý Sinh biết rõ, nếu để tình trạng này lan rộng, sẽ chỉ gây ảnh hưởng xấu đến hành trình của mọi người.

Đây là một loại cảm xúc lười biếng rõ ràng, cảm xúc này không thể để nó phát triển.

Lười biếng giống như ma túy, một khi đã chìm đắm vào đó có thể sẽ nghiện mãi.

Lúc đó nhiệm vụ tìm kiếm Tị Trần Châu không thể tiếp tục được nữa.

Mọi người càng ngày càng lười, lúc đó có thể sẽ giải tán tại chỗ, lúc đó dù tìm được manh mối cũng vô dụng.

Chỗ con rắn trắng có thể có manh mối, tất cả đều là suy đoán của Lý Sinh.

Nhưng Lý Sinh tin vào suy đoán của mình, bất kể có manh mối hay không, đi xem một chút vẫn tốt hơn là ngồi ngẩn ngơ ở đây.

Lỡ như tìm được manh mối, ít nhất có thể quét sạch đi sự chán nản hiện tại.

Lý Sinh nhìn mọi người một bộ dạng uể oải, trong lòng không hiểu, tại sao mọi người lại như vậy, trước đây ai cũng tràn đầy năng lượng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không ổn.

Lý Sinh vỗ tay, quay đầu, rất kiên định nói với mọi người: "Thế này đi, tình hình hiện tại, tôi cũng đã nói với mọi người rồi.

Mục đích của chúng ta đều là để tìm kiếm Tị Trần Châu.

Nếu đã vậy, hay là chúng ta đi xung quanh xem xét kỹ lại một chút, tuy không biết phía trước nguy hiểm thế nào, nhưng tôi cảm thấy nên đi xung quanh xem sao." Lý Sinh vừa nói vậy, trong mắt mọi người cuối cùng cũng có thêm nhiều tia sáng.

Thực ra ban đầu không phải là không đi xem xét, nhưng từ lúc lên đây, cảnh sắc cũng không khác gì bên dưới, thậm chí còn rất nguy hiểm, nên không ai muốn lãng phí thời gian nữa. "Lý Sinh, cậu chắc chắn có tác dụng không?

Tôi lại thấy xung quanh có nhiều thứ không giống như chúng ta

thấy ban đầu.

Không biết có phải tôi nhầm lẫn ở đâu không, từ lúc đầu tôi đã cảm thấy những chuyện xảy ra ở đây đều không đúng." Lý Sinh nghe vậy chỉ cười nhạt, bây giờ ở đây tự nhiên là như vậy, dù sao trên Thiên Sơn đâu có dễ dàng như vậy.

Bóng dáng con rắn trắng kia vẫn thấp thoáng hiện ra, bây giờ nó đã chết rồi, khiến mọi người có đủ loại ảo giác. "Đừng có nghi thần nghi quỷ ở đây nữa, mau chia nhau ra đi xem đi.

Lát nữa chúng ta tập hợp ở đây, nếu ở đó không tìm thấy manh mối, chúng ta sẽ đi theo con đường khác, dù sao trên Thiên Sơn chỗ nào cũng có bí mật, những thứ kỳ lạ phải nắm bắt thật nhanh." Nghe vậy, nhiều người gật đầu, biết rằng chuyện này quả thực không đơn giản.

Nhưng hiện tại phát hiện vấn đề không dễ dàng như tưởng tượng, chi bằng sớm làm sáng tỏ mọi chuyện.

Cho nên hành động rất nhanh, nữ đi với nữ, nam đi với nam, Lý Sinh đi cùng Tiểu Ca và Hồ Ba Y.

Dương Tuyết Lệ dẫn đầu, Hoắc Tú Tú và Tinh Tuyệt Nữ Vương mấy người một nhóm.

Cứ như vậy, họ đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng tìm cả một vòng cũng không phát hiện ra thứ mình muốn, điều này khiến Lý Sinh vô cùng thất vọng.

Rốt cuộc là sao, mọi chuyện đều không phát triển như tưởng tượng. "Có thu hoạch gì không?" Sau khi quay lại, Lý Sinh hỏi, nhưng mọi người đều lắc đầu.

Làm gì có thu hoạch chứ, xung quanh toàn là một màu trắng xóa, không có gì cả, càng đừng nói là thu hoạch.

Dù mấy người đi cùng nhau, cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo ở đây. "Thôi được rồi, tôi quyết định chúng ta xuống dưới đi.

Nhìn xem bên này có hai hang động, không chừng bên dưới có thu hoạch bất ngờ, nhưng cũng không chừng có nguy hiểm bất ngờ.

Mọi người đều cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng tùy tiện chạm vào đồ vật ở đó." Lý Sinh nói vậy, thực ra không biết bao nhiêu lần rồi.

Cách nói này trước đây có quy định tuyệt đối, dù sao họ cũng sẽ không tùy tiện chạm vào đồ vật bên trong, cũng biết những thứ đó, nếu tùy tiện chạm vào, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh, họ chui vào một trong hai hang động.

Nhưng chưa xuống được bao lâu, đã nghe thấy tiếng động bên trong, Lý Sinh đột nhiên đưa tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Chương 430

"Đừng vội đi vào trong, tôi cảm thấy có gì đó không giống như tôi tưởng tượng." "Chúng ta ra ngoài trước đi, lát nữa vào lại.

Tôi cảm thấy âm thanh bên trong hoàn toàn khác với những gì tôi nghe trước đây." Nói xong, mọi người đều gật đầu, lập tức lại leo ra ngoài.

Không phải là trước đây không động thủ, mà là tình hình hiện tại khác hẳn so với những gì họ thấy trước đây.

Đoạn đường này không có một chút ánh sáng nào, đuốc trên tay cũng đủ dùng, nhưng nếu cứ đi xuống như vậy, lỡ có nguy hiểm muốn chạy lên lại không dễ dàng như vậy. "Được rồi, nếu đã nói vậy, thì cứ ngoan ngoãn đi.

Lát nữa tôi sẽ đi xem tình hình ở đó, nếu có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, tôi sẽ dẫn đầu.

Tôi luôn cảm thấy ở đó có gì đó không ổn." Nói vậy, sau đó anh quay người dẫn họ đi đến một nơi khác.

Ở đây họ phát hiện dưới chân núi cũng có một hang động, nhưng hang động này rất nhỏ, chỉ đủ cho một người phụ nữ xuống.

Thân hình đàn ông rõ ràng có chút vạm vỡ cũng không vào được, vì vậy Lý Sinh có chút do dự có nên để mấy người họ vào xem không.

Dương Tuyết Lệ thấy Lý Sinh khó xử. "Hay là thế này, để tôi và Hoắc Tú Tú hai người đi xem, tôi cảm thấy bên trong nếu thật sự có thứ gì kỳ lạ, chúng tôi xuống có lẽ sẽ thấy được.

Nếu không cứ để anh lo lắng mãi cũng không tốt." Lý Sinh nghe vậy gật đầu, vì bây giờ ở đây họ cũng không rõ, chỉ có thể chờ đợi họ

xuống.

Nếu có thể tìm được thứ gì đó, thì tốt quá, dù sao bây giờ họ cũng không có manh mối nào khả dĩ, mấy người họ đã ở đây mấy ngày rồi. "Được, vậy các cô cẩn thận một chút, có chuyện gì thì kịp thời phát tín hiệu cho tôi, tuyệt đối đừng giấu giếm, nếu có vấn đề gì phải kịp thời báo cho tôi biết." Lý Sinh vừa nói vậy, họ đều gật đầu đương nhiên biết.

Bây giờ chuyện này không đơn giản là giấu giếm nữa, chắc chắn có tin tức sẽ thông báo ngay lập tức.

Vì vậy có Dương Tuyết Lệ dẫn đầu, những người còn lại đều đi theo xuống.

Những người đàn ông lực lưỡng đều ở trên chờ đợi.

Họ xuống một lúc lâu mà không có tin tức gì truyền lên, điều này khiến Lý Sinh không khỏi lo lắng.

Dù sao bên dưới lại không biết có gì, mặc dù anh có thể cảm nhận được những thứ chưa biết, nhưng dưới hang động có những thứ thực sự quá nguy hiểm.

Chỉ là không ngờ dưới chân Thiên Sơn lại có nhiều hang động như vậy, khiến anh thực sự không ngờ tới. "Này Bàn Tử, hay là chúng ta khoét cái hang này to ra một chút, rồi xuống thẳng xem sao.

Cứ như vậy nữa chắc chắn không ổn, dù sao mấy người họ đều đã xuống rồi, chúng ta cứ chờ mãi cũng không được.

Tôi cảm thấy mấy cô gái không nhanh nhẹn bằng chúng ta." Lời nói của cậu ta rất chắc nịch, Lý Sinh nghe vậy chỉ cười nhạt, cảm thấy không cần thiết.

Nếu anh thấy Dương Tuyết Lệ không có năng lực, cũng sẽ không đưa cho cô khẩu súng bắn tỉa đó.

Tóm lại, anh tin Dương Tuyết Lệ có thể hoàn thành tốt việc này.

Quả nhiên, không lâu sau, hai người từ dưới leo lên, một người đưa tay ra, mọi người vội vàng đưa tay kéo lên.

Dương Tuyết Lệ dẫn đầu ra trước, những người còn lại cũng ra theo.

Bên dưới không có gì cả, thứ lấy ra cũng chỉ là một thứ đen sì, vì vậy Lý Sinh từ bỏ ý định xuống đó.

Lúc này, anh bỗng thấy phía trước có một vật gì đó lóe lên.

Lý Sinh nhìn thứ ở phía trước, trực giác đầu tiên cho thấy nó không hề thực tế, nếu thật sự là như vậy thì tại sao lại không xuất hiện ngay trước mắt?

Trông nó giống một con vật khổng lồ, nhưng lại không thể nhìn rõ, thực sự không biết là cái gì.

"Tôi sẽ cẩn thận tiến lên xem sao, nếu phát hiện có gì không ổn, phải báo cho tôi ngay.

Tôi và vài người sẽ đi xem trước." Lý Sinh ra hiệu cho Bàn Tử và mấy người khác, cả nhóm rảo bước tiến lên.

Nhưng khi họ càng đến gần cái bóng đó, nó lại càng lùi về phía sau.

Lý Sinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

"Thôi, tôi cũng không lãng phí thời gian nữa, đã lâu như vậy rồi, nói thêm cũng vô ích." Khi đến gần, họ đột nhiên nghe thấy vài lời nói, Lý Sinh cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại có thứ gì đó xuất hiện được chứ?

Nhưng bây giờ Lý Sinh không nghĩ nhiều, chỉ đứng bên cạnh chờ

đợi, trong khi hai người khác yên tâm mạnh dạn tiến lên thám thính.

“Không muốn sống nữa à?

Mau lui lại cho tôi!

Tình hình còn chưa rõ ràng mà đã tùy tiện ra tay, tôi thấy mấy người chán sống rồi đấy.” Nhìn thấy hành động của mấy người, anh không nhịn được mà lớn tiếng quát.

Mọi người cũng nhận ra hành động của mình có chút kỳ lạ.

Nếu thứ kia giống như trước đây thì chắc chắn không tầm thường, nhưng hiện tại nó lại có vẻ khác lạ.

“Lạ thật, lúc nãy khi anh chưa gọi, tôi cảm thấy phía trước có một lực hút kỳ lạ, bất giác muốn tiến lại gần.

Nhưng giờ nghe anh hét lên một tiếng, tôi lại lập tức tỉnh táo lại.

Chương 431

Xem ra thứ này thật sự hoàn toàn khác với những gì tôi tưởng tượng.” Lý Sinh nghe vậy liền gật đầu.

Tình hình bây giờ đã khác trước, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không ổn.

Thời gian càng trôi đi, cũng không thể lãng phí vào chuyện này nữa.

“Chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao?

Lần sau ra tay thì cẩn thận một chút.

Những thứ này thường rất nguy hiểm, nếu bất cẩn chắc chắn sẽ mang đến những nguy hiểm không cần thiết.

Tôi cũng hy vọng mọi người có thể bình an đến được nơi chúng ta cần đến, sau đó an toàn trở về nhà.” Tôi đã sớm coi mọi người là một phần của mình, chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà làm khó họ.

Chỉ là hiện tại, phát hiện ra nhiều chuyện hoàn toàn khác so với những gì mình biết, trong lòng tôi bỗng nổi lên một trận lửa giận.

Nơi này đã khác với những gì tôi biết trước đây.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta đi xem thử đi.

Nếu thứ đó thật sự có vấn đề, chúng ta đông người như vậy, chỉ cần ý chí kiên định một chút thì chắc sẽ không sao.

Ngược lại, tôi thấy nếu chúng ta cứ chần chừ thế này, có khi lại tự rước thêm những thứ không cần thiết vào người.” Nghe xong, mọi người đều gật đầu.

Lý Sinh dẫn cả nhóm nhấc chân đi về phía trước vài bước, thứ đó

thấy họ đến gần lại trực tiếp lùi về sau.

Điều này khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao lại như vậy?

“Thấy chưa?

Chỉ cần chúng ta đến gần là nó sẽ lùi lại.

Trước đây tôi còn tưởng có ma quỷ xuất hiện, nhưng bây giờ xem ra không phải như tôi nghĩ.

Từ lúc đầu tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn, bây giờ lại càng phát hiện ra manh mối.

Chúng ta không cần sợ, cứ thẳng tiến.” Lý Sinh nói một câu như có định hướng, cả nhóm lập tức bước nhanh về phía trước.

Khi đi theo đội, họ cũng phát hiện ra vấn đề.

Ban đầu mọi chuyện còn đơn giản, nhưng càng về sau càng cảm thấy không đúng.

“Kỳ lạ thật, tại sao lại thế này?

Chẳng phải đã nói rồi sao, mau làm rõ chuyện này để chúng ta còn đi tiếp.

Nhưng càng đến gần, gã đó lại như thấy kẻ thù mà lùi lại.

Từ đầu tôi đã cảm thấy nó rõ ràng đang sợ hãi, bây giờ tôi lại càng chắc chắn về suy nghĩ của mình.” Ngô Tà đột nhiên nói một câu.

Lý Sinh nghe vậy liền gật đầu, cảm thấy đúng là nên để anh ta thử trước.

Sau đó, mấy người họ nắm tay nhau, nhưng màn sương phía trước lại tan đi, rồi con đường đột nhiên biến mất một cách khó hiểu!

“Xem ra, chúng ta có lẽ đã đi vào một trận pháp nào đó rồi, nếu không cũng chẳng bị nhốt lâu như vậy.

Trận pháp này dường như cố tình làm khó chúng ta.

Ban đầu tôi không cảm thấy có vấn đề, nhưng bây giờ tôi thấy không ổn rồi.

Nó muốn nhốt chúng ta ở đây để đạt được mục đích nào đó, nếu không cũng không im hơi lặng tiếng lâu như vậy." "Ý của anh là có người khác ở đây?

Nhưng lâu như vậy mà tôi không cảm nhận được chút sinh khí nào.

Chẳng lẽ cảm nhận trước đây của tôi là sai?

Nhưng bây giờ tôi cũng không thấy có vấn đề gì cả.

Có thì nói thẳng đi, đừng úp úp mở mở dọa chúng tôi một phen nữa, cậu nhóc." Mặc dù trêu chọc Lý Sinh, nhưng anh ta cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Nếu thật sự giống như lời anh ta nói, chỉ có người thì còn dễ giải quyết, sợ rằng người ở đây không chỉ là con người, mà còn có thể là những sinh vật phi nhân loại thật sự.

Nhưng hiện tại Lý Sinh không dám chắc chắn, cũng không tùy tiện nói những lời này để dọa họ.

Mặc dù đã không còn sợ hãi những thứ này, nhưng có những chuyện xảy ra khiến người ta khó lòng chấp nhận.

"Được rồi, không cần lo lắng nữa.

Tôi cảm thấy thứ này hoàn toàn khác với những gì chúng ta thấy trước đây.

Ban đầu thì còn tốt, nhưng bây giờ phát hiện ra nhiều chuyện quả nhiên không giống như mình nghĩ.

Chúng ta mau đi sang bên cạnh xem có thứ gì khác không, để còn

mang đồ rời khỏi đây.” Nghe xong, mọi người gật đầu.

Nhưng khi vừa định bước sang bên cạnh, thứ đó như có ma lực, lao thẳng về phía họ.

Lý Sinh chưa từng gặp tình huống như vậy, vội lùi lại.

Chương 432

Kết quả là thứ đó đập thẳng vào vách đá bên cạnh.

Một tiếng "beng" vang lên, sau đó nơi đó liền mục nát.

Cảnh tượng này dọa mọi người một phen.

Nếu thứ này mà đập vào người thì không gãy tay cũng cụt chân, không ai muốn chuyện như vậy xảy ra, nên lần này họ càng thêm cẩn thận.

"Mọi người chú ý một chút.

Tôi cảm thấy thứ này đang nhắm vào chúng ta, nó có tính công kích rất lớn.

Có thể vì một lý do nào đó, hoặc là chúng ta đã đến gần lãnh địa của nó, nên nó mới có địch ý lớn như vậy." Lý Sinh nói ra suy đoán trong lòng.

"Thôi được, nếu đã vậy thì chúng ta chắc chắn không thể đến gần nữa.

Nhưng tình hình bây giờ nếu cứ ở lại đây, tôi lại cảm thấy có gì đó không ổn." Không biết ai đó nói một câu.

Lý Sinh cũng phát hiện ra, hình như họ đã đứng yên tại chỗ khá lâu rồi, nên có đủ năng lượng để giữ bình tĩnh, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn không ổn.

"Hay là thế này, cử hai người ở lại đây canh gác, những người còn lại đi cùng tôi sang bên cạnh.

Tôi qua đó xem xét kỹ hơn, tiện thể nhóm một đống lửa, xem có thể dụ được gã đó qua không.

Tôi phải tìm hiểu xem rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà chúng ta bị thu hút.

Cứ thế này mãi, tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng." Lý Sinh vừa dứt lời, màn sương trắng kia lại tấn công lần nữa.

Cả nhóm vội né tránh.

Ban đầu họ đều nghĩ có thể né được một cách thuận lợi, nhưng sau một lúc lâu mới phát hiện gã này ngày càng quá đáng, thậm chí có những động tác trở nên hung hãn hơn.

Lý Sinh cũng cảm thấy vấn đề không ổn.

"Lát nữa né sang bên cạnh, nếu phát hiện có vấn đề gì thì báo cho tôi ngay.

Tôi đi xem trước, nếu kiểm tra được thì tôi sẽ ra tay, nếu không thì tính sau." Lý Sinh nói một câu, mọi người đều gật đầu.

Đương nhiên họ biết sự nghiêm trọng của tình hình hiện tại, nhưng gã kia dường như đang nhắm thẳng vào họ để tấn công, hoặc là có một ống ngắm vô hình trên người họ, dù di chuyển đi đâu cũng có thể bị tìm thấy.

Cả Nam Ngạn và Nam Sơn đều tràn ngập khí lạnh.

Ban đầu họ định nhẫn nhịn, có lẽ mọi chuyện sẽ qua, nhưng cứ tiếp tục thế này thì không xong.

Dương Tuyết Lệ cũng lộ vẻ lo lắng.

Cứ thế này mãi, có lẽ tất cả đều sẽ bị nhốt ở đây.

Trời thì lạnh cóng, mọi người còn chưa ăn gì.

Nếu thật sự bị nhốt ở đây thì quá thảm, thực sự không đáng.

"Hay là chúng ta tìm chỗ khác nấp đi?

Tôi xem trước, nếu thật sự không đối phó được với gã này, chúng ta trốn đi không được sao?

Cứ thế này, tôi cảm thấy mọi người đều sắp không chịu nổi nữa rồi." Lý Sinh đương nhiên nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, ban đầu anh nghĩ những chuyện này không thể xảy ra với đội ngũ của mình, dù sao đội ngũ này mạnh đến thế nào.

Nhưng hiện tại anh không thể không thừa nhận, chuyện này còn kỳ lạ hơn anh tưởng.

"Tôi nghe lời anh, chẳng phải anh là lão đại của đội sao?

Nhưng tôi cảm thấy phải xử lý thứ này, nếu không Bàn Tử tôi đây trong lòng khó chịu lắm.

Nó cứ nhìn chằm chằm vào tôi, cảm giác như mọi việc tôi làm nó đều biết vậy." Bàn Tử đứng bên cạnh bất lực than thở.

Lý Sinh cũng chỉ biết cười khổ.

Lúc này không ra tay, anh cảm thấy thứ này chắc chắn đã nhắm trúng một bảo vật nào đó trên người mình, nếu không cũng không chờ đợi lâu như vậy, cứ luôn muốn tấn công anh.

Nhưng rốt cuộc là bảo vật gì có thể khiến gã này lượn lờ lâu đến thế?

Nhưng chờ mãi, Lý Sinh vẫn chưa hiểu rõ tình hình, cũng không biết phải làm sao.

Tình hình đã đến nước này, nếu cứ tiếp tục chắc chắn không ổn, nhưng anh lại không biết nên từ chối thế nào, nên miệng thì bảo chờ đợi, nhưng thực tế Lý Sinh vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Tuy gã kia vẫn luôn nhìn chằm chằm họ, nhưng cũng có lúc lơ là.

Chỉ là đám sương trắng đó khiến người ta không thể nhìn rõ, cũng

không biết nên dùng thứ gì để tấn công.

Thôi thì cứ từ từ đến gần vậy.

Thứ đó cũng kỳ lạ, càng đến gần lại càng lùi lại.

Đợi đến khi nó lùi rồi mới đuổi theo, rõ ràng là một kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

“Mấy người ở lại đây nhóm lửa, chuẩn bị chút đồ ăn.

Chương 433

Tôi và Bàn Tử đi xem trước.

Nếu gã đó thật sự đáng sợ như vậy, chúng ta sẽ cùng nhau hạ gục nó.

Dù sao tôi cũng chưa từng thấy gã nào đáng ghét như vậy, cứ quấy rầy tôi mãi, bây giờ tôi càng thấy khó chịu." Lý Sinh nói vậy, Bàn Tử liền cảm thấy hăng hái hẳn lên.

Những người còn lại đều gật đầu, chia nhau hành động.

Người bị theo dõi không biết phải làm gì, đám sương trắng kia cũng lúc ẩn lúc hiện, lúc tiến lúc lùi.

"Tôi cảm thấy thứ này không đơn giản, bây giờ xem ra quả đúng như vậy.

Từ đầu tôi đã phát hiện có gì đó không ổn, bây giờ lại thấy hoàn toàn giống như suy nghĩ của mình.

Nếu đã vậy thì cũng đừng lãng phí thời gian, mau lên xem đi." Lý Sinh nói xong, mọi người đều gật đầu, sau đó chia nhau hành động.

Cách này có thể khiến gã đó bị phân tâm.

Khi tiến lên, Lý Sinh cũng phát hiện vấn đề có vẻ khá nghiêm trọng, chỉ sau một lúc lâu mới thấy sự khác biệt.

"Hay là thế này, mọi người bỏ hết đồ xuống, chúng ta cùng đi xem." Sau đó, Lý Sinh dẫn mọi người tiến lên, đám sương trắng kia đột nhiên biến mất.

Khi đuổi theo, họ phát hiện phía trước lại xuất hiện một hang động.

Hang động này khác với những hang động trước đây, dường như có người cố tình đào mấy cái hang, trông giống như đã có người vào trộm mộ.

“Lý Sinh, mau nhìn những thứ này, khác hẳn những gì chúng ta từng thấy.

Màu sắc ở đây rất kỳ lạ, dường như có người cố tình để lại mệnh lệnh gì đó, nếu không cũng không thành ra thế này.

Từ đầu tôi đã phát hiện có vấn đề rồi.” Bàn Tử vội chỉ vào những thứ bên cạnh.

Lý Sinh cũng gật đầu.

Ban đầu anh nghĩ ở đây sẽ không xuất hiện những vật phẩm như vậy, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, anh không thể không thừa nhận là chúng thật sự xuất hiện ở đây.

Chắc chắn không có người khác, vì nếu có thì tại sao trên núi tuyết lại không có dấu chân?

“Mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy gần đây có nguy hiểm khó lường.

Nếu lát nữa có chuyện gì, phải thông báo cho tôi ngay, tuyệt đối không được giấu giếm.” Chỉ là anh biết tính cách của họ, mọi chuyện đều muốn tự mình giải quyết.

Nhưng bây giờ là một tập thể, tự nhiên không thể phân biệt anh tôi.

Nếu lúc này mà làm hỏng chuyện thì không hay, nên anh chỉ có thể dặn dò đơn giản.

“Các người coi tôi là người thế nào?

Bây giờ phải nói cho mọi người biết, mọi người đều phải cẩn

thận một chút.” Tiểu Ca đã lâu không nói chuyện, bây giờ đột nhiên lên tiếng.

Lý Sinh cũng gật đầu.

Họ đã loanh quanh tại chỗ khá lâu rồi, trong hang động cũng không có bất kỳ tiếng động nào, Lý Sinh quyết định dẫn mọi người xuống xem.

“Ngược lại, tôi thấy sự việc không dễ dàng như vậy.

Nếu thật sự giống như anh nói, thì đáng lẽ đã có vấn đề từ trước rồi, sao có thể đợi đến bây giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.” Lý Sinh đương nhiên nhìn ra những hành động này, nhưng hiện tại nếu có thể giải quyết sớm thì tốt nhất, chỉ là nhìn mãi vẫn chưa tìm được cách giải quyết.

“Anh nói thì đơn giản, nếu có thể làm rõ sớm thì đã không phải đợi đến bây giờ.

Tôi nghĩ ngược lại, nếu có thể làm rõ sớm thì mọi người đều tốt, chẳng phải sao?” Lý Sinh nói vậy, Tiểu Ca và Bàn Tử liền do dự.

Đương nhiên họ hiểu ý của Lý Sinh, nhưng hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, quay lại nơi đó chắc chắn không được.

Bây giờ dựa vào biểu cảm của anh ta để suy đoán, phía trước có thể thật sự có nguy hiểm chưa biết.

“Muốn xuống dưới chơi à?

Gã đó đột nhiên biến mất rồi.

Lúc nãy khi chúng ta đi qua, nó lóe lên một cái.

Những đòn tấn công vừa rồi của tôi dường như cũng vô ích.

Nhìn xem, nơi đó không phải đã hoàn toàn biến mất sao?

Nhưng bây giờ lại như chưa có gì xảy ra, thật kỳ lạ.” Lý Sinh nói vậy, mấy người họ đột nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, hình như đúng là vậy.

Ban đầu họ còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng bây giờ nhìn lại, hoàn toàn giống như họ nghĩ, thứ đó có thể thật sự là huyễn giác.

“Đừng lo, bây giờ tôi chỉ biết thứ này thật sự giống như tôi nghĩ.

Ban đầu tôi tưởng chúng ta gặp rắc rối, nhưng bây giờ qua lời nhắc nhở của mấy người, không chỉ là huyễn giác, mà có thể còn có vấn đề nghiêm trọng hơn.

Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa xem sao.

Nếu không có chuyện gì thì chúng ta tiếp tục.

Chương 434

Lần này có thể còn khó khăn hơn trước, chúng ta tìm thêm đi." Lý Sinh nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Tiểu Ca và Nam Sơn đi loanh quanh một vòng, không tìm thấy hang động để vào, có chút thất vọng.

Vì bây giờ nếu lại bị nhốt ở đây, có thể sẽ không còn sức lực nữa.

Vốn dĩ họ định nhóm lửa ở đó, chuẩn bị thêm vài thứ rồi nghỉ ngơi, nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện quả nhiên không giống như trước.

Đợi rất lâu, xung quanh không có củi, muốn tìm đồ ở đây còn khó hơn lên trời.

"Hay là chúng ta xem lại đi.

Chúng ta chưa xem kỹ ở đó, không phát hiện ra sao?

Thực ra từ lúc nãy khi tôi qua đó, góc bên kia vẫn luôn phát ra một luồng sáng tím nhàn nhạt.

Bây giờ tôi lại càng cảm nhận được, ánh sáng tím đó vẫn luôn vẫy gọi chúng ta." Tiểu Ca nói một câu.

Cả nhóm đều gật đầu, lập tức đi theo vào.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đi bên cạnh, không phải không dám đi, mà là sợ có bất trắc.

Dù sao năng lực của họ không lợi hại như Lý Sinh, nếu không cẩn thận làm hỏng chuyện thì phải cẩn thận một chút, nếu không sẽ bị liên lụy.

Đợi khi đến nơi mới phát hiện ánh sáng tím lại đột nhiên biến mất.

Lý Sinh không hiểu tại sao lại như vậy.

Trước đó nó vẫn còn đó mà, sao bây giờ lại đột nhiên không thấy nữa?

Chẳng lẽ lúc nãy nhìn nhầm?

“Không thể nào, lúc nãy tôi thật sự đã thấy mà, đừng không tin tôi.

Tôi biết, lúc nãy thứ đó cứ chớp chớp.” Tôi đoán hoặc là nó cố tình mê hoặc chúng ta, hoặc là thứ đó biết di chuyển, nếu không cũng không lâu như vậy mà chúng ta không nhìn thấy.

Để chứng minh, anh ta trực tiếp ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Thật ra ban đầu anh ta nghĩ thứ này không thể tồn tại, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, phát hiện không chỉ nhìn thấy, mà còn rất quái dị.

“Anh nói không sai, nhưng sao thứ này lại kỳ lạ như vậy?

Tôi nhìn cả buổi cũng không thấy, có chút kỳ lạ quá.

Từ trước tôi đã cảm thấy không ổn, bây giờ lại càng thấy khác.” Không biết ai đó nói một câu.

Ngay lập tức, mọi người ngẩng đầu lên, đột nhiên thấy ở phía xa lại có một luồng sáng tím.

Lần này mọi người đều nhìn thấy, hóa ra lúc nãy Tiểu Ca không nhìn nhầm, mà thật sự đã thấy.

Chỉ là thứ đó quá gian xảo nên không bị phát hiện.

Bây giờ có lẽ là bất đắc dĩ mới xuất hiện trước mặt mọi người.

“Tôi biết thứ đó tuyệt đối có tồn tại, bây giờ xem ra quả nhiên tôi không nhìn nhầm.

Những vấn đề xảy ra trước đây hoàn toàn khác với những gì chúng ta từng gặp, nên tôi cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn

giản như chúng ta nghĩ.” “Đừng nhìn tôi như vậy, từ đầu tôi đã cảm thấy vấn đề không giống như trước, bây giờ tôi lại càng phải nhìn về phía trước.” Sau một lúc, họ mới phát hiện thứ đó quả nhiên không giống như họ thấy.

Từ đầu đã cảm nhận được có một luồng sóng nhàn nhạt truyền đến, nhưng khi đến gần, thứ đó lại biến mất, không cho họ một chút cơ hội phản ứng nào.

Từ đầu đã cảm thấy vấn đề không giống như trước, dù sao nếu thật sự có thể giải quyết được chuyện này thì tốt.

Tuyệt đối không có vấn đề gì.

Từ đầu đã phát hiện sự việc không giống như tưởng tượng.

Thôi được, mau lên, đừng lãng phí thời gian nữa.

Ai ngờ bây giờ lại phát hiện chuyện này hoàn toàn khác với những gì thấy trước đây.

“Tôi nói đừng nói nữa, vấn đề trước đây không phải vẫn tốt sao?

Bây giờ lại ở đây lúng túng.

Mọi người rõ ràng đều nhìn thấy, bây giờ lại bị nói như vậy, cứ như là thật vậy.” Nghe vậy, Lý Sinh dường như cũng biết được sự nghiêm trọng của vấn đề này.

Từ đầu khi nhìn thấy, quả thực không thấy màu sắc đó.

Cho nên dù có chú ý cũng hoàn toàn khác với trước đây.

Cứ tưởng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, nhưng bây giờ phát hiện ra nhiều chuyện như vậy, khác với những gì thấy trước đây.

Cho nên anh chỉ hy vọng có thể làm rõ vấn đề này sớm, như vậy dù có chuyện gì khác xảy ra cũng có thể giải quyết thuận lợi.

Nhưng hiện tại phát hiện vấn đề đã khác.

“Không, tôi thật sự không có ý đó.

Chương 435

Bây giờ tôi… chẳng lẽ trong lòng cô, tôi thật sự không đáng nhắc đến như vậy sao?" Dương Tuyết Lệ đột nhiên nói một câu.

Lý Sinh cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong ánh mắt Dương Tuyết Lệ dường như đã mất đi thứ gì đó, ánh kim quang vốn có trong con ngươi giờ cũng biến mất một cách khó hiểu.

Từ đầu đã cảm thấy dù có xuất hiện lại cũng không thể như bây giờ, nhưng cứ tiếp tục cũng không có lý do, chỉ đành ngoan ngoãn chờ đợi.

"Anh có phát hiện không, thực ra tình trạng của Dương Tuyết Lệ bây giờ không giống chúng ta.

Từ đầu tôi đã cảm thấy giọng điệu của cô ấy không đúng, bây giờ xem ra tôi đoán đúng rồi, cô ấy thật sự đã bị mê hoặc.

Trước đây tôi cứ nghĩ chuyện này không thể xảy ra với chúng ta, nhưng bây giờ nhìn thấy tình trạng này, tôi đột nhiên lại nghĩ có lẽ những thứ này là do phát hiện ra chúng ta nên cố tình nhắm vào." "Đừng nói vậy chứ, từ đầu tôi còn thấy chuyện không nghiêm trọng đến thế, nhưng nghe anh nói vậy, mọi chuyện hoàn toàn biến chất rồi.

Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa đi, cứ từ từ, không chừng chuyện này sẽ qua." Đang chìm đắm trong hồi ức, trong đầu đột nhiên lại lóe lên một cảm giác khác thường.

Lý Sinh cảm thấy Dương Tuyết Lệ không ổn, nhưng bây giờ cũng không biết làm sao để kéo cô ấy lại.

Bởi vì bên cạnh Dương Tuyết Lệ có rất nhiều sinh vật nhỏ bất

thường, có màu sắc lạ, ngay cả con gái cũng đi theo, ba người họ bây giờ cảm giác như một nhóm nhỏ.

Những màu sắc này trong mắt Lý Sinh trở nên vô cùng quái dị, không nói nên lời, nhưng Lý Sinh cảm thấy tuyệt đối không bình thường, nếu không cũng không xuất hiện lâu như vậy.

"Lão đại, có cần tôi đi cứu người không?

Tôi cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến tình trạng hiện tại của chúng ta, nếu không cô ấy không thể ở đó lâu như vậy.

Từ đầu tôi đã cảm nhận được một mùi vị rất bình thường trên người cô ấy, nên hay là chúng ta nói rõ sớm đi." Mọi người lập tức hiểu ra chuyện gì, nhưng Lý Sinh lại lắc đầu.

Nếu cứu người dễ dàng như vậy, có lẽ đã không phải chờ đợi lâu như thế, chắc chắn không đơn giản, nên anh chỉ đứng nhìn, chờ đợi cơ hội.

Ba người họ bây giờ đang ôm lấy nhau, không ai có thể đến gần được.

Mấy gã đàn ông to lớn cũng không biết kẽ hở ở đâu.

Vừa đến gần, thứ đó như có lực đàn hồi, chỉ cần đến gần là sẽ bị bắn bay ra.

"Tôi cảm thấy gã này rõ ràng là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Nếu không thì chúng ta đã đến gần lâu như vậy, nó đã sớm bắn chúng ta đi rồi.

Tôi đoán là vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, nên chúng ta không thể đến gần được.

Hay là chúng ta đổi cách khác, cử hai người đi, nếu bị bắn bay ra thì lại đi tiếp, không chừng như vậy sẽ có cơ hội." Lý Sinh nghe ý

kiến này cảm thấy không tồi, nhưng nếu thật sự làm vậy, thành công thì không sao, thất bại thì không dễ dàng như vậy.

Ban đầu mọi chuyện còn đơn giản, nhưng ai ngờ bây giờ Dương Tuyết Lệ lại rơi vào nguy hiểm.

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa.

Tôi đích thân lên xem.

Tôi thật không tin thứ này có thể phá được.

Cơ thể tôi bây giờ lại càng cảm thấy căng cứng, chắc chắn là do tôi đi lại nên bị ảnh hưởng.

Nếu không thì trước đây không phát hiện ra.

Từ lúc lên đây, những thứ này đã luôn tồn tại, nên phải cẩn thận một chút.

Nếu cảm thấy có chỗ nào lơ là thì đừng ra tay.” Nói vậy, mọi người đều gật đầu, đương nhiên biết chuyện này, cũng không dám tùy tiện hành động, chỉ có thể nghe theo chỉ huy của Lý Sinh.

Lý Sinh cũng đành bất lực.

“Trời ạ, cứ thế này mãi tôi thật sự cảm thấy sắp bị ép điên rồi.

Mấy gã này lại lợi hại như vậy.

Ban đầu tôi còn tưởng dù thế nào cũng không đơn giản như mình nghĩ, nhưng bây giờ tôi phát hiện áp lực thật sự rất lớn.

Không có thực lực như vậy thì đừng đến gần những thứ này, nếu không thật sự sẽ bị bắt nạt.” Lý Sinh nói vậy, mọi người đều lập tức hiểu ra.

Dương Tuyết Lệ và mấy người đã bị nhốt ở đó một lúc rồi.

Ban đầu Dương Tuyết Lệ chỉ cảm thấy đầu óc mình rơi vào một

trận hỗn loạn, nhưng sau một lúc mới phát hiện ấn tượng về Lý Sinh trong đầu ngày càng mờ nhạt, cho đến sau cùng thì hoàn toàn biến mất.

Tình trạng này trước đây chưa từng xảy ra.

Lý Sinh cũng cảm nhận được suy nghĩ trong đầu Dương Tuyết Lệ.

"Đừng lo, trước đây tôi cứ nghĩ thứ này không thể tồn tại, nhưng bây giờ tôi phát hiện sự việc nghiêm trọng rồi.

Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa xem sao, nếu lúc đó thật sự có thể giải quyết được chuyện này, mọi người đều vui vẻ, chuyện vui như vậy ai lại không muốn hoàn thành." Chạy một lúc, anh lại cảm thấy bên cạnh có những thứ khác thường.

Ban đầu Lý Sinh nghĩ có lẽ đây là chuyện bình thường, nhưng sau một lúc mới phát hiện thứ này hoàn toàn khác với trước đây, trên người nó lại có thêm những thứ kỳ lạ.

Lúc mới xuất hiện thì không sao, nhưng một lúc sau mới phát hiện mùi vị này không giống như mình thấy.

"Chẳng lẽ mọi người không ngửi thấy mùi vị khác thường sao?

Chương 436

Ban đầu tôi còn thấy bình thường, nhưng một lúc sau mới phát hiện mùi vị này hoàn toàn khác với tôi nghĩ.

Bây giờ xem ra tôi đoán đúng rồi.

Hay là chúng ta trốn sang bên cạnh đi.

Nếu phát hiện có gì không ổn thì mau chạy, tuyệt đối đừng có cảm giác không tốt.

Dù sao chuyện này nếu còn thử nữa, có thể lúc đó thật sự sẽ có ảnh hưởng." Nghe xong, mọi người cũng biết chuyện này.

Nhưng hiện tại đã xảy ra tình huống như vậy, nếu cứ chờ đợi chắc chắn không ổn.

"Thôi, tôi thật sự không có ý đó.

Ban đầu tôi nghĩ dù thế nào cũng không thể như trước được nữa.

Hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vấn đề này không nên xuất hiện, nhưng bây giờ đều đã xảy ra rồi, phải làm sao?

Chẳng lẽ tôi phải tiếp tục chờ đợi như vậy sao?" "Chẳng lẽ không chờ thì phải làm sao?

Tôi thấy ban đầu không nên làm vậy, nhưng bây giờ chúng ta đã ra tay rồi, không nên nghĩ đến những thứ linh tinh đó nữa.

Cứ đợi thêm xem sao.

Nếu có cách thì tốt nhất, nếu thật sự không có cách, tôi sẽ dùng tối hậu thư, dù sao chuyện này đối với tôi cũng không có ý nghĩa gì." Cuối cùng mọi người đều quyết tâm.

Lúc này Dương Tuyết Lệ cũng đã hồi phục trí nhớ.

Vừa rồi Lý Sinh đã dùng một phương pháp đặc biệt mới giúp Dương Tuyết Lệ trở lại bình thường, nếu không cứ tiếp tục như vậy có lẽ thật sự không cứu được.

Bị nhốt ở đây đã lâu rồi.

Ban đầu Lý Sinh không quan tâm đến những chuyện này, nhưng hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chắc chắn không thể.

“Tôi thấy ban đầu là do chúng ta quá sơ suất.

Bây giờ tôi nghĩ sẽ không để cô ấy rơi vào nguy hiểm nữa.

Hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, phải nghiêm túc một chút, không thể đùa giỡn nữa.” “Nói cứ như thật vậy.

Trước đây chẳng phải đã nói rồi sao, nếu có thể cứu người ra sớm thì không sao, nhưng bây giờ lại như vậy, chỉ có thể làm theo quy tắc trước đây thôi.

Từ đầu mọi chuyện còn đơn giản.” Lý Sinh nói vậy, mấy người họ đều sững sờ, hoàn toàn không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Ban đầu họ còn tưởng chuyện này dù thế nào cũng tốt, nhưng bây giờ xem ra không đơn giản như vậy.

“Được rồi, được rồi, nếu trước đây chúng ta trực tiếp vào nơi đó thì đã không có những chuyện này, Dương Tuyết Lệ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tôi thấy là do trước đây chúng ta quá hấp tấp, nếu không cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Từ đầu tôi đã cảm thấy không ổn, bây giờ lại càng phát hiện ra vấn đề.

Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa đi.

Nếu lát nữa có chuyện gì khác, chúng ta trực tiếp vào.

Nếu có thể tìm ra nguyên do trong đó thì không còn gì để yêu cầu.

Nếu thật sự không tìm được thì lại tìm cách khác." "Chắc chắn không được." Lý Sinh trực tiếp từ chối.

Ban đầu anh định đưa họ vào, nhưng hiện tại phát hiện những chuyện này hoàn toàn khác với anh nghĩ, hoàn toàn không giống như trước đây.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Cuối cùng, Dương Tuyết Lệ trực tiếp thoát khỏi sự trói buộc, xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Dương Tuyết Lệ, mọi người đều sững sờ, không ai ngờ cô ấy lại lợi hại như vậy, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện.

Cứ tưởng phải rất lâu Lý Sinh mới cứu được người ra, không ngờ lại như vậy, cũng thấy mãn nguyện.

Những chuyện trước đây đều qua rồi, những vấn đề xảy ra cũng dần dần được giải quyết trong sự kiện này.

"Tôi nói rồi mà, chắc chắn không có chuyện gì.

Nếu chúng ta đi vào từ đó nhất định không có chuyện gì.

Nhưng nhìn xem, những thứ trói buộc lúc nãy lại đột nhiên biến mất, hoàn toàn khác với những gì tôi thấy trước đây.

Chẳng lẽ thứ đó cố tình xuất hiện cho chúng ta xem?" Lý Sinh lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết.

Trước đây mọi chuyện đều tốt, nhưng hiện tại lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, hoàn toàn khác với những gì anh thấy.

Đáng lẽ phải giải quyết sớm, nhưng bây giờ xem ra không có cơ hội.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi nơi khác đi.

Nơi này quá tà môn rồi.

Tôi cứ tưởng mình có chút bản lĩnh thì có thể hoàn toàn bình an vô sự, nhưng bây giờ xem ra có những thứ không thể đối đầu trực diện được.” Bởi vì trong lòng Lý Sinh nghĩ, nếu là đấu tranh bình thường thì không sao, nhưng nếu thật sự phải đấu tranh với thiên nhiên thì quá khó khăn, hoàn toàn không làm được.

Chương 437

Nếu thật sự có bản lĩnh thì đã hoàn thành những chuyện này từ trước rồi.

“Thôi được, hóa ra là vậy.

Chúng ta mau qua bên kia đi, tôi thấy hơi lạnh rồi.

Mặc dù trong người không có cảm giác gì lạ, nhưng nếu cứ ở lại đây, tôi thật sự cảm thấy cơ thể có chút không chịu nổi.

Đi tìm ít thịt nướng ăn đi.” Lúc nãy anh ta đã thấy rất nhiều thỏ hoang và những con vật tương tự ở đó, chỉ là Lý Sinh không để ý.

Bây giờ có mục tiêu, anh ta trực tiếp lao về phía đó, có lẽ lần này sẽ có cơ hội.

Nhưng khi định bắt, thứ đó lại biến mất.

Lý Sinh cũng không hiểu rốt cuộc là cái gì.

Ban đầu anh còn tưởng là ảo giác của mình, nhưng nhìn kỹ lại vẫn không thấy gì.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ban đầu tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng bây giờ phát hiện quả nhiên không giống như tôi nghĩ, bị lừa rồi.” Lý Sinh cuối cùng cũng từ bỏ, định dẫn mấy người đi xuống.

Bởi vì những gì thấy ở đây hoàn toàn khác với trước đây.

“Không, Lý Sinh, chẳng phải trước đây tôi đã nói rồi sao, đừng đi lối này.

Anh không tin tôi à?

Từ đầu tôi đã nói đi xuống từ đây tuyệt đối không có vấn đề gì, bây giờ xem ra là chuyện gì đây?" Tiểu Ca bên cạnh có chút không vui.

Mọi chuyện đang tốt đẹp, nếu đi xuống từ đó thì không có chuyện gì, nhưng bây giờ lại bị nhốt ở đây, phía trước có thứ kỳ quái, phía sau lại có những trận pháp khó hiểu.

Lý Sinh có lẽ thật sự sẽ đi xuống, nhưng vì những khó khăn này nên anh không đi, vì Lý Sinh chỉ đang tìm kiếm một mục tiêu.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Nhìn con thỏ phía trước kìa, tuy toàn thân màu trắng nhưng lại có một cái đuôi dài, không giống thỏ, mà giống một số thứ kỳ lạ khác.

Tôi lên xem, mọi người ở đây chờ." Nói xong, anh dẫn Tiểu Ca và Nam Sơn đi lên, Dương Tuyết Lệ và những người khác đều ở lại chờ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dò xét xung quanh một lượt, phát hiện quả thực không có vấn đề gì mới gật đầu, nhóm một đống lửa tại chỗ, đồng thời tạo ra một lớp màn phòng hộ.

Gần đây có quá nhiều thứ thần kỳ, cũng có nhiều tà ma, nếu không cẩn thận kích hoạt thì cũng không hay.

Ban đầu mọi chuyện còn đơn giản, hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tiếp tục cũng không có ý nghĩa, nên họ ở lại chờ.

Một lúc lâu sau, Lý Sinh mới mang về mấy con thỏ đã được xử lý xong, bên cạnh vừa hay có một ít nước băng.

"Rửa sạch đồ ở đây đi.

Đàn ông chúng ta phải ăn những thứ tốt nhất.

Bảo vật mọc ở đây vị chắc chắn không tồi." Lý Sinh nói vậy, mọi người đều gật đầu, nhìn con thỏ mà thèm chảy nước miếng.

Dù sao những thứ họ thấy trước đây đều là hàng dởm, bây giờ

nhìn thấy con thỏ này không tầm thường.

Chẳng mấy chốc, thịt thỏ đã được xử lý xong.

Họ tiện tay nhặt một cành cây bên cạnh để nướng.

Tổng cộng bắt được bốn năm con.

Lý Sinh lấy ra một ít gia vị nướng từ trong túi áo rắc lên, mùi thơm nhanh chóng lan tỏa.

"Mùi vị không tồi nhỉ.

Trước đây tôi cứ tưởng những nơi tà môn như thế này sẽ không có đồ tốt, nhưng bây giờ xem ra đồ tốt đều ở những nơi chúng ta không thấy.

Vị của con thỏ này có khi còn ngon hơn bên ngoài gấp mấy chục lần." Mọi người cười nói, chia nhau ăn thịt thỏ, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Trời đã về chiều, mặc dù ở đây ngày đêm không tối, nhưng Lý Sinh cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, tinh thần của mình chắc chắn sẽ có vấn đề, nên phải đi lại xung quanh.

"Hay là thế này, lát nữa chúng ta đi thẳng về phía trước.

Nếu gặp chuyện gì thì quay lại xem sau.

Ban đầu tôi còn tưởng ở đây không có chuyện gì, nhưng bây giờ tôi phát hiện vấn đề đã khác." Lý Sinh nói vậy, mọi người đều đồng ý.

"Đã đồng ý rồi thì cũng đừng lề mề nữa, mau đi theo đi.

Sớm hoàn thành chuyện này, mọi người đều thoải mái." Nói xong, Lý Sinh dẫn họ đi sang bên cạnh.

Ban đầu anh còn tưởng chuyện này dù thế nào cũng không thể thật sự xảy ra, nhưng bây giờ phát hiện ra những chuyện này, quả nhiên

không giống như trước đây.

Ở phía trước, họ phát hiện một vòng tròn kỳ lạ.

Lý Sinh dẫn mấy người lên trước, sau khi lục lọi một hồi, mới phát hiện mặt đất ở đây đột nhiên bắt đầu chuyển động, dọa mọi người một phen.

Chương 438

“Đừng động đậy lung tung, ở đây có thể thật sự có cơ quan.

Ngoài cái này ra, tôi cảm thấy còn có những thứ khác.

Nếu có thấy gì ở bên cạnh, đừng động đậy lung tung, thông báo cho tôi.” Lý Sinh nói vậy, mọi người đều gật đầu, không dám động đậy nữa.

Dù sao thứ này không phải chuyện đùa, bất cứ lúc nào cũng có thể đi đến nơi khác.

Mặc dù bây giờ sức mạnh đã đạt đến mức tuyệt vời, nhưng không ai lại lấy mạng sống của người khác ra đùa giỡn.

Lý Sinh dẫn họ đi một vòng như vậy, cũng không phát hiện cơ quan nào khác.

Mắt thấy nơi này ngày càng lớn, nhưng lại không có cách nào.

Lúc này, Lý Sinh nghĩ ra một cách tuyệt vời.

“Tôi thấy bây giờ cách tốt nhất là ở đây chờ đợi.

Cơ quan này nếu không có chuyện gì thì thôi, lúc đó nếu có chuyện gì thì lại xem sau.

Vì bây giờ cũng không có cách nào khác, anh thấy sao?” Lý Sinh nói vậy, mọi người đều gật đầu, vì bây giờ quả thực không có cách nào khác.

Nếu kích hoạt cơ quan này có thể giúp họ ra ngoài cũng là một chuyện tốt.

Mặc dù cách này có thể không hợp tình hợp lý, nhưng nếu không làm vậy chắc chắn không ổn.

Lý Sinh lại dẫn họ đi một vòng quanh cơ quan.

Sau một lúc lâu, sự xoay chuyển cực đoan đó dừng lại, mặt đất cũng không còn lùi về sau nữa.

"Trời ạ, đã tạo ra cái gì thế này?

Nhìn vực sâu vạn trượng kia, bên dưới mờ mịt, bên trên lại lạnh lẽo.

Hay là chúng ta mau tìm một chỗ nấp, ngày mai tính tiếp.

Phải nghỉ ngơi thật tốt thôi, bị nơi này hành hạ thật sự là…" Bàn Tử không nhịn được mà than vãn bên cạnh.

Mọi người cười cười, Dương Tuyết Lệ và mấy người khác đều sững sờ, cũng không ngờ bây giờ lại có tình huống lớn như vậy.

"À, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi.

Cứ ở lại đây mãi tuyệt đối không ổn.

Tôi thấy chuyện ở đây không giống như tôi thấy trước đây.

Ban đầu tôi còn tưởng dù thế nào cũng không có chuyện gì lạ." Lý Sinh cười cười, sau đó dẫn họ đi sang bên cạnh.

Nhưng khe nứt quá lớn, không thể bước qua được, chỉ đành tìm một hang động dưới một khe nứt.

"Kỳ lạ thật, nơi cao như vậy lại có một hang động lớn thế này?

Trước đây tôi cứ tưởng thứ này dù thế nào cũng không thể xuất hiện trước mặt chúng ta, nhưng bây giờ tôi thấy là giả rồi, không chỉ xuất hiện trước mặt chúng ta, mà còn xuất hiện kỳ lạ như vậy." Lý Sinh nghe những lời này cũng gật đầu.

Trước đây quả thực chưa từng thấy, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào nơi trú ẩn nhỏ này.

Vào trong, anh lại lấy ra thịt thỏ chưa ăn hết lúc nãy, tiếp tục chia cho mọi người.

Khi đang dựa vào vách đá ngủ một giấc, họ đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn từ phía trước.

Mọi người đều bị đánh thức, vì âm thanh này trước đây chưa từng nghe thấy.

Lý Sinh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Kỳ lạ thật, trước đây không phải vẫn tốt sao?

Bây giờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Từ đầu tôi đã không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng bây giờ đã thế này rồi, nếu còn không nghe thì chắc chắn không ổn.

"Tôi đương nhiên biết, vấn đề này không thể cứ để nó xảy ra như bây giờ được.

Nhưng trước đây và bây giờ đã thế này rồi, nếu tôi còn không đồng ý, thì những vấn đề trước đây chắc chắn không giải quyết được.

Thôi vậy, tôi cũng không truy cứu nữa." Sau một lúc lâu, anh mới từ bỏ ý nghĩ này, nên trong một thời gian ngắn tạm thời không quan tâm nữa.

Từ đầu đã nói, nếu chuyện này có thể làm rõ, thì lúc đó có thể trực tiếp rời khỏi đây.

Ban đầu anh cứ nghĩ chuyện này sẽ không xảy ra từ những góc độ trước đây, nhưng sau đó mới phát hiện những vấn đề này quả nhiên hoàn toàn khác với anh nghĩ, nên anh định từ từ từ bỏ ý nghĩ này.

Từ đầu, anh đã định dẫn mọi người trực tiếp thoát khỏi đây, nhưng những chuyện trong hang động này anh thực sự chưa từng thấy.

“Tôi thật sự chưa từng thấy thứ như vậy, cũng không biết chuyện này nên làm thế nào.

Hay là cứ làm theo cách của anh, chúng ta đổi một hướng suy nghĩ khác, không chừng như vậy sẽ có những thứ tốt hơn xuất hiện.

Dù sao cứ tiếp tục như vậy, mọi người đều không biết chúng ta đang làm gì, chắc chắn sẽ nghi ngờ chuyện này có người khác đứng sau.” Lý Sinh nói vậy, mọi người đều gật đầu, đương nhiên biết.

Chương 439

Nhưng bây giờ nếu mạo muội nói một câu như vậy, quả thực sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Bây giờ đã lâu như vậy rồi, cũng không dám ra ngoài nữa.

Gió bão bên ngoài dường như đột nhiên lớn hơn, bão tuyết dữ dội.

Nếu bây giờ ra ngoài thì đúng là tự tìm khổ.

"Hồ Ba Y, Bàn Tử, hai người ở lại.

Lát nữa có chuyện gì khác thì báo cho tôi một tiếng.

Tôi hy vọng có thể làm rõ chuyện này sớm.

Như vậy dù có ra ngoài cũng không có chuyện gì lớn.

Nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, cứ xem xét thêm đi." Nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Hiện tại đã xảy ra nhiều tình huống như vậy, cũng không dám tùy tiện ra ngoài, vì nguy hiểm bên ngoài quả thực không thể lường trước.

Nếu không cẩn thận ra ngoài gặp phải thứ kỳ quái, lại như lúc nãy không thể lấy lại tự do thì không xong.

Cho nên bây giờ cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi.

Lý Sinh trực tiếp ra ngoài xem xét mấy người.

Đợi Dương Tuyết Lệ ổn định xong, anh tiếp tục dẫn Hồ Ba Y và Bàn Tử ra ngoài xem tình hình.

Nhưng chưa ra ngoài được bao lâu đã nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

"Tôi hình như vừa nghe thấy âm thanh đó.

Đừng vội đi qua bên đó, tôi đi xem trước.

Nếu không có chuyện gì thì lại tính sau.

Nhớ kỹ, đừng chạy lung tung, vì tôi cũng không biết bên này rốt cuộc có nguy hiểm gì.

Bây giờ chúng ta hoàn toàn không thể dự đoán được tình hình hiện tại.” Lý Sinh nói vậy, Hồ Ba Y và Bàn Tử đều biết, vì bây giờ tình trạng sức khỏe của họ là quan trọng nhất.

Nếu cứ mạo muội xông lên, chắc chắn sẽ có chuyện lạ xảy ra.

Ai lại đi tìm rắc rối như vậy chứ.

Một lúc sau, Hồ Ba Y cũng phát hiện ra vấn đề.

Lý Sinh cứ đi thẳng về phía trước, không có ý định quay đầu, mọi người đều nhìn thấy góc độ đó, dường như thật sự có tình huống đặc biệt, nhưng bây giờ cũng không biết phải làm sao.

“Bây giờ không phải đã nói rồi sao?

Chỉ cần chúng ta rời khỏi đây, những chuyện này sẽ không xảy ra.

Nhưng cứ khăng khăng không nghe tôi, bây giờ cứ ở lại đây mãi chắc chắn không ổn.

Từ đầu tôi đã nói, nếu muốn ở lại đây thì phải nghe lời.” Không biết Lý Sinh đang nghĩ gì, anh đột nhiên nhìn thấy mấy người Ba Tây phía sau mình, dọa một phen.

Vì mọi thứ trước mắt quá quỷ dị.

Trước đây chưa từng thấy, trong hang động này tuy có chút ánh sáng, nhưng phía trước tối om, không thể nhìn rõ.

Bây giờ Lý Sinh này có phải là Lý Sinh thật không cũng không thể biết được.

Từ đầu khi Lý Sinh ra ngoài đã nói với bên trong mọi thứ đều rất an toàn.

Nếu bên này có vấn đề, mọi người đều phải cẩn thận đối mặt.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Lý Sinh như vậy, họ không khỏi lộ vẻ lo lắng.

"Bây giờ phải làm sao đây?

Chúng ta ở đây không có vấn đề gì, nhưng Lý Sinh ra ngoài đã lâu rồi mà chưa về.

Tôi cảm thấy vấn đề này kỳ lạ, không giống như tôi nghĩ.

Nếu thật sự là vậy, tại sao lúc nãy không nhắc nhở một câu mà đã nói rồi?" Dương Tuyết Lệ nói vậy, mọi người đều biết, Lý Sinh trước mặt bây giờ có thể thật sự không phải là Lý Sinh.

Nhưng lại không biết nên nói rõ thế nào.

Dù sao đã lâu như vậy rồi, nếu còn chờ đợi những chuyện linh tinh đó chắc chắn không ổn, nhưng hiện tại lại không có thời điểm thích hợp.

Chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nếu Lý Sinh có thể trở về bình thường và nói chuyện với họ thì không sao, nhưng hiện tại Lý Sinh không nói gì, mà lại đang suy tư, khiến họ thực sự không hiểu.

Tình trạng như vậy ban đầu họ còn thấy bình thường, nhưng thời gian càng lâu, trong lòng mọi người càng hoài nghi và lo lắng.

Lý Sinh cứ đi thẳng về phía trước, nhìn thấy một mảng trắng xóa, không thể nhìn rõ.

Chương 440

Phía trước loáng thoáng có một bóng người, không biết là ai, dường như là một ông lão râu trắng và một người phụ nữ, nhìn rất mờ ảo.

“Đừng động đậy lung tung, cảnh tượng này phải cẩn thận.

Tôi bây giờ đang ở đây nhìn thấy một ông lão râu trắng, nhưng những thứ khác tôi lại không nhìn rõ nữa.

Tôi đã vào huyễn cảnh rồi, mọi thứ đều là cảnh tượng chưa biết.

Mọi người tuyệt đối phải chú ý dưới chân, đừng bị tình huống hư ảo mê hoặc.” Nói vậy, mọi người đều gật đầu, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Nhưng họ đều không hiểu rõ tình trạng này, tại sao lại tìm đến họ?

Trước đây chưa từng có chuyện như vậy.

Nhưng trong lòng dù có thế nào cũng không thể không nghe lời.

Nhìn thấy Lý Sinh xuất hiện trước mặt thực sự quỷ dị, họ đều ôm lấy nhau, không dám ra tay nữa.

Cũng không ai nói một lời nào.

Lý Sinh dường như cảm nhận được có chuyện gì đó không ổn ở bên kia, vội vàng quay đầu lại.

“Đã xảy ra chuyện như vậy, tại sao không nói cho tôi?

Tôi đã nói rồi, thứ đó không thể là tôi được.

Hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đáng lẽ phải có đối sách tốt từ trước.

Bây giờ xem ra so sánh." Lý Sinh nói những lời này, mọi người đều gật đầu, lập tức lại cảm thấy những chuyện xảy ra thật đau đầu, hoàn toàn không ngờ lại như vậy.

May mà bây giờ không có chuyện gì rồi, nếu không cũng không biết phải làm sao.

Sau khi lên kế hoạch xong xuôi, họ phát hiện gã trước mặt lại trở nên đặc biệt mờ ảo, không thể nhìn rõ nữa.

Lý Sinh cũng đã thoát ra khỏi huyễn cảnh, trực tiếp đi đến trước mặt người này.

Lúc này, trong sự việc đang xảy ra có hai điều khó xử.

"Xem ra gã này thật sự muốn mạo danh tôi.

Ban đầu tôi còn tưởng chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng bây giờ xem ra chuyện này không chỉ xảy ra, mà còn xảy ra ngay bên cạnh tôi.

Mọi người cẩn thận một chút, có thể có sức công kích lớn, vạn nhất bị thương thì không hay." Mọi người gật đầu, sau đó trực tiếp đi sang bên cạnh.

Khi Lý Sinh định ra tay với Lý Sinh giả, anh đột nhiên thấy người đàn ông trông giống hệt mình mỉm cười, dường như đang nói gì đó với Lý Sinh, nhưng Lý Sinh đứng quá xa, không thể nghe rõ.

Bây giờ anh lại không biết phải làm gì.

"Anh là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Có quan hệ gì với tôi?

Tại sao lại dẫn đám người này mê hoặc tôi?

Tôi chỉ đi ngang qua, không có ý định làm gì.

Nếu anh cứ nhất quyết như vậy, tôi chỉ có thể tìm đến sào huyệt của anh rồi tiêu diệt nó." Ban đầu Lý Sinh còn nghĩ ở đây không thể có những thứ tà môn như vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, nếu thứ này không tồn tại, họ không thể bị nhốt ở đây lâu như vậy.

Khả năng duy nhất là gã này cố tình gây ra sự mê hoặc, để làm cho vẻ bề ngoài trông đặc biệt kỳ quái.

Nhưng Lý Sinh không quan tâm đến những điều này.

Nếu trước đây có thể giải quyết được những thứ này thì không có vấn đề gì.

Từ đầu Lý Sinh đã không để những thứ này trong lòng.

Nếu bây giờ đã thế này rồi, nói thêm cũng vô ích.

Hồ Ba Y và Bàn Tử đồng lòng bảo vệ các đồng chí nữ, cũng nhờ những người phía sau giúp đỡ.

Nhưng gã này xem ra quá thong thả, trực tiếp đứng bên cạnh Lý Sinh, giơ tay ra ngăn cản anh.

"Khoan đã, tôi thấy gã này có mục đích đặc biệt, nếu không sẽ không đến gần chúng ta như vậy.

Hoặc là có chuyện muốn nhờ vả nên mới biến thành hình dạng của tôi.

Trước đây tôi cũng từng đọc trong một cuốn sách cổ, có thể biến thành hình người chắc chắn có chuyện đặc biệt.

Bây giờ xem ra thật sự giống như tôi nghĩ.

Cho nên đừng lo lắng nữa.

Từ đầu tôi đã phát hiện có gì đó không ổn, bây giờ lại càng cảm thấy có vấn đề." Mọi người lập tức hiểu ra, hóa ra gã này mê hoặc Lý Sinh hoặc là để đạt được mục đích nào đó.

Nhưng bây giờ họ đều không ở đó, tại sao lại làm vậy?

Chương 441

Bây giờ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu thật sự muốn làm vậy, tại sao trước đây không làm.

Nhưng Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đều rất tò mò, tại sao lại bị mê hoặc?

Chẳng lẽ trước đây đã chạm vào điều cấm kỵ nào đó sao?

Nhưng hiện tại thứ xuất hiện trước mặt thật sự quá hiếm hoi, không thể nhìn rõ, nên họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên.

"Trước đây đã nói rồi, vấn đề này hoàn toàn không giống như trước đây.

Nhưng hiện tại lại không ai tin, vậy thì tôi cũng chỉ có thể cười thôi.

Dù sao xem ra cái này thật sự giống như trong thực tế sao?

Tôi thấy không giống.

Ông lão kia biến hóa khôn lường, ban đầu biến thành hình dạng của Lý Sinh là có mục đích." Tôi vẫn luôn nghĩ rằng chuyện này không thể xảy ra với mình, nhưng bây giờ phát hiện ra chuyện này không chỉ xảy ra với mình, mà còn theo cách kỳ quái này.

"Tôi thật sự không ngờ bây giờ lại có tình huống này.

Trước đây tôi cứ nghĩ chuyện này dù thế nào cũng không thể xuất hiện ở đây, nhưng bây giờ nói vậy hình như đúng là như vậy.

Trước đây tôi đã không nâng cao cảnh giác, nên mới dẫn đến chuyện này xảy ra hết lần này đến lần khác." Lý Sinh nói vậy, mọi người đều có suy nghĩ riêng.

Vì ban đầu, họ đều nghĩ chuyện này chắc chắn không thể xảy ra nữa, nhưng bây giờ lại cảm thấy, nếu sớm nâng cao cảnh giác, có lẽ chuyện này đã không xuất hiện trước mặt họ.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Vì trước đây chúng ta đều không biết ở đây lại có sương mù kỳ lạ như vậy.

Nhưng bây giờ đã thế này rồi, có thể cứ tiếp tục như vậy mãi không?

Ban đầu tôi còn tưởng dù thế nào cũng không thể như trước được nữa, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, tôi thấy chúng ta nên nâng cao cảnh giác rồi." Dương Tuyết Lệ nói một câu, Lý Sinh chỉ cười cười.

Nếu những chuyện này có thể tìm được cách giải quyết từ trước thì không sao, nhưng hiện tại xem ra không được, nên cũng chỉ có thể chờ đợi kết quả này.

Nếu có chuyện tốt thì không sao, nhưng kết quả này không khó đoán như vậy.

"Thôi được, nếu đã nói vậy rồi, thì những chuyện trước đây chúng ta không tính nữa.

Ban đầu tôi còn tưởng tình huống này dù thế nào cũng không thể xuất hiện với mấy người chúng ta, nhưng bây giờ chuyện không chỉ xuất hiện, mà còn xuất hiện một cách độc đáo.

Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa đi, tôi nghĩ chuyện này dù thế nào cũng không thể xuất hiện lần thứ hai nữa.

Nếu mọi người thấy được thì tôi sẽ sắp xếp." Anh định dẫn họ rời khỏi ngôi mộ của tiên nữ, tuy vẫn phải tìm, nhưng bây giờ không phải lúc tìm.

Nếu tìm được thì tốt, nếu không tìm được, họ đều phải ở đây một thời gian dài.

Anh không muốn lãng phí thời gian của mọi người, thay vì như vậy, không bằng đi nơi khác thử vận may, không chừng ở đó sẽ có thu hoạch bất ngờ.

"Vậy được, cứ làm theo lời anh.

Vì ban đầu tôi còn tưởng thứ này dù thế nào cũng không thể xuất hiện với tôi, nhưng hiện tại đã xuất hiện, quả thực phải chấp nhận sự thật.

Nếu lời anh nói thật sự xảy ra, thì chúng ta phải đối mặt, chẳng lẽ cứ đứng nhìn sao?

Tôi luôn cảm thấy những chuyện này có chút không thực tế, nhưng bây giờ mọi người đều nói vậy, tôi quả thực cảm thấy nên nâng cao cảnh giác, chúng ta không nên dễ dãi như trước nữa." Sau khi quyết định rời đi, Lý Sinh dẫn đường phía trước, Dương Tuyết Lệ và những người khác đi ở giữa.

Nhìn dáng vẻ này, Lý Sinh có chút thất vọng.

Vốn dĩ anh nghĩ đội ngũ này sẽ náo nhiệt, hoặc làm ra những chuyện kỳ quái, nhưng bây giờ phát hiện đội ngũ này dường như đã bị dẫn đi chệch quỹ đạo, hoàn toàn không giống như trước đây.

"Đừng khó xử như vậy, tôi luôn cảm thấy trong đầu mình có gì đó không ổn.

Từ đầu tôi đã cảm thấy không đúng, bây giờ đã thế này rồi, đừng nghĩ đến những chuyện linh tinh đó nữa, hoàn toàn vô dụng." Lý Sinh cũng chỉ biết thở dài, cũng không muốn như vậy.

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Không thể cứ đứng mãi ở đây được.

Ban đầu tôi còn tưởng chúng ta ít nhất nếu không có nơi nào để đi cũng có thể tìm một cái giếng trời, nhưng bây giờ xem ra sự việc không đơn giản như vậy.

Hay là chúng ta đi nơi khác xem sao.

Ban đầu tôi còn tưởng chuyện này không thể xảy ra với tôi, nhưng xu hướng mê hoặc này thật sự quá đáng sợ…" Lý Sinh nói một câu, những người khác đều gật đầu, đương nhiên biết.

Nhưng hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hoàn toàn khác với những gì thấy trước đây, nên anh định đợi thêm chút nữa.

Những chuyện trước đây cũng vậy, nhưng hiện tại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nghĩ đến những chuyện lạ khác cũng không có ý nghĩa gì.

"Thôi được, nếu đã nói vậy rồi, thì lúc đó lại đợi thêm đi.

Tôi cứ tưởng vấn đề này có thể giải quyết hoàn toàn.

Nếu đã vậy, thì lúc đó lại xem sau.

Ban đầu tôi còn tưởng những thứ trong đạo mộ không thể thật sự nghiêm túc như vậy, nhưng nghe những người này nói về môn đạo, hình như quả thực rất nghiêm trọng.

Chương 442

Vậy bây giờ chúng ta có nên tiếp tục kiên trì đi về phía trước xem không?

Ban đầu tôi còn tưởng thứ này không thể xuất hiện, nhưng hiện tại đã phát hiện ra vấn đề như vậy, vậy thì chúng ta nghiêm túc một chút." Nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Cả nhóm theo Lý Sinh đi về phía trước, Tiểu Ca mở đường phía trước, Bàn Tử bọc hậu phía sau.

Cứ như vậy, họ từ từ rời khỏi ngọn núi này.

Nhưng chưa rời đi đã bị chướng ngại vật phía trước dọa cho một phen.

Nhìn lên nhìn xuống, họ phát hiện ở đây đột nhiên thiếu một mảng lớn.

Trước đây chưa từng có tình huống như vậy.

"Chuyện gì vậy?

Trước đây chưa từng có.

Chẳng lẽ lúc nãy khi chúng ta đi đã gặp phải vấn đề gì đó?

Ban đầu tôi còn tưởng chuyện này dù thế nào cũng không thể xảy ra, nhưng bây giờ nhìn tình hình ở đây, tôi luôn cảm thấy, tuy chưa từng thấy, nhưng có gì đó không ổn." Anh cũng phát hiện ra, khe nứt này trông có vẻ là một vấn đề lớn, nhưng nhìn kỹ lại, hình như vấn đề trong đó không nghiêm trọng như vậy, hoặc có lẽ đây hoàn toàn là một hình thức khác, nhưng bây giờ cũng không biết nên ổn định thế nào.

"Hay là mọi người đừng xuống vội, tôi xuống xem trước.

Nếu bên dưới thật sự có chuyện gì lạ, đừng động đậy lung tung, vì tôi cũng không chắc rốt cuộc là thứ gì.

Nếu có thể làm rõ, thì lúc đó mới xuống, nghe chưa?" Nói vậy, mọi người đều gật đầu, đương nhiên biết.

Tình trạng hiện tại rất nghiêm trọng.

Lý Sinh và Bàn Tử cùng mấy người nhảy xuống dưới, Dương Tuyết Lệ và những người khác ở trên chờ.

Khe nứt không lớn, nhưng bên dưới có một tảng đá để kê chân, có thể xuống được và đứng vững.

"Ban đầu tôi còn tưởng bên dưới có thứ kỳ quái, nhưng bây giờ nhìn lại chỉ là hư ảo.

Tôi hoàn toàn không nhảy xuống, những gì thấy đều là hư ảo.

Có lẽ là ảo ảnh do ông lão lúc nãy cố tình tạo ra.

Kỳ lạ thật, rốt cuộc ông ta muốn gì?

Tại sao lâu như vậy không xuất hiện, bây giờ lại bày ra những thứ này làm khó chúng ta." Lý Sinh nghe những lời này đều cảm thấy rất buồn cười, cảm thấy ông lão này cố tình làm vậy.

Nhưng hiện tại lại không có cách nào khác, cũng chỉ có thể lắc đầu, tiếp tục ở đây chờ đợi.

Nếu có cách, thì đã giải quyết rồi.

Nhưng tôi cảm thấy thứ này xuất hiện chắc chắn phải có nguyên nhân đặc biệt, nếu không thì không thể kéo dài lâu như vậy được.

Thế nhưng hiện giờ lại không tìm ra manh mối, càng không biết mục đích của đối phương là gì, nên chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi ở đây.

“Hay là chúng ta cứ chờ xem sao, tôi thấy chúng ta rời đi lúc này quả thực có chút không ổn.

Gã đó cố tình gây khó dễ cho tôi, chắc chắn là có chuyện gì đó.

Bây giờ đã lâu như vậy rồi, nếu chúng ta đột ngột rời đi vào thời điểm mấu chốt này cũng không thích hợp.” Suy nghĩ một lúc, tôi mới phát hiện ra chuyện này dường như không dễ dàng như vậy.

Ban đầu thì đơn giản, nhưng thời gian càng trôi đi, tôi lại thấy mọi chuyện càng ngày càng nghiêm trọng.

Nếu lúc đầu cứ thế rời đi thì cũng không gây ra ảnh hưởng tiêu cực gì, nhưng khi Lý Sinh đứng bên cạnh quan sát, anh phát hiện ra vết nứt quả thực đã xuất hiện.

Điều đó khiến mọi người phải lùi lại.

Ban đầu ai cũng nghĩ không thể nào chuyện đó lại xảy ra thật được, xem ra lão già kia thật sự có năng lực đặc biệt, nếu không thì sao có thể như vậy.

Nhưng bây giờ lão ta lại biến mất không thấy tăm hơi, biết đi đâu mà tìm đây?

Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra là được, tại sao cứ phải che giấu sự thật làm gì.

“Tôi qua bên kia xem thử trước, nếu có chuyện gì khác thì báo cho tôi ngay.

Vì bây giờ tôi cũng không rõ mình đang ở đâu, cũng không biết tình hình của chúng ta hiện tại là tốt hay xấu.

Nếu tìm được lão già kia thì chúng ta còn có một tia hy vọng, còn nếu thực sự không tìm được thì tôi cũng hết cách.

Mọi người cẩn thận một chút.” Mọi người đều gật đầu.

Ban đầu, ai cũng nghĩ ở đây sẽ không có nguy hiểm gì lớn, nhưng hiện tại nguy cơ trùng trùng, khiến toàn thân ai nấy đều tràn đầy cảnh giác.

Chẳng ai dám tùy tiện hành động, vì chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể bị những thứ xung quanh làm bị thương.

Những chuyện này cũng khó nói, bây giờ làm rõ được thì tốt, nếu không làm rõ được thì sẽ mang đến nguy hiểm vô hạn.

“Tôi cũng không cố ý muốn như vậy, nhưng tình hình bây giờ ở đây thật kỳ lạ.

Trước đây tôi chưa từng gặp chuyện như thế này, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Chương 443

Chẳng lẽ những gì tôi thấy trước đây đều là giả sao?

Lão già kia cố ý giữ tôi lại đây là có mục đích gì?

Người cũng đã chết rồi thì còn có thể làm gì được chứ." Tôi trả lời một câu, những người khác đều lắc đầu.

Nếu biết rõ sự tình thì đã chẳng nói nhiều lời vô ích như vậy, nhưng hiện giờ thật sự chẳng ai biết gì cả.

Đã đến nước này rồi, nói thêm những chuyện đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, nên chỉ có thể đứng tại chỗ chờ Lý Sinh quay lại.

Nếu anh ta mang về tin tốt thì vạn sự đại cát, còn nếu không mang về tin tốt thì cũng đành chịu.

"Tôi thấy lão già kia thật sự cố tình giữ chúng ta lại đây rồi.

Bây giờ mọi người chỉ có thể chờ xem sao thôi.

Ban đầu tôi còn tưởng chẳng có gì cả." Nhưng bây giờ tôi cảm nhận được có người đang ở đây, có lẽ muốn dẫn tôi đến nơi mà trước đó phát ra ánh sáng, chỉ đường cho tôi đi tiếp, chỉ là tôi mãi không phát hiện ra.

Cho nên bây giờ tôi qua đó xem thử, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, cứ đi theo sau tôi.

Sau khi Lý Sinh nói xong, mọi người đều gật đầu, cẩn thận đi theo sau anh, không dám nói thêm lời nào. *** "Được rồi, đã đến nước này thì mọi người đều phải cẩn thận một chút.

Ngay từ đầu tôi đã phát hiện ở đây có vấn đề, bây giờ đã thành ra

thế này rồi, cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa." Mọi người đương nhiên hiểu rõ điều đó.

Nhưng hiện tại, họ phát hiện những chuyện này hoàn toàn không liên quan đến những gì đã gặp trước đây.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không nên lãng phí thời gian thêm nữa, Lý Sinh bèn dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một đoạn, họ mới phát hiện những thứ ở đây hoàn toàn khác với những gì đã gặp trước kia.

Những thứ nhìn thấy trước đó ít nhất còn có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, nhưng những chuyện xảy ra trước mắt bây giờ thì không thể nào hiểu nổi.

Đột nhiên, một khu rừng hiện ra.

"Nhìn bóng cây ở đây xem, hình như đang kể lại một câu chuyện nào đó.

Ban đầu tôi nghĩ những thứ này không thể nào xuất hiện được, nhưng bây giờ tôi phát hiện chúng không chỉ xuất hiện rất nhiều lần.

Hình như chúng ta vừa đi qua con đường này rồi, hay là chúng ta cứ đi vòng quanh một chỗ mãi?" Hồ Ba Y nói một câu, lập tức nâng cao cảnh giác.

Hình như đúng là như vậy thật.

Ban đầu anh còn nghĩ chuyện này không thể nào xảy ra, nhưng bây giờ nhìn lại, những thứ này không chỉ xuất hiện, mà còn không phải là lần đầu tiên.

"Vậy được, tôi xem lại lần nữa xem sao.

Nếu có tình huống gì khác thì lại báo cho tôi.

Ban đầu tôi không nghĩ chuyện này có thể xảy ra ở đây, nhưng cứ

tiếp tục thế này chắc chắn không ổn.

Cứ thế này thì chúng ta không thể nào ra khỏi đây được.

Mọi người ngồi đây trước, tôi đi phía trước xem thử." Lý Sinh dẫn một vài người đi tiếp, còn lại thì ở lại tại chỗ.

Các cô gái ngồi xuống đánh dấu xung quanh, cũng chia nhau ra hành động.

Nhưng đi chưa được bao lâu thì họ đã quay lại.

"Chúng ta có lẽ đã đi vào một cái bẫy, một trận pháp nào đó.

Nếu có thể thoát ra khỏi đây thì vạn sự đại cát, còn nếu không ra được, chứng tỏ chủ nhân nơi này cố ý muốn nhốt chúng ta lại đây.

Nhưng tôi thực sự không hiểu mục đích của kẻ này là gì." Lý Sinh cũng không hiểu rõ, vì anh cảm thấy một người như vậy không thể nào làm ra chuyện này được.

Nhưng hiện tại, sự việc không chỉ xảy ra một lần, anh cũng không biết tại sao lại lãng phí thời gian như vậy, nhưng đã đến nước này thì cũng đành phải chấp nhận.

Hồ Ba Y cũng ngồi xuống bên cạnh.

Bỗng nhiên, có một người đột ngột đi lạc, khiến Lý Sinh vô cùng lo lắng.

Anh bèn dùng ký ức đặc biệt để tìm người đó, là Bàn Tử.

Khi tìm đến nơi, anh phát hiện Bàn Tử đã ngất xỉu trên mặt đất từ lúc nào không hay.

"Kỳ lạ thật, sao đang yên đang lành lại ngất xỉu chứ?

Trước đây chưa từng có tình huống như vậy.

Xem ra trận pháp này không chỉ khiến chúng ta nghi ngờ lẫn nhau,

mà còn có thể mê hoặc lòng người.” Lý Sinh nói một câu, mọi người đều gật đầu.

Ban đầu ai cũng nghĩ chuyện này không thể nào xảy ra, nhưng hiện giờ mới thấy mọi chuyện thật không tầm thường.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chương 444

Chẳng lẽ cứ để mặc như vậy sao?

Tôi còn phải tìm đường ra nữa.

Gã này rốt cuộc có ý gì?

Phải tìm cách thôi." *** "Đừng có mơ mộng nữa, người này đã bị ta dùng pháp thuật khống chế hoàn toàn.

Nếu muốn hắn tỉnh lại cũng không phải là không được, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện.

Nếu ngươi làm được thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa, còn nếu không làm được thì đừng tìm ta gây phiền phức nữa, mau chóng rời khỏi nơi ở của ta, đừng quấy rầy sự thanh tịnh của ta nữa." Đang lúc ngẩn người, tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao đang yên đang lành lại có giọng nói vang lên?

Vừa quay đầu lại thì phát hiện ra lão già râu bạc mà Lý Sinh đã thấy trước đó, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng.

"Lão già, chuyện gì đây?

Sao ông cứ dọa người như vậy?

Bọn họ là người cùng tôi đi thám hiểm, có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi.

Có yêu cầu gì, tôi sẽ không che giấu.

Nhưng nếu ông không nói gì cả thì đừng trách tôi không khách sáo." Lý Sinh vừa dứt lời, lão già cũng cười cười.

Ban đầu Lý Sinh không muốn so đo với lão, nhưng bây giờ thấy cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao lão già này cố ý giữ anh lại đây, tại sao phải làm theo ý lão chứ?

Cứ nói thẳng ra mọi chuyện chẳng phải là xong rồi sao.

"Xem ngươi nói kìa, ta có làm gì đâu.

Nếu thật sự có chuyện đó, ta đã ra tay từ trước rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Hoặc là ta có chuyện muốn nhờ vả.

Ngươi đã đến được đây, chứng tỏ ngươi có năng lực.

Có thể giúp ta hoàn thành một tâm nguyện được không?

Trước khi chết, ta vẫn luôn hy vọng chuyện này có thể được giải quyết, nhưng hiện giờ ta thấy chẳng có ai đáp ứng được điều kiện cả.

Cũng thật trùng hợp, chỉ có ngươi mới có thể bước vào đây." Lý Sinh nghe giọng điệu của lão già, những người khác cũng lộ vẻ khó hiểu.

Ai cũng không ngờ lão tiên sinh này lại gây khó dễ như vậy.

Ban đầu, tình huống này vốn không thể nào xảy ra, nhưng đã đến nước này rồi, nói thêm những chuyện linh tinh cũng vô ích.

Hiện tại, chỉ có giúp lão ta thì mới có thể rời khỏi đây, nếu không sẽ bị nhốt ở đây cả đời.

"Được thôi, ông muốn tôi giúp, miễn là tôi làm được.

Nếu ông bắt tôi làm chuyện không thể, dù tôi có phải san bằng nơi này, tôi cũng sẽ đưa mọi người ra ngoài.

Nhưng nếu những chuyện ông nói tôi có thể giúp được, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực.

Dù sao ông cũng là người sắp xuống lỗ rồi, tôi cũng không thể làm

ra chuyện như vậy.” Mọi người nghe vậy cũng gật đầu theo.

Dù sao không ai muốn bị nhốt ở đây, không khí bên ngoài trong lành biết bao.

Vừa rồi vì vô tình đạp phải một cái bẫy nên mới bước vào trận pháp mà lão già này biết, chứ thực ra chẳng có gì, chỉ là một chút ảo ảnh nhàn nhạt.

“Được rồi, đã nói vậy rồi thì đừng nói những lời lằng nhằng nữa.

Những chuyện ta nói với ngươi trước đây, ngay từ đầu ngươi đã tham gia vào rồi.

Bây giờ có muốn rút lui cũng vô dụng, vì đã không kịp nữa rồi, ngươi cũng chẳng làm được gì.” Lý Sinh nghe những lời này cảm thấy kỳ lạ.

Lão già này rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ những việc anh làm trước đây đều không giống nhau sao?

Nếu thật sự là để thử thách, vậy tại sao không xuất hiện sớm hơn, mà lại phải đợi đến bây giờ?

Chẳng phải là mâu thuẫn trước sau sao?

Nhưng rất lâu sau đó, không ai nghe thấy lão già nói gì nữa! *** “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ ở lại đây mãi sao?

Tôi đã thấy lão già này có gì đó không ổn từ trước, bây giờ càng cảm thấy ông ta kỳ quái hơn.

Hay là chúng ta cứ chờ xem sao!” Lý Sinh nhìn vẻ mặt khó xử của mọi người, nở một nụ cười ranh mãnh.

Chương 445

Nếu bây giờ không có cách nào, anh cũng không thể thật sự đưa mọi người đi được.

Thực ra vừa rồi anh đã nhìn thấu trò bịp bợm của lão già kia, chỉ vì có quá nhiều người nên chưa kịp nói ra, nhưng bây giờ anh đã có lòng tin chắc chắn.

"Cái vẻ mặt đó của anh, không phải là đã nhìn ra rồi sao?

Cố tình nói với tôi như vậy, là muốn đánh lạc hướng sự chú ý của tôi, để lát nữa có thể ra tay với lão già kia sao?" Dương Tuyết Lệ thông minh không kém ai, thấy hành động của Lý Sinh liền hỏi thẳng.

Lý Sinh chỉ cười nhạt, không ngờ Dương Tuyết Lệ lại hiểu mình đến vậy.

Nhưng sau đó, cô mới phát hiện mọi chuyện càng lúc càng kỳ lạ.

Ban đầu cô nghĩ có lẽ vì Lý Sinh hiểu rất rõ về chuyện này nên mới biết, nhưng hiện giờ cô thấy sự xuất hiện của lão già này quả thực rất kỳ quái.

"Hay là chúng ta cứ chờ xem sao, tôi luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nếu lão già kia thật sự như lời anh nói, chỉ xuất hiện một cách khó hiểu, vậy tại sao trước đó lại sử dụng sức mạnh đặc biệt?

Tôi nghĩ trong đó chắc chắn có chuyện gì đó mờ ám, nếu không thì không thể kéo dài lâu như vậy được." Lời nói của anh, trong mắt cô vốn không là gì, nhưng bây giờ nhìn lại, vấn đề này liên quan khá nghiêm trọng.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, chuyện đó lại xảy ra lần nữa.

“Cho nên những chuyện này không giống nhau sao?

Nếu không có ý đồ gì lớn, thì cứ nói thẳng từ trước là được rồi, tại sao phải đợi đến bây giờ?

Vấn đề này chắc chắn không thể giống như trước được.” Vì vậy, tôi cảm thấy nếu cứ hành động như trước, người khác chắc chắn sẽ nghi ngờ động cơ của mình, nên tôi quyết định từ bỏ ý định này.

Nếu làm những việc này mà không có sự ủng hộ của người khác, thì cũng chỉ có thể như vậy.

Thế là Lý Sinh dẫn Dương Tuyết Lệ hai người tiếp tục đi về phía trước, những người còn lại thì chờ tại chỗ.

Không vì lý do gì khác, chỉ hy vọng có thể sớm gặp được những gã kia, như vậy dù có chuyện gì xảy ra cũng có thể ứng phó dễ dàng.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi thật sự không làm gì cả.

Ngay từ đầu tôi đã phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu, bây giờ lại gặp phải tình huống này, tôi thật sự không ngờ lại thành ra thế này.

Nhưng tôi thật sự không biết tại sao lão già kia lại xuất hiện.” Lý Sinh thấy bộ dạng đó liền vội vàng giải thích.

Vì ngay từ đầu anh thật sự không có ý định che giấu, nhưng bây giờ xem ra, nếu không nói rõ thì thật sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, nên anh vội vàng giải thích.

“Tôi thật sự không có ý oan uổng anh.

Sự xuất hiện của lão già kia, thật sự tôi cũng không ngờ tới.

Nhưng bây giờ đã đến nước này rồi, tôi cũng không nói nữa.

Chúng ta hãy chờ thêm một thời gian nữa, nếu có thể ra khỏi đây, chúng ta sẽ truy cứu nguyên nhân sau.” Lý Sinh nói xong mới phát hiện sự việc hoàn toàn không giống như những gì mình đã nghĩ, nên

chỉ có thể đứng tại chỗ chờ xem kết quả. *** Lý Sinh tâm niệm vừa động, Hắc Thần Đao đột nhiên xuất khỏi vỏ.

Chỉ thấy ánh đao lóe lên, thân ảnh của lão già bỗng nhiên biến đổi nhanh chóng trong ánh đao.

Trên mặt lão, đầy vẻ kinh hãi.

Cả khuôn mặt vì quá sợ hãi mà vặn vẹo biến dạng, ánh mắt nhìn về phía Lý Sinh tràn ngập sự sợ hãi và khó hiểu.

Lão không hiểu tại sao Lý Sinh lại phát hiện ra, nhưng tất cả đều không còn ý nghĩa nữa.

Dưới lưỡi Hắc Thần Đao, tất cả đều hóa thành hư vô.

Thân ảnh của lão già biến mất.

"Phù!" Lý Sinh thở phào một hơi dài.

Lão già này, cũng không biết là ma quỷ gì, xuất hiện một cách vô cùng khó hiểu.

Nhưng bây giờ, tất cả đã kết thúc.

Nhát đao này, anh đã chuẩn bị quá lâu rồi.

Cùng với sự biến mất của thân ảnh lão già, cảnh tượng trong mộ đạo lại đột ngột thay đổi.

Kéo lê thân thể mệt mỏi rã rời, Lý Sinh bây giờ cảm thấy sắp kiệt sức.

Bất kể mộ đạo thay đổi thế nào, bây giờ anh đều phải rời khỏi đây.

Chuyến phiêu lưu lần này, có thu hoạch, cũng có thất bại.

Nói chung, chỉ cần giữ được mạng.

Đó đã là một kết cục không tồi.

Trong đầu Lý Sinh bây giờ như một mớ hồ dán.

Anh cũng không hiểu, rốt cuộc là do không khí loãng trong mộ đạo ảnh hưởng, hay là do bị lão già kia ảnh hưởng, khiến anh sinh ra ảo giác.

Chương 446

Khi Lý Sinh siết chặt quần áo, treo Hắc Thần Đao lên thắt lưng, từng bước một đi về phía cửa hang có ánh sáng le lói phía trước.

Đột nhiên, chân anh trượt một cái, cả người rơi thẳng xuống dưới.

Bùm bùm bùm...

Đó là âm thanh cuối cùng truyền đến trong đầu Lý Sinh trước khi hôn mê.

Anh lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức chìm vào giấc ngủ... ...

Vài ngày sau.

Trong cơn mê, Lý Sinh cảm thấy có người đang vỗ vào mặt mình.

"Tỉnh lại, tỉnh lại!

Lý Sinh, Lý Sinh!" Là tay của một người phụ nữ!

Ý thức của anh lơ lửng trên cơ thể, như linh hồn xuất khiếu, khiến Lý Sinh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Anh lập tức nắm bắt lấy cảm giác đó.

Nhưng cùng với tiếng vỗ nhẹ biến thành tiếng bạt tai, cơn đau buốt tim ập đến, Lý Sinh đột ngột ngồi bật dậy.

Bốp!

Lý Sinh một cước đá bay người đang vỗ mình.

Trừng mắt nhìn lại, mới biết người đánh vào mặt mình là tên khốn Bàn Tử.

Bàn Tử suýt chút nữa bị Lý Sinh một cước đá xuống vách núi,

may mà Tiểu Ca ra tay cực nhanh, một tay túm chặt thắt lưng của Bàn Tử, xách lên như xách một quả bí đao.

Nếu không, Bàn Tử chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, rơi xuống vách núi mà chết.

"Ôi, mẹ ơi.

Bàn Tử tôi chiêu ai ghẹo ai cơ chứ!

Lý Sinh, tên khốn nhà cậu, tôi cứu cậu tỉnh lại, vậy mà cậu lại đá tôi!

Lần sau lão tử không cứu nữa." Bàn Tử phát hiện cơ thể mình lơ lửng giữa không trung, thắt lưng bị Tiểu Ca tóm lấy từ phía sau.

Cảnh tượng này khiến cậu ta trước mặt mấy cô gái xinh đẹp trở nên vô cùng hài hước, lập tức trút giận lên người Tiểu Ca.

"Muộn Du Bình chết tiệt, thả tôi xuống.

Bàn gia tôi là quả bí đao à?

Sao cứ phải xách thế này!

Cậu không thấy mỏi à!" Tiểu Ca mặt không biểu cảm.

Vẫn luôn như vậy.

Nghe Bàn Tử nói, anh ta cũng rất phối hợp.

Thật sự thả cậu ta xuống.

Nhưng, kết cục tiếp theo của Bàn Tử khiến cậu ta hối hận xanh ruột.

Bàn Tử bị thả xuống vách núi.

"A... cứu mạng, cứu mạng..." Bàn Tử trượt một đường xuống dưới, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Hoắc Tú Tú ném cho cậu ta một sợi dây leo, giúp cậu ta nhặt về

một mạng.

Sau khi Bàn Tử thuận theo dây leo trèo lên, vẫn còn kinh hồn bạt vía.

Cậu ta thở hổn hển từng ngụm lớn, đột nhiên ôm lấy chân Lý Sinh mà khóc rống lên.

“Cút đi!

Toàn thân mồ hôi hôi hám!” *** Lý Sinh đẩy Bàn Tử ra, mới cảm nhận được cơn đau rát trên mặt, tất cả đều do Bàn Tử ban cho, lập tức tức giận nói: “Tên khốn nhà cậu, dám đánh tôi!

Xem tôi có xử lý cậu không.” Bàn Tử van xin: “Lý Sinh, Lý gia, ngài vạn lần đừng đánh tôi nữa." Đều là chủ ý của cô Dương Tuyết Lệ cả.

Cô Hoắc Tú Tú vỗ nhẹ quá.

Cô ấy nói phải dùng cái tát mập mạp của tôi mới có thể đánh thức ngài.

Bàn Tử tôi lập công đấy chứ, tôi có đắc tội với ai đâu.

Lại được ưu đãi thế này, mẹ nó một cước suýt nữa đá tôi bay xuống núi.

Chương 447

Tôi có oan không chứ, tôi có dễ dàng không...” Lý Sinh mặt đầy vẻ lúng túng, lập tức nhìn về phía Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ mang một nụ cười gian xảo, cố ý không nhìn anh.

Xem ra, lời của Bàn Tử là thật, đúng là chủ ý của cô nhóc này.

“Đừng khóc nữa, một đại lão gia mà khóc lóc.

Còn không mau đỡ tôi dậy.” Lý Sinh nói với Bàn Tử.

“Ai u, Lý gia của tôi, bây giờ ngài mới nhớ đến cái tốt của Bàn Tử tôi.

Ngài hôn mê bao nhiêu ngày.

Mấy người chúng tôi ở đây lo lắng sợ hãi mấy ngày liền.

Ra ngoài rồi, nhất định phải mời tôi một bữa ra trò.

Không, một bữa không đủ, phải mời ăn một năm mới bù lại được.” Tiếng lải nhải của Bàn Tử, Lý Sinh hoàn toàn không nghe thấy.

Nhưng câu nói đầu tiên lại làm Lý Sinh tỉnh ngộ.

Lý Sinh kinh ngạc hỏi: “, tôi hôn mê mấy ngày rồi?

Không thể nào!

Tôi cảm giác lão già kỳ quái kia bị tôi xử lý chỉ là chuyện mấy tiếng trước thôi mà?

Rốt cuộc là sao!” Tiểu Ca mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Con người khi hôn mê, ký ức không hoàn toàn biến mất.

Có lúc, ký ức trước khi hôn mê có thể được lưu giữ vĩnh viễn.

Dù người đang ngủ say, những ký ức đó cũng không mất đi.

Cho nên, cảm giác của cậu chỉ là lưu giữ ký ức trước khi hôn mê đến hiện tại.

Và nó không ngừng được củng cố trong đầu, nên mới như vậy." Hồ Ba Y vỗ vỗ vai Tiểu Ca, giơ ngón cái nói: "Khá lắm Tiểu Ca, một bài giảng giải thật đặc sắc.

Giống hệt mấy chuyên gia tư vấn tâm lý chuyên nghiệp, lợi hại." Bàn Tử lập tức không vui.

"Này, hai tên khốn kia, để Lý Sinh mời ăn một năm đại tiệc, rốt cuộc có đồng ý không?

Nếu không, có xứng đáng với việc chúng ta lần này vào sinh ra tử, cùng đối phó với lão già kia, suýt chút nữa bị lão ta ăn thịt cả mấy người không.

Nếu không phải Tiểu Mao Cầu phản ứng nhanh, Tiểu Ca ra tay không chút do dự, mấy người chúng ta phối hợp chính xác, cả đám chúng ta đã chết trong hang rồi." Hoắc Tú Tú, người nãy giờ không nói gì, ngẩng đầu nhìn trời rồi nói: "Thu dọn đồ đạc đi." Lần này chúng ta đã mua một bài học, sau này xuống đấu lại, phải rút kinh nghiệm lần này.

Lý Sinh, đi được không?" Bàn Tử nghe câu này, lập tức nhảy ra xa.

Cậu ta biết, nếu Lý Sinh không đi được, những người còn lại chắc chắn sẽ đề nghị để cậu ta cõng Lý Sinh đi.

Việc này cậu ta không làm!

"Tôi...

đi được!

Bàn Tử, trốn tôi làm gì?

Tôi cũng không bảo cậu cõng tôi.

Chỉ là, nằm dưới đất quá lâu, chân hơi tê.” Hoắc Tú Tú nói: “Chân trái hơi tê phải không, để tôi bóp cho.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: “Đừng động!

Để ta dùng Mộc Trần Châu lăn cho cậu.

Trên người cậu còn lưu lại một phần thi độc!” Lý Sinh giật mình.

“Thi độc?” Huyết mạch của anh không phải có tác dụng tịnh hóa thi độc sao?

Tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nói, trên người anh có thi độc? *** “Đúng vậy, lão già kia, không phải là tống tử bình thường.

Được rồi.” Chẳng thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương có động tác gì.

Giống như một nữ phù thủy đang làm phép, cô vung tay trước và sau lưng Lý Sinh, một vầng sáng nhàn nhạt từ Mộc Trần Châu phát ra, lướt qua người Lý Sinh như một làn gió mát, khiến người ta cảm thấy khoan khoái.

Tiếp đó, cái chân tê cứng của Lý Sinh, thật sự có thể cử động được.

“Ân, thật tà môn!

Đại Kim Nha, đang gặm gì đấy?

Không phải bánh quy nén ăn nghiện rồi chứ?

Còn ở lại đây qua đêm à?

Không phải nên đi trước dẫn đường sao.” Đại Kim Nha đang bận rộn, nghe Lý Sinh nói vậy, lộ ra một vẻ mặt kỳ quái, nói: “Lão Kim ta

cũng là tiền bối trong giới đổ đấu, lần này lại thất bại trong tay mấy tiểu bối.

Chương 448

Ta xui xẻo quá!" Nói xong, Đại Kim Nha hậm hực đi lên phía trước, dẫn đội ngũ rời khỏi nơi quỷ quái này.

Trên đường đi, Bàn Tử vẫn lải nhải không ngừng, không có hồi kết.

Cậu ta còn quấn lấy Lý Sinh, cứ đòi anh phải xin lỗi cho bằng được.

"Được rồi được rồi Bàn Tử.

Lát nữa tìm được quán ăn, tôi thưởng cho cậu một cái giò heo." "Tống tử?

Lý ca, anh cố ý phải không.

Đã rời khỏi nơi quỷ quái đó rồi.

Còn nhắc đến tống tử.

Anh biết cả đoàn chúng ta.

Điều kiêng kỵ nhất là không có chuyện gì thì đừng nhắc đến.

Làm gì vậy, cứ phải nhắc đến những chuyện xui xẻo, thật là!" Lý Sinh tức giận nói: "Là giò heo, không phải tống tử!

Cậu không phải đói đến mụ mị cả đầu, đến cả âm tiết cũng nghe không hiểu rồi chứ!

Đúng rồi, trước đó một đại lão gia, sao lại khóc lóc om sòm?

Nói cho tôi biết tại sao?" Lý Sinh vốn định lấy Bàn Tử ra trêu đùa, để làm dịu đi không khí mệt mỏi rã rời.

Nào ngờ không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến, Bàn Tử lại nhào tới,

ôm lấy cánh tay Lý Sinh lau nước mắt nói: "Lý Sinh, tôi không phải lo lắng cho anh, sợ anh sao.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đều sắp phải thủ tiết rồi.

Sau này anh mà không có ai chăm sóc, đáng thương biết bao, phải không?" Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú tức điên lên.

Đang định nổi đóa với Bàn Tử, Lý Sinh bật cười ha hả, đột nhiên lại nghiêm mặt cảnh cáo Bàn Tử: "Cậu dám có ý đồ gì với họ thử xem!

Đừng có đùa giỡn trước mặt tôi.

Nếu không sau này gặp lại, tôi sẽ dùng Hắc Thần Đao chào hỏi trước!" Bàn Tử lại làm một động tác kỳ quái, không khí hoạt náo mang theo một chút kỳ lạ, có người lại không nhịn được cười.

Đội ngũ sắp ra khỏi địa giới, đến một nơi gọi là Thanh Thạch Loan.

Đây là một trấn nhỏ.

Trên trấn nhỏ, phần lớn địa phương đều là núi non trùng điệp.

Nằm ở nơi chưa được khai phá.

Nhưng vận may không tệ, sau khi vào trấn nhỏ, quả nhiên phát hiện có một quán rượu.

Quán rượu không lớn, hôm nay vừa mưa lất phất, lúc này.

Lại là chín mười giờ, nên không gặp một vị khách nào.

Nhưng trước cửa quán rượu, chất đầy sản vật núi rừng.

Vừa có nấm dại, lại có mấy con vật hoang dã bị kẹp gãy chân.

Có một con hoẵng.

Lý Sinh vừa nhìn đã trúng con hoẵng đó, vào trong và nói chuyện

giá cả với ông chủ, lập tức ngồi xuống.

“Khách nhân, từ bên kia xuống phải không, xem bộ dạng một thân bụi đất của các vị, có thể vào được trong núi như chúng tôi, thật không dễ dàng.” “Ông chủ, dưới Thanh Thạch Loan là nơi nào?” Lý Sinh sợ lại nhắc đến nơi quỷ quái kia, nên cố ý chuyển hướng sự chú ý hỏi. *** Bởi vì trạm tiếp theo, có thể phải đi xuôi theo dòng nước, nếu trạm tiếp theo là nơi đó, có thể từ Thạch Thanh Loan xuôi dòng xuống, vậy thì có thể tiết kiệm được một phần lớn thể lực, đây là một chuyện tốt bằng trời.

“Là Đoạn Long Trấn!

Các vị không biết sao?” “Đoạn Long Trấn?

Trên đời này lại có nơi gọi là Đoạn Long Trấn?

Tại sao lại có cái tên kỳ quái như vậy?” Đúng lúc này, lại có một nhóm người khác tiến vào quán rượu nhỏ.

Họ liếc nhìn bàn của Lý Sinh, ba người trẻ tuổi, lập tức đều lui ra ngoài.

Lý Sinh ra hiệu cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca không phát ra một tiếng bước chân nào, nhanh chóng đi ra ngoài.

Lý Sinh tiếp tục bám lấy ông chủ, bà chủ thì bận rộn trong bếp không ngớt tay.

Do những sản vật núi rừng đó đều là của người dân gần đó mang đến.

Bình thường vì giao thông không tiện, chỉ có quán rượu nhỏ này, có lúc có thể tiêu thụ một ít sản vật núi rừng, cũng có thể mang lại một chút thu nhập cho người dân trong núi.

Cho nên người dân trong núi, đều sẵn lòng đặt sản vật núi rừng ở cửa để bán.

Chương 449

Lý Sinh một lần mua rất nhiều sản vật núi rừng, trả tiền cũng sảng khoái, ông chủ không kịp nịnh bợ, thấy Lý Sinh hỏi han, lập tức hứng thú, mấy người nói chuyện khá vui vẻ.

"Câu hỏi này của ngài là hỏi đúng người rồi.

Mấy vị ông chủ, thưa bà!

Đoạn Long Trấn, sở dĩ gọi là Đoạn Long Trấn.

Đó là vì nơi đó, theo lời truyền miệng của thế hệ trước, có một vị hoàng đế cổ đại đã chết ở đó.

Một vị quân vương cổ đại, nghe nói là của nước Cổ Lượng.

Nước Cổ Lượng quốc gia này, không có trong sách sử.

Nhưng lúc đó quốc gia này, nghe người già kể lại là tương đối lợi hại.

Hoàng đế nước Cổ Lượng, văn trị võ công.

Có thể so sánh với ngũ bá chủ thời Xuân Thu.

Chỉ là sau này đến nơi gọi là Đoạn Long Điên đi săn.

Cũng không biết sao không quay về.

Tiếp đó, nước Cổ Lượng bị các quốc gia khác tiêu diệt.

Nhưng cuối cùng, những kẻ địch tìm kiếm tung tích, cũng không tìm thấy, giống như từ nước Cổ Lượng biến mất, chuyện này nối tiếp chuyện kia, kỳ lạ không kỳ lạ." Lý Sinh nghe đến đây, lập tức ra hiệu cho Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Hồ Ba Y, Ngô Tà, Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đều là những người thông minh.

Một cái nháy mắt của Lý Sinh, có thể đại diện cho tiếng lóng trong nghề.

Trong mắt họ, đó đại diện cho mệnh lệnh.

Giống như đang nói, "Tất cả nghe cho kỹ đây.

Nhớ kỹ nơi này, địa điểm hạ sạn tiếp theo của chúng ta, có thể là nước Cổ Lượng." Lý Sinh đưa cho ông chủ một điếu thuốc, cũng châm một điếu, cười cười, "Ông chủ à, những chuyện này của ông tôi chưa từng nghe qua, nghe ông nói thần kỳ như vậy, tôi thật sự rất hứng thú.

Hay là ông kể chi tiết hơn cho tôi nghe đi, lúc về tôi cũng có thể kể cho mấy đứa trẻ hàng xóm nghe, lúc chúng không nghe lời thì lấy ra dọa." Ông chủ lập tức cười, ha ha một tiếng nói, "Anh bạn này, nói chuyện thật hài hước.

Chẳng trách có mấy cô gái xinh đẹp đều theo cậu.

Được rồi, mấy người bạn này, tôi kết giao chắc rồi.

Bàn này tôi mời.

Chỉ cần các vị trả cho những người bán sản vật núi rừng một ít tiền, còn lại tiền rượu và tiền cơm, bao hết cho tôi, tôi phải cùng uống một ly." "Cái này không được, làm ăn nhỏ cũng không dễ dàng." Lý Sinh nói. *** "Làm ăn nhỏ thì làm ăn nhỏ, nhưng cũng phải xem làm ăn với ai, tôi vừa nhìn thấy bộ dạng của cậu, biết cậu không đơn giản.

Nếu thật sự coi tôi là bạn, vậy thì tặng vài chai rượu, không nên từ chối.

Chỉ là lát nữa ăn no uống say, tôi nhờ cậu giúp tôi giám định một món đồ." Đại Kim Nha ngồi trên bàn chờ ăn, vốn đang gà gật, mắt lim

dim nửa ngày không nghe gì.

Đột nhiên nghe thấy mấy chữ giám định đồ vật, lập tức phản xạ có điều kiện đứng dậy.

“Một lão nhà quê thì có đồ gì tốt để giám định chứ?

Lấy ra cho gia xem xem.” “Này, người này nói chuyện kiểu gì vậy?

Lão nhà quê thì sao?

Lão nhà quê không phải người à?” Đại Kim Nha vỗ vỗ miệng mình, cười nói, “Anh bạn, đừng trách tôi, tôi là người nói chuyện miệng tiện, tôi cũng từ trong núi ra.

Nhưng mà, xem bộ dạng của ông.

Cũng không giống một lão nhà quê có đồ chơi đáng tiền để sưu tầm, nếu thật sự có đồ, lấy ra cho tôi xem xem, yên tâm, nếu vừa mắt, giá cả chắc chắn hợp lý.” Ông chủ quán cơm nghe vậy, trong lòng nghĩ bụng, ra là người trong nghề.

Đồ cất giấu, tìm người giám định, là một việc vô cùng không dễ dàng.

Hôm nay ông trời tác thành, để mấy nhân vật này đột nhiên đến quán rượu nhỏ, quả thực là cơ hội trời cho.

Ông đã sớm nhìn ra, lai lịch của nhóm người này tuyệt đối không đơn giản.

Nhìn trang bị trên người họ là biết, chín người, ai nấy đều là nhân vật lợi hại thân hoài tuyệt kỹ.

Vừa rồi trong lúc nói chuyện với Lý Sinh, lại cảm thấy đặc biệt là Lý Sinh này, nói năng bất phàm, kiến thức uyên bác, đặc biệt hứng thú với một số đồ vật cổ đại.

Do đó ông mạnh dạn phán đoán, hoặc là làm khảo cổ, hoặc là làm "khảo cổ dân gian".

Tóm lại là hai loại khảo cổ, tất có một.

Do đó, đề xuất để Lý Sinh giúp, giám định một món đồ, cũng không phải là chuyện quá đáng.

Nào ngờ Đại Kim Nha giọng điệu khá lớn, trực tiếp mở miệng rằng nếu là đồ tốt, nhất định sẽ cho một mức giá hợp lý.

Tương đương với việc trực tiếp nói cho ông chủ biết, họ là người trong nghề này!

Chương 450

Ông chủ cũng là một người tinh ranh, đừng thấy ông mở một quán rượu nhỏ, nhưng đã từng giao tiếp với đủ mọi hạng người trong xã hội, do đó có thể coi là một người tinh khôn.

“Vậy thì tốt quá!

Vậy thì tốt quá.

Mấy vị quý khách, nếu hôm nay có thể giúp tôi giám định món đồ đó, và mua lại nó.

Bàn này tôi bao hết!

Sau này đến đây, tiểu điếm miễn phí chiêu đãi, tuyệt đối không nói suông.

Bà nó ơi, lấy món đồ đó ra, để bạn tôi giúp giám định xem.” Lý Sinh gật gật đầu với Dương Tuyết Lệ.

Nói với cô, ông chủ này có thể tin tưởng.

Trong lúc bà chủ chọn rau nấu cơm, và đi vào phòng sau lấy đồ ra, Hồ Ba Y thuận tiện liếc nhìn nhà bếp của họ.

Đột nhiên, mắt anh nhìn vào một cái đĩa trên bếp.

Đĩa dùng để đựng muối.

Xem ra đã được dùng một thời gian, đáy đĩa kết một lớp muối dày.

Cái đĩa đó, trông rất tinh xảo, giống như được điêu khắc từ ngọc.

Chỉ là thường xuyên tiếp xúc với nơi nhiều dầu mỡ như nhà bếp, nên đã trở nên hơi bẩn.

Nhưng mắt của Hồ Ba Y, lập tức nhận ra, đó tuyệt đối là một món

đồ cổ.

“Ông chủ, nhìn cổ của tôi, nhìn cổ của tôi, nhìn kỹ vào!” *** “Vị huynh đệ này, cổ của cậu không có vấn đề gì cả, sao vậy?” “Ai u, cổ tôi có bệnh đấy, thiếu muối, đúng rồi.

Muối trong bếp nhà ông, có thể cho tôi một ít được không?

Tôi mang theo trên đường ăn.” “Được chứ được chứ!

Một ít muối, chuyện nhỏ.” Ông chủ nói.

“Vậy ông bưng cả cái đĩa đó lên là được.

Phải tặng cái đĩa đó cho tôi.

Tôi sẽ nói giúp cho ông, để họ ra giá cao mua đồ của ông.” “Thật không?” Ông chủ lập tức lấy cái đĩa đựng muối xuống, cười nói, “Nếu đã như vậy, thì tặng cậu.” Hồ Ba Y lập tức bưng đĩa lên bàn rượu, khoe khoang với Dương Tuyết Lệ: “Các vị, mời ăn muối!” Mắt của Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, đều sáng lên.

Cái đĩa này, quả thực là một bảo vật cổ đại.

Chỉ là ông chủ này căn bản không biết nó quý giá, lại đem đi đựng muối.

Cũng khó trách!

Ở những vùng nông thôn, người ta thường coi đồ cổ như rác rưởi.

Cách đây không lâu, ở một nơi gọi là làng Tiểu Mao, có một hộ nông dân, đã dùng chiếc cốc Kê Hang trị giá hai trăm triệu, để cho gà con ăn.

Đáng ghét hơn là, chiếc cốc Kê Hang đó, bị nứt một đường, khiến chuyên gia phát hiện ra, trực tiếp lên cơn đau tim mà chết.

Có thể thấy đồ cổ thứ này cũng phải nói đến duyên phận!

Có duyên phận thì có thể gặp được, không có duyên phận, không chỉ không gặp được, mà gặp được, cũng sẽ biến thành nghiệt duyên.

Thậm chí biến thành sát duyên.

Hồ Ba Y gã này, trong nháy mắt đã lừa được một món đồ cổ.

Đem ra trước mặt khoe khoang, có vẻ hơi bắt nạt người khác.

"Đồ đã lấy ra rồi, mấy vị quý khách, giúp tôi xem qua một chút." Bà chủ là một người phụ nữ trung niên, hơi phát tướng, nhưng trông rất có phúc khí, kiểu phụ nữ nông thôn.

Vừa chăm chỉ, vừa hiền hậu.

Trông phúc khí không tệ.

Lý Sinh cầm lấy món đồ, từ từ mở mấy lớp báo và lớp vải bên trong.

Khi mở lớp vải cuối cùng, một món đồ sắt xuất hiện trước mặt!

"Ai u, món đồ này sao lại nặng thế?" "À, tôi cũng không biết nguyên nhân." Món đồ sắt này trông giống hình trăng lưỡi liềm, hai bên sắc bén, ở giữa tròn.

Trên đó đầy những đốm đen, giống như những miệng núi lửa trên mặt trăng, dày đặc, trông giống một thanh đao cong hình trăng tròn cũng không phải, giống một thanh chủy thủ cũng không phải, hình dáng kỳ quái.

Nhưng điểm hấp dẫn nhất, là trọng lượng của nó.

Lý Sinh nhấc lên ước lượng trọng lượng của nó, phát hiện trọng lượng của nó, nặng hơn sắt vài lần thậm chí vài chục lần.

Lập tức kinh ngạc!

Thứ này chẳng lẽ là sắt của nước Lượng trong truyền thuyết?

Chương 451

“Ông chủ, đã nói với ai về món đồ này chưa?” “Chưa chưa, tuyệt đối chưa, ngay cả người thân trong nhà tôi cũng chưa, điểm này xin cứ yên tâm.

Nếu không gặp được người đáng tin cậy, tôi cũng tuyệt đối không lấy ra cho xem, rốt cuộc món đồ này.” Lý Sinh đưa món đồ cho Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ kêu lên một tiếng.

Hoắc Tú Tú lập tức đỡ lấy, tiếp lời: “Mật độ gấp bảy tám lần sắt, một miếng to bằng nửa cái quẩy chắc phải nặng năm ký.” Hồ Ba Y lúc này thấy món đồ xấu xí này, lập tức cười.

“Ông chủ, thật sự là ông nhìn nhầm rồi, món đồ này chẳng đáng tiền chút nào, cái thứ trong bếp nhà ông, dùng để đựng muối ấy.

Mới đáng tiền.” *** Ngô Tà, Tinh Tuyệt Nữ Vương, lập tức dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hồ Ba Y.

Gã này thông suốt rồi sao?

Vừa rồi còn chiếm hời của ông chủ quán rượu nhỏ này.

Bây giờ đột nhiên không tham tài nữa?

Hồ Ba Y gã này, tính tình thật cổ quái, không ai có thể đoán được anh ta đang suy nghĩ gì.

“Vậy, cái này rốt cuộc là thứ gì?” Ông chủ hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Không có tên, nói chính xác.

Là đồ vật mà quý tộc cổ đại dùng trong tế tự.

Nếu nhất định phải đặt cho nó một cái tên.

Thì nên gọi là thiên thạch cổ đại!" "Ai da da, là thiên thạch à!

Vậy thì là hàng hiếm rồi." Chủ quán rượu lập tức hai mắt sáng rực, ôm chặt bảo bối vào lòng, không nỡ để ai chạm vào.

Đột nhiên lại hỏi tiếp Lý Sinh: "Vậy thì, rốt cuộc nó đáng giá bao nhiêu tiền?" "Thứ này à, nói không hay thì, cũng có thể coi nó là một bảo bối, cũng có thể coi nó là một món đồ chơi, nếu gặp người không biết hàng, thì nhiều lắm là vài chục đồng, bị thu mua như đồng nát sắt vụn, nếu gặp người biết hàng, cũng có thể được một hai nghìn đồng." Ông chủ vốn tưởng Lý Sinh nói một hai chục triệu, lại nghe thấy một hai nghìn đồng, lập tức ngây người.

"Tại sao... không phải là thiên thạch sao.

Sao giá lại thấp như vậy, huynh đệ, cậu phải cho tôi một câu nói thật đấy!" Lý Sinh chỉ vào bàn rượu thịt, nói: "Nể mặt bàn đồ ăn dã vị này, tôi cho ông một lời thật lòng, thứ này đã bị người cổ đại động vào.

Nếu nó được bảo quản nguyên vẹn hình thái thiên thạch, thì chắc chắn sẽ đáng tiền hơn một chút, bán được vài chục nghìn, vài trăm nghìn đều có khả năng.

Nhưng ông cũng thấy rồi, những vết lõm không bằng phẳng, đó là do người cổ đại dùng thứ đồ luyện sắt để gia công nó, do đó, nhiều lắm chỉ là nửa khối thiên thạch, đã phá vỡ hình thái ban đầu, tự nhiên cũng không đáng tiền nữa.

Nếu ông muốn bán, tôi sẽ tìm một người mua giúp ông.

Lúc đó để họ thêm cho ông chút tiền, bán cho một ân tình." "Vậy thì, cái đĩa muối của tôi thì sao?" Bà chủ lúc này đã xào xong món ăn, tay cầm hai chai rượu, vừa đi vừa hỏi.

Đồ vật dù sao cũng là của quán người ta, Hồ Ba Y có thích đến mấy, cũng không thể chiếm làm của riêng.

"Món đồ chơi đó, đáng tiền hơn khối sắt thiên thạch tế tự kia một chút.

Nhưng thứ này, ông biết đấy, có những điều cấm kỵ.

Nếu không, ông cũng sẽ không bí mật mời tôi xem.

Có những chuyện mọi người đều hiểu ngầm thì tốt hơn, phải không ông chủ." Chủ quán rượu nhỏ, lập tức nói với bà chủ: "Bà nó ơi, ở đây không có việc gì, bà xuống đi, để tôi uống với khách vài ly." Đuổi vợ đi, thực ra là để giữ bí mật.

Trong không khí khá náo nhiệt, ông chủ uống với Lý Sinh vài ly, lại chấp nhận lời đề nghị của Lý Sinh về việc giới thiệu một người trung gian, cuối cùng nhân lúc có men rượu, Lý Sinh nói: "Ông chủ, có biết tại sao tôi muốn thúc đẩy giao dịch mua bán hai món đồ này của ông không?

Bởi vì quán rượu nhỏ này quá cũ kỹ rồi, coi như đáp lễ, tôi cho ông một cơ hội.

Có một khoản tiền nhỏ, cũng có thể sửa sang lại quán rượu nhỏ, trang trí mặt tiền, thứ này cũng giống như quần áo trên người, phải trở nên sáng sủa, thì kinh doanh tự nhiên cũng sẽ tốt lên." "Không cần đâu, không cần đâu.

Tóm lại có thể gặp được mấy vị, là may mắn của tôi.

Mấy món đặc sản này, ăn nhiều một chút!" *** Chủ quán vô cùng khách khí.

Bàn Tử thì không khách khí chút nào, dùng dao chia thịt thú rừng cho các quý cô trước, sau đó tự mình lấy một cái đùi hoẵng, ăn ngấu nghiến.

Nhìn bộ dạng miệng đầy dầu mỡ của cậu ta, Đại Kim Nha trực tiếp cảm thấy đau răng.

Bởi vì răng miệng có chút vấn đề, nên mới thay răng giả.

Tuy răng vàng không ảnh hưởng đến việc ăn uống, nhưng nếu muốn ăn uống thả phanh như Bàn Tử, gặm xương rôm rốp, cả da lẫn thịt đều gặm sạch, thì căn bản là không thể, do đó chỉ có thể đứng nhìn mà thèm.

"Chúng ta đều ăn gần xong rồi, sao Tiểu Ca vẫn chưa về?" "Bàn Tử, đừng có nhắc đến chuyện không vui." "Này, Ngô Tà tôi, cậu nhóc này cố tình đối đầu với tôi phải không." Lý Sinh nói: "Đừng cãi nhau nữa, Bàn Tử, cậu không cần nghỉ ngơi cho tốt vài ngày sao?

Ăn no rồi chẳng lẽ không buồn ngủ chút nào?" Bàn Tử bị Lý Sinh nói vậy, lập tức ợ một tiếng, lại vươn vai một cái, ngáp liền mấy cái nói: "Tôi... thật sự buồn ngủ chết đi được, ... thật đấy, bây giờ chỉ cần thấy một cái giường, tôi có thể ngủ chết đi được, tin không." Lý Sinh ra hiệu bằng mắt về phía một căn phòng bên cạnh, Bàn Tử lập tức nói: ", để tôi ngủ ở đó à." Lý Sinh bảo Hồ Ba Y từ túi của mình lấy ra mấy trăm đồng, một phần dùng để mua đồ ăn dã vị.

Một phần dùng để trả tiền phòng trọ.

Ông chủ kia mắt nhìn thẳng đơ.

Chương 452

Ở vùng núi hẻo lánh này, lương một tháng mấy trăm, một nghìn đồng.

"Ông chủ, không cần thối lại.

Hôm nay mấy người chúng tôi ở đây nghỉ ngơi, sáng sớm mai ông làm cho chúng tôi một bữa sáng đơn giản, sau này nếu có cơ hội đến đây, nhất định sẽ đến quán ông ăn một bữa." Ông chủ mắt cười toe toét, khách sáo một hồi, vội vàng nhận tiền, không ngừng nói lời cảm ơn.

Sắp xếp cho mấy người nghỉ ngơi, Lý Sinh ra sân sau mài dao.

Hắc Thần Đao, trong nhiệm vụ lần trước, đã được sử dụng quá mức.

Trên lưỡi dao đầy những vết bẩn.

Tuy Hắc Thần Đao sắc bén vô cùng, có thể phá trừ tà ma.

Nhưng dù là vũ khí tốt đến đâu, cũng cần được bảo dưỡng thường xuyên, mới có thể tiếp tục duy trì sự sắc bén.

Tiếng mài dao của Lý Sinh đúng là như một bản nhạc ru ngủ, không bao lâu sau.

Trong quán rượu nhỏ mà họ đã bao trọn, lập tức vang lên tiếng ngáy nối tiếp nhau.

Đại Kim Nha và Bàn Tử quá mệt mỏi, mệt đến mức như một khúc gỗ, do đó đều đã nghỉ ngơi!

Hoắc Tú Tú, và Dương Tuyết Lệ, các nữ đồng chí, nữ đồng chí phải được chăm sóc, nên đã lên lầu nghỉ ngơi.

Dương Tuyết Lệ kéo rèm cửa sổ nhìn Lý Sinh đang mài dao trong sân, nói với Hoắc Tú Tú: "Chủ nhân chẳng lẽ không định đi đến Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ nữa sao?

Tại sao lại phải ở đây lâu như vậy, theo ý tôi, chúng ta bây giờ có thể đi ngay trong đêm.

Dù sao bây giờ trời cũng chưa tối." Hoắc Tú Tú nói: "Dương Tuyết Lệ, không nhìn ra cô lớn lên nhờ ăn bánh mì Mỹ, một chút quy củ cũng không hiểu?

Người máy còn phải bảo dưỡng, huống chi là người!

Lão già kia suýt nữa hại chết chúng ta, xử lý lão ta, lãng phí thời gian của chúng ta.

Quan trọng hơn là tiêu hao tinh lực của chúng ta, không bổ sung lại tinh lực, sao có thể đi tìm Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ." Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này liếc nhìn hai người một cái, ngồi trên giường giống như đang đả tọa, nhanh chóng lại nhắm mắt lại.

Tinh thần của mấy nữ đồng chí, dường như tốt hơn nam đồng chí rất nhiều. *** Lý Sinh đang mài dao, nhìn thấy Dương Tuyết Lệ, lập tức nháy mắt, huýt sáo một tiếng.

Mài dao một cách vui vẻ.

Việc mài dao vốn dĩ, tùy tiện tìm một người là có thể làm được, chỉ là anh không để người khác chạm vào Hắc Thần Đao, cho nên chỉ có thể tự tay làm lấy.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, đang làm gì vậy?" "Đừng quấy rầy, có lẽ đang cảm ứng xem gần Đoạn Long Trấn có thần mộ nào không." "Hừ, thần mộ, nấm mồ thì có mấy cái." Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú vốn không hợp nhau.

Hai người ở cùng nhau, đều sẽ cãi nhau vài câu, dù sao hai người

cũng đã quen rồi.

Giống như lời của Hoắc Tú Tú, người lớn lên nhờ ăn bánh mì Mỹ, và các cô gái trong nước, không phải cùng một loại người.

"Có lẽ, chúng ta thật sự phải ở lại Đoạn Long Trấn vài ngày!" Tinh Tuyệt Nữ Vương từ trạng thái đả tọa mở mắt ra, nói với hai mỹ nữ đang dọn dẹp giường, chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Ồ, cô đang cảm ứng vị trí cổ mộ, thật sự đang làm chuyện đó à?

Sao, cảm ứng được rồi?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Ta không thể nói với cô, ta phải nói với chủ nhân." Hoắc Tú Tú cười.

"Cố ra vẻ thần bí!

Hừ, ta mới không thèm!" Nói xong cô kéo chăn lên, lập tức thoải mái nằm xuống.

Dương Tuyệt Lệ cũng chuẩn bị đi ngủ, nhưng vừa nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể đã cảm ứng được, cô biết Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải người thường.

Đối với việc tìm kiếm Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, nhiệt tình của Dương Tuyết Lệ, có lẽ là cao nhất trong mấy người.

Lập tức nghiêng người nằm hướng về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Xin lỗi, đừng mang cái bộ dạng nữ vương đó ra với tôi.

Cô phải hòa nhập vào vòng tròn của chúng tôi, có bí mật gì thì chia sẻ, Tinh Tuyệt Nữ Vương, không muốn làm bạn với tôi sao?" "Ha ha, có người vì để ép người khác, đã dùng đến chiêu uy hiếp lợi dụng, thật là thâm độc." "Hoắc Tú Tú, câm miệng lại cho tôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy họ cãi nhau, căn bản không để ý, lại nhắm mắt "đả tọa" tiếp.

Dương Tuyết Lệ thất bại!

Cũng không hỏi được gì, lập tức cảm thấy vô vị, ăn no xong người cũng mệt mỏi, lập tức cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

“Người đã bắt được chưa?” Trong sân, Lý Sinh bảo dưỡng xong Hắc Thần Đao, thấy Tiểu Ca tiến vào.

Anh ta còn chưa ăn cơm!

“Đại ca, mấy gã đó, không phải là người của Lão Cửu Môn chúng ta.

Xem ra, cũng là mấy tay trộm mộ địa phương.” Lý Sinh nhíu mày: “Trộm mộ địa phương?

Vậy thì phải dạy cho họ một chút quy củ.” Tiểu Ca hiếm khi lộ ra một chút biểu cảm: “Tôi đã dạy họ quy củ, đã cho họ thấy chiêu thức, e rằng sau này không bao giờ dám theo dõi chúng ta nữa.” “Đi ăn cơm đi, cơm và thức ăn đều để dành cho cậu rồi.” Tiểu Ca kêu một tiếng ừ, từ trong tay áo tuột ra mấy món đồ, rơi xuống trước mặt Lý Sinh.

Lý Sinh trừng mắt nhìn.

“Lấy ở đâu ra vậy?” “Từ mấy tay trộm mộ địa phương đó.

Chúng nói cho tôi biết, chúng tìm thấy nó ở đâu.” “Hay lắm, ra là mộ Cổ Lượng Quốc, đã bị chúng để mắt đến từ lâu.” “Không chỉ vậy, từ một nguồn tin, ta biết được.

Chương 453

Vị quốc chủ mất tích của Cổ Lượng Quốc, mộ của ông ta ở trên Đoạn Long Trấn.

Trong mộ có một món đồ đồng khắc chữ về Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ." Lý Sinh nghe đến đây, trực tiếp ngây người.

Nằm mơ cũng không ngờ, không cần sử dụng huyết mạch may mắn, lại có thể gặp được chuyện tốt như vậy.

Thật là vô tâm cắm liễu liễu lại xanh! *** Thông tin bất ngờ có được, đối với chuyến đi Thiên Sơn, chắc chắn có ích lợi vô cùng lớn.

Đây chỉ là một phán đoán nghề nghiệp!

Lý Sinh thu lại Hắc Thần Đao, lập tức nói: "Ăn cơm xong, nghỉ ngơi cho tốt.

Ngày mai, chúng ta nhất định phải vào mộ Cổ Lượng Quốc xem thử món đồ đồng đó.

Nếu nó thật sự tồn tại, bất kể thế nào cũng phải tìm ra, vì đó là mấu chốt để chúng ta tìm Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ." Tiểu Ca tỏ vẻ đã hiểu, quay người vào nhà ăn cơm.

Lý Sinh phấn khích!

Trừ anh ra, mấy thuộc hạ của anh đều mệt rã rời.

Họ cần thời gian để bổ sung tinh lực, ngủ một giấc thật ngon, quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Còn anh, trong mấy ngày hôn mê trước đó, đã dưỡng tinh súc duệ, bây giờ tinh lực tràn trề.

"Tiểu gia hỏa, ăn thịt đi!" Lý Sinh trêu đùa thú cưng của mình là

Tiểu Mao Cầu.

Đột nhiên anh nảy ra một ý tưởng táo bạo!

Nếu hành trình đến Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, không thể tùy ý gián đoạn.

Thời gian đối với nhân mã, khá gấp rút.

Vậy liệu có thể áp dụng một phương pháp trung gian, một mình đi Đoạn Long Trấn đào cái hũ đó không?

Đào hũ, là tiếng lóng trong nghề.

Ý là đổ đấu!

Lý Sinh vừa cho Tiểu Mao Cầu ăn thịt, vừa sắp xếp kế hoạch, đợi mọi thứ đều lên kế hoạch xong xuôi, lập tức một mình lên đường ngay trong đêm.

Từ quán rượu nhỏ đang ở, cách Đoạn Long Trấn chỉ có mười mấy cây số.

Đi nhờ xe, về cũng chỉ mất một giờ.

Lý Sinh để lại cho Bàn Tử một tờ giấy nhắn, nói anh đi trước một bước, bảo họ ở quán rượu nhỏ chờ anh về.

Nếu mọi việc thuận lợi, trước khi trời sáng ngày mai, Lý Sinh có thể quay lại.

Vốn tưởng mọi thứ đều được sắp xếp hoàn hảo, nào ngờ sau khi Lý Sinh nhảy xuống xe, người tài xế trực tiếp sợ chết khiếp.

“A, nữ quỷ, quỷ à.” “Nữ quỷ nào?

Nói bậy bạ.” Lý Sinh ngồi ở ghế phụ, nhìn ra ngoài khi tài xế bật đèn pha.

Qua kính chắn gió, bên ngoài chiếc xe bán tải nhỏ, dưới ánh đèn

pha chiếu rọi mạnh mẽ, quả nhiên có một người phụ nữ mặc trang phục cổ đại, đứng cách xe không đến mười mét.

Cô đang dùng một đôi mắt trắng bệch, trừng trừng nhìn họ.

Lý Sinh đầu óc quay cuồng!

"Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Cô theo tôi từ lúc nào?

Tôi không biết?

Không phải đã bảo mấy người ở trên lầu hai của quán rượu nghỉ ngơi sao?

Một mình, lén lút theo tôi!" Chẳng trách người tài xế bị dọa sợ chết khiếp, ở nơi hẻo lánh này, lại là ban đêm, gặp phải tình huống như vậy, đổi lại là ai, cũng sẽ bị dọa sợ chết khiếp.

Dù sao, Tinh Tuyệt Nữ Vương một thân trang phục cung đình cổ đại, quả thực khá đáng sợ.

Đặc biệt là khuôn mặt xinh đẹp đó, trắng bệch đến đáng sợ.

Lý Sinh lập tức nảy sinh một tâm trạng kỳ quái.

Anh đưa thêm cho tài xế một tờ tiền, an ủi: "Đừng sợ, bạn gái tôi!

Thích mặc đồ cổ trang hơn.

"Nhưng vạn lần đừng đi lung tung làm tổn hại danh dự của tôi và bạn gái tôi, tôi sẽ không tha cho anh đâu." Người tài xế run rẩy nhận lấy tờ tiền của Lý Sinh, miệng lẩm bẩm không ngừng, gật đầu như gà mổ thóc, lên xe, sợ hãi đến mức lập tức quay đầu xe, lái xe rời khỏi Đoạn Long Trấn.

"Chủ nhân, ngài định đi đào mộ quốc chủ Cổ Lượng Quốc, lại chuẩn bị một mình đi sao.

Nếu gặp nguy hiểm thì sao?

Chương 454

Không có ai bảo vệ, vậy thì tất cả nguy hiểm, chỉ có thể một mình ngài chống đỡ.

Để ta giúp ngài." *** Lý Sinh vỗ vỗ vai cô, "Còn có Tiểu Mao Cầu mà!

Cô đến cũng tốt, với pháp lực hiện tại của cô, có lẽ có thể đi trước dò la tình hình trong mộ cho tôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, ở nơi hẻo lánh, hai bên đường toàn cỏ dại cao ngang người, cô bay vút lên, như một con đại bàng, bay lên trời.

Với linh lực hiện tại, bay cao vài trăm mét, dễ như chơi, trong tình huống pháp lực chưa hoàn toàn hồi phục.

Cùng với việc Tinh Tuyệt Nữ Vương bay đi, trong bụi cỏ xung quanh đột nhiên gây ra một trận bất an.

Tiếp đó, vô số chim đêm đồng loạt kêu lên rồi bay đi.

Tiếng gầm của dã thú, cũng lần lượt vang lên.

Ếch nhái, rắn rết lũ lượt từ trong hang động chui ra, chạy tán loạn khắp nơi.

"Cút đi, cách xa ta ra!" Trên mu bàn chân Lý Sinh, bám chặt mấy con rắn nhỏ, có con lè lưỡi, có con như nước, sống chết không buông.

Nhưng mấy con rắn rết này còn đỡ, mấy con kiến hoang dã, thật sự đáng ghét.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, xem cô làm chuyện tốt gì này!" Lý Sinh phàn nàn một tiếng, nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương bay đi trước.

Phiền phức nhỏ xuất hiện xung quanh, chỉ có thể đối phó.

“Tiểu Mao Cầu, đến lúc ngươi xuất hiện rồi.” Lý Sinh vỗ vỗ vai, Tiểu Mao Cầu vốn có một không gian thú cưng, lập tức từ trong không gian thú cưng bay ra, đáp xuống đất.

Nó kêu lên với đám côn trùng, kiến, chuột, rắn xung quanh.

Những con độc trùng, rắn, kiến đó thấy nó, đều sợ hãi chạy tứ tán, con đường nhỏ bị cỏ dại che phủ, lập tức trở nên yên tĩnh!

“Tam Thanh hóa thiên địa, vũ trụ khai hồng hoang!” Lý Sinh lấy ra một cái la bàn bát quái, bắt đầu định vị các ngọn núi xung quanh.

Đột nhiên, la bàn bát quái, hướng về một ngọn núi ở Đoạn Long Trấn, kim chỉ điên cuồng nhảy múa.

Đúng lúc này, tiếng kêu quỷ dị của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng truyền đến từ phía trước của hướng đó, cách khoảng bốn năm dặm.

“Không ổn, bên đó có chuyện!” Lý Sinh để Tiểu Mao Cầu chạy phía trước, lao về phía nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương phát ra tiếng kêu.

Khi đến nơi đó, anh đã mệt đến thở không ra hơi.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh trực tiếp hít một hơi lạnh!

Trời đất ơi!

Cũng có thể như vậy sao?

Chỉ thấy ba bóng đen, vây quanh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đang đối thoại với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sự xuất hiện của Lý Sinh và Tiểu Mao Cầu, đã thu hút sự chú ý của ba bóng đen đó.

Một trong những bóng đen quay về phía Lý Sinh.

Lý Sinh và nó đối mặt, lập tức kinh ngạc.

“Đinh!

Túc chủ gặp nguy hiểm, cảm ứng được túc chủ bị ba Thủ Mộ Nô Tướng theo dõi, lực lượng huyết mạch tăng cường 15%!” Lý Sinh nắm chặt tay, giơ hai nắm đấm lên, ánh mắt trực tiếp đối diện với bóng đen đang quay lưng lại, nhìn về phía anh.

“Ra là Thủ Mộ Nô Tướng, xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương đã tìm đúng chỗ rồi!” Thủ Mộ Nô Tướng, không phải là cương thi.

Nhưng tu vi, mạnh hơn cương thi một chút, yếu hơn cương thi vương một chút.

Do đó, trong phán đoán của Lý Sinh, những Thủ Mộ Nô Tướng này, là nhân vật nằm giữa hai loại đó.

Vừa phải coi trọng, lại không cần phải đối phó như cương thi vương.

Hét!

Thủ Mộ Nô Tướng kia sau khi đối mặt với Lý Sinh một cái, lập tức phát ra một giọng nói như cổ họng vỡ.

Xem ra, đã canh giữ bên cạnh chủ nhân mộ Cổ Lượng Quốc dưới lòng đất quá lâu.

Mấy tống tử này đã thoái hóa chức năng nói chuyện.

Cổ họng của nó, đã mục nát thành một đống thịt khô queo.

Cổ họng như vậy, tự nhiên không có cách nào truyền đạt âm thanh hoàn chỉnh ra ngoài. *** “Tinh Tuyệt Nữ Vương, có đối phó được không?” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với Lý Sinh: “Chủ nhân, mấy Thủ Mộ Nô Tướng này, chủ yếu bảo vệ món đồ đồng kia.

Trong quan tài dưới lòng đất, không có thi thể của quốc chủ nước Lượng!

Đó là một cái quan tài chứa thi thể của người khác.” Mẹ kiếp!

Lý Sinh nghe lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trực tiếp ngơ ngác.

Chương 455

Ra là Tinh Tuyệt Nữ Vương đã xuống mộ rồi.

Chỉ vì bị Thủ Mộ Nô Tướng phát hiện, cho nên không thể không lên mặt đất, trước tiên giải quyết mấy nô tướng này, rồi mới đi lấy món đồ đồng mà Lý Sinh muốn.

Hiệu suất cũng quá cao rồi!

Biến cô ta thành thuộc hạ, quả nhiên là một lựa chọn chính xác!

U lu lu... u lu!

"Nó nói gì vậy?" Lý Sinh hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương.

", nó muốn chôn ngài vào trong mộ của quốc chủ Cổ Lượng." Lý Sinh giật mình.

"Vậy được, Tinh Tuyệt Nữ Vương, giúp ta tiêu diệt chúng." "Không được đâu chủ nhân, công lực của ta, không cao đến thế." Lý Sinh trợn tròn mắt, "Cô chắc là Tinh Tuyệt Nữ Vương không?" Đúng lúc này, một Thủ Mộ Nô Tướng, nhảy cao ba mét, giống như cương thi nhảy về phía Lý Sinh.

"Mẹ kiếp, thật à!

Tiểu Mao Cầu!" Tiểu Mao Cầu căn bản không để ý đến Lý Sinh, dù sao, nó chỉ là một con thú cưng.

Một con linh cẩu to bằng con mèo, đối phó với Thủ Mộ Nô Tướng to lớn, đó là chuyện của chủ nhân.

Tiểu Mao Cầu chạy nhanh như leo cây, leo lên vai chủ nhân trước khi vào không gian thú cưng, liếc nhìn Thủ Mộ Nô Tướng đối diện một cái.

Gâu một tiếng, liền vào không gian biến mất.

“Keng!” Hắc Thần Đao lóe sáng!

Lý Sinh lùi mạnh về sau hai ba bước, lập tức nhắm mắt lại, chém về phía trước một đao.

Vụt!

Thủ Mộ Nô Tướng vốn dự định một chiêu xử lý Lý Sinh, lập tức nhìn thấy thanh Hắc Thần Đao sắc bén lóe sáng, lập tức bật ra xa.

Cơ thể khổng lồ lao tới, cũng bị một loại sức mạnh thần bí, trấn nhiếp văng ra ngoài.

Giống như bị pháo đạn bắn ra, văng lùi vài chục trượng.

Hai Thủ Mộ Nô Tướng đang vây công Tinh Tuyệt Nữ Vương, đều nhìn về phía này.

Lý Sinh cũng tò mò tại sao Hắc Thần Đao vừa rút ra, Thủ Mộ Nô Tướng kia tại sao không đánh mà lui.

Tình huống có vẻ hơi quỷ dị!

Ánh mắt của anh lướt qua Hắc Thần Đao, lập tức nhìn thấy lòng bàn tay phải của mình, rách một đường.

Máu tươi của anh, từ lòng bàn tay chảy xuống.

Lý Sinh lập tức hiểu ra!

Chẳng trách Thủ Mộ Nô Tướng hung hãn thấy Hắc Thần Đao như thấy ôn dịch mà bay lùi, ra là trong lúc vô ý, đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch.

Sức mạnh huyết mạch, cộng thêm uy lực của Hắc Thần Đao.

Khiến cho binh khí của anh, trở nên có sức trấn nhiếp hơn.

Lý Sinh vung vẩy Hắc Thần Đao mang theo sức mạnh huyết

mạch, từng bước một tiến gần đến Thủ Mộ Nô Tướng bị chấn lùi kia.

Thân là lão đại của Lão Cửu Môn, Lý Sinh không biết đã chiến đấu với bao nhiêu tống tử.

Nhưng sự cố ngoài ý muốn hôm nay, khiến anh ý thức được sức mạnh của mình, không phải là thứ mà mấy Thủ Mộ Nô Tướng có thể chống lại được.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ, nhận được cơ duyên cường hóa lực lượng huyết mạch.

Giá trị cường hóa lực lượng huyết mạch vĩnh viễn tăng thêm 0.3%.” “Thật không tệ!” Phần thưởng bất ngờ có được, khiến Lý Sinh càng thêm can đảm.

Bây giờ anh hoàn toàn không coi ba Thủ Mộ Nô Tướng ra gì nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy chủ nhân tiến về phía ba Thủ Mộ Nô Tướng, càng ngày càng gần, trong đôi mắt phượng đẹp đẽ đó, lộ ra một tia bất an.

Dù sao thì, sự hiểu biết của ta về tà ma vẫn nhiều hơn chủ nhân Lý Sinh rất nhiều.

“Chủ nhân, chuẩn bị trừ tà đi.” “Trừ tà?

Trừ cái tà ma nào.” Lý Sinh kỳ quái hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương đang trong thế giằng co.

Tôi thực sự không hiểu, rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, đã đánh gục một tên thủ mộ nô tướng, tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nói như vậy.

Lúc này, mấy tên thủ mộ nô tướng đang đối đầu với tôi đột nhiên

thay đổi mục tiêu công kích.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì an toàn rồi.

Nhưng tôi lại thảm rồi!

Chương 456

Lũ thủ mộ nô tướng ban đầu đồng loạt chĩa miệng về phía tôi.

Từ miệng chúng, từng luồng tà hỏa phun ra!

“Mẹ nó, thế này cũng được à?” Hắc Thần Đao trong tay tôi vốn mang thuộc tính Kim.

Mà Hỏa lại chuyên dùng để khắc Kim.

Trong tình huống ba tên thủ mộ nô tướng đồng thời phun lửa, tôi lập tức bị biển lửa bao vây.

Chúng sắp thành tinh rồi!

Mấy tên này thực lực siêu cường!

Biết sớm thế này, đã dẫn theo cả đám Bàn Tử rồi!

Trong cơn hỗn loạn, tôi ném Hắc Thần Đao trong tay ra, đồng thời chắp hai tay lại, ném một giọt huyết mạch chi huyết ra ngoài.

“Sức mạnh huyết mạch!

Trừ tà!” “Bùm!” Huyết mạch chi huyết của tôi và ba luồng tà hỏa va chạm trên không trung, giống như một quả bom phát nổ, sau khi giải phóng một luồng ánh sáng mạnh mẽ, tà hỏa quả nhiên đã bị áp chế.

“Nguy hiểm thật, trời ạ!

Vừa rồi suýt nữa thì bị nướng thành thịt khô rồi!” Tôi vỗ vỗ ngực, ho sặc sụa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bay đến bên cạnh tôi.

Cô ta dùng Hào Trần Châu giúp tôi hấp thu một phần hỏa khí đã

xâm nhập vào cơ thể.

Cơn ho của tôi lập tức dịu đi, cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với trước.

“Tinh Tuyệt Nữ Vương, sao cô không ra tay?” Tôi tò mò hỏi quỷ phó.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, bây giờ đã cam tâm tình nguyện trở thành quỷ phó của tôi.

Vì vậy, tôi có thể huấn luyện cô ta về phương diện chấp hành mệnh lệnh.

“Trên người chúng có chú lệnh của chủ nhân ngôi mộ.

Nếu không giải trừ chú lệnh, hôm nay ta không những không lấy được món đồ đồng có khắc mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, mà cả chủ nhân và ta đều sẽ bị thủ mộ nô tướng giết chết.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với tôi.

“Cô cũng sợ thứ đó à?” “Đúng vậy, chủ nhân.

Ta và ngài vốn là người của hai thế giới, nhưng hiện tại âm dương tương thông.

Ngài và ta đã trở thành quan hệ chủ tớ.

Vì vậy ta có thể dựa vào linh khí mà ngài ban cho để duy trì tính mạng.

Nhưng so với mấy tên thủ mộ nô tướng này, chú lệnh vẫn thuộc về vật âm.

Cho nên nó có pháp lực khắc chế ta khá mạnh.” Tôi chỉ vào ba tên thủ mộ nô tướng, ánh mắt nhìn về phía eo của chúng.

Quả nhiên, ở eo mỗi tên đều treo một vật giống như thẻ bài.

Theo lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, thứ đó có lẽ chính là chú lệnh mà chủ nhân ngôi mộ để lại!

Chỉ cần lấy được thẻ bài trên người chúng, chú lệnh sẽ bị phá giải.

Đến lúc đó Tinh Tuyệt Nữ Vương ra tay, tin rằng có thể mã đáo thành công, một đòn chế phục cả ba tên thủ mộ nô tướng.

"Nếu đã không thể chiến đấu, thì đứng sang một bên cho tôi.

Cứ xem tôi dùng trận pháp vây khốn chúng." Tôi liếm chút nước bọt lên lòng bàn tay bị thương, rửa sạch vài vết máu trên vết thương.

Sau đó, tôi thu hồi Hắc Thần Đao và nắm chặt lại trong tay.

Ánh mắt mang theo một luồng sát khí, lạnh lùng quét qua ba tên thủ mộ nô tướng.

"Mấy tên nô tướng các ngươi, quốc chủ Cổ Lương Quốc đã chết từ lâu rồi.

Các ngươi vì hắn mà giữ mộ, bị lợi dụng mấy nghìn năm rồi có biết không?" Bất kể tôi nói gì với ba tên thủ mộ nô tướng, hình thái và biểu cảm của chúng vẫn luôn là một dáng vẻ cương thi lạnh lùng, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

"Xem ra, Lý Sinh ta phải dùng tuyệt chiêu rồi.

Linh Hồn Hỏa Phù!" Gâu...!

Ngay khoảnh khắc tôi lấy ra Linh Hồn Hỏa Phù, con linh sủng Tiểu Mao Cầu trong không gian sủng vật cảm ứng được linh lực của tôi, lập tức phát ra một tiếng sủa.

"Tỏa Yêu Trận!" Tôi ném ba lá Linh Hồn Hỏa Phù lên phía trên ba tên thủ mộ nô tướng.

Ba lá hỏa phù bay lên, đồng thời bùng cháy dữ dội ở ba vị trí.

Hỏa phù cháy hết, từng thanh phù kiếm xuất hiện giữa không trung.

Thủ mộ nô tướng đồng thời kinh hãi!

Chương 457

Chúng bắt đầu gào thét bất an.

Từ cổ họng khàn đặc, chúng phát ra những âm thanh kỳ quái và đáng sợ.

Xem ra tâm trạng của chúng vô cùng hoảng loạn!

Linh Hồn Hỏa Phù dường như đã có tác dụng!

Tôi mừng rỡ.

"Sức mạnh huyết mạch!

Huyết Linh!" Huyết Linh là một loại trong sức mạnh huyết mạch.

Tôi tu luyện đến bây giờ cũng chỉ mới ở cấp nhập môn, có thể thấy tu luyện loại sức mạnh huyết mạch này khó khăn đến mức nào.

Tôi dùng chút Huyết Linh duy nhất vào trận pháp.

Bên cạnh ba thanh phù kiếm lơ lửng trên không trung, lập tức biến hóa ra ba bóng mị ảnh.

Mị ảnh tay cầm phù kiếm, bắt đầu tấn công ba tên thủ mộ nô tướng.

Chiêu này của tôi, ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng chưa từng thấy qua.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Được rồi, sau khi kích hoạt mấy mị ảnh, tôi bắt đầu tiến lại gần vị trí cửa mộ đạo mà thủ mộ nô tướng đang canh giữ.

Lập tức, tôi nhìn thấy một tấm bia mộ khổng lồ.

"Không đúng, thứ này là đồ hiện đại?

Sớm nhất cũng là đồ thời Minh Thanh.

Nhưng quốc chủ Cổ Lương Quốc, tương truyền ngang danh với Xuân Thu Ngũ Bá.

Thật không thể tin được, lẽ nào, ngôi mộ này là mộ giả?" Thói quen nghề nghiệp đã tạo cho tôi một tật xấu.

Chỉ cần thấy mộ, hai chân tôi đều không nhấc lên nổi.

Lúc này thấy mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc lại dựng một tấm bia mộ của hậu thế, tôi lập tức thấy nghẹn lòng.

Dù sao thì, thứ này có chút không hợp thời.

Bia không xứng với vị, đúng là chuyện tào lao.

Giống như phát hiện ra một chai nước khoáng trong một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc vậy, thật cẩu huyết.

"Không..." Tôi suy nghĩ rất nhanh, từ ba tên thủ mộ nô tướng đã thành hình, tôi cho rằng ngôi mộ này 100% không phải là giả.

Dù sao, nếu là mộ của hậu thế, chỉ vài trăm năm, hoặc thậm chí vài chục năm, căn bản không thể luyện ra được loại tống tử như thế này!

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi dùng mị ảnh phù kiếm vây khốn ba tên này rồi.

Đợi thẻ bài chú lệnh trên người chúng rơi xuống, cô lập tức giúp tôi diệt chúng." Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy tôi muốn xuống mộ, đành phải đáp ứng một tiếng.

Tôi bật chiếc đèn pin đơn giản, đeo lên trán.

Sau khi cố định ở sau gáy, tôi thả Tiểu Mao Cầu ra trước.

"Tiểu quỷ, lần này có lấy được món đồ đồng có khắc hình mộ

Thiên Sơn Tiên Nữ hay không, tất cả trông vào mày đấy, tiểu tổ tông của tao, đi đi.” Tôi lấy Tiểu Mao Cầu đang rất ngoan ngoãn từ trong ba lô ra, ném vào trong động.

Trong cửa động mộ đạo tối đen như mực của quốc chủ Cổ Lương Quốc, vang lên tiếng bước chân của một chú chó nhỏ, sau đó tiếng bước chân hoàn toàn biến mất.

Nhanh chóng, tiếng bước chân của chú chó lập tức biến thành tiếng vọng, vang dội như tiếng nước nhỏ giọt trong đường hầm.

Tôi kinh ngạc!

Ngôi mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc này, mẹ nó sao lại sâu như vậy!

Đây là mộ sao?

E là đường hầm thì đúng hơn!

Khi tôi bước vào mộ đạo kéo dài xuống dưới, ở nơi cách lối vào chưa đầy mười mét, nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Tôi dùng tay sờ vào vách tường ẩm ướt, cảm giác chênh lệch nhiệt độ ở đây so với bên ngoài lên tới khoảng hai mươi độ, lạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

“Mẹ kiếp, sao lạnh thế?

Không ổn.

Tiểu Mao Cầu của mình!” Lúc ngủ tôi thích ôm sủng vật ngủ.

Có lúc còn trực tiếp dùng Tiểu Mao Cầu làm gối.

Vì vậy bây giờ tôi bất giác cảm thấy cần có Tiểu Mao Cầu.

Chương 458

Nhưng Tiểu Mao Cầu đã được thả vào trong để thăm dò tình hình bên trong động mộ rồi.

Do lo lắng sủng vật sẽ xảy ra chuyện.

Tôi cũng đồng thời tăng tốc, chạy về phía sâu trong mộ đạo.

Dưới ánh đèn pin mạnh, mộ đạo kéo dài về phía trước khoảng ba mươi mét bắt đầu xuất hiện một vài thay đổi.

So với đoạn vừa mới vào, đoạn mộ đạo này rõ ràng trở nên trơn láng hơn nhiều.

Nhiều dấu vết khai quật nhân tạo ở đây trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng, càng đi vào trong, càng kỳ lạ.

Bởi vì theo yêu cầu thiết kế mộ đạo thông thường, chỉ cần cho người chết đi là được, không cần phải chịu trách nhiệm với người sống.

Vì vậy, thiết bị thông gió về cơ bản sẽ không có.

Trừ phi là xây dựng loại lăng mộ đế vương siêu cấp, khi công nhân thi công dưới lòng đất, mới tính đến cả thiết bị thông gió.

Dù sao, nếu lăng mộ chưa xây xong mà công nhân đã chết hết, thì ai dám xây lăng mộ nữa.

"Kỳ lạ, nơi này cách mặt đất xa như vậy, tại sao không khí lại trong lành thế này?

Chẳng trách mấy cái xác khô kia được bảo quản tốt như vậy, thủ mộ nô tướng có thể tu luyện thành tinh, không bị mục nát biến chất thành một đống xương cốt, xem ra thiết bị thông gió cũng có tác dụng

lớn.” Tôi vừa lẩm bẩm một mình, vừa đi chậm lại.

Ánh mắt tôi quét qua quét lại, nhờ ánh đèn pin chiếu rọi, nhanh chóng phát hiện ra một vài bức bích họa có đường nét hơi thô sơ trên mộ đạo phía trước.

Bích họa, ở thời cổ đại, tác dụng của nó thường là ghi lại những việc chủ nhân ngôi mộ đã làm khi còn sống.

Ví dụ, những việc lớn trong đời chủ nhân ngôi mộ, hoặc những sự kiện kinh thiên động địa, những thứ có thể thể hiện năng lực của chủ nhân ngôi mộ, là những thứ thường thấy nhất.

Dù sao, người chết là lớn nhất.

Có lúc chủ nhân ngôi mộ là một bạo chúa.

Sau khi chết, cũng sẽ được miêu tả thành một vị vua nhân ái có đức.

Nhưng có lúc tình hình lại hoàn toàn ngược lại.

Được rồi, những bức bích họa mà tôi đang thấy bây giờ, chỉ là một vài bức miêu tả cảnh sinh hoạt, và những hình vẽ đơn giản về việc săn bắn của người xưa.

Trông chúng cũng tương tự như những con dao đá, rìu đá được phát hiện trong nền văn minh Sơn Đỉnh Động.

“Lẽ nào là tổ tiên của quốc chủ Cổ Lương Quốc?

Trông chúng tả thực thật đấy, trời ạ, thì ra người xưa mấy nghìn năm trước trông như thế này, thời kỳ ăn lông ở lỗ, thật có chút thú vị.” Tôi có chút hối hận vì đã không mang theo máy ảnh vào.

Nếu không, tùy tiện chụp một tấm ở đây, mang ra ngoài bán, không chừng có thể vớ vẩn được giải nhất ảnh của một tạp chí địa lý nào đó.

Thế thì còn thú vị hơn.

Sau khi xem một lúc, tôi cũng cảm thấy những bức bích họa này ngoài việc phản ánh sinh hoạt ra, dường như không có tác dụng gì lớn đối với hiện tại.

"Không ổn, Tiểu Mao Cầu đến giờ vẫn chưa phát ra tiếng động nào, cũng không quay lại bên cạnh mình, không biết có tìm thấy chủ nhân ngôi mộ không." Đối với việc chủ nhân ngôi mộ có nằm trong quan tài hay không, tôi giữ thái độ hoài nghi.

Dù sao trước đó Tinh Tuyệt Nữ Vương đã báo cáo với tôi rằng bên trong quan tài không có gì cả.

Vì vậy, tôi không cho rằng Tiểu Mao Cầu ở trong mộ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng ở thế giới dưới lòng đất này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hơn nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ dùng thủ đoạn đặc biệt để cảm nhận những thứ trong ngôi mộ cổ.

Là quỷ hồn, những thứ cô ta có thể xuyên qua, con người chưa chắc đã xuyên qua được.

Là quỷ hồn, những thứ cô ta có thể nhìn thấy, con người cũng chưa chắc đã nhìn thấy được.

Nhưng có lúc tình hình cũng sẽ ngược lại.

Những thứ con người có thể nhìn thấy, quỷ hồn có lúc lại không thấy.

Không biết có phải Tinh Tuyệt Nữ Vương đã bỏ sót thứ gì không, tôi luôn cảm thấy trong ngôi mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc này sẽ có chuyện xảy ra.

"Tiểu Mao Cầu, thằng nhóc con, đừng có đi xa quá, cẩn thận tao

đánh cho mày một trận.” Tôi gào xong câu đó, Hắc Thần Đao trong tay càng nắm chặt hơn.

Đồng thời, tôi tăng tốc độ, gần như chạy hết tốc lực về phía cuối mộ đạo đang kéo dài phía trước.

Lúc này, đã khoảng bốn năm phút nữa trôi qua.

Từ nơi tôi tiến vào mộ đạo, khoảng cách thẳng đứng đến mặt đất ít nhất cũng phải bốn năm mươi mét.

Khoảng cách kéo dài thì còn dài và xa hơn nữa.

Theo ước tính của tôi, từ lúc vào, đi bộ mười mấy phút, lại chạy mấy phút, tổng khoảng cách nên đã vượt quá 1000 mét.

“Trời đất ơi, một mộ đạo dài như vậy, quốc chủ Cổ Lương Quốc rốt cuộc giàu có đến mức nào?

Chương 459

Lẽ nào, mình đã vô tình tìm thấy một siêu cấp thần mộ?

Đây không phải là tiết tấu sắp phát tài sao?" Trong đầu tôi toàn là những suy nghĩ kỳ quái.

Nhưng khi đối phó với nhiệm vụ khô khan, nảy sinh một chút suy nghĩ viển vông, ngược lại càng dễ giết thời gian hơn.

Trong đầu tôi ảo tưởng ra đủ loại cảnh tượng, kể cả cảnh giả vờ thở dài khi thấy quan tài rỗng, đều đã diễn ra một lượt trong đầu.

"He he!" Nghĩ nghĩ, tôi lại tự làm mình bật cười.

Nhưng, khi tôi đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh có một sự thay đổi, nụ cười của tôi lập tức đông cứng lại.

Chỉ thấy, ở cửa mộ thất khổng lồ như lăng tẩm đế vương, có một tấm bia không chữ khổng lồ đứng sừng sững.

Bên trái tấm bia không chữ là bậc thang rộng hơn mười mét, chia thành mười mấy bậc kéo dài lên trên.

Trên bậc thang, vào trong năm mét, một cánh cổng đá khổng lồ sừng sững, làm cho cảnh quan toàn bộ cửa mộ thất trở nên hùng vĩ và bá khí.

"Trời ơi, thật không thể tin được!

Quốc chủ Cổ Lương Quốc lại bá khí như vậy.

Xem ra lúc quốc chủ Cổ Lương bị ám sát, quốc lực cường thịnh, quả nhiên có thể so sánh với Xuân Thu Ngũ Bá.

Sách lịch sử cũng không phải toàn là bịa đặt." Tôi nuốt nước bọt, bắt đầu đi về phía tấm bia đá cổ không có chữ kia.

Đồng thời, khi ánh đèn pin của tôi chiếu rọi tình hình cửa mộ ngày càng rõ ràng.

Tôi lại nhìn thấy Tiểu Mao Cầu trên mười mấy bậc thang đá kéo dài lên trên.

Chỉ thấy Tiểu Mao Cầu đang yên tĩnh ngồi xổm trên bậc thang đá cao nhất.

Khi ánh đèn pin chiếu tới, Tiểu Mao Cầu lè lưỡi với tôi, lộ ra một nụ cười chó ngốc.

Cảnh tượng này, suýt chút nữa làm trái tim tôi tan chảy.

Dù sao, ở một nơi lạnh lẽo, âm u như thế này, có thể thấy được nụ cười ấm áp của sủng vật, đó là một việc hạnh phúc biết bao.

Khi ánh đèn pin di chuyển ở cửa mộ, tôi nhanh chóng nhìn thấy một vài thứ bất thường.

Tấm bia đá kia vẫn là tấm bia đá, nhưng trên tấm bia, có một bóng đen đột nhiên lướt qua?

"Ai?" Tôi nghĩ mình hoa mắt rồi.

Tay cầm Hắc Thần Đao, tôi tiến lại gần tấm bia đá.

Tấm bia đá tuy vuông vức, cao khoảng hai mét, nhưng góc cạnh trên đỉnh lại được mài tròn.

Trải qua năm tháng bào mòn, những nơi khác đều phủ đầy bụi bặm.

Duy chỉ có mặt chính của tấm bia đá, lại nhẵn bóng như một tấm gương!

Ngoài việc không một hạt bụi, nó còn có thể phản chiếu những thứ trước tấm bia!

“Tấm bia đá này đã đứng ở đây bao lâu rồi?

Ta nhớ trong cả lịch sử của chúng ta, chỉ có Võ Tắc Thiên thời nhà Đường là có một tấm bia không chữ, đó là để cho hậu thế ghi công!

Võ Tắc Thiên là một vị vua.

Khi tại thế, đã làm rất nhiều việc gây tranh cãi.

Vì vậy, bà ta đã thông minh lập cho mình một tấm bia không chữ, ý là hậu nhân có thể tùy tiện bình luận.

Điều này không những thể hiện một loại bá khí của đế vương, mà còn thu phục được rất nhiều lòng người.

Ở hậu thế, rất nhiều người học lịch sử đánh giá về Võ Tắc Thiên về cơ bản là phân hóa hai cực.

Có người cho rằng bà là một vị vua vĩ đại.

Cũng có người cho rằng bà lên ngôi bằng những thủ đoạn không quang minh, tóm lại là đủ cả.

Nếu khắc tất cả những lời bình luận của mọi người lên đó, một tấm bia không chữ nhỏ bé, e rằng căn bản không ghi lại được.” Ấn tượng về tấm bia không chữ, đi vào trong tâm trí Lý Sinh.

Khi tôi đưa tay chạm vào tấm bia đá kỳ lạ này, tôi cảm nhận được sự tiếp xúc gần gũi với lịch sử.

Đột nhiên, tôi hét lớn một tiếng, lập tức thu tay về.

Thì ra, khi tôi sờ vào tấm bia đá, trong đầu tôi lập tức bất giác hiện lên bóng đen bí ẩn vừa rồi.

“Tiểu Mao Cầu, lại đây.” Tôi gọi Tiểu Mao Cầu một tiếng, vòng qua tấm bia đá, đến trước cửa mộ hùng vĩ như một tòa thiên cung.

“Tiểu Mao Cầu, trong miệng mày ngậm cái gì vậy?” Khi tôi đang

định ôm Tiểu Mao Cầu lên, sủng vật có linh tính này đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

Một vật bị nó cắn dưới răng thú, cũng lập tức xuất hiện trong ánh đèn pin của tôi.

Tôi nghiêng đầu về phía Tiểu Mao Cầu, ánh sáng chiếu vào mắt nó, phản xạ ra một luồng ánh sáng xanh lục, có chút đáng sợ.

Chương 460

"Thằng ham ăn này, không phải lại ăn bậy cái gì rồi chứ!" Ừm...

Khi tôi đang chuẩn bị cạy miệng nó ra, kiểm tra tình trạng của Tiểu Mao Cầu.

Đột nhiên, thứ trong răng nó động đậy, rồi quay người, lao về phía mặt tôi.

Sự thay đổi quá nhanh!

Tôi gần như không kịp phản ứng.

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là, sau khi thứ trong miệng Tiểu Mao Cầu đột nhiên thoát ra, nó còn lao ra nhanh hơn cả thứ đó.

Mở rộng miệng, một ngụm nuốt chửng thứ đó vào bụng.

"Tiểu Mao Cầu, mày ăn cái gì vậy?" Trong lúc căng thẳng, tôi phát hiện mình không bị thứ nhỏ đó tấn công, chính là Tiểu Mao Cầu đột nhiên lao ra, giải quyết phiền phức cho tôi.

Lúc này tôi mới tỉnh lại sau cơn kinh ngạc.

Vội vàng đi xem phản ứng của Tiểu Mao Cầu.

Chú chó sủng vật thông minh này, lúc này đang tiêu hóa thứ vừa bị nuốt chửng.

Nhưng rốt cuộc là cái gì, tôi vẫn chưa nhìn rõ.

Nhưng một cái càng còn sót lại bên mép chó của Tiểu Mao Cầu, lại thu hút sự chú ý của tôi.

"Thứ này... là một cái càng của thi ngao." Tôi lấy cái càng đó, chiếu trước ánh đèn pin, mặt tôi như bị điện giật, nửa bên mặt đều tê

dại.

Nơi này là hành lang chính bên ngoài mộ thất của quốc chủ Cổ Lương Quốc, xuất hiện thứ như thi ngao, thật quá không thể tin nổi.

Tôi thở ra một hơi lạnh, nhìn Tiểu Mao Cầu, rồi lại nhìn thi ngao giữa ngón tay, cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo.

"Đi thôi." Tôi ném cái càng thi ngao xuống đất, nói với Tiểu Mao Cầu, "Thứ đó vị không tệ chứ." "Gâu gâu gâu!" Tiểu Mao Cầu sủa về phía tôi hai tiếng, sau đó tiến vào không gian sủng vật, bị tôi thu vào.

Thằng nhóc vừa mới tiến vào không gian sủng vật, cũng không biết có chuyện gì.

Tiểu Mao Cầu lại nhanh chóng thò đầu ra khỏi vai tôi, điên cuồng sủa về phía bên ngoài cửa mộ tối om.

Tôi là giang bả tử của Lão Cửu Môn.

Có thể ngồi lên vị trí này, độ nhạy bén chuyên nghiệp trong việc trộm mộ, tự nhiên không phải người thường có thể so sánh.

Tiểu Mao Cầu, chú chó này, tuy thông minh, nhưng cũng có cá tính của nó.

Có lúc lười biếng, có lúc ham ăn, ham ngủ, đều là bình thường.

Một khi đã vào không gian sủng vật, chỉ cần không bị ngoại lực ép buộc, có nghĩa là Tiểu Mao Cầu đang nghỉ ngơi.

Lúc này, tất cả các sủng vật trong không gian sủng vật, nên im lặng, ngủ say trên vai chủ nhân mới đúng.

Tại sao lại phải điên cuồng sủa vào bóng tối trong mộ?

Tôi cũng không ngốc, lập tức nấp ra sau tấm bia mộ không chữ kia.

Lúc này, một trận tiếng va chạm mạnh mẽ truyền đến từ hành lang bên ngoài, tiếng móng trâu trở nên ngày càng kịch liệt, trong loại hành lang gần như bán kín này, tiếng bước chân đều sẽ bị khuếch đại lên mấy lần, khiến màng nhĩ người ta không chịu nổi.

Tiếng chạy như trâu điên, đã thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi bất giác nấp ra sau tấm bia đá.

Tiếng chạy lập tức đến gần, "ầm" một tiếng, một luồng ánh sáng màu xám lóe lên, đâm vào cánh cửa mộ vững chắc không thể phá vỡ.

"Ghê gớm thật, đây là kỵ thú Thi Ngưu!" Kỵ thú Thi Ngưu đó dường như có ba con.

Một con từ trong bóng tối tấn công về phía tôi, hai con còn lại vẫn đang trên đường tới.

Lý do tôi có thể nhìn ra ngay đây không phải là thứ của nhân gian.

Nguyên nhân nằm ở hình thể, hình thái của kỵ thú Thi Ngưu, và hai con mắt trâu lấp lánh như lân quang trong bóng tối.

Trong nháy mắt, hai kỵ thú Thi Ngưu còn lại cũng chạy đến trước cửa mộ.

Ánh mắt của chúng đều cực kỳ hung ác, giống như báo săn trước khi tấn công, nhìn chằm chằm vào tôi đang nấp sau bia mộ.

Liên kết với ba tên thủ mộ nô tướng đang ác đấu với Tinh Tuyệt Nữ Vương trên mặt đất.

Tôi lập tức đưa ra một phán đoán táo bạo về lai lịch và tác dụng của ba kỵ thú Thi Ngưu này.

Lẽ nào, đây là kỵ thú của thủ mộ nô tướng?

Thủ mộ nô tướng thân hình cao lớn, cưỡi lên kỵ thú Thi Ngưu mặc áo giáp, chẳng phải là thành tiên sao?

Nhưng Cổ Lương Quốc, lấy Thi Ngưu làm kỵ thú, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Phải biết rằng quốc chủ Cổ Lương Quốc khi còn tại thế, địa vị gần như ngang hàng với Xuân Thu Ngũ Bá.

Chương 461

Một quốc quân như vậy, sở hữu thực lực cường đại.

Nam chinh bắc thảo, cưỡi hươu nai làm thú cưỡi, đều không phải là chuyện khó.

Nhưng điều khiến tôi vạn lần không ngờ tới là, thần hộ mệnh bầu bạn trong mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc, kỵ thú của thủ mộ nô tướng, lại là Thi Ngưu!

Con kỵ thú Thi Ngưu đầu tiên, hung hăng đâm vào cửa mộ.

Cửa mộ chỉ rơi xuống một lớp bụi, các bộ phận khác không hề bị tổn hại.

Tôi vừa kinh ngạc vì chất lượng thực sự quá tốt, vừa đánh giá lại sức chiến đấu của kỵ thú Thi Ngưu một lần nữa.

Kinh ngạc cực độ!

Thằng này, hung hăng đâm vào cửa mộ, giống như không có chuyện gì, nhanh chóng lại duỗi thẳng cơ thể trâu khỏe mạnh, đạp móng xuống đất, làm tốt chuẩn bị tấn công, và tức giận chĩa đầu trâu về phía tôi.

Khi đi trộm mộ, tôi cũng từng thấy chọi trâu.

Đặc biệt ở các vùng nông thôn, loại cuộc thi chọi trâu khi họp chợ, thường dùng trâu nước xuất chiến.

Trọng lượng của hai con trâu nước, đa phần đều vượt quá mấy tấn.

Sự va chạm mạnh mẽ khi chạy hết tốc lực, nếu va trúng đầu, con trâu nước có sức chịu đựng kém hơn, sẽ bị đâm ngất tại chỗ, thậm chí

bị đâm chết.

Nhưng, so với kỵ thú Thi Ngưu trước mặt, trâu nước quả thực yếu ớt!

Tôi ý thức được một điểm, lập tức cảm thấy vị trí mình đang đứng, không an toàn.

"Hay lắm, chủ nhân của các ngươi, thủ mộ nô tướng, đã ra ngoài chiến đấu rồi.

Còn mấy con súc sinh các ngươi, lại ở lại trong mộ đạo!" Tôi tay cầm Hắc Thần Đao, dưới sự chú ý của ba con Thi Ngưu, từ sau bia đá bước ra.

Đối mặt với ba con Thi Ngưu cao gần bằng người trưởng thành, không ai là không sợ hãi.

Nhưng bây giờ tôi cân nhắc nhiều hơn là, trước cửa mộ chính, ngoài tấm bia đá kia ra, gần như không có bất kỳ vật cản nào.

Thay vì bị động phòng ngự, không bằng chủ động xuất kích, dùng Hắc Thần trong tay, đối phó với ba kỵ thú Thi Ngưu.

Như vậy, có thể giành được một chút quyền chủ động.

Xuất phát từ việc cân nhắc thời gian.

Bây giờ khoảng canh hai.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm đồ đồng trong vòng hai canh giờ.

Thì quay trở lại quán rượu nhỏ, hoàn toàn kịp.

"Keng!" Tôi dùng Hắc Thần Đao, gõ mạnh vào bia mộ không chữ, một đám lửa hoa bùng lên.

Mắt tôi nheo lại, mục tiêu tấn công đã được chọn.

Hắc Thần Đao khóa chặt vào con kỵ thú Thi Ngưu vừa lao tới lúc nãy.

“Súc sinh, hôm nay tao nhất định phải giết mày.” Đám lửa hoa đó, lập tức kích động tính khí nóng nảy của kỵ thú Thi Ngưu.

Ba kỵ thú Thi Ngưu, cùng một lúc từ ba hướng khác nhau, hung hãn lao về phía tôi.

“Mẹ kiếp!

Người ta thì ngũ mã phanh thây, còn mình thì bị ba con trâu húc à?

Mẹ nó, dã man thật.” Lúc này tôi tính toán thời gian bị đâm trúng, chân dẫm mạnh xuống đất, ngay khoảnh khắc ba kỵ thú Thi Ngưu sắp đâm trúng, tôi mượn lực từ chân, bắn lên như một quả đạn pháo, bật cao hơn một mét, khiến ba kỵ thú Thi Ngưu đâm vào nhau “sưng đầu”.

“Bốp!” “Bốp!” “Bốp!” Ba kỵ thú Thi Ngưu, trong phút chốc đều ngơ ngác.

Đầu của chúng, hung hăng đâm vào đầu đồng bạn, cứng rắn va chạm vào nhau như búa bổ, tiếng va chạm như dao chém xương, vang vọng trong hành lang mộ thất.

Tôi thân thủ nhanh nhẹn, nhanh chóng tránh được cú va chạm của chúng.

Nhưng chưa kịp định thần, tôi phát hiện ba kỵ thú Thi Ngưu phát ra những âm thanh kỳ quái.

“Hả?

Chưa chết?” Soạt soạt soạt!

Tôi đang kiểm tra tình hình của ba kỵ thú Thi Ngưu, đột nhiên từ trong bụng trâu, vô số con côn trùng màu đen xuất hiện như đổ đậu.

“Thi ngao!” Tôi giật mình nhảy dựng lên.

Vô số thi ngao, ký sinh trong cơ thể kỵ thú Thi Ngưu.

Mấy con kỵ thú Thi Ngưu, trải qua trăm năm, cơ bắp trên người đã khô quắt.

Nội tạng có thể đã không còn tồn tại.

Những con thi ngao ký sinh trong bụng trâu, cảm ứng được vật chủ không còn linh khí nuôi dưỡng, nên tất cả đều chui ra khỏi bụng, trên mặt đất, trước mặt tôi, trong nháy mắt chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Chương 462

Ước chừng số lượng đó, ít nhất cũng phải mấy nghìn con thi ngao!

Cảnh tượng này, nếu không tự mình trải qua, đảm bảo không thể trải nghiệm được cảm giác chấn động đó.

Tôi lập tức đến gần cửa mộ, lưng dán chặt vào cửa mộ, cả sống lưng đều cảm thấy một trận lạnh buốt.

"Gâu gâu!" Tiểu Mao Cầu phát ra tiếng kêu chi chít từ kẽ răng, từ không gian sủng vật nhảy ra, trước mặt tôi, bắt đầu nuốt chửng những con thi ngao đáng ghét này.

Tôi lập tức cảm thấy một trận buồn nôn.

Nhưng Tiểu Mao Cầu, chú chó thông minh này, không quan tâm nhiều như vậy.

Giống như đang ăn lẩu xiên, một miếng một con, coi tất cả những con thi ngao đến gần đều là điểm tâm.

Ăn ngon lành.

Lúc này, qua khe hở cửa đá của mộ thất.

Tôi vô tình, dường như nghe thấy một tiếng kêu gọi kỳ lạ.

"Chuyện gì vậy?" Khi Tiểu Mao Cầu đang điên cuồng nuốt chửng những con thi ngao xung quanh, tôi lấy đèn pin đội đầu xuống, qua khe hở cửa đá nhìn vào bên trong.

"Oong oong!" Lại hai tiếng kêu quỷ dị vang lên.

Lúc này tim tôi đã nhảy lên cổ họng rồi.

Tôi ngậm đèn pin trong miệng.

Sau đó hai tay rời khỏi việc chống cửa đá, dùng hết sức bình sinh, từ từ đẩy cửa đá ra.

“A!” Tôi gân xanh nổi lên, đẩy cánh cửa đá sang hai bên trái phải.

Trên cửa đá, cùng với tiếng lộc cộc vang lên, một lớp bụi rơi xuống, rơi đầy đầu và mặt tôi.

“Bùm!” “Bùm!” Khi tôi cuối cùng cũng đẩy được cửa đá ra, bước vào phòng chính của chủ nhân ngôi mộ.

Vài ngọn đèn tường bí ẩn xung quanh, phát ra từng trận tiếng vang.

Minh hỏa không biết lúc nào đã được thắp lên, đèn tường lập tức chiếu sáng cả mộ thất lạnh lẽo, sáng như ban ngày.

Tôi kinh ngạc đến ngẩn người!

Khoa học kỹ thuật thật tiên tiến!

Trí tuệ của người xưa thật đáng nể, mộ thất của quốc chủ Cổ Lương Quốc, đã trải qua nghìn năm, đèn trên vách đá vẫn có thể tự động thắp sáng.

Tôi lập tức cảm thấy như một hoàng đế, có một cảm giác được nghênh đón.

Tôi quay đầu liếc nhìn Tiểu Mao Cầu.

Thằng nhóc này, lúc này đã ăn xong “điểm tâm”.

Đang ngồi trên đất, vẫy đuôi, mắt long lanh nhìn tôi.

“Tiểu Mao Cầu!

Nhiều thi ngao như vậy, đều bị mày ăn hết rồi à?

Trời ạ.” Để xác nhận, tôi cố ý chiếu đèn pin ra ngoài cửa phòng đá.

Trên bậc thang, quả nhiên sạch sẽ, một con thi ngao cũng không

còn.

Xa xa, ba kỵ thú Thi Ngưu, giống như những bộ xương khô trong sa mạc, "đầu kề tai nhau" co rúm lại một chỗ.

Cảnh tượng này, ít nhiều khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Tôi thu hồi ánh mắt, bắt đầu dùng đèn pin, quan sát mộ thất của quốc chủ Cổ Lương Quốc.

Trong đầu tôi luôn có một giọng nói nhắc nhở: đồ đồng!

Không phải là phải có được đồ đồng, mà chủ yếu là phải có được minh văn và hình khắc trên đồ đồng.

Người xưa có thói quen ghi lại tiểu sử, công lao và sự nghiệp của đế vương.

Một số đế vương sau khi chết, cũng sẽ ra lệnh cho thợ thủ công, chế tạo một "tiểu sử" rất lộng lẫy.

Những thứ này chủ yếu là để cho hậu nhân xem, thực ra những "tiểu sử" này đa phần đã qua tay thợ thủ công gia công, tính chân thực tự nhiên không đáng tin cậy như vậy.

Dù sao những thứ tô vẽ quá nhiều, hậu nhân xem "công lao" của đế vương, cũng sẽ cảm thấy chán ghét.

"Đám thổ phu kia, lại nói bên trong có đồ, lẽ nào món đồ đồng đó, lại để trong quan tài sao?" Tôi tìm kiếm một vòng xung quanh, trong mộ thất ngoài một cái quan tài lớn ra, những nơi khác đều sạch sẽ.

Trống rỗng, dường như ngoài quan tài ra, không còn thứ gì khác.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao ở đây chỉ có một cái quan tài?" Người thường dùng quan, đế vương dùng quách.

Chương 463

Đây là kiến thức thông thường.

Nhưng cái quan quách trước mắt tôi, hình chế cũng quá đặc biệt một chút.

Cao hơn hai mét, dài hơn bốn mét, hai bên trái phải có hai "đài điêu long".

Từ dưới treo lơ lửng đáy quan quách, tổng cộng có hai đài điêu long, dùng để chịu lực.

"Đều không có?

Không bình thường a!" Tôi vẫn chưa quyết định mở quan tài.

Bởi vì tôi cho rằng, món đồ đồng có khắc liên quan đến mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, nếu thật sự ở trong một mộ thất, thì món đồ đồng như vậy, nhất định đã được coi là đồ tùy táng, đặt ở một góc nào đó xung quanh phòng đá.

Nhưng tôi đã vòng quanh quan quách, cẩn thận tìm kiếm một lượt.

Xung quanh ngoài một không gian rộng hàng trăm mét khối ra, trống rỗng, không một vật.

Trước đây tôi đã xuống rất nhiều đại mộ, có những mộ đế vương, cũng chưa từng thấy lăng tẩm đế vương nào "nghèo nàn" như vậy.

Dù sao, khi quốc chủ Cổ Lương Quốc qua đời, tuy là ngoài ý muốn.

Cổ Lương Quốc lúc đó bị các nước chư hầu xung quanh tấn công, con trai của quốc chủ, việc chôn cất có thể đã vội vàng một chút.

Điều này có thể hiểu được.

Nhưng dù có vội vàng đến đâu, là một quốc quân, mộ của quốc chủ, đồ tùy táng, ít nhất cũng phải đặt một ít bên ngoài mộ thất chứ?

Lẽ nào quốc chủ Cổ Lương Quốc là một vị vua rất tiết kiệm?

Không thể nào!

Bởi vì từ những ghi chép về cuộc đời của quốc chủ Cổ Lương Quốc, tôi biết ông ta nam chinh bắc chiến, thu được vô số vàng bạc châu báu.

Cổ Lương Quốc cuối cùng bị diệt quốc, cũng là sau đó mấy năm, bị một nước chư hầu thời Xuân Thu Ngũ Bá tiêu diệt.

Nhưng khi quốc chủ Cổ Lương Quốc được chôn cất, bất kể quy mô hay đồ táng, đều không thể thấp hơn đãi ngộ của đế vương, điểm này tôi tuyệt đối có lòng tin.

Nhưng so sánh hình dung về thời cổ đại với thực tế.

Lòng tin đó của tôi, nhanh chóng bị đánh chìm, và bị nghiền nát.

"Chủ nhân, ta về rồi!" Lúc này, khi tôi đang nhìn về phía quan tài của quốc chủ Cổ Lương Quốc, Tinh Tuyệt Nữ Vương quay về.

Sau lưng cô ta, có ba cái bóng đi theo.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, chuyện gì vậy?" "Xoẹt!" Tinh Tuyệt Nữ Vương vung ra những vũ khí tấn công sắc bén như phi đao trong tay, ba tên thủ mộ nô tướng lần lượt ngã xuống đất, toàn bộ đều tắt thở!

Tôi sờ sờ nhịp tim của mình, hét với Tinh Tuyệt Nữ Vương, "Nhanh lên." "Chủ nhân, ta đã nói rồi, bên trong quan tài không có chủ nhân ngôi mộ." "Vậy món đồ đồng có ở bên trong không?" Tôi chỉ vào quan tài, hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu.

Xem ra, cô ta đã tiến hành tìm kiếm những thứ bên trong quan tài

rồi.

Tuy bề mặt quan tài trông không có dấu vết bị cạy mở.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương là quỷ hồn.

Tiến vào bên trong quan tài, không cần phải giống như người, chỉ có mở quan tài ra mới có thể tiến vào.

“Hay lắm, khiến Lý Sinh ta đi một chuyến công cốc, mấy tên thổ phu cung cấp thông tin kia, thật không bằng chó lợn!” Tôi nghĩ mình đã bị hai tên thổ phu lừa gạt.

Nếu thật sự bị lừa, thì chứng tỏ ngôi mộ này là giả.

Hoặc là, có người đã vào mộ, lấy hết đồ đi rồi.

“Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi muốn mở cái quan tài này.” “Chủ nhân, ...” “Giúp tôi canh gác xung quanh, đặc biệt là mấy ngọn đèn trường minh, tuyệt đối không được để đèn tắt.” Tôi nhìn vào đèn trên vách tường, nhấn mạnh với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã theo tôi lâu như vậy, cũng biết tính cách trộm mộ của chủ nhân.

Cô ta biết tôi đã nảy sinh nghi ngờ đối với ngôi mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc.

Vì vậy, trước khi động thủ với quan tài, bất kể bên trong có rỗng hay không, công tác chuẩn bị đều phải làm đầy đủ.

Trước khi chuẩn bị cạy mở cái quan tài này, tôi đã dùng sức mạnh huyết mạch, tiến hành một lần kiểm tra.

Kết quả kiểm tra cho thấy, hành động lần này không có nguy hiểm lớn.

Tôi hài lòng với kết quả, dùng Hắc Thần Đao, hung hăng đâm vào một khe hở chỉ nhỏ như sợi tóc giữa các lớp quan tài.

Sau đó dùng sức một đập một đẩy, lớp quách bên ngoài, lập tức phát ra tiếng như cành cây bị bẻ gãy, kêu "rắc rắc".

Hoàn toàn là một công việc tốn sức!

Làm công việc như thế này, thậm chí còn cực khổ hơn cả công nhân trên công trường xây dựng!

Chẳng trách có những băng nhóm, giống như Đại Kim Nha khi còn làm một mình.

Chương 464

Phải trả lương cao mới mời được người, thậm chí lương cao cũng không có người sẵn lòng xuống mộ, chính là vì lý do này.

"Chủ nhân, cảm thấy thế nào?" Tinh Tuyệt Nữ Vương tuần tra một vòng quanh mộ thất.

Quay lại trước mặt chủ nhân Lý Sinh.

Hiện tại, những ngọn đèn trường minh đại diện cho bốn phương vị, vẫn đang cháy hừng hực.

Không hề bị ảnh hưởng gì.

"Ừm, cái thứ to lớn này.

Quan tài nặng như vậy, đem đi làm củi đốt, cũng đủ đốt mấy năm!

Mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc, quả nhiên có chút gì đó." Trong lúc tôi nói, lớp quách đầu tiên đã được cạy mở thành công.

Lúc này, khi tôi đang mồ hôi đầm đìa, chuẩn bị di chuyển nắp quách sang một bên, vô tình liếc về phía cửa, ngọn đèn tường ở góc đông nam bên ngoài mộ thất, đột nhiên nhấp nháy.

Ánh sáng của đèn tường, dưới sự chú ý của tôi, giống như có người đang cố ý khều, lúc lửa lớn, lúc lửa yếu, lúc thì cháy sáng, lúc thì như sắp tắt, khiến tôi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, đi kiểm tra xem rốt cuộc có chuyện gì!" Thông thường gặp phải tình huống như thế này, thì có nghĩa là chủ nhân ngôi mộ đã không hài lòng với hành vi của kẻ xâm nhập.

Dù sao, những nơi như trong mộ thất này, lại không có gió từ bên ngoài, đèn trường minh một khi đã được thắp sáng, tuyệt đối không dễ

bị tắt.

Càng đừng nói đến việc đèn trường minh, lại như một quả bóng bàn nảy lên ngọn lửa, và không ngừng nhấp nháy, những chuyện kỳ lạ như vậy đã xảy ra.

Tôi dựa vào giác quan thứ sáu, dưới cảm ứng của sức mạnh huyết mạch, cảm thấy sự bình yên trong lòng trước đó dường như đã biến mất.

Nơi này, nơi đó, kể từ khi động vào quan tài, mùi vị của bầu không khí đã thay đổi.

Là một linh giác siêu cường của một cao thủ trộm mộ chuyên nghiệp.

Dù sao, sức mạnh huyết mạch của Lý Sinh, có khả năng thăm dò và dự đoán trước, vượt xa người thường.

Sau khi bảo Tinh Tuyệt Nữ Vương đi, tôi ném mạnh nắp quách đi, "loảng xoảng" một tiếng, trên lớp quách thứ hai, lập tức hiện ra một bức bích họa tinh xảo.

Nhưng, ngay khoảnh khắc tôi nhìn vào bức bích họa, màu sắc của nó đã thay đổi, nhanh chóng biến thành khói đen, biến mất trước mắt tôi.

"Ặc... biến mất nhanh vậy sao?" Tuy tôi có thể chấp nhận cảnh tượng trước mắt, nhưng lại nảy sinh một tia nghi ngờ.

Người xưa, đặc biệt là tổ tiên của Cổ Lương Quốc.

Những bức bích họa trên quan tài, nếu ở trong điều kiện kín và khô ráo, bảo quản mấy nghìn năm cũng không bị mục nát, càng không thể biến thành một làn khói xanh, dễ dàng bay theo gió như vậy.

Lời giải thích duy nhất là những bức tranh đó, chất liệu sử dụng

không phải là sơn mài.

Mà là một loại sơn mài khác.

Ví dụ, dùng mực dầu khô, cũng có thể vẽ tranh.

Nhưng dễ bị ảnh hưởng bởi sự bay hơi, lâu ngày, mực dầu và không khí xung quanh hòa làm một, từ từ nhạt đi, và hoàn toàn biến mất cũng là trường hợp có thể xảy ra.

Tôi đoán, tình huống vừa rồi có lẽ là một trong những trường hợp đó.

Chỉ là, bức tranh đó tuy đã biến mất.

Nhưng những thứ trong tranh, lại in sâu vào trong đầu tôi, dường như mãi mãi không thể quên được.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy chủ nhân đang tựa vào quan tài thở hổn hển, vừa kiểm tra tình hình đèn trường minh ở góc đông nam, vừa hỏi, "Chủ nhân, không phải là mệt quá rồi chứ?" "Ồ, có một chút." "Bây giờ mới giữa canh hai và canh ba thôi!

Làm xong việc ở đây, chúng ta phải về quán rượu nhỏ." Tinh Tuyệt Nữ Vương không quên nhắc nhở tôi.

"Không vấn đề!" "Chủ nhân, sau này khi ở chung một phòng với Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, không thể để mình quá mệt mỏi.

Như vậy, sẽ làm tổn thương dương khí của ngài đấy!" Tôi lộ ra một vẻ mặt cạn lời.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thật tuyệt!

Lời nói này, e rằng Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, đều sẽ không nói.

Có nói, cũng sẽ nói vòng vo, đâu có trực tiếp như Tinh Tuyệt Nữ Vương!

“Chó bắt chuột, lo chuyện bao đồng, Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã tra rõ chưa?

Cái đèn đó rốt cuộc có chuyện gì?” Cũng kỳ lạ.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương đến gần ngọn đèn trường minh đó, ngọn đèn trường minh lại trở nên ngoan ngoãn.

Khi cô ta rời đi một khoảng cách hơi xa một chút, ngọn đèn trường minh lại giống như có một người ẩn thân đang điều khiển, lại bắt đầu nhảy múa.

Có lúc ngọn lửa nhảy lên rất cao, như một ngọn lửa trại, chiếu sáng cả mộ thất, đặc biệt đáng sợ.

“Ở đây có hồn khí rất mạnh!” Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, cuối cùng cũng nói với chủ nhân Lý Sinh một câu có trọng lượng, Lý Sinh kinh ngạc nhìn qua, nói với cô ta, “Giúp ta xác nhận, rốt cuộc có thứ bẩn thỉu nào không.

Nếu có, thì việc mở lớp quan tài cuối cùng hôm nay, chỉ có thể bị hoãn lại vô thời hạn.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe theo lời đề nghị của Lý Sinh.

Chương 465

Xung quanh đèn trường minh, tiến hành "hồn xuyên".

Ngay khoảnh khắc bóng ma lao tới, một u hồn từ bên cạnh đèn trường minh đột nhiên hóa thành một luồng ánh sáng, bay ra ngoài.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Sinh, đều đã nhìn thấy luồng ánh sáng đó.

"Quả nhiên có thứ không sạch sẽ." Hắc Thần Đao lập tức bay ra khỏi tay.

Hắc Thần Đao có tác dụng phá tà.

Đối với những thứ thuộc loại quỷ hồn, có tác dụng khắc chế tự nhiên.

Nhưng phải tùy thuộc vào thực lực của đối phương.

Nếu là cương thi vương, hoặc đối thủ cấp quỷ vương.

Tác dụng của Hắc Thần Đao tự nhiên có hạn, không thể trở thành lưỡi đao của kẻ thống trị được.

"Chí..." U hồn đó vừa nhìn thấy Hắc Thần Đao, lập tức nằm lên nắp quách mà tôi đã ném xuống đất.

Nắp quách bị sức mạnh bí ẩn của u hồn lật lại, "bốp" một tiếng, úp xuống đất.

U hồn đồng thời biến mất.

Lý Sinh và Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn nhau.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, bắt nó!

Đừng để nó phá hỏng chuyện tốt của ta." "Chủ nhân, nó là thanh

kiểm hồ.

Xem ra sắp thành đạo rồi.” “Ta không quan tâm.

Tóm lại bắt nó, tiêu diệt nó, đừng để nó phá hỏng chuyện tốt của ta.” Tôi ra lệnh một tiếng.

Sau đó giấu Hắc Thần Đao vào eo, chuẩn bị bóc hết lớp quách còn lại.

Khi tôi quay người đi, đối phó với lớp quách còn lại, xung quanh ngoài đèn trường minh ở góc đông nam ra, tất cả những ngọn đèn còn lại đều đang nhấp nháy.

Tình hình gần như y hệt như trước!

“Mẹ nó chứ.” Tôi cắm mạnh Hắc Thần Đao vào nắp quách, lập tức lấy ra một sợi dây thừng từ ba lô.

Treo lên xà nhà trên đỉnh, giống như đang tập luyện dây cáp, trượt đến bên những ngọn đèn trường minh trên bốn bức tường đá.

Tôi tự mình ra tay, dùng Hắc Thần Đao làm cho ngọn lửa đèn cháy sáng hơn một chút.

Khi tôi đang ngậm Hắc Thần Đao trong miệng, chuẩn bị trượt xuống đất, trên mặt đất Tinh Tuyệt Nữ Vương và con thanh kiểm hồ đó đã đánh nhau.

“May mà lão tử đã mang Tinh Tuyệt Nữ Vương vào mộ thất, nếu không thì phiền phức rồi.” Đèn trường minh lại sáng trưng.

Tôi rất hài lòng với kết quả như vậy.

“Tiểu quỷ, bây giờ đến lượt mày phát huy tác dụng rồi.” Tôi sau khi xuống đất, thu dây thừng, thả Tiểu Mao Cầu ra.

“Ngửi cái này xem.” Tôi đặt một vật lên mũi Tiểu Mao Cầu, để chú chó thông minh này ngửi.

“Gâu gâu!

Gâu gâu gâu gâu!” Tiểu Mao Cầu ngửi thấy mùi lạ, lập tức suýt chút nữa bị xông cho ngất đi.

Một con chó, lại sợ mùi nặng đến mức này.

Trong lòng Lý Sinh, thứ vừa mới cạy ra từ bấc đèn đó, mùi phải nặng đến mức nào.

“Không đến mức đó chứ!” Tôi cầm miếng đó, đưa lên mũi ngửi thử.

“Aiyo, mẹ ơi.” Hắt xì!

“Quả nhiên là dầu cá kình ngâm một vạn năm, mùi cũng quá nặng rồi!” “Rầm!” Tinh Tuyệt Nữ Vương một cước đá trúng con thanh kiểm hồ đó.

Tiếng động truyền đến, Lý Sinh và Tiểu Mao Cầu, lần lượt nhìn về phía đó.

Lúc này chỉ thấy thanh kiểm hồ đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương áp dụng phương thức quyết đấu du kích.

Chỉ quấn lấy, tuyệt đối không cận chiến.

Xem ra, tu vi của thanh kiểm hồ, không lợi hại bằng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Tốt lắm.” Tôi thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương hung mãnh như vậy, lập tức cũng yên tâm rồi.

Sau khi thắp sáng đèn, tiếp tục thực hiện kế hoạch mở quan tài.

“Rắc, rắc!” Sau một trận cạy mở dã man, lớp nắp quan tài cuối cùng, cuối cùng cũng bị tôi mở ra.

Binh binh binh!

Nắp quan tài nặng, tôi dùng hết sức chín trâu hai hổ, mới lấy được xuống.

Chương 466

Liên tục bật nảy trên đất mấy lần, mới ném được nắp đi.

“Mẹ nó chứ, mình lại đi làm việc tốn sức, có Bàn Tử ở đây thì tốt rồi, Đại Kim Nha ở đây cũng không tồi, mình chỉ cần xúi giục, để mấy lão đại đó làm tay sai cho mình.” Tôi lẩm bẩm một mình.

Hoàn toàn không chú ý đến vị trí gần cửa mộ, lúc này xuất hiện ba bóng đen.

Ba bóng đen, chiếm diện tích rất dài và rộng, giống như từng người khổng lồ, từ ngoài cửa mộ kéo dài vào trong cửa.

Bị ảnh hưởng bởi ánh sáng của đèn trường minh.

Tôi hiện tại không nhìn thấy thứ gì sau lưng.

Nhưng khi bóng đen vừa kéo dài đến dưới chân, tôi cảm thấy sau lưng lạnh toát, lập tức ý thức được.

“Bàn Tử?

Đại Kim Nha, Ngô Tà?

Hồ Ba Y?

Không phải là mấy thằng nhóc này chứ?” “Này, lão tử đang hỏi chuyện đấy!” Lúc này, tôi chỉ cần dọn dẹp một lớp tạp vật trong quan tài.

Là có thể nhìn thấy thứ bên trong.

Quốc chủ Cổ Lương Quốc, rốt cuộc có ở bên trong hay không, chỉ có sau khi dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ tạp vật mới biết được.

Dù sao, một cái quan tài đế vương khổng lồ như vậy, bên ngoài bịt kín mít.

Bên trong, không thể không có gì, nếu không thì tốn công sức đi niêm phong để làm gì?

Tôi vốn tưởng là thuộc hạ của mình đã đến.

Hoặc là mấy cái bóng đó, là người của Lão Cửu Môn cũng tốt.

Như vậy, ít nhất có thể dùng thân phận giang bả tử của Lão Cửu Môn, ra lệnh cho họ, ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng tôi gọi liên tục mấy tiếng, mấy cái bóng kéo dài đến dưới chân tôi, cũng không có bất kỳ câu trả lời nào, tôi biết tình hình có chút không ổn.

Xuất phát từ sự nhạy bén nghề nghiệp, tôi cảm thấy động tác không nên quá lớn, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Đừng có đùa với tôi, tôi biết rồi, Bàn Tử, vào đây cũng không châm cho lão tử điếu thuốc." Tôi tiếp tục cố ý nói.

"He he, thật thú vị." "Aiyo, dọa chết lão tử tôi rồi." "Lý Sinh, mày bị bọn tao bao vây rồi, cái mộ này, mấy anh em tao đã nhắm trúng rồi.

Biết điều thì, lập tức cút sang một bên cho lão tử." Tôi cuối cùng cũng quay người lại, lập tức nhìn rõ mấy tên đó.

Mấy tên đó, và ba tên theo dõi quán rượu nhỏ mà Tiểu Ca đi đối phó, hoàn toàn không cùng một loại.

Nhìn dáng vẻ và cách ăn mặc của chúng, nên là cao thủ đào đất nung.

Hơn nữa, nếu không phải là tay đào chuyên nghiệp, sau lưng chúng cũng sẽ không đeo một cuộn dây thừng, tay cầm xẻng Lạc Dương, và hắc lư đề tử.

Hóa ra là gặp đồng nghiệp!

Đối phương tổng cộng có năm người, trong đó một đại hán mặt

rỗ, là thủ lĩnh của chúng.

Nói chuyện chính là tên này!

Tôi vốn định lập tức ra tay, dạy dỗ hắn một trận, nên chôn thì chôn.

Nên đánh thì đánh, tuyệt đối không nương tay.

Nhưng trong tay tên này, lại cầm một khẩu súng lục Mauser kiểu cũ.

Thứ này, tôi đã từng thấy ở Phan Gia Viên, kinh thành.

Người ta xuất hàng, đều phải bí mật xuất hàng.

Dù sao, những món đồ cổ này, chỉ cần là hàng cấm, đều phải giao dịch riêng tư.

"Mấy người?

Đoạn Long Trấn?" Tôi thử hỏi năm tên đang nhìn mình với ý đồ xấu.

Tên mặt rỗ đó cười lạnh một tiếng, "Lão tử ở đâu, liên quan quái gì đến mày.

Mau giao hết đồ đã đào được ra đây cho lão tử." "Chắc chứ?

Chắc chắn sẽ không hối hận vì hai câu nói này chứ?" "Hối hận?

Trên đời này không có chuyện gì khiến Vương Tam tao hối hận!

Mày còn lải nhải nữa, lão tử một phát súng bắn chết mày." Thì ra tên này tên là Vương Tam!

Tôi lấy Hắc Thần Đao, trong nháy mắt từ trong tay áo lướt ra.

Ngay khoảnh khắc đối phương đột nhiên nổ súng, Hắc Thần Đao đã bay ra ngoài.

Chương 467

Cùng với một tiếng hét thảm, bốn tên còn lại, trong nháy mắt kinh ngạc đến ngẩn người.

“Không ổn, lão đại bị xử lý rồi, mau chạy.” “Xui xẻo, lão đại có súng trong tay, sao lại bị xử lý nhanh như vậy.” “Thì ra là một kẻ quái dị, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, mau đi.” Tôi đứng tại chỗ, hừ lạnh một tiếng, “Ai dám đi?

Lão tử đánh gãy chân nó.” Bốn tên đó, đều chùn bước.

Dưới uy nghiêm của tôi, hoàn toàn sụp đổ.

Thì ra mấy tên này, thật sự không phải là thổ phu bình thường.

Là vua trong giới thổ phu, do mấy tên theo dõi trong quán rượu phái ra.

Khu vực này, cũng là địa bàn của chúng, được coi là lãnh địa của chúng.

Vì vậy bất kỳ người ngoài nào, chỉ cần hỏi thăm hoặc có liên quan đến các ngôi mộ gần đây, đều sẽ bị chúng hỏi thăm.

Tên mặt rỗ đó, là rắn rết ở đây!

Bây giờ tôi đã chém chết con rắn rết đó, mấy tên còn lại, lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, lập tức lần lượt giơ vũ khí đầu hàng.

“Đại ca, đừng giết tôi.” “Cho một con đường sống, cái bình này, nhường cho anh.” “Đại ca, chúng ta chỉ là lần đầu gặp mặt, chuyện vừa rồi, hoàn toàn là một hiểu lầm.” “Đại ca, đừng cứ nhìn chằm chằm vào tôi, nhìn vào mắt anh tôi có chút run.” Tôi tát mỗi người một cái, để chúng nhớ lâu hơn.

Sau đó nhường ra tầm nhìn bị che khuất, chỉ vào Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đánh nhau với thanh kiểm hồ nói, “Mấy thằng cháu chắt, gặp được lão tổ tông, là phúc của các ngươi.

Mở mang tầm mắt đi.” Bốn tên đó, vừa nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương toàn thân bao bọc một lớp hồn khí.

Lập tức hiểu ra, thì ra là một nữ quỷ!

Con thanh kiểm hồ kia, không phải cũng là quỷ sao.

Cảnh tượng kỳ quái nhất, đáng sợ nhất trên đời, đã bị chúng nhìn thấy.

Bốn hán tử, sợ đến toàn thân run rẩy.

Không ngừng kêu xin tha mạng.

Cuối cùng cũng ý thức được địa vị của người thanh niên trước mặt này trong giới.

Tuy không biết thân phận cụ thể của Lý Sinh, nhưng có thể nói ra nhiều thuật ngữ như đếm gia bảo, cộng thêm việc khống chế nữ quỷ Tinh Tuyệt Nữ Vương, tuyệt đối có thể xứng là tông sư trộm mộ cấp đế hoàng.

Bốn tên đó nhìn nhau, cúi đầu lạy.

“Đều cút lại đây cho lão tử.” “Vâng.” Tôi chỉ vào bốn ngọn đèn trường minh trên vách tường nói, “Hai người đi canh bên đèn, đảm bảo không để nó tắt.

Hai người còn lại, đào sạch cái bình đó cho lão tử.” Cái bình, chính là quan quách của quốc chủ Cổ Lương Quốc.

Bây giờ, nắp quan quách, đã sớm bị tôi dọn sạch.

Còn lại phòng quan, tạp vật và những thứ linh tinh bừa bãi bên trong, nhìn thôi đã khiến người ta buồn nôn.

Lúc này vừa hay có mấy tên ngốc xông vào, tôi không tận dụng, thì thật quá có lỗi với tài năng của mình.

Thấy mấy tên đó làm việc hăng say, tôi hài lòng gật đầu, và đi về phía thanh kiểm hồ.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, đến lúc kết liễu nó rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe thấy giọng của tôi, biết tôi đã đi từ phía sau tới.

"Chủ nhân, cho ta mượn Hắc Thần Đao của ngài một chút." Tôi lập tức ném Hắc Thần Đao còn dính máu, hung hăng về phía lưng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lực ném này, đủ để cắt đứt kim loại.

Nhìn qua, giống như đang ra tay với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng một chủ một tớ, một người một quỷ, sự ăn ý hình thành giữa họ, đã sớm đạt đến mức tâm linh tương thông.

Lưỡi Hắc Thần Đao của tôi, bề ngoài là đâm về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thực tế, là cách không phi đao, đâm vào con yêu vật thanh kiểm hồ đó.

Thanh kiểm hồ không biết kế, ngay khoảnh khắc Tinh Tuyệt Nữ Vương né ra, "xoẹt" một tiếng, bụng nó lập tức trúng một đao.

Thanh kiểm hồ phát ra một tiếng hét chói tai, men theo một bức tường mà ngay cả tôi cũng không thấy, bò lên đỉnh mộ thất, sau đó từ một cái hang chỉ to bằng nắm tay, bò vào trong và biến mất.

"Chết tiệt, lại để con thanh kiểm hồ đó chạy thoát." Tôi hung hăng chửi một câu.

Bốn tên đại hán bị bắt làm phu, lúc này nhìn đến mắt tròn xoe, miệng há hốc, đứng đó bận rộn, không dám thở mạnh.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Một tảng đá lớn, từ cái lỗ vỡ trên đỉnh mộ thất rơi xuống.

“Mẹ kiếp, phì phì phì, mẹ nó sao nhiều bụi thế này.” Tôi định thần nhìn lại, lại là Bàn Tử!

Hắn đã cho nổ một cái lỗ lớn trên đỉnh, từ trong lỗ trượt xuống.

Chuyện này, cũng quá cẩu huyết rồi!

Chương 468

“Bàn Tử, cẩn thận!” Chân Bàn Tử đang đạp lên mép quan tài, bây giờ, quan quách đã được dọn dẹp sạch sẽ, bên dưới quả nhiên trống rỗng, cũng không thấy xác.

Bàn Tử lúc này trượt xuống, chân còn chưa đứng vững, nghe thấy tiếng người, lập tức sợ đến nhảy dựng lên, chân trượt một cái, trực tiếp ngã vào trong quan quách.

Rầm rầm rầm!

Két két két két...

Sau một trận gà bay chó sủa, thân thể nặng gần hai trăm cân của Bàn Tử, trực tiếp rơi vào trong, và tung lên một đám bụi.

“Quỷ a!” Bốn tên đại hán bị tôi khống chế, lúc này mắt nhìn tôi, thấy tôi phân tâm, cho rằng cơ hội trốn thoát đã đến.

“Mau đi!” Bằng bằng bằng!

Lúc này, không biết ai đã nổ một phát súng, bên ngoài mộ thất lóe lên mấy luồng ánh sáng.

Sau đó một loạt tiếng bước chân nhanh chóng đi vào.

“Đi vào!” Bốn tên đại hán vừa mới xông ra khỏi cửa mộ, bị một người phụ nữ cầm súng dí vào trán, “đưa” trở về.

Dương Tuyết Lệ!

“Mọi người đều đến rồi à?” “Lão bản, anh cũng thật là.

Hành động một mình, cũng không nói với tôi một tiếng.

Nếu không phải Bàn Tử đi tiểu thấy tờ giấy anh để lại, tôi căn bản không biết anh đã đến đây.” Dương Tuyết Lệ nói xong, đá mỗi tên đại

hán một cước, đối xử như tù binh mà đuổi vào trong mộ thất.

Sau khi cài súng vào eo, cô lập tức thành thạo huýt sáo về phía sau.

Hoắc Tú Tú, Hồ Ba Y, Ngô Tà, lần lượt tiến vào.

"Mẹ kiếp!" Tôi kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Mấy người này, đều đến cả rồi!

Lẽ nào đến mời khách sao?

Trong mộ thất không cho đặt bàn đâu!

Nhiều người như vậy, đủ cho hai bàn mạt chược rồi.

Nhưng điều khiến tôi bực mình là, cái quan quách này là một cái quan quách rỗng.

Bên trong không có một cọng lông.

Có câu vào núi báu mà về tay không, đối với người làm nghề này, tuyệt đối là một điềm không may.

Người trộm mộ, chỉ cần vào mộ, nếu không phát hiện ra thứ gì, cũng phải bốc một nắm đất ra ngoài, ý nghĩa là "có thu hoạch", quy củ do tổ sư gia đặt ra.

Vì vậy, tôi nghĩ ra một cách.

"Bàn Tử, lát nữa vác một tấm ván quan tài ra ngoài bán làm củi." Tôi gọi Bàn Tử một tiếng, nhưng không có một chút âm thanh nào.

Tôi, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Hồ Ba Y, lần lượt cúi xuống bên quan quách, nhìn vào bên trong.

"Chết tiệt!

Người đâu?" Chỉ thấy dưới đáy quan quách, truyền đến một tiếng vọng.

"Lão đại, bên trong sâu không thấy đáy.

Thì ra, mộ của quốc chủ Cổ Lương Quốc, ở dưới cái quan quách giả này!" Lý Sinh mắt sáng lên!

"Bàn Tử đợi đó.

Tôi xuống ngay." Khi Lý Sinh vừa định hành động, một bàn tay từ phía sau đột nhiên giữ anh lại.

Lý Sinh quay lại nhìn, là Tiểu Ca!

Tiểu Ca là người vào cuối cùng, và cũng là đội hữu xuất hiện bên cạnh Lý Sinh một cách bí ẩn nhất.

Cậu ta giữ tay Lý Sinh lại, nói: "Lão đại, đừng xuống vội." Với tính cách trầm lặng của Tiểu Ca, cậu ta đã không nói thì thôi, một khi đã nói thì lời nói đều có trọng lượng.

Chỉ vì bây giờ Lý Sinh có thân phận là người đứng đầu Cửu Môn Giang Hồ, lại là đại ca của cậu, nên Tiểu Ca tuyệt đối trung thành và quan tâm đến anh.

Chắc chắn là cậu đã có dự cảm gì đó, nên mới giữ Lý Sinh lại, không cho anh xuống ngay tầng hầm bên dưới quan quách.

"Lão đại, để mấy người chúng tôi xuống trước, anh ở trên này để mắt đến mấy gã kia." Tiểu Ca liếc nhìn bốn tên côn đồ.

Bốn gã đó đã biết được bí mật về lăng mộ của quốc chủ nước Cổ Lương từ ba kẻ mà chúng theo dõi vào quán rượu nhỏ.

Chúng là rắn độc tại đây!

Đồng thời cũng là người trong giới giang hồ, không thuộc Cửu Môn, không có bất kỳ quan hệ nào, với thân phận của chúng, căn bản không thể trèo cao đến Cửu Môn được.

Nhưng thấy Tiểu Ca ra hiệu, Lý Sinh lập tức hiểu ra.

Chương 469

Anh gật đầu: "Vậy cậu cẩn thận một chút!" Tiểu Ca gọi Hồ Ba Y: "Tôi đi trước, ông đi sau." Hồ Ba Y đáp lại: "Bàn Tử đã xuống rồi, tôi không thể lạc hậu được, Tiểu Ca, chúng ta đi tranh công đầu, thấy được bảo bối cũng phải mở mang tầm mắt trước." Hai người đang chuẩn bị xuống thì Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói một lời, như một đám mây, "vèo" một tiếng bay vào, nhanh như một sợi tơ lướt vào thông đạo dưới đáy quan quách, chớp mắt đã biến mất.

"Mẹ kiếp, giành công lao với tôi à, Tiểu Ca, lên nào." Hồ Ba Y chỉnh lại trang bị trên người, sau khi Tiểu Ca nhảy xuống, anh cũng nhảy theo.

"Mấy người này là quỷ cả sao?

Tại sao ai cũng biết võ công vậy?" "Đừng nói nữa, cẩn thận chọc giận họ." Bốn tên côn đồ lúc này cuối cùng cũng nhận ra mình đã sai ở đâu.

So với Lý Sinh, chút kỹ năng của chúng còn không đủ tư cách làm đồ đệ của đồ đệ.

Dù sao thì, Lý Sinh là tay lái lụa trong giới chuyên nghiệp, còn chúng chỉ là một đám ba ba đất cấp bậc cao hơn bọn trộm mộ quèn một chút mà thôi.

Có chút khí thế vương bát, nhưng cũng chỉ có thể bắt nạt mấy tên trộm mộ quèn đó.

Gặp phải cao thủ trong nghề thật sự, chữ "chết" sẽ biến thành pháo hoa, không thể nào kiêu ngạo được nữa.

"Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, tôi xuống trước đây.

Mấy nữ đồng chí, trông chừng bốn tên ngốc này cho tôi." Dương Tuyết Lệ nhìn về phía Ngô Tà, nói: "Nhiệm vụ này có người thích hợp hơn tôi." Hoắc Tú Tú hiếm khi lên tiếng ủng hộ: "Đúng vậy, Ngô Tà, chúc mừng cậu, lần này lại có việc để làm rồi." Ngô Tà lập tức la lớn phản đối: "Tại sao lại là tôi?

Tôi cũng là người xuống mộ mà.

Tại sao lần nào cũng bắt tôi canh chừng phạm nhân?" Dương Tuyết Lệ đưa súng cho cậu, sau khi Lý Sinh và Hoắc Tú Tú cũng đã xuống, cô là người cuối cùng nhảy xuống.

Trong lòng Ngô Tà có chút hoảng sợ.

Bây giờ, trong căn mộ trống rỗng chỉ còn lại cậu và bốn tên côn đồ.

"Ngoan ngoãn cho tôi, qua bên kia, hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống đất!

Ai dám quay đầu lại nhìn, ông đây bắn nát sọ.

Trong súng có mấy viên đạn, xử lý hết chúng mày xong chắc vẫn còn lại hai viên, đừng tưởng là không đối phó được." Pằng!

Ngô Tà bắn một phát chỉ thiên, lập tức dọa cho bốn gã đàn ông to con sợ hãi, từng người một ngồi xổm xuống như gà con.

"Vui vẻ lên một chút, ngồi xổm tại chỗ nhảy cho tôi, đúng rồi, như vậy đó, tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, nếu không tôi thì nhận ra chúng mày, chứ súng của tôi thì không đâu, ai muốn ăn đạn thì cứ nói với tôi." Ngô Tà tuy còn trẻ, nhưng đối phó với những tình huống thế này đã có kinh nghiệm.

Đại ca Lý Sinh đã giao nhiệm vụ canh chừng mấy tên côn đồ này cho cậu, dù muốn hay không, cũng đã thành sự thật rồi.

Đối phó với mấy gã này, phải dùng chiêu độc, không thể cho chúng cơ hội lật kèo.

Mấy tên côn đồ ngồi xổm trên đất, vừa nhảy cóc, vừa dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Nhưng khi dùng khóe mắt liếc thấy vũ khí nóng của Ngô Tà luôn chĩa vào mình, mấy gã côn đồ lập tức từ bỏ hoàn toàn ý định chống cự.

"Nhảy đi, ngồi xổm mà nhảy cho tôi!

Biểu cảm vui vẻ một chút, đúng rồi, như vậy mới đúng!" Ngô Tà dùng súng chỉ vào mấy gã đàn ông to con, trong lòng lại có chút buồn chán.

Lão đại và Bàn Tử đều đã xuống dưới rồi.

Trong lăng mộ quốc chủ Cổ Lương rốt cuộc có bảo bối gì, cậu cũng muốn mở mang tầm mắt.

Nhưng xem ra bây giờ, nhất thời không có cách nào xuống tầng dưới được, dù sao mấy tên khốn này cũng cần có người trông chừng.

U...

"Ai đó?

Tiếng gì vậy?" "Quỷ, quỷ kìa...

Phía sau cậu có quỷ." Bốn gã đàn ông to con bị Ngô Tà dồn vào góc tường, đang ngồi xổm "vui vẻ" nhảy nhót thì đột nhiên nhìn thấy một bóng đen u ám đang từ phía sau Ngô Tà, từng bước tiến lại gần.

Pằng pằng pằng!

Ngô Tà sớm đã biết phía sau có điều bất thường.

Từ phản ứng của bốn tên côn đồ, cậu phán đoán thứ bẩn thỉu sau

lưng, nếu không phải là quỷ thì không thể nào cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo đó.

Chỉ có thứ như quỷ mới có thể khiến người ta có cảm giác như vậy.

Ngô Tà tuy là người trẻ tuổi và non nớt nhất dưới trướng Lý Sinh trong đội này, nhưng đối với khả năng cảm ứng những thứ bẩn thỉu, cậu rất có thiên phú.

Không quay đầu lại, cậu đột nhiên xoay người, bắn mấy phát vào thứ bẩn thỉu sau lưng.

Nào ngờ mấy phát súng không hạ gục được bóng đen phía sau.

Bóng đen đó đột ngột lao tới, Ngô Tà giật mình, lập tức nhảy sang một bên.

Nhưng không kịp né tránh hoàn toàn, cơ thể bị đâm sầm một cái, súng rơi xuống đất, người thì rơi vào cái hố dưới đáy quan quách.

Bốn tên côn đồ còn lại lập tức nhìn nhau, nối tiếp nhau phát ra những tiếng la hét thảm thiết...

"Trên đó có tiếng gì vậy!" Dưới hầm, trong bóng tối, Hồ Ba Y hỏi Dương Tuyết Lệ.

"Không biết!

Chương 470

Bây giờ tôi chỉ quan tâm món đồ đồng có ý nghĩa đặc biệt kia đang ở đâu.

Những chuyện khác, hoàn toàn không cần để ý." "Hình như có người rơi xuống." Kiệt kiệt!

"Rầm!" "Ái da!

Không ai đỡ tôi một chút à, ngã chết tôi rồi." "Ngô Tà, sao cậu lại vào đây?" Thấy trong bóng tối, dưới mấy luồng ánh sáng đèn pin, lần lượt là những gương mặt quen thuộc đang nhìn mình, Ngô Tà lập tức nổi nóng.

"Trên đó có thứ bẩn thỉu chưa dọn dẹp xong, còn bốn tên côn đồ kia..." Vừa nhắc đến bốn tên côn đồ, tiếng hét thảm thiết lập tức truyền từ hố quan quách xuống đây.

Mọi người nhìn nhau, ai nấy mặt mày tái mét.

Dựa vào kinh nghiệm đối với những nơi trộm mộ dưới lòng đất như thế này, có thể khiến người ta phát ra tiếng la hét tuyệt vọng như vậy, cấp bậc của thứ bẩn thỉu đó có thể là cương thi vương.

Xong rồi!

Lăng mộ của quốc chủ Cổ Lương này nguy hiểm như vậy, Lý Sinh cảm thấy có chút sơ suất.

May mà dưới trướng anh, những cao thủ hàng đầu của Cửu Môn đều đã tập trung đầy đủ.

Tuy là tự phát tập trung, nhưng cũng phải nói là tâm ý tương thông, ngầm hiểu ý nhau, mới khiến họ lại một lần nữa đi cùng nhau.

“Không quản được nhiều như vậy nữa.

Ở đây có tất cả tám cánh cửa vòm bằng đá cẩm thạch.

Mỗi người chúng ta vào một cửa, ở giữa dùng cách gõ vào vách tường để liên lạc.” Tiếp đó, Lý Sinh và Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, đã quy ước ý nghĩa của việc gõ đá.

Gõ hai cái là ý gì, gõ một cái là ý gì.

Sau khi quy ước xong, Lý Sinh dẫn theo Tiểu Mao Cầu, chui vào cánh cửa vòm bằng đá cẩm thạch ở phía chính nam.

Anh đoán, gã Bàn Tử kia, tám phần là đã đi vào phía trước tối đen như mực từ hướng này.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn rọi, Lý Sinh thậm chí có thể nhìn thấy hơi thở của mình tạo thành sương trắng.

Đợi đi được khoảng mười mấy mét.

Tiếng gõ vào vách tường vang lên.

Là Dương Tuyết Lệ!

Cô ấy vậy mà dùng mã Morse để gửi tín hiệu cho Lý Sinh.

Cộc cộc... cộc... cộc cộc...!

Giải thích: sao không dẫn tôi đi cùng?

Lỡ có quỷ thì tôi phải làm sao?

Lý Sinh cũng gõ vào vách tường, dùng mã Morse đáp lại: “Có Tinh Tuyệt Nữ Vương ở đây, cộng thêm đội ngũ của chúng ta.

Dù xảy ra chuyện gì cũng có thể ứng phó.

Đừng sợ.” Lúc này, Lý Sinh vừa mới an ủi Dương Tuyết Lệ xong.

Phía bên kia, tiếng gõ tường của Hoắc Tú Tú vang lên.

“Tôi hình như có phát hiện!” Hoắc Tú Tú gửi tín hiệu cảnh báo cho Lý Sinh.

“Đúng rồi, tại sao lại có tám cửa nhỉ?” Lý Sinh đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Trong lăng mộ của quốc chủ Cổ Lương, tại thông đạo dưới đáy quan quách trống rỗng, tại sao lại thiết kế tám cánh cửa vòm bằng đá cẩm thạch khác nhau?

Bên trong rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Quốc chủ Cổ Lương tự thiết kế loại kết cấu này, hay một vị cao nhân nào đó của Cổ Lương đã giúp quốc chủ thiết kế?

Loại kết cấu này lại có tác dụng gì?

Nếu đi ra khỏi thông đạo, cuối cùng sẽ đến nơi nào?

Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu Lý Sinh.

Nhưng càng đi về phía trước, anh càng phát hiện kết cấu của lăng mộ siêu cấp này giống như hình bát quái, được xây dựng theo thứ tự tám phương vị.

Rốt cuộc có phải như vậy không, đợi đến khi đi đến cuối thông đạo, đáp án sẽ rõ ràng.

“Ừm, có lẽ mình đã đi sai chỗ, lăng mộ của các quân vương thời Chiến Quốc cũng sẽ tọa bắc triều nam.

Một mặt là để tiếp tục thống trị quốc gia của mình khi ở dưới âm gian.” Lý Sinh nghĩ thầm, lập tức tăng tốc bước chân, tiếng vọng từ phía trước truyền đến một vài âm thanh khác lạ.

“Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú?

Chương 471

Có phải là hai người không?" Trong bóng tối, phía trước dường như xuất hiện những ngọn đuốc mờ ảo.

Sau khi Lý Sinh đi đến cuối thông đạo, quả nhiên phát hiện ra một hành lang vòng.

Hành lang này thông với lối vào của các mộ đạo khác, giống như một vòng tròn, kết nối tất cả các thông đạo lại với nhau.

Lúc này, mấy người khác cũng đã hội tụ với Lý Sinh, chỉ có hướng chính bắc mà Tiểu Ca đã chọn là không có tin tức gì truyền đến.

"Tại sao ở đây không có gì cả?" Dương Tuyết Lệ tò mò hỏi Lý Sinh.

"Không có gì mới đúng, bởi vì tôi đoán ra rồi, chủ mộ của quốc chủ Cổ Lương, lăng mộ thật dưới lăng mộ giả, nhất định ở phía chính bắc." Hồ Ba Y nhíu mày nói: "Trước đó tôi cũng đã nghĩ đến điểm này, nhưng Bàn Tử và Tiểu Ca bây giờ đều không có ở đây, muốn nghiệm chứng điểm này, chỉ có chúng ta tự mình đi mới biết có chính xác hay không." Ngô Tà bị ngã bầm dập, lúc này thở không ra hơi.

Cậu thở hổn hển nói: "Không phải chứ, bây giờ chúng ta lại phải quay lại à?" "Không cần thiết, nhìn hành lang vòng này đi, các vị, tôi có cách hay hơn, thông qua việc lắp đặt một hệ thống ròng rọc, có thể nhanh chóng đến được vị trí chính bắc nơi Bàn Tử và Tiểu Ca đang ở." Hồ Ba Y chỉ vào một rãnh đá cẩm thạch lõm vào trên đỉnh hành lang vòng.

"Ý hay!

Ý này thật không tồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi.” Trong chiếc túi lớn mà Hồ Ba Y đeo, có mấy cái ròng rọc, được chia cho mọi người.

Với tốc độ nhanh nhất, sau khi lắp đặt xong ròng rọc, Lý Sinh siết chặt dây thừng, buộc ròng rọc cho Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú.

Lập tức họ giống như đang treo dây cáp, bị “treo” lên.

Đột nhiên, Lý Sinh nhận ra một vấn đề lớn.

“Không đúng, phương pháp này có vấn đề, hành lang mộ thất này là song song.

Tức là chúng ta thiếu động lực!

Treo lên ròng rọc cũng không thể đưa chúng ta đi được!” Hồ Ba Y vỗ vỗ đầu mình, kêu lên: “Lão Hồ tôi thông minh cả đời, sao lại không nghĩ ra điểm này chứ?

Lão đại lợi hại.

Nhưng vấn đề đã xuất hiện rồi, chúng ta nên giải quyết vấn đề không có động lực này như thế nào?” “Cứ yên tâm giao cho tôi, chủ nhân.

Đừng quên tôi là người của linh giới.” Tinh Tuyệt Nữ Vương chủ động xin đi.

Lý Sinh mừng rỡ.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, hai mỹ nữ, cũng lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Thật vậy, với tu vi hiện tại của Tinh Tuyệt Nữ Vương, muốn ở phía trước kéo nhóm ròng rọc đi, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nói là làm.

Cô chỉnh lại trang phục nữ vương của mình, tiếp đó bay lên như một đám mây ngũ sắc.

Dưới sự dẫn dắt của cô, Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú lần lượt chuyển động.

Tiếp đó Lý Sinh và Hồ Ba Y cũng lần lượt được kéo đi, trượt về phía trước, tốc độ ngày càng nhanh.

"A..." Khi tốc độ của ròng rọc nhanh gần bằng tên bắn, Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú phát ra những tiếng hét chói tai.

Hồ Ba Y nói với Lý Sinh: "Lão đại, Tinh Tuyệt Nữ Vương hình như có chút mất kiểm soát, cứ trượt đi với tốc độ này, lỡ đâm phải thứ gì đó, chúng ta chắc chắn sẽ biến thành một đống thịt băm.

Mau quản cô ta đi." "Tinh Tuyệt Nữ Vương, có chuyện gì vậy?" "Chủ nhân, không phải tôi đang làm loạn.

Có một luồng sức mạnh thần bí đang kiểm soát nhóm ròng rọc." "Mẹ kiếp, thế cũng được à!

Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô hiểu biết bao nhiêu về luồng sức mạnh cổ xưa này?" "Không biết, chỉ biết đó có thể là một nhân vật lợi hại cấp bậc yêu vương.

Mọi người nhất định phải chuẩn bị sẵn vũ khí!

Tôi đoán, thứ đáng sợ đó sắp gặp mặt chúng ta rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương là một hồn ma.

Cô ta trước giờ không nói dối.

Hơn nữa, cô ta có linh lực mà người thường khó có thể so sánh, có thể dự đoán được nhiều sự kiện siêu nhiên.Một khi Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đưa ra phán đoán, bao gồm cả Lý Sinh, tất cả các cao thủ Cửu Môn tự nhiên phải căng thẳng để đối phó với những rắc rối có

thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Ngô Tà lúc này đang trượt đi, cũng sờ vào eo mình.

Hai bên trái phải đều sờ, nhưng đều không sờ thấy gì.

Đột nhiên cậu hét lên một tiếng: "Ôi trời, súng của tôi." Dương Tuyết Lệ nói với cậu: "Súng của cậu, đó là súng của tôi.

Mau trả súng cho tôi." Ngô Tà lộ ra một biểu cảm kỳ quặc, ngượng ngùng nói: "Tôi bị quái vật trong mộ thất giả tấn công, súng rơi mất rồi.

Dương Tuyết Lệ, thật xin lỗi." Hồ Ba Y bất an nói: "Ngô Tà, cậu cũng quá bất cẩn rồi, Dương Tuyết Lệ là nữ đồng chí.

Nữ đồng chí phải có vũ khí cận thân để phòng thân.

Mấy khẩu súng lớn của chúng ta đều ở trong túi của Bàn Tử, cậu ta béo khỏe, có thể mang theo mấy trăm cân trang bị, nên những khẩu súng lớn đó đều ở trong ba lô của cậu ta.

Dương Tuyết Lệ, cô dùng tạm của tôi đi." Lý Sinh nhận lấy khẩu súng phòng thân mà Hồ Ba Y đưa, chuyển cho Dương Tuyết Lệ.

Hoắc Tú Tú thấy cảnh này, lộ ra một biểu cảm ghen tuông.

"Lý gia, em cũng cần sự bảo vệ của anh!" "Vậy đợi sau khi xuống đất, em ở bên cạnh anh nhé." Hoắc Tú Tú cười khúc khích, đáp: "Em biết rồi!" Nói xong câu đó, cô đắc ý liếc nhìn Dương Tuyết Lệ một cái.

Chương 472

Dường như đang nói: "Thấy chưa, sự sủng ái của Lý gia dành cho tôi hoàn toàn không kém hơn sự sủng ái dành cho cô." Dương Tuyết Lệ là một mỹ nữ uống mực Tây, lớn lên ở nước ngoài.

Tâm trạng của cô bây giờ chỉ tập trung vào món đồ đồng có khắc minh văn về lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Sự chú ý của cô hoàn toàn không đặt vào chuyện tình cảm nam nữ.

Vì vậy, ánh mắt khiêu khích của Hoắc Tú Tú, trong mắt cô, hoàn toàn không là gì cả.

Thấy Dương Tuyết Lệ không tranh giành ghen tuông, Hoắc Tú Tú cũng thấy nhạt nhẽo, nhíu mày một cái, tiếp tục trượt về phía trước.

"Gặp quỷ rồi!" "Trời ơi, ròng rọc của tôi phun ra lửa rồi." "Trời đất ơi, đây là tiết tấu muốn giết chết chúng ta thật sao?" "Lão đại, tôi cảm thấy chúng ta bây giờ giống như máy bay chiến đấu, sắp tan rã trên không rồi." Mọi người lần lượt phát ra những âm thanh kinh hoàng.

Lý Sinh vừa kiểm soát phương hướng của ròng rọc, vừa chiếu đèn rọi về phía trước.

Chỉ có nhìn rõ vị trí phía trước, mới có thể dựa vào kết cấu của hành lang vòng này, áp dụng phương pháp thích hợp để đối phó với luồng sức mạnh thần bí đó.

"Ừm, phía trước quả nhiên có thứ gì đó, mọi người chuẩn bị, tôi đếm một hai ba thì nhảy xuống." "Một, hai, ba!" Mấy người rơi tự do từ độ cao ba bốn mét, từng người một lập tức rời khỏi ròng rọc, ngã chổng vó lên trời.

Ngô Tà là thảm nhất.

Cộng thêm lần trước, cậu đã ngã ba lần.

Mức độ bị thương của mọi người đều không giống nhau, nhưng may mắn là người bị ngã nặng nhất là Ngô Tà cũng có thể đứng dậy được, vết thương của những người khác càng không có vấn đề gì.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này thấy Lý Sinh đã xuống đất, cũng từ bỏ việc kéo.

Cô bay xuống như một đám mây.

Ròng rọc và dây thừng vẫn tiếp tục trượt về phía trước không ngừng.

"Keng" một tiếng, tại một khe rãnh phía trước, mấy cái ròng rọc va chạm mạnh vào vách đá, sau khi tóe ra một trận tia lửa, hoàn toàn hỏng bét.

Cùng lúc đó, Bàn Tử và Tiểu Ca, lúc này đang đứng trước một cỗ quan tài đá cao lớn, đứng đó như những người gỗ.

Họ dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía Lý Sinh đang chiếu đèn rọi tới.

Gương mặt mỗi người lúc này đều lộ ra biểu cảm kỳ quái.

Tại sao họ lại đứng ở đây?

Tại sao họ lại không nhúc nhích?

Tại sao gương mặt họ lại lộ ra vẻ sợ hãi?

Tất cả mọi thứ đều đang báo hiệu rằng cỗ quan tài đá khổng lồ đó có thể có vấn đề.

Tiểu Ca lúc này đang dùng một mảnh ngói gõ vào cỗ quan tài đó.

Bên trong cỗ quan tài, vậy mà cũng có tiếng động truyền ra.

Tình huống quỷ dị này giống như Lý Sinh và Dương Tuyết Lệ liên lạc với nhau bằng mã Morse trong đường hầm đá.

Nhưng vấn đề là, Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú đều là người.

Gã bên trong cỗ quan tài là người, quỷ hay yêu quái, bây giờ cũng không thể nói chắc được.

Thứ trong tay Tiểu Ca, Lý Sinh biết nó gọi là gì.

Thứ đó gọi là ngõa sấm.

Ngõa sấm âm dương, một loại vật thông linh, rất thịnh hành vào thời cổ đại.

Đặc biệt là vào thời Hán.

Thứ như trong tay Tiểu Ca, thường chỉ có trong lăng mộ của hoàng đế.

Hoặc trong từ đường của hoàng gia, mới có thứ này.

Nghe nói thứ này có thể giao tiếp với tổ tiên!

Vì vậy, mỗi khi tế tự, hoàng đế sẽ dẫn theo con cháu của mình, một đám đông quỳ xuống trước linh đường của tổ tiên, đối diện với những bài vị đó, dùng những vật thông linh như vậy để giao tiếp và trao đổi.

Đối tượng giao tiếp và trao đổi chính là tổ tiên!

Tiểu Ca dùng cách gõ ngõa sấm để giao tiếp với thứ bên trong cỗ quan tài, cũng quá cẩu huyết rồi phải không?

Chẳng lẽ, gã bên trong cỗ quan tài là tổ tiên của cậu ta?

Tuyệt đối không thể!

Dù sao thì, ngay cả Bàn Tử trước giờ không bao giờ biết sợ, lúc

này cũng lộ ra một biểu cảm kỳ quái, dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn cỗ quan tài.

Điều này cho thấy thứ bên trong cỗ quan tài, trước đó đã thành công khiến Bàn Tử trời không sợ đất không sợ cũng phải sinh ra nỗi kinh hoàng.

Cho nên bây giờ đối với hành động của Tiểu Ca, cậu ta vô điều kiện phối hợp, đứng thẳng như một cây bút, ngay cả đánh rắm cũng phải nín lại, sợ làm kinh động đến thứ bên trong cỗ quan tài.

Tình huống này thật sự đáng sợ!

Chương 473

Lý Sinh từ từ đặt tay lên Hắc Thần Đao.

Hồ Ba Y thì khẽ hỏi Bàn Tử: “Bàn Tử, Bàn Tử.” Giọng của anh ta hạ xuống mức thấp nhất, giống như một con muỗi đang vo ve.

Bàn Tử nhíu mày, làm một động tác xua tay với anh ta, ý bảo anh ta im miệng, bây giờ đừng làm ồn.

“Mẹ kiếp ông làm gì đấy?

Vũ khí của tôi mất rồi, đưa túi của ông đây cho tôi.” Hồ Ba Y trực tiếp lên tiếng.

Tiểu Ca lúc này nghe thấy giọng của anh ta, ngừng gõ cái ngõa sấm, miệng nói: “Xong rồi!

Chúng ta đã kinh động nó!” “Bàn Tử, ném ba lô của cậu qua đây.” Lý Sinh hạ lệnh cho Bàn Tử.

Lúc này, cỗ quan tài quả nhiên phát ra một tiếng nổ “ầm”.

Bên trong quả nhiên có một luồng sức mạnh thần bí, dường như sắp phun trào ra từ bên trong cỗ quan tài.

Tình huống quả thực nguy hiểm vạn phần!

Dù sao thì, đây là một cỗ quan tài đá cổ.

Từ bụi bặm sinh ra khi nó rung động mà phán đoán, ít nhất đã ở đây mấy trăm năm, chưa từng có ai động đến.

Vào thời khắc này, cỗ quan tài lại rung động, cho thấy bên trong nhất định có thứ gì đó, hơn nữa thứ đó không hề đơn giản, nếu không sẽ không khiến họ trở nên như vậy.

Bàn Tử tức đến mức gào thét, tức giận ném ba lô đi, ném cho Hồ

Ba Y.

“Thằng nhóc nhẹ tay thôi, nếu làm hỏng súng trường của ông đây, thằng nhóc, ông đây sẽ giết mày.” “Bây giờ ông hài lòng chưa?

Bây giờ ông hài lòng chưa.” Bàn Tử vừa đi về phía Hồ Ba Y, vừa gào thét nói: “Tôi và Tiểu Ca, đã tìm thấy gã này trước một bước, rất khó khăn mới dỗ yên được nó.

Bây giờ, các người xuất hiện, gây ra động tĩnh lớn như vậy... nó sắp ra rồi!” Nói xong câu đó, Bàn Tử từ tay trái của mình, bóp ra một vỏ đạn.

“Nhìn đi, con quái vật này là thuộc hạ của thứ bên trong lăng mộ.

Ngay cả đạn cũng không sợ, lần này tôi thấy, mấy người chúng ta đều sẽ chết ở đây.” Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, nếu không phải là thứ cực kỳ đáng sợ, tuyệt đối sẽ không biến thành như vậy.

Nghe giọng điệu của cậu ta là biết, trước đó nhất định đã gặp phải, phán đoán được thực lực và mối đe dọa của thứ đó, mới trở nên chán nản như vậy.

“Bớt nói nhảm đi, mọi chuyện đều phải nghe theo lão đại, chúng ta đã chọn vào đây, dù bên trong cỗ quan tài có phải là quốc chủ Cổ Lương hay không, hay đã thi biến.

Chúng ta cũng chỉ có nước đối mặt, ai bảo cậu là người đầu tiên vào từ thông đạo của quan quách giả?

Cậu đáng đời lắm.” Hồ Ba Y trực tiếp cãi nhau với Bàn Tử.

Anh ta không nhường một lời mà dạy dỗ cậu ta.

Lúc này, Dương Tuyết Lệ nói với Lý Sinh: “Xem ra tình hình quả thực không ổn, này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đâu rồi.” Lúc này, khi mấy người đang chuẩn bị đối phó với quái vật sắp xuất hiện trong cỗ quan

tài, Dương Tuyết Lệ quét mắt một vòng, phát hiện Tinh Tuyệt Nữ Vương, người trước đó đã dẫn họ đến chủ mộ thất ở phía chính bắc, đã biến mất!

"Ngô Tà, Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa rồi đứng bên cạnh cậu, cô ấy đi đâu rồi?" Lý Sinh vừa phân phát vũ khí, vừa hỏi Ngô Tà.

Ngô Tà bắt lấy khẩu súng mà Lý Sinh ném tới, trực tiếp lắc đầu nói: "Tôi không chú ý, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương đến không hình, đi không dấu, đi lại đều là lơ lửng, cô ta là người của lão đại, có gì phải lo lắng." Tôi không hỏi cái này!

Ngô Tà càng thêm khó hiểu hỏi: "Lão đại, Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy chưa khôi phục toàn bộ linh khí, nhưng ngoài việc tự vệ, cô ấy có đủ khả năng bảo vệ đội ngũ chúng ta.

Thay vì lo lắng cho cô ấy, không bằng lo lắng nhiều hơn cho hai nữ đồng chí bên cạnh anh.

Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, đúng không." "Ối chà, Ngô Tà, không dễ dàng gì nha.

Cậu trai trẻ ngây thơ này, quả dưa non nớt, lúc nào cũng học được cách trêu ghẹo hai nữ đồng chí chúng tôi." "Ha ha, hình như chỉ đang trêu ghẹo cô thôi, Dương Tuyết Lệ." "Hoắc Tú Tú?

Cẩn thận tôi xé nát miệng cô đó."...

Thấy thứ bên trong cỗ quan tài sắp ra, đội ngũ đầy cá tính này lại đang vì một vài chuyện vặt vãnh mà cãi nhau, Lý Sinh trực tiếp gào lên.

"Tất cả im miệng cho tôi!

Tiểu Ca." Tiểu Ca lập tức quay sang Lý Sinh: "Lão đại, yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng hết sức để đối phó với thứ bên trong cỗ quan tài.

Nhưng, tôi phải mượn anh một giọt máu quý trước.” Lý Sinh gật đầu.

Anh lập tức từ vết thương của mình, xé xuống một miếng vảy vết thương đã khô.

Cùng lắm chỉ là một cục máu đông!

“Cục khô có được không?” Tiểu Ca trực tiếp sụp đổ.

“Lão đại, tôi cần máu tươi, máu tươi, hiểu không?” Lý Sinh lộ ra một biểu cảm kỳ quái: “Được rồi, cho cậu.” Nói xong, Lý Sinh nặn vào vết thương, vết thương quả nhiên rách ra một vết nhỏ, máu tươi chảy ra!

“Một giọt thôi nhé!

Đừng tham lam, máu của tôi quý lắm đấy, nếu mất hết, người cũng toi đời.” Tiểu Ca nhận một giọt máu tươi của Lý Sinh.

Anh lập tức ngẩng đầu nhìn về phía đống dây treo đã hỏng.

Chương 474

Tiếp đó, anh vươn người bay lên đỉnh tường cao hơn bốn mét, lấy xuống hai sợi dây treo, và bôi máu quý của Lý Sinh lên dây treo.

"Bàn Tử, bắt lấy." Bàn Tử một tay cầm súng, một tay đưa ra không trung, bắt lấy đầu dây mà Tiểu Ca ném tới.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Bàn Tử từ hành động của cậu ta đã biết phải làm gì!

Vừa bôi vết máu, vừa đưa đầu dây cho cậu ta.

Điều này cho thấy Tiểu Ca muốn dùng sợi dây đã được bôi máu của huyết mạch để trói cỗ quan tài lại.

Như vậy, thứ bên trong cỗ quan tài sẽ bị huyết mạch của Lý Sinh áp chế, trong một thời gian ngắn có thể sẽ không ra được.

Đây cũng là cách bất đắc dĩ!

Dùng thứ gì đó để đè cỗ quan tài lại là tác dụng vật lý.

Cộng thêm máu huyết mạch của Lý Sinh, đằng sau tác dụng vật lý đó, lại tăng thêm một loại áp chế huyết mạch, ý nghĩa cũng khác đi.

Bàn Tử vô cùng gắng sức, nhanh chóng phối hợp với Tiểu Ca, hoàn thành vòng trói đầu tiên.

Hự!

"Cuối cùng cũng trói xong.

Mẹ kiếp, mệt chết Bàn gia tôi rồi." "Bàn Tử, cậu là cái thá gì?

Ở đây có thể xưng 'gia' chỉ có lão đại thôi!" Dương Tuyết Lệ dạy dỗ Bàn Tử.

“Cô Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử tôi lại không nói chuyện với cô, cô chen vào làm gì.

Nói nữa, tuy cô là bạn gái của lão đại, nhưng tôi là thuộc hạ của lão đại.

Hành vi như vậy gọi là gì?

Nếu ở thời cổ đại, gọi là phá hoại quan hệ bè phái, hiểu không?” Ngô Tà bật cười thành tiếng.

Bây giờ cỗ quan tài đã bị trói một vòng, trong lòng mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì, vừa có áp chế vật lý, lại có áp chế huyết mạch, thứ bên trong cỗ quan tài đó có lợi hại đến mấy, cũng khó mà ra được nữa rồi!

Nhưng ngay lập tức lại gặp phải một vấn đề khác!

Sự rung động của cỗ quan tài sau khi dây thừng được trói chặt đã dừng lại ngay lập tức.

Nhưng Lý Sinh vừa thở phào nhẹ nhõm, cũng nghĩ ra một chuyện quan trọng khác.

Anh lập tức kêu lên: “Chết rồi, món đồ đồng có khắc minh văn về lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!” “Khắp nơi đều tìm rồi.

Không có bất kỳ phát hiện nào.” “Bên kia tôi cũng đã tìm rồi, Bàn Tử tôi không khoác lác, tìm bảo bối, nếu tôi xếp thứ hai, thì lão đại chỉ có thể xếp thứ ba.” Hồ Ba Y nói: “Bớt khoác lác đi.

Đi xung quanh tìm xem, Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc đã đi đâu.” “Đừng động!” “Cục cu, cục cu!” Lúc này, bên trong quan tài đá của lăng mộ, sau khi im lặng một lúc, khi Tiểu Ca cũng tưởng đã không có chuyện gì, lại phát ra một tiếng động kỳ quái.

Cùng với tiếng động đó, ở phía bên trái của hành lang hình vòng.

Lối ra mộ đạo mà Bàn Tử đã đi ra trước đó, lập tức xuất hiện một cơn cuồng phong.

Vù vù vù!

Cơn cuồng phong đó, giống như đang đáp lại thứ bên trong cỗ quan tài.

Rõ ràng mang theo một tính chất đặc biệt.

Tình huống này chỉ có một lời giải thích!

Thứ trước đó đã áp chế Tinh Tuyệt Nữ Vương, và kéo họ thực hiện "va chạm tử thần", đã đến rồi!

Thứ bên trong cỗ quan tài, có lẽ là chủ nhân của thứ đó.

Thứ đó ở bên ngoài, giống như nô lệ giữ mộ, thuộc loại bảo vệ cỗ quan tài.

Thứ bên trong cỗ quan tài, tuyệt đối là chủ nhân của đại mộ quốc chủ Cổ Lương!

"Tiểu Ca, sau lưng!" Một đám mây đen, từ lối vào thông đạo đó, không một dấu hiệu nào mà lao ra.

Tiểu Ca đứng ở vị trí giữa cậu và cỗ quan tài.

Khoảng cách với phía sau lưng khoảng bảy tám mét, khoảng cách với cỗ quan tài phía trước không đến năm mét!

Ở khoảng cách ngắn như vậy, bị một đám thứ giống như ánh sáng lao tới, phản ứng không kịp.

Tiểu Ca cũng khá lợi hại.

Nghe thấy tiếng cảnh báo của Lý Sinh, cậu lập tức lao về phía trước, đồng thời dùng hai ngón tay kẹp lấy đám mây đen đó.

Phản ứng của cậu, tốc độ nhanh, lực ngón tay mạnh, trong nhất

thời đã vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Chương 475

Đám mây đen đó bị xoay tròn không ngừng, sau khi phát ra một tiếng hét chói tai "chít", liền bay lên đỉnh cỗ quan tài.

"Cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật của ngươi!" Người nói là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện ở vị trí sau lưng Tiểu Ca.

Vị trí sau lưng Tiểu Ca, ở ngay lối vào thông đạo đó, không phải là vị trí mà quái vật phục kích trước đó sao?

Xem ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương sớm đã nhận ra điều bất thường, nên đã hành động trước một bước, xua đuổi thứ đó đến đây.

Thứ đó nếu đã là nô bộc của gã trong cỗ quan tài, nghe thấy tiếng triệu hồi từ bên trong, tự nhiên phải hiện thân.

Vì vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tiểu Ca cùng nhau, đã tạo nên một hành động dụ địch.

Sự phối hợp và biểu hiện của họ có thể nói là đạt điểm tối đa!

Nhưng Lý Sinh bây giờ ngay cả thời gian để khen một câu cũng không có.

Sau khi thứ đó đậu lên cỗ quan tài, dưới ánh sáng của đèn rọi, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật.

Một nữ tướng không đầu!

Sở dĩ phán đoán đây là một nữ tướng thời cổ đại, là vì bộ áo giáp đặc biệt đó, phía trước áo giáp có hai bộ phận hình rồng.

Cộng thêm lớp áo choàng màu đen che phủ, trông giống như một

đám mây đen đang bay.

“Tinh Tuyệt Nữ Vương, rốt cuộc là chuyện gì?” Lý Sinh nghiêm giọng hỏi quỷ phó.

“Chủ nhân, là thống lĩnh nữ thị vệ của quốc chủ Cổ Lương.” Bàn Tử lập tức hỏi: “Sao cô biết?” “Bởi vì những thứ tôi đã gặp, các người chưa từng gặp, cho nên, những thứ Tinh Tuyệt Nữ Vương tôi biết, các người không nhất định biết.” Bàn Tử lập tức cứng họng: “Tôi...” Lý Sinh lập tức hiểu ra!

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định đã biết được một vài điều từ ba tên nô lệ giữ mộ trong lúc ác chiến.

Dựa vào đó mà suy đoán, Tinh Tuyệt Nữ Vương biết được những bí mật khác của họ cũng không có gì lạ.

Dù sao thì, hồn ma và người có sự khác biệt nhất định.

Trong lòng Lý Sinh lập tức cảm thấy vô cùng may mắn.

Thu nhận Tinh Tuyệt Nữ Vương làm người hầu của mình, có thể có được nhiều tiện lợi và lợi ích như vậy, trước đây anh cũng không nghĩ tới.

Lúc này, nữ thống lĩnh thị vệ ma đó bay lên trên cỗ quan tài.

Đối với tất cả mọi người, đều tạo ra mối đe dọa khổng lồ.

Dù sao thì, cô ta đang đứng trên sợi dây có sức mạnh huyết mạch của Lý Sinh.

Xem ra, sợi dây đó dường như hoàn toàn không phát huy được sức mạnh.

Bị khắc chế!

Nữ quỷ trước tiên ngẩng cái đầu không có não của mình lên, liếc nhìn mọi người một cái.

Tiếp đó, phát ra một âm thanh kỳ quái, kêu lên chi chít.

Cỗ quan tài rung động, lập tức trở nên dữ dội.

Nhịp tim của tất cả mọi người, vào khoảnh khắc này, đột nhiên tăng tốc!

Phập phập phập phập!

Bàn Tử ấn vào vị trí trái tim mình, kêu lên: "Mẹ ơi, tôi sắp không chịu nổi rồi." "Lão đại, nó có phá hủy được sợi dây có máu huyết mạch đó không?" Lý Sinh nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca không trả lời, cũng không ai trả lời, ánh mắt cậu lập tức như lửa, nhìn chằm chằm vào nữ thống lĩnh ma đó, nói: "Nhiều năm như vậy rồi, nước Cổ Lương sớm đã không còn tồn tại.

Quốc chủ của ngươi cũng chỉ là một cỗ thi thể.

Đừng cố chấp nữa, nếu không ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh." Tiểu Ca là người duy nhất đối đầu với nữ quỷ không đầu, và còn xoay tròn trêu đùa cô ta như một cái khăn quàng cổ.

Chiêu cao tay trước đó, đã xoay nữ quỷ không đầu như một chiếc khăn trong điệu múa errenzhuan, không ngừng xoay tròn, ném cô ta lên cỗ quan tài.

Tuy thủ đoạn của Tiểu Ca lợi hại, nhưng ném nữ quỷ lên cỗ quan tài, điểm này dường như không ổn lắm.

Dù sao thì, bên dưới đó, đang nằm chủ nhân của nữ quỷ không đầu, quốc chủ Cổ Lương!

Khi tất cả mọi người đều lo lắng thấp thỏm, bên trong lăng mộ, trong thạch thất, vang lên tiếng một vài cơ quan được kích hoạt.

"Tiếng gì vậy?" Cùng lúc đó, khi mấy người, đặc biệt là Lý Sinh đang phân tâm, những ngón tay nhọn của nữ quỷ đâm vào sợi dây đã

được bôi máu huyết mạch.

Cô ta muốn phá hủy sợi dây có máu huyết mạch đó!

Chít chít!

Nữ quỷ dùng sức kéo một cái, đồng thời giữa những ngón tay của cô ta, giống như một tia sét màu đỏ, từ trên sợi dây bắn ra một luồng ánh sáng nổ tung như ngày tận thế.

Một luồng ánh sáng như ngày tận thế, chiếu sáng cả thạch thất thành ban ngày.

Nhưng thời gian kéo dài dường như không lâu!

Chương 476

Nữ quỷ bị thương nặng, phát ra một tiếng hét chói tai, lập tức nhảy lên đỉnh thạch thất để trốn thoát.

Tiểu Ca mắt tinh tay nhanh.

Anh hét lớn một tiếng với Lý Sinh: "Lão đại,... mượn dao của anh dùng một chút." Ngay cả những lời phía sau cũng chưa kịp nói ra, Lý Sinh đã ném Hắc Thần Đao cho cậu.

Tiểu Ca cũng lợi hại.

Trước mặt Lý Sinh, cậu nghe gió đoán vị.

Căn bản không cần nhìn thanh Hắc Thần Đao đó.

Ngón tay giống như có mắt, vèo vèo vèo trong tiếng gió rít do lưỡi dao tạo ra khi bay, tìm kiếm điểm đáp của đầu ngón tay.

Xoẹt!

Mượn lực đánh lực!

Hắc Thần Đao được ngón tay của Tiểu Ca tăng thêm lực đạo, tăng tốc độ, đâm mạnh về phía trước.

Nữ thống lĩnh không đầu đó lập tức phát ra một tiếng hét thảm, đám mây đen từ đỉnh thạch thất rơi xuống, đập xuống đất, sau khi giãy giụa vài cái liền biến thành một làn khói biến mất.

Nhịp tim của tất cả mọi người, vào lúc này vẫn còn đang đập dữ dội.

May mà Tiểu Ca không phụ sự kỳ vọng, đã thành công tiêu diệt nữ ngự tiền thị vệ của quốc chủ Cổ Lương.

Khi Hắc Thần Đao trở về tay Lý Sinh, Tiểu Ca cúi người xuống

đất, đồng thời nhìn về phía cỗ quan tài.

Vừa nhìn đã không xong, thứ bên trong cỗ quan tài bị sợi dây máu huyết mạch áp chế, đã thò ra một bàn tay đen sì, từ khe hở của cỗ quan tài bên dưới thò ra.

Nguyên do là trong đòn tấn công sét đỏ như ngày tận thế vừa rồi, cỗ quan tài đã bị nứt.

Một bàn tay đen sì với móng tay cực dài, từ khe nứt dưới đáy cỗ quan tài thò ra.

Tiểu Ca lập tức hét lớn: "Sợi dây máu huyết mạch không áp chế được nữa rồi.

Lão đại, chuẩn bị tấn công và phòng ngự." "Bàn Tử tôi chưa bao giờ sợ thứ gì.

Để tôi." Đột đột đột!

Gã Bàn Tử này, ôm một khẩu súng máy, nã đạn vào cỗ quan tài.

Hành động lỗ mãng này lập tức dọa cho tất cả mọi người sợ hãi, Dương Tuyết Lệ trừng mắt ngây người đẩy cậu ta một cái, Bàn Tử lập tức ngừng bắn.

"Thằng ngốc này, đồ đồng." "Ặc...

đồ đồng?

Sao không nói sớm cho tôi?" Chỉ thấy trên cỗ quan tài, chi chít vô số lỗ đạn.

Nếu bên trong có món đồ đồng minh văn mà họ cần, lúc này có lẽ cũng đã bị phá hủy rồi.

Trong ánh mắt của mọi người, đầy vẻ tiếc nuối.

Nhưng, sự bốc đồng của Bàn Tử, đã khiến họ va chạm trực tiếp

với thứ bên trong cỗ quan tài với tốc độ nhanh nhất.

Bởi vì khe nứt của cỗ quan tài, dưới sự tấn công của đạn, ngày càng lớn hơn.

Bây giờ dù có hay không có sợi dây máu huyết mạch trói cỗ quan tài, thứ đó muốn ra ngoài, gần như là chuyện đã rồi, chắc chắn không thể nghi ngờ.

Chít chít chít!

Âm thanh giống như tấm ván gỗ bị một luồng sức mạnh nào đó ma sát, và âm thanh của tấm ván gỗ ma sát với cỗ quan tài, đồng thời vang lên.

Tiểu Ca nói với Lý Sinh: "Lão đại, thứ bên trong rất tà ác." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Bên trong cỗ quan tài không phải một thứ.

Là hai thứ." "?" Lý Sinh suýt nữa thì rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Cũng quá tà ác rồi đi!

Trong một cỗ quan tài, vậy mà có hai "thứ"?

Chẳng lẽ quốc chủ Cổ Lương và vương hậu "phu thê hợp táng"?

Không có tiền lệ này!

Phu thê hợp táng, cũng là mỗi người một quan quách.

Chuyện như vậy mọi người đều xuất thân từ dân gian, là một vị quốc chủ, vị quân vương vĩ đại nhất của cả một đất nước.

Làm sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra?

Hơn nữa, theo ghi chép lịch sử, quốc chủ Cổ Lương năm đó, khi đất nước gặp phải tình huống nguy nan, đã đột ngột qua đời.

Dưới tình huống đặc biệt như vậy, về mặt thời gian cũng không cho phép!

Chương 477

Nhưng khi phán đoán của Tiểu Ca và phán đoán của Tinh Tuyệt Nữ Vương trùng khớp, trở nên ăn ý một cách đáng ngạc nhiên, Lý Sinh không còn nghi ngờ phán đoán của họ nữa.

Bên trong, chắc chắn có hai thứ bẩn thỉu, chứ không phải một như trước đó họ nghĩ!

"Bàn Tử, cậu còn bắn đạn lung tung, cẩn thận lão đây nhét cậu vào trong đó." Hồ Ba Y mắng Bàn Tử.

"Đi chết đi, Hồ Ba Y, lão đại còn chưa mắng tôi, cậu có tư cách gì mắng tôi?

Còn mắng lão đây một câu nữa, cẩn thận lão đây bắn cậu đấy." Hai gã này lại cãi nhau!

Ngô Tà phiền não gầm lên: "Anh Bàn, Hồ Ba Y, làm ơn đừng cãi nhau nữa được không.

Người ta Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú hai vị nữ đồng chí còn chưa cãi nhau, hai người cãi nhau hăng thế làm gì." Ngô Tà quả nhiên ngây thơ!

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú nghe xong câu đó, lập tức không chịu.

Khi Ngô Tà phát ra tiếng kêu la oai oái, Lý Sinh và Bàn Tử, Hồ Ba Y, Tinh Tuyệt Nữ Vương, cùng với Tiểu Ca đứng ở hàng đầu, đã trở thành tuyến đầu hỏa lực đối phó với thứ bên trong cỗ quan tài!

Trong trang bị hỏa lực, vừa có súng bắn tỉa hạng nặng.

Vừa có súng máy nhẹ báng ngắn!

Súng ngắn thì có mấy khẩu, có khẩu rãnh xoắn đã mòn hết.

Nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc sử dụng.

Lý Sinh tay trái cầm súng, tay phải cầm dao, hỏi Tiểu Ca: "Sắp ra chưa?" "Lão đại, sinh con cũng không chậm như vậy, chắc là sắp ra rồi." Hồ Ba Y nói với Bàn Tử: "Cậu không thể ngậm miệng lại được à?

Lần nào cũng gây họa, để chúng tôi đi dọn dẹp, nhìn xem, nhìn xem.

Nếu không phải vừa rồi cậu cầm súng máy quét, cỗ quan tài căn bản không thể nứt nhanh như vậy, thứ bên trong đó cũng căn bản không thể ra nhanh như vậy!

Đều tại cậu, khiến chúng tôi không có một chút thời gian phản ứng." "Được rồi, đừng trách cậu ấy." Lý Sinh nói.

Bàn Tử lập tức lườm Hồ Ba Y một cái, kiêu ngạo nói: "Hồ Ba Y, nghe thấy chưa?

Lão đại còn chưa nói gì tôi, cậu ngậm miệng lại đi!" "Cậu bảo tôi ngậm miệng, được, tôi cũng bảo cậu ngậm miệng." Hồ Ba Y chĩa súng vào Bàn Tử.

Dương Tuyết Lệ lúc này đã dạy dỗ Ngô Tà một trận, hai nữ đồng chí liên thủ xuất kích, Ngô Tà ít nhất cũng bị bầm tím mặt mày.

Bây giờ đang trốn trong góc kêu đau.

"Hồ Ba Y, làm gì đấy?

Vũ khí đối ngoại không đối nội, quy củ của Cửu Môn, mau cất súng của ông đi." "Pằng!" Hồ Ba Y bóp cò, Bàn Tử thật sự sợ đến mức rụt cổ lại, ánh mắt kịch liệt.

May mà, sau khi Hồ Ba Y bóp cò, trong súng của anh ta, vậy mà

không có đạn bắn ra.

"Đủ rồi!

Còn nội đấu nữa, tôi thật sự sẽ tức giận đấy!

Ai còn nội đấu, gia pháp xử lý!" Lý Sinh lập tức rút ra một tấm thẻ bài, đang định giơ tấm thẻ bài đó lên thì Hồ Ba Y và Bàn Tử, trong nháy mắt hòa giải.

Lý Sinh lúc này giống như một người chủ cầm một cây roi, hai con chó Husky và Samoyed đang đánh nhau, lập tức phải bắt tay làm hòa.

Người đứng đầu Cửu Môn Giang Hồ, không ai không biết lệnh bài trong tay anh đại diện cho điều gì.

Tấm lệnh bài đó được truyền lại từ tay người đứng đầu Cửu Môn đời trước, những anh hùng hào kiệt, kiêu hùng quân phiệt, và những tên trộm mộ quèn không biết tên đã chết trên tấm lệnh bài này, không biết đã có bao nhiêu.

Có thể thấy được uy lực của tấm lệnh bài này!

Tấm lệnh bài vừa mới rút ra, chưa kịp giơ lên, họ đã "sợ".

Có thể nói là khá thức thời.

Lý Sinh cũng không cần phải giơ ra nữa!

Anh hung hăng lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử cúi đầu xuống, tiếp đó lại nghiêm túc nhìn về phía cỗ quan tài.

Giống như bị thiếu một sợi dây thần kinh, thần thái lúc này của cậu ta dường như rất nghiêm túc.

Chuyện vừa cãi nhau với Hồ Ba Y, dường như hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Mọi người đối với Bàn Tử như vậy, thật sự cạn lời!

“Sắp ra rồi, sắp ra rồi, mọi người cẩn thận đề phòng.” Cỗ quan tài đó sau mấy tiếng “cót két”, “kẽo kẹt” vang lên, quả nhiên, một vết nứt khổng lồ báo hiệu cỗ quan tài sắp bị bật tung.

Thứ bên trong sắp ra rồi!

Tim của mọi người đều treo lên đến cổ họng, ngay cả Tiểu Ca cũng nắm chặt nắm đấm, căng thẳng đến mức cổ họng bốc khói.

Thứ ngõa sấm đó cũng đã bị vứt đi.

Ánh mắt của cậu như một lưỡi dao sắc bén, chăm chú, giống như một thanh kiếm khóa chặt mục tiêu trên cỗ quan tài.

“Bốp!” Sau một tiếng nổ lớn.

Chương 478

Nắp cỗ quan tài nổ tung, một con quái vật hai đầu xuất hiện trước mặt mọi người.

Con quái vật này có sáu cánh tay.

Trong đó hai cánh tay mọc ở bụng, đang ôm một vật giống như cái thùng gỗ.

Những cánh tay còn lại thì tự do múa may, hình thái khác nhau.

Điều khiến hormone nam tính của mọi người tăng vọt nhất là hai cái đầu lâu!

Một cái đầu lâu hướng ra ngoài, một cái đầu lâu hướng ra sau, một con quái vật có thể nhìn được 360 độ!

"Trời đất ơi, chẳng trách bên trong lại phát ra hai loại âm thanh, hóa ra là gã này!" "Đây rốt cuộc là quỷ quái gì?

Tôi chưa từng thấy thứ này, trong《Đảo Đấu Kỳ Dị Chí》cũng chưa từng thấy." "Chẳng lẽ, là quốc chủ Cổ Lương? ... không thể nào, người Cổ Lương, chẳng lẽ có gu thẩm mỹ như vậy?

Đẩy một con quái vật như thế này lên ngôi vua?

Không thể nào, tôi không tin." Dương Tuyết Lệ lúc này cũng ở sau lưng mấy người đàn ông lớn nói: "Đừng nói nữa, nhìn thứ nó đang ôm trong lòng kìa, không phải là món đồ đồng khắc minh văn về lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà tôi muốn sao." Câu nói này đã nhắc nhở tất cả mọi người.

Họ đều đồng loạt nhìn về phía bụng của con quái vật hai đầu.

Chỉ thấy, thứ tròn tròn đang được ôm chặt đó, tuy đã lâu năm, đen

kịt, bề mặt không thể phân biệt được là đồ đồng hay đồ sắt.

Nhưng thứ đó có ba cái chân đối xứng, cho thấy nó có khả năng là đồ đồng.

Dù sao thì ở thời cổ đại, chỉ có đồ đồng và gỗ mới được chế tạo theo hình dạng này.

Những vật liệu khác, hoặc là vấn đề kỹ thuật, hoặc là khó bảo quản, sẽ không được chế tạo thành hình thái ba chân vững chãi như vậy.

Vì vậy, xem ra bây giờ, mọi người tám phần có thể chắc chắn thứ trong lòng con quái vật hai đầu chính là món đồ đồng mà họ khổ công tìm kiếm.

Nhưng, gã này ôm nó trong lòng, có sáu cánh tay, hai cái đầu lâu, nhìn tà khí cuồn cuộn trên người nó là biết nó mạnh đến mức nào.

Người bình thường, nhìn thấy con quái vật này, e là đã sợ chết khiếp rồi, đâu còn dám đi cướp.

"Bàn Tử, là cậu gây ra chuyện này, cậu đi giải quyết nó đi." Hồ Ba Y xúi giục Bàn Tử.

"Nói bậy, lão đây không phải đã bắn mấy phát súng sao, cũng là vì đội ngũ của chúng ta, lão đại, gã này đã hiện thân rồi.

Nói đi, nên đối phó thế nào." Bàn Tử tuy béo, nhưng đầu óc quay rất nhanh.

Câu nói phía trước là đối với Hồ Ba Y, câu nói phía sau đã kéo Lý Sinh vào.

Lúc này mọi người nhìn con quái vật, cũng có một cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu.

Bàn Tử lợi hại không!

“Quan trọng nhất là phải bảo vệ món đồ đồng có khắc minh văn về lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!

Thứ đó, tuyệt đối không thể để bị phá hủy.” “Nhưng, thứ đó ở trong lòng con quái vật này.

Chẳng lẽ chúng ta phải ra tay cướp?

Nhưng nó có sáu cánh tay, con quái vật này cũng quá mạnh rồi.

Hai cánh tay bảo vệ thứ đó, bốn cánh tay rảnh rang để chiến đấu, ai sẽ là đối thủ của nó chứ, trừ phi là Bàn Tử.” Bàn Tử thấy Ngô Tà cũng đang chế nhạo mình, lập tức không vui.

“Đồng chí Ngô, lời này của cậu, tôi không thích nghe lắm, chúng ta cũng là một đội, đội nên đề cao tinh thần hợp tác.

Hay là thế này, hai chúng ta cùng đi.” Rõ ràng biết Ngô Tà không thể bị dùng làm bia đỡ đạn, nhưng lại cố ý xúi giục, thực ra là lấy tiến làm lùi.

Thấy Bàn Tử lúc này đang giở trò khôn vặt, Dương Tuyết Lệ khinh thường nói: “Các vị, có thấy vui không?

Lửa đã cháy đến lông mày, mắt thấy quái vật sắp tấn công, vậy mà còn đang trêu chọc nhau, đùa cợt nhau.

Chuẩn bị đối phó với nguy cơ đi!

“Lý gia, nếu con quái vật này còn căng thẳng hơn chúng ta về món đồ đồng đó, chúng ta phải biết thứ mà con quái vật không biết, đồ đồng đại diện cho cái gì!” Lý Sinh nghe xong liền hiểu.

Dương Tuyết Lệ tuy là một cô gái lớn lên bằng mực Tây, nhưng quá thông minh.

Ý của cô ấy là để Tiểu Ca hoặc Lý Sinh, dùng lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ để thu hút con quái vật đó.

Xem con quái vật đó có biết mối quan hệ giữa minh văn và đồ họa, với đồ đồng và lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ hay không.

Nếu nó có thể nghe hiểu, vậy thì cho thấy sứ mệnh tồn tại của nó là để giữ bí mật, bảo vệ món đồ đồng này.

Trong hiện trường, người duy nhất hiểu được loại ngôn ngữ "cục cu" đó là Tiểu Ca.

Lý Sinh lập tức nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, lên đi!Một khi nó đã hiện thân, chứng tỏ chúng ta đã vào danh sách đe dọa của nó rồi.

Đối thoại lúc này, tuy có chút vô lý, nhưng vẫn tốt hơn là không có gì.

Chương 479

Cậu đối thoại với nó, thăm dò lai lịch của nó." Tiểu Ca là người duy nhất nắm giữ loại thiên phú này trong đội.

Cậu là cao thủ trong đội, đồng thời cũng là một người không thích ồn ào, luôn im lặng, hoặc là không làm việc, một khi làm việc là có thể thể hiện tuyệt kỹ, một sự tồn tại mà Bàn Tử không thể so sánh được.

Nghe xong đề nghị của Lý Sinh, cậu lập tức trầm giọng gật đầu.

Tiếp đó, Tiểu Ca lại bước lên một bước, vừa làm tư thế phòng ngự, vừa kêu "cục cu" với con quái vật sáu tay hai đầu đó.

Một loại "ngôn ngữ địa phương" mà chỉ con quái vật này mới có thể nghe hiểu.

Khi Tiểu Ca "cục cu", tất cả mọi người xung quanh đều có một cảm giác hoang đường.

Phải biết rằng Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đều tự cho mình là "học sinh giỏi", trước giờ xem thường những "kẻ quê mùa" trộm mộ này.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lệ, uống mực Tây, lòng cao hơn trời, động một chút là một câu chửi bằng tiếng Pháp, chửi người ta mà người ta nghe không hiểu.

Có chút quá đáng rồi!

Nhưng khi gặp Tiểu Ca dùng "quỷ ngữ" đối thoại với con quái vật hai đầu đó, rõ ràng lộ ra một vẻ ngưỡng mộ.

Lúc này ngay cả Bàn Tử cũng vươn dài cổ, xem một cách thích thú.

Còn Ngô Tà thì đang bắt chước tiếng "cục cu" của Tiểu Ca, thái độ học tập rất nghiêm túc, xem ra là một hạt giống trộm mộ không tồi.

Lúc này, không khí đột nhiên trở nên hòa hợp.

Tà khí màu đen trên người con quái vật hai đầu cũng co vào giãn ra, giống như một con cá sắp chết đang thở, lúc thì nuốt con cá nhỏ vào miệng, lúc thì nhổ ra, không khí vô cùng đặc biệt.

Cuối cùng, sau một hồi "cục cu", Tiểu Ca lùi lại một bước, báo cáo với Lý Sinh: "Lão đại, gã này quả nhiên đang bảo vệ đồ đồng!

Thứ đó chính là thứ chúng ta cần." "Vậy nó có đưa ra điều kiện gì không?" "Có, nó nói mỗi người chúng ta đều không thể sống sót ra ngoài, muốn chúng ta ở lại lăng mộ quốc chủ Cổ Lương để bồi táng." Lý Sinh lại hỏi: "Vậy thân phận của nó, rốt cuộc có phải là quốc quân Cổ Lương không?" Tiểu Ca nói: "Để tôi hỏi lại." Lại "cục cu" hai tiếng, người hiểu chuyện vừa nhìn là biết cậu đang đại diện cho Lý Sinh, hỏi thăm thân phận của con quái vật hai đầu.

Nào ngờ, con quái vật hai đầu vừa nghe tiếng "cục cu" của Tiểu Ca, lập tức nổi giận.

Dường như đã chạm vào vảy ngược của nó!

Tà khí màu đen trên khắp người con quái vật hai đầu lúc này đột nhiên trở nên hung dữ, cái đầu lâu hướng về phía họ, lộ ra hàm răng già nua, vô cùng hung ác.

Đồng thời, một trong sáu cánh tay của nó vung sang bên trái, phía trên thông đạo mộ thất bên trái lập tức hạ xuống một tảng đá lớn, chặn kín mộ đạo.

Một trong những cánh tay bên phải vung lên, thông đạo mộ thất bên phải cũng bị chặn kín hoàn toàn.

Hai bên trái phải mỗi bên đều có một khối đoạn long thạch, lập

tức nhốt Lý Sinh và con quái vật hoàn toàn trong không gian này.

Do tốc độ ra tay của con quái vật cực nhanh, những động tác này gần như diễn ra trong nháy mắt, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn con quái vật hoàn thành trong chớp nhoáng.

Vì vậy, dù là Lý Sinh hay Tiểu Ca, đều căn bản không kịp phản ứng.

Nhưng điều duy nhất đáng mừng và cũng đáng lo ngại là, Tiểu Mao Cầu của Lý Sinh, khi khối đoạn long thạch bên phải lăn xuống, đã kỳ diệu thoát ra ngoài.

Tốc độ của nó như tia chớp, nhanh đến mức không thấy bóng, trong chốc lát đã bị đoạn long thạch ngăn cách.

Chủ nhân ở bên trong, Tiểu Mao Cầu ở bên ngoài, tiếng gào thét của nó, cùng với sự rơi xuống của đoạn long thạch, cũng hoàn toàn biến mất.

Tiểu Mao Cầu là một chú chó thông minh.

Nó là một linh sủng mà Lý Sinh nhận nuôi.

Gã này có lúc còn thông minh hơn cả con người.

Lúc này nó rời khỏi đoạn long thạch, không biết là vì bản năng sinh tồn, hay là có phát hiện gì khác.

Nhưng chủ nhân của nó là Lý Sinh, bây giờ cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều vấn đề.

Mục tiêu hàng đầu của anh là tiêu diệt con quái vật hai đầu này!

Bởi vì so với mối đe dọa trước mắt, ngay cả món đồ đồng trong lòng con quái vật, manh mối duy nhất để tìm kiếm lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, cũng trở nên không còn quan trọng như vậy nữa.

Vấn đề là bây giờ họ đang ở trong tình thế hoàn toàn bị động.

Cùng với việc đoạn long thạch rơi xuống, con quái vật đã bày tỏ rõ ý định muốn nhốt chết họ ở bên trong, làm vật bồi táng.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức nổi điên.

Cậu ta cầm vũ khí chĩa vào con quái vật, hét lớn: “Bàn gia tôi chưa từng thấy tống tử nào lợi hại như vậy, nếu gã này đã ra tay với chúng ta, làm huynh đệ đương nhiên phải ra mặt cho Tiểu Ca.” Xem đây.” “Bàn Tử, đừng nổ súng vội!” Hồ Ba Y nói.

“Tại sao phải nghe ông?

Lão đây bắn.” Lý Sinh nói: “Thái độ của con quái vật đã rõ ràng.

Nó không định đàm phán, để chúng ta đạt được mục đích.

Tiểu Ca, cậu không phải đã nói rõ ý của tôi cho nó rồi sao?” Tiểu Ca gật đầu nói: “Lão đại, tôi đã nói với nó.

Chúng ta chỉ cần minh văn và đồ họa trên đồ đồng, những thông tin liên quan đến lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Những thứ khác đều không cần, khi chúng ta rời đi, sẽ bảo tồn tốt lăng mộ này, nhưng rõ ràng.

Chương 480

Sự xâm nhập của chúng ta, cùng với ba tên nô lệ giữ mộ, và nữ quỷ đó, đã chọc giận gã này, nó muốn chúng ta làm vật bồi táng!

Hơn nữa, nó dường như có một loại tà lực đặc biệt, khoe khoang với chúng ta rằng có thể biến chúng ta thành nô lệ giữ mộ!" Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú nghe xong, hai mỹ nữ nhìn nhau, Hoắc Tú Tú trực tiếp lắc đầu nói: "Công chúa Hoắc gia tôi, muốn tôi ở đây làm một nữ quỷ, tiểu thư tôi cũng không đồng ý." Dương Tuyết Lệ cười nói: "Hoắc Tú Tú, cô kích động cái gì, ở đây lại không chỉ có một mình cô không muốn ở lại đây, Bàn Tử thì sao?

Tôi đoán cậu và con quái vật sáu tay này khá hợp nhau.

Nếu cậu cam tâm tình nguyện đồng ý ở lại, không chừng con quái vật đó sẽ phong cậu làm đại tướng quân." "Dương Tuyết Lệ, nói bậy!

Cô còn nói những lời khốn nạn như vậy với tôi, cẩn thận tôi không nể mặt cả lão đại, đánh cô như đàn ông đấy." Thấy Dương Tuyết Lệ trêu chọc, khiến "nam nhi hùng phong" của Bàn Tử không còn chút nào.

Vì để giữ thể diện, cậu ta mới cố ý nói những lời cay nghiệt như vậy.

Thật sự có chút thú vị!

Hồ Ba Y trực tiếp cười phá lên.

Bàn Tử dường như toàn thân đều ngứa ngáy, vặn vẹo cơ thể, khẩu súng trong tay "pằng pằng" hai tiếng, bắn ra đạn.

Đừng nhìn động tác kỳ quái, hoa lá cành, hai phát súng đó lại bắn trúng con quái vật hai đầu một cách chính xác.

Chỉ là Bàn Tử nhìn kỹ lại, lại phát hiện con quái vật hai đầu tuy bị bắn trúng, nhưng lại không bị thương chút nào, gã đó còn sờ một cái lên cái đầu lâu khô héo như cò.

Hai viên đạn của Bàn Tử đều bị lấy ra, đặt trước mắt quan sát kỹ một lúc, lập tức lộ ra một biểu cảm tức giận với Bàn Tử.

Biểu cảm đó, tập hợp cả sự tức giận, hung ác, tàn nhẫn và tà khí vào làm một.

Biểu cảm này cũng quá đáng sợ!

Bàn Tử đối diện với ánh mắt đó, tự nhiên trong lòng là người hoảng sợ nhất.

Nhưng những người khác cũng cảm thấy không dễ dàng.

Có thể hiểu được tâm trạng của Bàn Tử lúc này khi bị nhìn chằm chằm.

Dù sao thì, ở một nơi quỷ quái như thế này, một mộ thất không thể thoát ra được, bị chủ nhân của mộ thất, con quái vật hai đầu tống tử, nhìn chằm chằm, đổi lại là ai cũng sẽ nổi da gà.

Rõ ràng, con quái vật đã coi Bàn Tử là mục tiêu tấn công hàng đầu.

"Ầm!" Con quái vật sáu tay đó, ôm đồ đồng, giống như một con cua đi nhanh, lao đến trước mặt Bàn Tử.

Hai cánh tay phía trước lập tức nhấc Bàn Tử từ trên đầu cậu ta ném ra ngoài.

Bàn Tử còn không kịp nổ súng đã hự một tiếng nặng nề, ngã lăn ra sàn đá, đau đến mức kêu oai oái, miệng không ngừng chửi thề.

"Ối giời ơi, mẹ kiếp, ngã chết Bàn gia rồi." Dương Tuyết Lệ thấy vậy liền hét lên với mọi người xung quanh: "Nó đến rồi!" Lý Sinh nói:

“Bảo vệ cẩn thận, chuẩn bị chiến đấu!” Lúc này Bàn Tử đang rên hừ hừ, Dương Tuyết Lệ thuận chân đá cho hắn một món vũ khí.

Có hàng trong tay, Bàn Tử cuối cùng cũng vênh váo trở lại.

Gào!

Hai cái đầu của con quái vật song đầu không ngừng quay qua quay lại, nhìn người này rồi lại ngó người kia.

Thấy Bàn Tử đứng dậy, nó liền gầm lên một tiếng nữa về phía hắn.

“Mẹ kiếp, không lẽ lại chọn mình nữa à?” Bàn Tử đang định châm lửa tặng cho con quái vật hai băng đạn.

Tiểu Ca và Hồ Ba Y đã ra tay.

Lý Sinh nắm chặt Hắc Thần Đao trong tay, hét lớn: “Lên!” Hai người một trước một sau, nhặt một đoạn dây thừng dưới đất rồi quất ngang hông con quái vật song đầu.

Bàn Tử thấy họ hành động, hai mắt lập tức sáng lên.

“Được đấy!

He he, con hàng này thú vị thật.” Hắn lao lên một bước, cùng với Tiểu Ca tăng thêm lực kéo, ba người đồng thời ghì chặt dây thừng, quyết phải quật ngã con quái vật song đầu trong một lần.

“Bốp!” Con quái vật bị dây thừng chặn lại, lập tức loạng choạng ngã ngửa ra sau.

Lý Sinh đột nhiên hét lên: “Cẩn thận, món đồ đồng trong lòng nó!” “Ối, chết tiệt, quên mất món đồ đó.

Bàn Tử, đi lấy đi.” Bàn Tử đang dồn sức kéo dây, suýt chút nữa lại ngã lộn nhào.

Nghe Hồ Ba Y bảo đi ôm món đồ đồng, hắn lập tức nổi khùng.

“Lão Hồ, ông đúng là lòng dạ đen tối, con quỷ hai đầu còn chưa chết đâu.

Bảo tôi đi, lỡ bị bốn tay nó đấm bóp thì ai cứu tôi?” Con quỷ có sáu tay, trừ hai tay đang ôm món đồ đồng ra thì còn trống bốn tay.

Bàn Tử trước đó đã ăn quả đắng rồi, là một chuyên gia trộm mộ tinh ranh, sao hắn có thể cho phép mình vấp ngã trên cùng một hòn đá đến hai lần?

Hắn từ chối thẳng thừng, đầu óc cũng xoay chuyển nhanh chóng.

“À, có rồi…” Hai mắt Bàn Tử sáng lên, hắn bỏ vũ khí xuống, ôm một tấm ván quan tài đè lên người con quái vật.

“Cẩn thận món đồ đồng!” Mấy giọng nói đồng thời vang lên từ bốn phương tám hướng để nhắc nhở.

Dương Tuyết Lệ và Hồ Ba Y đều sợ đến ngây người.

Chương 481

Nếu Bàn Tử làm vỡ món đồ đồng, hoặc làm hỏng minh văn trên đó, thì việc đến Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sẽ trở thành hy vọng xa vời.

Nhưng Bàn Tử, có những lúc hắn cứng đầu như một khúc gỗ.

Làm việc gì dường như cũng không bao giờ nghĩ đến hậu quả.

Một tấm ván quan tài dài mấy mét, rộng mấy mét cứ thế đè thẳng xuống, không nghi ngờ gì sẽ nghiền nát món đồ đồng mà con quỷ hai đầu đang ôm trong lòng.

Trừ Lý Sinh ra, những người còn lại đều trợn mắt há mồm.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Lý Sinh hét lớn một tiếng.

Bây giờ hy vọng cứu món đồ đồng chỉ có thể đặt lên người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dù sao thì tốc độ của quỷ hồn, đôi khi còn nhanh hơn người rất nhiều.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhẹ nhàng bay ra, tu vi của cô đã khôi phục được một phần ba so với ban đầu.

Vào thời khắc này, Lý Sinh có đủ tự tin để phái Tinh Tuyệt Nữ Vương đi hoàn thành nhiệm vụ mà người thường không thể làm được.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng may không phụ sự ủy thác.

Cô lập tức hóa thành một làn khói mờ ảo, vút một tiếng bay đi, đồng thời từ trong tay bắn ra một dải lụa.

Dải lụa dưới tay áo dài, dưới sự điều khiển của cô, có thể dài ngắn, cứng mềm tùy ý, sử dụng vô cùng tiện lợi như một món vũ khí.

Dải lụa dài cuốn một vòng, trực tiếp như một ngón tay, buộc chặt vào món đồ đồng.

Con quỷ hai đầu còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Hai cái đầu lâu của nó đồng thời gật xuống, trơ mắt nhìn món đồ đồng bay ra khỏi lồng ngực, bị cuốn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Là chủ nhân của ngôi mộ này, thân phận của nó, tuy đến giờ vẫn chưa được xác định, nhưng ít nhất cũng có bảy phần khả năng, con yêu vật này chính là quốc chủ của Cổ Lương Quốc.

Không, chắc chắn cũng có quan hệ gì đó với quốc vương.

Nếu không làm sao giải thích được sự tồn tại duy nhất của nó trong thạch quan?

Con quái vật thấy món đồ đồng bay đi, thứ mà nó đã bảo vệ mấy nghìn năm, làm sao có thể buông tay mặc kệ được.

"Gầm gừ gừ gừ…" Con quái vật phát ra những âm thanh lùng bùng không rõ, trên cái đầu lâu chẳng có mấy sợi tóc của nó nổi lên mấy vạch đen.

Xem ra, hành động của Tinh Tuyệt Nữ Vương đã hoàn toàn chọc giận nó.

Con quỷ hai đầu lập tức từ tư thế nằm ngồi dậy.

Sáu cánh tay quỷ đồng loạt cử động.

Dải lụa dài trước mặt, cùng với hai sợi dây thừng gia cố, loại trang bị chuyên dụng cho trộm mộ, trước mặt nó lại mềm như sợi mì, sau khi bị xé toạc một trận thì toàn bộ đều biến thành mảnh vụn.

Loại dây thừng chuyên dụng cho trộm mộ này đều là hàng tốt có thể chịu được sức nặng ngàn cân.

Trong giới Lão Cửu Môn, đám con cháu đời sau đều biết một quy

tắc.

Trộm mộ đôi khi phải dựa vào ông trời ban cơm ăn, nếu ngay cả trang bị của bản thân cũng không tinh xảo, vậy thì lúc xuống mộ, vì vấn đề chất lượng mà xảy ra sự cố, đó không còn là vấn đề mất một chút tiền nữa.

Vì vậy, để tránh tổn thất lớn hơn, dân trộm mộ dù phải vay tiền cũng phải sắm trang bị tốt nhất, như vậy mới có thể nhờ vào trang bị tinh xảo để tăng thêm tự tin khi xuống mộ.

Dù sao, trên mặt đất là nhân gian, còn thế giới dưới lòng đất lại là một thế giới khác.

Cảnh tượng như trước mắt, Bàn Tử cũng không mấy khi gặp.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ trong thạch quan lại có một con quỷ hai đầu.

Con hàng này mạnh mẽ không tầm thường, lại còn mọc ra sáu cánh tay.

Chẳng lẽ tên này là em trai của Na Tra, Kim Tra hay Mộc Tra?

"Bàn Tử đang lề mề cái gì thế?

Còn không mau giúp một tay!" Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi lấy được món đồ, lập tức đưa cho Dương Tuyết Lệ đang đứng bên cạnh.

Vai trò của cô trong đội ngũ này không thể trở thành "nhân viên quản lý kho hàng" được.

Cô phải chiến đấu, phải bảo vệ chủ nhân Lý Sinh.

Vì vậy, sau khi lấy được món đồ đồng, cô giao cho một thành viên ở gần mình nhất và có khả năng tự bảo vệ là được.

Các thành viên còn lại, dù sao cũng đều phải chiến đấu.

Dương Tuyệt Lệ hiển nhiên không ngờ món đồ lại nặng đến thế.

Cô gái từ Mỹ trở về này ôm món đồ đồng, suýt chút nữa thì ngã sấp.

Cảnh này bị Hồ Ba Y, người đang vã mồ hôi hột, nhìn thấy.

Ông đâu còn quản được nhiều như vậy, lập tức cầu cứu Bàn Tử, bảo hắn đi bảo vệ Dương Tuyết Lệ và nhận lấy món đồ đồng, bảo quản cho cẩn thận, đừng để nó rơi vào tay con quỷ hai đầu nữa.

Chương 482

“Gầm gừ…” Lúc này, con quỷ hai đầu lại gầm lên giận dữ mấy tiếng.

Sau mấy lần giao đấu kịch liệt, nó biết đám người này đều là những nhân vật lợi hại không đơn giản.

Trải qua hai lần tiêu hao kịch liệt, bất luận là Lý Sinh hay con quái vật song đầu, sức lực của cả hai đều đã giảm đi đáng kể.

Thạch thất dù sao cũng đã bị phong tỏa ngàn năm, không khí bên trong vốn đã rất loãng, xung quanh lại đang thắp đèn, càng đốt cháy dưỡng khí nhanh hơn, khiến mỗi lần hít thở đều cảm thấy đau đớn như bị sốc độ cao.

Vốn dĩ bên trong cũng không ngột ngạt lắm, nhưng hai khối Đoạn Long Thạch khổng lồ đã hạ xuống, cắt đứt hoàn toàn hy vọng rời đi từ hai phía mộ đạo.

Điều này không khác gì một bản án tử hình, chỉ là được hoãn thi hành vài canh giờ nữa thôi.

Tình hình nguy hiểm đến mức nào có thể thấy rõ.

Hiện tại, nhịp thở của mọi người đều trở nên dồn dập rõ rệt.

“Lão đại, tôi thấy nóng quá.” “Không đơn giản chỉ là nóng đâu, không gian ở đây tuy lớn, nhưng chúng ta có nhiều người như vậy, tốc độ tiêu hao dưỡng khí cũng rất nhanh.

Nhìn kìa, những ngọn đèn trên vách đá dường như sắp tắt rồi.” Hồ Ba Y nói với mọi người sau khi Ngô Tà lên tiếng.

“Bây giờ nghe lệnh của tôi.” Lý Sinh, với tư cách là người đứng đầu, vào thời khắc cả đội có thể bị tiêu diệt toàn bộ, cuối cùng đã thể

hiện sự quyết đoán của một lão đại.

“Tiểu Ca, thân thủ của cậu tốt, đi dập tắt mấy ngọn đèn đó đi.

Tất cả chúng ta dùng đèn đội đầu, đèn pin để chiếu sáng.

Tiết kiệm được bao nhiêu dưỡng khí thì tiết kiệm bấy nhiêu.

Ngoài ra, Bàn Tử, lấy mấy bình dưỡng khí cô đặc trong ba lô ra, mở cho tôi.” Bàn Tử vui vẻ nói: “Lão đại nói sớm thế, từ lúc nào mà nhét mấy bình dưỡng khí vào ba lô của tôi vậy?

Sao tôi không biết nhỉ?” Hồ Ba Y gắt lên: “Ít lời đi hai câu được không?

Cũng không nhìn xem là lúc nào rồi.” Bàn Tử đang định nói thêm, nhưng nhìn món đồ đồng trong tay thì lập tức ngây ra.

Món đồ này tuy không chiếm nhiều không gian nhưng chất liệu lại cực kỳ nặng.

Với một món đồ như đồ đồng, bên trong có không gian, có cất giấu thứ gì không thì Bàn Tử không biết, nhưng có thể khẳng định một điều, nó quá nặng.

Nếu không nhẹ tay nhẹ chân, một thứ đã nằm trong thạch thất dưới lòng đất mấy nghìn năm như thế này, dù là một khối sắt cũng có khả năng bị gỉ sét.

Vì vậy, muốn lấy bình dưỡng khí từ ba lô ra, hắn bắt buộc phải đặt món đồ trong lòng xuống trước.

Vốn là một kẻ thô lỗ, làm việc có chút hấp tấp, tuy phối hợp với đội ngũ, nhưng cũng gây ra không ít phiền phức.

Tình hình tồi tệ trong thạch thất hôm nay, thực ra có quan hệ trực tiếp nhất với Bàn Tử.

Nếu nói về trách nhiệm, trách nhiệm của Bàn Tử là lớn nhất!

Vì vậy vào thời khắc này, mọi người đều hy vọng hắn không tiếp tục gây rối, để đội ngũ có thêm chút thời gian đối phó với con quỷ hai đầu kia.

"Ừm, thế này đi." Bàn Tử lúc này lại giở trò.

Hắn cong người, làm một động tác như đánh bowling, định đặt món đồ đồng xuống.

Nhưng vừa thấy con quái vật hai đầu đang áp sát, hắn lại lập tức quay người đi, rồi nảy ra ý tưởng, thúc giục Hoắc Tú Tú: "Tiểu bà cô của tôi ơi, phiền cô lấy giúp tôi bình dưỡng khí, ở trong ba lô của tôi ấy." Hoắc Tú Tú thấy con quái vật đang tiến lại gần Bàn Tử, lúc này mà đi lục ba lô của hắn, chẳng phải là tìm chết sao?

"Bàn Tử, cố gắng chống đỡ thêm một lúc nữa đi!

Mọi người đều đang xem biểu hiện của cậu đấy." Hoắc Tú Tú nói một câu không nóng không lạnh, súng trên tay liên tục bắn ra.

Một loạt tiếng đạn dồn dập vang lên trong thạch thất.

Con quỷ hai đầu lại phát ra từng tràng gầm rú, trong thạch thất kín mít, chấn động đến mức tai của mọi người dường như sắp điếc cả.

"Bàn Tử, sau lưng cậu kìa!" "Sau lưng tôi làm sao?

Sau lưng tôi không phải có tiểu bà cô đang giúp tôi lấy bình dưỡng khí sao?" Bàn Tử tự cảm thấy rất tốt, nhích cái ba lô, không nhìn thấy con quái vật phía sau, cứ ngỡ Hoắc Tú Tú đang giúp mình lấy bình dưỡng khí, miệng không ngừng thúc giục nhanh lên nhanh lên.

Thấy cảnh này, Ngô Tà trẻ tuổi nhất cũng đang âm thầm chửi Bàn Tử, đúng là một con lợn!

Tình hình hiện tại, dù ai đi nhắc nhở Bàn Tử cũng không kịp nữa.

Mấy cái xúc tu của con quỷ hai đầu đang vồ về phía cổ hắn.

Đã đến lúc ra tay!

Ánh mắt Lý Sinh và ánh mắt Tiểu Ca giao nhau.

Họ gật đầu với nhau.

Tiếp đó, Lý Sinh châm một cây pháo sáng, ném cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca lại gom hết mấy cây pháo sáng trong tay lại, ôm lấy rồi nhanh chóng lao về phía con quỷ hai đầu.

"Hoắc Tú Tú, tiểu thư ơi, he he he he.

Tôi lại không phải lão đại, sờ cổ tôi làm gì… Hử?" Bàn Tử cứ ngỡ người sờ cổ mình là Hoắc Tú Tú, người mà hắn hay gọi đùa là "cô nãi nãi".

Chương 483

Nào ngờ không phải!

Lúc này, từ ánh sáng bùng cháy dữ dội phía sau, hắn nhìn thấy cái bóng trên mặt đất.

Cái bóng đó… cả người Bàn Tử cứng đờ.

Tim hắn đập thình thịch như động cơ.

“Mẹ ơi!

Quỷ hai đầu!” Đối mặt với nguy hiểm chết người, Bàn Tử lại dùng chiêu cũ, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Món đồ đồng đang ôm trong tay bị hắn ném lên không trung.

Con quỷ hai đầu vừa thấy món đồ đó, lập tức từ bỏ ý định giết Bàn Tử, đang chuẩn bị bay lên không trung để đỡ lấy món đồ đồng thì phía sau nó đột nhiên bùng cháy.

“Tất cả nằm xuống!” “Đồ đồng!” Vút!

Ầm ầm ầm!

Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, trong lúc căng thẳng, người trước nói với Tiểu Ca: “Thứ cậu làm, nguyên lai không phải toàn là pháo sáng à.” Lý Sinh giải thích: “Không sai, có hai ống thuốc nổ.

Nếu không có hai ống thuốc nổ đó, chúng ta đều phải chết!” “Bùm!” “Bùm!” Tàn dư của con quái vật song đầu vẫn đang cháy.

Món đồ đồng rơi tự do, được dải lụa của Tinh Tuyệt Nữ Vương đỡ lấy.

Món đồ, sau một trận chiến sinh tử, cuối cùng đã đến tay.

Trên khuôn mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười phấn khích sau khi vã mồ hôi.

Sự thiếu tin cậy trước đó của Bàn Tử, lúc này cũng được tha thứ.

Khi món đồ đồng cuối cùng được giao vào tay Lý Sinh, anh ta ôm nó đến trước thạch quan, dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn, phủi đi lớp bụi trên đó.

"Oa!" "Ừm, trên này quả nhiên có minh văn." "Xem tôi nói đúng chưa, những hình vẽ này có ý nghĩa gì?

Mau quét sạch bụi trên đó cho tôi, để tôi xem trước cho đã." "Đừng vội, chuyện phải làm từng bước một, món đồ đồng này phải dọn từ trong ra ngoài, bên trong hình như có thứ gì đó." Lý Sinh cẩn thận thò tay vào bên trong món đồ đồng, mò mẫm một hồi, phát hiện ra một cái hộp.

Trên hộp có đặt một vật hình chiếc răng.

Không ai biết đó là thứ gì!

"Tiểu Ca, cậu xem đi." Tiểu Ca nhận lấy vật đó, rồi trực tiếp dùng một sợi dây nhỏ xỏ qua, đeo lên cổ Lý Sinh.

"Làm gì vậy?

Tôi còn chưa xem mà." Bàn Tử kháng nghị.

Lý Sinh cũng lộ vẻ khó hiểu.

Tiểu Ca giải thích: "Lão đại, thứ này sau này sẽ có lúc dùng đến.

Đừng hỏi, sự hiểu biết của tôi về nó cũng chỉ giới hạn ở những gì tôi biết thôi." Lời giải thích mơ hồ của Tiểu Ca khiến thân phận của vật hình chiếc răng kia càng trở nên bí ẩn hơn.

Lý Sinh thầm nghĩ, nếu Tiểu Ca đã nói vậy thì chắc chắn có dụng ý của cậu ta.

Thêm vào đó, minh văn và các hình khắc trên bề mặt ngoài của món đồ đồng vô cùng hấp dẫn.

Sau khi bề mặt được xử lý nhẵn bóng, một bức tranh cuộn miêu tả cảnh núi tuyết thời cổ đại lập tức hiện ra trước mắt.

Bức họa trên đồ đồng, với kỹ thuật cổ xưa, được thực hiện bởi những nghệ nhân tài hoa, bào khắc trên bề mặt đồ đồng, sau đó lại được khắc chìm và đánh bóng.

Chỉ có như vậy mới khiến bề mặt có thể tạo ra cảnh tượng sống động như thật, ngàn năm không biến chất.

Trong tranh miêu tả một đội người giữa núi tuyết, mấy bóng người gần như hòa làm một với núi tuyết.

Dường như họ đã dừng lại trước một vách đá.

Phía trước nữa có một con hươu tuyết đang gặm thứ gì đó.

Dưới núi tuyết, có một công trình kiến trúc rất vững chắc, đường nét rõ ràng.

Công trình đó dường như quanh năm bị tuyết phủ, nên xét từ bề ngoài, có thể là một nơi trú rét.

Trọng tâm của cả bức tranh cuộn, có lẽ xoay quanh một chấm đen ở lưng chừng núi.

Bởi vì dưới vách đá cheo leo ở lưng chừng núi, dường như có điểm xuyết mấy người đang quỳ lạy.

Ai có thể ngờ được, một bức tranh cuộn tinh xảo như vậy lại có thể được thể hiện bằng kỹ thuật khắc chìm trên bề mặt đồ đồng.

Kỹ thuật xử lý trên bề mặt đồ đồng, trải qua ngàn năm vẫn không suy tàn, quả thực quá tiên tiến, hoàn toàn không giống thứ của mấy ngàn năm trước, ngược lại giống như một tác phẩm hiện đại, được

người ta dùng laser điêu khắc tạo ra.

“Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!

Tôi nghĩ, Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ nhất định ở lưng chừng vách đá cheo leo, mọi người thấy sao?” Lý Sinh chỉ vào một chấm đen được cố ý đánh dấu trong vách đá trên món đồ đồng, nói với mọi người.

“Nếu anh đã cho là vậy, chúng tôi đương nhiên không có ý kiến gì về minh văn và hình vẽ trên đồ đồng!

Chương 484

Nhưng mà lão đại của tôi, Giang Bả Tử của Lão Cửu Môn!" Hồ Ba Y nói với Lý Sinh.

Lời nói của ông ta cũng đại diện cho ý kiến của những người khác.

Dù sao, vai trò lão đại của Lý Sinh và địa vị của anh ta trong Lão Cửu Môn, tuy là hai chuyện khác nhau, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thực lực siêu cường của Lý Sinh, cũng như địa vị của anh trong lòng mọi người.

Không ai cảm thấy lời của Hồ Ba Y là đang nịnh bợ.

"Lão đại, lần này lấy được món đồ, Bàn Tử tôi lập công đầu, phải thưởng cho tôi chứ?" "Tôi thưởng cho cậu cái búa, Bàn Tử, cậu có biết vừa rồi suýt chút nữa hại chết tôi không?" Bàn Tử ranh mãnh nói: "Tôi lại không cố ý, với lại, ma mới biết con quái vật hai đầu đó giảo hoạt như vậy.

May mà Tiểu Ca người cứng ít lời, lén lút nhét mấy quả mìn vào cây pháo sáng của cậu ấy, nếu không, cổ tôi e là đã bị con quái vật hai đầu vặn gãy rồi." "Hù hù hù hù!" Tiếng thở của Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đột nhiên trở nên dồn dập.

Lý Sinh dường như nhớ ra điều gì đó, hét lớn với Bàn Tử: "Bình dưỡng khí!" "Ối, xem tôi này, quên mất chuyện này.

Ối, không ổn rồi.

Lão đại, bên trong bây giờ biến thành một vũng nước tù, bên ngoài một chút không khí cũng không vào được, Đoạn Long Thạch đã hạ xuống được nửa giờ rồi, tôi thấy không có cách nào ra ngoài được

nữa.” Bàn Tử tuy béo, nhưng động tác lại nhanh nhẹn.

Nhất là khi các nữ đồng chí có dấu hiệu khó thở, hắn rất nhanh nhẹn lấy ra hai bình dưỡng khí, lập tức mở van, xịt khí đều ra xung quanh như xịt keo.

“Lão đại, tôi sờ rồi, Đoạn Long Thạch là hàng thật.

Trọng lượng ước chừng mười mấy hai mươi tấn.” Tiểu Ca nói với Lý Sinh.

Hồ Ba Y không tin.

Ông ta cũng sờ vào một khối Đoạn Long Thạch.

Tiếp đó, quay đầu lại lộ ra một vẻ mặt đen sì.

Vẻ mặt của ông ta đã nói lên tất cả, Đoạn Long Thạch, quả nhiên có khả năng đoạn mệnh!

Nếu không tìm được cơ quan, hoặc không thể rời khỏi đây, thì cho dù có hai bình dưỡng khí của Bàn Tử, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Bàn Tử sau khi phun khoảng một nửa lượng dưỡng khí vào không trung, liền đưa những bình dưỡng khí còn lại cho hai vị nữ đồng chí.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, cố gắng hít mấy hơi, sắc mặt của họ cuối cùng mới khá hơn một chút.

“Cái nơi quái quỷ này đúng là nơi lấy mạng người mà, Hồ Ba Y, chúng ta nghĩ cách đi.” “Lão đại xem này, ở đây vốn có một cơ quan, chỉ là bị con nữ quỷ thị vệ không đầu kia phá hỏng rồi.” Hồ Ba Y chỉ vào một phần lõm vào sau một bức tường, nói với Lý Sinh.

“Ồ, cơ quan đã kết nối với bên ngoài, vậy có phải nghĩa là, từ bên ngoài cũng có thể nâng Đoạn Long Thạch lên, hoặc là mở một lối đi khác không?” Lý Sinh đề nghị.

Đối với mọi người, đề nghị này không khác gì chuyện viển vông, nhưng cũng đã mang lại một chút hy vọng.

Không ai muốn vào thời khắc này, tiếp tục dùng quan niệm cũ kỹ để nhìn nhận cái thạch thất không có sức sống này.

Dù sao, sống sót là nguyện vọng và giấc mơ của mỗi người, cũng là nhu cầu của họ.

"Nhưng bốn tên phu thổ phu ở bên ngoài đều bị tống tử trong mộ quốc chủ Cổ Lương Quốc xử lý rồi.

Bây giờ chúng ta làm gì có ai ở bên ngoài để giúp mở cơ quan?" "Không đúng, chúng ta có một." Tiểu Ca lạnh lùng nói.

Lý Sinh và cậu ta tâm ý tương thông, lập tức nói: "Ý của cậu là, thú cưng của tôi, tên nhóc Tiểu Mao Cầu, có lẽ có thể giúp một tay.

Nhưng có thành công hay không, tôi cũng không thể đảm bảo.

Bàn Tử, món đồ này sau này cậu theo sát!

"Phải luôn luôn bảo vệ món đồ đồng cho tốt, cũng nó đến tận Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." "Lão đại, anh không đùa đấy chứ?

Món đồ này mấy chục cân, bắt tôi vác nó đi leo núi tuyết, không phải đang đùa đấy sao?" "Tôi không đùa với cậu, món đồ này có giá trị tham khảo quan trọng, vừa rồi cậu cũng thấy rồi, cái hộp bên trong món đồ đồng, và cơ quan trong món đồ đồng khớp với nhau.

Điều đó cho thấy thứ bên trong cái hộp đó, chỉ khi sử dụng trong món đồ đồng mới có tác dụng.

Chuyến đi này của chúng ta, mục đích lớn nhất là tìm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Bây giờ, chìa khóa để mở Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, coi như đều đã nằm trong tay chúng ta.

Chẳng lẽ vào thời khắc này, trong lòng cậu lại nghĩ đến hai chữ từ bỏ sao?

Nói cho tôi biết, có phải không?" Bàn Tử lập tức bị một tràng lời nói của Lý Sinh làm cho cứng họng, tức giận nói: "Được rồi, tôi phục rồi, tôi vác là được chứ gì?" Lý Sinh lộ ra vẻ mặt đắc ý, nói với Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú: "Hai vị nữ đồng chí, đến gần chỗ lối vào thông đạo một chút.

Bên đó, ít nhiều cũng có một chút không khí từ thông đạo bên ngoài vào, người sẽ dễ chịu hơn một chút." Bàn Tử lập tức cách một cánh tay, kéo kéo Lý Sinh, ra hiệu cho anh rằng hơi thở của hắn cũng ngày càng khó khăn.

Nếu không có không khí trong lành vào mộ thất, e rằng không lâu sau, tất cả đều sẽ toi mạng ở đây.

Tiểu Ca và Hồ Ba Y thì có thể trụ thêm một lúc.

Ngô Tà thật sự không ổn rồi!

Cậu ta vậy mà còn dễ bị ngạt thở hơn cả nữ đồng chí.

Cảm giác bây giờ của cậu ta, không khác gì những người thiếu dưỡng khí trên cao nguyên.

Thấy mọi người xung quanh đều khó chịu như vậy, Hồ Ba Y nói với Lý Sinh: "Lão đại, mau nghĩ cách đi.

Ước chừng không đến 10 phút nữa, nếu vẫn không có cách nào, tất cả chúng ta ở đây đều sẽ chết cứng." Tiểu Ca lập tức nói: "Sai rồi, ít nhất có một người sẽ không chết cứng." Nói xong, cậu ta dùng ánh mắt ra hiệu cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chương 485

Hồ Ba Y lập tức nói: "Có gì giống nhau chứ?

Người hầu của lão đại, nữ quỷ Tinh Tuyệt Nữ Vương!" "Ha ha, cuối cùng cũng thừa nhận rồi!" Lý Sinh liếc xéo hai người một cái, nói với Tiểu Ca: "Yên tâm đi, không lâu nữa tôi sẽ khôi phục lại hơi thở.

Không khí trong lành sẽ có, bánh mì cũng sẽ có, quan trọng là chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt món đồ đồng này, nó có thể chỉ đường cho chúng ta, là mấu chốt để tìm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." "Cái mấu chốt này, để tôi bảo vệ đi." Nói xong, Hồ Ba Y ôm lấy món đồ đồng, dùng đồ bọc kỹ lại, đặt vào ba lô sau lưng.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức cười toe toét.

Món đồ đồng, vốn do lão đại Lý Sinh chỉ định hắn bảo vệ.

Bây giờ Hồ Ba Y giành lấy, hắn là sợ hắn làm hỏng món đồ, nên mới không yên tâm.

"Vút!" Lý Sinh hú một tiếng dài.

Bên ngoài Đoạn Long Thạch, lập tức vang lên một tràng tiếng bước chân dồn dập của động vật.

Trừ Lý Sinh ra, mấy người còn lại, mắt lập tức sáng lên.

Thông qua hành động này của Lý Sinh, họ đã hiểu ra bí mật của anh ta.

Nguyên lai, Lý Sinh dùng con chó cưng ở bên ngoài, Tiểu Mao Cầu thông minh, để giúp họ thoát khỏi cái mộ thất quốc chủ Cổ Lương Quốc đã biến thành "lò nuôi cấy carbon dioxide" này.

Dù sao, phần lớn khí con người thở ra đều là carbon dioxide.

Trong môi trường gần như hoàn toàn kín, mấy người chỉ cần hít thở một lúc là sẽ nhanh chóng tiêu hao hết dưỡng khí bên trong.

Tình hình này cực kỳ nguy hiểm!

Nếu là những người không quen biết, có khả năng xảy ra tổn thương thứ cấp.

Dù sao, nhân tính, ở trong mộ thất dưới lòng đất này, là thứ khó lường nhất.

Những người xuống mộ, thường là chú cháu, hoặc cậu cháu ngoại nhiều hơn, nguyên nhân là vì quan hệ huyết thống, khiến họ không dễ nảy sinh sát tâm.

Vì vậy, con người thực ra là thứ khó lường nhất trên thế giới.

May mắn là, sau khi Lý Sinh nắm quyền Lão Cửu Môn, anh ta đã đặt ra một quy tắc cho các thuộc hạ của mình, như Hồ Ba Y, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Ngô Tà.

Quy tắc này có thể khiến họ trong đội ngũ này, phát huy được sở trường của mình, lại có được sự hồi báo tương ứng.

Thêm vào đó, có sự gia trì của chính Lý Sinh.

Đội ngũ này, dưới sự hỗ trợ của sức mạnh và trí tuệ của anh ta, trở nên đặc biệt mạnh mẽ.

Những năm này, Lý Sinh dẫn dắt họ, đã khai quật hết kỳ tích này đến kỳ tích khác.

Những ngôi mộ mà người khác cần mấy nhóm người cũng khó chạm tới, những lăng mộ đế vương đã chôn vùi vô số người, trong tay Lý Sinh, đều biến thành như cục bột, muốn nhào nặn thế nào thì nhào nặn.

Vì vậy, mỗi người trong đội ngũ, đối với đội ngũ này, đều mang một suy nghĩ "chỉ có ở đây, mới có thể thực hiện lý tưởng cao nhất".

"Tiểu Mao Cầu, Tiểu Mao Cầu, đi nhầm đường rồi!" Lý Sinh ở trên vách trong của thạch thất, dùng ngón tay gõ vào vách tường, tiếp đó áp tai vào vách tường, nói với Tiểu Mao Cầu bên ngoài.

Tiểu Mao Cầu dường như nghe hiểu tiếng của chủ nhân.

Móng vuốt nhỏ bé của nó cuối cùng cũng ngừng cào bới.

Tiếp đó, theo sự chỉ dẫn của Lý Sinh, từng bước một tìm ra công tắc trên thông đạo của thạch mộ.

Mắt của mọi người, lúc này đều đang dán chặt vào một hướng.

Tuy không nhìn thấy Tiểu Mao Cầu, nhưng thông qua tiếng Tiểu Mao Cầu chạm vào cơ quan, họ có thể cảm nhận được cảm giác phấn khích vì sự sống sắp đến.

Cạch!

Quả nhiên, trong sự chờ đợi sốt ruột của mọi người, Tiểu Mao Cầu cuối cùng đã mở thành công cơ quan.

Rất nhanh, bên cạnh Đoạn Long Thạch, xuất hiện một lối đi có miệng cắt phẳng phiu, thông từ trong ra ngoài.

Bàn Tử đầu tiên phát ra một tiếng kinh hô, nhảy cao ba thước, lập tức hét lớn: "Trời ơi, thông rồi.

Để tôi hít một hơi không khí trong lành trước đã, thật quá thoải mái!" "Bàn Tử, cái thân hình của cậu to như vậy, lối đi nhỏ thế kia, cậu vào một cái là tắc nghẽn, người phía sau chúng tôi phải chịu khổ theo.

Cút ra cho tôi!

Cậu rời đi cuối cùng đi." Hồ Ba Y một tay túm lấy vạt áo đối

phương, Bàn Tử bị kéo sống ra ngoài.

Lúc này hắn đã đến giữa lối đi nhỏ, lại bị Hồ Ba Y túm ra.

Cảnh tượng này, nếu không kịch tính và cẩu huyết, thì không gọi là trộm mộ!

Bàn Tử tức đến ho sặc sụa, làm một động tác muốn giết Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y tổ chức lại đội ngũ, nói với Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú: "Nữ đồng chí ưu tiên, mau rời khỏi đây đi." Mọi người xếp thành hàng, từng người một qua lối đi nhỏ, rời khỏi thạch thất, và cuối cùng ra được bên ngoài.

"Khụ khụ khụ khụ." Bàn Tử ho dữ dội mấy tiếng, tiếp đó tham lam hít thở, ngẩng đầu nhìn Hồ Ba Y, dường như nhớ ra điều gì đó.

Bàn Tử lập tức lao lên một bước, bóp cổ đối phương, hét lớn: "Tên khốn này, tao bóp chết mày!" "Hừ, mày cũng xứng sao?" Hồ Ba Y hai tay lật ra ngoài, một chiêu "kháng cự thủ trửu", đẩy đối phương ra.

Chương 486

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, từ hông rút ra một món vũ khí, định động dao.

Lý Sinh!

"Rút dao ra làm gì!" "Lão đại, tôi… tôi và anh ta đùa giỡn chút thôi, chiêu thức thôi mà." Tiểu Ca nói với Bàn Tử: "Vậy sao không chiêu thức với tôi?" "Tôi… Tiểu Ca, cậu cố tình chống đối tôi phải không?

"Chúng ta là người cùng chiến tuyến mà, sao cậu lại ăn cây táo rào cây sung thế này?" Dương Tuyết Lệ sửa lại: "Bàn Tử, cậu lại nói bừa rồi, chúng ta là một đội, ở đây không có người ngoài, cậu phải luôn nhớ điều này.

Mau xin lỗi Hồ Ba Y đi." "Tôi nhổ vào, tôi không xin lỗi đâu." Hồ Ba Y nói: "Dương Tuyết Lệ, đừng quản chuyện này, tôi cũng không mong hắn xin lỗi, tên khốn này, có lần suýt nữa hại chết tôi." "Hồ Ba Y, ông nghiêm túc đấy à?

Tin tôi thực sự giết ông không?" "Đến đây, tôi muốn xem cậu lợi hại đến đâu." "Giang Bả Tử của Lão Cửu Môn Lý Sinh, chấp hành gia pháp!

Có thủ lệnh làm bằng, mời lão tổ tông Lão Cửu Môn chứng giám." Lý Sinh lấy ra thủ lệnh của Lão Cửu Môn.

Bàn Tử và Hồ Ba Y biết, lão đại lần này đã nổi giận thật rồi.

Đã lấy ra lệnh bài, vậy thì những người thuộc đệ tử Lão Cửu Môn, không thể không theo quy củ, tuân theo hiệu lệnh của Giang Bả Tử Lão Cửu Môn.

Lý Sinh bảo họ quỳ xuống, lập tức tất cả đều quỳ xuống.

Quỳ dưới thủ lệnh của Lý Sinh, từng người một ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Dù sao, Giang Bả Tử Lão Cửu Môn, trên giang hồ, cũng là thân phận đỉnh cao.

Vô số thế lực giang hồ, đều phải nể mặt Giang Bả Tử.

Lý Sinh dùng lệnh bài để trấn áp hai cao thủ Lão Cửu Môn đang nội chiến, Hồ Ba Y và Bàn Tử, cũng là bất đắc dĩ.

Nếu cứ để họ tiếp tục tranh đấu theo nội chiến trước đó, hai người, cuối cùng chắc chắn sẽ biến thành dùng vũ khí nóng đấu súng.

Đây tuyệt đối không phải là điều mà bất kỳ người Lão Cửu Môn nào muốn thấy.

Lý Sinh thực thi gia pháp, hợp tình hợp lý và đúng quy củ.

Dương Tuyết Lệ xin tha: "Lý gia, hình phạt có thể nhẹ hơn một chút được không!" Hoắc Tú Tú nói: "Cô nói vậy chứng tỏ cô căn bản không biết quy củ của Lão Cửu Môn chúng tôi." "Tôi biết mà." "Hừ." Lý Sinh nói: "Hai người phạm quy củ, tôi còn chưa kịp trừng phạt, bây giờ lại cãi nhau nữa rồi phải không!" Hoắc Tú Tú biết quy củ nghiêm khắc, lập tức không dám nói nữa.

"Ngô Tà, cậu biết quy củ của Lão Cửu Môn chúng ta, chú của cậu, vì phản bội Lão Cửu Môn, mới phải chịu…" Ngô Tà đột nhiên trở nên kích động: "Giang Bả Tử, tôi cầu xin ngài, đừng nói nữa." Hơi thở của cậu ta trở nên dồn dập, mặt đỏ bừng.

Lý Sinh hài lòng với hiệu quả hiện tại, lập tức nói với cậu ta: "Nếu cậu đã biết quy củ, vậy lần gia pháp này do cậu chấp hành đi." "A." Ngô Tà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Cậu ta từ từ lấy ra một con giới đao từ ba lô của Bàn Tử, và cầm con giới đao như đang kính lão tổ tông, đưa lên tay, quỳ lạy về một

khoảng đất trống nói: “Lão Cửu Môn tổ tông tại thượng, đệ tử Ngô Tà, thay mặt chấp hành lệnh trừng phạt của Giang Bả Tử!” Bàn Tử thấy dao, lập tức bị đánh về nguyên hình, nói với Hồ Ba Y đang không vừa mắt: “Lão Hồ, lão đại không phải là làm thật với chúng ta chứ.” “Câm miệng cho tôi, tên của tôi, cũng là do cậu có thể gọi bừa sao?” “Xì.” “Bàn Tử, quỳ xuống đất.

Theo quy củ Lão Cửu Môn, hình phạt của Giang Bả Tử, nếu không có mục trừng phạt cụ thể rõ ràng, thì bắt buộc phải chặt một ngón tay!” Bàn Tử liếc nhìn Lý Sinh.

“Lão đại, không phải là muốn ngón tay của tôi chứ?” “Không mất ngón tay cũng được.” Lý Sinh nói xong, ra lệnh cho Ngô Tà: “Còn không động thủ.” “A!” Ngô Tà nhắm mắt, đâm mạnh giới đao vào đùi Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức hét lên như heo bị chọc tiết, chửi lớn: “Ngô Tà, mẹ kiếp nhà mày dám động thủ thật à.” Tiếp đó, không đợi Lý Sinh mở lời, nhát dao thứ hai của Ngô Tà đã đâm vào người Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y lại không hề hừ một tiếng.

Chỉ trên trán, lạnh toát một mảng, có những giọt mồ hôi li ti thấm ra, làm ướt trán ông ta.

“Sao lại như vậy?” Dương Tuyết Lệ, một cô gái lớn lên uống mực Tây, không hiểu tại sao Lý Sinh lại ra lệnh cho Ngô Tà trừng phạt hai người Lão Cửu Môn như vậy.

Đang định nói gì đó, Hoắc Tú Tú đã giữ cô lại, bảo cô im miệng.

“Giới đao kiến huyết!

Hai người bây giờ phục chưa?

Sau này có còn nội chiến nữa không?” Hồ Ba Y và Bàn Tử, nhìn nhau một cái, lập tức đồng thanh nói: “Không dám nữa!” “Hình phạt

kết thúc!

Bây giờ có thể đứng lên rồi, nhớ kỹ.

Hình phạt lần sau, chỉ sẽ nặng hơn lần này, không có khả năng khoan dung." Hồ Ba Y và Bàn Tử, lập tức rùng mình một cái.

Dáng vẻ hiện tại của họ, giống như học sinh tiểu học phạm lỗi, đang bị dạy dỗ làm người.

"Lý gia, khi nào chúng ta khởi hành đi Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ ạ?" Một câu nói của Dương Tuyết Lệ, cuối cùng đã kéo Lý Sinh trở về thực tại.

"Xem ra, chúng ta nên quay về quán rượu." Quán rượu đó chính là quán rượu lần trước.

Ông chủ quán lần trước bán được mấy món đồ cũ, đối với nhóm Lý Sinh, không biết cảm kích đến mức nào.

Thấy họ trở về, người đầy bụi bặm, không cần đoán cũng biết đã đi đâu làm gì.

Nhưng mắt của người làm ăn, miệng của người qua đường, đều phải kín như bưng.

Ông chủ giả vờ như không biết gì, cung kính đón họ vào quán.

"Mấy vị gia, mấy vị cô nương, xem này.

Các vị mới đi được một ngày, lại có người gửi đến nhiều sơn hàng như vậy.

Tôi định đưa tiền, đoán xem họ nói gì." Ông chủ quán rượu cố ý nói.

"Gia đây bây giờ không có tâm trạng nói nhảm với ông, ông chủ, chỗ tắm rửa đã sắp xếp xong chưa." Bàn Tử không kiên nhẫn nói.

Chương 487

Tiếp đó, hắn dùng tay sờ lên vết thương trên đùi, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

“Tên khốn Ngô Tà, uổng công mình chăm sóc nó như vậy, tên này động gia pháp, vậy mà lại ác như thế.” Bàn Tử trong lòng chửi thầm, một bên cà nhắc đi tắm rửa.

Tiếp đó, Hồ Ba Y và Ngô Tà, cũng lần lượt ra sân sau, dọn dẹp những thứ bẩn thỉu trên người.

Lý Sinh sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo, mang món đồ đồng đó vào phòng nghiên cứu.

Đợi anh xem gần xong, bên ngoài có tiếng gọi.

“Lý gia, cơm canh rượu chè đã chuẩn bị xong, mấy thuộc hạ của ngài đều đang đợi, mời ngài mau ra ăn cơm.” “Được rồi.

À phải rồi ông chủ, mấy người để sơn hàng lại rồi đi.

Có phải là người khác với những người bình thường không?” Ông chủ lập tức nghiêng đầu, suy nghĩ kỹ.

“Xin thứ cho tôi nói thẳng, mấy người lần này, tôi thật sự không quen lắm, nhưng xem cách ăn mặc của họ, cũng không khác sơn dân là mấy.” Lý Sinh lại hỏi: “Nhớ kỹ lại xem, ví dụ như giọng nói của họ.” Ông chủ bị Lý Sinh nhắc nhở như vậy, đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

“Ồ, tôi biết rồi!

Nghe ngài nói vậy, tôi nhớ ra rồi, đúng là có một người giọng nói, hơi giống giọng miền Bắc.” Lý Sinh lại hỏi: “Giọng miền Bắc, giọng Bắc Kinh?” “Ồ!

Đúng là người bên Bắc Kinh.” Lý Sinh gật đầu, đưa cho ông chủ quán rượu một tờ tiền lớn: “Cảm ơn ông, vất vả rồi.” Ông chủ hai mắt sáng lên, định nhìn vào phòng Lý Sinh một cái, một bàn tay to lớn, từ phía sau xách ông ta ra, ném vào sảnh.

“Tôi cảnh cáo ông.” Bàn Tử đối với ông chủ thi hành “gia pháp”, nghiêm khắc cảnh cáo: “Đồ của tôi, chưa được phép nghiêm cấm xem.

Đặc biệt là đồ của lão đại Lý gia chúng tôi.

Quần áo bẩn, muốn mang ra ngoài giặt cũng phải được đồng ý, hiểu chưa?

Không hiểu, tôi cho ông nhớ đời.” Ông chủ quán rượu lập tức sợ ngây người.

Nhìn nắm đấm siết chặt của Bàn Tử, lập tức cầu xin tha thứ: “Biết rồi, biết rồi, lần sau, sẽ không bao giờ nữa.” “Ừm, thái độ được đấy, tha cho ông lần này.” Lời nói của Bàn Tử, lập tức gây ra một tràng cười khẩy.

Mọi người trong phòng đều biết hắn là vì công báo tư thù.

Nguyên nhân là vì Bàn Tử bị Lý Sinh thi hành gia pháp một lần.

Cho nên có oán khí, nhưng loại oán khí này, tuyệt đối không thể trút lên người lão đại.

Vì vậy, chỉ có thể lấy ông chủ quán rượu ra luyện tay.

“Thơm, thật thơm.” “Ngon quá, mấy nữ đồng chí ăn nhiều một chút.” “Sơn hàng, tuyệt vời.

Vừa xào, vừa có thịt nướng, ăn thật đã.” “Không tồi không tồi, tôi, Ngô Tà cũng lâu rồi không được ăn đồ ngon như vậy, chắc phải cảm ơn người ở phương Bắc kia…” Nói đến đó, cậu ta lập tức im bặt, cúi

đầu ăn.

Tiểu Ca chỉ ăn mấy cọng rau xanh, đã đặt đũa xuống.

Lý Sinh thấy vậy, nói với cậu ta: "Thức ăn không hợp khẩu vị của cậu à?" "Không, tôi đi xem món đồ đồng đó, lão đại thấy sao?" Lý Sinh nói: "Người đi mộ Hải Thần, đi đi." Lời của anh ta tương đương với việc nói cho Tiểu Ca biết, cậu ta đã được cho phép.

Tiểu Ca gật đầu, cảm kích nói: "Tôi xem xong, có phát hiện gì, sẽ báo cho lão đại." Lý Sinh mỉm cười, cổ vũ: "Tôi tin cậu." Nói xong, Lý Sinh gắp một miếng thức ăn lớn, đưa vào miệng.

Một bữa, ăn thật đã.

Lý Sinh vào phòng, phát hiện Tiểu Ca đang ngồi bên cạnh, chăm chú quan sát món đồ đồng đó.

"Sao rồi?

Có phát hiện gì không?" Tiểu Ca nói với Lý Sinh: "Lão đại, xin hãy đóng cửa lại." Lý Sinh hơi ngập ngừng, rồi đóng cửa lại.

"Lão đại, xem ở đây." Tiểu Ca chỉ vào một đường vân trong đó, nói với Lý Sinh: "Không phải chỉ hướng đến Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sao?" "Đúng vậy, trông có vẻ như thế!" "Nhưng tôi cảm thấy, ở vị trí trung tâm của vách đá cheo leo, muốn xây dựng một ngôi mộ lớn như vậy.

Đối với một nước chư hầu nhỏ.

Gần như là một nhiệm vụ không thể hoàn thành." Lý Sinh hỏi cậu ta: "Câu cuối cùng đó, cậu nói với tôi sao?" "Ý của tôi là, vị trí Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ này.

Có lẽ không phải là vị trí mà chúng ta nghĩ.

Hoặc là, người làm ra món đồ đồng này, cố ý dẫn chúng ta đến

một vị trí khác, để cho việc tìm kiếm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ của chúng ta, xảy ra sai lệch." Lý Sinh hỏi: "Vậy tại sao lại làm như vậy?" "Đây cũng là điều tôi trăm mối không thể lý giải được.

Thật sự, tôi đặc biệt phiền muộn." Tiểu Ca nói với Lý Sinh.

Lý Sinh cười ha ha.

"Có lẽ cậu nghĩ nhiều rồi, nếu không phải cậu nói, thì tôi cũng đã nghĩ nhiều rồi!

Tiểu Ca, không còn sớm nữa, những vấn đề bây giờ chưa có đáp án, tôi hy vọng cậu có thể tạm thời gác lại một bên." Tiểu Ca gật đầu, nói với Lý Sinh: "Có lão đại ở đây, lòng tôi thấy yên tâm, vậy tôi về phòng ngủ đây." Lý Sinh gật đầu, đặt món đồ đồng lên đầu tủ, đối diện với vị trí ngủ, tắt đèn, nhanh chóng chìm vào giấc mơ.

"Tình hình thế nào?" Canh ba nửa đêm, thị trấn nhỏ hẻo lánh bao trùm một lớp sương lạnh.

Bên ngoài sân sau của quán rượu nhỏ, đột nhiên có một giọng nói cực kỳ nhỏ, truyền vào tai Lý Sinh.

Lý Sinh mới ý thức được, con chó nhỏ Tiểu Mao Cầu, đã dùng mũi chạm vào ngón tay của anh, khiến anh tỉnh giấc.

Con chó nhỏ này quả thực đã thành tinh!

Nó cũng biết, trong tình huống như thế này, không nên gây ra tiếng động lớn, để người bên ngoài sân nghe thấy.

Chương 488

Lý Sinh nghiêng tai lắng nghe một lúc.

Anh cảm thấy, trong mấy giọng nói ngoài sân, ít nhất có một giọng nói quen thuộc.

Anh có chút mơ hồ!

Rốt cuộc là ai, đang cùng người lạ, bàn bạc bí mật?

“Không ổn, ông chủ quán rượu bị người ta mua chuộc rồi.” Lý Sinh lập tức mặc áo, đang định ra ngoài thì, ngoài cửa vang lên một tiếng gõ cửa nhẹ.

“Lão đại, đừng động, để tôi đi xem sao.” “Vậy cậu phải cẩn thận một chút.” Lý Sinh nói với Tiểu Ca.

“Hiểu rồi!” Tiểu Ca người cứng ít lời.

Cậu ta cầm vũ khí của mình, giấu vào tay áo, tiếp đó không một tiếng động rời khỏi quán rượu nhỏ.

Trong sương mù, dưới ánh đèn mờ ảo ngoài sân, bốn người đang thương nghị.

“Chúng ta có thể gan lớn hơn một chút được không?

Chúng ta sắp phải hành động rồi.

Cứ lo cái này lo cái kia.” Một giọng nói vang lên.

“Tôi không phải đang lo lắng, mà là đang sợ hãi.

Mấy người kia, ai nấy đều võ công cao cường.

Lúc quay về, tên Bàn Tử kia, suýt chút nữa đã đánh tôi một trận.

Chỉ bằng mấy người chúng ta, e là không hạ gục được họ.” “Sợ

gì, trong quán rượu mà.

Động dao không được, thì hạ độc." Một giọng nói khác vang lên.

Tiểu Ca trong nháy mắt đã hiểu ra, bởi vì cậu ta nghe thấy mấy chữ "quán rượu", người nói chính là ông chủ quán rượu, tên ăn cây táo rào cây sung này, nhận được lợi lộc của họ, lại bán đứng họ.

"Mấy người thương lượng xong chưa?

Hay là bỏ chút tiền mời tôi gia nhập, tôi đảm bảo sẽ làm việc thật gọn gàng, thế nào?" Giọng nói của Tiểu Ca, lập tức khiến mấy người đang bí mật thương lượng đều sợ hãi.

Một trong số những người lạ đó, xuyên qua sương mù dày đặc, hét về phía Tiểu Ca: "Ai đó?

Đã nghe lén ở đây bao lâu rồi?" "Tôi là người bên trong.

Cho nên mỗi một chữ của các người đều bị tôi nghe thấy hết rồi, xin lỗi nhé, vốn dĩ tôi cũng muốn gia nhập.

Nhưng xem ra các người không có khí lượng như vậy." "Muốn gia nhập chúng tôi?

Chia bao nhiêu tiền?" Một gã hung hãn cao to khác, nói với Tiểu Ca.

Ông chủ quán rượu, mặt trắng bệch.

Những người lạ đang bí mật thương lượng với ông ta, đều không biết Tiểu Ca thực ra đang nói ngược.

Nhưng mấy người lạ kia, lại coi đó là giao dịch trên giang hồ.

Vẻ mặt thay đổi của ông chủ quán rượu, đã thu hút sự chú ý của một người đàn ông lạ.

"Sao vậy?" "Hắn và người bên trong, vốn là một phe.

Không thể nào bán đứng họ được.

Bởi vì họ có một thân phận chung!

Lão Cửu Môn!" Ông chủ quán rượu, cuối cùng cũng liều mạng nói ra mấy câu.

Trên mặt Tiểu Ca, lập tức lộ ra một nụ cười bí ẩn.

Mấy người lạ cuối cùng cũng phản ứng lại, khi định rút dao ra, Tiểu Ca đã ra tay nhanh như chớp, nhanh chóng giải quyết xong, cuối cùng chỉ để lại một mình ông chủ quán rượu.

"Lão đại, trừ tên này ra.

Những người còn lại đều bị tôi giải quyết rồi.

Trên cánh tay của họ, đều xăm một con thanh long.

Thân phận, chắc là bị tôi đoán ra rồi." Tiểu Ca áp giải ông chủ quán rượu, quỳ trước mặt Lý Sinh.

"Lý gia, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân.

Tôi… tôi thật sự không quen biết những kẻ đó." Bàn Tử một cước đá tới.

Bốp một tiếng, ông chủ quán rượu ngã lăn ra đất.

"Còn không nói thật, Bàn gia tôi chặt tên nhóc nhà ngươi ra." … "Bọn chúng nhắm vào món đồ đồng!" "Không sai, xem hình xăm trên cánh tay họ, những kẻ đó hẳn là người của một bang phái nào đó." Hoắc Tú Tú nói: "Lão Cửu Môn có quy củ của Lão Cửu Môn, trong giới này, phàm là người hiểu chút quy củ đều nên biết.

Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ là mục tiêu của chúng ta.

Chương 489

Các thế lực khác muốn xen vào, bắt buộc phải chào hỏi Lão Cửu Môn, được Lão Cửu Môn đồng ý.

Nhưng họ không làm vậy!

Tôi nghiêm trọng nghi ngờ, những kẻ có hình xăm trên cánh tay đó, cũng là dân ngoại đạo, căn bản không biết món đồ mà chúng ta nhắm tới." Lời nói như vậy của Hoắc Tú Tú, có sức nặng.

Lời của cô ấy, so với Bàn Tử và Dương Tuyết Lệ, đều có tác dụng hơn.

Về điểm này, không ai không phục.

Hồ Ba Y đập bàn nói: "Lão đại, tên đó đã không thành thật.

Hay là chúng ta mang hắn đến Thiên Sơn.

Lỡ như lại gặp những kẻ xăm mình đó, cũng có manh mối.

Biết đâu, lúc chúng ta lơi lỏng cảnh giác, tên này sẽ liên lạc với họ." Bàn Tử ừ hử một tiếng, hiếm khi đồng tình: "Hồ Ba Y, lần này, lời của ông nói trúng phóc.

Ý kiến không có vấn đề gì, lão đại, đồng ý đi.

Việc canh chừng người, cứ để tôi và Hồ Ba Y lo, yên tâm giao tên đó cho tôi.

Đảm bảo suốt đường đi không dám gây sự." "Nếu mọi người đã nói vậy, vậy được rồi, mang tên nhóc này theo." Bàn Tử lập tức đáp một tiếng, vui vẻ hớn hở, đi dạy dỗ ông chủ quán rượu nhỏ có thân phận bí ẩn kia.

"Tha cho tôi, tha cho tôi, Bàn gia tha mạng, xin hãy cầu tình với Lý

gia giúp tôi, tôi thật sự không biết gì cả.” Bàn Tử liếc nhìn tên bị trói hai tay, nói: “Lăng lão bản, đừng sợ.

Tôi sẽ không giết ông.

Nếu ông không chịu khai, thì tôi cũng có cách mà.

Chỉ có thể mang ông theo, cùng đi đến một nơi.” “Một nơi?

Nơi nào?” Bàn Tử bí ẩn nói: “Thật sự muốn nghe?” Tên Lăng lão bản của quán rượu nhỏ nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, lập tức sợ hãi.

“Thôi đừng nói thì hơn.

Theo quy củ giang hồ.

Nếu tôi nghe những thứ không nên nghe, sau này e là càng phiền phức.” Bàn Tử cười ha ha.

“Lăng lão bản, ông đúng là người thông minh.

Nhưng không nghe cũng không được, bây giờ tôi sẽ nói cho ông biết nơi chúng ta sắp đến, nghe cho kỹ đây, Thiên Sơn!

Hướng Thiên Sơn!

Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, hiểu không?” Sắc mặt Lăng lão bản lập tức tái mét.

Hiển nhiên, có thể có phản ứng như vậy, không thể tách rời quan hệ với một số người nào đó.

Tên này, ít nhất đối với mấy chữ Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ không hề xa lạ.

Nếu không vẻ mặt, sẽ không biến đổi bất tự nhiên như vậy.

Bàn Tử thấy “vu oan giá họa” đối phương, cười càng vui vẻ hơn.

Lăng lão bản thở dài một hơi, rệu rã ngồi xuống đất.

Anh ta biết, sau khi nghe thấy mấy chữ “Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ”,

không đi cùng đội ngũ cũng không được nữa rồi.

Quy củ giang hồ.

Bí mật hoặc là đừng nghe, chỉ cần đã nghe, bắt buộc phải có sự giao phó.

Cho nên chỉ có thể nhận mệnh!

Suốt đường đi, Lăng lão bản đi theo đội ngũ của Lý Sinh, cùng tiến về phía trước.

Để chia sẻ gánh nặng cho đội ngũ, Bàn Tử đặt những vật nặng lên ba lô của Lăng lão bản.

Lăng lão bản vừa đi vừa phàn nàn.

"Các ngươi coi tôi là đồng đội, hay là nô lệ vậy, nói thẳng cho tôi biết đi.

Chuyến đi Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ lần này, tôi có trở về được không?" Hồ Ba Y đi ở cuối đội, Bàn Tử ở phía trước, Lý Sinh dẫn đầu.

Phía sau là hai nữ đồng chí, Tiểu Ca thì đã sớm đi trước dò đường, bây giờ vẫn chưa về.

"Đừng hỏi nhiều, đi mau!

Muốn ăn đòn à, tin Bàn gia tôi quất ông không." Lăng lão bản lập tức lộ ra vẻ mặt sợ đòn, vác đồ, im miệng không nói, theo kịp nhịp điệu của đội ngũ, tiến về phía trước.

Hiện tại, họ đã cách quán rượu nhỏ ở thị trấn khoảng hơn hai mươi cây số về phía tây nam.

Nhìn sắc trời, dường như một hai giờ nữa, màn đêm sẽ buông xuống.

Hồ Ba Y vượt lên phía trước đội ngũ, nói chuyện với lão đại Lý Sinh.

Chương 490

Lý Sinh đang nghĩ về chuyện Xích Đan Châu, Hào Trần Châu và Tị Trần Châu.

Hồ Ba Y siết chặt trang bị trên người, nói: "Lão đại, Tiểu Ca đi lâu như vậy, chỉ là dò đường, sao chưa về?" Lý Sinh nói: "Nhiệm vụ của cậu ấy là, trên con đường chúng ta tiến lên, cố gắng hết sức để dò xét rõ nguy hiểm, có thể loại bỏ thì loại bỏ trước.

Không thể, thì đợi đại đội đến.

Chúng ta tránh hiểm trong khoảnh khắc, rồi đến địa điểm mục tiêu, hiểu không?" Hồ Ba Y nói: "Cái này tôi biết.

Ý của tôi là, về nhận thức mục tiêu cuối cùng, chúng ta bây giờ có thể thống nhất ý kiến không?" Lý Sinh nói: "Bản đồ địa hình trên đồ đồng rất lộn xộn, người xưa không thể nói hết cho chúng ta biết.

Chỉ để tham khảo, tuy có những chỗ sai lệch và khó hiểu, nhưng dù sao cũng đã cung cấp cho chúng ta một tham khảo quan trọng.

Điểm này đặc biệt quan trọng.

Hồ Ba Y, ông đi hỏi mấy nữ đồng chí xem có khát không." Hồ Ba Y biết Lý Sinh muốn đuổi mình đi, lập tức đáp một tiếng, ra phía sau tìm Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú nói chuyện.

Chít chít!

Tiểu Mao Cầu từ không gian thú cưng của Lý Sinh nhảy ra, hóa thành một tia sáng biến mất trước mặt anh.

Lý Sinh còn chưa kịp nhìn rõ phía trước có gì, đã thấy dưới một cái lều tranh dựng bằng cành cây, có mấy người đang nằm.

Đợi cả nhóm đến gần xem, mới nhìn rõ, những người này dường như bị dã thú tấn công, trên người có vết răng của dã thú để lại, đã chết từ lâu.

"Không nên đâu, ở nơi hoang sơn dã lĩnh thế này, sao lại có sơn dân bán trà ở đây?

Thân phận họ là gì?

Bị dã thú tấn công?" Bàn Tử thấy có tình hình, là người đầu tiên xông lên.

Sau khi xem xét tình hình một hồi, hắn hoàn toàn ngơ ngác.

Lý Sinh liếc mắt ra hiệu cho Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y đi tới, ngồi xuống kiểm tra những người dường như bị dã thú tấn công đến chết, nói: "Nếu tôi không đoán sai, hẳn là bị thôn tiêu giết chết." Thôn tiêu?

Hồ Ba Y quả là kiến thức rộng, Lý Sinh nghe thấy thứ gọi là thôn tiêu, lập tức nhíu mày: "Ở nơi này, sao lại có thôn tiêu tồn tại?" Hồ Ba Y đứng dậy, phủi tay, nói với Lý Sinh: "Tôi không dám chắc 100%, nhưng dựa theo kinh nghiệm của tôi, đại khái có thể phán đoán ra vết cắn của thôn tiêu, và vết thương chí mạng trên người, có liên quan đến loại dã thú này." Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú thấy phía trước xảy ra chuyện, tìm một tảng đá sạch sẽ, ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Lý gia, hôm nay chúng ta có đi tiếp không?" "Không đi nữa, cắm trại ở đây." Lý Sinh nói.

Nghe nói phải ở lại đây, Ngô Tà tất nhiên không lãng phí cơ hội này, bảo Lăng lão bản, người đang giấu mình rất kỹ, đi chuẩn bị củi khô và đồ ăn.

Tóm lại tất cả việc nặng nhọc, Lăng lão bản, người đã thể hiện rất tốt ở quán rượu nhỏ, đã bao trọn.

Vừa hay có thể tiết kiệm được một sức lao động cho đội ngũ.

Lăng lão bản biết dưới mí mắt của đám người này, dù chỉ lộ ra một ý đồ xấu, cũng sẽ bị nhìn thấu.

Sau khi bị Bàn Tử dạy dỗ mấy lần, anh ta đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Làm tù binh, chỉ có thể nghe người ta sai khiến, bỏ đi thân phận ông chủ quán rượu, làm việc đặc biệt chăm chỉ.

"Phù phù phù!" Lăng lão bản nhóm một đống lửa lớn.

Tiếp đó đặt mấy cái lon sắt bên cạnh lửa, lại đổ một ít nước vào một cái chậu sắt lớn, chuẩn bị nấu những lon đồ hộp đó, cùng với rau dại hái được gần đó, nhóm lửa nấu cơm.

Lúc này, Lý Sinh và Hồ Ba Y, đang vây quanh mấy cỗ thi thể, nghiên cứu tình hình của thôn tiêu.

Thôn tiêu là một loại dã thú lợi hại.

Sự xuất hiện của nó, đại diện cho khu vực này, không yên bình.

Trong nhận thức của Lý Sinh, ghi chép sớm nhất về thôn tiêu, là trong một bộ cổ thư mấy trăm năm trước.

Sau đó, gần đây, về cơ bản không có mấy người thật sự nhìn thấy thứ này.

Nhưng sở dĩ Hồ Ba Y một mực khẳng định, những người xui xẻo này, bị thôn tiêu giết hại, căn cứ phán đoán, không chỉ là vết răng trên thi thể, còn có một ít lông dã thú vụn, cũng như vết cào của móng vuốt dã thú trên cánh tay.

Những thứ này, đều có thể làm bằng chứng, chứng minh họ chết do bị thôn tiêu tấn công.

"Không được, chứng cứ của ông vẫn còn thiếu cân nhắc, những

thứ này, đều có thể làm giả.

Chúng ta phải xác định họ chết do thôn tiêu!" Hồ Ba Y thấy Lý Sinh lại bác bỏ phán đoán của mình, lập tức nhíu mày nói: "Lão đại, ngài đã nhìn ra điều gì rồi." Lý Sinh chỉ vào một vết răng của thôn tiêu nói: "Răng của dã thú, thông thường cắn người, cũng chỉ phá hủy mô cơ, khiến người bị thương chảy máu.

Nhưng ông xem, sau khi bị thôn tiêu cắn, vết thương lại biến thành màu đen?" Hồ Ba Y kiểm tra một trong những vết thương, lập tức biến sắc nói: "Tôi hiểu rồi, lão đại, ý của ngài là…" Lý Sinh gật đầu với ông ta.

Tiếp đó nói: "Họ đang nhóm lửa nấu cơm rồi.

Ban đêm ở đây nhiệt độ sẽ giảm khá nhiều.

Bảo mọi người dựng lều trại sát vào nhau một chút.

Lửa trại nhất định phải đốt cho thật lớn." Hồ Ba Y lập tức hỏi: "Vậy còn ngài." "Tôi cần tu luyện một lúc." Hồ Ba Y biết Lý Sinh với tư cách là Giang Bả Tử của Lão Cửu Môn, trên người nắm giữ vô số bí mật.

Muốn tu luyện, nhất định có pháp môn tu luyện.

Điểm này, không cần nghi ngờ.

Chương 491

Ông ta đáp một tiếng, sang một bên thúc giục Bàn Tử làm việc.

Lý Sinh thì chọn một nơi yên tĩnh, lấy ra Xích Đan Châu, và gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương, bảo cô nhường một phần linh khí của Hào Trần Châu cho anh ta.

Đợi Tinh Tuyệt Nữ Vương rời đi, nhờ vào sức mạnh của hai viên linh châu, anh mới bắt đầu tu luyện.

Huyết uy, một trong những năng lực huyết mạch của Lý Sinh.

Nhưng loại năng lực này, trừ phi hợp nhất ba châu Xích Đan Châu, Hào Trần Châu, Tị Trần Châu, mới có thể tu luyện được.

Chuyến đi Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ lần này, chính là vì để lấy được viên thần châu cuối cùng Tị Trần Châu.

Như vậy, anh có thể không kiêng dè gì mà tu luyện năng lực huyết mạch rồi.

"Chỉ khi đó, mình mới có thể tu luyện huyết uy chi lực!" Lý Sinh thầm than một tiếng, nhắm mắt lại, trong lúc chờ Tiểu Mao Cầu trở về, anh tiến vào thế giới tu luyện tràn đầy linh khí.

Tiểu Mao Cầu là một con linh sủng, tuy chỉ là một con chó nhưng lại cực kỳ có linh tính.

Việc nó đột nhiên rời đi cho thấy có khả năng nó đã phát hiện ra điều gì đó, giống như Tiểu Ca.

Dù sao thì, loài chó bẩm sinh đã rất nhạy bén.

Đã rời khỏi Lý Sinh lâu như vậy, bất luận là Tiểu Ca hay Tiểu Mao Cầu, đều đã đến lúc phải trở về rồi.

“Huyết mạch chi lực!

Phá Vọng!” Lý Sinh dồn linh khí lên thái hư chi địa, đầu óc được thanh lọc, giống như một ngọn đèn trường minh được thắp sáng sâu trong tâm trí.

Lúc này, Lý Sinh cảm ứng được một vài thứ.

Trong cơ thể dường như có một nguồn năng lượng phá vọng đang âm thầm lớn mạnh.

“Cứ tu hành cho tốt, không màng chuyện khác.” Trong đầu Lý Sinh tuy xuất hiện vài tạp niệm, nhưng may là có Xích Đan Châu và một phần linh khí của Hào Trần Châu gia trì, giúp anh nhanh chóng dẹp tan những ý nghĩ đó.

Trong lúc mơ màng, anh dường như thấy được hai bóng hình, một người một tiểu thú, đang lao đi vun vút giữa một vùng đất hoang.

“Tiểu Ca và Tiểu Mao Cầu!” Lý Sinh kinh ngạc.

Tại sao trong lúc tu luyện huyết mạch chi lực, anh lại đột nhiên thấy được hình ảnh của Tiểu Ca trong đầu?

Chuyện này thật khó giải thích!

“Được, mình sẽ tiếp tục theo dõi, xem rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.” Lý Sinh dùng loại thần triệu sinh ra từ huyết mạch chi lực này để cảm ứng sự tồn tại của Tiểu Ca và Tiểu Mao Cầu.

Dần dần, ý thức của anh tan biến, cả người, từ khí tức của hai viên linh châu, tiến vào một loại cảnh giới tu luyện tuyệt vời.

Vù vù vù!

Tiểu Ca nhảy xuống một sườn núi dốc đứng.

Tiếp đó, Tiểu Mao Cầu cũng nhảy xuống theo.

Rất nhanh, xung quanh xuất hiện một con đường mòn.

Trên cỏ ven đường có một ít vết bẩn còn sót lại.

Xem ra, Tiểu Ca nhất định đã phát hiện ra thứ gì đó, nên mới truy đuổi không tha, quyết tìm ra mục tiêu đang bị theo dấu.

"Tiểu Ca, trời tối rồi, về thôi." Lý Sinh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trong lúc mình tu luyện huyết mạch năng lực.

Trong trạng thái nhập định, với thiên phú kinh người, anh đã gửi một tín hiệu đến cho Tiểu Ca.

Không dám chắc Tiểu Ca có thể nghe thấy.

Nhưng kỳ lạ là, Tiểu Ca lại thật sự cảm ứng được điều gì đó.

Bước chân của anh lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn trời một cái, rồi nói với Tiểu Mao Cầu đang phi nước đại đuổi kịp: "Chúng ta nên về rồi." Tiểu Mao Cầu kêu lên một tiếng rồi nhảy tót lên vai Tiểu Ca, được anh mang về.

Đúng lúc này, Tiểu Ca thấy phía trước xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen đó đang đứng trên cây.

Bóng hình đó ít nhất có bảy phần giống người.

"Tiểu Mao Cầu, mày về trước đi." Tiểu Ca nhanh nhẹn ném Tiểu Mao Cầu xuống đất, về phía sau.

Còn anh thì cầm một con dao găm ngắn, lao nhanh về phía khu rừng rậm phía trước.

Thứ đó đứng không ra đứng, người không ra người.

Nó chỉ dùng đôi mắt lóe lên ánh sáng u ám nhìn Tiểu Ca đang đến gần.

Tiếp đó, nó phát ra một tiếng cảnh cáo từ trên cây, rồi với tốc độ

nhanh nhất, lao vào rừng rậm biến mất không thấy tăm hơi.

Bóng dáng Tiểu Ca cũng đột nhiên biến mất.

Lý Sinh đột ngột bừng tỉnh.

Chương 492

Cứ như vừa trải qua một giấc mơ!

Khi anh trở về khu cắm trại, thấy Dương Tuyết Lệ đã chuẩn bị xong bữa tối.

Tiểu Mao Cầu cũng vừa mới lôi thôi lếch thếch trở về.

Toàn thân Tiểu Mao Cầu dính đầy cánh hoa dại vô danh và cỏ dại, trông có vẻ nó đã chạy khắp nơi trong hoang địa nên mới trở nên bẩn thỉu như vậy.

"Sao hai người không về cùng lúc?" Hoắc Tú Tú hỏi Lý Sinh.

Tiểu Mao Cầu từ lối rẽ bên trái tiến vào khu cắm trại, còn Lý Sinh thì từ nơi tu luyện trở về.

Một trước một sau, tự nhiên là từ hai nơi khác nhau.

"Hồ Ba Y, để những người khác nghỉ ngơi ở đây, đi với tôi một chuyến." "Lão đại, trời sắp tối rồi, bụng tôi đang réo ầm ĩ, nếu không có chuyện gì khẩn cấp, tôi có thể ăn trước rồi hẵng đi không." Lý Sinh nói: "Không kịp giải thích đâu, mấy đồng chí nữ, còn có Bàn Tử, Ngô Tà.

Trông chừng gã kia cho cẩn thận." Lý Sinh liếc nhìn Lăng lão bản.

Lăng lão bản lập tức giơ tay trái lên nói: "Lý gia, yên tâm, tôi tuyệt đối không gây rối!

Có Bàn ca và Ngô huynh đệ ở đây canh chừng, tôi làm gì có gan đó." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, giơ nắm đấm uy hiếp gã: "Cho mày gan mày cũng không dám." Lúc này Lý Sinh đã dẫn Hồ Ba Y rời khỏi khu cắm trại.

Tiểu Mao Cầu thì được giao cho người yêu chó là Dương Tuyết Lệ chăm sóc.

Cô giúp Tiểu Mao Cầu chải chuốt lại bộ lông, sau đó lại cho nó ăn chút gì đó rồi nói với Hoắc Tú Tú đang ngồi bên đống lửa: "Lý gia thật kỳ lạ, cũng không nói cho chúng ta biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ dẫn theo một mình Hồ Ba Y rời đi." Hoắc Tú Tú nói: "Chúng ta bây giờ đã tiến vào địa phận Thiên Sơn, nơi này, mỗi bước tiến về phía trước là một bước gần hơn với Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Ngôi mộ thần bí đó, đối với dân trộm mộ, cả đời có cơ hội tiến vào một nơi như vậy một lần cũng đáng.

Lý gia và Hồ Ba Y nhất định là đi tìm Tiểu Ca rồi, chỉ có Tiểu Ca là đi lâu nhất, đến giờ vẫn chưa về, chứng tỏ hoặc là có phát hiện, hoặc là gặp nguy hiểm, hai khả năng này, chắc chắn là một trong hai." Suy luận của Hoắc Tú Tú không có chút sơ hở nào, ngay cả Dương Tuyết Lệ thường hay đấu khẩu với cô cũng gật đầu nói: "Chắc là vậy, nhưng tôi hy vọng họ có thể sớm trở về, nếu không thức ăn sẽ nguội hết.

Ủa, Bàn Tử ăn vụng à?" Bàn Tử ngáp một cái, tay đang cầm một miếng sườn.

Mấy miếng sườn này lấy từ quán rượu nhỏ của Lăng lão bản.

Đã nấu một phần, bây giờ cơ bản đã chín, Bàn Tử chộp một miếng, vừa gặm được hai miếng thì bị Dương Tuyết Lệ phát hiện.

Bàn Tử là một gã ranh mãnh, biết ăn một mình là không đúng.

Hắn lập tức ngáp một cái rồi cười nói: "Dương Tuyết Lệ, cô là người yêu chó, chẳng lẽ không hiểu hành vi của tôi chút nào sao?" Tục ngữ có câu, chó gặm xương, người ăn thịt.

Tôi thấy Tiểu Mao Cầu đói nên mới đặc biệt lấy cho nó một cái

xương, tiện thể gặm hết thịt bên trên, không có vấn đề gì chứ?" Nói xong, Bàn Tử còn rất nghiêm túc đưa cái xương đã gặm sạch thịt cho Tiểu Mao Cầu.

"Nè, ăn đi, tiểu gia hỏa.

Nhìn bộ dạng bẩn thỉu của mày lúc nãy kìa, nếu không phải tiểu tiên nữ Dương Tuyết Lệ của tao tắm rửa cho mày, bây giờ chẳng ai thèm ôm mày đâu." Tiểu Mao Cầu dường như biết Bàn Tử đang chửi mình, nó sủa gâu gâu hai tiếng với Bàn Tử, khiến gã vô cùng xấu hổ.

Hoắc Tú Tú cười khúc khích: "Cái tên Bàn Tử chết bầm này, đói thì cứ nói là đói, việc gì phải lôi Tiểu Mao Cầu ra làm lá chắn.

Đói thì có thể ăn trước một chút, nhưng bữa chính thì phải đợi lão đại về mới được bắt đầu." "Hiểu rồi, hiểu rồi." Bàn Tử và Ngô Tà liền lấy một cái cốc inox nhỏ, múc chút canh, làm ấm người.

Lăng lão bản chỉ có nước đứng nhìn, với thân phận của gã trong đội, e là cuối cùng có được chút canh húp đã là may.

"Ăn không?

Không có mà ăn đâu!

Trừ khi mày lấy bí mật mà mày biết ra trao đổi." Bàn Tử cố tình nói với Lăng lão bản, người mà nước miếng gần như sắp chảy ra.

Bên cạnh đống lửa, không khí náo nhiệt, tràn đầy hơi thở cuộc sống.

Nhưng trong mắt Dương Tuyết Lệ, luôn có một nét u buồn.

Đặc biệt là khi bầu trời dần tối sầm lại, nỗi lo lắng đó cũng ngày một đậm thêm.

Lý Sinh lúc này đuổi theo càng lúc càng nhanh.

Hồ Ba Y ở phía sau anh, gần như sắp không theo kịp.

Bóng cây hai bên vun vút lướt qua tầm mắt anh.

“Lão đại, anh định đưa tôi đi đâu?” “Bên kia, trong khu rừng phía trước, đến rồi.” Sau khi vào rừng, Lý Sinh phát hiện bên trong còn u ám hơn cả bầu trời bên ngoài.

Gần như đưa tay ra cũng chỉ có thể thấy được đường nét lờ mờ của bóng cây.

Tiểu Ca từ đây tiến vào rồi biến mất.

Hồ Ba Y thấy khu rừng rậm này, lập tức ngây người.

“Lão đại, có vào được không?

Đây là một con đường thú mà.” Lời của Hồ Ba Y đã nhắc nhở Lý Sinh.

Lý Sinh cẩn thận nhận ra con đường thú, giọng nói đầy kích động: “Đường thú, vậy chứng tỏ chúng ta đến đúng chỗ rồi.” Nói xong, anh dẫn đầu đi vào con đường thú u ám giữa những lùm cây.

Lúc này, Tiểu Ca đang đuổi theo mục tiêu nửa người nửa thú kia, tiến vào một nơi ẩm ướt.

Nơi đây giống như một di chỉ cổ đại.

Chương 493

Sau khi xuyên qua nửa khu rừng, không chỉ thấy được rất nhiều tảng đá lởm chởm có góc cạnh rõ ràng xung quanh đường thú, mà còn thấy cả những tàn tích của một cung điện.

Nơi này tuyệt đối không đơn giản!

Với khứu giác nhạy bén bẩm sinh của Tiểu Ca, anh gần như có thể khẳng định, thứ đó nhất định có một sào huyệt bí mật ở gần đây.

"Dù có đuổi đến tận cùng trời cuối đất, mày cũng không chạy thoát được đâu." Dưới một bức tường.

Tiểu Ca đột nhiên mất phương hướng.

Nhưng anh không hề căng thẳng chút nào, cất con dao găm vào thắt lưng, sau đó lấy ra một cái ba lô, đang thò tay vào tìm kiếm thì Tiểu Ca kinh ngạc ngây người.

"Thứ cậu cần ở chỗ tôi, cầm lấy." Ở đây, Lý Sinh đã tìm thấy Tiểu Ca.

Người sau không hề kinh ngạc chút nào, nhận lấy thứ Lý Sinh ném tới, hỏi: "Còn ai đi cùng nữa?" Hồ Ba Y chưa lộ diện.

Nhưng tiếng bước chân của ông về cơ bản đã đến gần trong phạm vi 100 mét.

Tiểu Ca có thể nghe được tiếng bước chân, chứng tỏ thính giác của anh vô cùng nhạy bén.

"Người của mình!" Tiểu Ca vừa nghe ba chữ "người của mình", lập tức yên tâm.

Anh đặt thứ Lý Sinh ném tới vào tay, mở ra và làm theo chỉ dẫn

bên trên, không ngừng tìm kiếm.

Hóa ra thứ Lý Sinh ném cho anh lại là một cái la bàn!

"Ừm, chắc là trong phạm vi này, lão đại, tôi đi dò đường trước, tìm được lối vào sẽ báo cho anh." "Trời tối rồi.

Mọi người đã nấu cơm xong, đang đợi chúng ta." Lý Sinh nói.

"Tôi hiểu rồi, chỉ cần xác định được vị trí của thứ đó, tôi sẽ rời đi ngay." Tiểu Ca nói xong, liền lách qua sau một bức tường đổ, nhanh chóng biến mất.

Hồ Ba Y đứng sau lưng Lý Sinh nói: "Lão đại, nơi này thật tà quái." "À, cung không ra cung, điện không ra điện.

Di chỉ tàn tạ cũ nát, nhưng từ những mảnh tường vỡ vẫn có thể suy đoán ra, nơi này trước đây vô cùng xa hoa.

Không phải người xưa bình thường có thể xây dựng được." Hồ Ba Y nói: "Theo ý của anh, nơi này là một quần thể cung điện?

Chẳng lẽ chúng ta đã tiến vào di chỉ của tộc Thiên Sơn cổ?

Đây có thể là một phát hiện vĩ đại." Lúc này, Tiểu Ca vừa biến mất sau bức tường đổ đột nhiên xuất hiện.

Toàn thân anh dính đầy bùn đất, ngay cả trên tóc cũng bẩn thỉu.

Xem ra, anh vừa mới chui vào một nơi như địa huyệt nào đó nên mới thành ra thế này.

"Tình hình thế nào?" Tiểu Ca làm một cử chỉ OK.

Ánh mắt Lý Sinh lập tức co lại, nheo mắt nói: "Không tệ, thật sự không tệ…" Hồ Ba Y đứng sau lập tức hỏi: "Lão đại, Tiểu Ca rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì, hình như hai người có bí mật không nói cho tôi biết." Lý Sinh thúc giục: "Lập tức rời khỏi đây, Hồ Ba Y, đợi về đến khu cắm trại rồi tôi sẽ nói cho ông.

Tối nay, chúng ta đều phải kê cao gối đầu, tuyệt đối không thể ngủ say hết được." Hồ Ba Y vừa nghe giọng điệu đã biết nơi này đầy rẫy nguy hiểm.

Có lẽ, sào huyệt của cái con đã giết những người kia, chắc chắn ở gần đây.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh thế này mà gặp phải quái vật như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ thấy lạnh sống lưng.

Hồ Ba Y dẫn đầu đi về phía trước, Lý Sinh và Tiểu Ca bàn bạc ở phía sau.

"Có vật gì làm bằng chứng không?" "Nhìn này, giống hệt những sợi lông mà chúng ta phát hiện ở gần khu cắm trại." Lý Sinh nhận lấy những sợi lông mà Tiểu Ca tìm thấy từ sào huyệt của con quái vật, lập tức nói: "Khớp rồi, khớp rồi!

Nhưng tôi có một chuyện không hiểu lắm." Tiểu Ca dường như biết anh đang nghĩ gì.

Anh nói: "Giải thích duy nhất, răng của nó có kịch độc!

Dựa vào kinh nghiệm trộm mộ nhiều năm của tôi để phán đoán, những người đó có thể đã trúng thi độc!" "Thi độc?

Cương thi?" Lý Sinh chấn động.

Tiểu Ca nói: "Lão đại, đây đều là suy đoán của tôi, không thể chắc chắn.

Chỉ có tìm được cương thi thôn tiêu, mới có thể xác định được." Lý Sinh nói: "Đừng nói nữa, lập tức cùng tôi về khu cắm trại." Mọi người tăng tốc bước chân, Hồ Ba Y nhanh chóng chỉ vào một đốm lửa giữa vùng đất hoang vu, nói: "Đến nơi rồi." Đến gần, Lý Sinh nói với Tiểu Ca: "Ăn cơm trước rồi nói sau." Mọi người đều đang đợi, Lý Sinh chưa về, không ai dám ăn trước.

Chia thức ăn xong, mấy người bụng đói réo ầm ĩ liền nhanh chóng thưởng thức mỹ vị chỉ có ở nơi hoang dã.

Bàn Tử bưng bát, ngồi xuống bên cạnh Lý Sinh, ăn ngon lành.

Tính cách ham ăn của gã, không ai trách.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, hình như có chuyện muốn tìm Lý Sinh.

"Lão đại, anh cùng Tiểu Ca và Hồ Ba Y đi lâu như vậy, không định nói cho tôi biết sao?

Tôi và Ngô Tà, còn có Dương Tuyết Lệ, đã đợi cả buổi trời.

Anh xem, thức ăn suýt nữa nguội hết, nếu không phải tôi thường xuyên hâm nóng, bây giờ chắc chắn phải ăn cơm nguội rồi." Hồ Ba Y nói: "Bàn Tử, biết đủ đi, nếu xuống mộ, có khi đến cái bánh bao cũng không có mà gặm, bây giờ có cơm nóng canh nóng, xem ông sướng chưa kìa." "Tôi không có ý đó, lão Hồ đừng hiểu lầm tôi." Mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về phía Lý Sinh.

Lý Sinh ăn vội vài miếng, đặt bát đũa xuống nói: "Tối nay, chúng ta phải đặc biệt cảnh giác.

Chương 494

Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô có thể không cần ngủ, lên tảng đá phía trước kia, giám sát mọi động tĩnh ở đó." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Chủ nhân, ngài có thể cho tôi linh khí của Hào Trần Châu không?" Lý Sinh vỗ trán: "Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô không nhắc, tôi suýt nữa quên mất." Đưa bát đũa cho Bàn Tử, Lý Sinh đến bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương, tay vừa nắm lại, linh khí nhanh chóng được truyền cho cô.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức làm theo sự sắp xếp của Lý Sinh, bay lên một tảng đá lớn nhẵn bóng cách đó trăm mét, cơ thể hòa làm một với tảng đá.

Nhìn từ bên ngoài, cô như đã dung nhập vào tảng đá, không ai có thể thấy được sự tồn tại của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Một trạm gác ẩn mình tinh vi như vậy, quả thật là tuyệt vời!

Với sự sắp xếp này của Lý Sinh, mọi người lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

Dù sao thì, Tinh Tuyệt Nữ Vương là một nữ quỷ, với năng lực của cô, việc canh gác trong đêm khuya, muốn phát hiện điều gì đó quả thực dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, tảng đá nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng ở vị trí cao, có thể quan sát xung quanh vài cây số, khu cắm trại lại có lửa sáng, mọi người gần như không cần lo lắng, mệt thì nằm xuống ngủ.

"Lý gia, ngài vẫn chưa nói cho mọi người biết, ngài và Tiểu Ca đã phát hiện ra điều gì." Dương Tuyết Lệ là một cô gái hiếu kỳ.

Cô không giống Hoắc Tú Tú, có chuyện gì cũng phải tìm thời cơ

mới vòng vo tam quốc hỏi ra.

Cô trực tiếp hỏi Lý Sinh.

Hoắc Tú Tú nghe vậy, cũng vểnh tai lên.

“Thật ra cũng không có gì, tôi đều đã có sắp xếp.

Mấy đồng chí nữ, không cần quan tâm, cứ ngủ một giấc thật say là được.” Hoắc Tú Tú cười nói: “Lý gia, ngài nói đó nhé!

Vậy tôi thật sự không quan tâm nữa.

Nửa đêm dù có xảy ra chuyện gì, cũng đừng gọi tôi dậy!” “Được, ngủ đi.” Dương Tuyết Lệ lườm nguýt Hoắc Tú Tú một cái.

“Cô mới ngáy to ấy.” “Ối, không nhìn ra nha, hai người còn có thể cãi nhau à?

Được được được, Hoắc Tú Tú tôi ngáy to nhất được chưa, thật đó.” Hoắc Tú Tú vào lều, chui vào túi ngủ, đi ngủ trước.

Bên cạnh đống lửa.

Tiểu Ca nói với Lý Sinh: “Tôi đã để lại nhân khí ở đó.” Lý Sinh nói: “Để dụ nó ra, đúng không?” “Có thứ đó thì nó không chạy thoát được, không có thì cũng không cần chạy.” Lời của Tiểu Ca cũng rất ngắn gọn, như thể nói thêm một chữ sẽ chết người vậy.

“Ừm, tôi đã sắp xếp ổn thỏa, bất kể tình huống thế nào, tin rằng đều có thể ứng phó được.

Tiểu Ca canh nửa đêm đầu, tôi canh nửa đêm sau.” “Tối nay, tôi có thể không cần ngủ.

Anh quên tôi là người của Trương gia rồi sao?” Câu nói của Tiểu Ca, ý tứ ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Là người của Trương gia.

Trong huyết mạch của cả gia tộc, họ sở hữu một số năng lực vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không phải Lý Sinh có huyết mạch chi lực còn mạnh hơn, có lẽ, Tiểu Ca chính là người đáng tin cậy nhất trong đội.

Có một chiến binh tinh nhuệ như vậy trợ giúp, Lý Sinh cảm thấy rất yên tâm.

"Vậy được, vất vả cho cậu một chút, tôi đi nghỉ trước." Lý Sinh nói xong câu đó, liền nói với Hồ Ba Y vẫn luôn im lặng lắng nghe bên cạnh: "Nghỉ ngơi đi, mọi người cả ngày nay chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng." Lúc này, Lý Sinh vừa mới nằm xuống, tiếng ngáy như sấm của Bàn Tử đã vang lên.

Tiếng ngáy của gã cũng quá lớn rồi!

Làm cho Lăng lão bản và Ngô Tà đang bị canh chừng bên cạnh đều lộ vẻ chán ghét và bất lực.

Họ dời túi ngủ, cố tình tìm một chỗ xa hơn một chút mới yên tâm nằm xuống.

Chỉ có Lăng lão bản bị Bàn Tử canh chừng chặt chẽ, hoàn toàn không thể rời đi, tìm một chỗ khác để ngủ, thật thảm hại.

"Lăng lão bản, có ấm ức không?" "Không, một chút cũng không.

Lý gia, đều là do tôi tự làm tự chịu.

Tôi tuyệt đối không nên thấy tiền sáng mắt, trở thành tay sai cho đám người kia uy hiếp Lý gia." Lăng lão bản đúng lúc tỏ ra thái độ hối lỗi, sau khi ăn no, gã cảm thấy những người này tuy đã bị mình đắc tội, nhưng họ thực sự có bản chất khác biệt với đám người Ngũ Long Bang.

Họ không ngược đãi gã.

Nếu đổi lại là người của Ngũ Long Bang, thì lại là chuyện khác.

Lũ đó làm việc hung tàn, thích dùng dao giải quyết vấn đề, một lời không hợp là bản tính côn đồ lưu manh lộ ra hết.

Lúc Lăng lão bản bị dẫn vào bẫy, tự nhiên không thể thiếu uy hiếp và lợi dụ.

“Tôi cởi sợi dây thừng giữa ông và Bàn Tử ra, như vậy, ông có thể thoải mái hơn một chút.

Nhưng, ông tuyệt đối đừng chạy trốn, nếu không sớm muộn gì cũng bị xử lý.” “Hiểu rồi, hiểu rồi, đa tạ Lý gia, có thể gặp được Lý gia, thật sự là vận may của tôi.” “Bớt đi!

Nợ tôi, vẫn chưa trả hết đâu!

Kể cả khi ngủ, cũng phải kê gối cao một chút cho tôi, báo đáp cho tốt ân không giết của tôi đi!” “Nhất định, nhất định.” Lăng lão bản cảm ơn rối rít, xoa xoa mắt cá chân bị hằn dấu dây, rồi chui vào túi ngủ.

Lý Sinh thấy mọi người đều đã nằm xuống, anh và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, cũng đi nghỉ.

Nửa đêm đầu, mọi thứ bình an vô sự.

Chương 495

Cảm giác buồn ngủ, trong tiếng ngáy lúc cao lúc thấp kia, dường như khiến người ta đặc biệt sảng khoái.

Lúc này, Tiểu Ca cũng nằm xuống.

Nhưng đầu anh giấu trong áo choàng, cái mũ đen đó dường như là trang sức vĩnh viễn của anh, hòa làm một với da thịt và tóc.

Anh ngồi khoanh chân như vậy, nửa thân trên nằm thẳng, mắt trong mũ trùm nửa nhắm nửa mở nhìn lên trời.

Bất kể Lý Sinh có giao nhiệm vụ canh gác cho anh hay không, Tiểu Ca đều không cần phải ngủ mấy tiếng đồng hồ như người bình thường mới có thể hồi phục thể lực.

Đây là một năng lực đặc biệt mà gia tộc anh sở hữu… "Bưu ca, Bưu ca… đám người kia, chắc là đã cắm trại ở phía trước rồi." "Ai biết được, nhưng theo dấu chân suốt đường đi, dấu chân ngày càng rõ.

Khoảng cách của chúng ta, chắc là không xa nữa." Một người được gọi là Bưu ca, đại ca của Ngũ Long Bang, lúc này đang dẫn theo đàn em, tiến gần đến khu cắm trại của Lý Sinh.

Đám người ở sau quán rượu chính là đàn em của Bưu ca, mấy người đó đều quen biết.

Chỉ là thời vận không tốt, vốn định đối phó với Cửu Môn, nào ngờ lại bị Tiểu Ca "diệt gọn", mới có chuyện Bưu ca phải đích thân ra tay, dẫn theo một đám đàn em hung ác, đuổi tới đây.

Nơi này cách khu cắm trại của Lý Sinh chỉ khoảng một hai dặm.

Bưu ca đi mệt lử.

Đàn em của gã, tổng cộng hơn mười cao thủ thân thủ nhanh nhẹn, lúc này cũng mệt đến thở không ra hơi.

Đột nhiên, Bưu ca hít mạnh một hơi trong không khí.

"Bưu ca, ngửi thấy mùi gì không?" "Kỳ lạ, có mùi đốt lửa nấu cơm?

Chẳng lẽ, họ đang cắm trại ở phía trước?" Một tên tay chân thân tín nói với Bưu ca: "Hoàn toàn có khả năng, dù sao, đám người đó toàn là những kẻ lợi hại, nghệ cao gan lớn.

Đặc biệt là cái gã có ngón tay dài, còn có gã tên Lý gia kia, bản lĩnh của hắn, trên giang hồ, đó là cấp bậc tổ sư gia rồi.

Lão Mưu Tử tôi đây, thật sự lo lắng cho anh em Ngũ Long Bang chúng ta, không phải là đối thủ của hắn." Gã tên Lão Mưu Tử là đàn em của Bưu ca.

Trên giang hồ, gã cũng có chút danh tiếng.

Con người vừa hung ác vừa xảo quyệt, nổi tiếng là giỏi công tâm kế.

Bưu ca dùng gã, Ngũ Long Bang chỉ trong vài năm đã tạo dựng được thanh danh trên giang hồ, bây giờ đám anh em Ngũ Long Bang do Bưu ca cầm đầu, về cơ bản đều dựa vào gã.

Vì vậy, Lão Mưu Tử tuy không có chức vị thực sự, nhưng địa vị lại tương tự như "quân sư" trong bang, ngay cả Bưu ca cũng phải nghe lời gã.

"Lão Mưu Tử, ý của ông là…" "Ừm, xem phong cách hành sự của đám người này, dường như có chút tương đồng với Cửu Môn.

Quy củ là quy củ, quy củ giang hồ, bị họ xem trọng hơn cả tính mạng.

Đây chính là phong cách của Cửu Môn.” Lão Mưu Tử giải thích với Bưu ca.

“Hừ, Cửu Môn!

Cửu Môn dám ra tay với anh em của Phong Bưu ta.

Mặt mũi của Phong Bưu ta mất sạch rồi, đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc, Ngũ Long Bang bao giờ mới phải chịu thiệt lớn như vậy?” Lão Mưu Tử lập tức mặt mày tái mét, thỉnh tội với Phong Bưu: “Bưu ca, đều tại tôi mưu sự không chu toàn, để anh em tiết lộ tin tức ở sân sau quán rượu, mới dẫn đến…” “Được rồi, Lão Mưu Tử, Phong Bưu ta vẫn tin tưởng ông như trước.

Người ta nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Lần này, coi như mua một bài học đi!” Lão Mưu Tử gật đầu.

Tiếp đó, gã xem xét một loạt dấu chân trên mặt đất.

Đột nhiên, gã thấy một dấu chân kỳ lạ.

“Bưu ca, mau xem dấu chân này!” Lão Mưu Tử chỉ vào một chỗ, nói với Phong Bưu.

“Sao vậy?” “Bưu ca, xem này, dấu chân người… cái dấu chân khổng lồ này, giống như dấu chân của mãnh thú.

Dấu chân đi chân trần… dấu chân còn rất mới.

Giống như vừa mới giẫm lên không lâu!” Bưu ca lập tức nói với một tên đàn em phía sau: “Đèn pin.” Một luồng sáng mạnh chiếu xuống.

Bưu ca nhìn thấy dấu chân hình chiếc lá đó, sâu đến cả nắm tay, lập tức chau mày.

“Hoang sơn dã lĩnh, là loại quái thú nào vậy?” Vừa nghe đến quái thú, hơn mười anh em Ngũ Long Bang dưới trướng Bưu ca, ai nấy

đều căng thẳng.

Dù sao cũng là đi đường trong đêm, đi cả chục dặm.

Nếu không đuổi kịp đám người Cửu Môn của Lý Sinh, thì người của Ngũ Long Bang chỉ có thể ngủ qua đêm ở nơi hoang sơn dã lĩnh này.

May mà trang bị của họ cũng đầy đủ.

Nhiệm vụ lần này của Phong Bưu cũng là Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Gã từ một kênh khác, có được thông tin về Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, và đã xác định được mục tiêu là viên chí bảo Tị Trần Châu trong ngôi mộ.

Vì vậy, Phong Bưu thấy Lý Sinh lên đường, đám đàn em giám sát trong quán rượu lại bị diệt gọn, nên đành phải đích thân ra trận, dẫn dắt anh em đàn em, đi trong đêm mấy chục dặm.

Mắt thấy sắp đến khu cắm trại của Lý Sinh, nào ngờ giữa đường lại thấy một số dấu chân mới, giống chân người mà không phải chân người, giống chân khủng long mà không phải chân khủng long.

Chương 496

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lão Mưu Tử.

Dù sao gã cũng là "quân sư" của Ngũ Long Bang.

Người này có một sở thích.

Mỗi khi gặp chuyện kỳ lạ, gã thích thể hiện quan điểm của mình về chuyện đó trước mặt anh em, để thể hiện tài năng của một "quân sư".

"Chậc chậc, lạ quá, thật sự lạ quá, Lão Mưu Tử tôi đây, từng thấy cương thi, cũng từng gặp lệ quỷ.

Nhưng dấu chân do loại quái vật này để lại, thì chưa từng thấy bao giờ." Phong Bưu kinh ngạc nói: "Lão Mưu Tử, ông cũng không nhận ra đây là dấu chân của thứ gì sao?" Lão Mưu Tử lắc đầu như trống bỏi.

Quả quyết nói: "Không nhận ra, không nhận ra… nhưng mà, tôi có một chút ấn tượng mơ hồ, hình như trong một cuốn sách kỳ văn dị chí cổ đại nào đó, đã từng thấy dấu chân tương tự.

Chỉ là vì thời gian đã lâu, có một số ký ức không rõ." Lão Mưu Tử lập tức rơi vào trầm tư.

Phong Bưu biết gã đang suy nghĩ vấn đề, ngay cả một đại ca Ngũ Long Bang như gã cũng không làm phiền.

Trong ánh mắt mang theo vài phần hy vọng, hy vọng rằng đàn em của mình cuối cùng có thể giải được bí mật của những dấu chân kỳ lạ, để đội ngũ của mình khi tiến vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, có thể loại trừ nguy hiểm, chiếm thế chủ động.

Trong lúc đám người đang cúi xuống quan sát những dấu chân thần bí.

Một bóng đen khổng lồ, đột nhiên từ phía sau Phong Bưu, chậm rãi lan về phía trước.

Bóng đen xuất hiện, khiến mấy chục tên hung đồ của Ngũ Long Bang, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Dù sao, sự hung ác của họ trong giới trộm mộ, cũng thuộc hàng có tiếng.

Ai dám vào lúc này, đánh lén?

Chẳng lẽ là người của "Cửu Môn" mà Lão Mưu Tử gọi là ông trùm trong giới trộm mộ?

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đến rồi." Đại ca Ngũ Long Bang Phong Bưu, đột ngột quay người.

Đàn em của gã cũng lần lượt quay người lại, rút vũ khí ra, chĩa vào bóng đen phía sau.

Nhưng điều khiến họ vạn lần không ngờ tới là, bóng đen này không phải người, mà là một con quái vật hình người có răng nanh dài ba tấc!

"… Là… cương thi thôn tiêu." Lão Mưu Tử, người được mệnh danh là quân sư, lập tức phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Gã chỉ vào bóng quái vật trước mặt, kích động đến không nói nên lời.

Phong Bưu cũng là lần đầu tiên thấy thứ này.

Vốn dĩ gã kéo đội quân đến đây để đối phó với Lý Sinh.

Nào ngờ ở gần khu cắm trại của Lý Sinh lại gặp phải chuyện quỷ dị như vậy.

Phong Bưu chưa kịp hạ lệnh, đám đàn em của gã, những tên hung đồ của Ngũ Long Bang bị dọa cho khiếp vía, không cần biết ba bảy hai mốt, bắn loạn xạ một trận, tiếng súng lập tức chấn động cả vùng hoang dã.

Pằng pằng pằng!

Lúc này, Lý Sinh, ông trùm của Cửu Môn đang ở trong khu cắm trại, đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc ngủ.

Sau khi cẩn thận phân biệt những âm thanh vang lên gián đoạn, anh lập tức hỏi: "Tiếng súng!

Tiếng súng từ đâu truyền đến?" Nhìn về phía đống lửa nơi Tiểu Ca đang ở, làm gì còn bóng dáng Tiểu Ca!

Xem ra, ngay khi nghe thấy tiếng súng đầu tiên, anh đã chạy đến xem chuyện gì xảy ra.

Bàn Tử vẫn đang ngủ say, Hồ Ba Y đá một cước, gọi: "Có tiếng súng rồi, Bàn Tử, cậu và Ngô Tà bảo vệ các đồng chí nữ.

Tôi phải đi cùng lão đại một chuyến." "Ặc… Hồ Ba Y, ông cũng quá coi thường Bàn Tử tôi rồi.

Lần này, phải là tôi đi cùng lão đại.

Ông ở lại coi trại của chúng ta." Bàn Tử cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp lấy vũ khí treo trên cổ mình, đeo lên cổ Hồ Ba Y.

Màn đêm tĩnh lặng như nước.

Xung quanh lạnh lẽo đến đáng sợ.

Đám Ngũ Long Bang vừa rồi còn ồn ào, sau khi bị cương thi thôn tiêu tấn công, nơi ban đầu, lúc này đã nằm la liệt bốn năm cỗ thi thể.

Những thi thể này, trạng thái chết giống hệt những thi thể mà Lý Sinh đã thấy trước đó.

Bây giờ gần như có thể khẳng định rồi!

Kẻ tấn công những người trước đó, chính là cương thi thôn tiêu.

Sau khi Tiểu Ca đến hiện trường, phát hiện ngoài mấy cỗ thi thể, còn có vài khẩu súng cũ, và một số vũ khí lạnh như dao găm.

Mấy cái ba lô trang bị cắm trại cũng đã tiết lộ thân phận của đám người này.

Tiểu Ca kiểm tra xong, liền đuổi theo một loạt dấu chân hỗn loạn.

Đến khi Lý Sinh và Hồ Ba Y đến nơi, ngoài việc phát hiện những gì Tiểu Ca đã thấy, họ còn thấy một ký hiệu mà Tiểu Ca để lại.

Chương 497

Lý Sinh gọi: “Đi hướng này, đuổi theo.” “Đợi đã, lão đại, ông có ngửi thấy mùi gì đặc biệt không?” Mùi đặc biệt?

Lý Sinh hỏi Hồ Ba Y: “Ý ông là, không phải mùi máu sao?” “Không, tôi không chỉ nói cái đó.

Hướng xuôi gió, sau bụi cỏ kia…” Vút!

Hồ Ba Y chưa nói xong, một con cương thi thôn tiêu từ trong bụi cỏ bay ra.

Thân hình thẳng tắp, như vẽ một đường thẳng nghiêng trên không, vươn hai chiếc răng cưa khổng lồ, và móng tay cương thi, hung hãn đâm về phía Lý Sinh và Hồ Ba Y.

“Trời đất ơi, con quái vật gì đây.” “Mau né ra.” “Lão đại, đây là quái vật gì vậy?” Lý Sinh nói với Hồ Ba Y: “Trong sách có ghi, thứ này gọi là thôn tiêu!

Nhưng xem ra, con này đã bị thi hóa.

Cho nên gọi là cương thi thôn tiêu!” “Chẳng lẽ, sức tấn công của nó còn đáng sợ hơn cả cương thi?” Lý Sinh khẳng định: “Đúng là như vậy.

Cẩn thận đối phó, móng tay của nó, và cả cặp răng nanh kia, đều có kịch độc!

Đừng chạm vào những thứ đó.” Hồ Ba Y nghe Lý Sinh nói, lập tức rút thanh kiếm ngắn phòng thân bên hông ra.

May mà, thân thủ của Lý Sinh và Hồ Ba Y đều không yếu.

Lý Sinh và cương thi thôn tiêu ác chiến bốn năm hiệp, không bị

ảnh hưởng gì.

Hồ Ba Y trong lúc né tránh, lại bị cương thi thôn tiêu chạm vào thắt lưng.

Thắt lưng đứt phựt, một cái bình nước bị rạch vỡ, nước suối tinh khiết lập tức biến thành màu đen!

Hồ Ba Y thấy vậy, mới biết lời của lão đại không sai chút nào.

Thứ này, quả nhiên có kịch độc!

Kinh ngạc liếc nhìn Lý Sinh, gọi: "Lão đại, tôi gặp rắc rối rồi." "Không phải trúng độc rồi chứ." Lý Sinh nhìn về phía Hồ Ba Y.

"Không có, nhưng thắt lưng bị móng vuốt của cương thi thôn tiêu rạch đứt rồi." Lý Sinh thở ra một hơi lạnh: "Thắt lưng da của ông không phải hàng thường!

Ngay cả dao kiếm thông thường cũng không chặt đứt được, móng vuốt của con này còn sắc hơn cả dao kiếm, xem ra chúng ta phải tìm cách khác đối phó rồi." Hồ Ba Y gấp gáp nói: "Nhưng quần của tôi cứ tụt xuống, tôi chiến đấu kiểu gì đây." Lý Sinh nói: "Không sao, tôi để Tiểu Mao Cầu thu hút nó.

Ông mau mặc quần vào đi." Tiểu Mao Cầu theo tiếng gọi của Lý Sinh, từ không gian sủng vật vọt ra.

Răng nanh của cương thi thôn tiêu nhe ra, quả nhiên bị con vật nhỏ này thu hút ánh mắt.

Lý Sinh lúc này đã chuẩn bị mấy món pháp khí.

Nhân lúc Tiểu Mao Cầu thăm dò cương thi thôn tiêu, anh đã nắm chắc Hắc Thần Đao trong tay.

Trong lòng lập tức có thêm vài phần tự tin.

Trong lúc hoảng loạn, Hồ Ba Y lục lọi trên mặt đất một hồi, cuối

cùng, tìm được một sợi thắt lưng của người khác, không cần biết là của người chết hay sống, tháo xuống đổi vào người mình.

Lúc đứng dậy, trên tay đã có thêm hai món đồ.

"Ha ha, lão đại, lần này có cứu rồi." Là hai chiếc hắc lư đề chống tà thi mà đám khốn Ngũ Long Bang để lại.

Hắc lư đề này, nếu xử lý tốt, dùng để đối phó tà ma, thì không gì thích hợp hơn.

Hai chiếc hắc lư đề này, là do Phong Bưu của Ngũ Long Bang đã bỏ ra số tiền lớn để nhờ một pháp sư có tiếng trên giang hồ chuẩn bị cho gã.

Trong lúc hoảng loạn, hắc lư đề bị đánh rơi, ma xui quỷ khiến lại rơi vào tay Hồ Ba Y.

"Lão đại, tôi phát tài rồi." Hồ Ba Y đắc ý khoe món đồ trong tay, rồi ném một cái cho Lý Sinh.

Còn ông thì cầm hắc lư đề, nhanh chóng tiếp cận cương thi thôn tiêu.

"Dán cho mày này!" Xẹt!

Con cương thi thôn tiêu đó, khi chạm vào hắc lư đề trong tay Hồ Ba Y, lập tức như bị điện giật, co giật.

Trên người nó phát ra vô số tia sáng xanh.

Xẹt xẹt xẹt!

Hồ Ba Y thấy món đồ có hiệu quả, vô cùng phấn khích.

Ông liên tục tấn công cương thi thôn tiêu bốn năm lần.

Lý Sinh cầm món đồ Hồ Ba Y ném tới trong tay, ngắm nghía trái phải, nói: "Thứ này là đồ tốt, nhưng sau khi được khai quang, chỉ có

thể dùng một lần.

Càng về sau, pháp lực của nó sẽ càng yếu." Lời chưa dứt, uy lực mà hắc lư đề trên tay Hồ Ba Y có thể tạo ra, ngày càng yếu đi.

Cương thi thôn tiêu bị hắc lư đề tấn công phải lùi lại liên tục.

Nhưng đến khi Hồ Ba Y phát hiện pháp lực của món đồ trong tay giảm sút, thì đã muộn.

Cương thi thôn tiêu phát ra một tiếng gầm rú đầy mùi hôi thối, hung hãn vung đôi cánh tay có móng vuốt dài ngoằng, chộp về phía hai tay Hồ Ba Y.

"Cẩn thận." Hồ Ba Y lập tức theo phản xạ cúi xuống.

Chương 498

Hắc lư đề trong tay Lý Sinh, lập tức lao ra như tia chớp.

Con cương thi thôn tiêu hai tay kẹp lại, lại phát hiện thứ kẹp được, không phải Hồ Ba Y, mà là một chiếc móng lừa đen.

Cương thi thôn tiêu lập tức bật nhảy ra xa, phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Ông ông ông… Sau khi bị hắc lư đề của Lý Sinh đánh trúng, cương thi thôn tiêu sinh ra nỗi sợ hãi với thứ này, trong lúc bật nhảy bỏ chạy, Hắc Thần Đao của Lý Sinh đã chém xuống.

Hắc Thần Đao đuổi theo, trực tiếp chém đứt một cánh tay của con cương thi thôn tiêu.

"Xem mày chạy đi đâu!" Lý Sinh vung Hắc Thần Đao trong tay, lại chém thêm một nhát vào cương thi thôn tiêu.

Con cương thi thôn tiêu lập tức bị chặt đứt cả hai tay, nhưng vẫn không ngừng bật nhảy trên mặt đất.

Nhưng tốc độ và sức mạnh đã yếu đi rất nhiều.

"Đi chết đi!" Một nhát chém đột kích, Hắc Thần Đao hạ xuống, đầu của cương thi thôn tiêu bị chém bay.

Lý Sinh mệt lử!

Giọt máu tươi cuối cùng của cương thi thôn tiêu trên Hắc Thần Đao, chạm vào lưỡi đao rồi rơi xuống đất, ăn mòn một mảng cỏ.

Con cương thi thôn tiêu bị chém giết, lúc này đã hóa thành một vũng máu.

Trên vũng máu đang bốc khói, mùi hôi thối như chuột chết trong

cống rãnh.

Lý Sinh ghê tởm bịt mũi, đi đến bên cạnh Hồ Ba Y hỏi: "Ông không sao chứ." "Lão đại, nó chết chưa?

Chết chưa?" "Chết rồi." Lý Sinh nói.

"Ây, mệt chết tôi rồi." Hồ Ba Y cũng ngã xuống, mệt đến mức thở hổn hển trên đất.

Lúc này, Bàn Tử vác một cái ba lô lớn, cùng mấy cao thủ Cửu Môn phía sau đã đến.

Ngô Tà áp giải Lăng lão bản.

Hai vị đồng chí nữ đi sau cùng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi cuối cùng để bọc hậu, phòng bị cương thi thôn tiêu đánh lén.

Cả đoàn người đều đã đến nơi này.

Thấy xung quanh tan hoang, Bàn Tử trực tiếp ngây người.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ủa, sao ở đây có hai cánh tay?" "Đừng chạm vào." Bàn Tử rụt tay lại, dùng gậy chọc vào hai cánh tay đó.

Hai cánh tay đó, sau khi bị lật lại, lập tức bốc lên một làn khói đặc, rồi cũng hóa thành vũng máu, biến mất không thấy.

Dương Tuyết Lệ kinh ngạc nói: "Máu của thôn tiêu lợi hại thật!

Mọi người có biết không, máu thôn tiêu có kịch độc, là dược liệu để chế tạo hóa thi phấn mà tôi thường dùng.

Thứ này quý lắm.

Một khắc, ở nước ngoài có thể bán được mấy trăm vạn đô la Mỹ đó.

Nhưng phải tinh chế mới được.

Bàn Tử, chúng ta làm một giao dịch, anh giúp tôi thu thập vũng máu dưới đất, sau khi tinh chế, tôi cho anh hai mươi phần trăm hoa hồng.” Bàn Tử xòe mấy ngón tay ra, “Mới có hai mươi phần trăm?

Người đẹp du học về, lòng dạ cũng đen thật!

Chỉ động môi động mép, đã kiếm được tám mươi phần trăm, cũng là bốn trăm vạn đô la Mỹ.

Còn tôi, chỉ có hai mươi phần trăm!” “Hỏng rồi, hai mươi phần trăm cũng không còn nữa!

Máu thôn tiêu, phải thu thập trước khi nó ngấm vào đất, bây giờ hết sạch rồi!” Dương Tuyết Lệ lộ vẻ tiếc nuối, dang hai tay về phía Bàn Tử, trào phúng nói: “Chúc mừng anh, sự do dự của anh, đã khiến anh mất đi một trăm vạn đô la Mỹ.” “Tôi điên mất!” Bàn Tử đối với lời của Dương Tuyết Lệ, vừa không tin hoàn toàn, cũng không hoàn toàn không tin.

Trong lòng ít nhiều cũng có chút đau xót.

Nhưng ngay cả Dương Tuyết Lệ cũng không quan tâm, gã còn quan tâm làm gì.

“Đừng đùa nữa!

Bàn Tử, cậu mang hết đồ đạc đi à?” Lý Sinh hỏi Bàn Tử.

“Lão đại, tôi không phải sợ chúng ta phải đi theo đại quân sao, nên mang nhiều đồ một chút, có hơi nặng!

Này, Lăng lão bản, cho ông thêm chút nữa.” Lăng lão bản trong số những người này, đóng vai tù binh và tội nhân.

Bị Bàn Tử bắt nạt là chuyện thường tình.

Nhưng gã biết mình là tội nhân, vì vậy, bị bắt nạt cũng đành chịu.

Bàn Tử thấy Lăng lão bản bị đồ đạc trên lưng đè cong cả eo, mới hài lòng nói: "Đây là thử thách của tổ chức đối với ông, nhất định phải chịu đựng được.

Chương 499

Yên tâm, chúng ta càng đến gần Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, đồ đạc cần phải mang trên lưng sẽ ngày càng ít." Lời vô nghĩa như vậy, nói thêm nữa cũng chỉ là lời vô nghĩa!

Bàn Tử tự thấy mình đã làm một việc rất vẻ vang, liền khoe với Ngô Tà: "Ngô Tà, học hỏi đi!" "Biết rồi, Bàn ca." Lúc này, Hồ Ba Y hỏi Lý Sinh: "Lão đại, xem thời gian, sắp sáng rồi.

Tiểu Ca đuổi theo đám kia.

Bây giờ chưa về, chúng ta có cần đi xem đã xảy ra chuyện gì giống như hôm qua không?" Lý Sinh nói: "Tôi biết anh ta đi đâu rồi!

Sau khi trời sáng, chúng ta sẽ đi." Hồ Ba Y nói: "… Cái di chỉ đó?" "Không sai, theo phán đoán của tôi, ở đó chắc có mấy con cương thi thôn tiêu.

Bàn Tử, mọi người đừng chậm trễ, lập tức về khu cắm trại." Mọi người thu dọn hiện trường.

Bàn Tử và Lăng lão bản đào một cái hố, theo chỉ thị của Lý Sinh, chôn những thi thể đó.

Tiếp đó, một mồi lửa, đốt sạch những thứ có độc xung quanh.

Đợi lửa tắt, họ mới trở về khu cắm trại, tiếp tục nghỉ ngơi.

"Yêu yêu yêu, tiểu gia hỏa, mệt lử rồi nhỉ.

Lúc nãy chiến đấu với con cương thi thôn tiêu kia, mày thật dũng cảm." Lý Sinh ôm Tiểu Mao Cầu vào lòng, vừa chải lông cho nó, vừa nói với Dương Tuyết Lệ đang không buồn ngủ bên cạnh: "Sắp sáng rồi, cô có chắc không muốn ngủ bù một giấc không?" Dương Tuyết Lệ đang lật xem một cuốn sách cổ.

Tìm kiếm những ghi chép văn tự có thể tương thích với cương thi thôn tiêu.

Vì vậy, cô lật xem vô cùng chăm chú.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh thế này, lật xem một cuốn sách thần quái không biết từ thế kỷ nào, quả thực là một loại hưởng thụ đặc biệt.

Cuốn sách này là một cuốn sách cổ dày cộp.

Đeo trên ba lô của Lăng lão bản, đến mức cong cả eo gã.

Nhưng khi tiến hành tinh giản trang bị, Dương Tuyết Lệ cũng không nỡ vứt cuốn sách đi.

Dưới sự kiên trì của cô, cuốn sách cổ cuối cùng cũng được giữ lại, bây giờ đã trở thành món đồ quý giá trên tay cô.

Bàn Tử lúc này cũng không ngủ được.

Tò mò nhìn về phía Dương Tuyết Lệ.

"Người đẹp ơi, cả ngày ôm cuốn sách cổ đó đọc, có đọc ra được gì không?

Làm ơn cũng nghĩ cho những người lao động khổ sai như tôi đây.

Làm ơn vứt cuốn sách dày cộp đó đi được không?" "Bàn Tử dám!" Dương Tuyết Lệ ngẩng cái đầu nhỏ lên, trực tiếp uy hiếp Bàn Tử.

"Cô nương của tôi ơi, giỏi!

Thật giỏi, tôi không dám trêu chọc nữa được chưa." Cũng không biết Dương Tuyết Lệ đã làm thủ thế gì, thủ thế đó đã trấn áp được Bàn Tử vốn không tin tà.

Dương Tuyết Lệ thấy gã chịu thua lật người đi, chui vào túi ngủ, liền đắc ý cười.

“Lão đại, trước khi trời sáng, Tiểu Ca có về không?” “Tôi đoán là không.” Lý Sinh nói với Hồ Ba Y.

Ngô Tà bảo Lăng lão bản ngoan ngoãn một chút, rồi quay sang hỏi Lý Sinh: “Lão đại, Tiểu Ca không về, chúng ta cũng phải tìm người canh chừng mới được.

Lỡ có gió thổi cỏ lay, cũng có người biết.” “Yên tâm đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương đi rồi.” Lý Sinh lấy Hắc Thần Đao ra, ngửi mùi trên đao.

Khi chém giết con cương thi thôn tiêu đó, thân đao cũng dính máu tươi của nó.

Nhưng, Hắc Thần Đao có một điểm rất đặc biệt.

Bất kỳ máu tươi nào cũng không thể làm bẩn nó.

Đây là một thanh đao trừ tà thấy máu là tránh.

Giống như giọt nước rơi trên lá sen, lá sen sẽ tự động làm giọt nước trôi đi vậy.

“Lão đại, không phải đói rồi chứ, ăn thịt à?” Bàn Tử thấy Lý Sinh như vậy, lập tức nói đùa một cách ác ý.

Lý Sinh lườm gã một cái, dùng Hắc Thần Đao chỉ vào gã: “Câm miệng!

Nếu không gia pháp xử lý.” Bàn Tử sợ nhất nghe hai chữ gia pháp, nghe vậy liền đảo mắt một cái, lại nằm xuống.

Khi bầu trời phía đông có một tia sáng đỏ chiếu lên hoang nguyên, mảng trắng bạc trên tầng mây, lúc này cũng ngày càng lớn.

Trời đã sáng!

Lý Sinh dậy sớm nhất, đang chuẩn bị trang bị.

“Ấy u, định đi thám hiểm hang động dưới lòng đất à?

Lão đại, sao ăn mặc thế này.” Thấy Lý Sinh mặc bộ đồ bó sát màu đen, trên đầu đội một cái mũ trùm chống nước, trên vai vác một cuộn dây thừng, Hồ Ba Y mấy người lập tức tò mò đánh giá.

“Bớt nói nhảm, tất cả thay đồ cho tôi.

Đúng rồi, mấy đồng chí không đi, có thể không cần thay.” Hồ Ba Y, Bàn Tử, Ngô Tà, lập tức theo chỉ thị của Lý Sinh, tất cả đều thay trang bị.

Chương 500

Lý Sinh cắm Hắc Thần Đao vào thắt lưng, rồi dặn dò Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú một tiếng.

Bảo họ đặc biệt trông chừng Lăng lão bản, tuyệt đối không được để gã chạy thoát.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Lý Sinh dẫn theo ba người là Hồ Ba Y, Bàn Tử, Ngô Tà, lập tức chạy về phía nơi hôm qua đã đến.

Hồ Ba Y đi phía trước mở đường.

Lý Sinh thì quan sát địa hình xung quanh, và chỉ hướng tiến lên.

Rất nhanh, họ đã vào khu rừng có nhiều tàn tích cổ đại.

Bàn Tử thấy những tàn tích xung quanh, lập tức động não.

"Trời đất ơi, bên trong này chắc chắn có một tòa thành cổ.

Ít nhất cũng là lăng mộ cấp bậc vương hầu, lão đại, nếu chúng ta đào được ngôi mộ này, không chừng có thể phát tài một phen." Hồ Ba Y nói: "Bàn Tử, lần này chúng ta đi theo lão đại chấp hành nhiệm vụ.

Đừng có mơ mộng hão huyền nữa.

Bệnh cũ lại tái phát rồi à!" Bàn Tử thấy Hồ Ba Y không hợp ý mình, lập tức nói với Ngô Tà: "Ngô Tà nghe đi, nghe đi.

Gã này đúng là điên rồi.

Cứ thích gây sự với Bàn Tử ta." "Đừng nói nữa." Dưới một bức tường đổ phủ đầy rêu xanh, Lý Sinh đột nhiên dừng lại.

Hồ Ba Y thuận theo ánh mắt của anh, nhìn về phía bức tường đổ cao bằng hai người, ánh mắt ông lập tức bắt được, nói với Lý Sinh: "Hình vẽ Tiểu Ca để lại." Chỉ thấy trên lớp rêu xanh, bị người ta dùng

dao găm hoặc thứ gì đó tương tự, khắc một huy hiệu giống mặt trăng, phía trước là một mũi tên chỉ hướng.

Lý Sinh chau mày.

"Kỳ lạ, tại sao Tiểu Ca lại bảo chúng ta đi con đường mà trước đây chưa từng đi?" Hồ Ba Y cũng nhìn về hướng mũi tên chỉ, nói: "Bên đó là một nơi hoang vắng bị bụi rậm chiếm lĩnh.

Nếu không có dao rựa mở đường, căn bản không vào được." Bàn Tử chỉ vào bụi gai rậm rạp đó nói: "Không phải chứ, chúng ta thật sự phải đi lối này sao?" Đột nhiên cảm thấy đây là cơ hội tốt để trả đũa Hồ Ba Y, gã lập tức hát ngược lại: "Ai nói không vào được?

Chỉ là chưa tìm ra phương pháp thôi.

Loại bụi cây có hình dạng uốn lượn như thế này, ngọn của nó cao hơn các bụi cây khác một chút, vươn ra một cách có quy luật, đại biểu cho việc bên dưới thường là một con suối nhỏ, hoặc một con mương.

Chúng ta hoàn toàn có thể lội nước đi tiếp, không tin thì xem." Bàn Tử vung con dao ngắn mang theo bên mình, chém ra một lối mở xung quanh, cảnh tượng bên trong bụi cây lập tức lộ ra trước mắt.

Bên trong, quả nhiên có một con suối nhỏ!

Bàn Tử vô tình lập công, Lý Sinh lập tức nói: "Bàn Tử, cậu đã phát hiện ra con suối.

Đi trước mở đường đi." "A… lão đại, cái này… nhiệm vụ này cũng quá là… Hồ Ba Y, Hồ Ba Y thích hợp đi trước mở đường hơn." "Bớt nói nhảm đi, nếu tôi có thân hình đó, đã sớm đi trước mở đường rồi.

Nhưng e là như vậy, nhường nhiệm vụ mở đường vinh quang này cho cậu, cũng không được!" Người tinh ý vừa nghe đã biết Hồ Ba Y đang khích tướng Bàn Tử.

Bàn Tử tức giận nói: “Bàn ca tôi đây không phải chỉ mập hơn Hồ Ba Y một chút thôi sao, cứ lấy tôi ra làm trò đùa, tôi không tin vào tà ma nữa.

Mở một con đường, chẳng lẽ mở một con đường sẽ chết người chắc.

Để Bàn ca ta làm cho các người xem.” Bàn Tử nặng gần hai trăm cân.

Vung con dao trong tay, là người đầu tiên lội xuống nước, lập tức cảm thấy hai chân tê dại.

“Lão đại, nước suối lạnh quá!

Ây u, sảng khoái, sảng khoái.” Trời oi bức, mặt trời vừa mọc, không khí xung quanh lập tức tăng lên mấy độ.

Bàn Tử bây giờ xuống nước, cảm thấy vô cùng mát mẻ, dưới dòng suối trong bụi cây hình vòm, vung dao rựa, lập tức mở ra một con đường.

Lý Sinh mấy người, men theo con đường đó, nhanh chóng đến một nơi không mấy phù hợp với địa hình xung quanh.

“Trời đất ơi, chẳng lẽ là vạn thi động trong truyền thuyết?” “Đừng nói bừa, chỉ là một ít xương khô thôi.” Đợi đến khi lội qua vùng nước cạn, mới phát hiện ra mình đã đến một hang động dưới lòng đất.

Bốn vách hang động có những bức điêu khắc tương tự của người nguyên thủy, hiện ra trước mắt mọi người.

Trong đó có một số cảnh săn bắn, để lại ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Nhưng mặt đất trong hang động thì có chút thảm thương.

Vô số xương khô lấp đầy mặt đất, cảm giác nơi đây giống như

một hang xương, khiến người ta rợn tóc gáy.

Sau khi Lý Sinh lội nước vào hang động, lập tức dùng đèn pha, nhìn một lượt xung quanh hang động, gọi: "Trời ơi, đây chắc là một hố tế lễ cổ đại quy mô lớn.

Nhìn xem, những bức bích họa trên vách động đã chứng minh điều đó." Hồ Ba Y vừa mới cãi nhau với Bàn Tử vài câu, lúc này nghe Lý Sinh nói vậy, cũng nghiêm túc quan sát tình hình xung quanh.

Trong lúc đang say sưa ngắm nhìn những bức bích họa trên vách tường, sâu bên trong hang động, đột nhiên truyền ra một tiếng gầm rú giống như của cương thi.

Trong một hang động gần như nửa kín thế này, nghe thấy âm thanh đó, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Dù sao, họ đã giao thủ với cương thi thôn tiêu.

Nếu trong một môi trường kín như thế này, lại gặp phải cương thi thôn tiêu, hệ số nguy hiểm sẽ lớn hơn bên ngoài gấp nhiều lần.

Dù sao, môi trường cũng không cho phép họ triển khai quyết đấu với cương thi thôn tiêu trong phạm vi rộng hơn.

Chương 501

"Lão đại!" Hồ Ba Y vô cùng căng thẳng gọi Lý Sinh một tiếng.

Bàn Tử nghe thấy, lập tức cười nói: "Hầy, không sao đâu.

Để tôi dẫn đầu, đi xem thử thứ đó là gì." Bàn Tử cũng không để ý đến Hồ Ba Y và Lý Sinh, cứ thế đi thẳng về phía phát ra tiếng gầm của cương thi, né những bộ xương khô trên mặt đất, đi tới.

"Hô, hắt!

Ha!

Hây!" Đi vào trong hang động khoảng ba bốn mươi mét, Bàn Tử ở phía trước hét lớn: "Thật sự có người!

Hình như là Tiểu Ca, tôi tìm thấy rồi, tôi tìm thấy rồi." Bàn Tử kích động hét lớn.

Giống như phát hiện ra một lục địa mới, vác theo chiếc ba lô nặng trĩu, chạy vào sâu trong hang động.

Hồ Ba Y và Lý Sinh hai người, biết sự lợi hại của cương thi thôn tiêu.

Do đó Lý Sinh đã phát ra tiếng cảnh báo cho Bàn Tử, và hỏi tình hình cụ thể bên trong.

Bàn Tử trả lời từng câu một, nhưng đột nhiên, giọng nói của gã im bặt.

"Hỏng rồi, Bàn Tử có thể đã bị cương thi thôn tiêu ăn thịt rồi." "Không thể nào, thân hình to lớn như vậy, mười con thôn tiêu cũng không ăn hết được!" Dưới ánh đèn pha cực mạnh, sau khi Lý Sinh và Hồ Ba Y chạy đến địa điểm mục tiêu, phát hiện cảnh tượng trước

mắt, gần như giống hệt cảnh tượng ở chỗ của Ngũ Long Bang.

Điểm khác biệt duy nhất là, trên mặt đất ngoài mấy cỗ thi thể của Ngũ Long Bang, còn có một con cương thi thôn tiêu hung bạo hơn con đã thấy trước đó.

Tiểu Ca đang dùng vũ khí trong tay để đối phó với nó.

Nhưng xem ra, Tiểu Ca đã kiệt sức.

Ánh mắt anh như dao găm, khóa chặt vào con thôn tiêu, thấy Bàn Tử, cuối cùng cũng gọi: "… Đến rồi!

Giúp tôi chống đỡ một chút." Bàn Tử liếc nhìn một cái, vội nói: "Tiểu Ca, sao giọng cậu yếu thế?

Không phải trúng chiêu rồi chứ?

Không vấn đề gì, Bàn Tử tôi thích nhất là giúp người.

Đều là đồng chí của nhau cả mà, để tôi thay cậu, đấu với con tống tử này." Lời nói này, lúc này, là đang tự thổi phồng mình.

Suýt nữa không dọa chết Hồ Ba Y.

"Bàn Tử, cương thi thôn tiêu sức mạnh vô cùng, móng vuốt tấn công và cặp răng nanh kia đều có kịch độc.

Cẩn thận đấy." "Tôi sợ… cái quái gì." Bàn Tử vốn định nói "tôi sợ cái quái gì", nhưng chưa kịp nói xong, đã phát hiện cương thi thôn tiêu tấn công mình.

Chỉ thấy cương thi thôn tiêu bay đến bên cạnh gã, hai cánh tay của nó luồn dưới cánh tay gã, hất lên một cái, cả người Bàn Tử lập tức bay ra ngoài như một quả pháo.

"A a a…" Bàn Tử hét lên một tiếng thất thanh, cơ thể nặng hai trăm cân, bị ném đi như một sợi tơ, bay qua đỉnh vách hang cao hơn chục mét, ném về phía hang động sâu hơn.

May mà trên mặt đất rải rác một số bộ xương khô, Bàn Tử sau khi đè nát mấy bộ xương khô, cuối cùng cũng bình an đáp đất.

Lúc này gã mới biết sự lợi hại của cương thi thôn tiêu, cả người sợ đến mặt mày tái mét.

"… Không nói sớm… con quái vật này, quá, quá mẹ nó lợi hại rồi, đau chết tôi rồi." "Cẩn thận!" Lý Sinh rút Hắc Thần Đao ra.

Đến gần bên cạnh Tiểu Ca, ném một ngọn đèn lên một mỏm đá trên vách, để cả hang động đều được ánh sáng chiếu rọi.

"Không sao chứ, Tiểu Ca." "Không có vấn đề lớn, lão đại, tôi hỏi anh một câu." Tiểu Ca vào lúc này mà lại hỏi Lý Sinh, chứng tỏ, vấn đề của anh có "vấn đề".

"Nói đi." Lý Sinh một mặt chăm chú theo dõi tình hình bên phía Bàn Tử, một mặt bảo Hồ Ba Y, đề phòng nghiêm ngặt cương thi thôn tiêu đánh lén.

"Đại Kim Nha đi đâu rồi?" "… Thôi được, xem ra chuyện này không giấu được nữa.Nếu cậu đã phát hiện ra bí mật, tôi sẽ nói cho cậu biết.

Đại Kim Nha và tôi đều cho rằng, đám người Ngũ Long Bang đó, nắm giữ những bí mật về Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ mà chúng ta không có.

Tôi đã bảo ông ta, trà trộn vào đội ngũ của đối phương." Tiểu Ca lập tức lộ vẻ thán phục, khâm phục nói: "Lão đại, không cần đâu.

Đỡ tôi dậy, tôi có thể chiến đấu." Lý Sinh đỡ anh dậy, để Tiểu Ca dựa vào vách tường nghỉ ngơi, gọi: "Đã thế này rồi, toàn thân đầy vết thương, may mà không bị cương thi thôn tiêu rạch trúng một vết nào.

Nếu trúng độc, thì còn phiền phức hơn.

Đứng ở đây đừng động đậy, đừng lên tiếng, tôi đi một lát.” Lý Sinh dẫn theo Hồ Ba Y, dưới ánh đèn pha cực mạnh, hai người nhanh chóng đến gần Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này, giống như một quả bí đao bị thương, ngã choáng váng chưa nói, còn bị xương khô dưới đất đâm xuyên qua bắp chân, đau đến mức kêu la thảm thiết.

Hồ Ba Y vốn định trực tiếp đối phó với con cương thi thôn tiêu đó.

Nhưng Lý Sinh phân phó, trước tiên chăm sóc vết thương của Bàn Tử, ông cũng không nói nhiều, trực tiếp từ bên hông cương thi thôn tiêu, vừa đề phòng nó, vừa từ từ đi về phía Bàn Tử.

Do trước đó khi Lý Sinh giết chết con cương thi thôn tiêu kia, đã lấy xuống một thứ từ cổ nó.

Thấy một con cương thi thôn tiêu còn hung mãnh hơn, anh lập tức lấy thứ đó ra.

Con cương thi thôn tiêu vừa thấy thứ trong tay Lý Sinh, lập tức phát ra một tiếng gầm rú như sấm.

Rõ ràng, thứ trong tay Lý Sinh đã chọc giận nó!

Chương 502

"Thấy chưa, đây là kết cục của việc đối đầu với tôi!" Lý Sinh ném đôi đồ vật trong tay xuống đất, ngay dưới chân con cương thi tống tử.

Con cương thi tống tử đó lại giống như người, ngồi xổm xuống, nhặt đôi răng nanh già của tống tử lên, giận dữ trừng mắt nhìn Lý Sinh, rồi lập tức ném mạnh xuống đất, vung hai cánh tay cứng đờ, dùng móng tay sắc nhọn đâm về phía Lý Sinh.

Sức mạnh vô cùng lớn, Lý Sinh đã được chứng kiến.

Nếu không Bàn Tử cũng chẳng chịu thiệt thòi như vậy.

Vì thế, để đối phó với con cương thi tống tử này, phải dùng sách lược, không thể đánh bừa.

"Sức mạnh huyết mạch!

Phá Vọng!" Lý Sinh cầm Hắc Thần Đao đã được gia trì sức mạnh huyết mạch, xông thẳng về phía con cương thi tống tử lực lưỡng.

Thấy anh dũng mãnh như vậy, mấy tên thuộc hạ của Lão Cửu Môn đều ngây người.

Bàn Tử khẽ rên một tiếng.

"Trời đất quỷ thần ơi, lão đại hung dữ thật." "Đừng có nói nhảm nữa, bắp chân của cậu không cần nữa à?" "Đừng có buộc chặt quá, đau chết Bàn ca tôi mất." Hồ Ba Y cố tình vỗ một cái vào chỗ đau, quát: "Buộc chặt rồi, không chừng phải què vài ngày, đây là báo ứng cho việc tự ý hành động." "Hồ Ba Y, xin ông đấy, đừng có mỉa mai tôi lúc này, mau đi giúp lão đại đi." Hồ Ba Y lấy vài thứ từ trong ba lô của Bàn Tử ra.

Dưới ánh đèn pin, anh tìm thấy một thanh kiếm gỗ đào.

“Mẹ kiếp, Bàn Tử cậu nhét thứ gì trong này vậy?” “Đây là đồ tốt đấy, đã khai quang rồi.” “Khai tổ tông nhà cậu!

Nếu không có tác dụng, lúc về lão tử sẽ xử lý cậu.” Hồ Ba Y chửi một câu.

Vốn là người điềm đạm, văn nhã, giống như một con chó Golden Retriever, giờ lại bị Bàn Tử giống chó Husky làm cho lệch lạc.

Bây giờ anh cũng thỉnh thoảng văng tục, khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiểu Ca đang nghỉ ngơi.

Sau khi thấy thân thủ của Lý Sinh, cậu cũng yên tâm.

Bản lĩnh của lão đại xem ra còn cao hơn cậu nhiều.

Hơn nữa, lão đại còn có năng lực huyết mạch, đối phó với con cương thi tống tử khổng lồ này chắc sẽ không thành vấn đề.

“Lão đại, tôi đến giúp anh.” Hồ Ba Y cầm kiếm gỗ đào, lập tức xông lên.

Hắc Thần Đao của Lý Sinh lúc này khi vung lên tạo ra những luồng sáng màu lam, đó là hiệu quả thanh tẩy của sức mạnh huyết mạch.

Sau khi phá trừ tà vọng, con cương thi tống tử này chỉ còn lại sức mạnh vô biên, còn sức mạnh thần bí có thể khiến người khác sinh ra ảo giác đã hoàn toàn biến mất.

Năng lực huyết mạch của Lý Sinh cuối cùng đã có tác dụng!

“Tốt lắm, cậu canh chừng bên phải cho tôi, gã này khó đối phó hơn con bên ngoài nhiều, cũng hung ác và xảo quyệt hơn.” “Được!” Hồ Ba Y đáp một tiếng, vung kiếm gỗ đào, đâm thẳng vào yếu hại của cương thi tống tử.

Thứ này căn bản không nhúc nhích.

Da dày thịt béo, rất khó đối phó.

Nó không hề né tránh thanh kiếm gỗ đào trong tay Hồ Ba Y.

Thanh kiếm gỗ đào "xẹt" một tiếng, đâm vào thân thể cương thi tống tử.

"Gào!" Cương thi tống tử đột nhiên gầm lên, vung một chưởng, đánh bay Hồ Ba Y ngất xỉu tại chỗ.

Bàn Tử lập tức sững sờ!

"Mẹ kiếp, vô dụng?

Không thể nào, lão đạo sĩ kia lại dám lừa mình, đợi mình ra ngoài nhất định phải phá miếu của lão!" Bàn Tử tay chân lanh lẹ, thấy Hồ Ba Y bị con cương thi tống tử đánh ngất.

Cậu bất chấp cơn đau dữ dội ở bắp chân, lập tức đưa Hồ Ba Y đến một nơi an toàn.

Tiểu Ca ở bên cạnh, hai tay đỡ lấy Hồ Ba Y, mồ hôi đầm đìa kêu lên: "Ôi mẹ ơi, mệt chết tôi rồi." Rồi cậu ngồi phịch xuống, thở hổn hển.

"Chủ nhân, con cương thi tống tử này đã thành tinh rồi." "Ta biết." Lý Sinh cũng không ngờ Hồ Ba Y lại bị một chưởng đánh ngất.

Bây giờ tình cảnh của anh càng thêm nguy hiểm.

Tiểu Ca đang hồi phục, Bàn Tử bị thương, trong hai người duy nhất có thể chiến đấu, chỉ còn lại Tiểu Ca có thể giúp.

Nhưng Tiểu Ca dường như quá yếu.

Trước khi anh đến đây, không biết cậu đã ác chiến với cương thi tống tử bao nhiêu hiệp.

Nói chung, sống sót lâu như vậy đã là một kỳ tích.

"Gã này quả nhiên đã thành tinh." Lý Sinh cũng cảm thán một tiếng, Hắc Thần Đao trong tay lại một lần nữa được gia trì năng lực huyết mạch.

Một luồng ánh sáng màu đỏ thẫm chảy dọc theo Hắc Thần Đao.

Lập tức, cả thanh đao đều toát ra một thứ ánh sáng đen huyền bí.

Màu đỏ đến cực hạn chính là bóng tối!

Chương 503

Thứ bóng tối này mang theo năng lực huyết mạch có tác dụng trừ tà và khu trừ vọng niệm, có thể tạo ra uy áp đối với bất kỳ tà vật nào.

"Ta không tin, không trị được ngươi!" Lý Sinh lấy ra một lá linh phù từ trong túi đeo vai.

Tay phải cầm Hắc Thần Đao đã gia trì năng lực huyết mạch, tay trái cầm một lá linh phù.

Với thân pháp nhanh nhẹn né tránh các đòn tấn công, sau khi né được hai chướng ngại, anh đột nhiên hét lớn, dùng Hắc Thần Đao thu hút sự chú ý của cương thi tống tử, còn lá linh phù trong tay trái, khi thân thể bay lên không trung, đột ngột dán xuống trán của cương thi tống tử!

"Gào!" Cương thi tống tử hiển nhiên cũng không ngờ lá linh phù của Lý Sinh lại linh nghiệm như vậy.

Trong chớp mắt, con cương thi tống tử vốn hung hãn kịch liệt, đã không còn động đậy!

Linh phù có hiệu quả!

Lúc này, Hồ Ba Y bị đánh ngất đã tỉnh lại.

Vừa nhìn thấy Bàn Tử, anh tức không chịu nổi, đấm cho Bàn Tử một quả.

Bàn Tử lập tức chửi: "Ối, Hồ Ba Y, cái đồ vong ân bội nghĩa nhà ông." Hồ Ba Y lúc này thấy Lý Sinh đã khống chế được cương thi tống tử, liền đứng dậy, nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng.

"Bàn Tử… Tiểu Ca, đi giúp lão đại đi." "Không cần đâu, cương thi tống tử bị linh phù của lão đại định trụ rồi." Bàn Tử kinh ngạc nói:

“Cái gì?

Cương thi tống tử không động đậy nữa, là trúng linh phù của lão đại?

Lão đại, anh lợi hại quá.

Phù đó là do thiên sư nào vẽ vậy?

Có thể cho tôi mấy tờ không?

Lúc rảnh rỗi tôi cũng định cương thi với tống tử, đảm bảo giúp được nhiều việc.” Lý Sinh nhếch mép, lộ ra vẻ mặt khinh bỉ mấy gã này còn có tâm trạng đùa giỡn, nói: “Lá linh phù này, ta kế thừa từ một vị tiền bối trong Lão Cửu Môn.

Mọi người không cần nó đâu, chúng ta lập tức rời khỏi đây.” “Lão đại, anh xem, cái hố tế thần này, rốt cuộc là nền văn minh nào dùng để tế lễ vậy?” Lý Sinh nói: “Nếu tôi không đoán sai, nơi này hẳn là có liên hệ trực tiếp với Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Anh xem những bức bích họa này, và những hoa văn khắc trên đồ đồng, chẳng phải có điểm tương đồng sao?” Được Lý Sinh nhắc nhở, Hồ Ba Y sau khi cẩn thận nhận dạng những bức bích họa đó, lập tức kêu lên: “Đâu chỉ tương đồng, quả thực là phần mở rộng của bích họa trên đồ đồng!

Trời ạ, những người này lại để cương thi tống tử canh giữ bích họa, thật không thể tin nổi!” Lý Sinh hưng phấn nói: “Vậy nên, món đồ đồng đó đối với tôi không còn ý nghĩa nữa!

Bàn Tử, có muốn giảm bớt gánh nặng không?” “Lão đại bảo tôi giảm gánh nặng thì tôi giảm gánh nặng.” Bàn Tử thức thời đưa ba lô cho Lý Sinh.

Lý Sinh lấy món đồ đồng ra, dùng sức đập một cái, “loảng xoảng” một tiếng, món đồ đồng lập tức bị đập thành mảnh vụn.

Lý Sinh ghép mấy chục mảnh đồng vỡ lại, đối chiếu với bích họa trên tường, hưng phấn gật đầu nói: "Khớp hoàn toàn, xem ra tôi đã tìm đúng chỗ rồi." Bàn Tử phát huy sở trường chuyên môn, nói với Ngô Tà vẫn luôn im lặng: "Này Ngô đại thiếu gia của tôi ơi, đừng có ru rú trong đó nữa được không?

Lấy bút vẽ của cậu ra, phác họa lại những thứ trên tường đi chứ." "Tôi đã vẽ từ lâu rồi.

Bích họa quý giá như vậy, sao tôi có thể bỏ qua được." Ngô Tà cầm một tấm bảng vẽ và một cây bút vẽ chuyên dụng, miệng ngậm đèn pin, ra sức vẽ trên giấy.

Thấy cảnh này, Lý Sinh cũng yên tâm.

Anh đi đến bên cạnh cỗ cương thi tống tử, đang chuẩn bị gỡ lá linh phù trên trán nó xuống thì đúng lúc này, một người lạ mặt xuất hiện.

"Ai đó?" "Lại có người?" "Đội khảo cổ!" "Ha ha, dân trong nghề muốn che mắt thiên hạ, thường hay xưng hô như vậy." Người nọ thấy bị Lý Sinh vạch trần, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Lão tử đứng không đổi tên, ngồi không đổi họ.

Ta là Phong Bưu, lão đại của Ngũ Long Bang." Phía sau Phong Bưu, vang lên tiếng của Lão Mưu Tử.

"Lão đại, có chuyện gì sao?

Đang nói chuyện với ai vậy?" Phong Bưu không để ý.

Dù sao, huynh đệ của gã tiến vào động quật khô lâu chằng chịt này, thương vong vô số, gã mạng lớn, cùng mấy huynh đệ sống sót được.

Nhưng lại mất phương hướng.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được người sống, vốn nên là chuyện vui, nhưng thấy cảnh tượng trước mắt, gã lại không vui nổi.

Trong mắt Phong Bưu, gã thấy một cảnh tượng vô cùng cẩu huyết.

Trong mấy người, có người đang cầm bảng vẽ, phác họa bích họa trên tường.

Có người ngồi xếp bằng dựa tường, dùng phương pháp đả tọa cổ xưa để hồi phục sức lực.

Có người tay cầm cổ đao thần bí, đứng bên cạnh một cỗ cương thi tống tử, trên trán cương thi tống tử còn dán một lá linh phù!

Tất cả mọi thứ thực sự quá quỷ dị, Phong Bưu ngay lập tức liên tưởng đến nhóm người mà gã đang truy đuổi.

Ánh mắt gã lập tức trở nên cuồng nhiệt.

Một ý nghĩ điên rồ nảy sinh trong đầu Phong Bưu: Khống chế nhóm người này!

Để chúng trở thành nô lệ của mình, đi tìm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!

Phong Bưu sở dĩ dám nghĩ như vậy, là vì trong tay gã có súng.

Gã thầm nghĩ, đao có nhanh đến mấy, cũng sợ súng lục.

Vì thế, dưới sự uy hiếp, Lý Sinh nhất định sẽ từ bỏ phản kháng, để cho Phong Bưu khống chế, cung cấp tiện lợi.

Chương 504

"Tất cả không được động đậy, ai dám động lão tử bắn chết kẻ đó." Lúc này, Lão Mưu Tử của Ngũ Long Bang và mấy huynh đệ khác phía sau Phong Bưu cũng xuất hiện.

Trong tay bọn chúng quả nhiên đều có súng.

Nhìn bộ dạng đầy thương tích, chắc hẳn đã lạc trong động quật rất lâu, và đã trải qua nhiều trận ác chiến, mới ra nông nỗi này.

Nhóm người này, giống như tên của lão đại, quả nhiên ai nấy đều là kẻ điên.

Trong lối đi hẹp toàn xương khô, Phong Bưu và thuộc hạ của gã, tổng cộng xuất hiện bảy người.

Xem ra, đám huynh đệ kia cũng chỉ còn lại bảy quả độc nhất, thương vong quả nhiên thảm trọng!

Bảy người, bảy khẩu súng, tình hình bên phía Lý Sinh dường như không chiếm ưu thế.

Nhưng bất luận là Lý Sinh, Bàn Tử, hay Tiểu Ca, ai nấy đều là người thân mang tuyệt kỹ.

Đối phó với những đối thủ cầm súng, họ chưa bao giờ sợ hãi.

"Này, ở đây làm gì vậy?" "Làm gì?

Mẹ kiếp, tao xử mày đầu tiên!" Phong Bưu đang chuẩn bị nổ súng về phía Lý Sinh thì Hắc Thần Đao trong tay Lý Sinh đã động!

Hắc Thần Đao từ tay anh bay ra, xoay một vòng trên không trung, đánh mạnh vào đầu súng của đối phương, Phong Bưu cầm súng không vững, vũ khí rơi xuống đất, hổ khẩu truyền đến cơn đau dữ

dội.

Hắc Thần Đao sau khi được Lý Sinh ném ra, xoay một vòng trên không trung, dưới ánh mắt của thuộc hạ gã, Hắc Thần Đao lại quay về tay Lý Sinh.

Chỉ một tuyệt kỹ này, Phong Bưu đảm bảo dù luyện hai mươi năm cũng không làm được!

Thật quá thần kỳ!

Thanh Hắc Thần Đao nặng như vậy lại có thể bay đi rồi quay về, chẳng phải là phản vật lý sao!

Nhóm người này, rốt cuộc là ai?

"Lão đại, đừng manh động!… Có thể là người của Lão Cửu Môn." Một lão già trung niên đẩy thuộc hạ của Phong Bưu ra, chen ra từ đám đông.

Trí nang của Ngũ Long Bang, thuộc hạ được Phong Bưu cực kỳ tin tưởng, Công Tâm Đao Lão Mưu Tử.

Cũng may Phong Bưu có thể tin tưởng lão, nếu không cũng không ra khỏi được cái động xác chết này.

"Ối chà, không nhìn ra nha!

Còn biết cả Lão Cửu Môn." Lão Mưu Tử không để ý đến lời châm chọc của Bàn Tử, chắp tay với Lý Sinh nói: "Tài tụ bát phương." "Giang sơn nhất tự khai!" Lão Mưu Tử lập tức nhanh chóng hỏi câu thứ hai: "Có chân đi bốn biển." "Có mặt Lão Cửu Môn!" Lão già lập tức quay sang Phong Bưu hét lên: "Quả nhiên là người của Lão Cửu Môn!

Lão đại!" Phong Bưu bị một chiêu thần kỳ vừa rồi của Lý Sinh dọa sợ.

Gã biết, dù thuộc hạ có súng, cũng chưa chắc là đối thủ của cao thủ Lão Cửu Môn thân thủ phi phàm này.

Vì thế, gã tự biết mình biết ta, hét lên với thuộc hạ: "Thu súng lại hết." Thuộc hạ của gã đồng loạt hành động, thu họng súng lại.

Bầu không khí hai bên cuối cùng cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Nhưng Lý Sinh sớm đã biết thân phận của bọn chúng.

Anh nói với Phong Bưu: "Này, sao giờ lại không ra tay nữa?" "Hiểu lầm, hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm.

Vì sự hiểu lầm vừa rồi, tôi đại diện Ngũ Long Bang, xin lỗi mấy vị.

Xin hỏi lão đại đây xưng hô thế nào?" Bàn Tử nói với Phong Bưu: "Nghe cho rõ đây, vị này là lão đại của bọn tôi, Lý gia!" Phong Bưu nhíu mày.

Dường như không biết thân phận của Lý Sinh.

Lão Mưu Tử cũng vẻ mặt hoang mang.

Lão Cửu Môn, từ khi nào lại có một vị gia họ Lý?

Chẳng lẽ… nhưng cũng không đúng.

Trước đây có nghe nói một cao thủ Lão Cửu Môn họ Lý, năm nào đó đã về hưu sớm, không còn hoạt động trên giang hồ nữa.

Người trẻ tuổi này, tuổi còn trẻ, thân thủ lại lợi hại như vậy.

Thanh đao trong tay cũng không phải vật tầm thường, định thi thuật cũng có, linh phù cũng có, đối mặt với cương thi tống tử hung mãnh vô cùng, lại có thể định trụ được.

Chỉ bằng công lực này, người trẻ tuổi này tất đã kế thừa pháp thuật cực mạnh của Lão Cửu Môn.

Một cảm giác kính nể lập tức nảy sinh.

Lão Mưu Tử nói với Phong Bưu: “Lão đại, vị này mới là chủ nhân thật sự của Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Chúng ta nếu có thể đi theo sau ngài ấy, húp được một ngụm canh, cả đời huynh đệ cũng đủ ăn đủ uống.

Hay là, chúng ta cầu xin một tiếng, để ngài ấy cho chúng ta đi cùng một đoạn đường.” “Sau khi vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, những thứ ngài ấy không cần, tôi lấy một ít, như vậy cũng không đến nỗi để huynh đệ đi một chuyến tay không, lão đại thấy sao?” Phong Bưu là một kẻ tham vọng cực lớn.

Nhưng trước thực lực của Lý Sinh, Phong Bưu cũng không có cách nào.

Lão Mưu Tử mưu sâu kế xa, nếu không phải vậy, Ngũ Long Bang có lẽ sớm đã bị cương thi tống tử diệt sạch.

Chương 505

Mấy chục huynh đệ, bây giờ chỉ còn lại bảy người, cũng là một con số khác thường.

“Hừ, đi theo sau tôi, hưởng thành quả có sẵn?

Tôi không rảnh, tôi sẽ không đồng ý đâu.” “Bàn Tử!” Lý Sinh gọi Bàn Tử một tiếng, ra hiệu cho cậu im miệng.

Thấy thái độ của Lý Sinh dịu đi, Phong Bưu và Lão Mưu Tử nhìn nhau.

Lão Mưu Tử đứng ra nói: “Lý gia, tôi là Lão Mưu Tử của Ngũ Long Bang.

Có câu nói trên giang hồ là không đánh không quen biết.

Không sai, Ngũ Long Bang chúng tôi, đối với động này có động sát tâm!

Nhưng người của tôi cũng đã bị trừng phạt.

Có câu, giang hồ vô hạn lớn, chữ nghĩa dám đi đầu.

Nếu Ngũ Long Bang có thể cung cấp một số tiện lợi cho các vị tiến vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, Lý gia và các vị có thể làm ơn một chút không?

Mang chúng tôi đi cùng một đoạn, để chúng tôi cũng được húp một ngụm canh?” Thái độ của lão vô cùng thành khẩn, đối mặt với bậc tiền bối, thái độ của Lão Mưu Tử quả thực đáng khen ngợi.

Lý Sinh lập tức nhìn về phía Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y lập tức nói: “Để các người gia nhập cũng được, nhưng đây không phải là hợp tác, Lão Cửu Môn sẽ dùng phương thức thuê

mướn các người tiến vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Trước khi đồng ý cho các người gia nhập, có mấy điều kiện tiên quyết, tôi phải nói rõ với các người." "Không vấn đề, không vấn đề, chỉ cần Lý gia và các vị lão đại nể mặt, có điều kiện và yêu cầu gì cứ việc đưa ra." "Tôi có một người, tên là Đại Kim Nha.

Phụng mệnh Lý gia của tôi, trà trộn vào đội ngũ của các người, bây giờ sao chỉ thấy bảy người các người ra?

Người đâu, không phải bị giết rồi chứ?" "Đại Kim Nha?" "Không sai, tôi là Đại Kim Nha." Trong bảy người của Ngũ Long Bang, đứng ở phía sau, một người đàn ông trung niên trông gầy yếu lập tức bước ra khỏi đám đông.

"Không phải là Phan tiên sinh kiến thức uyên bác, cái gì cũng biết sao?

Sao lại biến thành Đại Kim Nha rồi?" Phong Bưu vừa hỏi câu đó, Lý Sinh lập tức hiểu ra.

Hóa ra Đại Kim Nha, dựa vào cái mác ở Phan Gia Viên, lừa bịp người của Ngũ Long Bang, đến nỗi khiến Phong Bưu tưởng rằng gã chỉ là một con sói đơn độc.

Vì vậy, Phong Bưu vui vẻ chấp nhận, cho gã gia nhập đội ngũ.

Nhưng gã nằm mơ cũng không ngờ, Đại Kim Nha là do Lý Sinh phái đến làm nội gián.

Nghĩ đến đây, gã lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi cứ cứng đối cứng với Lý Sinh, huynh đệ của gã có sống sót được không là một vấn đề.

Dù có sống được, với việc Đại Kim Nha mai phục bên cạnh mà không hề gây nghi ngờ, khả năng bị ám sát là cực cao.

Bây giờ gã đang tạ trời tạ đất, cảm tạ ông trời đã không để gã hoàn toàn trở mặt với người của Lão Cửu Môn.

"Phong Bưu, Lão Mưu Tử, mấy anh em, bây giờ đã biết lão đại của tôi rồi.

Vậy thì tôi cũng không giấu giếm nữa!

Nghe đây, mấy người gia nhập cũng được, nhưng phải nói ra bí mật về Tị Trần Châu." Ba chữ Tị Trần Châu vừa thốt ra, mắt Lý Sinh lập tức mở to.

Mục đích của chuyến đi này, chẳng phải là vì Tị Trần Châu sao?

Nhưng Tị Trần Châu là bảo bối quý giá nhất, có giá trị nhất trong toàn bộ Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Là lão đại của Ngũ Long Bang, nếu Phong Bưu gặp phải một nhóm đối thủ ngang tầm, hoặc yếu hơn mình, e rằng sớm đã không nói hai lời, rút súng ra xử lý đối phương.

Nhưng trước mặt Lý Sinh, Phong Bưu cũng không thể không cụp đuôi làm người.

Lời cảnh cáo của Lão Mưu Tử vẫn văng vẳng bên tai gã.

Không còn cách nào khác, dù tham vọng của gã có lớn đến đâu, không có thực lực mạnh hơn Lý Sinh làm chỗ dựa, nên chỉ có thể cam tâm tình nguyện bị người ta sai khiến.

"Lý gia, tôi nguyện giao ra tất cả bí mật mà Ngũ Long Bang biết về Tị Trần Châu." Lý Sinh gật đầu nói: "Vậy trong nhiệm vụ này, các anh em, vị lão tiên sinh đây xưng hô thế nào?" "Tôi tên Lão Mưu Tử.

Chào Lý gia." Lý Sinh gật đầu: "Lão Mưu Tử, ông đã biết chúng tôi là Lão Cửu Môn, tất cũng là người trong nghề.

Đã là người trong nghề, vậy thì quy củ trên giang hồ nhất định

hiểu!

Cứ nói quy củ với lão đại và huynh đệ của ông đi.” Lão Mưu Tử ho khan một tiếng, nói nhỏ vài câu với Phong Bưu.

Nếu không có gì phải kiêng dè, lão cũng không cần phải hạ mình như vậy.

Phong Bưu nghe xong, trên mặt lộ ra một chút do dự, nhưng cuối cùng cũng đồng ý, và nhìn Lý Sinh nói: “Lý gia, mọi điều kiện của ngài tôi đều đồng ý!

Đến lúc này rồi, Ngũ Long Bang không còn cách nào khác cũng phải liều một phen.

Nhưng chỉ bằng sức của chúng tôi, bây giờ tôi cuối cùng cũng đã hiểu.

Mấy con cương thi tống tử nhỏ bé đã suýt nữa diệt sạch Ngũ Long Bang.

Vì thế, nếu muốn chứng kiến kỳ tích của Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, thiếu sự giúp đỡ của các vị, người của Ngũ Long Bang không thể nào vào được Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.” “Tốt, tuy là một kẻ hung đồ, nhưng được cái thẳng thắn.

Chương 506

Vậy thì đi theo sau đội của tôi đi, à đúng rồi, cái lão bản quán rượu họ Lăng kia là người của các người phải không!

Không tệ, dọc đường cũng không gây chuyện gì, cứ để hắn tiếp tục đi theo đi." Phong Bưu kinh ngạc nhìn Lý Sinh.

Lý Sinh từ trong ánh mắt "ngay cả chuyện này ngài cũng biết" của gã, nhìn ra một sự an ủi.

Đó là lão đại Ngũ Long Bang giết người không chớp mắt.

Ngay cả lão đại Ngũ Long Bang cũng tôn sùng anh hết mực, bội phục sát đất, cảm giác thật không tệ.

"Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn Lý gia đã nể mặt.

Huynh đệ, sau này chúng ta đều nghe lời Lý gia.

Đứng cho ngay ngắn, gọi Lý gia!" "Chào Lý gia!" Lý Sinh gật đầu, và lập tức ra lệnh cho huynh đệ của Phong Bưu: "Mấy người các ngươi, lấy đuốc đốt cỗ cương thi tống tử kia đi.

Nhớ, phải đốt cho sạch sẽ!" "Tuân lệnh." Thuộc hạ của Phong Bưu làm việc nhanh nhẹn.

Rất nhanh, trong động quật đã bùng lên ngọn lửa lớn.

Cỗ cương thi tống tử bị Lý Sinh định trụ, nhanh chóng hóa thành tro bụi.

"Lão đại, bích họa đã vẽ xong.

Cùng với đồ đồng, đã được ghi lại trong cuốn sổ này.

Mời ngài xem qua." Ngô Tà phát huy tài năng hội họa đến cực hạn, đưa cho Lý Sinh một cuốn sổ trông gần như được in dập.

Lý Sinh lật ra xem, hài lòng nói: "Cậu nhóc này, không để cậu thi vào một trường đại học mỹ thuật, thật là lãng phí nhân tài!" "Cảm ơn Lý gia khen ngợi." "Được rồi, cuốn sổ này giao cho cậu bảo quản.

Hồ Ba Y, cậu đi trước dẫn đường, chúng ta rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Dọc đường, Lão Mưu Tử và Phong Bưu đã trở thành những người bạn không có gì không nói với Lý Sinh.

Lý Sinh phát hiện, Lão Mưu Tử ở một số phương diện thực sự có thiên phú, là một nhân vật có đầu óc, cũng có thủ đoạn.

Phong Bưu ngoài việc dũng mãnh thiện chiến ra, đối với chuyện đạo mộ cũng có không ít kiến giải hữu ích, cũng có thể coi là một người đồng hành.

Nhưng anh vẫn luôn giữ khoảng cách với hai người này, phần lớn thời gian đều để họ đi theo sau đội ngũ.

Anh dẫn đội ngũ, hướng về phía địa điểm ghi trên bản đồ Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, lại đi về phía tây nam thêm bốn năm ngày đường.

Sau khi rời khỏi trấn Đoạn Long, đây là ngày thứ bốn mươi.

Cả đội ngũ chỉnh đốn lại, đồ đạc mang theo, ngoài những thứ cần dùng, đồ ăn gần như đã cạn kiệt.

May mà mấy thuộc hạ của Phong Bưu, tài bắn súng đều không tệ.

Mấy ngày nay, họ dựa vào việc săn bắn trên các ngọn núi hoang gần đó để bổ sung thực phẩm.

"Bưu ca, phía trước có một cây cầu treo bằng xích sắt." Một thuộc hạ của Phong Bưu khi đi trước dẫn đường đã phát hiện ra một cây cầu treo bằng xích sắt bắc ngang hai bờ vách núi.

Cây cầu treo này rỉ sét loang lổ, xem ra đã có mấy nghìn năm tuổi.

Do thời gian dài không có ai tu sửa bảo dưỡng, những thanh gỗ

ngang trên cầu sớm đã không biết đi đâu mất, chỉ còn lại mấy sợi xích sắt trơ trọi, đung đưa trong gió, là thứ duy nhất nối liền hai ngọn núi.

"Cầu treo bằng xích sắt?

Cầu treo lớn như vậy, phải cần bao nhiêu thợ thủ công mới làm ra được, trời ơi, thật hùng vĩ." Phong Bưu chống hông, đứng bên cầu, thưởng thức cảnh quan cực kỳ hiếm thấy.

Lão Mưu Tử lúc này cũng ở bên cạnh gã.

Thấy dáng vẻ của cây cầu, lập tức nói: "Chẳng lẽ là cầu Tiên Nữ trong truyền thuyết?" "Cầu Tiên Nữ?

Ông chắc chứ?" Lão Mưu Tử nói với lão đại Phong Bưu của mình: "Ừm, đều là giải thích như vậy.

Truyền thuyết sở dĩ là truyền thuyết, là vì nó có một màu sắc huyền thoại nhất định.

Tương truyền, cây cầu treo này năm đó do Bát Tiên tạo ra, một đầu cầu có gà trống báo sáng.

Chỉ vì một ngày nọ, một vị tiên trong Bát Tiên uống say, không kịp qua cầu, lỡ mất một cuộc hẹn ở tiên giới.

Vì thế, con gà trống báo sáng bị vị tiên đó giết thịt.

Sau này, vì thiếu gà trống báo sáng, cầu treo dần dần hiếm có tiên nhân ghé qua, đến nỗi chìm vào quên lãng, biến thành cảnh tượng có xích mà không có cầu." Phong Bưu nghe xong câu chuyện của Lão Mưu Tử, ha ha cười lớn: "Câu chuyện này thật là vớ vẩn, gà trống có báo sáng hay không, tiên nhân vẫn độ kiếp như thường.

Chẳng lẽ phải nghe tiếng gà gáy, tiên nhân mới qua cầu?

Cũng quá vớ vẩn rồi." Lão Mưu Tử lắc đầu, cười khổ: "Sự thật e rằng không đơn giản như vậy, lão đại, gà trống báo sáng, ý là giữ chữ

tín.

Tiên nhân phi thăng, cũng phải chú trọng cơ duyên xảo hợp.

Người không tín không lập, tiên không duyên không phàm!

Con gà trống báo sáng đó, thực ra là linh điểu mang tiên duyên đến cho người phi thăng.

Không thể chỉ coi nó là một con gà đất được.

Lão đại thấy sao?" Phong Bưu nào có hứng thú với những chuyện này, lập tức nói với hai thuộc hạ: "Các ngươi qua bên kia tìm xem, xem ở gần đầu cầu có thật sự có gà trống báo sáng không." Hai thuộc hạ quả nhiên cầm vũ khí đi tìm kiếm gần đó.

Chương 507

“Lão đại, phát hiện ở đây, có thể báo cho người của Lão Cửu Môn biết được chưa?

Lý gia đang đợi chúng ta hồi âm đấy.” Lão Mưu Tử sau khi đạt được thỏa thuận với Lý Sinh, sự kính phục đối với con người Lý Sinh và Lão Cửu Môn đã khiến lão càng thêm có xu hướng tuân thủ ước định của hai bên.

Ngũ Long Bang đi trước dẫn đường, có phát hiện gì, đều phải kịp thời báo cáo cho Lý Sinh.

Dù sao, Lý Sinh là người cầm trịch của Lão Cửu Môn, phải đưa ra quyết sách cuối cùng cho mọi việc mà cả đội ngũ gặp phải.

Một khi có nguy hiểm xuất hiện, nếu không kịp thời báo cáo, có khả năng sẽ gây ảnh hưởng lớn đến quyết sách, khiến đội ngũ rơi vào nguy hiểm.

“Không vội, không vội, đến tao còn chưa vội!” Phong Bưu ném hai quả dại vào miệng, vừa nói với Lão Mưu Tử bằng giọng điệu thản nhiên.

“Lão đại, bên này quả nhiên có phát hiện, nhìn này, ở đây có một con gà trống bằng sắt!” “Ồ hơ.” Phong Bưu như thấy được món đồ chơi mới, hưng phấn không thôi chạy tới, vạch một bụi cỏ dại ra, cuối cùng thấy được con gà trống bằng sắt đang lặng lẽ đứng sừng sững ở đầu cầu.

“Trời đất quỷ thần ơi, truyền thuyết lại là thật!

Ở đây quả nhiên có một con gà trống báo sáng.” Nghe lời của Phong Bưu, Lão Mưu Tử cũng hưng phấn.

Lão lập tức ra lệnh cho thuộc hạ: "Đã phát hiện cầu Tiên Nữ, lập tức báo cho Lý gia biết." "Khoan đã." Phong Bưu ngăn thuộc hạ lại, lắc đầu với Lão Mưu Tử: "Bây giờ không thể nói cho họ biết." "Bưu ca, Lý gia là người cầm trịch của cả đội ngũ chúng ta.

Chúng ta đã phát hiện ra cầu Tiên Nữ, nên để ngài ấy biết ngay lập tức.

Ước định giữa chúng ta và ngài ấy, quy củ trên giang hồ, không thể tùy ý thay đổi." Phong Bưu lắc đầu: "Lão Mưu Tử, ông đã theo tôi nhiều năm rồi, tôi Phong Bưu cũng không giấu ông.

Nói cho ông biết, chúng ta thoát ly khỏi Lão Cửu Môn, đó là chuyện sớm muộn.

Bây giờ giữa chúng ta và Lão Cửu Môn, chẳng qua chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Tôi biết, trong mắt Lão Cửu Môn, không có một ai coi trọng chúng ta.

Đều coi chúng ta là gì?

Đồ nhà quê?

Nghe cái tên Bàn Tử kia, và cái gã tên Hồ Ba Y kia xem.

Những lời họ hình dung chúng ta, muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu khó nghe.

Lão tử sớm đã chịu đủ rồi!" Thái độ của Phong Bưu khiến Lão Mưu Tử cảm thấy một tia nguy hiểm.

Dù sao, sau khi cầu Tiên Nữ xuất hiện trước mắt, điều đó chứng tỏ đội ngũ cuối cùng đã đi đúng hướng, đang tiến gần đến Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nhưng, một phát hiện quan trọng như cầu Tiên Nữ, Phong Bưu

lại muốn độc chiếm thông tin, tạm thời không chia sẻ cho Lý Sinh biết.

Đây là điều cấm kỵ phá vỡ ước định của hai bên!

Nhẹ thì đắc tội với Lão Cửu Môn, nặng thì sẽ khiến Ngũ Long Bang mất đi sự che chở của Lão Cửu Môn.

Dù sao, năng lực của Lão Cửu Môn vượt xa Ngũ Long Bang.

Lấy sự việc về tống tử lần trước làm ví dụ, nếu không có nhân vật lợi hại đạo pháp cao cường của Lão Cửu Môn xuất hiện, Ngũ Long Bang gần như chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Sau đó chính Lão Cửu Môn ra mặt, cùng với việc Lý Sinh không chấp nhặt chuyện cũ mới khiến họ có cơ hội tái sinh từ đống tro tàn.

Sau khi sáp nhập mấy người còn lại của Ngũ Long Bang vào đội ngũ, Lý Sinh rất tin tưởng họ, có chuyện gì cũng không giấu diếm.

Đối với sự tin tưởng như vậy, trong mắt một người già như Lão Mưu Tử, phải báo đáp bằng sự tin tưởng.

Nếu không, đó là sự phản bội quy tắc.

Phong Bưu không biết lợi hại trong đó, cũng không biết những điều cấm kỵ.

Vì thế, căn bệnh cũ độc đoán chuyên quyền lại tái phát.

Lần này, che giấu việc phát hiện cầu Tiên Nữ và thần kê báo sáng.

Theo Lão Mưu Tử, đây không nghi ngờ gì là sự phản bội mối quan hệ hai bên.

"Bưu ca, lúc này, tôi tuyệt đối không thể bỏ Lão Cửu Môn mà độc chiếm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Chúng ta không có thực lực đó." Một câu nói của Lão Mưu Tử đã

vạch trần dã tâm của Bưu ca.

Dù sao, lão đã làm việc dưới trướng Bưu ca nhiều năm như vậy, đối với tính tình và dã tâm của vị lão đại này, lão biết rất rõ.

Có những lúc, giun trong bụng Phong Bưu dài bao nhiêu tấc, lão đều biết rõ mồn một, có thể nói là cực kỳ hiểu Phong Bưu.

Vị Bưu ca xưa nay luôn nghe lời, lần này lại cố chấp đến lạ.

Phong Bưu thà mạo hiểm đắc tội Lão Cửu Môn, cũng muốn độc chiếm thông tin, chứng tỏ đối với Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, gã vẫn chưa mất đi hứng thú độc chiếm.

Không những vô não, mà còn vô cùng ngu xuẩn.

Lão Mưu Tử cảm thấy phải làm tròn chức trách khuyên can, dốc hết sức nỗ lực cứu vãn mối quan hệ giữa Ngũ Long Bang và Lão Cửu Môn.

“Lão đại, dừng tay đi, bây giờ dừng tay vẫn còn kịp!

Dù sao Lý gia không phải là người nhỏ nhen.

Chương 508

Nếu chúng ta giấu diếm, từ cầu Tiên Nữ đi qua, cũng chưa chắc sẽ nhanh chóng đến được Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ ngay lập tức.

Hơn nữa, chỉ bằng chút nhân lực của chúng ta, căn bản không thể vào được trong mộ.

Lại nói, Mộ Tiên Nữ đó, thần tích rất nhiều, tống tử bên trong cũng như quỷ quái lợi hại, không chừng cũng cực nhiều.

Bưu ca không hề cân nhắc đến điểm này sao?

Với thực lực của chúng ta, mấy cỗ cương thi tống tử lợi hại một chút là có thể tiêu diệt chúng ta.

Làm gì có tư cách đi mở Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ?" "Đủ rồi, lão già thối tha này đúng là kẻ phá đám." Phong Bưu tức giận nói với vị quân sư của mình: "Tao biết, từ khi mày gặp thằng họ Lý kia, mày đã bội phục nó sát đất.

Lại thêm nó là người cầm trịch của Lão Cửu Môn, càng khiến mày sùng bái không thôi.

Lão Mưu Tử, mày đã theo tao nhiều năm như vậy, nếu không muốn theo nữa, chỉ cần một câu là có thể đổi chủ sang Lý Sinh!

Tao Phong Bưu tuyệt đối không cản." Lão Mưu Tử thấy Phong Bưu lại nổi điên, lập tức thở dài một tiếng, trong lòng kêu lên tiếc nuối, liền không nói nữa.

Lão biết, với cá tính của Phong Bưu, lúc này dù có phí bao nhiêu lời, mòn bao nhiêu miệng lưỡi, cũng không thể khiến đối phương quay đầu.

Điều duy nhất lão có thể làm là cố gắng hết sức, trên con đường

mà Lý Sinh sẽ đi qua, để lại vài ám hiệu, để đối phương biết, họ đã phát hiện ra cầu Tiên Nữ, và tìm thấy gà trống báo sáng.

Đội ngũ vẫn tiếp tục tiến lên.

Nhưng con gà trống ở hai đầu cầu Tiên Nữ sớm đã bị thuộc hạ của Phong Bưu phá đi.

Chỗ dấu vết của nó bị thuộc hạ của gã giở trò, người thường khó mà nhìn ra manh mối.

Nửa ngày sau, Lý Sinh cuối cùng cũng đến cầu Tiên Nữ.

"Lão đại, nhìn kìa, có một cây cầu treo bằng xích sắt." Bàn Tử vác ba lô lớn, vừa thấy cây cầu treo, đã hưng phấn lên.

Ngô Tà lập tức lấy ra bản đồ vẽ tay, tiến hành tra cứu.

"Lạ thật, lạ thật, theo chỉ dẫn trên bản đồ, nơi này đáng lẽ phải có một con gà trống đúc bằng sắt chứ.

Sao ở đây lại không có?

Chẳng lẽ mình đã đi sai hướng?" "Ngô Tà, cậu chắc chứ?" Lý Sinh hỏi Ngô Tà.

"Lão đại, không sai được!

Trên bản đồ ghi như vậy.

Bản đồ này là do tôi, Ngô Tà, dùng sở trường chuyên môn, dung hợp minh văn trên đồ đồng và bích họa trong động của cương thi tống tử, tập hợp sở trường của hai nhà thành một, mới vẽ ra được.

Đây là toàn bộ tâm huyết của tôi, tuyệt đối không có bất kỳ sai sót nào." Lý Sinh nhíu mày.

Hồ Ba Y biết, Lý Sinh đã nảy sinh nghi ngờ.

Hồ Ba Y lập tức nhìn sang phía đối diện của cây cầu.

“Kỳ lạ, mấy gã của Ngũ Long Bang đâu rồi?

Theo ước định của chúng ta và Ngũ Long Bang, sau khi đến địa điểm mang tính biểu tượng, họ nên dừng lại chỉnh đốn, và hội hợp với chúng ta.

Hai bên thương lượng lộ trình tiếp theo.

Mấy gã này không đợi chúng ta đã đi rồi sao?” Dương Tuyết Lệ nói: “Tôi luôn cảm thấy Phong Bưu người này, có vẻ không đáng tin lắm.” Hoắc Tú Tú cũng nói: “Người này quả thực có chút hai mặt.

Nhưng xét đến đội ngũ của hắn quá yếu, tôi nghĩ hắn không có gan tạo phản đâu.” Hồ Ba Y lắc đầu, nói: “Lòng người cách một lớp da, đối mặt với sự cám dỗ to lớn và lợi ích không thể cắt bỏ, có những lúc, lòng người sẽ thay đổi.

Phong Bưu gã này, dã tâm quá lớn.

Lão Mưu Tử có lúc còn gọi hắn là kẻ điên.

Tôi có thể yên tâm về Lão Mưu Tử, nhưng đối với Phong Bưu, phải đề phòng nhiều hơn.” “Đúng đúng đúng, chuyện này tôi đồng ý với phát biểu của đồng chí Hồ Ba Y.” Bàn Tử hiếm khi đồng ý với phán đoán của Hồ Ba Y, và đề nghị với Lý Sinh: “Lão đại, Ngô Tà đã không khớp được bản đồ, có phải ý là, chúng ta phải thay đổi phương hướng tiến lên, đi đến nơi khác tìm cầu Tiên Nữ không?” “Không đúng, nơi này, đáng lẽ là vị trí của cầu Tiên Nữ.

Rốt cuộc đã sai ở đâu nhỉ?

Chẳng lẽ, người năm đó xây Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, cố ý thiết lập bảy mươi hai cây cầu treo giả sao?

Không có lý.” Ngô Tà vì một số nguyên nhân, đã rơi vào trầm tư.

Lý Sinh và Hồ Ba Y, mỗi người một phỏng đoán.

Bàn Tử là đơn giản nhất, cũng trực tiếp nhất.

Gã trực tiếp lấy bật lửa, đốt một đám cỏ dại khô héo xung quanh.

Lửa dại lập tức bùng cháy.

“Bàn Tử, cậu điên rồi!

Ở nơi thế này mà đốt núi, có biết là phạm pháp không.” “Nói bậy, lão tử đang giúp lão đại giải quyết khó khăn.

Tao chưa bao giờ thấy lão đại vì một chuyện mà khó xử như thế này!

Chương 509

Những chuyện các ngươi vừa thương lượng, tao đều nghe cả rồi.

Tóm lại một câu, kết quả thương lượng đều chỉ dừng lại ở miệng.

Tao, Bàn Tử, không giống các ngươi, tao thuộc phái hành động.

Còn về cây cầu này có phải là cầu Tiên Nữ không, đốt một cái là ra kết quả!

Còn về dập lửa, chẳng phải có nữ quỷ Tinh Tuyệt Nữ Vương sao.

Bản lĩnh của cô ta mạnh lắm, tay áo dài vung một cái là lửa dại tắt ngóm!

Phải không, Tinh Tuyệt nữ quỷ!" Tinh Tuyệt Nữ Vương ghét nhất là bị người khác gọi là quỷ, lập tức tức giận đến mức vươn dài tay áo, từ bảy tám mét bên ngoài kéo dài cánh tay quỷ, muốn bắt Bàn Tử.

"Đừng mà!

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Bàn ca tôi đùa với cô thôi mà!

Đừng coi là thật nha." Bàn Tử vội vàng né về phía xích sắt.

Đồng thời, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không tha.

Cánh tay quỷ của cô ta vươn ra, trong nháy mắt kéo dài hơn hai mươi mét, sắp sửa tóm được Bàn Tử.

Bàn Tử là một kẻ hoảng loạn lên thì chuyện hoang đường gì cũng dám làm.

Gã nghĩ nữ quỷ căn bản không sợ lửa, hay là nhảy vào trong lửa thử xem, xem tay áo quỷ của Tinh Tuyệt Nữ Vương có bị đốt cháy không.

Gã cũng không quan tâm mình có bị đốt trước không, thật sự nhảy vào trong lửa dại.

Một đám lửa dại đang cháy hừng hực, phát ra tiếng tí tách.

Nhìn mà ai nấy đều thấy hoảng.

Lý Sinh sợ phạm vi lửa lan rộng, lập tức nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Tinh Tuyệt Nữ Vương, đừng đùa với Bàn Tử nữa.

Trước tiên dập lửa, sau đó đi về phía trước thăm dò tình hình xích sắt bên đó.

Ta nghĩ, chúng ta có lẽ thật sự phải đổi đường, tìm cầu Tiên Nữ thật sự." "Ối, cái gì đây?" Trong lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân Lý Sinh, dùng quỷ thuật để dập lửa, Bàn Tử đột nhiên ở một chỗ cỏ dại đã bị đốt thành tro, phát hiện ra một thứ to lớn.

Thứ to lớn này là một đoạn vỡ của một bức tượng điêu khắc bằng sắt đúc.

Vết sắt ở chỗ gãy đặc biệt rõ ràng.

Chỉ cần là người có kinh nghiệm một chút, đều có thể nhìn ra đó là dấu vết do con người tạo ra.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú, Dương Tuyết Lệ, tất cả đều kinh ngạc.

Đại Kim Nha vẫn luôn đi theo sau cùng đội ngũ, lúc này thở không ra hơi đuổi kịp.

Lại gần nhìn, gã trực tiếp chửi: "Cái lũ Ngũ Long Bang chết tiệt, chắc chắn là do thằng nhóc Phong Bưu ra lệnh làm.

Đây đáng lẽ là bức điêu khắc thần kê báo sáng.

Cây cầu này chính là cầu Tiên Nữ mà chúng ta khổ sở tìm kiếm."

Câu nói của Đại Kim Nha khiến Ngô Tà rõ ràng trở nên hưng phấn.

Gần như mang theo vẻ mặt "sĩ vi tri kỷ giả tử", cậu vội vàng gật đầu với Đại Kim Nha, nói với Lý Sinh: "Chính là như vậy, chính là như vậy.

Lão đại, tôi, Ngô Tà, đã phát hiện ra.

Cây cầu treo này chính là cầu Tiên Nữ mà chúng ta khổ sở tìm kiếm." Dương Tuyết Lệ tò mò hỏi: "Nếu đã như vậy, tại sao người của Ngũ Long Bang lại phải phá hủy biểu tượng thần kê báo sáng của cầu Tiên Nữ, cố ý che giấu nó?" Đột nhiên, Dương Tuyết Lệ kêu lên: "Tôi biết rồi!" Khi cô nói câu đó, Hoắc Tú Tú và mấy người khác đồng thời cũng đưa ra một phán đoán táo bạo.

Ngũ Long Bang sau khi có được lão bản Lăng, thực lực đã tăng lên nhất định.

Phong Bưu lợi dụng khoảng cách thời gian, sau khi phá bỏ biểu tượng thần kê báo sáng, để họ mất đi cơ hội vào Mộ Tiên Nữ.

Người của Ngũ Long Bang thì có thể dưới sự dẫn dắt của hắn, do Lão Mưu Tử bày mưu tính kế, giúp hắn vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Phong Bưu vào trong mộ, mục tiêu đầu tiên, tự nhiên là cướp đoạt Tị Trần Châu bên trong.

Bây giờ, cả đội ngũ đã hiểu rõ mục đích của Phong Bưu.

Người của Ngũ Long Bang quả nhiên không đáng tin cậy!

Dù phát hiện ra con gà trống đúc bằng sắt đã bị người của Ngũ Long Bang phá hoại, Lý Sinh lại không hề tức giận, ngược lại còn có chút cảm kích Phong Bưu.

Nếu không phải gã điên này, không thể nào nhanh chóng đến được cầu Tiên Nữ.

Bây giờ, cây cầu này được phát hiện đã chứng minh bản đồ vẽ tay của Ngô Tà là chính xác.

Họ sẽ vẫn tiếp tục dùng bản đồ cũ, đi đến phúc địa Thiên Sơn, tìm nơi Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ tọa lạc.

Lý Sinh và Ngô Tà sau khi nghiên cứu lại bản đồ, để vượt qua Phong Bưu, quyết định áp dụng sách lược leo lên đỉnh núi tuyết, đi đường vòng.

Dù sao, theo chỉ dẫn trên bản đồ, nếu muốn đến được động quật ở lưng chừng núi đó, phải đi qua một nơi gọi là "Thần Long Loan".

Từ khoảng cách đường thẳng trên bản đồ, so với khoảng cách đi vòng qua Thần Long Loan, chênh lệch đến bốn ngày thời gian.

Chương 510

Nếu đi đường thẳng, có thể tiết kiệm được bốn ngày thời gian, cũng là chín mươi sáu giờ.

Nhưng điều kiện tiên quyết là đội ngũ này phải chịu được thử thách đi trên núi tuyết.

"Lão đại, đồ đạc đều đã chuẩn bị xong theo lời anh.

Chỉ là mọi người cảm thấy bây giờ mặc áo lông vũ thật sự quá nóng.

Đều cởi ra rồi, đợi đến núi tuyết mặc vào cũng không muộn." Lý Sinh chỉ vào một ngọn núi đã biến thành màu xám trắng, nói với Hồ Ba Y: "Nhìn kìa, chỗ đó, nơi đó.

Trông có vẻ xa chúng ta, nhưng thực ra với địa thế thế này, chúng ta chỉ cần đi đường thẳng, rất nhanh có thể đến được đó.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm sẽ rất lớn.

Anh xem sắc trời, sắp đến đêm rồi.

Chúng ta không thể phòng bị sớm một chút sao?

Nếu xảy ra chuyện gió lớn giảm nhiệt độ, đêm đó sẽ càng lạnh hơn." Hồ Ba Y nghe xong, lập tức cảm thấy một trận gió lạnh thổi tỉnh mình, kêu lên: "Vậy tôi đi thông báo, để mọi người cố gắng một chút." Hồ Ba Y tuyên bố ý của Lý Sinh cho cả đội, tiếp đó đội ngũ bắt đầu qua cầu, từ phía đối diện cầu Tiên Nữ, đi thẳng lên một con dốc cao.

Sau con dốc cao, mới là ngọn núi tuyết xanh um ở dưới, xám trắng ở giữa, trắng xóa ở đỉnh.

Do trang bị chuẩn bị đầy đủ, vì thế, đối phó với mấy ngọn núi tuyết căn bản không thành vấn đề.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, hai nữ đồng chí, lúc này mặc áo lông vũ mỏng nhẹ, ưu thế lập tức thể hiện ra.

Mặc loại áo lông vũ đã được cải tạo đặc biệt này, giống như khoác thêm một chiếc áo khoác gió bên ngoài, cả người trông thon gọn, có vẻ như sẽ bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, nhưng thực tế bên trong lại ấm áp.

Đi lại cũng đặc biệt có tinh thần.

Lão bản Lăng đã theo đội của Phong Bưu, Bàn Tử bây giờ gánh nặng hơn trước một chút.

Nhưng với thể trạng của cậu, nặng thêm một chút nữa cũng có thể đối phó được.

Đội ngũ dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh và Ngô Tà, bước chân sâu, bước chân cạn, chậm rãi tiến gần đến ngọn núi tuyết đó.

Ngô Tà lúc này, thực sự phát huy được mặt chuyên nghiệp của mình.

Cuốn bản đồ vẽ tay lúc này đã bị lật đến biến màu.

Xem ra, nghiên cứu về Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đã ăn sâu vào đầu óc cậu.

Trên bản đồ, nhiều ghi chú, cũng như các tình huống có thể xảy ra, đều có dự liệu đầy đủ.

Có cậu ở phía trước đi cùng Lý Sinh, làm người chỉ đạo tạm thời cho đội ngũ, tốc độ tiến lên của đội ngũ tỏ ra đặc biệt hiệu quả.

Khi sắp đến chân núi tuyết, dưới ánh sáng cuối cùng của hoàng hôn, trên một con đường núi xa xôi, một đạo sĩ tay cầm linh phiên, dẫn

theo mấy chục "cương thi" đang từng bước đi trên con đường đó.

Người tinh mắt nhìn là biết, cảnh tượng này không phải là giả.

Dù sao, vùng Thiên Sơn, người ở thưa thớt.

Đạo sĩ đó ăn no rửng mỡ hay sao, mà lại chạy đến nơi này "làm ăn"?

Nhưng điều quỷ dị hơn là, không chỉ "làm ăn", mà nhìn sơ qua, số lượng "hàng" của hắn rất lớn!

Những tình huống bất thường này đã khiến Lý Sinh dừng chân quan sát.

Đội ngũ cũng vì thế mà dừng lại.

Bàn Tử là một kẻ thích hóng chuyện, lập tức có hứng thú.

Cậu chạy lên phía trước, vác theo ba lô nặng trịch, cũng có thể nhanh chóng đuổi kịp Lý Sinh, lớn tiếng gọi: "Lão đại, lão đại, gặp ma rồi.

Thật sự là ban ngày gặp ma, ở nơi như Thiên Sơn mà cũng phát hiện ra người dẫn thi, ha ha ha, chuyện này ngoài những người tận mắt chứng kiến như chúng ta ra, nói ra ngoài, đảm bảo không ai tin." Hồ Ba Y lập tức nhắc nhở: "Bàn Tử, nói nhỏ tiếng một chút." Dù sao, đạo sĩ đó đã đến gần.

Từ một con đường khác, đi về phía con đường mà họ đang ở.

Khoảng cách gần lại, dễ khiến hắn nghe được cuộc trò chuyện.

Ha ha ha!

Bàn Tử không những không im miệng, ngược lại còn cười lớn với đạo sĩ đó.

Hồ Ba Y hỏi Lý Sinh: "Lão đại, chuyện bất thường ắt có yêu ma.

Đạo sĩ đó trông thì có vẻ đứng đắn, nhưng những cái xác kia, trông không giống xác chết bình thường.

Ai nấy đều gót chân cứng ngắc, mạnh mẽ, trước khi chết không phải là lực sĩ thì cũng là tay đấm." Lý Sinh biết Hồ Ba Y là một nhân vật lợi hại.

Phỏng đoán và phán đoán của anh cũng không sai biệt lắm.

"Ha ha, các vị.

Tại hạ là Hoàng Chương, hôm nay trời đã tối, muốn dẫn thi đến nơi gọi là Thần Long Loan ở Thiên Sơn.

Có va chạm với các vị, xin đừng trách." Câu nói "có va chạm với các vị" là tiếng lóng của người dẫn thi.

Chương 511

Dù sao, ban ngày ban mặt dẫn theo một đội thi vệ đi trên đường của người sống, bị người sống va phải, sẽ bị coi là một chuyện vô cùng không may mắn.

Vì thế, những người dẫn thi này đã tạo ra một bộ thuật ngữ, chuyên dùng để đối phó với những tình huống như thế này.

Nghe lời nói biết ngay là một tay lão luyện, dù sao, có thể huấn luyện những cái xác đi thành như vậy, tuyệt đối không phải người thường làm được.

Lý Sinh là lão đại của cả đội ngũ.

Giao tiếp với người lạ, đương nhiên phải do lão đại đứng ra.

Lý Sinh liếc nhìn đạo sĩ tự xưng là Hoàng Chương, rồi lại nhìn những cái xác đi sau hắn, lập tức chắp tay nói: "Đường có đường, người đi đường người." "Người đi ngày, thi đi đêm, tráng sĩ xin đừng trách!" Lý Sinh gật đầu, nói với Hồ Ba Y: "Quả nhiên là một người dẫn thi." Hồ Ba Y nhíu mày: "Lão đại, mấy câu vừa rồi là tiếng lóng của giới dẫn thi sao?" Lý Sinh nói: "Có thể hiểu như vậy." Thấy Lý Sinh ngay cả tiếng lóng của giới dẫn thi cũng hiểu, Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, hai nữ đồng chí, lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Ngô Tà lúc này đánh bạo đi xem những cái xác kia của Hoàng Chương.

Chỉ là chưa đến gần những cái xác đó, đã bị Hoàng Chương ngăn lại.

"Vị công tử này, xin đừng làm phiền sự yên nghỉ của người đã

khuất.

Họ đều là những người khổ mệnh không thể về nhà, nếu không gặp bần đạo, có lẽ đã thật sự thành cô hồn dã quỷ rồi.” Đạo sĩ Hoàng Chương vội vàng phất cây phất trần, ngăn cản hành động lỗ mãng của Ngô Tà.

Làm như vậy cũng không có gì đáng trách, nhưng trong mắt Lý Sinh, tác phong của đạo sĩ Hoàng Chương rõ ràng mang theo một sự che giấu.

Trong những cái xác này, dường như ẩn chứa bí mật không thể nói ra, khiến Hoàng Chương khi Ngô Tà tiếp cận những cái xác, tỏ ra có chút không tự nhiên.

Anh gần như có thể chắc chắn, Hoàng Chương tuy là một đạo sĩ có kinh nghiệm dẫn thi, nhưng thân phận vẫn còn bí ẩn.

Những cái xác này càng khiến người ta nghi ngờ.

Dù sao, người dẫn thi thường dẫn thi vào ban đêm, thời tiết như ban ngày nắng gắt, không phải là không thể dẫn thi, nhưng nếu gặp nắng gắt, thi thể dễ bị thối rữa.

Trong tình huống như vậy, người dẫn thi thường nghỉ ngơi vào ban ngày, tìm một ngôi miếu hoang hoặc nghĩa trang để che gió che mưa, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đợi đến tối, trên đường không có người đi, mượn ánh trăng, dẫn thi lên đường, như vậy có thể lợi cho cả người sống lẫn người chết, không ai làm phiền ai.

Những kinh nghiệm này, Lý Sinh cũng dựa vào kiến thức, thông qua quan sát mà có được.

Vì thế anh phán đoán, Hoàng Chương không dẫn thi vào ban đêm, lại chuyên chọn ban ngày để dẫn thi, thân phận rất đáng nghi.

Mục đích thực sự của hắn, có lẽ không phải là Thần Long Loan.

“Nguyên lai Hoàng huynh muốn đến Thần Long Loan, không biết ở Thần Long Loan có mấy hộ dân?

Có mấy quán trọ?

Từ đây đi đến đó, mất mấy ngày đường?” Những lời nói có vẻ như tán gẫu của Lý Sinh, thực ra rất có học vấn.

Anh giấu những điều muốn hỏi trong lời nói.

Đối phương dù trả lời hay không, đều sẽ tiết lộ một số bí mật.

Đến lúc đó, đối với người dẫn thi trước mặt này, anh sẽ hiểu sâu hơn.

Đối phó cũng dễ dàng hơn.

“Haiz, Thần Long Loan nơi đó, làm gì có người ở.

Nhưng người chết thì khá nhiều!” Nghe Hoàng Chương nói đến Thần Long Loan, lập tức nhắc đến người chết.

Bàn Tử lập tức lớn tiếng nói: “Ồ, vậy chủ thuê vận chuyển nhiều xác chết như vậy cũng là người chết rồi?

Hoàng Chương huynh, thật biết nói chuyện ma quỷ, không lẽ anh cũng là ma à.” Lời nói của Bàn Tử thẳng thắn như vậy, dễ bị ăn gạch, nhưng cũng có thể đánh trúng yếu huyệt, khiến người muốn né tránh không thể né tránh.

Hoàng Chương dường như khó trả lời câu hỏi của cậu.

Nhưng, sau khi nhìn Lý Sinh thêm vài lần, cuối cùng cũng nói ra đáp án.

“Lời của vị Bàn huynh đệ đây, tuy không hoàn toàn đúng, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Không sai, chủ thuê tôi vận chuyển những cái xác này đến Thần Long Loan, quả thực là một nhân vật có chút thần thông.

Nhưng là người hay quỷ, tôi, Hoàng Chương, không rõ, là một người dẫn thi, chuyện này cũng không tiện hỏi.

Tôi chỉ cần có bạc để lấy, có việc để làm, dù có bảo tôi đưa những cái xác này đến âm phủ địa phủ, thì có quan hệ gì?" Câu trả lời của Hoàng Chương rõ ràng vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Gã thừa nhận "chủ thuê" dẫn thi có khả năng là một "dị loại".

Câu trả lời như vậy, thường sẽ bị coi là nói nhảm, người ta ngay cả một dấu chấm câu cũng không tin.

Nhưng trước mặt những nhân vật giang hồ có kinh nghiệm, những "lời nói nhảm" này có khi còn đáng tin hơn cả lời thật.

Dù sao, thế giới này không đơn giản như người thường tưởng tượng.

Nếu không, cũng sẽ không xảy ra chuyện Lý Sinh có một phó nhân là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hoàng Chương lúc này trong đội ngũ của anh, cũng phát hiện ra Tinh Tuyệt Nữ Vương toàn thân trùm trong áo lông vũ.

Thấy cô toàn thân bao bọc kín mít, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nói nhiều.

Chương 512

“Hoàng huynh, từ con đường này thật sự có thể đến Thần Long Loan sao?

Không biết đi mất bao lâu?” “Ừm, đi thì có thể đi.

Chỉ là phải qua một ngọn núi tuyết.

Hơi phiền phức một chút.” Hồ Ba Y nghe nhắc đến hai chữ núi tuyết, lập tức nhìn Lý Sinh một cái.

Cả hai đều biết ý nghĩa của câu nói này của Hoàng Chương.

Chẳng trách gã ngang nhiên dẫn mười mấy cỗ xác đi trên con đường này, hóa ra cũng chuẩn bị vượt núi tuyết.

Từ phía bên kia của núi tuyết, đi đến Thần Long Loan.

Như vậy, có thể đi đường tắt, gần hơn một chút so với đi từ cầu Tiên Nữ đến Thần Long Loan.

Hắn thường xuyên đi trên con đường này!

Chứng tỏ hắn rất quen thuộc con đường này.

Chỉ là để một đội người sống đi cùng mười mấy cỗ xác, cảm giác luôn có chút kỳ quái.

“Hoàng huynh, xem ra chúng ta cùng đường!

Tôi cũng phải qua ngọn núi tuyết này.” “A!

Tốt quá, vậy thì hay quá.

Ai da, như vậy tôi, Hoàng Chương, trên đường đi không cô đơn nữa, có người sống đi cùng nói chuyện, ở nơi hoang dã thế này, quả thực là một sự hưởng thụ.” Khi hắn thốt ra những lời cảm khái này,

thần thái dường như không có vấn đề gì.

Chẳng lẽ, cảm giác bất tường của Lý Sinh đã sai?

Bàn Tử lúc này châm một điếu thuốc.

Hoàng Chương đột nhiên hét lớn một tiếng: "Làm gì đó?" Vừa dứt lời, phất trần vung một cái, "xoạt" một tiếng, điếu thuốc của Bàn Tử bị phất thành tro bụi.

Bàn Tử đại nộ.

Hút thuốc, chưa có ai dám không cho cậu hút!

Bàn Tử đang định rút súng, dạy dỗ cho Hoàng Chương râu dài một bài học thì Lý Sinh nói: "Châm thuốc sẽ khiến những cái xác hiểu lầm, chúng sẽ tưởng là đến giờ ăn cơm, ảnh hưởng đến việc đi đường của Hoàng huynh." Hồ Ba Y cười nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm, một trận hiểu lầm, vị Bàn huynh đệ của tôi tuyệt đối không có ý không cho Hoàng Chương huynh đi đường." Hoàng Chương vẫn còn chút tức giận.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, sau đó dưới tay áo đạo bào dài, hiện ra một cái chuông đồng nhỏ.

Đinh đinh đinh!

Đinh đinh đinh!

Những cái xác đó lập tức chuẩn bị nhảy về phía trước, đi về phía trước.

Bàn Tử lúc này không chịu.

Lập tức ngăn Hoàng Chương lại.

"Này lão già, não mày thật sự có vấn đề à?

Để người chết đi trước mặt người sống chúng ta, có còn là người không?" Hoàng Chương hiển nhiên cũng ý thức được mình đã phạm

một điều cấm kỵ nhỏ.

Lập tức lúng túng nhìn Lý Sinh.

Lý Sinh cười nhạt: "Hoàng huynh nếu vội đi đường, cứ đi trước cũng được.

Chúng ta cùng lắm thì chọn một con đường khác để đi." "Đừng mà, đừng mà, khó khăn lắm mới gặp được bạn đồng hành trên núi tuyết, tôi, Hoàng Chương, sao có thể bỏ lỡ!

Hay là thế này, các vị đi trước.

Tôi đưa chúng nó ra sau.

Cách nhau mấy chục, cả trăm mét, như vậy sẽ không thấy khó chịu nữa." "Vậy cũng chưa chắc." Bàn Tử thấy đối phương đã lùi một bước, vác ba lô, bước những bước lớn đi về phía trước.

"Sắp tối rồi, Hoàng huynh mời." Lý Sinh lịch sự cười cười, đuổi theo sau Bàn Tử, dẫn Hồ Ba Y đi về phía trước.

Lúc thế này, phải tranh thủ từng phút từng giây, mới có thể đến được đích trước Phong Bưu.

Vì thế, chỉ cần trời còn một chút ánh sáng, phải không ngừng đi đường.

Cho đến khi đêm xuống, hoàn toàn không nhìn thấy đường nữa mới thôi.

"Lão đại, trời tối hẳn rồi, chúng ta không thể đi đường nữa." Lý Sinh nói với Bàn Tử phía trước: "Vậy thì dừng lại đi, hạ trại ở đây." Bên này lửa trại vừa mới nhóm lên.

Bên kia, đạo sĩ Hoàng Chương giống như một con chuột, ngửi thấy mùi thơm, lén lút cầu xin: "Các vị, có thể làm ơn một chút, cho tôi cũng được ăn một miếng không.

Nhìn đồ các vị nấu, tôi sớm đã đói meo, bụng đói thật sự khó chịu.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: “Đừng có mơ!

Đồ ăn của mấy cái xác kia, ăn ngon vào.

Thức ăn của người sống chúng tôi, lão tử đi cả nửa ngày đường, còn không đủ ăn, làm gì có phần cho ông?” Hoàng Chương lập tức biến sắc.

Chương 513

Hồ Ba Y cười ha hả, nói: "Hoàng huynh, làm ơn một chút thì không thành vấn đề.

Nhưng ông cũng có thể làm ơn cho chúng tôi một chút không?" Hoàng Chương nhất thời không hiểu ý của anh, hỏi: "Mời, mời, có việc gì cứ chỉ giáo." "Có thể cho chúng tôi biết, thân phận thật sự của ông không?" "Vị huynh đài này, sao lại có câu hỏi kỳ lạ vậy?

Lão đạo không phải đã nói rồi sao?

Tôi chỉ là một tiểu đạo sĩ quèn, một người dẫn thi mà thôi, làm gì có thân phận!

Tôi mà có thân phận, cũng không cần phải chịu khổ thế này." Hồ Ba Y đối với lời nói của hắn rõ ràng tỏ ra không tin tưởng.

Ánh mắt liếc về phía Lý Sinh, dường như đang ra ám hiệu.

"Vậy thì được, anh hỏi lão đại của tôi đi, có cho anh một miếng ăn không.

Có một miếng ăn!

"Dù sao đội ngũ của chúng tôi có đầu có đuôi, không giống đội ngũ của ông, đúng là một lũ ô hợp." Hoàng Chương cười hắc hắc, lộ ra một hàm răng đều tăm tắp.

Hắn chỉ coi lời của Hồ Ba Y như đang đùa giỡn.

Khi hắn gia nhập đội ngũ, ngồi bên lửa trại, cầm một cái muỗng lớn đi múc canh.

Hắn đặt cái chuông đồng và cây phất trần lên bãi cỏ.

Bàn Tử thấy vậy, lòng tò mò nổi lên.

Lập tức cầm cái chuông đồng lên lắc.

Ai ngờ hành động này đã khiến Bàn Tử rước lấy phiền phức.

Chỉ thấy Bàn Tử lắc chiếc chuông, theo tiếng chuông đồng vang lên, mười mấy cái xác hành thi đang được xếp ngay ngắn, đứng im lìm trên bãi cỏ, tất cả đều nhảy dựng lên.

Theo tiếng chuông đồng của Bàn Tử, chúng nhảy càng lúc càng hăng, trông rất vui vẻ.

Những lá linh phù dán trên trán lần lượt rơi xuống.

Lũ hành thi lập tức như những hồn ma không chủ, nhảy nhót tứ tán bỏ chạy.

Đạo sĩ Hoàng Chương lập tức sợ chết khiếp.

Gã buông món đồ vừa cầm trên tay xuống, còn chưa kịp ăn một miếng nóng hổi, đã vội dậm chân nói: "Thằng Bàn Tử chết bầm, mày gây họa lớn rồi." "Bàn Tử, mau bỏ thứ trong tay xuống." Lý Sinh cũng nói với Bàn Tử.

Bàn Tử "ừ" một tiếng, lập tức ném đồ vật xuống đất.

Hoàng Chương nhặt chuông đồng lên, đuổi theo những hành thi đang chạy tán loạn.

Ù ù ù!

Lúc này, từ sâu trong núi tuyết, dường như có một âm thanh đột ngột vang lên.

Thứ âm thanh này, Lý Sinh hình như đã từng nghe thấy trong một hang động nào đó, khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là người nhạy cảm nhất với âm thanh này.

Cô ta lập tức bay lên khỏi mặt đất, đến trước mặt Lý Sinh.

“Chủ nhân, là thứ đó!” Lý Sinh nhíu mày thành hình chữ bát.

“Ý cô là... trong núi tuyết này cũng có Cương thi Thôn Tiêu?” “Chủ nhân, tiếng của Cương thi Thôn Tiêu này cực kỳ vang dội, tu vi tuyệt đối không thấp hơn những con Thôn Tiêu mà ta từng gặp.

Ta đoán, chắc chắn là một con Cương thi vương!” Nghe ba chữ “Cương thi vương”, mấy người lập tức sợ ngây người.

Lý Sinh lau mồ hôi trên mặt, hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Sao cô phán đoán được đó là một con Cương thi vương?” Tinh Tuyệt Nữ Vương quay sang nhìn đạo sĩ Hoàng Chương đang đuổi theo đám hành thi.

“Những hành thi đó không hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi chuông đồng mà bỏ chạy.

Chúng bị Cương thi vương triệu tập.

Dù có bị chuông đồng khống chế hay không, chúng cũng sẽ chạy thoát.” Bàn Tử nghe vậy, mặt mày lập tức hớn hở.

Cậu ta cười ha hả, nói với Lý Sinh và Hồ Ba Y: “Thì ra không phải tại tôi, hóa ra là có Cương thi vương đang triệu hồi tiểu cương thi.” Hoàng Chương đuổi theo đám hành thi một hồi mà không bắt được con nào, lập tức nổi giận.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, tao liều mạng với mày.

Mày phá hỏng nồi cơm của tao, tao cũng phải bắt mày trả giá.” “Lão già, im đi.

Xem phất trần của ông nhanh, hay đạn của tôi nhanh.” Bàn Tử gặp phải chuyện này, dù có cách tốt hơn cũng sẽ chọn dùng súng đạn giải quyết vấn đề.

Vì như vậy đỡ phiền phức!

Cậu ta vốn là người sợ phiền toái!

Gặp chuyện thế này, súng lục là hữu dụng nhất.

Khi cậu ta dí súng vào ngực đối phương, không khí lập tức trở nên căng thẳng, ngay cả Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, hai nữ đồng chí vẫn đang ăn bên đống lửa, lúc này cũng không còn tâm trạng ăn uống, đứng dậy đến bên cạnh hai người khuyên can.

Chương 514

“Ồ, hóa ra các ngươi cùng một giuộc, muốn cậy đông hiếp yếu à?” “Hoàng huynh vạn lần đừng hiểu lầm, chúng tôi hoàn toàn không có ý đó.” Lý Sinh giải thích.

“Không có ý đó?

Không có ý đó mà với tư cách là lão đại, lại dung túng cho thuộc hạ cầm súng chĩa vào đầu tôi sao?” Lý Sinh lập tức nói với Bàn Tử: “Cất súng đi, đừng có làm mất mặt tôi nữa.” Bàn Tử chửi: “Lão già này muốn chết, chẳng bằng lão tử cho một phát súng cho xong, đỡ phiền.” Hồ Ba Y nói: “Bàn Tử, ngay cả lời của lão đại mà mày cũng không nghe à!

Có biết cái gì gọi là gia pháp không?” Bàn Tử nhếch mép, cất súng đi một cách tự nhiên, nhưng vẫn chỉ vào Hoàng Chương tiếp tục chửi: “Lão già, tôi không sai, sai là do ông tự cho mình là đúng.

Ông có biết không, hành thi của ông bị Cương thi vương gọi đi rồi.

Không có cái chuông đồng đó, chúng nó vẫn đi như thường!” “Nói bậy, mày thả mất nồi cơm của tao, lại còn dám vu khống như thế, rõ ràng là muốn gây sự với tao.” Bàn Tử hét lên: “Ai thèm gây sự với cái lão đầu trâu mặt ngựa nhà ông?

Làm ơn soi gương lại đi, tôi đây chẳng có chút hứng thú nào với ông cả.

Ông biết không, nếu ông không xuất hiện trước mặt tôi, lão tử có thể ăn được ba bát cơm lớn.

Giờ ông xuất hiện, lão tử đến canh cũng nuốt không trôi, nói gì

đến ăn cơm.

Nếu không phải nể mặt lão đại, mẹ nó lão tử đã cho ông một phát súng từ lâu rồi." "Thằng nhãi ranh, gây ra chuyện mà còn dám kiêu ngạo như vậy.

Tốt, Hoàng Chương ta bất tài, hôm nay muốn thách đấu với ngươi." "Đủ rồi, hai người định đấu đến bao giờ?" Lý Sinh lớn tiếng nói.

"Lão đại, để tôi xử lý chuyện này!" Hồ Ba Y quay sang Hoàng Chương, "Hoàng huynh, ông cũng là người trong nghề cản thi.

Hẳn là ông biết, Cương thi vương là một loại tà vật, pháp lực của nó cực kỳ cao cường.

Tất cả cương thi, hành thi, khiêu thi, tang thi đều phải nghe lệnh nó!

Cương thi vương đối với loài thi cũng giống như nhân vương đối với loài người, một là vua của loài thi, một là đế vương của nhân gian.

Cả hai đều có năng lực ra lệnh, ông hiểu không?" "Hả?

Thằng nhóc nhà ngươi cũng dùng chiêu đó để lừa ta, Hoàng Chương ta từng trải việc đời nào mà chưa thấy?

Cương thi vương, hừ, rõ ràng là các ngươi bịa ra trò ma quỷ để lừa người.

Chẳng phải là để thoát tội cho thằng nhãi kia sao?

Lão đạo ta hôm nay không tin, cứ chờ xem." "Rốt cuộc ông muốn thế nào mới tin là có Cương thi vương tồn tại?" Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương, người đang quấn kín mít từ đầu đến chân, bất ngờ vang lên.

Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương rất nhỏ, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Như tiếng khóc trong đêm đông, dù đang ở bên đống lửa, cũng khiến Hoàng Chương cảm thấy một luồng khí lạnh đến rợn người.

"Cô... là thứ gì?" "Không phải thứ gì, là một nữ quỷ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, trời tối rồi, không có ánh mặt trời, lộ nguyên hình quỷ của cô ra đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương từ từ cởi chiếc áo lông vũ bên ngoài ra.

Cuối cùng, khuôn mặt quỷ của cô ta hoàn toàn hiện ra trong tầm mắt của Hoàng Chương.

Hoàng Chương hét lớn: "Trời ơi, đúng là nữ quỷ!

Vậy thì…" Lý Sinh nói: "Tôi đang tìm một mục tiêu, mục tiêu này chắc ông cũng từng nghe nói, không thì cũng sắp đi đến vịnh Thần Long.

Chúng ta đạo bất đồng bất tương vi mưu, ông biết cũng đừng hỏi, nếu không chỉ tổ phiền phức cho mình chứ không có lợi lộc gì." Lý Sinh trước đó đã nói ám hiệu với gã.

Hoàng Chương biết thân phận của Lý Sinh chắc chắn không hề tầm thường.

Tuy hiện tại vẫn chưa rõ thành phần của đội ngũ này, nhưng có Bàn Tử sở hữu vũ khí quân dụng, có nữ quỷ Tinh Tuyệt Nữ Vương, có lão đại Lý Sinh nói năng kín kẽ, có Hồ Ba Y nhìn mắt là biết thông minh tài giỏi, và cả Ngô Tà với kiến thức chuyên môn phong phú...

Những người này, ai nấy đều là nhân vật tầm cỡ.

Vậy mà lại tụ tập lại một chỗ, tôn một người đàn ông làm lão đại.

Người lão đại đó, ắt hẳn phải có bản lĩnh thu phục được những

người còn lại, mới có thể trở thành lão đại của đội ngũ này.

Hoàng Chương lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ: "Lần này phiền phức lớn rồi." Hồ Ba Y hỏi: "Sao, lẽ nào đến bây giờ ông vẫn không tin lời tôi vừa nói?" "Không, tôi tin." Bàn Tử cười ha hả: "Ân, câu này là câu tôi nghe sướng nhất.

Nếu đã tin là có Cương thi vương tồn tại, vậy thì hiểu lầm trước đó của chúng ta cũng xóa bỏ nhé." "Bàn Tử, đừng nói nhẹ nhàng thế.

Lần này, tôi không giao được hàng, chắc chắn sẽ bị chủ thuê trách phạt.

Tuy cậu không phải chủ mưu, nhưng cũng là tòng phạm.

Cho nên cậu không thoát khỏi trách nhiệm đâu." Bàn Tử chỉ vào mũi mình: "Ông thật sự cho là tôi có trách nhiệm à?" "Đúng vậy!

Cho nên, hoặc là cậu cũng đồng ý một yêu cầu của tôi, hoặc là, giúp tôi tìm lại đám hành thi kia.

Hai điều kiện, phải chọn một." Hoàng Chương đúng lúc thể hiện ra bộ mặt "có lý không tha người", quả nhiên có chút kiêu ngạo.

"Ông có điều kiện gì?

Nói nghe xem." Hoàng Chương hất cằm, nghiêng đầu nói: "Đơn giản, cho tôi gia nhập đội của các người." Hồ Ba Y hét lên: "Ông uống nhầm thuốc à?

Đúng là được đằng chân lân đằng đầu." "Sao, không dám đồng ý à?

Chương 515

Tốt, vậy thì xin các vị thần tiên, giúp tôi tìm lại toàn bộ đám hành thi bị lạc kia đi.” “Đừng cãi nữa, cơm canh nguội hết cả rồi.

Cứ cãi nhau thế này, e là đến ngày mai cũng không giải quyết được vấn đề.

Chẳng phải chỉ là thêm một người vào đội thôi sao!

Chúng ta dẫn một người cũng là dẫn, dẫn hai người cũng là dẫn.

Nhưng, muốn gia nhập đội của tôi, thì phải phối hợp với tôi mới được.

Bàn Tử, chia một nửa ba lô của cậu cho ông ta.” “Dựa vào đâu, trong ba lô của tôi toàn là bảo bối quý giá, chia cho ông ta.

Lỡ làm mất thì sao?

Ông có đền được không?” Hoắc Tú Tú cười nói: “Sau khi vào núi tuyết, ở những nơi tuyết dày, mỗi một bước chân, đều có thể lún đến gót chân, thậm chí là cổ!

Vì vậy, bình thường trên đất bằng có thể mang vác một trăm cân, nhưng ở nơi như núi tuyết, nhiều nhất chỉ có thể mang ba mươi cân thôi.

Bàn Tử, anh chắc mình chịu nổi không?” Quả là một chiêu hay!

Bàn Tử im bặt!

Cậu ta dùng cách dứt khoát nhất, tháo ba lô của mình xuống, gói lại một số thứ không quan trọng thành một cái ba lô mới, rồi buộc lên lưng đạo sĩ Hoàng Chương.

“Này, Bàn Tử chết tiệt, mày làm gì thế?

Muốn làm tao chết mệt à.” “Chết mệt cũng là chuyện của ông.

Hoàng Chương, nhớ kỹ.

Những trang bị này, đều là những thứ cần thiết mà chúng ta đã lựa chọn kỹ càng, nếu làm mất một món thôi, nhiệm vụ của chúng ta sẽ không hoàn thành được.

Cũng đừng có ỷ vào sự che chở của đội ngũ hùng mạnh của chúng tôi mà nghĩ mình có thể sống sót rời khỏi đây.” “Hừ, Bàn Tử chết tiệt.

Mày lại uy hiếp tao.” “Lần này mày sai rồi, đây không gọi là uy hiếp.

Đây gọi là ép buộc!

Ai bảo ông mặt dày đòi gia nhập đội của chúng tôi.

Nếu bây giờ ông rời đi, tôi giơ hai tay tán thành.

Sẽ cho ông vài trăm đồng coi như là chút lòng thành cho kẻ ăn mày.” Dương Tuyết Lệ có chút không nghe nổi nữa.

Cứ đấu võ mồm thế này, bữa tối hôm nay chắc khỏi cần ăn.

“Xong chưa?

Không ăn nhanh lên, đồ ăn nguội hết cả rồi.” Đợi Bàn Tử và đạo sĩ Hoàng Chương lần lượt ngồi lại bên đống lửa, Hồ Ba Y hỏi Lý Sinh: “Để ông ta gia nhập, liệu có trở thành một Lăng lão bản thứ hai không?” Lăng lão bản là một kẻ phản bội.

Gã đã bán đứng họ!

Cuối cùng bị Phong Bưu bắt đi, đến giờ vẫn bặt vô âm tín, không biết sống chết ra sao.

Bài học này quả thực rất sâu sắc.

Lý Sinh không thể nào không nhớ bài học về Lăng lão bản.

Nhưng, nhìn bộ dạng của Hoàng Chương, gã đạo sĩ này trông có vẻ hơi ngốc nghếch, những gì gã nói và làm cũng không thể hiện sự thâm sâu hay tài giỏi gì.

Loại người này, ngoài một chút kỹ năng cản thi ra, những thứ khác cũng không khác người bình thường là mấy, khiến người ta yên tâm.

"Tình hình tối nay có chút khác thường.

Mọi người hãy tập trung tinh thần, chúng ta phải thay phiên nhau gác đêm.

Nếu không, ải núi tuyết này, e là không dễ qua." Lý Sinh ra lệnh cho các thành viên trong đội.

Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú và những người khác lần lượt dựng lều ở vị trí trung tâm.

Họ ngủ bên trong, bốn phía cách đó không xa, là lều của Lý Sinh, Hồ Ba Y và những người khác.

Đạo sĩ Hoàng Chương thì chen chúc cùng Bàn Tử.

Bàn Tử vốn một mình, ngủ trên một chiếc giường rộng.

Nhưng đạo sĩ mềm mỏng cứng rắn thuyết phục, lại thêm lão đại nói giúp vài câu, cậu ta đành phải nhường một chút, chia cho Hoàng Chương một nửa chỗ ngủ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì bay sang một bên, nghỉ ngơi trên một sườn núi ở chân núi tuyết.

Chỗ đó không có tảng đá nào nhẵn nhụi, cô ta đành nghỉ tạm trên một cây gỗ khô, tiện thể giám sát mọi thứ xung quanh.

Bằng vào cảm giác nhạy bén của mình, cô ta biết phán đoán của chủ nhân Lý Sinh sẽ không sai.

Âm thanh đó, chắc chắn là tiếng rống của Cương thi vương.

Những hành thi kia sau khi bị Cương thi vương gọi đi, cũng không biết gã đem đi làm gì.

Chương 516

Nhưng đoán chừng không có chuyện gì tốt đẹp xảy ra.

Vì vậy, tối nay phải nâng cao cảnh giác đến mức cao nhất.

Nếu không, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Soạt soạt soạt!

"Có người." Sau khi Lý Sinh nằm trong lều, đột nhiên phát hiện ở phía bên kia, có người ném mấy thứ qua.

Cậu ta tay mắt lanh lẹ, lập tức đưa tay ra bắt lấy, đặt vật đó trước mắt, đồng thời bên cạnh vang lên một giọng nói: "Lão đại, là tôi." Hồ Ba Y!

"Có chuyện gì?" "Lão đại, các nữ đồng chí đều đã được chúng ta bảo vệ rồi.

Nhưng nếu đối phương là vương giả trong loài Cương thi Thôn Tiêu, chỉ dựa vào mấy người chúng ta, cũng không phải là đối thủ của nó." Lý Sinh hỏi Hồ Ba Y: "Nói thẳng đi, đừng dài dòng.

Mọi người đều mệt rồi, ăn xong rồi.

Có thể nghỉ ngơi một lúc thì hay một lúc.

Giữ gìn thể lực và tinh thần mới là quan trọng nhất." "Tôi, ý của tôi là, nếu chúng ta bố trí trước một cái pháp trận, có lẽ sẽ có hiệu quả bất ngờ." "Pháp trận?

Cậu cũng nghĩ ra được." Lý Sinh lăn sang phía bên kia của lều, người đã biến mất.

Hồ Ba Y tưởng rằng đề nghị của mình không được chấp nhận,

lập tức buồn bã rời đi.

Nhưng khi anh ta quay người định trở về lều, Lý Sinh lại gọi anh ta lại.

“Canh gác cho tôi, tôi muốn bố trận.” Hồ Ba Y mừng rỡ.

Chỉ vì những người khác quá mệt mỏi, nên khi Lý Sinh và Hồ Ba Y bố trận, họ không hề bị đánh thức.

Trận này, gọi là Trận Hồng Thằng Linh Phù.

Lấy dây đỏ làm chủ đạo, trên dây đỏ, treo mấy chục đồng tiền cổ, cùng với mấy lá linh phù.

Đây chính là hạt nhân của trận pháp này.

Khi từng sợi dây đỏ men theo chu vi của các lều trại mà mở rộng ra và theo hình chữ “Tỉnh” (#), liên tục bố trí mấy chục ô, trận hình mới hoàn thành.

“Lão đại, có tác dụng không?

Hay là để tôi thử xem sao.” Lý Sinh chửi: “Hồ Ba Y, đừng có gây rối cho tôi, cậu lại không phải là Cương thi Thôn Tiêu vương.

Hơn nữa, trận pháp này của chúng ta, đã từng được kiểm nghiệm rồi.” Hồ Ba Y vỗ vỗ đầu: “Lão đại nói phải.

Nhưng, tôi không thể làm thí nghiệm, đạo sĩ Hoàng Chương chắc không có vấn đề gì chứ!

Dưới tay ông ta có mấy chục con hành thi.

Bảo ông ta gọi một hai con về, tuyệt đối không thành vấn đề.” Nói xong câu này, Hồ Ba Y lẩm bẩm nằm xuống trong lều, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Ngay lúc Lý Sinh nằm xuống, đã nghe thấy tiếng cảnh báo của

Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rốt cuộc, là một nữ quỷ, Tinh Tuyệt Nữ Vương có khả năng cảm nhận bằng khứu giác nhạy bén hơn con người bẩm sinh.

Cô ta cảm nhận được nguy hiểm, đang từng chút một tiến lại gần nơi đóng trại của chủ nhân.

Nhưng, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không nhìn thấy Cương thi Thôn Tiêu vương.

Đợi đến khi hiểu ra chuyện gì, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả quyết phát ra một tiếng hét chói tai, cảnh báo cho Lý Sinh.

Cảnh báo rồi!

Lý Sinh lật người, cầm đao đứng dậy.

Hắc Thần Đao nắm trong tay, cậu ta hét lớn: "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Chủ nhân, vừa rồi ta cảm giác có một luồng sáng trắng, bay về phía ngài." "A…" Trong lúc Lý Sinh đang nghi thần nghi quỷ, lều của đạo sĩ Hoàng Chương và Bàn Tử, truyền đến một trận tiếng đánh nhau.

Tiếp đó là tiếng la hét của Bàn Tử.

"Mẹ ơi, con gì to thế này… Cương thi vương đầu to!" Khi Tiểu Ca với tốc độ nhanh nhất, nhổ cả lều của Bàn Tử lên, một con Cương thi vương màu đen, đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Đạo sĩ Hoàng Chương, gã xui xẻo, bị con Cương thi Thôn Tiêu vương to lớn này bóp cổ, mặt bị nghẹn đến đỏ bừng.

Tuy đã bị nhấc khỏi mặt đất, nhưng ánh mắt gã vẫn ra hiệu cho Lý Sinh.

"Ra tay!" Lý Sinh ra lệnh cho Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y nhận lệnh, lập tức bay đến sau lưng Cương thi Thôn

Tiêu vương, nhặt đầu dây của Trận Hồng Thằng Linh Phù dưới đất lên, mạnh mẽ vây quanh Cương thi Thôn Tiêu vương.

Lý Sinh lùi về một hướng khác, động tác cũng y hệt.

Lập tức, Trận Hồng Thằng Linh Phù, như một tấm lưới cá, quăng về phía con Cương thi Thôn Tiêu vương to lớn.

"Tên cô là Hồng Quỳ, Hồng Quỳ, tại… sao… cô lại muốn giết tôi… tôi… lúc đó… rõ ràng không hề giết cô, không phải… tôi… làm." Bị bóp cổ, đạo sĩ Hoàng Chương trong cơn đau đớn tột cùng, nói với Hồng Quỳ, con Cương thi Thôn Tiêu vương đang bóp cổ mình.

Lý Sinh nghe vậy, mới biết được.

Chương 517

Con Cương thi Thôn Tiêu vương này, từng có giao du với Hoàng Chương.

Có lẽ, là trước khi trở thành Cương thi vương.

Từng bị Hoàng Chương "cản thi".

Cho nên mới kết xuống ân oán như vậy.

Loài cương thi này, một phần có ký ức, một phần không có ký ức.

Những con cương thi có ký ức, nếu trước khi chết bị hãm hại, dù xa ngàn dặm, cũng sẽ quay về báo thù.

Những con không có ký ức, thì lại càng đáng sợ hơn.

Bởi vì đã thoát ly nhân tính, nên biến thành yêu quái.

Bị thế nhân khinh bỉ và không dung thứ.

Đạo sĩ như Hoàng Chương, đã có năng lực cản thi, tự nhiên cũng có bản lĩnh nhất định, khắc chế những thứ thuộc loại cương thi.

Có thể là do Hoàng Chương bị bóp quá lâu, cũng có thể là do con Cương thi Thôn Tiêu vương này, sức mạnh vô cùng, biến hóa đa đoan, thần thông cực lớn.

Cho nên Hoàng Chương không phải là đối thủ của nó.

Lúc này, Hoàng Chương bị bóp, cổ gần như sắp gãy.

Mấy chục chữ gã khó khăn nói ra, thà nói là cho Lý Sinh nghe, còn hơn là cho Cương thi Thôn Tiêu vương Hồng Quỳ nghe.

Một câu nói xong, người thông minh lập tức hiểu ra.

Hoàng Chương trước đây quen biết Cương thi vương!

Trong nháy mắt, trận pháp do Lý Sinh và Hồ Ba Y bố trí, đã hình thành một tấm lưới, bao trùm lên lưng Cương thi Thôn Tiêu vương.

Lưng của nó, lập tức bị in lên một vết ấn màu đỏ.

Ban đầu, Cương thi Thôn Tiêu vương không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng khi Lý Sinh dùng một loại sức mạnh bí chú nào đó, đốt cháy một lá linh phù trên lưới Hồng Thằng Linh Phù, một luồng ánh sáng chói lòa, lập tức nổ tung.

Cương thi Thôn Tiêu vương, như bị sét đánh, lưng mạnh mẽ rung lên, sau đó buông đạo sĩ Hoàng Chương ra, và hướng đôi mắt quái dị, nhìn về phía Lý Sinh và Hồ Ba Y ở hai bên.

"Lý Sinh, không kịp rồi." "Tôi biết không kịp rồi, thì sao, mau ra tay đi." Lưới dây đỏ mạnh mẽ chụp xuống, chồng lên một tia chớp màu đỏ, Cương thi Thôn Tiêu vương Hồng Quỳ, lập tức phát ra một tiếng kêu thét.

Trông có vẻ rất đau đớn!

Dù sao đối với pháp trận đã có phản ứng, sự đau đớn này, thực ra cũng là bình thường!

Bởi vì pháp trận mà Lý Sinh bố trí, chuyên dùng để đối phó với những tà vật như tống tử, và loại cương thi.

Hiện tại pháp trận đã có tác dụng, Lý Sinh và Hồ Ba Y đều thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Chương tuy đã được cứu, nhưng mớ hỗn độn mà gã đạo sĩ hôi hám này để lại, lại không mang lại bất kỳ lợi ích gì.

Cương thi Thôn Tiêu vương sau khi bị đối phó, lập tức trút giận lên người họ.

Đặc biệt là hai sợi dây đỏ đang nắm trong tay, lúc này đã thu hút sự chú ý của Hồng Quỳ.

Con mắt của cương thi, như một tia chớp, nhìn chằm chằm vào tấm lưới linh màu đỏ.

Ký ức đau khổ của Hồng Quỳ khi còn là Cương thi vương, dường như đột nhiên bị màu đỏ kích thích.

Lúc này, Hoàng Chương cũng nói với những người xung quanh: "Mau cất hết những thứ màu đỏ đi, Hồng Quỳ lúc còn sống bị màu đỏ hại chết.

Trong ký ức của nó, chỉ cần là thứ màu đỏ, tất cả đều phải bị hủy diệt." Dương Tuyết Lệ giật mình.

Nút thắt trên đầu cô, là dùng dây đỏ buộc.

"Oh my god." Hoắc Tú Tú lập tức nói: "Mau quay người lại, tôi giúp cô." Nhưng, Cương thi Thôn Tiêu vương dường như hành động nhanh hơn.

Ngay lập tức, nó phát hiện ra nút thắt tóc màu đỏ sau gáy Dương Tuyết Lệ.

Ù!

Hồng Quỳ phát ra một tiếng thi hống, mạnh mẽ thoát khỏi lưới linh của Lý Sinh và Hồ Ba Y, như một quả đạn pháo, bay xiên về phía Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ không biết mình đã trở thành mục tiêu của Cương thi Thôn Tiêu vương, vẫn đang cố gắng tháo nút thắt tóc màu đỏ xuống.

Nhưng, một bóng đen kéo dài trên mặt đất đã nhắc nhở cô, cô hét lên một tiếng, lập tức nằm rạp xuống đất.

Hành động này đã cứu cô, đồng thời cũng cho thấy Dương Tuyết Lệ tuy là một cô gái lớn lên ở nước ngoài, nhưng lại có sự nhạy bén bẩm sinh.

Hành động vừa rồi chỉ cần chậm một nhịp, có tám phần khả năng, sẽ bị Cương thi Thôn Tiêu vương giết chết.

Lý Sinh lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nếu Dương Tuyết Lệ có mệnh hệ gì, Đại Kim Nha đã hứa sẽ bảo vệ cô, vì vậy, Đại Kim Nha sẽ không khách khí với Lý Sinh.

Chương 518

Chắc chắn sẽ đến hỏi tội Lý Sinh, hỏi vì sao không bảo vệ tốt cho cô.

"Hắc Thần Đao!" Trong chớp mắt, Lý Sinh phi Hắc Thần Đao trong tay ra.

Hắc Thần Đao phát ra một tiếng vù vù.

Như một tia chớp màu đen, đánh vào sau lưng Cương thi Thôn Tiêu vương.

Cương thi Thôn Tiêu vương Hồng Quỳ, một cú vồ không trúng, lập tức đứng thẳng người dậy.

Vốn định tấn công Dương Tuyết Lệ lần thứ hai, nhưng Hắc Thần Đao, thanh đao trừ tà, đã bay đến sau lưng.

Cương thi Thôn Tiêu vương dường như có mắt sau lưng.

Mạnh mẽ bay lên khỏi mặt đất, thẳng tắp vọt lên không trung.

"Oa!" "Hồng Quỳ, thành tinh rồi." "A, xem ra là một lão thi vương có ký ức trăm năm." "Tôi thấy tu vi không chỉ trăm năm đâu.

Với mấy chiêu thân thủ này, đủ để trở thành kẻ mạnh nhất trong số các Cương thi Thôn Tiêu vương!" "Vậy…" Thật đáng thương cho Ngô Tà và Bàn Tử hai kẻ ngốc, lúc này đang tranh luận về mức độ lợi hại của Cương thi Thôn Tiêu vương, bên kia, khi Dương Tuyết Lệ sắp phải đối mặt với đợt tấn công thứ hai, Hắc Thần Đao của Lý Sinh đã bay tới.

Đợi Cương thi Thôn Tiêu vương phản ứng, sau lưng, đã bị một đao.

Cương thi vương Hồng Quỳ, đang định kiểm tra vết thương, bỗng phát hiện ra Hắc Thần Đao có tác dụng phá tà.

Lý Sinh thầm kêu không ổn.

May mà mắt tinh tay nhanh, cậu ta đá một sợi dây đỏ dưới chân, quấn lấy chuôi Hắc Thần Đao, cứng rắn rút nó ra khỏi vết thương của Cương thi Thôn Tiêu vương.

Hồng Quỳ phát ra một tiếng gầm lớn!

"Ù ù…" Tiếng thi nộ, chấn động bốn phương.

Lúc này bên cạnh đạo sĩ Hoàng Chương, Ngô Tà đang hỏi một số chuyện.

Ngô Tà là một trong số ít người trong đội nắm vững kỹ thuật cấp cứu.

Lúc này điều anh ta quan tâm, không phải là Hoàng Chương có chết hay không.

Mà là trong tình huống này, làm thế nào để giúp Lý Sinh, nhanh chóng khắc chế được Cương thi Thôn Tiêu vương.

"Tên đạo sĩ thối, lần này ông hại tôi khổ rồi." "Tiểu ca này, sao nói chuyện khó nghe vậy.

Tôi hại anh khổ?

Đội của các người, vốn là đang đi tìm chết.

Nếu không sao lại đến núi tuyết?

Đây là núi tuyết thuộc dãy Thiên Sơn, nhìn cho rõ đi, là tuyệt cảnh." Hoàng Chương có thể nói một hơi dài như vậy, báo hiệu rằng gã đã sống lại.

Ngô Tà thì mệt muốn chết.

Anh ta dừng cấp cứu, dựa vào một bên nghỉ ngơi một lúc.

“Hoàng Chương, mau nói đi, đại ca của tôi dùng cách gì, để đối phó Cương thi Thôn Tiêu vương là tốt nhất?” Ngô Tà mặt đầy mồ hôi.

Trong đêm tối thế này, nhiệt độ vốn đã rất thấp.

Nhưng để cấp cứu cho gã đạo sĩ thối Hoàng Chương, anh ta đã khẩn cấp ấn ngực cho đối phương khoảng một nghìn lần.

Việc phục hồi chức năng tim phổi của Hoàng Chương, đã tiêu hao quá nhiều sức lực của Ngô Tà, bây giờ anh ta mệt lả.

Mồ hôi đầm đìa, trông quả thực không dễ dàng gì.

Hoàng Chương cũng biết người anh em này không tầm thường, là ân nhân cứu mạng của mình.

Gã lập tức cố gắng suy nghĩ rồi nói: “Nói là không có cách, cũng không hẳn.” Ngô Tà ngẩng đầu liếc nhìn tình hình bên phía Lý Sinh, thúc giục tay đối phương nói: “Mau lên mau lên, lão đại của tôi lại đánh nhau với Cương thi Thôn Tiêu vương rồi!

Kỳ lạ, Trận Hồng Thằng Linh Phù cũng không đối phó được, Cương thi Thôn Tiêu vương này lợi hại quá.” Hoàng Chương cũng liếc nhìn tình hình chiến đấu bên đó, lắc đầu nói: “Hồng Quỳ đã thành khí hậu rồi.

Thành khí hậu rồi.” “Đừng nói nhảm nữa, nói chút gì có ích đi, làm ơn làm ơn.” Ngô Tà thúc giục đối phương.

“Khổn Tiên Tác.” Ngô Tà mở to mắt: “Sao?

Ông coi đại ca tôi là thần tiên à?

Hay là các vị thần tiên?

Ở đây không có Bát Tiên, nhìn cho rõ đi!

Đừng có nhìn nhầm.” “Không nhầm không nhầm, đương nhiên là không có Khổn Tiên Tác.

Nhưng tôi có, sao không hỏi tôi?” Đạo sĩ Hoàng Chương lập tức từ trong túi áo đen thui, lấy ra một sợi dây thừng.

Ngô Tà nhìn màu sắc của sợi dây đó, liền từ chối ngay.

Đó đâu phải là Khổn Tiên Tác, rõ ràng là một sợi dây thừng dệt bằng bông.

Chương 519

Gọi tắt là dây bông!

Chỉ vì bị sờ mó nhiều, quanh năm tiếp xúc với những thứ bẩn thỉu, cho nên đen kịt, đen như mực tàu.

"Thứ này, đừng lấy ra làm mất mặt nữa, tôi…" Hoàng Chương cười hắc hắc, nói với Ngô Tà: "Tiểu huynh đệ, đừng có xem thường sợi dây thừng nhỏ của tôi.

Nó, có thể trói được cương thi mấy trăm năm đấy.

Pháp lực vô biên, là của sư tổ của sư phụ tôi, truyền lại.

Gọi là Khổn Tiên Tác thì tự nhiên có chút ngại ngùng.

Nhưng gọi là Khổn Thi Tác, thì lại khá hợp." Ngô Tà thấy gã nói có vẻ nghiêm túc, thầm nghĩ: "Lẽ nào thật sự là mình nhìn nhầm, xem thường pháp bảo của gã?" Anh ta nghe nói nhiều người có nghề gia truyền, trong tay đều có "pháp bảo" do đời trước để lại.

Là đồ nghề kiếm cơm.

Hoàng Chương đã là người cản thi, một cực phẩm trong giới đạo sĩ, không chừng sợi dây trông tầm thường này thật sự là một pháp bảo.

Anh ta lập tức bán tín bán nghi nhận lấy, mang theo một chút mong chờ, chạy về phía Lý Sinh và Hồ Ba Y.

"Ngô Tà, không phải bảo cậu ở lại đó bảo vệ họ sao?

Đặc biệt là các nữ đồng chí, và Bàn Tử nhất định phải bảo vệ tốt." Giọng của Bàn Tử ở bên kia vang lên: "Lão đại, trận quyết chiến này.

Giết Cương thi Thôn Tiêu vương, tôi mà không tham gia.

Thì thật quá đáng tiếc.” Hồ Ba Y hét lên: “Bàn Tử, quay về.” “Không về.

Cắn tôi đi.” Hồ Ba Y khổ não nhìn về phía Lý Sinh.

Đang đấu trí đấu dũng với Cương thi Thôn Tiêu vương, lúc này, nếu Bàn Tử không phối hợp, phiền phức sẽ càng lớn hơn.

Lý Sinh hét lên: “Bàn Tử ở lại, Ngô Tà, lập tức quay về.” Hồ Ba Y cũng thúc giục một tiếng: “Ngô Tà, nghe thấy không?” “Nghe rồi!

Yên tâm đi, tôi giao pháp bảo cho các anh.

Lập tức lui về.” Ngô Tà liền ném cuộn dây thừng đen thui đó cho Lý Sinh.

“Lão đại, Khổn Thi Tác của gã đạo sĩ thối Hoàng Chương, có lẽ sẽ có ích cho anh.” Lý Sinh vừa nhìn thấy cuộn dây đó, cũng suýt nữa bị hun cho chết ngất.

Thứ này mùi quá nồng!

Nói thật, trong lòng cậu ta thực ra có chút bài xích gã đạo sĩ thối Hoàng Chương.

Nhưng ra ngoài làm ăn, đạo sĩ không có lỗi.

Cho nên lại chấp nhận Hoàng Chương.

Gã này, cũng không biết lại giở trò quỷ gì, lấy một cuộn dây thừng ra báo đáp.

Sợi dây thừng bốc mùi vô cùng này, quả thực kỳ lạ.

“Vậy thì tôi cứ thử xem sao.” Lý Sinh tuy đồng ý một tiếng, nhưng trong lòng, lại không coi trọng Hoàng Chương.

Giống như Hồ Ba Y, cho rằng đồ của Hoàng Chương, về cơ bản sẽ không có tác dụng.

Nhưng tình hình hiện tại không mấy lạc quan.

Cương thi Thôn Tiêu vương, đã xé nát lưới Hồng Thằng Linh Phù.

Tuy cơ thể đã phải chịu mấy lần bị linh quang chớp giật dữ dội.

Vết thương đầy mình.

Nhưng Cương thi Thôn Tiêu vương đã nổi giận!

Hủy đi cái bẫy mà Lý Sinh và Hồ Ba Y đã mất mấy giờ đồng hồ mới bố trí xong.

Dây đỏ toàn bộ bị xé nát, Cương thi Thôn Tiêu vương hướng Lý Sinh phát ra một tiếng thi hống, uy hiếp nhìn Lý Sinh bằng đôi mắt không có tròng đen trắng.

"Mẹ kiếp, ánh mắt đáng sợ thật.

Ngay cả nhãn cầu cũng không có.

Cần gì phải ra ngoài lăn lộn?" "Lão đại, anh đang nói chuyện với ai thế?" "Tôi đang nói Cương thi Thôn Tiêu vương, đẹp trai hơn Cương thi Thôn Tiêu!" "Đó là chắc chắn rồi.

Nó là Cương thi vương mà!

Cực phẩm trong loài tống tử." "Ừm, tôi có cách rồi.

Cầm lấy thứ này đi." Lý Sinh để sớm thoát khỏi "Khổn Thi Tác", liền ném nó cho Hồ Ba Y.

Nào ngờ khi vung sợi dây ra, dùng lực không đều, một đầu vẫn còn lại trong tay.

Đầu kia, bay qua đỉnh đầu Cương thi Thôn Tiêu vương, rơi về phía Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y tưởng rằng Lý Sinh muốn dùng thứ này đối phó Cương thi Thôn Tiêu vương Hồng Quỳ, lập tức hưng phấn nói: "Lão đại, tôi

biết ý của anh rồi.” Biết cái con khỉ, mày biết cái gì!

Chương 520

Lý Sinh thầm kêu: "Thôi rồi." Một cú vung tùy ý, bị Hồ Ba Y coi là chỉ thị, trong tình huống này.

Nếu không phối hợp với Hồ Ba Y hoàn thành động tác tiếp theo, một khi Cương thi Thôn Tiêu vương phản kích, sẽ lập tức làm rối loạn nhịp điệu của cả hai người.

Bản hợp xướng diệt thi, sẽ biến thành bản hợp xướng bị diệt cả đội.

Đối tượng bị diệt cả đội, chính là mấy người họ!

Vì vậy, để ổn định tình hình, Lý Sinh chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, dù sao, cậu ta vốn không hề đặt hy vọng vào sợi dây thối đó.

Nhưng Hồ Ba Y, lại coi sợi dây thừng đó, như cọng rơm cứu mạng.

Thái độ nghiêm túc của anh ta, lập tức lây sang Lý Sinh.

Lý Sinh đâm lao phải theo lao, phối hợp, cùng nhau xoay người, dùng Khổn Thi Tác hung hăng quất về phía Cương thi Thôn Tiêu vương Hồng Quỳ.

Bốp!

Trên Khổn Thi Tác, truyền đến một tia điện quang.

Tiếng nổ mạnh, khiến Lý Sinh mừng rỡ không ngờ.

Hồ Ba Y trước tiên kinh ngạc, sau đó vui mừng hét lớn với Lý Sinh: "Trời ơi, uy lực thật lợi hại, lão đại, thứ này là pháp bảo đấy."

“Pháp bảo, pháp cái con khỉ.” Lý Sinh hét lớn: “Hồ Ba Y, tiếp tục, chúng ta tổ chức một lần nữa.” Cương thi Thôn Tiêu vương Hồng Quỳ, bị Khổn Thi Tác đó quật văng xa mấy mét.

Cái đầu cương thi to lớn, lập tức ngơ ngác.

Nó đang suy ngẫm về thứ đó.

Đột nhiên, ký ức trước khi trở thành Cương thi Thôn Tiêu vương, tràn vào trong đầu nó.

Cương thi Thôn Tiêu vương, lập tức chuyển ánh mắt, sang đạo sĩ Hoàng Chương.

“Lại là tôi?” Hoàng Chương phát ra một tiếng kêu oán thán, lập tức thông báo cho Ngô Tà xung quanh: “Mấy người, mau rút lui đi, Cương thi Thôn Tiêu vương sắp nổi điên rồi.” “Tôi còn không sợ, ông sợ cái gì.” Hoàng Chương mặt mày lo lắng nói: “Không phải là vấn đề sợ hay không sợ.

Một khi bị Cương thi Thôn Tiêu vương đánh trúng, sẽ lập tức trúng độc!

Biến thành thế này, biến thành thế này, các người có dám không ngừng lại không?” Gã bắt chước động tác cương thi bóp cổ người, khiến Ngô Tà cảm thấy như mình đang trải qua, Ngô Tà thầm nghĩ gã này quả thực có chút bản lĩnh.

Lời cảnh báo lúc này, đáng tin.

Dù sao, gã đã giao Khổn Thi Tác ra, chứng tỏ Hoàng Chương thực sự muốn diệt Cương thi Thôn Tiêu vương.

Nghe gã một lần vậy!

Ngô Tà quay người đi tìm hai nữ đồng chí, định đưa họ rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nào ngờ Cương thi Thôn Tiêu vương lúc này đã bay đến trên đầu, trực tiếp hạ xuống.

Giơ tay nhấc Hoàng Chương lên.

"Bảo vệ đạo sĩ Hoàng Chương!" "Gã đạo sĩ thối này cũng quá xui xẻo rồi, bị Cương thi vương đối phó hai lần.

Lần này, e là thần tiên hạ phàm, cũng không cứu nổi!" Lời nói của Bàn Tử, tuyệt đối không phải là chế nhạo.

Chỉ vì mọi người đều biết ân oán giữa Hoàng Chương và con Cương thi Thôn Tiêu vương này, không phải dăm ba câu là nói rõ được.

Ân oán đã kết, lại thêm Khổn Thi Tác khiến Cương thi Thôn Tiêu vương vô cùng kiêng kỵ, vì vậy, Hồng Quỳ trước tiên diệt đạo sĩ Hoàng Chương.

Sau đó quay đầu lại đối phó Lý Sinh, đã trở thành một chuyện có xác suất rất cao.

Phải coi trọng, nếu không Hoàng Chương vừa chết, ngoài việc mất đi một con bài quan trọng, họ sẽ bị Cương thi Thôn Tiêu vương áp chế.

Như vậy, sẽ dẫn đến việc thời gian tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ bị trì hoãn, thậm chí bị hủy bỏ hoàn toàn, để cho Ngũ Long Bang và Phong Bưu được lợi không công.

Lúc này, Bàn Tử không biết từ đâu lôi ra một thanh kiếm gỗ đào.

"Lão đại, Cương thi Thôn Tiêu vương lợi hại quá.

Ba lô của tôi cũng trống rỗng, những thứ đó không đối phó được nó.

Anh cầm vũ khí này tạm dùng đi." Lý Sinh chế nhạo chửi: "Thằng

Bàn Tử chết tiệt, có kiếm gỗ đào giấu giếm, đáng lẽ phải lấy ra sớm hơn.” Bàn Tử cười ngượng, để lại kiếm cho Lý Sinh xong, lập tức một bước lăn đi, về phía Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, bảo vệ các nữ đồng chí.

Lý Sinh ngậm kiếm gỗ đào trong miệng.

Tiếp đó, hét với Tiểu Ca: “Cho tôi một nhát.” Đại Kim Nha không nghe rõ lời của Lý Sinh.

Tưởng rằng Lý Sinh bảo mình, đi chém Cương thi Thôn Tiêu vương một nhát, để thu hút con Cương thi Thôn Tiêu vương đã thành khí hậu này.

“Tôi liều mạng!” Đại Kim Nha miệng phát ra tiếng thở hổn hển, chĩa dao găm vào sau lưng Cương thi Thôn Tiêu vương, mạnh mẽ đâm tới.

Cương thi Thôn Tiêu vương bây giờ đang chú ý đến Lý Sinh.

Ngoài Lý Sinh ra, Hồ Ba Y cũng là mục tiêu.

Cho nên nếu Đại Kim Nha đứng yên tại chỗ, con Cương thi vương này, căn bản sẽ không thèm để ý.

Chương 521

Đại Kim Nha đã có tuổi, lúc này xông lên, hệ số nguy hiểm cao hơn nhiều so với những người trẻ như Bàn Tử.

Lý Sinh không hiểu vì sao ông ta lại làm vậy!

Nhưng Đại Kim Nha đã không xông thì thôi, đã xông lên rồi, cơ hội tốt như vậy, không thể lãng phí vô ích.

Tiểu Ca không nói hai lời, cầm Hắc Thần Đao của Lý Sinh, rạch một đường trên cánh tay cậu ta.

Bảo huyết của Lý Sinh lập tức vang lên tiếng xèo xèo, truyền năng lực huyết mạch cho vũ khí trong tay, ban cho nó sức mạnh thần kỳ.

Kiếm gỗ đào vốn có màu sắc tối tăm.

Bị làm như vậy, lập tức ánh đỏ lấp lánh, trông thật bắt mắt.

Người trong nghề nhìn vào là biết đây là một thanh kiếm gỗ đào đã được ban cho sức mạnh thần kỳ.

"Tôi sắp ra tay rồi, hai người canh giữ bên cạnh tôi, không được đi đâu cả." Tiểu Ca và Hồ Ba Y, nhìn nhau, lần lượt gật đầu.

Bàn Tử thì ghen tị hét lên: "Lão đại, vậy còn tôi?" "Cút về chỗ của cậu đi, bảo vệ tốt mấy người họ.

Nếu có sai sót gì, tôi sẽ biến Bàn Tử thành Gầy Tử." Bàn Tử nhìn cái eo to như thùng nước của mình: "Gầy Tử thì tốt quá, lão đại…" Cậu ta còn định lải nhải thêm vài câu nữa, thì kiếm gỗ đào của Lý Sinh đã vung về phía trước.

Cương thi Thôn Tiêu vương từ trong ánh kiếm của cậu, nhìn thấy tai họa màu đỏ.

Ù!

Cương thi Thôn Tiêu vương hét lên một tiếng chói tai, từ bỏ thứ đang cầm trong tay, hai cánh tay co lại duỗi ra, thực hiện động tác đâm tới kiểu nhảy, lao thẳng về phía Lý Sinh.

Xem ra, kiếm gỗ đào của Lý Sinh, đã chọc giận con Cương thi Thôn Tiêu vương này.

Là một Cương thi vương, nó sẽ không cho phép Lý Sinh cầm bảo kiếm có linh pháp đạo lực, để đối phó mình.

Cho nên, muốn tiêu diệt đội ngũ này, phải tiêu diệt kẻ địch có tu vi mạnh nhất.

Cương thi Thôn Tiêu vương có sự dũng mãnh này, quả thực khiến người ta bất ngờ.

Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này khó khăn lắm mới có được cơ hội thở dốc, biết rằng con Cương thi Thôn Tiêu vương này giết không được, không thể tiếp tục ở lại đây.

Gã theo sau Bàn Tử, người đang bảo vệ các nữ đồng chí, hét lớn: "Đợi tôi với, đợi tôi với." Rồi chạy về phía một bãi đất bằng phẳng ở chân núi tuyết, phản chiếu ánh trăng.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, Ngô Tà, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Đại Kim Nha, Tiểu Ca, sáu người ở lại, tiếp tục đối phó Cương thi Thôn Tiêu vương.

"Lão đại ra tay rồi, tôi nên đi giúp một tay." "Nói nhảm, cậu tưởng tôi đứng đây xem náo nhiệt à." Hồ Ba Y nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca thấy anh ta đồng ý, chỉ vào một đoạn dây thừng bị đứt trên đất.

Hồ Ba Y gật đầu, lập tức cùng anh ta, tiếp tục dùng cách "giăng

lưới bắt cá", để giúp Lý Sinh đối phó Cương thi vương.

Xẹt xẹt xẹt!

Kiếm gỗ đào được Lý Sinh truyền cho năng lực huyết mạch, lúc này đâm trái đâm phải, ánh đỏ đến đâu, chém cho Cương thi Thôn Tiêu vương phải liên tục né tránh mấy lần.

Bởi vì Cương thi Thôn Tiêu vương không kiêng kỵ những thứ khác của cậu.

Nhưng chỉ có bảo huyết của Lý Sinh, lại là khắc tinh của nó.

Vì vậy, khi ánh sáng đỏ trên kiếm gỗ đào lóe lên, Cương thi vương cảm nhận được mối đe dọa rõ ràng.

Một loại pháp lực khắc chế bẩm sinh.

Với tu vi của Cương thi Thôn Tiêu vương, không thể không biết điều này.

Vì vậy, Cương thi Thôn Tiêu vương vốn có thể đối đầu trực diện với Lý Sinh, hiếm thấy lại từ bỏ việc dùng cánh tay đâm tới, mà không ngừng phòng thủ trước kiếm gỗ đào của Lý Sinh.

Đừng nhìn Cương thi Thôn Tiêu vương thân thể cứng đơ, hai cánh tay, mãi mãi chỉ có thể duỗi thẳng.

Thực tế, tu vi của nó cực cao, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn lão luyện.

Kiếm gỗ đào của Lý Sinh, mười mấy kiếm liền ngay cả áo giáp của Cương thi Thôn Tiêu vương cũng không đâm trúng.

Lý Sinh kinh ngạc.

Đến kiếm thứ mười ba, Lý Sinh tung một chiêu giả, hét lớn với Tiểu Ca và Hồ Ba Y: "Gã này rốt cuộc ăn gì mà lớn vậy.

Lợi hại thế.” Hồ Ba Y nhìn về hướng đạo sĩ Hoàng Chương bỏ chạy, hét lên: “Muốn biết rõ vấn đề này, phải hỏi đạo sĩ Hoàng Chương thôi.

Gã đạo sĩ thối đó, chạy mất rồi.” Tiểu Ca nói: “Không chạy, sẽ trở thành gánh nặng của chúng ta.

Tránh đi, chúng ta ra tay, ngược lại còn tiện hơn.” Lúc này, hai người nhìn nhau.

Thời cơ giăng lưới chặn đường, đã đến.

Khi Cương thi Thôn Tiêu vương đang lựa chọn mục tiêu tấn công, cân nhắc tấn công Lý Sinh hay Hồ Ba Y đang thở dốc, thì người sau cùng với Tiểu Ca, đã giăng lưới về phía trước.

Cương thi Thôn Tiêu vương không thèm nhìn, nghe tiếng gió rít, hai cánh tay cương thi duỗi ra sau, chui vào mắt lưới, sau đó dùng sức xé toạc.

Lập tức phát ra một loạt tiếng xẹt xẹt.

Chương 522

Hồ Ba Y và Tiểu Ca chặn đường, liền thất bại, lưới trong tay, cũng bị xé thành từng mảnh vụn.

Thủ đoạn này, xem ra đối với Cương thi Thôn Tiêu vương, không có tác dụng.

Ánh mắt kinh ngạc, khiến Hồ Ba Y cực kỳ cô lập.

Tiểu Ca lúc này, hét với Lý Sinh: "Lão đại, cho tôi mượn Hắc Thần Đao của anh một chút." "Tên này, Hắc Thần Đao không phải đang ở trên tay cậu sao?" Tiểu Ca không nói hai lời, nhảy lên không trung mấy mét, sau đó tay lên dao xuống.

Hắc Thần Đao mang theo một tiếng gió rít, hung hăng như một mũi gai ngược, cắm vào vai Cương thi Thôn Tiêu vương.

Cương thi Thôn Tiêu vương mạnh mẽ quay người, một bàn tay cương thi, hung hăng đập vào ngực Tiểu Ca.

Tiểu Ca lập tức phun máu lùi lại, Hắc Thần Đao lại còn lại trong cơ thể đối phương.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, đều kinh ngạc.

Đại Kim Nha hét lớn: "Tiểu Ca!

Cậu vạn lần đừng chết nhé, đại gia đình chúng tôi đều cần cậu.

Tiểu Ca, cố lên, tôi cứu cậu ngay.

Ngô Tà, Ngô Tà." Mấy câu hét rất nghiêm túc, kết quả là suýt nữa hét rách cả cổ họng.

Làm cấp cứu, làm thánh mẫu.

Đó là sở trường của Ngô Tà.

Nhận được yêu cầu của Đại Kim Nha, anh ta lập tức tiến hành cấp cứu cho Tiểu Ca.

Nào ngờ, Ngô Tà vừa mới ngồi xuống không lâu, phát hiện Tiểu Ca đang nháy mắt lia lịa với mình.

Ngô Tà tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng có thể khẳng định.

Những hành động kỳ lạ này của Tiểu Ca nhất định là nhằm vào Cương thi Thôn Tiêu vương.

Trong thời khắc quan trọng có thể bị diệt cả đội bất cứ lúc nào, Ngô Tà đã phát huy trí thông minh, lập tức hét lớn: "Tiểu Ca không xong rồi.

Nhiều nhất chỉ có thể sống được mấy phút, vừa trúng độc, vừa gãy xương sườn, lại còn xuất huyết nhiều, xong đời rồi." "Tao giết mày." Hồ Ba Y hét lớn một tiếng, định xông lên báo thù cho Tiểu Ca.

Lý Sinh cũng kinh ngạc đến mí mắt giật giật, thầm nghĩ Tiểu Ca mạnh mẽ như vậy, sao có thể chết trong tay Cương thi Thôn Tiêu vương được?

Chỉ mới một chưởng thôi mà!

Tuy cậu ta cũng biết lòng bàn tay, cũng như móng tay của Cương thi Thôn Tiêu vương, đều kịch độc vô cùng.

Nhưng Tiểu Ca bẩm sinh có huyết mạch thần kỳ.

Sức mạnh huyết mạch, tuy không mạnh bằng Lý Sinh.

Nhưng cũng đủ để đối phó với kịch độc thông thường.

Thân thủ của Tiểu Ca, trong đội này, nổi tiếng lợi hại.

Sao ngay cả một chưởng của Cương thi Thôn Tiêu vương cũng không chống đỡ nổi?

Không thể nào!

Trong lòng cậu ta tuy cực kỳ nghi ngờ, nhưng cũng không thể xác định được những gì Ngô Tà hét, rốt cuộc là thật hay giả.

Một luồng phẫn nộ, dâng lên từ đáy lòng.

Lý Sinh lúc này ánh mắt khóa chặt vào sau lưng Cương thi Thôn Tiêu vương, nơi bị Tiểu Ca cắm vào một thanh Hắc Thần Đao.

Thanh đao đó, đã theo cậu nhiều năm.

Người và đao, gần như có một loại cảm ứng dung hợp bẩm sinh.

Lý Sinh biết, sau khi thanh đao đó tiến vào cơ thể Cương thi Thôn Tiêu vương, đã tạo ra tác dụng đối kháng mạnh mẽ với tà khí của cương thi.

Hành động và tốc độ của Cương thi Thôn Tiêu vương, không còn nhanh nhẹn và linh hoạt như trước.

Dưới sự phán đoán này, Lý Sinh chuẩn bị mạo hiểm một lần.

Cậu ta muốn cắm Hắc Thần Đao vào sâu hơn một chút.

Để Cương thi Thôn Tiêu vương cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Nhưng gã này bây giờ cảnh giác cao như vậy, trong tình huống đối chiến phức tạp, làm thế nào mới có thể tiếp cận, cũng như khống chế thanh Hắc Thần Đao đó đây?

Lý Sinh nhanh chóng nghĩ ra một cách.

Cậu ta lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, dùng một cành cây khô có độ đàn hồi làm lực bật, nhờ vào động tác nhanh nhẹn, dùng thủ đoạn lừa gạt, để đánh lừa Cương thi Thôn Tiêu vương.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương và Hồ Ba Y phối hợp hành động, sự

chú ý của Cương thi Thôn Tiêu vương, quả nhiên bị thu hút đi một lúc.

"Tôi cũng đến đây!" Lý Sinh lướt đến sau lưng Cương thi Thôn Tiêu vương, lòng bàn tay ấn xuống một cái, thanh Hắc Thần Đao đó lập tức phát ra một tiếng gãy xương trầm đục, chìm vào cơ thể cương thi, chỉ còn lại một chút chuôi dao!

Chương 523

Rất hoàn mỹ!

Tất cả động tác gần như đều được hoàn thành trong dự tính của Lý Sinh.

Bây giờ đã đạt được nguyện vọng!

Trong tay có thanh kiếm gỗ đào đã được ban cho năng lực huyết mạch, căn bản không sợ Cương thi Thôn Tiêu vương phản kích.

"Thứ khốn kiếp, đến đi, phản kích tôi đi." Lý Sinh lớn tiếng gào thét, ánh mắt tràn đầy kinh hỉ.

Rốt cuộc, đao cắm vào lưng Cương thi Thôn Tiêu vương, cắm càng sâu, Cương thi Thôn Tiêu vương bị thương cũng càng nặng.

Trong tình huống này, e là không cần nhiều thời gian, sức mạnh bí ẩn của Hắc Thần Đao, sẽ có thể hóa giải tà khí của Cương thi Thôn Tiêu vương.

Khiến nó mất đi sức chiến đấu!

Khi tất cả mọi người đang hoan hô vì đòn phản công hoàn hảo, Cương thi Thôn Tiêu vương hét lên một tiếng chói tai.

Tiếp đó, Cương thi Thôn Tiêu vương ngửa mặt lên trời.

Trong cổ họng nó, cái cổ họng đã sớm biến thành da thịt khô quắt, phát ra tiếng ùng ục, không rõ ràng, đầy âm sắc kỳ quái.

Hồ Ba Y kinh ngạc hỏi: "Nó làm gì với ánh trăng thế?" "Ai mà biết được." Đại Kim Nha cũng tò mò nói.

Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Cô ta nhanh chóng cho Lý Sinh câu trả lời.

Lướt đi, tay áo dài trong tay cuộn lên không trung, vừa nói với Lý Sinh: "Chủ nhân, Cương thi Thôn Tiêu vương đang hấp thụ linh khí của mặt trăng, tiến hành vận chuyển tà khí, đẩy nhanh quá trình chữa thương." Lý Sinh giật mình.

Nếu hành động này bị Cương thi Thôn Tiêu vương hoàn thành.

Vậy thì tất cả những nỗ lực trước đó của họ đều sẽ trở nên vô ích.

Cục diện như vậy, Lý Sinh tuyệt đối không muốn thấy.

Tin rằng cả đội, mỗi người trong Cửu Môn, đều không muốn thấy Cương thi Thôn Tiêu vương một lần nữa trỗi dậy mạnh mẽ.

Bởi vì lúc đó, Cương thi Thôn Tiêu vương trỗi dậy mạnh mẽ, sẽ trở thành ác mộng của mỗi người.

"Chủ nhân, nhìn này, tôi đến rồi." Tiểu Ca nhân lúc Cương thi Thôn Tiêu vương đang chữa thương, giấu thân hình của mình, sau bóng lưng của Lý Sinh.

Không để Cương thi Thôn Tiêu vương nảy sinh bất kỳ nghi ngờ nào.

Trong mắt Cương thi Thôn Tiêu vương, Tiểu Ca gần như không khác gì người chết.

Bởi vì vừa rồi Ngô Tà đã hét lớn "không cứu được nữa." Vì vậy, Tiểu Ca lúc này ở sau lưng Lý Sinh, giấu mình trong bóng tối, ắt có sắp xếp.

Lý Sinh nhíu mày.

Dùng biểu cảm mặt không đổi sắc, hỏi Tiểu Ca: "Làm gì thế?

Không phải cậu nên nằm ở đó sao?" Ý của Lý Sinh là, hỏi Tiểu

Ca, sao không ở đó chữa thương mà lại đến đây gây rối.

Tiểu Ca khẽ hừ một tiếng: "Cũng là do mạng tôi chưa tận, huyết mạch của gia tộc đã cứu tôi.

Nhưng, lòng bàn tay của Cương thi Thôn Tiêu vương đó.

Thật sự độc!

Tóm lại, tôi có thể giữ được mạng.

Bây giờ, tôi muốn dùng huyết mạch của gia tộc, cộng với Hắc Thần Đao của chủ nhân.

Để hoàn thành một kỳ công." Lý Sinh nhíu mày.

"Cậu, muốn dùng Hắc Thần Đao?

Nhưng Hắc Thần Đao, bây giờ vẫn đang ở trên vai Cương thi Thôn Tiêu vương, chỉ còn lại một cái chuôi dao." Lúc này, ánh mắt của Lý Sinh, chuyển sang Cương thi Thôn Tiêu vương đang đối mặt với ánh trăng hấp thụ linh khí.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng tay áo rộng, che đi màu sắc của bầu trời, ánh trăng bị tay áo của cô ta che khuất.

Trong phạm vi không gian mười mấy mét, Cương thi Thôn Tiêu vương lúc này đột nhiên không hấp thụ được linh khí.

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mới phát hiện trên không, đã bị một nữ tử tuyệt mỹ Tinh Tuyệt Nữ Vương che khuất.

Trong khoảng trống giữa ánh trăng và Cương thi Thôn Tiêu vương, Tinh Tuyệt Nữ Vương lơ lửng trên không trung mười mấy mét, một đôi tay áo dài lúc này biến thành một tấm màn trời, che khuất ánh trăng một cách hoàn hảo.

Cương thi Thôn Tiêu vương, lập tức cảm thấy như ngừng thở, nảy sinh một cảm giác sinh cơ bị tước đoạt, giận dữ phát ra tiếng thi

hống.

Lý Sinh thấy Cương thi Thôn Tiêu vương hướng Tinh Tuyệt Nữ Vương phát ra tiếng thi hống, biết rằng sách lược của mình đã có tác dụng.

“Làm tốt lắm!

Tinh Tuyệt Nữ Vương, tiếp tục kiềm chế.” Tinh Tuyệt Nữ Vương dưới ánh trăng rực rỡ, nhìn về phía Lý Sinh.

Chương 524

Giờ phút này, cô ta như một yêu tinh tuyệt mỹ, vung vẩy hai tay áo dài, như đang múa trên không trung.

"Ừm, thời gian để tôi phản ứng không còn nhiều nữa." Tiểu Ca lăn về phía trước, vòng qua sau lưng Lý Sinh, đến một bụi cỏ bên cạnh Cương thi Thôn Tiêu vương.

Không hề có dấu hiệu gì, cắn rách ngón tay của mình.

Không ai biết hành động này có ý nghĩa gì.

Chỉ có Lý Sinh, biết Tiểu Ca đang làm gì.

Tiểu Ca bắt đầu hành động.

Lý Sinh ở bên cạnh, căng thẳng theo dõi, và cầu nguyện cho cậu ta.

Bây giờ cậu không thể làm gì được.

Điều duy nhất có thể làm, là cố gắng hết sức, thu hút sự chú ý của Cương thi Thôn Tiêu vương.

"Cương thi Thôn Tiêu vương, mấy tên khốn của Ngũ Long Bang chết rồi, ở sườn núi cách đây mấy chục dặm, trong sào huyệt của di chỉ cổ quốc đó.

Không phải có đồ tử đồ tôn của ngươi trấn giữ sao?

Bây giờ đều bị ta diệt hết rồi!

Còn những hành thi mà đạo sĩ Hoàng Chương bắt được.

Chắc không phải ngươi định huấn luyện chúng thành Thôn Tiêu.

Giúp ngươi trấn thủ dãy núi xung quanh chứ!" Lý Sinh nói bừa.

Thật không ngờ, nói bừa như vậy, lại có hiệu quả kỳ diệu.

Cương thi Thôn Tiêu vương đó lập tức thu lại ánh mắt đang nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, ý định tấn công Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng lập tức hạ xuống điểm đóng băng.

Một đôi mắt thi, đầy tơ máu, lạnh lùng tàn nhẫn bắn về phía Lý Sinh.

"Xin lỗi, không ngờ lại nói trúng bí mật của ngươi." Lý Sinh tiếp tục xát muối vào vết thương của Cương thi Thôn Tiêu vương, khiến nó đau đớn không muốn sống.

Hơi do dự một chút, tiếp tục tăng thêm kích thích đối phương: "Gã đạo sĩ thối đó, đừng đối phó nữa.

Cả đời này cũng đừng đối phó nữa, bởi vì chúng ta chuẩn bị tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." Nếu đạo sĩ Hoàng Chương là nỗi đau thứ hai của Cương thi Thôn Tiêu vương, thì mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, chính là vảy ngược mà Cương thi Thôn Tiêu vương tuyệt đối không thể bị chạm vào.

Lý Sinh một hơi, nói hết tất cả những thứ không nên đề cập.

Cơn phẫn nộ trong lòng Cương thi Thôn Tiêu vương, lập tức bùng cháy như ngọn lửa.

Nó bắt đầu há to miệng hấp thụ tử khí xung quanh.

Cương thi Thôn Tiêu vương chuẩn bị ra tay rồi!

Lý Sinh thấy vậy, trong lòng lập tức lo lắng cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca bây giờ đang mạo hiểm tiến lên, tấn công lén Cương thi Thôn Tiêu vương.

Đội Cửu Môn già này, sau này ăn thịt, uống canh, hay là bị diệt cả đội ở đây.

Phải xem vào tạo hóa của Tiểu Ca rồi.

"Thưởng thức mùi vị của máu tươi đi!" Tiểu Ca truyền năng lực huyết mạch của mình, theo thanh Hắc Thần Đao của Lý Sinh, chảy vào vết thương của Cương thi Thôn Tiêu vương.

Cương thi Thôn Tiêu vương lập tức có cảm ứng.

Vết thương vốn không lành.

Sau khi hấp thụ linh khí của ánh trăng, mắt thấy chuôi dao sắp từ từ tự động đẩy ra, đưa Hắc Thần Đao ra khỏi vết thương rơi xuống đất.

Nào ngờ Tiểu Ca hai lần tấn công lén, đều làm bị thương cùng một vị trí của Cương thi Thôn Tiêu vương.

Sau khi dung hợp sức mạnh huyết mạch của Tiểu Ca, Hắc Thần Đao lập tức như băng khô, tạo ra một trận khói mù.

Cương thi Thôn Tiêu vương đau đớn không chịu nổi, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, tai của họ, đều bị chấn đến đau không nói nên lời.

Cảm giác này thật quá khó chịu!

Như một cái trống lớn, đặt bên tai mà đấm mạnh, khiến màng nhĩ người ta không chịu nổi.

"Thương!" Tiểu Ca sau khi dung hợp sức mạnh huyết mạch vào Hắc Thần Đao, không đợi Cương thi Thôn Tiêu vương phản kích, nắm lấy chuôi dao, dùng hết sức lực, rút Hắc Thần Đao ra.

Một luồng khí đen, cùng với màu trắng như băng khô đồng thời bốc lên.

Tiếp đó, luồng khí đen, che lấp làn khói trắng.

Lý Sinh quan sát thấy, những luồng khí đen đó, chính là tà khí của Cương thi Thôn Tiêu vương!

Tà khí đang bị Hắc Thần Đao điên cuồng phá trừ.

Chương 525

Không cần nhiều thời gian, Cương thi Thôn Tiêu vương chắc chắn sẽ chết!

Thấy cảnh này, tảng đá lớn trong lòng Lý Sinh rơi xuống, đội ngũ đã được cứu!

Nhưng ngay khi cậu ta đang đắc ý, sau lưng Tiểu Ca bỗng dẫm phải một vũng nước.

Thân thể ngửa ra sau, suýt nữa rơi xuống nước.

Cương thi Thôn Tiêu vương thấy vậy, thân hình bùng nổ, cũng không quan tâm có bị thương hay không, như một con rối gỗ, kéo theo Tiểu Ca nhảy về phía trước.

Cương thi Thôn Tiêu vương bị trọng thương, không bay được xa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương phản ứng đầu tiên, hét với Lý Sinh và Hồ Ba Y: "Không kịp rồi, nắm lấy tay áo dài của ta." Lý Sinh và Hồ Ba Y lập tức dưới sự giúp đỡ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, như đang chơi đu, bị đưa bay về hướng Cương thi Thôn Tiêu vương bỏ chạy.

Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này cùng với Bàn Tử, thấy những người ở đó đã đi.

Hỏi Đại Kim Nha đang ở tại chỗ: "Người đâu rồi?" "Không biết, hừ!" "Không biết thì không biết, hừ với tôi làm gì." Đạo sĩ Hoàng Chương khó hiểu nói với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha sở dĩ lạnh lùng hừ một tiếng là vì chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến đạo sĩ Hoàng Chương.

Đội ngũ bây giờ gặp kiếp nạn, là sau khi gặp đạo sĩ Hoàng Chương, mới gây ra nhiều phiền phức như vậy.

Lão đại Lý Sinh bây giờ sống chết chưa rõ, Đại Kim Nha đương nhiên lo lắng.

Ông ta đi đến bên cạnh Dương Tuyết Lệ, ném trang bị xuống, nói: "Cô chăm sóc tốt cho mình, tôi phải đi giúp lão đại." "Đại Kim Nha, đã đến lúc này rồi, ông còn coi tôi là một người phụ nữ sao?" Dương Tuyết Lệ nói vậy, khiến ông ta giật mình.

Hoắc Tú Tú cũng không chịu thua kém nói: "Tôi đi, chúng ta cùng đi, dù sao nơi này cách núi tuyết cũng chỉ một bước chân, đi qua những nơi khác cũng có thể leo lên đỉnh núi tuyết.

Để đến được mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà tôi muốn đến." "Cô đến góp vui làm gì?

Tôi khuyên cô quay về đi, ngoan ngoãn ở đây đợi tôi về." "Sao, Dương Tuyết Lệ đi được.

Tôi Hoắc Tú Tú lại không đi được?

Nếu nói về kinh nghiệm đổ đấu, tôi Hoắc Tú Tú chưa từng thua ai, đặc biệt là, tiểu nha đầu lớn lên ở nước ngoài như cô." Dương Tuyết Lệ tức giận nói: "Hoắc Tú Tú, cô sỉ nhục người ta.

Ai là tiểu nha đầu?" "Cô, là tiểu nha đầu." Đạo sĩ Hoàng Chương hét lớn: "Các vị, vậy thì mọi người cùng đi đi, tôi biết một chút mã giáp thuật.

Theo kịp tôi." Đạo sĩ Hoàng Chương phát công, dưới chân lập tức như bôi dầu, kéo theo mấy người Đại Kim Nha, chạy như bay trên bãi cỏ sâu cạn không đều.

Tuy tốc độ của mấy người không nhanh, nhưng cũng nhanh hơn nhiều so với chạy bộ.

Ngô Tà hạ thấp giọng nói với Đại Kim Nha: "Không ngờ gã đạo sĩ thối này, lại có một tay nghề." Đại Kim Nha nói: "Nhiều danh nhân

giang hồ, đều ẩn giấu thân phận và tuyệt kỹ của mình.

Nếu không phải lúc quan trọng, căn bản không biết được người bình thường.

Lại là cao thủ.

Tôi thấy đạo sĩ Hoàng Chương, lai lịch không nhỏ." Ngô Tà gật đầu: "Nhìn trang phục là biết, lai lịch không nhỏ không nhỏ.

Không chừng là tổ tông của Cương thi Thôn Tiêu vương cũng nên." Đạo sĩ Hoàng Chương nghe thấy tiếng thì thầm của hai người.

Lập tức kéo dài khuôn mặt ngựa, nói với hai người đàn ông bên tay trái: "Làm ơn nghiêm túc một chút, bây giờ đang bay đấy!

Mã giáp của tôi muốn phát công, phải duy trì sự tập trung cao độ." "Được rồi, đừng ảnh hưởng đến việc phát công." Đại Kim Nha nói với Ngô Tà.

Ở một bên khác, Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, do Dương Tuyết Lệ và đạo sĩ Hoàng Chương nắm tay nhau, được chiếc áo giáp ngựa thúc đẩy, phi nhanh trên đồng cỏ.

Cảm giác này không hề thua kém việc Lý Sinh mượn sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương để lướt đi xa.

Đạo sĩ Hoàng Chương quả là một kỳ nhân.

Qua chuyện này, người của Cửu Môn đều thay đổi cách nhìn về ông ta.

Giờ đây, những hành thi kia đã chạy toán loạn cả rồi.

Trong lòng bọn họ, đạo sĩ Hoàng Chương đã trở thành một cao nhân.

Nhờ vào uy lực của chiếc áo giáp ngựa, mấy người đã chạy được vài cây số.

Dưới ánh trăng, bên cạnh một vách núi dưới chân núi tuyết, đạo sĩ Hoàng Chương cuối cùng cũng dừng lại.

Tầm mắt mọi người bị ánh trăng che khuất, không nhìn được xa.

Đại Kim Nha ngạc nhiên hỏi: "Dừng lại rồi sao?

Đang bay ngon lành, sao lại dừng áo giáp phi ngựa lại?" Ngô Tà thuận theo ánh mắt của đạo sĩ Hoàng Chương nhìn về phía trước.

Mơ hồ thấy được mấy cặp mắt xanh biếc.

"Không hay rồi, Cương Thi Thôn Tiêu!" "Không đúng, đó đều là hành thi của ta.

Là cần câu cơm của ta.

Không thể làm hại chúng được." Đạo sĩ Hoàng Chương tỏ ra không mấy hứng thú với giọng nói kinh hoảng của Ngô Tà.

Sau khi thấy chủ nhân của những cặp mắt xanh biếc kia, ông ta nhận ra mấy cỗ hành thi trong số đó, chính là những hành thi bị Cương Thi Thôn Tiêu Vương bắt đi dưới chân núi tuyết.

Chương 526

Chỉ có một điểm khác biệt, mắt của những hành thi này đã biến thành màu xanh!

Xem ra, Cương Thi Thôn Tiêu Vương hẳn đã ban cho chúng một loại năng lực nào đó, khiến chúng trở nên mạnh hơn, ít nhất là mạnh hơn hành thi rất nhiều.

"Mọi người, đừng động đậy." Đạo sĩ Hoàng Chương mừng phát điên.

Vừa thấy lại hành thi, bệnh nghề nghiệp của ông ta lập tức tái phát.

Ông ta định dùng chiếc chuông đồng cũ kỹ kia để triệu hồi những hành thi này.

Đại Kim Nha, Ngô Tà, cùng hai vị mỹ nữ cũng rất nể mặt.

Họ đứng yên một bên, xem đạo sĩ Hoàng Chương thi pháp, khống chế những hành thi đã biến dị kia.

Đạo sĩ Hoàng Chương lắc chuông đồng trong tay, tiếng "đinh đinh đang đang" vừa vang lên, mấy cỗ hành thi quả nhiên nhìn nhau một cái, rồi nhảy từng bước lại gần ông ta.

"He he, động đậy rồi, động đậy rồi." Đạo sĩ Hoàng Chương mừng phát điên.

Chiếc chuông đồng trong tay cũng lắc càng lúc càng hăng.

Đột nhiên, hai cỗ hành thi to con lúc nãy, sau khi đến gần ông ta, không hề báo trước mà ra tay, đồng thời từ hai hướng kẹp chặt hai cánh tay ông ta lại như hình chữ "#".

Đạo sĩ Hoàng Chương bị nhốt chặt bên trong.

“Làm gì thế?

Phản rồi!

Mau thả đạo gia ta ra, nếu không ta cho các ngươi hồn bay phách tán.” Thấy tình hình này, Đại Kim Nha và Ngô Tà không cần nhìn cũng biết, đạo sĩ Hoàng Chương lật xe rồi!

Ông ta không khống chế được đám hành thi này!

“Grào!” Một trong số hành thi đột nhiên nhe ra hàm răng nanh.

“A... răng cương thi!

Không xong, chúng biến dị rồi!” Đạo sĩ Hoàng Chương giật mình không nhẹ.

Cả người run lên một cái.

Chết người hơn là, ông ta phát hiện mình đã bị hai cỗ cương thi khống chế.

Cánh tay của cương thi vừa thô vừa khỏe, vô cùng mạnh mẽ.

Giống như một cái giếng, nhốt chặt ông ta bên trong.

Tình cảnh này, thật sự xấu hổ đến mức không thể xấu hổ hơn.

Mới mấy phút trước, đạo sĩ Hoàng Chương còn thề thốt đảm bảo với mọi người rằng ông ta vẫn có thể khống chế đám hành thi này.

Nhưng bây giờ, sự thật đã chứng minh lời ông ta nói chỉ là trò cười.

Hành thi mà ông ta có thể khống chế, trước mắt đây, rõ ràng đã từ hành thi biến dị thành cương thi!

Không còn ôm bất kỳ ảo tưởng nào, ông ta vội vàng hét lớn với Đại Kim Nha: “Cứu mạng, cứu mạng.” “Xì, lão đạo sĩ thúi nhà ngươi,

lúc nãy ta muốn ra tay với đám cương thi này thì ngươi lại trăm điều ngăn cản.

Giờ thì lại kêu cứu mạng ta.

Trước sau bất nhất, trong ngoài không đồng nhất, quỷ mới rảnh cứu ngươi, ta đi đây." "Ây... không thể nói thế được, lão đại của các anh là Lý Sinh, Lý gia.

Ông ấy là bạn của lão đạo sĩ thúi này, chúng ta đã nói chuyện xong rồi còn gì?

Chúng ta phải cùng nhau vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Có câu, thêm một người giúp sức cũng tốt, ít nhất là để giành được tư cách vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, cũng thêm một phần chắc chắn.

Lão đạo ta không nói khoác đâu, thần thuật áo giáp ngựa như lúc nãy, trong tay ta chỉ là trò trẻ con thôi." Đạo sĩ Hoàng Chương này cũng quá khoác lác rồi!

Nhưng không phải tất cả đạo thuật đều có công năng đặc dị như thần thuật áo giáp phi ngựa, đó là sự thật, đạo sĩ Hoàng Chương cũng không lừa gạt.

Hơn nữa lão đại Lý Sinh quả thực có cái nhìn khác về ông ta.

Đại Kim Nha nể tình lúc nãy ông ta đã chở người của Cửu Môn một đoạn, liền cảnh cáo: "Cứu thì có thể, nhưng sau khi cứu xong, ngươi phải nghe theo sự sắp xếp của ta, ta không cho ngươi đi hướng nào thì ngươi không được đi." Đạo sĩ Hoàng Chương suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý: "Thành giao." Ngô Tà và Đại Kim Nha lập tức ra tay.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú cũng là nữ trung hào kiệt.

Hai người đứng sau lưng họ, chia sẻ áp lực cho Đại Kim Nha, chặn đứng hai cỗ cương thi bên trái ngoài vòng chiến.

Như vậy, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương có thể tập trung hỏa lực đối phó với bốn con cương thi còn lại.

"Khụ khụ khụ khụ... mùi gì mà thối thế." Ngô Tà là một thanh niên tinh tế.

Chương 527

Khi ác chiến với đám cương thi này, cậu phát hiện mùi hôi trong khoang mũi khiến cậu muốn nôn ọe.

Không chỉ vậy, những thứ đã ăn lúc cắm trại trước đó, trước mặt đám cương thi mắt sáng lục quang này, Ngô Tà đều nôn ra hết.

Cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

Lúc cậu đang ho khan, một con cương thi từ cách đó ba mét nhảy tới, gầm lên một tiếng, cong eo, nhe răng nanh cắn vào cổ Ngô Tà.

"Cẩn thận." Đại Kim Nha lấy ra một chiếc đồng hồ vàng.

Bên trong đồng hồ bật ra một cây kim nhỏ.

"Xoẹt" một tiếng, trên trán con cương thi tấn công Ngô Tà lưu lại một lỗ nhỏ như bị muỗi đốt.

Tiếp đó, con cương thi kia không động đậy nữa!

Đạo sĩ Hoàng Chương đang giãy giụa, hét lớn: "Hai tên khốn, không phải các ngươi muốn giúp ta thoát hiểm sao, không được." Ngô Tà khách khí nói: "Vâng." Ánh mắt cậu lại kinh ngạc nhìn về chiếc đồng hồ vàng trong tay Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha thầm kêu không xong.

Vì cứu cậu thanh niên này mà bại lộ rồi.

Chiếc đồng hồ vàng lớn gần như được Đại Kim Nha xem là biểu tượng thân phận.

Bình thường, ngay cả trước mặt lão đại Lý Sinh, hắn cũng không nỡ lấy ra khoe.

Hắn không thích khoe khoang, chỉ thích một mình lén lút ngắm

nghía chiếc đồng hồ này.

Nhưng điều khiến Ngô Tà không ngờ tới là thứ cứu mạng cậu lại là ám khí bên trong chiếc đồng hồ.

Lúc này cậu mới biết, Đại Kim Nha bề ngoài trông như một gian thương.

Thực tế, gã này vô cùng lão luyện.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt, hắn sẽ không bao giờ bộc lộ thực lực.

Ngô Tà lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao lão đại Lý Sinh lại gọi hắn một tiếng "lão hồ ly".

Hoặc lão gia hỏa, đều là sự khẳng định thực lực của hắn.

Ngô Tà lúc này, lịch sự nở một nụ cười khổ, gật gật đầu, cảm tạ ơn cứu mạng của Đại Kim Nha.

Tiếng kêu gào của đạo sĩ Hoàng Chương lúc này sắp làm vỡ cả màng nhĩ.

"Mau cứu ta, ta sắp mất mạng rồi." "Đáng đời." Dương Tuyết Lệ sau khi giải quyết một con khiêu thi, rút trâm cài tóc ra, dùng lá cỏ xung quanh lau sạch vết máu trên trâm, rồi liếc nhìn Hoắc Tú Tú một cái.

"Con thứ hai." Hóa ra, Dương Tuyết Lệ đang thi đấu với Hoắc Tú Tú, xem ai giết được nhiều cương thi hơn.

Hoắc Tú Tú cười lạnh một tiếng: "Thật sự muốn so với lão nương sao?

Vậy thì lão nương đành phải dùng đến tuyệt chiêu rồi.

Nhìn cho kỹ đây." Hiện tại cô đang thua Dương Tuyết Lệ một con cương thi.

Nếu chỉ xét về thân thủ, Dương Tuyết Lệ dường như miễn cưỡng nhỉnh hơn một chút.

Nhưng những người từng giao thiệp với Hoắc Tú Tú đều biết, người của Hoắc gia, gia tộc của cô, chưa bao giờ dễ dàng nhận thua.

Vì mối quan hệ Cửu Môn, tổ tiên của Hoắc Tú Tú đã có giao thiệp với rất nhiều tiền bối đạo mộ.

Trong gia tộc, bất kể là nam hay nữ, chỉ cần kế thừa được y bát, sản nghiệp và quyền lực của gia tộc, về cơ bản đều do cô quản lý.

Hoắc Tú Tú hiện tại là một nhân vật tầm cỡ.

Không chỉ có thân thủ, còn có kế mưu, là một Gia Cát Lượng phiên bản nữ.

Dương Tuyết Lệ là một cô gái du học về, giết được hai con cương thi, làm sao Hoắc Tú Tú có thể nhịn được.

Ngay lúc cô đang tìm đối tượng để ra tay, tiếng kêu gào của đạo sĩ Hoàng Chương lập tức thu hút cô.

Hoắc Tú Tú vừa cất tiếng khiêu chiến với Dương Tuyết Lệ, lời còn chưa dứt, đã phi thân tới, hai tay trái phải, từ trong tay áo tuốt ra hai món vũ khí sáng loáng.

"Song đoản kiếm của Hoắc Tú Tú!" Hóa ra, Hoắc Tú Tú vẫn luôn giấu một cặp kiếm dưới cánh tay nhỏ của mình.

Cặp kiếm này vừa có thể dùng để phòng ngự, cũng có thể dùng để tấn công.

Xem cách dùng là biết!

Hai thanh đoản kiếm vừa tuột vào tay, Hoắc Tú Tú phi thân lên, đồng thời đưa lưỡi kiếm cứa vào cổ hai con cương thi.

Xoẹt... hai vệt máu bắn ra.

Để lại một dấu ấn màu đỏ.

Hoắc Tú Tú thực hiện một thao tác vô cùng hoàn mỹ, có thể nói là vô địch.

Chương 528

Trong nháy mắt giết chết hai cỗ cương thi đang khống chế đạo sĩ Hoàng Chương, suýt nữa đã cắn chết ông ta.

Đạo sĩ Hoàng Chương rơi xuống, hai con cương thi ngã ngửa ra sau, lập tức bị tiêu diệt.

Ngô Tà và Đại Kim Nha nhìn nhau ngỡ ngàng.

Hai đồng chí nam, phụng mệnh Lý Sinh, ở lại chăm sóc hai đồng chí nữ.

Nhưng bây giờ xem ra, thân thủ của hai đồng chí nữ này, dường như không hề thua kém mấy đồng chí nam.

Hoắc Tú Tú sau khi lộ một tay tuyệt đẹp, lập tức hỏi Ngô Tà đang ngẩn người ở bên cạnh: "Còn cương thi ở đâu?" Dương Tuyết Lệ thấy một chiêu xuất song kiếm, giải quyết được hai cỗ cương thi, bất kể về số lượng hay thân thủ, dường như đều đã vượt qua mình.

Tâm trạng không phục khiến cô có chút tức giận vô cớ.

Cô liền hét với Ngô Tà: "Nói cho tôi biết, bản cô nương thưởng mười tờ phiếu!" Ngô Tà liếc Dương Tuyết Lệ một cái, quay sang Đại Kim Nha nói: "Hai người này không phải là đang hờn dỗi đấu đá nhau đấy chứ." Đại Kim Nha cất kỹ đồng hồ vàng, kêu lên: "Có khả năng!

Đi, chúng ta mau đi xem lão đạo sĩ tạp nham kia chết chưa." Đạo sĩ Hoàng Chương tức giận mắng: "Đại Kim Nha, tuy ngươi cứu ta, nhưng không được sỉ nhục ta.

Sĩ khả sát, bất khả nhục, ta tu luyện đạo thuật... cũng có tôn nghiêm." Đại Kim Nha lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Hắn bước nhanh tới, liếc nhìn sắc mặt đạo sĩ Hoàng Chương rồi

nói: “Chỉ bị dọa một chút, may mà không có gì đáng ngại.

Ngô Tà, lấy chút nước cho ông ta uống.” “Nước?

Tôi sớm đã quên bình nước ở bên kia rồi.” Dương Tuyết Lệ chỉ về phía trước nói: “Kia không phải là núi tuyết sao?

Trên núi tuyết, muốn bao nhiêu nước mà không có?” “Ừm, tôi sẽ đổ hết nước trong bình nước trong ba lô ra.

Những thứ có thể đựng nước, tôi sẽ mang theo hết.

Đến lúc đó đun tuyết trong nồi cho tan ra, rồi đổ đầy mấy bình.

Ước chừng đủ cho cả đoàn dùng mấy ngày.

Nước tuyết là thứ tốt đấy.

Vừa có thể dùng pha trà, vừa có thể dùng giải khát, ha ha, một công đôi việc.” Ngô Tà lại trợn tròn mắt nhìn Đại Kim Nha.

Cậu phát hiện, sau khi Bàn Tử không có ở đây, Đại Kim Nha như bị “Bàn Tử nhập”, trở thành một người thích ồn ào.

Lúc này, từ một nơi xa xa gần hướng núi tuyết bên tay phải, truyền đến từng trận tiếng đánh nhau.

Trong tiếng đánh nhau, vừa có những tiếng gầm gừ kỳ quái, lại vừa có tiếng binh khí va chạm.

Đại Kim Nha dựa vào kinh nghiệm phán đoán: “Không hay rồi, bên đó có chuyện.” “Không cần nói, lão đại nhất định ở bên đó, không biết Cương Thi Thôn Tiêu Vương đã bị giải quyết chưa.

Chúng ta đi.” “Áo giáp thần hành của ngươi có bay được không?” “Không được cũng phải được!

Mọi người, nhanh lên.” Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này đã phát huy tác dụng của mình.

Thần thuật áo giáp thần hành sau khi phát công, lại mang theo mọi người như một cơn gió, lao về một nơi dưới chân núi tuyết bên tay phải.

Tốc độ và bóng dáng của họ, giống như một đám mây bị gió thổi đi, vừa nhanh vừa nhẹ bẫng, trông vô cùng thần kỳ.

Nơi đó đã đến rất nhanh!

Không đợi Đại Kim Nha đến nơi.

Cuộc chiến ở bên này đã sớm kết thúc.

Trên mặt đất, ngoài mấy xác cương thi nằm la liệt, không còn gì khác.

Đạo sĩ Hoàng Chương thấy vậy, lập tức mặt mày đưa đám kêu lên: "Xong rồi, xong rồi.

Đám hành thi ta dẫn theo, toàn bộ đều bị Cương Thi Thôn Tiêu Vương biến thành cương thi rồi." "Nếu không phải vì ngươi, chúng ta cũng không xui xẻo như vậy.

Lão đạo sĩ tạp mao kia, không mau xin lỗi ta đi." "Đại Kim Nha, ý của ngươi là sao." Ngô Tà làm người tốt, hòa giải: "Đại Kim Nha, đạo sĩ cũng có tác dụng của đạo sĩ.

Lão đại đã đồng ý để ông ấy cùng chúng ta vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Thái độ của ngươi đối với ông ấy, có thể giống như thái độ của ngươi đối với ta, xem như đồng đội được không?" "À, lời của vị soái ca này thật khiến người ta cảm động.

Đa tạ Ngô Tà." "Lúc nãy anh gọi tôi là gì?" "Tôi gọi anh là soái ca mà." Đạo sĩ Hoàng Chương nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Có thể gọi lại lần nữa không?" "Đương nhiên có thể, đương

nhiên không vấn đề gì, có vấn đề gì sao?

Soái ca.” “A...” Ngô Tà làm ra vẻ vô cùng hưởng thụ, nhắm mắt lại tiếp tục thúc giục: “Đạo sĩ huynh, có thể gọi ta thêm một lần nữa không?” Dương Tuyết Lệ thấy vào lúc này mà còn giỡn cợt, liền dùng giày cao gót hung hăng giẫm lên mu bàn chân Ngô Tà, đau đến mức cậu ta muốn bay lên trời, rồi lạnh lùng hừ một tiếng: “Này, đã đến lúc nào rồi mà còn ham chơi như vậy.

Các người không đi, tôi phải đi đây.

Nhìn mặt đất hỗn loạn thế này, bên trong hẳn đã trải qua một trận kịch chiến.” “Sau đó Lý gia dẫn theo Hồ Ba Y, di chuyển về hướng núi tuyết.

Tôi chắc chắn là như vậy.” Hoắc Tú Tú cũng đang lần theo những dấu vết hỗn loạn để tìm kiếm, đột nhiên nhìn thấy một vùng toàn dấu chân, chỉ về hướng núi tuyết nói: “Bên này.” Đội ngũ nhanh chóng thống nhất ý kiến.

Dưới sự dẫn dắt của hai đồng chí nữ, đội ngũ đi theo hướng Lý Sinh rời đi để tìm kiếm.

Chương 529

Đã sắp đến núi tuyết!

Dẫm lên tuyết vừa lạnh, Dương Tuyết Lệ đang đi giày cao gót, phải dừng lại, đổi sang giày leo núi chuyên dụng, mới khiến chân dễ chịu hơn một chút.

Vóc dáng của cô vốn đã rất đẹp.

Đi giày leo núi, bước chân tuy nặng nề hơn nhưng thân hình lại vững chãi, khiến vóc dáng cô dường như càng thêm uyển chuyển.

"Tại sao bên trong lại có nhiều dấu chân như vậy?

Dường như ngoài dấu chân của Lý gia ra, còn có một đôi dấu chân to lớn.

Là của Bàn Tử.

Vậy mấy đôi kia là của ai?" Hoắc Tú Tú liếc Dương Tuyệt Lệ một cái.

"Ngoài mấy người các ngươi ra, chẳng lẽ Hồ Ba Y biết thuật lướt trên tuyết sao?

Đám cương thi kia, chẳng lẽ biết bay sao?

Chẳng phải cũng phải để lại dấu chân à?" Ngô Tà đi ở vị trí cuối cùng trong đội.

Đột nhiên cậu dừng lại, liền hỏi đạo sĩ Hoàng Chương bên cạnh: "Lão đạo, những hành thi mà ông áp giải, đã xuất hiện hết chưa?" "Hỏi mấy cái đó làm gì?

Chẳng lẽ cậu cũng muốn bái sư?

Học thuật đuổi thi của tôi sao?

Người trẻ tuổi, người có văn hóa.

Mấy thứ này học không được đâu.

Cứ ngoan ngoãn học tốt kiến thức văn hóa đi.

Mấy thứ này đâu phải người trẻ tuổi có thể làm được." Đạo sĩ Hoàng Chương thực ra đã hiểu lầm Ngô Tà.

Ngô Tà đối với thuật đuổi thi, thật sự chỉ tò mò.

Nhưng bây giờ, ngay cả tâm trạng hỏi thăm một vài bí mật về thuật đuổi thi cậu cũng không có.

Hiện tại điều duy nhất cậu muốn biết là, trong đám hành thi của đạo sĩ Hoàng Chương, rốt cuộc có bao nhiêu đã biến thành cương thi, và có bao nhiêu chưa xuất hiện.

Như vậy, ít nhất có thể xác định được một chuyện, sau khi hai bên cộng trừ, có thể biết được bên cạnh Cương Thi Thôn Tiêu Vương rốt cuộc có mấy cỗ cương thi.

Đó là điểm thông minh của Ngô Tà.

Về phần tỉ mỉ, ngay cả lão đại Lý Sinh cũng khen ngợi.

Vì vậy, trong đội, đôi khi đừng nhìn Ngô Tà đeo một cặp kính, vẻ ngoài thư sinh, giống như yếu đuối không chịu nổi gió, thực ra bản lĩnh của Ngô Tà lớn lắm!

"Haizz, tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu ông không xem tôi là bạn.

Thì thôi, cứ coi như tôi chưa hỏi gì." Đạo sĩ Hoàng Chương nghe vậy, thấy Ngô Tà dỗi, đành chịu.

Anh chàng đẹp trai này, không lâu trước đã cứu mình một mạng.

Bây giờ chính là lúc báo đáp.

Ông ta thở dài một hơi, nói thẳng: "Có năm hành thi chưa xuất hiện." Ngô Tà dừng bước, nói: "Năm?

Vậy năm con cương thi đó không phải là hành thi." "Đúng, cậu nói đúng.

Cương thi không phải hành thi." Đạo sĩ Hoàng Chương lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngô Tà đem tin tức Cương Thi Thôn Tiêu Vương có năm tên thuộc hạ nói cho cả đội.

Đại Kim Nha âm thầm nhíu mày.

Đối với sự tính toán tỉ mỉ của Ngô Tà, hắn dần dần nảy sinh một tia hảo cảm.

Đúng là thanh niên học văn hóa, làm học vấn mà có thể tỉ mỉ như Ngô Tà, thật sự hiếm thấy.

Cậu thanh niên này không chỉ biết xem bản đồ, biết vẽ bản đồ, trong quá trình tìm kiếm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, thường xuyên đóng vai trò người dẫn đường cho đội.

Ngay cả lão đại Lý Sinh, khi gặp khó khăn trong việc lựa chọn, cũng sẽ tìm cậu thương lượng chuyện trên bản đồ.

Cảm giác đặt chân lên núi tuyết khiến mỗi người đều cảm thấy như thay đổi cả lá phổi.

Không khí trong lành trên núi tuyết, hít thở thật thoải mái.

Đặc biệt là trong tình huống vừa đổ mồ hôi.

Không khí ở đây, quả thực khiến người ta sảng khoái tột độ.

Khác với trên đồng cỏ hoang, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vũng nước cống hôi thối, ở đây là một vùng trắng xóa, cho dù có gió thổi qua, không khí trong gió cũng mang theo mùi vị của tuyết, khiến người

ta ngửi thấy là vui vẻ, tâm trạng phấn chấn.

“Mấy người chúng ta có thể đi nhanh hơn một chút không?

Chương 530

Lão đạo sĩ tạp mao, ta biết, cái áo giáp thần hành của ngươi trên núi tuyết này phế rồi!

Hừ, cuối cùng chẳng phải cũng phải dựa vào chân ta để đi bộ sao?" Đại Kim Nha chế nhạo đạo sĩ Hoàng Chương, đi chậm lại vài bước, liền bị Ngô Tà vượt qua.

Dường như hắn cố tình để mình tụt lại cuối đội, để tìm đạo sĩ Hoàng Chương nói vài câu chế nhạo đối phương.

Những người khác đều đã đi lên phía trước.

Khoảng cách của đội ngũ đã kéo dài ra mười mét.

Trên núi tuyết bước sâu bước cạn, người đi trước cũng không đi nhanh được, người đi sau có chậm cũng không sợ bị rớt lại.

Đại Kim Nha cố ý tụt lại mấy chục mét, đến bên cạnh đạo sĩ Hoàng Chương, ánh mắt liếc xéo, dùng ánh mắt coi thường nhìn chằm chằm vào đạo sĩ.

"Này Đại Kim Nha, ngươi có thể thu lại cái tính xấu của ngươi được không?

Lão đạo ta tính tình có tốt đến mấy cũng có giới hạn, cẩn thận ta thu phục ngươi đấy." "Ây da, thu phục thế nào đây?

Đại Kim Nha ta sợ quá đi mất.

Đáng tiếc, ta lại không phải thứ gì đó, ngươi có thể làm gì ta?" "Vậy ngươi xem thứ này có phải không." Đạo sĩ Hoàng Chương lấy ra một vật.

Đồ vật trong túi bách bảo của ông ta dường như lấy mãi không

hết.

Chỉ cần hơi động đậy một chút là có thứ được lấy ra.

Đại Kim Nha thấy vật trong tay ông ta, kêu lên: "Thứ này gọi là Linh Hồn Hỏa Phù mà đạo sĩ sử dụng!" "Ừm, cũng có chút kiến thức.

Vậy ngươi có biết Linh Hồn Hỏa Phù có tác dụng gì không?" Đạo sĩ Hoàng Chương hỏi hắn theo kiểu đấu pháp.

"Không biết!

Mấy năm trước, ta đến một nơi gọi là Địa Vương Dục.

Nơi đó trong dãy Tần Lĩnh, là một trong bảy mươi hai dục.

Cũng có người của tổ đình Đạo Môn, cho ta xem thứ này.

Nhưng lúc đó ta chí không ở đó, nên không hỏi thăm bí mật của Linh Hồn Hỏa Phù." Thấy thái độ nói chuyện của hắn cuối cùng cũng tốt hơn nhiều.

Đạo sĩ Hoàng Chương gật đầu nói: "Vậy là, vì Linh Hồn Hỏa Phù mà ngươi đã để lại một thiếu sót?" "Phải, ngươi muốn giúp ta bù đắp thiếu sót này sao?" Đạo sĩ Hoàng Chương đắc ý cười lớn.

"Ha ha ha, nếu có người chịu khiêm tốn thỉnh giáo ta.

Lão đạo ta cũng không keo kiệt mấy thứ này đâu." Đại Kim Nha có lòng hiếu kỳ.

Tuy rằng có tu dưỡng nhất định, nhưng gặp phải người như vậy, cũng sẽ tò mò.

Đó là chuyện thường tình của con người.

Hắn cũng biết lão đạo sĩ tạp mao này không phải là hạng tầm thường.

Nếu không lão đại Lý Sinh đã nhìn lầm người, mời một kẻ tầm

thường như vậy vào đội, chẳng phải là tìm thêm gánh nặng cho đội sao?

Tầm mắt của lão đại Lý Sinh phải độc đến mức nào, mới có thể nhìn ra ông ta thân hoài tuyệt kỹ.

Đại Kim Nha dù thế nào cũng không dám nghi ngờ bản lĩnh của Lý Sinh.

Bởi vì trước đó, Lý Sinh đã dùng thực lực chứng minh sức mạnh của mình trong ngành này.

Thêm vào đó thân phận của Lý Sinh, trong số các thân phận được thiết lập trong Cửu Môn, thân phận tôn quý nhất, đang ở trên vai Lý Sinh.

Vì vậy, Đại Kim Nha tuy không biết bí mật cuối cùng của việc Lý Sinh thu nhận đạo sĩ Hoàng Chương vào đội, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được.

Sự tồn tại của đạo sĩ Hoàng Chương, đối với việc tìm kiếm Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, có lẽ thật sự có tác dụng tích cực.

Dù sao, lão đạo sĩ này đã dùng thực lực chứng minh mình không phải là kẻ vô dụng. ...

Lý Sinh dẫn theo Hồ Ba Y, lúc này tiến vào một sơn cốc tên là Tử Ngọ Cốc.

Núi tuyết và đồng cỏ, ở giữa sơn cốc này, chỉ cách nhau một bước chân.

Do địa thế sơn cốc cực kỳ chật hẹp, cộng thêm cấu tạo địa chất sâu thẳm, khiến nơi đây quanh năm nhiệt độ ổn định, so với cảnh băng thiên tuyết địa trên núi tuyết, nơi đây quả thực là tiên cảnh nhân gian.

“Lão đại, Cương Thi Thôn Tiêu Vương trốn vào đây rồi, chúng ta

có tìm không?" "Lão đại, cái cốc này sao âm u thế?" Hồ Ba Y và Bàn Tử đều lộ ra vẻ mặt có phần tuyệt vọng.

Không biết rằng, lúc này Lý Sinh đã ngửi thấy mùi vị do Cương Thi Thôn Tiêu Vương để lại.

"Đừng nói những lời nản chí, đây là Tử Ngọ Cốc!

Hừ, đã có người có thể khắc cái tên này lên vách đá dưới cốc, chứng tỏ trước đây nhất định có người từng đến.

Chúng ta đều là người làm nghề này.

"Đừng gặp một chút khó khăn đã kêu gào, tất cả hãy phấn chấn tinh thần lên cho ta, triệt để tiêu diệt Cương Thi Thôn Tiêu Vương." Hồ Ba Y thấy thái độ Lý Sinh kiên quyết như vậy, liền không nói gì nữa.

Chương 531

Bàn Tử là người thẳng tính, ha ha cười một tiếng nói: "Lão đại, nghe anh nói vậy, tôi và Hồ Ba Y yên tâm rồi.

Hai chúng tôi chủ yếu sợ anh đánh trống bỏ dùi thôi, nên cố ý khích tướng anh đấy." Lý Sinh cười mắng: "Thật vậy sao?" Bàn Tử giơ bàn tay bẩn thỉu do lúc đánh nhau với cương thi vương lên, thề thốt: "Tuyệt đối là thật, không tin lão đại có thể nhìn tim tôi xem, đen hay trắng." Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này từ phía núi tuyết bay tới.

Nàng phụng mệnh đi kiểm tra tình hình của đội ngũ phía sau.

Cho nên Lý Sinh cũng không vội xuống cốc, chỉ chờ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thấy nàng, Lý Sinh mừng rỡ.

Dù sao, thời cơ đối phó Cương Thi Thôn Tiêu Vương, mỗi giây trôi qua, cơ hội sẽ lỡ mất một giây.

Vì vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể kịp thời trở về, có thể khiến anh tạm thời yên tâm.

Chỉ cần biết tin đội ngũ kia bình an, như vậy, xuống cốc sẽ không còn gì phải lo lắng.

"Chủ nhân, họ cách đây năm cây số, có cần đợi thêm không?" "Không cần nữa.

Bàn Tử, cậu ở lại." Bàn Tử mới đến đây không bao lâu, thấy lão đại lại bảo mình ở lại, liền tức giận nói: "Lão đại, anh không tử tế rồi.

Dựa vào đâu chứ!

Lần này, tôi Bàn Tử tuyệt đối không nghe lời anh.

Gia pháp thì gia pháp, phạt xong rồi, tôi phải xuống cốc." Bàn Tử tuy không trực tiếp hỏi Lý Sinh "Tại sao không để Hồ Ba Y ở lại?

Lại là tôi?", nhưng từ đôi mắt không ngừng liếc về phía Hồ Ba Y, Lý Sinh cũng có thể nhìn ra sự bất mãn của cậu ta.

"Hồ Ba Y, cậu thì sao." "Tôi...

ừm, được." "Được cái gì mà được.

Hồ Ba Y, là anh em thì cơ hội chúng ta chia đôi.

Lúc trước anh đã cùng lão đại đối phó Cương Thi Thôn Tiêu Vương rồi, công lao có thể chia cho tôi Bàn Tử một ít không?

Xuống cốc là việc nguy hiểm, anh mệt như vậy, lão đại mới để anh ở đây nghỉ ngơi.

Nhưng tôi Bàn Tử và anh thì khác, tôi mới đến, là quân mới, sức chiến đấu tuyệt đối không yếu hơn Hồ Ba Y đâu!

Phải không." Thấy Bàn Tử nói nhiều lời vô ích, chẳng qua là muốn xuống hẻm cốc.

Hồ Ba Y gật đầu nói: "Được rồi, nhường cho cậu.

Lão đại, nghe nói phù thuật của đạo sĩ Hoàng Chương kia rất lợi hại, có cần mượn ông ta hai lá bùa dùng không?" Bàn Tử đột nhiên từ ba lô sau lưng lấy ra một vật, huơ huơ trước mắt Lý Sinh và Hồ Ba Y.

"Ta-da!

Lão đại, xem này?" Hồ Ba Y kinh ngạc nói: "Linh Hồn Hỏa Phù!

Linh Hồn Hỏa Phù của đạo sĩ Hoàng Chương.

Cậu trộm lúc nào thế?" Bàn Tử đặt Linh Hồn Hỏa Phù sang một bên, không cho Hồ Ba Y chạm vào, tức giận nói: "Hồ Ba Y, miệng

cậu bẩn hơn tôi à?

Cái gì gọi là trộm.

Tôi và Ngô Tà cứu đạo sĩ, đạo sĩ cảm ân báo đáp, người ta tặng cho tôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này gật đầu, tỏ ý chuyện này nàng cũng biết.

Lý Sinh lập tức đồng ý: "Được, lần này.

Tôi không dẫn theo ai, chỉ dẫn theo Bàn Tử xuống cốc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hồ Ba Y, ta giao cho các ngươi một nhiệm vụ.

Lập tức quay lại đội ngũ phía sau, bảo vệ tốt họ, đồng thời dưỡng đủ tinh lực.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương là tống tử cuối cùng trước khi chúng ta tiến vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Diệt được nó, chúng ta có thể so tài với Phong Bưu." Lý Sinh vừa nhắc đến Phong Bưu.

Hồ Ba Y và Tinh Tuyệt Nữ Vương đều tức giận.

Dù sao, người này vì một chút lợi ích, ngay cả quy củ trên giang hồ cũng không màng.

Phong Bưu bắt Lăng lão bản đi, cách hành xử này, quả thực không khác gì sói hoang.

Ý của Lý Sinh, họ đã hiểu.

Anh sợ Phong Bưu nửa đường chặn giết, nhân lúc đội ngũ của mình chia làm hai, đột nhiên ra tay với bên yếu hơn.

Lúc đó, Lý Sinh dù đã vào cốc diệt Cương Thi Thôn Tiêu, Phong Bưu cũng có năng lực khiến hắn và mình hợp tác.

Phong Bưu thậm chí có thể nhân cơ hội này, tiến hành thanh trừ có mục tiêu đối với đội ngũ người Cửu Môn này, tiêu diệt từng người một.

Lý Sinh với khứu giác nhạy bén với nguy hiểm, tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra dưới ân oán giữa mình và Phong Bưu.

Tiểu Ca đã xuống cốc từ trước.

Chương 532

Bây giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương trở về, trong lòng Lý Sinh chỉ lo lắng một chuyện.

Đó là tung tích của Cương Thi Thôn Tiêu Vương, có bị Tiểu Ca tìm thấy hay không.

Hồ Ba Y dù có trăm lần không muốn, trong tình huống này, cũng đành phải đồng ý.

Hơn nữa Bàn Tử là quân mới, vừa đến Tử Ngọ Cốc, có khí huyết dùng không hết.

Hồ Ba Y tin rằng vào thời khắc mấu chốt, cậu ta có năng lực bảo vệ tốt lão đại.

"Bàn Tử, vậy nhờ cậu cả.

Nhất định phải bảo vệ tốt lão đại, lão đại mà thiếu mất một miếng da, ta sẽ lột da cậu bù vào." Bàn Tử vỗ ngực nói: "Con người của tôi, Hồ Ba Y còn không yên tâm sao.

Lão đại là cơm áo gạo tiền của tôi.

Tôi còn trông mong sau khi hoàn thành nhiệm vụ Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, ông ấy mời tôi Bàn Tử ăn một bữa thịnh soạn nữa chứ.

Nếu ông ấy có mệnh hệ gì, lúc đó ai sẽ thanh toán cho bữa tiệc của tôi Bàn Tử?" Một phen hài hước của Bàn Tử, lập tức làm không khí trở nên sôi nổi.

Lý Sinh cười mắng: "Bàn Tử đúng là chó không mọc được ngà voi, tức giận với cậu, chỉ có tự làm mình tức chết thôi.

Thôi thôi, Hồ Ba Y, nhớ lời ta, chăm sóc tốt đội ngũ phía sau.

Ta xuống cốc đây.” Hồ Ba Y bảo Bàn Tử giao đồ ra.

Bàn Tử không nỡ đưa hai lá Linh Hồn Hỏa Phù do đạo sĩ Hoàng Chương tặng cho Lý Sinh.

Lý Sinh nắm chặt lấy, gật đầu với anh, một trước một sau, nhảy xuống một bậc thềm đá ở lối vào Tử Ngọ Cốc.

Bàn Tử thân hình béo mập, lúc nhảy xuống bị trượt chân, khiến Hồ Ba Y lo lắng một phen.

Nhưng thấy cậu ta nhanh nhẹn như bay đuổi theo Lý Sinh, Hồ Ba Y đứng trên miệng cốc cũng yên tâm.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tò mò, tại sao lần này chủ nhân Lý Sinh không dẫn nàng xuống cốc?

Lo lắng về thực lực của nàng sao?

Rõ ràng là không!

Trên đường quay về đội, Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng cũng hỏi Hồ Ba Y.

Vừa thổ lộ tâm tư, Hồ Ba Y lập tức nói: “Cương Thi Thôn Tiêu Vương hiện tại đang là thú dữ cùng đường, tu luyện tà khí, có nhiều điểm tương đồng với tà khí của cô.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương khi cùng đường, chuyện gì cũng làm được.

Chủ nhân có lẽ vì muốn bảo vệ cô, nên không cho cô xuống cốc.

Dù sao bây giờ cũng đi rồi, chúng ta cũng quay về đội thôi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe Hồ Ba Y giải thích, lập tức ngẩn người tại chỗ.

Gió mạnh từ núi tuyết bên cạnh thổi qua.

Gió tung bay chiếc váy dài của nàng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi trước dẫn đường, quay lại nói với Hồ Ba Y đang trở về đội: "Dù thế nào đi nữa, có ta theo sau lão đại, cũng tiện hơn một chút.

Hồ Ba Y, anh quay về đội đi, Bàn Tử đã bị thay thế rồi.

Một mình đạo sĩ Hoàng Chương không có bản lĩnh bảo vệ tốt Dương Tuyệt Lệ." "Cô thật sự muốn xuống cốc?" Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu: "Đúng vậy, bảo vệ chủ nhân là sứ mệnh duy nhất của Tinh Tuyệt Nữ Vương ta.

Hồ Ba Y, anh có thể đi rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương "vèo" một tiếng, bóng dáng quỷ mị hóa thành một ảo ảnh rơi thẳng xuống.

Biến mất khỏi vị trí miệng cốc!

Hồ Ba Y biết không thể ngăn cản, đành lắc đầu thở dài, từng bước gian nan đi về phía đội ngũ.

Trong ấn tượng của Lý Sinh, mỗi khi có nguy hiểm, Tiểu Ca luôn là người xông lên hàng đầu.

Lần này, Cương Thi Thôn Tiêu Vương khó khăn lắm mới bị đánh bại.

Đáng tiếc, tên này quá mạnh mẽ, lại để hắn chạy thoát.

Người Cửu Môn, bất kể là Lý Sinh hay Tiểu Ca, đều không thể để Cương Thi Thôn Tiêu Vương tiếp tục hoành hành.

Nếu không, chỉ cần Cương Thi Thôn Tiêu Vương còn sống, đừng nói đến việc vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Vì vậy, muốn vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, bắt buộc phải giải quyết triệt để hậu hoạn này.

Lý Sinh sau khi vào Tử Ngọ Cốc, cùng với Bàn Tử hai người, men theo những dấu hiệu bí mật không rõ ràng mà Tiểu Ca để lại để tiến lên.

Rất nhanh, đã đến một nơi cách miệng cốc khoảng ba dặm.

Đến nơi này, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

"...Một vũng nước?" "Dù thế nào, đã đến thì cứ yên tâm!

Chương 533

Dù là một vũng nước, ta cũng phải tìm ra Cương Thi Thôn Tiêu Vương.” Bàn Tử giật mình.

Chỉ vào vũng nước nói: “Lão đại, không phải anh định bảo tôi nhảy xuống đấy chứ?” Lý Sinh với tốc độ nhanh nhất, vứt bỏ những thứ thừa thãi trên người, gói lại đặt bên cạnh vũng nước, nói với Bàn Tử: “Nước ở đây không trong, nước trong là nước tù đọng chảy từ vách đá xuống.

Nước chảy thường sẽ đục.

Vì vậy ta phán đoán, dưới đáy vũng nước này, hẳn là có thể thông đến một nơi khác.” Bàn Tử lập tức không hiểu.

Căng thẳng nói: “Vậy là, tôi Bàn Tử cũng phải làm tráng sĩ chặt tay một lần rồi?

Được thôi, lão đại đã quyết định rồi.

Tôi Bàn Tử có gì mà không dám.

Lần này cùng anh đi một chuyến.” Bàn Tử cũng học theo Lý Sinh, cuộn người lại như một quả bóng, mạnh mẽ lao xuống nước.

Dưới đáy nước, Lý Sinh mấy lần cảm thấy sau chân mình có người đang kéo.

Không cần quay đầu lại cũng biết là Bàn Tử đang kéo.

Tên mập chết tiệt này, dưới nước vẫn muốn chiếm chút lợi thế, thật khiến người ta cạn lời.

Dự đoán của Lý Sinh quả nhiên chính xác!

Chỉ thấy ở độ sâu khoảng mười mét dưới vũng nước, một luồng

ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, nơi lặn đang tiến về phía trước bên trái mấy mét là có thể tiếp xúc với luồng ánh sáng đó.

Bàn Tử được cổ vũ rất nhiều.

Lượng không khí trong phổi của cậu ta vốn là lớn nhất.

Nhưng vì xuống nước quá vội, lúc này đang thở ra từng ngụm lớn khí CO2, sắp chết đuối.

Lý Sinh lập tức kéo cậu ta một cái, ra hiệu tay, để Bàn Tử đi trước mình.

Bàn Tử quả nhiên phối hợp.

Với tốc độ nhanh nhất, lặn đến nơi có nguồn sáng, và như một con cá, không màng tất cả mà nổi lên về phía lối vào nguồn sáng.

Một lúc sau, cuối cùng cũng đến lượt Lý Sinh mượn sức.

Tư thế và động tác nổi lên của Bàn Tử lúc này vô cùng hung mãnh, dưới đáy nước tạo ra từng trận bọt nước.

May mà tầm nhìn dưới nước không tệ, có thể kịp thời tìm thấy lối ra, nếu không cả hai đều có khả năng bị kẹt dưới nước, chết trong nước.

Lặn ở vũng nước dưới đáy sơn cốc như thế này là nguy hiểm nhất.

Tỷ lệ tử vong cao hơn các hoạt động lặn khác không biết bao nhiêu lần.

Hít!

"Phù!" Bàn Tử cuối cùng cũng trồi đầu ra khỏi mặt nước, cả người như xì hơi.

Dùng chút sức lực cuối cùng, tham lam hít thở.

Tiếp đó, thân thể béo mập nhanh chóng chìm xuống.

Lý Sinh mượn lực kéo một cái, như một quả tên lửa bay lên mặt nước, nhờ thân thủ nhanh nhẹn, nhanh chóng lên bờ.

Bàn Tử cuối cùng cũng điều hòa được hơi thở, lớn tiếng nói: "Lão đại, lúc nãy... anh cũng quá đáng rồi, lại lấy tôi làm cầu." Lý Sinh ngay cả tâm trạng quay đầu lại cũng không có, một câu nói chặn họng Bàn Tử.

"Tôi học theo cậu thôi." Bàn Tử lập tức ngẩn người, sau đó chuyển sự chú ý, quan sát thế giới bên cạnh lối ra này.

"Trời ơi, đây không phải là nơi tôi xuống lúc trước sao?" Lý Sinh lắc đầu nói: "Không đúng, nơi này trông giống, nhưng xung quanh không có dấu chân, cũng không có thứ gì khác." Bàn Tử lúc này cũng đã bò ra khỏi nước.

Sau khi lau sạch nước trên mặt, nói với Lý Sinh: "Lão đại, Cương Thi Thôn Tiêu Vương ở đâu?" "Ta đang tìm Tiểu Ca, cậu ấy không hiện thân, ta không tìm được Cương Thi Thôn Tiêu Vương." "Xì, lão đại, anh không phải quá coi trọng Tiểu Ca rồi sao?

Có câu người có lúc thất thủ, ngựa có lúc vấp ngã, Tiểu Ca tuy thân thủ không tồi, là người có huyết thống gia tộc, nhưng dù sao cũng không phải là thần, không chừng sớm đã chết rồi." "Ngậm cái miệng thối của cậu lại, Bàn Tử, chúng ta chia nhau hành động, tìm kiếm khắp nơi.

Bất kể là Cương Thi Thôn Tiêu Vương hay Tiểu Ca, ta đều phải tìm thấy.

Phong Bưu ngày càng gần Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi, không chừng vài ngày nữa là vào mộ.

Chúng ta là người Cửu Môn, tiến độ có thể thua hắn sao?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của chúng ta để đâu?" Lời nói này lập tức kích thích Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức hưng phấn.

Chuyện suýt chết đuối lúc trước, quên sạch sành sanh, vỗ ngực bảo đảm: "Lão đại yên tâm, trong vòng nửa canh giờ, tin tức của Tiểu Ca và Cương Thi Thôn Tiêu Vương nhất định sẽ được truyền đến.

Tôi đi bên này, anh đi bên kia, chúng ta nửa canh giờ sau gặp lại." Lý Sinh gật đầu.

Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

"Bàn Tử, cầm lấy." Lý Sinh đưa thanh kiếm gỗ đào cho Bàn Tử.

Chương 534

Bàn Tử cảm kích nói: "Lão đại, anh hiểu tôi quá.

Đồ tốt thế này lại cho tôi.

Thật tạ trời tạ đất, ha ha ha.

Tôi Bàn Tử bây giờ lắc mình một cái lại biến thành một đạo sĩ rồi, thật buồn cười." Lý Sinh dở khóc dở cười nhìn cậu ta đi về một hướng khác trong cốc ở lối ra mặt nước, cũng quan sát tình hình phía trước, cẩn thận đi tới.

"Cương Thi Thôn Tiêu Vương!" Lý Sinh đốt một lá linh phù mà Bàn Tử giao cho.

Sức mạnh huyết mạch biến thành khói bụi.

Trong không gian hữu hạn, không gian bên trong Tử Ngọ Cốc nhanh chóng tràn ngập "khói tìm tà".

Cương Thi Thôn Tiêu Vương bị trọng thương.

Lúc này, nó đang nằm sau một pho tượng.

Tiểu Ca đã tìm kiếm rất lâu.

Chỉ vì thực lực có hạn, Tiểu Ca không dám mạo hiểm ra tay.

Cậu biết, lão đại Lý Sinh sớm muộn gì cũng sẽ đến nơi này, và tìm thấy Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Khi nhìn thấy khói tìm tà, cả người cậu đều thả lỏng.

Máu trên vết thương lúc này cũng đã cầm.

Chỉ là Tiểu Ca không nhịn được muốn ngủ gật.

"Đừng ngủ, tuyệt đối đừng ngủ, ở nơi này, một khi ngủ thiếp đi,

đó sẽ là vĩnh viễn!

Vĩnh viễn cũng đừng tỉnh lại nữa.” Tiểu Ca mệt đến mức rã rời.

Hai mí mắt trên dưới đang đánh nhau.

Cơn đau dữ dội từ vết thương lúc này đã biến mất đi nhiều.

Nhưng do cơ chế tự bảo vệ của cơ thể, sau khi bị thương, cậu trở nên vô cùng mệt mỏi, cần gấp một giấc ngủ không lo nghĩ để bổ sung thể lực.

“Cương Thi Thôn Tiêu Vương, Lý Sinh ta hôm nay ở đây.

Ta đâu cũng không đi, Tử Ngọ Cốc chính là nơi quyết chiến của chúng ta!

Ngươi không phải tự cho mình là người bảo vệ Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sao?

Từ cổ mộ Cổ Lương đến đây, nơi nào không có bóng dáng của ngươi?

Nơi nào không có cạm bẫy của ngươi?

Nhưng suốt một đường, Lý Sinh ta đã đi qua rồi.

Nếu có gan thì hiện thân đi!

Dù ngươi có trốn, khói tìm tà cũng sẽ tìm thấy ngươi, đến lúc đó, ngươi chỉ càng thêm thảm hại.

Đừng để ta xem thường ngươi!” Lời nói của Lý Sinh khiến Cương Thi Thôn Tiêu Vương vô cùng tức giận.

Địa bàn núi tuyết mà nó coi là của mình, đã bị một đám người công phá.

Nó triệu hồi đám hành thi, khó khăn lắm mới biến thành cương thi, nhưng lại bị đám người này giải quyết hết.

Giờ khắc này, bên cạnh Cương Thi Thôn Tiêu Vương, một con cương thi ra hồn cũng không có.

Nghĩ đến những điều này, lửa giận bùng lên!

Cương Thi Thôn Tiêu Vương lập tức không nhịn được gào thét một tiếng.

Tiếng gầm vừa truyền ra, Lý Sinh lập tức bước lên một đài cao, và tìm thấy một pho tượng đá được điêu khắc bằng đá hoa cương!

"Địa cung?" Lý Sinh thấy tình hình sâu trong Tử Ngọ Cốc, và tình hình phát hiện trong động cương thi, đã nảy sinh rất nhiều liên tưởng.

Không thể không khiến anh nghi ngờ, nơi này thực ra là một địa cung.

Nếu không, làm sao có thể ở trong một thung lũng dưới lòng đất như thế này, phát hiện ra tượng đá khổng lồ và di tích cổ được khai quật nhân tạo.

Khói tìm tà dần tan đi.

Một lá linh phù mất tác dụng.

Lý Sinh biết Cương Thi Thôn Tiêu Vương đang trốn sau pho tượng.

Vừa đưa tay vào ngực tìm Hắc Thần Đao, vừa nói với Cương Thi Thôn Tiêu Vương: "Làm việc phải có khí phách.

Ta biết đạo sĩ Hoàng Chương đã đắc tội với ngươi.

Nhưng đó cũng không thể trở thành lý do để ngươi sống tạm bợ, Cương Thi Thôn Tiêu Vương, ta đã ngửi thấy mùi hôi của ngươi rồi." Cương Thi Thôn Tiêu Vương lúc này không thể nhịn được nữa.

Chương 535

Gầm lên một tiếng, lao ra.

Ở bên cạnh quan sát, Tiểu Ca đột nhiên ném ra một vật.

Nhưng vật này không bay về phía Cương Thi Thôn Tiêu Vương, mà bay về phía Lý Sinh ở phía trước.

"Hả... một chiếc răng cương thi!" Lý Sinh kinh ngạc.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Ca đã bẻ gãy một chiếc răng nanh của Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Điều này chứng tỏ, trong lúc Tiểu Ca truy đuổi Cương Thi Thôn Tiêu Vương, hai người đã từng có một trận kịch chiến.

Lý Sinh mừng rỡ.

Sau khi Cương Thi Thôn Tiêu Vương hiện thân, anh lập tức phát tín hiệu cho Bàn Tử.

Nơi khói bốc lên, trên vùng đất cao trong cốc bốc lên khói đặc kỳ lạ.

Bàn Tử cẩn thận ngửi, biết Lý Sinh đã dùng một lá linh phù.

Lập tức đau lòng kêu lên: "Ây da, thật không nên đưa cho lão đại.

Mới bao lâu mà lão đại đã dùng một lá linh phù.

Quá xa xỉ rồi, quá xa xỉ rồi.

Không được, ta phải đi ngăn cản." Bàn Tử đến nơi, thấy Lý Sinh và Tiểu Ca hai người đang ác đấu với Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Cậu ta kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy trận quyết đấu với Cương Thi Thôn Tiêu Vương, chủ

yếu là Lý Sinh đang gánh vác.

Tiểu Ca thì chỉ có thể ở bên cạnh, đóng vai trò kiềm chế.

Nhìn biểu cảm và thân thủ, biết được vết thương của Tiểu Ca vẫn chưa lành hẳn.

Bàn Tử dâng lên một luồng nghĩa khí.

Cậu ta ném cả ba lô về phía đối phương, lớn tiếng kêu: "Tiểu Ca, đồ trong ba lô, tìm xem có gì dùng được không, cứ thoải mái dùng." Tiểu Ca cũng không khách khí.

Lấy ba lô của Bàn Tử xong, trời ạ, rất nhiều đồ sơ cứu và cứu mạng, đều bày ra trước mắt cậu.

Có Lý Sinh và Bàn Tử tham gia, bây giờ cậu có thể yên tâm tự vệ.

Chuyện trị thương, nếu không nhờ đến thuốc men, Tiểu Ca cũng biết cách.

Nhưng nếu dựa vào sức mạnh huyết mạch và một số thủ đoạn bí mật của gia tộc để trị thương, quá trình sẽ tàn khốc hơn một chút.

Bây giờ Bàn Tử như mưa đúng lúc, gửi đến túi sơ cứu, Tiểu Ca nào có khách khí.

Ba chân bốn cẳng, xé ra một miếng dán cấp cứu được bào chế từ kim sang dược, dán lên vết thương.

Bột thuốc mát lạnh trên miếng dán, vừa tiếp xúc với vết thương, lập tức khiến Tiểu Ca cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cơn buồn ngủ lập tức càng mạnh mẽ ập đến.

Bây giờ Tiểu Ca đã mệt lả.

Cậu yên tâm giao nhiệm vụ đối phó Cương Thi Thôn Tiêu Vương cho lão đại và Bàn Tử, tên ngốc này.

Sau đó đầu nghiêng sang một bên, dựa vào một tảng đá, ngủ thiếp đi.

Quá mệt rồi!

Vết thương cũng quá sâu!

Trong vài giây, tiếng hít thở đều đều vang lên lúc trầm lúc bổng.

“Tên này... ngủ rồi, lão đại.” “Đừng ồn, Bàn Tử.

Xem ra chỉ còn hai chúng ta đối phó Cương Thi Thôn Tiêu Vương rồi.” Bàn Tử vỗ vỗ ngực: “Yên tâm đi, hôm nay chúng ta nhất định phải thể hiện thân thủ.

Để con cương thi vương này biết sự lợi hại của Bàn Tử ta.

Lão đại, Hắc Thần Đao.” Bàn Tử cầu đao, Lý Sinh tự nhiên phải cho.

“Cẩn thận, nó rất nặng.” Lý Sinh ném Hắc Thần Đao qua đầu Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương dù có hóa thành tro cũng nhận ra thanh đao này.

Khi trị thương trong cốc, vết thương sau lưng nó chính là do Hắc Thần Đao của Lý Sinh gây ra.

Thấy thanh đao này lại một lần nữa bay đến đỉnh đầu, Cương Thi Thôn Tiêu Vương sợ hãi.

Chương 536

Nó nảy sinh ký ức và nỗi sợ hãi đối với thanh đao.

Lập tức gầm lên một tiếng, hai cánh tay cương thi mọc đầy móng tay dài, vung lên không trung.

Hắc Thần Đao "keng" một tiếng, bùng lên một luồng ánh sáng đỏ rực, nhanh như điện quang hỏa thạch bay sang một bên.

Bàn Tử giật mình.

Vốn dĩ nó bay về phía Hắc Thần Đao, lại bị Cương Thi Thôn Tiêu Vương chặn lại.

Lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, không biết sẽ bay về đâu.

Lý Sinh cũng thở ra một hơi dài, lớn tiếng nói: "Không thể để Hắc Thần Đao rơi vào tay Cương Thi Thôn Tiêu Vương." Bàn Tử hét lên: "Biết rồi." Xoẹt!

Hắc Thần Đao sắc bén vô cùng, dưới sự chứng kiến của Bàn Tử, cắm vào một tảng đá bên cạnh.

"Ồ...

Hắc Thần Đao thật sắc bén." Bàn Tử mừng rỡ.

Hắn tưởng rằng với thân thủ nhanh nhẹn của mình, lấy Hắc Thần Đao dễ như trở bàn tay.

Nào ngờ Cương Thi Thôn Tiêu Vương lại nảy sinh tâm lý sợ hãi với thanh đao này.

Dưới cái nhìn chằm chằm của Bàn Tử, nó lao nhanh, nhảy lên vách đá.

"Không, đừng..." Bàn Tử sợ hãi.

Lý Sinh cũng kinh ngạc toát mồ hôi lạnh.

Nếu Cương Thi Thôn Tiêu Vương khống chế được Hắc Thần Đao, nhất định sẽ gây ra uy hiếp cực lớn cho họ.

May thay, Cương Thi Thôn Tiêu Vương lúc này chỉ muốn hủy diệt Hắc Thần Đao.

Vì vậy, sau khi đến gần tảng đá, nó biến móng tay dài thành nắm đấm, hung hăng đấm vào chuôi đao của Hắc Thần Đao.

Nhìn dáng vẻ của nó, là muốn đẩy Hắc Thần Đao cắm sâu vào tảng đá, khiến Lý Sinh và Bàn Tử đều không thể dùng nó để đối phó.

Tảng đá đó bị Cương Thi Thôn Tiêu Vương mạnh mẽ như vậy va vào, cộng thêm tác dụng của Hắc Thần Đao, liền nứt ra từ giữa, tạo thành một vết nứt kéo dài từ trên xuống dưới hai mét.

Ầm ầm!

Cương Thi Thôn Tiêu Vương quay người, đồng thời đối mặt với Bàn Tử và Lý Sinh.

"Lão đại, Hắc Thần Đao mất rồi...?" "Ta có cách, nhưng hơi phiền phức." Bàn Tử đột nhiên nảy sinh một cảm giác nhạy bén, lớn tiếng hét: "Linh Hồn Hỏa Phù của tôi!" "Bàn Tử, đa tạ cậu đã tặng hai lá Linh Hồn Hỏa Phù cho ta." Lý Sinh cầm lá Linh Hồn Hỏa Phù duy nhất, vừa khoe ra một cái, Bàn Tử đã kêu trời kêu đất: "Lão đại, hỏa phù đối với anh không có tác dụng.

Cho tôi đi, xin anh đó lão đại." "Là cậu gây họa đấy, Bàn Tử, đến lúc thể hiện sự dũng cảm thật sự rồi." Lý Sinh thúc giục một tiếng, lập tức lùi lại mấy bước.

Muốn sử dụng Linh Hồn Hỏa Phù, phải giữ một khoảng cách nhất định.

Nếu không hỏa phù không thể triển khai, không thể tạo thành pháp lực khống chế Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Lý Sinh vừa lùi lại, Cương Thi Thôn Tiêu Vương không còn gì phải lo lắng.

Nó trực tiếp nhảy đến bên cạnh Bàn Tử, hai bàn tay khổng lồ có thể xé rách da sắt, và móng tay dài trên cánh tay, hung hăng đâm về phía Bàn Tử.

"Ta né, ta né!" Bàn Tử lúc này cũng lo đến toát mồ hôi.

Chỉ vì đã giao hết đồ đạc cho Tiểu Ca, bây giờ ngay cả một món vũ khí cũng không có.

Tay không tấc sắt, trong lòng lo như lửa đốt.

"Liều mạng thôi, tên khốn lão đại kia không đáng tin cậy rồi.

Xem ra hắn muốn tấn công Cương Thi Thôn Tiêu Vương, vậy thì ta thành toàn cho hắn một lần.

Chỉ là, nếu bị Cương Thi Thôn Tiêu Vương cắn.

Tôi Bàn Tử có biến thành một cỗ cương thi không?" Đây là tình huống Bàn Tử sợ nhất.

Nhưng bây giờ tình thế ác liệt, không có cơ hội suy nghĩ những điều này.

Bàn Tử gần như dùng hết sức bình sinh, khi một đôi tay của Cương Thi Thôn Tiêu Vương đâm về phía mắt mình, cậu ta đột nhiên cúi đầu xuống.

Hai chân dùng sức đạp mạnh về phía sau, lập tức cả người như một quả pháo lao chéo ra ngoài.

Cú va chạm của Bàn Tử, lực độ lớn, tốc độ nhanh, quả nhiên vượt ngoài sức tưởng tượng của người khác.

Bước chân vốn kiên định vô cùng của Cương Thi Thôn Tiêu Vương, ánh mắt sát khí, dưới cú va chạm mạnh mẽ không hề báo trước của Bàn Tử, đều thay đổi.

Bàn Tử một bên va vào bụng Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương thì không ngừng phát ra tiếng gầm gừ.

Sau cú va chạm, Cương Thi Thôn Tiêu Vương đá Bàn Tử một cước, suýt nữa trực tiếp đá cậu ta thành tàn phế.

Bàn Tử rên lên một tiếng, cả người như một con cóc ngã sấp xuống, từ trong miệng phun ra một ít thứ gì đó không rõ ràng, trong dạ dày thật sự là sông cuộn biển gầm, những thứ đã ăn lúc cắm trại, bất kể là gì cũng trào ra hết.

Chương 537

“Ô... thật là muốn cái mạng già của ta, thật không ngờ, lực chân của Cương Thi Thôn Tiêu Vương lại lớn như vậy!

Chẳng lẽ, Cương Thi Thôn Tiêu Vương căn bản không bị thương?” “Cấp cấp như luật lệnh.” Khi Bàn Tử nằm trên đất như một con gà yếu, thì thấy Lý Sinh nhảy lên không trung.

Hắc Thần Đao không biết từ lúc nào đã được lấy vào tay.

Nhìn tảng đá kia, đã bị Lý Sinh bẻ ra.

Chỉ có như vậy, mới có thể lấy được Hắc Thần Đao bên trong.

Lý Sinh dùng máu huyết mạch của mình thấm đẫm lá linh phù.

Khi trên linh phù dính tia lửa, từng đạo ánh lửa khiến Cương Thi Thôn Tiêu Vương sợ hãi đến cực điểm, đột nhiên bùng nổ.

Trên không trung, dưới mặt đất, khắp nơi đều là lửa.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương phát ra từng tiếng gầm gừ, từ trong âm thanh có thể phán đoán ra, nó cực độ kháng cự với những ngọn lửa linh phù này của Lý Sinh.

“Cố lên... chỉ có thể cố lên thôi...

Lý Sinh, giết nó.” Tiểu Ca gắng sức bò ra từ sau tảng đá, phát ra một tiếng cổ vũ Lý Sinh.

Xem ra, cậu đã bị tiếng đánh nhau kinh người làm cho tỉnh giấc.

Tuy chỉ ngủ khoảng mười phút, khí huyết trên mặt Tiểu Ca dường như đã tốt hơn nhiều.

Lý Sinh thấy cậu bò ra cổ vũ, lập tức lớn tiếng nói: “Yên tâm, ba người chúng ta, một người cũng sẽ không ở lại!” Lời nói của Lý Sinh,

tương đương với việc nói với Bàn Tử, Lý Sinh sẽ không bỏ lại bất kỳ ai, một mình rời khỏi Tử Ngọ Cốc.

Nghe được lời đảm bảo của Lý Sinh.

Bàn Tử lại thoải mái nằm xuống, cảm giác khó chịu trong dạ dày đã giảm đi nhiều.

Tiểu Ca thì vẫn giữ tư thế ngồi thiền, dựa người vào vách tường.

Hai người vào lúc này đều không thể chiến đấu được nữa.

Nhiệm vụ đối phó Cương Thi Thôn Tiêu Vương, chỉ có thể do một mình Lý Sinh hoàn thành.

May thay, Hắc Thần Đao và huyết phù, đã tạo ra tác dụng chấn nhiếp cực lớn đối với Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Lúc này, Lý Sinh chỉ cần nhân cơ hội bùng nổ, một hơi làm tới, đánh giết Cương Thi Thôn Tiêu Vương hoàn toàn có thể dự đoán được.

"Về địa ngục của ngươi đi." Huyết phù từ lòng bàn tay bắn ra, Hắc Thần Đao theo sau đâm tới.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương sau khi trúng huyết phù, toàn thân đều bốc cháy.

Tiếp đó, Hắc Thần Đao đâm vào, trực tiếp lấy đi mạng già của nó.

Cương Thi Thôn Tiêu Vương phát ra một tiếng gầm sấm sét.

Tiếp đó thân thể khổng lồ bị lửa bao vây, "ầm" một tiếng ngã về phía sau, triệt để diệt vong.

Bàn Tử bị thương rồi!

Tiểu Ca cũng bị thương rồi.

Bây giờ người duy nhất có thể đi lại, là Lý Sinh.

Lý Sinh sau khi tiêu diệt Cương Thi Thôn Tiêu Vương, lấy ra Xích Đan, để nó hấp thụ hết tà khí.

Hoàn thành xong, Lý Sinh gọi Bàn Tử và Tiểu Ca: "Hai người bây giờ có động đậy được không?" "Tôi miễn cưỡng có thể." "Ừm, nếu có người chịu đỡ tôi một tay, tôi Bàn Tử cũng có thể rời khỏi đây." Lý Sinh liếc hai người một cái.

Nhìn thời gian bên ngoài, nói: "Chúng ta lại lặn qua bên kia, như vậy có lợi cho việc lành vết thương." "Tùy tiện thôi, dù sao Cương Thi Thôn Tiêu Vương đã chết.

Chướng ngại cuối cùng để vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đã được quét sạch.

Lão đại, anh sắp xếp, cứ sắp xếp đi." Lý Sinh cười nói: "Vậy cũng phải phù hợp với yêu cầu hành động của chúng ta mới được, chuyện này không thể tùy tiện sắp xếp được đâu, Tiểu Ca." Lý Sinh đưa tay ra, kéo Tiểu Ca dậy.

Bàn Tử cũng nhanh chóng đứng dậy, hai người đi theo sau Lý Sinh, do Hắc Thần Đao mở đường, nhanh chóng được vạch ra một con đường thông ra thế giới bên ngoài Tử Ngọ Cốc.

Tại một vùng trũng dưới chân núi tuyết, Lý Sinh dẫn theo Bàn Tử, cuối cùng cũng tìm thấy Dương Tuyết Lệ.

Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này đã thích ứng với vai trò mới.

Dù sao những hành thi ông ta mang theo đều đã chết sạch.

Món nợ này chỉ có thể tính lên đầu Cương Thi Thôn Tiêu Vương, nhưng Cương Thi Thôn Tiêu Vương đã chết, chuyện cũng chỉ có thể bỏ qua.

Nghỉ ngơi một ngày, dựa vào việc săn bắn gần đó để tiết kiệm lương thực, lại bổ sung tốt thể lực tinh lực, đội ngũ tập hợp lại xuất

phát.

Lý Sinh để Tiểu Ca đi cuối đội, như vậy Tiểu Ca có thể được nghỉ ngơi đầy đủ.

Dù sao lúc ở Tử Ngọ Cốc, Tiểu Ca là người bị thương nặng nhất.

Chương 538

Bàn Tử cũng rất chăm sóc Tiểu Ca, trực tiếp đeo vũ khí của Tiểu Ca lên người mình.

Đội ngũ dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh, từng bước một, tiến sâu vào núi tuyết.

“Dương Tuyết Lệ, đồng chí nữ này, sao vậy.” “Bàn Tử, im đi.” “Này, đi giày cao gót đẹp biết bao, cũng học theo mấy lão già quê mùa chúng tôi, đi ủng đi tuyết.” Lời của Bàn Tử, mọi người vừa nghe là biết vì muốn làm sôi nổi không khí, cố ý trêu chọc Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ dù sao cũng là cô gái từ nước ngoài về, lớn lên bằng mực Tây.

Bình thường thích đi giày cao gót, quả thực có thể tôn lên vóc dáng của cô.

Bàn Tử không ưa cái vẻ “tôi không giống các người” mà cô ta luôn bày ra trước mặt mọi người, nên nhân cơ hội này, châm chọc một phen, làm sôi nổi không khí của đội.

“Không cần anh quản!

Đối phó một con Cương Thi Thôn Tiêu Vương cũng chậm chạp như vậy, đội ngũ sở dĩ bị trì hoãn mấy ngày, đều là tại cái tên mập chết tiệt nhà anh.” Dương Tuyết Lệ chuyển chủ đề.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức không vui.

Nghiêm túc nói với Dương Tuyết Lệ: “Này Dương Tuyết Lệ, lời này là sao đây!

Nếu không có tôi Bàn Tử... cái đó, cái đó lão đại, anh phân xử đi.

Nếu không có tôi Bàn Tử phối hợp, lão đại và Tiểu Ca ở Tử Ngọ Cốc, chẳng phải phải trả giá lớn hơn mới có thể diệt được cương thi vương sao?" Hoắc Tú Tú vừa nghe mấy chữ Cương Thi Thôn Tiêu Vương, cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Nổi hết da gà, nhíu mày nói: "Xin mấy người đó, chuyện đã qua rồi, đừng có nói cương thi với thôn tiêu nữa.

Mục tiêu của chúng ta bây giờ là Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Lý gia, đi nhanh một chút, Phong Bưu đã đi trước rồi.

Chúng ta mà không đuổi kịp, đi trễ, có thể ngay cả tư cách vào Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ cũng sẽ mất." Lời nói của Hoắc Tú Tú cũng không hoàn toàn là hù dọa.

Dù sao, cơ quan cạm bẫy trong Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, so với sào huyệt nhỏ bé của Cương Thi Thôn Tiêu Vương, còn lợi hại hơn nhiều.

May mà Lý Sinh tinh minh, từ trong mộ của quốc chủ nước Cổ Lương, đã có được một số manh mối.

Ngô Tà lại đem những manh mối này, sắp xếp thành một bản vẽ, hoàn thành việc vẽ bản đồ địa hình của Mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Dựa vào tấm bản đồ, cả đội từng bước vững chắc tiến gần đến lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Cả đội, ngoại trừ việc chịu thiệt trong vụ va chạm với Ngũ Long Bang và để Lăng lão bản chạy thoát, những việc còn lại đều làm khá tốt.

Nhưng mối thù với Ngũ Long Bang đã kết, theo quy củ của Cửu Môn, dù Phong Bưu có trốn đến chân trời góc bể, Cửu Môn cũng sẽ không bỏ qua.

Huống hồ, Phong Bưu còn trực tiếp dẫn theo người của Ngũ Long Bang, thẳng tiến đến mục tiêu là lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Chuyện này đã kích động mỗi người trong Cửu Môn.

Cảm giác cấp bách của cả đội cũng bị chuyện này thúc đẩy.

Lý Sinh tăng tốc, nửa giờ sau đã leo lên đỉnh núi tuyết.

"Trời đất!

Thiên Sơn... núi tuyết?

Rõ ràng là cả một dãy núi!

Nhưng, trong bích họa ở lăng mộ quốc chủ Cổ Lương Quốc, trên minh văn của đồ đồng, đâu có ghi lại một dãy núi tuyết liên miên bất tận đâu!

Lão đại, không lẽ chúng ta bị lừa rồi?" Lời của Ngô Tà cũng có lý.

Dù sao đi nữa, theo suy đoán thông thường, đối chiếu với tấm bản đồ cổ tự tay vẽ lại.

Chỉ cần hồi tưởng lại tấm bản đồ cổ trong đầu, sau đó tham chiếu với dãy núi tuyết trước mắt, gần như có thể khẳng định chắc chắn có sự sai lệch.

Lý Sinh đứng trên đỉnh núi tuyết, dang rộng hai tay, khẽ nhắm mắt, cảm nhận cơn gió lạnh buốt trên núi.

"Lão đại." Ngô Tà thấy Lý Sinh không đáp lại, bèn lấy tấm bản đồ vẽ tay ra, xem xét kỹ lưỡng.

Những người còn lại trong đội thấy Lý Sinh như vậy, biết tối nay anh sẽ không đi tiếp.

Trời cũng đã tối, mọi người đều phối hợp đặt ba lô và vật dụng cá nhân xuống, bắt đầu dựng lều trại trên tuyết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đang tiêu hóa tà khí hấp thụ được từ Cương Thi Thôn Tiêu Vương.

Đống tà khí đó, muốn biến thành linh khí của cô ta, cần một khoảng thời gian.

Năng lực của cô ta, thành cũng vì tà khí, bại cũng vì tà khí.

May mà Lý Sinh đã đặt Mộc Trần Châu vào trong cơ thể cô ta, giúp cô ta có thể mượn sức mạnh của bảo châu để tu luyện.

Vì vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể chuyển hóa đám tà khí đó nhanh hơn, khiến tu vi của cô ta ngày một tiến bộ.

Chương 539

Theo ước tính, chỉ một hai năm nữa, tu vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ khôi phục về mức đỉnh phong.

Khi đó, bay trời độn đất đều không thành vấn đề.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương tìm một chỗ lõm khuất gió bên cạnh đỉnh núi tuyết, yên tĩnh ngồi đó tu luyện.

Lý Sinh thấy vậy cũng không làm phiền, tiếp tục nói chuyện với mọi người.

Thấy cậu sinh viên Ngô Tà thật sự lấy bản đồ vẽ tay ra, anh cười khổ nói: "Ngô Tà, tôi thấy cậu đúng là đọc nhiều sách quá, người cũng ngốc đi rồi.

Chẳng lẽ cậu không biết minh văn trên đồ đồng, và những thứ trên bích họa đều đã trải qua mấy nghìn năm, thậm chí cả vạn năm phong trần rồi sao?

Có câu gọi là thương hải tang điền.

Biển cả còn có thể biến thành ruộng dâu, huống chi là một dãy núi nhỏ?

Dãy núi này, trải qua hàng nghìn năm biến đổi khí hậu, từ núi xanh, hoặc sa mạc, hay cao nguyên đất đỏ, biến thành hình dạng bây giờ, hoàn toàn không có gì lạ." Ngô Tà nghe Lý Sinh nói, lập tức ngớ ngẩn vỗ trán mình, cẩn thận cất tấm bản đồ đi, rồi theo phản xạ đẩy gọng kính.

"Lão đại, nghe anh nói một câu, thật sự khiến tôi như được khai sáng." Bàn Tử bên cạnh trêu chọc: "Ngô Tà, đó không gọi là khai sáng, đó gọi là nhà xí khai thông.

Ông đây bận chết đi được, cậu cũng không qua phụ một tay, giúp tôi dựng cái lều." Ngô Tà vui vẻ đáp: "Bàn ca, tôi giúp ngay đây." Bàn Tử lại không vui: "Giúp tôi?

Đầu óc cậu úng nước à?

Lão đại vừa mới khen cậu xong, sao không tỉnh táo chút nào vậy?" Ngô Tà nhíu mày: "Tôi nói sai rồi, Bàn ca đừng để ý." "Xem kìa, xem cậu đồng chí nhỏ này đi, thôi cậu đừng nói nữa thì hơn, cậu càng nói càng sai.

Cậu bảo tôi đừng để ý?

Tôi làm sao có thể để ý được chứ.

Nhưng mà Ngô Tà à." Ngô Tà lập tức ngẩn người.

Cậu biết Bàn Tử đang trêu mình, liền mặc kệ Bàn Tử nói gì, không đáp lại câu nào, chỉ cắm đầu làm việc, nhanh chóng dựng xong lều.

Bàn Tử quẳng đồ vào trong, vui vẻ nằm xuống.

Đột nhiên, hắn nói với Lý Sinh: "Lão đại, túi bánh quy nén của chúng ta có mấy chỗ bị rách rồi.

Cũng không biết bị va vào đâu mà rách toạc ra." "Bàn Tử, cậu lo hậu cần kiểu gì vậy?

Mấy cái bánh quy nén đó lúc quan trọng có thể cứu mạng đấy.

Tôi không cần biết, cậu phải tìm mọi cách bảo vệ chúng cho tốt.

Nếu bị hỏng hoặc biến chất, cuối cùng không ăn được, đến lúc đó tôi luộc cậu lên đấy." Bàn Tử méo miệng, đang định cãi lại Lý Sinh vài câu, Đại Kim Nha vỗ vỗ vai hắn: "Bàn Tử, lão đại đang bận việc, đừng làm ồn.

Lấy mấy túi bánh quy nén đó ra đây tôi xem." "Được thôi, Đại

Kim Nha, ông xem đi, hai túi này bị cái gì đó xé rách, làm ba lô của tôi toàn vụn bánh quy nén." Bàn Tử nói xong, bốc một vốc vụn bánh quy, giơ ra trước mặt Đại Kim Nha làm động tác "cho ông ăn nè", thấy Đại Kim Nha né đi, hắn liền nhét hết vụn bánh vào miệng, rồi tiện tay vốc một nắm tuyết sạch bên cạnh, ăn cùng với bánh một cách ngấu nghiến.

Nhìn bộ dạng như hổ đói của hắn, Đại Kim Nha nhíu mày.

"Tôi có cách, Bàn Tử cậu dùng túi chống nước bọc hai cái túi bánh quy đó lại.

Còn về bánh quy nén, nếu muốn giữ không bị biến chất, phải ngâm qua mỡ động vật một lần.

Như vậy có thể bảo quản lâu dài." Bàn Tử nghe xong, hài lòng gật đầu: "Đại Kim Nha, ông đúng là có tài, ý kiến này do ông đề xuất, vậy ông đi kiếm mỡ động vật giúp tôi đi." Đại Kim Nha tức giận nói: "Chưa thấy thằng khốn nào như cậu, Bàn Tử.

Tôi cho cậu ý kiến, hay cho lắm, cậu lại đẩy việc cho tôi.

Đúng là hết nói nổi." Đại Kim Nha bị Bàn Tử chọc tức bỏ đi, Bàn Tử liền loay hoay làm việc khác.

Những người khác trong đội cũng đang bận rộn việc của mình, không ai để ý đến hắn.

Ngô Tà sau khi dựng lều xong, bắt đầu dùng tuyết để chùi giày.

Để làm cho đôi giày sạch như mới, cậu ta cố tình đi ra xa một chút, vừa ngồi trên một mỏm đá nhọn bên cạnh đỉnh núi, vừa lau giày.

Tay lạnh cóng thì đưa lên miệng hà hơi, rồi lại tiếp tục dùng tuyết chà giày.

Vừa huýt sáo, vừa làm việc lặt vặt, trong lòng cảm thấy khá phấn

chấn.

Dù sao, đi vòng qua dãy núi tuyết này là có thể vào được vùng đất phúc địa nơi có lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Một khi tìm được phúc địa, thì cũng không còn xa lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ nữa.

Phong Bưu đi đường vòng tuy xa, dù đi trước, nhưng mức độ quen thuộc với lộ trình chắc chắn không sâu bằng Lý Sinh.

"Chuyện gì vậy?

Cái gì thế kia?

Tôi... chẳng lẽ bị ảo giác rồi?" Ngô Tà đang dùng tuyết lau giày, vô tình ngẩng đầu lên, ánh mắt cậu ta vượt qua một dãy núi, nhìn về phía bầu trời xa hơn.

Trên bầu trời, xuất hiện một ảo ảnh trên không!

Cậu ta tưởng mình hoa mắt.

Chương 540

Nhưng những đường nét phong cảnh trôi chảy, cùng với cảnh trí giống như một khu vườn trên không trung đã thu hút cậu ta sâu sắc, sự thật nói cho cậu ta biết, đó tuyệt đối không phải là giả!

Dù sao, những cảnh tượng đó quá chân thực, tuyệt đối không phải cảnh tượng xuất hiện khi bị ảo giác.

Ngô Tà cảm thấy cần phải nói cho mọi người trong đội biết những gì mình đã thấy.

Cậu ta lập tức gọi về phía Bàn Tử đang dựng trại.

Bàn Tử vốn đã chui vào lều, chỉ chờ đến giờ cơm tối mới ra, nghe tiếng gọi của Ngô Tà, lại nghe tiếng bước chân của lão đại và mấy người khác, cũng không kìm được lòng hiếu kỳ, lạch bạch đi theo sau đội ngũ về phía Ngô Tà.

"Thằng nhãi ranh la lối om sòm, có để cho người ta nghỉ ngơi không hả." Nhưng khi đến bên cạnh Ngô Tà, nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha đều kinh ngạc đến ngây người.

"Hả?" "Chẳng lẽ là ảo ảnh trên không trong truyền thuyết?" "Ừm, hoàn toàn có khả năng này." "Nhưng ở nơi cao như vậy, trong tầng mây trên dãy núi tuyết, làm sao có thể phản chiếu được cảnh quan ở xa như thế?

Trong vòng trăm dặm quanh đây đều là tuyết trắng mênh mông.

Ảo ảnh trên không này, rốt cuộc phản chiếu từ đâu tới?

Không khoa học chút nào." Giọng Tiểu Ca vang lên sau lưng Lý Sinh: "Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện mà vấn đề khoa học của

lão đại không thể giải thích được!

Khoa học, không thể giải thích được mọi thứ.” Nói xong, Tiểu Ca liếc mắt về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương đang tu luyện.

Anh ta đang nói với Lý Sinh.

Nếu muốn nói về khoa học, thì Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể trở thành người hầu của anh, nghe lệnh anh, giúp anh vào các ngôi mộ cấp thần.

Lý Sinh cười ha hả, nói với Ngô Tà: “Đừng lau giày nữa, gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương lại đây.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đang tu luyện, nhưng nghe tiếng gọi của Lý Sinh, liền bay tới như một đám mây trắng.

Trong đội, ngoại trừ đạo sĩ Hoàng Chương, những người còn lại đều đã quen với bản lĩnh này của cô ta.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bay đến bên cạnh Lý Sinh, gọi: “Chủ nhân, gọi tôi có việc gì?” “Nhìn xem.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía ảo ảnh trên không, lập tức nói: “Dưới ánh sáng có yêu khí!” Không ai hiểu câu nói này của Tinh Tuyệt Nữ Vương có ý nghĩa gì.

Nhưng Tiểu Ca và Lý Sinh là ngoại lệ.

Lý Sinh và Tiểu Ca nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều sáng lên.

Lý Sinh gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương lại đây là để cô ta phán đoán tính chất của ảo ảnh đó.

Chỉ có cô ta mới có thể cảm nhận được cái gọi là yêu khí.

Yêu khí loại này, đôi khi con người cũng có thể cảm ứng được.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, yêu khí tự nhiên bị suy yếu đi.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương thì khác.

Dù trong tình huống khí tức yếu nhất, cô ta cũng có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Dù sao, quỷ không phải người.

Đội của Lý Sinh, lại toàn là người, trừ một Tinh Tuyệt Nữ Vương ra, tất cả thành viên đều là con người.

Phán đoán của Tinh Tuyệt Nữ Vương vô cùng quan trọng.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, Ngô Tà, hai người ở lại.

Những người khác, về trại.

Trông coi đồ đạc của tôi, nấu bữa tối đi.

Một canh giờ sau, tôi sẽ về ăn." Lý Sinh hạ lệnh.

Hồ Ba Y và Bàn Tử, dù có vạn phần không nỡ, cũng phải rời đi.

Huống hồ họ cũng đã sớm mệt lả.

Tiểu Ca đứng bên cạnh Lý Sinh nói: "Lão đại, tôi vẫn chịu được.

Để tôi ở lại đi." "Không được, vết thương của cậu vẫn chưa lành hẳn." Nói xong, Lý Sinh đấm một quyền vào vết thương của Tiểu Ca, Tiểu Ca lập tức lùi lại một bước.

Với thể chất và huyết mạch gia tộc của anh ta, nếu là trước khi bị thương, một quyền này căn bản sẽ không khiến anh ta đau đến vậy.

Điều này cho thấy, vết thương của Tiểu Ca vẫn chưa lành.

Lý Sinh dùng sự thật, khiến Tiểu Ca không còn lý do để ở lại.

Anh ta đành đáp một tiếng, đi theo sau Bàn Tử, trở về khu cắm trại không xa.

Dù sao ba người họ cũng chỉ ở cách khu trại mấy chục mét, có chuyện gì, chỉ cần gọi một tiếng, Bàn Tử có thể đến ngay lập tức.

"Lão đại,... anh giữ tôi lại!

Không biết có phải để tôi vẽ lại không?" Lý Sinh gật đầu: "Ngô Tà, trong đội chúng ta, trí nhớ và khả năng vẽ của cậu là tốt nhất.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, phụ trợ tôi định huyệt.

Chương 541

Tôi nói, Ngô Tà ghi." "A... lão đại, hóa ra anh định tiến hành định huyệt đổ đấu.

Không biết có phải anh đang định huyệt cho lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ không?" Lý Sinh vỗ Ngô Tà một cái, mắng: "Đồ mọt sách!

Đây gọi là định huyệt hình tượng, không có tính thực tế nào, chỉ lưu lại một hình ảnh trong tâm trí.

Nhưng thao tác này có thể giúp tôi hình thành một ấn tượng.

Sau này, đặt ấn tượng này vào trong bối cảnh tìm kiếm lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, sẽ có lợi ích rất lớn cho việc xác định vị trí cuối cùng.

Cậu không hiểu đâu, chỉ cần ghi chép lại là được." Ngô Tà biết so kiến thức đổ đấu với Lý Sinh, thì cậu chẳng khác nào đứa trẻ ba tuổi so với người lớn về việc đi xe đạp.

Cậu tự nhiên là một tân binh.

Còn Lý Sinh, đã trở thành một lão làng.

Về phương diện này, anh dám xếp thứ hai, thì không ai dám xếp thứ nhất trong giới đổ đấu.

Lý Sinh mượn năng lực nhìn xa siêu cường của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vừa phân tích phán đoán, vừa hình thành văn bản, để Ngô Tà ghi chép lại từng chút một.

Ngô Tà cũng thật lợi hại.

Một canh giờ chỉ mất khoảng bốn phần năm thời gian, không những hoàn thành một tấm bản đồ vị trí lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ

mà Lý Sinh tưởng tượng ra dựa trên ảo ảnh, mà còn hoàn thành khoảng hai, ba nghìn chữ giải thích.

Trên một trang giấy nháp 17x17, chi chít ghi lại thành quả hợp tác của ba người.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe Lý Sinh nói hai chữ "hoàn thành", cũng thở phào một hơi.

Cô ta nghiêng cái cổ nhỏ, nhìn bản phác thảo lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà Ngô Tà vừa hoàn thành.

"Chủ nhân, trí tưởng tượng và bản lĩnh vận dụng thiên tượng để định huyệt của ngài thật quá lợi hại.

Chuyện này ngài cũng làm được, chẳng trách năm đó tôi lại bị ngài tìm thấy ở thành Tinh Tuyệt.

Quá lợi hại, tôi khâm phục." Lý Sinh cười ha hả, nói với Ngô Tà: "Cậu nhóc, tấm bản đồ này, bây giờ có thể thay thế tấm bản đồ trước đó.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ chữ và hình vẽ bên trong, thì xé tấm bản đồ cũ đi.

Không, như vậy không an toàn, đốt đi, như vậy mới xong xuôi." Ngô Tà đáp: "Hiểu rồi, lão đại, tôi đi làm ngay." Nói xong, Ngô Tà lấy tấm bản đồ cũ được cất giữ cẩn thận ra, châm lửa rồi ném xuống núi tuyết.

Tấm bản đồ cũ đó, dưới sự chứng kiến của cậu ta, nhanh chóng hóa thành tro bụi, biến mất trước mắt.

Gió băng trên núi tuyết vẫn thổi nhẹ.

Xem ra, thời tiết như thế này sẽ còn kéo dài vài ngày, nhưng nó không ảnh hưởng đến việc tiến sâu vào dãy núi tuyết.

“Được rồi, chúng ta về thôi, tối nay lấy hết thịt thú săn còn lại ra, ăn một bữa thịnh soạn, diệt được Cương Thi Thôn Tiêu Vương, cũng là lúc nên ăn mừng.” Trên đỉnh núi tuyết, tại một nơi khuất gió.

Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Hồ Ba Y, Ngô Tà, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Đại Kim Nha, đạo sĩ Hoàng Chương, Bàn Tử, Tiểu Ca, đông đủ mọi người quây quần bên nhau.

Họ vây quanh một chiếc nồi đặt trên lửa than, dùng những đôi đũa đơn giản để ăn.

Thức ăn là thịt của một con thú hoang mà lần trước Hồ Ba Y săn được dưới chân núi.

Bàn Tử đã thái thịt thành từng miếng nhỏ, đun chảy một nồi nước tuyết, rồi cho thịt vào nấu.

Thêm vào một ít gia vị, khuấy đều, chẳng mấy chốc một nồi thức ăn thơm phức đã sẵn sàng.

Đạo sĩ Hoàng Chương nhìn thịt trong nồi, lập tức nhíu chặt mày.

“Hoàng Chương, sao vậy?

Không lẽ ông không ăn thịt?” “Các vị cứ dùng, tôi là người ngoài thế tục.

Những thứ này sư phụ đã dạy tôi phải kiêng kỵ từ lúc dạy tôi thuật đuổi thi rồi.” Bàn Tử cười: “He he, không ăn thịt.

Vậy ông ăn gì?

Bánh quy nén à?

Trong bánh quy đó cũng có thịt đấy.

Trừ tuyết ra thì chẳng còn gì để ăn đâu.” “Bàn Tử, ăn cũng không bịt được miệng cậu.” Dương Tuyết Lệ đi tới, ngồi xuống bên cạnh đạo sĩ Hoàng Chương, từ trong túi lấy ra một túi đồ ăn chay lớn: “Rau

khô, ăn cùng mì gói.

Trong túi tôi có mấy gói, cho ông một gói.” Thấy đạo sĩ Hoàng Chương có vẻ e ngại, Dương Tuyết Lệ tiếp tục nói: “Yên tâm, toàn là đồ chay.

Cà rốt khô, súp lơ và các loại khác sấy chung, cho vào nước sẽ nở ra, dinh dưỡng không mất đi, cũng có thể no bụng.

Thêm chút canh nữa thì càng ngon, ông chắc chắn không muốn chứ?” Đạo sĩ Hoàng Chương thấy Dương Tuyết Lệ định múc cho mình một bát canh thịt, vội vàng giật lấy túi rau khô màu đỏ trong tay cô, nói: “Lão đạo cái này là được rồi, cái này là được rồi.

Đa tạ đa tạ, vô lượng công đức.” “Ha ha ha.” Bàn Tử và Đại Kim Nha đều bật cười.

Lý Sinh nghiêm túc nói: “Không được cười, người ta là đồng chí đạo gia, phải tôn trọng người ta.

Chúng ta ăn phần chúng ta, Bàn Tử, chừa lại một ít cho mọi người.

Chương 542

Tôi còn chưa động đũa đâu.” “Lão đại, tôi mới ăn được mấy miếng, với lại, thịt thú để lâu như vậy, không ăn đi, để lâu biến chất sẽ không ngon nữa.

Ăn đồ thì phải ăn lúc còn tươi.

Không phải, aiyo, ngon quá.” Bàn Tử ăn đến toát cả mồ hôi, mọi người thấy vậy cũng không lạ, họ gắp một ít đồ ăn trong nồi, ăn cho qua bữa.

Bàn Tử càng ăn càng hăng, một mình hắn gần như ăn hết một nửa nồi canh thịt, ăn xong còn chép miệng: “No quá no quá, không có một ly rượu vang đỏ, hơi tiếc một chút.” Lời này khiến mọi người đều choáng váng.

Ăn được nửa bữa, Tiểu Ca khẽ hỏi Lý Sinh: “Công trình làm xong rồi?” Bàn Tử vội chen vào hỏi: “Công trình gì?” Lý Sinh tiếp tục nói với Tiểu Ca: “Làm xong rồi.

Nhưng không biết có hoàn chỉnh không.” Nói xong, anh bảo Ngô Tà lấy tấm bản đồ ra cho Tiểu Ca xem.

Tiểu Ca vừa xem vừa gật đầu: “Phân kim định huyệt, thái cực bát quái định huyệt, những thứ này tôi đều từng nghe qua.

Hôm nay lại được thấy thiên tượng định huyệt, không dựa vào Bắc Đẩu Thất Tinh mà dựa vào ảo ảnh trên không để định huyệt.

Công phu này, không phải cao thủ định huyệt cấp tông sư, căn bản không làm được!

Lão đại, những thứ đã thất truyền này, anh học từ đâu vậy?” Lý Sinh thầm nghĩ: “Bí mật của tôi, sao có thể tùy tiện tiết lộ cho cậu

được.” Anh liền mỉm cười khiêm tốn: “Cũng là trong mấy quyển cổ tịch linh tinh, học bừa được vài chiêu thôi.

Tiểu Ca, nếu cậu thấy vừa ý, sau này phải thường xuyên đến thư phòng của tôi chơi.

Mấy quyển cổ tịch trong thư phòng tôi, cậu cứ xem thoải mái, biết đâu cũng ngộ ra được điều gì đó.” Lý Sinh nói xong câu đó, liền thấy vẻ mặt không còn bình tĩnh của Tiểu Ca.

Vẻ mặt đó, trong giới đổ đấu, chính là sự nịnh bợ tốt nhất.

Lý Sinh ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng đặc biệt thoải mái.

Ngay cả Tiểu Ca cũng kính trọng mình như thần minh, xem ra mình thật sự không phải tầm thường.

Địa vị của anh trong Cửu Môn đã sớm được thiết lập.

Nhưng trong mắt những người trong nghề như Tiểu Ca, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, địa vị và uy vọng này mới chỉ vừa được thiết lập không lâu.

Bây giờ chính là lúc dựa vào kiến thức chuyên môn và năng lực đặc biệt để củng cố và tăng cường địa vị này.

May mắn thay, Lý Sinh thông qua việc nghiên cứu ảo ảnh trên không, và nhờ sự giúp sức của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Ngô Tà, đã hoàn thành được tấm bản đồ trừu tượng về lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nhìn qua, tấm bản đồ này giống như một báo cáo học thuật của một vị giáo sư chuyên nghiên cứu cổ mộ, vô cùng chuyên nghiệp, khiến người ta không thể rời mắt.

Thân phận của Tiểu Ca trong đội rất đặc biệt.

Đại Kim Nha và Bàn Tử đều biết, về phương diện này, Hồ Ba Y và Tiểu Ca đều không thể so sánh được.

Do đó, việc Tiểu Ca công nhận tấm bản đồ của Lý Sinh, đồng nghĩa với việc tấm bản đồ này có giá trị tham khảo cực kỳ cao.

Hồ Ba Y và Bàn Tử lúc này cũng ghé lại gần xem.

"Hả?" "Trông có vẻ hơi giống tranh của Van Gogh nhỉ?" "Ừ, trừu tượng quá.

Tôi thấy nó giống như một cái xoáy nước khổng lồ, lão đại, anh chắc đây là bản đồ lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ chứ?" Lý Sinh bảo Ngô Tà cất bản đồ đi, thản nhiên nói: "Đã là bản đồ ý tượng, đương nhiên sẽ không chính xác đến mức như Bàn Tử tưởng tượng.

Mọi người, bản đồ đã làm xong, lòng tin của tôi lại tăng thêm một phần.

Tối nay mọi người nghỉ ngơi cho tốt.

Ngày mai bắt đầu vượt núi." Ăn xong bữa tối, Bàn Tử sớm chui vào túi ngủ trong lều nghỉ ngơi.

Ngô Tà mò mẫm trong bóng tối, lại đi đến chỗ đó để xem ảo ảnh trên không.

Nhưng sau khi màn đêm buông xuống, ảo ảnh đã yếu đi và dần biến mất khỏi tầm mắt cậu ta.

Ngô Tà cảm thấy hơi tiếc nuối, đang lẩm bẩm thì Tiểu Ca lên tiếng từ phía sau: "Vậy thì chúng ta nghiên cứu ấn tượng của lão đại." "Được, cứ vậy đi." Một giọng nói khác vang lên, là giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Phải nghiên cứu sao?

Hai tiếng bước chân trên tuyết vang lên, Tiểu Ca và Tinh Tuyệt

Nữ Vương đến bên cạnh Ngô Tà, đứng cùng nhau nhìn về phía ảo ảnh đã suy yếu thành một vệt sáng nhỏ.

Ngô Tà biết, khi Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương trao đổi như không có ai xung quanh, là lúc họ đã bước vào trạng thái làm việc.

Lúc này, cậu ta chỉ có thể đứng bên cạnh lắng nghe, không tiện xen vào hay nói chuyện.

Dù sao, cả Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương đều có năng lượng đặc biệt.

Về một số phương diện năng lực đặc biệt, Ngô Tà không thể so sánh được.

Việc được làm một thành viên trong đội, có cơ hội đứng bên cạnh quan sát, cũng khiến Ngô Tà cảm thấy một niềm tự hào khó tả.

Dù sao, với phong cách hành sự của Tiểu Ca và sự lợi hại của Tinh Tuyệt Nữ Vương, việc cho phép cậu ta đứng bên cạnh im lặng quan sát và lắng nghe đã nói lên một vấn đề.

Nếu sự tin tưởng không đạt đến một mức độ nhất định, cảnh tượng trước mắt tuyệt đối khó có thể xảy ra.

Ngô Tà mới nghe được vài câu, trong lòng đã gợn sóng.

Nghe cuộc đối thoại của Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương, cảm giác như lạc lối!

Chỉ thấy Tiểu Ca tiếp tục nói: "Nhưng cảm ứng của cô, cũng chỉ có thể chứng minh rằng hướng đó có yêu khí mà thôi, chứ không thể khẳng định yêu khí đó phát ra từ lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Lý là vậy, nhưng tôi cũng không thể loại trừ khả năng.

Chương 543

Vạn nhất nơi đó thật sự là lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ thì sao?

Hơn nữa, có một vấn đề.

Yêu khí đó hoàn toàn không giống yêu khí xuất hiện vào những lúc bình thường, giống như bị đè nén ngàn năm, rồi mới bộc phát ra.

Điều này chứng tỏ, Phong Bưu có khả năng đã đi trước chúng ta, tiến vào lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." Tiểu Ca nói: "Tôi không đồng ý với cách nói của cô, Phong Bưu có bản lĩnh đến đâu, tôi biết rõ.

Đám huynh đệ dưới tay hắn đều là lũ trộm vặt, làm bá chủ địa phương thì được, chứ làm nên chuyện lớn, ngồi ngang hàng với Cửu Môn chúng tôi, căn bản là không thể!" Tinh Tuyệt Nữ Vương tiếp tục tranh luận: "Nhưng sự xuất hiện của luồng yêu khí đó cũng là sự thật không thể chối cãi.

Anh giải thích thế nào?" Tiểu Ca nói: "Sự thật hơn hẳn lời nói suông.

Nếu muốn giải quyết bí ẩn trong lòng, chúng ta chỉ có thể mạo hiểm, yêu cầu lão đại đi trước về hướng đó một chuyến." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Muốn đi cũng là tôi đi, lộ trình của cô, có thể nhanh hơn bao nhiêu?

Hơn nữa, đi trên núi tuyết như thế này, cưỡi ngựa cũng không thể đi nhanh được, huống hồ cô không có ngựa, chỉ có thể dựa vào đôi chân đi từng bước một.

Vì vậy, đừng tranh nhiệm vụ này với Tinh Tuyệt Nữ Vương tôi." Tiểu Ca dường như bị Tinh Tuyệt Nữ Vương thuyết phục.

Nhưng đầu óc anh ta chuyển số rất nhanh.

Tiểu Ca đề nghị với Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Không biết linh khí của cô đã hồi phục đến mức có thể mang một người bay cùng chưa?” “Chưa!” Tinh Tuyệt Nữ Vương trả lời rất dứt khoát.

Tiểu Ca lúng túng nói: “Vậy thì, tôi quả thực không nên tranh nhiệm vụ này với cô.

Được rồi, chỗ lão đại tôi sẽ đi nói.

Nhiệm vụ này nhường cho cô.

Đúng rồi, nghe nói cô đã hấp thu tà khí của Cương Thi Thôn Tiêu Vương.” Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, vuốt mái tóc nữ vương của mình, bình tĩnh nói: “Chính vì như vậy, tôi mới có tự tin có thể bay trăm dặm trong đêm, đến nơi phát ra ánh sáng yêu khí đó, để dò đường cho chủ nhân.” Một câu nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương khiến Tiểu Ca vô cùng khâm phục.

“Được rồi, nếu đã vậy thì tôi chỉ có thể chúc cô thuận buồm xuôi gió.” “Không cần khách sáo, chỗ lão đại, phiền anh nói giúp tôi vài lời tốt.

Tôi tiền trảm hậu tấu rồi.” Ngô Tà lúc này đột nhiên lên tiếng từ phía sau họ: “Tinh Tuyệt Nữ Vương, muộn thế này rồi, cô định đi đâu?” Tiểu Ca ngăn Ngô Tà lại.

“Để cô ấy đi đi, sau khi lên đến đỉnh núi tuyết, con đường phía sau sẽ ngày càng khó đi.

Nếu chúng ta không thể xác định chính xác phương hướng, chỉ có thể rơi vào vòng lặp vô tận.” Ngô Tà kinh ngạc nói: “Nếu đã như vậy, thì làm sao có thể chắc chắn rằng, Phong Bưu có thể đi trước chúng ta, và tiến vào lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ trước?” Tiểu Ca quay đầu lại, thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đã bay xa, men theo sườn dốc của núi tuyết, bay thẳng xuống dưới, liền yên tâm nói với Ngô Tà: “Lý do đơn

giản, hắn cũng có một tấm bản đồ.

Thông tin này, là Lăng lão bản nói cho tôi biết.” Ngô Tà càng thêm kinh ngạc.

“Hắn, khai rồi?” “Ừ.” “Là người của chúng ta?” Ngô Tà đẩy gọng kính.

“Có lẽ, cũng có lẽ không.

Nhưng, lời của hắn tôi không dám đảm bảo.

Nhưng câu nói của Lăng lão bản, trăm phần trăm là thật!

Bên kia lão đại đang gọi tôi, chúng ta về thôi.” Ngô Tà trong lòng kinh ngạc tự lẩm bẩm: “Đúng là người tài!

Tiểu Ca cũng quá lợi hại.” Cậu ta tự nhiên tin lời của Tiểu Ca.

Bởi vì với thủ đoạn của anh ta, có thể khiến một người nói ra thông tin trong mơ, cũng có thể làm được dễ dàng.

Vì vậy, những lời Tiểu Ca vừa nói với cậu ta, bản thân nó chứa đựng một lượng thông tin vô cùng lớn.

Cậu ta tin tưởng Tiểu Ca vô điều kiện, cũng giống như tin tưởng Lý Sinh vô điều kiện, cùng một đạo lý.

Khi Tiểu Ca tiền trảm hậu tấu báo cáo với Lý Sinh về hướng đi của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Sinh cũng không mấy ngạc nhiên.

Anh chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, nói với Tiểu Ca: “Ngồi xuống rồi nói.” Sau khi Tiểu Ca ngồi xuống, Lý Sinh nhìn vào vết thương của anh ta.

“Ừm, xem ra cũng sắp lành rồi.” “Vâng, may nhờ thuốc của Dương Tuyết Lệ, và thuốc bôi lão đại đưa cho tôi.

Rất hiệu quả, tác dụng nhanh chóng, vết thương của tôi đã đóng

vảy, hai ngày nữa sẽ mọc da non.” Lý Sinh nghe vậy, lười biếng nằm xuống, vừa nhìn những vì sao trên bầu trời núi tuyết, vừa nói: “Thực ra cậu không bàn trước, tôi cũng sẽ tìm Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bây giờ cô ấy đi dò đường trước cũng tốt.

Như vậy, cũng có thể khiến tôi bớt đi một chút hoang mang, thêm một chút dự cảm chính xác.” “Haizz, lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ khiến tôi vô cùng mệt mỏi, tốn bao nhiêu tâm huyết, nếu không thể vào được lăng mộ.

Vậy thì quá đáng tiếc.” Lý Sinh đột nhiên ngồi dậy, chỉ vào bầu trời sao trên lều, nói: “Nhìn kìa, sao băng.” “Ừm, sao băng đẹp quá, lão đại, anh không nghỉ ngơi à?” Lý Sinh nói: “Tôi đang chôn đao.” “Chôn đao?

Ý gì vậy?” Lý Sinh nói: “Hắc Thần Đao đã chém giết quá nhiều tà vật, chứa đầy tà khí, chôn nó trong tuyết, có thể để núi tuyết hấp thụ đi tà khí dư thừa.” Tiểu Ca nhìn một đống tuyết nhỏ phồng lên trước lều của Lý Sinh, trên đó có dán một lá bùa giấy vàng, lập tức khâm phục Lý Sinh: “Lão đại lão đại, tôi lại học được một chiêu nữa rồi.” “Ha ha, vận may của chúng ta thật không tệ.” “Hừ, chúng ta đều suýt chết rồi.

Thủ đoạn của Cương Thi Thôn Tiêu Vương quá lợi hại.

Với trí thông minh và mưu lược của nó, cả đội chúng ta suýt nữa thì toi đời hết.

Cảm thấy thật quá nguy hiểm.” “Cương Thi Thôn Tiêu Vương tốn công bảo vệ lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ để làm gì?

Trong lăng mộ, không phải chỉ có một viên Tị Trần Châu sao?

Đáng để bảo vệ như vậy sao?

Cuối cùng còn mất cả mạng.

Nếu là tôi, tôi thấy không đáng.” Tiểu Ca nói: “Lão đại khi hỏi câu này, theo tôi thấy, anh đã sớm có đáp án rồi.

Chương 544

Chỉ là muốn nghe ý kiến khác mà thôi, phải không?" Lý Sinh lại cười ha hả, nói đùa: "Tiểu Ca, cậu đó, rõ ràng ưu tú như vậy, lại cứ trầm mặc thế.

Nhưng lại rất ra vẻ.

Bàn Tử cũng không bằng cậu đâu.

Nhanh lên, tôi đang dỏng tai nghe đây, chờ kiến giải của cậu đấy." "Ai gọi tôi, ai gọi tôi thế?" Bàn Tử trong tiếng ngáy như sấm, đột nhiên ngồi bật dậy.

Lý Sinh chỉ nhắc đến tên hắn trong cuộc nói chuyện, không ngờ lại làm hắn tỉnh giấc.

Vừa định nói với Bàn Tử hai câu, Bàn Tử lại đổ xuống như một bức tường, tiếp tục nằm trong túi ngủ ngủ say như chết.

Lý Sinh và Tiểu Ca đều kinh ngạc.

Lý Sinh chạy qua, đắp cho Bàn Tử một tấm chăn mỏng, rồi mới quay lại chỗ ngồi, tiếp tục nói chuyện với Tiểu Ca.

Tiếp nối cuộc đối thoại vừa rồi, Tiểu Ca tiết lộ với Lý Sinh: "Dựa vào sự thần bí của lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, và sự điên cuồng của Ngũ Long Bang, tôi dám cá, bên trong chắc chắn có bảo vật khiến người ta không nỡ từ bỏ hơn cả Tị Trần Châu." Lý Sinh dẫn dắt hỏi: "Ví dụ như?" Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi chỉ đoán vậy thôi, lão đại sớm đã có đáp án, hà tất phải hỏi nhiều." Lý Sinh nói: "Ha, ý kiến của tôi và cậu gần như giống hệt.

Nhưng tôi thấy bộ dạng của Phong Bưu, có vẻ hơi tẩu hỏa nhập ma.

Cũng không biết tại sao.” Tiểu Ca tò mò.

“Phong Bưu có chút tẩu hỏa nhập ma?

Không đến mức đó chứ.” “Tôi cũng nghĩ vậy.

Nhưng giác quan thứ sáu mách bảo tôi, Lăng lão bản tuyệt đối có vấn đề.” “Đúng vậy, tối hôm đó ở sân sau quán rượu nhỏ, tôi vốn định giải quyết hắn luôn.

Nhưng sau đó tôi không ra tay, không phải vì tôi mềm lòng, mà là...” Lý Sinh hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Ca nói: “Tôi bị ảo giác, nhìn thấy trong khu rừng rậm sau sân, dường như có một cái bóng đang trừng mắt nhìn tôi.

Chỉ một khoảnh khắc phân tâm đó, đã khiến sát khí của tôi đối với Lăng lão bản hoàn toàn biến mất!

Vì vậy hắn mới có thể xoay xở, cuối cùng bị Phong Bưu bắt đi, đó là ngẫu nhiên, hay là một sự tất yếu?” Lý Sinh hít một hơi thật sâu.

Về thân phận của Lăng lão bản, anh tưởng chỉ có một mình mình có cảm giác như vậy.

Sau khi trao đổi với Tiểu Ca, mới biết Tiểu Ca cũng có nghi ngờ rất lớn về chuyện này.

“Vấn đề thân phận của Lăng lão bản, sau này tôi sẽ điều tra tiếp.

Xem thời gian, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng sắp về rồi.” Tiểu Ca nói: “Những người khác đều ngủ rồi, lão đại đợi tin tức, cũng thật mệt mỏi.

Hay là anh ngủ trước đi, để tôi canh.

Đợi Tinh Tuyệt Nữ Vương về, tôi sẽ gọi anh dậy.” Lời của Tiểu Ca khiến Lý Sinh cảm thấy một luồng ấm áp.

Con người này không phải là người băng giá như lời đồn.

Tiểu Ca cũng có nhiệt độ, chỉ là không giỏi biểu đạt mà thôi.

“Vậy cũng được.

Cậu đặt viên châu này lên bụng dưới, gần đan điền, có thể giúp hành khí vận công, phục hồi năng lực khí huyết huyết mạch.” Lý Sinh lấy Xích Đan Châu ra, đưa vào tay Tiểu Ca.

Đây là bảo vật của Lý Sinh.

Tiểu Ca thấy Lý Sinh ngay cả thứ như vậy cũng cho mình mượn, lập tức ngay cả hai ngón tay đặc biệt có lực cũng khẽ run lên.

Mức độ quý giá của Xích Đan Châu, quả thực không tầm thường.

Nó đã có thể xếp ngang hàng với Mộc Trần Châu và Tị Trần Châu, đại diện cho năng lượng và địa vị của nó trong các thần châu.

Chít chít!

Gâu gâu gâu!

Tiểu Mao Cầu lúc này bay ra khỏi không gian thú cưng, từ trên tuyết nhảy một cái, nhảy vào lòng Tiểu Ca.

“Tiểu tử, Tiểu Ca phải tu luyện.

Mi canh đêm đi.” Tiểu Mao Cầu lại sủa hai tiếng với chủ nhân Lý Sinh, tỏ ý đã đồng ý.

Lý Sinh lúc này mới chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ là đang chờ đợi Tinh Tuyệt Nữ Vương trở về, có lẽ là cả đội đã quá mệt mỏi.

Khi mọi người đều đã ngủ say, chỉ có Tiểu Mao Cầu, thỉnh thoảng lại vui đùa trên tuyết, chú chó nhỏ thông linh này đang chơi đùa thỏa thích trong tuyết.

Lúc thì tự chôn mình dưới lớp tuyết dày mấy chục centimet, rồi

lại ló cái đầu nhỏ ra, nhảy nhót như một con cáo, mô phỏng động tác săn mồi của tổ tiên, trông vừa ngoan ngoãn đáng yêu lại vừa thú vị.

Tiểu Mao Cầu có thể hiểu được mệnh lệnh của Lý Sinh.

Bây giờ nó là chủ lực canh đêm, tiếng hít thở trong các lều, thỉnh thoảng vang lên trong tai chú chó nhỏ thông linh, Tiểu Mao Cầu.

"Gâu gâu!" Sau khi chơi đùa một vòng trên tuyết, Tiểu Mao Cầu nằm sấp trước lều của chủ nhân Lý Sinh, giống như một vệ sĩ bảo vệ chủ nhân, chợp mắt một lúc.

Đột nhiên, ánh mắt của Tiểu Mao Cầu chuyển hướng về phía một sống núi bên trái núi tuyết.

Chương 545

Ở đó, xuất hiện một người phụ nữ mình người đuôi cá.

Tiểu Mao Cầu lập tức kích động, sủa điên cuồng về phía đó.

“Tiểu Mao Cầu, sao vậy?” Giữa Lý Sinh và Tiểu Mao Cầu, có một sự ăn ý phi thường.

Trong tiếng sủa của Tiểu Mao Cầu, tiếng nào là cảnh báo, tiếng nào là đùa giỡn, anh nghe là biết ngay.

Tiếng sủa điên cuồng như vậy, đại diện cho việc Tiểu Mao Cầu đã phát hiện ra thứ gì đó nguy hiểm, mới có thể kích động vô cùng, sủa không ngừng.

Lý Sinh nhìn theo hướng Tiểu Mao Cầu sủa điên cuồng, cũng lập tức nhìn thấy cái bóng kỳ lạ mình người đầu cá đó.

Anh liền liên tưởng đến ảo ảnh trên không đã thấy trước đó, thầm kêu không hay.

Nhưng, cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá đó, sau khi phát hiện bị Lý Sinh chú ý, đột nhiên lóe lên một cái, biến mất trên sống núi tuyết.

Lý Sinh bò ra khỏi túi ngủ định đuổi theo, nhưng lúc này gió tuyết đột nhiên mạnh lên, anh không thể bỏ lại các đội viên khác để đi truy đuổi cái bóng kỳ lạ đó.

Cái bóng kỳ lạ đó, lúc này đã khắc sâu trong tâm trí anh, không thể xua đi được.

“Chủ nhân!

Tôi về rồi.” Ngay khi Lý Sinh đang dụi đôi mắt ngái ngủ, chuẩn bị quay lại túi ngủ, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã trở về.

Cô ta trở về thật đúng lúc, đến nỗi Lý Sinh suýt nữa nhìn nhầm, tưởng cô ta là cái bóng kỳ lạ vừa rồi.

“Ờ...

Tinh Tuyệt Nữ Vương, vừa rồi cô có thấy một cái bóng mình người đầu cá không?” Tinh Tuyệt Nữ Vương ngơ ngác lắc đầu, biểu thị không thấy cái bóng mà Lý Sinh miêu tả.

Cô ta mang về cho Lý Sinh một tin tức.

Sau khi vượt qua mấy ngọn núi tuyết, ở phía trước khoảng mấy chục cây số, có một hồ nước trên núi tuyết.

“Hồ nước?

Cô chắc chắn ở đó có hồ nước?” “Vâng, bề mặt hồ là một lớp băng như mặt gương.

Dưới đáy hồ là nước suối ấm như mùa hè, xung quanh đều bị núi tuyết mênh mông bao phủ.

Tuy là vậy, nhưng tôi đã phát hiện ra một số thứ kỳ lạ.” Lý Sinh vội vàng hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Cô phát hiện ra thứ gì kỳ lạ?” “Một số vết tích giống như vết trườn của rắn!

Không, vết tích đó quá thô và to, cảm giác như của một con mãng xà khổng lồ!” Lý Sinh đối chiếu thông tin Tinh Tuyệt Nữ Vương cung cấp với hình ảnh con cá anh thấy trước đó, lập tức nói: “Tôi biết chuyện gì rồi.” Chắc chắn, những vết trườn của rắn mà Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy, khẳng định là vết tích do cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá để lại.

Dù sao, cả cá và rắn đều không có chân.

Nếu muốn di chuyển trên cạn, chúng sẽ phải đứng thẳng, dùng sức mạnh của đuôi để chống đỡ toàn bộ cơ thể, giống như bơi trong

nước, dựa vào việc không ngừng uốn éo cơ thể để có động lực tiến về phía trước.

Cách di chuyển này cực kỳ đau đớn.

Nhưng rắn hiển nhiên đã quen với cách này.

Còn cá thì không có thói quen này, nên cá đi lại như vậy, chỉ số đau đớn gần như cao bằng con người đi bằng đầu gối.

Ngay lập tức, Lý Sinh đưa ra một quyết định.

Anh muốn điều chỉnh lộ trình.

Trong lộ trình đã định trước đó, không có mục hồ băng này.

Nhưng sau khi nghe thông tin Tinh Tuyệt Nữ Vương báo cáo, cái hồ băng thần bí đó đã trở thành một điểm không thể thiếu trên con đường Lý Sinh tiến đến lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Ngày thứ hai, tuyết đã ngớt một chút, Lý Sinh tuyên bố một quyết định với cả đội đang chuẩn bị xuất phát.

Hồ Ba Y và Ngô Tà đều tỏ ra bình tĩnh.

Bàn Tử nghe quyết định này của Lý Sinh, lập tức không còn bình tĩnh nữa.

"Lão đại,... chúng ta phải đến cái hồ đó à?

Không đi tìm lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ trực tiếp sao?" Dương Tuyết Lệ nói: "Ngôi mộ đó đã được gọi là lăng mộ tiên nữ, vậy thì gần mộ chắc chắn cũng cực kỳ linh dị.

Không chừng, trong hồ băng có manh mối chúng ta cần tìm về lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Về tổng thể, tôi đồng ý với chủ trương của Lý gia." Hoắc Tú Tú nói: "Bàn Tử, trong cả đội, ngay cả đạo sĩ Hoàng Chương còn có tư

cách phàn nàn.

Cậu không có tư cách phàn nàn!

Đeo đồ đạc lên đi, nghe theo chỉ huy của Lý gia.

Chúng ta đi.” Đạo sĩ Hoàng Chương thì không sao cả, đeo đạo kiếm sau lưng, đi sau Hồ Ba Y, bước về phía một đỉnh núi tuyết khác.

Cả đội xuất phát, Bàn Tử liếc nhìn, gọi: “Đợi tôi với, thực ra tôi ấy mà, không phải là không muốn đến hồ băng.

Dưới hồ băng là nước ấm, thế thì tốt quá, có thể tắm suối nước nóng, tôi đây sao lại không làm chứ?

Chương 546

Chủ yếu là tôi sợ đám nhà quê của Phong Bưu, cướp trước chúng ta đào mất cái hũ.

Thế thì chúng ta phải bật nhạc đám ma rồi, lão đại thấy có phải không." Hồ Ba Y hiếm khi đồng ý: "Lời của Bàn Tử, tuy thô nhưng lý không thô.

Lão đại, thực ra tôi cũng đồng ý với ý kiến của Bàn Tử.

Nhưng nếu anh đã cho rằng hồ băng đó có chút kỳ lạ, chúng ta tiện đường qua xem cũng không sao.

Biết đâu, hồ băng chính là chìa khóa mở ra lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ cũng không chừng." Ngô Tà nói: "Mấu chốt của vấn đề là những cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá đó, rốt cuộc là gì?

Tại sao cái bóng kỳ lạ đó có thể vượt qua mấy ngọn núi tuyết, đến đây, và bị lão đại nhìn thấy!" Lý Sinh thở ra một hơi, vỗ vỗ Tiểu Mao Cầu đang nằm trên vai anh.

"Tiểu Mao Cầu thấy nó trước, nó sủa điên cuồng, đánh thức tôi.

Tiếp theo, tôi cũng thấy cái bóng kỳ lạ đó, sau khi đối mặt với nó một cái.

Nó liền biến mất dưới sống băng.

Tốc độ cực nhanh." Hồ Ba Y tò mò hỏi: "Lão đại lúc đó không thấy cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá đó di chuyển sao?

Ví dụ như, nó có biết bay lượn như Tinh Tuyệt Nữ Vương không, có biết đi thẳng như chúng ta không, hay là..." "Đừng bàn luận nữa, Tiểu Ca, cậu từ nãy đến giờ chưa nói gì, để tôi nghe thử xem." Lời của Bàn Tử, lại khiến những người khác trong đội đều im lặng.

Mang theo sự tò mò và kỳ vọng, họ gia nhập đội ngũ của Bàn Tử, cùng nhìn về phía Tiểu Ca im lặng.

Tiểu Ca đi đầu, không quay đầu lại nói: "Đường về của Tinh Tuyệt Nữ Vương, và đường quay lại của cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá đó, chiếu theo cùng một con đường.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không phát hiện ra bóng dáng của nó.

Điều này cho thấy cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá đó đến đây, có lẽ là để cảnh cáo chúng ta, hoặc có ẩn tình khác.

Có lẽ, sự khác biệt duy nhất của nó với Cương Thi Thôn Tiêu Vương, là kẻ sau muốn chúng ta chết, còn cái bóng kỳ lạ đó thì ôn hòa hơn nhiều.

Nhưng mục đích cụ thể, phải tiếp xúc thêm, mới có thể biết được cuối cùng." Lý Sinh gật đầu: "Đúng vậy, Tiểu Ca, lời này của cậu nói trúng tim đen tôi rồi." Bàn Tử đột nhiên lại nảy ra một ý tưởng kỳ quái: "Nếu gã đó là quái vật mình người đuôi cá, có thể ẩn nấp di chuyển, vậy thì trong đó học vấn lớn lắm.

Đây là một hướng đáng để nghiên cứu, lão đại, theo bản đồ, chúng ta phải vượt qua mấy ngọn núi nữa?" Ngô Tà trả lời: "Hai ngọn nữa là đủ, trừ ngọn dưới chân ra." "Hả, ba ngọn à!" Bàn Tử giơ ba ngón tay, lập tức cảm thấy hơi nản lòng.

Bởi vì ngọn núi tuyết đầu tiên đã khiến hắn mệt rã rời.

Thêm hai ngọn núi như vậy nữa, gần như mất nửa cái mạng già, không thở dài mới lạ.

Chỉ vì cả đội có một mục tiêu chung phía trước dẫn đường, nên việc di chuyển của đội không bị ảnh hưởng gì.

Mọi người vừa đi, vừa tưởng tượng cảnh tượng khi gặp những

cái bóng kỳ lạ mình người đuôi cá đó, dọc đường cũng trở nên thú vị, không khí sôi nổi hẳn lên.

Đi mất năm ngày, một hồ băng phản chiếu ánh mặt trời quả nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Những dấu hiệu mà Tinh Tuyệt Nữ Vương để lại mấy ngày trước khi dò đường, đã sớm bị gió tuyết bao phủ.

Nhưng khi cô ta dùng tay áo dài phẩy đi lớp băng tuyết, dấu hiệu lại hiện ra như mới, khiến mọi người cảm giác như tự mình trải qua một phen.

"Lão đại, sao trên hồ băng lại có nhiều mảnh vỡ phản quang như vậy?" "Ừ, trông có vẻ không ổn lắm." "Đâu phải là một mặt băng nguyên vẹn?

Tinh Tuyệt Nữ Vương, mấy ngày trước cô không nhìn nhầm chứ?

Trên mặt hồ đó, cảm giác như có những đống băng vỡ, phản chiếu ánh mặt trời, mới biến thành như vậy!" Mọi người dừng lại ở một sườn núi tuyết cách đó khoảng bảy, tám cây số, nhìn xuống cảnh trí của hồ băng.

Lúc này mặt trời ở phía tây nam, hồ băng nằm ở vị trí trung gian, vừa vặn có thể phản chiếu một ít ánh nắng, khiến mắt bị chói lóa.

Giống như nhìn thấy mặt nước lấp lánh sóng gợn, nhưng theo kinh nghiệm, mọi người cũng không dám tin đó là một mặt băng phẳng lặng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có chút không chắc chắn.

Ánh mắt cô ta sâu thẳm mờ mịt, liếc nhìn Lý Sinh, im lặng lắc đầu, tỏ ý cũng không biết nên giải thích thế nào về cảnh tượng kỳ lạ trước mắt.

“Bàn Tử, lấy kính phóng đại của cậu ra đây cho tôi.” Bàn Tử la lên một tiếng biết rồi, lập tức lục lọi trong túi, nhanh chóng đưa một chiếc ống nhòm có độ phóng đại cao cho Lý Sinh.

“Lão đại, cái này là độc nhất vô nhị đấy, xem xong nhớ đưa cho tôi xem với.

Cho tôi đã cơn ghiền.” Lý Sinh nhận ống nhòm, điều chỉnh độ phóng đại, nhìn thẳng vào tình hình trên mặt băng.

“Không ổn rồi!

Nơi đó dường như đã xảy ra một trận kịch chiến, mặt băng rõ ràng bị ngoại lực đánh vỡ và tụ tập lại, mới hình thành những vật chất dạng tháp như tinh thể băng đó, bên đó có chuyện.” Nói xong, Lý Sinh lập tức đưa ống nhòm cho Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y xem xong cũng im lặng.

Bàn Tử giật lấy ống nhòm, lập tức thỏa mãn cơn ghiền.

“Kỳ quái kỳ quái, gặp quỷ rồi!

Sao nhiều cột băng thế!” “Đưa ống nhòm đây cho tôi.” Dương Tuyết Lệ vỗ tay đoạt lấy ống nhòm trong tay Bàn Tử, mạnh mẽ nhìn qua.

Xem xong, cô cũng kinh ngạc đến ngây người.

Hoắc Tú Tú thì từ biểu cảm của mọi người, đoán ra được vài phần hình dạng của hồ băng, không vội vàng như Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Nhìn từ xa một vạn lần, cũng không hiệu quả bằng nhìn gần một lần, nên đi thì đi thôi.

Chẳng lẽ bây giờ quay đầu, đi vòng qua hồ băng để tìm lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sao?” Nói xong câu nói đầy ẩn ý đó, Hoắc Tú Tú bước đi trên tuyết, miệng hà hơi lạnh, dẫn đầu đi về phía có thể nhìn

xuống hồ băng hỗn loạn.

Chương 547

Lúc này, Tiểu Ca ở phía trước dừng bước.

Ánh mắt anh ta, như một lưỡi dao, nhìn về phía trước những cột băng.

Tiếp theo như một mũi tên, lao ra.

Vượt qua Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, bay nhanh về một nơi nào đó.

Tiểu Ca không chỉ có một lần phản ứng nhanh nhạy như vậy.

Chắc chắn anh ta đã phát hiện ra điều gì đó trước những người khác, mới có thể bay nhanh về một nơi như thế.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này cũng nhìn thấy.

Cô ta nói với Lý Sinh: "Chủ nhân, tôi đi giúp anh ấy." Nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương vút một tiếng, như một đám mây ngũ sắc bay qua đầu Lý Sinh, lao về phía hồ băng.

Đạo sĩ Hoàng Chương nhìn ngây người.

Ông ta biết Tinh Tuyệt Nữ Vương là một nữ quỷ.

Nhưng vì tôn trọng và một số lý do khác, dọc đường ông ta không hề hỏi han bất cứ chuyện gì liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Luôn vững như thái sơn, chính vì có "thủ đoạn" như vậy, mới thành công chen chân vào đội ngũ này.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, để người trên giang hồ biết người cầm trịch Cửu Môn là Lý Sinh, lại mang theo một đạo sĩ đi tìm lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, chắc chắn sẽ bị cười rụng răng.

Nhưng sự thật là sự thật, Hoàng Chương bằng thủ đoạn độc đáo,

và thái độ làm việc nghiêm túc, đã chiếm được lòng tin của Lý Sinh.

"Trời đất ơi, toàn là cao thủ!" Hoàng Chương buột miệng một câu than vãn, Đại Kim Nha ở phía trước đáp lại: "Đạo sĩ, mới lộ ra một tay như vậy, đã khiến ông kinh ngạc rồi à?

Xem ra ông cũng chưa từng trải sự đời." Đại Kim Nha dường như có ý kiến lớn với đạo sĩ Hoàng Chương.

Dọc đường chỉ cần có cơ hội, là sẽ châm chọc.

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng đã quen, lập tức cười một tiếng, lộ ra vẻ mặt vững như thái sơn, tiếp tục đi.

"Thả ra!" Tiểu Ca sau khi lao đến mặt băng, phát hiện một con quái vật răng sắc khổng lồ, đang nằm sấp trên hồ băng, miệng ngậm một con quái vật mình người đuôi cá.

Con quái vật đó, có lẽ là Tuyết Sơn Nhân Ngư mà Lý Sinh đã nói!

Tiểu Ca bằng huyết mạch gia tộc của mình, đã cảm ứng được một chút.

Anh ta biết, Tuyết Sơn Nhân Ngư là một "hóa thạch sống" cực kỳ hiếm thấy.

Nếu cứ như vậy bị con quái vật răng sắc nuốt chửng, thì tổn thất lớn lắm.

Sự xuất hiện của Tiểu Ca, dường như đã chọc giận con quái vật răng sắc đó.

Con quái vật răng sắc không phải cá sấu, cơ thể có chút giống khủng long, nhưng lại có răng dài như cá sấu, dựa vào hai cái chân dẹt như mái chèo để chống đỡ cơ thể.

Cơ thể dài đến năm, sáu mét, trọng lượng khoảng mấy trăm cân.

Một con quái vật răng sắc to khỏe như vậy, muốn nuốt chửng

Tuyết Sơn Nhân Ngư, chỉ cần mấy giây là xong.

Nhưng sau khi Tiểu Ca xuất hiện, con quái vật răng sắc thật sự đã thả Tuyết Sơn Nhân Ngư ra.

Tuyết Sơn Nhân Ngư đập mạnh xuống mặt băng, nhanh chóng tạo ra một lỗ thủng trên một đống băng vỡ, nó lao vào lỗ thủng đó, biến mất không thấy.

Nhưng sau khi xuống nước, nó lại trồi lên như để cảm ơn, vẫy đuôi cá, đầu hướng về phía Tiểu Ca gật gật, rồi lại lặn xuống nước, bơi đi mất.

Chỉ trong nháy mắt, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã bay tới.

Con quái vật răng sắc đó vừa thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương, mắt liền trợn tròn như chuông đồng.

Dường như nó có thể dự cảm được Tinh Tuyệt Nữ Vương, không phải là con người như Tiểu Ca.

Con quái vật răng sắc bị Tiểu Ca chọc giận, sau khi trừng mắt nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái, quyết định phải xử lý Tiểu Ca.

Nó liền vung cái đuôi khổng lồ, đập vào mặt băng, tiếp theo hai cái chân mái chèo đạp về phía sau một cái, trọng lượng mấy trăm cân bay lên không trung, hàm răng khổng lồ há ra, lao tới định nuốt chửng Tiểu Ca.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy vậy, nói với Tiểu Ca: "Tránh ra." Hai dải tay áo dài của nữ vương, từ trong tay bay ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngay lập tức dùng ưu thế của tay áo dài, khống chế hai cái chân mái chèo của con quái vật răng sắc.

Hàm răng khổng lồ vốn đang lao tới trước mặt Tiểu Ca, nhưng chân bị Tinh Tuyệt Nữ Vương kéo lại, con quái vật răng sắc phát ra

một tiếng gào thét cực kỳ khó nghe, cơ thể nặng nề đập xuống mặt băng.

Rầm!

Mặt băng vỡ tan.

Trên hồ băng vốn có, bắn lên một trận nước, tiếp theo có hơi nước ấm bốc lên.

Quả nhiên như Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nói, dưới đáy hồ là suối nước nóng!

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy mình đã thành công dọa con quái vật răng sắc đi, liền bay đến bên cạnh Tiểu Ca, hỏi: "Không sao chứ." "Nhiều chuyện!" Tiểu Ca vốn định thừa cơ hội con quái vật răng sắc lao tới, dùng đao trong tay kết liễu mạng sống của nó.

Nào ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương lại hiểu lầm, tưởng Tiểu Ca đứng đó không động, bị con quái vật răng sắc dọa cho ngây người.

Chương 548

Vì muốn giúp đỡ mỗi đội viên, và duy hộ thực lực Cửu Môn của chủ nhân, Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể không ra tay, viện trợ Tiểu Ca.

“Hả...” Tinh Tuyệt Nữ Vương bị Tiểu Ca mắng một câu, biểu cảm có chút kinh ngạc.

Tiểu Ca quay người đi, bước về một hướng khác của hồ băng, giống như người Inuit, nhảy nhót trên mặt băng vỡ để di chuyển.

Rất nhanh, anh ta đã đến một vách băng.

Dùng đao đập ra một cái lỗ, mấy khối băng gần như trong suốt rơi xuống từ vách băng, tiếp theo lộ ra hình dạng đáng lẽ phải có từ hàng vạn năm trước.

Chỉ thấy trên vách đá, chi chít những vết khắc nhân tạo.

Tiểu Ca càng cạo càng hăng, chẳng mấy chốc đã đào ra một diện tích mười mấy mét vuông, những văn tự cổ và đồ đằng cổ chi chít trên vách đá, xuất hiện trước mặt như thiên thư.

Phát hiện của Tiểu Ca khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương kinh ngạc đến ngây người!

Cô ta lập tức quay về đội, báo cho Lý Sinh biết phát hiện của Tiểu Ca.

Lý Sinh kích động!

Lập tức nói: “Trước tiên đưa tôi đến đó.” “Nhưng chủ nhân, ở đó có quái vật răng sắc, mặt hồ và ven hồ đều nguy hiểm.

Tiểu Ca suýt nữa bị nuốt chửng rồi.

Còn có con Tuyết Sơn Nhân Ngư kia nữa...” Bàn Tử hưng phấn la lên: “Tuyết Sơn Nhân Ngư?

Lại thấy Tuyết Sơn Nhân Ngư à?

Trời đất ơi, nơi này thật sự có người cá mình người đuôi cá.

Chuyến đi này quá đáng giá.” Hoắc Tú Tú cổ vũ Bàn Tử: “Ai đó trước đây không phải nói, làm vậy là lãng phí thời gian, sẽ làm chậm tiến độ phát hiện lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ của chúng ta sao?

Bây giờ lại nói gì vậy?

Mặt trời mọc đằng tây rồi, đầu óc có vấn đề à.” Dương Tuyết Lệ mỉm cười, nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, nếu có người lấy sai lầm của cậu ra làm trò cười, chứng tỏ cậu có chỗ đáng khen.

Cố gắng thể hiện, Lý gia coi trọng cậu.

Tôi cũng coi trọng cậu!” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nói với Dương Tuyết Lệ: “Chắc chắn rồi!” Dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh, những người còn lại với tốc độ nhanh nhất, đã đến được hồ băng.

Ngô Tà khi nhìn thấy những ký hiệu và văn tự kỳ lạ trên vách băng, là người đầu tiên bận rộn.

Cậu ta đặt đồ xuống, lao tới, tiếp theo lại tự giác bận rộn, lấy ra bản in sẵn đã chuẩn bị, và một số giấy đặc biệt chưa dùng để in, phủ lên một phần văn tự, sau đó quét lên một lớp mực dầu nhạt màu, hoàn chỉnh in lại những thứ trên đó.

Những người khác thì đứng bên cạnh hồ băng, cảnh giác nhìn chằm chằm động tĩnh dưới hồ, để phòng con quái vật răng sắc đó lại xuất hiện làm bị thương người.

“Đủ rồi đủ rồi, Ngô Tà, cậu là ngây thơ thật hay giả vậy?

In nhiều như vậy có ích gì, có thể đọc hiểu được những thứ này,

mới gọi là có ích." Hồ Ba Y thấy Ngô Tà bận không ngớt.

Dùng giọng điệu của Bàn Tử, ông ta thúc giục Ngô Tà một cái.

Ngô Tà khi gặp thứ mình thích, thật sự không có tính khí, ôn hòa nói với Hồ Ba Y: "Lão ca xem cho kỹ, tôi in những thứ này, tự nhiên là có ích.

Lão đại, phiền anh lấy bản đồ vẽ tay kia ra." Bản đồ vẽ tay sau khi chỉnh sửa, do Lý Sinh đích thân bảo quản.

Thứ này vô cùng quan trọng.

Thậm chí có thể được mô tả là một phần "bản đồ kho báu" mà chỉ có người trong nội bộ, người của Cửu Môn, mới có thể hiểu được.

Lý Sinh biết Ngô Tà nói vậy, chắc chắn đã có phát hiện, dựa vào kiến thức chuyên môn của mình, để sửa đổi bản đồ vẽ tay.

Dù sao dọc đường, cũng đều như vậy.

Vì vậy, Lý Sinh sảng khoái đưa đồ cho Ngô Tà.

Ngô Tà sau khi lấy được bản đồ, trải ra trên một chỗ bằng phẳng khô ráo, tiếp theo đối chiếu và ghi chú vào những thứ đã in ra.

Bàn Tử qua xem mấy lần, cũng không hiểu cậu ta đang làm gì.

Hứng thú vì vậy bị dập tắt một mảng lớn, cuối cùng dứt khoát ra ven hồ khiêu chiến con quái vật răng sắc.

"Lão đại, có manh mối rồi." Ngô Tà đột nhiên gọi Lý Sinh đang nghiên cứu chỗ ngồi bên hồ.

Lý Sinh nói với Hồ Ba Y: "Đi, qua xem sao.

Bàn Tử, Hoàng Chương, mấy người trông chừng mặt hồ cho tôi.

Chỉ cần con quái vật răng sắc đó xuất hiện, lập tức tấn công!" Tiểu Ca cũng nói: "Phải canh chừng kỹ, sức tấn công của con quái vật

răng sắc không thấp hơn phần lớn chúng ta đâu.

Tôi suýt nữa thì toi rồi.” Tiểu Ca đã nói vậy, những người bên dưới không ai dám không nghe.

Bởi vì thân thủ của anh ta, trong đội này, gần như chỉ có lão đại Lý Sinh mới có thể vượt qua.

Tuy trầm mặc ít nói, nhưng đề nghị về phương diện này lại cực kỳ có uy quyền, ai không nghe theo đề nghị uy quyền của anh ta, là đang tìm chết.

“Tiểu Ca, cậu cũng muốn đi hóng hớt à?

Chương 549

Xem xong thì đổi cho tôi.” Bàn Tử nghe Ngô Tà la hét, cũng biết đã có phát hiện.

Trong lòng như có mèo cào, khó chịu vô cùng.

Bàn Tử vốn có tính tò mò mạnh, lúc này chỉ có thể nén lòng hiếu kỳ, cùng Hoàng Chương, Đại Kim Nha, nghiêm phòng tử thủ với con quái vật răng sắc dưới hồ băng, đề phòng nó lại tấn công bất ngờ.

“Lão đại xem, tôi đã giải mã được một dòng chữ nhỏ trong này.” Hồ Ba Y nhíu mày: “Ngô Tà, cậu không đùa tôi chứ.

Lâu như vậy, mới giải mã được một dòng chữ nhỏ?” Ngô Tà hưng phấn nói: “Ha, Hồ Ba Y, ông đừng xem thường một dòng chữ nhỏ này.

Quả nhiên đã chứng thực được suy đoán của lão đại.

Cái hồ này, có liên quan đến lăng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!” Shirley Dương tuy chưa hiểu rõ mấu chốt bên trong, nhưng khi nghe Ngô Tà nhận định, mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ hớn hở.

Tin tức này chẳng khác nào khẳng định Thiên Sơn Tiên Nữ mộ không phải là chuyện hư cấu.

Vất vả suốt bấy lâu, cuối cùng cũng có được thông tin xác thực đầu tiên.

Mỗi người trong đội lúc này giống như được tiêm một mũi thuốc kích thích, ai nấy đều vô cùng chấn phấn.

Dưới sự giải thích chuyên nghiệp của Ngô Tà, Hồ Ba Y vốn đang mờ mịt lúc này mắt cũng sáng lên.

Anh tự tay vỗ vai Ngô Tà: "Khá lắm Tiểu Ngô, không ngờ một tên 'mọt sách' như cậu lại âm thầm làm ra chuyện lớn thế này.

Dựa vào kiến thức chuyên môn mà nghiệm chứng được phán đoán của lão đại, giỏi thật đấy." Hồ Ba Y giơ ngón tay cái, đồng thời nói với tôi: "Lão đại, hiện tại mọi sự đều đã được dự đoán đúng rồi.

Lựa chọn của anh là chính xác.

Vậy chúng ta đi thẳng đến Thiên Sơn Tiên Nữ mộ luôn chứ?

Chuyện ở đây đừng quản nữa.

Càng không nên đóng trại ở nơi Lợi Xỉ Quái thường xuyên xuất hiện.

Chúng ta phải đi xa hơn, thâm nhập vào vùng lõi của dãy núi tuyết, tranh thủ thời gian vào mộ trước khi cơn bão tuyết ập đến." Tôi nhìn sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca kéo chặt mũ trùm đầu.

Đôi mắt anh ta lúc nào cũng có vẻ vô thần nhưng lại ẩn chứa thần quang, huyền bí như một ẩn đố.

Tôi đang hỏi ý kiến của anh ta!

Tiểu Ca cũng hiểu ý tôi, nói: "Lão đại, đám nhân ngư tuyết sơn đó dường như đã nói với tôi, họ đang phải đối phó với Lợi Xỉ Quái.

Tôi không thể thấy chết mà không cứu." Lời của Tiểu Ca khiến ý kiến vốn định thống nhất lại nảy sinh thêm rẽ nhánh.

Shirley Dương và Hoắc Tú Tú nhìn nhau.

Tôi và Hồ Ba Y cũng nhìn nhau.

Hồ Ba Y hỏi Tiểu Ca: "Có bằng chứng gì không?" "Không có." Tiểu Ca bước đi chỗ khác.

Vẫn là tính cách đó, hễ có ai ép phải chứng minh điều gì, anh ta thường chọn cách bỏ đi một mình.

Tính cách anh ta vốn thế, chẳng bao giờ thích tranh luận với người khác. "Tôi quyết định rồi, nhất định phải làm rõ mối quan hệ giữa đám nhân ngư tuyết sơn đó với những thứ bị thác ấn kia!" Tôi dường như cũng cảm ứng được điều gì đó.

Nhìn theo bóng Tiểu Ca, tôi xâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra, nhận định rằng đám nhân ngư tuyết sơn nửa người nửa cá kia có lẽ không phải tự nhiên mà có.

Sự tồn tại của chúng có lẽ liên quan đến những thứ huyền bí nào đó.

Từ những tư liệu vụn vặt mà Ngô Tà thu được, tôi phán đoán cái hồ này ẩn chứa bí mật cực lớn, không phải là một hồ chết.

Để nghiệm chứng, tôi quyết định lặn xuống đáy hồ.

Quả nhiên, đề nghị này vừa đưa ra đã lập tức bị cả đội phản đối.

Ngay cả Tiểu Ca cũng không khuyên tôi xuống hồ. "Lão đại, tôi khuyên anh nên từ bỏ ý định này đi." Tiểu Ca là người cuối cùng khuyên tôi. "Tôi biết mọi người lo lắng điều gì.

Thật ra tôi cũng nghĩ giống mọi người, tôi cũng sợ xuống hồ sẽ bị Lợi Xỉ Quái tấn công rồi bỏ mạng trong hồ băng này." Hồ Ba Y hỏi: "Lão đại, vậy tôi không hiểu, đã biết nguy hiểm tại sao anh vẫn kiên trì muốn xuống hồ?

Chẳng phải là đang làm ngược lại ý kiến của mọi người sao?" "Lý gia, tôi vừa ủng hộ lại vừa phản đối việc xuống hồ.

Mà thôi, nếu anh đã quyết định, hãy để tôi lặn cùng một chuyến.

Luận về thủy tính, Hoắc Tú Tú tôi không phục ai hết." Bàn Tử

thấy Hoắc Tú Tú thách thức về thủy tính, lập tức không phục: "Hoắc đại tiểu thư, chuyện này tôi là người đầu tiên không phục đấy." Hoắc Tú Tú nói: "Được thôi, không phục thì thi xem." "Thua thì sao?" Bàn Tử tiếp tục cà khịa.

Shirley Dương đột nhiên xen vào: "Thua thì hình phạt đơn giản thôi, phạt uống hai cân nước hồ, loại uống một hơi hết luôn ấy!" Đạo sĩ Hoàng Chương xua tay: "Không ổn, không ổn, dưới hồ có Lợi Xỉ Quái, có nhân ngư tuyết sơn, ai biết dưới đó có thứ gì.

Nước nhìn thì trong vắt đấy, dưới đáy có vẻ như có mạch nước ngầm, nhưng thực tế có uống được không lại là chuyện khác.

Không nên mạo hiểm, lão đạo tôi không đồng ý cá cược, vô lượng công đức." Đại Kim Nha cười lớn: "Ha ha, đạo sĩ của tôi ơi, anh lo xa quá rồi.

Chương 550

Nếu là nước chảy thì chứng tỏ hồ này thông với thế giới bên ngoài, hoặc là thông với sông ngầm.

Đã vậy thì phải có một nguồn nước sống, mà nước từ nguồn sống thì thường có thể uống trực tiếp được.

Các anh tin tôi không?" Tôi đột nhiên hỏi Đại Kim Nha: "Anh vừa nói gì?" Đại Kim Nha đang đắc ý với kiến giải của mình, nghe tôi hỏi thì tưởng tôi đang bắt lỗi, lập tức ngơ ngác: "Không... có gì ạ." "Không đúng, mấy câu phía trước cơ." "Tôi... tôi nói nước hồ có lẽ thông ra thế giới bên ngoài, lão đại, có chuyện gì sao?" Tôi đập tay một cái, reo lên: "Đúng rồi!" Tiểu Ca ngăn tôi lại: "Có một điểm tôi cũng vừa nhận ra.

Nếu lão đại đã quyết xuống nước, để tôi xuống thám thính trước cho." Tiểu Ca kiên định gật đầu với tôi, nói khẽ: "Tôi đã giao đấu với Lợi Xỉ Quái một chiêu, nếu không phải anh cản thì tôi đã phanh bụng nó rồi.

Bây giờ chính là cơ hội, tôi phải gặp lại nó trên địa bàn của nó một lần nữa!" Dũng khí của Tiểu Ca khiến mọi người nể phục.

Tôi gật đầu: "Nếu cậu đã nắm chắc, tôi cho phép cậu đi cùng tôi.

Những người còn lại nghe lệnh, nhiệm vụ là: Một, bảo vệ những người xung quanh, đề phòng Lợi Xỉ Quái tập kích.

Hai, giám sát khu vực hồ băng đề phòng bất trắc.

Ba, hỗ trợ Ngô Tà giải mã thêm các ký hiệu.

Tóm lại, trước khi tôi và Tiểu Ca lên bờ, không ai được phép rời đi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương rất lợi hại trên cạn, nhưng ở dưới nước,

linh khí của cô ấy yếu đi nhiều.

Dù rất muốn theo tôi xuống hồ băng mạo hiểm, nhưng thực lực không cho phép, cô ấy đành phải ở lại trên cạn chăm sóc các thành viên khác.

Tôi và Tiểu Ca tháo bỏ trang bị nặng, thay vào đó là bộ đồ lặn bó sát.

Loại đồ lặn này vừa giữ ấm, vừa chống nước, giúp người mặc bơi dưới nước với lực cản nhỏ nhất.

Trang bị này chất lượng rất cao, chống được dao cắt và có độ đàn hồi tốt.

Sau khi mặc xong, Shirley Dương với vai trò là chuyên gia trang bị đã kiểm tra lại một lượt cho tôi rồi nói: "Xong rồi, có thể xuống nước." Tôi ra hiệu cho Tiểu Ca, vỗ vỗ bình dưỡng khí bên hông, hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống mặt hồ như một thợ lặn chuyên nghiệp.

Sau vài bọt khí nổi lên, bóng người biến mất.

Tiểu Ca cũng làm động tác tương tự, sau khi kiểm tra bình dưỡng khí cứu mạng, anh ta lập tức lặn xuống.

Với vai trò bảo vệ đội ngũ, nhiệm vụ hàng đầu của anh ta là bảo vệ an toàn cho tôi, bởi vì tôi là linh hồn của cả nhóm.

Tôi lặn xuống khoảng mười mét thì cảm giác có thứ gì đó chạm vào chân sau.

Quay đầu lại mới biết là Tiểu Ca.

Hành động của Tiểu Ca vô cùng nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát đã theo kịp.

Bên phía tôi lặn không thấy bóng dáng Lợi Xỉ Quái đâu.

Tôi ra hiệu cho Tiểu Ca, anh ta lập tức hiểu ý, chuyển hướng sang phía khác.

Trước khi xuất phát, chúng tôi có tung một sợi dây mảnh.

Sợi dây này dùng để liên lạc ngắn trong nước, đây là phương pháp của Lão Cửu Môn dùng trong tình huống đặc biệt.

Tiểu Ca buộc một đầu dây vào một hòn đá rồi ném về phía tôi.

Tôi thuận lợi bắt lấy, lập tức buộc vào thắt lưng rồi tiếp tục lặn xuống sâu hơn. "Có thứ này, dù gặp nguy hiểm cũng có thể liên lạc với nhau, yên tâm hơn rồi." Tôi thở hắt ra, hít một hơi từ bình dưỡng khí, vòng qua một chướng ngại vật rồi thấy trước mặt là cảnh tượng hồ băng đầy rong nước.

Bên trong quả thực là một thế giới dưới đáy hồ!

Rong rêu mọc vô cùng tươi tốt.

Đám tôm cá nhỏ gần như biến nơi này thành thiên đường của chúng.

Khi ánh sáng từ mặt hồ chiếu vào, khúc xạ qua lớp băng khiến nơi đây trở thành một thế giới lung linh huyền ảo nhưng cũng cực kỳ yên tĩnh.

Thấy cảnh này, tôi không khỏi thốt lên một tiếng kỳ quái: "Nơi này đẹp thật!" Những đàn cá nhỏ không hề coi tôi là kẻ xâm nhập hay quái vật, chúng vẫn vui vẻ bơi lội tự do, chỉ tò mò dùng đôi mắt nhỏ xíu nhìn chằm chằm kẻ lạ mặt vừa bước vào thế giới của mình.

Tôi không làm chúng sợ, cử động rất chậm rãi.

Mỗi động tác đều được tính toán kỹ lưỡng mới thực hiện.

Chẳng mấy chốc, tôi đã hòa vào giữa đàn cá.

Đang định mượn bóng tối do đàn cá tạo ra để nhìn rõ lối đi phía

trước, đột nhiên đàn cá như gặp phải điều gì kinh hãi, tất cả đều quay đầu bơi về một hướng, như một đám mây đen kịt nhanh chóng rời khỏi chỗ tôi.

Dù ở dưới nước, tôi vẫn cảm nhận được một tiếng động rào rào của nước.

Nếu không phải là một động vật dưới nước loại lớn đến gần, làm sao có thể tạo ra âm thanh như thế?

Trong đầu tôi lập tức hiện lên bóng dáng của thủy quái, không phải một con mà là cả một đám.

Tôi thầm kêu khổ, điều chỉnh lại tư thế, căng thẳng nắm chặt Hắc Thần Đao hướng về nơi phát ra âm thanh, lòng thầm nhủ: "Chắc không phải là Lợi Xỉ Quái đấy chứ!

Nếu thật vậy thì phen này có kịch hay để xem rồi." Một tay giữ sợi dây liên lạc với Tiểu Ca, một tay cầm Hắc Thần Đao, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công và phòng thủ.

Chương 551

"Hồ này cũng không quá sâu, tại sao con quái vật và đám nhân ngư kia sau khi lặn xuống lại biến mất nhỉ?" Tôi đang tìm kiếm nơi phát ra tiếng động, nhưng quan sát xung quanh hồi lâu vẫn không thấy Lợi Xỉ Quái xuất hiện.

Thần kỳ hơn là tiếng nước xôn xao kia đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Xung quanh lại khôi phục lại cảnh tượng đàn cá tụ tập.

Tôi thấy khó hiểu vô cùng!

Đúng lúc này, sợi dây thừng ở thắt lưng bị ai đó giật hai cái.

Tôi và Tiểu Ca đã có sự ăn ý từ lâu, giật dây nghĩa là có phát hiện.

Giật hai cái nghĩa là Tiểu Ca muốn tôi qua đó. "Vận khí của Tiểu Ca không tệ." Tôi thầm nhủ, theo hướng sợi dây lập tức bơi qua.

Tiểu Ca ở phía bên kia quả nhiên có phát hiện.

Theo chỉ thị của tôi, anh ta đã tìm kiếm quanh đó khá lâu, cuối cùng phát hiện ra một cái hang thủy động dạng xi-phông.

Nước từ núi tuyết chảy xuống đổ vào hồ băng nhưng nước hồ không thấy dâng cao, chắc chắn phải có nguyên nhân.

Cái hang xi-phông to bằng vòng eo của Bàn Tử trước mắt chính là nguyên nhân.

Tiểu Ca đã tìm thấy nó!

Dưới ánh sáng khúc xạ qua tầng băng, tôi thấy vẻ mặt hưng phấn của Tiểu Ca.

Anh ta ra hiệu, ý muốn chui vào hang để xem tình hình bên kia.

Tôi ra hiệu lại: "Cẩn thận Lợi Xỉ Quái tấn công, đúng rồi, lúc nãy cậu có tạo ra tiếng động lớn không?

Loại tiếng động dưới nước rất to ấy!" Tôi ra hiệu bằng những động tác tiêu chuẩn rồi nhìn chằm chằm chờ Tiểu Ca trả lời.

Tiểu Ca cũng ra hiệu đáp lại: "Tiếng nước gì?

Tôi vừa từ phía ngược lại vòng qua đây thì phát hiện cái hang này." Sau khi xem xong động tác của Tiểu Ca, tôi càng mù mờ hơn.

Chẳng lẽ dưới nước cũng sinh ra ảo giác?

Thật là không thể tin nổi!

Để kiểm chứng xem có phải mình bị ảo giác hay không, tôi bảo Tiểu Ca đến gần cửa hang làm động tác thật mạnh, còn tôi ở vị trí lúc nãy lắng tai nghe.

Tiểu Ca quấy nước một hồi, vẻ mặt tôi quả nhiên trở nên nghiêm trọng.

Tôi ra hiệu cho anh ta: "Không sai, âm thanh phát ra từ trong hang, to hơn hẳn những chỗ khác dưới đáy hồ!

Tôi dám chắc chắn có thứ gì đó đã đi từ miệng hang này sang phía bên kia." Tiểu Ca gật đầu, ra hiệu OK rồi dẫn đầu chui vào hang.

Tôi không nói hai lời, lập tức bám theo.

Tôi và Tiểu Ca luôn giữ khoảng cách khoảng năm mét.

Bơi trong hang được mười bảy mười tám mét, Tiểu Ca cảm nhận được sự chạm vào từ phía sau.

Hóa ra là tôi đang viết chữ vào chân anh ta.

Tôi bảo Tiểu Ca nếu vẫn chưa thấy lối ra thì phải quay lại ngay, bình dưỡng khí của chúng ta không chịu được quá lâu.

Tiểu Ca khua hai chân ra hiệu đã hiểu.

Anh ta tận dụng lợi thế hình thể, uốn lượn như một con cá bơi đi.

Khi tăng tốc, chúng tôi thấp thoáng thấy ánh sáng phía trước hang.

Anh ta càng nhanh hơn, bỏ xa tôi lại phía sau.

Một tiếng "pộp", Tiểu Ca từ dưới nước chui vào một không gian ngầm.

Không gian này tuy ở dưới nước nhưng bên trong lại có dưỡng khí.

Phát hiện này khiến Tiểu Ca mừng rỡ khôn xiết.

Anh ta ra sức giật dây thừng để báo cho tôi biết có phát hiện trọng đại.

Khi tôi ngoi đầu lên khỏi mặt nước, tháo bình dưỡng khí và tham lam hít thở bầu không khí dưới nước, Tiểu Ca hưng phấn nói: "Lão đại, anh xem!

Nơi này đúng là một thế giới tuyệt tác của thiên nhiên.

Hóa ra nhân ngư và Lợi Xỉ Quái có thể ở dưới nước lâu như vậy là nhờ dưỡng khí ở đây." Tôi nói: "Chỗ dưỡng khí này có hạn thôi.

Khi nước dâng lên, một phần dưỡng khí không kịp thoát ra đã bị nước kẹt lại ở đây.

Áp suất nước và áp suất không khí hình thành một tỷ lệ điều hòa nhất định mới xuất hiện cảnh tượng này, giống như việc rót nước vào bình không khí có áp suất âm vậy, chỉ cần vặn chặt miệng bình thì nước vĩnh viễn không bao giờ đầy được." Tiểu Ca gật đầu: "Nhưng ít nhất bây giờ chúng ta có chỗ trú chân rồi.

Lão đại, từ đây bơi tiếp về phía trước liệu có ra một thế giới dưới nước khác không?" Tôi nói: "Lợi Xỉ Quái dường như đang đe dọa, còn

nhân ngư lại như đang canh giữ nơi này.

Chương 552

Những ký tự thác ấn mà Ngô Tà phát hiện đã chứng minh một điểm.

Vì vậy, tôi phải tìm được nhân ngư để hỏi cho rõ." Tiểu Ca nói tiếp: "Nhưng con quái vật kia sẽ không để chúng ta yên đâu.

Nhân ngư biết nhiều bí mật, còn Lợi Xỉ Quái dường như tồn tại là để phong tỏa những bí mật đó." Tôi vỗ mạnh xuống mặt nước, hưng phấn nói: "Càng như vậy càng chứng tỏ kế hoạch của tôi là chính xác.

Thiên Sơn Tiên Nữ mộ có quá nhiều bí ẩn chưa giải được, nhưng khi chúng ta tiếp cận, những bí ẩn này đang dần lộ diện.

Được rồi, chúng ta tiếp tục lặn về phía trước.

Nhưng nhất định phải nhớ vị trí hang nước lúc nãy." Tiểu Ca gật đầu, dùng đoản đao đánh dấu vào một chỗ, sau đó chào tôi một tiếng rồi dẫn đầu lặn xuống nước.

Tôi quan sát kỹ các hướng xung quanh một lượt, sau khi không thấy nguy hiểm mới tiếp tục lặn theo vào thế giới dưới nước đầy hang hốc tự nhiên này.

Đột nhiên, Tiểu Ca lặn phía trước trở nên nôn nóng.

Từ tư thế của anh ta, tôi phán đoán phía trước chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Tôi định hỏi nhưng Tiểu Ca không để ý, cứ mải miết bơi về phía trước.

Tôi căng mắt nhìn, cũng phát hiện ra điều bất thường dưới nước.

Chỉ thấy trong nước có những sợi máu và những thứ màu đỏ tanh

nồng đang trôi dạt tới.

Từ những sợi máu và dịch thể màu đỏ ấy, tôi đoán hoặc là máu của Lợi Xỉ Quái, hoặc là máu của nhân ngư!

Bởi vì sinh vật dưới hồ chỉ có hai loại đó mới có lượng máu lớn như vậy, đám cá nhỏ không thể chảy nhiều máu thế được.

Chứng kiến cảnh tượng kỳ quái này, tôi tự nhiên cũng tăng tốc lặn, đuổi kịp Tiểu Ca rồi vươn tay ra thám thính.

Bõm bõm bõm!

Bơi thêm khoảng ba mươi mét, tiếng đánh nhau kịch liệt dưới nước vang lên.

Ba con nhân ngư tuyết sơn đang tử chiến với Lợi Xỉ Quái.

Nhưng rõ ràng ba con nhân ngư đang ở thế yếu, còn Lợi Xỉ Quái thì tấn công điên cuồng, nó dùng chiêu "cú xoay tử thần" của cá sấu, ngoạm chặt một mục tiêu rồi không ngừng xoay tròn.

Tiểu Ca nhanh tay lẹ mắt, binh khí trong tay lập tức phóng ra.

Nhưng anh ta quên mất là đang ở dưới nước, binh khí chỉ bay đi được hơn một mét rồi rơi xuống.

Tôi quát lớn một tiếng: "Để tôi!" Tôi dùng dây thừng buộc chặt chuôi Hắc Thần Đao, ôm một tảng đá, lấy tốc độ nhanh nhất lặn xuống đáy.

Mỗi khi Lợi Xỉ Quái tấn công nhân ngư, tôi lại dùng Hắc Thần Đao đâm một nhát vào bụng nó.

Sự sắc bén của Hắc Thần Đao vốn đã nổi danh, thanh đao này đã theo tôi một thời gian dài rồi.

Thần kỳ hơn là so với việc gây thương tích, tác dụng tịch tà của Hắc Thần Đao càng khiến Lợi Xỉ Quái kiêng dè hơn.

Nếu để nó xoay thêm vài vòng tử thần nữa, con nhân ngư kia chắc chắn phải chết.

Khi nó đang định điên cuồng tiếp thì bụng đau nhói, một luồng sức mạnh thần kỳ hạn chế khả năng tàn phá của nó tràn khắp cơ thể.

Động tác của Lợi Xỉ Quái chậm lại rõ rệt.

Tiểu Ca học theo tôi lặn xuống đáy nhặt binh khí, bỏ tảng đá đang ôm để nhanh chóng nổi lên.

Khi cách Lợi Xỉ Quái chưa đầy ba mét, anh ta đã buộc binh khí vào một khúc gỗ nhặt được dưới đáy.

Đoản đao lập tức biến thành trường đao, mượn lực xung kích đâm mạnh vào bụng con quái vật vốn đã bị thương.

Lợi Xỉ Quái gào lên một tiếng đau đớn, cái đầu khổng lồ đầy răng nanh trừng mắt nhìn Tiểu Ca và tôi.

Từ vết thương máu tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ cả một vùng hồ.

Lợi Xỉ Quái không cầm cự được lâu, đành phải bỏ ba con nhân ngư, gầm lên giận dữ rồi rẽ sóng lặn đi mất.

Lúc này tôi và Tiểu Ca cũng đã thấm mệt.

Sau khi tôi ra hiệu để báo cho ba con nhân ngư biết chúng tôi không có ác ý, tôi và Tiểu Ca lập tức tìm đến một hang hốc có dưỡng khí để hít thở.

Nơi này kể từ khi nhiễm máu nhân ngư và máu quái vật, tầm nhìn bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nhìn hướng nào cũng chỉ thấy một màu đỏ ngầu.

Tình huống này cực kỳ nguy hiểm, ai biết con quái vật kia có nhân lúc này quay lại tập kích không.

Một con nhân ngư đang chăm sóc đồng bạn, con còn lại dường

như thấy được sự khốn đốn của tôi, lập tức bơi tới, khẽ chạm vào cánh tay tôi rồi dẫn đường đi về một hướng.

Tiểu Ca biết có chuyện gì, không đợi tôi phân phó đã bám theo ngay.

Quả nhiên, nhân ngư dẫn chúng tôi đến một không gian có dưỡng khí cực lớn.

Lượng không khí ở đây ít nhất phải gấp mười lần chỗ lúc nãy.

Tôi mừng rỡ, tham lam hít thở sâu, rồi ra hiệu với con nhân ngư đang nhìn chúng tôi với vẻ mặt kinh ngạc, dùng ngôn ngữ loài người nói: "Tôi và cô giống nhau.

Tôi có đầu, cô cũng có đầu.

Chương 553

Khác biệt duy nhất là cô sống dưới nước, còn tôi đi bằng chân!" Con nhân ngư đó dường như không hứng thú với cử chỉ của tôi, có lẽ nó đang lo lắng cho vết thương của đồng bạn.

Sau khi ngây người nhìn tôi và Tiểu Ca một lúc, nó lặn xuống làn nước đỏ ngầu rồi biến mất.

Tiểu Ca nói với tôi: "Lão đại, tiết kiệm sức lực đi, nhân ngư và loài người chúng ta không cùng chủng tộc, nói chuyện với họ chẳng khác nào đàn gảy tai trâu." Tôi nói: "Nhưng họ biết canh giữ những hình vẽ trên vách băng kia, điều đó chứng minh điều gì?

Chứng minh họ có linh tính.

Giống như Tiểu Mao Cầu vậy, tuy nó chỉ là một con chó nhưng lại là một con chó thông linh, cực kỳ hiểu tính người." Tiểu Ca nói: "Cũng đúng.

Hay là anh thử dùng thú ngữ liên lạc xem?" "Thú ngữ?

Ý cậu là bảo tôi thả Tiểu Mao Cầu ra?

Không biết thằng nhóc đó ở dưới nước có quen không nữa." Tiểu Ca hít thở bầu không khí ẩm ướt, nói với tôi: "Dù có tác dụng hay không thì cũng nên thử một chút, lão đại mở không gian sủng vật ra đi." Tôi vỗ vỗ cái túi sau lưng, Tiểu Mao Cầu quả nhiên thuận lợi bay ra ngoài.

Không gian sủng vật mở ra rồi thu lại, Tiểu Mao Cầu sau khi bay ra lập tức hiện hình. "Gâu gâu gâu!" Tiểu Mao Cầu sủa với tôi và Tiểu Ca hai tiếng, rồi dựng tai lên, nghiêng đầu quan sát thế giới không gian dưới nước này. "Tiểu Mao Cầu, đừng nhìn nữa.

Đây không phải thế giới núi tuyết bên ngoài đâu.

Chúng ta đang ở dưới đáy hồ, xung quanh toàn là nước, chỉ có ở đây mới thở được thôi." Tiểu Mao Cầu sợ khiếp vía, lập tức rúc vào một góc.

Tôi dỗ dành: "Tiểu Mao Cầu, nghe lời ta.

Ta là chủ nhân của mi, sẽ không hại mi đâu." Tiểu Mao Cầu lại gâu gâu hai tiếng, rồi tiến lại gần tôi, nhảy tót lên vai.

Nó dường như rất ghét lông bị ướt, cứ liên tục dùng lưỡi liếm và rũ nước trên lông.

Nhưng dù có rũ thế nào, theo nhịp nước dập dềnh, lông nó lại bị ướt.

May mà khả năng thích ứng của Tiểu Mao Cầu cực mạnh, nó nhanh chóng không thèm để ý đến bộ lông ướt nữa, đôi mắt phát ra ánh xanh trong không gian u tối, nhìn ngó tứ phía.

Tôi lập tức nhân cơ hội này bảo nó: "Phát huy sở trường của mi đi, cho ta biết Lợi Xỉ Quái đang ở đâu." Tiểu Mao Cầu hít hít không khí vài cái.

Tiểu Ca nhíu mày: "Lão đại, đây là một không gian khép kín, liệu nó có tìm thấy con quái vật kia không?" Tôi chỉ vào cái hang dưới nước của không gian này: "Khi nước dâng lên thì nó khép kín, nhưng khi nước rút xuống, không gian tầng đỉnh sẽ thông với nhau, không hề khép kín đâu." Tiểu Ca nghe xong liền khâm phục: "À, tôi hiểu rồi.

Lão đại lại làm tôi mở mang tầm mắt!" Lúc này Tiểu Mao Cầu đã ngửi thấy mùi gì đó khác thường, đột nhiên nó sủa vang về phía mặt nước bên trái tôi.

Gâu gâu gâu gâu...

Tôi và Tiểu Ca nhìn nhau, rồi tôi vỗ vào túi không gian, Tiểu Mao Cầu rũ nước đầy mặt tôi rồi chui tọt vào trong.

Theo kinh nghiệm của tôi, một khi nó đã khóa được phương vị nào đó, trừ khi mục tiêu di chuyển, nếu không tuyệt đối không thể sai được.

Khi tôi và Tiểu Ca chuẩn bị lặn theo hướng đó để tìm con quái vật bị thương bồi thêm cho nó một đao, một con nhân ngư bơi đến trước mặt chúng tôi.

Con nhân ngư đó lộ ra vẻ mặt vô cùng hoàng hốt, không ngừng dùng đầu va chạm vào mặt nước, như thể đang ám hiệu điều gì.

Tiểu Ca thấy vậy, nói với tôi: "Nó đang nói đồng bạn của nó sắp không xong rồi, có cách nào cứu không." Tôi kinh ngạc hỏi: "Cậu hiểu ý nó à?" Tiểu Ca nói: "Để kiểm chứng phán đoán của tôi, cho Tiểu Mao Cầu ra là biết ngay." Tôi triệu hồi Tiểu Mao Cầu ra thật.

Tiểu Mao Cầu gâu gâu với nhân ngư hai tiếng, con nhân ngư kích động vỗ nước, không ngừng gật đầu, tạo thành những vòng sóng trên mặt nước.

Chuyện đã được xác nhận!

Tôi lập tức đưa ra một quyết định quan trọng.

Tôi giao Tiểu Mao Cầu cho Tiểu Ca, cùng với một hộp sơ cứu nhỏ: "Cậu đi cứu con nhân ngư bị thương đi, tôi đi đối phó với Lợi Xỉ Quái." "Lão đại, hay là đổi lại đi?

Dù sao anh cũng là thủ lĩnh Lão Cửu Môn, vạn nhất có chuyện gì, tôi biết ăn nói sao với Đại Kim Nha và Shirley Dương?" Tôi nhổ toẹt một cái: "Phi phi phi, Tiểu Ca, đừng có nói mấy thứ không hên thế.

Thân thủ của tôi cũng đâu có kém cậu." Tiểu Ca cứng họng.

Tôi nói tiếp: "Bị Hắc Thần Đao của tôi đâm mấy nhát, một số sức mạnh thần bí của thanh đao này chỉ có tôi mới điều khiển được.

Cho nên tôi đi bổ đao cho nó là hợp nhất.

Cậu không hợp đâu, đừng đi." Tiểu Ca nghe đến sức mạnh thần bí của Hắc Thần Đao thì cũng yên tâm hơn.

Có lẽ khi đâm vào vết thương, sức mạnh đó đã phần nào "an bài" con quái vật rồi.

Nếu vậy thì anh ta có thể hoàn toàn yên tâm. "Được rồi, anh đi đi.

Nhưng để an toàn, hãy mang theo thứ này." Tiểu Ca đưa cho tôi một món binh khí khác.

Tôi cũng không khách khí, giắt vào thắt lưng rồi vẫy tay với Tiểu Mao Cầu: "Nhóc con nghe lời nhé, lão tử đi đây." Nói rồi tôi lặn xuống nước biến mất.

Tiểu Ca nhìn con nhân ngư đang kinh ngạc, nói: "Anh ấy đi đối phó kẻ địch rồi, nhân ngư, dẫn tôi đi cứu bạn cô đi." Tiểu Mao Cầu ở giữa làm "phiên dịch", gầm gừ với nhân ngư hai tiếng.

Nhân ngư lập tức dẫn anh ta đi gặp đồng bạn bị thương.

Tiểu Mao Cầu thích ứng rất nhanh, từ chỗ ghét nước giờ đã chuyển sang thích nước.

Chương 554

Khi lặn đến một hốc không khí khác, nó gần như không cần Tiểu Ca giúp mà tự mình bơi rất thoải mái.

Nhân ngư dẫn họ đi vòng qua một đoạn rồi nhảy vào một hốc đất bằng phẳng.

Đó chính là tổ của chúng.

Chỉ thấy con nhân ngư bị thương đang nằm đó, bất động, nằm nghiêng để ruột không lòi ra ngoài.

Máu cá chảy lênh láng.

Tuy hốc đất không ẩm ướt nhưng máu chảy ra đã khiến một phần nước xung quanh đỏ thẫm.

Tiểu Ca dù là người lạnh lùng nhưng thấy cảnh này cũng nảy sinh lòng trắc ẩn.

Huống hồ anh ta ngoài lạnh trong nóng, không biết đã cứu mạng bao nhiêu người rồi. "Nhóc con, ra kia giám sát động tĩnh mặt nước đi." Tiểu Ca ra lệnh cho Tiểu Mao Cầu như một người chủ thực thụ.

Rồi anh ta mở hộp sơ cứu tôi đưa.

Kim chỉ đều có sẵn.

Tiểu Ca cũng chẳng quản được nhiều, lập tức phẫu thuật cho con nhân ngư dưới sự giám sát chặt chẽ của hai con còn lại.

Động tác phẫu thuật của anh ta rất nhanh lẹ nhưng cũng khá thô bạo.

Sau khi khâu xong, con nhân ngư kia có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Thấy nó định xoay người, Tiểu Ca lập tức ấn lại: "Đừng động!"

Rồi anh ta lấy ra một lọ thuốc nhỏ màu tím, đưa lên mũi ngửi rồi dùng một món binh khí khác cạo một ít bột thuốc rắc lên vết thương dài vài centimet.

Thật thần kỳ, sau khi khâu và rắc thuốc, con nhân ngư cảm thấy vết thương mát lạnh, biết rằng nó đang khép miệng rất nhanh.

Nó lập tức dùng thú ngữ mà hai con kia hiểu được để gọi hai tiếng.

Hai con nhân ngư còn lại lộ rõ vẻ hưng phấn, liên tục gật đầu ra hiệu với nhau.

Đùng!

Không biết từ đâu phát ra tiếng va chạm kịch liệt.

Trong các hốc ngầm dưới đáy hồ, âm thanh này nghe vô cùng chói tai.

Ước chừng có thứ gì đó đập vào vách đá, truyền rung động vào tận đây.

Tiểu Mao Cầu nghe thấy liền kêu lên một tiếng rồi chui tọt xuống nước biến mất.

Tiểu Ca không dám chần chừ, ra hiệu cho hai con nhân ngư không bị thương chăm sóc bạn mình, rồi cũng cầm đao lặn xuống nước theo hướng tiếng động.

Ba con nhân ngư dường như cũng thông nhân tính, một con ở lại, con kia lặn theo Tiểu Ca.

Nó bơi nhanh hơn Tiểu Ca, dẫn anh ta đến một nơi khác.

Với sự hiểu biết về thế giới dưới nước, Tiểu Ca mò mẫm không thể nào nhanh bằng nhân ngư dẫn đường được.

Nhân ngư vượt lên trước, suýt nữa thì biến mất khỏi tầm mắt của

anh ta.

Tiểu Ca chưa kịp hiểu chuyện gì thì nhân ngư đã bơi ngược lại, ngoạm lấy tay áo anh ta lôi đi.

Tiểu Ca lập tức phối hợp, nắm lấy đuôi nhân ngư để nó kéo đến chỗ đó.

Đó chính là nơi trú ngụ của Lợi Xỉ Quái!

Một hang đá khổng lồ dưới nước, rộng mười mấy mét vuông đầy không khí.

Vì hang này ở vị trí cao nên dù dưới nước vẫn khô ráo như trên cạn.

Nơi này rất thích hợp cho con quái vật dài mấy mét trú ngụ.

Tôi đang ở đó, đang vật lộn với con quái vật được khoảng thời gian bằng hai chén trà nóng rồi.

Hắc Thần Đao và món binh khí Tiểu Ca đưa lúc nãy không biết đã lạc đi đâu.

Khi Tiểu Ca leo lên được hang đá, anh ta mới rõ nguyên nhân.

Chỉ thấy trên người con quái vật, sau hốc mắt trái và trên trán có cắm một con đao.

Ở hàm dưới cũng có một con đao khác.

Hai con đao đó, một là Hắc Thần Đao của tôi, một là đoản đao của anh ta. "Lão đại, tôi tới đây!" Tiểu Ca hưng phấn nói với tôi đang thở hổn hển: "Để nó cho tôi, để tôi kết liễu nó." "Tiểu Ca, tôi phải nói cho cậu biết một bí mật cực lớn." Tiểu Ca nhíu mày: "Có chuyện gì quan trọng hơn việc kết liễu con súc sinh này sao?

Nó làm bị thương nhân ngư, suýt nữa thì cắn chết người ta rồi.

Nhân ngư đẹp như hóa thạch sống thế kia mà nó định cắn chết, tôi phải giết nó." Tôi nghiêm túc nói: "Nghe tôi đã, tôi phát hiện ra một bí mật cực lớn trên người con quái vật này." Khi tôi nhắc đến hai chữ "bí mật", con nhân ngư dẫn Tiểu Ca đến đột nhiên chúi đầu xuống nước, lẳng lặng lặn đi mất.

Tiểu Mao Cầu gâu gâu hai tiếng về phía mặt nước, rồi ngồi bệt xuống đất, nhìn trừng trừng hung tợn vào con quái vật cũng đang kiệt sức kia.

Chương 555

Tiểu Ca thấy thần tình của tôi rất tập trung và nghiêm túc, anh ta quay sang hỏi: "Lão đại, nói đi!" Cổ tay anh ta xoay một cái, con đao đã nằm gọn trong tay.

Đây là món binh khí cuối cùng của anh ta.

Thanh đao này có lai lịch không tầm thường, Tiểu Ca cầm nó trong tay chắc chắn tăng thêm ý chí chiến đấu.

Dù sao đao cũng như cánh tay nối dài, đối phó với hung thú như Lợi Xỉ Quái mà không có gì trong tay thì ai cũng sẽ thấy bất an.

Có đoản đao, Tiểu Ca cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Anh ta thúc giục tôi nói rõ bí mật. "Con quái vật này có một chiếc răng vàng!" "Hả?" Choảng!

Đoản đao trong tay Tiểu Ca rơi xuống đất.

May mà anh ta nhanh tay lẹ mắt phóng tới bắt kịp.

Con quái vật nghe tiếng binh khí chạm vào đá lập tức trở nên phiền táo.

Nhưng trước đó nó đã bị tôi tiêu hao sức lực, lại thêm hai nhát đao trên trán và hàm, đau đến mức nước mắt thú tuôn rơi, đành phải bỏ qua thời điểm tấn công tốt nhất, trừng mắt nhìn Tiểu Ca nhặt đao. "Lão đại, anh không đùa tôi chứ?

Một sinh vật dưới nước sao lại có răng vàng được?" Tôi cũng không muốn giải thích nhiều, trực tiếp nhe răng trợn mắt với con quái vật để kích thích thú tính của nó.

Tiểu Mao Cầu thấy chủ nhân muốn tấn công cũng sủa vang từ trên

mỏm đá.

Sự khiêu khích của tôi và Tiểu Mao Cầu quả nhiên làm con quái vật nổi giận.

Nó chịu đựng cơn đau, há cái miệng to hơn đầu cá sấu ra.

Hai hàng răng đều tăm tắp lộ ra trước mắt Tiểu Ca.

Để kiểm chứng lời tôi, Tiểu Ca bật một chiếc đèn pin mini chiếu vào hàm răng của nó. "Mẹ kiếp!

Lão đại, tôi không nằm mơ chứ.

Thật sự có một chiếc răng vàng to bằng nắm tay kìa!

Ai gắn cho nó thế?

Chẳng lẽ tổ tiên của Đại Kim Nha à?

Không đúng, Đại Kim Nha mới bao nhiêu tuổi, mà con này xưng vương xưng bá ở đây ít nhất cũng cả trăm năm, không chừng năm trăm năm cũng nên!" Thấy Tiểu Ca cuối cùng cũng thấy thứ cần thấy, tôi kích động nói: "Điểm mê hoặc chính là ở đó.

Nếu không lột nó ra, vĩnh viễn không biết chiếc răng vàng của Lợi Xỉ Quái được gắn vào như thế nào.

Tôi có một phỏng đoán táo bạo!" Tôi đột nhiên chuyển chủ đề sang chuyện khác.

Mỗi lần tôi nói có "phỏng đoán", Tiểu Ca biết ngay là tôi đã có chủ ý lớn!

Vì tôi là thủ lĩnh Lão Cửu Môn, lại là lão đại của đội, anh ta đương nhiên sẵn lòng nghe tôi "đoán". "Nói đi lão đại, tôi bị kích thích sự tò mò lắm rồi.

Nếu tôi có pháp thuật như Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhất định tôi sẽ

biến con quái vật này thành người rồi bóp cổ hỏi về cái răng vàng đó." Tôi cười lớn, vỗ vào túi không gian sủng vật.

Cảm thấy bây giờ chưa cần đến Tiểu Mao Cầu, huống hồ khi quyết chiến, nó ở trước mặt quái vật sẽ rất nguy hiểm, tôi để nó vào trong như một cách bảo vệ.

Tiểu Mao Cầu ngoan ngoãn chui vào.

Sau khi thu túi lại, tôi nói với Tiểu Ca: "Có thể đây chính là Thi Ngạc (Cá sấu xác chết) trong truyền thuyết!" Tiểu Ca trợn tròn mắt: "Thi Ngạc?

Anh chắc chắn chứ?" "Tám chín phần mười!

Thứ này là một loại ký sinh, chính xác mà nói thì nó đã vượt ra ngoài phạm vi sinh vật rồi." Tiểu Ca hồi đó từng nếm trải mùi vị của loại thi thú ký sinh này nên ấn tượng rất sâu sắc.

Nghe tôi nhắc đến, sắc mặt anh ta có chút không tự nhiên.

Dù sao thứ này cũng rất kinh tởm và đe dọa cực lớn đến những người đổ đấu.

Theo lời tôi, hiện tại chúng ta đang ở trong "tổ" của Thi Ngạc, vì thế không gian xung quanh không còn an toàn nữa.

Nhưng Thi Ngạc đã trúng đòn đau, tính mạng nguy kịch, đây là cơ hội tốt nhất để giết nó, không thể bỏ lỡ.

Tôi và Tiểu Ca thương nghị một hồi, quyết định xử lý nó.

Cái gã kia dường như hiểu được chúng tôi đang nói gì, nó đang nằm bẹp như cá sấu bỗng há to miệng.

Tiểu Ca tưởng nó định tấn công nên lùi lại một bước, siết chặt binh khí. "Tranh tranh tranh!" Một trận tiếng chuông đồng không biết từ đâu vọng lại trong hang đá dưới nước của Thi Ngạc.

Vị trí của tôi và Tiểu Ca là ở cửa hang, canh giữ lối ra vào, thuộc về sinh tử môn của Thi Ngạc.

Chương 556

"Oẹ oẹ oẹ!" Sau tiếng chuông đó, Thi Ngạc đột nhiên có phản ứng cộng hưởng, nó há miệng nôn thốc nôn tháo ra một đống thứ.

Tôi và Tiểu Ca suýt nữa thì chết ngất vì mùi hôi thối.

Thân thể Thi Ngạc lúc này cũng rung chuyển kịch liệt.

Hắc Thần Đao của tôi và đoản đao của Tiểu Ca đang cắm trên người nó cũng theo đó mà rơi ra.

Binh khí phát ra tiếng kêu loảng xoảng, từ dốc đá cao trượt xuống trước mặt chúng tôi.

Đi kèm với đống chất nôn gây nôn nao kia, mặt mũi tôi và Tiểu Ca gần như bị hun cho vàng ệch cả đi. "Mẹ kiếp, có độc, mau chạy thôi!" "Không giết nó nữa à?" "Giết cái nỗi gì, giữ mạng quan trọng hơn!" Con nhân ngư dẫn Tiểu Ca đến là kẻ đầu tiên lặn xuống nước, quay lại nhìn hai chúng tôi.

Khi tôi và Tiểu Ca xuống nước, nhân ngư dường như biết ơn, cho chúng tôi nắm lấy đuôi của nó để nhanh chóng bơi về địa bàn của nhân ngư.

Mười mấy phút sau, tôi và Tiểu Ca ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Thứ mà Thi Ngạc nôn ra có mùi quá nặng.

Mặt mũi hai chúng tôi vẫn còn ám sắc vàng chưa tan, nhìn cứ như bị trúng độc, nhưng vẻ mặt mệt mỏi thì giống như bị say nắng hơn.

Hai con nhân ngư kia thấy vậy liền nhìn nhau.

Con nhân ngư thứ ba dùng ngôn ngữ kỳ lạ giao tiếp với hai con kia.

Con bị thương nghe xong liền tự mình bò chậm chạp vào hang nội trú để trốn.

Hai con không bị thương lặn xuống nước, làm vài động tác trên mặt nước giống như cá heo trong công viên hải dương, ám hiệu rằng đã đến lúc rời khỏi thế giới dưới nước này rồi.

Tôi và Tiểu Ca trao đổi ánh mắt.

Cả hai đều biết nếu không đi ngay, vạn nhất chất độc của Thi Ngạc phát tác nhanh trong cơ thể rồi bỏ mạng dưới hồ băng này thì vĩnh viễn không thoát ra được. "Lão... lão đại, thật đáng tiếc..." Tôi biết anh ta tiếc cái gì, lắc đầu nói: "Không... không tiếc.

Thi Ngạc mạng... mạng chưa tận.

Chiếc răng vàng và tiếng chuông đồng đặc biệt trong hang đá kia chắc chắn... chắc chắn là một phần của hệ thống ký sinh.

Tôi nhất định phải... phải tra cho rõ!

Nhưng bây giờ, chỉ có...

đi ra trước đã." Tiểu Ca gật đầu tán thành, rồi cơ thể ướt sũng lại trượt xuống nước.

Ở nơi không gian có dưỡng khí này, nếu chúng tôi tiêu thụ hết dưỡng khí của nhân ngư thì đó sẽ là tai nạn cho họ.

Vì vậy rời đi càng sớm càng tốt cho họ.

Trong hơi thở khó nhọc, hai chúng tôi buộc bình dưỡng khí, cầm chắc binh khí phòng Thi Ngạc tập kích, rồi như những thợ lặn, nhờ sức của nhân ngư kéo đi, lặn xuống nước hướng về phía mặt nước có ánh sáng. "Bõm!" "Bõm!" Tôi và Tiểu Ca lần lượt ngoi lên mặt nước.

Hai con nhân ngư phát ra tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc, như đang chào tạm biệt. "Yên tâm đi, về bảo vệ bạn mình đi, tôi sẽ sớm

quay lại.

Con Thi Ngạc đó chạy không thoát đâu!" Sau khi nhận được lời hứa của tôi, hai con nhân ngư dường như hiểu ý, vui vẻ bơi một vòng trên mặt nước rồi lặn xuống biến mất.

Tiểu Ca nhìn quanh một lượt, đột nhiên hét lớn với tôi: "Lão đại!" "Sao thế..." "Tôi... tôi ở một dãy núi tuyết khác rồi?

Đây không phải là cái hồ băng lúc nãy chúng ta xuống!" Tôi cũng kinh ngạc phát hiện ra sự khác biệt, thở dốc hai hơi, cố bơi vào bờ, rồi một chân khó nhọc leo lên tảng băng, cả người nằm vật ra bờ băng đầy tuyết tích tụ.

Tiếng thở dốc kịch liệt và cảm giác trúng độc thấu tận xương tủy khiến tôi nhìn những đám mây trắng trên đầu mà sinh ra ảo giác.

Thứ Thi Ngạc nôn ra quá tởm lợm!

Tôi và Tiểu Ca mới chỉ ngửi mùi mà đã trúng độc thành ra thế này.

Hiện tại tôi nằm trên mặt băng ven hồ, Tiểu Ca nằm bên cạnh, cả hai đều đau nhức khắp người, suy yếu vô lực. "Tiểu...

Tiểu Mao Cầu, bây giờ chỉ còn...

Chương 557

trông cậy vào mi thôi.

Đi, đi gọi Bàn Tử và Hồ Ba Y...

đến chỗ này!" Tôi dùng hết sức lực, miễn cưỡng lấy ra một món đồ để định vị, rồi chỉ về hướng một dãy núi tuyết cho Tiểu Mao Cầu.

Nó thông nhân tính, gâu gâu hai tiếng, thè lưỡi rồi trèo lên núi băng.

Những ngọn núi xung quanh, đặc biệt là hướng tôi chỉ, độ cao không lớn, ước chừng chỉ hơn trăm mét.

Vì thế Tiểu Mao Cầu trèo lên từ bờ hồ băng nhỏ này không tốn mấy sức lực.

Theo tôi tính toán, từ dưới hồ băng bên kia xuyên qua đây, khoảng cách giữa hai ngọn núi tối đa chỉ khoảng bảy tám trăm mét.

Lặn dưới nước lâu như vậy, tôi có thể dự đoán đại khái khoảng cách và phương vị, nên yên tâm để nó đi thông báo cho Hồ Ba Y.

Chất độc mà tôi và Tiểu Ca trúng phải quá mức kỳ quái.

Với lực lượng huyết mạch của tôi, bất kỳ loại độc nào hễ vào máu đều bị thanh lọc tự nhiên, vậy mà độc Thi Ngạc này chỉ ngửi thôi đã gục, còn linh nghiệm hơn độc rắn ngũ bộ.

Cảm giác này sinh ra trong đầu khiến tôi có dự cảm không lành.

Tiểu Mao Cầu chạy thục mạng khoảng nửa tiếng thì về đến chỗ chúng tôi xuống nước ban đầu.

Hồ Ba Y và Shirley Dương hoảng hồn khi thấy nó làm động tác "vái lạy" cầu cứu.

Hồ Ba Y và Bàn Tử bắt đầu tranh luận. "Hồ Ba Y, anh làm gì thế?

Tiểu Mao Cầu không phải bị đói đấy chứ." "Xéo đi, Bàn Tử chỉ biết có ăn thôi!

Ngoài đói ra không còn gì khác à?" Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Con chó nhỏ này thực ra rất thông nhân tính, nó cũng là sinh linh trời ban, thuộc về vạn vật.

Tôi đoán nó đang cầu cứu chúng ta." Shirley Dương giắt binh khí vào ủng, nói với giọng của một người phụ nữ tinh minh xinh đẹp: "Lúc hành động, Tiểu Mao Cầu đi theo Lý gia xuống hồ băng, nhưng giờ nó lại vượt núi băng từ hướng khác đến đây, hiểu chưa?

Nghĩa là Lý gia chắc chắn đã xảy ra chuyện, nhưng họ không ở chỗ hồ băng đó." Hoắc Tú Tú nói: "Tôi đồng ý!

Mấy người còn sống kia, đi theo tôi một chuyến." "Đừng đừng đừng, để mấy anh em nam giới chúng tôi đi thám lộ trước, khi nào cần thiết thì hai cô hãy theo sau." Bàn Tử nịnh nọt Hoắc Tú Tú và Shirley Dương. "Kìa, Bàn Tử khinh thường phụ nữ chúng tôi à?" Shirley Dương nửa đùa nửa thật giáo huấn. "Không có, tuyệt đối không.

Bàn Tử tôi luôn tôn trọng phụ nữ." "Nói nhảm gì thế, đi thôi.

Đại Kim Nha, còn lề mề gì nữa?" Đại Kim Nha vẫn đang chống cằm trầm tư, thấy cả đội hành động cũng không cam lòng tụt lại phía sau, lập tức xông lên trước, dưới sự dẫn đường của Tiểu Mao Cầu vượt qua núi băng tiến về phía bên kia.

Do tính chuyên nghiệp của đội ngũ rất cao, chỉ đi được vài trăm mét là mọi người đã thích ứng được tốc độ.

Tốc độ cả đội nhanh hơn, Tiểu Mao Cầu dẫn đường cũng nhiệt tình hơn.

Nó vừa chạy vừa sủa gâu gâu, như không ngừng thúc giục mọi

người nhanh lên. "Hoắc Tú Tú, Lý gia chắc không bị Lợi Xỉ Quái làm bị thương thật chứ?" "Shirley Dương, cô cố ý đấy à!

Một người là Lý gia, một người là Tiểu Ca, hai đại lão gia thế diện gặp bao nhiêu rồi, một con quái vật nhỏ xi nhê gì.

Nó cũng chỉ bắt nạt được nhân ngư thôi, đối phó với Lý gia và Tiểu Ca còn non lắm." Hồ Ba Y phủi tuyết trên ủng, xốc lại tinh thần, thở dài một hơi: "Nhìn vẻ kích động của Tiểu Mao Cầu, chúng ta chắc không còn cách vị trí lão đại xa đâu.

Hai cô cũng đừng lo lắng, họa không tránh được, phúc không mời mà đến, chúng ta cứ làm tốt việc của mình.

Tìm được lão đại rồi tùy tình hình mà giúp họ vượt qua khó khăn." "Xí, phải thế chứ." "Được rồi, Hồ Ba Y quản tốt cái miệng đi." Shirley Dương và Hoắc Tú Tú lại làm hòa, khiến Hồ Ba Y rơi vào cảnh làm ơn mắc oán.

Bàn Tử thấy quan hệ phức tạp như vậy, có cơ hội nịnh hai cô nương là không bỏ lỡ ngay. "Shirley Dương, có Béo ca tôi đây, tuy bản lĩnh không bằng lão đại nhưng tốt xấu gì cũng được lão đại dạy cho bao nhiêu bản lĩnh thực thụ.

Yên tâm, nếu lão đại có chuyện, Bàn Tử tôi nhất định xông lên hàng đầu." "Xí..." Shirley Dương leo lên đỉnh núi, cảm thấy nóng nực nên lấy tay làm quạt.

Cô chẳng khách khí chút nào với Bàn Tử.

Hoắc Tú Tú cười hì hì: "Bàn Tử, muốn tán gái à?

Vậy thể hiện cho tốt vào, biết đâu trong Thiên Sơn Tiên Nữ mộ lại có một cô nàng đang đợi anh đấy." Đó vốn là một câu đùa nhạt, nhưng Bàn Tử lại tưởng thật. "Hoắc đại tiểu thư của tôi ơi, đừng đem tôi ra làm trò cười.

Cô nàng trong mộ đó chẳng phải là Tiên nữ Thiên Sơn sao?

Đã bao nhiêu năm rồi, ai biết đã biến thành 'tống tử' chưa.

Biết đâu nhan sắc còn chẳng bằng đám thủ mộ nô trong mộ Cổ Lượng Quốc Vương nữa ấy chứ." Chậc chậc chậc...

Hoắc Tú Tú cười mắng: "Bàn Tử, bớt nói một câu đi, cho người ta thở với.

Nhìn xem, hễ mở mồm ra là trai xinh gái đẹp, tục không cơ chứ." Hù...

Chương 558

Một luồng gió lạnh mang theo một bóng trắng lướt qua.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nãy giờ im lặng dường như đã ngửi thấy hơi thở của chủ nhân Lý Sinh, cô ấy là người đầu tiên lao xuống dốc băng.

Tiểu Mao Cầu lúc này cũng đuổi theo sau, chạy như bay xuống chân dốc.

Vì là đường xuống dốc nên tốc độ của Tiểu Mao Cầu nhanh gấp đôi lúc leo lên. "Đợi tôi với, cái nhóc này!" Hồ Ba Y vội vàng đuổi theo, thở hồng hộc chạy thục mạng, đến nghỉ cũng không kịp nghỉ.

Cách đó trăm mét, tôi đã nghe thấy tiếng gọi của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau khi cô ấy bay đến bên cạnh tôi và Tiểu Ca, lập tức lấy Hào Trần Châu đưa cho tôi. "Chủ nhân, anh bị trúng độc rồi." Tiểu Ca nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương với vẻ ngưỡng mộ.

Hiện tại sắc mặt anh ta cũng vàng ệch, dấu hiệu kiệt sức và suy yếu rất rõ ràng.

Sau khi dùng Hào Trần Châu cho tôi, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lấy một ít đá vụn sạch ven hồ, rồi đặt lên đầu Tiểu Ca.

Một bàn tay nhẹ nhàng ấn xuống, đám đá vụn đó dưới một luồng ánh sáng vàng rực biến thành vài điểm tinh thể băng, thể tích thu nhỏ lại gấp mấy lần so với ban đầu.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản không thấy trong tay cô ấy có thứ đó.

Tiểu Ca biết cô ấy đang giúp mình giải độc, nhưng mấy viên băng tinh màu vàng kia khiến anh ta hơi thắc mắc: "Tinh Tuyệt Nữ Vương,

đây là chuyện gì?" "Anh cảm thấy thế nào?" "Tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương giải thích: "Tôi dùng hàn băng ngàn năm để hấp thụ độc tố trong cơ thể anh.

Đám hàn băng này đã nhiễm phải những thứ không sạch sẽ kia nên mới biến thành màu này." Tiểu Ca đưa tay lấy mấy viên băng tinh màu vàng nhỏ hơn hạt đậu xanh từ tay cô ấy, nhíu mày nói: "Thứ này bây giờ có ích gì không?

Nó lợi hại đến mức khiến tôi và lão đại đồng thời trúng độc, không thể tùy ý vứt bỏ được, phải tiêu hủy mới xong." "Không thể tùy ý vứt đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nghiêm sắc mặt nói: "Sau khi hấp thụ độc tố, băng tinh đã biến thành độc đan.

Dù để ở đâu cũng sẽ là một mầm họa." Tiểu Ca gật đầu: "Tôi biết phải xử lý thế nào rồi." Nói đoạn, Tiểu Ca dùng thủ đoạn nào đó mồi một ngọn lửa, đặt mấy viên băng tinh màu vàng vào trong ngọn lửa hóa thành khí, những viên băng tinh màu vàng lập tức biến mất trong không trung.

Tị Trần Châu là một món bảo vật thiên sinh đã có tác dụng giải độc.

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa nó cho tôi, tôi đã kết hợp nó với năng lực huyết mạch trong cơ thể, tạo ra hiệu quả hóa giải độc tố gấp mấy lần Tiểu Ca.

Sắc mặt tôi nhanh chóng khôi phục lại.

Nhân tiện, tôi tận hưởng cảm giác đó rồi thuận theo tu luyện thêm mười mấy phút, cho đến khi Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ hoàn toàn hồi phục mới mở mắt ra, trả lại Tị Trần Châu cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Lão đại, anh không sao chứ?” Bàn Tử mồ hôi nhễ nhại, vừa chạy

tới đã buông một câu thành thật.

Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ nghe xong liền mắng hắn ngay lập tức.

Bàn Tử bị mắng thì lúng túng gãi đầu cười hì hì: "Thật ra tôi lo cho lão đại thôi, thấy anh không sao là tôi yên tâm rồi.

Mà lo quá nên mắng một câu không được sao?

Ai bảo lão đại làm Bàn Tử này lo lắng lâu như vậy." Hoắc Tú Tú lúc này mới nói: "Hóa ra Bàn Tử đang lo cho Lý gia.

Vậy thì tha lỗi cho anh một lần đó." Bàn Tử nghe lời của Hoắc Tú Tú có vẻ rất hưởng thụ, liền nịnh nọt cô nàng một trận.

Thái độ trước sau bất nhất của hắn khiến mọi người đều bật cười.

Sau khi cả nhóm nghỉ ngơi một lát, Dương Tuyết Lệ lập tức vào thẳng vấn đề chính.

Cô nhìn Hồ Ba Y rồi hỏi tôi: "Lý gia, tình hình sao rồi?" "Có phát hiện, một phát hiện cực lớn." Tôi nhìn về phía Tiểu Ca ở bên cạnh, đôi mắt sáng rực.

Tiểu Ca gật đầu, cung cấp thêm một chút thông tin cho tôi.

Bàn Tử đặt tay lên vai Tiểu Ca, vừa hoa chân múa tay vừa giục: "Xem kìa, xem kìa.

Rốt cuộc dưới đó có gì?

Giết chết con quái vật răng sắc đóng băng đó rồi... không lẽ dưới đáy nước có một tòa cổ thành sao?

Nhìn dáng vẻ của hai người chắc là phát hiện lớn lắm." Tiểu Ca thay tôi trả lời: "Con quái vật răng sắc đó tên là Vật ký sinh Băng Sơn Thi Ngạc.

Trong kẽ răng của nó có một chiếc răng vàng.” Đại Kim Nha vừa nghe thấy hai chữ “răng vàng” liền có phản ứng ngay lập tức, theo thói quen đưa tay sờ lên chiếc răng vàng của mình.

Bàn Tử hất vai Đại Kim Nha một cái: “Răng vàng của con quái vật đó thì có gì mà ông phải kích động thế?” Đại Kim Nha đá cho Bàn Tử một cái nhưng hắn đã nhanh chóng né được.

“Chiếc răng vàng đó chắc chắn là có người cố ý gắn vào cho Thi Ngạc.

Nó có liên quan đến tiếng chuông đồng kỳ quái phát ra trong động đá.

Lão đại thấy thế nào?” Tôi đón nhận ánh mắt vừa hưng phấn vừa đầy thắc mắc của Tiểu Ca, bình thản giải thích: “Dự đoán của cậu chắc tám chín phần mười là đúng.

Nhưng tôi cần bổ sung hai điểm.

Thứ nhất, Thi Ngạc ở trong hồ băng này ít nhất cũng phải sống mấy trăm năm rồi!

Ba con nhân ngư đóng băng kia ban đầu có quan hệ đối địch với nó.

Nhân ngư đang bảo vệ thứ gì đó trên vách đá, nhưng Thi Ngạc dường như lại nhận được một mệnh lệnh nào đó, cố gắng hết sức để phá hoại.

Chương 559

Nó làm vậy dường như là để ngăn tôi phát hiện ra thứ trên vách đá.

Từ đó có thể phán đoán, phía sau con Thi Ngạc này chắc chắn có một thứ cực kỳ lợi hại đang khống chế.

Thứ đó rốt cuộc là người, quỷ, yêu hay là thứ gì khác?" Lời tôi nói khiến ai nấy đều cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng giữa chốn băng thiên tuyết địa này.

Chút nhiệt lượng vất vả lắm mới tích tụ được đều bị thông tin kinh hoàng này đánh tan, khiến mọi người không nhịn được mà run rẩy.

"Lão đại, độc của Thi Ngạc đã giải xong, nhưng nó cũng bị thương rất nặng.

Nếu để tôi quyết định, tôi nghĩ chúng ta nên thừa thắng xông lên, lặn xuống đáy hồ băng tiêu diệt tận gốc con Thi Ngạc đó, giải quyết triệt để hậu họa cho ba con nhân ngư." Tiểu Ca đưa ra kiến nghị với tôi.

"Tôi nghĩ việc điều tra âm mưu phía sau Thi Ngạc quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

Nhưng quan trọng hơn nữa là tôi không thể để tụi Phong Bưu đi trước một bước.

Đám thổ tặc đó nếu tìm thấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ trước, tôi không dám đảm bảo bọn chúng sẽ dùng cách gì để vào mộ.

Có khi dùng quan thiên để cạy, có khi dùng thuốc nổ để oanh tạc, hoặc dùng những cách hạ lưu khác để mở cửa mộ.

Nếu đúng như vậy thì rắc rối của chúng ta lớn rồi.” Hồ Ba Y lúc này lại dời sự chú ý lên nhóm người Phong Bưu.

Tuy rằng nhóm đó cách đây ít nhất cả trăm dặm, nhưng mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch.

Lão Cửu Môn tuyệt đối không cho phép Phong Bưu chiếm tiên cơ.

Với bản lĩnh của Phong Bưu và gã Sư gia, bọn chúng cũng chưa chắc đã có năng lực vào được mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sớm hơn, vì sự bảo vệ của ngôi mộ thần này quá mạnh.

Ngay cả nhóm của tôi khi gặp cương thi Thôn Tiêu Vương cũng suýt chút nữa bị tiêu diệt sạch, thực lực của đám Phong Bưu kém xa Lão Cửu Môn.

Chỉ cần gặp phải nửa con cương thi vương thôi cũng đủ tiễn bọn chúng đi rồi.

Vì vậy, tôi không lo lắng lắm về bọn Phong Bưu.

“Ba ngày sau!

Ba ngày sau lại xuống nước.

Thi Ngạc nhất định phải trừ, nhưng bí mật về chiếc răng vàng và tiếng chuông thần bí dưới động thủy cung cũng phải làm rõ.

Được rồi, mọi người chuẩn bị đi.” Sau khi sắp xếp nhiệm vụ xong, tôi thuận tay thu nạp nốt linh khí còn sót lại của Tị Trần Châu vào đan điền.

Tôi cần tận dụng ba ngày này để quy hoạch cách đối phó với Thi Ngạc, cũng như tìm kiếm hang động thần bí liên quan đến mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Theo kinh nghiệm của tôi, vị trí hiện tại chắc không còn xa mộ chính là bao.

Nghĩa là cả đội đã tiến vào phạm vi thế lực của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nếu Thiên Sơn Tiên Nữ còn "sống", bà ta nhất định sẽ không ngồi yên nhìn kẻ xâm nhập.

Ánh sao trên trời đặc biệt rạng rỡ.

Ngay cả trên núi tuyết, nối liền với một bầu trời khác, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy ánh sao rực rỡ ấy.

"Lão đại, nhìn kìa, Bắc Đẩu Thất Tinh xuất hiện rồi." Bên phía nhóm Phong Bưu, một bộ phận tay chân đang làm việc tại một gò đất.

Phong Bưu sau khi cướp Lăng lão bản từ tay tôi thì luôn nhìn lão không thuận mắt, bèn sai đi làm việc nặng.

Gã Sư gia quỷ quyệt cũng biết Phong Bưu ghét Lăng lão bản nên cũng sai lão làm những việc tốn sức nhất.

Phong Bưu rít một hơi thuốc rồi vứt tàn đi, bảo đám tay hạ vừa nghỉ ngơi: "Nghỉ đủ rồi thì đi khai phong đi." Khai phong trong nghề nghĩa là phá gò đất để mở hầm mộ.

Tại một ngọn núi tuyết gần mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, dựa theo Thất Tinh Tầm Long Thuật, bọn chúng đã tìm thấy một nơi chôn giấu kho báu.

Dù mộ Thiên Sơn Tiên Nữ không nhất định ở đây, nhưng hễ nơi nào ứng với tinh tú trên trời thì dưới đất ắt có tài phú.

Đám đầu sỏ thổ phu tử này chẳng quan tâm nhiều đến thế, chỉ cần có tiền, dù là một con vịt đi qua cửa nhà bọn chúng cũng phải vặt vài cộng lông, nếu không thì gọi là hỏng quy tắc.

"Sư gia, ông thấy Phong Bưu tôi những năm qua thế nào?" "Cái đó thì khỏi bàn.

Chắc chắn là tuyệt vời!" Phong Bưu nói xong lại châm một điếu thuốc, nhưng dường như không hài lòng với câu trả lời của Sư gia, ánh mắt âm lãnh nhìn gã một cái: "Sư gia, lời lẽ của ông văn vẻ quá, tôi là kẻ thô lỗ, nghe không hiểu lắm.

Tôi cần một câu nói thật lòng.

Nếu chỉ được chọn một trong hai người là tôi và Lý Sinh của Lão Cửu Môn, ông sẽ chọn ai?

Nhìn vào mắt tôi mà trả lời." Đây là lần đầu tiên Sư gia nhìn thấy sát cơ trong mắt gã địa đầu xà mà gã đã theo phò tá nhiều năm này.

Gã lập tức tránh ánh mắt đi, bình thản nói: "Chuyện này sao có thể biểu đạt trước mặt được.

Phải đợi đến khi gặp Lý Sinh, Bưu ca mới biết thái độ của tôi.

Vì nếu giờ tôi trả lời đúng ý anh, thực tế anh cũng sẽ hoài nghi thôi, đúng không?" Phong Bưu thấy Sư gia ném ngược câu hỏi lại cho mình, trừng mắt một cái rồi cười lạnh: "Trả lời hay lắm!

Vậy thì hãy để ngôi mộ này quyết định sinh tử của ông đi.

Nếu trong mộ có đồ, ông đào lên cho tôi.

Chương 560

Nếu không có gì, coi như ông tận số.

Ông theo tôi bao nhiêu năm rồi, tôi biết ông rất sùng bái Lão Cửu Môn!

Không cần nói nhảm nữa, để xem số kiếp của ông thế nào." Phong Bưu đúng là một kẻ điên!

Một kẻ điên thực thụ!

Đám thuộc hạ bên dưới còn điên hơn cả gã.

Nhận lệnh của Phong Bưu, tốc độ đào bới của đám thổ phu tử càng nhanh hơn.

Sư gia nghe Phong Bưu định chôn sống mình thì cười lạnh trong lòng.

Rõ ràng Phong Bưu đang cực kỳ kiêng dè và sợ hãi.

Chính vì vậy gã mới nảy sinh nghi ngờ với người thân tín nhất, rồi mượn cái gọi là "thiên ý" để trừng phạt.

Phong Bưu chẳng có đại cục gì cả!

Sư gia thở dài trong lòng.

Nếu hôm trước lúc chiến đấu ác liệt với cương thi Thôn Tiêu, gã thừa cơ phản bội Phong Bưu thì có lẽ giờ đã đi theo Lý Sinh rồi.

Nhưng giờ thì không làm được nữa.

Sau khi dụi tắt tàn thuốc, Sư gia thản nhiên ngồi bệt xuống đống tuyết, tĩnh lặng chờ đợi vận mệnh của mình.

Phong Bưu đã lên tiếng, nếu đào được đồ trong mộ thì gã phải

chết, không có đồ mới được sống.

“Lão đại, có phát hiện.” Một tên đàn em của Phong Bưu quẳng trang bị xuống, cúi người nhặt lên mấy mảnh đồ vỡ.

Nhưng khi dâng lên, Phong Bưu chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

“Toàn là rác rưởi mà cũng gọi là phát hiện à?” Phong Bưu quất một roi khiến tên đó suýt ngất xỉu.

Gã liếc nhìn Sư gia: “Vận khí của ông không tệ, chưa đào được đồ quý.

Đợi xem đã, nếu đào không được món nào đáng tiền thì giữ được mạng.” “Bưu ca, tôi thấy không cần làm anh em vất vả nữa.

Nếu muốn tôi chết thì cứ một súng bắn vỡ đầu tôi đi.” Sư gia phản đòn ngược lại.

Không ngờ gã Sư gia bình thường mềm mỏng mà hôm nay lại cứng cỏi như vậy.

Bưu ca rít mạnh một hơi thuốc rồi dùng ngón tay bóp nát tàn lửa, nhổ toẹt một cái rồi quát đám đàn em đang đào đất: “Mẹ kiếp, lên hết cho tao!

Chẳng có cái vẹo gì cả!

Lấp gò đất lại.

Đi!” “Bưu ca?

Sắp tới đáy mộ rồi, thật sự không đào nữa sao?” “Bưu ca, phí quá!” Phong Bưu rút súng ra bắn chỉ thiên một phát, mắng chửi: “Sống chán rồi hả, lời lão tử mà cũng dám không nghe!” Đám thổ phu tử thấy gã nổ súng thì sợ xanh mặt, lập tức leo ra khỏi mộ, dùng đất và băng tuyết lấp đầy lại như cũ, khiến gò đất trông như chưa từng bị động chạm.

Phong Bưu đột nhiên lộ chiêu này khiến Sư gia có chút do dự.

Gã này dường như không đơn giản như vậy.

"Được rồi lão già, tôi đùa ông chút thôi.

Muốn vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ thì không thể thiếu ông được.

Nào, rít điếu thuốc cho bớt sợ!" Sư gia cười như không cười nhận điếu thuốc nhưng lại bóp nát nó.

"Bưu ca, tôi không thích trò đùa này đâu!

Thời gian không còn sớm, anh em vất vả lâu rồi, phía trước có chỗ đóng trại đó.

Hôm nay không đi nữa.

Tôi đoán đám Lão Cửu Môn chắc cũng đã thấy cây cầu Tiên Nữ đó rồi!

Không chừng bọn chúng đã vượt núi tuyết đi vòng ra trước chúng ta rồi.

Cho nên thời gian này chúng ta phải khẩn trương hơn." Phong Bưu nhìn động tác của gã, sờ sờ mũi: "Không thành vấn đề, cứ làm theo ý ông đi." Đoàn đội của Phong Bưu hơn mười người rầm rộ bắt đầu lên đường.

Đi được vài nghìn mét tới một thung lũng tuyết thì dừng lại dựng trại.

Nửa đêm, Phong Bưu dẫn theo mấy tên thân tín quay lại chỗ mộ cũ, sai bọn chúng đào lên.

"Bưu ca, sao ban ngày rõ ràng sắp đào được đồ rồi anh lại bắt dừng lại bắt tụi em lấp mộ?" Phong Bưu nói: "Mấy đứa là tâm phúc của anh, anh nói thật nhé.

Lão già đó sùng bái người của Lão Cửu Môn lắm.

Anh cảm thấy lão không nên ở lại trong đội của mình nữa.” “Sư gia ạ?” Phong Bưu gật đầu, chỉ huy hai tên tâm phúc khác: “Đi, mở hầm mộ ra.” Một tiếng “uỳnh”, hầm mộ mở ra.

Một chiếc đèn bão được chiếu xuống.

Chương 561

Ban ngày thời tiết vốn bình lặng, nhưng ngay khoảnh khắc cửa hầm mộ mở ra, một trận gió lạnh đột nhiên thổi thốc vào.

Phong Bưu và mấy tên đàn em đứng không vững, đồng thời bị cuốn vào trong mộ.

Lại một tiếng "uỳnh" vang lên, cửa mộ dường như bị thứ gì đó khống chế, đóng sầm lại không một dấu hiệu báo trước.

Trong mộ thất lập tức tối om, trừ một chiếc đèn bão ra thì không còn nguồn sáng nào khác.

Đám đàn em ban nãy còn lạnh đến phát run, giờ thì đứa nào đứa nấy mồ hôi đầm đìa, nóng đến mức ướt sũng cả người, trông thảm hại vô cùng.

"Bưu ca, chúng ta... chúng ta dường như bị nhốt rồi." "Cái nơi quỷ quái này cách mộ Thiên Sơn Tiên Nữ xa như vậy, chúng ta còn chưa chạm được tới cửa mộ Tiên Nữ, chẳng lẽ chết ở đây sao?" "Câm miệng, có Bưu ca ở đây sợ gì.

Bưu ca, chúng ta bị kẹt rồi, làm sao bây giờ?" Phong Bưu cẩn thận gõ lên vách đá quanh mộ thất, nói: "Một tòa mộ cơ quan, mẹ kiếp, ma xui quỷ khiến thế nào lại lọt vào mộ cơ quan." Nghe giọng điệu của gã, không những không lo lắng việc không ra được, mà ngược lại còn có chút hưng phấn vì phát hiện ra mộ cơ quan.

Đám tâm phúc nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào kinh nghiệm của Phong Bưu, bọn chúng nhanh chóng phá giải được cơ quan và đào được không ít bảo vật quý giá.

Đáng tiếc là trong khi đám đàn em đều thu hoạch đầy túi, thì sau

khi ra khỏi mộ thất, toàn bộ những bảo vật đó đều bị Phong Bưu đập nát.

“Lão đại, sao anh lại làm thế?” “Anh em vất vả mãi mới lấy được đồ, sao lại đập hết đi?” “Cổ vật đẹp thế này cơ mà...” Đám đàn em mặt ủ mày ê nhìn gã lão đại điên khùng của mình.

Phong Bưu rút ra một điếu thuốc.

Bình thường lúc này đàn em sẽ tranh nhau châm lửa, nhưng lần này không một ai nhúc nhích, đứa nào cũng trừng mắt nhìn những mảnh vụn ngọc thạch cổ vật trên đất.

“Hừ!

Người ta mắng chúng ta là lũ nhà quê, lão tử thấy chẳng sai chút nào.

Theo lão tử bao lâu rồi mà tầm nhìn vẫn hạn hẹp thế?

Chỉ thấy được cái lợi nhỏ trước mắt mà không thấy được vụ làm ăn lớn phát tài.” Phong Bưu nói xong tự châm lửa.

Một tên đàn em cuối cùng cũng hỏi: “Ý Bưu ca là... mộ Thiên Sơn Tiên Nữ?” “Hừm, cuối cùng cũng hiểu ra rồi đấy!

Đúng vậy, chỉ cần chúng ta vào được mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, tôi đảm bảo số tiền kiếm được sẽ gấp mười lần chỗ này.

À không, một trăm lần!

Chút đồ lặt vặt này bõ bèn gì mà phải lặn lội xa thế này để lấy?

Quanh mộ chính Cổ Lượng Quốc chẳng thiếu gì mộ quý tộc đó sao?

Muốn lấy thì lấy sớm rồi!

Nhớ kỹ lời tôi, mục tiêu của chúng ta là mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!

Nơi đó có thần khí!

Dù cả đời này chỉ được thấy thần khí trong mộ một lần thôi cũng đáng giá rồi!

Đừng để mấy thứ rác rưởi này làm hỏng hứng thú và dã tâm của các người.

Hiểu chưa?" Đám đàn em lập tức nhìn Phong Bưu với ánh mắt khác hẳn.

Đây là gã điên mà họ biết sao?

Lão đại thay đổi quá lớn rồi!

Từ bao giờ một kẻ tham lam thành tính như Phong Bưu lại trở thành người có tầm nhìn đại cục thế này?

Thấy đàn em ngơ ngác nhìn nhau, Phong Bưu quát lớn: "Chúng ta đào mộ này là để chứng tỏ tay nghề không bị mai một, coi như khởi động trước khi vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ thôi.

Đứa nào cũng phải xốc lại tinh thần cho lão tử, quay về!" Khi Phong Bưu và đám đàn em người đầy bụi bặm trở về trại, Sư gia đã đợi sẵn ở đó.

Phong Bưu tự nhiên tìm một lý do để thoái thác.

Sư gia dù biết thừa nhưng cũng không vạch trần, vì gã và Phong Bưu từ sớm đã bằng mặt không bằng lòng.

Trong khi nhóm Phong Bưu đang gấp rút tiến về phía mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, thì tôi – đang đóng trại bên bờ hồ băng – chuẩn bị cho cuộc tiêu diệt Thi Ngạc cuối cùng.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, trạng thái của Tiểu Ca đều đã hồi phục rất tốt.

Bàn Tử mấy ngày nay không ngừng lặn xuống hồ bắt cá, béo lên

hẳn mấy cân.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú cũng có nhiệm vụ riêng.

Đạo sĩ Hoàng Chương thì giống như Ngô Tà, mê mẩn mấy bản rập đặc thù trông như bùa vẽ quỷ kia.

Lúc này, tôi nhìn sắc trời, cảm thấy đã tới lúc đột nhập vào ổ của Thi Ngạc.

"Đại Kim Nha!" "Lão đại, tôi đây." Đại Kim Nha vừa húp xong một bát canh đầu cá, dùng tuyết rửa sạch nồi rồi thu dọn, nghe thấy tiếng gọi của tôi liền chạy tới ngay.

Chương 562

Cách đây mấy canh giờ, tôi đã ấn định thời gian xuất phát.

Vì vậy hắn biết khi tôi gọi nhất định là có nhiệm vụ.

Đại Kim Nha chạy tới bên cạnh tôi.

"Đại Kim Nha, vất vả một chút, cậu ra chỗ mặt băng mà tôi và Tiểu Ca đã đánh dấu trước đó để đặt thuốc nổ." Đại Kim Nha có kinh nghiệm bẩm sinh về mảng này, lại được Hồ Ba Y truyền thụ thêm, nghe lệnh liền cười toe toét.

"Lão đại, nhiệm vụ này quá đơn giản, đảm bảo hoàn thành." Tôi gật đầu, rồi quay sang Bàn Tử: "Cậu và Ngô Tà ở lại.

Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú cũng ở lại.

Tôi giao cho mọi người một nhiệm vụ: Hồ này nhiều cá, mọi người bắt thêm đi, làm thành cá hộp cũng được.

Dù sao chúng ta còn cả đoạn đường tuyết dài phải đi." Bàn Tử kinh ngạc đến rớt cả hàm, lắp bắp hỏi tôi: "Lão đại, nãy giờ chuẩn bị linh đình mà anh giao cho tôi việc bắt cá làm hậu cần à?

Bàn Tử tôi là cao thủ võ lâm, biết đánh nhau, đối phó Thi Ngạc cũng có nghề lắm.

Hay anh xem xét đổi nhiệm vụ cho tôi đi?" Thấy Bàn Tử lại nổ, tôi trực tiếp lờ đi, quay sang Hồ Ba Y: "Hồ Ba Y, đồ đạc mang đủ chưa?" "Mang đủ rồi, quan trọng nhất là dây thép có thể chịu lực hàng nghìn cân.

Chỉ cần anh và Tiểu Ca hạ gục được con Thi Ngạc đó, tôi có cách dùng dây thép kéo nó lên bờ." Tôi quay sang nhìn Tiểu Ca.

Cậu ta vẫn giữ vẻ mặt xa xăm nhìn mặt hồ băng.

Vẫn cái biểu cảm đó!

“Tiểu Ca, chuẩn bị xong chưa?” Tiểu Ca ra dấu OK với tôi.

Tôi liền nói: “Vậy giờ chúng ta xuống, tôi có hai tiếng để hành động, phải khẩn trương lên.” “Bõm!” “Bõm!” “Bõm!” Tôi, Tiểu Ca và Hồ Ba Y lần lượt lặn xuống nước.

Sau khi mặt băng bị Bàn Tử đập vỡ hiện lên một làn bọt khí nhỏ, bóng dáng cả ba biến mất dưới đáy nước.

Dương Tuyết Lệ nhìn theo rất lâu mới thu hồi ánh mắt.

Bàn Tử đầy tiếc nuối nói: “Thật là, hành động quan trọng thế mà lão đại không mang tôi theo.

Để Bàn Tử này đi bắt cá, thật coi tôi là chuyên viên hậu cần chắc.” “Béo chết tiệt, bớt càm ràm đi.” Dương Tuyết Lệ cười trêu Bàn Tử.

“Dương Tuyết Lệ, cô không biết đâu.

Lần này Lý gia không cho tôi xuống nước là tại cô với Hoắc Tú Tú cả đấy.” Hoắc Tú Tú ngạc nhiên: “Bàn Tử, chuyện gì cũng lôi tôi vào được là sao?” Dương Tuyết Lệ thêm dầu vào lửa: “Kìa, xem đi, người ta bắt đầu khó chịu rồi đó.

Cẩn thận ăn phi tiêu nhà họ Hoắc đấy.” Bàn Tử làm một động tác thủ thế, bảo Dương Tuyết Lệ: “Sợ gì, Bàn Tử tôi da dày thịt béo, tên bắn không thủng, sợ gì mấy cái phi tiêu nhỏ.

Xì...” Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này vẫn đang bấm tay tính toán bên bờ.

Ngô Tà cũng không rảnh mà nói nhảm với Bàn Tử, thấy tôi và Hồ Ba Y lặn xuống, cậu ta tiếp tục cùng lão đạo nghiên cứu mấy cổ tự trên bản rập.

Đại Kim Nha đeo thuốc nổ chạy tới vị trí tôi chỉ định, bắt đầu đục một lỗ băng.

Sau đó hắn cẩn thận xử lý vách băng xung quanh, nhồi thuốc súng vào rồi đặt ngòi dẫn.

Hắn nhìn đồng hồ hẹn ước với tôi, thấy mình hoàn thành sớm hơn dự kiến, chỉ việc đợi giật ngòi nổ tạo một lỗ thủng trên mặt băng là xong, việc này ai chẳng làm được.

Hắn thu dọn công cụ quay về trại, thấy Bàn Tử chưa đi bắt cá liền nói: "Đồ lười, có cần Đại Kim Nha này giúp bắt cá không?" "Xì, Đại Kim Nha, đừng coi thường Bàn gia này.

Tổ tiên tôi vốn làm nghề này mà.

Lão đạo, đi thôi." Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú cũng rảnh rỗi không có việc gì, hỏi kỹ tình hình của Đại Kim Nha xong, biết hắn đã xong việc, chỉ chờ tới giờ là nổ nên hai cô cũng đi theo ra hồ băng bắt cá.

Bắt cá là để dự trữ thêm lương thực cho chuyến đi xuyên dãy núi tuyết sắp tới.

Cá dưới hồ băng tự nhiên thịt cực kỳ béo và ngon.

Đại Kim Nha bình thường là kẻ tự phụ, bảo hắn vào bếp nấu cơm hắn tuyệt đối không làm, nhưng món canh cá hồ băng này đã hoàn toàn chinh phục hắn.

Để được húp thêm vài lần canh cá nữa, Đại Kim Nha giờ cực kỳ chủ động, xắn tay áo làm cùng Bàn Tử.

Tôi dẫn theo Hồ Ba Y và Tiểu Ca lặn sâu xuống nước hơn mười mét.

Lúc này phải dựa vào bình khí mới thở được.

Trang bị hỗ trợ cũng chỉ có vài món.

Đối phó với Thi Ngạc, tôi đã quá quen đường rồi.

Hang động nơi Thi Ngạc ẩn náu tôi cũng nắm rõ, giờ chỉ còn chờ đối đầu trực tiếp với nó thôi.

Khi trồi lên một khoảng không gian trống dưới hồ băng để thay khí, Hồ Ba Y hỏi tôi: "Lão đại, anh không định đi gặp ba con nhân ngư đó một lần sao?" "Bọn chúng biết tôi đi tìm Thi Ngạc mà." Tiểu Ca cũng nói: "Nếu ba con nhân ngư đó đang giúp tôi tra cứu mấy ký hiệu trên vách đá và mối quan hệ với mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, thì sứ mệnh của con Thi Ngạc kia là ngăn chặn mọi thứ.

Giết nó xong đi gặp cũng không muộn." Hồ Ba Y bảo: "Nếu đã vậy, tôi có đề nghị này." Tôi nhìn quanh một lượt trong không gian trống này, hỏi Hồ Ba Y: "Nói đi, có kiến nghị gì?" "Tôi nghĩ chúng ta phải bắt đầu từ chính con Thi Ngạc.

Xem kẻ nào đã dùng thủ đoạn gì để tạo ra quan hệ ký sinh với nó." Tiểu Ca nói: "Lần này xuống nước, mục tiêu là thế." Với tư cách là người dẫn đầu, tôi thành thật với Hồ Ba Y: "Tiểu Ca nói đúng, lần theo manh mối này, không chừng chúng ta sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Thi Ngạc không đáng sợ, đáng sợ là hệ thống cộng sinh phía sau nó cơ." Hồ Ba Y đã ngứa ngáy chân tay lắm rồi, giục giã: "Nếu vậy thì chúng ta nghỉ ở đây đủ rồi, hành động đi lão đại, tôi nôn nóng lắm rồi." Tôi mỉm cười nhìn Tiểu Ca: "Chuẩn bị sao rồi?" "Yên tâm đi, tôi sẽ là người đầu tiên vào ổ Thi Ngạc để tìm và tiêu diệt nó.

Sau đó phải cậy nhờ Hồ Ba Y rồi." Hồ Ba Y vỗ vỗ cuộn dây thép trên vai: "Yên tâm, việc sau đó cứ giao cho tôi.

Chương 563

Chúng ta cứ theo phân công mà làm." Tôi hô lên: "Phân công đã rõ, vậy hành động thôi!" Theo lệnh của tôi, Tiểu Ca dẫn đầu lặn xuống, tiếp theo là Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y không thuộc đường bằng tôi nên chỉ có thể bơi ở giữa.

Suốt dọc đường, tôi không gặp lại ba con nhân ngư đó.

Theo ý của Tiểu Ca, chúng tôi đi thẳng tới hang của Thi Ngạc.

Cho đến lúc này mọi chuyện vẫn diễn ra suôn sẻ.

Tiểu Ca thỉnh thoảng lại nhả bọt khí, hít một hơi từ bình khí rồi lại lặn tiếp.

Chẳng mấy chốc, cậu ta ra dấu và phát tín hiệu cho tôi và Hồ Ba Y.

"Đến nơi rồi!" Hang động của Thi Ngạc bị ngập một nửa do nước dâng.

Điều khiến tôi kinh ngạc là Tiểu Ca ra dấu bảo tôi rằng: Không thấy Thi Ngạc đâu cả!

"Nó đi đâu rồi?" Một dấu hỏi lớn hiện lên trong đầu tôi.

Rõ ràng hôm đó sau khi bị ba nhát dao làm bị thương, nó không thể rời khỏi hang được.

Nó phải ở đây dưỡng thương cho đến khi lành lặn hẳn.

Theo tính toán của tôi, tôi chờ ba ngày sau mới xuống là vì vết thương của nó không thể phục hồi nhanh thế được.

Chiến lược của tôi không có kẽ hở nào, vậy mà nó lại biến mất!

Rõ ràng có gì đó rất bất thường!

Nhân ngư chắc chắn không chủ động chọc giận Thi Ngạc, vì một con trong số chúng cũng đang bị thương nặng.

Hai con còn lại lo tự vệ còn chưa xong, nói gì đến tấn công.

Từ đó tôi đưa ra một giả thiết táo bạo: Thi Ngạc chắc chắn đã nhận được một sức mạnh khác, hoặc là nó đã lặn đi nơi khác trong hệ thống hồ băng, hoặc là... vết thương của nó đã lành rồi!

"Cẩn thận xung quanh!" Tôi nhắc nhở Hồ Ba Y và Tiểu Ca.

"Lão đại nghi là nó vẫn đủ sức tấn công chúng ta sao?" Tiểu Ca thắc mắc.

Tôi trả lời: "Không phải nghi ngờ, mà là tôi không còn ngửi thấy cái mùi đặc trưng của nó trong hang nữa." Tiểu Ca lập tức căng thẳng.

Dù sao độc của con Thi Ngạc này cũng suýt tiễn tôi và cậu ta lên đường mấy hôm trước.

Được tôi nhắc nhở, cậu ta mới nhận ra bản chất vấn đề.

"Nếu thật sự là vậy thì giờ làm sao hả lão đại?" Tiểu Ca nhìn quanh một lượt hang động, thấy đúng như lời tôi nói.

Cậu ta không thể không lo lắng.

Thi Ngạc vốn đã mạnh, nếu nó thực sự có ngoại lực hỗ trợ thì đối với ba kẻ lặn xuống đây, đó chính là một thảm họa.

Chúng tôi chẳng khác nào tự nộp mạng làm mồi cho nó.

Đúng lúc này, Hồ Ba Y phát ra một tiếng kêu khẽ.

"Có thứ gì đó!" Thứ đó rẽ nước, giống như lưng cá rạch mặt nước thành một đường sóng, đang lao nhanh về phía ba người.

Tiểu Ca thấy vậy liền hưng phấn: “Lão đại, phán đoán của anh đúng rồi, nó quay lại kìa!” Tôi hét lên: “Đừng quan tâm chuyện khác, diệt nó trước đã!” Tiểu Ca, Hồ Ba Y lần lượt rút binh khí.

Hồ Ba Y mang theo khẩu súng bắn được dưới nước, nhắm thẳng vào bóng đen đang bơi tới mà nổ súng.

“Đoàng” một tiếng, mặt nước bên kia tung tóe, quái vật nhảy dựng lên nhưng lại nhanh chóng lặn xuống, chỉ còn cách chỗ chúng tôi đứng chưa đầy mười mét!

Khoảng cách mười mét là cực kỳ nguy hiểm, vì Thi Ngạc chỉ cần một cú vọt là có thể tấn công cả ba.

Hơn nữa đây lại là ổ của nó.

Điều tôi lo lắng nhất là nó đã bị ảnh hưởng bởi vật chủ, vết thương đã lành hẳn.

Với sức mạnh tăng vọt, dù cả ba chúng tôi có hợp sức cũng chưa chắc thắng được nó.

“Trời ơi, nó không sợ đạn sao?

Nó lao tới chỗ em rồi, lão đại cứu mạng!” Tiểu Ca quát: “Hồ Ba Y, đừng cử động loạn xạ kẻo làm mục tiêu cho nó!” Cậu ta nói xong liền ném con dao găm sau lưng ra.

Nhìn tư thế ném dao chuyên nghiệp này, tôi biết Tiểu Ca phải luyện ít nhất mười năm mới được như vậy.

“Vút” một tiếng, dao găm lướt trên mặt nước như trò ném đá trên hồ, tạo ra những vòng sóng liên tiếp.

Ngay sau đó dao găm ngập sâu xuống nước, con Thi Ngạc dường như bị thương nặng, nhảy vọt lên.

Nhưng nó vẫn chưa dính đòn chí mạng, lại tiếp tục bơi.

Hồ Ba Y quăng cuộn dây thép định trói nó ra sau.

Chương 564

Tôi đứng trên hang Thi Ngạc, dùng sức giật mạnh một cái.

Khi Thi Ngạc nhảy lên định tấn công Hồ Ba Y, nó bị tôi kéo lệch đi, kéo theo một màn nước bắn tung tóe.

Hồ Ba Y thoát chết trong gang tấc!

Thi Ngạc tấn công không thành, lại nhanh chóng lặn xuống nước, tạo ra một vòng xoáy lớn rồi biến mất khỏi tầm mắt.

“Tiểu Ca.

Tiểu Ca!” Tôi gọi to.

Tiểu Ca hiểu ý tôi, cậu ta định dùng mình làm mồi nhử để Thi Ngạc lộ diện.

“Tôi hiểu rồi.” Cậu ta gật đầu, dùng đoản đao rạch nhẹ một đường ở ngón tay.

Từng giọt huyết mạch rơi xuống nước, nhuộm đỏ một vùng nhỏ.

Nước hồ vốn rất trong, nhưng khi máu của Tiểu Ca rơi xuống, lập tức một đám đen kịt xúm lại.

Đó là lũ đỉa nước bản địa.

Bình thường chúng ăn xác cá thối, nhưng trong trường hợp đặc biệt, chúng cũng phản ứng với mùi máu.

Mùi máu kích thích chúng, khiến lũ đỉa nước điên cuồng như cá ăn thịt người.

Sự xuất hiện quy mô lớn của lũ đỉa chứng tỏ đây đúng là hang ổ của Thi Ngạc.

“Không thể nào, mấy hôm trước tôi vừa làm nó trọng thương, không lẽ có thần tiên cứu giúp sao mà lành nhanh thế!” “Đừng quan tâm chuyện đó, tìm cơ hội ép nó hiện hình rồi giết.” “Rõ!” Hồ Ba Y đáp lời, liên tục nạp đạn vào khẩu súng tự động.

“Cạch cạch cạch...” Nhìn thấy động tĩnh dưới mặt nước, Hồ Ba Y xả một tràng đạn điên cuồng, khiến mặt nước nổi lên mấy đóa hoa máu.

Tiểu Ca và tôi nhìn nhau.

Hồ Ba Y hưng phấn reo lên: “Được rồi, cuối cùng cũng có tác dụng!” “Hồ Ba Y, ông làm cái gì vậy?” Tôi gắt lên.

Hồ Ba Y ngơ ngác nhìn Tiểu Ca đang giận dữ: “Sao vậy?” “Nhìn kỹ lại đi!” Hồ Ba Y nhìn xuống nước.

Hóa ra nãy giờ ông ta chỉ bắn chết một lũ đỉa nước to bằng nắm tay.

Máu đỉa lại dẫn dụ thêm nhiều loài săn mồi dưới nước khác.

Những kẻ săn mồi đó đang điên cuồng rỉa xác lũ đỉa, chỉ chớp mắt đã chỉ còn lại khung xương, trông cực kỳ kinh dị.

Lũ săn mồi dày đặc đó đang ẩn nấp phía sau chờ thời cơ tấn công ba người đứng trên bờ.

Tình cảnh của tôi giờ càng nguy hiểm thêm vài phần.

Hồ Ba Y biện minh: “Tôi không biết tình hình lại thành ra thế này, biết vậy tôi đã chẳng nổ súng.” “Đừng giải thích nữa, đứng cao lên chút đi.” Tôi chỉ cho Hồ Ba Y một chỗ cao hơn để đứng cho an toàn, đồng thời mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng Thi Ngạc.

Đối với tôi, những loài săn mồi khác không đáng sợ bằng nó.

Muốn ra khỏi đây thì đối phó với nó vẫn là ưu tiên hàng đầu.

“Hết cách rồi.

Hồ Ba Y, lấy hết thuốc nổ mang theo ra đây.” Hồ Ba Y hỏi: “Lão đại, định liều mạng thật sao?” Tiểu Ca bảo: “Nói nhảm, tình hình hỗn loạn thế này không liều thì làm được gì?” Đúng lúc đó, tôi lại nghe thấy tiếng chuông đồng kinh hoàng phát ra từ hang đá bên cạnh.

Tôi và Tiểu Ca đều hưng phấn.

Tiếng chuông đó chính là tín hiệu của “vật chủ” đang cộng sinh với Thi Ngạc.

Tiểu Ca ra dấu cho tôi, đồng thời nhắc Hồ Ba Y giữ yên lặng.

Cả ba chúng tôi ngừng mọi cử động, ngay cả hơi thở cũng giữ ở mức yếu nhất, cố gắng không tạo ra bất kỳ tiếng động nào trong không gian hang đá chật hẹp.

Lũ săn mồi dưới nước sau khi ăn thịt đám đỉa cũng nhanh chóng tản đi.

Khi mặt nước khôi phục lại vẻ bình lặng, tiếng chuông lại vang lên đúng hẹn.

Sau ba tiếng chuông, Thi Ngạc cuối cùng cũng thò đầu lên ở vị trí cách chỗ tôi nấp khoảng năm mét.

Vì đây là lần đầu Hồ Ba Y cận chiến với Thi Ngạc nên ông ta vô cùng kích động.

“Lão đại, con quái vật đó xuất hiện rồi.” Vì quá run, ông ta chưa kịp châm ngòi đã làm rơi thuốc nổ xuống nước.

Tiểu Ca và tôi suýt nữa thì phát điên vì hành động ngớ ngẩn của ông ta.

“Lão đại, Hắc Thần Đao!” Tôi vô điều kiện tin tưởng Tiểu Ca, ném thanh Hắc Thần Đao cả vỏ cho cậu ta.

Tiểu Ca từ vách đá phi thân xuống, chụp lấy đao, rút khỏi vỏ và đâm thẳng xuống Thi Ngạc trên mặt nước.

Một loạt động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

"Xoẹt!" Con Thi Ngạc phát ra tiếng thét thảm thiết.

Ngay sau đó, tiếng chuông đồng trong hang đá cũng dồn dập hơn, không ngừng vang lên "đang đang đang".

Chương 565

Tiếng chuông có sức mê hoặc rất lớn.

Hồ Ba Y nhận ra việc mình lóng ngóng ban nãy chắc chắn có liên quan tới tiếng chuông này, lập tức rút đoản đao, từng bước áp sát nơi có tiếng chuông.

Tôi ở bên cạnh chỉ huy Tiểu Ca tấn công Thi Ngạc.

Tốc độ của Tiểu Ca cực nhanh, ngay khi thanh Hắc Thần Đao đã được tôi gia trì phá vọng huyết mạch cắm ngập vào lưng Thi Ngạc, tiếng chuông trong hang bỗng vang lên điên cuồng.

"Gỡ nó xuống!" Tôi gào lên.

Hồ Ba Y không nói hai lời, đâm đoản đao vào chiếc chuông đồng, giật mạnh một cái khiến nó rơi xuống.

Ngay khoảnh khắc mất đi tiếng chuông, con Thi Ngạc lập tức co giật rồi lật bụng trắng dã, nổi lềnh bềnh trên mặt nước như cá chết.

Tiểu Ca đã mệt lử!

Cậu ta lặn xuống nước rút Hắc Thần Đao ra, rồi giơ ngón tay cái với Hồ Ba Y đang bước ra từ hang trong.

"Lão đại, giải quyết xong rồi chứ?" "Ừ, tạm thời là vậy.

Hồ Ba Y, dùng dây thép của ông đi." Việc dùng dây thép để làm gì thì Hồ Ba Y rành hơn ai hết.

Ông ta nhanh chóng nhảy xuống nước, ném chiếc chuông đồng cho tôi: "Lão đại, giữ lấy." Rồi ông ta thoăn thoắt buộc dây thép vào đuôi con Thi Ngạc, gọi tôi và Tiểu Ca trên bờ: "Ra ngoài được rồi." Tiểu Ca giết con Thi Ngạc xong đã tiêu hao quá nhiều sức lực, giờ đang thở

dốc.

Hồ Ba Y ở dưới nước lại nghe thấy một tiếng động lạ, liền vội vàng buộc xác Thi Ngạc lại định kéo đi theo yêu cầu của tôi.

Nhưng sau tiếng động kỳ quái đó, ông ta bắt đầu thấy sợ, lại rút khẩu súng bắn dưới nước ra.

"Đừng manh động, là nhân ngư!

Bạn cũ của chúng ta thôi." Tiểu Ca thấy Hồ Ba Y đã mở chốt an toàn liền ngăn lại, rồi nói với tôi: "Lão đại, nhân ngư tới rồi!

Không biết chúng muốn gì." Tôi nhảy từ hang đá xuống cạnh mép nước, cất chiếc chuông đồng đi, vỗ vỗ ngực nói: "Này bạn cũ, mấy thứ trên vách đá là do các bạn chỉ tôi mà.

Xem này, tôi sắp giải mã được bí mật về con thủy quái này và mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi." Lúc này con nhân ngư bơi vào hang Thi Ngạc ra dấu mấy động tác.

Tôi dường như hiểu ý nó, liền dặn Tiểu Ca và Hồ Ba Y: "Hai người đi trước đi, tôi ra sau ngay, nhìn thời gian kìa, Đại Kim Nha sắp nổ mìn rồi." Đợi Hồ Ba Y và Tiểu Ca rời đi an toàn, tôi mới yên tâm hỏi nhân ngư: "Muốn nói gì với tôi sao?" Nhân ngư dường như biết tôi đã lấy chiếc chuông đồng, nó không ngừng ra hiệu bảo tôi lấy nó ra.

"Nhóc con, muốn cái này sao?

Trong này có bí mật gì à?" Ngay khoảnh khắc tôi lấy chiếc chuông ra, con nhân ngư dường như có một nỗi sợ hãi tột cùng với thứ này.

Nó không ngừng đập đuôi xuống mặt nước tung tóe.

Thấy nó kích động khi nhìn thấy chiếc chuông, tôi lập tức cất đi.

"Nhóc con, tôi hiểu ý bạn rồi!

Yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra bí mật phía sau.” Nhân ngư dường như vẫn còn điều muốn nói, cứ xoay vòng vòng trong nước.

“Hả...

ý là gì?” Tôi thấy nó không đi, tưởng bạn nó chưa lành vết thương nên muốn cầu cứu.

Nhưng khi tôi ra dấu hỏi thì câu trả lời lại không phải vậy.

Nó cấp bách phát ra tiếng kêu “u lô, u lô”.

Tôi nhíu mày, thấy đầu nó cứ hướng về một phía, liền hiểu ra: “Muốn tôi tới chỗ treo chuông lúc nãy xem sao?” Lần này nhân ngư phản ứng rất nhanh, nó nổi lên mặt nước kêu vui sướng.

Tôi từng bước đi tới chỗ treo chuông cũ, nhanh chóng phát hiện ra điểm khác biệt.

Vách đá xung quanh đều màu trắng, nhưng chỗ treo chuông lại có một vòng tròn màu đen.

Khi nhìn kỹ hơn, tôi mới thấy rõ đó là một vật thể hình cầu màu đen.

“Trời ơi, hóa ra là một chiếc Phong Minh Khí (Bộ cộng hưởng gió)!

Thủ đoạn thật lợi hại.” Tôi dùng Hắc Thần Đao gỡ nó ra, cùng với chiếc chuông cho vào túi rồi đi về phía mép nước.

Nhân ngư dường như đã hoàn thành tâm nguyện lớn, thở phào một cái, gật gật đầu với tôi rồi lặn mất tăm.

“Đúng là một lũ thông minh.” Thấy mực nước trong hang đang dâng lên, tôi lập tức lặn xuống, theo hướng Tiểu Ca và Hồ Ba Y vừa đi để tới chỗ đã hẹn với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha quả nhiên không lỡ hẹn, hắn đã đục được một lỗ

băng.

Khi Tiểu Ca và Hồ Ba Y lần lượt ngoi lên, con Thi Ngạc bị trói bằng dây thép cũng được kéo lên theo.

Bàn Tử, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương phải tốn sức chín trâu hai hổ mới lôi được nó lên mặt nước.

"Trời đất ơi, cái thứ này sao thối rữa nhanh thế?" Bàn Tử thấy xác Thi Ngạc mềm nhũn, đầy dịch xanh chảy ra, lập tức cảm thấy buồn nôn cực độ.

Tiểu Ca đột nhiên nhắc Bàn Tử: "Đừng có chạm vào, càng không được để dịch đó dính vào người." "Xì, cái thứ gớm ghiếc này, Bàn gia tôi thèm vào mà chạm.

Tôi vừa húp canh cá xong, giờ muốn nôn sạch ra đây này.

Khụ khụ..." Bàn Tử móc họng, cảm giác buồn nôn xộc lên tận não.

Chương 566

Đứng cạnh con Thi Ngạc nồng nặc mùi hôi thối, ruột gan hắn lộn tùng phèo hết cả.

Hắn nôn thốc nôn tháo.

Đại Kim Nha thấy vậy cũng hỏi: "Cái thứ này chết bao nhiêu ngày rồi vậy?" "Vừa mới chết thôi mà." "Thối quá, Hồ Ba Y, ông đẩy nó xuống nước lại được không?" Hồ Ba Y bảo: "Không được, lão đại còn chưa lên mà.

Giờ đẩy xuống rủi lão đại va phải thì không phải làm anh ấy nôn chết sao?" Lời của Hồ Ba Y rất có lý.

Hoắc Tú Tú lúc này mới phản ứng lại, hỏi: "Lý gia đâu?

Sao anh ấy không lên cùng mọi người?" "Bị nhân ngư quấn lấy rồi." Hồ Ba Y nhanh nhảu trả lời.

Tiểu Ca lườm Hồ Ba Y một cái vì tội nói năng lung tung, rồi trấn an Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đang lo lắng: "Lão đại phát hiện thêm vài bí mật dưới nước, chắc cũng sắp lên rồi.

Yên tâm, anh ấy có Hắc Thần Đao trong tay." Lời của Tiểu Ca rất có trọng lượng, hai cô nàng lập tức yên tâm hơn.

"Bõm!" Phía lỗ băng, đầu tôi đã ngoi lên.

Sự xuất hiện của tôi ngay lập tức gây ra một tràng reo hò.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú quá lo cho sự an toàn của tôi nên khi thấy tôi lên, hai cô nàng mừng rỡ chạy tới kéo tôi ra khỏi hố băng.

"Ồ ồ!

Lão đại xem kìa, có người cứ tưởng anh không lên được, suýt nữa

thì dọa cho hồn xiêu phách lạc rồi.” “Béo chết tiệt, đừng có nói bậy.” “Tôi không nói bậy, lão đại, lúc nãy...” Hoắc Tú Tú rút dao ra dọa, tất nhiên là đùa thôi, nhưng cũng làm Bàn Tử sợ hết hồn, lập tức im miệng đầu hàng nữ đồng chí Hoắc Tú Tú.

Sau khi thay quần áo khô ráo, tôi không quên cho mọi người xem thành quả thu hoạch được trong hang Thi Ngạc.

Khi tôi lấy chiếc chuông đồng ra giới thiệu, đạo sĩ Hoàng Chương bỗng lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

“Đạo huynh...?” “Mấy chục năm rồi.

Mấy chục năm rồi tôi mới lại thấy thứ này trên núi tuyết.” Nghe vậy, Tiểu Ca, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Hồ Ba Y đều kinh ngạc.

Dù sao hiện giờ ngoài tôi ra, người có thể giải thích quan hệ giữa chuông đồng và Thi Ngạc gần như đã tuyệt chủng.

Vậy mà đạo sĩ Hoàng Chương lại từng thấy nó.

Hèn gì Hồ Ba Y phải kinh hô lên.

“Lão đạo, ông xem đi.

Ông thấy chiếc chuông này khi nào, ở đâu và trong hoàn cảnh nào?” “Một nơi gọi là Vạn Thi Khanh (Hố vạn xác).” Lão đạo Hoàng Chương hồi tưởng, ánh mắt đắm chìm trong những năm tháng u ám đó, chậm rãi kể: “Tôi nhớ khi đó tôi mới chỉ là một tiểu đồng tử mới nhập môn.

Sư phụ bảo tôi đeo đạo kiếm, cầm linh phù theo ông ấy đi cản thi.” Bàn Tử nghe tới “cản thi” liền cười sằng sặc: “Lão đạo à, ông nói ông biết cản thi nên nhận ra thứ này á?

Đánh chết tôi cũng không tin.

Cái thứ này ít nhất cũng mấy trăm năm lịch sử rồi, chắc là thần

vật của lão đại tôi thôi.” “Bàn Tử, im đi.” Tôi bảo.

Bàn Tử lập tức lấy tay bịt miệng, trông rất kỳ cục.

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng không chấp nhặt Bàn Tử, tiếp tục ưu tư kể: “Hôm đó, khi đi ngang qua Vạn Thi Khanh, sư phụ đã cảm nhận được điều gì đó.

Ông ấy cứ lẩm bẩm trong miệng mấy câu quái gở như ‘Cái thứ chết tiệt đó rốt cuộc cũng tới rồi’.” Dương Tuyết Lệ nghe vậy cũng nảy sinh hứng thú với nghề cản thi cổ xưa.

Tuy cô lớn lên ở nước ngoài nhưng đối với những điển tích cổ đại trong máu mủ mình, cô vẫn rất quan tâm.

“Đạo pháp của sư phụ ông chắc chắn cao cường hơn ông nhiều nhỉ?” Dương Tuyết Lệ đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Mọi người chưa kịp trách cô cắt ngang lời lão đạo, thì Hoàng Chương đã sáng mắt lên tán thưởng: “Cô Dương thật thông minh.

Đúng vậy, đạo lực của sư phụ tôi khi đó đã đạt tới mức ngự kiếm phi hành, vẽ bùa trong hư không!” “A... lợi hại vậy sao?” Hoắc Tú Tú kinh ngạc: “Một đạo sĩ tu luyện tới mức ngự kiếm phi hành thì đạo pháp ít nhất cũng phải cấp bậc Tôn giả rồi.” Hoàng Chương kể tiếp: “Lúc ở Vạn Thi Khanh, sư phụ dường như dự cảm được điều gì đó.

Sau khi lầm bầm một hồi, ông bảo tôi để hành trang vào một nghĩa trang phía trước, rồi xếp bảy cái xác vào trong quan tài trống để trấn giữ.” Ngô Tà nói: “Sư phụ ông chắc chắn biết sẽ có chuyện nên mới bảo ông giấu đồ đi.

Rồi sao nữa?” “Sau đó, khi tôi giấu xác xong đi ra thì sư phụ đã... ai... giá mà biết trước như vậy thì đã không nhận vụ đó.

Lúc tôi ra ngoài, vì sư phụ dặn phải dùng phương pháp bế khí để trốn tránh nguy hiểm, nên tôi bịt mũi đi ra.

Tôi đã tận mắt thấy một con cương thi hiện thân từ Vạn Thi Khanh và đoạt đi mạng sống của sư phụ tôi.

Trên cổ con cương thi đó treo một chiếc chuông y hệt thế này.

Mỗi khi nó nhảy, chiếc chuông lại phát ra tiếng kêu thanh thúy như tiếng gió hú." Câu chuyện của Hoàng Chương làm Bàn Tử ngứa ngáy tâm can, hắn giật lấy chiếc chuông từ tay tôi định rung thử.

Tôi quát lên: "Làm gì thế?

Muốn chết à!" "Lão đại, sao vậy?" May mà tôi phản ứng nhanh, nếu không để Bàn Tử lắc bậy thì rắc rối to!

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng ngơ ngác nhìn theo.

Chương 567

“Bàn Tử có biết là suýt nữa cậu hại chết cả đám rồi không?” “Hồ Ba Y, đừng đùa chứ.

Một cái chuông đồng nát thế này mà hại chết được cả đám sao?

Coi Bàn Tử tôi là trẻ con chắc.” “Anh ấy nói đúng đó.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đột ngột lên tiếng: “Chiếc chuông này có liên quan tới vật chủ của Thi Ngạc.

Tại sao Thi Ngạc sau khi bị kéo lên bờ lại thối rữa nhanh như vậy?

Tất cả đều do chiếc chuông này.” Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn ít lời, trong đội của tôi cô ấy gần như là phiên bản nữ của “Tiểu Ca”.

Tiểu Ca cũng là người thích trầm lặng, không thích nói nhảm với người lạ, ngay cả với người quen cũng kiệm lời.

Sự trầm lặng đó mang theo một sự thấu thị sâu sắc về thế giới.

Người bình thường sẽ không hiểu được sức mạnh của sự trầm lặng đó, thậm chí còn trào phúng, nhưng một khi gặp nguy hiểm, họ mới biết sức mạnh đó đáng sợ đến mức nào.

Thấy ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng nói vậy, Bàn Tử dù trong lòng một trăm lần không tin nhưng vì thấp cổ bé họng nên đành chịu.

Hắn cũng là kẻ biết nhìn sắc mặt, thấy sắp thiệt thòi là không làm ngay.

“Hắc hắc, lão đại ngăn tôi lại là đúng lắm.

Nếu không Bàn Tử này lại gây họa rồi.

Anh yên tâm, lần sau nếu không có anh cho phép, đánh chết tôi cũng không dám sờ vào cái chuông này nữa.

Thật đó, mọi người phải tin tôi.

Tôi thề!" Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử khiến cả đội im lặng trong giây lát rồi bật cười.

Ngay cả Tiểu Ca và Hoàng Chương cũng bị cái vẻ "giả bộ nghiêm túc" của hắn làm cho buồn cười.

Hồ Ba Y nghiêm túc nói: "Lão đại, chuyện đã vậy rồi, giờ là lúc giải mã bí mật của chiếc răng vàng trong kẽ răng Thi Ngạc và chiếc chuông này rồi chứ?" Tôi gật đầu, quay sang Bàn Tử: "Bàn Tử, vất vả một chuyến đi, tìm công cụ cạy bộ răng của con Thi Ngạc đó ra." "Ách..." Bàn Tử nghe xong lại muốn nôn.

Con Thi Ngạc đó sau khi mất đi hệ thống cộng sinh đã thối rữa từ lâu, độc tố của nó gần như làm ô nhiễm cả hồ nước.

Giờ bảo hắn đào nó từ trong tuyết ra rồi cạy răng lấy chiếc răng vàng, việc này đúng là cực hình.

Thấy Bàn Tử có vẻ kháng cự, tôi quát: "Sao vậy?

Giờ lời của tôi không còn trọng lượng với cậu nữa à?

Mau đi đi!" Bàn Tử nhăn mặt nhưng không dám cãi.

Hồ Ba Y biết tính hắn, bảo tôi: "Lão đại, cái gã này không có lợi là không làm đâu.

Phải cho hắn chút 'ngọt' mới được." Lời của Hồ Ba Y nhắc nhở tôi.

Trong khi Dương Tuyết Lệ định dùng đô la nhử hắn, tôi đã hứa với Bàn Tử: "Bàn Tử, chỉ cần cậu cạy được chiếc răng vàng đó ra, sau khi tôi dùng xong giá trị của nó, tôi sẽ thưởng nó cho cậu.

Cậu có toàn quyền xử lý chiếc răng đó!" "Bàn Tử mau nghe lời lão đại đi!" "Cậu không đi là tôi đi đó nha!" "Chiếc răng đó to bằng quả trứng gà đấy." "Giá vàng giờ bao nhiêu nhỉ?

Tôi thấy chiếc răng đó đổi được một chiếc mô tô xịn đấy." "Hay là để tôi đi cho, lão đại thưởng chiếc răng đó cho tôi đi, Đại Kim Nha này đội ơn anh lắm." Bàn Tử thấy bao nhiêu người tranh công với mình thì cuống quýt, xua tay lia lịa: "Lão đại, lão đại, các vị...

Thi Ngạc là do tôi kéo lên, để tôi xử lý là đúng rồi.

Mọi người đừng giành với tôi, đợi tôi lấy được chiếc răng đó bán đi sẽ mời mọi người đi uống cà phê." "Xì, đúng là đồ keo kiệt." "Được bao nhiêu lợi lộc mà chỉ mời uống cà phê, Bàn Tử, anh đúng là bủn xỉn." Bàn Tử cười hì hì, vỗ ngực bảo tôi: "Lão đại, tôi nhớ trong túi anh có cái khẩu trang dùng một lần.

Cái thứ kia thối quá, mà phổi tôi lại to, hít thở toàn mùi thối thì chịu không nổi.

Cho tôi cái khẩu trang đi." Tôi bật cười, sảng khoái đưa cho hắn.

Dương Tuyết Lệ tự tay đeo khẩu trang cho Bàn Tử, dặn dò: "Bàn Tử đi nhanh về nhanh nhé, mọi người đợi ở đây." Bàn Tử cầm cái cuốc, nhanh chóng chạy tới chỗ cái xác Thi Ngạc đang được đắp thành một gò tuyết nhỏ.

Với tốc độ nhanh nhất, mọi người gạt đống tuyết sang một bên, sau đó lôi xác con thi ngạc ra.

Nhìn thấy cảnh đó, ai nấy đều lộ vẻ mong chờ.

Đạo sĩ Hoàng Chương khi thấy Lý Sinh bắt đầu kiểm tra cái chuông đồng liền hỏi: "Lý Sinh, nếu không biết trong bóng tối có gì, tốt nhất đừng đưa tay vào.

Bởi vì chẳng ai biết thứ ẩn nấp trong đó là hoàng kim độc xà hay

là gì khác!" Nghe lời nhắc nhở, Lý Sinh biết ông ta đang lo lắng. "Nhưng tôi cần cứu người, mọi người đều có chung một mục tiêu, vậy thì dù có phải trả giá bao nhiêu đi chăng nữa, nhất định phải tìm thấy Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Đạo sĩ, cứ yên tâm đi.

Tôi có sự nắm chắc nhất định, tuy không phải 100%, nhưng còn tốt hơn là lạc quan hay bi quan một cách mù quáng." Câu nói đó là sự an ủi tốt nhất dành cho đạo sĩ Hoàng Chương.

Ông biết Lý Sinh là người có bản lĩnh đặc thù, nếu không cũng chẳng thể thống lĩnh được Lão Cửu Môn, trở thành đại ca của họ.

Nhưng vì ám ảnh trước đó, Hoàng Chương vẫn giữ cảnh giác cao độ với bí mật của chuông đồng.

Cái chết thảm khốc của sư phụ đã để lại cho ông quá nhiều ký ức ác mộng.

Thế nên ông luôn cảm thấy chuông đồng là vật không cát tường, nếu có thể không chạm vào thì tốt nhất nên tránh xa.

Bàn Tử đang quỳ dưới lớp tuyết, một tay cầm công cụ, một tay nâng hàm trên của thi ngạc lên.

Chương 568

"Ôi trời, cái thứ này nặng quá, Hồ Ba Y, sao ông không giúp tôi một tay?" Hồ Ba Y dùng cổ áo che mũi lại.

Nói thật lòng, lúc đầu anh thấy Lý Sinh thưởng cho Bàn Tử quá nhiều, nhưng giờ thì thấy chẳng thừa chút nào.

Suy cho cùng, cả nhóm đều đứng cách xa vài mét vì không chịu nổi mùi hôi thối nồng nặc từ xác con thi ngạc.

Bàn Tử tuy có đeo khẩu trang nhưng nó quá mỏng, chẳng có tác dụng gì.

Đã thế còn phải kiên trì đứng đó lâu như vậy, thật sự vừa cực vừa khổ.

Đổi lại là người khác chắc chẳng ai thèm làm công việc này, nó còn khủng khiếp gấp mười lần việc dọn hầm cầu. "Làm sắp xong rồi, dùng lực nâng thêm chút nữa đi, kiên trì tí thì chết ai à?" Hồ Ba Y nói với Bàn Tử. "Hồ Ba Y, ông không phối hợp với tôi đúng không?

Tốt lắm, Bàn Tử tôi ghi nhớ rồi, lần sau đừng để rơi vào tay tôi, nếu không tôi xử ông đẹp mặt." Thấy Bàn Tử đang buông lời hăm dọa, Dương Tuyết Lệ đứng ra dàn xếp: "Bên kia chẳng phải có một sợi dây cáp sao?

Bàn Tử buộc nó vào hàm trên con thi ngạc đi, tôi sẽ kéo từ phía sau, như vậy cậu sẽ bớt vất vả hơn." Bàn Tử ngẩn người ra một lát.

Thấy Dương Tuyết Lệ chủ động giúp đỡ, hắn mừng rỡ ngay lập tức. "Xem kìa, mỹ nữ đúng là mỹ nữ, không chỉ người đẹp mà tâm địa cũng lương thiện.

Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử tôi hâm mộ cô chết đi được." "Thôi đi.

Có cần giúp không?

Không cần thì tôi đi đây." "Đừng mà cô nãi nãi của tôi." Bàn Tử nhanh nhẹn ném sợi dây qua, một đầu quấn vào hàm con thi ngạc.

Cuối cùng, dưới sự hỗ trợ của Dương Tuyết Lệ, Bàn Tử cũng giải phóng được một tay, dùng công cụ thọc vào ổ răng con thi ngạc, miệng phát ra những tiếng kêu như chọc tiết lợn, liên tục nạy cái răng vàng bên trong miệng nó ra.

Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, tốn bao nhiêu sức lực mà vẫn chưa nhổ được cái răng vàng đó ra khỏi ổ răng. "Bàn Tử, cậu yếu thế à?" Hồ Ba Y ngạc nhiên nhìn rồi quay sang biện giải với những người đang trừng mắt nhìn mình bên cạnh: "Tôi nói không sai chứ?

Cái gã này cứ rên rỉ suốt mà chẳng làm được tích sự gì." Đạo sĩ Hoàng Chương nhận xét: "Thật không ngờ, một cái răng nhỏ bé mà lại mọc chắc chắn đến vậy." "Răng mọc cộng sinh với chuông đồng, bên trong răng vàng chắc chắn phải có cơ quan xảo diệu cố định lại.

Nếu không, với sức nặng hàng trăm cân của Bàn Tử, sớm đã nhổ được rồi." Dưới sự kiên trì của Lý Sinh, Bàn Tử dốc hết sức bình sinh, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng pằng một cái.

Cái răng vàng trong miệng thi ngạc đã bị nhổ ra.

Nhưng tình huống vô cùng đặc biệt.

Ngay khi răng vàng văng ra, một vật đen sì từ bên trong bay vọt ra.

Không hiểu tại sao, không gian sủng vật của Lý Sinh đột ngột mở ra.

Tiểu Mao Cầu kêu lên một tiếng, phóng cao hơn hai mét, lao tới ngoạm lấy cái thứ đen như hòn than kia. "Tiểu Mao Cầu!" Nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân Lý Sinh, Tiểu Mao Cầu lập tức khom lưng, động tác nuốt chửng cũng dừng lại.

Lý Sinh vừa kinh vừa hỷ.

Kinh vì suýt chút nữa vật kia đã bị Tiểu Mao Cầu ăn mất.

Hỷ vì anh hiểu rất rõ tập tính của nó.

Tiểu Mao Cầu là một con chó sủng vật thông linh, có khả năng thôn phệ mọi loại thi triết và thi miết.

Vì nó thích thú với gã màu đen này như vậy, chắc chắn đây là một con băng sơn thi miết.

Phát hiện này khiến Lý Sinh cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Các cao thủ của Lão Cửu Môn cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Ai nấy đều trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Tiểu Mao Cầu và con côn trùng đen trong miệng nó.

Tiểu Mao Cầu có vẻ quá thích thứ này!

Sau khi bị Lý Sinh gọi dừng lại vài giây, hàm răng nó không chịu nghe lời mà phát ra tiếng rắc, cắn nát con thi miết đó.

Biết mình gây họa, Tiểu Mao Cầu lập tức bày ra bộ mặt vô tội nhìn chủ nhân, sợ bị trừng phạt.

Lý Sinh thấy rõ Tiểu Mao Cầu không cố ý nhai, có lẽ do căng thẳng nên lực cắn tăng lên vô hình trung đã giết chết con thi miết.

Đối với đội ngũ, đây cũng không hẳn là việc xấu.

Dù sao thì thi triết hay thi miết đều là mối đe dọa cực lớn với bất kỳ ai, bị cắn một cái là coi như xong đời. "Tiểu hỏa tử, đừng ăn vội, nhả ra đi." Lý Sinh đưa tay ra.

Tiểu Mao Cầu do dự một lát rồi vẫy đuôi, phối hợp nhả thứ trong miệng vào tay anh.

Vật đó không còn động đậy nữa, tính mạng nó cũng thoi thóp, thập

tử nhất sinh.

Từ ngoại hình có thể nhận ra đây là một con thi triết.

Chương 569

Lý Sinh đưa con sâu cho Tiểu Ca và Hồ Ba Y xem.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì đã quá quen thuộc với thứ này.

Cô đề nghị với Lý Sinh: "Chủ nhân, hiện tại đã rõ thi triết chính là thứ khống chế thi ngạc, giúp nó có được sức mạnh trường sinh, tồn tại hàng trăm năm trong hồ nước băng sơn này.

Uy lực của thi triết thật kinh người, còn lợi hại hơn cả thi miết ở thành Tinh Tuyệt của tôi.

Thật không thể tin nổi." Dương Tuyết Lệ cũng nói: "Tôi cũng đã từng thấy nhiều thứ, nhưng việc đặt thi triết vào trong răng vàng rồi gắn vào miệng thi ngạc thì thật là kỳ lạ.

Làm sao mà họ làm được?" Hoắc Tú Tú cười lạnh một tiếng: "Dương Tuyết Lệ, tuy cô có học thức phương Tây, nhưng hiểu biết về những thứ của tổ tiên chúng ta thì còn quá ít." Câu nói của Hoắc Tú Tú đã kích động Dương Tuyết Lệ. "Ồ, vậy cô hiểu biết lắm sao?

Thế thì nói cho mọi người nghe xem, để xem cô hiểu nhiều hay tôi hiểu nhiều." Hồ Ba Y can ngăn: "Hai vị đại mỹ nữ, định đấu đài trước mặt lão đại à?" Cả Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đồng thanh quát: "Câm miệng!" Hồ Ba Y lập tức học theo Bàn Tử, giơ tay đầu hàng rồi lùi sang một bên im lặng.

Bàn Tử như hả giận, nhìn Hồ Ba Y với ánh mắt không mấy thiện cảm, thầm nghĩ thằng nhóc này cũng có ngày hôm nay, bị hai đại mỹ nữ ép cho không nói được gì, thật là sướng quá đi mà. "Mọi người có thể bình tĩnh một chút không?" Lý Sinh lên tiếng, "Giờ là lúc nào rồi mà còn nội đấu?

Không định hạ đấu nữa à?

Không định khai quật Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ nữa sao?" Đại Kim Nha lúc này thình lình bồi thêm một câu: "Ba người đàn bà thành một cái chợ, lão đại, hành trình tìm mộ của chúng ta khô khan quá!

Cứ để họ hát đối nhau cho đời thêm vui, coi như gia vị cho cuộc sống, cứ để họ so tài đi." Lý Sinh nghiêm nghị: "Đại Kim Nha, im lặng." Hai chữ im lặng được nói rất nhẹ, rõ ràng Lý Sinh đang giữ thể diện cho Đại Kim Nha nên mới hạ giọng như vậy. "Nhìn kìa lão đại, cái chuông đồng trong tay anh nở hoa rồi.

Không xong, hình như có thứ gì đó bên trong." Trong tay Lý Sinh lúc này có hai thứ: một viên phong minh thạch và một cái chuông đồng.

Ngô Tà tinh mắt nhìn thấy thứ Lý Sinh đang cầm rung động dữ dội.

Lý Sinh nhanh như chớp ném cái chuông đồng và phong minh thạch xuống tuyết.

Lúc này viên phong minh thạch cũng nổ tung ra.

Bên trong phát ra tiếng kêu chi chí, một con sâu bay vọt ra!

Con sâu đó giống hệt con vừa bị Tiểu Mao Cầu cắn nát!

Tiểu Mao Cầu sao có thể bỏ qua món khoái khẩu thi triết này!

Nó bật nhảy như cáo săn mồi trên tuyết, tung người cao vài mét, trong nháy mắt đã giết chết con thi triết chui ra từ phong minh thạch.

Mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

Thấy Tiểu Mao Cầu nhanh mồm nhanh miệng nhai ngấu nghiến hai con thi triết, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Mao Cầu ăn xong hai con thi triết, định tiến tới cái chuông

đồng Lý Sinh ném dưới đất thì bị anh ngăn lại ngay lập tức. "Cái đồ tham ăn này, ăn hai món ăn đêm là đủ rồi nhé, vào trong nghỉ ngơi đi." Không gian sủng vật mở ra, Tiểu Mao Cầu bị Lý Sinh ném vào trong.

Hiện tại mọi chuyện đã sáng tỏ!

Trong cái chuông đồng còn lại chắc chắn cũng đang khống chế một con thi triết.

Nhưng thứ tinh vi như vậy làm sao nhét vào được thì vẫn chưa có câu trả lời.

Hơn nữa, theo niên đại suy đoán, thời điểm chế tạo phong minh thạch và răng vàng ít nhất cũng phải từ năm trăm năm trước.

Khi đó, vùng đất mênh mông này chắc chắn không giống như bây giờ.

Nhưng đó chỉ là ước tính thận trọng.

Theo suy đoán của đạo sĩ Hoàng Chương và Tiểu Ca, người chế tạo ra những thứ này ít nhất cũng phải là cổ nhân từ ba đến năm ngàn năm trước. "Cổ nhân mà có trình độ công nghệ và kỹ nghệ chế tạo cao siêu như vậy, đúng là không thể tin được." "Đạo sĩ, tâm kết của ông đã được giải tỏa chưa?" Đạo sĩ Hoàng Chương sớm đã lệ tràn đầy mặt.

Lý Sinh vô tình đã giải được một nút thắt trong lòng ông, khiến ông không còn phải tự trách và dằn vặt vì không thể báo thù cho sư phụ.

Suy cho cùng, con cương thi đó rất có thể cũng bị thi triết khống chế nên mới giết chết sư phụ ông.

Mọi bằng chứng đã phơi bày trước mắt, dù Hoàng Chương có bảo thủ đến đâu cũng phải tin vào sự thật, không còn phải suy đoán lung tung làm tăng thêm phiền não.

Lý Sinh cẩn thận thu lại cái chuông đồng.

Tiếp đó anh hỏi Ngô Tà: "Bản dập đó cậu nghiên cứu bao lâu rồi.

Ngoài những gì đã bàn bạc với tôi trước đó, còn thu hoạch gì bất ngờ không?" "Chờ chút lão đại, cái răng vàng... cái răng vàng trong miệng thi ngạc này chẳng đáng giá bằng một chiếc xe máy...

Tôi phản đối, tôi yêu cầu lão đại bồi thường cho tôi." Bàn Tử bóp cái vỏ răng vàng thành hình một chiếc nhẫn dẹt, trong lòng tràn ngập cảm giác thất vọng vì bị hớ.

Nếu biết cái răng vàng to như quả trứng gà trong miệng thi ngạc chỉ là một cái vỏ, chắc chắn dù Lý Sinh có gí súng vào đầu, hắn cũng không thèm làm cái việc đó.

Nhưng giờ làm thì cũng đã làm rồi, đòi nợ sau sự việc là chuyện không thể nào, Bàn Tử chỉ đành tự oán trách số đen.

Chương 570

Hồ Ba Y vỗ vai hắn an ủi: "Bàn Tử à, cậu vớ được món hời lớn rồi, mọi người đều ghen tị đấy, thật luôn!

Đừng có đòi hỏi thêm nữa." "Cút sang một bên cho mát đi, cái răng vàng thi ngạc tuy chỉ là cái vỏ nhưng cũng đủ để tôi uống một trận ra trò rồi.

Nghỉ ngơi đi, để tôi mời khách!

Có tí tẹo vàng thế này, chẳng bõ dính răng Bàn Tử tôi." Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đều biết Bàn Tử đang nói đùa nên không thèm chấp.

Dương Tuyết Lệ tiếp tục câu chuyện lúc nãy, hỏi Lý Sinh: "Làm rõ được mối quan hệ cộng sinh giữa thi ngạc và chuông đồng chắc chắn sẽ giúp ích cho việc tiến vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Nhưng những bản dập kia, tôi thấy giá trị lợi dụng không còn lớn nữa." Lý Sinh hỏi: "Ồ, tại sao?" Dương Tuyết Lệ liếc nhìn Ngô Tà và đạo sĩ Hoàng Chương: "Vì tôi chẳng cần nhìn gì khác, chỉ nhìn biểu cảm của họ là biết thu hoạch không lớn rồi.

Ngô Tà, tôi nói đúng không?" Ngô Tà đẩy kính, ra vẻ bất lực nói với Dương Tuyết Lệ: "Xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức." Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Bản dập khó hiểu quá, lão đạo tôi đã lật xem bao nhiêu điển tịch cũ mà vẫn không hiểu ý nghĩa trong đó.

Lý Sinh, tôi thấy bí mật này chỉ khi vào được Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ mới giải khai được.

Chúng ta nên tăng tốc vượt qua các đỉnh tuyết còn lại." Câu nói đó nhắc nhở cả đội.

Mọi người đều hưởng ứng.

Hồ Ba Y nói: "Đúng thế, để đối phó với thi ngạc và nghiên cứu mấy chữ trên vách đá, chúng ta đã mất quá nhiều thời gian rồi.

Giờ là lúc vượt núi băng đèo để tìm đến thánh địa trong lòng mọi người." "Lên đường thôi!" Bàn Tử rửa sạch đôi bàn tay hôi hám bên bờ hồ, sau đó hớn hở đút chiếc nhẫn răng vàng đã bóp bẹt vào túi, hăng hái dẫn đầu đoàn người.

Trên đường đi, Lý Sinh vẫn luôn suy nghĩ về mối liên hệ giữa cái chuông đồng còn lại và Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Phong minh thạch và răng vàng thi ngạc đã để lộ ra rất nhiều manh mối.

Hiện tại cái chuông đồng trong tay anh sẽ không bị phá hủy, vì anh cảm giác rằng nếu mang nó vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, có lẽ sẽ có phát hiện bất ngờ.

Suy cho cùng, dựa trên những gì phong minh thạch và răng vàng thi ngạc đã thể hiện, gần như có thể dự đoán được rằng chuông đồng có liên quan đến một sức mạnh thần bí nào đó!

Đối với luồng sức mạnh đó, anh có một cảm giác mông lung.

Tuy chưa thể phá giải hoàn toàn bí mật, nhưng hiện tại càng lúc càng tiếp cận hạt nhân, niềm tin mãnh liệt phát sinh từ việc phá giải bí mật Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ là thứ không gì có thể thay thế được. "Bàn Tử, dẫn đội phía trước đi!

Đừng có dẫn anh em lọt hố đấy." "Nói bậy, Bàn Tử tôi cũng đã học được vài chiêu từ đồng chí Ngô rồi đấy, đúng không Ngô Tà?" Ngô Tà cười ha hả: "Bàn ca, anh nói thế là không đúng rồi.

Học vài chiêu đâu có ăn thua.

Kiến thức về bản đồ là học cả đời không hết, có cả kiến thức sống và kiến thức chết.

Kiến thức chết thì dựa vào trí nhớ siêu phàm, còn kiến thức sống thì khó hơn nhiều." Thấy Ngô Tà lại bắt đầu khoe khoang, Bàn Tử sốt ruột: "Được rồi được rồi, nhân lúc còn thời gian thì bổ túc cho tôi tí, để sau này mọi người đỡ cười nhạo." Bàn Tử nói xong, mượn một cái cớ hoàn hảo, lùi xuống giữa đội ngũ để lân la làm quen với Ngô Tà.

Hồ Ba Y tiến lên đi sóng hàng với Lý Sinh. "Lão đại, theo chỉ dẫn trên bản đồ, một trong những đỉnh tuyết thuộc dãy núi phía trước có khả năng là một vách đá cô lập." Lý Sinh cau mày. "Vách đá cô lập?

Đừng có lừa tôi." "Hải, tôi cũng chỉ liếc trộm được vài trang từ cuốn sổ vẽ trong tay Tiểu Ca thôi.

Có lẽ là vậy, cũng có lẽ không, phải xem vận khí của chúng ta thế nào đã." Nói xong, Hồ Ba Y siết chặt ba lô, tiến lên phía trước tán gẫu với hai vị mỹ nữ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bay đến trước mặt Lý Sinh. "Chủ nhân, hay là để tôi đi thăm dò đường trước nhé?" "Cũng tốt." Tinh Tuyệt Nữ Vương luôn đóng vai trò dẫn đường, cô có thể bay hoặc chạy với tốc độ gấp nhiều lần, thậm chí hàng chục lần người thường.

Dùng cô để dò xét nguy hiểm phía trước là lựa chọn không thể phù hợp hơn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vút một tiếng, liền vượt qua Lý Sinh lao về phía trước rồi biến mất.

Mọi người đều nhìn theo với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cho đến khi đội ngũ dừng lại, màn đêm dần buông xuống từ phía chân trời xa xăm.

Trong lúc mải mê hành quân, trời đã tối tự lúc nào.

Lý Sinh cho cả đội hạ trại tại một bãi đất trống khuất gió trên núi tuyết.

Đây là một vị trí có phong cảnh rất đẹp.

Bàn Tử và đạo sĩ Hoàng Chương đi chuẩn bị đồ ăn, những người còn lại mỗi người một việc.

Ngô Tà một tay cầm lương khô, một tay vốc tuyết, cứ thế nằm trong lều nghiên cứu cuốn sổ vẽ đã bị lật đến rách nát.

Trên sổ dán đầy những bản dập văn tự và phù hiệu cổ quý giá. "Hù hù hù!

Lạnh quá!" Đột nhiên, một trang sách cổ bay ra khỏi cuốn sổ, bị cơn gió lớn trên đỉnh tuyết thổi bay ra xa hàng trăm mét.

Ngô Tà giật mình, vội vàng đè chặt những trang sách cổ, bản đồ và bản dập còn lại trong lều, rồi chưa kịp xỏ ủng đã lao đi đuổi theo trang sách đó. "Ngô Tà, cậu làm gì thế?" "Lão đại, đồ của tôi bị mất rồi.

Chương 571

Đó là trang quan trọng nhất!" Lý Sinh cau mày.

Lúc này từ phía thung lũng của dãy núi tuyết vừa vặn thổi tới một luồng cuồng phong.

Cơn gió lạnh buốt mang theo tuyết bay tung tóe, len lỏi vào cổ áo khiến một thanh niên khỏe mạnh như Lý Sinh cũng không chịu nổi.

Trong tình cảnh này, chỉ có Lý Sinh mới giúp được. "Lùi lại đi, đừng để gió tuyết cuốn xuống vực sâu." Lý Sinh quát lớn, Ngô Tà nghe lệnh liền lùi lại.

Tiếp đó Lý Sinh ép ra một giọt huyết mạch chi huyết từ đầu ngón tay, hô lớn: "Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Vút!

Tinh Tuyệt Nữ Vương tận dụng linh khí của Hào Trần Châu, thực hiện di chuyển tức thời xuất hiện bên cạnh Lý Sinh.

Lý Sinh chỉ tay vào một bóng trắng đang nhấp nhô trong gió tuyết phía trước: "Lấy trang giấy đó lại, đừng để gió tuyết cuốn đi mất." Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn đang thám thính ở phía bên kia dãy núi, đột nhiên bị năng lực huyết mạch của chủ nhân triệu hồi thì cảm thấy rất kỳ quái.

Lúc này nghe lệnh Lý Sinh mới rõ nguyên nhân.

Chỉ vì một trang bản dập!

Chắc chắn trang bản dập viết đầy chữ và có những dấu vết vẽ tay đó vô cùng trân quý đối với đội ngũ này.

Thế nên chủ nhân mới động dụng nhân lực vật lực như vậy để giành lại nó từ tay gió tuyết.

Hô!

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói hai lời, hóa thành một đạo bạch ảnh trong tuyết, thoắt cái đã đến gần trang bản dập đang bay loạn xạ.

Ống tay áo dài tung ra, trang bản dập được cuộn lại gọn gàng và đưa về tay cô. "Chủ nhân, lấy được đồ rồi." "A..." Đúng lúc này, Ngô Tà trượt chân, suýt chút nữa lăn xuống sườn tuyết.

Lý Sinh thấy xung quanh không còn đường cứu, nếu không ra tay thì Ngô Tà chắc chắn sẽ chết. "Nắm chặt lấy tay tôi!" Lý Sinh một tay nắm lấy một cành cây lạnh buốt, tay kia vươn ra phía sau cứu gã đeo kính Ngô Tà.

Ngô Tà biết mình đã gây họa lớn, liền nói với Lý Sinh: "Lão đại, đừng cứu tôi nữa!

Tôi không muốn làm liên lụy đến anh." "Nói nhảm!

Bám chắc vào." Rắc!

Tay kia của Lý Sinh nắm cành cây bị gãy, băng bao quanh cành cây vỡ vụn rơi xuống đập vào mặt anh đau nhói.

Anh và Ngô Tà lúc này treo lơ lửng trên sườn tuyết, tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đang chuẩn bị trả lại bản dập, thấy cảnh này liền bay đến trên đầu Lý Sinh, thả một ống tay áo dài xuống: "Chủ nhân, hai người mau nắm lấy ống tay áo của tôi, tôi có thể đưa mọi người về trại." Ngô Tà nghi ngờ: "Cái ống tay áo nhỏ thế kia mà chịu được trọng lượng của cả hai người chúng ta sao?" Lý Sinh liền đá Ngô Tà một cái: "Ngô Tà, giờ là lúc nào rồi mà còn lo lắng vớ vẩn.

Nghe tôi, nắm chắc lấy." Ngô Tà gật đầu: "Tôi nắm chắc rồi, lão đại, cho tôi liều một phen vậy, á..." Tinh Tuyệt Nữ Vương thi triển pháp lực, linh khí thúc động, bóng dáng vọt lên phía trước, lập tức

như một chiếc trực thăng kéo theo hai gã đàn ông khỏe mạnh dưới ống tay áo bay về phía doanh trại. "Nhìn kìa, họ về rồi." "Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa họ về đấy." "Lão đại, vừa nãy làm tôi sợ chết khiếp." "Mọi người đang bàn bạc xem đi tìm hai người ở đâu đây." Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y cầm đèn pin đứng thành một hàng đang chờ Lý Sinh.

Sau khi rõ nguyên nhân, Bàn Tử vỗ vào đầu Ngô Tà một cái. "Ngô Tà, cậu cũng quá sơ suất rồi đấy.

Chút nữa thôi là sơ sẩy mất Kinh Châu rồi biết không?" Kinh Châu ở đây ám chỉ Lý Sinh. "Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô đi thám thính phía trước có phát hiện gì không?" Lúc này ai nấy đều hết buồn ngủ, quây quần bên đống lửa trò chuyện.

Nghe Lý Sinh hỏi, Tinh Tuyệt Nữ Vương đáp: "Tôi phát hiện một ngôi cổ mộ đã bị đào trộm ở phía trước." Hai chữ cổ mộ vừa thốt ra đã khiến Lý Sinh giật mình.

Nơi hẻo lánh này, ngoài đội của anh ra thì làm gì có ai?

Đây là vùng lõi sâu trong dãy núi Thiên Sơn.

Bình thường đến bóng ma cũng chẳng có, nói gì đến người sống.

Nhưng thông tin Tinh Tuyệt Nữ Vương cung cấp lại vô cùng quan trọng.

Nếu không có một lời giải thích hợp lý, mọi người chỉ có thể hiểu theo kiểu gặp ma rồi. "Tình hình này không ổn rồi." Hồ Ba Y, ông nói rõ xem nào!

Hồ Ba Y lườm Bàn Tử một cái rồi tiếp: "Nếu là nhóm của Phong Bưu làm, nhưng đường họ đi không giống chúng ta.

Có lẽ họ đã đi trước chúng ta chăng?

Nếu không phải Phong Bưu làm thì là ai?

Ai có bản lĩnh lớn đến mức đi trước cả chúng ta chứ?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này dường như nhớ ra điều gì đó, từ trong ống tay áo lấy ra một thứ: "Đây là thứ tôi tìm thấy trong ngôi cổ mộ bị đào trộm." "Mẩu thuốc lá?" "Hình như là loại Đại Hậu Hải!" "Loại thuốc này tôi từng hút, hơn hai đồng một bao, đắt kinh khủng." Mẩu thuốc lá được truyền tay qua Đại Kim Nha và Hồ Ba Y, cuối cùng đối tượng nghi vấn của mọi người tập trung vào Phong Bưu và đám người bang Ngũ Long.

Xem ra chỉ có Phong Bưu mới làm ra được mấy chuyện quái đản này!

Nhưng điều duy nhất không giải thích được là con đường tiến vào núi mà Phong Bưu và đám đàn em chọn rõ ràng là khác với họ.

Người của bang Ngũ Long sợ bị Lý Sinh đuổi kịp nên đã vội vã chọn hướng khác, đi đường vòng để đến Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Chương 572

Thế nhưng mẩu thuốc lá lại chứng minh Phong Bưu và đám đàn em từng xuất hiện trong ngôi cổ mộ mà Tinh Tuyệt Nữ Vương phát hiện.

Thật khó giải thích!

Bởi vì mâu thuẫn không chỉ ở thời gian mà trong mắt Lý Sinh còn bao gồm cả mâu thuẫn về không gian.

Vì một người không thể nào cùng lúc xuất hiện ở hai nơi được.

Chắc chắn Phong Bưu đã gặp kỳ ngộ gì đó trên đường mới khiến đội của hắn vượt lên trước Lý Sinh và đào trộm được ngôi mộ đó.

Để kiểm chứng xem có phải do Phong Bưu làm hay không, Lý Sinh quyết định cho đội hành quân gấp, ngày hôm sau đã tới được nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương phát hiện mộ địa.

Trời tối gió lớn, ban ngày trên núi tuyết cũng xen lẫn cái lạnh thấu xương.

Đạo sĩ Hoàng Chương thấy Bàn Tử lôi ra một bao thuốc liền xin một điếu, châm lửa hút.

Hồ Ba Y đang chuẩn bị dụng cụ để vào mộ. "Sao thế?

Không hút nữa à?" Thấy đạo sĩ vừa châm thuốc xong đã do dự, Bàn Tử tò mò hỏi: "Yên tâm đi, thuốc của tôi không phải loại mẩu thuốc mà Tinh Tuyệt Nữ Vương nhặt được đâu.

Hoàn toàn có thể yên tâm mà hút." "Bàn Tử, ý cậu là sao?" "Ý tôi mà ông không hiểu à?

Đạo sĩ, đừng có giả vờ ngây ngô nữa.

Trong cuộc họp tối qua, ông chắc chắn có điều muốn nói nhưng lại không nói ra.

Giờ tôi có thể bảo ông rằng tôi cũng giống ông thôi, cũng nghi ngờ Phong Bưu gặp phải quỷ đả tường.

Vì chỉ có trường hợp quỷ đả tường mới khiến hắn vượt qua chúng ta, từ một nơi xa lạ rồi tình cờ đào được cái mộ này." Đạo sĩ Hoàng Chương vỗ vai Bàn Tử. "Người anh em, tôi phải nhìn cậu bằng con mắt khác rồi đấy." Nói vậy tức là thừa nhận phán đoán của Hoàng Chương.

Xem ra nghi ngờ Phong Bưu của bang Ngũ Long gặp quỷ đả tường không chỉ có mỗi mình Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức lộ vẻ hưng phấn, tiến đến bên cạnh Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y đang chuẩn bị dụng cụ, thấy Bàn Tử đến thì nhíu mày: "Không giúp được gì thì cút sang một bên, tôi không có thời gian tiếp cậu." "Này, Hồ Ba Y.

Ăn nói kiểu gì mà cứ như súng nổ thế?

Tôi đến bàn việc với ông.

Nói tôi nghe xem, ông có nghi ngờ gì về ngôi mộ này không?" "Không, tôi chẳng biết cậu đang nói gì." Bàn Tử liếc nhìn cái móng lừa đen trong tay Hồ Ba Y. "Có đấy, không những có mà ông còn đang chuẩn bị cho những chuyện sắp xảy ra.

Nếu không thì việc gì ông phải cầm cái móng lừa đen đi đổ một cái đấu mà thịt đã bị người ta ăn sạch chứ?" Hồ Ba Y nghe vậy liền nổi cáu, định đấm cho Bàn Tử một cái, Bàn Tử thấy khó liền lui.

Nhưng hắn vẫn cười hì hì: "Tôi biết rồi, tôi biết rồi.

Tôi biết hết rồi." Dương Tuyết Lệ lúc này cùng Lý Sinh đang gỡ

một sợi dây thừng.

Thấy Bàn Tử cứ lẩm bẩm một mình liền quát: "Bàn Tử thối, mọi người đều đang bận rộn chuẩn bị hạ đấu, cậu giỏi thật đấy, cứ thong dong hết chỗ này đến chỗ kia, còn rảnh rỗi hơn cả Lý gia.

Sang giúp một tay đi." Bàn Tử nhăn mặt nói với Dương Tuyết Lệ: "Đại mỹ nữ à, việc lão đại giao tôi làm xong rồi.

Sao việc gì cũng lôi tôi vào thế?" Hoắc Tú Tú nói: "Bàn Tử, vậy chị đây bảo cậu giúp một tay chắc là không có ý kiến gì chứ?" Bàn Tử xắn tay áo: "Cái đó là đương nhiên, cô nãi nãi, bảo tôi làm gì?

Gỡ đống dây thừng kia à?" "Thôi đi, đây là việc tỉ mỉ.

Cái ngón tay to tướng của cậu không gỡ được mấy sợi dây mảnh này đâu.

Làm rối lên thì chúng ta lại phải làm lại từ đầu." Bàn Tử mặc kệ Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú trêu chọc, hắn bắt chước Lý Sinh cầm sợi dây cáp lên xem xét kỹ lưỡng. "Ối chà, lưới buộc xác." Bàn Tử thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Trừ hắn ra, những người còn lại chẳng ai phản ứng gì, vì ai cũng biết việc đan lưới là để làm gì. "Lão đại, phía bên kia dường như có phát hiện mới." "Ai phát hiện?" Khi Đại Kim Nha báo tin cho Lý Sinh thì Tinh Tuyệt Nữ Vương không có ở bên cạnh.

Lý Sinh liếc nhìn xung quanh, biết người mà Đại Kim Nha nhắc tới là ai.

Đại Kim Nha quả nhiên nói rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương đã phát hiện ra thứ gì đó.

Lúc này Lý Sinh giao đồ đạc trong tay cho Bàn Tử và dặn dò: "Chờ tôi về, nếu tôi chưa về thì đừng có hạ đấu trước." "Lão đại, hì hì, anh cẩn thận quá rồi.

Cái đấu này đã bị người ta đào nát rồi, chúng ta chỉ đi húp nước xáo mà cũng phải cẩn thận thế thì thật chẳng cần thiết." Lời Bàn Tử lọt vào tai Hồ Ba Y, vài người cũng cảm thấy lão đại có chút chuyện bé xé ra to.

Lưới buộc xác đã đan gần xong rồi.

Nếu lão đại không về, chẳng lẽ thật sự không hạ đấu sao?

Không đời nào!

Trong đội này, trừ Ngô Tà ra thì chẳng ai là hạng vừa.

Chương 573

"Đồ xong rồi." Bàn Tử phủi tay, thấy phía Lý Sinh vẫn chưa có động tĩnh gì.

Xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi đi như thế, Lý Sinh nhất thời chưa thể về ngay được.

Hắn lập tức thấy ngứa ngáy chân tay.

Bèn xúi giục: "Tiểu Ca, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, hay là mấy anh em mình xuống trước đi." Dương Tuyết Lệ ngăn lại: "Chờ đã, Lý gia còn chưa về mà." "Đợi lão đại về thì rau muống cũng nguội hết rồi.

Mấy anh em mình có móng lừa đen trong tay, chẳng sợ gì cả.

Cương thi Thôn Tiêu Vương còn bị tôi xử đẹp, chẳng lẽ cái mộ bị người ta đào nát này lại có tống tử sao?" "Tôi phỉ phui cái miệng cậu." Hồ Ba Y dạy dỗ Bàn Tử: "Bàn Tử cậu bớt mồm bớt miệng lại đi, đừng có nói mấy thứ xúi quẩy." Anh quay sang Đại Kim Nha: "Nói đi cũng phải nói lại, lão đại giờ vẫn chưa về, bên đó chắc chắn có phát hiện quan trọng.

Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, hai nữ đồng chí qua giúp lão đại đi.

Còn chúng tôi..." Hoắc Tú Tú hỏi: "Hạ mộ đổ đấu?" "Đúng thế.

Chúng ta là ai chứ?

Chúng ta là dân chuyên nghiệp mà.

Nếu ngay cả cái đấu người khác đã hạ rồi mà cũng không dám xuống thì chúng ta thành cái gì?

Lão đại đã bảo rồi, quyền không rời tay, khúc không rời miệng.

Lần hạ đấu này coi như là cơ hội luyện tập duy nhất của chúng ta

trước khi vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Thế nên mong hai nữ đồng chí hiểu cho." Những lời này khiến Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú không còn gì để nói.

Họ cũng chẳng hứng thú gì với cái đấu người khác đã hạ nên khi Hồ Ba Y bảo quay về bên cạnh lão đại, cả hai cũng không từ chối. "Vậy chúng tôi đi đây." "Được, phát hiện bên phía Lý gia có khi còn đáng xem hơn cái đấu này.

Cứ chờ mà xem, chúng tôi đi đây." Sau khi tiễn hai vị đại tiểu thư đi, Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Bàn Tử cứ nhìn theo bóng dáng Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y vỗ vai Đại Kim Nha bảo ông gọi Bàn Tử tỉnh lại. "Bàn Tử, Bàn Tử, nhìn cái gì thế.

Đến lúc hạ đấu rồi." "Hạ đấu?

Ừ, được thôi.

Tôi chuẩn bị xong rồi.

Tiểu Ca, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, đạo sĩ Hoàng Chương, Ngô Tà!

Chúng ta lần lượt xuống nào!" "Này, Ngô Tà không có ở đây đâu." "Thế cũng được, mấy anh em mình xuống, Tiểu Ca có xuống không?" Tiểu Ca lắc đầu nói: "Hôm nay tôi không động thủ, tôi ở cửa mộ tiếp ứng cho mọi người." Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Như vậy cũng tốt, mấy người trí thức như cậu ấy quả thật không tiện làm mấy việc này." Thấy đạo sĩ gọi Tiểu Ca là người trí thức, Bàn Tử cười khẩy.

Hồ Ba Y vỗ vai hắn, chỉ về phía lối vào hầm mộ đã được đào sẵn. "Xuống thôi." "Lại là tôi dẫn đầu à?

Không vấn đề gì, Bàn gia tôi sẽ biểu diễn một màn." Bàn Tử ôm trang bị rồi nhảy tót xuống hố.

Tiếp đó Hồ Ba Y cũng nhảy xuống.

Đại Kim Nha đứng thứ ba, đạo sĩ Hoàng Chương thứ tư, lần hành động này có bốn người, không còn ai khác. "Ối trời, sao trong này nóng thế?

Bên ngoài cứ như rơi vào hố băng mà trong này nóng đến phát mồ hãn, quái lạ, chuyện này là sao?" "Bàn Tử, nhìn khoảng cách phía trước xem chúng ta đã đi được bao xa rồi?" Đạo sĩ Hoàng Chương phán đoán: "Khoảng bốn mươi mét." "Bốn mươi mét mà chưa thấy mộ thất?

Cái mộ này sâu thế à?

Đám Phong Bưu đào được cái hầm này cũng chẳng phải hạng xoàng đâu." Bàn Tử thấy bên trong càng lúc càng tối liền nảy ra ý định thắp một cây nến. "Bàn Tử, sao dừng lại thế?" "Thắp nến lên, như vậy chúng ta có thể đi nhanh hơn.

Có ánh sáng soi đường chẳng lẽ không nhanh hơn sao?" Bàn Tử vừa hổn hển vừa châm lửa.

Nhưng không hiểu sao mỗi lần châm lửa, cây nến trong tay hắn chỉ cháy được chưa đầy hai giây là tự động tắt ngúm!

Tình huống này khiến Bàn Tử nổi khùng.

Hắn chửi thề một câu: "Cái quái gì thế này?

Một cây nến nhỏ mà cũng không thắp nổi?

Chẳng lẽ gặp quỷ rồi?" Nghe thấy chữ quỷ, đạo sĩ Hoàng Chương lập tức mắng: "Bàn Tử đừng nói bậy, có trách cũng đừng trách chúng tôi, các lộ thần tiên xin đừng chấp nhất..." Thấy đạo sĩ lẩm bẩm khấn vái, ai nấy đều phát khiếp.

Hồ Ba Y rút vũ khí ra, hét lớn vào bóng tối: "Ai?

Ai đứng đó?" Bàn Tử nghe thấy có người liền ném phăng dụng cụ trong tay, rút súng ra bắn vào bóng tối.

Hai tiếng súng đanh gọn vang lên trong lối đi thông vào mộ thất làm tai ai nấy đều ù đi.

Hồ Ba Y tức giận: "Bàn Tử lại gây họa rồi, cẩn thận tôi báo với lão đại chuyện cậu làm loạn trong mộ đạo, để anh ấy xử theo gia pháp đấy." Bàn Tử thấy trong bóng tối chẳng có gì liền yên tâm.

Chương 574

Hắn dắt súng vào thắt lưng, quay lại nói với Hồ Ba Y: "Lão đại giờ không có ở đây, đừng có dọa tôi.

Hồ Ba Y, vừa nãy tôi dẫn đầu rồi, giờ đến lượt ông." "Thế thì cút sang một bên cho tôi nhờ, đừng có cản đường." Hai người họ suốt chặng đường vẫn cứ chí chóe như vậy, có gia pháp của Lý Sinh kiềm chế nên họ không đánh nhau thật.

Mọi người cũng đã sớm quen với việc này.

Sau khi Hồ Ba Y đổi lên dẫn đầu, Đại Kim Nha đột nhiên nói: "Đừng động, phía trước thật sự có thứ gì đó." Hồ Ba Y nói: "Nhìn thấy rồi!

Không phải, hình như là một gian sảnh mộ bày quan tài." Đèn pin vừa chiếu tới, đúng như Hồ Ba Y nói, bên trong là một sảnh mộ.

Nơi này thường không dùng để đặt quan tài mà là nơi chứa đồ tùy táng, đặc biệt là những vật dụng lúc sinh thời của người chết.

Nhưng người có thể xây dựng được sảnh mộ như vậy chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Nhìn quy mô và chiều dài của mộ đạo, ngôi mộ này ít nhất cũng phải tầm cỡ của một chư hầu vương.

Về việc cây nến không thắp lên được, không chỉ Bàn Tử mà những người xung quanh cũng nảy sinh nghi ngờ lớn.

Đạo sĩ Hoàng Chương vừa rồi đã tiêu diệt không ít hành thi nên phán đoán về phương diện này cơ bản sẽ không sai.

Hồ Ba Y thấy đội hình phía trước không dễ dẫn dắt liền ra lệnh: "Bàn Tử, đưa súng của cậu cho tôi." "Sao thế, ông cũng nhìn ra cái gì

rồi à?" "Chờ đã, bên kia có động tĩnh." Đại Kim Nha lập tức chiếu đèn pin về hướng có tiếng động.

Chỉ thấy trong sảnh mộ lúc này quả nhiên có tiếng động truyền tới.

Tiếp đó là những tiếng kèn kẹt phát ra từ trong đá.

Khi Bàn Tử lao lên, dùng đèn công suất cao chiếu vào thì thấy trong quan tài đá có một thi thể người hiện đại.

Người này chắc mới tắt thở chưa được mấy ngày.

Bên dưới thi thể người đó, từ đáy quan tài đá, tiếng động bắt đầu nhỏ dần rồi im bặt.

Bàn Tử lật cái xác lại, sau khi nhìn rõ mặt người đó, hắn lập tức thốt lên: "Đàn em của Phong Bưu." "Lạ thật, Phong Bưu chẳng lẽ không lấy được đồ nên đã bỏ đi rồi sao?

Đàn em của hắn vốn chẳng còn bao nhiêu, sao hắn nỡ để đàn em chết ở đây?" "Không đúng, nhìn cái xác này thì có vẻ hắn bị chết bất ngờ mà không hề hay biết.

Phong Bưu giờ đang thiếu người, Lăng lão bản thì bị bắt, nên tôi đoán cái chết của gã đàn em này Phong Bưu không biết đâu.

Có khả năng là sau khi mọi người đi hết, hắn định quay lại hôi của nhưng không ngờ gặp nạn, thế là nằm lại đây luôn." Một chuỗi phán đoán chuyên nghiệp của Hồ Ba Y khiến đạo sĩ Hoàng Chương tâm phục khẩu phục.

Đạo sĩ liền hỏi: "Vậy bên dưới giấu cái gì?

Chúng ta có nên mở ra xem không?" Bốn cặp mắt, tức là tám con mắt lúc này đều đổ dồn vào một điểm.

Cả bốn người đều có bản lĩnh trong tay, thứ dưới quan tài đá không thể dọa được họ.

Đợi Hồ Ba Y ra hiệu cho Bàn Tử, đếm đến ba, mọi người đồng thanh dùng lực, lôi cái xác trong quan tài ra.

Khi Đại Kim Nha dùng đèn chiếu vào bên dưới quan tài đá, một con hồ ly mắt xanh đột nhiên từ bên trong phi ra, nhảy thẳng vào lòng Bàn Tử. "Mẹ kiếp, chuột à, sao to thế này?

Chắc không phải ăn xác người mà lớn vậy chứ." "Bàn Tử, đừng có la ó.

Là thanh nhãn hồ (hồ ly mắt xanh)." "Đừng chạm vào, nó có linh tính đấy." Bàn Tử không dám nhúc nhích, liên tục kêu gào: "Tổ tông ơi, trên người con đầy mồ hôi, còn hôi hơn cả mùi hồ ly của ngài nữa.

Làm ơn đi chỗ khác đi, tổ tông, hồ ly mắt xanh, xin ngài đấy, mau tránh xa tôi ra một chút." Bàn Tử lúc thì gọi con hồ ly mắt xanh đang bám trên người mình là tổ tông, lúc thì chửi rủa khiến bọn Hồ Ba Y dở khóc dở cười.

Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này cũng nhìn rõ diện mạo của con hồ ly mắt xanh liền lắc đầu: "Không đúng, theo mệnh cách thì thứ này sắp thành yêu rồi." "Đạo sĩ, đừng nói linh tinh." Hồ Ba Y sợ Bàn Tử hoảng nên nghiêm giọng cảnh cáo. "Ách... sao Hồ Ba Y không tin lời đạo sĩ tôi?

Được thôi, tôi không nói nữa.

Bàn Tử, cậu ráng mà chịu.

Nhưng tuyệt đối đừng có xua đuổi nó lung tung, nó thành tinh rồi đấy." Trong lúc mấy người đang bàn tán về con hồ ly mắt xanh trên người Bàn Tử, nó bỗng nhiên phát ra tiếng cười khanh khách.

Đại Kim Nha nhanh chóng lấy móng lừa đen ra, ấn mạnh về phía trước mặt Bàn Tử.

Con hồ ly mắt xanh oàng một tiếng, hóa thành một làn khói trắng

rồi bay trở lại vào trong quan tài đá.

Tiếp đó, sau làn khói trắng, một tuyệt mỹ nữ tử xuất hiện trước mặt. "Thối quá, thối quá." Bàn Tử đột nhiên xua tay vào không khí.

Lẽ ra thấy mỹ nữ là chuyện đẹp mắt nhưng ngửi thấy mùi hôi thối nặc nồng kia, hắn liền ngẩn người ra.

Miệng chửi rủa không ngớt, làm gì còn tâm trạng mà ngắm mỹ nữ nữa.

Con hồ ly trong quan tài đá dường như cũng biết Bàn Tử đang chửi mình liền phát ra hai tiếng kêu chi chí vô cùng hung dữ, nghe mà nổi da gà.

Do đội ngũ không có Lý Sinh chỉ huy nên bốn người khó mà thống nhất ý kiến.

Lúc này Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương đều nảy sinh tâm lý sợ hãi trước ngôi mộ kỳ quái này.

Chương 575

"Bàn Tử, dẫn đường thì dẫn cho hẳn hoi, đồ bên trong tốt nhất đừng có chạm lung tung!" "Nói bậy, cái tiếng đó là do tôi gây ra chắc?" Bàn Tử đương nhiên không chịu được sự vu khống đó nên lập tức phản bác.

Đạo sĩ Hoàng Chương hỏi Đại Kim Nha: "Đừng cãi nhau nữa, cái tiếng đó... rốt cuộc là thứ gì?" Lúc này Hồ Ba Y cầm súng, tiến gần về phía phát ra âm thanh, anh ra hiệu im lặng.

Bàn Tử, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương đều đứng im phăng phắc. "Mặc kệ nó là gì, dám giả thần giả quỷ trước mặt Hồ Ba Y tôi thì tôi cho một phát súng nát đầu." Lời thoại này nghe thật quen thuộc với Bàn Tử.

Hóa ra đi theo Lý Sinh bấy lâu, ngay cả phong cách nói chuyện của Hồ Ba Y cũng bị ảnh hưởng tám chín phần. "Hồ Ba Y, ông có đối phó được gã đó không?

Nếu không được thì cút sang một bên.

Bàn Tử tôi lâu rồi không gặp tống tử, chính là lúc này để cải thiện bữa ăn đây." Một câu đùa hóm hỉnh đã làm dịu đi không khí căng thẳng trong mộ thất.

Đạo sĩ Hoàng Chương thong dong nói: "Nếu là thi biến thông thường thì dễ đối phó rồi.

Một mình tôi cũng xử được." Đại Kim Nha hừ lạnh một tiếng: "Đạo sĩ, không phải tôi coi thường ông nhưng với chút bản lĩnh đó thì ngoan ngoãn đứng sang một bên đi.

Phải biết là trong tay Hồ Ba Y có móng lừa đen đấy.

Thứ đó còn linh hơn mấy lá bùa của ông nhiều." Hồ Ba Y thấy mấy người sau lưng mới im lặng được vài giây đã lại tranh luận nhiệt tình khiến cái tiếng quái dị phía trước càng trở nên nôn nóng.

Anh biết đây là một phản ứng vô cùng nguy hiểm.

Thứ đó có lẽ đã bị sự xâm nhập này làm cho nổi giận.

Nhưng dưới quan tài đá rốt cuộc là cái gì? "Đốt lửa lên!" Hồ Ba Y ra lệnh cho Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này tuy không ưa Hồ Ba Y nhưng vì tò mò muốn nhìn rõ diện mạo con quái vật kia nên cũng chẳng nói hai lời, tạch một tiếng, mồi lửa đã sáng lên.

Theo ánh lửa rọi tới quan tài đá, vật thể ẩn hiện dưới ánh sáng dần hiện ra trước mặt.

Chỉ thấy một thanh niên sắc mặt đen sạm, toàn thân tỏa ra một luồng hắc khí đặc thù, từ từ ngồi dậy từ dưới quan tài đá.

Hắn dùng hai tay liên tục gãi nạo lên mặt mình.

Máu tươi chảy ra trực tiếp biến thành màu đen, chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Cảnh tượng này nếu bảo không sợ thì chắc chắn là nói dối.

Cả Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương đều bị gã người đầy máu này làm cho khiếp vía.

Bàn Tử trợn tròn mắt, lắp bắp hỏi: "Là người hay quỷ thế này?

Còn sống không?

Hồ Ba Y, hay là ông lên hỏi thử xem." Hồ Ba Y bị Bàn Tử đẩy một cái liền đánh bạo tiến lại gần quan tài đá vài bước, hỏi: "Cậu bị sao vậy?

Sao lại trốn ở đây?" "Tôi..." Người đó ấp úng, lúc này dường như mặt hắn càng ngứa hơn, những vết máu bị cào trông vô cùng đáng sợ, chỉ có thể dùng từ thảm khốc để hình dung.

Nhìn bộ dạng này không phải trúng độc thì cũng là bị cổ độc làm hại mới thành ra thế này.

Thấy cảnh này thảm quá, Bàn Tử không đành lòng, nói với hai người phía sau: "Lùi lại vài bước đi, lùi lại đi, tôi có phải con gái đâu mà mấy ông cứ sáp lại gần thế." Đại Kim Nha thấy vậy liền nói: "Xem tình hình có vẻ không ổn rồi.

Bị thương nặng quá, mẹ kiếp, tôi cứ tưởng là tống tử, hóa ra là người sống." Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Nhìn bộ dạng hắn chắc cũng chẳng sống được bao lâu nữa.

Vô lượng công đức, trời xanh có đức hiếu sinh, thanh niên trai trẻ làm gì không làm, cứ đòi đi hạ đấu.

Giờ gặp nạn rồi đấy.

Để bần đạo siêu độ cho hắn vậy." Hồ Ba Y liền kéo đạo sĩ Hoàng Chương lại.

Anh dường như đang ám chỉ với đạo sĩ rằng bên dưới gã thanh niên mặt đen đầy vết cào kia dường như có một thứ gì đó.

Thứ đó phát ra tiếng người nhưng âm thanh vừa rồi mọi người nghe rõ ràng là một loại tiếng quỷ quái.

Gã thanh niên bị trúng độc, ai cũng thấy rõ là vô phương cứu chữa, sống thêm giây nào là chịu khổ thêm giây đó.

Với khả năng phán đoán chính xác của Hồ Ba Y, tình hình chắc chắn là vậy.

Bị ảnh hưởng, Bàn Tử liền lấy hết can đảm, cầm một con dao rựa

tiến lại gần quan tài đá.

Hắn dùng sức gạt bỏ nửa nắp quan tài còn lại.

Ngay lập tức phát ra tiếng u u u, nắp quan tài rơi xuống đất vỡ vụn.

Ánh đuốc chiếu vào, đáy quan tài đá lập tức lộ ra trước mắt.

Hồ Ba Y không sai, bên dưới quả nhiên có một thứ.

Gã thanh niên đầy vết máu kia lúc này đã đến lúc đèn cạn dầu, chỉ rên lên hai tiếng rồi ngoẹo đầu chết ngỏm.

Chương 576

"Dưới quan tài đá có thứ gì đó." "Nói nhảm, không có gì thì sao phát ra tiếng kêu quái dị thế được?" "Tôi có lòng tốt nhắc nhở, tin hay không tùy ông." "Có giỏi thì đuổi nó ra đi, biết đâu trong quan tài đá lại có kho báu thịnh soạn.

Đám Phong Bưu chắc thấy con này lợi hại quá nên mới chưa đổ xong đấu đã bỏ chạy." "Cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao thì việc lấp mộ lại sau khi đổ đấu xong vốn dĩ đã là một trạng thái không bình thường rồi.

Phong Bưu là một gã điên, đám tay chân bang Ngũ Long cũng chẳng tốt đẹp gì.

Vô lợi bất khởi mẫu, đến cả chim đi ngang còn muốn nhổ vài sợi lông, một cái mộ lớn thế này mà họ lại tùy tiện bỏ qua sao?

Đúng là chuyện cười." Đại Kim Nha đưa ra một tràng phán xét về kẻ khác thể hiện rõ thân phận người trong nghề.

Ba người còn lại gần như không tìm ra được kẽ hở nào trong lời nói của ông ta.

Cuộc tranh luận vẫn tiếp tục, Bàn Tử giơ dao rựa lên.

Hắn không tấn công thứ quái dị dưới đáy quan tài mà giữ tư thế phòng thủ để phòng biến cố.

Ông, cô cô cô!

Lại là âm thanh đó! "Nó động đậy rồi, cẩn thận!" Bàn Tử gầm nhẹ một tiếng, lời cảnh báo vừa dứt, phần còn lại của quan tài đá đã bị một sức mạnh to lớn đánh vỡ vụn.

Tiếp đó, một bóng đen từ bên trong phi vọt ra.

Giữa đống đất đá bay loạn xạ, bóng đen đó như một vị vương giả đáp mạnh xuống một cái tế đàn trong mộ thất.

Nhìn bờ vai rộng và tấm lưng dày đó, con tống tử này khi còn sống chắc chắn là một vị tướng quân. "Trời đất ơi không xong rồi, lại là một vị tướng quân." "Phải thôi, nếu không phải tướng quân thì sao có trận thế lớn như vậy, xây một cái mộ quy mô thế này?

Thực lực của vị tướng quân này hoàn toàn tương xứng với quy mô và quy cách của ngôi mộ.

Giờ thì tôi có thể khẳng định đám Phong Bưu chắc chắn đã bị con tướng quân tống tử này dọa cho chạy mất dép." "Phong Bưu cũng nhát gan quá.

Chết vài mạng đàn em mà đã xám xịt bỏ đi.

Đổi lại là tôi, không khuân được cái vò đi thì đúng là tổn thất lớn." "Hừ, có bao nhiêu bản lĩnh mà nói năng như vậy." Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này cũng buông lời thách thức Đại Kim Nha. "Cái lão đạo sĩ thối này im miệng cho tôi.

Vừa nãy gã đàn em bang Ngũ Long chưa chết, ông đòi siêu độ, kết quả ông vừa nói xong mấy giây người ta chết luôn.

Không phải là tại lão đạo sĩ dỏm nhà ông ám à?" Đạo sĩ Hoàng Chương ghét nhất ai nói thế liền vung thanh kiếm gỗ đào đâm thẳng về phía Đại Kim Nha.

Hồ Ba Y thấy vậy liền ngăn lại.

Bàn Tử nhanh chóng xen vào giữa hai người, tay trái giữ kiếm gỗ đào của đạo sĩ, tay phải chặn dao của Đại Kim Nha, quát lớn: "Làm gì thế?

Lão đại đã bảo rồi chúng ta phải đoàn kết, hiểu không?

Cứ đánh nhau thế này thì chắc cả lũ nằm lại đây làm bạn với tống tử mất!

Con tướng quân tống tử này không phải hạng dễ đối phó đâu!" Hóa ra Bàn Tử nghĩ đến chuyện đó nên mới khuyên không nên nội đấu.

Hồ Ba Y lúc này cũng nói vài câu giảng hòa rồi nghiêm giọng: "Phía lão đại chắc cũng sắp xong việc rồi.

Nếu anh ấy thấy hai người thế này chắc chắn sẽ thất vọng lắm." Câu nói này có tác dụng với Đại Kim Nha hơn là với Hoàng Chương.

Đạo sĩ Hoàng Chương và Đại Kim Nha hỗ hừ lạnh một tiếng rồi cùng hướng mắt về phía con tướng quân tống tử kia.

Trong khi bốn người đang quan sát nó thì con tướng quân tống tử mặc bộ giáp nặng nề đó cũng đang dùng đôi mắt của người chết quan sát lại họ. "Trời ơi bộ giáp đó vàng óng ánh kìa, nếu lột ra được chắc chắn bán được khối tiền." "Cái gã Bàn Tử này, lúc nào rồi còn nghĩ đến mấy chuyện đó." "Lẽ nào tôi nói sai sao?

Hạ đấu không phải để tìm cảm giác mạnh và kiếm chút đồ đổi tiền rượu à?

Tôi thích bộ giáp đó, nó là của tôi.

Cấm ai tranh với tôi đấy." Bàn Tử vừa dứt lời, Hồ Ba Y liền thuận nước đẩy thuyền: "Chỉ cần cậu có bản lĩnh thì cứ việc lấy bộ giáp của nó đi.

Không dám một mình đấu với nó sao?" Bàn Tử nghe vậy thầm mắng Hồ Ba Y thâm độc lại muốn xúi hắn một mình đối phó với tướng quân tống tử. "Hắc hắc, đông người mới vui chứ, cơ hội lập công chia đều cho tất cả mọi người.

Nếu mình tôi ôm hết công lao thì Bàn Tử tôi chẳng phải là quá thiếu nghĩa khí sao?" Bàn Tử cũng là một kẻ khôn ngoan, biết khi tướng quân tống tử chưa bộc lộ ý định tấn công thì thực lực của nó vẫn là một ẩn số.

Trong tình cảnh này ai ham nổi bật thì chắc chắn sẽ là kẻ đầu tiên bị nó tiêu diệt.

Bàn Tử quá kinh nghiệm trong việc đối phó với những tình huống thế này rồi, hắn đời nào chịu làm kẻ ngốc.

Hồ Ba Y nghe vậy cười lạnh: "Chúng ta bàn cách đối phó với tướng quân tống tử đi.

Nhìn bộ dạng nó chắc là tống tử từ hơn nghìn năm trước.

Chất liệu bộ giáp đó được làm từ các miếng vàng và kết nối bằng chỉ vàng, giá trị đúng là không nhỏ.

Chương 577

Nhìn thi khí trên người nó thì rõ ràng là đã thành khí hậu, cực kỳ khó đối phó đấy." Đại Kim Nha nói: "Khó đối phó cũng phải đối phó.

Chúng ta là người, đối đầu với tống tử là chuyện định sẵn trong mệnh rồi.

Tống tử càng mạnh, chúng ta càng phải mạnh.

Cái đó gọi là địch mạnh thì ta càng mạnh!

Không ai ra tay à?

Thế thì Đại Kim Nha tôi không khách sáo đâu." Không biết từ lúc nào Đại Kim Nha đã rút ra một khẩu súng hỏa mai nhắm thẳng về phía tướng quân tống tử.

Bàn Tử thấy vậy liền ngăn lại. "Đại Kim Nha làm gì thế?

Nếu làm hỏng bộ giáp đó là tôi liều với ông đấy." "Cái gã Bàn Tử này tham tiền hơn tham mạng à?

Không xem giờ là lúc nào rồi mà còn đòi giữ nguyên vẹn bộ giáp?

Nằm mơ đi." Con tướng quân tống tử dường như cảm nhận được sự đe dọa liền bất ngờ gầm lên một tiếng, từ trên tế đàn phi thân xuống bóp cổ Bàn Tử rồi ném văng ra ngoài.

Bàn Tử chỉ cảm thấy lưng lạnh ngắt, cả người như ngồi trực thăng bay vọt lên không trung rồi rơi bịch một cái thật mạnh.

Nhờ cái ba lô gánh bớt phần lớn lực ép nên hắn chỉ bị đau điếng chứ không thương gân động cốt.

Tướng quân tống tử đã ra tay chủ động tấn công!

Chỉ một chiêu đã quật ngã Bàn Tử, mà cân nặng của Bàn Tử cũng

phải tầm tạ chứ chẳng chơi.

Bị ném bay đi như thế đủ thấy sức mạnh của con tướng quân tống tử này dũng mãnh vô song.

Con tống tử này thật sự quá mạnh!

Hồ Ba Y, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương lập tức tản ra.

Mộ thất rộng khoảng vài chục mét vuông, đủ rộng và có nhiều vật cản để họ né tránh đòn tấn công của nó.

Lưới buộc xác đang ở chỗ Bàn Tử!

Ba ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này đang nằm dưới đất xoa mông, đau đến mức xuýt xoa chửi bới: "Mẹ kiếp, tôi đắc tội với ai mà phải chịu khổ thế này.

Tướng quân tống tử à, hừ, Bàn gia tôi đến cả quốc chủ Cổ Lượng Quốc còn chẳng sợ, lẽ nào lại sợ một con tướng quân tống tử?" "Bàn Tử mau lấy lưới buộc xác ra!" Nghe lời đạo sĩ Hoàng Chương, Bàn Tử luống cuống tìm trong ba lô.

Lưới buộc xác được tung lên không trung, cả ba người đồng loạt mừng rỡ.

Đạo sĩ Hoàng Chương phi thân tới, Đại Kim Nha cũng ngậm dao trong miệng đưa tay bắt lấy một góc lưới.

Hồ Ba Y nhanh nhất dùng một sợi dây móc lấy tấm lưới đang bay như lưới đánh cá trên không rồi nhanh chóng tóm gọn một góc lưới nắm chặt trong tay.

Sau khi hoàn thành mọi động tác, ba người, ngoại trừ Bàn Tử ra, mỗi người đều giữ chặt một góc của lưới buộc xác (khổn thi võng).

Hiện tại chỉ còn thiếu một mình Bàn Tử!

Hồ Ba Y hưng phấn hét lớn: “Bàn Tử, bên kia kìa!”.

“Để xem bản lĩnh của lão tử đây!”.

Bàn Tử hừ hừ, đang định chộp lấy góc lưới còn lại.

Đột nhiên, gã tướng quân tống tử kia dường như dự cảm được điều không ổn, nó xoay người kịch liệt, đồng thời kéo theo cả lưới buộc xác lẫn Hồ Ba Y, Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương xoay tròn như cái con quay.

Rầm rầm rầm!

Mấy người lập tức ngã nhào như gỗ lăn, chất thành một đống.

Lưới buộc xác cũng loạn cào cào, quấn chặt lấy thân thể gã tướng quân tống tử.

May mà gã tướng quân này đối với loại đồ vật này dường như không giỏi thoát thân cho lắm, gạt đi mấy lần cũng không vứt bỏ được cái lưới trên người.

Bàn Tử thấy vậy hơi do dự, biết mình vừa gây họa, lập tức loạng choạng đứng dậy: “Tôi vừa chuẩn bị xong thôi mà!

Nhanh lên đi!”.

Hồ Ba Y mắng: “Bàn Tử, cậu cố ý đúng không?

Mẹ nó chứ!”.

Đại Kim Nha cũng chửi bới: “Bàn Tử, cậu quá không trượng nghĩa rồi.

Động tác nhanh một chút thì chết à, hại tôi ngã muốn váng đầu luôn rồi đây này”.

Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này thực hiện một chiêu ‘cá chép lộn nhào’, lập tức đứng dậy, là người đầu tiên hét về phía Hồ Ba Y và

Đại Kim Nha: “Tướng quân tống tử vẫn chưa thoát được lưới đâu, hai người đừng có lải nhải nữa, cố gắng một chút.

Chúng ta có thể trói được nó!”.

Chương 578

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha thấy thế cũng hít sâu một hơi, nén đau đớn, miễn cưỡng đứng dậy, mỗi người chiếm một góc, chộp lấy những góc lưới đang rơi vãi trên đất.

Bốn người lại một lần nữa khống chế được lưới buộc xác.

Tình hình có vẻ không tệ!

"Ha ha ha, tướng quân tống tử, mày là của tao!

Bộ kim giáp kia, là của Bàn béo này rồi!".

Thấy tướng quân tống tử không cử động, lại bị lưới trói chặt, Bàn Tử liền mặc định bộ giáp nghìn năm trên người nó đã trở thành tài sản riêng của mình.

Đúng là quá mức kiêu ngạo!

Tự tin thái quá rồi!

Hồ Ba Y nhắc nhở một câu: "Lão đạo còn chưa dùng linh phù hỏa thiêu đâu, cậu kích động cái gì?

Thịt chưa vào miệng thì mãi mãi không phải là của mình".

Bàn Tử há miệng, làm động tác ăn thịt: "Hắc hắc, của tôi, mau vào miệng Bàn gia đi.

Nhanh lên nhanh lên, Bàn gia đang đợi đây".

Ô ô... vù vù vù!

Trong lúc Bàn Tử đang trêu đùa không đứng đắn, gã tướng quân tống tử bỗng nhiên lao thẳng về phía Bàn Tử.

Và từ trong miệng nó, quả nhiên nhả ra một vật.

Bàn Tử lúc này đang múa may quay cuồng, hí hửng vô cùng, hưng phấn như người Digan đang nhảy múa vậy.

Gã căn bản không lường trước được tướng quân tống tử còn có chiêu này.

Vật kia lập tức 'vèo' một tiếng, chui tọt vào cổ họng gã.

Bàn Tử 'ực' một tiếng nuốt xuống.

Trong bốn người, không ai nhìn rõ vật đó là gì.

Sau khi Bàn Tử nuốt vật đó xuống, cả người bốc ra hàn khí trắng xóa.

"Lạnh, mẹ nó lạnh quá, cái gì chui vào vậy?".

"Y... tướng quân tống tử quả nhiên đã thành khí hậu.

Bàn Tử, thứ nó vừa nhả ra gọi là khuẩn cương thi, một loại vật cực âm cực hàn.

Mau nhả ra ngay!

Muốn chết à!".

"Mẹ nó, Bàn gia tôi lúc nào thì đắc tội với nó chứ?

Tôi chỉ là múa mép vài giây thôi mà, định giết tôi thật sao?".

Hồ Ba Y quay sang đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Thời gian không kịp nữa, đạo sĩ, nhờ cả vào anh đấy".

Đạo sĩ Hoàng Chương rút linh phù ra.

Mắt nhìn chằm chằm phía trước, đối diện với tướng quân tống tử, miệng lẩm bẩm những câu chú ngữ mà chỉ mình ông ta hiểu.

Mấy đạo linh phù đồng thời bay ra, tiếng xé gió vang vọng khắp cổ mộ.

"Chát!", "Chát!", "Chát!".

Ba đạo linh phù đồng thời dán lên, đạo thứ tư bắn trúng mũ giáp của tướng quân tống tử.

Ngay vị trí thiên linh trên mũ giáp.

Đó chính là mệnh môn của nó.

Đạo sĩ Hoàng Chương đại hỷ.

Đồng thời dẫn nổ ba đạo linh phù.

Nhưng đạo thứ tư, không biết do pháp lực không đủ hay nguyên nhân gì mà không thể dùng chú ngữ dẫn nổ được.

Đạo sĩ Hoàng Chương vì để hoàn thành hiệu quả bốn phù cùng nổ, gần như đã hao tận đạo lực.

Nhưng dù sắc mặt có khó coi đến mức nào, mồ hôi chảy ròng ròng khi thi pháp, ông ta cũng không cách nào dẫn nổ được đạo bùa thứ tư.

Hồ Ba Y nhìn thấy liền biết hỏng bét.

Chương 579

“Đại Kim Nha, dao của anh đâu?”.

“Hầy, đến lúc này rồi mà còn dùng dao, dùng súng chẳng phải sướng hơn sao?”.

Đại Kim Nha nói xong, khẩu súng trong tay xoay một vòng trên đầu ngón tay, sau đó như một chàng cao bồi miền Tây, liên tục nổ súng ‘đoàng đoàng đoàng đoàng’.

Mỗi phát đạn đều chuẩn xác bắn trúng yếu hại của tướng quân tống tử.

Nhưng kỳ lạ là, nó dường như chẳng sợ đạn chút nào.

Bộ giáp vàng xoay bên trái, lướt bên phải, hất văng toàn bộ đạn ra ngoài.

Phải biết rằng khẩu súng trong tay Đại Kim Nha uy lực rất lớn.

Anh ta từng dùng nó đối phó với một con gấu đen tập kích, và thành công kết liễu nó chỉ bằng hai phát đạn.

Chuyện này luôn được anh ta coi là chiến tích hiển hách để khoe khoang với đồng bọn.

Trong giới Lão Cửu Môn, không ai là không biết chuyện này.

Thế nhưng hôm nay, Đại Kim Nha dùng cùng một món vũ khí, cùng khoảng cách gần, cùng bắn trúng mục tiêu, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn không như ý muốn.

Kết quả này thật sự khó mà chấp nhận nổi!

Đại Kim Nha lập tức gầm lên một tiếng: “Mẹ nó, có thân hình kim cương bất hoại sao?

Lão tử liều với mày!”.

“Bộ kim giáp của tôi!”.

Bàn Tử thấy Đại Kim Nha cứ nhắm vào bộ giáp vàng trên người tướng quân tống tử thì nổi giận, trực tiếp tung một đấm về phía anh ta.

Đại Kim Nha cũng không lường được Bàn Tử lại tấn công mình vào lúc này.

Bốp!

Một cảm giác trúng chiêu rất rõ ràng khiến khóe miệng Đại Kim Nha run lên, mục tiêu lập tức bị lệch, tiếng súng nổ lạc sang hướng khác, bắn vào những chỗ khác trong mộ thất.

“Bàn Tử, thằng chó này ăn cám lợn nhiều quá hóa rồ rồi à?

Dám đánh cả tôi!”.

“Ái chà!

Đại Kim Nha, xin lỗi nha.

Tôi không cố ý đâu, hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm thôi!”.

“Cái thứ phá hoại này, chưa làm được việc gì nên hồn cả, Bàn Tử mà còn phá hỏng hành động của tôi nữa là tôi không thèm quản nữa đâu.

Để mặc cậu ở lại đây mà chung sống với gã tướng quân mặc giáp vàng này đêm nay đấy!”.

Bàn Tử lúc này cũng nhận ra hành động của mình quá đà, vội vàng xin lỗi và hứa lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.

Nhưng khi Đại Kim Nha định giơ súng lên lần nữa thì lại hối hận.

Đạo sĩ Hoàng Chương lúc này bỗng xô Bàn Tử một cái, thanh

kiếm gỗ đào trong tay đâm ra: "Bàn Tử, tôi thấy cậu mờ mắt thật rồi, sức tấn công của tướng quân tống tử này còn lợi hại hơn cả Thủ mộ nô tương nhiều".

"Thủ mộ nô tương?

Mấy con tống tử trong mộ quốc chủ Cổ Lượng Quốc đó hả?".

Bàn Tử đột nhiên thắc mắc.

"Đạo sĩ, sao anh biết chuyện đó?".

Phải biết rằng việc đổ đấu mộ quốc chủ Cổ Lượng Quốc là bí mật tuyệt đối của một đội ngũ.

Bàn Tử, trừ khi được 'lão đại' cho phép, nếu không sẽ không bao giờ tùy tiện kể cho người ngoài.

"Hiện tại không có thời gian giải thích cho cậu, mau ra tay đi, nếu không gã tướng quân này mà thoát khỏi lưới buộc xác thì tận thế của chúng ta đến nơi rồi đấy".

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm của đạo sĩ Hoàng Chương không hề yếu, liên tục ba kiếm đều đâm trúng yếu hại của gã tướng quân kim giáp.

Đại Kim Nha thấy thế lập tức khen ngợi: "Lão đạo, kiếm gỗ đào của anh còn lợi hại hơn súng của tôi sao?

Chẳng khoa học chút nào cả".

"Đại Kim Nha, câu này mà cũng thốt ra từ miệng anh được thì đúng là không dễ dàng gì, cuối cùng cũng chịu thừa nhận tôi lợi hại rồi sao?

Ăn chay có cái hay của ăn chay, ăn thịt có cái hay của ăn thịt, quan trọng là dùng vào chỗ nào, đúng không?".

Một câu nói của đạo sĩ Hoàng Chương khiến Đại Kim Nha câm nín.

Anh ta chỉ đành khen một câu: "Lão huynh vừa lộ một chiêu đã khiến Đại Kim Nha tôi tâm phục khẩu phục.

Chương 580

Xem ra bản lĩnh của anh không chỉ có bấy nhiêu đâu".

Hồ Ba Y lúc này dùng dao găm tấn công vào cổ tay gã tướng quân, liên tục hai lần đều thành công.

Cổ tay tướng quân tống tử bị rạch hai đường lớn, nhưng lại không có máu chảy ra.

Xem ra quả nhiên đã bị khô héo rồi!

Để cho đồng bọn hiểu được sự lợi hại của tướng quân tống tử, Hồ Ba Y sau khi rút dao liền hét lên: "Đồng bì thiết cốt, đao thương bất nhập, chỉ có kiếm gỗ đào của đạo sĩ Hoàng Chương may ra mới có tác dụng thôi".

"Cái gì, đao thương bất nhập?

Thế súng của tôi...".

Đại Kim Nha đang chuẩn bị nổ súng, nghe thấy lời cảnh báo của Hồ Ba Y thì ngẩn người ra.

Trong nháy mắt đó, tướng quân tống tử đã tấn công.

Nó cướp lấy khẩu súng trong tay Đại Kim Nha, trực tiếp bẻ cong rồi vứt đi.

Nếu không phải có lưới buộc xác hạn chế, e là cả Đại Kim Nha cũng bị nó 'bẻ cong' luôn rồi.

Một tiếng động lớn vang lên, cánh tay Đại Kim Nha trúng đòn nặng, người như lá rụng bay ngược ra ngoài, đập sầm vào tường cổ mộ, xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn.

"Ái chà...

đau chết tôi rồi.

Đại Kim Nha tôi... sao lại đen đủi thế này.

Vũ khí thì bị hủy, người thì bị ngã thành đống thịt nát, gã tướng quân tống tử này thật không đơn giản.

Bàn Tử, cậu muốn bộ kim giáp đó không?

Lấy da người của cậu ra mà đổi đi, tôi đoán chắc có năm phần thắng đấy".

Bàn Tử kinh ngạc!

Đại Kim Nha vốn là một kẻ cực kỳ tinh ranh.

Vậy mà cũng bị tướng quân tống tử đánh lén sao?

Thật không thể tin nổi!

Đại Kim Nha là hạng người tinh minh đến mức 'vắt cổ chày ra nước' trong giới đổ đấu, ai muốn giao dịch với anh ta cũng phải tính toán chi li từng đồng, nên bị gọi là kẻ 'một sợi lông cũng không nhổ'.

Hạng người tuyệt đối không chịu thiệt thòi đó!

Thế mà lần này trước mặt tướng quân tống tử lại chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Đúng là chuyện hiếm thấy!

Bàn Tử nén cơn buồn cười, gọi: "Đại Kim Nha, nghỉ ngơi đi đã, để xem mấy anh em tôi đây".

Hồ Ba Y mồ hôi nhễ nhại, nói với Bàn Tử: "Bớt nói nhảm đi, chúng ta nếu không muốn chết thì phải dồn sức vào cái lưới này".

"Đúng vậy, nó đang tỏ ra cực kỳ mất kiên nhẫn với cái lưới này rồi, tôi lo là...".

Đạo sĩ Hoàng Chương vừa dứt lời, kiếm gỗ đào lại đâm thêm một

nhát rồi lùi lại.

Ngay lúc đó, gã tướng quân tống tử bỗng gầm lên một tiếng dữ dội, lưới buộc xác trên người lập tức vỡ vụn thành từng đoạn, những sợi dây thừng đứt tung tóe khắp xung quanh.

Theo tiếng gầm rú điên cuồng của nó, các bó đuốc và nguồn sáng xung quanh cổ mộ đều bị một luồng gió lạnh thổi tắt và đánh vỡ.

Trong thạch thất lập tức chìm vào bóng tối tuyệt đối.

Hồ Ba Y, Bàn Tử, đạo sĩ Hoàng Chương đều sợ khiếp vía.

Đại Kim Nha đang nằm dưới đất cũng theo bản năng bịt mũi lại, đồng thời nhắc nhở Bàn Tử: "Bịt mũi lại!".

Nói xong, anh ta cũng nhanh chóng nín thở.

Mặc cho tiếng bước chân đầy khủng khiếp trong bóng tối đang vang lên không xa.

Lúc này, tim của cả bốn người đều đập đến mức cực hạn.

Dù sao thì khi mất đi tầm nhìn, đứng trước một kẻ có thể phán đoán mục tiêu qua hơi thở và âm thanh như tướng quân tống tử, họ quá yếu ớt.

Ngay cả khi có đủ tầm nhìn, lưới buộc xác vừa hỏng là tử thần đã gõ cửa rồi, nguy hiểm vô cùng.

"Phụt".

Bàn Tử lúc này trong bóng tối, mặt đỏ gay.

Do ăn quá nhiều canh cá ở hồ băng núi tuyết, gã không nhịn được mà phóng một cái rắm vang dội.

Chương 581

Rắm cũng giống như hơi thở, đều là một loại khí tức.

Trong thế giới của tống tử, thứ này hoàn toàn có thể được coi là mục tiêu để tấn công.

Tướng quân tống tử quả nhiên không để Bàn Tử đang thấp thỏm phải thất vọng.

Nó lập tức lao tới, nhắm thẳng vào cái mông vừa phun ra 'độc khí' của Bàn Tử mà cào một cái.

Mông Bàn Tử lập tức 'nở hoa', bị 'thông cúc' trực tiếp.

"Á...".

Bàn Tử phát ra tiếng kêu như bị chọc tiết, đồng thời vơ đồ trong quan tài đá ném loạn xạ.

Chính hành động loạn xạ này vô tình khiến cả mộ thất sáng bừng lên.

Hóa ra trong lúc hoảng loạn, Bàn Tử đã chộp lấy mấy khúc xương người chết ném ra.

Đó có lẽ là xương cốt của nô bộc, nô lệ bồi táng cho tướng quân.

Khi ném ra, tướng quân tống tử trực tiếp đánh gãy những thứ đang bay tới, sau đó chất lân quang phát ra từ những khúc xương đó đã chiếu sáng cả mộ thất.

Sự cố ngoài ý muốn này khiến Bàn Tử và đồng đội đều kinh hô thành tiếng.

Bàn Tử ngẩn người, cơn đau kịch liệt từ phía sau lại một lần nữa xông lên đại não, đau đến mức thần kinh sắp tê liệt luôn rồi.

“Cứu tinh đến rồi”.

“Đạo sĩ, đi thôi”.

“Sống chết thế nào, xem chiêu này đây”.

Đạo sĩ và Hồ Ba Y hỗ trợ lẫn nhau, đưa thanh kiếm gỗ đào đến trước mặt Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y buộc một loại bí mật và pháp bảo lên kiếm gỗ đào của đạo sĩ.

Hai người hợp tác vô cùng ăn ý, tốc độ nhanh chóng, như thể đã tập luyện nhiều lần vậy.

Trong nháy mắt hoàn thành động tác, trên thanh kiếm gỗ đào của đạo sĩ Hoàng Chương đã có thêm một thứ gì đó.

Trong ánh sáng mờ ảo, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều không nhìn rõ thứ đó là gì.

Chỉ thấy đạo sĩ Hoàng Chương lướt tới, thân hình bay vọt lên cao mấy mét.

Đây là võ công nhập đạo.

Vị sư phụ đánh xác kia quả nhiên là đệ tử Đạo môn có bản lĩnh thật sự.

Đã kế thừa y bát của người ta, thân thủ tự nhiên cũng không vừa.

Đạo sĩ Hoàng Chương tung một kiếm, mang theo ‘vũ khí bí mật’ mà Hồ Ba Y treo trên đó, đồng thời đâm ra.

Tướng quân tống tử lúc này đang đánh hơi mùi máu, chuẩn bị tấn công để kết liễu Bàn Tử trước.

Nào ngờ phía sau đột nhiên truyền đến mùi kiếm gỗ đào.

Nó mạnh mẽ quay đầu lại, vừa thấy kiếm gỗ đào liền như thấy ôn

dịch, gầm lên một tiếng, nhấc bổng nắp quan tài đá nặng nghìn cân ném về phía đạo sĩ.

"Mẹ nó!".

Sức tấn công của gã tướng quân kim giáp quả nhiên mạnh hãn.

Chỉ khẽ hất một cái đã ném nắp quan tài bay thẳng về phía mọi người.

Đạo sĩ Hoàng Chương là người đứng mũi chịu sào.

Những người còn lại cũng nằm trong phạm vi tấn công, né không kịp.

"Liều mạng thôi, tất cả tránh ra!".

"Hồ Ba Y, tôi nhảy đây!".

Hồ Ba Y ngồi thụp xuống: "Được, tôi giúp anh!".

Hai tay đặt lên đầu gối, đạo sĩ Hoàng Chương đạp lên tay anh, lao vọt lên trên.

Né được nắp quan tài, tung một kiếm đâm thẳng vào đỉnh đầu cương thi kim giáp.

Con cương thi này quá mạnh.

Nếu kiếm này của đạo sĩ không có tác dụng, không cầm cự được, rất có thể cả đội sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn trong cái hầm mộ này.

Khi nắp quan tài lao về phía Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, họ đã dùng hết sức bình sinh để né tránh.

Ầm!

Nắp quan tài đá vỡ tan tành.

Chương 582

May quá, đều thoát chết trong gang tấc.

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng thuận thế chém xuống một kiếm.

Kiếm gỗ đào mang theo một luồng ánh sáng vàng, mũi kiếm đâm xuống.

Xèo xèo xèo!

Cương thi kim giáp như bị sét đánh, kịch liệt nhảy lùi lại hai bước, mục tiêu định giết trước đó cũng bị nó quên sạch bách.

Kiếm gỗ đào của đạo sĩ Hoàng Chương quả nhiên có tác dụng!

Trong mắt mọi người hiện lên một luồng sáng, ai nấy đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Hóa ra là do hai thằng nhóc đó giết sao!".

"Cần gì phải hỏi?

Cương thi kim giáp chính là thủ phạm trong cái mộ này".

"Đạo sĩ, có thể đâm thêm mấy kiếm nữa không?".

Đạo sĩ Hoàng Chương mệt đến thở không ra hơi: "Anh tưởng là cuốc đất sao?

Đâu có dễ như vậy".

Cương thi kim giáp lúc này đã biết ai là kẻ tấn công mình.

Đôi mắt xác sống của nó trừng trừng nhìn đạo sĩ, khiến đạo sĩ lập tức kêu lên: "Tổ tiên ơi!

Ngoan ngoãn ơi, không xong rồi!".

Hù hù!

Cuộc tấn công ập đến trong nháy mắt.

Tiếng kinh hô còn chưa dứt, cương thi kim giáp đã nổi giận lao về phía đạo sĩ Hoàng Chương.

Áo đạo bào của ông ta lập tức bị nó tóm chặt.

Vốn định tóm lấy hai cánh tay đạo sĩ rồi phế bỏ, nào ngờ vồ hụt, trong cơn thịnh nộ, nó xé tan tành chiếc đạo bào.

"Ô ô!".

Tiếng gầm của xác sống càng thêm kịch liệt.

Trong mộ thất bao trùm một bầu không khí kỳ quái.

Bàn Tử thấy vẻ chật vật của đạo sĩ Hoàng Chương liền cười lớn: "Ha ha ha, đạo sĩ, giờ anh cũng giống tôi rồi.

Không không không, phải nói là giờ anh trông chẳng khác gì con cương thi kia cả.

Nhìn xem, cả hai đều nhếch nhác như nhau".

"Cái thằng nhóc thối tha này!".

Đạo sĩ Hoàng Chương mắng Bàn Tử một câu, đồng thời nhắc nhở: "Tà lực của cương thi nằm ở bộ kim giáp kia, Bàn Tử không phải muốn bộ giáp đó sao?

Lại đây, lột nó ra đi.

Cương thi mất tà lực thì chỉ còn nước để tôi tiêu diệt thôi".

Bàn Tử nằm mơ cũng muốn bộ giáp lấp lánh ánh vàng kia, thứ đó ước chừng còn giá trị hơn cả bộ Kim Lũ Ngọc Y.

Nhưng nghe đề nghị của đạo sĩ, gã liền lộ ra vẻ nghi ngờ: "Đạo sĩ, anh cũng khéo bày mưu hèn kế bẩn quá đấy!".

Bàn Tử làm sao dễ dàng mắc bẫy như thế được.

“Đạo sĩ, linh phù của anh đâu?”.

“Đừng nói nhảm nữa, lưới buộc xác!”.

“Mẹ nó chứ!”.

Bàn Tử chửi một tiếng, mới sực nhớ ra trong ba lô của mình còn một cái lưới buộc xác nữa.

Cương thi kim giáp đã khóa mục tiêu vào đạo sĩ Hoàng Chương.

Nhưng đạo sĩ không hề sợ hãi, thân thủ của ông ta là nhanh nhẹn nhất trong mấy người, đối phó một lúc với cương thi kim giáp không thành vấn đề.

Trong khi Bàn Tử chuẩn bị lưới, đạo sĩ đã quần nhau với cương thi.

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha lúc này chỉ mong có người chống đỡ hộ một lát.

Cú tấn công của nắp quan tài lúc nãy quá mạnh.

Một người thì trẹo lưng, một người thì sưng chân, tình hình còn tồi tệ hơn cả Bàn Tử.

Chương 583

“Bàn Tử, cậu đang mổ đẻ đấy à, sao chậm chạp thế?”.

“Biết rồi biết rồi.

Cái lão đạo thối này, chỉ biết chỉ huy Bàn gia tôi thôi.

Đỡ lấy!”.

Bàn Tử vừa tranh thủ mỉa mai đạo sĩ, vừa tung ra cái lưới lấy từ trong ba lô.

Thứ này vừa xuất hiện, Hồ Ba Y và Đại Kim Nha liền phấn chấn hẳn lên.

Đối phó với loại tống tử như cương thi kim giáp này, có công cụ và không có công cụ tự nhiên là khác hẳn.

Lưới buộc xác sau khi được đạo sĩ thi pháp, tác dụng trừ tà sẽ tăng lên rất nhiều.

Trong tình cảnh không còn cách nào khác, đạo sĩ Hoàng Chương đành phải liều mạng.

Khi Bàn Tử tung lưới, ông ta tiện tay dán một đạo linh phù lên, nhưng sơ hở phía sau lại bị cương thi kim giáp lợi dụng.

“Gầm!”.

Từ cổ họng cương thi phát ra một tiếng gầm gừ đục ngầu, hai cánh tay vươn về phía trước, cào vào lưng đạo sĩ Hoàng Chương.

Đạo bào vốn đã rách nát, vị trí xương bả vai đột nhiên truyền đến cơn đau kịch liệt, đạo sĩ biết ngay là đại sự không ổn.

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha thấy thế liền dốc hết sức bình sinh lao tới, người ôm chân, người kéo vai, nhất quyết phải tách cương thi và

đạo sĩ ra.

Nếu không, món pháp khí là cái lưới thứ hai của Bàn Tử sẽ mất cơ hội triển khai.

Lúc này phải giữ lấy mạng đạo sĩ, cũng là giữ mạng cho tất cả mọi người.

Không ai muốn lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn cả.

Vận may không tệ.

Khi Đại Kim Nha dùng hết sức bình sinh định bẩy chân cương thi ra, nó bỗng quay người lại, đá một cú hậu túc.

Đại Kim Nha không phòng bị chiêu này, lập tức lăn sang bên trái.

Cương thi kim giáp bị phân tâm, Hồ Ba Y lập tức tăng tốc.

Móng vuốt sắc nhọn của nó bị gỡ ra, đạo sĩ Hoàng Chương thở phào một cái, nhưng sau lưng máu tươi tuôn xối xả.

Bị loại tống tử như thế này đâm chảy máu là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Đạo sĩ Hoàng Chương biết cách điều trị.

Ông ta có nhiều kinh nghiệm đối phó với cương thi kim giáp hơn người bình thường, vì vậy nội tâm không hề hoảng loạn.

Bàn Tử ngậm dao găm trong miệng, nói không rõ chữ: "Đỡ lấy!".

Hồ Ba Y và Đại Kim Nha lúc này vừa vặn rảnh tay, thấy thế liền phối hợp ăn ý lăn ra sau lưng đối phương, trái phải đan xen, bắt lấy các góc của tấm lưới thứ hai.

Ba người đồng thời hành động, tốc độ cực cao.

Cương thi kim giáp lập tức bị tấm lưới cùng loại trói chặt lần thứ hai.

Đạo sĩ Hoàng Chương đại hỷ.

“Lão đạo, có ổn không?

Nếu ổn thì cùng tôi dùng tấm lưới cuối cùng này trói chặt nó lại”.

Đại Kim Nha vốn định gọi là ‘lão đạo lông tạp’, nhưng lại nuốt lời vào trong.

Bây giờ theo bản lĩnh của đạo sĩ Hoàng Chương dần lộ ra, anh ta đã thay đổi thái độ.

“Ổn ổn, Bàn Tử là đồ dở hơi, tôi Hoàng Chương đây biết cậu ta hạng gì rồi, tôi sẽ không chấp nhặt với hạng người đó đâu”.

Bàn Tử nghe lời Hoàng Chương nói liền cười lớn.

Đại Kim Nha mắng: “Bị bệnh à?”.

“Không sao, tôi với lão đạo đang đùa thôi mà, đúng không lão đạo?”.

Đạo sĩ Hoàng Chương bất đắc dĩ đáp ứng: “Đúng vậy, đang đùa, đùa lớn đấy!

Nếu tôi không trói được nó, thì đến lượt nó đùa với chúng ta rồi!

Bàn Tử có muốn ở lại đây làm Thủ mộ nô tương không?”.

“Cút đi, đừng có trù tôi”.

Đạo sĩ Hoàng Chương tiếp tục khích tướng: “Đã không muốn thì sao không mau ra tay đi?

Để trễ chút nữa là hỏng bét hết bây giờ”.

Chương 584

Lúc này bốn người đồng thời siết chặt dây thừng trong tay.

Lưới buộc xác lập tức thu nhỏ lại.

Diện tích bị ép xuống chỉ còn một phần tư so với ban đầu.

Nhưng cương thi kim giáp dường như có khả năng thu nhỏ đặc biệt, thể tích không ngừng co lại để tránh né những cú siết chết người.

Đột nhiên, lưới đã thu nhỏ đến cực hạn.

Cương thi kim giáp không thể co người thêm được nữa, bốn người thấy vậy đều đại hỷ.

Quan sát nhạy bén, cơ hội ra tay cuối cùng cũng đã đến.

Bàn Tử hét lớn trước tiên: "Xem Bàn gia đây!".

Một tay cầm lưới, một tay rút móng lừa đen (hắc lư đề) ra đánh.

Đạo sĩ Hoàng Chương thấy thế cũng hét lớn: "Xem chiêu của tôi đây!".

Kiếm gỗ đào một lần nữa đâm ra.

Đại Kim Nha và Hồ Ba Y cũng biết đây là cơ hội cuối cùng để giải quyết cương thi kim giáp.

Cả hai cũng mang hết bản lĩnh ra, đồng thời bộc phát để kết liễu nó.

"Cương thi kim giáp, tận thế của mày đến rồi.

Mày không biết sao?".

"Gầm!".

Hồ Ba Y quát gã tướng quân một câu, nó lập tức quay sang gầm

lên một tiếng để đáp trả.

“Mày tiêu đời rồi.

Hắc hắc, Bàn gia phải đập chết mày mới được”.

Cương thi kim giáp lại quay sang phía Bàn Tử gầm lên.

Khi kiếm gỗ đào của đạo sĩ và vũ khí của Đại Kim Nha đồng thời ập đến, cương thi kim giáp bỗng nhiên ngồi thụp xuống đất, tạo ra một kẽ hở giữa lưới và cơ thể.

Ngay lúc cuộc tấn công của mấy người sắp có tác dụng, cương thi kim giáp đột nhiên bùng nổ, phát ra một tiếng gầm như sấm sét, xung quanh như có gió lạnh gào rít, quỷ khóc thần gào, vô số tạp vật bị cuốn lên không trung.

Trong mộ thất rộng mấy chục mét vuông xuất hiện cảnh tượng cát bay đá chạy kỳ dị.

“Chuyện gì thế này?”.

“Nó sắp bộc phát rồi!”.

“Biết thế tôi đã kết liễu nó sớm cho xong, cứ chần chừ mãi giờ mới rắc rối thế này!”.

“Mẹ nó, thế này cũng được sao!”.

Hú hú hú!

Cương thi kim giáp gầm lên liên hồi, tà khí lan tỏa, bốn người như bị sét đánh ngang tai, không chỉ hoa mắt ù tai mà đầu óc còn căng phồng, thiên vân địa chuyển như trúng tà.

Trong lúc cả nhóm bị chấn động đến váng đầu, lưới buộc xác quả nhiên bị phá tan lần thứ hai.

Khi xác sống bước ra từ đống lưới nát, cả bốn người đồng thời

cảm nhận được tử thần đang cận kề.

Sự chấn động kịch liệt khiến thạch thất như sắp sụp đổ, rung lắc dữ dội.

Trong cơn hỗn loạn, cả bốn người đều mất kiểm soát.

Giống như cành cây trong vòng xoáy, họ bất giác trở thành mục tiêu săn đuổi của cương thi kim giáp.

Khi nó nhe hàm răng cũ kỹ chuẩn bị tấn công một trong những mục tiêu đã mất khả năng phản kháng, thì một chuỗi tiếng chuông đồng 'đinh đinh đinh' không biết từ hướng nào truyền tới.

Cương thi kim giáp kinh ngạc nhìn lại.

Trong bóng tối hỗn loạn, một luồng sáng đi kèm với một bóng người tiến vào mộ thất.

Tiếng chuông đồng phát ra từ tay người đó.

Anh ta dùng ngón trỏ và ngón cái bóp hai đầu cái chuông đồng.

Khiến những cánh nhỏ trên chuông rung động trong không trung theo gió, sự rung động đó kéo theo viên kim loại bên trong va chạm vào thành chuông, phát ra âm thanh trong trẻo lan tỏa khắp mộ thất.

Nghe thì rất hay, nhưng trong hoàn cảnh này chỉ khiến người ta cảm thấy như có yêu quái xuất hiện.

Dù sao thì ở một nơi như thế này mà nghe thấy âm thanh thanh tao đó cũng không làm tâm trạng khá hơn được.

Giọng nói quen thuộc, bóng hình quen thuộc.

Khi Bàn Tử nhìn thấy bóng người đó, gã cuối cùng cũng yên tâm, cả người như quả bầu ngã lăn ra.

Chương 585

“Trúng phải Thi hống công rồi”.

Lý Sinh đối diện với cương thi kim giáp, nói với bốn người phía sau nó một cách bình thản.

Vừa bước vào, Lý Sinh đã cảm nhận được một luồng lệ khí.

Đồng thời, gã cương thi cũng cảm nhận được trên người bóng hình này dường như ẩn chứa nguồn năng lượng khổng lồ.

Tuy nhiên, nó không sợ!

Đây là chuyện quỷ dị nhất mà cương thi kim giáp thấy kể từ khi thức tỉnh trong mộ.

Nó gầm lên một tiếng dữ dội với Lý Sinh để thăm dò.

Chỉ cần Lý Sinh lộ ra bất kỳ vẻ sợ hãi nào, nó sẽ lập tức lao tới tiêu diệt anh trước, sau đó mới quay lại xử lý bốn kẻ đổ đấu đang nằm đo đất kia.

“U u!”.

Xác sống lúc này đứng yên không động đậy, cũng không tấn công Lý Sinh.

Ánh mắt nó bị cái chuông đồng trong tay Lý Sinh thu hút mãnh liệt.

Khi Lý Sinh tiến tới, vật trong tay anh không ngừng hấp thụ tiếng gió yếu ớt xung quanh và chuyển hóa thành tiếng chuông đồng.

Tiếng vang trong trẻo đó dường như mang theo một nhịp điệu linh tính, khiến ngay cả cương thi kim giáp cũng phải chấn động theo.

Muốn làm rõ cái chuông đồng mang pháp lực cường đại trong tay Lý Sinh là thứ gì.

“Cương thi kim giáp, tôi ra lệnh cho mày quỳ xuống”.

“Có nghe thấy không, tôi ra lệnh cho mày quỳ xuống ngay lập tức”.

Lần ra lệnh thứ nhất, cương thi không có phản ứng gì.

Lần thứ hai, nó vẫn đứng sừng sững không nhúc nhích, ánh mắt như nước đọng nhìn về phía cái chuông.

“Tôi nhân danh Chủ nhân, lệnh cho mày quỳ xuống”.

Lý Sinh giơ cao chuông đồng hướng về phía cương thi.

Lúc này, nó bỗng nhiên như nhìn thấy thứ đáng sợ nhất, gầm thét về phía Lý Sinh.

Thần thái của nó vô cùng sợ hãi, như thể trong cái chuông đồng kia có thứ gì đó có thể khắc chế được nó.

Lý Sinh giơ chuông đồng như thể đang soi kính chiếu yêu trước mặt yêu quái, có thể khiến đối phương hiện nguyên hình.

“Tôi nhân danh Chủ nhân, lệnh cho mày quỳ xuống”.

Lý Sinh không ngừng niệm chú.

Một mặt lẩm bẩm, một mặt cẩn thận áp sát cương thi, ánh mắt và tinh thần lực được nâng lên mức cực hạn.

Chí chí!

Bên trong chuông đồng đột nhiên phát ra một tiếng côn trùng kêu.

Cương thi kim giáp vốn đang nổi giận định tấn công Lý Sinh, nghe thấy tiếng côn trùng kêu liền lập tức toàn thân run rẩy, co giật kịch liệt trước mặt anh.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện!

Con cương thi vốn bá đạo bạo ngược, vậy mà thực sự quỳ sụp

xuống trước mặt Lý Sinh đang cầm chuông đồng, và ngoan ngoãn dập đầu thật mạnh xuống đất như đang hành lễ.

Một màn kỳ quái vô cùng.

Nếu không phải Lý Sinh đích thân thể hiện trước mặt Bàn Tử, bảo đảm là dù Bàn Tử, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y hay đạo sĩ Hoàng Chương có bị đánh chết cũng không tin nổi.

Bốn người họ vất vả đối phó với nó suốt mấy canh giờ, suýt chút nữa thì mất mạng.

Vậy mà Lý Sinh vừa đến, chỉ dùng một cái chuông nhỏ đã thu phục nó ngoan ngoãn.

Thật là... quá mức khó tin!

Bàn Tử và Hồ Ba Y đã sớm khôi phục tri giác, ngồi bệt dưới đất đờ đẫn nhìn cảnh này.

“Lão đại... anh đến rồi”.

Hồ Ba Y gắng gượng ngồi dậy, tựa lưng vào tường, thần sắc mệt mỏi nhìn Lý Sinh.

“Tôi giúp mọi người xử lý con cương thi này”.

“Phía hồ băng bên kia thì sao...”.

Hồ Ba Y hỏi tiếp.

Chương 586

“Đã xảy ra một số chuyện, nhưng hiện tại bên ngoài đã ổn định rồi.

Đám người Phong Bưu có kẻ có lẽ đã xảy ra biến dị”.

Lý Sinh nói câu này, dường như là nhắm thẳng vào cương thi kim giáp.

Trong khi quỳ rạp dưới đất, nó trừng đôi mắt xác sống, bắn về phía Lý Sinh một luồng nhìn oán độc.

“Đừng nhìn tôi như vậy, khi kế sách của mày hoàn thành.

Tôi biết, đội ngũ của Phong Bưu không còn là đội ngũ ban đầu nữa rồi”.

Hồ Ba Y là người nhạy bén.

Anh có thể nghe ra được những điều kinh khủng trong lời nói của lão đại.

Có lẽ, theo ý của Lý Sinh, trong đội ngũ của Phong Bưu, thậm chí là chính Phong Bưu, đã trở thành con rối của chủ nhân ngôi mộ này.

Thậm chí còn đáng sợ hơn, có yêu tà đã ‘mượn xác hoàn hồn’ từ trong mộ và trà trộn thành công vào đội của Phong Bưu.

Mục tiêu cuối cùng của chúng là tiến vào mộ Thiên Sơn tiên nữ.

Vì vậy, mộ của đại tướng quân này xuất hiện trên con đường tuyết sơn bắt buộc phải đi qua để vào mộ Thiên Sơn tiên nữ, nhìn thì có vẻ trùng hợp nhưng thực chất là tất yếu!

Bởi vì có kẻ cố ý để họ chạm trán!

Chỉ cần gặp phải, với tâm thái của mấy kẻ đổ đấu lớn nhỏ, trăm

phần trăm sẽ xông vào.

Chỉ có như vậy, yêu tà trong mộ mới có cơ hội rời khỏi đây.

Lời của Lý Sinh như một quả bom hẹn giờ, sau khi nổ khiến cương thi kim giáp cực độ chấn kinh.

"Cương thi kim giáp, tuy tôi không biết kẻ đó là ai, nhưng tôi nhất định sẽ tra ra!

Mày cũng không cần phải nói cho tôi biết.

Cút về nơi mày nên ở đi!".

Lý Sinh bóp chặt cái chuông đồng, giọng điệu đe dọa đột ngột tăng nặng.

Sát cơ lộ rõ trong ánh mắt anh.

Cương thi kim giáp dường như cảm nhận được một mối đe dọa chí mạng, mạnh mẽ chuyển từ tư thế quỳ lạy sang quay lưng về phía Lý Sinh.

Vị trí của Bàn Tử lúc này vừa vặn có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó.

Gã thấy lớp da mặt xác sống đột nhiên bong tróc từng lớp, sau đó lộ ra khuôn mặt của một thanh niên.

Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha kinh ngạc đến mức mồm không khép lại được.

Bàn Tử kinh khiếu: "Yêu quái kìa!".

Rồi gã liều mạng lùi về phía sau, cảm giác nhìn thấy con cương thi biến thành người sống thế này cứ như một cơn ác mộng len lỏi vào tâm trí, khiến gã đứng ngồi không yên.

"Lão đại, nó đang lột xác kìa".

Hồ Ba Y thốt lên kinh ngạc.

Đại Kim Nha thì kêu lên: "Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Đại Kim Nha tôi cũng không tin nổi ngôi mộ tướng quân này lại bị một lũ yêu tà chiếm đóng.

Cương thi kim giáp này rốt cuộc là hạng người gì vậy?".

Trong khi Đại Kim Nha thắc mắc, đạo sĩ Hoàng Chương đột nhiên cảm thấy sau lưng ngứa ngáy lạ thường.

"Á, sau lưng tôi...

Xem hộ tôi với, Đại Kim Nha làm ơn đấy, xem hộ tôi với".

"Máu, toàn là máu, máu màu đen!".

Đại Kim Nha nhờ ánh sáng chiếu tới, nhìn thấy tình trạng sau lưng đạo sĩ.

Chỉ thấy chỗ bị cương thi cào, ngoài lớp da tái nhợt thì vị trí vết thương máu không ngừng chảy ra.

Là máu màu đen!

Chẳng trách đạo sĩ lại đau đớn kêu ngứa không ngừng.

Xem ra máu của cương thi không chỉ gây ảnh hưởng chí mạng đến nội tạng mà còn có thể gây mục rỗng diện tích lớn trên da người.

Tình huống này vô cùng nguy hiểm.

Nếu xử lý không khéo, có lẽ sẽ để lại tàn tật suốt đời.

"Đừng cử động, lưng của anh nát bét rồi!".

Đại Kim Nha nhìn qua một lượt, lông mày nhíu chặt lại.

Chương 587

Cảnh tượng này ai thấy cũng phải hít một hơi lạnh, đủ thấy thương thế của đạo sĩ nghiêm trọng đến mức nào.

“Lão đại, đạo sĩ xong đời rồi”.

“Không xong đời đâu”.

Thấy Lý Sinh trong lúc đối phó cương thi vẫn tranh thủ trả lời Đại Kim Nha, tất cả các tay chơi lão luyện của Lão Cửu Môn đều lộ vẻ kinh ngạc.

Dù sao thì Bàn Tử đối với loại vết thương này cơ bản là không nuôi hy vọng gì.

Trong ấn tượng của gã, loại độc này một khi phát tác sẽ để lại vết sẹo trên vết thương, khi thì giống con rết, khi thì giống bãi chiến trường, tóm lại hình thù gì cũng có.

Thảm một chút cũng được, miễn là giữ được mạng.

Nhưng vết thương của đạo sĩ quá nặng rồi.

Đại Kim Nha cũng bó tay, chỉ đành hướng về phía lão đại cầu cứu.

“Lão đại, có cách nào khiến anh ấy phục nguyên không?”.

“Trong răng của cương thi kim giáp có một loại bột gọi là huyết phấn.

Thứ này sau khi phơi khô là phương thuốc tốt nhất để trị máu độc”.

Đạo sĩ Hoàng Chương nghe xong liền lẩm bẩm: “Lấy huyết phấn trị huyết độc!

Ừm, ý tưởng này nghe rất đáng tin, phen này lão đạo tôi mạng lớn

không chết được rồi, ha ha".

Đại Kim Nha thấy đạo sĩ có cứu liền mắng một câu: "Đừng có mừng vội, anh tưởng cương thi kim giáp dễ đối phó thế sao?".

Lúc này, chuông đồng của Lý Sinh ép cương thi kim giáp có phản ứng kịch liệt.

Khi nó quyết định phản kích cũng là lúc Lý Sinh gặp nguy hiểm nhất.

Anh nắm chặt cái chuông, không ngừng hứng gió xung quanh vào cánh chuông, âm thanh phát ra càng thêm chói tai.

"Ném thanh kiếm gỗ đào của anh cho tôi!".

Lý Sinh lúc này gọi đạo sĩ Hoàng Chương.

"Lão đại bảo anh ném vũ khí kìa, nghe thấy chưa lão đạo?".

"Biết rồi".

Kiếm gỗ đào qua tay Đại Kim Nha tung lên không trung.

Lý Sinh lần thứ hai dùng kiếm gỗ đào phục ma của đạo sĩ để đối phó cương thi.

"Trúng!".

Lý Sinh múa vài chiêu trước mặt cương thi, những chiêu thức này đều dùng để mê hoặc nó.

Gã cương thi quả nhiên trúng kế, trong tiếng gào thét chưa kịp tấn công thì ngực đã trúng một kiếm.

Tuy nhiên, theo những mảnh giáp vàng rơi rụng, một tấm hộ tâm kính lớn lộ ra.

Lý Sinh một kiếm này đã hụt rồi!

"Mẹ nó, có hộ tâm kính bảo vệ, đáng ghét thật".

“Không sao, trời muốn nó diệt, thần tiên cũng không cứu được!”.

Lý Sinh tung ra chiêu ‘Phi yến nhập lương’, cương thi lập tức né tránh theo kiểu nằm ngang trên không, nào ngờ đó mới là lúc Lý Sinh ra tay thật sự.

Kiếm gỗ đào một lần nữa xuất kích, ngay lúc hộ tâm kính của cương thi buông lỏng theo tự nhiên, ‘xoẹt’ một tiếng, thanh kiếm cuối cùng cũng đâm xuyên qua điểm yếu của nó.

Á...

Cương thi kim giáp cuồng nộ cực độ, hắc khí tà ác trên người như khói lò bốc ra tứ xứ.

Lý Sinh thấy nó trúng chiêu, lập tức bảo Bàn Tử và Hồ Ba Y: “Mau lấy huyết phấn từ răng nó đi!”.

Bàn Tử thấy lão đại đã chế phục được cương thi liền đại hỷ.

Ngay cả cơn ngứa trên người cũng quên béng mất, hưng phấn cùng Hồ Ba Y áp sát con cương thi đang hấp hối.

Một mặt dùng thân hình hộ pháp ôm chặt lấy, khống chế nó chết gí một chỗ, một mặt nói với Hồ Ba Y: “Ra tay đi!”.

Hồ Ba Y tay trái cầm một hộp phấn, tay phải cầm một miếng đá mài không biết kiếm từ đâu, mài lấy bột từ răng của nó.

Mùi trên người gã tướng quân này nồng nặc quá, suýt chút nữa hun chết họ.

Hồ Ba Y nín thở quay đầu đi, nhanh chóng hoàn thành động tác, thấy hộp phấn nhỏ đã đầy liền nói với Bàn Tử: “Được rồi!”.

Bàn Tử dùng tấm thân đồ sộ húc mạnh một cái, cương thi kim giáp đang trong cơn tà khí tuôn trào bị Bàn Tử ép cho ngã sấp mặt.

Rầm một tiếng như cánh cửa đổ, bụi trần tung mù mịt.

Chương 588

Cương thi kim giáp xong đời rồi!

Bàn Tử thấy thi thể nó đang dần tan biến liền lăn một vòng, thuận chân đá xác nó vào chân tường mộ thất, cách xa cả nhóm.

Đứng nhìn nó từ từ hóa đi.

"Hỏng rồi, bộ kim giáp của tôi!".

Bàn Tử sực nhớ ra.

Gã đau lòng chạy tới, nhưng cương thi kim giáp lúc này cùng với bộ giáp trên người đã hóa thành một đống phế thải, thứ gã nhắm tới cũng sớm biến mất.

"Bàn Tử, không ngứa nữa à?".

Một bên, Lý Sinh bảo Đại Kim Nha chườm huyết phấn cho đạo sĩ, một bên hỏi thăm Bàn Tử cũng vừa trúng chiêu.

"Á, ngứa, ngứa chết tôi rồi".

Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ mặt gãi điên cuồng, đi tới giật lấy hộp phấn trong tay Đại Kim Nha, gọi: "Để cho tôi một ít, để cho tôi một ít".

Sau đó với động tác nhanh nhất, gã bốc một nắm huyết phấn bôi túi bụi lên vết thương.

"Bùng!".

Con cương thi bị tiêu diệt hoàn toàn, sau khi hóa thành phế thải thì tự bốc cháy.

Kiến trúc trong cổ mộ lúc này đột nhiên chấn động.

Lý Sinh gọi Bàn Tử và Đại Kim Nha: "Ở đây không an toàn, rút!".

Bàn Tử lúc này đã đắp xong thuốc, chạy nhảy không chút trở ngại.

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng khoác lên chiếc đạo bào rách nát.

Theo sau mọi người rời khỏi nơi nguy hiểm.

Sau khi ra khỏi mộ, chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Cơn ngứa trên người đạo sĩ và Bàn Tử biến mất một cách kỳ lạ.

Kiểm tra lẫn nhau mới thấy quả nhiên phương pháp của lão đại Lý Sinh đã có tác dụng.

Mấy gã này giờ đây sùng bái Lý Sinh như thần minh.

"Lý gia, món đồ này tôi đã bảo quản lâu rồi.

Nhưng dường như nó có một số thay đổi, tôi cũng không biết chuyện gì nữa, anh xem thử đi".

Cả nhóm đã về đến doanh trại.

Shirley Dương và Hoắc Tú Tú lập tức vây lấy, động tác của hai cô nàng khá nhanh, dường như có chuyện muốn hỏi.

Ngô Tà dùng giọng chuẩn của mình nói với Lý Sinh.

Bàn Tử vỗ vỗ Hồ Ba Y hỏi: "Lúc tôi xuống mộ, bên ngoài làm những gì vậy?".

"Phải hỏi Tiểu Ca ấy".

Hai người quả nhiên đi đến trước mặt Tiểu Ca đang khoanh tay đứng đó.

Dưới ánh trăng, Tiểu Ca như một pho tượng, khoanh tay tựa vào một cái cây khô phủ đầy tuyết.

Hai chân đan chéo vào nhau, đứng im như phỗng.

“Cành của Địa Tinh Thần Thụ, không biết ai đã phát hiện ra và vứt nó trên tuyết.

Có người nhặt được, lão đại vốn định nghiên cứu nó.

Nhưng nghe tin mấy người gặp rắc rối khi đổ đấu nên xuống đó giúp đỡ”.

Tiểu Ca vừa nói xong, Bàn Tử và Hồ Ba Y đều hiểu ra.

Hóa ra chuyện trước đó đều là lỗi của họ.

“Lão đại yên tâm, Bàn Tử tôi nhất định sẽ lấy công chuộc tội.

Phong Bưu chạy không xa được đâu, mộ Thiên Sơn tiên nữ cuối cùng vẫn là của chúng ta”.

Bàn Tử mang theo lòng hối lỗi nói với Lý Sinh.

“Đến cả Bàn Tử cũng đã biểu thái thì Hồ Ba Y tôi cũng có đôi lời.

Lão đại, từ trước đến nay, kể từ khi vào núi tuyết, tôi cảm thấy phương pháp của mình có lẽ có chút vấn đề.

Nhưng sự thật thắng hùng biện.

Đến bây giờ, lộ trình của anh cũng tốt, những phát hiện dọc đường cũng chứng minh một điều: Sách lược của anh là chính xác nhất.

Chương 589

Bây giờ đã có tin tức của Phong Bưu, mặc kệ đội ngũ của hắn bị thứ gì xâm chiếm.

Tôi bảo đảm khi gặp lại đám người Ngũ Long Bang, Hồ Ba Y tôi tuyệt đối sẽ không khách sáo.

Lão đại chỉ đâu tôi đánh đó, nhất định phải diệt lũ thổ đế đó mới được".

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng nói: "Cương thi kim giáp trong mộ có bản lĩnh lợi hại như vậy, thì yêu nghiệt thoát ra khỏi mộ còn lợi hại hơn.

Con yêu nghiệt đó đã trà trộn vào đội Phong Bưu, hắn sẽ gặp rắc rối lớn đấy".

Đại Kim Nha nãy giờ không mở miệng.

Sau lưng anh ta, vết thương đã khép lại nhưng cảm thấy cực kỳ khát nước.

Anh ta uống một ngụm nước nóng, phân tích cho Lý Sinh và mọi người: "Chưa chắc đâu!

Quái vật đó đã trộn vào đội của hắn thì chắc chắn có đồ mưu.

Nếu nó muốn giết hắn, tại sao ở trong mộ không giết luôn đi?

Sao phải đợi ra ngoài mới đối phó?

Cho nên theo tôi đoán, mục tiêu của nó có lẽ giống chúng ta, cũng là mộ Thiên Sơn tiên nữ.

Lão đại thấy sao?".

Lý Sinh liếc nhìn mẩu Địa Tinh Thần Thụ trên tay Shirley Dương,

lắc đầu nói: “Manh mối hiện tại có hai điều, phân tích của anh tổng kết trong bốn chữ: ‘Phức tạp bí ẩn’!

Ngoài manh mối này ra, tôi còn một manh mối khác, mọi người xem này”.

Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, đạo sĩ Hoàng Chương đều vây lại.

Shirley Dương nâng vật như san hô đó, cánh tay nhỏ nhắn đã mỏi nhừ.

Bàn Tử thấy vậy liền nói: “Shirley Dương, đại mỹ nữ, mỏi tay không?

Để Bàn ca bưng hộ cho nào”.

Shirley Dương không thèm nghĩ ngợi, ném luôn cành thần thụ cho Bàn Tử.

Bàn Tử quả nhiên bắt lấy.

Nhưng ngay khi cầm lấy nó, mặt gã lập tức biến sắc.

“Thứ này sao nặng thế!”.

Bàn Tử kêu lên kinh ngạc.

Trừ gã ra, ba người còn lại đều nhìn gã với ánh mắt nghi hoặc.

Xem ra trừ bốn người xuống mộ ra, những người còn lại đều đã biết bí mật của Địa Tinh Thần Thụ.

Cho nên họ không hề tỏ ra ngạc nhiên hay nghi hoặc gì.

“Thứ này gọi là Địa Tinh Thần Thụ.

À không, chỉ là một đoạn của nó thôi”.

“Địa Tinh Thần Thụ?”.

Bàn Tử thở hổn hển hỏi: “Nghe giọng lão đại lúc nãy, có vẻ nó có

liên quan đến mục tiêu cuối cùng của chúng ta?”.

Mục tiêu cuối cùng, mọi người trong đội đều biết.

Lời ám chỉ của Bàn Tử đã nhắc nhở các thành viên khác.

Hồ Ba Y cũng gia nhập hội thẩm vấn, hỏi Lý Sinh: “Lão đại, giờ là lúc nấu cơm rồi.

Trời đã tối, chúng ta ăn bữa cơm đạm bạc đi.

Bàn Tử đi nhặt củi đi”.

“Tôi không đi, không thấy tôi đang bưng bảo bối Địa Tinh Thần Thụ đây à?”.

“Cậu không đi thì tôi đi”.

Hồ Ba Y định đi thì Lý Sinh gọi lại: “Ăn cơm xong rồi nói bí mật của Địa Tinh Thần Thụ cũng được, Tiểu Ca, sắp xếp đi”.

Tiểu Ca bước ra từ dưới gốc cây khô, nhận lấy đoạn cành thần thụ từ tay Bàn Tử, cho vào một cái túi đặc biệt rồi buộc chặt bên ngoài.

Sau đó lại bỏ vào ba lô của Bàn Tử.

Một mặt đóng gói vô cùng chuyên nghiệp, một mặt liếc nhìn Bàn Tử: “Cậu chắc chắn tò mò tại sao phải dùng giấy chắn sáng để bọc nó lại chứ?”.

“Ừ, đúng là vậy.

Tiểu Ca, hành vi khó hiểu này của anh làm tôi xoắn hết cả não rồi, nói cho tôi nghe đi, tại sao?

Chương 590

Tại sao phải bọc nó bằng thứ chắn sáng?".

"Bởi vì tương truyền, thứ này đến từ Diêm giới!".

Diêm giới, đương nhiên là chỉ Minh giới, nơi Minh Vương cai quản.

Mọi người lập tức hít một hơi lạnh.

Nghe Tiểu Ca - một nhân vật lợi hại như thế - nói vậy.

Chẳng lẽ anh ta từng vào Minh giới rồi sao!

Lời anh ta nói đương nhiên có sức thuyết phục cực mạnh.

Mọi người tuy chưa dám khẳng định nhưng cũng không dám tùy tiện nghi ngờ lời Tiểu Ca.

Cộng thêm Lý Sinh thúc giục, mấy người chỉ đành mang tâm trạng thấp thỏm đi nhóm lửa nấu cơm.

Trong lòng thầm nghĩ, lão đại Lý Sinh đã nói rồi, lát nữa sẽ bật mí bí mật cho họ.

Nửa canh giờ sau, canh nóng hổi cùng những nắm cơm dẻo đã chuẩn bị xong.

Mỗi người được chia một bát nhỏ, canh có thể lấy thêm tùy ý.

Họ quây thành một vòng quanh đống lửa mà Bàn Tử nhặt củi về, ngồi bệt xuống đất tận hưởng món ngon hiếm có giữa núi tuyết.

"Ừm, ngon thật, cá tuy để mấy ngày rồi nhưng núi tuyết này vốn là một cái tủ lạnh thiên nhiên, vừa giữ lạnh vừa giữ tươi.

Cá ở hồ băng vị vẫn y nguyên không đổi.

Ngon quá".

"Chỉ biết ăn thôi!".

Shirley Dương mỉa mai Bàn Tử một câu, uống hết chút canh cá trong bát một cách thục nữ rồi nói: "Tôi ăn no rồi, mọi người dùng tự nhiên".

Bàn Tử nhếch mép: "Ăn có tí tẹo thế thôi à?

Đại mỹ nữ ăn như mèo ấy nhỉ".

Shirley Dương phản bác và đùa lại: "Kệ tôi, Bàn béo chết tiệt, tránh ra cho tôi nhờ.

Giúp chị đây rửa bát đi".

"Xì, Bàn ca này không làm việc đó đâu.

Lúc trước Lăng lão bản còn ở trong đội thì việc gì cũng làm.

Giờ ai làm việc nấy thôi.

Chuyện đó thì chỉ có anh ta mới làm".

Bàn Tử tình cờ nhắc đến Lăng lão bản.

Ký ức của mọi người lập tức bị kéo về thực tại.

Hồ Ba Y cũng ăn gần xong, ợ một cái rồi đặt bát xuống, hỏi Lý Sinh: "Lão đại, chuyện lúc nãy chưa xong đâu, tôi với mọi người đều tò mò lắm đây.

Không hỏi cho rõ thì mọi người không ai giải tán đâu".

Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Nhìn vẻ mặt ai nấy đều quan tâm thế kia.

Cái cành thần thụ đó thực sự có câu chuyện sao?

Câu chuyện đó, lão đạo tôi đây cũng muốn biết".

Lý Sinh dùng bàn tay có đeo hộ thủ lau khóe miệng, phủi sạch vụn thức ăn còn sót lại, uống một ngụm nước ấm tan từ tuyết, súc miệng xong mới nói: "Thứ đó, là một sinh vật sống".

"Hả?

Lão đại, thứ đó... là sinh vật sống sao?

Đừng đùa chứ".

"Bàn Tử, nghiêm túc chút đi.

Lão đại còn chưa nói xong mà".

Hồ Ba Y bảo Bàn Tử im lặng.

Đạo sĩ Hoàng Chương ăn chay, húp sạch chỗ nước dưa chua của Shirley Dương rồi ăn qua loa vài miếng cơm cho đầy bụng, nghe Lý Sinh nói đoạn thần thụ là sinh vật sống liền lộ ra ánh mắt tinh anh, nói: "Vô lượng công đức, hèn chi lão đạo tôi nhìn thứ đó thấy năng lượng của nó đặc biệt mạnh mẽ".

"Không cảm nhận được mới là lạ đấy!".

Hoắc Tú Tú có vẻ không tin lắm vào pháp lực của lão đạo, liền buột miệng phàn nàn một câu.

Chương 591

“Lão đại, anh còn chưa nói cho em biết Địa Tinh Thần Thụ đó kiếm ở đâu ra cơ mà”.

“Không phải kiếm được, là nhặt được đấy.

Tiểu Ca, anh nói cho mọi người biết đi”.

“Tinh Tuyệt nữ vương, cô nói cho mọi người nghe đi”.

Tinh Tuyệt nữ vương ‘vèo’ một tiếng bay tới bên cạnh anh, ngồi giữa Tiểu Ca và Lý Sinh: “Xung quanh im ắng quá, tối nay là thời gian tốt để nghỉ ngơi và dưỡng sức.

Mọi người muốn biết về đoạn thần thụ đó sao?”.

Bàn Tử nghe nữ vương sắp tiết lộ bí mật liền nhanh chóng lấy nó từ trong ba lô ra.

Để lấy được mẩu cành nhỏ này, gã phải tốn bao công sức, mệt đến thở hồng hộc.

Đặt nó xuống tuyết, trông nó chẳng có gì thu hút cả.

Thứ này mà để bên lề đường vào ban đêm thì cơ bản chẳng ai thèm chú ý.

Vì màu sắc và hình dạng của nó quá mờ nhạt.

Lúc này, trông nó chẳng khác gì một mẩu lộc nhung dài hơn hai mươi phân bị cắt bỏ.

Tinh Tuyệt nữ vương vừa thấy nó liền làm vài động tác kỳ quái.

“Mọi người làm theo tôi đi”.

Động tác trông như đang tế lễ đó lập tức khiến Bàn Tử cười phá

lên.

Thấy mấy người đều đang trừng mắt nhìn mình, Bàn Tử bịt miệng nói: "Tinh Tuyệt nữ vương nói rồi, trông như đang cúng tổ tiên ấy, buồn cười quá đi mất.

Chỉ là một mẩu cành cây nhỏ xíu, có gì mà phải sùng bái thế chứ".

"Bàn Tử im miệng.

Cứ xem đi, tôi nói cho cậu biết, thứ này tuyệt đối không phải loại cành cây vô thưởng vô phạt như cái miệng cậu đâu".

Đại Kim Nha hiếm khi nổi nóng một lần, khiến kẻ thích tranh luận và hay mỉa mai người khác như Bàn Tử phải im miệng.

Lý Sinh thấy thời gian đã gần đủ, liền khích lệ Tinh Tuyệt nữ vương một cái, bảo cô kể bí mật về Địa Tinh Thần Thụ cho mọi người nghe.

"Tương truyền thứ này là trâm cài tóc của Thiên Sơn tiên nữ.

Có một lần, khi tiên nữ đang chải mái tóc mượt mà thì nó rơi xuống đất.

Vì nó hấp thụ pháp lực của tiên nữ nên đất cát bình thường không thể chứa đựng nổi.

Do đó nó đã tự phong bế pháp lực và biến thành hình dạng như thế này".

Hoắc Tú Tú dùng đôi tay nhỏ nhắn chống cằm bên đống lửa, cười nói: "Câu chuyện hay đấy, gợi lên bao nhiêu liên tưởng.

Tinh Tuyệt nữ vương, cô còn biết bao nhiêu bí mật về nó nữa?".

"Địa Tinh Thần Thụ chính là tinh hoa của đất!

Chỉ cần nhỏ tuyết sương nghìn năm, cùng tuyết liên vạn năm,

thậm chí là máu bảo quý thuần khiết thánh khiết vào gốc của nó, nó sẽ lộ ra diện mạo ban đầu".

Hồ Ba Y nghe xong cũng cười ha hả, dùng giọng điệu phủ định: "Nói huyền hoặc quá, tuyết sương nghìn năm, tuyết liên vạn năm, máu bảo quý thuần khiết, những thứ đó tôi lấy đâu ra?".

Shirley Dương nói: "Hai thứ đầu tôi đúng là không có.

Nhưng thứ cuối cùng, máu bảo quý ấy, không biết máu của Tiểu Ca và Lý gia có dùng được không?".

Câu chuyện lại quay về phía Lý Sinh và Tiểu Ca.

Ai bảo cả hai đều có một điểm chung: sức mạnh huyết mạch chảy trong người!

Hai người nhìn nhau một cái.

Tiểu Ca đưa ngón tay định đưa lên miệng cắn.

Lý Sinh hỏi: "Thử một chút chứ?".

Tiểu Ca đáp: "Nếu có tác dụng, thử một chút thì có sao đâu?".

Nói xong, anh không dùng dao mà dùng móng tay cái bấm vào ngón trỏ, máu tươi lập tức nhỏ xuống.

Vừa vặn rơi trúng gốc của đoạn thần thụ.

"Cũng chẳng thấy phản ứng gì, cứ tưởng bình cam lộ của Quan Âm Bồ Tát thật, có thể khiến cây khô gặp mùa xuân không bằng?".

Bàn Tử đứng bên cạnh lải nhải.

Tinh Tuyệt nữ vương nheo mắt lại, dường như đang cảm nhận tình hình bên trong đoạn thần thụ.

Ngô Tà đột nhiên cảm thấy cành cây đó dường như chuyển động.

Chương 592

Sau đó anh chỉ vào nó bảo mọi người: “Mau nhìn kìa, nó động đậy rồi...

Trời ơi, có ánh sáng như vàng ròng phát ra kìa!

Thần kỳ quá”.

“Oa!”.

Không ngờ máu của Tiểu Ca có thể khiến nó phản ứng mạnh đến vậy.

Ánh sáng chỉ lóe lên một cái, đoạn thần thụ lập tức lại ‘tắt lịm’.

Mọi người lại rơi vào trạng thái hụt hẫng như trước.

“Cất đi thôi, nó đã ngửi thấy mùi máu huyết mạch rồi”.

Bàn Tử hỏi Lý Sinh: “Lão đại, anh không thử một chút sao?

Biết đâu máu của anh còn lợi hại hơn cả của Tiểu Ca ấy chứ”.

“Bàn Tử, đừng nói lung tung”.

Thấy Lý Sinh ra hiệu, Tiểu Ca lập tức dùng giấy chắn sáng bọc nó lại, cuốn kỹ rồi bỏ vào ba lô của Bàn Tử.

Bàn Tử hiện tại cảm thấy thứ này dường như không nặng nữa.

Đeo nó trên lưng mà cứ như đeo một thỏi vàng, khiến gã tràn đầy hưng phấn.

Thứ này quá thần kỳ, biết hút máu!

Lại còn có thể chuyển hóa máu huyết mạch thành ánh sáng vàng tỏa ra, nếu không phải là bảo bối thì sao có thần thông như vậy được.

“Lão đại, lúc nãy anh nói sao?”.

Lý Sinh bảo mọi người giải tán, thấy từng người chui vào lều rồi, anh mới ngồi lại bên đống lửa nói chuyện với Tiểu Ca.

Bàn Tử sắp ngủ rồi, tiếng ngáy là to nhất.

Tinh Tuyệt nữ vương vẫn đảm nhận vai trò người gác đêm, cô không cần ngủ mà vẫn tràn đầy tinh lực, lúc thì như tiên nữ giáng trần, lúc lại như bóng ma lướt đi, chân không chạm đất trên tuyết lướt sang một nơi khác.

Phạm vi hoạt động luôn quanh quẩn doanh trại khoảng trăm mét, không đi xa.

"Tôi đã nhìn ra một chút manh mối".

Lý Sinh trực tiếp nói với Tiểu Ca: "Máu của anh khiến nó có khát vọng phục sinh, tôi có thể cảm nhận được".

"Lão đại, so với chuyện đó, tôi lại cảm thấy đằng sau đoạn thần thụ này...".

"Đừng nói nữa, người hiểu tự nhiên sẽ hiểu.

Đã để tôi gặp được thì cũng đành đi theo cuộc chơi này một chuyến.

Họa hay phúc, cứ chờ vào mộ Thiên Sơn tiên nữ rồi sẽ rõ".

"Vâng, lão đại có tính toán trong lòng là tốt rồi.

Tôi chỉ sợ anh bị che mắt, cứ tưởng nó chỉ là một phát hiện tình cờ thôi chứ".

"Không phải ngẫu nhiên, có kẻ cố ý đặt nó trên con đường tôi đi qua.

Cây Thần Địa Tinh, không phải là một sự tình cờ." Tiểu Ca thoải mái vươn vai.

Lão đại đã nghĩ vậy, anh cũng yên tâm rồi.

“Kẻ đó, chắc chắn đang ở trong đội của Phong Bưu.

Có thể là chính Phong Bưu, hoặc là tay sai của hắn.

Thậm chí cái yêu nghiệt đang ẩn nấp trong đội cũng có khả năng.” “Cho nên, muốn biết đáp án, chúng ta phải đợi đến khi vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, lúc đó mới có thể vén màn bí mật.” “Nói không sai, tôi cũng nghĩ vậy.” Hiện tại trong tay Lý Sinh đang nắm giữ chiếc chuông đồng của túc chủ bí ẩn.

Hôm nay lại gặp được Cây Thần Địa Tinh bí ẩn, cả hai thứ đều liên quan đến mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Anh tin rằng, ngoài chuyện thứ nhất là ngẫu nhiên, chuyện còn lại tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Có hai thứ này trong tay, quyết tâm tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ của anh tự nhiên cũng lớn hơn.

Bất kể có ai sắp đặt màn kịch này hay không, Lý Sinh đều đã sẵn sàng.

Phải đẩy nhanh tiến độ của đội, cố gắng trong vòng năm ngày đến được địa điểm đã được phán đoán và đánh dấu trên bản đồ.

Thời gian thoáng chốc, lại một đêm trôi qua.

Khi đội ngũ vượt qua thêm một đỉnh núi của dãy Tuyết Sơn, phía trước xuất hiện một công trình kiến trúc vô cùng kỳ vĩ.

“Hành lang băng!” “Lão đại, mau nhìn kìa, tôi thấy hành lang băng rồi.” Một cây cầu đá, cả trên và dưới cầu đều đóng một lớp băng dày cộp.

Băng trên mặt cầu tạo thành sương mù, sương mù vắt từ bên này sang bên kia, nối liền hai ngọn núi tuyết.

Chương 593

Cảnh quan này thật sự quá thần kỳ.

Chẳng trách cả đội khi nhìn thấy con đường này, ai nấy đều lộ vẻ phấn khích.

“Vãi, trơn thật đấy.” Bàn Tử thấy con đường này, chẳng cần biết ba bảy hai mốt, liền trải nghiệm cảm giác trượt băng nhân tạo trước đã.

Đôi giày đi tuyết đang mang, dưới sức nặng của cơ thể, quả thật đã trượt đi một đoạn, khiến Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

“Hai vị đại mỹ nữ, Tinh Tuyệt Nữ Vương, còn mấy người nữa.

Nhanh lên, trải nghiệm thú vui của hành lang băng đi.

Vui lắm.

Cứ như con đường trong lâu đài ở vương quốc băng tuyết vậy.” Bàn Tử vừa nói xong, lại trượt thêm một đoạn nữa.

Rất nhanh, anh ta mất kiểm soát.

Bàn Tử trượt càng lúc càng xa, những lời nói của mọi người phía sau cũng không còn nghe rõ.

Chỉ cảm thấy dưới chân trượt càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức khiến anh ta sinh ra cảm giác nguy hiểm tột độ.

“Chuyện gì thế này?

Không phải mình đang trượt băng sao?

Sao cảm giác như đang ngồi máy bay trực thăng vậy?” “A…” Bàn Tử đang trong màn sương băng, đột nhiên nhìn thấy trụ cầu ở phía đối diện.

Tốc độ của anh ta quá nhanh, khi thấy chướng ngại vật thì đã không thể dừng lại được nữa, một cú lảo đảo, đâm sầm vào đó.

Một tiếng "rầm" vang lên, Bàn Tử ngửa mặt lên trời, bị đập choáng váng.

"Cái tên tai họa này, lại gây chuyện rồi." "Xem đi, hậu quả của việc bốc đồng đấy." "Chúng ta qua xem thử đã." "Không, nhờ Bàn Tử gây náo loạn như vậy, hành lang băng này ngược lại lại trở nên an toàn.

Chúng ta đi thôi." Mấy người kết thành một đội, mỗi người đều nắm tay nhau, xếp thành hàng, từ từ bước lên mặt băng cực kỳ trơn trượt.

Lúc Bàn Tử được đỡ dậy, máu trên mũi cũng đã đông thành băng.

Gỡ một cái, rơi ra cả một mảng lớn, đau đến mức anh ta rên hừ hừ.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy?

Lần nào cũng gây chuyện là sao?" "Lão đại, đừng hỏi nữa.

Cứ đi hỏi đám bạn bè chí cốt của tôi trước đây xem, kỹ thuật trượt băng của tôi đỉnh cỡ nào!

Nhưng lần này, cũng không biết bị làm sao.

Đâm thành một cái đầu phật.

Thật xui xẻo." Tiểu Ca kiểm tra người Bàn Tử, đột nhiên hỏi: "Bàn Tử, trên cổ cậu có hình xăm con rắn từ lúc nào thế?" "Hình xăm rắn?

Không thể nào, Bàn Tử tôi mà có xăm mình, cũng phải xăm một con phi long nhe nanh múa vuốt.

Sao có thể là rắn được, Tiểu Ca đừng đùa nữa." Tiểu Ca lập tức

bước tới, véo cổ bắt Bàn Tử phải nhìn cho rõ: "Nhìn đi, nhìn đi, không phải hình xăm rắn thì là gì." "Chuyện gì vậy?

Trước đây cổ Bàn Tử sạch sẽ mà, làm gì có gì đâu." "Ừm, lúc ở trên đỉnh tuyết, trên cổ Bàn Tử đúng là không có gì cả." Mấy cặp mắt cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức chuyển hướng sang Lý Sinh.

Lý Sinh liếc nhìn một cái, lập tức hỏi Bàn Tử: "Vừa nãy lúc ở trên hành lang băng, đã xảy ra chuyện gì?

Nói cho tôi biết." "Cái này…" Bàn Tử gãi đầu, đột nhiên lẩm bẩm: "Tôi hình như thấy một con rắn băng.

Nhưng lúc đó sương mù dày đặc quá.

Tôi cũng không chắc đó là rắn băng hay rồng băng, hình dáng không rõ ràng lắm." Tiểu Ca nghe xong, lập tức nói: "Hỏng rồi." Lý Sinh cũng nhíu mày nói: "Rắc rối của chúng ta sắp bắt đầu rồi.

Nhưng cũng tốt.

Tìm được hành lang băng, chứng tỏ chúng ta cách mục tiêu cuối cùng không còn xa nữa." Mọi người nghe vậy, vừa phấn khích, vừa lo lắng cho Bàn Tử.

Dương Tuyết Lệ lấy chiếc gương trang điểm của mình ra.

Đặt sau gáy Bàn Tử, hỏi: "Nhìn đi!

Con rắn băng cậu thấy trong sương mù, có giống với con trên cổ cậu không." May mà nghĩ ra được cách này để Bàn Tử nhận dạng.

Với ánh mắt có chút mơ hồ, Bàn Tử liếc nhìn vào mặt gương đang phản chiếu hình xăm trên cổ mình, vừa thấy trên cái cổ béo ú có một con rắn băng, lập tức kinh ngạc hét lên: "A, cái quái gì đây?

Sao giống hệt con tôi thấy vậy?" "Không ổn, tên này quả nhiên đã bị thứ đó bám theo." "Ý của Tiểu Ca là…" Hồ Ba Y hỏi Tiểu Ca.

“Hình xăm trên cổ Bàn Tử, có lẽ là đồ đằng của một vị thần hộ pháp dưới trướng Thiên Sơn Tiên Nữ, Nữ Thần Rắn Băng Hàn.

Việc xăm thứ này lên người một người, chứng tỏ Bàn Tử đã bị theo dõi.

Rất có thể, sẽ trở thành vật tế.” Một câu nói của Tiểu Ca khiến Bàn Tử giật nảy mình.

Anh ta vừa đau đớn vừa phẫn uất nói: “Ai muốn lấy Bàn Tử tôi làm vật tế?

Chương 594

Bàn Tử tôi còn sống sờ sờ đây này.” Đại Kim Nha khuyên: “Chúng ta đang thảo luận vấn đề, đừng có kích động vớ vẩn.

Giờ thì tốt rồi, lão đại, Bàn Tử, chuyện này chúng ta nên giải quyết thế nào?

Thực sự không được, theo tôi thấy thì hiến tế cậu ta cho Nữ Thần Rắn Băng Hàn là được rồi.” “Vớ vẩn.” Bàn Tử nghe thấy hai chữ “hiến tế”, lập tức kích động đứng dậy, suýt chút nữa là lao vào đánh nhau với Đại Kim Nha.

Lúc này, nội tâm anh ta cũng vô cùng hoảng loạn.

Dù sao thì, hình xăm không nên xuất hiện cũng đã xuất hiện.

Chỉ trách bản thân quá tò mò, quá phấn khích, thấy hành lang băng mà gần như quên hết mọi vất vả mấy ngày qua.

Bàn Tử bây giờ cảm thấy, hình xăm trên cổ dù không biến thành Nữ Thần Rắn Băng Hàn, cũng giống như có Nữ Thần Rắn Băng Hàn quấn quanh cổ, khiến anh ta vô cùng khó chịu.

“Này, nghĩ cách giúp tôi loại bỏ cái đồ đằng Nữ Thần Rắn Băng Hàn trên cổ đi chứ.” Bàn Tử thúc giục mọi người.

“Lão đại, người nói một câu đi chứ.

Người không nói, trong lòng Bàn Tử tôi không yên.

Ngày nào cũng vác một con rắn trên cổ.

Ai mà chịu nổi.” Bàn Tử dùng ánh mắt ai oán nhìn về phía Lý Sinh.

Cái cảm giác đó, giống như một con chó Husky bị ấm ức, đặc biệt

khiến người ta buồn cười.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú quả nhiên nắm bắt được cơ hội, châm chọc Bàn Tử một phen.

“Bàn Tử cậu không phải lúc nào cũng thích mấy cô em xinh đẹp sao?

Nào là thủy xà yêu, xà tinh các kiểu.

Bây giờ không cần đi hẹn, đã có xà tinh xuất hiện trên người rồi.

Đến lúc đó, chỉ cần liếc mắt một cái, muốn xem xà tinh hay thủy xà yêu lúc nào cũng được, tiện biết bao.” “Biến biến biến, Dương Tuyết Lệ, tôi cảnh cáo cô đấy.

Bàn ca tôi đang bực mình đây.” “Ồ, bực mình à, lúc Bàn Tử tự ý quyết định, nhảy lên đường trượt thì sao.

Đáng đời, chắc là đã chạm vào.

Có thể là cấm kỵ của Nữ Thần Rắn Băng Hàn!

Bây giờ chạm vào cấm kỵ, phải chịu trừng phạt!

Thật là, lớn từng này rồi.

Lần nào cũng gây họa, tôi thấy không phải xà tinh nhập, mà là tai họa nhập!

Diễn viên nhập!” “Hoắc Tú Tú, cô còn nói nữa.

Chút thiện cảm cuối cùng của tôi đối với cô cũng sắp mất hết rồi đấy, tôi cảnh cáo cô.” “Ha ha ha ha.” Hoắc Tú Tú cười phá lên.

Bàn Tử thấy Lý Sinh im lặng không nói, liền tiếp tục cầu xin: “Lão đại, tôi biết, chưa được sự đồng ý của người đã tự ý xông vào hành lang băng.

Là lỗi của tôi, tôi biết sai rồi.

Lão đại giúp tôi nghĩ cách đi." Tiểu Ca đi đến bên cạnh Lý Sinh, nhẹ giọng nói: "Tình hình của cậu ta, có chút đặc biệt." "Ừ, khá đặc biệt." Lý Sinh nói với Tiểu Ca.

"Xem ra, cũng chỉ có một cách thôi." Tiểu Ca nói.

"Không sai, chỉ có tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, mới có thể tìm cách giải trừ chú ngữ đồ đằng Nữ Thần Rắn Băng Hàn." Bàn Tử nghe lão đại Lý Sinh và Tiểu Ca đối thoại, cả người lạnh toát.

Anh ta lẩm bẩm: "Xong rồi xong rồi, phải vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mới tìm được cách xóa đi cái đồ đằng Nữ Thần Rắn Băng Hàn chết tiệt này, Bàn Tử tôi kiếp trước chắc đã làm chuyện gì thất đức lắm.

Mới để kiếp này phải chịu tội thế này." Đạo sĩ Hoàng Chương an ủi: "Bàn Tử, cậu cũng không cần tự trách.

Thứ đó bây giờ tuy bám trên người cậu, nhưng hiện tại cậu cũng không bị ảnh hưởng gì lớn.

Chỉ là một loại tác dụng tâm lý thôi.

Bàn Tử, mạnh mẽ lên một chút, cậu lúc nào cũng rất lạc quan.

Lúc mọi người gặp khó khăn, đều thích tìm cậu an ủi.

Lấy tinh thần lạc quan của cậu ra, tiếp tục gồng gánh, tiếp tục phun lung tung đi." "Này, lão đạo, không được như vậy đâu.

Ông cũng giống họ, cũng chôn vùi Bàn ca tôi à?" Đại Kim Nha và Ngô Tà nhìn nhau, trực tiếp bật cười.

Lý Sinh ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện có hai con chim ưng Tuyết Sơn đang bay lượn trên đỉnh đầu.

"Kỳ lạ, giờ này rồi, sao lại có chim ưng Tuyết Sơn nhỉ?

Mau nhìn kìa, ở đằng kia." "Không, đó không phải chim ưng Tuyết

Sơn.

Nếu là chim ưng, chúng sẽ không lượn thấp như vậy, tiếng kêu cũng không thô bạo đến thế.” Tiểu Ca nói.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, Bàn Tử mấy người, lập tức ném về phía Tiểu Ca một ánh mắt kỳ quái.

Chương 595

Sao cậu ta lại biết?

Tiểu Ca đối diện với ánh mắt của họ, bình thản nói: “Hẳn là Thi Thứu Tuyết Sơn!

Xem ra, gần đây, hoặc phía trước không xa.

Có thể đã xuất hiện thi thể, hoặc có nơi có mùi máu tanh, mới có thể thu hút chúng!” Lời của Tiểu Ca khiến cả đội lập tức căng thẳng.

Đại Kim Nha kêu lên: “Bây giờ chúng ta đã qua hành lang băng rồi.

Lão đại quyết định đi, bây giờ chúng ta đến vùng lõi sông băng, tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Hay là ở đây một đêm, ngày mai lại xuất phát?” Lý Sinh hỏi “người dẫn đường” Ngô Tà: “Cậu thấy sao, Ngô Tà.” “Cái này… lão đại, người quyết định đi.

Đã vào đến vùng lõi của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi.

Tôi cũng cảm ứng được, chúng ta ngày càng gần mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Vào lúc này, tác dụng dẫn đường của tôi cơ bản là vô dụng rồi, lão đại!” Lý Sinh mắng một tiếng: “Đúng là một tên ranh mãnh.” Tiếp đó anh tuyên bố với mọi người: “Mọi người ở đây một đêm.

Chú ý, phải tìm nơi thoáng đãng để cắm trại.

Không được dựng lều ở những nơi có sông băng nhô ra trên đầu.

Phải đảm bảo an toàn cho cả đội.” “Vâng, lão đại.” Mọi người bắt đầu bận rộn.

Bàn Tử luôn cảm thấy vận xui đeo bám, vừa làm việc vừa sờ lên

cổ, cả người không thoải mái.

May mà bên cạnh có Ngô Tà nói chuyện cùng, nếu không thật sự sẽ buồn bực đến phát điên.

Lý Sinh, Tiểu Ca, Hồ Ba Y ba người.

Mỗi người đều cầm một con dao băng.

Chuẩn bị men theo sông băng trước mặt, leo lên độ cao trăm mét, để xem phong cảnh bên kia.

Trên một hành lang băng khổng lồ, địa hình giống như một cái bát lớn bị đóng băng.

Muốn leo lên sông băng cũng cực kỳ không dễ dàng.

Ngoài tố chất cơ thể phải tốt, yêu cầu về kỹ năng leo trèo cũng tương đối cao.

Sông băng không giống những nơi khác, một khi sẩy chân, đó sẽ là tan xương nát thịt, đóng băng thành tai họa.

Đặc biệt ở nơi lạnh giá bị thương, rất dễ gây ra tổn thương thứ cấp, tổn thương do đóng băng sẽ làm vết thương nặng thêm, vì vậy bị thương ở nơi lạnh giá, nguy hiểm cực lớn.

Lúc này, Tiểu Ca đã leo đến vị trí hơn hai mươi mét.

Anh ném xuống một sợi dây thừng, hét lên: "Lão đại, và Hồ Ba Y men theo sợi dây này của tôi, leo lên đi." "Hồ Ba Y, cậu lên trước." Lý Sinh vừa nhìn chằm chằm Tiểu Ca phía trên, vừa vẫy tay với Hồ Ba Y phía sau.

"Được thôi, tôi lên đây." Hồ Ba Y cũng không khách khí, trực tiếp đạp lên vai Lý Sinh, leo lên dây thừng.

Động tác của anh, tuy không lợi hại bằng Tiểu Ca, nhưng cũng vô cùng gọn gàng.

Hồ Ba Y nhanh chóng leo đến giữa sợi dây.

Tiếp đó, thở ra một hơi, tiếp tục leo lên.

Đột nhiên, hai con Thi Thứu băng xuyên săn mồi trước đó, bay trở lại.

Dường như chúng đã coi nhóm Tiểu Ca là con mồi.

Chúng lần lượt lượn vòng trên không, tìm kiếm vị trí tấn công, chuẩn bị phát động công kích.

Tiểu Ca vừa nhìn tư thế bay của chúng, đã cảm thấy có vấn đề.

"Lão đại, tôi nhìn nhầm rồi." Tiểu Ca hét lên với Lý Sinh cách đó hai mươi mét.

"Chuyện gì vậy?" Lý Sinh cũng nhìn chằm chằm vào những con kền kền đang lượn vòng trên trời, đi rồi lại về, lượn vòng ở tầm thấp, dường như đang lựa chọn mục tiêu tấn công.

Mối đe dọa đặc biệt lớn.

Tình huống này, đổi lại là ai cũng không thể lạc quan được.

Lý Sinh ngừng động tác leo trèo, Hồ Ba Y cũng dừng lại ở vị trí hơn hai mươi mét, thở hổn hển.

"Tình hình có chút không ổn, con kền kền kia, sao lại có một luồng sát khí tà ác vậy?" Hồ Ba Y vừa thở vừa nói.

Tiểu Ca lúc này quan sát kỹ hơn tình hình của con kền kền, hét lớn một tiếng: "Không ổn, tôi quả nhiên nhìn nhầm rồi.

Là Thi Thứu, không phải kền kền thường." Hồ Ba Y và Lý Sinh hai người, đều có chút dựng tóc gáy.

Thi Thứu, vừa nghe tên đã biết.

Thứ này, còn lợi hại hơn cả Kim Giáp Cương Thi, cơ bản đã trở

thành bá chủ hắc ám của thánh địa Tuyết Sơn này.

Ngoài tống tử trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ ra, ngay cả Cương Thi Thôn Tiêu Vương, cũng không thể mang lại nỗi sợ hãi này.

Chương 596

“Phát hiện mục tiêu, Thi Thứu hai con.” “Xem ra, lão đại gặp rắc rối rồi.” “Kỳ lạ, nơi này sao lại xuất hiện Thi Thứu.” Đại Kim Nha, và những người không leo sông băng, lúc đang ở khu cắm trại cũng đang quan sát nhất cử nhất động của ba người, xem họ có thuận lợi leo lên đỉnh không.

Nhưng trên đó đột nhiên truyền đến một tiếng động không hay.

Đánh thức mọi người.

Bàn Tử cũng nhìn thấy cảnh tượng Thi Thứu chuẩn bị săn mồi, lập tức gọi tất cả mọi người trong trại ra.

Nghĩ cách giúp Lý Sinh, xem có thể đuổi Thi Thứu đi không.

“Mẹ kiếp, thật xui xẻo.

Ở nơi này mà lại gặp phải Thi Thứu Tuyết Sơn.” “Đừng phàn nàn.

Hồ Ba Y mới xui xẻo kìa, xem vị trí của ông ta đi.

Lên không được, xuống không xong, dễ bị Thi Thứu tấn công nhất.” “Đại Kim Nha, đồ của cậu đâu?” Đại Kim Nha nghe giọng Bàn Tử, biết anh ta định làm gì.

“Đồ của tôi, là súng săn, khoảng cách xa như vậy.

Bắn không tới a.” Nói xong, Đại Kim Nha liếc mắt về phía hai vị mỹ nữ.

Đặc biệt là mỹ nữ từ nước ngoài về, Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ bị ánh mắt đó nhìn có chút không tự nhiên.

Nhíu mày nói: “Vô dụng thôi, vũ khí của tôi, khoảng cách cũng quá xa.

Thi Thứu không ngừng bay lượn, thay đổi phương hướng và tư thế bay.

Căn bản không thể nhắm chuẩn được.

Ai mà có bản lĩnh đó, sớm đã thành thần xạ thủ rồi!" Ngô Tà nói: "Vậy chúng ta không thể ném súng lên, giao cho lão đại sao?" "Ừm, cũng là một ý hay.

Nhưng, khẩu Browning của tôi là hàng hiệu, tám viên đạn đều là loại đặc biệt, không tìm được loại tương thích đâu.

"Bình thường tôi còn không nỡ dùng, vạn lần đừng làm rơi xuống khe băng đấy." Dương Tuyết Lệ vì cứu Hồ Ba Y, cũng đành phải cắn răng cắt thịt.

Cô lấy ra ba viên đạn, lại lấy khẩu súng ngắn Browning kiểu nữ từ trong túi ra, khóa an toàn, cùng với mấy viên đạn đã nạp vào băng, do dự đưa vào tay Bàn Tử.

Tên Bàn Tử này, ai cũng không biết giây tiếp theo hắn sẽ làm ra chuyện kỳ quặc gì.

Chỉ thấy hắn vừa cầm lấy khẩu súng trong tay Dương Tuyết Lệ, lập tức mở khóa an toàn, bắn hai phát lên trời.

"Vãi, đều bắn không trúng, Thi Thứu lợi hại vậy sao?" "Bàn Tử điên rồi." "Bàn Tử, cậu đang làm gì vậy?

Có biết làm vậy sẽ hại chết người không.

Bọn họ đều đã leo được nửa đường rồi…" Trong lúc Đại Kim Nha và Ngô Tà đang chỉ trích Bàn Tử làm bậy, tiếng súng bên này, thần kỳ thu hút sự chú ý của Thi Thứu.

Hai con Thi Thứu, sự chú ý dường như có chút không tốt.

Nghe thấy tiếng súng nổ, chúng bay đến bên cạnh hành lang băng.

Thông qua việc bay lượn không ngừng, quan sát tình hình ở nơi phát ra tiếng súng.

Hai con Thi Thứu phát hiện ra năm sáu người, lập tức vui mừng kêu lên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với người bên cạnh: "Bàn Tử làm đúng, dụ được Thi Thứu đi, lão đại và Hồ Ba Y an toàn rồi." Lúc này, Lý Sinh trên vách băng của sông băng, cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Ca nói: "Không biết tên thông minh nào, đã giúp chúng ta thu hút Thi Thứu." Hồ Ba Y thở dài một hơi: "Thi Thứu bay xuống rồi, chúng ta bình an rồi." Tiểu Ca lắc đầu: "Chưa chắc.

Nhanh lên, tôi kéo cậu một tay." Lý Sinh, Hồ Ba Y, hai người lần lượt được Tiểu Ca kéo lên, Tiểu Ca dùng sức một cái, hai người đồng thời bay ngược lên, lên được đỉnh sông băng còn khó leo hơn cả vực sâu.

Tầm nhìn quả nhiên thoáng đãng, thậm chí có thể nhìn thấy những đám mây sương do những ngọn núi xa xa hình thành.

Từ đây nhìn ra xa sông băng, giống như tiên nhân ngắm tiên cảnh, quả thực khiến người ta chấn động.

Nhưng phong cảnh bên này tuy đẹp, Lý Sinh lại không có tâm trạng thưởng thức.

Anh lo lắng, những người ở dưới, cũng chưa chắc đối phó được với Thi Thứu.

"Keng keng keng." Lý Sinh lắc sợi dây thừng.

Đây là tín hiệu đã hẹn với những người ở khu cắm trại bên dưới.

Hoắc Tú Tú nghe thấy tiếng chuông, lập tức nói với Đại Kim Nha

và Bàn Tử: “Lão đại đang hỏi, bên dưới chúng ta xảy ra chuyện gì.” “Nói với ông ấy, Thi Thứu đang nhắm vào thịt của Bàn Tử rồi.” “Không đúng không đúng, tôi thấy Thi Thứu nhắm vào hai đại mỹ nữ trong đội chúng ta rồi.

Không đúng, phải là ba đại mỹ nữ mới đúng.” Bàn Tử mặt cười gian, dùng giọng điệu trêu chọc, nói với ba vị mỹ nữ bao gồm cả Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Nói nhiều, nói bậy, cũng không sợ bị sặc canh cá hồ băng chết.” Hoắc Tú Tú mắng Bàn Tử.

“Ây u, canh cá hồ băng!

Đó là món tôi thích nhất.

Có thể bị canh cá hồ băng sặc chết, đừng nói là sướng thế nào.

Chương 597

Cảm ơn nhé Hoắc Tú Tú.

Nếu không phải cô nói, tôi còn không biết bữa tối ăn gì.” Hoắc Tú Tú tức giận nói: “…” Dương Tuyết Lệ lúc này thấy một con Thi Thứu lao xuống, tấn công mấy người.

Cô nhanh tay giật lại khẩu súng ngắn Browning.

Dành mấy viên đạn còn lại cho một trong hai con Thi Thứu.

“Chết đi.” Dương Tuyết Lệ bắn liền ba phát.

Tiếng “đoàng đoàng”, không ngừng vang vọng trên không trung sông băng.

Nghe thấy tiếng súng, con Thi Thứu còn lại cũng bị kích động.

Nó cũng lao xuống, tấn công mọi người trong khu cắm trại.

Trên sông băng, Tiểu Ca thấy hai con Thi Thứu lao xuống, nhíu mày nói: “Cũng không biết bọn họ có đối phó được với Thi Thứu không.” “Ừ, tôi cũng đang lo lắng điểm này.” “Nhưng chúng ta đã lên rồi, cũng đã lên rồi.

Lão đại gặp phải tình huống này, chúng ta nên làm gì đây.” Lý Sinh nói với Hồ Ba Y: “Chỉ có thể đặt hy vọng vào Tinh Tuyệt Nữ Vương thôi.” “Nhưng, linh khí của cô ấy không phải chưa hồi phục hoàn toàn sao?

Đối phó với Thi Thứu bay lượn, không biết linh khí của cô ấy có đủ dùng không.” Tiểu Ca nghe lời Lý Sinh, liền nói với Hồ Ba Y đang có thái độ hoài nghi: “Yên tâm đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương bây giờ có thể bay cao bốn năm mươi mét.

Đối phó với hai con Thi Thứu, hẳn là có nắm chắc.” Chi chi chi!

Tiếng súng vang lên, một trong hai con Thi Thứu trúng đạn.

Khi đang lao xuống, tư thế bắt đầu trở nên loạng choạng.

Từng giọt máu của Thi Thứu rơi xuống.

Trên mặt băng hình thành một vệt máu kỳ quái.

Dương Tuyệt Lệ không ngờ tài bắn súng của mình lại chuẩn như vậy.

Cô lập tức vui mừng hét lên.

“Đồ điên.” Hoắc Tú Tú ấn cô ngã xuống, Dương Tuyết Lệ ngã xuống đất, khẩu súng suýt chút nữa rơi xuống.

“Súng của tôi.” Bàn Tử lấy hắc lư đề tử trong ba lô ra, hét lớn: “Ai cũng đừng động, thứ trên tay tôi, chuyên dùng để đối phó với đám Thi Thứu này.” Nhưng con Thi Thứu còn lại, đột nhiên lao về phía anh ta, hai móng vuốt sắc nhọn, vồ lấy Bàn Tử.

“Cẩn thận.” Đạo sĩ Hoàng Chương đâm một kiếm, thẳng vào hai mắt Thi Thứu.

Con Thi Thứu bị súng bắn trúng, thì trực tiếp lao về phía Dương Tuyết Lệ.

May mà Hoắc Tú Tú đẩy cô ngã xuống, nếu không Dương Tuyết Lệ chắc chắn sẽ bị Thi Thứu làm bị thương.

Thi Thứu thù dai, mọi người đều biết chuyện này.

Huống hồ sức tấn công của nó mạnh mẽ như vậy, nếu không phải Dương Tuyết Lệ phát súng đầu tiên trúng con Thi Thứu tấn công trước, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

“Tôi, đều là do các người gây họa.

Đừng động đậy, xem tôi đây.” Ngô Tà thấy cảnh tượng hỗn loạn, lấy ra một điếu thuốc, không biết đã thấm thứ gì vào đó, điếu thuốc vốn màu trắng tuyết.

Đã biến thành màu đen!

Ngô Tà với tốc độ nhanh nhất châm điếu thuốc, rồi đối diện với ngọn lửa, thổi mạnh từng hơi.

Hai con Thi Thứu, con bị thương đột nhiên lao xuống, đâm vào mặt băng.

Lúc này điếu thuốc của Ngô Tà, “phụt!” một tiếng bị đốt cháy.

Thứ màu đen đó, là dầu hỏa phát hiện trong một ngôi mộ!

Dầu hỏa bắn tung tóe, có một ít bắn lên lông vũ của Thi Thứu, lông vũ của con Thi Thứu bị thương bốc cháy, trên mặt băng tan chảy một ít băng, nhưng thời tiết cực kỳ lạnh.

Thi Thứu không kịp bay đi, lông vũ bị băng đông cứng lại, vết thương bị thương, cũng trong nháy mắt trở nên cứng rắn vô cùng, nhanh chóng, con Thi Thứu này biến thành một bức tượng băng.

“Trời ạ, thần kỳ vậy.” Con Thi Thứu còn lại thấy vậy, cảnh giác kêu hai tiếng, sau khi đồng bạn biến thành tượng băng, nó biết nguy hiểm.

Cũng không dây dưa với Bàn Tử, dang cánh bay xuống vách núi.

“Yeah!” “Tôi thành công rồi.” “Ngô Tà, không tồi nha.

Bình thường không thể hiện tài năng.

Lúc mấu chốt lại ra tay.

Thủ đoạn này, đỉnh thật.

Không biết có phải lão đại truyền thụ cho cậu không?” Bàn Tử

vừa ghen tị vừa khen ngợi Ngô Tà.

“Rắc rối của chúng ta hết rồi nhỉ, Dương Tuyết Lệ, nhặt khẩu súng của cô đi.” “Không cần cậu quan tâm.” Dương Tuyết Lệ lườm Ngô Tà một cái, ưỡn người, đi nhặt khẩu súng, khóa an toàn, đeo vào eo.

Hoắc Tú Tú đi tới, vỗ vai Ngô Tà: “Cậu nhóc, làm tốt lắm.” Ngô Tà đẩy gọng kính trên sống mũi: “May mắn thôi.

Cô nương, đại tiểu thư, vừa nãy ai đã làm phép cho tôi vậy?” “Làm phép cho cậu?” “Điếu thuốc tẩm dầu hỏa của tôi, lúc đó đá lửa căn bản không có tác dụng, không thể châm được.

Chương 598

Nhưng đột nhiên, phụt một tiếng cháy lên.

Chẳng lẽ không phải có ai đó âm thầm giúp tôi sao?" Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Là cô ấy giúp cậu." Ánh mắt của mấy người, chuyển hướng sang Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tựa lưng vào vách băng, nhìn về phía con Thi Thứu trốn thoát.

"Cô đang nhìn gì vậy?

Thi Thứu bị chúng ta dọa chạy rồi.

Này, Tinh Tuyệt Nữ Vương, hay là cô lên sông băng xem thử.

Lão đại có bình an lên đến đỉnh không." Sự chú ý của mấy người bị thu hút, Hoắc Tú Tú đưa ra câu hỏi tò mò.

"Bình an lên đỉnh rồi, sắp xuống đây.

Nhưng, tôi có một tin không tốt, muốn nói cho các vị." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, ánh mắt nhìn về phía con Thi Thứu còn sống sót, hướng nó trốn thoát.

Ánh mắt của cô, dường như đang báo hiệu nguy hiểm sắp đến.

Bàn Tử thở ra một hơi lạnh, hỏi: "Tinh Tuyệt Nữ Vương, rốt cuộc cô muốn nói gì với chúng tôi?" "Tôi muốn nói, nó không phải bị dọa chạy!

Con Thi Thứu rời đi, là đi gọi đồng bọn.

Nó sẽ quay lại., sau khi đồng bọn của nó đến.

Sẽ là một cuộc đối đầu càng kịch liệt hơn.

Mọi người nghĩ cách trước đi, làm thế nào để đối phó với hàng trăm hàng ngàn con Thi Thứu Tuyết Sơn." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, "vút" một tiếng, bay lên phía trên sông băng.

Sông băng cao trăm mét, chỉ cần bám vào vách băng một lần như con dơi, lại mượn lực một hơi bay lên đỉnh.

Đến bên cạnh chủ nhân Lý Sinh.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô lên rồi à?" Lý Sinh thấy cô lên, lập tức hỏi.

Hồ Ba Y nhanh miệng, lập tức cũng hỏi: "Thế nào rồi?

Không cần tôi xuống giúp đối phó với hai con Thi Thứu kia chứ." Tinh Tuyệt Nữ Vương liếc nhìn Lý Sinh.

"Chủ nhân, một con Thi Thứu đã bị giết.

Con còn lại, bay về phía tổ của chúng.

Xem ra, là đi báo tin.

Rất nhanh, sẽ có một đàn lớn Thi Thứu Tuyết Sơn bay đến." Lý Sinh lập tức cảm thấy một trận dựng tóc gáy.

Hai con Thi Thứu Tuyết Sơn, đã khiến họ khốn đốn.

Nếu là cả một đàn, e rằng cả Cửu Môn sẽ bị Thi Thứu tiêu diệt mất.

Những người này, đều là tinh nhuệ của Cửu Môn.

Bao gồm cả Lý Sinh, cũng là trụ cột của Cửu Môn.

Nếu chưa vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đã chết, thì thật không đáng.

"Tiểu Ca, nghĩ cách đi.

Với tốc độ bay của Thi Thứu, tôi tin nếu con Thi Thứu trốn thoát

đi gọi viện binh, viện binh sẽ đến rất nhanh." Lý Sinh nói với Tiểu Ca đang yên lặng lắng nghe cuộc đối thoại.

"Con Thi Thứu kia, bị giết thế nào?" Tiểu Ca biết sự lợi hại của Thi Thứu Tuyết Sơn.

Tuy không cho rằng Bàn Tử không có thủ đoạn giết Thi Thứu, nhưng lại đoán chắc trong đó tất nhiên sẽ có người bị thương vì Thi Thứu tấn công, thậm chí tử vong.

Nhưng tình hình thực tế lại là một không, Thi Thứu bị giết!

Con còn lại, bị dọa chạy.

Đối với chiến tích như vậy, Tiểu Ca cũng không hề kinh ngạc.

Nhưng có một điểm tò mò mãnh liệt, đó là những người ở khu cắm trại, đã làm thế nào để hạ gục con Thi Thứu hung tàn và xảo quyệt đó.

"Ngô Tà, dùng dầu hỏa thấm vào một điếu thuốc, Tinh Tuyệt Nữ Vương giúp đốt cháy dầu hỏa, kết quả có một phần dầu hỏa bắn lên cánh Thi Thứu.

Cánh của nó bốc cháy.

Tiếp đó làm tan chảy một ít băng, băng lại nhanh chóng đóng lại, đông cứng Thi Thứu thành tượng băng, sự việc là như vậy." Lý Sinh, Tiểu Ca, Hồ Ba Y ba người.

Ánh mắt nhìn nhau.

Tiếp đó lần lượt gật đầu.

Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương giới thiệu như vậy, mới hiểu ra Ngô Tà đã dùng kế sách hạ gục con Thi Thứu xui xẻo kia!

Chương 599

“Làm tốt lắm, tên này thật thông minh.” “Lão đại, chúng ta nên xuống thôi.” “Bây giờ xuống sao?

Có tiếc quá không?

Tôi thấy mình ngửi thấy một mùi gì đó không tầm thường.” Tiểu Ca nằm trên mặt băng, mũi đặc biệt nhạy cảm ngửi ngửi, dùng giọng nói lạnh như băng trầm tĩnh nói.

“Cậu ở lại, tôi và Hồ Ba Y.

Phải xuống thôi.

Nếu không đàn Thi Thứu tấn công, hậu quả khó lường.” “Dùng một cách đi!” Tiểu Ca nói ra cách của mình.

Hóa ra anh đề nghị, tất cả mọi người đều lên sông băng.

Ở phía dưới sông băng, dùng con Thi Thứu đã chết, để thu hút những con còn lại.

Đợi những con còn lại bay đến bên cạnh đồng bạn, thì đẩy sập núi băng, tạo ra tuyết lở, đè chết đám Thi Thứu đáng ghét đó.

Ước tính làm như vậy, một lượng lớn Thi Thứu tiến vào vị trí phục kích, hẳn sẽ bị tuyết lở đè chết phần lớn, số có thể trốn thoát, có lẽ sẽ không quá một phần ba.

Do nơi cắm trại, là một vùng đất bằng phẳng lõm vào trên sông băng.

Gần như ở cùng độ cao với hành lang băng.

Vì vậy thiết lập mai phục, đặc biệt tiện lợi.

“Đừng do dự nữa!

Lập tức theo cách của Tiểu Ca bố trí đi.

Sức tấn công của Thi Thứu rất khủng bố, vừa nãy tôi ở trên, cũng suýt chút nữa trúng chiêu." "Được lão đại, tôi sẽ nói cách của Tiểu Ca cho mọi người biết.

Cần xuống không?

Tôi đưa đi một chuyến." Tinh Tuyệt Nữ Vương giơ tay áo dài ra.

Được tay áo dài của cô ấy đưa xuống, cảm giác còn thoải mái hơn ngồi trực thăng.

Lý Sinh và Hồ Ba Y nhìn nhau, lần lượt nắm lấy một ống tay áo của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lập tức được Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn động, hạ xuống hành lang băng dưới sông băng.

Trước khi đi, Lý Sinh không quên dặn dò Tiểu Ca.

"Vết tích trên sông băng, do một mình cậu đi tìm đi.

Nhất định phải tìm được nơi đó, và điều tra rõ ràng ở đó đã xảy ra chuyện gì." "Được.

Tôi cũng nghĩ vậy, xuống đi.

Nhớ lát nữa tất cả lên đây, mai phục xong, đợi Thi Thứu mắc bẫy." Tiểu Ca nói xong, thân hình lóe lên, bay về phía bên kia đỉnh núi.

Tiếng giày leo núi tuyết, lập tức vang lên sột soạt.

Một lát sau, âm thanh hoàn toàn biến mất, có lẽ đã đi xa.

Thi Thứu trước đó đã săn mồi ở nơi đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đều phải làm rõ.

Nếu không chuyện xảy ra gần vị trí mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà không biết, đối với đội ngũ này, sẽ cực kỳ bất lợi.

Bởi vì đây là một nơi hiếm có dấu chân người.

Bất kể xảy ra chuyện gì, đều là chuyện cực kỳ không tầm thường.

Hiểu rõ trên sông băng này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mới thu hút được đàn Thi Thứu, là điều quan trọng.

Tiểu Ca đảm nhận nhiệm vụ này, vừa có tài năng vừa có trí tuệ, có thể phán đoán chính xác vị trí xảy ra chuyện.

Muốn tìm được câu trả lời tương ứng, anh là người thích hợp nhất.

Lý Sinh vì là thủ lĩnh của đội, phải ở lại trong đội, chỉ huy sắp xếp cạm bẫy, đối phó với những con Thi Thứu có sức tấn công cực mạnh.

Lý Sinh và Hồ Ba Y, sau khi xuống kiểm tra tình hình, quả quyết ra lệnh cho đội, lập tức theo sự sắp xếp trước đó, tất cả mạo hiểm rời khỏi hành lang băng, leo lên sông băng, động tác của họ vô cùng nhanh chóng.

May mà, ngoài Bàn Tử leo trèo có chút khó khăn, những người còn lại, đều nhanh chóng lên đến đỉnh.

Đạo sĩ Hoàng Chương, và Đại Kim Nha, sớm đã lấy xẻng ra.

Một xẻng, một xẻng xúc băng tuyết, đào hang trú ẩn.

Rất nhanh, một cái hang có thể chứa được mười người, đã được làm xong.

Ngô Tà và Bàn Tử, đang phối hợp chuẩn bị thuốc nổ và dây dẫn.

Mãi đến khi chôn dây dẫn đến một cái hố cách đó mười mét, mới nhảy vào trong hang nghỉ ngơi.

Chương 600

“Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô không phán đoán sai chứ, đàn Thi Thứu thật sự sẽ bay về báo thù?” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: “Tôi đã ngửi thấy một mùi trong không khí rồi.

Đó chính là mùi của Thi Thứu, yên tâm đi, đàn Thi Thứu nhất định sẽ đến.” Bàn Tử không yên tâm nói với Ngô Tà: “Tiểu Ngô, những thứ cậu làm, sẽ không bị Thi Thứu nhìn thấu chứ.

Dù sao, cùng một kế sách mà sử dụng hai lần.

Cơ hội thành công sẽ giảm đi rất nhiều.

Thi Thứu lại xảo quyệt, lại hung dữ.

Chúng ta không thể đánh giá thấp chúng.” Ngô Tà thở ra một luồng khí nóng, sờ sờ tai mình, nói với Bàn Tử: “Chỉ cần đàn Thi Thứu dám đến.

Tôi có thể đảm bảo cho chúng ăn một vố đau.

Cứ chờ xem.” “Đừng nói nữa, nghe, nghe kỹ đi.” Bàn Tử như nhặt được báu vật, nghiêng tai, từ trong vách băng lắng nghe một âm thanh cực kỳ nhỏ từ bên ngoài.

Nhưng dù cố gắng lắng nghe, hiệu quả cũng không bằng lợi thế tự nhiên của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hoắc Tú Tú thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương rõ ràng trở nên căng thẳng, liền hỏi: “Sao vậy?

Thật sự đến rồi à?” “Đến rồi, số lượng khoảng hai mươi con.

Xem ra, chúng ta sắp gặp rắc rối rồi.” “Đừng nói nữa!

Tiểu Ca, chú ý giám sát cạm bẫy của cậu.

Đại Kim Nha, phụ trách hỏa lực, tạo ra tuyết lở.” Nghe tiếng ra lệnh của Lý Sinh, những người liên quan, đều nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Trong khoảnh khắc, những con Thi Thứu lớn như cánh máy bay, từng con xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, nhanh chóng bay đến vùng đất bằng phẳng bên trong hành lang băng.

Từng con Thi Thứu Tuyết Sơn nặng cả trăm cân, hạ cánh trước một đống tuyết.

Giữa đống tuyết, là một con Thi Thứu.

Chính là đồng bạn của con Thi Thứu đi báo tin.

Những con Thi Thứu này, dường như thật sự đến để báo thù.

Một con Thi Thứu đầu đàn phát hiện thi thể của đồng bạn, lập tức tất cả đều gào thét.

Tiếng ô ô, vang vọng khắp thung lũng.

“Nhanh lên đi, nhanh đến chạm vào nó đi.

Đó là đồng bạn của các người.” Tiểu Ca trốn dưới hố tuyết, nhìn chằm chằm vào một đống tuyết nhỏ dưới vách băng của hành lang băng.

Đàn Thi Thứu như đang làm lễ tế, đi vòng quanh đống tuyết, thỉnh thoảng vỗ cánh, và không ngừng phát ra tiếng gào thét.

“Không có động tĩnh gì cả?

Có cần tôi xuống xem không.” “Đi cái đầu cậu.

Về cho tôi.” Bàn Tử nhô đầu lên, nghi lễ tế của Thi Thứu chưa làm xong, một mảng tuyết tàn trên đỉnh hố tuyết, lập tức sụp xuống.

Tuyết rơi xuống, tạo thành một trận tuyết bay.

Lập tức kinh động đàn Thi Thứu ở hành lang băng.

Những con Thi Thứu này đang định vỗ cánh bay đi, cạm bẫy do Ngô Tà thiết lập, dựa vào một sợi dây thừng kéo cơ quan, đột nhiên bùng nổ.

Hàng chục bình dầu hỏa, phát ra tiếng vỡ, dầu hỏa màu đen mang theo mùi hôi thối bắn ra.

Mấy chục con Thi Thứu, không con nào thoát khỏi, tất cả đều dính dầu hỏa.

Lý Sinh mừng rỡ, lập tức hét lên: "Khởi động!" Đại Kim Nha giật mạnh sợi dây thừng buộc vào một cây cột băng lớn chống đỡ sông băng, cùng lúc đó, Bàn Tử cũng ném xuống một ngọn đuốc.

Cánh của hơn hai mươi con Thi Thứu đang bay, khi ngọn đuốc được ném xuống, và thành công trúng vào cánh của một trong số chúng, những con còn lại, cũng không con nào thoát khỏi, tất cả đều bị bén lửa.

"Thả!" Lý Sinh ra lệnh.

Đại Kim Nha dùng sức kéo một cái, cột băng gãy, tuyết trên cột băng lập tức trượt xuống, rơi xuống phía dưới.

Như thiên quân vạn mã lao xuống, tuyết lại kéo theo tuyết ở những nơi khác rơi xuống, vô số tuyết, hình thành một thác băng, như lũ quét bùn đá lao về phía hành lang băng.

"Trời đất ơi, hy vọng trận tuyết lở này không quá lợi hại.

Nếu không hành lang băng sẽ toi đời." "Không đến mức đó, đó là một cây cầu băng tồn tại từ thời thượng cổ.

Cực kỳ kiên cố, chắc chắn sẽ không bị phá hủy." "Ồ, có chịu được áp lực không, chúng ta cứ chờ xem." "Mà này, xem ra đám Thi Thứu

này đều sắp biến thành gà nướng.

Bàn Tử, không bổ sung dinh dưỡng à?

Hay là lấy hai con bị nướng gần chín, ăn một bữa no nê đi.” Bàn Tử mắng: “Đi mà ăn, Bàn Tử tôi không phải không có phẩm vị, tưởng ai cũng như cậu à, cái gì cũng ăn.

Thứ như Thi Thứu, thịt vừa dai vừa hôi.

Lấy xác thối làm thức ăn, thứ như vậy, cho tôi tôi cũng không cần.” Trong lúc căng thẳng quan sát, dòng tuyết sạt lở, như cuồng phong cuốn lá rụng tấn công cây cầu băng cổ.

Chương 601

Cây cầu cổ đứng vững ngàn năm không đổ, quả nhiên linh nghiệm.

Đợi dòng tuyết qua đi, nó vẫn lộ ra hình dáng cầu mà không hề hấn gì.

Chỉ có phần mặt cầu, con đường cổ, bị tuyết phủ kín.

Tuyết lở khổng lồ tác động đến địa hình dưới sông băng, rất nhanh, tất cả băng tuyết, đều trượt xuống vực sâu vạn trượng.

Một vài âm thanh lanh lảnh từ đáy vách băng truyền đến, thỉnh thoảng gõ vào tâm trí con người.

"Thôi rồi, đám Thi Thứu kia!" Hồ Ba Y đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng đi quan sát trạng thái của đám Thi Thứu.

"Ha ha ha, Hồ Ba Y, ông lo xa quá rồi.

Đám Thi Thứu kia, qua lửa đốt và băng đông, e rằng sớm đã biến thành từng con que kem chín rồi." Tên Bàn Tử này, vào những lúc căng thẳng như vậy, quả thực có thể mang lại sự thư giãn và vui vẻ cho mọi người.

Mọi người thấy anh ta lạc quan như vậy, trong lòng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Đạo sĩ Hoàng Chương là người đầu tiên từ hố tuyết leo ra, ba bước thành hai, đến gần mép sông băng, nhìn xuống.

Động tác của ông ta làm sao nhanh bằng Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên xuất hiện.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không báo cáo với Lý Sinh chuyện xảy ra ở

đó, trong chớp mắt hóa thành một chấm trắng, khi bay lượn, như hòa làm một thể với băng tuyết của núi Thiên Sơn.

Dưới sự tự mình thăm dò của cô, tin tức nhanh chóng từ nơi cắm trại trước đó truyền đến.

"Chủ nhân, tất cả Thi Thứu, đều chết hết!

Nhưng khi chết, đầu chúng luôn hướng về một phía, điều này có chút kỳ lạ." Ngô Tà đẩy gọng kính: "Thi Thứu đều hướng về một phía?

Nói cho tôi biết, đó là hướng nào?" "Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô còn chưa báo cáo với tôi chuyện ở đó nhỉ." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Lão đại, trong vòng vài cây số, không có bóng dáng Thi Thứu nào săn mồi ở những nơi khác.

Mùi máu tanh kỳ lạ đó, có lẽ là từ…" Tiểu Ca nói: "Có lẽ là từ một số hang động dưới đáy thung lũng núi, truyền ra.

Phải không?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Tôi cũng đang nghĩ vậy, sự việc và suy đoán của tôi, có lẽ sẽ có một chút khác biệt, chủ nhân, người nghĩ sao?" Lý Sinh thở phào một hơi, kêu lên: "Tôi chỉ tin vào sự thật!

Ngô Tà, cậu đang ghi chép gì vậy?" "Đợi đã, lão đại.

Thông tin Tinh Tuyệt Nữ Vương cung cấp, vô cùng quan trọng.

Người không cảm thấy, tất cả Thi Thứu lúc lâm chung, đều hướng đầu về một nơi nào đó.

Chuyện này có chút kỳ lạ không?" Lý Sinh nói: "Chuyện này, kỳ lạ cũng kỳ lạ.

Không kỳ lạ, cũng không kỳ lạ.

Phải xem xét sự việc, phải xem chuyện gì đã xảy ra!" Tiểu Ca

đồng ý với quan điểm của Ngô Tà: "Có lẽ Ngô Tà sớm đã có câu trả lời rồi.

Nhưng tôi muốn nói, điều đó thực sự giống như một nghi lễ tế tự cổ đại!

Trong giới động vật, đặc biệt là loài động vật có chút linh tính như Thi Thứu.

Cũng giống như hồ yêu.

Sau khi chết đầu sẽ hướng về một phía." Ngô Tà kêu lên một tiếng "Ôi chà!", hóa ra người ủng hộ cách nói này không chỉ có một người.

"Lão đại, cho tôi mượn chuông đồng của người một chút." Thứ đó, là bảo bối của Lý Sinh.

Thấy Ngô Tà muốn mượn, anh hỏi một câu trước: "Cậu muốn làm gì?" "Không chỉ chuông đồng phải cho tôi mượn, cành cây của Cây Thần Địa Tinh, cũng xin cho tôi mượn.

Bàn Tử, lấy la bàn của cậu ra đây." Bàn Tử cười nham nhở: "Ngô Tà, tình cảm muốn mưu triều soán vị à, chỉ huy cả lão đại rồi, tôi đi đây." Đạo sĩ từ phía trước quay lại, kêu lên: "Ngô Tà, không phải cậu định dự đoán phương vị của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ chứ?" "Bị ông đoán đúng rồi.

Mấy thứ này, và mấy thần vật trong cửu cung số lý.

Cùng với học vấn trong Hà Đồ, Lạc Thư, dường như có điểm tương đồng.

Nếu mộ Thiên Sơn Tiên Nữ không phải là một truyền thuyết.

Vậy thì đại diện cho thế giới này.

Thực sự tồn tại những sức mạnh mà người thường khó có thể hiểu được." Suýt chút nữa, đã chọc thủng sự thật, dẫn dắt chủ đề

sang quỷ thần.

Ngô Tà mở miệng một lần không dễ dàng.

Lý Sinh cười ha ha, lấy đồ ra, giao vào tay cậu.

Xem cậu ta làm thế nào.

Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ, cũng đều vây quanh.

Bàn Tử là người cuối cùng, không tình nguyện đưa la bàn cho Ngô Tà.

“Ngô đại công tước của tôi, cậu vừa làm vừa phải giải thích một chút đấy.

Đừng có bắt nạt tôi là một người thô kệch không hiểu cậu đang làm trò gì nhé.” Ngô Tà theo một phương vị nhất định, điều chỉnh vị trí của mấy thứ, cười với Bàn Tử: “Bàn ca, cứ chờ xem.

Có những thứ, rất thần kỳ.

Chương 602

Nhưng thử nghiệm lần này, có tác dụng không.

Tôi cũng không biết.

Nếu phải có một con số chính xác, tôi chỉ có thể nói là năm ăn năm thua." Bàn Tử lập tức giơ năm ngón tay, hét lớn: "Trời ạ, năm phần thắng!

Ngô Tà, rốt cuộc là gã thầy cúng rởm hay là chân tiên vậy?

Đừng có học theo tên kia, dưới trướng Phong Bưu không phải có một tên quân sư sao?

Đừng có học theo hắn, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, lời nói ma quỷ của hắn đến cả hắn cũng tin!" Lời của Bàn Tử nghe qua biết là không đáng tin cậy.

Nhưng ngẫm kỹ, dường như cũng có vài phần đạo lý.

Hồ Ba Y nhíu mày thúc giục: "Bàn Tử, đừng làm phiền người ta.

Người ta đang theo cách của mình, tạo ra phương pháp nhanh nhất để tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đấy.

Có bản lĩnh thì cậu cũng đi làm một cái đi." "Hồ Ba Y, đừng khích tôi.

Bàn Tử tôi mà tìm ra mộ Thiên Sơn Tiên Nữ trước, ông có thể quỳ xuống gọi một tiếng sư phụ không?

Tôi hỏi ông đấy!" "Lão đại, xem tên này kìa, cho chút màu sắc là mở cả phường nhuộm rồi." "Bàn Tử, và Ngô Tà cùng nhau, hoàn thành thử nghiệm này đi.

Cậu lui sang một bên trước, bây giờ chưa cần đến cậu." Bàn Tử

lẩm bẩm lùi lại mấy bước, thấy Ngô Tà lúc này đã đặt xong đồ vật của mình, tay cầm la bàn, đang theo một loại cực số nào đó, bấm đốt ngón tay.

“Không linh nghiệm?

Không thể nào.” “Lão đại, tôi thất bại rồi.” Lý Sinh đi tới, thu dọn đồ đạc, vỗ vai Ngô Tà cổ vũ: “Không sao.” Thấy Ngô Tà thử nghiệm thất bại, Bàn Tử lại lên tinh thần.

“He he, he he he he, lão đạo sĩ của tôi.

Xem ra không cần đi tìm đồ đệ rồi.

Không phải có một người sẵn có sao.

Ngô công tử của chúng ta học giống biết bao!

Nếu để ông ấy mặc đạo bào của ông.” “Tôi đảm bảo trong mười người, có mười một người tin là đồ đệ của ông, ông có tin không.” Đạo sĩ Hoàng Chương bị Bàn Tử châm chọc như vậy, lộ ra một biểu cảm kỳ quái.

Tình cảm thật sự muốn thu Ngô Tà làm đồ đệ.

Suy nghĩ vừa động, mặt đã không tự nhiên.

Hoàng Chương thúc một cùi chỏ vào bụng Bàn Tử: “Bàn huynh, lúc Ngô huynh đệ đang bận rộn, chúng ta tốt nhất là không làm gì, không làm phiền.

Cậu thấy sao?” Bàn Tử mặt đỏ bừng, giơ ngón tay cái lên hét: “Lão đạo, ông ác thật, khụ khụ…” Dương Tuyết Lệ dùng đôi mắt đẹp lườm Bàn Tử, lườm một cái: “Tên này không có việc gì lại thích gây chuyện, phải cho một chút đau đớn, để hắn có một bài học, không đến mức gây họa cho người khác.

Đạo sĩ, làm tốt lắm.” Biểu cảm của Hoàng Chương lại khôi phục

lại vẻ bình thản, yên lặng khoanh tay, xem Ngô Tà hoàn thành công việc còn lại.

Nếu Ngô Tà đã cảm thấy hướng tử vong của Thi Thứu, có liên quan đến "hồ tử thủ khâu" (cáo chết quay đầu về núi).

Lý Sinh cũng không cho rằng nhận thức này có vấn đề.

Sau khi Ngô Tà đánh dấu các ghi chép liên quan lên bản vẽ tay của mình, đội ngũ lại bắt đầu một hành trình mới.

Về phần chuyện Lý Sinh quan tâm, Tiểu Ca bây giờ cũng không có câu trả lời chính xác.

Lý Sinh, Hồ Ba Y, Tiểu Ca đi trước dẫn đường.

Phía sau trừ Bàn Tử, đi cuối cùng trong đội, có đạo sĩ Hoàng Chương.

Bàn Tử là loại người bất kể lúc nào, chỉ cần có cơ hội chiếm lợi, đều sẽ không khách khí.

"Ai u, trời đất ơi, mệt chết tôi rồi.

Lão đạo, nghe nói công pháp tu luyện của đạo môn, chú trọng khổ hạnh và khổ tu.

Nhưng tôi lại cảm thấy ông không phải là một đạo sĩ khổ tu." Đạo sĩ Hoàng Chương trừng lớn mắt, ở phía sau đội ngũ, dừng lại.

Quay sang Bàn Tử đang vác một cái túi lớn, mệt đến mức hai tai đỏ bừng, nói: "Bàn Tử, tôi không thu cậu làm đồ đệ, cậu cũng không cần phải châm chọc tôi như vậy." Bàn Tử quay đầu đi: "Không có, không phải!

Tôi nói với ông, tôi tuyệt đối không phải người như vậy.

Nếu ông là người khổ tu hành.

Vậy thì tốt, chứng minh cho tôi xem!

Cái túi này, thấy chưa?

Không có một trăm cân, cũng có tám mươi cân.

Nếu ông có thể giúp tôi vác nó đến cửa mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Thì Bàn Tử tôi sẽ tin ông là một đạo sĩ khổ tu.

Nếu không thì, treo đầu dê bán thịt chó.

Chương 603

Đồ giả!" Đạo sĩ Hoàng Chương rõ ràng biết Bàn Tử đang cố ý kích động, nhưng vẫn bị tức giận.

Đối với một đạo sĩ chân chính, bị người khác nói là đạo sĩ giả, quả thực là một sự sỉ nhục.

Hoàng Chương trên đường đi, từ khi tất cả hành thi bị Cương Thi Thôn Tiêu Vương "phản bội" và tiêu diệt, bây giờ không còn ý niệm đuổi thi nữa.

Gia nhập đội của Lý Sinh, cũng hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Người tu đạo, tùy duyên mà an.

Đạo sĩ Hoàng Chương cũng không từ chối trở thành một thành viên trong đó, phát huy sở trường của mình, giao du rộng rãi, kết thiện duyên.

Tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ bí ẩn xem một chút, có lẽ cũng là một loại tu luyện.

Nhưng suy nghĩ thuần túy như vậy, bị một câu nói của Bàn Tử, làm cho bị sỉ nhục!

"Tử Bàn Tử, bắt nạt đạo gia ta già rồi phải không?" Bàn Tử thấy đạo sĩ Hoàng Chương tức giận, trong lòng lập tức vui như nở hoa.

Trực tiếp lắc đầu phủ nhận: "Làm sao có thể, từ khi gia nhập đội của chúng ta.

Tôi đối với ông kính trọng không thôi.

Nhưng chúng ta đang tranh luận vấn đề, một người giả đạo học, và một đạo sĩ chân chính tranh luận, hoàn toàn thuộc về học thuật, và

tranh luận tư tưởng, không liên quan đến những thứ khác." Đạo sĩ Hoàng Chương thấy giọng điệu của hắn trở nên mềm mỏng, hơi bình tĩnh lại tâm trạng: "Vậy, làm thế nào cậu mới tin bản đạo gia là một đạo sĩ thật sự?" "Đơn giản thôi, Bàn Tử tôi cũng không bắt nạt ông, cái túi này của tôi, ông vác cho tôi ba ngày ba đêm không thở dốc, thì ông là một đạo sĩ thật sự!" "Ba ngày ba đêm?

Ngủ cũng không được đặt xuống?" "Đúng, không sai.

Bàn Tử tôi, cũng đã gặp đạo sĩ thật sự.

Những đạo sĩ đó, thật sự khổ.

Bình thường đi đường.

Dưới chân còn phải buộc một miếng sắt.

Nặng như một con tống tử…" Bàn Tử ở phía sau đội ngũ trêu chọc lão đạo chưa từng trải, những lời nói vô lý của hắn, khiến Dương Tuyết Lệ đang đi bộ leo núi ở giữa đội ngũ nghe thấy.

Dương Tuyết Lệ lập tức cười khúc khích.

Hoắc Tú Tú thấy cô cười, cũng tò mò liếc nhìn một cái về phía sau, nơi Bàn Tử và đạo sĩ Hoàng Chương đang "xưng huynh gọi đệ".

"Hai người họ đang làm gì vậy?" "Ai biết được, nhưng hình như Bàn Tử đang lừa lão đạo sĩ." "?" Dương Tuyết Lệ nói: "Cô nghĩ sao, tên Bàn Tử này, nhìn mặt bắt hình dong.

Biết đạo sĩ Hoàng Chương ít từng trải, tiếp xúc với đuổi thi nhiều.

Tiếp xúc với người sống ít.

Cho nên đang lừa ông ấy.

Xem kìa sắp lừa được rồi." Hoắc Tú Tú mắt mở to, tức giận nói: "Không thể để Bàn Tử bắt nạt người thật thà được." "Đừng, họ đang đùa thôi, cứ xem đi." Dương Tuyết Lệ thấy Hoắc Tú Tú muốn "chủ

trì chính nghĩa", lập tức ra tay ngăn cản.

"Thôi được, xem như họ đang đùa.

Nhưng nếu quá đáng, Hoắc Tú Tú tôi sẽ không ngồi yên đâu." Hoắc Tú Tú lúc nào cũng có tác phong "nữ hiệp".

Điểm này, Dương Tuyết Lệ sớm đã lĩnh giáo.

Đối thủ duy nhất của "phe hải quy" này trong đội, chính là Hoắc Tú Tú.

Dương Tuyết Lệ hiểu rằng, cô và Hoắc Tú Tú, đều thích cùng một người.

Đây là bí mật công khai.

Ngoài đạo sĩ Hoàng Chương, trong đội không ai không biết.

"Được, vậy ta thay ngươi vác ba ngày ba lô." Bàn Tử một tiếng "Được rồi." lập tức lộ ra vẻ mặt đắc ý của kẻ xấu, cởi ba lô ra, đeo lên lưng đạo sĩ Hoàng Chương.

Rồi cầm lấy thanh kiếm gỗ đào của đạo sĩ, múa như con khỉ mấy chiêu, không ra đâu vào đâu, khiến người ta buồn cười.

Thấy Bàn Tử lừa thành công, Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú đều mở to mắt.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ là "phe hải quy" đối với khả năng lừa bịp của Bàn Tử, cũng có cái nhìn khác hẳn.

Tên này thật sự làm được!

Đến cả đạo sĩ cũng bị lừa thành công.

Mấy người phía trước đội ngũ, lúc này không nhận ra sự thay đổi phía sau.

Khi lên một con dốc tuyết, tuyết dày hơn, mỗi bước đi, đều như đi

trong đầm lầy, khiến người ta cảm thấy đặc biệt khó khăn.

Đội ngũ phía trước, rõ ràng đã giảm tốc độ.

Nhưng khi Bàn Tử giao ba lô cho đạo sĩ Hoàng Chương vác, chỉ một phút sau, đến lượt Bàn Tử ngây người.

Chỉ thấy đạo sĩ Hoàng Chương vác ba lô nặng cả trăm cân, đi như trên đất bằng.

Như thể vác một túi lá cây nhẹ tênh.

Chương 604

Ngay cả dấu chân hắn trên tuyết, cũng không khác gì người thường.

Quả thực đã làm mới lại tam quan của Bàn Tử.

"Trời đất ơi, lão đạo, ông tu luyện công pháp gì vậy?

Lợi hại thế?" "Đạo pháp ta tu luyện, là sư phụ truyền." Bàn Tử lau mặt, để mình tỉnh táo lại một chút, xác nhận đạo sĩ Hoàng Chương quả thực là cao thủ "đạp tuyết vô ngân".

Lập tức khâm phục giơ ngón tay cái: "Tôi phục rồi, tôi thật sự phục." Anh ta định thông báo cho đội ngũ phía trước, để mọi người xem chuyện mới lạ.

Nhưng Bàn Tử lại có ý đồ riêng.

Muốn học công phu đạp tuyết vô ngân của đạo sĩ Hoàng Chương.

Liền phát huy sở trường cái lưỡi không xương, tiếp tục lừa đạo sĩ Hoàng Chương: "Đạo huynh, quả nhiên lợi hại." "Không phải gọi ta là lão đạo sĩ sao?

Sao bây giờ lại thành đạo huynh?" Đạo sĩ Hoàng Chương sửa lại quai ba lô, một bước một dấu tuyết, bước về phía trước.

Bàn Tử sở dĩ biến "lão đạo" thành đạo huynh, tự nhiên là có nguyên nhân.

Lúc này hắn dùng hết mọi công phu nịnh bợ, nói với đạo sĩ Hoàng Chương: "He he he he, đạo huynh đừng khiêm tốn, con người tôi đây, kính trọng nhất là những người có bản lĩnh thật sự như đạo huynh.

Nhưng tôi thấy đạo huynh a, chậc chậc chậc chậc…" Đạo sĩ

Hoàng Chương vác nặng đi trước, đi nhanh đi chậm, đều giữ nhịp điệu rất tốt với đội ngũ.

Nếu bây giờ đổi lại là Bàn Tử, hành quân gấp trong tuyết dày đến eo, có lẽ đã tức đến mức chửi bới rồi.

Nhưng đạo sĩ Hoàng Chương, tuy vác nặng hơn trăm cân nhưng không hề tụt hậu.

Chỉ riêng công lực này, đã chinh phục được Bàn Tử.

Bây giờ hắn thực sự có hứng thú lớn với công phu của đạo sĩ Hoàng Chương.

Loại hứng thú này, người ngoài khó mà hiểu được.

"Đạo huynh, cứ đi theo như vậy đi.

Phải có thể đem công phu của mình, chứng minh cho người khác xem.

Mới có thể phản chứng minh, sư phụ truyền thụ cho ông.

Là công phu thật.

Ai, đúng, như vậy." "Phản chứng minh?

Chứng minh cho ai?" Bàn Tử trực tiếp ra tay: "Cho tôi a, tôi hy sinh một chút.

Cái đó gọi là đạp tuyết vô ngân… không đúng, không chính xác.

Dù sao cũng là ý đó.

Ông dạy công phu đó cho tôi.

Tôi có thể chứng minh sư phụ của ông, quả thực là một cao nhân." Đạo sĩ Hoàng Chương nhíu mày: "Tại sao ta phải truyền thụ cho ngươi?

Sư phụ nói, đạo môn có quy củ của đạo môn, muốn học công phu.

Phải được y bát tương truyền.” Bàn Tử ngây người.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú thấy hắn ngây ra, đều bật cười, và cố ý tụt lại phía sau mấy mét, đi song song với hắn theo sau đội ngũ phía trước, chậm rãi tiến lên.

“Bàn Tử, vào tròng rồi phải không.” Dương Tuyết Lệ trêu chọc Bàn Tử.

Hoắc Tú Tú cũng không khách khí, trực tiếp nói: “Bàn Tử, dám bắt nạt người thật thà, đừng trách bản tiểu thư không khách khí với cậu.

Cái này, vác cho tôi.” Hoắc Tú Tú đưa một cái túi nhỏ, vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử lộ ra ánh mắt vô tội: “Cô nương của tôi ơi, tại sao lại là tôi?

Túi của tôi đã đủ nặng rồi.

Muốn biến thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà à?” Hoắc Tú Tú khoanh tay, hào khí nói với Bàn Tử: “Nếu có lạc đà, cũng là con lạc đà của đạo sĩ kia.

Cậu ngay cả tư cách làm lạc đà cũng không có.” Bàn Tử ngơ ngác hỏi: “Cô nương, không phải cô có ý kiến gì với Bàn Tử tôi chứ, sao lại nhắm vào Bàn Tử tôi.

Tôi là thành viên biểu hiện nổi bật nhất, tốt nhất trong đội chúng ta đấy.” Bàn Tử tự khen mình, chưa bao giờ lằng nhằng.

Mấy câu nói, trực tiếp khiến Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú nhíu mày.

Nhưng cũng khá vui, gặp phải đồng đội mặt dày như Bàn Tử, cũng rất vui.

Dương Tuyết Lệ lộ ra một biểu cảm bí ẩn, như anh em đặt tay lên

vai Bàn Tử, nhẹ giọng hạ thấp giọng nói: “Thật sự muốn học công phu đạp tuyết vô ngân của người ta à?” Bàn Tử thầm kêu một tiếng không ổn.

Tâm sự riêng của gã đã bị hai vị cô nãi nãi này nhìn thấu rồi.

Bí mật đã bị biết thì cũng chẳng cần giữ kín nữa, Bàn Tử gãi đầu: “Chủ yếu là vì tôi là Trưởng bộ phận Đảm bảo Hậu cần, nếu có thể nâng cao công lực thì đối với đội ngũ của chúng ta cũng là một loại đảm bảo mà, đúng không?” Hoắc Tú Tú cười nói với Shirley Dương: “Ân, lý do này nghe cũng đủ cao thượng đấy.” “Hừ, có cái lý do này rồi thì có thể hoành hành vô kỵ, trên lừa trời xanh, dưới gạt lão đạo rồi, đúng không Bàn Tử?” Shirley Dương cố ý học giọng điệu của Hoắc Tú Tú để trêu chọc gã.

Bàn Tử nghe vậy liền không vui, cảm giác như hai nữ đồng chí này đang cố ý đấu khẩu với mình.

Chương 605

Cứ náo loạn thế này thì lão đạo sĩ Hoàng Chương chắc chắn sẽ không mắc mưu, việc học công phu 'Đạp tuyết vô ngân' cũng coi như đi tong.

Bàn Tử không muốn để cơ hội vụt mất, vội vàng dỗ dành hai vị nữ đồng chí: "Hai vị này, lão đại đang bàn bạc với Tiểu Ca về chuyện mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đấy.

Nếu để lỡ mất thông tin quan trọng thì không tốt chút nào đâu." Shirley Dương giơ một ngón tay trỏ lên: "Đúng!" "Không sai." Hoắc Tú Tú cũng giơ một ngón tay: "Nhớ kỹ đấy, không được lừa gạt lão đạo sĩ.

Chúng tôi đi đây." Hai người phối hợp nhịp nhàng, 'cảnh cáo' Bàn Tử một câu rồi đuổi theo đội ngũ phía trước.

Bàn Tử lập tức mở cờ trong bụng, tiếp tục dùng cái lưỡi không xương của mình tấn công lão đạo Hoàng Chương.

Thế nhưng vị lão đạo thân hoài tuyệt kỹ này lại cực kỳ kiên trì với quy củ đạo môn.

Dù Bàn Tử dùng mọi thủ đoạn, nếu không bái sư, không quỳ lạy Tam Thanh thì ông ta nhất định không tiết lộ bí mật công phu.

Bàn Tử nhất thời hết cách.

Nửa ngày sau, gã ủ rũ mặt mày đi đến cạnh Shirley Dương và Hoắc Tú Tú.

"Ây da, Bàn Tử sao thế này?" "Trông như mất hồn ấy, trộm sư thất bại à?" "Hừ, đừng nhắc nữa.

Lão đạo sĩ đó đúng là một lão ngoan cố.

Giao lưu với ông ta khó quá trời.” Nghe những lời chua chát của Bàn Tử, Shirley Dương và Hoắc Tú Tú thông minh sớm đã biết kết quả.

“Nếu cậu thật lòng muốn học, tôi thực ra có một cách có thể giúp.” Shirley Dương vẫn dùng giọng điệu thần bí nói với Bàn Tử.

“Cách gì?” “Nhưng tôi có một điều kiện nhỏ.

Cậu phải đồng ý thì tôi mới nói cách đó cho cậu.” Shirley Dương tiếp tục.

“Không phải cô định đem Bàn Tử tôi ra làm trò đùa đấy chứ?

Nghe xem nào, nếu xứng đáng thì đừng nói một điều kiện, hai cái cũng không vấn đề.” Bàn Tử trợn tròn mắt, nghiêm túc nói.

“Đi nói với lão đạo sĩ là cậu nguyện ý trở thành đệ tử chân truyền, như vậy ông ta sẽ dạy công phu cho thôi.” Bàn Tử nghe xong tóc gáy dựng ngược, hừ lạnh một tiếng, lườm Shirley Dương một cái: “Đúng là chủ ý tồi, rõ ràng là xoay tôi như chong chóng mà!” Thấy Bàn Tử hầm hầm đi về phía cuối đội ngũ, Shirley Dương và Hoắc Tú Tú nhìn nhau rồi lại cười.

Lúc này, đội ngũ đã tiếp cận đỉnh dốc tuyết.

Còn khoảng một hai cây số nữa là có thể lên đến đỉnh dốc, chuyển sang một đường tuyết khác.

Gió tuyết ngày càng lớn.

Lớp tuyết mới rơi bao phủ dày hơn nửa mét, khiến mỗi bước đi đều phải trả giá bằng thể lực cực lớn.

Trên mũ của Tiểu Ca phủ một lớp bột tuyết.

Anh giắt thanh đao vào lòng, đi tới chỗ tôi nói: “Lão đại, tôi phải lên phía trước một chuyến.” Tôi thầm nghĩ về những con thi thứu phát

hiện lúc trước, rốt cuộc chúng kiếm ăn ở đâu vẫn chưa rõ ràng, mà giờ anh lại muốn đi.

Nhưng Tiểu Ca đã sắp xếp như vậy tự nhiên có lý đạo của anh.

Tôi hỏi: "Có cần giúp một tay không?" "Không cần, một mình tôi đủ rồi.

Lão đại, đừng trách tôi không cho anh một đáp án thỏa đáng nhé?" Giữa gió tuyết, tôi dùng cánh tay dày cộm quấn chặt lấy người: "Đáp án khi nào cần xuất hiện thì sẽ xuất hiện, thời cơ chưa tới tôi không cưỡng cầu.

Anh nhất định phải bảo trọng, đừng vì tìm đáp án mà bất chấp." Tiểu Ca hiếm hoi lộ ra một nụ cười nhạt: "Tôi biết rồi." Nói xong, anh bước đi với thân hình có vẻ đơn bạc, hướng về phía dốc cao phía trên bên trái trong gió tuyết giao tranh.

Anh tách khỏi đội ngũ để đơn độc tìm kiếm đáp án, đúng là hành động của một dũng sĩ!

Thấy Tiểu Ca tách đoàn, trước đó còn nói vài câu với lão đại, Hồ Ba Y dùng mũ trùm đầu đi tới cạnh tôi, hét lớn: "Lão đại, anh ấy đi đâu vậy?" Tiếng gió tuyết gào thét như quỷ hú, mang theo bông tuyết và kình phong cắt vào mặt vào người như dao khứa.

Tôi ra hiệu cho Hồ Ba Y, sau đó bảo anh tiếp tục dẫn đội phía trước.

Tôi vẫy tay gọi Shirley Dương ở giữa đoàn đi lên.

"Bàn Tử, đạo sĩ, nhanh chân lên!" Lúc này tôi thấy ba lô của Bàn Tử đang đeo trên người đạo sĩ Hoàng Chương.

Lão đạo sĩ bước đi vững chãi như trên đất bằng, chẳng tốn sức là bao.

Tôi chỉ dặn dò một câu: “Lên hết con dốc tuyết khoảng hai cây số này là chúng ta có thể tìm chỗ tránh tuyết để cắm trại rồi.

Càng gần mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, nhiệm vụ của chúng ta càng nặng nề.

Tôi phải có trách nhiệm với từng người trong đội.

Ai tụt lại phía sau thì khẩn trương đuổi kịp đi!” Ngô Tà và Hồ Ba Y đang dẫn đầu thì dừng lại chờ những người phía sau.

Đội ngũ gặp phải bão tuyết lớn, nhìn dốc núi có vẻ không xa nhưng khi thực sự đối mặt với cuồng phong, mỗi bước đi đều tiêu tốn nhiều thể lực và tinh thần hơn bình thường, khiến mọi người vừa đói vừa mệt, cảm giác rất tệ hại.

Ở phía trước, Hồ Ba Y nghe thấy tiếng nói từ sau lưng: “Hồ Ba Y, tôi đổ mồ hôi khắp người rồi.” “Cái gì?” Ngô Tà hét lớn lần nữa: “Tôi, tôi ra mồ hôi rồi!” Hồ Ba Y cười nhạo một tiếng: “Ai mà chẳng thế, tôi cũng ra mồ hôi đây.

Chỉ có một chữ thôi: Mệt!

Nhưng dốc tuyết này chưa phải là con dốc lớn nhất trên sông băng đâu.

Sự hung hiểm thực sự luôn nằm ở phía sau.

Nghiến răng mà kiên trì đi.” Ngô Tà nghe đến mấy chữ ‘nghiến răng kiên trì’, lập tức nhớ lại cảnh suýt nữa lăn xuống vực tuyết lúc trước, vẫn còn sợ hãi nói: “Lão đại không ở đây, tôi chẳng dám đi đầu đâu.

Chương 606

Hồ Ba Y, anh cũng cẩn thận một chút, đừng để gió tuyết cuốn đi đấy.” Hồ Ba Y xì một tiếng, nhanh nhẹn nhặt một cành cây khô trên dốc tuyết làm gậy chống, dẫn đầu đi tiếp.

Cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Khi Hồ Ba Y di chuyển về phía trước được mười mấy mét, đột nhiên giữa gió tuyết mịt mù, anh nhìn thấy một đoàn lạc đà sa mạc!

Hồ Ba Y sờ mặt mình, lại dùng sức nhéo một cái vào má, phát hiện mình đang nhìn thấy thật!

Thật sự trong bão tuyết lại thấy một đoàn lạc đà!

Nhưng quỷ quái ở chỗ, đoàn lạc đà này lại đang bước đi giữa sa mạc.

“Trời đất ơi, chẳng lẽ Hồ Ba Y mình gặp quỷ thật sao?

Hoặc là mình nhìn nhầm, hoặc là gặp quỷ rồi!” Hồ Ba Y cố gắng kiểm soát cảm xúc kích động, điều hòa hơi thở đang hỗn loạn.

Cuối cùng, dưới sự kiểm soát có ý thức, thị giác đã thay đổi.

Đoàn lạc đà đang đi trên sa mạc lúc trước giờ đây bối cảnh đã đổi thành cao nguyên.

Nhưng đoàn lạc đà vẫn là đoàn lạc đà đó!

“Quỷ quái thật!

Chuyện gì thế này?” Lúc này, không chỉ Hồ Ba Y phát hiện ra sự dị thường.

Ngay cả Đại Kim Nha và Ngô Tà trong đội cũng phát hiện ra.

Nếu là ảo giác thì chỉ một người bị, tại sao tất cả đều nảy sinh ảo giác?

Nhưng nếu không phải ảo giác thì giải thích sao về việc cùng một đoàn lạc đà lại xuất hiện quỷ dị ở những nơi khác nhau?

Hồ Ba Y thở dốc quay đầu lại, dừng bước, hớp từng ngụm khí lạnh trong gió tuyết, gọi tôi: "Lão đại, có tình huống!" "Lão đại, nhìn mau!" Ngô Tà cũng chỉ vào ảo cảnh phía trước, phát ra tiếng kêu kinh hãi trước cảnh kỳ lạ.

Tôi và Shirley Dương quay đầu nhìn về phía dốc tuyết xuất hiện ảo cảnh.

"Trời đất ơi... trên dốc tuyết xuất hiện một đoàn lạc đà sao?" Hoắc Tú Tú cũng gào lên kinh ngạc: "Thật không thể tin nổi, tôi cảm giác như chúng ta đã bước vào một quốc gia khác rồi." Shirley Dương khi nhìn thấy cảnh này thì trạng thái rõ ràng khác hẳn mọi người.

Cô ấy quá hưng phấn, gần như quên mất nguy hiểm.

"Oh my god, mình thành tâm làm cảm động Thượng đế rồi sao?

Cảnh đẹp quá đi mất." Câu này vừa thốt ra, những người trong đội nghe thấy suýt chút nữa là ngất vì tức.

Đại Kim Nha, Ngô Tà, Hồ Ba Y lập tức tụ tập quanh tôi để bàn bạc đối sách.

Thấy đội ngũ đột ngột dừng lại, Bàn Tử và đạo sĩ Hoàng Chương cũng vội vàng đuổi tới.

Vừa thấy kỳ cảnh đoàn lạc đà giữa núi tuyết, gã lập tức quỳ xuống, vái lạy đoàn lạc đà một trận.

Chẳng lẽ là thiên đường?

"Bàn Tử, đừng làm loạn." Hồ Ba Y đi tới kéo Bàn Tử và lão đạo

đang mang nặng ra phía sau đội ngũ.

Hồ Ba Y xoa tay đi đến trước mặt tôi.

“Lão đại, tình huống có vẻ không ổn.” “Tôi biết là không ổn.” Tôi suy nghĩ nát óc, lục tìm trong trí nhớ xem có ấn tượng gì về cảnh tượng quỷ dị này không.

Đột nhiên, dường như tôi đã nhớ ra điều gì đó.

Tôi vỗ đầu một cái, lập tức lấy ra cái chuông đồng kia.

Do trước đó Ngô Tà mượn chuông rồi chôn chuông, nay nó quay lại tay tôi thì ý nghĩa đã khác hẳn.

Thí nghiệm của Ngô Tà tuy thất bại, nhưng lại gợi ý cho tôi một điều.

Hiện tại tôi muốn lợi dụng chính gợi ý đó để thử ‘thực nghiệm’ xem sao.

“Ngô Tà, khi cậu đo đạc vị trí mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, linh cảm đó đến từ đâu?” Sau khi lấy chuông đồng ra, tôi hỏi Ngô Tà một câu.

Mọi người nghe mà mù mịt, căn bản không hiểu tôi đang hỏi Ngô Tà cái gì.

“Dự cảm!

Thuần túy là một loại cảm ứng thôi.” Tôi mỉm cười: “Đúng rồi!

Tôi cũng cảm ứng được loại cảm giác cổ xưa đó.

Thành hay bại thì tôi cũng không rõ nữa!” Nói xong, tôi dùng đầu ngón tay kẹp lấy chuông đồng, hướng về phía dốc tuyết có ảo cảnh, nhắm mắt lại, lắc mạnh chiếc chuông trên đầu ngón tay.

Động tác lúc này của tôi, nếu mặc thêm bộ đạo bào thì chắc chắn ai nhìn vào cũng tưởng là một lão đạo sĩ đang trừ tà.

Bàn Tử thấy bộ dạng của tôi thì cười nôn ruột.

Đạo sĩ Hoàng Chương thì vẻ mặt nghiêm túc, không giống những người khác, ông có thể nhìn ra ý nghĩa đằng sau động tác của tôi.

Chương 607

Dẫu sao đạo thuật là thứ thường bị người ta hiểu lầm sâu sắc, cũng chẳng mấy ai tin.

Nhưng người trong đạo môn hiểu rằng những thứ này phải được đối đãi nghiêm túc, đối phó với nó phải có lòng kính sợ.

Bộ dạng của ông ta bây giờ cực kỳ thành kính, giống hệt lúc mới nhập môn được vị sư phụ đã chết dưới tay cương thi thu nhận vậy.

Đinh đinh đinh!

Chiếc chuông đồng phát ra những tiếng kêu khe khẽ trong tay tôi, tiếp đó, thật kỳ lạ là tiếng chuông này hòa làm một với tiếng cuồng phong tuyết đổ.

Ảo ảnh trong tầm mắt Hồ Ba Y — những cảnh quan sa mạc và cao nguyên — thần kỳ biến mất.

"Lại thêm một hành động nhắm vào việc chúng ta tiến vào phúc địa mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!" Hồ Ba Y sau khi khôi phục thị giác thì lắc đầu, lập tức hỏi tôi: "Lão đại, vừa rồi là sao?" Tôi thấy thị giác của mọi người đã bình thường trở lại thì nở nụ cười nhạt: "Chút tài mọn thôi, lại là một hành động có tính toán nữa!" "Chỉ là..." Tôi nói tiếp: "Hiện giờ chưa nói chắc được, nhưng sớm muộn gì tôi cũng lôi kẻ đó ra!

Được rồi, mọi người không sao chứ?" Tôi nói nửa vời làm Hồ Ba Y hồ đồ, cũng khiến Ngô Tà rơi vào trầm tư.

Còn Đại Kim Nha và Bàn Tử thì chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

Những chuyện hại não thế này với họ đúng là một loại tra tấn.

Tôi giải quyết thành công chuyện ảo ảnh trên núi tuyết, xác nhận

cả đội ổn định rồi tiếp tục dẫn mọi người gian nan leo lên dốc tuyết.

Nơi cắm trại sắp đến rồi.

Sau khi vượt qua dốc tuyết là một vùng đất trũng, không những bằng phẳng mà còn có địa hình bốn phía cao, giữa thấp.

Những vách băng xung quanh tạo thành một thung lũng băng tự nhiên chắn gió tuyết, tuy diện tích không lớn nhưng đủ để đội ngũ hạ trại.

Mọi người dựng lều, vào trong sắp xếp đồ đạc.

Đột nhiên từ lều của Bàn Tử vang lên tiếng kêu lớn.

"A... chuyện gì thế này?" "Bàn Tử lại phát thần kinh rồi." Bị Hồ Ba Y mắng một câu nhưng Bàn Tử không nổi cáu, trực tiếp gọi tôi: "Lão đại, lão đại, mau qua đây xem này." Tôi đang thu dọn đồ đạc, nghe Bàn Tử gọi liền chui ra, vào lều của gã.

Đập vào mắt là cảnh Bàn Tử bày biện đồ đạc trong ba lô cực kỳ ngăn nắp trên nền lều.

Gã cũng đang chỉnh lý và thu dọn!

Hàng trăm món đồ lớn nhỏ được xếp ngay ngắn, nhưng mắt Bàn Tử lại hiện lên tia sáng lạ thường, gã nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, hy vọng tôi cho một đáp án.

"Sao thế Bàn Tử?" Tôi thấy những đồ gã dọn dẹp đều là nhu yếu phẩm của đội.

Những thứ này do gã phụ trách mang vác, bình thường đều để trong ba lô của gã.

"Chẳng thấy có vấn đề gì, cậu la hét cái gì?

Lo mà đi tìm gỗ nhóm lửa nấu cơm đi." "Nấu cơm, nấu cái con khỉ gì, lão đại không thấy vấn đề sao?

Bánh quy nén của tôi, một túi bánh quy nén nặng một ký của tôi biến mất rồi!" Tôi đếm lại số lượng bánh quy bày trên đất, nói: "Xem ra đúng là thiếu một túi thật." "Không phải xem ra, mà là thật sự biến mất rồi.

Lão đại, tôi không có ăn vụng đâu nhé.

Đạo sĩ Hoàng Chương có thể làm chứng." Nhìn vẻ mặt chính trực của Bàn Tử cùng cái bụng xẹp lép đang định đi nhóm lửa nấu cơm, mọi thứ dường như chứng minh gã vô tội.

"Tôi biết rồi!" Tôi chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi rời khỏi lều của Bàn Tử.

Hồ Ba Y lúc này từ lều mình bước ra hỏi: "Có chuyện gì?" "Đi hỏi Bàn Tử đi.

Ngoài ra bảo gã nhóm lửa nấu cơm nhanh lên.

Mọi người đói rồi, đang đợi húp bát canh nóng cho ấm người đây." Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện.

Tôi cần yên tĩnh một lát để đầu óc nghỉ ngơi, sắp xếp lại tư duy cho chuyến đi tìm Tị Trần Châu đặc thù này.

Tôi dùng một cái đệm kê đầu cao lên một chút.

Khi ngoài lều vang lên tiếng lửa cháy lách tách, tôi biết mùi khói lửa đã lan tỏa, doanh trại cũng náo nhiệt rồi.

Nửa canh giờ sau sẽ có một bát canh thơm được bưng lên, giúp sưởi ấm thân hình trong đêm gió tuyết, bổ sung thể lực tiêu hao lúc leo dốc ban ngày.

Hai mắt tôi nhìn trân trân lên đỉnh lều.

Nghe tiếng gió tuyết, e là đêm nay gió bão chẳng dừng đâu.

Tiểu ca đi tìm dấu vết 'gây hấn' của lũ thi thứu vẫn chưa thấy về.

Tiểu Mao Cầu thỉnh thoảng lại chui ra khỏi không gian thú cưng, thấy bên ngoài lạnh quá liền cọ cọ vào mặt chủ nhân rồi lại chui vào ngủ ngon lành.

Tinh Tuyệt Nữ Vương như một đóa mây đen sắp rời khỏi thung lũng tuyết, nhưng cô ấy chỉ dạo quanh thung lũng trong vòng vài chục mét, tuần tra những nguy hiểm có thể xảy ra.

"Phong Bưu có đi trước tôi không?

Những thứ xảy ra trong mộ Cổ Lượng Quốc chủ rốt cuộc có liên quan gì đến hành trình tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ?

Tại sao tôi lại lần lượt đi tìm chuông đồng và Địa Tinh Thần Thụ?

Chương 608

Hai lần ảo giác phát sinh liên tiếp là do có sức mạnh cố ý sắp đặt hay thuần túy là vận khí? ...” Những câu hỏi trong đầu tôi quá nhiều, càng nghĩ càng thấy đầu óc mê man, không cẩn thận liền ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng, tôi thấy mình đang đứng trên một cây cầu treo khổng lồ.

Cầu treo trôi lơ lửng giữa không trung.

Ở giữa như một trận bát quái, kết nối tám phương vị.

Một đài tròn là điểm cuối của cầu treo.

Xung quanh đài dường như được dẫn động bởi mấy cỗ xe ngựa.

Có một người phụ nữ tinh tế, trông rất giống Tinh Tuyệt Nữ Vương, đang nằm trong một đóa sen.

Nhị hoa và cánh hoa bên ngoài là lá vàng...

Mọi thứ trong mộng quá hư ảo, quá không chân thực!

Trong mơ, ý thức bảo tôi rằng có lẽ đây là cảnh tượng bên trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Cũng có khả năng chỉ là một loại ảo giác, giống như đoàn lạc đà nhìn thấy trên dốc tuyết ban ngày vậy, không có thật.

Đột nhiên tôi cảm thấy hẫng chân một cái, cơn buồn ngủ tan biến sạch sành sanh, tôi cuối cùng cũng tỉnh lại.

“Quỷ quái thật!” Những gì thấy trong mộng như in sâu vào não tôi.

Độ rõ nét đó thực sự có thể so sánh với việc xem một bộ phim điện ảnh.

Tình huống này cực kỳ không bình thường!

Ít nhất với nhận thức hiện tại, tôi không cách nào giải thích nổi tại sao mình lại mơ thấy giấc mộng quái dị như vậy.

Bão tuyết vẫn hoành hành, những đống tuyết xung quanh thung lũng ngày càng cao.

Khi trời sáng, việc đầu tiên tôi làm là xem Tiểu Ca đã về chưa.

Chui ra khỏi lều, nhìn về vị trí lều của Tiểu Ca nhưng chẳng thấy bóng dáng quen thuộc đâu.

Xem ra Tiểu Ca đã ở ngoài gió tuyết suốt cả đêm qua.

Chẳng biết tình hình bây giờ thế nào rồi!

"Hồ Ba Y, chuẩn bị đi.

Đi ra ngoài với tôi một chuyến." Vì lo lắng cho Tiểu Ca, tôi quyết định cùng Hồ Ba Y đi tìm tung tích của anh.

"Lão đại, bão tuyết bây giờ như điên vậy.

Ra ngoài lúc này có phải là quá nguy hiểm không?" Tôi nói: "Hồ Ba Y, cậu tưởng tôi muốn ra ngoài chắc?

Tình hình đã thay đổi rồi!

Tiểu Ca đi tìm đáp án đến giờ vẫn chưa về.

Nếu không đi tìm thì đội ngũ của chúng ta không tiến bước được đâu." Hồ Ba Y 'ồ' một tiếng rồi nói: "Nếu vậy thì nhất định phải tìm người về rồi.

Lão đại, cho Bàn Tử theo nữa đi, thêm người thêm sức.

Tuy gã là một ngôi sao chổi nhưng đầu óc cũng nhạy bén, lúc then chốt có thể gánh vác việc lớn!" Tôi gọi: "Cũng chẳng biết giờ này Bàn Tử đang bận gì." Thấy tôi đồng ý, Hồ Ba Y lập tức cúi đầu chui vào

lều của Bàn Tử.

Gã lúc này vẫn đang ngủ say sưa.

Đầu gối lên ba lô, trên người đắp hai lớp chăn sợi đặc biệt, bên ngoài gió tuyết mịt mù nhưng bên trong ấm áp dễ chịu, bộ dạng hưởng thụ đến mức Hồ Ba Y nhìn không nổi nữa.

"Cái tên béo này, khá khen cho cậu, biết hưởng thụ thật đấy, ngay cả lão đại cũng chẳng có hai cái chăn để đắp mà cậu lại có!

Dậy cho tôi!" "Hồ Ba Y bị thần kinh à, sáng sớm ra tôi đang ngủ ngon.

Ngoài món canh cá hồ núi băng ra, những thứ khác đừng có gọi tôi dậy.

Để tôi ngủ thêm tí nữa!" "Bàn Tử, cậu cứ thế này là tôi phải dùng tuyệt chiêu đấy." Hồ Ba Y thấy Bàn Tử căn bản không thèm lý xỉa, chỉ xoay người nằm nghiêng ngủ tiếp.

Hồ Ba Y nổi hỏa!

Anh chui ra ngoài lều, tiện tay vốc một nắm băng tuyết nhét vào trong chăn của Bàn Tử.

Lúc đầu Bàn Tử chưa cảm thấy gì, đột nhiên thấy bụng lạnh toát, lập tức bật dậy như lò xo.

"Tuyết rơi à?

Lều sập rồi sao? ..." Chờ đến khi thấy vẻ mặt giận dữ của Hồ Ba Y, tay còn đang nắm hai cục tuyết, Bàn Tử cau mày cảm nhận cái lạnh trong chăn, đột nhiên gã bùng nổ.

"Hồ Ba Y, tôi phải giết cậu!" "Đến đây, lão đại đang ở bên ngoài kìa, vừa hay có thể làm chứng cho chúng ta." "Lão đại?" Bàn Tử tò mò hỏi: "Tôi muốn giết cậu thì liên quan gì đến lão đại?" "Có liên

quan chứ?

Chương 609

Liên quan lớn là đằng khác!

Tôi cảnh cáo cậu, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.

Tiểu Ca đi từ đêm qua đến giờ chưa về.

Không có anh ấy thì đội ngũ không xuất phát được.

Bao giờ mới tìm thấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đây?

Nói tôi nghe, nói tôi nghe!" Bàn Tử bị Hồ Ba Y xoay cho đầu óc mụ mị cả đi.

Gã lắp bắp nói: "Thế...

Tiểu Ca mất tích thì chúng ta đi tìm thôi." Hồ Ba Y đẩy mạnh một cái vào trước ngực Bàn Tử rồi búng ngón tay: "Năm phút nữa xuất phát, thay quần áo đi, tôi không đợi lâu đâu." Bàn Tử ngoan ngoãn trở lại, cơn ngái ngủ chẳng biết bay đi đâu mất, gã lụi hụi trong lều mặc bộ đồ leo núi dày cộm.

Tiếp đến là ủng đi tuyết, thắt lưng, túi cứu thương...

Sau khi sắp xếp xong xuôi những thứ đó, Bàn Tử cuối cùng cũng trang bị đầy đủ chui ra khỏi lều.

Vừa ra ngoài đã thấy tôi đang đợi, Bàn Tử lập tức cười hì hì: "Lão đại, sớm thế." "Bàn Tử, đi thôi!

Giờ cũng tám chín giờ rồi.

Sớm gì nữa?

Nếu ở thành phố thì người ta sắp tan ca sáng rồi đấy!

Không sớm nữa đâu, đi thôi!" "Mấy thứ kỳ quái đó ở đâu cơ?" Bàn

Tử lầm bầm, sau đó bám theo sau Hồ Ba Y, ra khỏi thung lũng tuyết, đi về hướng Tiểu Ca đã đi lúc trước.

Ba người cũng chẳng biết đã đi được bao nhiêu cây số, tôi cảm thấy bước chân của Hồ Ba Y và Bàn Tử ngày càng trì trệ.

Liếc ra sau, thấy Bàn Tử trực tiếp ngã nhào, lăn xuống một chỗ trũng trên mặt tuyết.

"Bàn Tử!" May là bão tuyết lúc này đã nhỏ hơn so với lúc ở thung lũng.

Tôi và Hồ Ba Y thấy Bàn Tử vô ý ngã xuống cũng lập tức sải bước đuổi theo.

Bàn Tử lăn xuống một đoạn, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức, gã kinh ngạc kêu lên: "Đây là đâu?" Chỉ thấy trước một hang động nhỏ chưa đầy trăm mét vuông, Tiểu Ca đang cuộn tròn người, mình mẩy đầy thương tích ngồi bên đống lửa sưởi ấm.

Sự xuất hiện của Bàn Tử khiến Tiểu Ca bất ngờ.

Anh vội vàng hỏi Bàn Tử: "Lão đại đâu?" "Nhìn kìa." Bàn Tử hướng ra ngoài hang gọi một tiếng, tôi và Hồ Ba Y đồng thời nhanh bước đi xuống, vào trong hang động nơi Tiểu Ca đang ở.

"Tiểu Ca, sao rồi?" Tôi hỏi.

"Thấy cậu không sao là mọi người yên tâm rồi." Hồ Ba Y vỗ vai Tiểu Ca, nở nụ cười.

"Lão đại, anh đến đúng lúc lắm.

Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Đêm qua tôi..." "Đêm qua chắc anh mệt lử rồi nhỉ!

Nói tôi nghe, có phát hiện gì không?" Tôi hỏi Tiểu Ca.

“Tôi phát hiện ra một Ma cung.” Hai chữ ‘Ma cung’ thốt ra từ miệng Tiểu Ca suýt chút nữa làm tôi sặc.

Hồ Ba Y càng không tin, anh cẩn thận quan sát hang động này rồi kêu lên: “Mùa hè không nóng, ngày tuyết không lạnh.

Hang này có chút cổ quái.” “Dẹp đi.

Chỗ nào chẳng thế?

Ở quê tôi có mấy cái hang, mùa hè có thể để dưa hấu vào trong ướp lạnh đấy.

Mùa đông thì dùng làm hầm trú ẩn được, cũng giữ nhiệt như thường.” Lời của Bàn Tử tuy nghe hơi không đáng tin nhưng mấy câu này lại chẳng sai chỗ nào.

Người vùng sơn cước thỉnh thoảng cũng thả dưa hấu xuống giếng để hạ nhiệt.

Còn mùa đông thì miệng giếng bốc hơi nghi ngút, vì nhiệt độ bên trong và bên ngoài có sự chênh lệch.

Cho nên nhiệt độ trong giếng luôn giữ được trạng thái tương đối hằng định.

Điều này cũng giải thích tại sao cái hang Tiểu Ca đang ở lại khiến người ta thấy ấm áp.

“Phát hiện ra rồi sao?” Tôi gặng hỏi điểm mấu chốt.

Tiểu Ca ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái.

“Ma cung Thi Thứu!” “Ma cung Thi Thứu?

Ý anh là...” “Không sai, bên trong toàn là thi thứu!

Có con đã chết, có con vẫn bình thường, hình như chúng đang canh giữ thứ gì đó.

Không ai có thể lại gần.” Hồ Ba Y và Bàn Tử nghe vậy đều ngừng la hét.

Chương 610

Họ nhận ra mình vừa nghe được một thông tin cực kỳ quan trọng.

Việc Tiểu Ca vô tình phát hiện ra sự tồn tại của Ma cung Thi Thứu đúng là một phát hiện vĩ đại.

Ý nghĩa của nó chẳng khác gì việc cải tạo mộ Cổ Lượng Quốc chủ.

Dẫu sao việc lũ thi thứu đó bị nguyên nhân gì sai khiến để truy sát đội trên sông băng thì đến giờ vẫn là một bí mật.

Có người nghi ngờ do chuông đồng, có người nghi ngờ trong đội có ai đó mang theo thứ thu hút chúng.

Nói chung là nghi ngờ đủ kiểu nhưng chẳng có bằng chứng nào cả.

Dù là tôi hay Hồ Ba Y, nếu không tìm ra đáp án thì lòng dạ cứ như bị mèo cào, rất khó chịu.

Nhưng theo phát hiện của Tiểu Ca, sự tò mò mãnh liệt đối với mọi hiện tượng của thi thứu dường như sắp tìm được lời giải.

Sự hưng phấn này thật khó dùng lời lẽ diễn tả.

Tôi trực tiếp nói với Tiểu Ca: "Lối vào Ma cung Thi Thứu ở đâu, mau dẫn tôi đi." Tiểu Ca dùng que củi dập tắt lửa, sau đó vỗ phủi hai tay đứng dậy.

Anh chỉ vào một vị trí trong hang nói: "Ở chỗ đó, nhưng Bàn Tử không được vào." Bàn Tử thấy thời khắc kích thích và hưng phấn nhất sắp đến mà lại bị Tiểu Ca ngăn cản, gã bực bội vô cùng.

"Tôi nói Tiểu Ca này, anh coi thường người khác à?

Tại sao tôi lại không được vào Ma cung Thi Thứu xem náo nhiệt?

Cậu ta thì lại được?

Đạo lý gì thế?" Thấy Tiểu Ca quả nhiên chắn trước mặt gã, tôi cũng kỳ lạ hỏi: "Chắc chắn phải có lý do chứ?" Tiểu Ca nói: "Gã là ngôi sao chổi, nếu để gã làm hỏng chuyện thì mấy người chúng ta đảm bảo đều phải bỏ mạng trong Ma cung Thi Thứu." Hồ Ba Y lập tức lộ ra nụ cười không tốt lành gì, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, Tiểu Ca là người thẳng tính, gọi cậu là sao chổi đã là khách khí lắm rồi.

Đổi lại là tôi, tôi gọi thẳng là tai họa luôn." "Hồ Ba Y, tôi đâu có đắc tội với cậu, cậu có ý gì hả?

Lão đại phân xử công bằng xem nào." Bàn Tử uất ức đến mức phát nghẹn, miệng thở hồng hộc, dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi muốn đánh người khiến tôi cũng thấy không nỡ.

"Thế này đi Bàn Tử, cậu phải hứa với mọi người là tuyệt đối không làm hỏng việc, tôi sẽ bảo Tiểu Ca dẫn cậu vào." "Cái này...

được thôi.

Lão đại cứ yên tâm.

Bàn Tử tôi tuy trước đây gây chuyện nhiều thật, nhưng vào lúc then chốt thì chẳng mấy khi làm hỏng việc đâu.

Hồ Ba Y, tôi với cậu không thù không oán, đừng có nói bậy bạ nhé." Hồ Ba Y đi đến cạnh tôi, kêu lên: "Lão đại, xem bộ dạng này là Bàn Tử ăn vạ rồi." Tiểu Ca cuối cùng cũng lên tiếng: "Bàn Tử vào cũng được, nhưng tốt nhất là ngậm một đồng tiền trong miệng." "Tại sao tôi lại phải... hả, để làm gì?" Bàn Tử chưa kịp phản kháng đã bị nhét một đồng tiền vào mồm, nhất thời không nói được nữa, chỉ biết ú ớ đi theo mấy người tiến về phía Ma cung Thi Thứu.

Quả nhiên là một Ma cung Thi Thứu!

Chỉ thấy từ một lối đi đi xuống như thang treo, chúng tôi tiến vào một đường hầm lớn hơn.

Lúc này, dưới ánh sáng lân quang màu xanh lục, chúng tôi nhìn thấy từng con thi thứu như loài dơi, treo ngược trên đỉnh hang đá.

Từng con một sắp xếp ngay ngắn như thể có vô số bàn tay vô hình đang sắp đặt mọi thứ.

"Hùng vĩ quá đi mất." "Trời ơi, quả nhiên là một nơi đầy rẫy những điều kỳ diệu không thể giải thích nổi." "Lão đại, tại sao nhiều thi thứu thế này lại treo ngược ngủ say vậy?" Tôi suỵt một tiếng: "Mọi người nói nhỏ thôi.

Tiểu Ca, lúc trước anh đi vào được bao nhiêu mét?" Anh không trả lời, chỉ ra hiệu.

Có thể thấy ngay cả vị lão đại giàu kinh nghiệm như tôi cũng nảy sinh nghi vấn lớn khi bước vào nơi này.

Nếu năng lực không đủ, hoặc giống như Bàn Tử trước khi vào không được 'xử lý' đặc biệt, một khi đánh động lũ thi thứu treo ngược trên đầu thì thực sự vô cùng nguy hiểm.

Một khi một con tỉnh lại, sẽ có hai con, ba con, bốn con, rồi vô số con tỉnh giấc.

Thi Thứu bay lượn trong hang, lực tấn công cực mạnh, trong hang tối thị lực cũng không bị ảnh hưởng, đối với con người xâm nhập lãnh địa của chúng thì ngoài tai nạn ra chẳng còn từ nào khác để mô tả.

Cho nên muốn bảo toàn tính mạng thì phải thận trọng từng bước, tránh làm lũ thi thứu thức giấc.

Tiểu Ca quay đầu lại, trong hang đá đầy rẫy thi thứu đang ngủ say, anh trả lời tôi: "Tôi có thể đi vào trong năm mươi mét." "Cẩn thận

một chút!

Bàn Tử, Hồ Ba Y, hai người cũng cẩn thận đấy!

Chúng ta đang tiến vào vùng cấm tử thần của Ma cung Thi Thứu." Hai người họ, người thì ra hiệu tay, người thì khẽ hứa với tôi là tuyệt đối không gây chuyện.

Bàn Tử căng thẳng đến mức thở dốc.

Đồng tiền ngậm trong miệng lúc này đúng là có chút tác dụng.

Nhưng không lâu sau gã cảm thấy đồng tiền đó có lẽ đã bị oxy hóa lâu ngày, mang theo một mùi vị như muối biển khiến gã thấy khó chịu.

Ngay lúc gã định lấy đồng tiền ra khỏi miệng thì Tiểu Ca bất ngờ liếc nhìn một cái, Bàn Tử giật mình nuốt chửng đồng tiền vào bụng.

"Tôi... tôi cũng không..." Trong lúc Bàn Tử thốt ra tiếng, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Chỉ thấy Bàn Tử đã làm kinh động đến con thi thứu ngay phía trên đầu.

Chương 611

Tiếp đó, con thi thứu phát ra một tiếng kêu rít kinh hoàng.

Lũ thi thứu xung quanh thức dậy hàng loạt.

Tiểu Ca vứt đồ trong tay xuống, hét lớn: "Chạy mau!" Lập tức chúng tôi quay đầu chạy thục mạng.

Bàn Tử vốn đi cuối đội, giờ lại biến hậu đội thành tiền đội, dẫn đầu chạy phía trước.

Hồ Ba Y, tôi, rồi mới đến Tiểu Ca, lần lượt lao theo hướng Bàn Tử dẫn đầu.

Chạy ngược lại con đường cũ để quay về hang động.

Gây họa thế này Bàn Tử cũng thấy áy náy.

Chuyện quái gì thế không biết!

Vừa tăng tốc cuồng phong, gã vừa càm ràm với tôi phía sau: "Lão đại, tôi không cố ý đâu.

Mọi người đều có thể làm chứng." Hồ Ba Y mắng: "Lúc này rồi còn giải thích cái quái gì nữa.

Bàn Tử muốn giải thích thì ở lại đi, cho lũ thi thứu nghe giải thích của cậu, đảm bảo chúng nó nghe đủ đấy." "Hồ Ba Y, tôi biết cậu lúc nào cũng đối đầu với Bàn Tử tôi mà.

Tôi với cậu..." Tôi nổi giận.

"Bàn Tử, cái thằng ranh này cố tình đúng không?

Thi Thứu sắp đuổi kịp Tiểu Ca rồi kìa.

Không lo chạy đi, cứ lảm nhảm cái gì!

Ngậm miệng lại cho tôi.” Tôi cũng thực sự bực mình rồi.

Dẫu sao Bàn Tử cũng quá tùy hứng, đã bảo không được lên tiếng mà gã cứ oang oang, kết quả là đánh thức cả lũ thi thứu.

Một con tỉnh là cả đám tỉnh theo.

Cả đường hầm hang đá dưới lòng đất biến thành hiện trường phim thảm họa, một cảnh tượng không nỡ nhìn.

Hiện tại dù tôi có bản lĩnh mạnh đến đâu thì ngoài việc chạy trốn cũng chẳng còn cách nào khác để giữ mạng.

Mấy người chúng tôi cuồng chạy một hồi thì cũng tạm yên ổn, đến trước một đường hầm hang đá nối liền với phía trên.

Cả đám đều đang thở dốc kịch liệt.

“Bàn Tử, sao thế?” “Kịch trần rồi!

Nhưng tôi không leo lên được!” “Cái thằng béo này, bình thường bảo ăn ít thôi không nghe, giờ gây họa rồi thấy chưa!” Bàn Tử thấy Hồ Ba Y lúc này còn châm chọc thì cáu tiết: “Hồ Ba Y, tin tôi đấm gãy răng cửa cậu không.” “Được rồi, Bàn Tử, xê sang bên trái một bước, tôi làm bệ đỡ cho cậu.

Nhanh chân mà leo lên.” Trong hang động phía sau đã vang lên tiếng vỗ cánh của đàn thi thứu.

Âm thanh đó như truyền ra từ địa ngục, tạo thành một áp lực cường đại trước mặt bốn người, khiến ai nấy đều nổi da gà.

Tôi định nhảy ngược xuống thì Hồ Ba Y giữ chặt lấy tôi, kêu lên: “Lão đại, để tôi.” Bàn Tử thấy Hồ Ba Y nhảy xuống giúp mình, lập tức hớn hở: “Ô kìa, quả báo đến nhanh thật đấy.” “Bàn Tử, ngậm cái mồm thối của cậu lại, còn nội đấu nữa là tôi bỏ mặc cậu ở đây cho thi thứu thu xếp đấy.” Đây là hình phạt Bàn Tử sợ nhất.

Gã lập tức khua chân múa tay hứa với tôi: “Lão đại, tôi cũng chỉ đùa một câu thôi, ngài tuyệt đối đừng để bụng nhé.” “Còn lảm nhảm nữa?

Lên đi.” Hồ Ba Y khom lưng, nhanh nhẹn làm bệ đỡ.

Bàn Tử cũng chẳng khách sáo, lập tức bước lên.

Thân hình Hồ Ba Y hơi chùng xuống rồi dùng sức đẩy mạnh, Bàn Tử như một quả pháo đại bay vọt lên.

Ở phía trên, chúng tôi lập tức đón lấy gã.

Lúc này Tiểu Ca liếc nhìn vào sâu trong hang, kêu lên: “Hỏng rồi, chúng đuổi kịp rồi.” Sau đó anh hét lớn với Hồ Ba Y: “Nhanh lên, đừng chiếm chỗ của tôi.” Hồ Ba Y ngây người nhìn Tiểu Ca một cái.

Tôi lập tức vẫy tay: “Làm theo ý anh ấy đi.” Hồ Ba Y không khách sáo nữa, nghiến răng leo lên hang động phía trên ngay lập tức.

Tiểu Ca quay sang dặn dò tôi: “Thi thứu tấn công quy mô lớn thế này thì một ngọn núi tuyết cũng có thể bị san phẳng.

Những chỗ khác không sao, chỉ có ở đây mới ngăn chặn được chúng ra ngoài số lượng lớn.” Tôi hỏi: “Có cần tôi giúp gì không?” “Cần cái chuông đồng của anh.” Tôi không nói hai lời, từ túi áo lấy bảo bối đó ra cẩn thận giao cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca nói một tiếng: “Nếu gió tuyết bên ngoài nhỏ bớt thì mọi người cứ đi trước đi, không cần đợi tôi, tôi biết đường về.” Nói xong anh dứt khoát nhảy xuống hố sâu tầng dưới, biến mất tăm.

Bàn Tử và Hồ Ba Y đều nhìn đến ngây người.

Chẳng còn cách nào, ba người vốn đi tìm Tiểu Ca, cuối cùng lại để anh ra mặt dọn dẹp hậu quả.

Thật sự có chút không đành lòng!

“Sao thế?

Tiểu Ca không đi cùng chúng ta à?” Bàn Tử giả vờ hỏi.

Hồ Ba Y hỏi tôi: “Lão đại, Tiểu Ca đã xuống đó rồi, xem ra chúng ta cứ theo ý anh ấy mà đi trước một bước thôi, chắc không sao đâu.” Bàn Tử cũng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt, phủi sạch bụi bẩn trên người rồi cũng nói: “Ha ha, lão đại, Tiểu Ca đã nói vậy thì với bản lĩnh của anh ấy, tôi tin là sẽ sớm hội quân với chúng ta thôi.” “Hỏng rồi.” Tôi vẫn luôn quan sát tình hình trong hang dưới, vô ý liếc thấy hai lối mở khác.

Hai lối mở đó cùng với cái hang Tiểu Ca vừa vào tạo thành cục diện ‘tam khẩu hợp nhất’.

Chương 612

Chỉ cần thông qua các lối đi đó thì tầng nào cũng có thể dẫn đến vị trí chúng tôi đang đứng hiện tại.

Nói cách khác, đại quân thi thứu không chỉ xuất hiện từ đường hầm chỗ Tiểu Ca.

Đồng thời chúng cũng có thể tràn ra từ hai lối đi kia.

Hồ Ba Y nhìn theo ánh mắt tôi, cũng phát hiện ra hai hang động trong bóng tối.

Anh kinh hô một tiếng, tự lẩm bẩm: "Sao lại thế này?

Cấu tạo kiểu này thật quá kỳ quái." Bàn Tử liếc nhìn xuống dưới, cảm thấy lạnh sống lưng, kêu lên: "Cái chốn này hang lớn hội tụ hang nhỏ, trong động có động, tuy nhìn không giống do nhân công đục đẽo nhưng rõ ràng là lãnh địa của thi thứu.

Chắc chắn những vết lồi lõm trên vách hang là do móng vuốt của chúng đào bới như cuốc xẻng mà thành.

Đúng là một tòa Ma cung thật!" Thấy Hồ Ba Y và Bàn Tử cũng nhận ra hai lối mở đó có khả năng là hai lối ra khác của Ma cung Thi Thứu.

Tôi lập tức nảy sinh một cảm giác bất an.

Nếu không phong tỏa hai lối ra còn lại, Tiểu Ca dù có chặn được lũ thi thứu điên cuồng đó cũng không thể có ba đầu sáu tay mà chặn đứng được các hướng khác.

Tôi vô cùng quyết đoán đưa ra quyết định, khi nhảy xuống liền nói với Bàn Tử và Hồ Ba Y: "Hoặc là quay về, hoặc là cùng tôi hành động.

Phong tỏa các cửa hang này trước đã.” Bịch!

Ủng tuyết của tôi đáp mạnh xuống đất.

Vừa tiếp đất, tôi lập tức lao về phía một lối ra khác ở tầng dưới cách đó không xa.

Hồ Ba Y nói với Bàn Tử: “Quyết định của lão đại là chính xác, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm.

Nếu thi thứu thoát ra từ những lối khác thì chúng ta không chỉ không có thời gian chạy trốn mà còn bỏ mạng ở đây.” Bàn Tử chậc một tiếng.

“Hồ Ba Y, cậu đúng là đồ nhát gan, nếu muốn đi trước thì chẳng ai cản đâu, mau đi đi.

Đừng cản trở tôi làm việc chính sự.” Bàn Tử nói xong liền tháo ba lô, lấy ra mấy ống đồ rồi hét lớn một tiếng, nhảy xuống như một tráng sĩ: “A!

Bàn gia đến đây!

Thi Thứu, có giỏi thì cứ xông vào tôi này!” Đúng là phong cách của Bàn Tử!

Hồ Ba Y thấy vậy cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Suy nghĩ một lát, anh quyết định xuống giúp Bàn Tử một tay.

Bịch một cái, Hồ Ba Y ngã chổng vó.

Khi anh đứng dậy thì hai ống đồ trong tay Bàn Tử đã được châm lửa.

Là hai ống thuốc nổ!

Thuốc nổ là thứ tốt nhất để phá hoại.

Uy lực có hạn nhưng trong không gian hẹp lại có thể giải phóng

năng lượng khổng lồ.

Muốn san bằng một ngọn núi thì không đủ.

Nhưng để đánh sập hai cửa hang thì chắc chắn không thành vấn đề.

Tôi nghe thấy tiếng động dưới chân, đang lần mò tìm cách lấp hai cửa hang đó.

Bàn Tử gọi từ phía sau: "Lão đại, tôi đến đây." "Cậu đến thì giúp được gì?

Trừ khi có thể giúp tôi phong tỏa cửa hang." Bàn Tử giơ thứ trong tay ra khoe với tôi: "Lão đại, có thứ này, đảm bảo bịt kín cửa hang.

Không biết đồ này có bị ẩm không nữa." Tôi vô ý liếc qua, thấy trong tay Bàn Tử là hai quả lôi, nhất thời đờ đẫn cả người.

"Thằng béo này, cậu kiếm đâu ra đồ tốt thế?" "Hắc hắc, cái này anh không cần quản.

Lần trước lúc tên Phong Bưu vào mộ Cương thi Kim Giáp có để lại mấy thứ này, vừa hay bị tôi nhặt được.

Xem này, giờ cuối cùng cũng có chỗ dùng rồi." Bàn Tử đắc ý khoe đồ, quả bên trái ném cho tôi, quả bên phải ném cho Hồ Ba Y rồi kêu lên: "Tôi đi xem tình hình bên Tiểu Ca thế nào." Bàn Tử nói chuyện thật chẳng ra làm sao.

Gã dám ném hai quả lôi đã châm ngòi, một quả cho tôi, một quả cho Hồ Ba Y.

Hành động này như thể đang hãm hại kẻ địch vậy.

Ném xong gã liền vắt chân lên cổ chạy biến.

Nếu người không biết mối quan hệ của chúng tôi nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghi ngờ nhân sinh.

Tôi và Hồ Ba Y bắt lấy quả lôi.

Hai ánh mắt chạm nhau, tôi gật đầu với Hồ Ba Y, anh cũng làm theo, lao về phía vị trí hẹp nhất của cửa hang.

Đều là những tay nổ mìn có kinh nghiệm.

Quả lôi trong tay nên đặt ở đâu để tạo ra tác dụng gì, chúng tôi đều đã rõ như lòng bàn tay.

Chương 613

Khi tôi và Hồ Ba Y cuồng chạy đến vị trí mục tiêu, chọn điểm đặt rồi an trí xong xuôi, cả hai đồng thời hét lớn: "Phía tôi xong rồi!" rồi vắt chân lên cổ chạy về phía giếng trời nơi các cửa hang hội tụ.

Oanh!

Oanh!

Hai tiếng nổ vang lên đúng lúc.

Tôi và Hồ Ba Y đều nằm rạp xuống, luồng khí lãng khổng lồ quét qua lưng, cả hai lập tức lấm lem đầy bùn đất, chẳng dám ngẩng đầu lên.

Đợi khí lãng đi qua, tôi biến thành một người bùn.

Tình hình của Hồ Ba Y cũng chẳng khá hơn là bao.

Anh nhổ hết cát trong miệng ra, chửi rủa: "Cái thằng Bàn Tử này, mình lại bị nó hại thêm một lần nữa, đợi về rồi tính sổ sau.

Lão đại, không sao chứ?" Tôi lúc này cũng đứng dậy, phủi sạch vết bẩn trên người, chỉ về một hướng nói: "Đi giúp Tiểu Ca." Hai người nhanh chóng chạy về phía hang động Bàn Tử vừa vào.

Phía sau hai hang động bị đánh sập vang lên tiếng kêu của lũ thi thứu bị ngăn cách bởi vách đá.

Thành công rồi!

Vách hang bị đánh sập, dư uy của vụ nổ bịt kín hang động, khiến thi thứu bên trong không thể thoát ra.

Sự việc đã được giải quyết ổn thỏa, hành động của chúng tôi đã đạt được thành công lớn, ngăn chặn lũ thi thứu tràn ra từ hai hang

động kia.

Lúc này, mọi người đều lao về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca đã trích một phần máu của mình ra, lũ thi thứu đang đối diện với anh ở vách hang, hai bên đang đối đầu gay gắt.

“Đinh linh linh!” Tôi ra hiệu cho Tiểu Ca.

Tiếng chuông đồng vang lên.

Tiểu Ca, Hồ Ba Y, Bàn Tử lập tức hiểu ý đồ của tôi.

Họ không hề do dự, lập tức rút vũ khí ra.

Vũ khí tối thượng đó chính là chiếc chuông đồng mà tôi giao cho Tiểu Ca!

Lúc này, lũ thi thứu như một đàn rắn độc không dám vượt rào, bị hơi máu của Tiểu Ca trấn nhiếp.

Nhưng khi đàn thi thứu ngày càng đông, vài chục con thi thứu dẫn đầu có lực tấn công cực mạnh, tính khí bạo táo đang thử vượt qua vết máu trên mặt đất để tấn công Tiểu Ca và tôi.

“Mẹ kiếp, lũ thi thứu đáng ghét này.

Nếu chúng mà khoác lên mình bộ lông thiên nga trắng thì đảm bảo chúng ta ai cũng hoa mắt, tưởng là một đàn thiên nga trắng đáng yêu mất.” “Thiên nga trắng?” Tiểu Ca thấy xu hướng tấn công của thi thứu ngày càng rõ rệt.

Áp lực của anh cũng tăng lên chưa từng có.

Ngay khi anh định dùng chuông đồng tấn công, tôi phía sau nói: “Stop, tạm dừng tấn công!

Tôi có cách.” Tôi quay sang Bàn Tử, từ túi áo khoác đa năng lấy ra hai món đồ một cách thuần thục.

Một là bật lửa chống gió, món còn lại chính là bột magie mà Bàn Tử hay dùng để nghịch!

Túi bột magie nhỏ đó Bàn Tử cũng chẳng biết mình nhét vào túi từ bao giờ.

Thấy bị tôi lấy đi, gã cũng không tiếc, chỉ tò mò gãi đầu, thầm nghĩ mình bỏ nó vào túi khi nào vậy?

Tôi không biết.

Động tác của tôi vô cùng nhanh nhẹn.

Tiểu Ca tay cầm chuông đồng, phối hợp với tôi lùi lại phía sau, nhường ra không gian.

Để lão đại có thêm thời gian và không gian bố trí mọi thứ.

Khi đổ cả túi bột magie to bằng nắm tay lên lối đi, tôi phủi tay kêu lên: "Tất cả OK.

Rất hoàn mỹ, Very good!" "Thiên nga trắng xinh đẹp, để tôi mời các vị một bữa tiệc nướng nhé.

Tiếc là nguyên liệu có hạn, chỉ có thể lấy các vị làm nguyên liệu nướng thôi." Bàn Tử và Hồ Ba Y nhìn nhau, mắt hai người đều ánh lên vẻ khâm phục.

Cũng chỉ có tôi mới nghĩ ra được cách kỳ quặc như vậy để đối phó với lũ thi thứu hung ác này.

Tiểu Ca dường như hoàn toàn tin tưởng vào hành động của tôi.

Anh nhanh chóng lùi ra sau Bàn Tử, đi kiểm tra hai chỗ vách hang đã sập rồi leo lên hang phía trên dưới dốc tuyết trước.

"Nào, để tôi tặng một món quà lớn, nhớ nhận cho kỹ đấy." Chiếc bật lửa chống gió trong tay tôi bật lên tia sáng xanh rực rỡ như làm ảo thuật.

Sau đó tôi nghiêng tay đổ về phía mặt đất, bột magie như đánh hơi thấy mùi lửa, ‘xèo’ một tiếng, cả vách hang bùng lên ánh sáng rực rỡ như mặt trời.

Thị lực của thi thứu vốn kém.

Những sinh vật treo ngược trong hang để nghỉ ngơi như loài dơi này, thị lực thường không tốt lắm.

Chương 614

Bị ánh sáng mạnh của bột magie kích thích, đàn thi thứu lập tức sợ hãi như gặp ôn dịch.

Sau khi mười mấy con bị bột magie thiêu bỏng, cả đàn hoảng hốt tháo chạy vào sâu trong hang.

Trong nháy mắt, hàng trăm con thi thứu không còn sót lại một con nào!

“Yeah!

Vạn tuế, chúng ta cuối cùng cũng thành công rồi!

Lão đại, anh đúng là quá tài năng, Bàn Tử tôi lại phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi!” Tôi cất bật lửa đi, nói: “Sao, giờ mới nhìn bằng con mắt khác à?” “Không, không phải ý đó đâu lão đại, anh thừa biết Bàn Tử tôi nể phục nhất hạng hào kiệt có dũng có mưu mà.

Lão đại hoàn toàn xứng danh hào kiệt.

Hồ Ba Y, cậu nói xem?” “Xì.” Bàn Tử lập tức thêm dầu vào lửa: “Lão đại, Hồ Ba Y coi thường anh kìa, có cần dùng gia pháp xử lý không?” “Tôi thấy nếu cái mồm thối đó không ngậm lại thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị gia pháp trừng phạt đấy.” Tôi nói với vẻ mặt không nghiêm túc của Bàn Tử.

Lúc này, tiếng gọi của Tiểu Ca từ hang động tầng trên vọng xuống.

“Tình hình ổn rồi, các hang nhỏ đã được bịt kín.

Đàn thi thứu cũng đã rút sâu vào trong.

Nhưng chúng sẽ phản kích đấy.

Giờ tôi lo là phía bên kia đỉnh tuyết có lối ra khác của thi thứu không.

Nếu có, chúng hoàn toàn có thể đi đường vòng bay về tấn công chúng ta.

Lũ này vừa gian giảo vừa hung hãn, đừng quá lạc quan." Tôi ở hang dưới ngẩng đầu hỏi: "Nghe giọng điệu này chắc anh có đáp án rồi!

Nói tôi nghe, chủ trương của anh để đối phó với lũ thi thứu trong này." Tiểu Ca ném một hòn đá xuống hang dưới, nói với mấy người: "Tuy tôi đã nghĩ ra cách nhưng chưa chắc đã hiệu quả.

Phải bàn bạc với mấy người đã." Bàn Tử vừa leo lên vừa nói: "Tiểu Ca, cái công phu mèo ba chân đó của anh chưa chắc đã ra được chủ ý hay đâu.

Đừng có khoe khoang, đợi Bàn gia tôi lên đây rồi sẽ cho mọi người một phương án, triệt để dứt điểm hiểm họa thi thứu." Hồ Ba Y thúc giục: "Bàn Tử, nhanh lên được không?

Đừng có ở đó mà ra chủ ý tồi, làm mất thời gian của mọi người.

Lão đại còn chưa lên kìa!" "Hồ Ba Y, cái thằng ranh này, cậu cứ nhất quyết phải đối đầu với tôi à.

Tôi không lên đấy." "Cậu không lên thì tôi lên.

Lão đại, đưa dây thừng cho anh." Hồ Ba Y giật lấy dây thừng thả về phía tôi.

Tôi cũng chẳng khách sáo, trực tiếp như một con vượn đu từng nhịp lên hang động nơi Tiểu Ca đang đứng.

Tiếp đó Hồ Ba Y cũng nhanh nhẹn leo lên.

Bàn Tử nhìn thấy vậy liền ngẩn người.

“Lão đại, đừng quăng dây cho Bàn Tử nữa.

Để gã ở dưới đó cho mát mẻ, đỡ phải gây chuyện cho mọi người.” “Này, lão đại, Tiểu Ca, Hồ Ba Y khốn kiếp.

Chuyện gì thế hả?

Không mau thả dây xuống đi.” Tôi và Tiểu Ca đang bàn bạc đối sách.

Đang bàn chuyện chính sự nên căn bản không có thời gian để ý đến trò đùa nghịch.

Hồ Ba Y cuối cùng cũng chộp được cơ hội, ngồi xổm ở cửa hang, vênh váo với Bàn Tử: “Được thôi, muốn tôi thả dây xuống cũng được.

Cậu phải thề là từ nay về sau không được làm loạn, gây tai họa cho người khác nữa.

Tôi sẽ thả dây cho cậu lên.

Nếu không thì cậu cứ dùng sức mà leo lên đi!

Hoặc là bắt lấy một con thi thứu mà cưỡi như cưỡi thiên nga ấy, thế chẳng phải oai lắm sao.” Nghe giọng điệu này rõ ràng là đang trêu chọc, làm gì có chuyện cưỡi thi thứu bay ra khỏi hang?

Trừ phi là thần tiên!

Bàn Tử tức điên người.

Gã nhặt một hòn đá dốc sức ném lên trên.

“Hồ Ba Y, cái thằng khốn này, coi chừng Bàn gia lên đó bắn nát gáo cậu.” Vút!

Hòn đá xé gió bay thẳng về phía Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y định né tránh thì Tiểu Ca đang bàn bạc với tôi bỗng dưng đưa hai ngón tay ra.

Hai ngón tay đã qua huấn luyện đặc biệt cứng như thép, chuẩn xác kẹp lấy hòn đá đang bay tới.

Tiểu Ca vừa lộ một chiêu đó, Hồ Ba Y cứ tưởng anh đang khoe tài hoặc buồn chán nên tìm chút niềm vui.

Ai ngờ Tiểu Ca kẹp hòn đá đó rồi nhìn đến ngây người.

Chương 615

Ánh mắt anh còn nghiêm túc hơn cả khi nhìn quan quách của Cổ Lượng Quốc chủ.

Thần thái này tuyệt đối không bình thường!

Hồ Ba Y hỏi: "Tiểu Ca... anh nhìn gì thế?

Một hòn đá nát có gì hay ho đâu?

Chẳng phải chỉ là một hòn đá trắng pha vàng sao." Tiểu Ca nhìn hòn đá, sau đó nuốt một ngụm nước bọt, tự lẩm bẩm: "E là mọi người lại phải xuống dưới rồi." "Điên rồi mới xuống dưới đó nữa.

Tiểu Ca, Bàn Tử ở dưới đó cứ kệ gã đi.

Cùng lắm thì thả dây cho gã leo lên là được rồi." Hồ Ba Y hiểu lầm nói.

Tôi lúc này cũng chưa nhận ra điều gì bất thường ở Tiểu Ca, liền nói: "Hồ Ba Y, đừng đùa nữa, nhanh cho gã lên đi." "Được thôi." Hồ Ba Y đặt một đầu dây thừng xuống đất, đạp một chân lên, sợi dây 'xoẹt' một tiếng rơi xuống hang bên dưới.

Bịch bịch bịch!

Bàn Tử lại ném liên tiếp mấy hòn đá lên.

Gã quyết tâm phải trả thù Hồ Ba Y cho bằng được.

Nếu không thì không nuốt trôi cục tức bị Hồ Ba Y rút dây không cho lên.

Nào ngờ Tiểu Ca lại hứng thú với mấy hòn đá đó, ném bao nhiêu anh kẹp bấy nhiêu.

Cho đến khi các kẽ ngón tay đầy đá anh mới dừng lại.

Bàn Tử cũng ném mệt rồi, kêu lên: “Không chơi nữa, không chơi nữa.

Tiểu Ca lại đi giúp thằng khốn Hồ Ba Y kia, thật khiến Bàn Tử tôi thất vọng quá.” Bàn Tử lúc này bắt lấy sợi dây Hồ Ba Y thả xuống, đang định leo lên thì từ ba vách hang đá bên dưới, không biết vách nào đã bị thi thứu phá vỡ.

Mấy chục con thi thứu mang theo tiếng gào thét phẫn nộ, rít lên lao thẳng về phía Bàn Tử.

Thi thứu biết bay, Bàn Tử thì không.

Thi thứu có thể vọt thẳng lên trên, còn Bàn Tử thân hình to béo thế kia, không mất ba năm phút thì không cách nào leo lên được.

Tình huống nguy hiểm này bày ra trước mắt mấy đấng nam nhi.

Nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, tính mạng nằm trong tích tắc.

“Chuông đồng!” “Đinh đinh đinh, linh linh linh!” Tiếng chuông đồng giòn giã vang lên từ tay tôi, trong hang đá phía dưới, lũ thi thứu như nghe thấy sấm sét thiên lôi.

Ngay khi tiếng chuông lọt vào tai, đàn thi thứu như gặp phải đại họa diệt vong, lần lượt né tránh như gặp ôn dịch rồi rút lui sạch sẽ!...

Nửa canh giờ sau, mấy người chúng tôi đã dùng băng tuyết bịt kín hoàn toàn phần phía trên của hai tầng hang động.

Cả bốn người đều mệt lử.

Bàn Tử nằm vật ra trên mặt tuyết đã được nén chặt trong hang, thở hồng hộc.

“Ây da, mệt chết mất.

Công trình này làm tôi sụt mất hai cân thịt rồi.

Lão đại, tối nay phải nấu bát canh cá hồ núi băng để Bàn Tử tôi tẩm bổ thân thể nhé.” “Canh cá núi băng, canh cá núi băng, chỉ biết mỗi canh cá núi băng là ngon thôi.” Hồ Ba Y nói đùa với Bàn Tử.

Đồng thời, tay anh vẫn đang nghịch mấy hòn đá mà Tiểu Ca bắt được.

Nghe ý tứ có vẻ như có gì đó sai sai?

Bàn Tử vừa chạm mắt với Hồ Ba Y là hỏa khí lại bốc lên.

Gã chỉ tay vào mặt Hồ Ba Y nói: “Thằng nhóc này, mối thù hôm nay Bàn Tử tôi ghi nhớ rồi đấy.

Lão đại, Hồ Ba Y hôm nay chơi khăm tôi, bắt nạt tôi.

Lần tới để tôi tìm cơ hội trả đũa, anh đừng có thiên vị nhé.” Đinh!

Một hòn đá trong tay Hồ Ba Y rơi xuống, vừa vặn lăn đến dưới chân Bàn Tử.

Bàn Tử nhờ ánh sáng từ ngày tuyết ngoài hang hắt vào, nhìn rõ đường nét của hòn đá đó.

Trong mắt tôi đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh.

Những viên đá bóng loáng, cảm giác tròn trịa như quả bóng bàn, cầm rất thích tay.

Khi nhìn kỹ lại, Bàn Tử hoàn toàn chấn động.

Những viên đá này trông giống như một loại hoàng ngọc cổ đại.

Loại hoàng ngọc này nếu là đồ cổ thì vô giá, thường có giá trên trời.

Chúng chỉ xuất hiện ở lăng mộ đế vương hoặc vương hầu tướng quân.

Chương 616

Vì thế, những vật điêu khắc từ hoàng ngọc đều đặc biệt quý giá.

Màu vàng của ngọc trùng với màu vàng của hoàng đế, được coi là biểu tượng của hoàng thất.

Do đó, ý nghĩa quý báu của nó lại tăng thêm một tầng, trở thành món đồ chơi mà tầng lớp quý tộc ai nấy đều yêu thích.

Sau khi chết, nếu trong mộ có thể tùy táng hai món đồ bằng hoàng ngọc chính tông cổ đại thì đó chính là biểu tượng của thân phận, xa hoa vô cùng, khiến người ta thèm thuồng.Theo lời tôi, trong đội ngũ này, ai cũng có một 'đối thủ'.

Ngoại trừ tôi ra, những người còn lại đều có thể tìm đối tượng để đấu khẩu.

Bình thường rảnh rỗi mà tìm người cãi chày cãi cối, náo động một phen, thậm chí động chân động tay thì đúng là có hương vị riêng.

Bàn Tử và Hồ Ba Y là một cặp bài trùng như thế.

Hai người họ cãi nhau, thậm chí cãi đến mức lôi cả gia pháp Lão Cửu Môn của tôi ra.

Có thể thấy mức độ 'nảy lửa' đến nhường nào.Lần trước, Hồ Ba Y đã chơi khăm Bàn Tử một vố đau.

Bàn Tử vẫn ghi thù, đang chuẩn bị tìm cơ hội báo thù, nhưng khi thứ gì đó vô tình rơi ra từ tay Hồ Ba Y thu hút ánh nhìn của hắn, mọi 'mối thù' đều tan thành mây khói.

Bàn Tử cười hớn hở, như vớ được món đồ yêu thích, thò tay định nhặt.

Hồ Ba Y một chân giẫm lên: “Không được chạm vào.” “Hồ Ba Y, hôm nay Bàn gia không xử ông thì không phải là Bàn Tử nữa!” Bàn Tử gạt chân Hồ Ba Y ra, dùng sức đẩy một cái, Hồ Ba Y bị hích văng ra, lùi liên tiếp bốn năm bước mới dừng lại.

“Hắc, thằng chả này nghiêm túc thật đấy.” Bàn Tử chẳng thèm để ý đến lời càm ràm của Hồ Ba Y, nhặt vật dưới đất lên, cẩn thận dùng tay áo lau sạch bụi bẩn, đưa lên trước mắt ngắm nghía đi ngắm nghía lại, chảy cả nước miếng: “Đẹp, quá đẹp!

Ngọc cổ, quá sức đẹp luôn đại ca à...” “Xong rồi, đến Bàn Tử còn nhận ra giá trị của món đồ này, xem ra cậu ta cũng có chút nhãn lực đấy.” Tôi u mặc nói.

“Chứ sao đại ca, em đâu có kém, món này chẳng lẽ không phải bảo bối cổ đại sao?”Tiểu Ca lầm lì nói: “Bàn Tử, tôi đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ bên trong Thi Thú Ma Cung.

Xem ra số chúng ta vất vả rồi, chưa vào được mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà đã phải động tay vào Thi Thú Ma Cung trước để tìm thêm manh mối liên quan.” Nói xong, Tiểu Ca vỗ mạnh vào vai Bàn Tử, mỗi lần bị vỗ, người Bàn Tử như bị đóng đinh xuống đất, từ từ lún xuống.

“Mộ cổ?

Dưới Thi Thú Ma Cung có mộ cổ?” Cầm món đồ hoàng ngọc trong tay, Bàn Tử chẳng thèm để ý thứ khác, chỉ mải mê phẩm bình miếng ngọc cổ: “Trời ạ, không nhìn kỹ không biết, nhìn rồi mới hết hồn, đây là một con lợn ngọc cổ!

Trời ơi, món này đáng tiền lắm đây!”“Đáng tiền thì cũng phải có mạng mà mang đi mới đáng, bây giờ mà đòi đáng tiền thì hơi sớm đấy?

Không tin cậu cứ mang ra đây đấu giá xem, coi có ai chịu đổi một bữa cơm hộp lấy cái thứ rách nát đó không." Hồ Ba Y tạt gáo nước lạnh vào Bàn Tử.

Lời này nói ra chẳng sai chút nào.

Bàn Tử tự nhiên cũng biết điều đó.

Sau khi đi sâu vào vùng sông băng của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, những người có thể giao dịch chỉ có mấy người trong đội.

Lúc này đừng nói một món đồ ngọc, dù có đặt Kim Lũ Ngọc Y trước mặt thì chắc cũng chẳng mấy ai hứng thú.

Bảo bối thì bảo bối thật, nhưng ở nơi này căn bản vô dụng.

Nơi lạnh giá khắc nghiệt đến mức khiến người ta muốn nhảy vực, ai lại rảnh hơi tiêu tốn thể lực mang theo một thứ vừa nặng vừa cồng kềnh làm ảnh hưởng đến việc hành quân, không thành thần kinh mới lạ!Bàn Tử nhận ra thực tế, lập tức cười hì hì nói với tôi: "Đại ca, không phải Bàn Tử em nói phét đâu.

Nếu đổi lại là cái gã Phong Bưu kia mà phát hiện ra mộ, vớ được bảo bối thì em đảm bảo gã sẽ bỏ ngay việc tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, ôm đồ chuồn thẳng về thế giới bên ngoài hưởng lạc ngay.

Từ đó thế gian lại có thêm mấy gã thần tiên phú quý, đại ca thấy đúng không?" "Nghe ý của cậu, hình như muốn ở lại?" Tôi liếc nhìn Bàn Tử.

"Thì chắc chắn phải ở lại rồi, ở lại trong đội cùng mọi người phát tài chứ, hắc hắc." Bàn Tử cố ý nói.

"Ở lại đây?

Ở lại chỗ nào?

Trong ngôi mộ cổ mà tôi vừa nói đấy à?

Hay là định đào cái hầm rồi nguyên lộ trở về luôn?" Hồ Ba Y châm chọc.

Bàn Tử cũng là kẻ tinh minh, thấy không khí có vẻ không đúng, Tiểu Ca và tôi đều đang lạnh lùng quan sát, trong lòng hắn liền hiểu rõ mọi người nhất định phải đi tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Đã là ý chung thì hắn dại gì mà làm ngoại lệ.

"Ở lại trong đội, đội đi đâu Bàn Tử đi đó.

Tóm lại cứ theo đại ca là không bao giờ sai.

Hồ Ba Y thấy đúng không?" "Ách..." Hồ Ba Y thấy cái đầu của Bàn Tử xoay chuyển nhanh như vậy thì nhất thời kinh ngạc.Tôi và Tiểu Ca dường như đã bàn bạc ra chút manh mối.

"Các vị, chúng ta phải về doanh địa.

Ở đây cũng cần người trông coi.

Không chừng phải mấy ngày sau mới có cách đối phó với đám Thi Thú.

Mộ nằm trong Thi Thú Ma Cung, chúng ta vất vả lắm mới phong tỏa được hang động ra vào của chúng, giờ quay lại chẳng lẽ lại tự đào thông đạo vào sào huyệt của chúng sao?

Thật chẳng ra sao cả!

Đại ca, sắp xếp đi, ai sẽ ở lại đây canh chừng?" Hồ Ba Y giơ tay như học sinh tiểu học: "Bàn Tử, Bàn Tử tối hay ngáy to, lại ngủ say như chết, cứ để cậu ta ở lại đây mà trông nghĩa trang." Bàn Tử nhảy dựng lên: "Hồ Ba Y, cái thằng chết tiệt này, lần nào ông cũng thay mặt tôi mà quyết định hết vậy!

Chương 617

Đại ca, hắc hắc hắc, anh xem, món đồ này tròn trịa mướt tay, tay nghề cổ nhân cao siêu thật.

Nếu mang ra cho mấy chị em phụ nữ xem, đảm bảo họ thích mê.” “Cái thằng Bàn Tử này, đi đổ đấu hay đi tán gái vậy?

Chuyện này mà cũng kén chọn được à?

Hồi trước đối phó với Tiêu Vương ở thôn Cương Thi, không phải một mình Hồ Ba Y tôi cũng đơn thương độc mã canh hiện trường đó sao?” Hồ Ba Y lại đấu khẩu tiếp.“Quyết định thế đi.

Bàn Tử ở lại canh hiện trường.

Mấy người chúng tôi về doanh địa.

Chậm thì năm ngày, nhanh thì ba ngày chắc chắn sẽ quay lại.

Bàn Tử, vất vả cho cậu rồi.” Tôi vỗ vai Bàn Tử.

Mỗi lần bị tôi vỗ, Bàn Tử có cảm giác như bị dao băm thành mấy đoạn, trong lòng khổ không tả xiết.

“Bàn Tử, không phải cậu thích mấy món bảo bối trong mộ cổ sao?

Để lại hết cho cậu đấy.

Lúc nào buồn chán thì mang ra ngắm nghía, tâm sự cho đỡ buồn.

Xem tôi chu đáo chưa kìa.” Hồ Ba Y gom hết mấy viên 'đá' từ tay tôi và Tiểu Ca — hơn mười món đồ ngọc làm từ hoàng ngọc cổ đại — đưa hết vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử ôm đống ngọc như ôm một đàn lợn con, dở khóc dở cười.

“Này, đi thật đấy à?” “Đúng là lũ không có nhân tính, đi hết đi!”

“Thật đấy à, để lại mình tôi canh hiện trường, lấy mấy thứ quỷ quái này ra lừa người, đúng là không coi Bàn gia ra gì mà.” Tôi, Tiểu Ca và Hồ Ba Y lần lượt rời đi, biến mất trong màn tuyết gào thét bên ngoài hang động.Bàn Tử ôm đống cổ vật hoàng ngọc, ngồi vào chỗ ấm áp trong hang, mắt cảnh giác quan sát lối vào hang động đã bị băng tuyết vùi lấp.

Cái gã Bàn Tử này mà để ở một mình chắc chắn sẽ bày trò, chẳng vì gì khác ngoài tinh thần 'vui chơi đến chết'.

Hắn thậm chí còn chơi trò chơi với hơn mười con lợn ngọc, thỏ ngọc đó.

Khoảng vài giờ sau khi tôi đi, Bàn Tử dần nhập tâm, hắn phân loại các linh thú hoàng ngọc ra, thỉnh thoảng lại cầm một con lên nói chuyện.

“Dương huynh, có muốn thu đệ tử không?

Thế thì không được đâu, trừ phi ông phải nói cho tôi biết, từ mấy nghìn hay mấy vạn năm trước, ai là người đã chạm khắc ra ông!” Bàn Tử đang nói chuyện với một con dê ngọc.

Đột nhiên, thần trí hắn trở nên hoảng hốt.

Con dê ngọc đó trong mắt hắn thực sự cử động môi, nói với hắn: “Thiên Sơn Tiên Nữ!

Bà ấy đã tìm thấy tôi từ dòng sông ngọc và chạm khắc tôi thành hình dạng này.

Hãy thả tôi đi...” Đúng lúc đó, Bàn Tử cảm thấy trong vách động phía sau truyền đến những tiếng động kỳ lạ.

Ngay lập tức, tinh thần hắn bừng tỉnh.

Hắn phát hiện vừa rồi mình chỉ đang mơ màng đối thoại với dê

ngọc, con dê đó dường như biết trả lời, mọi thứ sống động như thật.

Bàn Tử tát vào miệng mình một cái, tự lẩm bẩm: "Mình làm sao thế này?

Mệt quá nên sinh ra ảo giác à?

Ôi, cái nơi này càng lúc càng không yên ổn.

Không lẽ Bàn Tử anh minh một đời lại bị Hồ Ba Y chơi xỏ một vố?

Thật mất mặt quá.

Mình thề, có cơ hội nhất định phải chơi lại Hồ Ba Y một vố đau, ừm, quyết định vậy đi." Một luồng mệt mỏi lại ập đến.

Lúc này Bàn Tử không phân biệt được mình đang ở trong mộng hay hiện thực.

Hắn cảm thấy mình đang đi theo một nhóm người vào một ngôi mộ.

Khi đến cửa hầm mộ, thấy khói trắng bốc ra, mấy người đồng hành đều sợ hãi.

Bàn Tử lại đẩy mọi người ra, tiến lên đá văng vật cản, hét lớn: "Theo tôi vào trong!"Bất chợt, cảnh tượng trước mắt lại biến ảo.

Hắn quay lại đối diện với mười mấy con linh thú ngọc.

Cảm giác những con linh thú này từng con một đều sống dậy, đung đưa trước mặt hắn, liên tục di chuyển vị trí.

"Hắc hắc, thú vị đấy." Trong cơn mê muội, Bàn Tử hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Hắn cảm thấy mình cũng biến thành một con linh thú ngọc, tương tác thần kỳ với chúng.

Như trẻ con chơi đồ hàng, vị trí của hắn và các linh thú ngọc tự nhiên hoán đổi cho nhau.

Cho đến khi trước mắt tối sầm, mất đi tri giác...

Vài ngày sau đó.

Oành!

Chương 618

Một tiếng sấm sét vang dội khiến người Bàn Tử chấn động.

Hắn đột ngột tỉnh dậy!

Nhưng xung quanh tối đen như mực, căn bản không biết mình đang ở phương nào.

Bàn Tử dựa vào cảm giác, thấy mình đang nằm ở một nơi ẩm ướt.

Hắn ngồi bật dậy.

Khi nghe thấy tiếng động từ bên ngoài, Bàn Tử mới nhận ra có gì đó không ổn.

Lẽ ra hắn phải đang nằm trong hang động, nơi có đống lửa do Tiểu Ca để lại chứ.

Trước khi ngủ thiếp đi, hắn nhớ là đang chơi với mười mấy con linh thú ngọc mà.

Sao khi tỉnh lại lại ở trong một không gian ẩm thấp thế này?

"Đại ca, có thấy gì không?" Bên ngoài, tiếng gõ và tiếng đập mạnh ngày càng dữ dội.

"Lý gia, Bàn Tử ở bên trong!" "...Không có lý nào, trong này bốn phía không cửa, hay là Bàn Tử bị người ta ném vào hố tuẫn táng rồi?" Tiếng đối thoại giữa Hồ Ba Y và đạo sĩ Hoàng Chương lọt vào tai Bàn Tử.

Bàn Tử ngã nhào, kinh ngạc tự nhủ: "Hố tuẫn táng?

Không thể nào!

Bàn gia vào hố tuẫn táng từ lúc nào?"Lúc này, bên ngoài mộ thất dưới Thi Thú Ma Cung truyền đến giọng của tôi.

Tôi chỉ huy mấy thuộc hạ, nói với Hồ Ba Y và Đại Kim Nha: "Cũng không biết Bàn Tử ở trong đó bao lâu rồi.

Trong này vừa thấp vừa lạnh, không khéo cậu ta sẽ bị cảm lạnh hay hạ thân nhiệt mất, thế thì phiền phức toái." Hoắc Tú Tú đốt một que diêm, đi vào cửa mộ, nói với tôi: "Chuyện càng không có lời giải thì ở nơi này lại càng dễ xảy ra.

Chúng ta phải vào xem sao." Hoắc Tú Tú cũng đến rồi?

Vậy là Dương Tuyết Lệ, Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc cũng đến cả rồi?

Bàn Tử thầm nghĩ, mình bị ném vào cái nơi ẩm thấp lạnh lẽo này một cách mù mờ, đúng là đen đủi hết chỗ nói.

Phải nhanh chóng thúc giục bọn họ đào vào để hội quân với đồng chí mới được.

Hắn lập tức mò mẫm trong bóng tối, tìm đến vị trí cửa mộ.

Từ bên trong, hắn đập mạnh vào cửa: "Đại ca, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, mấy mỹ nữ ơi!

Tôi đây, Bàn Tử đây!

Động tác nhanh lên chút được không, bên trong lạnh quá, tôi sắp chết rét rồi." Banh banh banh!

"Răng rắc!" Oành!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, giữa cánh cửa mộ bị đục thủng một lỗ lớn.

Tiếp đó, mấy dòng nước chảy róc rách ra ngoài.

Ánh đuốc soi rọi vào bên trong.

Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Khi nhìn thấy nơi mình nằm là một đống hài cốt ngâm trong nước, hắn không tài nào bình tĩnh nổi.

"Á... trời ơi, đây là đâu?" Nhờ ánh lửa, mắt Bàn Tử đờ đẫn, dáng hình đứng cạnh đống hài cốt trông có vẻ cô độc.Tôi từ phía ánh lửa nhìn về phía Bàn Tử, gọi: "Bàn Tử, quả nhiên mạng lớn!" Bàn Tử gần như mếu máo nói với tôi: "Đại ca, cái nơi quỷ quái nào thế này, sao em lại ở đây?

Có phải Hồ Ba Y ném em vào không?

À em biết rồi, chắc chắn là nhân lúc em ngủ gã ném em vào đây.

Hồ Ba Y, tôi không tha cho ông đâu." Lúc này Hồ Ba Y đang cầm một dụng cụ lao động, làm xong việc liền đặt sang một bên nghỉ ngơi.

Nghe lời Bàn Tử, Hồ Ba Y cười nhạt: "Cái thằng này, bị quỷ đả tường rồi mà còn nói mấy câu không não đó à.

Nếu khỏe rồi thì cút ra đây ngay, ra chỗ sáng mà sưởi ấm.

Đại ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Tôi nói: "Sau khi tát cạn nước, hãy đốt một đống lửa lớn để sấy khô bên trong rồi chúng ta mới vào." "Có cần phải cầu kỳ thế không?" Hồ Ba Y hỏi lại.

Tôi chỉ giơ một ngón tay lên, sau đó từ từ dựng đứng nó.

Hồ Ba Y không còn gì để nói, lập tức phân phó mọi người bắt tay vào việc sấy khô phần mộ thất bị thấm nước.Bàn Tử ra ngoài động, cả người trắng bệch ra một vòng.

Đến cả Dương Tuyết Lệ thấy cũng khen da hắn trắng.

Bàn Tử nghe vậy, mặt mày âm dương quái khí: "Hai cô nãi nãi của tôi ơi, có thể mong cho Bàn Tử tôi tốt lành chút được không?

Đó mà gọi là trắng à?

Đó là trắng bệch vì sợ đấy!" Đạo sĩ Hoàng Chương ngồi xuống

kiểm tra tình hình của Bàn Tử, vỗ vỗ trán hắn: “Thay bộ quần áo đi, ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi cho khỏe.

Chương 619

Nhưng tôi thực sự tò mò đấy, Bàn Tử, đó là một mộ thất phong kín, cậu vào đó bằng cách nào?" Đại Kim Nha khoanh tay trước ngực, cũng tò mò hỏi: "Tình huống này có lẽ ngay cả đại ca cũng không giải thích rõ được.

Không biết Tiểu Ca có thấy chuyện gì kỳ lạ không?" Ngô Tà đẩy đẩy kính, cái động tác tiêu chuẩn đó, lắc đầu: "Vô lý, thật vô lý, cái này vi phạm định luật vật lý rồi!

Giống như một cái bình thủy tinh đã định hình, miệng bình chỉ nhỏ bằng ngón tay, làm sao nhét quả trứng vịt vào được?

Căn bản là không thể."Lúc này tôi mới lên tiếng.

Sau khi kiểm điểm quân số, tôi bảo Hồ Ba Y gọi hai người vào mộ thất thăm dò sơ bộ, sau đó quay sang hỏi Bàn Tử: "Cái gã này, bình thường nổ ghê lắm, bảo là canh nghĩa trang được, sao giờ bảo canh một cái hang động mà cũng không xong?

Để người ta nhét vào tận mộ thất, thật là mất mặt Lão Cửu Môn tôi quá." Bàn Tử sợ nhất là bị đại ca sỉ nhục trước mặt anh em.

Gương mặt trắng bệch lộ ra vẻ không phục, hắn vỗ ngực nói với tôi: "Bàn Tử em nói một là một, nếu hôm nay em nói nửa lời dối trá thì cứ để quỷ bắt em đi!

Em thực sự bị oan uổng mà!" Nói xong, Bàn Tử dụi mắt.

Nhìn bộ dạng uất ức đó, Đại Kim Nha vốn thích xem trò vui liền cười như lợn kêu.

"Hô hô hô!" "Ha ha, thú vị thật." "Mấy người đừng quậy nữa!

Đại Kim Nha, Ngô Tà, đạo sĩ, mấy người vào đi.

Thăm dò xong thì báo cáo tình hình bên trong cho tôi.” Tôi chỉ tay về phía mộ thất, mấy người họ ngoan ngoãn làm theo lệnh tôi.Lúc này Tiểu Ca từ bên trong bước ra.

Vừa lúc Dương Tuyết Lệ đang vây quanh Bàn Tử, xem tôi thẩm vấn hắn.

“Người ở đây không ai ngốc cả, khai thật đi, lúc canh đêm trong hang đã xảy ra chuyện gì?” Bàn Tử giơ hai ngón tay phải lên, ba ngón còn lại gập xuống làm bộ thề thốt: “Bàn Tử em thề với trời, em thực sự không biết gì hết.

Em chỉ nhớ lúc đó hình như đang chơi trò chuyện với mười mấy con lợn ngọc, linh thú ngọc đó.

Chơi một lúc thì cảm thấy mấy thứ đó đột nhiên biết cử động.

Sau đó ý thức của em càng lúc càng mờ mịt, chuyện sau đó em hoàn toàn không biết gì nữa.

Cho đến khi các anh đục mở mộ thất, nghe tiếng động em mới tỉnh lại.

Mọi chuyện đúng là như vậy.” Nói xong, hắn vẫn còn chưa cam tâm: “Đại ca phải tin em, Bàn Tử em bình thường hay đùa giỡn, nhưng chuyện này tuyệt đối không nói dối nửa lời.

Thậm chí đến một dấu chấm dấu phẩy cũng là thật, thề luôn!” Để khiến tôi tin tưởng, Bàn Tử suýt chút nữa thì khóc.Tiểu Ca đột nhiên thốt ra một câu: “Tôi tin lời cậu ta.” Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, hai đại mỹ nữ, là những người kinh ngạc đầu tiên.

Hoắc Tú Tú nói: “Tiểu Ca, không có chứng cứ thì đừng nói bừa.” Dương Tuyết Lệ thì bảo: “Có lẽ anh ấy phát hiện ra điều gì rồi chăng.

Tiểu Ca, ý anh thế nào?” Lúc này, gió tuyết bên ngoài gào thét, tiếng gió hú hắt theo mấy bông tuyết vào trong động, khiến mọi người

dù đang ấm áp cũng cảm thấy một luồng hàn khí.

Tình hình trong mộ thất sau khi được Tiểu Ca thăm dò có lẽ đã có phát hiện.

Bây giờ mọi người đều đặt kỳ vọng vào anh ấy.

“Tiểu Ca, nói nhanh đi.” Tiểu Ca chỉ vào mấy con linh thú ngọc trên mặt đất: “Mọi bí mật đều nằm ở đây.

Xem này, những con linh thú ngọc này.” Tinh Tuyệt Nữ Vương như làm phép, vèo một cái như mây đen cuốn qua, mười mấy con linh thú ngọc trên mặt đất lập tức được xếp ngay ngắn trước một chỗ lồi ra trên vách động để mọi người quan sát.Mười hai con linh thú ngọc được xếp theo mười hai con giáp.

Có những con giáp giống hệt hiện nay, nhưng có con lại không hoàn toàn giống.

Có lẽ cổ nhân chạm khắc chúng theo hình thái mà họ cho là đáng yêu nên trông hơi kỳ lạ.

Người thời cổ, dù là công cụ hay nhận thức về sự vật đều không thống nhất như bây giờ.

Cùng là một con gà, có người vẽ thành phượng hoàng, có người lại vẽ giống hình con ngựa, tóm lại là đủ kiểu kỳ quái, không thể đánh đồng được.

Nhưng ý nghĩa muốn biểu đạt thì chắc chắn là giống nhau.

Thấy Tiểu Ca nhắc đến mấy con linh thú ngọc đó, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên kích động.

Tôi, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú cũng tò mò nhìn về phía mười hai con linh thú.

Đột nhiên Hoắc Tú Tú thấy hơi chóng mặt: “Chuyện gì vậy, tôi

thấy hơi chóng mặt?" "Ái chà, tôi cũng vậy!

Những thứ này... chúng dường như đang cử động." Dương Tuyết Lệ ngay sau đó cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ nhìn chằm chằm vào những con linh thú đó mười mấy giây thôi mà đầu óc cô ấy đã thấy quay cuồng.Dương Tuyết Lệ cũng cảm thấy đầu óc mê muội, ý thức trở nên chậm chạp giống như Bàn Tử đã nói.

Bàn Tử thấy vậy liền hét lên: "Đừng để cô ấy nhìn mấy con linh thú đó!" "Gâu!" Tiểu Mao Cầu của tôi đột nhiên từ không gian thú cưng bay ra.

Nó như một cái lò xo, nhảy tới nhảy lui trước mặt mấy con linh thú ngọc, sau đó nhe răng gầm gừ.

Bình thường chó khi đối diện với người hay động vật khác mà làm vậy là vì nó cảm thấy bị đe dọa nghiêm trọng.

Trước sự đe dọa đó, tư thế của chó ngoài việc dùng miệng cắn thì chỉ còn động tác nhe răng.

Chó nhe răng là dấu hiệu sắp tấn công đối tượng gây đe dọa.

Tiểu Mao Cầu là thú cưng của tôi.

Nó đã được tôi bồi dưỡng thành một con chó thông linh.

Chương 620

Bây giờ nó phản ứng như vậy, tôi không thể không nghi ngờ mười hai con linh thú ngọc này rốt cuộc là thứ gì.Tiểu Ca và tôi trao đổi ánh mắt, sau đó anh ấy nói: "Đại ca, để tôi thử trước đã.

Tiểu Mao Cầu, tránh ra." Tiểu Mao Cầu gâu gâu hai tiếng rồi lùi sang một bên, nhưng vẫn cảnh giác quan sát đống linh thú ngọc, không hề lơi lỏng.

Bàn Tử hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay, hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, anh định làm gì?" "Bàn Tử, cậu cũng tránh ra một chút.

Tôi cần không gian rộng hơn." Bàn Tử chủ động né sang bên, hỏi: "Anh định dùng đao đập nát chúng à?" Hắn chỉ vào đống ngọc thú.

Theo Bàn Tử thấy, những con linh thú này quả thực rất cổ quái.

Ít nhất ảo giác trong đầu hắn có liên quan trực tiếp đến chúng.

Nhưng bí mật ẩn giấu trong đó là gì thì hắn thực sự không rõ.

Tiểu Ca và tôi là những người am hiểu nội tình nhất trong đội.

Sự hiểu biết về linh thú ngọc vượt xa những người còn lại.

Chính vì thế, ánh mắt Tiểu Ca nhìn tôi lúc nãy mang hàm ý đặc biệt.

Sau khi được tôi đồng ý, anh ấy quyết định táo bạo thử một phen.

"Tam thanh hóa tà yêu, vân khai kiến minh nguyệt!" Tiểu Ca quát khẽ như niệm chú rồi nhảy tới.

Tiếp đó ngón trỏ tay trái bị móng tay cái rạch một đường, bảo huyết của gia tộc anh ấy lập tức chảy ra.

Một giọt, hai giọt!

Ông ông ông...

“Mau nhìn kìa, mấy con linh thú ngọc động đậy rồi.” “Trời ạ... chuyện gì thế này?

Đồ ngọc mà biết đi ư?” “Hoắc Tú Tú, mau nhìn xem, chúng động đậy thật rồi...” Trong lúc mọi người đang kích động, Tiểu Ca đã hoàn thành việc 'nhỏ máu vây thú'.

Mười mấy con linh thú ngọc lập tức bị tám giọt máu của Tiểu Ca vây hãm theo các phương vị bên ngoài.

Máu của Tiểu Ca có tác dụng trấn thần trừ tà nhất định.

Tám phương vị được Tiểu Ca xử lý theo Tiên Thiên Bát Trận Đồ.

Nếu đạo sĩ Hoàng Chương ở đây thấy động tác của Tiểu Ca chắc chắn sẽ vô cùng khâm phục, vì lão cũng có nghiên cứu về trận pháp này.

“Ừm, xem ra chúng hết kiên nhẫn rồi.” Một lúc sau khi linh thú ngọc rung động kịch liệt, Tiểu Ca vừa nói với tôi xong thì đống linh thú đã ổn định lại, không còn rung chuyển nữa.

“Tiểu Ca, xem kìa, chúng không động đậy nữa rồi.”“Sao lại thế?

Mấy con linh thú ngọc này đứng im rồi?

Dừng lại rồi à?” “Tôi cứ tưởng chúng sẽ nổ tung ra chứ, ai giải thích được vì sao chúng lại đứng im không?” “Hải, chẳng phải vì máu của Tiểu Ca không đủ uy lực sao!

Thử để đại ca nhỏ máu xem, đảm bảo mấy con này chạy mất dép như gặp dịch bệnh cho coi.” Người nói câu cuối cùng chính là Bàn Tử.

Câu nói của hắn khiến những người khác không thể phản bác.

Dù sao thì huyết mạch của tôi mạnh đến mức nào, ngoại trừ đạo sĩ

Hoàng Chương mới gia nhập chưa thấy ra, những người còn lại đều biết rõ.

Tiểu Ca lúc này cũng liếc nhìn tôi cầu cứu, như muốn nói: "Đại ca, nếu anh không ra tay thì tôi cũng bó tay rồi." Tuy nhiên, tôi không làm như anh ấy nghĩ là dùng sức mạnh huyết mạch để áp chế.

Ngược lại, tôi dùng một thủ đoạn khác.

Sau một hồi suy nghĩ, tôi lấy cái chuông đồng ra.

Tiểu Ca thấy vật này liền nhíu mày: "Chuông đồng!" "Chuông đồng!" "Á, đại ca định dùng chuông đồng đối phó với mấy con linh thú ngọc đó sao?" "Nhưng liệu có tác dụng không nhỉ?" "Cứ xem đã rồi tính." Tôi cầm chuông đồng, đưa lên miệng thổi nhẹ một hơi.

Chuông đồng lập tức như chuông gió, phát ra một chuỗi âm thanh thanh thúy.

Trong hang động, âm thanh này dường như được phóng đại lên gấp bội.

Điều quỷ dị là khi tiếng chuông vang lên, mười hai con linh thú ngọc cũng đồng loạt phát ra âm thanh.

"Tranh tranh tranh..." "Tranh tranh..." Sự cộng hưởng kỳ quái này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, chúng có liên hệ đặc biệt bên trong!

Bàn Tử là người đầu tiên hét lên: "Đại ca, lúc trước khi ngất đi, hình như em cũng nghe thấy âm thanh kiểu này." "Bên trong linh thú ngọc có thứ gì đó." Tôi nghiêm mặt nói với mọi người xung quanh.

Nghe lời tôi, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Bởi lẽ Dương Tuyết Lệ hay Hoắc Tú Tú căn bản không thể ngờ được trong những vết khắc tròn trịa nhỏ bé kia lại chứa đựng thứ gì đó!

“Không thể nào, linh thú ngọc nhỏ thế này, chỉ bằng nửa cái chén rượu, bên trong làm sao có gì được?

Ai mà tin nổi!

Có ai tài giỏi đến mức nhét được thứ gì vào đó chứ?

Đại ca đùa à!” Bàn Tử cười cợt nói với tôi.

Chương 621

Tôi không thèm để ý đến hắn.

Tôi bảo mọi người đốt một đống lửa, sau đó đặt cái chuông đồng vào vị trí trung tâm của mười hai con linh thú, giống như đặt quân cờ vào vị trí 'Thiên Nguyên'.

Thật kỳ lạ.

Mấy con linh thú ngọc dường như rất kiêng dè cái chuông đồng.

Sau khi tôi đặt nó vào vị trí đó, tất cả linh thú ngọc đều 'vèo' một cái hoán đổi vị trí, có ý định chạy thoát khỏi 'huyết trận' của Tiểu Ca.

Tình huống này như muốn dồn cả cao thủ như Hồ Ba Y vào thế bí.

Lúc này, từ phía mộ thất truyền đến tiếng kêu của Ngô Tà.

“Đại ca, phát hiện lớn!” “Đại ca, chúng ta phát tài rồi!” Ngô Tà và đạo sĩ Hoàng Chương lần lượt từ trong mộ thất đi ra sau khi xong việc.

Vừa lúc thấy cảnh linh thú ngọc 'hoán vị', mấy người họ đều kinh ngạc.

“Thú chạy à?” “Tôi không nhìn hoa mắt đấy chứ?” “Lạ thật, đồ ngọc mà biết chạy?

Để tôi cầm một con xem nào.” Đạo sĩ Hoàng Chương định nhặt con lợn ngọc lên xem thử thì bị Hồ Ba Y ngăn lại.“Đạo sĩ, đừng chạm vào thứ đó!

Không thấy đại ca đang đấu pháp sao?

Thứ này không đơn giản như ông nghĩ đâu.” Đạo sĩ Hoàng

Chương kinh ngạc: “Đấu pháp?

À, hiểu rồi.” Lão lùi lại vài bước, giữ khoảng cách cùng mọi người, đứng từ xa quan sát tôi đối phó với đống linh thú ngọc.

Lúc này tôi đang thầm đánh giá thực lực của thứ bên trong linh thú ngọc.

Tôi đoán nếu tất cả chúng hợp lại thì có lẽ thứ bên trong chuông đồng cũng không áp chế nổi.

Nếu vậy thì buộc phải dùng đến vũ khí tối thượng rồi!

Vũ khí bí mật!

Tôi nhảy lùi lại một bước, hét lớn: “Tiểu Mao Cầu, chuẩn bị thôn phệ!” Nói đoạn, tôi bắn một giọt tiên huyết từ đầu ngón tay như mũi tên vào cái chuông đồng đang đặt ở vị trí 'Thiên Nguyên'.

Vừa tiếp xúc với bảo huyết của tôi, thứ bên trong chuông đồng lập tức như chạch vào vạc dầu, nhảy nhót điên cuồng.

Sự rung động đó làm đám linh thú ngọc xung quanh cũng phát cuồng theo.

So với huyết mạch của tôi, chúng không còn sợ máu của Tiểu Ca nữa.

Tám giọt máu Tiểu Ca nhỏ xuống không còn trấn áp được chúng, linh thú ngọc phát ra tiếng kêu chi chi, bắt đầu bỏ chạy tứ tán.

“Tấn công!” Tôi ra lệnh.

Tiểu Mao Cầu lập tức lao ra như mèo, nhắm thẳng vào một con linh thú ngọc, “Rắc!” một tiếng, nó húc mạnh đầu làm con linh thú vỡ tan tành.

Con sâu kỳ quái đầu tiên bay ra từ mảnh vỡ.

Tiểu Mao Cầu nhanh như cắt vồ lấy, nuốt chửng thứ màu đen đó vào bụng.

Tiếp đó là con thứ hai, thứ ba...

Từng con linh thú ngọc vỡ tan, trong mắt Bàn Tử đó là cả đống tiền mặt, hắn đau lòng đến mức muốn húc đầu vào tường.

Đợi mười hai con sâu bên trong linh thú ngọc đều chui vào bụng Tiểu Mao Cầu, tôi mới kích động nói: "Tôi biết cách tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi!" "Đại ca, có phát hiện gì sao?" "Lý gia, cho biết ý kiến đi!" Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ đồng thanh hỏi.

"Bàn Tử, cậu vào mộ thất bằng cách nào?" Tôi quay sang hỏi Bàn Tử với ánh mắt sắc lẹm.

"Em... em bây giờ vẫn hơi chóng mặt.

Những chuyện cần nhớ em đã nhớ hết rồi, còn lại thực sự không biết gì nữa đại ca ạ!" Đạo sĩ Hoàng Chương hỏi tôi: "Tôi vừa phát hiện rất nhiều đồ tùy táng trong mộ thất.

Trong đó có một 'Cánh cửa Diêm Giới'!" Cửa Diêm Giới là đạo dùng cho người chết, để giao thông giữa nhân gian và phi nhân gian.

Thứ này thường đại diện cho việc chủ nhân hy vọng được tử nhi phục sinh hoặc đi vào một không gian đặc biệt nào đó sau khi chết.

Xem ra ngôi mộ được bầy Thi Thú bảo vệ này thực sự có lai lịch lớn.

"Vấn đề nằm ở cánh cửa âm dương đó!" Tôi nói xong liền dẫn mọi người vào mộ thất.

Tôi kích hoạt một cơ quan trên cửa Diêm Giới.

Một tiếng 'rắc' vang lên, một thông đạo chỉ vừa một người chui qua xuất hiện trên đỉnh đầu.

Bàn Tử kêu lên kinh hãi.

“Á...” Giờ thì mọi người đều hiểu rồi.

Có lẽ Bàn Tử đã bị thứ gì đó ném vào mộ thất qua đường này.

Nhưng lạ là đại ca chưa thấy cửa đó bao giờ, sao đột nhiên lại biết?Tôi thu Tiểu Mao Cầu lại, đưa cửa Diêm Giới trở về vị trí cũ.

Chương 622

Sau đó tôi bảo đạo sĩ Hoàng Chương: "Đồ đạc bên trong tuyệt đối đừng động vào." "Vô lượng công đức, Lý Sinh, xem ra tôi theo đúng người rồi.

Cậu không giống gã Phong Bưu kia, một lũ tặc đảo đấu thuần túy!" Hồ Ba Y mắng: "Nói bậy!" Bàn Tử lẩm bẩm: "Lão đạo sĩ, hóa ra ông coi khinh bọn tôi à." "Lão đạo chết tiệt, ngậm miệng lại.

Bọn tôi là dân đổ đấu thì đã sao?

Chẳng lẽ phải học theo ông, đi đuổi xác mới gọi là cao thượng à?" Đại Kim Nha cũng rất kích động trước lời của đạo sĩ.

Dù sao hành nghề này đã lâu, nhập vai quá sâu nên khó mà thoát ra được.

Sự tò mò cộng với những chuyến phiêu lưu đã giúp họ chứng kiến những thế giới ngầm mà người bình thường cả đời không bao giờ thấy được.

Theo lời họ, họ và người bình thường căn bản không cùng một con đường.

Có lẽ điều này giải thích tại sao khi bị người ngoài gọi là 'tặc', họ đều tỏ ra phẫn nộ như vậy.

"Đại ca, những cái khác thì thôi đi.

Nhưng bảo bối ngay trước mắt mà không cho động vào thì thật không hợp quy củ.

Lão Cửu Môn làm gì có chuyện thấy kho báu mà không lấy!

Bàn Tử em cũng không tham nhiều, chỉ cần trang bị một hai bao

mang ra ngoài bán lấy giá tốt là được, anh xem có được không?" "Không thương lượng gì hết." Bàn Tử gầm lên: "Tại sao?

Phải cho em một lý do chứ.

Không thể để anh em và mấy chị em đi một chuyến tay trắng được!

Nếu anh không nói gì, Bàn Tử em coi như anh mặc định đồng ý nhé, anh em ơi, ra tay thôi.

Bảo bối bên trong có bao nhiêu cứ gom hết đi." "Không được chạm vào." Tiểu Ca bóp chặt cổ tay Bàn Tử.

Bàn Tử đang đeo bao tay, định chạm vào một cổ vật trong mộ.

Cổ tay bị bóp đau điếng, Bàn Tử hét lên: "Tiểu Ca điên rồi!

Chắc tại ở với đạo sĩ Hoàng Chương mấy ngày nên lây mấy cái quy tắc thối tha đó à.

Dân đổ đấu mà cũng tin mấy cái trò mê tín đó sao?" Tiểu Ca sợ Bàn Tử kích động làm càn nên trầm giọng cảnh báo: "Đồ đạc ở đây có liên kết với những thứ thần bí trong Thi Thú Ma Cung.

Nếu đại ca không dùng Tiểu Mao Cầu diệt mười hai linh thú ngọc kia thì có lẽ giờ này những thứ đáng ghét trong cung đã làm chủ rồi." Bàn Tử lập tức thốt ra hai chữ: "...Thi Thú?" "Đúng vậy, bất cứ thứ gì ở đây, chỉ cần rời khỏi mộ thất trong hang động tuyết này, lũ Thi Thú sẽ phá tan xiềng xích mà chúng ta đã tạo ra, lao ra từ các thông đạo tràn ngập núi tuyết và nuốt chửng chúng ta.

Cậu đã vào sâu trong Thi Thú Ma Cung, cậu phải biết số lượng của chúng lớn thế nào, và sức tấn công của cả đàn kinh khủng ra sao!" "Đại ca, thật vậy sao?" Bàn Tử vẫn cố chấp mặc dù cổ tay đã bị Tiểu Ca bóp hằn vết đỏ.

Hắn không chịu buông lời hứa sẽ không chạm vào đồ vật.

Đồ đạc bày biện trong mộ quá đỗi hấp dẫn.

Nếu ở ngoài dãy Thiên Sơn, dù ở chân trời góc bể nào, Bàn Tử chắc chắn sẽ 'ghé thăm'!Nhưng khí hậu ở đây quá khắc nghiệt, môi trường tồi tệ, cao nguyên phản ứng có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Trong điều kiện này, vận chuyển bảo vật đúng là không phải lúc.

Bàn Tử nói 'chọn đại vài món mang đi' cũng là một cách thỏa hiệp, hy vọng sự kiên trì của mình sẽ khiến tôi mủi lòng.

Như vậy mỗi người trong đội đều có thể mang theo vài thứ, không uổng công chuyến này.

Vẻ tiếc nuối hiện rõ trên mặt Bàn Tử khi nhìn đống bảo vật.

Hắn thực sự muốn mang đi thứ gì đó, dù chỉ một hai món để làm kỷ niệm.

“Buông ra.” Tôi bảo Tiểu Ca.

“Bàn ca, đừng có làm bậy.

Đồ trong mộ thất đều có tính toán cả, đây không phải ngôi mộ do người bình thường thiết kế.” Tiểu Ca trầm giọng.

Trong những lần hành động trước, kể cả ở mộ Cổ Lượng Quốc, đối đầu với nô tướng giữ mộ và xác nữ không đầu, cũng không thấy Tiểu Ca nghiêm trọng như thế này.

Bàn Tử lập tức nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, miễn cưỡng đáp ứng: “Nếu đồ bên trong thực sự không thể chạm vào thì tôi cùng lắm chỉ đứng ngắm thôi, chắc không vấn đề gì chứ.” Tiểu Ca buông tay hoàn toàn.

Bàn Tử được tự do liền xoa cổ tay kêu đau liên hồi.

Thấy đến cả kẻ tò mò và tham lam như Bàn Tử cũng bỏ cuộc, Đại Kim Nha chỉ biết lắc đầu.

Thực ra gã cũng phản đối việc cả đội vào núi bảo vật mà phải ra về tay trắng.

Đống đồ trong mộ này nếu mang ra hết ít nhất cũng đủ cho một người bình thường sống cả đời.

Ở sâu trong núi Thiên Sơn, ngôi mộ cổ trên sông băng này chỉ những đội thám hiểm có mục tiêu rõ ràng mới tới được, người khác vào chắc chắn chết.

Vì thế bảo tàng chôn ở đây cuối cùng cũng chỉ tổ mục nát.

Chẳng thà mang ra ngoài đổi lấy thứ gì đó có ích hơn.

"Không cho tôi lấy, không cho tôi chạm chứ gì?

Hừ, Bàn Tử tôi cứ chạm đấy thì đã sao." Bàn Tử đi tới trước một cái đài bày biện trong mộ thất, thò tay chộp lấy một viên châu báu trên cái bàn gỗ mun.

Chương 623

Hắn nhìn trái nhìn phải, thấy trên cái đài điêu rồng bằng gỗ mun bên cạnh cũng có vài viên khác.

Bàn Tử quan sát xung quanh thấy không ai chú ý, lập tức lén lút giấu một viên vào trong miệng.

Nghĩ thầm thế này thì đố ai biết mình lén mang đồ ra ngoài!

Đang lúc đắc ý về trí dũng song toàn của mình thì tiếng tôi vang lên.

"Được rồi, mọi người xem thế cũng đủ rồi.

Thu hoạch lớn nhất chuyến này là tôi đã hiểu được mối quan hệ giữa đám linh thú ngọc và chuông đồng.

Nó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Các vị, chúng ta phải rời khỏi đây thôi." "Đại ca nói rồi, phải đi thôi.

Bàn Tử, Đại Kim Nha, mấy người còn định đi sâu vào mộ làm gì nữa?" Hồ Ba Y giúp tôi duy trì kỷ luật, gọi mọi người ra ngoài.

Bàn Tử mong còn chẳng được, trong lòng thầm mừng rỡ vì đã giấu được món đồ trong miệng, ra ngoài cũng chẳng sợ ai biết.

"Ờ ờ, phải ra thôi, một đống đồ nát có gì mà nhìn." "Bàn Tử, không đúng nha.

Lúc nãy ai mới gào lên đòi mang đồ ra ngoài cho bằng được vậy?" Đại Kim Nha thẳng tính hỏi."Hải, tôi chỉ nói chơi thôi, Đại Kim Nha ông chấp nhặt làm gì." Đại Kim Nha bị Bàn Tử mắng một câu cũng chẳng để ý.

Nhưng ngay sau đó, gã cảm thấy có điều lạ.

“Bàn Tử, sao giọng ông nghe 'ẻo lả' thế?” Bàn Tử nghe vậy suýt nữa nuốt chửng viên châu báu vào bụng, thầm kêu nguy hiểm, lập tức thốt ra một tiếng quái dị để che đậy và giải thích: “Không khí trong mộ bí bách quá, lại bị lão đạo sĩ đốt lửa một trận nên khói ám vào người khó chịu muốn chết.

Tôi phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này ra ngoài hít thở không khí trong lành chứ!

Đi thôi, đừng có lùi lại phía sau nhé.” Bàn Tử như được lắp động cơ, làm động tác như lái mô tô rồi nhanh chân bước ra khỏi mộ thất.

Những người còn lại sau khi quan sát thiết kế bên trong cũng lần lượt rút lui.

Tôi kích hoạt cơ quan đóng cửa mộ.

Đột nhiên, cánh cửa thông tới minh giới của chủ mộ phát ra một tiếng 'rắc'.

Tiếp đó, cơ quan bên trong dường như tự phát động mà không cần ai chạm vào.

Trong thông đạo địa hạ, hang động bên ngoài mộ thất đều đang rung chuyển.

Một tiếng tuyết lở vang lên từ cách đó hàng trăm mét.

Tiếng động lớn như mìn nổ.

Tiểu Ca cau mày: “Chuyện tệ hại nhất đã xảy ra rồi.

Cảnh tượng không mong muốn nhất đã xuất hiện.

Đại ca, hình như chúng ta phạm quy rồi.” Tôi trầm giọng: “Bình tĩnh, mọi người bình tĩnh lại.

Nghe tôi chỉ huy, lập tức rời khỏi nơi này.” Oành!

Một tảng đá ngăn cửa mộ (Đoạn Long Thạch) sập xuống ở vị trí cách đó khoảng hai mươi mét.

Bàn Tử đang định chui qua thì thấy vậy liền lùi lại theo phản xạ, hét lên: “Gặp quỷ rồi, chuyện gì thế này?

Đứa nào chạm vào cơ quan vậy!” “Đừng nói nữa, lập tức tìm đường khác, đi hướng này!” Thấy nguy hiểm ập đến quá nhanh, tôi lập tức ra lệnh động viên khẩn cấp cho cả đội.

Cả nhóm chọn một thông đạo khác, nhanh chóng tháo chạy.

“Đại ca, anh thấy nguyên nhân cơ quan bị kích hoạt là gì?” Tôi nói: “Giờ tôi không có thời gian nghĩ chuyện đó, cái tôi lo là liệu chúng ta có thoát ra được trước khi lũ Thi Thú từ ma cung lao ra không!” Tiểu Ca thầm phục đại ca, dù trong tình huống nào tôi cũng đặt mạng sống của anh em lên hàng đầu.

Đó mới là nỗi lo lớn nhất của tôi.

“Tôi lo mấy cái thông đạo bị phong tỏa trong Thi Thú Ma Cung sẽ bị đục thông mất.

Nếu vậy thì đúng là ác mộng!” Hồ Ba Y cũng vừa chạy vừa nói với hai chúng tôi.

“Á, cái làm tôi giận nhất là trong đội ngũ lại có kẻ phá quy củ!” Đạo sĩ Hoàng Chương, Bàn Tử, Ngô Tà đều hướng ánh mắt về phía đó.

Những người khác nhìn về phía Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca lại nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Bàn Tử cúi đầu chạy thục mạng, không dám nhìn lại, dáng vẻ đúng là có tật giật mình.

Cuối cùng cả nhóm cũng chạy tới được ngã ba nơi ba hang động bị tuyết và đất bịt kín gặp nhau.

Đây là lối thoát duy nhất dẫn ra hang động bên ngoài.

Chỉ cần dùng dây thừng đu người qua từng người một là nhiệm vụ thoát hiểm lần này sẽ hoàn thành mỹ mãn.

Nhưng khi từng người chuẩn bị rời đi, dù cách mấy mét cũng có thể nghe thấy tiếng chim mổ vào đất đá sau đống chướng ngại vật.“Bàn Tử, cậu lấy đồ bên trong rồi phải không?” Một tiếng quát lớn vang lên hướng về phía Bàn Tử.

Người phát ra giọng nói nghiêm nghị đó chính là tôi.

Qua ánh mắt của Tiểu Ca, tôi đã cảm nhận được điều gì đó.

Chương 624

Cộng thêm hàng loạt chuyện kỳ quái liên tục xuất hiện lúc nãy.

Mọi dấu hiệu cho thấy nếu không phải ai đó vô tình chạm vào cơ quan dẫn đến phản ứng dây chuyền thì chắc chắn có thứ gì đó đã bị mang ra khỏi mộ, kích hoạt một loại tà chú cổ xưa nào đó.

Lũ Thi Thú đang đậu nghỉ trên vách đá mới bị đánh thức và bắt đầu điên cuồng mổ vào đống đất đá chặn đường.

Một khi đất đá bị phá vỡ, chúng ta sẽ phải đối mặt với sự tấn công của lũ Thi Thú từ cả ba hướng hang động, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

"Bàn gia của các người ơi, làm cục diện rối tung lên thế này chắc ông hài lòng rồi chứ gì!" Hoắc Tú Tú chẳng nể nang gì Bàn Tử.

Người phạm lỗi phải bị trừng phạt, mắng vài câu cũng chẳng có gì sai.

"...Hoắc đại tiểu thư, chuyện này liên quan gì đến tôi?" "Không liên quan à?

Nếu không phải tại ông thì bọn tôi có bị khốn ở đây không?" Lúc này tôi đi về phía Bàn Tử.

"Giao đồ ra đây." "Giao cái gì?" Bàn Tử giả vờ ngây ngô.

Tôi bóp lấy cằm hắn, dùng lực một cái, viên châu báu trốn trong miệng hắn lập tức bay ra như viên đạn, bị tôi chộp gọn.

Ngay lập tức, mọi người đều nhìn Bàn Tử với ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Bàn Tử gượng gạo giải thích: "Em... em không cố ý đâu, thấy hay

hay nên mới lấy viên châu thôi, vả lại vẫn chưa rời khỏi Thi Thú Ma Cung mà.

Đâu ngờ lại gây ra cục diện thế này, các vị, thật ngại quá." Đạo sĩ Hoàng Chương mắng: "Cái thằng Bàn Tử này, làm đệ tử của tôi mà biểu hiện thế này thì có trăm năm nữa cũng đừng hòng học được tuyệt học của tôi." Bình thường mà bị lão đạo sĩ mắng thế này chắc chắn Bàn Tử sẽ nhảy dựng lên phản bác ngay.

Nhưng hiện giờ bị mọi người nhìn chằm chằm, hắn cũng thấy mất mặt, cười hì hì: "Xin lỗi, thực sự em không cố ý." Tiểu Ca nói: "Giờ trách cứ cũng chẳng ích gì.

Việc quan trọng nhất là chuẩn bị đối phó với tình huống hóc búa nhất.

Nếu cả ba hang động đều bị Thi Thú đục thông, hàng trăm hàng ngàn con cùng tấn công, chúng ta tính sao đây!" Hồ Ba Y hỏi: "Dùng hỏa công?" "Tôi thấy chúng ta nên tận dụng ưu thế đi trước, thoát ra ngoài hang đã.

Ngoài thế giới băng tuyết chắc sẽ dễ đối phó với Thi Thú hơn." Ngô Tà nêu ý kiến.

Dương Tuyết Lệ cũng góp lời: "Chưa thấy cái gì phiền phức bằng, theo tôi thấy lũ Thi Thú đó chẳng phải sợ máu của Lý gia sao?

Sao không dùng máu của anh ấy mà đối phó?" Hoắc Tú Tú phản đối: "Dương Tuyết Lệ điên rồi à!

Máu Lý gia dù có tác dụng nhưng nhiều Thi Thú thế kia chẳng lẽ định để anh ấy chảy sạch máu sao?" Dương Tuyết Lệ bị vặn lại một câu liền im bặt.

Đại Kim Nha thở dài than vãn: "Tình huống này lần đầu tôi gặp đấy.

Thời gian không chờ đợi ai đâu.

Chỉ vài phút nữa là hang động bị Thi Thú đục thông rồi.” Gã vừa dứt lời thì một trong ba hang động đã lộ ra một tia sáng.

Tiếp đó, hai con Thi Thú dẫn đầu thò cái mắt xanh lè ra khỏi đống tuyết bị bới tung, trông như những xác sống trong bóng tối, nhìn bọn tôi bằng ánh mắt đầy kinh hoàng.“Chạy mau!” Tôi hét lớn, dẫn đầu chạy về hướng mộ thất.

“Đúng rồi, đại ca không dẫn đầu tôi cũng chẳng dám nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đại ca thật là mưu mẹo.” Trong lúc chạy, Bàn Tử vẫn không quên nịnh nọt tôi.

“Bớt nịnh đi Bàn Tử, cậu gây họa thì phải tự mà giải quyết.” Hồ Ba Y nói không chút khách khí.

“Giải quyết, giải quyết thế nào đây.” Đạo sĩ Hoàng Chương nói: “Tất nhiên là phải mang đồ trả lại rồi, đại ca dẫn chúng ta về mộ thất, một là để tự vệ, hai là để đưa mọi thứ về đúng vị trí cũ.

Trả lại viên châu, có lẽ đám Thi Thú canh mộ sẽ không tấn công chúng ta nữa.” “Không thể nào, người thiết kế Thi Thú Ma Cung năm xưa chắc chắn đã tính đến cảnh này để lũ Thi Thú canh giữ mộ.

Một khi Thi Thú đã được thả ra, nếu không tiêu diệt được kẻ xâm nhập chúng sẽ không dừng lại đâu, đừng có hy vọng hão huyền.” Hồ Ba Y tỉnh táo giải thích.

Bàn Tử đi cuối đội hình, Tiểu Ca giật lấy viên châu từ tay hắn rồi chuyền dần lên phía trước cho tôi đang đứng ở cửa Diêm La.

Cánh cửa được chủ mộ coi là thông tới âm giới dưới sự thao túng của tôi đã mở ra cơ quan.

Mọi thứ trở lại như cũ.

Để mở được cái cơ quan phức tạp đó tôi đã tốn không ít sức lực, mồ hôi vã ra như tắm trên trán.

Thấy cửa Diêm La mở ra, tôi lập tức bảo mọi người: "Từng người một, mau vào trong đó trốn đi." "Rắc!" "Rắc!" Thêm hai tiếng nữa, hai hang động còn lại cũng bị Thi Thú đục thông.

Trong không gian hẹp đối diện, cách khoảng ba mươi mét là hàng chục con Thi Thú đang bu kín.

Bàn Tử ở cuối đội hình, toàn thân run cầm cập.

Hắn liên tục thúc giục người phía trước: "Lạy các anh các chị, thiên thần bồ tát ơi, làm ơn nhanh tay nhanh chân chút đi!

Thi Thú nó sắp mổ vào mông em rồi.

Trời đất ơi là trời." Nghe giọng là biết Bàn Tử bị dọa khiếp vía rồi, nếu không hắn đã chẳng thúc giục dữ dội thế.

"Thật đáng đời, ai bảo cứ thích gây rắc rối cho mọi người, cầm lấy cái này đi." Hồ Ba Y đưa cây đuốc cho Bàn Tử.

Bàn Tử cầm lấy, dù mừng thầm nhưng chưa chắc đuốc đã đuổi hết được lũ Thi Thú.

Mặt hắn lại mếu máo, khua khoắng cây đuốc trong tay, miệng lẩm bẩm quát lớn để xua đuổi đám Thi Thú đang từ từ áp sát: "Cút đi, lũ súc sinh này, cút ngay cho Bàn gia, không ta thiêu chết bây giờ." Vô số Thi Thú bắt đầu tràn ra từ ba hang động.

Con phía trước bị con phía sau xô đẩy tiến lên, khoảng cách giữa con gần nhất với Bàn Tử càng lúc càng ngắn lại.

Chương 625

“Ối mẹ ơi!” Bàn Tử thét lên một tiếng, lũ Thi Thú đã áp sát trong vòng năm mét, chỉ một chớp mắt nữa là sẽ vồ tới nuốt chửng hắn.

Lúc này, từ phía sau Bàn Tử có một bàn tay lớn vươn ra.

Tiểu Ca đứng trong cửa Diêm La dùng sức kéo một cái, Bàn Tử quăng cả đuốc rồi bị kéo tuột vào trong.

“A... nha...” Bàn Tử hét to một tiếng, ngã nhào vào bên trong.

Cửa Diêm La khép lại, cửa mộ thất dưới sự thao túng của cơ quan cũng vang lên tiếng 'rắc' rồi đóng chặt.Trong không gian chật hẹp của mộ thất, mấy người đồng loạt thở dốc.

Nếu không nhờ được huấn luyện nghiêm ngặt và tôi sắp xếp mọi khâu khớp nhau như in thì ít nhất cũng có một hai người phải bỏ mạng dưới móng vuốt Thi Thú.

Hiện giờ mọi người cuối cùng cũng giữ được mạng, ai nấy đều có cảm giác bàng hoàng kích thích, đúng là kiểu sống sót sau đại nạn.

Thấy mọi người tạm thời bình an vô sự, Hồ Ba Y bắt đầu tính sổ với Bàn Tử.

“Cái thằng nhóc thối tha này, cho chừa cái thói tham tài, cho chừa cái thói làm càn gây họa cho mọi người.” Mỗi lần mắng một câu, Hồ Ba Y lại gõ mạnh vào đầu Bàn Tử một cái khiến hắn liên tục lùi bước.

Bàn Tử đeo cái bao trên lưng đứng không vững, ngã ngồi bệt xuống.

“Hồ Ba Y, đừng có hành tôi nữa.

Còn làm thế là tôi không khách sáo đâu đấy!

Bàn Tử tôi đã xin lỗi mọi người rồi, ông còn muốn thế nào nữa?" Hồ Ba Y nói: "Muốn thế nào à?

Muốn cho ông nhớ đời đấy!" Lúc này tôi đi tới cái đài điêu rồng bằng gỗ mun, cẩn thận đặt viên châu về chỗ cũ.

Trong mộ thất không có gì thay đổi, nhưng điều kỳ lạ là lũ Thi Thú đang hò hét bên ngoài, vốn có sức tấn công cực mạnh với mỏ và móng vuốt có độc, đột nhiên im bặt.

Tiếng kêu gào và náo động biến mất trong nháy mắt, vô cùng quỷ dị.

"Không phải chứ, hiệu quả nhanh thế sao?" "Có khi nào lũ Thi Thú rút lui thật rồi không?" "Không thể nào, lũ đó từ hang lao ra trông như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, hung thần ác sát thế kia, chúng ta tuyệt đối không được đại ý." "Nhưng chúng ta bị nhốt rồi, làm sao ra được đây?

Nếu Thi Thú không rút đi, chẳng lẽ chúng ta bị nhốt ở đây mãi sao?" "Nhốt thì nhốt mỗi mình Bàn Tử thôi." Bàn Tử kêu lên: "Cô nãi nãi ơi, lại nói thế rồi.

Làm sai một chuyện mà Bàn Tử tôi hối hận không để đâu cho hết, đừng có lấy tôi ra làm bia đỡ đạn nữa được không?

Lạy cô, lạy cô." Đạo sĩ Hoàng Chương tiến lại gần cửa cơ quan mộ thất vài bước, ghé mắt nhìn qua khe hở ra ngoài.

Bất chợt, lão chạm mắt với một con Thi Thú.

Đạo sĩ đang định rụt đầu lại thì con Thi Thú đó phun ra một búng chất lỏng đặc quánh.

Đạo sĩ Hoàng Chương hét lên một tiếng 'a nha' rồi lùi lại, nhưng

mặt đã dính đầy chất nhầy đó.

Lấy tay quẹt một cái, nửa khuôn mặt và lòng bàn tay lập tức sưng vù lên, vừa ngứa vừa đau khiến lão suýt ngất đi.

"Trúng độc rồi!" "Độc Thi Thú lợi hại thật!" "Thủ đoạn tấn công thật ghê gớm, may mà chúng ta không giáp mặt ở cự ly gần, nếu không chắc chắn toàn quân bị diệt." Bàn Tử muốn gỡ gạc hình tượng nên lập tức tiến lại cấp cứu cho đạo sĩ.

"Đừng động vào!" "Sao vậy?" Bàn Tử ngơ ngác quay đầu lại, Tiểu Ca nói với hắn: "Thứ trên mặt ông ấy không thể dùng thuốc sát trùng hay khăn lau bình thường được!

Làm thế không sạch được đâu mà độc còn thấm sâu vào da hơn." Đạo sĩ Hoàng Chương dùng bàn tay còn lại nắm lấy Tiểu Ca, hớt hải hỏi kế: "Tiểu Ca, anh phải giúp tôi, giúp lão đạo sĩ này với." Tiểu Ca liếc nhìn tôi.

Tôi nói: "Đại Kim Nha, lại cái đèn gỗ mun kia, cạo một ít bột xuống đây." Đại Kim Nha dù không biết tôi lấy bột gỗ mun làm gì, nhưng đã là lệnh đại ca thì gã nhất tâm làm theo.

"Giúp lão bôi lên vết thương đi." Đại Kim Nha làm theo.

Thật kỳ lạ, khi gã dùng ngón tay rắc từng chút bột gỗ mun lên mặt và bàn tay sưng như chân giò của đạo sĩ, vết sưng lập tức xẹp xuống, chất nhầy đó cũng biến mất một cách thần kỳ sau một làn khói mỏng!

Không ai biết rõ nguyên lý này!

Shirley Dương và Hoắc Tú Tú nhìn nhau, lần lượt hỏi Lý Sinh và Tiểu Ca: "Chuyện này là sao?" "À, đây là mộ thất do một vị cao nhân cổ đại thiết kế.

Ông ta tin vào giáo điều: Phàm sự dự lưu nhất tuyến.

Một tuyến này chính là Sinh môn, là sinh cơ trong Bát Quái trận!

Thi Thứu Ma Cung vốn là những mắt xích liên kết chặt chẽ, độc của Thi Thứu thì thiên hạ vô song.

Nhưng dù độc tính có lợi hại đến đâu, cũng sẽ có thứ khắc chế được nó.

Như vậy mới đúng yêu cầu của người thiết kế mộ.

Đây gọi là nước muối điểm đậu phụ, một vật khắc một vật!" Shirley Dương nhìn bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, cười nói: "Oa, Lý gia, anh trả lời hay quá.

Ngầu thật đấy." "Xì." Hoắc Tú Tú bĩu môi: "Cô em hải quy này giờ mới biết bản lĩnh của Lý gia nhà ta sao?

Thật là non nớt." Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Hồ Ba Y bước tới chỗ Lý Sinh: "Lão đại, đạo sĩ thì không sao rồi.

Nhưng chúng ta có quá nhiều người bị kẹt ở đây, lũ Thi Thứu bên ngoài lại nhất quyết không chịu lui, cứ kéo dài thế này không phải là cách." "Ừ, xem ra chỉ còn cách dùng chiêu trước đó thôi." "...

Cái đường hầm đó sao?" Bàn Tử vừa nghe Hồ Ba Y nhắc đến đường hầm, ký ức không mấy vui vẻ lập tức ùa về.

Lần trước gã bị lũ ngọc thú biết cử động khiêng ném vào đó, rơi thẳng vào mộ thất, còn phải bầu bạn với đống xương khô một thời gian.

Chương 626

Ký ức đó đối với gã như một cơn ác mộng, giờ bị nhắc lại khiến gã nổi hết da gà. "Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô đi kiểm tra xem đường hầm đó có thông suốt không." "Rõ, chủ nhân." Tinh Tuyệt Nữ Vương vút một cái, bay thẳng vào đường hầm chỉ vừa một người chui qua rồi biến mất hút. "Lão đại, bên trên bị chặn bởi một tấm sắt nặng ngàn cân rồi." Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương vọng xuống từ phía trên đường hầm gần như thẳng đứng, kèm theo tiếng vỗ vào tấm sắt.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Đường hầm này vốn là con đường thoát thân duy nhất, nhưng giờ đã bị tấm sắt chặn đứng.

Rõ ràng khi cơ quan trong mộ phát động, con đường sống này đã bị triệt hạ hoàn toàn.

Trong lúc Lý Sinh đang khổ sở suy tính kế sách, tình hình càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Lũ Thi Thứu bên ngoài dường như ngửi thấy hơi người, đang điên cuồng tấn công cửa mộ.

Cửa mộ tuy kiên cố nhưng sau ngàn năm, một phần công năng đã mất tác dụng, kết cấu gỗ cũng đã mục nát.

Mỏ của Thi Thứu sắc bén hơn cả sắt thép, nếu cứ để chúng mổ liên tục, cửa mộ sớm muộn cũng bị phá hủy.

Lúc đó, phía sau không lối thoát, phía trước bị vây hãm, họ sẽ rơi vào tuyệt cảnh. "Không quản được nhiều thế nữa, tình hình hiện tại đang rất hỗn loạn.

Tiểu Ca, chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi." "Lão đại, chiến

chứ?" "Đi theo tôi.

Những người còn lại vào bên trong tìm chỗ trốn.

Nếu cửa mộ bị phá, mọi người đành phải tự lực cánh sinh thôi." Lý Sinh vừa dứt lời, mọi người liền tản ra tìm chỗ ẩn nấp.

Một lúc sau, Lý Sinh và Tiểu Ca đã đứng sau cửa mộ.

Trên tay Lý Sinh từ lúc nào đã xuất hiện một cây rìu nhỏ. "Lũ súc sinh này giỏi nhất là dùng mỏ tấn công.

Chỉ cần cửa mộ bị mổ thủng một lỗ, mỏ của chúng chắc chắn sẽ thọc vào.

Cậu biết phải làm gì rồi chứ?" Tiểu Ca gật đầu: "Ý lão đại là chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ, chờ mỏ chúng thọc vào là chém đứt ngay lập tức, nhằm tiêu diệt bớt lũ Thi Thứu đe dọa lớn nhất." "Đúng là ý đó, nhưng tôi còn muốn dùng một chiêu khác để trấn áp lũ Thi Thứu bên ngoài.

Có hiệu quả hay không thì phải xem vận khí của chúng ta." Ánh mắt Lý Sinh lộ vẻ uy nghiêm và nghiêm túc.

Tiểu Ca hiểu được tâm trạng của anh lúc này, liền hít một hơi thật sâu, phối hợp đáp: "Tôi chuẩn bị xong rồi." "Được, bắt đầu!" Lý Sinh cầm rìu, bổ vào phần gỗ của cửa mộ như thể đang đốn củi.

Chẳng mấy chốc, một cái lỗ to bằng nắm tay đã xuất hiện.

Quả nhiên, một con Thi Thứu lập tức thọc mỏ vào.

Tiểu Ca cầm Hắc Thần Đao mượn từ Lý Sinh, tay nâng đao rơi.

Con Thi Thứu đó đột nhiên cảm thấy phần mỏ dưới mũi mát lạnh, ngay sau đó máu phun như suối.

Nó lảo đảo lùi lại mấy bước rồi đổ gục xuống đất chết tươi.

Đàn Thi Thứu bên ngoài lập tức nổ tung.

Vô số con Thi Thứu nổi điên, không ngừng mổ mạnh vào cửa mộ.

Tiếng móng vuốt cào trên đất, tiếng vỗ cánh phành phạch và tiếng kêu gào thảm thiết hòa vào nhau, tạo nên một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn bên ngoài cửa mộ. "Dê!" Lý Sinh và Tiểu Ca đập tay nhau ăn mừng chiến thắng nhỏ này.

Sau đó, hai người tiếp tục phối hợp chém đứt mỏ của thêm năm sáu con nữa.

Bên ngoài cửa mộ bắt đầu chất đầy xác Thi Thứu.

Đàn Thi Thứu dường như cũng nhận ra nếu cứ tiếp tục thế này thì không thể tấn công được mục tiêu bên trong, nên dần tản đi.

Những xác Thi Thứu bị chém chết nằm la liệt trên hành lang bên ngoài, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Lý Sinh và Tiểu Ca lúc này mới tựa lưng vào cửa mộ, ngồi xuống nghỉ ngơi. "Tản hết rồi chứ?" "Chắc vậy, không nghe thấy tiếng chúng kêu nữa.

Xem ra hành động của chúng ta đã có tác dụng răn đe.

Lũ Thi Thứu tinh quái này cũng có ngày biết sợ chúng ta, thật chẳng dễ dàng gì." Lý Sinh hỏi tiếp: "Tiểu Ca, nếu chỉ có một mình trong mộ, cậu có dám thử mở cửa ra không?" Tiểu Ca hỏi ngược lại: "Lão đại, nếu là anh, anh có tin là chúng đã rút sạch rồi không?" Lý Sinh đáp: "Năm ăn năm thua thôi.

Có thể có, cũng có thể không.

Dù sao lũ Thi Thứu này vừa xảo quyệt vừa hung ác, bản tính phục thù của chúng không bao giờ thay đổi.

Bất cứ thứ gì xâm nhập vào lãnh địa của chúng đều trở thành mục

tiêu tấn công.

Cho dù chúng ta có ra ngoài được, nếu không tìm thấy Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ thì cũng vĩnh viễn không thoát khỏi sự truy sát của chúng." Tiểu Ca nói: "Đó cũng là điều tôi lo lắng nhất.

Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma.

Chương 627

Nhưng chúng ta chưa đến lúc tuyệt vọng.

Lão đại, cứ để mặc Bàn Tử tìm kiếm trong mộ đi, xem có thứ gì có ích cho chúng ta không.

Nếu tìm được công cụ gì đó để đối phó với lũ quái vật bay trên trời kia, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều!" Lý Sinh gật đầu: "Hy vọng là vậy!

Vì Bàn Tử lấy đi viên châu mà kích hoạt bản năng giữ mộ của đàn Thi Thứu trong Ma Cung, chúng ta chỉ còn cách chiến đấu đến cùng thôi!" "Đi!" Cả hai không vội mở cửa mộ mà đi về phía đống đồ tùy táng kỳ lạ bên trong.

Lý Sinh hạ lệnh: "Mọi người, tất cả đồ đạc ở đây, chỉ cần cái gì có ích, có tính chất như công cụ thì cứ lấy hết đi." Hồ Ba Y ngẩn người: "Đồ trong mộ này lấy được sao?" "Lấy được." Sau khi có được sự cho phép xác đáng của Lý Sinh, Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên.

Gã đẩy Ngô Tà đi về phía một nhĩ thất: "Tôi đi tìm bảo bối đây.

Ngô Tà đồng học, cậu giỏi giám định, đồ trong nhĩ thất này có vẻ rất nhiều.

Chúng ta phải chọn mấy món ra trò mang ra ngoài, để chứng minh chúng ta không đi chuyến này uổng công." Mọi người tản ra tìm kiếm mười mấy phút, cuối cùng Tiểu Ca tìm thấy một món đồ tốt. "Lão đại xem này, cái cung Binh Thỉ này trải qua bao nhiêu năm mà vẫn có thể kéo căng như trăng rằm, thật thần kỳ." "Binh Thỉ?" Nghe Tiểu Ca tìm thấy bảo bối, mọi người lập tức vây quanh xem chuyện lạ.

Hồ Ba Y nhìn món đồ trên tay Tiểu Ca, cũng chép miệng tán thưởng: "Khá lắm, đúng là đồ tốt." "Xì, lại ra vẻ biết nhìn hàng rồi." Đại Kim Nha nói với Hồ Ba Y, dường như ông ta cảm thấy một cây cung bình thường thì có gì to tát đâu.

Hồ Ba Y thấy ông ta không hiểu, liền giải thích: "Đại Kim Nha, đồ ông biết ở thị trường đồ cổ với đồ trong cổ mộ ngàn năm thật sự không thể so sánh được đâu.

Cung tiễn chia làm nhiều loại, cái trên tay Tiểu Ca không gọi là cung thường, mà gọi là Binh Thỉ.

Vì mũi tên bắn ra làm bằng sắt, từ đầu tên đến thân tên đều bằng sắt, nặng vô cùng.

Thời cổ đại, loại binh khí này chỉ dành cho các đại tướng quân.

Hiểu chưa?" Đạo sĩ Hoàng Chương nghe vậy thì mắt sáng rực lên, hỏi Tiểu Ca: "Cái này có giúp chúng ta đối phó với lũ Thi Thứu kia không?" Tiểu Ca gật đầu, vẻ mặt đắc ý vỗ vào mấy bao tên sau lưng: "Chỉ cần đủ tên, dùng cung Binh Thỉ này bắn hạ lũ Thi Thứu trên trời thì một tên một con, bách phát bách trúng.

Có bao nhiêu con tôi cũng bắn hết." "A, cái này đúng là không tệ." "Vậy là chúng ta cuối cùng cũng có thể quyết chiến với chúng rồi." "Nhưng mà làm sao để rời khỏi cái nơi quỷ quái này đây?

Bàn Tử, cái ba lô của cậu nặng thế, chứa cái gì trong đó đấy?" Bàn Tử thấy bị Hoắc Tú Tú vạch trần, liền nhăn nhó biện minh: "Toàn là công cụ thôi, không có gì đâu, tôi vác được mà." "Bàn Tử, mấy thứ vàng bạc châu báu đừng lấy nữa.

Mang theo nặng lắm!

Vả lại, vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ tôi bảo đảm cậu lấy đến mỏi tay thì thôi.

Vứt bớt đi." Hồ Ba Y dùng giọng điệu dạy dỗ xen lẫn khinh bỉ nói với Bàn Tử. "Hồ Ba Y, ông đừng có nói kiểu đó, tôi không đồng ý đâu.

Mỗi món trong ba lô này tôi đều nâng như nâng trứng.

Người vác là tôi chứ không phải ông, đừng có đứng đó mà nói mát hiểu không?" Hồ Ba Y cười khẩy: "Gã này điên rồi!

Được rồi được rồi, nếu cậu thích thì cứ vác cả tòa băng xuyên trên lưng cũng chẳng liên quan gì đến tôi." Lúc này, một bàn tay thò vào ba lô của Bàn Tử, lôi ra mấy món đồ khối, quả nhiên là những vật trân tàng trong mộ.

Loảng xoảng!

Loảng xoảng!

Mấy thứ vàng bạc bị Lý Sinh ném đầy đất.

Bàn Tử quay đầu lại, sắc mặt biến đổi liên tục.

Cứ mỗi món Lý Sinh ném xuống, gã lại thấy đau lòng một hồi.

Sau khi đống vàng bạc bị ném sạch, cái ba lô của Bàn Tử quay về kích thước ban đầu, vác trên lưng rất vừa vặn. "Anh em, đừng đau lòng.

Tôi hứa sau khi vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, thứ cậu nhận được sẽ gấp mười lần đống này." "Lão đại, em tin anh!

Đúng rồi lão đại, giờ chúng ta ra ngoài bằng cách nào?

Cái lỗ bên trên bị tấm sắt chặn rồi, nếu đi ra từ cửa mộ lại sợ Thi Thứu tấn công, phải làm sao đây!" Lúc này, ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về phía Lý Sinh. "Không còn cách nào khác thì cũng phải thử một lần.

Anh chị em, chúng ta chỉ có thể liều mạng đi ra từ cửa mộ, chiếm lấy một mảnh đất từ tay lũ Thi Thứu thì mới có thể ra khỏi tuyết

sơn." Lý Sinh nghiến răng nói. "Được, để tôi mở đường." Tiểu Ca quấn mấy khúc gỗ làm thành đuốc rồi châm lửa.

Khi mỗi người đều cầm một cây đuốc, họ cẩn thận bước ra khỏi cửa mộ.

Bên ngoài, trừ mấy xác Thi Thứu nằm dưới đất thì không còn gì khác.

Ngay cả khoảng không cách đó mấy chục mét cũng hoàn toàn tĩnh lặng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bay đi kiểm tra ba cái hang đá đã mở, sau đó quay lại báo với Lý Sinh: "Thi Thứu quả thật đã rút lui!

Không rõ nguyên nhân." Bất kể nguyên nhân là gì, nhiệm vụ hiện tại là phải rời khỏi đây!

Dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh, mọi người lần lượt dùng dây thừng đu xuống hang đá tầng dưới.

Sau một hồi bận rộn, cuối cùng họ cũng thấy được ánh sáng bên ngoài.

Chương 628

Thoát ra khỏi mộ thất, hít thở không khí trong lành, tâm trạng mọi người đều rất tốt.

Đại Kim Nha đề nghị: "Lão đại, dù sao mọi người cũng đói rồi, hay là chúng ta nấu bữa cơm đơn giản ở đây, ăn xong rồi đi tiếp?" "Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, nhưng nhỏ hơn lúc nãy nhiều rồi.

Ý tôi là Bàn Tử lấy bánh quy nén ra chia cho mọi người đi!

Ăn lót dạ một chút rồi chúng ta lên đường." Lý Sinh phân phó xong, mọi người nghỉ ngơi một lát.

Sau khi ăn bánh quy nén để hồi phục thể lực, họ cuối cùng cũng bước ra khỏi sơn động. "Chi chi chi!" Nhưng vừa bước ra, trên bầu trời đã xuất hiện một nhóm Thi Thứu nhỏ.

Tầm mười mấy con bay lượn sát đỉnh đầu như đang giám sát.

Chúng chỉ lượn lờ chứ không tấn công, cũng không lại gần, miệng liên tục phát ra những tiếng chi chi.

Điều này khiến Lý Sinh cảm thấy một áp lực chưa từng có. "Lão đại, lũ quỷ này có ý gì đây?" Đại Kim Nha hỏi. "Hừ, lũ Thi Thứu này xảo quyệt thật.

Chỉ bay thấp mà không tấn công, không giống bản tính của chúng chút nào." Bàn Tử cũng nhận xét. "Theo tôi thấy, chắc chắn là có âm mưu." Ngô Tà hớp một ngụm nước tuyết tan, thở ra làn hơi lạnh. "Tôi thấy chúng đang giám sát chúng ta." "Giám sát?" "Có khả năng đó." Lý Sinh tiếp tục giải thích: "Nhìn xem, chúng cố tình giữ khoảng cách nhất định, chỉ lượn trên đỉnh đầu và không ngừng phát ra tiếng kêu trầm đục.

Đó là để thông báo cho đồng bọn.

Quá xảo quyệt, có lẽ khi chúng ta lên đến đỉnh núi, đồng bọn của chúng sẽ xuất hiện từ hướng khác để tấn công." Hồ Ba Y nói: "Có lý!

Nhưng chúng ta có cách gì đối phó không?

Cứ bị một lũ súc sinh giám sát trên trời thế này thật khó chịu." Tiểu Ca giơ cung Binh Thỉ lên: "Chẳng phải đã có cách rồi sao?

Tuy chúng bay hơi xa nhưng với uy lực của cung Binh Thỉ, đối phó với chúng chắc không khó." Lý Sinh hỏi Tiểu Ca: "Cậu có nắm chắc chín mươi phần trăm một tên hạ một con không?" Tiểu Ca lắc đầu.

Lý Sinh nói: "Vậy để tôi." Anh nhận lấy cung Binh Thỉ từ tay Tiểu Ca, thử lực kéo trước, sau đó cảm thán: "Cung Binh Thỉ quả nhiên danh bất hư truyền." Đoạn, anh nhanh chóng đặt một mũi tên sắt lên cung, kéo căng như trăng rằm, mắt nheo lại bắt đầu nhắm vào những đốm đen đang lượn lờ trên trời.

Vút một tiếng, Lý Sinh bắn ra một mũi tên.

Hai con Thi Thứu ngay lập tức rơi xuống.

Bàn Tử mừng rỡ, Shirley Dương và Hoắc Tú Tú cũng reo lên: "Trúng rồi, trúng rồi!

Một mũi tên trúng hai con, Lý gia giỏi quá." "Lão đại, tiễn pháp của anh lợi hại thật đấy, đúng là nể phục.

Để Bàn Tử tôi cũng thử cái cung này xem sao?" Lý Sinh bảo: "Đợi tiêu diệt hết lũ Thi Thứu đã.

Bàn Tử, giao cho cậu một nhiệm vụ.

Bỏ đồ xuống, đi nhặt tên sắt về đây.

Tên của cung Binh Thỉ là loại đặc chế, bắn một mũi mất một mũi,

quý giá vô cùng!

Tiết kiệm được mũi nào hay mũi đó." Bàn Tử không nói hai lời, đặt đồ xuống tuyết giao cho đạo sĩ Hoàng Chương trông coi, rồi chạy về phía hai con Thi Thứu bị bắn xuyên thân. "Ơ, hai con bị lão đại bắn hạ này... trông không giống lũ chúng ta gặp trong thạch động lắm?" Bàn Tử liếc nhìn xác chúng, sau khi rút tên ra thì quan sát kỹ lông vũ và đầu của chúng.

Gã phát hiện mắt của hai con này có vẻ linh hoạt hơn.

Không giống như lũ treo ngược trên vách đá trong hang, mắt của lũ trong hang đờ đẫn như mắt cá chết, còn mắt của hai con này rất sống động, đúng là Linh Thứu thật sự! "Lão đại, có phát hiện lớn, mau lại đây." Bàn Tử nhổ một chiếc lông vũ, hươ hươ trong không trung gọi Lý Sinh. "Bàn Tử, sao thế?" "Lão đại, mấy con này hình như không phải loại bị hệ thống cộng sinh nào đó khống chế đâu.

Nhìn mắt chúng mà xem, rất linh hoạt." Lý Sinh ngồi xuống kiểm tra, thốt lên: "Chẳng lẽ điều kỳ quái thật sự đã xuất hiện trong tay mình?" "Này, làm gì thế?

Lão đại, lũ còn lại vẫn đang lượn trên trời kìa, có cần bắn hạ từng con một không?" Tiểu Ca hỏi.

Lý Sinh nói: "Không cần đâu!

Đây không phải Thi Thứu thật sự.

Tuyết sơn Linh Thứu có quan hệ mật thiết với Thi Thứu.

Nếu tìm được chúng, tôi sẽ biết làm thế nào mà chúng từng bước bị biến thành Thi Thứu!" Hồ Ba Y nghe đến hai chữ Linh Thứu, không kìm được tò mò cũng chạy lại xem.

Khi đã xác nhận hai con bị bắn hạ đúng là Linh Thứu, khác hẳn Thi Thứu, mọi người đều kinh ngạc.

Shirley Dương hỏi: "Lý gia đang nghi ngờ Thi Thứu là do Linh Thứu biến hóa thành sao?" "Là biến dị!

Biến dị." Lý Sinh giải thích.

Chương 629

Sau khi so sánh kỹ hai loại, Lý Sinh ít nhất có thể khẳng định một điểm: Quá trình Linh Thứu biến thành Thi Thứu chắc chắn không thể thiếu một loại sức mạnh huyền bí nào đó.

Muốn giải mã bí mật này, phải theo dõi lũ Linh Thứu này, xem chúng đi đâu và tại sao lại biến thành Thi Thứu! "Tiểu Ca, đừng bắn nữa.

Chúng không hại gì chúng ta đâu." Thấy Tiểu Ca cầm cung định bắn tiếp, Lý Sinh liền ngăn lại.

Tiểu Ca nói: "Chúng ta ra ngoài rồi, nhưng mấy thứ trong Thi Thứu Ma Cung kia không biết đã đi đâu.

Nói cách khác, chúng ta đi trên tuyết sơn là ở ngoài sáng, còn chúng ở trong tối.

Không được, phải tìm ra và tiêu diệt tận gốc mới bảo đảm an toàn được." Đại Kim Nha can ngăn: "Lão đệ, làm vậy không sợ chuyện bé xé ra to sao?

Chúng ta đã rời khỏi sơn động rồi, còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

Chỉ cần lũ Thi Thứu đó không đe dọa chúng ta thì đừng dây dưa với chúng nữa." Tiểu Ca gập cung Binh Thỉ lại nhét vào ba lô của Bàn Tử, nói với Đại Kim Nha và Hồ Ba Y: "Mọi người thật sự không biết hay giả vờ không biết vậy, Thi Thứu có tính trả thù cực mạnh.

Loại sinh vật này được thiết kế để giữ mộ, tính chất giống y hệt lũ Thủ Mộ Nô Tượng trong mộ Cổ Lượng Quốc vậy.

Có điều Thủ Mộ Nô Tượng là do người chết biến thành, còn Thi

Thứu là do Linh Thứu biến thành!" Lời giải thích chuyên nghiệp của Tiểu Ca khiến cả đội im lặng.

Shirley Dương bước đi trên tuyết vài bước, lay lay tay Lý Sinh: "Thi Thứu thần bí như vậy, đội chúng ta đi tới đích càng phải cẩn thận hơn.

Lý gia, hay là anh phân công lại đi, để vừa bảo đảm tới nơi đúng hạn, vừa không bị lũ đáng ghét này quấy nhiễu?" Lý Sinh chọn người: "Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hồ Ba Y, Tiểu Ca, ba người đi cùng tôi.

Đại Kim Nha, lúc tôi vắng mặt, ông chỉ huy đội ngũ.

Lộ trình cứ men theo dãy núi này, hướng về phía trái dốc tuyết mà đi.

Sau khi vượt qua ba đỉnh tuyết phong bên kia Long Lĩnh là chúng ta sắp tới đích rồi." Đại Kim Nha đột nhiên được đẩy lên vị trí lãnh đạo, Bàn Tử không phục: "Lão đại, còn em thì sao?

Em làm gì?

Em thấy Đại Kim Nha già rồi, để ông ấy chỉ huy sợ là đưa cả đội xuống hố mất.

Để em dẫn đội đi." Đại Kim Nha thấy Bàn Tử cà khịa, tiện tay búng tàn thuốc về phía gã.

Bàn Tử đá một phát, tàn thuốc bay tung tóe lửa điện. "Hắc, Đại Kim Nha, không phải tôi nói phét, về khoản này kinh nghiệm của tôi không kém ông đâu.

Lão đạo sĩ, ông nói xem." Đạo sĩ Hoàng Chương thấy bị Bàn Tử lôi vào cuộc, lập tức im lặng. "Này, hai vị đồng chí nữ, nói một câu đi chứ.

Ngô đồng học, Bàn ca vẫn luôn chiếu cố cậu mà, lúc này không ra

mặt ủng hộ một tiếng sao?" Ngô Tà sụt sịt mũi, đi đến cạnh Lý Sinh: "Em nghe theo lão đại, anh phân phó thế nào em làm thế nấy." Hồ Ba Y giáo huấn: "Bàn Tử, lão đại đã chọn người rồi, cậu còn muốn cãi sao?

Vả lại, đã là một đội thì có việc gì mọi người bàn bạc với nhau.

Cậu tưởng mình là sơn đại vương chắc, tranh với chả giành, thật mất mặt." "Tôi... tôi..." Bàn Tử tặc lưỡi một cái, cuối cùng cũng đồng ý: "Được rồi được rồi, lão đại, mấy người phải đi nhanh về nhanh đấy.

Còn nữa, để mấy món đồ hạng nặng lại cho em.

Có mấy thứ đó mới yên tâm, gặp mãnh thú thì nã một băng, một băng không được thì vài băng, chắc chắn là hạ được, dùng sướng tay lắm." Tiểu Ca thấy Bàn Tử đang tranh giành binh khí, thản nhiên nói: "Yên tâm, chúng tôi chỉ mang theo cung Binh Thỉ và dao găm là đủ rồi.

Những thứ còn lại giao cho cậu hết." "Cũng tạm được." Cây cung Binh Thỉ gập lại được Tiểu Ca đeo trên lưng.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Sinh, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tiểu Ca và Hồ Ba Y bắt đầu hành trình theo dấu lũ Linh Thứu trên trời để xem chúng sẽ bay đi đâu.

Chẳng mấy chốc, lộ trình của họ đã tách khỏi nhóm Đại Kim Nha.

Một nhóm hướng Tây Bắc tiến vào vùng lõi của dãy Thiên Sơn, còn nhóm Lý Sinh hướng về phía Tây Nam theo dấu chân Linh Thứu.

Vì có đồng bạn bị giết, lũ Linh Thứu trên trời dường như nhận ra nhóm Lý Sinh là những kẻ đặc biệt nguy hiểm.

Thế là chúng bay cao hơn, kêu quang quác rồi bay về hướng Tây Nam, nhanh chóng biến mất vào một rừng thông phủ đầy băng tuyết.

Khi Lý Sinh đuổi kịp đến rừng thông đó thì đã là chuyện của nửa ngày sau.

Bầu trời âm u, gió tuyết gào thét tấn công khu rừng băng giá này. "Vào trong rồi, nhìn kìa." "Lão đại, chúng ta cũng vào theo chứ?" "Nói thừa, nếu không vào thì làm sao tra ra nguyên nhân Linh Thứu biến thành Thi Thứu?

Đương nhiên phải theo vào rồi, đi thôi lão đại." Hồ Ba Y và Tiểu Ca đối đáp vài câu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương liếc mắt ra hiệu với Lý Sinh rồi bay vào rừng trước.

Gọi là rừng trong tuyết, nhưng bên trong chẳng khác gì một thế giới băng giá.

Điều khiến họ kinh ngạc là khi gạt những cành thông phủ tuyết ra, họ phát hiện rất nhiều di tích cung điện bị vùi lấp một nửa trong tuyết. "Thiên địa ơi, thật không thể tin nổi, giữa đại tuyết sơn mênh mông thế này mà lại có một tòa di tích hùng vĩ đến vậy." Hồ Ba Y thốt lên kinh ngạc, tiến về phía một bức tường đại lý thạch tàn khuyết, dùng găng tay phủi tuyết đi, lộ ra mặt đá trắng muốt bên dưới.

Di tích bên trong trải qua ngàn năm vẫn không đổi hình dạng.

Chương 630

Có thể khẳng định, nguyên nhân giúp di tích được bảo tồn hoàn hảo chính là nhờ tuyết rơi không ngừng và khí hậu lạnh giá trong sông băng.

Lý Sinh hà ra một hơi lạnh, nói với ba thuộc hạ đang đi trong di tích: "Đừng quên nhiệm vụ của tôi, mọi người hành động đi!

Linh Thứu!

Tôi muốn tìm mấy con tinh linh vừa bay vào đây.

Nhưng nhất định phải cẩn thận, chúng ta phải bắt gặp trọn vẹn quá trình tiến hóa thành Thi Thứu, không được đánh động chúng." Hồ Ba Y và Tiểu Ca ra hiệu "đã hiểu" với Lý Sinh.

Họ chia làm hai hướng, tiến sâu vào di tích trong tuyết rồi nhanh chóng biến mất.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng tận dụng bản lĩnh bay lượn để tìm kiếm xung quanh một hồi.

Mấy con Linh Thứu sau khi bay vào di tích trong rừng tuyết này thì như bốc hơi vào không khí, không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Điều này khiến Lý Sinh rất thắc mắc.

Theo lẽ thường, Linh Thứu phải làm tổ trên vách đá hoặc địa hình đặc thù mới đúng, tại sao lại kéo đàn bay vào di tích này?

Trong di tích này chắc chắn ẩn giấu thứ gì đó mà họ chưa phát hiện ra.

Ba người tản ra tìm kiếm tung tích Linh Thứu.

Lý Sinh đứng trên một mảnh di tích bao la, phóng tầm mắt nhìn ra

thế giới xung quanh.

Ngoài tuyết ra, những mảnh đại lý thạch lộ ra bên ngoài tạo nên đường nét của cung điện, giống như một ông lão trải đời kể lại sự huy hoàng năm xưa cho Lý Sinh nghe trong gió tuyết.

Lý Sinh nhắm mắt lại, tận hưởng khoảnh khắc thanh tịnh này, cảm thấy cả tâm hồn lẫn tinh thần đều thư thái. "Chi chi!" Tiểu Mao Cầu động đậy.

Nó nhảy ra từ không gian sủng vật, nô đùa trên tuyết hai vòng rồi lại bay vào lòng chủ nhân.

Lý Sinh dùng bộ râu nhỏ mới mọc đâm vào mặt nó. "Nhóc con, lần này chúng ta vào một di tích trong tuyết rồi." "Gâu gâu!" Chú chó thông linh này sau khi giao lưu với chủ nhân một hồi, dường như muốn dẫn Lý Sinh đi đâu đó, liên tục sủa về một hướng. "Gâu gâu gâu gâu..." Thấy Lý Sinh có vẻ thờ ơ, Tiểu Mao Cầu sủa càng hăng hơn, như thể muốn xé toạc bầu trời, khiến Lý Sinh phải nhíu mày. "Được rồi, phá hỏng không gian yên tĩnh của tôi rồi đấy.

Tốt nhất là phải tìm thấy gì đó, nếu không tôi sẽ nhốt nhóc lại.

Đi thôi nhóc con." Lý Sinh vừa mới cử động, Tiểu Mao Cầu đã dẫn đường, đưa anh đi vòng vèo qua mười mấy bức tường cung điện đến một nơi xa lạ.

Mỗi nơi đi qua, nó đều đánh hơi trong đống tuyết dưới chân tường, có lẽ là đang tìm kiếm một mùi hương đặc biệt. "Nhóc con, có phát hiện gì không?" Lý Sinh hỏi.

Chú sủng vật nhỏ với đôi mắt linh động cảnh giác phát ra tiếng gầm gừ nhỏ, dường như đang nhắc Lý Sinh giữ im lặng.

Lý Sinh ngạc nhiên liếc nhìn xung quanh, thấy tuyết vẫn là tuyết, vách đổ vẫn là vách đổ, giống hệt như lúc mới vào.

Lúc này Tiểu Mao Cầu cũng bắt đầu hành động.

Nó bắt chước dáng vẻ sư tử đi săn, nhấc nhẹ chân, cẩn thận bước đi trên tuyết.

Nhìn điệu bộ săn mồi này, Lý Sinh gần như chắc chắn nó đã phát hiện ra thứ gì đó.

Tiểu Mao Cầu vòng qua một đường cung gần như còn nguyên vẹn, đi đến trước một tòa kiến trúc di tích khác.

Lý Sinh vừa bước vào trong đã sững sờ.

Bên trong có mười mấy con Linh Thứu, không biết từ lúc nào đã tha xác đồng bạn vào đây, đặt lên một nơi giống như đài tế tự.

Xung quanh đài tế tự dường như bị cách ly với thế giới gió tuyết bên ngoài.

Dù bên ngoài gió tuyết có lớn đến đâu, trên đài tế tự vẫn sạch sẽ, trừ hai xác Linh Thứu bị bắn chết ra thì không còn gì khác.

Mười mấy con Linh Thứu còn sống đứng xung quanh xác đồng bạn như những tín đồ thành kính nhất, đôi cánh ôm lấy nhau phủ phục tạo thành một vòng tròn, giống như các đạo sĩ đang làm pháp sự tạo thành một đồ án đặc thù.

Nghi thức tế tự vốn chỉ xảy ra ở loài người nay lại hiện ra trước mắt Lý Sinh trên thân xác loài Linh Thứu.

Thật không thể tin nổi!

Đầu óc Lý Sinh như nổ tung, vô số hình ảnh liên quan đến cảnh tượng trước mắt hiện về trong não hải, khiến anh thấy khó chịu như bị sét đánh.

Tiểu Mao Cầu lúc này cũng rón rén dừng lại dưới chân Lý Sinh.

Lý Sinh đứng yên không dám động đậy.

Xuất phát từ bản năng nhạy cảm của loài chó, Tiểu Mao Cầu có lẽ đã ngửi thấy mùi nguy hiểm trong cảnh tượng quỷ dị này nên không còn nô đùa chạy loạn nữa. "Cái gì đó đáng gờm đây!" Lý Sinh thấy linh sủng như vậy, lập tức nhận ra có điều bất ổn. "Tiểu Mao Cầu, vào đi." Anh mở không gian sủng vật, Tiểu Mao Cầu liền tự giác chui vào.

Chương 631

Lý Sinh cầm một tấm linh phù, Hắc Thần Đao kẹp giữa ngón tay, từng bước tiến về phía đài tế tự nơi lũ Linh Thứu đang "bái xác".

Tiếng bước chân của anh lúc này nghe rõ mồn một.

Lũ Linh Thứu đang hành lễ đột ngột quay đầu lại nhìn.

Lý Sinh còn chưa kịp kinh ngạc thì một cảnh tượng khiến máu nóng sôi trào xảy ra: Hai xác Linh Thứu nằm trên đài tế tự đột nhiên đứng dậy. "A...

Ma à?...

Đứng dậy rồi.

Chẳng lẽ..." Một ý niệm khủng khiếp nảy sinh trong đầu Lý Sinh.

Anh thầm kêu lên: "Chẳng lẽ Thi Thứu sinh ra là do cái đài tế này biến xác Linh Thứu thành Thi Thứu sao!

Đáng sợ quá!" Lý Sinh hít sâu một hơi, phóng Hắc Thần Đao về phía hai con Thi Thứu trên đài tế.

Hai con này chính là hai con vừa bị bắn hạ.

Tính trả thù của Thi Thứu cực mạnh, vừa thấy Lý Sinh là chúng nhận ra ngay.

Tròng mắt vốn trắng dã của chúng lập tức chuyển sang màu đỏ rực, đôi mắt thú dữ tợn bắt đầu khóa chặt Lý Sinh.

Ngay khoảnh khắc Lý Sinh phóng đao, một con Linh Thứu khác đã lao ra đỡ đòn cho hai con Thi Thứu kia.

Đương nhiên nó không có kết cục tốt đẹp gì, Hắc Thần Đao trực tiếp kết liễu nó.

Nhưng nhân lúc đó, hai con Thi Thứu hung dữ mượn đà bay lên như báo săn, lao ra khỏi đài tế vồ lấy Lý Sinh. "Cuối cùng cũng tới rồi." Toàn thân Lý Sinh nhiệt huyết dâng trào.

Nhưng vì vừa phóng đao nên động tác của anh chậm mất nửa nhịp, bị một con Thi Thứu đâm sầm vào, cả người lăn lộn một vòng trên tuyết mới đứng vững lại được.

Lúc này, con Linh Thứu vừa bị Lý Sinh kết liễu lại được đồng bạn tha về đài tế.

Kinh khủng hơn, Lý Sinh tận mắt chứng kiến con Linh Thứu vừa bị Hắc Thần Đao chém chết đã phục sinh!

Hóa ra Linh Thứu biến thành Thi Thứu là như vậy!

Lý Sinh đã vén bức màn bí mật về Thi Thứu, nhưng anh chẳng vui vẻ gì.

Ngoài mối đe dọa trước mắt, anh còn thấy phương thức này quá đỗi hoang đường.

Tại sao một đài tế nằm giữa gió tuyết lại có uy lực lớn như vậy?

Tại sao Linh Thứu rõ ràng đã chết, cứ đặt lên đài tế một lát là biến thành Thi Thứu?

Chúng đã trải qua những gì?

Bên trong đài tế ẩn chứa năng lượng gì?

Tất cả những điều này là ý chỉ của thần hay là định mệnh đã an bài?

Đầu óc Lý Sinh rối bời.

Đối mặt với hai con Thi Thứu có độc tính cực mạnh và tấn công cực cao, Lý Sinh không còn thời gian suy nghĩ thêm.

Việc đầu tiên là phải giữ mạng.

Khi hai con Thi Thứu cùng phát động đợt tấn công thứ hai, Lý Sinh vẫn đang đứng ngẩn ra.

Khi ý thức mách bảo phải phản kích mới sống sót được, Lý Sinh nhận thấy đợt tấn công này của Thi Thứu còn hung mãnh hơn lần trước.

Trong lúc anh cảm thấy da đầu tê dại, vút vút hai tiếng, Tiểu Ca cầm cung Binh Thỉ đứng trên một bức tường tuyết, hai phát tên bắn xuyên qua hai con Thi Thứu.

Chúng gào thét rồi ngã gục trên tuyết.

Sau Tiểu Ca là Hồ Ba Y và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Họ đã tìm kiếm xung quanh hồi lâu mà không thấy tung tích Thi Thứu, cuối cùng lần theo dấu chân Lý Sinh mới tới được đây.

Tiểu Ca vừa nhảy lên một bức tường vách, nhìn thấy Lý Sinh đang bàng hoàng và hai con Thi Thứu đang tấn công.

Một phát cung bắn ra, Thi Thứu ngã gục, mọi hành động lưu loát như mây trôi nước chảy, như thể đã được định sẵn. "Lão đại, tôi tới rồi." Hồ Ba Y và Tinh Tuyệt Nữ Vương tiến lại đứng cạnh Lý Sinh.

Đài tế, Thi Thứu, Linh Thứu và nghi thức thần bí kia đều lọt vào tầm mắt họ!

Môi Lý Sinh khẽ run lên, anh nói với Hồ Ba Y như đang mộng du: "Nhìn kìa...

đáp án mà tôi tìm kiếm đấy!" Lúc này, con Linh Thứu bị Hắc Thần Đao giết chết quả nhiên đang đứng dậy trên đài tế như gà con vừa chui ra khỏi vỏ, lảo đảo đứng không vững.

Hồ Ba Y lập tức rút binh khí theo bản năng.

Chương 632

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngăn lại: "Đừng động thủ vội.

Lão đại, anh có gì muốn nói không?" "À, tôi có lời muốn nói!

Nhưng đối mặt với kết quả này, tôi có thể nói gì đây?

Lũ Thi Thứu này phục sinh trên đài tế.

Rốt cuộc là bàn tay nào đang thao túng mọi thứ trong bóng tối?

Tôi không tin, tôi nhất định phải tra cho ra lẽ!" Hồ Ba Y và Tiểu Ca đang đứng trên tường tuyết lúc này cũng hiểu được khái quát sự việc.

Đối mặt với cảnh tượng quỷ dị này, khả năng chịu đựng của họ dường như còn mạnh hơn Lý Sinh.

Tiểu Ca vẫn giương cung lắp tên để đề phòng con Thi Thứu mới phục sinh đe dọa đồng đội.

Hồ Ba Y cầm binh khí đứng trước mặt Lý Sinh để che chắn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì dường như đang vận dụng sức mạnh thần bí để kết nối linh lực với thứ gì đó bên trong đài tế.

Lúc này, trừ tiếng gió tuyết rít gào, cả thế giới như lặng ngắt.

Tinh Tuyệt Nữ Vương phóng ra một luồng linh lực xuyên qua đám Linh Thứu, tiến vào lõi đài tế.

Cái lõi đó được thiết kế giống như một hình Bát Quái, có một thứ trông như cây kim mặt trời.

Linh lực của cô thông qua vật đó truyền xuống dưới đài tế.

Mọi hành động đều không qua mắt được Lý Sinh, anh biết cô đang

làm gì nên không ngăn cản.

Rất nhanh, linh lực của cô đã tiến vào thế giới thần bí dưới đài tế.

Nhưng chỉ trong một giây, cây kim mặt trời đó bỗng phát ra dòng điện mạnh mẽ, kèm theo một tiếng nổ lớn, đánh bật lại một luồng linh khí màu xanh lá.

Luồng linh khí này mang theo oán lực cực lớn, trực tiếp nhắm vào Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Lão đại không sao chứ?" Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương hứng chịu tia sét xanh đó, người đầu tiên Hồ Ba Y quan tâm lại là Lý Sinh.

Dù sao cô là linh thể đặc biệt, khả năng chịu đựng khác với người thường, nên ông lo Lý Sinh bị văng trúng.

Sau khi bị luồng sáng xanh kích trúng, tóc tai cô bay dựng đứng trong không trung.

Thân thể vốn nhẹ bẫng nay bị một luồng năng lượng cuốn đi như sóng biển, uốn éo cuộn tròn mấy cái mới hóa giải được sức mạnh đó.

Cô vốn là nữ quỷ, sau khi tiêu hóa xong sức mạnh đó liền bẩm báo: "Chủ nhân, dưới đài tế quả nhiên có thứ gì đó.

Oán linh quá mạnh.

Chính nhờ oán linh lực này mà Linh Thứu đã chết có thể nhanh chóng biến thành Thi Thứu!" Lý Sinh nhíu mày: "Dưới đài tế giấu oán linh sao?" "Đúng vậy, không sai đâu.

Có lẽ có liên quan đến Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ cũng nên.

Chủ nhân, ở đây rất nguy hiểm, chúng ta nên rút ra ngoài trước đã." Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa nói xong, Hồ Ba Y liền phụ họa: "Rút, rút ngay.

Không rút thì mất mạng như chơi." Tiểu Ca vút một cái nhảy

xuống từ tường tuyết, hét lớn: "Ai cho mà rút?

Không rút có lẽ còn đường sống, một khi rời khỏi phạm vi cảm ứng của đài tế, tất cả chúng ta đều phải chết." Tiểu Ca kinh nghiệm đầy mình với những chuyện linh dị quỷ quái thế này, mức độ hiểu biết của anh thậm chí còn sâu hơn Lý Sinh.

Nghe vậy, Hồ Ba Y liền do dự, lúng túng hỏi: "Rời đi cũng không được, ở lại cũng không xong, Tiểu Ca, rốt cuộc phải làm gì?" "Không có thời gian đâu.

Chủ nhân, cho tôi mượn Hắc Thần Đao một lát!

Ngoài ra, xin cho tôi hai giọt bảo huyết của anh." Ánh mắt Tiểu Ca rực cháy như lửa, nhìn chằm chằm vào động tĩnh dưới đài tế.

Anh thuận tay giao cung Binh Thỉ đã lắp sẵn tên cho Lý Sinh để tự vệ.

Quan trọng là Tiểu Ca muốn lên đài tế quyết chiến với oán linh chưa lộ diện nhưng đang trấn áp mọi người kia.

Tâm trạng mọi người bỗng trở nên thấp thỏm. "Lão đại, em lo quá.

Tiểu Ca có lẽ là người duy nhất hiểu được những gì Tinh Tuyệt Nữ Vương gặp phải." Hồ Ba Y nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu: "Đừng nói nữa, anh ấy lên rồi.

Để tôi giúp một tay, nếu không sẽ không kịp mất.

Tôi không thể bảo vệ mọi người được nữa.

Lão đại, hãy dùng cung Binh Thỉ mà chiến đấu!

Nếu hết tên thì dùng cung sắt mà siết cổ lũ Thi Thứu nào dám tấn công!" Lý Sinh nói: "Mấy con Thi Thứu thì có gì đáng sợ." Vừa dứt lời, dường như đã chọc giận oán linh dưới đài tế, những tia sét xanh

bùng nổ như tuyết lở.

Những xác Thi Thứu vốn đã chết lần nữa đứng dậy, còn lũ Linh Thứu đang hành lễ, dù chưa chết hay chưa bị thương, mắt bỗng trở nên đờ đẫn, tròng đen bị màu trắng thay thế.

Rất nhanh, toàn bộ Linh Thứu đã biến thành Thi Thứu!

Chương 633

"...

Thật đáng sợ!

Luồng oán linh lực đó có thể biến những sinh vật sống thành Thi Thứu giết người không chớp mắt!" "Lão đại, nhiều Thi Thứu thế này, khoảng cách lại gần như vậy, nếu chúng tấn công thì chúng ta chống đỡ thế nào đây?

Khó quá đi mất, mẹ kiếp!" "Tôi có cách.

Lão đại, tôi sẽ dẫn một luồng linh hỏa.

Như vậy lũ này dù có biến thành Thi Thứu hết cũng không làm hại được mọi người." Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức hành động.

Cô dùng ống tay áo dài vẽ thành một vòng tròn dưới đất, sau đó phóng ra một đạo linh hỏa.

Vút một cái, ống tay áo biến thành tim đèn, cháy bùng lên mãnh liệt.

Ánh sáng linh hỏa đặc biệt rực rỡ. "Lão đại, tôi đi giúp Tinh Tuyệt Nữ Vương." Tiểu Ca và Hắc Thần Đao như hòa làm một.

Sau vài động tác nhảy vọt, anh len qua một khe hẹp trên đài tế để tiến xuống lòng đất.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi đấu pháp với yêu vật dưới đài tế, toàn thân xuất hiện tình trạng đáng lo ngại.

Trên người cô tỏa ra một luồng bạch quang, có vẻ linh khí tiêu hao quá mức, quỷ thân không thể duy trì hình người, vô cùng nguy hiểm. "Tinh Tuyệt Nữ Vương, Mộc Trần Châu!" Nghe lời khuyên của Lý

Sinh, vùng rốn của cô quả nhiên hiện ra một luồng sáng, sau đó luồng sáng lan tỏa theo dạng cầu, chiếu sáng cả vùng xung quanh mấy mét vuông.

Hồ Ba Y nhìn lũ Linh Thứu trên đài tế lúc này đã hoàn toàn chuyển hóa thành Thi Thứu, lớn tiếng nói: "Lão đại, không còn cách nào khác cũng phải thử thôi.

Nhiều Thi Thứu thế này, chúng ta đấu tay đôi từng con không xuể." Lý Sinh hỏi: "Theo ý ông, có cách nào tiêu diệt nhanh lũ này không?" "Lão đại, chẳng phải anh có một gốc Địa Tinh Thần Thụ sao?" Lý Sinh nhíu mày: "Ông nhắc tôi mới nhớ." Hồ Ba Y nói: "Địa Tinh Thần Thụ huyền diệu ở chỗ phần ngọn của nó dường như cũng giống Hắc Thần Đao, có thể ảnh hưởng đến tà linh khí." Lý Sinh bảo: "Nhưng Địa Tinh Thần Thụ hình như chỉ biết hấp thụ tà khí, còn Hắc Thần Đao mới là thứ phóng ra tà khí làm yêu vật hồn phi phách tán." "Ha ha ha, đủ rồi, đủ rồi.

Chẳng phải Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đấu pháp kiềm chế yêu linh dưới đài tế sao?" Lý Sinh chợt hiểu ra, tán thưởng nhìn Hồ Ba Y: "Khá khen cho ông nghĩ ra được.

Được rồi, tôi sẽ thử pháp lực của Địa Tinh Thần Thụ." Anh lấy món linh vật đó ra, cắm vào lòng đất như một cành liễu, sau đó cắn đầu ngón tay, một giọt tiên huyết từ đầu ngón tay chảy dọc xuống ngọn cây.

Bùm!

Giọt bảo huyết chứa năng lượng huyết mạch vừa chạm vào ngọn cây, một đoạn chồi non lập tức tỏa ra thanh quang rực rỡ như pháp bảo của thần tiên.

Lý Sinh đại thụ cổ vũ, mắt trợn trừng hét lớn: "Có tác dụng rồi, món đồ này có tác dụng rồi, nhìn kìa!" "Ừ, quả nhiên có tác dụng!"

Lúc này, vài bóng Thi Thứu đang lao tới.

Hồ Ba Y đã xông lên tuyến đầu nên không định lùi bước.

Khi sức mạnh thần bí của Địa Tinh Thần Thụ xuất hiện, ông cầm nó như cầm một nén nhang, tiến lại gần lũ Thi Thứu đang xông lên.

Ánh sáng tỏa ra từ cây thần có tác dụng áp chế mạnh mẽ đối với chúng.

Thi Thứu không sợ người nhưng lại cực kỳ sợ món đồ này.

Ánh sáng chiếu tới đâu, Thi Thứu ở đó lập tức như thấy ngày tận thế, gào thét trong sợ hãi rồi điên cuồng lùi lại.

Chẳng mấy chốc, Hồ Ba Y dựa vào cây thần đã đánh lui toàn bộ Thi Thứu xung quanh, trên đài tế không còn bóng dáng chúng nữa.

Trong lúc Lý Sinh và Hồ Ba Y tưởng đã thành công, trên mặt đất đài tế bỗng phát ra những tiếng răng rắc kỳ quái.

Lý Sinh tinh mắt hét lớn: "Hồ Ba Y, đừng lại gần đó, đừng lại gần đài tế!

Chỗ đó sắp nổ tung rồi!" Tiếng nứt vỡ vang lên không ngừng, kèm theo một tiếng nổ chấn thiên động địa, mặt đất đài tế vỡ vụn thành vô số mảnh.

Tiểu Ca bị hất văng ra cùng với một cái bóng đen.

Nhìn bộ dạng đó, Tiểu Ca chắc chắn sẽ bảo vệ mình, anh dùng tay cầm đao cuộn tròn người lại để đầu không bị va chạm mạnh.

Dù xung quanh gạch đá bay tứ tung nhưng anh không hề bị thương.

Ô... con quái vật đó hú lên một tiếng dài, một luồng hắc khí phát ra từ vết thương đang lan về phía Địa Tinh Thần Thụ.

Có vẻ cây thần sau khi đối phó xong lũ Thi Thứu vẫn đang tiếp tục phát huy pháp lực, hấp thụ thành công tà linh lực trên người quái vật.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chứng kiến tất cả, vô cùng kích động. "Lão đại, nó bị thương rồi." "Ừ, con quái vật này là thứ gì?" "Nhìn bộ dạng thì lúc còn sống chắc là một tỳ nữ.

Sau đó tu luyện thành yêu, người không ra người quỷ không ra quỷ.

Không biết bị ai thao túng mà cứ ở đây không ngừng chế tạo Thi Thứu." Hồ Ba Y và Lý Sinh nhìn nhau.

Lời giải thích của Tiểu Ca đương nhiên họ có xu hướng tin tưởng, nhưng trước khi tìm được thêm bằng chứng thì cũng chưa dám tin hoàn toàn.

Dù sao chuyện này cũng quá lớn.

Một con quái vật hình người như đám mây đen trước mắt lại là một tỳ nữ!

Cảm giác như đảo lộn nhận thức, nhất thời không thể chấp nhận ngay được.

Chương 634

Ánh mắt Lý Sinh lướt qua Hồ Ba Y nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thuộc hạ của anh dù là quỷ thân nhưng cực kỳ trung thành.

Cô và con quái vật kia dường như cùng một chủng loại, đều không phải người mà thuộc về loại "tà vật" như linh hồn hoặc yêu quỷ.

Điểm khác biệt duy nhất là Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thức tỉnh ý thức con người, mọi hành vi đều theo quy tắc của con người, tuyệt không làm càn.

Nhưng con yêu vật trước mặt thì khác!

Lúc này, con yêu vật hình người trông như một đoàn bông đen đang phủ phục trên đất, nửa quỳ nửa nằm, dùng ánh mắt tà mị quét qua những người lạ mặt trước mặt. "Lão đại, lúc ở dưới đài tế em thấy một số bức bích họa, chúng chỉ thẳng tới Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Con yêu này đại khái là Quỷ thị tỳ của Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nhưng trừ khi nó tự mở miệng, nếu không trong thời gian ngắn không thể chứng thực một trăm phần trăm được." Tiểu Ca bổ sung thêm một câu.

Đồng thời Hắc Thần Đao trong tay anh lại chĩa về phía mục tiêu, chỉ cần cơ hội thích hợp sẽ không ngần ngại tấn công lần nữa. "Quỷ thị tỳ của Thiên Sơn Tiên Nữ?

Cậu thiên về phán đoán này sao?

Nếu thật sự là vậy thì chúng ta không thể giết nó." Lý Sinh kích động nói.

Hồ Ba Y ngạc nhiên hỏi: "Lão đại, anh tin phán đoán của Tiểu Ca sao?

Chỉ dựa vào vài bức bích họa mà dám phán đoán như vậy sao?

Nhỡ có sai sót thì là chuyện cửu tử nhất sinh đấy, hậu quả nghiêm trọng lắm.

Lão đại phải nghiêm túc đối phó mới được!" Lời ông nói cũng có đạo lý, Lý Sinh gật đầu: "Tôi hiểu, nhưng ông yên tâm đi Hồ Ba Y, tôi thấy con yêu này đúng là Quỷ thị tỳ của Thiên Sơn Tiên Nữ." "Nga!" Hồ Ba Y ngẩn người, không hiểu dựa vào bằng chứng nào mà lão đại lại khẳng định chắc nịch như vậy.

Ông liền hỏi: "Có bằng chứng không?" "Nhìn khí chất trên người nó, nhìn tư thế đứng, nó khác hẳn với những con Tống tử khác." Lý Sinh vừa nhắc đến hai chữ Tống tử, những người từng trải qua mộ Cổ Lượng Quốc liền hiểu ra một chút.

Lúc đó trong mộ Cổ Lượng Quốc cũng xuất hiện một nữ quỷ.

Nhưng con nữ quỷ đó bản tính khó thuần, không hề có chút ôn nhu hay đoan trang nghiêm túc, thể thái trang trọng của một cung nữ.

Chủ nhân của nó là một quốc chủ, lẽ ra nó phải học quy tắc trong cung điện của quốc chủ đó.

Nhưng nhìn biểu hiện của Thủ Mộ Nô Tượng thì con nữ quỷ đó chắc là cùng một hội.

Cũng có thể Cổ Lượng Quốc quốc chủ đã chọn một nhóm cao thủ giang hồ có thực lực thay vì thị vệ trong cung để bảo vệ mình.

Giải thích như vậy thì mọi chuyện vốn không thông nay đã thông suốt. "Hát!

Lão đại nói vậy em mới thấy trên người nó đúng là có bóng dáng

cung nữ." Nhưng Tiểu Ca lại giữ thái độ phủ định: "Nếu là cung nữ thì tu vi có lợi hại đến thế không?

Tuy em cũng thiên về nhận định lúc còn sống nó là nữ tử trong cung, nhưng nếu không giải khai được nghi vấn này, phán đoán của chúng ta sẽ có lỗ hổng." Mọi sự nghi ngờ đều có lý!

Tinh Tuyệt Nữ Vương chậm rãi bước lên phía trước, nói: "Thân phận của nó chắc nằm ở cái mặt dây chuyền trước ngực!" "Mặt dây chuyền?" Ánh mắt mọi người bị dẫn dắt, đồng loạt nhìn về phía Quỷ thị tỳ.

Trên người nó quả thật có một cái mặt dây chuyền hình chìa khóa, chỉ là nó ẩn trong làn tà khí đen kịt, lúc chiến đấu rất dễ bị bỏ qua.

Nhờ cô nhắc nhở, Lý Sinh đã hoàn toàn hiểu ra.

Anh cười ha ha: "Hồ Ba Y, thu Địa Tinh Thần Thụ lại đi." "Hả, thu lại sao?

Lão đại định thả nó ra à?

Thật sự muốn thả sao?" Sau khi nhận được sự xác nhận, Hồ Ba Y giao cây thần cho Lý Sinh.

Anh cẩn thận bọc nó lại cất đi.

Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương đang giám sát Tiên Nữ Thị Tỳ bỗng cảm thấy áp lực đè nặng.

Dù sao Địa Tinh Thần Thụ có thể hấp thụ tà linh của nó làm nó không thể thi triển tà thuật, giờ thu lại thì nhiệm vụ đối phó nó đè nặng lên vai hai người.

Đối với họ, đây giống như một thử thách. "Thứ tôi vừa thu lại gọi là Địa Tinh Thần Thụ, có lẽ cũng là đồ trong Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ nhỉ!" Lý Sinh liếc nhìn con Quỷ thị tỳ đang ngồi bệt trên đài tế đổ nát,

thản nhiên hỏi. "Lão đại, anh nói chuyện với một con quái vật thì có tác dụng gì chứ?

Nếu nó biết nói thì Tiểu Ca lúc nãy ở dưới đài tế đã thấy rồi, có thấy Tiểu Ca nói chuyện với nó đâu?" Hồ Ba Y hoài nghi.

Quả nhiên, Quỷ thị tỳ sau khi thu lại tà linh lực, khôi phục được một phần pháp lực đã không thèm để ý đến họ.

Sát khí tà ác trên người nó vẫn mạnh mẽ như cũ, dường như đối với bất kỳ kẻ xâm nhập nào nó cũng giữ tâm thế cảnh giác và sát cơ khát máu tột độ. "Trời đất ơi, nhìn nó mấy cái mà tim tôi sắp chịu không nổi rồi.

Một thứ biến thành quỷ thế này mà lão đại lại coi nó như tỳ nữ của Thiên Sơn Tiên Nữ.

Chương 635

Cẩn thận bị nó làm hại đấy." Tiểu Ca cũng khuyên Lý Sinh sau lời của Hồ Ba Y: "Tôi đồng ý với Hồ Ba Y.

Dù sao hàng vạn năm trôi qua đủ để thay đổi mọi thứ!

Chẳng biết chủ nhân nó đã dùng thứ gì lên người nó, tóm lại là nó đã đánh mất bản tâm từ lâu rồi, không còn cứu được đâu." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Nhưng dù có thừa nhận hay không, linh lực của nó thật sự rất tà ác và mạnh mẽ!

Đừng thấy lũ Thi Thứu ở đây đã bị dẹp sạch, nhưng với năng lực của con Quỷ thị tỳ này, nó vẫn đủ sức giữ chân tất cả chúng ta lại." Lý Sinh nghe thấy một loạt ý kiến phản đối liền bình tĩnh hạ lệnh: "Tất cả lùi lại vài bước, giữ khoảng cách mười bước trở lên.

Hồ Ba Y, cái võng khổn thi ông mang theo không?" "Có chứ!" Hồ Ba Y nhanh nhẹn lấy võng khổn thi ra, một đầu giao cho Lý Sinh, một đầu ném cho Tiểu Ca, đầu kia đưa cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, bản thân cũng cầm một đầu chuẩn bị ra tay với Quỷ thị tỳ. "Hô a a a a..." Quỷ thị tỳ thấy họ sắp hành động, đột ngột quay mặt lại, phát ra một tràng cười biến giọng như tiếng chuông bạc.

Âm vực của tiếng cười đó dường như chỉ mình Lý Sinh nghe thấy, hai tai anh lập tức tràn ngập một loại âm thanh đặc biệt khiến thần trí mê muội.

Cả người anh như bị đổ chì, ngay lập tức không cử động được, liền hưởng ứng điệu cười của nó mà cười ngây dại theo. "Lão đại, anh sao thế?

Đừng như vậy, đừng có hù em mà." Hồ Ba Y hét lên.

Tiểu Ca nhìn Quỷ thị tỳ rồi nhìn Lý Sinh, lập tức vung Hắc Thần Đao, quát lớn: "Quỷ tỳ dám làm hại Giang bả tử của Lão Cửu Môn chúng ta sao!" Hắc Thần Đao vung ra, phát ra một luồng sáng đen phá vỡ ảo giác.

Sự tà mị và mê muội lập tức bị chém đứt dưới luồng sáng đó.

Cùng lúc đó, Quỷ thị tỳ né sang bên phải.

Hắc Thần Đao chém hụt, nhưng khoảnh khắc Lý Sinh bị mê hoặc cũng biến mất.

Hồ Ba Y vừa bấm nhân trung vừa vỗ mặt theo thủ pháp thành thục, cuối cùng cũng gọi được hồn phách Lý Sinh về.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lướt đến cạnh Quỷ thị tỳ, áp sát giám sát từng cử động của nó. "Tại sao lại tới đây?" Một giọng nữ như được phát ra từ thiết bị khống chế âm thanh thốt ra từ miệng Quỷ thị tỳ.

Nó biết nói!

Nghe âm sắc đó thật sự rất khó nghe, mang lại cảm giác khó chịu như tiếng la của cái chiêng bị nứt.

Nhưng Quỷ thị tỳ đã sống dưới đài tế mấy ngàn năm, suốt thời gian đó không có ai nói chuyện, đột ngột thốt ra một câu tiếng người tự nhiên sẽ làm người ta hết hồn.

Thấy nó mở miệng, người hưng phấn nhất chính là Tiểu Ca.

Anh phân phó Hồ Ba Y: "Chăm sóc lão đại, để tôi đối phó nó.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô đánh được không?" Linh lực của cô lúc này đã khôi phục được sáu bảy phần nhờ Mộc Trần Châu: "Yên tâm, kiềm chế nó một lát chắc chắn không thành vấn đề." Tiểu Ca hô lên: "Tốt!

Nghe đây, thanh quản và cổ họng của Quỷ thị tỳ đã hỏng hết rồi,

nó đang dùng khoang bụng để phát âm nên mới khó nghe như vậy.

Nhưng đã là quỷ thân thì chỉ có một cách để đối phó: Phá tan tà linh lực của nó!" "Lão đại tỉnh rồi, lão đại không sao rồi!

Lão đại, anh làm tôi sợ chết khiếp." Hồ Ba Y thấy cuối cùng cũng gọi được Lý Sinh tỉnh lại, nỗi thắc thỏm trong lòng mới tan biến.

Anh nhắc nhở Lý Sinh về cục diện trước mắt.

Lý Sinh thấy Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức áp sát Quỷ Thị Tỳ, liền chỉ vào vật trên cổ mình: "Trong lúc đối phó, đừng quên lấy cái dây chuyền đó đi." Dứt lời, Lý Sinh lại cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể rã rời, chìm sâu vào giấc ngủ. "Lão đại, lão đại!

Gì vậy chứ?

Khó khăn lắm mới gọi tỉnh được, lại ngất đi rồi.

Tiểu Ca, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Sinh đành giao cho hai người vậy." Hồ Ba Y vác Lý Sinh lên, vội vàng rời đi.

Tiểu Ca nhìn theo hướng Quỷ Thị Tỳ, đầu cũng không ngoảnh lại.

Anh vung Hắc Thần Đao, cổ tay xoay một vòng điêu luyện rồi thu đao về, động tác cực kỳ dứt khoát, không chút rườm rà, rõ ràng là đang khởi động để chiến đấu! "Cứ yên tâm đưa lão đại đi đi, tôi và Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể ứng phó được!" Hồ Ba Y dặn dò thêm lần nữa: "Cái dây chuyền đó, cái vật đó..." Nói xong, anh cõng Lý Sinh hướng về phía ngoài di chỉ đầy băng tuyết mà đi.

Nếu có thể nhanh chóng rời khỏi di chỉ này, Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương khi ra tay với Quỷ Thị Tỳ sẽ ít cố kỵ hơn.

Dù sao Lý Sinh cũng là đầu tàu, trong đội ngũ thiếu ai cũng được nhưng không thể thiếu anh.

Bảo vệ được lão đại cũng coi như bảo vệ được Lão Cửu Môn,

mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều! "Quỷ Thị Tỳ, ta chỉ hỏi một câu.

Kẻ được cài cắm làm tai mắt trong đội ngũ Phong Bưu của Ngũ Long Bang, có phải ngươi không?" Tiểu Ca thấy Hồ Ba Y đã đưa Lý Sinh đi khuất, lúc này mới không còn cố kỵ gì nữa.

Trước khi động thủ, anh dùng Hắc Thần Đao ép tới, khiến Quỷ Thị Tỳ cảm nhận được sức mạnh phá vọng trừ tà trên thanh đao.

Sau đó anh dùng lời lẽ uy hiếp, mục đích là để lực lượng tà linh của Quỷ Thị Tỳ không thể bộc phát đến mức tối đa. "Nếu là chuyện đó, thì chắc chắn rồi!" Một bóng người vừa rời đi nay lại quay trở lại, xuất hiện dưới cổng tuyết bên ngoài tế đàn.

Tiểu Ca và Tinh Tuyệt Nữ Vương đồng thời kinh ngạc liếc nhìn.

Chương 636

Là Hồ Ba Y!

Chẳng phải Hồ Ba Y vừa mới đưa lão đại rời đi sao?

Tại sao lại quay lại một mình?

Tiểu Ca có dự cảm chẳng lành, cau mày quát lớn: "Hồ Ba Y, ông đang làm gì vậy?" "Tiểu Ca, lão đại bị mấy con thi thứu cướp đi mất rồi!

Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhiệm vụ đối phó Quỷ Thị Tỳ chỉ có thể giao cho cô thôi." Hồ Ba Y nhanh chóng lao về phía tế đàn, thò tay vào ống tay áo rộng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không biết là đã nhét thứ gì cho cô.

Tinh Tuyệt Nữ Vương rụt tay lại, thân thể đột nhiên chấn động như bị điện giật.

Tiểu Ca nghe tin Lý Sinh bị thi thứu bắt đi thì cả người run lên vì tức giận!

Nếu là bình thường, anh nhất định sẽ trách mắng Hồ Ba Y một trận, thậm chí là đánh cho một trận.

Nhưng hiện tại căn bản không có thời gian làm việc đó.

Anh và Hồ Ba Y phi thân rời khỏi tế đàn đầy sỏi đá, nhanh chóng ẩn mình vào trong làn tuyết trắng xóa của di chỉ.

Hiện tại, tìm kiếm và cứu Lý Sinh mới là mục đích quan trọng nhất của Tiểu Ca. "Họ bay về hướng nào?" "Hướng đó, mấy con thi thứu đó dường như là những con đã rút khỏi tế đàn.

Nhưng có một con trông rất khác biệt." Hồ Ba Y tiếp tục giải thích

với Tiểu Ca: "Tôi thấy con thi thứu có mào lớn nhất đó chắc chắn thuộc về bầy mà chúng ta phát hiện ở Thi Thứu Ma Cung.

Nó đặc biệt hung hãn." Tiểu Ca sa sầm mặt mày, quát lớn: "Bảo bảo vệ lão đại mà ông cũng làm không xong, Hồ Ba Y, lần này ông thực sự gây họa lớn rồi." Hồ Ba Y thấy bị chỉ trích thì im hơi lặng tiếng, dẫn Tiểu Ca tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Lúc này, Lý Sinh đang hôn mê bị mấy con thi thứu quắp vào những vị trí chịu lực trên quần áo.

Ngoài bốn con quắp anh đi, hai con còn lại bay phía sau bọc hậu.

Bốn con thi thứu đi đầu lúc này đã đáp xuống một khoảng đất bằng phẳng ở di chỉ Tuyết Điện.

Xem chừng chúng chuẩn bị bay tiếp để đưa Lý Sinh đi hẳn.

Bốn con thi thứu thậm chí đã thực hiện động tác vỗ cánh, đôi cánh khổng lồ chấn động không khí tạo ra những tiếng ù ù như lốc xoáy.

Chúng kêu chi chi chuẩn bị rời mặt đất bay lên không trung thì Tiểu Ca và Hồ Ba Y xuất hiện.

Đàn thi thứu cũng phát hiện ra họ và bị hoảng sợ ở mức độ nhất định.

Nhưng Tiểu Ca và Hồ Ba Y không quản nhiều như vậy, khi Hồ Ba Y định lao lên liều mạng với đàn thi thứu, Tiểu Ca đột nhiên từ phía sau túm chặt lấy tay áo anh. "Tiểu Ca, làm cái gì vậy!

Buông tay áo tôi ra, buông ra!" Lúc này, ánh mắt Tiểu Ca đang nhìn chằm chằm vào con thi thứu có mào đặc biệt lớn kia.

Anh dường như có thể thấy được một tia nhìn kỳ dị trong mắt con súc sinh đã thành tinh này.

Con thi thứu đó có mào lớn hơn năm con còn lại, rõ ràng đóng vai

trò chỉ huy trong đàn.

Việc cướp Lý Sinh từ tay Hồ Ba Y chắc chắn là chủ ý của nó.

Con thi thứu này đúng là giống nòi trốn thoát từ Thi Thứu Ma Cung như Hồ Ba Y nói, có bản chất hoàn toàn khác với năm con thi thứu bị Quỷ Thị Tỳ làm phép biến thành trên tế đàn. "Ánh mắt thật hung dữ!" "Nó không phải đang cảnh cáo mình, mà là đe dọa nếu mình lại gần, nó sẽ giết lão đại?" Tâm trí Tiểu Ca xoay chuyển theo hướng đó, tim đập thình thịch như động cơ.

Cảm ứng tâm linh đột nhiên trỗi dậy khiến Tiểu Ca càng thêm tin vào nhận định của mình.

Hiện tại, tuyệt đối không được tiếp cận đàn thi thứu, nếu không sẽ dẫn đến tai họa khôn lường!

Hồ Ba Y không hiểu, Tiểu Ca cũng đành để anh không hiểu, chuyện này không thể giải thích ngay lúc này được.

Con thi thứu mang dáng dấp vương giả kia thấy hai người cuối cùng không ép sát nữa, liền bình thản phát ra một tiếng kêu lảnh lót.

Bốn con thi thứu quắp lấy y phục của Lý Sinh mạnh mẽ vỗ cánh, bay vút lên bầu trời.

Lý Sinh bị thi thứu bắt đi rồi!

Hồ Ba Y sợ hãi tột độ, đôi mắt vằn tia máu trừng trừng nhìn Tiểu Ca, như muốn hỏi: "Lão đại bị thi thứu bắt đi rồi, giờ ông hài lòng chưa!" Phành phạch!

Phành phạch!

Hai con thi thứu còn lại sau khi giám sát xong cũng bay lên không trung.

Chẳng mấy chốc, đàn thi thứu đã bay lên rất cao, phá không đi xa

hàng trăm mét, khoảng cách với họ ngày càng xa.

Hồ Ba Y không kiềm chế được nữa, gào lên: "Tiểu Ca, ông phải chịu trách nhiệm với lão đại." "Tôi đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm, Hồ Ba Y, lần này lão đại có giữ được mạng hay không phải xem Tinh Tuyệt Nữ Vương có kịp thời đến đây không!

Quay lại ngay, bảo Tinh Tuyệt Nữ Vương nếu có thể đến đây trong vòng một tuần trà, lão đại sẽ cứu được.

Nếu không thì vô phương cứu chữa!" Trong khi nói, ánh mắt Tiểu Ca vẫn dán chặt vào bầu trời, nhìn theo những chấm đen nhỏ dần trong làn tuyết trắng.

Hồ Ba Y không biết trong hồ lô của Tiểu Ca bán thuốc gì, nhưng cũng không dám chậm trễ.

Bất kể cách của Tiểu Ca có tác dụng hay không, cứ làm theo ý anh ta cái đã.

Chương 637

Hồ Ba Y lập tức chạy như điên về hướng tế đàn.

Lúc này, Tiểu Ca lấy ra cung tiễn.

Mũi tên đầu tiên nhắm thẳng vào con thi thứu có mào đặc biệt lớn!

Chỉ cần bắn hạ được con đầu đàn, đàn thi thứu chắc chắn sẽ loạn trận tuyến.

Hồ Ba Y vừa chạy vừa ngoái lại, thấy hành động của Tiểu Ca thì trong lòng đại chấn kinh.

Đồng thời màn này cũng giúp anh thêm tin tưởng vào việc cứu lão đại.

Dù sao Tiểu Ca cũng không phải đứng im không làm gì.

Ngược lại, sau khi thi thứu bay lên cao rồi mới giương cung cứu chủ, chiêu này càng cao tay hơn.

Bởi lẽ nếu cưỡng ép khai chiến lúc nãy, vì lão đại đang nằm trong tay chúng, rất dễ dẫn đến ngộ thương, điều đó bất lợi cho lão đại. "Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tinh Tuyệt Nữ Vương, mau đi cứu lão đại!" Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ở trên tế đàn, tay cầm hai viên thần châu, đang biến trở lại hình người.

Bên cạnh cô, một đám mây đen rủ xuống, đó chính là cái bóng của Quỷ Thị Tỳ.

Xem chừng Tinh Tuyệt Nữ Vương sau một phen khổ chiến cuối cùng đã đánh chết được Quỷ Thị Tỳ, nhưng linh khí cũng gần như cạn kiệt, hiện đang cầm hai viên linh châu để khôi phục linh khí. "Lão đại

chẳng phải cùng đi với Tiểu Ca sao?

Tại sao cứu viện không thành công?" Hồ Ba Y không quản được nhiều như vậy, gấp gáp nói: "Tiểu Ca bảo cung tên của anh ấy chỉ cầm cự được một tuần trà thôi.

Nếu cô không đi, lão đại chắc chắn sẽ chết." Thấy cô cầm trên tay Hào Trần Châu và Xích Đan, Hồ Ba Y lập tức hiểu ra dụng ý của lão đại khi ra lệnh giao Xích Đan cho cô.

Lý Sinh trong trạng thái bán hôn mê vẫn giữ được tâm trí sáng suốt như vậy, thực sự khiến người ta cảm động. "Xích Đan, Hào Trần Châu, Tị Trần Châu, ba viên hợp nhất, thiên hạ vô địch!

Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện giờ nắm giữ Xích Đan và Hào Trần Châu, chắc cũng đủ để cải tử hoàn sinh rồi!

Mau đi theo tôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương bộc phát thân hình như ma nữ, như tiên tử bay vút lên không trung, lao về phía vùng băng tuyết bên ngoài tế đàn.

Cuối cùng cũng lên đường rồi!

Xung quanh tế đàn chỉ còn lại mình Hồ Ba Y.

Quỷ Thị Tỳ đã chết, đương nhiên không cần ở lại lâu.

Ngay khi định quay người rời đi, anh chợt nhớ lại lời dặn của Lý Sinh trước khi rời đi. "Không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi đánh bại Quỷ Thị Tỳ của Thiên Sơn Tiên Nữ có lấy được cái dây chuyền đó không?" Hồ Ba Y chạy về phía bên trái tế đàn, thấy Quỷ Thị Tỳ đã hóa thành một vũng nước đen, anh bịt mũi mắng mỏ: "Hôi quá, Quỷ Thị Tỳ cũng thật là ghê tởm!" Nhưng khi tìm kiếm cái dây chuyền giống như chìa khóa đó thì lại không thấy đâu.

Vì lo cho sự an nguy của Lý Sinh, lúc này không có thời gian do dự, phải lập tức rút lui. "Không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương đã cứu

được lão đại chưa?" Hồ Ba Y vừa dốc sức chạy vừa thầm cầu nguyện.

Lúc này, bên ngoài Tuyết Điện, trận bão tuyết thổi đến khiến tầm nhìn ngoài trăm mét gần như bị chặn đứng.

Tiểu Ca muốn bắn hạ từng con thi thứu một gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Khi phán đoán ra đàn thi thứu đang bay về phía vách đá ở bên kia đại tuyết sơn, Tiểu Ca cảm thấy không ổn chút nào.

Anh sợ hãi đến mức giữa trời lạnh giá mà mồ hôi lạnh vẫn tuôn ra.

Bởi vì nếu Lý Sinh bị đưa vào lối vào Thi Thứu Ma Cung từ một vách đá khác, với số lượng thi thứu và lực tấn công kinh người của chúng, dù có là thần tiên cũng khó mà cứu người ra được, Lý Sinh chỉ có con đường chết.

Do đó, nếu muốn cứu Lý Sinh, phải chặn đàn thi thứu lại trước khi chúng tiến vào hang động dưới vách đá. "Lũ khốn khiếp này, nhanh quá." Tiểu Ca vừa chạy vừa khóa mục tiêu những con thi thứu còn lại trên trời, mắt không rời bóng dáng Lý Sinh.

Lũ thi thứu này sức mạnh vô song, quắp một người mà đơn giản như quắp một chiếc lá.

Tuy nhiên vì thủ lĩnh thi thứu đã bị Tiểu Ca bắn hạ, những con còn lại ít nhiều bị uy hiếp, lộ trình và tốc độ bay dường như không còn chuẩn xác như trước.

Điều này tạo thuận lợi hiếm có cho Tiểu Ca truy tung từ di chỉ Tuyết Điện. "A, vách đá." Tiểu Ca nhìn về phía trước, phát hiện đã chạy đến rìa Tuyết Điện.

Nếu chạy thêm vài phút nữa, đàn thi thứu quắp người chắc chắn

sẽ bay qua vách đá đằng kia.

Hiện tại không có thời gian do dự, phải lập tức quyết định xem có bắn tên hay không.

May mắn thay, trong lúc Tiểu Ca đang rơi vào lưỡng nan, một âm thanh quái dị đã mang lại cho anh niềm tin vô bờ bến.

Một tiếng hú dài âm vang.

Là tiếng của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đánh bại Quỷ Thị Tỳ và đuổi kịp rồi!

Chương 638

Toàn thân Tiểu Ca run lên, cảm thấy vận mệnh dường như đã đùa giỡn với lão đại Lý Sinh, ông trời cư nhiên vào phút cuối đã cho Lý Sinh một cơ hội.

Tiểu Ca cảm kích vô cùng, lập tức bắn mũi tên trên tay đi.

Mũi tên xé gió lao vút lên không trung, nhắm thẳng vào lũ linh hồn sắp chạm đến vách đá.

Chi chi!

Một mũi tên trúng hai đích!

Tiểu Ca bắn trúng hai con thi thứu cùng lúc!

Khi xác thi thứu rơi xuống, một bóng người khác cũng bị những con thi thứu còn lại hoảng sợ bỏ rơi, rơi xuống theo.

Tim Tiểu Ca thắt lại, khi sờ ra sau lưng thì phát hiện mũi tên cuối cùng đã hết sạch.

Anh hãi hùng kêu lên: "Khốn kiếp!" Rồi anh nảy ra ý định, liên tục kéo dây cung không.

Tiếng bật dây cung từ lâu đã là ác mộng của lũ thi thứu này.

Khi nghe thấy tiếng dây cung vang lên, hai con thi thứu còn lại dù có muốn quay đầu quắp lại con mồi cũng phải nơm nớp lo sợ, không dám khinh suất lại gần.

Dưới sự uy hiếp của Tiểu Ca, hai con thi thứu sống sót duy nhất cuối cùng sau một hồi bồn chồn và gào thét phẫn nộ đã rời khỏi rìa Tuyết Điện, bay về phía vách đá và biến mất trong bão tuyết.

Lý Sinh đang rơi xuống, tốc độ rơi nhanh hơn nhiều so với hai con

thi thứu bị Tiểu Ca bắn chết.

Một tiếng "uỵch" vang lên, anh rơi trúng người một con thi thứu.

Theo bản năng, Lý Sinh trong lúc ý thức vừa khôi phục được vài phần đã nhận ra nguy hiểm trước mắt, anh ôm chặt lấy con thi thứu đồng thời tiếp tục lao xuống.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từ vài phút trước đã phát ám hiệu cho Tiểu Ca, bảo anh cứ việc ra tay ngăn cản, mọi chuyện cứ để cô lo!

Quả nhiên, khi Lý Sinh cùng hai cái xác thi thứu rơi xuống bãi đá loạn của Tuyết Điện trong cơn bão, một bóng ma đột nhiên hiện ra, lướt nhanh như mây, lao về phía Lý Sinh.

Vút!

Cái bóng đó tách Lý Sinh ra khỏi xác thi thứu, ôm lấy anh xoay ba vòng trên không, cuối cùng ổn định tư thế, đáp vững vàng trên tường tuyết.

Tiểu Ca nhìn kỹ lại, xúc động đến mức toàn thân run rẩy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng đã hoàn thành sứ mệnh hộ chủ!

Vào thời khắc nguy cấp nhất, cô quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, cứu thành công Lý Sinh về!

Đúng lúc đó Hồ Ba Y cũng chạy tới, thấy Tiểu Ca đứng ngây ra trong tuyết nhìn về phía trước, liền thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang bế Lý Sinh. "A!

Lão đại vô sự, thật tốt quá.

Mọi nỗ lực đều xứng đáng." Anh chạy tới chỗ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đặt Lý Sinh xuống, giao cho Hồ Ba Y.

Hai viên thần châu Xích Đan và Hào Trần Châu trong tay cô lại phát ra linh quang, tỏa ra từng luồng linh khí.

Hồ Ba Y phối hợp chăm sóc Lý Sinh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng linh khí hấp thụ từ Xích Đan và Hào Trần Châu, sau khi tinh lọc liền truyền vào tay Lý Sinh.

Nhưng cô cũng tiêu hao cực lớn, sau khi truyền linh khí cho Lý Sinh liền mệt mỏi biến thành một bóng sương mù, hiện lại nguyên hình như ban đầu.

Tiểu Ca vang tiếng phía trước: "Tinh Tuyệt Nữ Vương, mạng lão đại giữ được rồi.

Để tôi điều lý cho anh ấy, cô đừng tiêu hao hết linh khí, nếu không sẽ cực kỳ bất lợi cho tu vi.

Tôi biết cô đã tận lực rồi, may mắn thay có lẽ lòng trung thành của cô đã động lòng thượng đế, mọi nhiệm vụ đều hoàn thành vô cùng thuận lợi!" "Không... không sao, tôi... tôi vẫn kiên trì được." Tiểu Ca gọi Hồ Ba Y: "Đi tìm chỗ nào trú bão tuyết cho Tinh Tuyệt Nữ Vương khôi phục linh lực, lão đại cứ để tôi lo." Tiểu Ca lấy ra binh khí, sau đó từ một ngăn bí mật trên cán đoản đao lấy ra mấy viên dược hoàn.

Loại dược hoàn này ngay giữa bão tuyết vẫn tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Khi mùi dược lan tỏa, Hồ Ba Y kinh ngạc kêu lên: "Thứ này thật thần kỳ!" Chỉ cần ngửi mùi thuốc, anh đã cảm thấy toàn thân sảng khoái, vô cùng dễ chịu.

Anh nhìn viên thuốc Tiểu Ca lấy ra với ánh mắt đầy thèm muốn. "Đây là thứ tôi lấy được từ lăng tẩm một vị đế vương nào đó.

Nghe nói vị đế vương đó chưa kịp uống thì đã chầu trời rồi!" Hồ Ba Y nhanh chóng tìm một chỗ an trí cho Tinh Tuyệt Nữ Vương bên

dưới một bức tường băng để tránh bão tuyết.

Sau đó anh lại đội tuyết chạy về bên cạnh Tiểu Ca, nuốt nước bọt hỏi: "Có thể cho tôi một viên dược hoàn không?" "Ông không có nguy hiểm tính mạng, muốn làm gì?" "Cho cái người bên trong kia kìa." Hồ Ba Y chỉ tay về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương đang tu luyện.

Tiểu Ca nhìn anh với vẻ ngạc nhiên rồi nói: "Xin lỗi, thứ này quá trân quý.

Thiên hạ chỉ có ba viên thế này.

Chương 639

Cho lão đại một viên rồi, chỉ còn hai viên, tôi không thể lãng phí nó vào người còn đang sống sờ sờ được." Nói xong, anh nhanh chóng phong ấn số dược hoàn còn lại vào cán đao, lấy một ít tuyết hòa tan rồi cho Lý Sinh uống cùng.

Hồ Ba Y nhìn thấy cảnh tượng đó, không khỏi liên tưởng đến một khung cảnh khiến lòng người say đắm.

Cảm giác như Tiểu Ca đang cho lão đại uống thuốc trường sinh bất lão vậy!

Nhưng miệng Tiểu Ca rất kín, tuyệt đối không nhắc đến đó là thuốc gì, chỉ tiết lộ đây là thứ dành cho đế vương ăn lúc lâm chung, nếu không có hiệu quả cải tử hoàn sinh thì vị đế vương đó ăn làm gì!

Hồ Ba Y thấy sau khi Lý Sinh uống thuốc, khí tức ngày càng mạnh lên, cả người kinh ngạc đến ngây dại!

Anh gần như chắc chắn rằng ba viên dược hoàn bí ẩn Tiểu Ca lấy được từ lăng mộ đế vương nếu không phải tiên đan thì cũng là linh dược.

Nếu không, làm sao giải thích một người suy yếu đến thế mà sau khi nuốt thuốc lại từ con gà yếu ớt biến thành gà chiến ngay lập tức?

Tiểu Ca thật lợi hại!

Viên cải tử hoàn sinh này thật lợi hại!

Hồ Ba Y thấy lão đại khí tức mạnh lên, liền bắt mạch cho anh, đột nhiên hét lớn: "Tiểu Ca, ông cho anh ấy uống cái gì vậy!

Mạch đập của lão đại nhảy mạnh kinh khủng?" "Tôi biết rồi!" Tiểu Ca cũng bắt mạch cho Lý Sinh, mặt vẫn lạnh tanh không chút

biểu cảm.

Nhưng khi buông tay ra, Hồ Ba Y thấy Tiểu Ca rút con dao ban nãy ra. "Tiểu tử, làm gì thế?

Đừng có làm bừa nha!" Tiểu Ca lườm Hồ Ba Y một cái. "Tôi phải trích máu cho lão đại, tác dụng của thuốc đã phát huy rồi.

Nhưng dược tính quá mãnh liệt, đôi khi bổ quá cũng là một cái tội, quá mức cũng không tốt!" Hồ Ba Y trợn tròn mắt kêu lên: "Ông định trích máu cho lão đại sao?

Điên rồi!" "Để tôi điều hòa phần linh dược lực dư thừa đó cho." Tinh Tuyệt Nữ Vương không biết đã hiện ra phía sau từ bao giờ.

Tay cô nắm hai viên thần châu Xích Đan và Hào Trần Châu.

Nhưng viên Xích Đan trước đó vốn tỏa ra ánh đỏ mê hoặc nay lại mờ nhạt không chút ánh sáng, không biết có phải linh khí đã bị hút cạn hay không.

Tiểu Ca nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương có cách giúp Lý Sinh, liền hỏi: "Cô chắc chắn hai viên châu tử này có thể hấp thụ lại dược lực dư thừa sao?" "Không thử sao biết được!" Tinh Tuyệt Nữ Vương chậm rãi đặt Xích Đan dưới lòng bàn chân trái của Lý Sinh, bảo Lý Sinh dùng tay phải nắm lấy Hào Trần Châu, rồi giúp anh bày ra tư thế thái cực xoay tròn.

Tiểu Ca và Hồ Ba Y nhìn đến trợn tròn mắt.

Thông qua cách sắp xếp kỳ quái này của Tinh Tuyệt Nữ Vương, họ dường như nhìn ra được chút manh mối.

Hình thái âm dương ngư thực sự giúp điều hòa hơi nóng trong cơ thể Lý Sinh.

Dược tính của viên đan hoàn đại bổ bí ẩn kia qua sự điều hòa này

đã khiến Xích Đan và Hào Trần Châu vốn đang xám xịt trở nên rực rỡ trở lại, khôi phục lại vẻ sáng bóng như ngọc trai. "Thần kỳ quá.

Tiểu Ca nhìn kìa, cách của Tinh Tuyệt Nữ Vương có tác dụng rồi." Hồ Ba Y phấn khích nói. "Có tác dụng thì có tác dụng, nhưng sơ sẩy một chút là quá mức ngay.

Tôi thấy gần đủ rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương, thu thần thông lại đi." Tiểu Ca vung đao gảy nhẹ vào khoảng không giữa Xích Đan và lòng bàn chân Lý Sinh, tách thần châu và Lý Sinh ra.

Hai ống tay áo dài của Tinh Tuyệt Nữ Vương vươn ra hai bên, Hào Trần Châu và Xích Đan bị hút vào lòng bàn tay.

Thấy hai viên thần châu đã khôi phục lại linh khí bí ẩn, Tinh Tuyệt Nữ Vương vô cùng hài lòng. "Ân, thần châu đã lấy lại linh quang, bệnh nóng của chủ nhân cũng đã khỏi hẳn.

Lần này chúng ta không phụ sứ mệnh.

Lý Sinh giao cho hai người, tôi đi tìm đội ngũ.

Sau khi tìm được sẽ phát tín hiệu, Tiểu Ca hãy chú ý tín hiệu của tôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương mang theo hai viên thần châu rời đi.

Tiểu Ca và Hồ Ba Y tiếp tục ở lại chăm sóc Lý Sinh.

Khoảng nửa canh giờ sau, Lý Sinh cuối cùng đã khôi phục hoàn toàn ý thức.

Anh nắm chặt nắm đấm cảm nhận hơi ấm giữa trời tuyết, ngạc nhiên kêu lên: "Tại sao tôi lại ở đây?

Đây là đâu?" "Rìa Tuyết Điện, một lối vào khác của hang động sau núi Thi Thứu.

Dù sao thì cuối cùng anh cũng an toàn rồi, lão đại!" ...

Vài ngày sau, đội ngũ tiếp tục tiến về hướng mộ Thiên Sơn Tiên

Nữ trên dãy núi băng.

Nhưng trong lòng Lý Sinh vẫn luôn có một điều hối tiếc.

Thấy anh có vẻ tâm sự, Dương Tuyết Lệ tiến lên đi song hàng với anh trong tuyết, hỏi: "Lý gia, anh đang có tâm sự gì sao, nhìn cái bóng của anh kéo dài lê thê thế kia.

Chẳng lẽ vẫn là chuyện ở Thi Thứu Ma Cung?" "Không phải!

Nếu không trải qua chuyện ở di chỉ Tuyết Điện, tôi cũng không biết nên bắt đầu từ đâu." Hồ Ba Y nghe Lý Sinh nói vậy, suy nghĩ một chút rồi lập tức tiếp lời: "Lão đại, anh vẫn còn canh cánh chuyện về Quỷ Thị Tỳ sao.

Chương 640

Một cái dây chuyền nhỏ thôi mà, mất thì mất rồi, không có gì đáng tiếc cả." Anh hiểu tâm sự của Lý Sinh!

Lý Sinh cười khổ, nói với Hồ Ba Y: "Nói thì dễ lắm.

Thứ đó có tác dụng cực lớn để chúng ta xác định vị trí mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Giờ thì mất rồi!

Thật đáng tiếc." Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên vang lên từ phía sau đội ngũ. "Chủ nhân, anh đang tìm cái này sao?" "Tiên Nữ Linh Bội!!" Hú hú hú!

Tinh Tuyệt Nữ Vương cầm cái dây chuyền đó trong tay, mặc cho gió tuyết thổi qua, miếng linh bội đó không biết lấy linh lực từ đâu mà phát ra những tiếng hú kỳ quái, vô cùng thần kỳ.

Chỉ nghe tiếng vang đó, tất cả những tay lão luyện trong nghề đổ đấu đều có thể khẳng định đây không phải là một miếng linh bội đơn giản.

Lý Sinh vô cùng hưng phấn, lập tức tiến lên đón lấy linh bội từ tay Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Trời ơi, thật tinh mỹ, thứ này có thể giúp tôi tìm ra mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sớm hơn ít nhất mười ngày nửa tháng." Lý Sinh vừa dứt lời, Đạo sĩ Hoàng Chương, Đại Kim Nha, Bàn Tử đều quây lại.

Mọi người tranh nhau chiêm ngưỡng miếng linh bội trong tay Lý Sinh. "Xì, chẳng phải là một miếng linh bội nhỏ thôi sao?

Nhìn bên ngoài chẳng có gì đặc biệt, lão đại, nó thần kỳ ở chỗ nào vậy?" Lý Sinh đặt linh bội sát tai Bàn Tử: "Nghe đi." Hú hú hú!

Đinh đinh đinh...

Bàn Tử kinh ngạc.

Tiếng hú ban nãy là âm thanh cộng hưởng với gió, hóa ra là do vật nhỏ này phát ra!

Nhưng tại sao miếng linh bội nhỏ này khi để gần lại phát ra tiếng đinh đinh?

Giống như chuông gió đang tấu nhạc trong gió vậy?

Bên trong miếng ngọc bội ẩn chứa bí mật gì?

Ngay lập tức, Bàn Tử và Đạo sĩ Hoàng Chương đều hỏi Lý Sinh.

Lý Sinh vui vẻ nói: "Sở dĩ nó là một miếng linh bội, vì tôi và Thiên Sơn Tiên Nữ có mối quan hệ không thể tách rời.

Thứ nhất, vật này đúng là có linh tính nhất định.

Thứ hai, vật này vốn do Quỷ Thị Tỳ bảo quản, hấp thụ tà linh của bà ta nên một phần linh lực đã bị biến chất." Khi nói những lời này, ánh mắt Lý Sinh nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc đó vất vả lắm mới đấu lại được Quỷ Thị Tỳ, nhất thời cũng quên mất việc này.

Cô chỉ biết sau khi bị Tinh Tuyệt Nữ Vương trọng thương, cô đã bị ngất đi một đoạn thời gian ngắn.

Trong khoảng thời gian đó, cô cảm thấy lực lượng tà linh của Quỷ Thị Tỳ ngày càng yếu đi, sau đó là những gì Hồ Ba Y thấy khi xông vào tế đàn.

May mà miếng linh bội này đã sớm được lấy đi.

Vừa nãy nghe Lý Sinh tiếc nuối, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới giao linh bội cho anh, cuối cùng cũng hoàn thành được một tâm nguyện.

Là thành viên có tính hiếu kỳ nặng nhất đội, Bàn Tử nghe linh bội phát ra những âm thanh khác nhau, tính tò mò trỗi dậy, nhân cơ hội này không hỏi cho ra nhẽ mới là lạ. "Lão đại, tại sao thứ này lại phát ra những âm thanh khác nhau vậy?

Nghe kìa, lúc nãy thì hú hú như tiếng gió, nhưng vừa lại gần tôi lại biến thành đinh đinh đinh, âm thanh thanh thúy thật đấy nhưng có chút tà mị." Lý Sinh đắc ý nói: "Tôi đã giải thích rồi, nó có cả linh khí thuần khiết lẫn linh khí tà ác, hai loại âm thanh khác nhau đại diện cho việc nó đang phóng ra linh khí khác nhau." Bàn Tử sửng sốt, chỉ tay vào mình: "Lão đại, ý anh là...

Bàn gia tôi trúng tà rồi?

Không thể nào chứ." "Đừng có hốt hoảng như vậy." Hồ Ba Y trấn an Bàn Tử: "Trên đường đi chúng ta gặp bao nhiêu chuyện kỳ quái rồi?

Ngọc bội nằm trong tay Quỷ Thị Tỳ ít nhất cũng cả ngàn năm, hấp thụ tà khí là chuyện thường tình thôi." Bàn Tử biện bạch: "Tôi không có ý đó, tôi chỉ..." "Được rồi được rồi, mọi người nhìn kìa.

Chúng ta sắp vượt qua dãy băng xuyên này rồi." Lý Sinh chạy lên phía trước vài bước, đến rìa dãy núi băng.

Tầm nhìn trước mắt đột nhiên trở nên vô cùng khai khoát.

Anh thu miếng linh bội lại, đặt cùng với Địa Tinh Thần Thụ và Đồng Linh Đang, bảo quản cẩn thận.

Sau đó anh dẫn đội ngũ tìm một vách đá có thể chắn gió tuyết trên sườn núi để hạ trại.

Mọi chuyện tiến triển thuận lợi, doanh trại nhanh chóng được dựng xong.

Do thực phẩm mang theo đã tiêu hao nhiều, một thời gian rồi cũng

không ai đi săn bắn nên cả đội chỉ có thể ăn rau khô trộn với bánh quy nén, dùng nước tuyết đun sôi để ăn lót dạ cho đầy bụng.

Nhưng mục đích của họ vô cùng rõ ràng.

Có mộ Thiên Sơn Tiên Nữ làm mục tiêu hấp dẫn, mỗi người dù mệt mỏi nhưng vẫn giữ được tinh thần hăng hái và sức chiến đấu mãnh liệt.

Bên đống lửa, giữa gió tuyết lạnh giá, một sườn dốc cao đã chắn bớt những bông tuyết thổi từ phương Bắc.

Bàn Tử cuộn tròn bên đống lửa nhỏ, thu mình lại, nhìn chằm chằm vào cái hộp sắt lớn đang treo trên lửa.

Chương 641

Bên trong hộp sắt nước đang sôi sùng sục, đó chính là bữa ăn của cả nhóm hôm nay. "Ngày nào cũng ăn cái này, mồm miệng tôi nhạt nhẽo đến mức sắp mọc rêu rồi, thật chẳng sướng chút nào." Bàn Tử dùng một cành cây làm đũa khuấy trong hộp thức ăn, bụng anh ta phản chủ kêu lên cồn cào. "Bàn Tử, nếu ông ăn không trôi thì có thể không ăn, lần nào cũng chê dở mà lần nào cũng ăn nhiều nhất là sao?

Giải thích thế nào đây?" "Thơm thật đấy, cho Hồ Ba Y tôi một bát trước nào." Lời chỉ trích của Hồ Ba Y dành cho Bàn Tử còn chưa dứt, anh đã rút cái muỗng nhỏ ra chuẩn bị múc một bát lương khô nén trộn rau khô.

Dù sao thì cũng chẳng còn cách nào khác, ở giữa vùng băng giá hẻo lánh này có cái ăn đã là tốt lắm rồi.

Thế nên Hồ Ba Y căn bản không kén chọn, có gì ăn nấy, anh thọc muỗng vào hộp thức ăn đang đun trên giá lửa.

Cái hộp sắt này vốn là một hộp đồ đóng hộp, sau khi ăn hết họ tận dụng nó làm nồi nấu nướng tạm thời.

Ở một nơi như thế này, một cái hộp thiếc hay một cái bật lửa cũng là những thứ cực kỳ quý giá.

Vì những tài nguyên này căn bản không thể bổ sung, dùng một cái là mất một cái, nên phải hết sức trân trọng. "Đợi đã, Hồ Ba Y, lão đại còn chưa ăn mà.

Nhường một chút đi." Bàn Tử giật lấy cái muỗng trong tay Hồ Ba Y, múc một bát trước rồi húp sùm sụp.

Anh ta dùng cái nắp sắt nhỏ làm bát, húp một vòng sạch bách

không sót một giọt. "Ân, lão đại, có thể khai tiệc rồi.

Tôi cam đoan thứ này đã chín rồi.

Chẳng qua mùi vị hơi khó ăn thôi.

Làm sao mà sướng bằng ăn cá hồ băng hay thịt rừng tuyết sơn được!

Lão đại, để tôi múc cho anh một bát." Thấy Bàn Tử cư nhiên lấy Lý Sinh ra làm lá chắn, Hồ Ba Y tức đến nổ mũi.

Hoắc Tú Tú thấy Bàn Tử giở trò khôn lỏi chọc tức Hồ Ba Y, liền nói: "Bàn Tử, ông làm thế là không được đâu nha, để chị đây mắng cho vài câu đã." Mọi người nghe ra Hoắc Tú Tú đang trêu chọc Bàn Tử, ai nấy đều bật cười.

Không khí bên đống lửa bỗng chốc trở nên hòa hợp, mang lại cảm giác lạc quan trong gian khổ.

Bàn Tử thấy Hoắc Tú Tú bắt chuyện liền không khách sáo nữa, liến thoắng đáp lại.

Lúc này, mỗi người đều húp một bát cháo nóng, cơ thể cuối cùng cũng ấm lên được một chút.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn nghe theo sắp xếp của Lý Sinh, sau khi giao Xích Đan lại cho anh, cô liền đi tuần tra các sườn tuyết xung quanh.

Nhiệm vụ này không ai có thể thay thế được, vì trong đội ngoài Lý Sinh ra không ai có bản lĩnh bay lượn trên không như cô.

Trước khi đi gác đêm, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã mượn Lý Sinh một thứ.

Cô biết miếng ngọc bội đó vô cùng quan trọng, nó chứa đựng linh khí mạnh mẽ, dùng nó để củng cố tu vi và nâng cao linh khí là một

việc cực kỳ khôn ngoan. "Đi đi.

Cảnh giác một chút, sau trận chiến ở Tuyết Điện chúng ta đã tổn hao quá nhiều nguyên khí rồi.

Việc đầu tiên là phải khôi phục lại nó, Tinh Tuyệt Nữ Vương." Nhận lấy ngọc bội, Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm ơn: "Chủ nhân yên tâm, tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để bổ sung nguyên khí." Lúc này Đại Kim Nha sáp lại gần Lý Sinh, nói: "Lão đại, tôi thấy người cần bổ sung nguyên khí nhất phải là anh mới đúng.

Cảm giác bị mấy con thi thứu quắp lên trời chắc chắn không dễ chịu gì!

Tiếc quá là tiếc, Đại Kim Nha tôi lúc đó không có mặt, nếu không nhất định sẽ bắn hạ từng con một, cho chúng nó biết tay." Hồ Ba Y nói: "Hừ, nếu mà mang theo súng thì đúng là đỡ lo hơn nhiều.

Nhưng mấy phát tên của Tiểu Ca đúng là phát huy không tệ.

Nếu không nhờ Tiểu Ca dùng binh thỉ thần tiễn, lũ thi thứu đó đã lôi lão đại vào Thi Thứu Ma Cung từ lâu rồi.

Chuyện nguy hiểm như thế nghĩ lại vẫn thấy đổ mồ hôi hột." "Phỉ phỉ phỉ, phiền mấy ông già mấy người đừng nhắc lại chuyện đó nữa được không.

Lần nào nghe tôi cũng cảm thấy tim mình sắp chịu không nổi rồi." Dương Tuyết Lệ vỗ vỗ ngực, nhíu mày nói với mấy người đàn ông.

Mọi người nghe giọng điệu đều biết cô đang lo cho an nguy của Lý Sinh nên mới quan tâm như vậy.

Hoắc Tú Tú cũng nói: "May mà cuối cùng cũng vượt qua được một cửa, Lý gia không sao là tốt rồi.

Nào, ăn miếng hoa quả khô cho đỡ sợ." Hoắc Tú Tú đem cả đồ dự

trữ cá nhân ra cống hiến, đưa một nắm nho khô nhỏ vào tay Lý Sinh.

Cô nói với những người còn lại: "Chỉ còn bấy nhiêu thôi đấy nhé, đừng có mà tăm tia.

Cái này là để bổ sung thể lực cho Lý gia." Thấy mấy cặp mắt như hổ đói đang chằm chằm nhìn vào, Hoắc Tú Tú liền kịp thời giải thích.

Đồ tuy ít nhưng Lý Sinh không ăn mảnh.

Anh đặt số hoa quả khô đó lên một cái nắp hộp sạch sẽ.

Trong lúc mọi người húp nước tuyết đun sôi để giải khát, thỉnh thoảng nhấm nháp vài hạt quả khô trân quý, đó cũng là một cái thú. "Hoắc Tú Tú là người không thật thà nhất, cứ bảo Bàn Tử tôi không thật thà, tôi thấy cô mới là người giấu đồ kỹ nhất!

Cô nãi nãi của tôi ơi, cô còn giấu bao nhiêu đồ ăn vặt nữa vậy?" Hoắc Tú Tú mắng: "Mặc kệ tôi!

Chương 642

Tử Bàn Tử.

Trong túi tôi có mấy hạt hướng dương ngũ vị đấy, có giỏi thì lấy đi." Bàn Tử đúng là gan to, nghe vậy liền thò tay vào túi áo khoác của Hoắc Tú Tú thật.

Nhưng đột nhiên sắc mặt Bàn Tử biến đổi.

Chỉ thấy khi vừa thò tay vào, gương mặt tươi cười hớn hở bỗng khựng lại, mí mắt giật giật.

Hoắc Tú Tú dùng giọng điệu kỳ quái đe dọa: "A, sờ thấy rồi à!" "Hướng... hướng dương." "Là hạt hướng dương sao?" Bàn Tử đổi giọng đầy ngượng ngùng: "Súng!" "Một cái là hạt hướng dương, một cái là cây súng (thương), chỉ khác nhau có một chữ thôi mà.

Bàn Tử, nếu răng ông đủ tốt thì ăn luôn cả súng đi có được không?

Cô nãi nãi đang hỏi ông đấy." Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, mọi người đều cười ồ lên.

Bàn Tử lần này bị chơi xỏ một vố đau đớn.

Anh vốn luôn tôn trọng Hoắc Tú Tú như một nữ hào kiệt trong giới đổ đấu, lúc này cũng chỉ có ý trêu đùa một chút, nếu lỡ làm cô giận thì cũng chẳng sao, cùng lắm sau này tìm cơ hội xin lỗi là xong.

Nhưng không ngờ Hoắc Tú Tú lại gài bẫy anh.

Quan trọng là trong túi cô có một khẩu súng, đã lên nòng hay chưa Bàn Tử cũng không rõ.

Vạn nhất làm cô nãi nãi này nổi giận thật, súng cướp cò thì phiền phức to. "Hắc hắc, cô nãi nãi còn hài hước hơn cả Bàn Tử tôi!

Yên tâm, mấy hạt hướng dương đó cứ để đó đi, Bàn Tử tôi sẽ lấy thứ khác đổi!

Tôi không ăn không đâu." Bàn Tử cuối cùng cũng rụt tay lại, Hoắc Tú Tú truy hỏi: "Lấy cái gì đổi?" "Thịt rừng!

Tay nghề của Bàn Tử tôi cực tốt.

Chờ ngày mai trời sáng, tôi nhất định sẽ săn được một con dã thú để đổi lấy mấy hạt hướng dương mốc trong túi cô, thấy sao?" "Không đổi!" Dương Tuyết Lệ ngạc nhiên quay sang hỏi Hoắc Tú Tú: "Cô thực sự giấu hạt hướng dương ngũ vị sao?

Tôi cả mấy tháng rồi chưa được chạm vào đấy." Nghe giọng điệu là biết trong quá trình tìm kiếm cổ mộ, thực hiện nghiệp vụ đổ đấu, sở thích nhỏ nhoi của phụ nữ trong Dương Tuyết Lệ đã bị khơi dậy triệt để.

Dù sao thì đồ ăn vặt mà, phụ nữ ai chẳng thích. "Hải, không giấu gì chị.

Mọi người cứ tưởng Hoắc Tú Tú tôi giấu đồ riêng, thực tế là thế này: Bố tôi lúc sinh thời thích cắn vài hạt hướng dương, cái áo khoác này không biết thủng lỗ chỗ nào mà hạt hướng dương rơi vào trong lớp lót.

Cũng chỉ khoảng mười hạt thôi, giờ chẳng biết có mốc không nữa.

Nếu muốn ăn, tôi phải cắt rách cái áo khoác này mới lấy ra được!" Dương Tuyết Lệ bĩu môi: "Tôi cứ tưởng là cả một gói chứ.

Mười mấy hạt hướng dương mốc, chẳng biết bị giặt bao nhiêu lần rồi, lại còn biến mùi nữa, ai mà ăn được!" Lúc này Ngô Tà lấy ra tấm bản đồ vẽ tay, vì trên bản đồ có thêm vài chỉ dẫn quan trọng nên gần như có thể trực quan nhìn thấy lộ trình phía trước. "Lão đại, theo lộ trình hiện tại, sau khi vượt qua sườn tuyết này, chúng ta có thể đi

xuống từ giữa dãy băng xuyên, tiến vào một bồn địa núi tuyết có cấu tạo kỳ đặc." Ngô Tà đẩy gọng kính, nói với Lý Sinh một cách nghiêm túc. "Hiện giờ không cần gấp, không cần gấp.

Hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.

Mọi người phải dưỡng sức cho tôi, ngày mai chúng ta mới xác định xem có nên đi theo đường thẳng hay không.

Cái sườn tuyết này không dễ đi đâu, lúc nãy trời còn sáng mọi người cũng thấy rồi, nó gần như là một dốc tuyết thẳng đứng, không khác gì vách đá cả.

Nếu đi thẳng xuống, trừ khi có dây thừng vạn mét, nếu không thực sự khó mà xuống bồn địa được." Đại Kim Nha nói: "Nếu không đi thẳng, chúng ta có thể sẽ bị tụt lại sau Phong Bưu đấy." Lý Sinh nghe thấy hai chữ Phong Bưu liền chấn động.

Anh không lo lắng việc Phong Bưu nhanh chân hơn vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, mà là lo kẻ bí ẩn đang điều khiển Phong Bưu sẽ vào mộ trước.

Chuyện này chỉ có anh, Tiểu Ca và Hồ Ba Y biết.

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không biết trong đội ngũ của Phong Bưu có ẩn chứa một bóng ma quỷ mị. "Ân, có những chuyện phải làm mới biết được.

Tất cả chờ đến ngày mai!

Nếu mọi người đều mệt rồi thì đi nghỉ đi." Lý Sinh nói với các đội viên.

Khi mọi người tán gẫu xong chuẩn bị đi ngủ, một tiếng súng vang lên từ phía bồn địa, chấn động cả sườn tuyết.

Tiếng súng truyền từ cách đó vài ngàn mét, giống như một ngôi

sao băng rơi xuống trong đêm tối, tạo ra những tiếng vang cực lớn giữa dãy núi băng.

Thậm chí mười phút sau, tiếng vọng vẫn chưa dứt.

Lý Sinh chấn kinh.

Thuộc hạ của anh cũng liên tục ngẩng đầu quan sát hướng tiếng súng phát ra. "Lão đại, xảy ra đại sự rồi." Tiểu Ca từ sườn tuyết đi xuống, nói với Lý Sinh. "Từ từ đã, tiếng súng đó phát ra từ đâu?" "Dưới bồn địa băng tuyết!

Chương 643

Nếu không đoán sai, chắc chắn người của Phong Bưu đã phát hiện ra thứ gì đó.

Chỉ có vũ khí của bọn họ mới phát ra loại tạp âm đó." Đạo sĩ Hoàng Chương từng tiếp xúc với Phong Bưu, nghe Tiểu Ca nói vậy liền khẳng định gật đầu: "Tiếng súng trường kiểu cũ.

Không sai, thuộc hạ của Phong Bưu đúng là có vài khẩu súng trường như vậy." Ánh mắt Hồ Ba Y nhìn đống lửa đăm đăm, thản nhiên nói: "Tiếng súng vang lên lúc này tuyệt đối không tầm thường.

Lão đại, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.

Phong Bưu nếu không phải đã tìm thấy vị trí mộ Thiên Sơn Tiên Nữ thì cũng là gặp phải hiểm cảnh trọng đại hoặc có phát hiện lớn lao.

Dù là loại nào, chúng ta cũng phải tìm ra họ thì mới có thể hóa bị động thành chủ động." Vì biết trong đội ngũ Phong Bưu có trà trộn yêu tà, Hồ Ba Y và Tiểu Ca là hai người duy nhất ngoài Lý Sinh biết bí mật này.

Do đó, trong cuộc trò chuyện của họ, ngoài phần cho mọi người nghe còn có những ẩn ý khác.

Ý kiến của Hồ Ba Y, Lý Sinh buộc phải coi trọng. "Nguyên bản tôi định đi đường vòng.

Dù sao từ trên núi băng xuống thẳng bồn địa đúng là mạo hiểm, vì an toàn của mọi người nên đi vòng là thỏa đáng nhất.

Nhưng hiện tại súng đã nổ, chúng ta cũng chỉ còn cách gia tăng tốc độ tìm kiếm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mới đảm bảo nhiệm vụ lần này

hoàn thành thuận lợi!" Vì tiếng súng tạo ra ảnh hưởng quá lớn, Lý Sinh nghĩ đến nhiều khả năng, đa số đều bất lợi cho anh.

Do đó, nếu có thể cử một người đi trước canh chừng nhóm Phong Bưu thì sẽ mang lại thuận lợi cực lớn cho hành động sau này.

Nhiệm vụ này đương nhiên rơi vào tay Tinh Tuyệt Nữ Vương - người có khả năng ngự phong phi hành.

Lý Sinh gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương lại gần.

Sau khi hỏi rõ tình hình phục hồi linh khí, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đoán được vài phần ý đồ của chủ nhân. "Chủ nhân, anh định phái tôi đi giám sát Phong Bưu sao?" "Không sai!

Thấy nguyên khí của cô khôi phục tốt, tôi mới có lòng tin.

Nhưng trước khi thực hiện nhiệm vụ, tôi muốn nói cho cô một bí mật." Lý Sinh đem bí mật mà chỉ anh, Hồ Ba Y và Tiểu Ca biết nói cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe xong liền cười ha hả: "Thực tế thì bí mật này tôi biết từ lâu rồi, chỉ là anh không hỏi nên tôi không nói thôi." Lý Sinh không hề thấy lạ, dù sao kẻ yêu tà trà trộn vào đội Phong Bưu cũng là "đồng đạo trung nhân" với Tinh Tuyệt Nữ Vương, đều thuộc loại dị loại, anh liền nói: "Đã biết rồi thì đi thực hiện nhiệm vụ đi!

Nhớ kỹ, nhiệm vụ của cô không phải là tiêu diệt mà là theo dõi, khi cần thiết thì ngăn cản chúng tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." "Rõ thưa chủ nhân." Sau khi giao ngọc bội ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương lướt nhẹ trên mặt tuyết, bay vút về phía một sườn tuyết trắng rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Lý Sinh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi rồi!

Lý Sinh quay lại đội ngũ, thấy Bàn Tử đang buộc dây thừng liền nói: "Chuẩn bị xong hết rồi chứ?

Thế này cũng tốt, đỡ phải vội vàng vào sáng mai." "Lão đại, không biết hai trăm mét dây thừng có đủ không nữa." Bàn Tử vừa nối xong một đoạn dây, ngẩng đầu hỏi Lý Sinh. "Tôi thấy khoảng cách thẳng đứng của vách núi băng kia phải hơn hai trăm mét đấy.

Ước tính ít nhất cũng phải cần ba trăm mét dây mới đủ dùng." Ngô Tà suy đoán khoảng cách từ vách băng xuống bồn địa rồi nói tiếp. "Nhưng dây thừng chúng ta có thể dùng chỉ dài đến thế thôi, căng lắm cũng chỉ được hai trăm mét.

Muốn nối thêm chắc phải khâu cả quần áo, quần đùi vào mới đủ." Bàn Tử lộ ra vẻ mặt vô tội, nói đùa. "Bàn Tử, lại nói bừa rồi!

Thân phận chúng ta là gì chứ?

Sao có thể chắp vá linh tinh để kéo dài dây thừng?

Trang bị của chúng ta phải tốt hơn gấp mấy lần những vận động viên leo núi chuyên nghiệp mới đúng chứ, vì chúng ta đang tác nghiệp dã ngoại chứ không phải thi đấu!" Dương Tuyết Lệ dùng tư duy ngoại quốc chuyên nghiệp nói với Bàn Tử. "Xì, chẳng qua là một đoạn dây leo núi thôi mà, có thì tốt, không có thì dùng dây leo trong núi cũng được, còn tốt hơn dây leo núi nhiều.

Nếu không tin, hôm nào tìm chỗ thử mà xem!" Đinh đinh đinh!

Theo tiếng đinh leo núi đóng vào, trên vách núi băng đông cứng bỗng chốc để lại những vết hằn.

Đoạn dây thừng được Bàn Tử nối đang từng mét một kéo dài xuống dưới.

Khi dây thừng đã kéo đến tận cùng, cảm giác từ tay truyền lại cho thấy dây vẫn chưa chạm đáy.

Do bên dưới vách băng có một khoảng không gian lõm vào, vì vậy việc dựa vào sức người để tuột thẳng xuống vách băng là một việc

cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này, buộc phải có nhân viên cực kỳ chuyên nghiệp ra dẫn đầu, dưới sự bảo trợ và phối hợp của đội ngũ, trước tiên phải tìm hoặc tạo ra một không gian nghỉ chân ở giữa vách băng.

Chờ mọi người tập trung đông đủ mới có thể tiếp tục leo xuống đoạn vách băng tiếp theo.

Sau khi chuẩn bị xong dây thừng, Tiểu Ca thử độ bền của dây rồi gật đầu với Lý Sinh: "Để tôi thử trước đã, mọi chuyện cứ theo cách cũ mà làm." "Tiểu Ca, cầm lấy này." Hồ Ba Y quăng đồ của Tiểu Ca sang.

Tiểu Ca đóng gói hành lý rồi đeo lên lưng, kéo mũ áo khoác xuống sát vai.

Hai tay bám lấy dây thừng, bắt đầu thực hiện động tác tuột xuống chuyên nghiệp.

Hành động của Tiểu Ca dẫn đầu luôn khiến mọi người trong đội lo lắng.

Đạo sĩ Hoàng Chương miệng không ngừng lẩm bẩm, trông như đang cầu nguyện cho người ta vậy.

Chương 644

Thấy Tiểu Ca đã xuống rồi, anh cũng ghé đầu nhìn xuống vách băng một cái, rồi lập tức rụt đầu lại ngay, thân hình trong bão tuyết trông có vẻ hơi gầy gò. "Các vị, để tôi động viên mọi người nhé.

Hành động lần này là mấu chốt để chúng ta tìm thấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Tôi yêu cầu đội ngũ chúng ta, mỗi đội viên đều phải bình an, vững vàng tuột xuống dưới vách băng.

Xuống đến dưới đó là một bồn địa núi tuyết, địa thế dễ đi hơn trên núi băng nhiều.

Chờ khi có điều kiện, chúng ta sẽ tìm cách đánh một bữa no nê để khao mọi người.

Bàn Tử, đừng quên đấy, ông còn nợ mọi người một bữa thịt nướng đấy." Bàn Tử như được tiếp thêm sinh lực từ lời nói của Lý Sinh, cười ha hả: "Lão đại yên tâm, hai bữa cũng không thành vấn đề.

Chủ yếu là mấy đồng chí nữ này này, họ không thần thông như Tinh Tuyệt Nữ Vương, xuống vách băng đúng là cực hình." Hoắc Tú Tú liếc xéo Bàn Tử, ánh mắt đầy khinh thường: "Tử Bàn Tử, thối Bàn Tử, ông cứ lo cho mình đi.

Một thân đầy mỡ thế kia, nói thật lòng đấy, dây thừng có chịu nổi trọng lượng của ông không cũng là cả một vấn đề." Dương Tuyết Lệ hiếm khi đứng cùng phe với Hoắc Tú Tú, trêu chọc Bàn Tử: "Bàn Tử, biết trước là phải tuột xuống vách băng, tôi đã để ông nhịn đói hai tuần trước rồi." Bàn Tử vặn lại ngay: "Tại sao chứ?

Dương Tuyết Lệ, cô trêu chọc Bàn ca tôi thế này thấy vui lắm sao?

Xì!

Bàn ca tôi mới không mắc mưu đâu.

Vả lại, yêu cầu tôi nhịn đói để làm gì?" Dương Tuyết Lệ nói: "Để nhịn đói mười ngày nửa tháng cho gầy đi vài cân chứ sao!

Thử nghĩ xem, nếu ông cũng mảnh mai như tôi thì có ai lo lắng về cân nặng của ông nữa không?" Đinh đinh đương đương!

Lúc này, những chiếc chuông nhỏ treo trên dây thừng đều vang lên.

Tiểu Ca đang phát tín hiệu cho họ, chứng tỏ anh đã xuống được khoảng vài trăm mét đến đoạn giữa vách băng, bên dưới ước chừng đã tìm được chỗ đứng chân cho mọi người, báo hiệu có thể an tâm xuống dưới.

Lý Sinh đại hỷ, lập tức gọi: "Đại Kim Nha, đến lượt ông rồi.

Sau khi xuống đó, hãy đảm bảo vị trí dừng chân mà Tiểu Ca tìm thấy có đủ không gian, nếu không có thì dùng rìu đục ra một chỗ." Đại Kim Nha nhổ bãi nước bọt vào tay, nhe cái răng vàng ra hứa với Lý Sinh: "Lão đại yên tâm, tôi xuống trước đây." Nói xong, ông ta cũng lắc lắc dây thừng phát tín hiệu cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca bên dưới phản hồi báo có thể xuống được rồi.

Đại Kim Nha mới dưới sự chú ý của mọi người, đeo hành lý bám chặt dây thừng tuột xuống vách băng.

Lý Sinh lần lượt điểm tên: "Sau khi Đại Kim Nha đáp xuống, người tiếp theo là lão đạo nhé." Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Tôi thế nào cũng được, miễn là không phải đi sau Bàn Tử là tốt rồi." Bàn Tử thấy ngay cả lão đạo sĩ cũng mỉa mai mình, liền không khách sáo: "Cái lão đạo sĩ này, nói năng kiểu gì vậy, Bàn Tử tôi thực sự đáng ghét thế sao?

Sao lại không dám đi sau tôi xuống vách băng?

Thực sự lo dây thừng sẽ đứt, rồi ông không bao giờ xuống được nữa hả?" "Lời thật thì thường khó nghe, nhưng lão đạo tôi đúng là lo lắng chuyện đó thật." Bàn Tử xua tay: "Được rồi, đủ rồi, dừng lại ở đây đi.

Lão đạo, tôi không chấp ông nữa, ông muốn xuống trước thì cứ biến đi cho rảnh nợ.

Đi thong thả, không tiễn!" Đạo sĩ Hoàng Chương chưa từng leo loại vách băng này, nhưng dù sao phía trước cũng có hai người làm mẫu rồi, cộng thêm bản thân có khinh công khá tốt, nên học cách leo vách băng cũng không gặp mấy khó khăn.

Chẳng mấy chốc, ông nói với Lý Sinh đang đứng trên đỉnh vách đá: "Lão đại, mấy vị, lão đạo tôi không khách sáo nữa, xuống trước đây, gặp lại ở bên dưới nhé." "Đạo trưởng lát nữa gặp lại." Dương Tuyết Lệ đeo kính râm, vẫy tay với Đạo sĩ Hoàng Chương với dáng vẻ vô cùng cuốn hút.

Một cô gái duy nhất mặc đồ da giữa trời tuyết, đúng là phong cách của người từ nước ngoài về có khác!

Hành động của cô lúc này giống như đang tiễn một thợ lặn xuống nước, vẫy tay rất chuyên nghiệp, khiến Bàn Tử cũng nảy sinh ý định bắt chước. "Bye bye, Good bye!

Tôi yêu ông, lão đạo sĩ!

Moa!" Bàn Tử học theo, không chỉ bắt chước động tác tiễn Đạo sĩ Hoàng Chương của Dương Tuyết Lệ mà còn tặng thêm một nụ hôn gió đầy khoa trương, khiến mọi người dở khóc dở cười.

Khoảng mười phút sau, chuông nhỏ trên dây thừng lại vang lên.

Xem ra Đạo sĩ Hoàng Chương cũng đã hạ lạc an toàn xuống trạm

trung chuyển trên vách băng. "Ngô Tà, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, ba người xuống trước đi.

Bàn Tử, ông đi trước tôi, tôi sẽ là người xuống sau cùng." Lý Sinh ra lệnh. "Ây da, lão đại, thực sự định để tôi bọc hậu sao!

Yên tâm, chỉ cần anh nói một câu là đủ rồi, để tôi xuống cuối cùng cho." Lý Sinh nói: "Đừng lôi thôi nữa, tôi thu dây nhanh hơn một chút.

Trọng lượng của ông lớn thế kia, đúng là cần một người đảm bảo dây thừng tuyệt đối an toàn.

Bảo ông xuống trước thì cứ xuống đi." Bàn Tử nuốt nước bọt, ngoan ngoãn gật đầu: "Đã lão đại có lệnh, tôi chỉ còn cách tuân mệnh thôi." Bàn Tử kiểm tra lại ba lô một lần nữa, xem lại móc khóa, dây đeo và trọng lượng ba lô.

Sau khi kiểm tra xong, ba người kia cũng đã xuống rồi, chuông trên dây thừng lại vang lên.

Lý Sinh nghiêng đầu bảo Bàn Tử: "Xuống đi." "Lão đại, tôi ngắm cảnh thêm một lát nữa đã, yên tâm, tốc độ của tôi tuyệt đối không chậm hơn anh đâu.

Nhiều thì mười phút, ít thì năm sáu phút là tôi sẽ tới trạm trung chuyển ngay." Bàn Tử nhanh nhẹn nắm lấy dây thừng, từng bước cẩn thận tuột xuống, chân nhảy chân đạp, tay lúc buông lúc thắt, nhờ vào sức mạnh của dây thừng bắt đầu tuột xuống dưới.

Thấy động tác của anh ta quả nhiên nhanh nhẹn, Lý Sinh nhìn một lát rồi thôi.

Các đội viên đều đã xuống hết rồi.

Chương 645

Hiện tại trên đỉnh vách đá của dãy băng xuyên chỉ còn lại một mình anh.

Đứng ở đây nhìn ra xa, trông giống như vầng trăng hay mặt trời đang chiếu xuống bồn địa núi tuyết bên dưới.

Cảnh trí xung quanh và màu trời dường như hòa làm một, một vẻ đẹp kỳ diệu mang lại cảm giác dễ chịu.

Mọi người cứ ngỡ Bàn Tử là người xuống cuối cùng, nhưng khi thấy người vừa xuống là Bàn Tử, mấy người kia đều kinh ngạc. "Bàn Tử, sao lại là ông?

Chẳng phải ông nên là người cuối cùng sao?" Mọi người cuống cuồng đón lấy Bàn Tử vừa đáp xuống, người thì giữ thân mình, người thì giúp tháo dây thừng, một hồi bận rộn cuối cùng cũng giải phóng được cho anh ta.

Bàn Tử ngẩng đầu liếc nhìn trạm trung chuyển trên vách băng, đó là một hang băng tự nhiên rộng khoảng mười mấy mét vuông.

Do vách đá xung quanh đều đóng băng trắng xóa, ánh mặt trời ở phía Đông không chiếu tới được nên không khí ở đây có cảm giác như trời sắp tối.

Ánh nắng trên đầu bỗng trở thành một thứ xa xỉ. "Nhìn gì mà nhìn, Bàn Tử tôi mà không xuống trước thì lão đại căn bản không yên tâm đâu.

Chỗ này rộng phết đấy chứ!

Thêm vài người nữa cũng đủ chỗ trung chuyển.

Không tệ, không tệ." Tiểu Ca bảo họ: "Vào trong một chút đi,

đừng đứng ngoài rìa." Nói rồi anh lắc lắc dây thừng theo quy ước.

Phía trên dây thừng, Lý Sinh nghe thấy tiếng đinh đinh liền biết Bàn Tử đã tới nơi an toàn, anh hít sâu một hơi kêu lên: "Cuối cùng cũng tới lượt mình xuống rồi!" Lý Sinh buộc dây thừng quanh eo, kiểm tra lại mặt đất nơi đội ngũ vừa dừng chân xem có bỏ sót thứ gì không.

Ngay khi chuẩn bị tuột xuống vách băng, đột nhiên anh thấy trên bầu trời xuất hiện vài chấm nhỏ.

Theo trực giác, Lý Sinh lập tức nhận ra danh tính của những kẻ đó.

Chính là lũ thi thứu đã gặp ở Thi Thứu Ma Cung!

Số lượng thi thứu tổng cộng có sáu con!

Lúc này trong tay Lý Sinh chỉ có một thanh Hắc Thần Đao, lại không có vũ khí tầm xa, làm sao tấn công được lũ thi thứu đang bay lượn linh hoạt trên trời đây?

Lý Sinh đau đầu rồi.

Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, ở lại cũng không xong mà đi cũng không được.

Một khi để lũ thi thứu thấy sợi dây thừng buộc ngang eo, với sự thông minh của chúng, chắc chắn chúng sẽ đoán ra anh sắp tuột xuống vách băng.

Trong tình huống đó, chúng không tấn công mới là lạ. "Cút đi!" Chi!

Một con thi thứu hung tàn phát động tấn công.

Giống như một mũi gai độc, nó từ trên không lao thẳng xuống nhắm vào Lý Sinh.

Với tốc độ nhanh nhất, Lý Sinh tháo dây thừng ra, tay cầm Hắc Thần Đao lăn một vòng sang bên cạnh nơi tuyết dày nhất.

Một hố tuyết lõm xuống, Lý Sinh lập tức chui vào trong tuyết và biến mất.

Ngay khi ẩn mình vào trong tuyết, Lý Sinh nhanh chóng viết một dòng chữ lên một miếng vỏ cây.

Tiếp đó, âm thanh sáu con thi thứu cùng đáp xuống mặt tuyết vang lên.

Không cần nhìn cũng biết, sáu con thi thứu đều đang vây quanh phía trên, chỉ chờ anh lộ đầu ra là sẽ mổ anh thành từng mảnh.

Tình huống lúc này vô cùng nguy hiểm, nghìn cân treo sợi tóc. "Lũ nghiệt súc này, lúc nào không đến lại đến đúng lúc này, thật nhức đầu!" Lý Sinh lắng nghe động tĩnh trên mặt tuyết, nhận định sáu con thi thứu đều đang phục sẵn chờ anh chui ra.

Chỉ cần lộ diện, đòn tấn công của chúng sẽ điên cuồng ập tới như bão cát.

Nếu ứng phó không khéo, sườn tuyết cuối cùng trên núi băng này sẽ trở thành nơi chôn thây của anh.

Tệ hơn nữa là lúc này bên cạnh Lý Sinh không có một ai từ Lão Cửu Môn, nếu không chỉ cần có thêm một hai người nữa thì tình cảnh nguy hiểm cũng đã được giảm bớt phần nào.

Đối mặt với mối đe dọa từ bầy Thi Thứu khổng lồ, não bộ của Lý Sinh tôi hoạt động hết công suất.

Đột nhiên, tôi nhớ ra một thứ.

Miếng ngọc bội kia chẳng phải là vật mà Thiên Sơn Tiên Nữ giao cho Quỷ Thị Tỳ bảo quản sao?

Nếu nó đã là pháp bảo linh hồn trên tế đài thì chắc chắn có tác dụng trấn nhiếp nhất định đối với Thi Thứu.

Chưa biết chừng, chỉ cần đưa ngọc bội ra là lũ Thi Thứu này sẽ bị dọa chạy.

Vấn đề là chỉ khi đối phó với Quỷ Thị Tỳ - Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi mới biết được bộ nghi thức đó.

Nếu không, bây giờ tôi hoàn toàn có thể mô phỏng động tác và chú ngữ của Quỷ Thị Tỳ để chuyển hóa đám Thi Thứu này. "Thi Thứu chuyển hóa thành Thi Thứu?

Chương 646

Chẳng thèm thử!

Tôi muốn chúng phục sinh.

Để xem chiêu này có linh nghiệm không.

Không, Linh Bội là pháp bảo duy nhất tôi có thể dùng lúc này.

Không thử sao biết không được?" Tôi quyết định táo bạo xuất kích.

Vì bị vùi dưới tuyết quá lâu, không khí lạnh lẽo và ngột ngạt khiến môi tôi tím tái, cả người lạnh đến mức khó chịu.

Cứ tiếp tục thế này, không bị Thi Thứu giết thì cũng bị chết rét.

Sau khi quyết định tấn công, tâm tình tôi trái lại bình tĩnh hẳn.

Tôi quan sát kỹ vị trí của hai con Thi Thứu đang đứng, đặt Linh Bội ngay dưới chân một con.

Sau đó, tôi nhẹ nhàng di chuyển, lấy ra một chiếc chuông đồng, dùng sợi dây mảnh buộc lại, cố ý đặt ở vị trí dưới tuyết cách đó hai mét.

Mọi thứ chuẩn bị xong, tôi thực hiện một màn "giương đông kích tây" hoàn mỹ.

Nhưng liệu lũ Thi Thứu có mắc bẫy không thì tôi cũng đầy nghi hoặc.

Trong tình thế không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạo hiểm một phen.

Thất bại một lần là mất trắng.

Dù sao thì lực công kích của Thi Thứu mạnh hơn người thường nhiều.

Ngay cả Tiểu Ca cũng không dám đơn độc đối mặt với quá nhiều Thi Thứu như vậy, trừ khi tìm được pháp môn đối phó như Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Nhờ cả vào mày đấy, một lần thôi, Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ." Tôi tự lẩm bẩm mấy câu, tay giật mạnh sợi dây mảnh, chiếc chuông đồng lập tức phát ra âm thanh quỷ dị từ dưới lớp tuyết.

Hai con Thi Thứu bị giật mình, lập tức vỗ cánh bay lên.

Một con khác thì hung mãnh lao xuống tấn công vào chỗ tuyết phát ra âm thanh. "Lên thôi!" Lúc này, thấy vị trí đặt chuông đồng bị tấn công, tôi chắc chắn sự chú ý của những con khác đều đổ dồn về phía đó.

Vị trí của tôi cách đó một đoạn.

Nhân cơ hội này, tôi bộc phát sức mạnh, ngoi đầu lên khỏi tuyết, rồi cả người vọt ra.

Khi mấy con Thi Thứu còn lại định quay đầu nhìn thì Hắc Thần Đao đã vung ra, chém thẳng vào con Thi Thứu gần nhất.

Xoẹt!

Tiếng Hắc Thần Đao ngập vào thịt thật sắc gọn.

Con Thi Thứu đầu tiên ngã xuống.

Trên tuyết còn lại ba con, thấy đồng bọn bị giết, chúng lập tức vỗ cánh bay lên không trung.

Hai con lượn lờ trên đầu tôi, một con trước mặt, một con sau lưng, bắt đầu lao xuống tấn công. "Thật hèn hạ, thật quá đáng!

Còn lại năm con mà dám đeo bám Lý Sinh tôi sao?" Tôi hét lên một

tiếng, lăn lộn mấy vòng rồi rút Hắc Thần Đao từ xác con Thi Thứu vừa giết ra. "Nào, để tôi chiến một trận!

Biết thế này tôi đã đốt quách cung điện Thi Thứu đi rồi!

Nhìn cho kỹ đây!

Linh Bội của Quỷ Thị Tỳ!

Vật yêu thích lúc sinh tiền của Thiên Sơn Tiên Nữ.

Thấy Linh Bội như thấy chủ nhân.

Tất cả quỳ xuống cho tôi!" Tôi vốn tưởng mấy câu hét lên để thêm can đảm này sẽ chẳng có tác dụng gì.

Ai ngờ khi tôi tìm thấy miếng Linh Bội bị vùi trong tuyết và đưa ra trước mặt năm con Thi Thứu, chúng quả nhiên như nhìn thấy thứ đáng sợ nhất, bay loạn xạ trên không trung, đâm sầm vào nhau thành một đoàn hỗn loạn.

Thấy Linh Bội có tác dụng, tôi càng quát to hơn: "Súc sinh, cút hết xuống cho ta!" "Chi chi chi!" Mấy con Thi Thứu chỉ còn biết vỗ cánh để giữ tư thế bay, nhưng ý định tấn công đã hoàn toàn biến mất.

Lý Sinh tinh minh lập tức nhận ra manh mối.

Tôi biết rằng dù không biết lệnh chú, Linh Bội vẫn có tác dụng trấn nhiếp nhất định.

Theo tiến hóa của đám Thi Thứu này, nếu Quỷ Thị Tỳ ở đây, chỉ cần một mệnh lệnh là chúng sẽ tuân theo.

Bây giờ Quỷ Thị Tỳ đã là quỷ phó của tôi, lũ Thi Thứu nhìn thấy Linh Bội vừa quen thuộc vừa thấy tôi là kẻ thù, nên chúng vừa muốn tấn công vừa phải nghe lệnh, dẫn đến rối loạn. "Chẳng lẽ mấy con này bị loạn thần trí rồi?

Chương 647

Tư thế bay hỗn loạn thế kia...

Không được, đây là cơ hội tốt, tôi phải tận dụng." Trong lúc suy tính, tôi lại dùng chiêu cũ, lặn sâu vào lớp tuyết dày hơn.

Thi Thứu chiến đấu trên không hay mặt đất đều gần như vô địch, nhưng lũ súc sinh ranh ma này không ngờ tôi còn ranh ma hơn.

Khi tôi ẩn mình dưới tuyết, mấy con Thi Thứu đang muốn báo thù cho đồng bọn lập tức mất phương hướng, chúng như lũ chim dữ bị phá tổ, không ngừng kêu gào trên mặt đất. "Thêm một con nữa!" Ở dưới tuyết, tôi hoàn toàn dựa vào cảm giác, nhắm chuẩn thời cơ.

Khi một đôi móng vuốt Thi Thứu vừa chạm xuống lớp tuyết bên cạnh, tôi lập tức vung Hắc Thần Đao chém mạnh.

Con Thi Thứu đó kêu thảm một tiếng, hai chân đứt lìa. "Hắc hắc, chiêu này quả nhiên hữu hiệu.

Không, tôi phải dọn dẹp thêm một nửa lũ Thi Thứu nữa!" Lúc này tôi đã lấy lại toàn bộ tự tin, nỗi sợ hãi giảm xuống mức thấp nhất.

Mấy con còn lại phát hiện tình hình không ổn, đang định tung cánh bay cao chạy trốn thì tôi như hổ dữ rời núi, vọt ra khỏi tuyết.

Hắc Thần Đao xuyên thấu qua lại, trong cơn hỗn loạn đã tiêu diệt nốt mấy con Thi Thứu ranh ma còn lại.

Trên tuyết đỏ rực một vùng, xác Thi Thứu chất thành đống.

Tôi dùng tuyết lau sạch Hắc Thần Đao rồi thu đao lại, nằm vật ra tuyết thở dốc.

Đinh linh linh!

Từ trạm trung chuyển dưới vách băng vọng lại tiếng chuông.

Sợi dây thừng treo trên vách đá phát ra tiếng leng keng như giục mạng.

Không cần đoán cũng biết người bên dưới đang sốt ruột.

Hồ Ba Y thấy tôi mãi không xuống, đoán chắc bên trên có chuyện nên mới lắc chuông dồn dập như vậy.

Đinh linh linh linh! "Biết rồi, tôi xuống đây." Tôi dùng tín hiệu đã hẹn trước để thông báo cho Tiểu Ca và Hồ Ba Y, sau đó phủi sạch tuyết trên người, không quên liếc nhìn xác Thi Thứu trên tuyết một lần nữa.

Những con bị giết giờ đã biến thành những khối băng điêu.

Tôi hà ra một hơi lạnh, hai tay bám dây thừng trượt xuống. "Lão đại, sao nãy giờ không trả lời?

Bên trên xảy ra chuyện gì vậy?" Hồ Ba Y vừa thấy tôi xuống liền vội vàng hỏi. "Kìa, trên người anh sao lại có máu?" Hoắc Tú Tú cũng không ngồi yên được, khi tôi đáp xuống chỗ hõm của trạm trung chuyển, cô ấy lập tức quan tâm hỏi han. "Ân, lão đại, xem ra vận khí của anh cũng không tệ!

Nếu tôi đoán không lầm, chắc là đám Thi Thứu ở cung điện đuổi theo báo thù, không may đụng phải anh rồi." Giọng nói lạnh lùng của Tiểu Ca vang lên, nhưng lại mang theo vài phần nể phục.

Tôi phủi sạch vụn băng và tuyết trên người, cười ha hả nói: "Thực ra cũng chẳng có chuyện gì lớn, chỉ là mấy con Thi Thứu thôi.

Chúng cũng đen đủi thật khi gặp phải Lý Sinh tôi.

Báo thù không thành lại bị tôi thịt sạch.

Mà nói thật, lúc đó tình hình cũng căng thẳng lắm." Bàn Tử hưng

phấn xoa tay: "Lão đại, sớm biết sẽ gặp Thi Thứu thì để tôi xuống cuối cùng.

Nếu mấy con đó mà tấn công Bàn Tử này, thì giờ người được hâm mộ phải là tôi rồi." "Cút sang một bên đi, chỗ nào cũng có ông được." Shirley Dương trêu chọc Bàn Tử. "Đừng mà, Dương đại tiểu thư.

Lão đại chẳng phải không sao là gì!" Nghỉ ngơi một lát, Tiểu Ca và Hồ Ba Y thu dây thừng lại, chuẩn bị thả xuống vách băng sâu hơn.

Tôi quan sát trạm trung chuyển này, thực ra là một hang băng nhỏ hõm vào vách đá.

Không gian vừa đủ cho mười mấy hai mươi người đứng chân.

Tiểu Ca lúc đó quyết định xuống bồn địa từ chỗ này cũng là một loại may mắn.

Nếu thả dây ở chỗ khác, chưa chắc đã tìm được nơi dừng chân thế này.

Vách đá đóng băng này cao tới cả nghìn mét.

Xuống bồn địa từng đoạn một thế này, nếu không gặp đường cùng thì thật không nên mạo hiểm.

Dù sao thì hành động như vậy, ngay cả những nhà thám hiểm chuyên nghiệp cũng chưa chắc dám thử.

May mà vận khí của cả đoàn rất tốt.

Đội ngũ vào trạm trung chuyển đã ổn định lại.

Tiếp theo có thể tận dụng kinh nghiệm leo núi tích lũy trước đó để tiếp tục trượt xuống cho đến khi chạm đáy bồn địa.

Chương 648

"Hồ Ba Y, đoạn dây thừng ở đây có vết bị cứa.

Cắt đoạn đó đi, dùng phương pháp thắt nút để cố định lại một lần nữa." Tiểu Ca kiểm tra cuộn dây dài hơn hai trăm mét, phát hiện hai ba chỗ bị những nhũ băng sắc nhọn cứa rách.

Việc bảo trì và bảo dưỡng dây leo núi chuyên nghiệp là vô cùng cần thiết.

Dù sao thì cũng mới xuống được một phần năm vách băng, còn bốn phần năm nữa, cường độ hành động sẽ gấp mấy lần vừa rồi.

Thế nên việc kiểm tra trang bị cho ổn định là vô cùng quan trọng. "Được, cái này giao cho tôi." Hồ Ba Y cầm lấy đoạn dây mà Tiểu Ca chỉ, dùng dao găm cắt đứt, sau đó dùng nút thắt đặc biệt để buộc lại thật chặt.

Sau khi cắt bỏ phần thừa, Hồ Ba Y bảo Bàn Tử giúp một tay để kéo căng mối nối.

Lúc này tôi đang trò chuyện với Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương.

Shirley Dương và Hoắc Tú Tú thì đang đục mấy bậc thang nông trên mặt băng bên cạnh trạm trung chuyển để thuận tiện cho lần leo xuống thứ hai.

Mỗi người đều có việc để làm.

Trạm trung chuyển nhỏ hẹp nhưng lại tràn đầy không khí phân công hợp tác, hào hứng đón chờ thử thách tiếp theo.

Thoắt cái, mấy tiếng đồng hồ bảo trì đã trôi qua.

Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, gọi: "Mặt trời đã lệch về hướng tây, ánh sáng vừa vặn chiếu lên vách băng, tầm nhìn rất tốt.

Chúng ta có thể leo xuống thêm khoảng ba năm trăm mét nữa.

Cố gắng đừng để phải qua đêm trên vách băng.

Mọi người có tự tin làm được không?" Shirley Dương bĩu môi: "Trừ khi xuất hiện kỳ tích, vách đá cao nghìn mét mà mới xuống được một phần năm, cả đội đã mệt phờ rồi.

Nhìn Bàn Tử kìa, đến cái ba lô cũng vứt xuống, bắt ông ấy đeo lại chắc chắn ông ấy sẽ than vãn vai mọc thêm hai cái mụn nước mất." "Phi phi phi, Dương Tuyết Lệ đồng chí, cô đừng có chọc vào nỗi đau của tôi.

Vai tôi có bị thương tí thì đã sao?

Bàn Tử tôi cũng là 'tam hảo đồng chí' trong đội đấy nhé.

Lão đại yên tâm, chỉ cần mọi người chuẩn bị xong, Bàn Tử tôi tuyệt đối không tụt lại phía sau, chắc chắn sẽ theo kịp mọi người." Hồ Ba Y nói: "Bàn Tử đừng có bốc phét nữa.

Lão đại bảo mọi người chuẩn bị thì mọi người phối hợp đi.

Đâu ra mà lắm lời thế.

Các vị, Hồ Ba Y tôi nói trước nhé, chúng ta đang ở trên vách băng, lũ Thi Thứu trong cung điện có thể lần theo mùi máu mà truy đuổi đấy.

Nếu không tranh thủ thời gian xuống bồn địa, chậm một phút là tạo cơ hội cho chúng tấn công.

Các vị muốn đối phó với Thi Thứu khi đang treo lơ lửng trên dây hay muốn đánh nhau với chúng trên mặt đất bồn địa?

Nếu không muốn treo mình giữa không trung thì cứ ngoan ngoãn

làm theo lời lão đại đi!" Hoắc Tú Tú nghe Hồ Ba Y nói nghiêm trọng như vậy thì rùng mình nổi da gà. "Hồ Ba Y, đừng nói nữa, anh không thấy là đang dọa mọi người à?" Hồ Ba Y cười hắc hắc, nói với Hoắc Tú Tú: "Đó là sự thật đấy, lão đại không nói thôi." Thấy tôi không phản ứng, Hồ Ba Y quay sang nhìn tôi.

Thấy tôi đang đứng ở mép vách băng của trạm trung chuyển, cúi người nhìn về phía vách băng đối diện, anh ấy tò mò hỏi: "Lão đại, anh thực sự nghĩ lũ Thi Thứu đáng ghét đó sẽ tìm tới chúng ta sao?" "Không, tôi hình như phát hiện ra mấy cái bóng người.

Tiểu Ca, nhãn lực của cậu tốt hơn người thường, nhìn xem, hướng ba giờ, góc dưới bên trái cách đó khoảng một dặm, có phải có một đoàn người không?" Tiểu Ca nghe thấy lời tôi nói, lập tức cau mày: "Để tôi xem." Tôi nhường chỗ, Tiểu Ca chen vào vị trí đó, quan sát từ xa về hướng tôi chỉ. "Ừm... là hội Phong Bưu!

Nhìn kìa, tiếng súng phát ra từ vị trí đó.

Chẳng lẽ chúng đã tìm thấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ?" Tiểu Ca vừa nói xong, mọi người trong đội lập tức hưng phấn hẳn lên.

Nhưng không khí lại mang theo nhiều phần căng trọng hơn.

Sau sự kiện nổ súng ở cốc Kinh Không, hội Phong Bưu có thể hành tiến trong bồn địa, nổ súng trừ khử rắc rối rồi lại tiếp tục lên đường.

Tin này đối với tôi rõ ràng là tin xấu.

Thấy Tiểu Ca khẳng định hành tung của hội Phong Bưu, tôi lập tức nói: "Tôi đã phái Tinh Tuyệt Nữ Vương đi rồi, nhưng cô ấy vẫn chưa về.

Không được, chúng ta phải nhanh chóng xuống dưới, trước khi trời tối nhất định phải xuống tới chân vách băng nghìn mét này." Tôi

sắp xếp lại công việc, khối lượng công việc tăng lên gấp mấy lần.

Mọi người đều căng thẳng.

Bàn Tử và Hồ Ba Y đẩy nhanh tốc độ thả dây.

Tiểu Ca buộc hai con dao găm bên hông, xắn tay áo lên, hăm hở chuẩn bị.

Đại Kim Nha cũng khẩn trương chuẩn bị sẵn sàng.

Khoảng mười phút sau, Tiểu Ca lại là người xuống đầu tiên, hai tay nắm chặt dây thừng, nói với mọi người: "Quy tắc cũ, sau khi tôi xuống, các vị nghe theo sắp xếp của lão đại.

Lấy tiếng chuông làm hiệu, tôi xuống đây." Động tác của Tiểu Ca rất lanh lẹ, hai tay nắm dây, lúc buông lúc siết nhịp nhàng, trọng lượng cơ thể được điều động khéo léo.

Chương 649

Anh ấy trượt xuống mười mấy mét, nhanh chóng biến thành một điểm nhỏ. "Xuống rồi." "Thật hy vọng vận khí của Tiểu Ca luôn tốt như vậy.

Nhưng nếu bên dưới không có trạm trung chuyển tương tự thế này thì phải làm sao?

Tổng không lẽ trông chờ Tiểu Ca đào một cái hang trên vách băng chứ?" Shirley Dương và Hoắc Tú Tú đang thảo luận điều mà tôi lo lắng nhất.

Kiểu leo trực tiếp từ đỉnh vách đá đóng băng gần như thẳng đứng xuống đáy vực thế này, nếu giữa chừng không có điểm dừng thì phải thỏa mãn hai điều kiện mới có thể xuống tới đáy.

Nhưng thực tế dây leo chuyên nghiệp không dài đến thế.

Thêm vào đó đội ngũ đông người, muốn đưa tất cả xuống đáy vực, thời gian tiêu tốn giữa chừng cũng đủ mệt rồi.

Thế nên nếu gặp phải rắc rối hóc búa sẽ là thử thách cực lớn.

Lúc này, Hồ Ba Y và Bàn Tử đang giữ một đầu dây ở trạm trung chuyển, khi thấy hơn hai trăm mét dây đã thả hết mà vẫn chưa có tín hiệu, cả hai đều kinh hô.

Một dự cảm chẳng lành nảy ra trong đầu họ. "Lão đại, hết dây rồi." "Chuyện quả nhiên không ổn." "Bình thường chuyện thế này không thể xảy ra, nhưng giờ nó xảy ra thật rồi.

Hai trăm mét dây leo núi thả hết sạch mà Tiểu Ca vẫn chưa rung chuông.

Rõ ràng bên dưới không có chỗ đủ cho ngần ấy người chúng ta

đứng chân!

Gặp rắc rối to rồi!" "Thế thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ chúng ta lại leo lên đỉnh băng xuyên sao?" Tôi nghiến răng nói với Đại Kim Nha: "Đã chọn xuống thì tuyệt đối không đi lên nữa." Hồ Ba Y nói: "Đúng thế, chúng ta đã xuống tới đây rồi, đi lên cũng không nổi.

Thay vì làm việc vô ích, chi bằng tạo ra cơ hội thuận lợi để mọi người xuống đáy vực an toàn, ra khỏi bồn địa mới là thượng sách." Đại Kim Nha nói: "Hồ Ba Y, đầu óc cậu linh hoạt, giao nhiệm vụ này cho cậu đấy." Hồ Ba Y không phục nói: "Tôi á?

Tôi vốn cũng chẳng trông mong gì vào lão Kim, lão Kim mà nghĩ ra chủ ý thì mới là chuyện lạ." "Hế, thằng nhóc này định gây sự với tôi à?" Hồ Ba Y cười lạnh: "Đại Kim Nha, chuyện này phải dựa vào sự kết hợp giữa trí lực và thể lực mới tìm ra cách được.

Cả hai phương diện đó ông đều có vẻ thiếu hụt, đừng có tranh với tôi." Đại Kim Nha vốn định khích tướng Hồ Ba Y, giờ lại bị Hồ Ba Y khích ngược lại, tức nghẹn nói: "Thằng ranh, dám coi thường Kim gia ta à.

Được, Đại Kim Nha ta sẽ nghĩ ra một cách cho các người mở mang tầm mắt." Đại Kim Nha ngồi phịch xuống trạm trung chuyển, lưng dựa vào vách đá, nhắm mắt lại nghĩ kế.

Hồ Ba Y "xì" một tiếng, cũng ngồi xuống cạnh đó, trầm tư suy nghĩ cách xuống đáy vách băng khi không có trạm trung chuyển. "Có rồi!

Tôi có cách rồi!" Ai ngờ trong số bao nhiêu người, cuối cùng Ngô Tà lại là người nghĩ ra cách.

Ngô Tà vừa nghĩ ra cách tích thủy thành băng liền phấn khích reo

lên.

Cậu ta không giấu được bí mật, trực tiếp nói luôn cho mọi người.

Tôi và Hồ Ba Y suy nghĩ kỹ một chút, đều thấy cách này có lẽ khả thi.

Tiểu Ca nghe xong ý kiến của Ngô Tà, hỏi: "Được, nhưng ở đây lấy đâu ra nhiều nước thế?" Shirley Dương tiếp lời: "Dùng nước đóng băng tạo thành thạch nhũ, cuối cùng chúng ta men theo đó xuống đáy vực, nghe cũng có lý.

Nhưng để tạo ra nhiều nước như vậy thì phải dùng lửa.

Ở đây bốn bề không có củi, chúng ta lấy gì đốt lửa?" "Ha ha ha, Ngô Tà, cậu đúng là thiên tài.

Đã có cách rồi thì chuyện mượn lửa cứ để lão đại tôi lo." Trên tay tôi là viên Linh Châu - Xích Đan Châu, một viên bảo châu thuộc tính hỏa.

Có viên châu này, chỉ cần phóng ra linh lực thuộc tính hỏa là có thể làm tan chảy khối băng xung quanh vách đá.

Như vậy nước cần thiết tự nhiên sẽ có.

Ý tưởng này thật sự là một nét bút thần tiên.

Mọi người không thể không thán phục sự thần kỳ của Xích Đan Châu và ý tưởng táo bạo của tôi.

Dưới hành động của tôi, linh khí thuộc tính hỏa của Xích Đan Châu nhanh chóng được sử dụng để đục một mạch nước nhân tạo trên vách băng của trạm trung chuyển.

Mấy người cùng đồng tâm hiệp lực dẫn dòng nước ra mép vách băng lạnh giá.

Theo thiết kế của Ngô Tà, nước muốn tạo thành thạch nhũ băng

thì phải gặp gió là đông ngay.

Phải đông thật nhanh thì mới có thể không ngừng chồng lên nhau như hàn xì, biến nước thành băng bám vào vách đá trơn nhẵn.

Nhanh chóng, những bậc thang băng có thể leo xuống được tạo ra.

Lúc này Tiểu Ca thấy có người men theo dây thừng xuống, liền hỏi: "Xong rồi à?

Xuống thế nào?

Bên dưới không có trạm trung chuyển đâu." "Tiểu ca, lão đại có cách rồi.

Nhìn này, những khối băng lớn thế này chỉ cần một chút nước là có thể dính chặt vào vách băng, biến thành bàn đạp cho chúng ta." Hồ Ba Y giải thích cách của tôi cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhìn là hiểu ngay, phấn khích nói: "Tôi đang lo không biết xuống đáy vực thế nào, giờ vấn đề đã được giải quyết.

Cách này tuyệt thật, đưa khối băng cho tôi, tôi cũng sẽ làm thêm vài bậc thềm băng kiên cố." Cứ như vậy, một cây thiên thê trên vách đá băng xuyên đã được tạo ra.

Chương 650

Tất cả người của Lão Cửu Môn men theo thang băng xuống tới đáy vực.

Trước khi trời tối, cuối cùng cả đoàn cũng dựng được lều trại trên vùng bồn địa núi tuyết có địa hình kỳ lạ này.

Nhiệt độ ở bồn địa núi tuyết rõ ràng cao hơn trên băng xuyên nhiều.

Tuy xung quanh vẫn có tuyết đọng nhưng không phải chỗ nào cũng có, xung quanh được bao phủ bởi một số thực vật, giúp việc săn bắn và nghỉ ngơi trở nên dễ dàng hơn.

Khi trời tối, Bàn Tử quả nhiên không thất hứa.

Mượn súng của Shirley Dương, anh ta đã săn được hai con thú rừng mang về.

Hồ Ba Y thì ở trong lều của tôi, lấy dầu hồng hoa bôi cho tôi.

Shirley Dương và Hoắc Tú Tú đã sớm chui vào lều nghỉ ngơi, đợi khi hương thịt nướng lan tỏa khắp doanh địa mới ra dùng bữa.

Mỗi một khung cảnh đều tràn đầy hơi thở cuộc sống khiến người ta thèm thuồng.

Bàn Tử sau khi nướng thịt xong, dùng những lá cây to hái xung quanh chia thành các phần bằng nhau.

Anh ta còn dùng băng tuyết bên cạnh nấu một nồi canh thịt lớn.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, thức ăn lên bàn, Bàn Tử đứng một bên gõ vào chậu sắt, gọi to một tiếng: "Khai cơm thôi!

Hôm nay lão đại và Ngô đồng chí vất vả rồi.

Dùng Xích Đan Châu làm tan băng, rồi biến nước thành băng, biến khối băng thành bàn đạp, cứ thế từng bậc từng bậc đi xuống.

Cuối cùng cũng tạm biệt băng xuyên, xuống tới đáy vực, đặt chân lên bồn địa rồi.

Đừng nói nữa, trải nghiệm thế này ra ngoài bảo đảm không ai tin đâu." "Ái chà, Bàn Tử, tay nghề khá đấy." Shirley Dương thấy Bàn Tử đang tự đắc, vốn định trêu vài câu.

Nhưng ăn của người thì miệng ngắn, cầm của người thì tay mềm.

Thấy Bàn Tử bận rộn không ngơi nghỉ, hiếm khi thấy anh ta siêng năng như vậy, lời trêu chọc biến thành lời khích lệ và khen ngợi cũng là chuyện tự nhiên.

Hồ Ba Y cũng hiếm khi đặt tay lên vai Bàn Tử, gọi: "Tôi nói này, Đại Kim Nha, lão đại, lão đạo sĩ, ai cũng giỏi, chỗ nào cũng hơn Bàn Tử.

Nhưng nếu luận về trù nghệ, tôi thật sự không phải đối thủ của ông.

Bàn Tử, giỏi lắm.

Bữa này tôi nhận tình này." Nói xong, Hồ Ba Y dùng dao chia thức ăn, cắt một chiếc đùi thú nướng trên giá, ăn một cách ngon lành. "Hồ Ba Y, buông tay ra.

Cái đùi đó để cho lão đại ăn.

Thằng nhóc này tham ăn thật.

Tức chết Bàn gia ta mà." "Ha ha, xin lỗi nhé nhưng tôi cũng phải chén một miếng.

Ai bảo ông nướng thịt ngon thế làm gì." "Nào, Bàn Tử, cũng vào ăn thôi.

Chậm tí nữa là phần của ông cũng bị ăn sạch đấy." Bàn Tử thấy mọi người ăn uống ngon lành, lập tức gia nhập đội ngũ ăn như rồng cuốn, nằm mơ cũng không ngờ ăn một bữa dã ngoại mà lại có hương vị thế này.

Cảm giác đó thật không gì sướng bằng. "Ân, ngon thật." "Hôm nay hai con thú này cũng đen đủi thật, để Bàn Tử tôi đụng phải.

Hai ba mươi cân thịt đấy, tiết kiệm một chút là đủ cho ngần ấy người chúng ta ăn hai ba bữa rồi!" Đạo sĩ Hoàng Chương ăn xong phần của mình, nói: "Nhưng chúng ta đã ăn sạch trong một bữa rồi, vì để lấp đầy cái bụng mà lão đạo tôi đã phá giới.

Ngày mai bữa đó vẫn chưa có gì vào bụng thì giải thích sao đây?" Hồ Ba Y nói: "Không sao không sao, lão đạo, vách băng cao thế mà còn leo xuống được.

Bằng nghị lực của ông, Hồ Ba Y tôi xin lấy canh thay rượu kính một ly." "Rượu á, hắc hắc!" Bàn Tử quay đi, lấy ra một cái bi đông sắt, lén lút nhấp một ngụm.

Biểu hiện đó sướng đến mức suýt quên luôn cả họ của mình. "Bàn Tử, rượu ở đâu ra thế?" Ai ngờ hành động nhỏ của Bàn Tử lại bị Đại Kim Nha bắt quả tang.

Bàn Tử đành phải giao nộp bình rượu quý báu ra.

Mỗi người uống một ngụm nhỏ là hết sạch rượu.

Hồ Ba Y là người cuối cùng, đưa bình rượu không cho Bàn Tử, cười híp mắt nói: "Bàn Tử, thật đúng là có ý nghĩa.

Vừa làm bữa tối, lại còn tặng thêm rượu.

Đúng là anh em tốt!" Bàn Tử đau lòng nói: "Hồ Ba Y, đừng có mỉa mai Bàn ca tôi nữa.

Nếu không phải nể mặt mọi người đều vất vả, tôi đánh chết cũng không giao nửa bình rượu này ra đâu.

Đúng là thực thà quá, bảo ý tứ một chút mà các ông uống sạch rượu của Bàn ca tôi luôn." Bàn Tử cầm cái bi đông sắt rỗng, dốc ngược ra ngoài, đau lòng đến mức nước mắt sắp rơi.

Nửa đêm, tôi nghỉ ngơi được một hai tiếng thì không sao ngủ tiếp được.

Tôi triệu hoán Tinh Tuyệt Nữ Vương đến bên cạnh.

Chương 651

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một cách có thể làm nhanh được.

Tay tôi nâng viên Xích Đan Châu vừa lập công lớn ban ngày, dưới bầu trời sao của bồn địa núi tuyết, tôi để ánh sáng của Xích Đan Châu chiếu lên không trung.

Do Xích Đan Châu có linh lực đặc thù, Tinh Tuyệt Nữ Vương từng lợi dụng loại linh lực này để tu luyện và phục hồi nguyên khí.

Do đó, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương ở gần đây không xa, cô ấy nhất định sẽ cảm ứng được linh lực của Xích Đan Châu, từ đó biết chủ nhân đã xuống khỏi băng xuyên.

Và suy đoán ra tôi đang ở gần đây, tự nhiên có thể theo hướng linh lực của Xích Đan Châu mà tìm thấy chủ nhân. "Chủ nhân, tôi dẫn về rồi." "Ai?" Lúc tôi chuẩn bị thu công, Tinh Tuyệt Nữ Vương - người cảm ứng được năng lượng của Xích Đan Châu, quả nhiên đã trở về sau nửa canh giờ.

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là sau lưng Tinh Tuyệt Nữ Vương còn có một cái bóng đi theo.

Cái bóng đó trông cực kỳ hung tợn.

Bản năng mách bảo tôi, đó tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành! "Xích Hồ Thi Yêu." Mấy chữ Xích Hồ Thi Yêu thốt ra từ miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi lập tức hiểu ra vấn đề.

Hóa ra, phái Tinh Tuyệt Nữ Vương đi thám thính tình hình của Phong Bưu, trong đám người Ngũ Long Bang đó đã trà trộn vào loại nhân vật này.

Nhưng tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại dụ một mình con Xích

Hồ Thi Yêu này về?

Đó là một câu hỏi! "Tinh Tuyệt Nữ Vương, chuyện này là sao?" "Không kịp giải thích đâu, trước tiên phải xử lý con Xích Hồ Thi Yêu này đã." Lúc này, Bàn Tử, Đại Kim Nha cũng bị tiếng động bên cạnh làm cho tỉnh giấc.

Vốn dĩ sau một bữa no nê, ai nấy đều buồn ngủ rũ mắt.

Nhưng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi lại mang lại sự hồi phục tinh lực cực lớn.

Vì cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, bị tiếng đánh nhau làm tỉnh, mọi người lập tức tụ tập quanh tôi.

Bàn Tử vừa thấy con Xích Hồ Thi Yêu kia liền kích động ngay.

Anh ta chạy về lều tìm vũ khí để đối phó với nó.

Hồ Ba Y, Tiểu Ca, Đại Kim Nha, Shirley Dương, Hoắc Tú Tú lần lượt vây quanh.

Đạo sĩ Hoàng Chương từ xa thấy Xích Hồ Thi Yêu liền đại khiếu: "Đừng có khinh suất, đừng có khinh suất." "Đạo sĩ, ông nhận ra thứ này sao?" Đại Kim Nha thấy biểu cảm của đạo sĩ có chút kỳ lạ, nhìn sắc mặt rõ ràng là rất quen thuộc với thứ này, không khỏi tò mò hỏi.

Đạo sĩ Hoàng Chương lo lắng nói: "Nhận ra chứ, thứ này gọi là Xích Hồ.

Một loại trong Cửu Vĩ Hồ.

Chỉ là tu luyện chưa đủ đẳng cấp, hiện tại mới có ba cái đuôi." Nhưng nhìn Xích Hồ Thi Yêu thì lại giống người đang hóa trang.

Vì có áo bào che khuất phần đuôi nên người thường căn bản không thấy đuôi của nó.

Đạo sĩ Hoàng Chương tiếp tục nói: "Tôi và sư phụ khi đi đuổi xác

đã gặp loại Xích Hồ Thi Yêu này, nơi nào có Xích Hồ, ắt có Hồ Yêu khác.

Tuyệt đối không phải một con đơn lẻ.

Thế nên chúng ta phải cẩn thận đối phó, nếu không rước họa vào thân thì càng phiền phức hơn." Lời của đạo sĩ Hoàng Chương đã nhắc nhở tôi.

Tôi thấy rằng hiện tại không cần vội vã xử lý con hồ yêu trước mặt này. "Bao vây nó lại." Tôi ra lệnh một tiếng.

Hồ Ba Y và Bàn Tử, mỗi người cầm một đầu Khổn Thi Võng, chia ra hai bên áp sát Xích Hồ Thi Yêu.

Động tác của nó rất chậm chạp.

Xích Hồ Thi Yêu vừa thấy tấm Khổn Thi Võng đó liền trở nên kích động, rõ ràng nó nhận ra vật này sẽ gây cản trở lớn cho hành động của mình. "Xích xích!" Xích Hồ Thi Yêu nhe răng trợn mắt, khuôn mặt hung tợn hướng về phía hai cao thủ Lão Cửu Môn đang giăng lưới bắt nó, phát ra những tiếng đe dọa kịch liệt.

Cùng lúc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương đến bên cạnh tôi, trao một thứ vừa thu hoạch được - Hồ Yêu Chi Phách vào tay tôi.

Thấy thứ trong tay như một linh hồn cuộn tròn, tôi cảm giác như đang cầm một khối hổ phách nhỏ mờ ảo, trắng trẻo sạch sẽ, bên trong hổ phách như phong ấn một con hồ yêu, khiến người ta thấy vô cùng thần kỳ.

Tôi kinh ngạc vô cùng!

Liền vội hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Lấy đâu ra thứ này thế?" "Linh hồn của hồ yêu!

Có nó, Hồ Yêu Vương đang ẩn núp trong đội của Phong Bưu sẽ

không thể tùy ý làm mưa làm gió nữa.

Chủ nhân chẳng phải đã bảo tôi sao?

Tuyệt đối không được để kẻ thù vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ trước chúng ta.

Thế nên tôi đành động não một chút, trộm lấy một cái Hồ Yêu Chi Phách này." Tôi lập tức hiểu ra tất cả.

Nguyên lai là từ ngôi mộ Kim Giáp Cương Thi đó trốn thoát và trà trộn thành công vào đội của Phong Bưu, là một con Hồ Yêu Vương đã thành khí hậu!

Tinh Tuyệt Nữ Vương vì muốn trì hoãn tiến độ của Ngũ Long Bang, không để hội Phong Bưu vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sớm nhất nên đã tốn bao công sức tạo ra bước ngoặt này.

Chương 652

Thảo nào lại bị thuộc hạ của Hồ Yêu Vương là Xích Hồ Thi Yêu truy đuổi.

Chắc chắn con Xích Hồ Thi Yêu này là vì Hồ Yêu Chi Phách mà đến.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, tôi đưa thứ trong tay ra nhử, con Xích Hồ Thi Yêu đó quả nhiên trở nên cực kỳ kích động.

Đôi mắt nó đỏ ngầu lên, trông vừa đáng sợ vừa kịch liệt.

Mắt nó trợn to, trừng trừng nhìn vào Hồ Yêu Chi Phách trên tay tôi, không nhúc nhích, cả người run rẩy.

U u!

Khi Hồ Ba Y và Bàn Tử áp sát từ phía sau, con Thi Yêu này rõ ràng trở nên bạo liệt hơn.

Do áp lực môi trường, hiện tại nó gần như không còn khả năng chạy thoát.

Tu vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương cực mạnh, vốn có thể kết liễu nó giữa đường.

Nhưng vì phải bảo vệ Hồ Yêu Chi Phách nên cô ấy không ra tay.

Giờ dẫn nó về đây, giao cho người Lão Cửu Môn xử lý, đúng là một mũi tên trúng hai đích, chiêu này quả nhiên lợi hại.

Tôi cảm thấy lần này phái Tinh Tuyệt Nữ Vương đi thám thính động tĩnh của Phong Bưu quả nhiên thu hoạch không nhỏ.

Trong lòng không khỏi đắc ý. "Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Tôi cất Hồ Yêu Chi Phách đi, lập tức ra lệnh cho Hồ Ba Y và Bàn Tử:

"Khổn Thi Võng, tóm lấy con Xích Hồ Thi Yêu này cho tôi." Hồ Ba Y và Bàn Tử nắm chặt đầu dây, nhìn nhau một cái rồi từ phía sau bất ngờ quăng lưới về phía Xích Hồ Thi Yêu. "Bốp!" Xích Hồ Thi Yêu cũng không phải dạng vừa.

Tuy đứng yên không nhúc nhích nhưng lớp áo bào sau lưng nó lại tạo ra một đợt sóng kỳ lạ, hất tung lên.

Tiếp đó, trước sự chứng kiến của mười mấy cặp mắt, sau lưng nó mọc ra ba cái đuôi lớn và dài!

Mỗi cái đuôi đều có lông màu vàng đậm, như ba mũi tên bắn ra trước mặt mọi người.

Bàn Tử và Hồ Ba Y lo Xích Hồ Thi Yêu phản kháng nên động tác càng nhanh hơn, lúc thu lưới gần như dùng hết sức bình sinh.

Khổn Thi Võng từ sau ra trước, gần như trong chớp mắt đã trói chặt Xích Hồ Thi Yêu thành một cục.

Bàn Tử thần kinh thô, thấy hiệu quả hành động vượt ngoài dự kiến liền hoan hô hét lớn: "Ú dè, con Xích Hồ Thi Yêu nhỏ bé này cũng chẳng có gì ghê gớm, lão đạo sĩ, ông làm tôi sợ chết khiếp." Đạo sĩ Hoàng Chương lại bất động thanh sắc, tiếp tục nhìn con Xích Hồ Thi Yêu đó.

Thấy biểu cảm cổ quái của ông, Bàn Tử và Hồ Ba Y đều rùng mình một cái.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Xích Hồ Thi Yêu đang bị Khổn Thi Võng khống chế.

Lúc này, một luồng sương mù mãnh liệt bùng phát từ bên trong tấm lưới đang trói chặt nó. "Bùm!" Một tiếng, xung quanh lập tức như bị ném một quả bom khói.

Mùi hôi thối nồng nặc gần như khiến tất cả mọi người muốn ngất

xỉu.

Không biết ai trong cơn hỗn loạn đã hét lên một tiếng: "Đánh rắm cáo!" "Không đúng, khụ khụ khụ... phải gọi là khí độc thần kinh mới đúng, đáng sợ quá, dọa người quá.

Tôi... khó chịu quá..." "Uầy, mùi hôi này bám người thật đấy, mãi không tan đi, thật không thể tin được." "Đừng có lại gần trung tâm." "Sợ Xích Hồ Thi Yêu lại tặng cho Bàn gia tôi một quả nữa à?

Thối quá đi mất... khụ khụ, không ổn rồi, tôi sắp nôn hết chỗ thịt rừng vừa ăn ra rồi." Ý chí của Bàn Tử không đủ mạnh, dưới đòn tấn công bằng rắm cáo, anh ta là người đầu tiên nôn mửa.

Có người khơi mào, mấy cô gái trong Lão Cửu Môn cũng không chịu nổi.

Shirley Dương và Hoắc Tú Tú cũng lần lượt nôn theo.

Đợi đến khi trận mùi hôi nồng nặc đó dần tan đi, khi tôi nhìn về phía Khổn Thi Võng thì làm gì còn bóng dáng Xích Hồ Thi Yêu nữa! "Không ổn, để con nghiệt súc đó trốn mất rồi." "Đều tại tôi sơ ý, thứ đó đúng là khó nhằn thật, lần sau gặp lại Xích Hồ Thi Yêu, nhất định phải dùng địa pháp xử lý nó ngay, tuyệt đối không cho nó cơ hội thở dốc." "Giờ thì muộn rồi.

Lão đại, Xích Hồ Thi Yêu và chủ nhân của nó là Hồ Yêu Vương đều là những kẻ thù dai.

Chúng ta đã đắc tội với chúng, chắc chắn chúng sẽ báo thù." Tôi liếc nhìn Đại Kim Nha, nói: "Báo thù thì cứ báo thù, nhưng con Hồ Yêu Vương đó đã tìm đủ mọi cách để trà trộn vào đội Phong Bưu, mục đích của nó chắc chắn cũng giống tôi." Đại Kim Nha kinh ngạc nói: "Hồ Yêu Vương cũng nhắm tới Tị Trần Châu sao?

Tuyệt đối không được." Tôi nói: "Dĩ nhiên là không được.

Thế nên bây giờ đối thủ chúng ta phải đối mặt, ngoài hội Phong Bưu ra, còn có Hồ Yêu Vương đang trà trộn trong đó nữa.

Mọi người nhớ kỹ, vào bồn địa này, trong vòng bán kính không quá năm mươi dặm, có khả năng là mục tiêu cuối cùng của chúng ta - nơi tọa lạc của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Một khi phát hiện ra mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, việc đụng độ với Ngũ Long Bang và Hồ Yêu Vương màu đỏ chắc chắn là không tránh khỏi, tất cả mọi người phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng." "Lão đại, tôi hiểu rồi." "Không thể được, chúng ta phải phấn chấn lên." "Quan trọng là sau khi con Xích Hồ Thi Yêu này trốn thoát, nó chắc chắn sẽ bẩm báo với Hồ Yêu Vương.

Tin tức chúng ta xuống bồn địa cũng sẽ theo đó mà truyền đi.

Kẻ thù sẽ nảy sinh cảnh giác với tôi, khiến mỗi lần hành động của chúng ta đều gặp trở ngại cực lớn." Shirley Dương tiến lên phía trước, nói với Hồ Ba Y đang phân tích sự việc: "Anh nói cũng đúng, nhưng nhìn chung chúng ta không còn đường lui nữa rồi.

Chương 653

Hiện giờ mộ Thiên Sơn Tiên Nữ ngay trước mắt, có câu 'ba người thành hổ', không còn đường lui mới là con đường tốt nhất." "Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng!

Hiện giờ chúng ta đã bước vào con đường hẹp rồi!" Hoắc Tú Tú cũng tiếp lời sau Shirley Dương.

Lúc này, sau khi ổn định tâm trạng của các thành viên, tôi thấy trời cũng đã gần sáng.

Tôi nói với Hồ Ba Y: "Ai thấy thiếu ngủ thì đi ngủ bù ngay đi.

Trời vừa sáng, tôi sẽ tiến về hướng thấy Phong Bưu hôm qua.

Bàn Tử, lại đây." Tôi riêng biệt gọi Bàn Tử ra, bảo anh ta hỗ trợ định vị sơ bộ.

Thấy tôi lấy ra Hồ Yêu Chi Phách và một chiếc gương bát quái, Bàn Tử lập tức hiểu tôi định làm gì.

Anh ta đứng ở vị trí cách đó khoảng mười mét, đóng vai trò như một tiêu điểm sống, tôi lợi dụng la bàn bát quái trên tay, để kim chỉ hướng đúng vào vị trí sao Bắc Đẩu, sau đó so sánh với hướng Bàn Tử đang đứng để tiến hành suy luận.

Chiếc la bàn bát quái này có cấu trúc tinh vi, thiết kế vô cùng phức tạp.

Cấu tạo bên trong của nó không thua kém gì một chiếc đồng hồ cơ khí với hàng trăm linh kiện.

Một phần công năng trong đó chỉ có những người cực kỳ trong nghề mới biết.

Một cái la bàn như vậy, người bình thường không biết dùng, chỉ biết phân biệt đông nam tây bắc để chỉ đường, còn những công năng khác thì mù tịt.

Nhưng chiếc la bàn này trong tay tôi lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác.

Là người đứng đầu Lão Cửu Môn, việc sử dụng chiếc gương bát quái này đối với tôi như cá gặp nước, rồng gặp vực, vô cùng thuần thục, rất nhiều công năng mà người khác không biết đều có thể biến ảo trong tay tôi. "Ân, hướng đó quả nhiên yêu khí cực trọng.

Xem ra hội Phong Bưu ít nhiều cũng biết về chuyện Hồ Yêu Vương rồi.

Đội ngũ của chúng đã bị Hồ Yêu Vương màu đỏ trà trộn vào, tên Lão Sư Gia đó đáng lẽ phải nhận ra chứ, tại sao Phong Bưu vẫn coi như không có chuyện gì mà tiếp tục dẫn thuộc hạ lên đường?

Chẳng lẽ đã đạt được thỏa thuận hợp tác nào đó với Hồ Yêu Vương rồi sao?

Không thể nào!" Tôi thấy mấy cây kim trên la bàn không ngừng nhảy vọt về một hướng nào đó.

Những cây kim này sau khi được thi triển thủ đoạn đặc biệt có thể kiểm tra độ mạnh yếu của yêu khí.

Ngoài hướng thấy hội Phong Bưu hôm qua có yêu khí thịnh nhất ra, các hướng khác gần như không đo được yêu khí.

Kiểm tra kết thúc, tôi thu la bàn bát quái lại, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, vị trí đó đại hung, đừng có một mình đứng ở đó." Bàn Tử hiếu kỳ liếc nhìn bụi cây sau lưng, tò mò hỏi: "Đại hung?

Cái gì chứ, Bàn Tử tôi phúc lớn mạng lớn, sát tinh cũng phải bị tôi khắc chế.

Nếu để tôi bắt được con Hồ Yêu Vương đó, tôi nhất định phải đem nó đi chiên dầu.

Để xem thịt hồ yêu có vị thế nào." Tôi mỉm cười, nói với Bàn Tử: "Mùi rắm cáo còn chưa ngửi đủ sao mà còn đòi ăn thịt hồ yêu, ngược đời thật." Bàn Tử bị tôi chọc cười ha hả, quay về doanh địa thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Trong lúc mang Hồ Yêu Chi Phách trở lại doanh địa, trong đầu tôi lại nảy ra một ý tưởng kinh ngạc và táo bạo.

Trong vài giờ trước khi xuất phát, tôi xem thời gian, sau đó gọi Tiểu Ca đến bên cạnh. "Không cần tìm tôi, chắc chắn là có việc rồi." "Đúng thế, để tôi nói nguyên nhân cho cậu biết." "Nếu không tiện thì không cần nói, có lẽ tôi đã đoán được lý do anh gọi tôi ra rồi." Tiểu Ca nhìn tôi.

Cả hai đều im lặng nhìn nhau, rồi đột nhiên hiểu ý cười một tiếng. "Tiểu ca, có nắm chắc không?" "Nắm chắc hay không còn phải xem người nữa.

Đối với tôi, việc trà trộn vào Ngũ Long Bang không phải là không thể.

Yên tâm đi, tôi sẽ tùy cơ ứng biến." Tôi thấy tâm tư của mình đều bị Tiểu Ca đoán thấu, liền vỗ đùi nói: "Mang cái này theo, lúc mấu chốt tiếng chuông đồng có thể cứu mạng đấy." Nói xong, tôi hào phóng cho Tiểu Ca mượn chiếc chuông đồng - báu vật lấy được từ xác thi ngạc trên núi băng.

Tiểu Ca cũng không khách sáo, trực tiếp nhét vào túi.

Sau đó anh ấy quay lưng về phía tôi nói: "Sau khi tôi đi, sẽ để lại ký hiệu ở mỗi nơi đi qua.

Mọi thứ cứ theo thỏa thuận ban đầu mà làm!" "Ân, nhớ kỹ, nhiệm

vụ của cậu là tra rõ lai lịch của Hồ Yêu Vương màu đỏ, và khi cần thiết, hãy dẫn dắt Ngũ Long Bang và Phong Bưu vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." Nói xong, tôi quay trở về doanh địa.

Thấy Bàn Tử, Đại Kim Nha, Ngô Tà đều đã thu dọn đồ đạc, đứng thành một hàng, chỉ đợi tôi về là dẫn đầu xuất phát.

Nhưng Bàn Tử mắt sắc, thấy Tiểu Ca mãi không về liền hỏi: "Lão đại, sắp đi rồi mà Tiểu Ca đâu mất tiêu?

Không lẽ đi trước rồi?" Tôi nói: "Tôi phái anh ấy đi truy sát Hồ Yêu màu đỏ rồi.

Đừng quan tâm, chúng ta đi đường của chúng ta." Đội ngũ tiến lên theo hướng tôi dùng la bàn bát quái thăm dò.

Ở địa hình bồn địa này, thỉnh thoảng sẽ có tuyết phủ, ven đường có một số bụi cây do các loài thực vật không tên tạo thành, đi lại rất khó khăn.

Do địa hình đặc thù, tốc độ tiến quân của cả đội không nhanh.

Nhưng giờ đây trong lòng mỗi người đều nung nấu hy vọng.

Vì vậy bước chân của họ trở nên đặc biệt kiên định và mạnh mẽ.

Dù sao thì từ chỗ mù tịt về hành tung của hội Phong Bưu, giờ đã truy tìm được hành tung, hiểu rõ hướng đi và nắm bắt được chúng, rồi tiếp tục bám theo là một việc cực kỳ ý nghĩa.

Chương 654

"Nhanh lên nhanh lên, cố gắng khi mặt trời đứng bóng phải đuổi kịp tới thung lũng lớn phía trước." Thung lũng lớn từ trên cao của băng xuyên có thể nhìn thấy là một vùng thung lũng đồi núi.

Môi trường ở đó tốt hơn nhiều so với bồn địa, địa thế cũng bằng phẳng hơn, thuận lợi cho một đội quân xuyên qua.

Với tư cách là thủ lĩnh Lão Cửu Môn, người dẫn đầu của đội quân này, tôi đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng lấy la bàn ra hiệu chỉnh hướng đi.

Hồ Ba Y theo sát sau lưng tôi, chỉ huy và hối thúc đội ngũ nhanh chóng tiến lên.

Vài tiếng sau, tôi ước tính hiện giờ Tiểu Ca chắc đã tìm thấy và tiếp cận đám người Ngũ Long Bang đó rồi.

Tiểu Ca là một người cẩn thận.

Tuy ít nói nhưng làm việc chưa bao giờ khiến ai phải lo lắng.

Hành động luôn nắm bắt được trọng điểm.

Đó chính là điểm tôi tâm đắc nhất ở anh ấy.

Việc để anh ấy trà trộn vào đội Phong Bưu, tôi đã cân nhắc rất kỹ mới phái Tiểu Ca đi, cũng là vì nguyên do đó.

Hồ Yêu Vương màu đỏ sau khi biến thân, dẫn theo vài tên tay sai giết chết mấy thuộc hạ của Phong Bưu, rồi hóa trang thành hình dáng của chúng để ẩn náu.

Về chuyện này, Phong Bưu và tên Lão Sư Gia xấu xa hoàn toàn không biết gì.

Chúng không hề hay biết rằng trong mộ Kim Giáp Cương Thi, thuộc hạ của mình đã biến thành hồ yêu, vẫn hăm hở tiến vào bồn địa tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ. "Bưu ca, nhìn kìa, người của Lão Cửu Môn đã bị chúng ta bỏ xa rồi." "Hừ, người của Lão Cửu Môn hành sự lôi thôi, chẳng dám băng thẳng qua băng xuyên mà cứ phải đi theo một đường mòn.

Đâu có lợi hại như Bưu ca ta.

Dẫn mọi người đi lối tắt từ cầu Tiên Nữ, băng qua một hang động băng, thế là kéo giãn khoảng cách với Lão Cửu Môn ngay.

Tôi đoán chắc mấy người Lão Cửu Môn đó giờ có nằm mơ cũng không ngờ mình đang chịu rét trên núi tuyết, trong khi chúng ta gần như đã chạm tay vào cửa mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi, ha ha ha." Cả đoàn người đều cười rộ lên.

Chỉ có bốn người cuối cùng trong đội vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh.

Lão Sư Gia xấu xa thấy mấy người phía sau không cười liền ngạc nhiên quay đầu lại, nói với tên to con tóc tông: "Phúc Toàn, cậu cũng khá lắm, khá biết quậy đấy.

Giờ thành khúc gỗ rồi à?

Ủ rũ thế kia, chẳng giống người của Bưu ca tí nào.

Mấy người nữa, tinh khí thần mấy ngày nay đâu mất tiêu rồi?" Tên thuộc hạ tóc tông của Bưu ca tên là Phúc Toàn.

Lão Sư Gia xấu xa từng có lần xích mích với Bưu ca, rồi đứng ra làm trung gian hòa giải.

Nhưng không biết tại sao, kể từ sau sự kiện mộ Kim Giáp Cương Thi, Phúc Toàn và mấy tên thuộc hạ đó trở nên ít nói hẳn.

Ban ngày đi theo đội ngũ, chúng chỉ lẳng lặng bám theo phía sau.

Vì Phong Bưu và Lão Sư Gia còn bận thương lượng đại sự tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ nên cũng không mấy chú ý.

Những cao thủ trong Ngũ Long Bang sống sót đến giờ đều là tinh nhuệ.

Trong mười một người, ngoại trừ Lão Sư Gia, Bưu ca muốn dùng mỗi người như hai người.

Lúc này Phong Bưu đang nói chuyện với thuộc hạ, Lão Sư Gia thấy trời cũng đã muộn, đề nghị đội ngũ tăng tốc, đợi tới thung lũng lớn rồi mới tính tiếp.

Thung lũng lớn là nơi có nhiều tảng đá bị phong hóa, như bàn tay của thượng đế đã tạo ra vô số kỳ đặc cảnh quan.

Nhiều tảng đá trông như được đục đẽo nhân tạo, hình thái muôn hình vạn trạng, trông rất đẹp mắt.

Nhưng lúc này, Phong Bưu và thuộc hạ chẳng có tâm trí nào mà thưởng ngoạn cảnh đẹp ở đây.

Vì tâm trí chúng đều dồn hết vào việc tìm mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi.

Sau khi tới thung lũng lớn, Phong Bưu đã mệt lử.

Thuộc hạ của hắn cũng không muốn đi tiếp nữa.

Phúc Toàn và mấy tên khác tự nhiên bị Lão Sư Gia phái đi nhặt củi.

Ban đêm cần thứ này để chống chọi với giá rét và ngăn thú dữ.

Phúc Toàn chính là do Hồ Yêu Vương màu đỏ biến thành.

Ba tên thuộc hạ đi cùng cũng đều là yêu hồ.

Một con yêu hồ đi lẻ, vừa mới nhặt được ít củi, đang nằm lười trên một tảng đá bị phong hóa thì phía sau nó đột nhiên vang lên tiếng bước chân lạ. "Ai?" "Tôi." Một giọng nói u u truyền đến.

Con yêu hồ này cảnh giác cực cao, thuộc hạ của Phong Bưu tổng cộng có mười một người, trừ bốn con yêu hồ ra thì tiếng bước chân và mùi cơ thể của bảy người kia nó đều đã quen thuộc.

Tiểu Ca dùng giọng điệu mạo danh người quen, nhưng con yêu hồ cẩn thận này không tin người. "Ngươi không phải người!" Con yêu hồ đi lẻ đó đột nhiên nảy sinh nghi ngờ với Tiểu Ca và lên tiếng hỏi dồn.

Chương 655

Trong đầu Tiểu Ca lập tức lóe lên một tia sáng.

Nếu để con yêu hồ này báo cho những con khác biết thì làm sao ẩn náu tiếp được?

Khóe miệng Tiểu Ca khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Đúng thế, tôi không phải hồ yêu!" Bốp!

Bốp!

Tiểu Ca ra tay nhanh như chớp, chỉ hai ba chiêu đã hạ gục con yêu hồ đó.

Sau đó anh ấy hóa trang lại lông hồ trên mặt một chút, mạo danh con yêu hồ vừa bị hạ rồi đi ra ngoài.

Những con yêu hồ khác không hề nghi ngờ gì, lớn tiếng bàn tán về bí mật Hồ Yêu Vương màu đỏ sắp ra tay với Phong Bưu.

Tiểu Ca trộn lẫn trong đó, thực sự không thể chịu nổi cái mùi đó, nên thỉnh thoảng phải tìm cớ lẩn vào bụi rậm gần đó để hít thở không khí trong lành.

Cứ thế một lúc, cuối cùng anh ấy cũng nắm rõ kế hoạch của Hồ Yêu Vương.

Hồ Yêu Vương quả nhiên có dã tâm lợi dụng sức mạnh của Phong Bưu để vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Hiện tại đã xác định được một điểm cho tôi.

Một thu hoạch khác là Hồ Yêu Vương cũng rất am hiểu về tình hình mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Theo tin tức Tiểu Ca có được từ mấy con yêu hồ, mức độ am hiểu

của Hồ Yêu Vương về mộ Thiên Sơn Tiên Nữ có vẻ không kém gì Phong Bưu.

Tình hình này vô cùng quan trọng.

Tiểu Ca ban đầu định khử luôn Hồ Yêu Vương, rồi ép Phong Bưu đầu hàng tôi, gộp hai đội thành một, sau đó do tôi dẫn đầu tiến vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Chỉ có như vậy mới đảm bảo tối đa Tị Trần Châu trong mộ sẽ rơi vào tay tôi, không bị người khác nẫng mất.

Nhưng giờ căn cứ vào tài liệu trực tiếp, anh ấy đã đưa ra một phán đoán khác.

Hồ Yêu Vương và Phong Bưu, hai thế lực này chỉ có thể giữ lại một.

Tuy hiện giờ chưa vội trừ khử Hồ Yêu Vương, nhưng nếu có thể khiến hắn và Phong Bưu nảy sinh hiềm khích thì sẽ mang lại thuận lợi cực lớn cho hành động của Lão Cửu Môn.

Trong đầu Tiểu Ca lập tức quyết định thử một phen. "Về thôi, về thôi." Lúc này, mấy con yêu hồ vừa đi trước chuẩn bị hóa thành hình người để quay lại đội ngũ.

Tôi đã sớm chuẩn bị sẵn một con dao găm lấy từ thuộc hạ của Phong Bưu, nấp sau một tảng đá hét lớn: "Cứu mạng, cứu mạng với!" Sau đó ôm lấy một tảng đá, nhảy xuống một khe suối.

Xác con hồ yêu bị giết thì bị bỏ lại trên bờ đá.

Ba tên đồng bọn yêu hồ nghe tiếng chạy tới, khi thấy xác con hồ yêu thì đều sững sờ...

Khi con dao găm mà chỉ thuộc hạ của Phong Bưu mới có đặt trước mặt hắn, mắt Phong Bưu trợn ngược lên. "Chuyện này là sao?"

"Chuyện này là sao?

Lão đại, anh không cảm thấy chỉ có anh mới vào được mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sao?

Những người khác đều thành gánh nặng của anh rồi à?" Lão Sư Gia xấu xa quát: "Phúc Toàn, không được vô lễ.

Dám nói chuyện với lão đại như vậy, coi chừng cái mạng của cậu đấy." Hồ Yêu Vương trong lốt Phúc Toàn lúc này đã phẫn nộ đến cực điểm.

Hắn định lộ nguyên hình để dạy cho đám Phong Bưu một bài học, nhưng đột nhiên nhớ ra mộ Thiên Sơn Tiên Nữ vẫn chưa tìm thấy, giờ không phải lúc để Phong Bưu biết sự thật. "Hừ." Phúc Toàn lạnh lùng hừ một tiếng, thần thái vô cùng lãnh đạm.

Đối với Phong Bưu, tuyệt đối không phải thái độ này.

Bây giờ, Phúc Toàn ở trước mặt Phong Bưu, thái độ và ngữ khí đại biến.

Lão Sư Gia xấu xa và Phong Bưu đều cảm thấy có chút mơ hồ không hiểu chuyện gì.

Phong Bưu dùng giọng điệu của đại thủ lĩnh Ngũ Long Bang quát Phúc Toàn: "Phúc Toàn, định tạo phản à?

Nhìn cho kỹ xem, Ngũ Long Bang này ai là lão đại!" Lão Sư Gia cũng nói với Phúc Toàn: "Phúc Toàn, trước khi Bưu ca nổi giận, tốt nhất cậu nên quỳ xuống dập đầu tạ tội đi.

Có tôi đứng ra điều đình thì chuyện này coi như xong." Vốn tưởng với thân phận và địa vị của mình trong Ngũ Long Bang, Phúc Toàn chắc chắn sẽ nể mặt mà đồng ý yêu cầu của hắn.

Nhưng hắn căn bản không biết rằng Phúc Toàn bây giờ đã không

còn là Phúc Toàn lúc trước nữa.

Hồ Yêu Vương màu đỏ hận không thể ăn tươi nuốt sống Phong Bưu, thì làm sao có chuyện dập đầu nhận lỗi! "Dập đầu?

Đừng có nằm mơ nữa.

Phong Bưu, Ngũ Long Bang dưới sự dẫn dắt của anh đã vào băng xuyên, đặt chân tới bồn địa Thiên Sơn.

Tôi hỏi anh, anh em ngày càng nhiều hay ngày càng ít?

Vị trí mộ Thiên Sơn Tiên Nữ đã tìm thấy chưa?

Chương 656

Anh đã hứa với anh em là sau khi đổ đấu xong, mỗi người đều được chia tài sản như nhau chưa?" Lúc này, mấy tên thuộc hạ của Phong Bưu thấy Phúc Toàn dùng giọng điệu đó nói chuyện với Bưu ca, đứa nào đứa nấy đều nghĩa phẫn điền ưng, nắm chặt tay đứng dậy, chuẩn bị bao vây Phúc Toàn để dạy cho hắn một trận.

Ai ngờ sau lưng Phúc Toàn, mấy tên to con do yêu hồ biến thành cũng tiến lên, rõ ràng là ủng hộ Phúc Toàn.

Bên phía Phong Bưu tuy đông hơn hai ba người nhưng tình hình này cho thấy Ngũ Long Bang sắp bị phân liệt từ bên trong rồi.

Lúc này người đau đầu nhất là Lão Sư Gia xấu xa.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ Phúc Toàn vốn luôn phục tùng mệnh lệnh lại gây chuyện lớn như vậy ngay lúc đội ngũ sắp tìm thấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Thậm chí còn dám trở mặt với lão đại!

Phải có lá gan lớn cỡ nào mới dám trở mặt với Phong Bưu chứ!

Với cách làm của Phong Bưu, không đánh chết hắn mới là lạ.

Lần này Phong Bưu đã thấy được sự hung hãn của thuộc hạ, hắn lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, gằn giọng hỏi: "Phúc Toàn, làm ơn tỉnh táo lại đi, thuộc hạ của ta hôm nay ăn nhầm thuốc chuột à?

Mà dám nói chuyện với Phong Bưu ta như vậy!" Hồ Yêu Vương màu đỏ cười lạnh: "Không sai, anh đúng là lão đại của tôi.

Nhưng hiện giờ, từ khi anh lãnh đạo vô phương, làm chết bao nhiêu anh em, uy tín của anh đã chẳng còn như trước nữa rồi.

Anh nghĩ anh em vẫn phục anh sao?" Điểm này đúng là đòn chí mạng.

Phong Bưu chấn kinh.

Một tên Phúc Toàn vốn chỉ biết nghe lệnh hành sự sao có thể có chỉ số thông minh cao như vậy?

Nói ra những lời khiến chính hắn cũng thấy sợ hãi.

Lẽ nào có cao nhân chỉ điểm sau lưng?

Phong Bưu lập tức dồn ánh mắt về phía Lão Sư Gia xấu xa.

Lão Sư Gia thầm kêu một tiếng hỏng bét.

Trước đó hắn đã cãi nhau với Phong Bưu một trận kịch liệt trước mặt bao nhiêu anh em Ngũ Long Bang.

Giờ Phúc Toàn lại làm loạn thế này, Phong Bưu không nghi ngờ hắn đứng sau giật dây mới là chuyện lạ.

Lão Sư Gia bắt gặp ánh mắt của Phong Bưu, chỉ nhìn một giây thôi đã thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng bắt đầu thấy hãi hùng.

Phen này đúng là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Đại ca, Bưu ca...

Tôi, tôi đâu có làm gì, sao anh lại nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó?” Tên Sư gia Quỷ Quyệt thấy Phong Bưu cứ nhìn mình bằng ánh mắt muốn giết người thì tim đập thình thịch, vội vàng biện minh.

Thấy sắc mặt Phong Bưu không hề thay đổi, hắn biết sự hiểu lầm này càng lúc càng sâu.

Cứ đà này, hắn sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị Phong Bưu xử tử.

“Phúc Toàn, ông nói giúp một câu đi chứ!” Sư gia Quỷ Quyệt giục một tiếng, hy vọng Phúc Toàn có thể minh oan cho mình.

Nào ngờ Lão bản Lăng lúc này đột nhiên xen vào: "Mọi người đều là anh em một nhà, người của bang Ngũ Long cả.

Có chuyện gì thì cũng nên thấu hiểu cho nhau.

Chi bằng hãy bỏ qua ân oán, cùng hợp tác tiến vào Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn.

Đợi khi đổ đấu xong, Bưu ca lấy thứ anh cần, anh em cũng có cơ hội phát tài, chia chác chút đồ cổ, sau này không phải khổ cực nữa.

Nể mặt viên Tị Trần Châu và Mộ Tiên Nữ kia, giảng hòa đi." Một tràng lời nói tưởng chừng vô thưởng vô phạt, nhưng thực tế lại ngầm thừa nhận sự mâu thuẫn đặc thù giữa Phúc Toàn với Phong Bưu, cũng như giữa Sư gia và Phong Bưu.

Cuộc xung đột lần trước vốn chưa công khai, nhưng giờ đây lại bị phơi bày không chút dè dặt.

Hậu quả trực tiếp là thuộc hạ của Phúc Toàn và thuộc hạ của Phong Bưu bắt đầu ủng hộ đại ca của riêng mình.

Bang Ngũ Long bị chia thành hai trận doanh, một bên do Phong Bưu đứng đầu, bên kia là Phúc Toàn.

Sư gia và Lão bản Lăng trở thành đối tượng trọng điểm mà cả hai bên muốn lôi kéo.

Lão bản Lăng nằm mơ cũng không ngờ lời nói của mình lại như một nhát dao, cắt đứt hoàn toàn bang Ngũ Long.

Sư gia Quỷ Quyệt thấy không khí đang phát triển theo hướng mình mong đợi, chẳng những không trách Lão bản Lăng mà còn rèn sắt khi còn nóng: "Bưu ca, Phúc Toàn lần này quyết tâm muốn độc lập rồi.

Nhìn xem, thuộc hạ của hắn cũng có vài anh em, quân số gần như tương đương với bên anh.

Nếu mọi người cùng vào Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn thì buộc phải hình thành một sự cân bằng trong đội ngũ, nếu không chẳng bên nào có thể đơn phương hoàn thành công việc được, Bưu ca thấy sao?" "Câm miệng cho tao!" Phong Bưu gầm lên với Sư gia.

"Bưu ca, người nên câm miệng là anh mới đúng." Phúc Toàn chẳng nể mặt đại ca cũ chút nào, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn.

"Mẹ nó, mày phản rồi!" Phong Bưu rút ngay khẩu súng lục ra, đang định bắn chết Phúc Toàn thì không biết Phúc Toàn lấy đâu ra sức mạnh thần kỳ, ôm một tảng đá nặng hai trăm cân bên cạnh ném mạnh về phía hắn.

Một tiếng 'đoàng' vang lên, viên đạn bắn ra bị tảng đá dội ngược lại, trúng ngay tay phải của Phong Bưu.

Khẩu súng rơi bộp xuống đất.

Chương 657

Phúc Toàn lao tới như một mũi tên, bồi thêm hai đấm vào mồm hắn.

Khi Phong Bưu còn đang đau đớn thấu xương thì đầu óc hắn bỗng tỉnh táo lại.

Tên này thật sự là thuộc hạ của hắn sao?

Phúc Toàn gia nhập bang Ngũ Long mới được vài năm, bản lĩnh thế nào hắn nắm rõ, làm sao có thể là đối thủ của hắn được?

Thân thủ vài chiêu vừa rồi là từ đâu ra?

Chẳng lẽ khi gia nhập bang, hắn đã cố ý che giấu thực lực?

"Đồ khốn kiếp, dám đánh tao, tao sẽ tiêu diệt mày!" "Không xong rồi, Bưu ca và Phúc Toàn đánh nhau rồi.

Chuyện này tuyệt đối bất lợi cho bang Ngũ Long.

Anh em mau giúp một tay tách họ ra!" Lão bản Lăng và Sư gia Quỷ Quyệt lập tức nhảy vào can ngăn.

Dưới sự khuyên bảo của ba tên thuộc hạ Phúc Toàn (vốn là hồ yêu hóa hình) và mấy tên tâm phúc của Phong Bưu, hai bên cuối cùng cũng tách ra.

"Đại ca, anh không sao chứ?" "Tránh ra!" Phong Bưu đẩy mạnh một tên tâm phúc, nhổ ra một búng máu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn trừng trọc vào Phúc Toàn.

Hắn chỉ tay hỏi: "Thằng ranh, võ công của mày học ở đâu ra?" Biểu hiện của Phúc Toàn vừa rồi thực sự quá nổi bật, có thể tay không đánh ngang ngửa với Phong Bưu.

Trong mắt người bang Ngũ Long, đây là chuyện không tưởng.

Bởi vì Phúc Toàn vốn chỉ là một kẻ lót đường, luôn im hơi lặng tiếng, chưa từng dám làm trái lệnh Phong Bưu, việc gì cũng làm tươm tất.

Một thuộc hạ như vậy Phong Bưu dùng rất thuận tay.

Trong ấn tượng của hắn, Phúc Toàn chỉ là một con dao, bảo chém đâu là chém đó.

Nhưng hiện tại, tên này lại lộ ra một mặt mà hắn không hề nhận ra.

Hắn cảm thấy Phúc Toàn đã hoàn toàn thay đổi, không còn là tên thuộc hạ phục tùng mệnh lệnh nữa.

Hoặc là hắn giấu quá kỹ, gia nhập bang chỉ để lợi dụng thân phận này làm việc khác.

So với mục đích ban đầu, Phong Bưu thấy khả năng sau hợp lý hơn.

Hắn tiếp tục gây sức ép: "Mày không trả lời cũng được, nhưng mày giấu kỹ thật đấy." Phúc Toàn thầm nghĩ, nếu tao nói tao là Xích Sắc Hồ Yêu Vương, chắc mày rớt cụ nó hàm luôn quá.

"Bưu ca, không cần lườm tôi đâu.

Chuyện đến nước này hoàn toàn là do anh.

Nếu còn chút lý trí thì nên nghe tôi nói một câu.

Nếu thấy tôi nói đúng thì xin hãy tôn trọng tôi và anh em của tôi.

Còn nếu thấy không đúng, cùng lắm thì đường ai nấy đi." Phong Bưu ngạc nhiên kêu lên: "Phúc Toàn, mày to gan thật, định gây chia rẽ trong bang Ngũ Long à?" Một tên thuộc hạ của Phúc Toàn, vốn là hồ yêu hóa hình, lớn tiếng: "Bưu ca, chuyện đã đến mức này rồi, anh còn

tưởng mình là một lời nói ra vạn người nghe, quyết định sinh tử của kẻ khác sao?

Thực tế chút đi.

Đại ca Phúc Toàn của tôi có thể đánh ngang tay với anh.

Với thực lực của tôi, đối phó với mấy người các anh thì kết quả xấu nhất cũng là cùng chết.

Nếu không chấp nhận nổi thực tế này thì sớm rời khỏi Thiên Sơn đi, đừng có lội xuống vũng nước đục này nữa." "Các vị, các vị, lúc này vạn lần không nên kích động nhau nữa.

Bưu ca, anh cũng thấy rồi, Phúc Toàn và anh em của cậu ấy đã khác xưa.

Chúng ta chỉ còn cách chấp nhận thực tế, cho Phúc Toàn một danh phận và địa vị xứng đáng." Sư gia Quỷ Quyệt vốn chỉ mong sức mạnh của Phong Bưu bị suy yếu nên đã nắm lấy cơ hội ngàn năm có một này, nói một câu khiến Phong Bưu tức đến nghiến răng.

Lão bản Lăng thấy Phúc Toàn đã đủ lông đủ cánh, nếu lúc này không nịnh bợ thì sau này không còn cơ hội, liền nói: "Sư gia nói chí phải, chuyện đã như vậy rồi.

Bưu ca, sau này hãy hòa bình hòa hợp với Phúc Toàn đi, đều là người bang Ngũ Long cả, đừng đánh nhau nữa." Lúc này, Tiểu Ca (người đã cải trang trà trộn vào đội ngũ hồ yêu) đứng nấp sau lớp lông mao, khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện một nụ cười khó nhận ra.

Chính anh là người đã thúc đẩy Xích Sắc Hồ Yêu Vương làm phản.

Nào ngờ tên Hồ Yêu Vương kia cũng chẳng nhận ra thuộc hạ của mình có kẻ do người đóng giả.

“Ồ, thật sự muốn ngồi ngang hàng với tao sao?” Phong Bưu hiện giờ không còn điên cuồng nữa.

Hắn biết tính nghiêm trọng của vấn đề, mấu chốt là Phúc Toàn có vài tên thuộc hạ liều chết bảo vệ, cộng thêm Sư gia và Lão bản Lăng cứ đâm chọc ở giữa, khiến hắn không còn khả năng răn đe nữa.

Dù sao thì nếu có thể giết Sư gia Quỷ Quyệt, hắn đã giết từ lúc ở mộ Cương Thi Kim Giáp rồi.

Còn Lão bản Lăng chỉ là kẻ ngoài rìa, ý kiến có hay không cũng chẳng quan trọng.

Nhưng vì bang Ngũ Long phân liệt, những kẻ ngoài rìa này bỗng trở nên quan trọng.

Phong Bưu nằm mơ cũng không ngờ bang Ngũ Long do mình gầy dựng lại có ngày biến thành thế này.

“Đúng vậy, tôi và người của tôi sẽ rời khỏi bang Ngũ Long.

Nhưng nếu anh có ý định, chúng ta có thể hợp tác!

Chương 658

Cùng khai thác cái hũ Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn này.” Phúc Toàn ngẩng cao đầu, thản nhiên nói.

Lúc này Tiểu Ca cảm thấy sứ mệnh của mình đã hoàn thành.

Mối quan hệ giữa Phúc Toàn (Hồ Yêu Vương) và Phong Bưu đã rạn nứt, đôi bên chỉ còn là quan hệ hợp tác chứ không còn là chủ tớ.

Đây chính là mục đích mà tôi (Lý Sinh) yêu cầu.

Thấy hai bên đang bàn chuyện ngồi ngang hàng để cùng đổ đấu, Tiểu Ca lặng lẽ rút lui, dọn sạch lông hồ ly trên người, men theo dấu hiệu đã để lại trước đó để trở về đội ngũ.

Nửa ngày sau, Tiểu Ca đã về bên cạnh tôi.

Bàn Tử và Hồ Ba Y thấy anh xuất hiện thì vội vây lại.

Tôi liếc nhìn môi trường xung quanh, ra lệnh: “Hạ trại tại chỗ.” Tiếp đó, Tiểu Ca và tôi ngồi trên một tảng đá lớn, nghe anh báo cáo tình hình bên phía bang Ngũ Long.

Nghe xong, tôi trầm tư: “Ồ, Phong Bưu chắc chắn là tức chết mất.

Thuộc hạ của hắn bỗng nhiên đòi ngồi ngang hàng, tôi có thể tưởng tượng được cái bản mặt phẫn nộ của hắn.” Tiểu Ca nói: “Phong Bưu không chỉ phẫn nộ đâu, hắn suýt nữa thì giết người!

Nhưng vài chiêu của Phúc Toàn đã trấn áp được hắn.

Nhuệ khí của Phong Bưu giờ đã giảm hẳn, không dám tùy tiện xử lý hay giết thuộc hạ như trước nữa.” Hồ Ba Y từ phía đống lửa đi tới, nghe được cuộc trò chuyện của hai người: “Ồ, Phong Bưu giờ không thể một tay che trời nữa sao?

Thế thì tốt quá.

Hắn và Hồ Yêu Vương giờ chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Bang Ngũ Long không còn mạnh như trước, đây là cơ hội tuyệt vời để Lão Cửu Môn chúng ta làm chủ chuyến đi Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn lần này, đại ca ạ." Tôi tán thưởng: "Đúng vậy, dùng từ 'cơ hội' để mô tả hành động lần này là không sai chút nào.

Tiểu Ca lập công lớn rồi.

Lấy trà thay rượu, mời anh một chén." Tiểu Ca kinh ngạc: "Trà ở đâu ra thế?" Hồ Ba Y cười: "Lúc đi thực hiện nhiệm vụ, tôi thấy mấy bụi cây rậm, tiện tay hái một ít.

Phơi nắng rồi sao qua chảo nóng, thành trà rừng ngay.

Vị không tệ đâu, nếm thử đi." Tiểu Ca nhấp một ngụm, lập tức khen ngợi: "Tuyệt thật, ở sâu trong Thiên Sơn mà được uống hồng trà rừng, mùi vị này thực sự quá mỹ diệu." Nói xong, anh lại dùng chén sắt đơn sơ uống thêm một ngụm, cả người thư giãn hẳn, có vẻ còn vui sướng hơn cả lúc khải hoàn.

Để không bị người của bang Ngũ Long phát hiện, tôi đặc biệt chọn một nơi cách Phong Bưu khoảng bảy tám dặm để cắm trại.

Tiểu Ca từ chỗ Phong Bưu trở về chỉ mất chưa đầy một canh giờ.

Hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ tin tức Phong Bưu tìm thấy lối vào Mộ Tiên Nữ.

Sau khi ăn xong bữa tối hành quân không mấy ngon lành, tôi cầm la bàn ra bãi đất trống cạnh lều để thôi diễn thiên tượng.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú, hai nữ đồng chí sau khi bận rộn xong việc cũng ra ngoài tản bộ, tình cờ gặp tôi.

"Lý gia, anh đang làm gì thế?" "Xem tinh tượng." "Có thể dạy em

được không?" Dương Tuyết Lệ tìm cớ để sáp lại gần.

Hoắc Tú Tú thì không phục nói: "Đồ mê trai!

Chuyện này đối với Phát Khâu Quan mà nói thì dễ như trở bàn tay, chẳng có gì để học cả.

Kim la bàn chỉ đâu thì cứ theo sách mà đối chiếu, cần gì học?

Điên rồi chắc." Thấy Hoắc Tú Tú ăn giấm, Dương Tuyết Lệ càng sáp gần tôi hơn, cười hì hì: "Hoắc Tú Tú, cô tưởng mình vẫn là đại tiểu thư nhà họ Hoắc à?

Đừng quên thân phận của mình!

Cũng đừng quên thân phận của tôi!

Dương Tuyết Lệ tôi đây không phải tiểu thư đài các gì, mấy chuyện học thuật hiển xẻo gì đó xin mời cô tìm chỗ khác mà khoe." "Lý gia, anh nghe xem.

Con bé này uống nước ngoại, đáng lẽ phải thể hiện mình là thục nữ mới đúng.

Vậy mà trước mặt anh lại vô lễ như vậy!

Thật quá đáng." Tôi vội xua tay: "Cả hai ngồi xuống cạnh tôi đi, tôi cũng tiện nói..." Đột nhiên, mắt tôi dán chặt vào la bàn.

Chỉ thấy phương hướng kim chỉ, sao Tử Vi bỗng tỏa ra dị quang chói lòa.

Khu vực sao Tử Vi tọa lạc xuất hiện một luồng cực quang mạnh mẽ trong chốc lát.

Thiên tượng bất thường này báo hiệu chắc chắn sẽ có chuyện phi thường xảy ra tại dãy núi Thiên Sơn.

Lúc này tôi đâu còn tâm trí để ý tới họ nữa, vội vàng đối chiếu la

bàn, bấm đốt ngón tay theo số cực của sao Tử Vi.

"Ưm...

Có thể lắm...

Thời gian có vẻ hơi nhanh quá." Thấy biểu cảm kinh ngạc của tôi, Dương Tuyết Lệ hỏi: "Lý gia, có chuyện gì sao?" Hoắc Tú Tú nhíu mày: "Luồng cực quang vừa rồi đại diện cho điều gì?

Sao Tử Vi chớp nháy liên tục, bên cạnh lại xuất hiện một vệt sáng cực mạnh.

Thiên tượng này thực sự mười năm khó gặp." Tôi gật đầu xác nhận: "Đúng là một hiện tượng rất hiếm thấy, tôi đã đoán ra rồi.

Chương 659

Trong vòng ba ngày tới, Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn tất sẽ có kết quả." "Cái gì?

Lý gia, trong vòng ba ngày anh có thể xác định được vị trí Mộ Tiên Nữ?" Hoắc Tú Tú dù có chút kiến thức về tinh tượng học cũng không dám như tôi, dựa vào thiên tượng mà đưa ra khẳng định chắc chắn như vậy.

"Người của Phong Bưu tìm thấy hay là chúng ta?" Phía sau, giọng của Hồ Ba Y vang lên.

"Có khả năng không phải họ, cũng chẳng phải chúng ta.

Người mở cửa Mộ Tiên Nữ có thể là thế lực thứ ba." Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lệ đồng thanh ngạc nhiên: "Ai?" "Tất nhiên là Xích Sắc Hồ Yêu Vương rồi, đại ca nhỉ." Tôi nhìn Hồ Ba Y đang lững thững đi tới, nói: "Còn có phải như vậy không, tôi phải đối chiếu với lão đạo sĩ mới chắc chắn được.

Lão đạo đâu rồi?" Đạo sĩ Hoàng Chương và Đại Kim Nha lúc này cũng đã tới.

Từ đằng xa, Hoàng Chương đã gọi: "Lý gia, tôi đây!

Hôm nay sao Tử Vi tỏa sáng dị thường, bầu trời sắp giáng thần triệu.

Theo suy đoán của lão đạo này, kết quả có lẽ cũng giống như Lý gia thôi." Tên này có trình độ nhất định về chiêm tinh, tôi biết điều đó.

Lúc này, Hoàng Chương đối chiếu kết quả của mình với tôi, hắn vô cùng chấn kinh, trong mắt tràn đầy sự kính phục.

"Không lẽ Mộ Tiên Nữ sắp bị phát hiện rồi sao!" Bàn Tử nghĩ đến

chuyện khiến người Lão Cửu Môn kích động nhất, không nghi ngờ gì chính là việc này, nên vội vàng chạy ra.

"Ở đâu thế?

Nếu không phải chúng ta tìm thấy thì phải nghe đại ca chứ." Hoắc Tú Tú biết Bàn Tử hay nói hớ, có lẽ lần này anh ta lại đoán sai, nên càm ràm một câu.

Bàn Tử vốn chỉ đoán mò, thấy có người cà khịa lại là nữ đồng chí nên cũng xụ mặt xuống, không thèm cãi nhau với Hoắc Tú Tú về vấn đề mà chưa ai biết đáp án này.

Đại Kim Nha thấy mọi người vây lại bàn tán xôn xao, liền cười nói: "Tôi nghĩ, thiên tượng và những thứ dưới đất có liên quan hay không thì phải nghe ý kiến chuyên gia.

Đại ca, anh cho mọi người một lời khẳng định đi, để mọi người khỏi đoán mò, đầu óc rối rắm, làm loạn quân tâm thì không hay đâu." "Mọi người nghe đây." Tôi vẫy tay gọi mọi người tụ tập lại quanh mình, nghiêm túc nói: "Tôi tuyên bố một việc, Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn sắp sửa bị phát hiện!

Trên trời xuất hiện Tử Vi dị số, nếu không ứng với Mộ Tiên Nữ thì tôi không nghĩ ra khả năng thứ hai nào cả!

Vì vậy, chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, một khi mộ xuất hiện, phải đoàn kết một lòng, hợp sức lấy cho được Tị Trần Châu trong mộ.

Hoàn thành chuyến phiêu lưu vĩ đại hướng tới Thiên Sơn này!" Hồ Ba Y hỏi tôi: "Đại ca, vậy tiếp theo chúng ta định làm gì?" "Sao Tử Vi ở phương nào, chúng ta truy theo phương đó." "Tôi tán thành." "Ừ, ý hay đấy." Mọi người xôn xao bàn tán.

Oanh!

Oanh!

Khi đang thảo luận kế hoạch hành động, từ phía sao Tử Vi đột nhiên phát ra hai tiếng nổ cực lớn.

Bất cứ kẻ đổ đấu nào có kinh nghiệm đều biết âm thanh đó là gì.

"Có kẻ dùng thuốc nổ!" "Đi thôi, Hồ Ba Y, Tiểu Ca, Tinh Tuyệt Nữ Vương, chúng ta đi xem thử.

Những người còn lại ở nguyên tại chỗ đợi lệnh." Tôi dẫn theo ba thuộc hạ, dùng tốc độ nhanh nhất tới hiện trường.

Đến nơi, chúng tôi thấy một cây Cầu Ngọc bắc qua hẻm núi, nhiều lan can trên cầu đã bị đánh sập.

Trên lan can có đủ loại tượng thú.

Những tượng thú đó được điêu khắc tinh mỹ, dù trải qua ngàn năm gió sương xâm thực nhưng đường nét vẫn còn rõ rệt, vô cùng tinh xảo.

Một cây cầu ngọc ngàn năm hoàn mỹ thế này bị kẻ nào đó phá hỏng, khiến những người Lão Cửu Môn vốn có tình cảm đặc biệt với cổ vật như chúng tôi ai nấy đều xót xa.

"Trời đất ơi, kẻ nào mà ác đức thế?

Phá hỏng cả một cây cầu ngọc đẹp thế này." Hồ Ba Y là người đầu tiên bước lên cầu, tay chạm vào tượng thú, cả người khẽ run lên.

Dù sao thì một cây cầu cổ dài hai ba mươi mét bắc ngang suối trong hẻm núi, toàn bộ lát bằng ngọc thạch thế này, dù ở thời cổ đại hay hiện đại đều được coi là bảo vật hiếm có.

Tiểu Ca cũng nhanh chóng chạy đến chỗ đoạn lan can bị vỡ.

Anh kiểm tra trước sau một lượt rồi quay lại lắc đầu với tôi.

Tôi và anh vốn có sự ăn ý ngầm.

Tiểu Ca luôn coi tôi là đại ca, nếu phát hiện ra điều gì chắc chắn sẽ báo cáo ngay.

Nhưng giờ đây, đối diện với đống mảnh vụn, Tiểu Ca cũng không có manh mối, đành lắc đầu ra hiệu.

“Tinh Tuyệt Nữ Vương ở lại trên cầu, Tiểu Ca, Hồ Ba Y, tôi xuống nước xem thử.” “Gì cơ?

Đại ca nghi ngờ kẻ phá hoại cầu đang ở dưới nước sao?

Không thể nào!

Nước này sâu không thấy đáy, lại chảy từ sông băng xuống, xuống nước không khéo bị lạnh cóng người đấy.” Hồ Ba Y càm ràm một thôi một hồi, thấy tôi đang cởi áo thì cũng đành bắt chước theo.

Khi Tiểu Ca, tôi và Hồ Ba Y cả ba người chỉ còn mặc mỗi chiếc quần đùi, mặt suối phẳng lặng đột nhiên sủi lên vài bong bóng khí.

Tình hình này càng khiến tôi khẳng định có người dưới đáy.

Tôi nháy mắt với Tiểu Ca và Hồ Ba Y, rồi lao mình vào làn nước lạnh giá ngay chỗ bong bóng sủi lên bằng một tư thế nhập thủy đẹp mắt.

Chương 660

Tiểu Ca là người thứ hai lao xuống.

Hồ Ba Y thử nhiệt độ nước trước, sau đó nghiến răng lặn theo.

Nước suối tan ra từ sông băng.

Ban ngày sông băng chịu bức xạ mặt trời, một phần băng tan chảy thành dòng suối đổ xuống.

Lòng suối này vốn là một phần của sông băng, nếu không đo đạc thì chẳng ai biết nó sâu bao nhiêu.

Nhưng trước khi xuống nước, tôi ước lượng độ sâu ít nhất cũng từ hai đến ba mươi mét.

Vì không thể nhìn thấu đáy suối dù nước rất trong, nên mới có phán đoán như vậy.

Tôi dẫn hai người lặn sâu xuống khoảng mười mét, dần dần nhìn thấy vài thứ.

Những mảnh vỡ rơi từ Cầu Ngọc xuống đang chất thành đống dưới chân trụ cầu.

Những thứ đó lẫn với những khối đá cát lớn xung quanh, dưới tác động của dòng chảy, bề mặt bị phủ một lớp sợi li ti như tơ.

Lúc này, Hồ Ba Y cũng lặn xuống độ sâu tương đương với tôi, ra hiệu hỏi: "Đại ca, đang tìm gì thế?" "Tìm cơ quan!

Cơ quan để vào Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn!" Tiểu Ca cũng ra dấu hỏi: "Anh nghĩ cơ quan ở đâu?" Tôi trả lời bằng thủ thế: "Chắc chắn ở gần đây thôi!

Cây cầu này có vấn đề, nó không phải là một cây cầu bình

thường.” Tiểu Ca lại ra hiệu: “Xem bản đồ đi!

Bản đồ mà Ngô Tà mang theo có lẽ sẽ có câu trả lời.” Vì lý do nín thở, trước khi nổi lên mặt nước, tôi ra lệnh tìm kiếm lần cuối cho Tiểu Ca và Hồ Ba Y.

Sau một hồi tìm kiếm dưới đáy suối vẫn không thấy gì, một lát sau, cả ba chúng tôi đều nổi lên.

“Hộc...

Phù...

Suýt chết ngạt tôi rồi.” Hồ Ba Y vừa ngoi lên đã thấy Tiểu Ca đang chuẩn bị lên bờ.

Tiểu Ca dáng người gầy nhỏ, là người nổi lên đầu tiên.

Tôi là người cuối cùng ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Lau vệt nước trên mặt, tôi nói lớn: “Lạ thật, những bong bóng khí đó và dấu vết dưới đáy suối đều chứng minh vụ việc này là do con người gây ra.” Tôi tiếp tục: “Nhưng chúng ta đã tìm dưới đáy lâu như vậy mà không thấy người của bang Ngũ Long.

Thật vô lý!” Tiểu Ca thấy tôi nói chính sự, liền bảo: “Trong bang Ngũ Long, người biết bơi và bơi giỏi có lẽ chỉ có một hai kẻ.

Nhưng nếu nói về lặn, nếu là hồ yêu thì năng lực của chúng mạnh hơn chúng ta nhiều.” Được Tiểu Ca nhắc nhở, tôi hỏi ngay: “Ồ, anh nghiêng về giả thuyết kẻ phá hoại cầu ngọc là người của Hồ Yêu Vương sao?” “Vâng, chắc chắn là có khả năng đó!” Đột nhiên, tôi giơ hai thứ vừa lấy từ đáy suối lên trước mặt Tiểu Ca và Hồ Ba Y: “Tôi cũng tin vào phán đoán đó!

Nhìn xem, tôi tìm thấy gì này.” “Đầu tượng ngọc thú!” Hồ Ba Y vui mừng reo lên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đón lấy đầu tượng ngọc thú tôi mang từ dưới nước lên, đặt lên cầu.

Sau khi ba chúng tôi lên bờ, chúng tôi cùng thử đặt đầu tượng ngọc thú vào chỗ lan can bị hỏng, định ráp lại chỗ cũ.

"Chưa thấy Mộ Tiên Nữ đâu, chúng ta đã phát hiện ra một cây cầu ngọc vô giá rồi.

Đại ca, nếu Bàn Tử ở đây mà nhìn thấy mấy cái đầu ngọc thú này, chắc chắn chân nó không nhấc nổi luôn!" Tôi mỉm cười nói với Hồ Ba Y: "Thế nên tôi mới không dẫn nó theo." Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tiểu Ca đang cố gắng ráp đầu tượng vào lan can cầu, nhưng thử mấy lần vẫn không được.

Dù sao thì chỗ lan can bị hỏng, phần nối giữa đầu thú và lan can đã bị đục mất từ lâu.

Hồ Ba Y đặt đầu tượng xuống, nói với tôi: "Mấy cái đầu thú này điêu khắc tinh xảo thế này, giá trị không nhỏ, sao người bang Ngũ Long không mang đi?

Chặt xuống rồi lại vứt đi, chẳng lẽ đám thối tha bang Ngũ Long đó đột nhiên tỉnh ngộ sao?

Không thể nào!

Chắc chắn có ẩn tình bên trong." Tôi liếc nhìn Hồ Ba Y, tán thưởng: "Anh cũng nhận ra có ẩn tình rồi sao!" "Ý đại ca là gì?

Anh biết nguyên nhân không?" "Đúng vậy, câu trả lời nằm ở chính những đầu tượng này!

Tại sao đối phương chỉ phá hoại vài cái đầu tượng mà không phá hỏng toàn bộ tượng thú trên cầu?

Hai người có nghĩ đến vấn đề này không?" Hồ Ba Y và Tiểu Ca

nhìn nhau, nghe tôi gợi ý, cả hai gần như đồng thời hiểu ra, cùng thốt lên: "Cơ quan!" "Đúng thế, đầu tượng ngọc thú chính là nút bấm cơ quan!

Nhìn xem, cái đầu tượng còn nguyên vẹn mà tôi mang từ dưới nước lên này.

Dưới đầu nó có một cái lỗ cắm hình vuông, khớp hoàn toàn với phần lõm trên lan can, nghĩa là chỉ cần vặn đầu tượng theo một hướng nhất định là có thể kích hoạt cơ quan!" Hồ Ba Y vừa nghe thấy mối liên hệ giữa đầu tượng và cơ quan thì lập tức phấn chấn, bèn thử vặn mạnh mấy cái đầu tượng còn lại trên cầu.

Nhưng chẳng cái nào nhúc nhích cả.

Dù sao thì ngoài hai cái tôi đang ôm, những cái khác không phải là cái dùng để mở cơ quan.

Thiết kế của cây cầu ngọc này xảo diệu nhất ở chỗ giấu cơ quan trong hàng loạt tượng thú.

Nếu không biết trước hoặc không cực kỳ nhạy bén thì khó lòng phát hiện bí mật bên trong.

Nhưng khi tôi tiết lộ bí mật cơ quan, cả hai lại càng thắc mắc hơn.

"Chủ nhân, có lẽ tôi đã tìm thấy cách giải quyết vấn đề rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng ở đầu cầu đón gió, mái tóc dài tung bay.

Chương 661

Hóa ra nãy giờ cô ấy đang suy nghĩ.

Tôi nóng lòng hỏi: "Chính là thứ tôi cần, mau nói đi." "Nếu trong những kẻ tham gia hành động này có thuộc hạ của Hồ Yêu Vương, hoặc chính hắn cũng ở đây, thì tôi có thể dùng Quỷ Thị Thuật để tìm dấu chân của chúng!" Tôi ngạc nhiên: "Mở Quỷ Nhãn sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn là một linh hồn.

Đối với con người hay các loài khác, những người trước mắt cô đều là dị loại.

Nhưng vì duyên phận đã kết với tôi, cô sẽ là quỷ phó của tôi suốt đời.

Cô ấy nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, nhưng linh lực của tôi không còn nhiều.

Chủ nhân, tôi phải mượn sức mạnh của anh mới có thể mở Quỷ Nhãn." Tôi sảng khoái đồng ý: "Chuyện đó không vấn đề gì." Sau khi hỏi rõ các bước thực hiện, tôi phối hợp đặt viên Xích Đan vào lòng bàn tay phải của mình, chưởng trái áp vào chưởng phải của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cô ấy thì đặt viên Mộc Trần Châu vào tay trái.

Một chủ một tớ cùng nhắm mắt.

Linh khí từ Xích Đan của tôi truyền sang cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, hòa cùng linh khí từ Mộc Trần Châu trong tay cô, tạo thành một luồng sáng linh khí dồi dào nơi tâm mày.

Đột nhiên, luồng sáng đó tản ra, xoay quanh đôi mắt tạo thành một vòng khí xoáy.

Trước sự chứng kiến của Hồ Ba Y và Tiểu Ca, Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng đã mở được Quỷ Nhãn.

Tôi thu lại Xích Đan, ngẩn người nhìn đôi mắt Quỷ Nhãn của cô ấy đang quét qua mặt cầu ngọc.

"Trời đất ơi, thần thông của Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự quá bất ngờ.

Đại ca, lúc nào đó cũng mở Quỷ Nhãn cho tôi xem với nhé." "Đừng nói nữa!" Ba người chúng tôi đi theo sau Tinh Tuyệt Nữ Vương, chậm rãi bước sang phía bên kia cầu.

Đột nhiên, nét mặt nghiêm trọng của cô ấy lộ ra vẻ nhẹ nhõm hiếm thấy.

"Cuối cùng cũng bắt được chút tà khí yếu ớt!

Là dấu chân hồ yêu!

Chủ nhân xem này." Vì Tinh Tuyệt Nữ Vương thuộc tộc quỷ, mà quỷ và yêu trong một số đường lối tu luyện có điểm tương đồng, nên việc cô ấy dùng thuật pháp để phát hiện dấu vết hồ yêu là chuyện hoàn toàn bình thường.

Nhưng việc cô ấy mời tôi cùng xem dấu vết đó thì lại hơi lạ.

Nghe lời mời của cô ấy, tôi bối rối nhún vai: "Tôi có mở Quỷ Nhãn đâu mà thấy được thứ cô thấy?" Tinh Tuyệt Nữ Vương mỉm cười, rồi dùng ngón tay vẽ một đạo phù linh vào lòng bàn tay tôi, sau đó dùng ống tay áo dài lướt nhẹ qua đôi mắt tôi.

Một luồng cảm giác mát lạnh bí ẩn chạy qua mắt, tôi nhắm mắt rồi mở ra ngay lập tức.

Tôi thấy trên mặt đất có vài điểm sáng khác hẳn những chỗ khác, chúng ẩn hiện ghép thành một dấu chân.

Ánh sáng xanh lục thẳm của những điểm sáng đó để lại ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Đã tiếp xúc nhiều với tống tử và những thứ linh dị, tôi không cần cô ấy nhắc cũng nhận ra những điểm sáng đó đại diện cho điều gì.

"Trời ạ, mở Quỷ Nhãn quả nhiên hữu ích thật!" Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương có phát hiện mới và cho đại ca xem, Hồ Ba Y và Tiểu Ca nhìn nhau, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Chuyến đi này thực sự không dễ dàng, giờ cuối cùng cũng tìm thấy chút manh mối, không để công sức đi một chuyến trắng tay.

Theo dấu chân hồ yêu mà Tinh Tuyệt Nữ Vương phát hiện, chúng tôi tiếp tục tiến lên.

Đi vòng qua một lối đi bên hẻm núi, chẳng mấy chốc, chúng tôi đứng trước một vách đá khổng lồ quay về hướng Đông.

Dưới vách đá có một tấm bia đá nằm nghiêng một bên.

Phía sau bia đá là hai khối vách đá nhẵn thín đối xứng nhau, trông như được rìu đục ra rồi mài nhẵn, dù trải qua ngàn năm vẫn bóng loáng như mới.

Hai mặt vách đá cao tới hai mươi trượng, rộng hàng chục mét hiện ra đối xứng lập tức thu hút sự chú ý của Hồ Ba Y.

"Đại ca, để tôi qua vách đá đằng kia xem sao." "Cẩn thận một chút." Tôi, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tiểu Ca cùng đi tới trước tấm bia, còn Hồ Ba Y thì qua phía vách đá.

"Lạ thật, sao lại có một tấm bia ở đây nhỉ?" "Tôi nghĩ nên xem trên đó có chữ gì không đã." "Tấm bia này có thể là bia chiến công!

Vì nó trông giống như một thanh kiếm cắm xuống đất.

Ở vùng Tinh Tuyệt cũng có những tấm bia đá như thế này!" Tôi và

Hồ Ba Y nghe cô ấy giới thiệu về tấm bia nhọn như kiếm này thì trí tò mò trỗi dậy.

Tiến lại gần, một người dùng tay áo phủi bụi bám quanh bia, người kia dùng nước mang theo tưới lên mặt trước của bia.

Một hàng chữ lập tức hiện ra.

Chữ trên bia như những con nòng nọc (chữ khoa đẩu), cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không ai nhận ra.

"Tám chữ này đại diện cho cái gì thế?" "Tôi biết thì đã không im lặng rồi." "Chủ nhân, đây chính là bia chiến công, tám chữ này có lẽ mô tả chiến công.

Cụ thể thì phải đợi Ngô Tà đến mới phá giải được." Tôi mắt sáng rực nhìn cô ấy, đấm mạnh vào lòng bàn tay, phấn khích kêu lên: "Đúng rồi, tôi quên mất anh bạn trẻ Ngô Tà, tinh anh của Lão Cửu Môn rồi.

Hồ Ba Y, bắn tín hiệu ngay, báo cho Bàn Tử và mọi người mau tới đây." Hồ Ba Y chỉ chờ câu đó của tôi, nhận lệnh liền bắn ngay một mũi tên xuyên vân.

Mũi tên xé gió lao vút lên không trung, cơ quan nhỏ gắn ở đầu tên kích hoạt, thuốc nổ tạo ra khói mù nổ tung trên độ cao hàng chục mét.

Cách đó vài dặm, Bàn Tử nghe thấy âm thanh tín hiệu quen thuộc liền báo cho Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú.

"Biết ngay mà!" "Bàn Tử, làm theo yêu cầu của Lý gia đi.

Chương 662

Toàn đội tăng tốc, không ai được tụt lại phía sau, nếu không bà cô đây không tha đâu.” Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú dẫn đường phía trước.

Hoàng Chương, Đại Kim Nha và Ngô Tà theo sau, nhanh chóng tiến về phía phát ra tín hiệu.

Khi đội ngũ phía sau tới nơi, tôi nóng lòng gọi Ngô Tà lại, chỉ vào bia đá bảo: “Mấy chữ này, dịch ngay cho tôi!

Tôi cần gấp!” Bàn Tử thì khệ nệ ôm hai cái đầu tượng thú đi tới, ngoác mồm cười: “Đại ca, Bàn Tử tôi phát tài rồi.

Trên cây cầu ngọc kinh khủng kia, tôi phát hiện ra hai cái đầu thú có thể tháo rời được.” Ngô Tà lúc này bắt đầu công việc giám định chữ chuyên nghiệp.

Đôi mắt sau lớp kính mở to hết cỡ, anh dùng tay sờ từng con chữ, mặt gần như dán sát vào bia đá.

Những người còn lại, kẻ thì trêu chọc Bàn Tử, người thì quan sát vách đá khổng lồ kia.

Bàn Tử thấy bị Hồ Ba Y chế nhạo thì hừ lạnh: “Lại bốc phét!

Cứ bốc phét đi.” “Thật mà!

Hồ Ba Y tôi chưa bao giờ lừa ai.

Hỏi Tiểu Ca xem, hai cái đầu thú anh ôm chẳng phải do đại ca vớt dưới suối lên sao!” Tiểu Ca không nói gì, mắt bình thản nhìn vách đá, thỉnh thoảng liếc về phía Ngô Tà và tấm bia, có vẻ đang suy nghĩ về vấn đề hóc búa trước mắt.

"...Mất mặt quá.

Tôi cứ tưởng hai cái đầu ngọc thú này là do Bàn Tử tôi phát hiện đầu tiên chứ!" Bàn Tử đặt đầu thú xuống, đi tới cạnh Ngô Tà giục: "Cậu Ngô, có tám chữ nòng nọc thôi mà chưa dịch xong sao?" Ngô Tà nghe vậy lập tức phản bác: "Nhìn cho kỹ đi, đây không phải chữ nòng nọc!

Chỉ là hình dáng hơi giống thôi, nhưng tuyệt đối không phải." "Vậy nó là gì?" Tôi hỏi Ngô Tà.

"Lý ca!" Ngô Tà gọi tôi lại gần, hạ thấp giọng: "Nó giống với mấy dòng tế văn tôi thấy trong mộ quốc chủ Cổ Lượng Quốc, hình như đây là bia công đức!" "Bia công đức?

Vậy tám chữ đó rốt cuộc là gì?" Ngô Tà trầm ngâm một hồi như đang quyết định điều gì, rồi bảo tôi: "Long nha lợi nhận, trảm hồ tại đây!" "Gì cơ?

Răng rồng sắc bén?

Chắc chắn chứ?" Ngô Tà gật đầu: "Tôi lấy những gì đã học ra đảm bảo, mấy chữ này tuyệt không sai đâu." Tôi ngẩn người ra một lúc, lau mồ hôi trên mặt, kêu lên: "Tấm bia này dựng ở đây ít nhất cũng vài ngàn năm rồi.

Vài ngàn năm trước đã có người cầm Long Nha lợi nhận chém chết một con hồ yêu ở đây.

Thật khó tin.

Trời đất ơi, giờ tôi mới hiểu tại sao Hồ Yêu Vương lại trà trộn vào bang Ngũ Long để đi cùng với Phong Bưu rồi!

Mục đích của hắn chính là chỗ này." Ngô Tà lúc này chỉ vào tám chữ trên bia, rồi lại chỉ vào vách đá đối xứng phía sau, kêu lên: "Đó là một cánh cửa, có thể đóng mở được!

Có lẽ tôi đã tìm thấy lối vào Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn rồi!" Nghe thấy bốn chữ 'lối vào Mộ Tiên Nữ', Bàn Tử, Đại Kim Nha, Hồ Ba Y, Dương Tuyết Lệ đều kích động.

Họ dừng việc đùa nghịch, mang theo tâm trạng phức tạp tiến lại gần tôi.

Quyết định vào mộ hay không là ở đại ca.

Một đôi vách đá đối xứng, kích thước khổng lồ, cao tới hai mươi trượng, rộng mười mấy mét, khe hở ở giữa nhỏ hơn cả móng tay.

Cơ quan tinh xảo như vậy, nếu không tìm đúng cách mở thì dù dùng biện pháp mạnh thế nào, thậm chí dùng đại pháo bắn cũng không thể mở nổi cánh cửa đá khổng lồ này.

Hồ Ba Y nuốt nước miếng, hỏi tôi với giọng kinh ngạc: "Đại ca, chắc chắn đây là lối vào Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn chứ?" Tôi liếc nhìn mọi người, ánh mắt giao nhau, thản nhiên nói: "Nếu ông trời phù hộ, chúng ta cuối cùng cũng tìm đúng chỗ rồi." "Ồ, đại ca tin lời Ngô Tà sao?

Nhưng dựa vào tám chữ trên bia đá đó có vẻ không rõ ràng lắm!

Huống hồ, một cánh cửa khổng lồ chắn đường thế kia, chúng ta căn bản không vào được, đội ngũ chúng ta sắp gặp phải ca khó rồi." Cơn phấn khích của Hồ Ba Y tan biến ngay lập tức trước cánh cửa khổng lồ, thay vào đó là sự lo lắng.

Cảm giác như sắp vào núi báu mà không tìm thấy lối đi khiến mọi người đều thấy hụt hẫng.

"Lão đạo, có cách gì không!" Không hiểu sao tôi đột nhiên nói một câu khiến mọi người ngạc nhiên.

"Thiên địa vô cực, đạo sĩ mượn pháp!" Hoàng Chương nhảy xuống dưới vách đá, tay bắt quyết, miệng lầm bầm một hồi.

Ở khe hở giữa hai cánh cửa đá đột nhiên tuôn ra từng lớp bụi đất rơi xuống.

Có người kích động reo lên: "Mở rồi, mở rồi!" "Thật không ngờ người xưa lại có sức mạnh quỷ rìu thần công như vậy, xây dựng cả cánh cửa khổng lồ trên vách đá." "Trời ơi, cánh cửa này chắc cũng nặng vài chục tấn, nếu không tận mắt thấy thì ai mà tin nổi chứ!" Theo một tiếng chấn động rầm rầm, cánh cửa đá tách sang hai bên.

Sau khi mở ra một khe cửa rộng khoảng hai mét, nó cuối cùng cũng dừng lại.

Mặt Hoàng Chương đã đầy mồ hôi.

Tôi cũng kích động như những người khác, giờ đã phá giải được bí mật của cánh cửa, bước tiếp theo là vào mộ tìm viên Tị Trần Châu để hợp thành pháp bảo thần bí cao cấp hơn.

Thu hoạch bất ngờ luôn mang lại tâm trạng phấn khích.

Tôi vẫy tay ra hiệu: "Lần này Lão Cửu Môn có lấy được Tị Trần Châu hay không là trông chờ vào lần này, anh em đi theo tôi vào Mộ Tiên Nữ!" Vì Hồ Yêu Vương và Phong Bưu đã vào trước, bất cứ ai trong Lão Cửu Môn cũng thấy lo lắng.

Theo lý mà nói, không vào trước được bọn chúng là một thiếu sót.

Giờ đã mở được cửa mộ và xác nhận đây chính là nơi cần tìm, mọi người đều hăng hái đi theo tôi vào trong.

Sau khi cửa mộ mở ra, dưới sự dẫn dắt của tôi, mọi người lần lượt nối đuôi nhau vào trong.

Bàn Tử vừa vào đã thấy đường hầm tối tăm dưới chân dính dính, liền hỏi: "Đại ca, có chuyện gì thế này, dưới chân tôi hình như bị cái gì đó dính chặt lại." Hồ Ba Y nói: "Chắc là phân dơi đấy." Bàn Tử lại bảo: "Thế thì càng lạ, nếu có phân dơi thì sao chẳng thấy con dơi nào

cả?" Câu nói của anh ta lập tức nhận được sự đồng tình.

Chương 663

Có người dùng đèn pin soi khắp các lối đi xung quanh, ánh sáng giao nhau lập tức làm bừng sáng không gian lối vào Mộ Tiên Nữ.

Bàn Tử cầm đèn soi thì thấy một thứ.

Người của bang Ngũ Long dường như cố ý trêu tức chúng tôi, trên đường đi họ để lại một chiếc giày!

Chỉ có chiếc bên phải, không có bên trái, khiến ai nấy đều thắc mắc.

"Mẹ kiếp, đám tạp chủng bang Ngũ Long lại bày trò gì đây, vứt lại một chiếc giày cho chúng ta làm gì?" "Bàn Tử, anh không biết đám dơi đó đi đâu rồi sao?" Sau khi quan sát lối đi dẫn vào hầm mộ chính, tôi dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Tốc độ của đội ngũ chậm lại hẳn.

Tôi đứng ở phía trước bên trái, nói lớn với Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này đuổi kịp bước chân của tôi, hỏi: "Có chuyện gì thế đại ca, chẳng lẽ không lạ sao?" Tôi bảo: "Tôi sẽ cho anh câu trả lời ngay đây." Tôi đứng trên một mỏm đá, chỉ tay vào một chỗ: "Lấy đèn của anh soi vào chỗ đó đi." Bàn Tử làm theo, soi đèn lên cao.

Ở độ cao hơn hai mươi mét, cách lối vào hầm mộ khoảng trăm mét, một bóng đen treo lơ lửng hiện ra trước mắt Bàn Tử.

Cái bóng đó đen kịt, dáng dài, treo trên một sợi dây leo già có hình móc câu.

Bàn Tử nhìn vài lần vẫn chưa rõ, dụi mắt nhìn kỹ lại thì hét to một tiếng: "Trời đất ơi, một cái xác!" Nghe Bàn Tử phát hiện ra thi thể, Hồ Ba Y và Tiểu Ca vội tiến lại gần.

Tiểu Ca nhanh tay, định dùng một viên đá sắc cứa đứt sợi dây leo treo thi thể cho nó rơi xuống, nhưng tôi ngăn lại.

Tôi khẽ lắc đầu với anh, ra hiệu không cần thiết phải làm vậy.

Hồ Ba Y ngạc nhiên: "Đại ca, cái xác này lạ quá, hình như là người của bang Ngũ Long." Hoàng Chương vội niệm một câu vô lượng công đức.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú thấy cái xác thì đều hét lên.

Ngô Tà đẩy kính cười nói: "Hai nữ đồng chí này lạ thật, lúc trước vào mộ Cương Thi Kim Giáp có thấy sợ hãi gì đâu, giờ lại thế này." Dương Tuyết Lệ chỉ vào cái xác treo lơ lửng: "Nhìn kìa, trong quần áo của nó hình như có cái gì đang ngoe nguẩy." Hoắc Tú Tú cũng phát hiện điểm đặc biệt đó: "Á á, không chỉ phần thân trên đâu, bên dưới cũng có nữa." Cái xác treo đó không biết có phải do tiếng người hay do tác động gì không, những thứ ngoe nguẩy bên trong đột nhiên xé toạc lớp áo, 'vù' một cái, từ vết rách bay ra hàng trăm hàng ngàn con dơi.

"Dơi xác, mọi người cẩn thận!" Tôi và Hồ Ba Y lùi lại một bước, chắn cho những người khác.

Đám dơi xác bay thành đội hình trên cao, lượn một vòng rồi bay sâu vào trong động chứ không quấy rầy chúng tôi.

Một phần cái xác cuối cùng cũng rơi xuống.

Chiếc giày còn lại lập tức bị phát hiện.

Khi cái xác rơi xuống, nó chỉ còn lại một bộ xương khô.

Không cần nói, mọi người cũng biết sức mạnh nào đã biến một người sống thành một bộ xương như vậy.

Mọi người nhìn nhau trân trối, kinh hãi không nói nên lời trước cái

xác đáng sợ kia.

“Đại ca, người của bang Ngũ Long cùng lắm chỉ vào đây trước chúng ta bốn năm tiếng thôi.

Vậy mà cái xác này chỉ trong vài giờ đã biến thành thế kia.

Theo tôi thấy, Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn này còn quái dị hơn cả mộ Cương Thi Kim Giáp nhiều.” “Ừ, nhìn sợi dây leo già kia xem?

Có vẻ nó không phải là thứ bình thường đâu.” “Bàn Tử, soi đèn lên, nhìn kỹ sợi dây đó xem.” Thấy Hồ Ba Y, Hoàng Chương và tôi đang bàn bạc về sợi dây leo, Bàn Tử vội điều chỉnh ánh đèn soi lên trần hầm mộ cao chừng hai ba mươi mét.

Trên trần đá mấp mô, nhìn kỹ thì sợi dây leo đó đã biến mất từ lúc nào.

Thay vào đó là một cái hốc trống rỗng, chỉ to bằng quả trứng gà, bị màu của nham thạch xung quanh che lấp, nếu không nhìn kỹ thì tuyệt đối không phát hiện ra.

Tôi tinh mắt, bảo Tiểu Ca: “Lên kiểm tra xem.” “Không cần xem đâu đại ca, đó là xúc tu của Đằng Yêu (yêu quái dây leo).” Tôi chấn kinh: “Đằng Yêu sao?

Tiểu Ca, anh không đùa tôi chứ?” Tiểu Ca nghiêm nghị: “Nếu không tin, đại ca lấy Thần Thụ Địa Tinh ra thử xem.

Thần Thụ Địa Tinh và Đằng Yêu là tử địch của nhau.

Chỉ cần vật này xuất hiện, tôi đảm bảo sợi dây kia sẽ lại thò ra khỏi hốc đá ngay.” Tiểu Ca tuy còn trẻ, trông có vẻ lạnh lùng nhưng kinh nghiệm của anh cực kỳ phong phú, thậm chí vượt qua bất cứ ai trừ tôi.

Ngay cả lão đạo sĩ Hoàng Chương chuyên đi đuổi xác khắp nam

bắc cũng không sánh bằng.

Cái sự thật về việc sợi dây treo xác rồi biến mất bí mật kia chính là xúc tu của Đằng Yêu dường như không gây ra sự đồng cảm lớn trong đội ngũ.

Bởi lẽ nhiều người ở đây còn chẳng biết Đằng Yêu là gì, nói gì đến việc hiểu về xúc tu của nó!

Tôi thì lại thấy đặc biệt mới lạ.

Nghe Tiểu Ca nói Thần Thụ Địa Tinh và Đằng Yêu là tử địch, tôi vẫn còn chút không tin.

Trong đầu tôi bỗng hiện ra cảnh Thần Thụ Địa Tinh bị vô số dây leo quấn chặt, lòng thầm cảm thấy lo lắng.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, tôi lấy Thần Thụ Địa Tinh ra, thở phào một cái nói: "Nếu đúng là vậy thì tôi phải tính toán lại rồi, Mộ Tiên Nữ Thiên Sơn này cực kỳ hung hiểm, còn nguy hiểm hơn bất cứ ngôi mộ nào chúng ta từng gặp trước đây." Thần Thụ Địa Tinh được lấy ra, vì thời gian chưa lâu nên nó chỉ mới mọc một đoạn ngắn, to bằng một chậu cây cảnh nhỏ, nhưng thời gian gắn bó lâu dần cũng khiến người ta có chút tình cảm.

"Thần Thụ Địa Tinh!" Tôi nâng nó trên tay, dùng một pháp môn đặc biệt đánh thức thứ thần kỳ này.

Một tiếng động vang lên như thể bị triệu hồi, trên cành của Thần Thụ Địa Tinh lập tức phát ra những tiếng sột soạt.

Những cành cây vốn cuộn tròn như thai nhi bắt đầu mở ra!

Thần Thụ Địa Tinh vốn chỉ to bằng nắm tay, giờ vươn cành ra biến thành một cây 'đào hoa' cao bằng nửa người.

Chương 664

Trong khi Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú còn đang trầm trồ kinh ngạc thì trên đầu cao hơn hai mươi mét, cái hốc bằng quả trứng trên vách đá cũng phát ra tiếng động lạ, đột nhiên rơi xuống một mảnh đá.

Một thứ gì đó đã phá vỡ đá trên trần, sau đó sợi dây leo già biến mất lúc nãy lại hiện ra.

Trông nó như một cái xúc tu không mắt, vươn dài ra bốn năm mét, loay hoay dò dẫm trong không gian trên trần.

Tôi và Tiểu Ca nhìn nhau, trong lòng tôi vô cùng phấn khích.

Tiểu Ca nói quả không sai, Thần Thụ Địa Tinh và Đằng Yêu đúng là đối thủ, là quan hệ địch đối!

"Đại ca, mau thu Thần Thụ Địa Tinh lại." Ngay lúc đó, xúc tu Đằng Yêu đột nhiên khóa chặt Thần Thụ Địa Tinh trong tay tôi.

Đầu xúc tu bắn mạnh một cái, một đoạn dây lao tới như đạn bắn thẳng vào thứ tôi đang cầm.

May mà tôi né nhanh, tránh được cú đánh đó.

Đòn tấn công từ xúc tu của Đằng Yêu như một ngọn trường thương đâm tới, lực đạo cực lớn.

Sau khi tôi né được, tảng đá nơi tôi vừa đứng lập tức bị vạ lây, bị xúc tu Đằng Yêu đánh nát vụn.

Cú đánh không trúng, xúc tu lập tức thu lại.

Chứng kiến cảnh đó, Hoàng Chương và những người khác đều cảm nhận được sự nguy hiểm, vội vã tìm chỗ trốn sau những tảng đá.

"Đại ca, thứ đó là cái gì vậy?" "Cứ xem đã!" Tôi nói.

“Không kịp nữa rồi, có lẽ tôi không nên để lộ Thần Thụ Địa Tinh.

Nhưng vì nó đã bị Đằng Yêu phát hiện, chúng ta hãy chặt đứt một đoạn xúc tu của nó rồi vào trong cũng chưa muộn.” Tiểu Ca rút ra một con đoản đao.

Tôi và Hồ Ba Y cũng lấy vũ khí ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này từ phía sau bay lên trước, hai ống tay áo dài quấn lấy xúc tu Đằng Yêu đang dò dẫm trên trần như bọ cạp.

Cả hai đều là vật mềm, quấn lấy nhau chặt chẽ.

Nhưng dù với năng lực của cô ấy, khi đấu với đoạn dây leo đó cũng suýt chút nữa chịu thiệt.

Cô bị hất văng ra!

May mà khinh công của Tinh Tuyệt Nữ Vương thượng thừa, mượn đà né tránh thành công.

Nếu là người thường trong cái hầm đá sâm sâm này, không bị một cú hất đó đánh chết mới lạ.

“Thật không ngờ, một đoạn xúc tu Đằng Yêu mà lợi hại đến vậy.” “Phải trừ khử nó mới được, nếu không đường vào hầm mộ chính của Mộ Tiên Nữ chắc chắn sẽ còn hung hiểm hơn nhiều.” “Chắc chắn rồi.

Tôi tin rằng giờ này Phong Bưu và thuộc hạ của hắn chắc đang hối hận vì đã vào trước.” “Đại ca, tôi lên đây.” Tiểu Ca ngậm con đoản đao trong miệng, thân thủ cực nhanh leo lên vách tường mấp mô bên cạnh, sắp tiếp cận được vị trí xúc tu Đằng Yêu.

Sợi dây như roi đồng đó dường như cũng cảm nhận được sự nguy hiểm đang đến gần, ‘xoẹt’ một tiếng, nó thu hết vào trong cái hốc nhỏ.

Cảnh tượng đó khiến Tiểu Ca kêu lên tiếc nuối!

Dưới đất, tôi cũng lắc đầu: "Thứ này quá ranh ma, có thể cảm nhận được nguy hiểm." "Hết cách rồi, cũng phải thử một lần nữa thôi đại ca.

Mời Thần Thụ Địa Tinh ra đi." Hồ Ba Y hiến kế.

"Ừ, tôi cũng định thế." Tôi nói rồi gọi Tiểu Ca đang treo lơ lửng trên trần: "Tiểu Ca, có chắc ăn không?" "Chỉ cần xúc tu Đằng Yêu dám ló ra, tôi có thể chặt đứt nó.

Nhưng con dao này e là không đủ sắc." Tôi nói: "Vậy dùng cái này của tôi." Dứt lời, tôi ném Hắc Thần Đao lên trần.

Với khả năng của Tiểu Ca, anh buông con đoản đao xuống, một tay đuổi theo vách đá, tay kia bắt gọn Hắc Thần Đao.

Có Hắc Thần Đao trong tay, Tiểu Ca như hổ thêm cánh.

Khi tôi mở Thần Thụ Địa Tinh ra lần nữa, xúc tu Đằng Yêu trên trần lại ngang nhiên thò ra khỏi hốc đá.

Tiểu Ca hét lớn một tiếng, Hắc Thần Đao chém xuống.

Mọi người xung quanh đều nín thở, ai nấy đều kỳ vọng vào cú đánh này của Tiểu Ca. 'Keng!' Một tiếng kim loại va chạm vang lên!

Đoạn dây Đằng Yêu sau khi bắn ra một loạt tia lửa thì vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ, lại còn bật ngược lại lao về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca 'ực' một tiếng, nuốt nước miếng, kinh hãi kêu lên: "Thứ này còn cứng hơn sắt đá!

Thành tinh thật rồi." 'Vù vù vù!' Đoạn dây Đằng Yêu trên không như một ngọn trường thương của võ tướng, mặc sức quét ngang, đập mạnh, đánh bật Tiểu Ca đang cầm Hắc Thần Đao từ trên trần cao hơn hai mươi mét xuống đất.

Nhờ có Tinh Tuyệt Nữ Vương trợ giúp, Tiểu Ca không bị thương,

tiếp đất bình an.

Nhưng trên mặt anh hiện rõ vẻ kinh hãi.

Cả tôi và mọi người đều chấn kinh trước sự cứng rắn của xúc tu Đằng Yêu.

Bị thanh Hắc Thần Đao sắc bén chém trúng mà không để lại một vết xước.

Độ cứng và độ dẻo này đúng như Tiểu Ca nói, nó đã thành tinh rồi.

Chương 665

Khi tôi định đích thân ra tay chiến đấu với Đằng Yêu, thì Thần Thụ Địa Tinh trong tay tôi đột nhiên tỏa ra một làn khói mù.

Thật kỳ lạ, khói vừa tỏa ra là xung quanh lập tức có mùi thơm ngào ngạt.

Một mùi hương kỳ lạ lan tỏa như mây mù hướng về phía đoạn dây leo kia.

Đoạn dây vốn cứng rắn vô cùng, hành động nhanh nhẹn giờ bắt đầu run rẩy.

Nó run mạnh đến mức làm rơi cả một phần nham thạch xung quanh.

Càng kinh ngạc hơn, sau khi hấp thụ làn khói, xúc tu Đằng Yêu rõ ràng đã co rút lại.

Tôi linh cảm cơ hội đã đến, không nói hai lời liền phi thân lên.

Mũi chân điểm nhẹ vào đá vài cái, mượn khinh công bay lên vị trí của xúc tu.

"Đại ca, nhận đao!" Tiểu Ca ném ngay Hắc Thần Đao qua.

Hai người như đổi vị trí cho nhau, tôi giờ đang bám vào chỗ Tiểu Ca vừa đứng, tay phải bắt lấy Hắc Thần Đao.

"Chết đi!" 'Xoẹt!' Hắc Thần Đao như chém vào đậu phụ phát ra một tiếng vang giòn giã, xúc tu Đằng Yêu lập tức bị chém đứt sát vách đá. 'Bộp!' Đoạn xúc tu bị chém rơi xuống đất, mọi người vội vàng tránh né.

Từ cái hốc nhỏ trên vách đá lúc này chảy ra thứ gì đó màu đỏ sền

sệt.

Tôi ngửi một chút thì thấy đầu óc choáng váng.

“Đại ca mau xuống đi, đó là máu Đằng Yêu!

Có tác dụng gây mê đấy.” Tôi nhíu mày, thầm nghĩ hèn gì tên người của bang Ngũ Long kia lại chết thảm thế, hóa ra là trúng thuốc mê của nó.

Tôi nhảy xuống đất, tra đao vào bao.

Bàn Tử đã nóng lòng chạy lại, đạp một cái vào đoạn dây leo chỉ dài bằng con dao găm, kêu lên: “Cái thứ này mềm nhũn, trông như đuôi lợn ấy.” “Nó hết sự sống rồi!

Nhưng Đằng Yêu sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ chạm trán lại thôi.

Nguy hiểm lớn hơn đang chờ phía trước.

Cũng may là bang Ngũ Long và Hồ Yêu Vương đã dọn đường trước cho chúng ta, đường đi của chúng ta chắc chắn sẽ bớt nguy hiểm hơn.” “Thế thì còn gì bằng.

Tôi đang cần cơ hội như vậy đây.” “Vậy còn chờ gì nữa?

Tiếp tục tiến lên thôi.” Theo lời giục của Bàn Tử và Hồ Ba Y, tôi cẩn thận thu lại Thần Thụ Địa Tinh, nâng niu nó: “Bạn nhỏ, vào thôi!” ‘Đoong!’ Khi thu thần thụ lại, tôi thầm cảm khái: “Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, ngay cả Đằng Yêu cũng có đối thủ, lần này tôi hoàn toàn yên tâm rồi.

Không ngờ Thần Thụ Địa Tinh lại có thể tỏa khói làm mê man đoạn dây đó.

Nếu không có nó, chúng ta chắc còn phải vật lộn với Đằng Yêu chán.” Cả đội vừa đi vừa nói chuyện thêm được vài trăm mét thì đột

nhiên gặp một dòng sông ngầm dưới lòng đất.

Lối vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ và dòng sông ngầm nối liền với nhau!

Dòng sông ngầm chảy xiết, nước vỗ rì rào.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của chúng tôi không phải là dòng sông, mà là tiếng binh khí va chạm từ phía đối diện truyền đến.

Phía trước tiếng người ồn ào, tiếng vũ khí giao nhau xen lẫn tiếng súng nổ vang vọng dữ dội trong không gian phía trên dòng sông ngầm.

Phải biết rằng trong mộ đạo là không gian bán khép kín, bất kỳ âm thanh nào bên trong cũng khác hẳn bên ngoài.

Tiếng đạn nổ sẽ tạo ra tiếng vang, âm thanh khuếch đại lên gấp mấy lần.

Vì vậy, cho dù tiếng chiến đấu truyền tới từ bờ bên kia sông, nhưng nghe vào tai vẫn như đang xảy ra ngay bên cạnh, khiến người ta cảm thấy như đang ở ngay hiện trường.

“Ái chà, đấu đá bên trong kìa.

Có chút ý nghĩa đấy!” Bàn Tử vốn hiếu chiến, lập tức đặt ba lô xuống.

Thấy bờ bên kia bóng người chập chờn, hai nhóm người đang đánh nhau túi bụi, gã lập tức hưng phấn.

Gã lấy vũ khí ra, định men theo chiếc cầu gỗ trên sông để leo lên, thì Hồ Ba Y ở phía sau ngăn lại: “Bàn Tử, tạm thời đừng qua đó.” “Sao thế?

Có náo nhiệt mà không góp vui à?” Đạo sĩ Hoàng Chương nói: “Bàn Tử tính gấp quá!

Phải nhìn rõ xem những kẻ đang ác đấu bên kia là ai đã chứ?” Bàn

Tử kêu lên một tiếng, lấy từ trong ba lô ra một món đồ, định đưa lên mắt quan sát bờ bên kia thì bị tôi giật lấy.

Bàn Tử cuống quýt: "Lão đại, mau xem đi.

Xem xong đưa ống nhòm cho tôi." Qua ống nhòm, tôi thấy bờ bên kia có khoảng ba mươi mấy người đang triền đấu.

Hai nhóm người đánh nhau đặc biệt hung hãn.

Trên mặt đất đã có sáu bảy cái xác, nhưng cuộc đọ súng của hai bên dường như không có dấu hiệu dừng lại, trông vô cùng kỳ quái.

Thân phận của hai nhóm, một nhóm tự nhiên là Phong Bưu của bang Ngũ Long, nhóm còn lại toàn là những thanh niên mặc vest đen.

Tôi kinh ngạc!

Chương 666

Ở nơi như thế này mà lại có sát thủ mặc vest?

Thủ lĩnh của chúng là ai?

Từ đâu tới?

Hồ Yêu Vương và đám thủ hạ của hắn đã đi đâu rồi?

Hàng loạt bí ẩn khiến tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Tiểu Ca cũng dùng mắt thường quan sát tình hình bờ bên kia một hồi, đi tới nói: "Không cần xem nữa, những người đó là người của Lang Vương." Tôi nhíu mày: "Lang Vương cũng tới đây?

Tốc độ hành động và hiệu suất của chúng còn cao hơn chúng ta sao?

Không thể nào." Tiểu Ca nói: "Lúc chúng ta đấu với Lang Vương, chỉ biết bối cảnh của hắn không tầm thường.

Bây giờ mới biết, thuộc hạ của hắn cũng có bản lĩnh thực sự.

Có thể đến được nơi này mà vẫn mặc vest, chứng minh những người này không giống tôi, không phải đi bộ băng rừng vượt núi để vào đây." Tôi đưa ống nhòm cho Bàn Tử, nói: "Ý của cậu là..." "Đúng vậy, chúng đã dùng phương tiện giao thông khác, hoặc là máy bay, hoặc là xe lửa...

Nhưng tôi thấy khả năng trước cao hơn." Tôi hít sâu một hơi: "Đám phục kích chết tiệt!" Chỉ có Tiểu Ca mới biết tôi đang phẫn nộ.

Nếu trong đội ngũ của Phong Bưu không được cài cắm tai mắt, thì người của Lang Vương không thể nào đến trước lối vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ và tiến vào mộ đạo sớm như vậy được.

Hiện tại người của Lang Vương và nhóm Phong Bưu đang chiến đấu kịch liệt.

Tôi đột nhiên nảy ra một ý định.

Ánh mắt tôi giao nhau với Tiểu Ca, cậu ấy lập tức gật đầu rồi nói lớn: "Bàn Tử, Hồ Ba Y, đạo sĩ, Đại Kim Nha, mọi người chuẩn bị chiến đấu." Bàn Tử vội vàng bước tới, tay nắm chặt binh khí, hỏi: "Chúng ta giúp bên nào?

Bên không mặc vest hả?

Nhìn bên đó có vẻ có tiền, giúp họ đi." Hồ Ba Y mắng: "Bàn Tử ông cố ý đấy à?

Đầu bị úng nước à?

Lão đại còn chưa lên tiếng mà ông đã nhốn nháo cả lên." Tôi nói: "Nghe theo Tiểu Ca mà làm đi.

Tôi phải ở lại đây.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô cũng đi giúp một tay." Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, bóng dáng thướt tha lướt đi, đuổi theo sau lưng Tiểu Ca và Hồ Ba Y, lao về phía bờ bên kia sông ngầm.

Trong nhóm của Phong Bưu tuy có trà trộn thủ hạ của Hồ Yêu Vương, nhưng vì Hồ Yêu Vương không muốn lộ thân phận nên khi đánh nhau với người của Lang Vương, chúng tuyệt đối không dốc hết sức.

Đám người Lang Vương mang theo vừa đông vừa khỏe mạnh, tên nào cũng có súng và đoản nhận cận chiến.

Không chỉ trang bị tinh lương, mà mỗi tên đều có võ công.

Phía Phong Bưu chỉ có vài tên là biết đánh đấm.

Sau một hồi giao tranh, ngoại trừ Phong Bưu vẫn đang chống trả

quyết liệt, những thuộc hạ còn lại đều rơi vào thế hạ phong.

Tình hình ngày càng bất lợi.

Ngay khi Phong Bưu cảm thấy tuyệt vọng, từ phía cây cầu độc mộc xuất hiện một nhóm người.

Nhóm người này thân thủ vô cùng mẫn tiệp.

Phong Bưu chưa kịp nhìn rõ mặt, họ đã như một cơn gió lao vào cuộc chiến.

Phong Bưu và đám thuộc hạ, Phôi Quỷ sư gia, Lăng lão bản, ai nấy đều trợn tròn mắt, ngây người nhìn nhóm người vừa đến.

"Người của ai thế?" "Hình như... hình như là người của Lão Cửu Môn." "Cái gì, người của Lão Cửu Môn sao lại giúp chúng ta?

Không thể nào." "Là thật đấy, tôi nhận ra bọn họ.

Đúng là người của Lão Cửu Môn." Lời nói kích động của Lăng lão bản khiến nhãn cầu của Phong Bưu suýt chút nữa thì rơi ra ngoài.

Sau khi nhìn kỹ Hồ Ba Y, Bàn Tử, Đại Kim Nha và Dương Tuyết Lệ, hắn lẩm bẩm: "Người của Lão Cửu Môn cuối cùng cũng đã vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ!" "Bưu ca, ra lệnh đi, người của Lang Vương ăn thịt người không nhả xương đâu.

Ít ra người của Lão Cửu Môn trên giang hồ vẫn còn nói quy tắc.

Hợp tác với họ đánh chết đám người Lang Vương đi, nếu không đánh chết được cũng phải đuổi chúng đi, như vậy chúng ta mới có thể tiếp tục hành trình." Phôi Quỷ sư gia bị thương ở đầu, tay trái ôm lấy nửa bên đầu, máu đã đông lại.

Vừa rồi trong lúc ác đấu, lão bị thuộc hạ của Lang Vương gõ một búa rách cả da đầu, nên lão cực kỳ căm ghét đám người đó.

Ý của lão là muốn khuyên Phong Bưu hợp tác với Lão Cửu Môn

để đuổi thế lực thứ ba là Lang Vương ra khỏi mộ đạo ngoại tầng.

Nhưng Phong Bưu không biết đang cân nhắc điều gì mà không đồng ý, cũng không trực tiếp từ chối, chỉ im lặng.

Thấy hắn im lặng, Lăng lão bản và Phôi Quỷ sư gia đều biết rắc rối sắp đến.

Quả nhiên, Phong Bưu thấy người của Lão Cửu Môn đã nắm quyền chủ động, đang đánh nhau kịch liệt với đám vest đen của Lang Vương, lập tức lặng lẽ ra lệnh cho thuộc hạ: "Một đám không biết điều, không mau đi thôi!" Hồ Yêu Vương đang hóa thành hình người lẩn trong đội ngũ của Phong Bưu lúc này cũng quát: "Không cần quản bọn họ, chúng ta đi đường của mình." Hắn hô lên một tiếng, dẫn đầu đi vào sâu trong mộ đạo.

Thấy Hồ Yêu Vương hành động như vậy, Phong Bưu lập tức đại hỉ.

Chương 667

Hắn thúc giục Lăng lão bản và Phôi Quỷ sư gia: "Đám người kia đi rồi, không mau đuổi theo." Lăng lão bản thở dài một tiếng, chỉ đành đi theo đội ngũ, nhanh chóng biến mất trong mộ đạo ngoại tầng sâu thẳm của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Trong lúc Hồ Ba Y, Bàn Tử, Tiểu Ca đang ác chiến với thủ hạ của Lang Vương, tôi vẫn đang quan sát kỹ lưỡng tình hình bờ bên kia.

Trên cổ tôi đeo ống nhòm, tay nắm chặt Hắc Thần Đao, tận dụng tính năng của ống nhòm để "quét" qua mộ đạo ngoại tầng kiểu hang động này.

Tôi cần hiểu rõ cấu trúc kiến trúc của toàn bộ mộ đạo, phân biệt được nơi nào có khả năng thiết lập cơ quan, nơi nào có thể đi trực tiếp, để khi cần dùng đến kiến thức địa hình sẽ không bị bỡ ngỡ.

Còn về cuộc tranh đấu với Lang Vương, đã có Hồ Ba Y và Tiểu Ca phụ trách, tôi không hề lo lắng.

Dù sao, những người dưới trướng tôi ai nấy đều là cường giả.

Nếu không phải cường giả, tôi đã không mang họ theo bên mình.

Lúc này Lang Vương thấy người của mình đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối khi áp đảo nhóm Phong Bưu, chỉ cần thuộc hạ tấn công dữ dội hơn một chút nữa, ước chừng nhóm Phong Bưu sẽ bị tiêu diệt sạch.

Nhưng đúng lúc đó, không biết từ đâu chui ra một nhóm người ăn mặc đủ kiểu, thân thủ nhanh nhẹn, ai cũng có thể một chọi mười.

Nhóm người này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng ai cũng là những nhân vật lợi hại có thể độc đương nhất diện.

Lang Vương vốn đang chỉ huy thuộc hạ, thấy cảnh tượng này thì chết lặng.

Nhưng vì hai bên đang giao thủ quyết liệt, không thể gọi thuộc hạ dừng lại lúc này, làm vậy sẽ bị thiệt thòi.

"Hừ, lũ người ở đâu ra mà dám quản chuyện của Lang Vương ta và bang Ngũ Long!" Lang Vương thấy thuộc hạ bị thương, nhiều gã mặc vest bị Hồ Ba Y hạ gục chỉ trong một chiêu.

Khoảng mười phút sau, phần lớn đám vest đen đều đã bị thương.

Cứ tiếp tục thế này thì không xong.

Gã đại ca này cũng bị ép phải gia nhập chiến cục, gã quờ tay vào thắt lưng, một khẩu súng ngắn lập tức xuất hiện trong kẽ tay.

Ngón trỏ tay phải quay khẩu súng như chong chóng hai vòng, giây tiếp theo đột nhiên nhắm thẳng vào Bàn Tử.

Bàn Tử vừa mới đánh ngất hai tên vest đen, khi đứng dậy thấy một họng súng đen ngòm đang chĩa vào mình, gã không nói hai lời, lập tức nhổ một bãi nước bọt ra ngoài.

Lang Vương đột nhiên cảm thấy bên khóe miệng có một đống thứ dính dính, dùng tay quẹt một cái, lập tức tức nổ phổi: "Đoàng đoàng!

Dùng hàng đi, đừng khách sáo, giết sạch cho ta." Hồ Ba Y vặn tay một cái, kết liễu một tên vest đen.

Dương Tuyết Lệ lúc này cũng rút súng ra, Hoắc Tú Tú cũng không khách khí dùng đoản nhận kết liễu một kẻ đánh lén.

Mấy người tụ lại một chỗ, lưng tựa lưng, trốn sau một tảng đá.

Dương Tuyết Lệ bắn trả với Lang Vương.

Súng pháp của cả hai đều chuẩn xác lạ thường.

Nhưng vì cả hai đều giỏi việc bảo vệ bản thân, sau một hồi đối đầu căng thẳng, Lang Vương phát hiện kỹ năng bắn súng của mình không chiếm được chút lợi lộc nào trước mặt cô gái này.

Gương mặt của cô gái phong thái Tây phương hiện lên trong não bộ gã, một lần nữa thu hút gã: "Đối diện không phải là tiểu thư Dương Tuyết Lệ đó chứ?" Dương Tuyết Lệ ngạc nhiên.

Lang Vương biết cô sao?

Nhưng cô chưa bao giờ quen biết tên thủ lĩnh này, sao hắn lại biết thân phận của cô?

"Không sai, cô nãi nãi chính là Dương Tuyết Lệ.

Lang Vương, lá gan của ông lớn thật đấy." Dương Tuyết Lệ vừa thay băng đạn, vừa nghe ngóng động tĩnh của đối phương.

Lang Vương lúc này ra lệnh cho những thuộc hạ còn sống sót trốn vào vị trí chỉ định, rồi thản nhiên nói với Dương Tuyết Lệ: "Hân hạnh, hân hạnh, không ngờ lại gặp người của Lão Cửu Môn ở đây.

Đã nghe danh từ lâu, hôm nay hội ngộ tại đây, thật khiến Lang Vương tôi bất ngờ." Dương Tuyết Lệ giơ khẩu súng đã thay đạn, nấp sau tảng đá nói: "Nói mấy lời nhảm nhí đó làm gì?

Song Thương Lang Vương không phải tự phụ súng pháp lợi hại lắm sao, hôm nay được mở mang tầm mắt rồi.

Xem ra bản lĩnh của ông cũng chỉ có vậy thôi." Song Thương Lang Vương trong lòng uất ức.

Bị Dương Tuyết Lệ mỉa mai như vậy, gã thực sự không có cách nào phản bác.

Dù sao súng pháp của đối phương cũng không phải dạng vừa.

Tạm thời ai cũng không chiếm được ưu thế, nên chỉ có thể ẩn nấp

sau tảng đá tiếp tục giao thiệp.

Lúc này, tôi đã nghiên cứu thấu đáo môi trường xung quanh, từ phía dòng sông ngầm bước qua cầu gỗ.

“Song Thương Lang Vương, có nhận ra tôi không?” Tôi tiến lại gần Lang Vương và thuộc hạ của gã.

Thuộc hạ của Lang Vương lập tức căng thẳng, đồng loạt chĩa súng về phía tôi.

Song Thương Lang Vương chăm chú quan sát tôi một hồi, một tay xoa đầu, kêu lên: “Vị này không lẽ là thủ lĩnh Lão Cửu Môn, Lý Sinh?” “Cũng có nhãn lực đấy!

Lần này nể mặt tôi, người của bang Ngũ Long không được giết.” Song Thương Lang Vương hiện tại đã xác nhận được thân phận của tôi, trong lòng lập tức đại hỉ.

Trong chớp mắt, gã nảy ra một ý định táo bạo.

Gã thầm nghĩ, nếu có thể bắt sống được Lý Sinh, gã có thể ép thuộc hạ của hắn và đám người Lão Cửu Môn kia phải đầu hàng toàn bộ.

Chương 668

Dù sao người của Lão Cửu Môn đều chịu sự quản thúc của Lý Sinh, bắt được thủ lĩnh thì không sợ những người khác không nghe lời.

“Lão Cửu Môn có quy tắc, giang hồ cũng có quy tắc.

Lần này người của Lão Cửu Môn các người đã dọa chạy kẻ địch của tôi, phải tính sao đây?

Phải biết rằng nếu ở bên ngoài, thủ lĩnh Lão Cửu Môn đưa ra yêu cầu, Lang Vương tôi cũng phải nể mặt vài phần.

Nhưng hôm nay tình hình đặc thù, mộ Thiên Sơn Tiên Nữ này, Lang Vương tôi không hề có ý định chia sẻ với bất kỳ thế lực nào.

Lý Sinh, chịu chết đi!” Đối phương đột ngột giơ hai khẩu súng lên, tôi lập tức đối mặt với kẻ địch từ bốn phương tám hướng.

Tình hình dường như rất bất lợi!

“Lang Vương, có lẽ lâu rồi ông không đi lại trên giang hồ, nên không biết loài động vật gọi là Thiểm Điện Điêu nhỉ?” “Thiểm Điện Điêu?

Ý gì đây?” Tôi cười quái dị một tiếng, quát: “Ý là, tôi phải cho ông nếm mùi lợi hại, để ông biết thế nào là quy tắc.” Lời vừa dứt, tiếng súng của đối phương vang lên.

Nhưng trước khi viên đạn kịp nổ, một con vật có tốc độ còn nhanh hơn cả báo săn đột nhiên xuất hiện trước mặt Lang Vương và thuộc hạ của gã.

Con vật đó chỉ thoáng hiện qua, trong tiếng kêu chi chi, nó liên tục cắn vào mu bàn tay của năm sáu người.

Cơn đau thấu xương khiến súng trong tay chúng rơi lả tả.

Phía sau, Dương Tuyết Lệ phối hợp xuất kích cùng lúc, nhắm vào súng của Lang Vương và thuộc hạ.

Mấy tay súng vừa định bóp cò, vì có Tiểu Mao Cầu xuất kích nên đạn đều bắn lên trời.

Một cuộc khủng hoảng diệt vong đã được tôi hóa giải như thế.

Khi Lang Vương nhìn thấy thứ đang đứng trên vai tôi, một con vật nhỏ chỉ bằng nắm tay, gã sững sờ.

Gã dùng một tay bịt chặt vết thương ở tay kia, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kinh ngạc kêu lên: "Thiểm Điện Điêu?

Rõ ràng là một con chó mà!" "Không sai, thú cưng của tôi, Tiểu Mao Cầu, chào hỏi anh trai Lang Vương của nó một chút thôi." Tôi nói đầy hài hước.

Bây giờ quyền chủ động đã rơi về phía tôi.

Người của Lão Cửu Môn muốn xử trí Lang Vương và thuộc hạ thế nào cũng được.

Trong tình thế tính mạng bị đe dọa, Lang Vương đành phải từ bỏ ý định ban đầu, nói với tôi: "Thủ lĩnh, hôm nay Lang Vương tôi bại dưới tay thú cưng của anh, tôi tự nhận xui xẻo.

Nhưng tôi không phục, người của Lão Cửu Môn cũng chỉ biết đánh lén mà thôi." Bàn Tử tức giận định tát cho gã mấy cái nhưng bị Hồ Ba Y cản lại, gã vẫn mắng: "Đánh lén cái con khỉ, Lang Vương, nếu là tôi thì đầu ông đã dời nhà từ lâu rồi.

Mang theo một lũ lính kiểng thế này mà cũng muốn đến mộ Thiên Sơn Tiên Nữ kiếm chác à?

Chờ kiếp sau đi." Lang Vương thấy đám tay súng mặc vest của

mình bị Bàn Tử ví như lính kiểng, sắc mặt tối sầm lại, nói: "Giết tôi cũng không sao, nhưng Vương tiên sinh nhất định sẽ không để yên đâu." "Chủ nhân đứng sau của ông hả?

Một kẻ am hiểu văn hóa của tôi, có nghiên cứu về cổ vật của tôi, đã trộm đi vô số trân bảo từ tay tôi – Miss Vương!

Một người ngoại quốc, dựa vào cái gì mà khiến ông trung thành đến chết như vậy?" Lang Vương nén cơn đau kịch liệt từ vết cắn của Tiểu Mao Cầu, lạnh lùng nói: "Kẻ hèn có đạo sinh tồn của kẻ hèn, tôi có phương pháp phát tài của tôi.

Trước khi Tị Trần Châu xuất thế, tốt nhất nước sông không phạm nước giếng, Lão Cửu Môn và Miss Vương vốn dĩ không phải là kẻ thù." Hồ Ba Y khua con dao găm trước mặt gã: "Nói nghe lọt tai đấy, vừa rồi lúc nổ súng vào người của Lão Cửu Môn sao không thấy ông nương tay chút nào.

Lang Vương à Lang Vương, tôi thấy nên đánh gãy nốt cái tay kia đi mới phải, như vậy mới xứng danh không dùng được song thương." Bàn Tử tiếp lời: "Ây, kiến nghị này hay đấy lão đại, để tôi bắn nát tay trái thằng nhóc này nhé." Người của Lão Cửu Môn ai nấy đều cứng rắn.

Bản lĩnh của họ Lang Vương đã nếm trải rồi.

Vừa rồi bị Lão Cửu Môn phớt lờ, lại để nhóm Phong Bưu chạy thoát khiến Lang Vương vừa giận vừa phẫn nộ nhưng không có cách nào cả.

Dù sao thế lực của nhóm này quá lớn, trong đội ngũ có quá nhiều nhân tài.

Nếu hai bên không xảy ra xích mích và trở thành kẻ thù, có lẽ Lang Vương đã dùng tiền để mua chuộc họ.

Dù sao kim chủ Miss Vương đứng sau gã tuyệt đối là người không thiếu tiền.

Tên ngoại quốc đó lấy một cái tên trung tính, lại thích người ta gọi là Vương tiên sinh.

“Được rồi, chuyện này Lang Vương tôi tạm bỏ qua.

Nhưng tôi biết, thủ lĩnh Lão Cửu Môn nên giải thích cho tôi một chuyện?” Lang Vương chỉ việc Lão Cửu Môn đột ngột can thiệp vào ân oán với Phong Bưu.

Tôi trực tiếp nói: “Đạo lý đơn giản thôi, muốn phá giải cơ quan cuối cùng của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, một vài người trong đội ngũ đó tuyệt đối không được chết.” Lang Vương lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Làm sao anh biết tôi sẽ giết sạch bọn chúng?” Vừa nói ra, Lang Vương lập tức hối hận.

Sắc mặt gã biến đổi, âm thầm quan sát biểu cảm của tôi.

Bởi vì câu nói đó đã bán đứng bí mật mà gã và tôi cùng đang suy nghĩ.

Bí mật này được chôn giấu trong lòng cả hai.

Thông qua ánh mắt giao nhau, cả hai đều hiểu rõ lòng nhau.

“Tốt, quả nhiên không giấu giếm gì.

Xem ra trước khi lấy Tị Trần Châu, Vương tiên sinh kia nhất định đã kể cho ông nghe rất nhiều bí mật về mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi phải không!

Thậm chí trong thuộc hạ của Phong Bưu có người tài, ông cũng nắm rõ mồn một.

Chương 669

Không tồi, bây giờ tôi thật sự có chút nhìn nhận khác về Vương tiên sinh người nước ngoài đó rồi." Lang Vương hít sâu một hơi, không đáp lại lời tôi, dường như đang cân nhắc một vấn đề khác.

Nếu cứ tiếp tục xung đột với Lão Cửu Môn thì hành động lần này sẽ mang lại hậu quả gì.

Suy nghĩ xong, gã cúi đầu, trầm giọng nói: "Nói thẳng đi, thủ lĩnh Lão Cửu Môn muốn thế nào?" "Tôi muốn ông rút lui khỏi hành động tìm kiếm Tị Trần Châu!

Vì sao ư?

Vì nó là của tôi.

Lý Sinh tôi đã nhắm tới rồi, tôi không cho phép bất kỳ ai đụng vào nó nữa.

Hiểu chứ?" Đối phương nằm mơ cũng không ngờ thủ lĩnh Lão Cửu Môn lại bá đạo đến vậy.

Khóe miệng Lang Vương giật giật, từ chối: "Nếu tôi không đồng ý thì sao?" Bàn Tử, Hồ Ba Y đồng loạt chĩa súng vào gã.

Lang Vương và thuộc hạ rơi vào thế bị động hoàn toàn.

"Ha ha ha, Lang Vương quả nhiên có khí phách!

Được, biểu hiện bây giờ của ông khiến tôi không tìm ra lỗi lầm gì.

Vậy Lý Sinh tôi lùi một bước vậy.

Nghe cho kỹ đây, ông có thể tham gia hành động này, nhưng thứ tự hành động bắt buộc phải đi sau Lão Cửu Môn chúng tôi!

Đó là giới hạn cuối cùng." Lang Vương cũng không kỳ kèo: "Tôi

đồng ý!" Tôi bổ sung thêm: "Còn nữa, khi Tị Trần Châu chưa ra khỏi mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, tôi không cho phép bất kỳ ai giết Phôi Quỷ sư gia." Lang Vương ngạc nhiên nhìn tôi.

Từ ánh mắt của gã, tôi thấy một tia nhìn quen thuộc.

Điều đó đại diện cho việc Vương tiên sinh đứng sau gã thực chất cũng đã sớm nắm rõ Phôi Quỷ sư gia là người duy nhất trong đám thủ hạ của Phong Bưu có khả năng giải mã các cơ quan trong mộ thất.

Bí mật này tình cờ tôi cũng biết.

Vì vậy, tôi muốn mượn tay Phôi Quỷ sư gia để tiến vào các mạch cơ quan của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, việc bảo vệ lão ta trở thành một nhu cầu tự nhiên.

Lang Vương hiện tại rơi vào thế hạ phong hoàn toàn khi giao thiệp với tôi.

Ngay cả đầu cũng bị súng của đối phương chĩa vào, gã không thể không đồng ý với tôi.

"Thả người." Sau khi Lang Vương chịu khuất phục, tôi ra lệnh một tiếng, Hồ Ba Y thả hết số ít tên vest đen ra.

Người của Lão Cửu Môn do tôi và Tiểu Ca đi sau cùng bọc lót, những người còn lại tiếp tục tiến sâu vào mộ đạo ngoại tầng của mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

"Lang Vương, lần này chúng ta tổn thất lớn quá." "Lang Vương sao có thể thay mặt Vương tiên sinh đồng ý yêu cầu vô lý của Lý Sinh chứ?" "Bây giờ thì hay rồi, chúng ta không những bị tụt lại sau Phong Bưu mà còn để người của Lão Cửu Môn chiếm tiên cơ.

Nếu không lấy được Tị Trần Châu, Vương tiên sinh tuyệt đối sẽ không để chúng ta yên đâu.

Anh em ăn uống đều dựa vào Vương tiên sinh, phen này rắc rối lớn rồi.” Thấy thuộc hạ ai nấy đều ủ rũ, mất hết ý chí chiến đấu, Lang Vương lạnh hừ một tiếng: “Mấy thằng nhóc chán sống rồi hay sao mà dám cằn nhằn trước mặt ta.” Lang Vương ra hiệu cho hai tên tâm phúc tuyệt đối.

Bên bờ sông ngầm đột nhiên vang lên một tràng súng nổ dày đặc.

Lang Vương dường như đang để tâm phúc thanh trừng những thuộc hạ không tuân theo ý chí của mình.

Hai tên tâm phúc cuối cùng đi tới bên cạnh Lang Vương, một tên nói: “Đã giải quyết sạch rồi.” Lang Vương châm một điếu thuốc, quát: “Đi, ra ngoài gọi anh em vào đây.

Bảo họ mang theo vũ khí hạng nặng vào hết.

Lần này Lão Cửu Môn đã nhảy vào bãi nước đục này, chúng ta sẽ chơi một vố lớn với bọn họ, để xem hỏa lực của ai lợi hại hơn, thủ đoạn của ai cao tay hơn.” “Lang Vương cao minh!

Bây giờ tôi đi gọi tiểu đội khác vào ngay.” Một tên tâm phúc khác cười nói: “Lang Vương, những người này là do Vương tiên sinh phái đến giám định chúng ta, bây giờ anh giết sạch bọn họ, phía Vương tiên sinh phải giải thích thế nào?” Lang Vương liếc nhìn về phía sâu trong mộ đạo ngoại tầng, nói: “Không phải đã có lời giải thích rồi sao?” Tên thuộc hạ đó nhìn theo hướng ánh mắt gã, lập tức hiểu ra, thán phục nói: “Như vậy, đổi hết người sang toàn là người của chúng ta.

Vương tiên sinh có mưu tính nghìn lần cũng không ngờ tới ngày này.” “Không sai, Vương tiên sinh là người ngoại quốc, tuy am hiểu chuyện của chúng ta nhưng Tị Trần Châu là thứ gì chứ?

Có được nó, lão tử có thể trường sinh bất lão.

Vương tiên sinh bỏ ra chút tiền đó để sai khiến Lang Vương ta bán mạng, gã tính sai rồi.

Thằng ngoại quốc đó tinh minh, nhưng Lang Vương ta cũng không ngu." Bản tính thảo khấu của Lang Vương lộ rõ, tên thuộc hạ cười nịnh nọt: "Lang Vương cao minh quá." "Đó là đương nhiên, nếu ta không cao minh sao làm đại ca được?

Đi, ra cửa mộ xem người của chúng ta đã đến chưa." Đội ngũ ba mươi người của Lang Vương sau khi qua cầu gỗ đã được gã huấn luyện xong.

Đám phân đội mang theo súng máy, súng trường, súng ngắn và lựu đạn chiến thuật nhanh chóng bám sát sau lưng tôi, đuổi theo hướng sâu trong mộ đạo ngoại tầng.

Lúc này, nhóm Phong Bưu đã đến trước một hố động khổng lồ.

Hố động này giống như một cái bẫy cố tình được đặt ra cho những kẻ đến sau.

Nó cao hàng trăm mét, chiều dài ước chừng sáu bảy mươi mét, giống như đoạn giữa của thông đạo bị ai đó cố tình đào một cái hố sâu, khiến người ta không thể lập tức từ bên này sang bên kia hố được.

"Mẹ kiếp, cái hố này đầy tơ nhện, ít nhất cũng cả nghìn năm không có người rồi.

Nhìn dưới đáy hố kìa, hình như có một ít đầu lâu.

Liệu có phải là đầu lâu của những người bị tuẫn táng chưa kịp phân hủy hết không?" "Lão đại, Lăng lão bản nói đúng không?" Phong Bưu lúc này làm gì có tâm trạng thảo luận chuyện đó.

"Sư gia, tình hình thế nào rồi?" Phong Bưu nhận ra mình ngày càng phải dựa dẫm vào Phôi Quỷ sư gia.

Chương 670

Trước khi có được Tị Trần Châu, hắn không dám đắc tội với lão.

Tuy hai bên từng xảy ra xích mích làm sứt mẻ tình cảm, nhưng bây giờ sau chuyện của Lang Vương, Phong Bưu đã nhìn Phôi Quỷ sư gia bằng con mắt khác, thái độ cung kính như thờ Bồ Tát.

Phôi Quỷ sư gia liếc nhìn hố động dài gần trăm mét, rồi sờ vào tường đá xung quanh, tuyệt vọng lắc đầu với Phong Bưu.

"Gì cơ, chúng ta không qua được à?" Phôi Quỷ sư gia vuốt râu nói: "Phúc Toàn huynh, không biết anh có cách gì không?" Hồ Yêu Vương Phúc Toàn lắc đầu: "Cái hố này vừa dài vừa sâu, một con kiến ngã xuống cũng gãy xương mà chết.

Đến Phôi Quỷ sư gia còn không có cách thì tôi làm gì có cách." Phong Bưu phẫn nộ nói: "Chẳng lẽ Phong Bưu ta uy phong một đời, vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ lại bị một cái hố lớn chặn đường sao.

Mặc kệ, anh em, lấy đồ nghề ra cho ta!

Mấy đứa, mang mấy quả 'đồng tử' ra đây." Đồng tử chính là thuốc nổ.

Vì hành động lần này, Phong Bưu đã cho anh em mang theo rất nhiều thuốc nổ.

Chỉ là dọc đường đi anh em chết quá nhiều, thuốc nổ theo đó cũng ít dần, mức độ trân quý đương nhiên không còn như trước.

"Cẩn thận một chút, đừng có làm hỏng quả thuốc nổ đó." Dưới sự sắp xếp của Phong Bưu và Phôi Quỷ sư gia, thuốc nổ đã được đặt vào vị trí chỉ định.

Đột nhiên, Phong Bưu nhớ ra một việc.

Phôi Quỷ sư gia lúc này cũng đang nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Phong Bưu trực tiếp vung tay nói: "Quản không được nhiều như vậy nữa, phải đánh sập cái hố này.

Tốt nhất là ép chết lũ người đi sau, chúng ta không cần tính toán chuyện có đường thoát ra hay không.

Bên trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ cơ quan trùng trùng, ta không tin ngoài một con đường này ra không còn con đường nào khác dẫn ra ngoài." Trong chuyện này, mấy tên thuộc hạ của Phong Bưu ít nhất sẽ không phản đối.

Hồ Yêu Vương Phúc Toàn cũng có tính toán riêng để ngăn cản tôi.

Lang Vương đã bị đánh gục, ước chừng nhất thời chưa vào được mộ.

Hồ yêu thì có thể đi xuyên qua các khe hở của hang động để vào mộ.

So với con người, hành động của hồ yêu thuận tiện hơn nhiều.

Ngay cả trong môi trường khắc nghiệt hơn, hồ yêu vẫn có được nhiều sự thuận tiện hơn con người.

Oành!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, điếc tai nhức óc, tạo ra liên tiếp năm sáu tiếng vang vọng không dứt trong thông đạo.

"Chỗ nào nổ thế?" "Kẻ nào ném lựu đạn vậy?" "Lão đại, phía trước." Bàn Tử chỉ về phía trước, kêu lên: "Nhất định là nhóm Phong Bưu làm.

Cái lũ đó ngoài việc tốt ra thì việc gì cũng làm được." Hồ Ba Y mắng: "Cái lũ khốn, tiếng vang lớn như vậy nhất định là thuốc nổ cao áp.

Phong Bưu lần này liều mạng rồi, chuyện này chúng ta phải chú ý, đừng để chúng gài bẫy trên đường rồi tiễn tất cả xuống gặp Diêm Vương, thế thì xong đời." Tôi lập tức ra hiệu bằng mắt cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cô ấy và tôi tâm linh tương thông, với tư cách là quỷ phó, cô ấy có trách nhiệm thực hiện ý chí của tôi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói hai lời, lướt đi dọc theo thông đạo tối tăm khúc khuỷu, như một con linh hồ bay trên vách đá tuyệt bích, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Đạo sĩ Hoàng Chương đi ở cuối đội ngũ, thúc giục một tiếng: "Lão đại, tôi hình như ngửi thấy mùi hồ yêu, thật đấy.

Mùi này ngày càng nồng, y, mùi thuốc súng cũng có nữa." Tôi cau mày: "Mùi hồ yêu trộn lẫn mùi thuốc súng, không lẽ hồ yêu sắp bắt đầu giở quẻ rồi sao." Người biết bí mật Hồ Yêu Vương Phúc Toàn trà trộn trong nhóm Phong Bưu ngoài tôi ra còn có Tiểu Ca.

Tiểu Ca nghịch con dao găm trong tay, nói với tôi: "Hoàn toàn có khả năng, bần cùng sinh đạo tặc, Hồ Yêu Vương cũng đến lúc lộ ra bản mặt thật rồi.

Dù sao chúng ta cũng đã xác định chắc chắn đây là mộ Thiên Sơn Tiên Nữ." "Ở đây này." Dương Tuyết Lệ thích hóng chuyện lập tức đi tới.

Đôi bốt da của cô ấy đi trong thông đạo phát ra tiếng kêu cộp cộp như giày cao gót.

Hoắc Tú Tú không để yên, nói: "Dương Tuyết Lệ, cô cũng làm bộ làm tịch quá rồi đấy.

Đây là nơi nào?

Chúng ta đang làm nhiệm vụ mà cô dám đi bước catwalk ở đây à!"

Ngô Tà đẩy gọng kính: "Các vị, mọi người đừng cãi nhau được không?

Nghe lão đại đi, lão đại, bước tiếp theo công việc của tôi được sắp xếp thế nào?" Ngô Tà vừa dứt lời, Đại Kim Nha không hài lòng, cũng nhốn nháo nói: "Tôi nói này Ngô tiểu ca, cậu tưởng mình đang mặc quần thủng đít đấy à?

Không biết bây giờ là tình huống đặc thù sao." "Tôi nói sai gì à?" "Đừng nói nữa, tất cả im miệng cho tôi.

Đứa nào còn dám nói một câu vô nghĩa nữa, lão tử sẽ dùng gia pháp Lão Cửu Môn xử trị." Trên trán tôi lấm tấm mồ hôi, rõ ràng là do môi trường trong động cộng thêm áp lực cực lớn tạo thành.

Gương mặt tôi lúc này lạnh lùng đến đáng sợ.

Dù sao trong thời gian cực ngắn, vừa phải phán đoán thuộc tính của thuốc nổ, vừa phải phán đoán các nhân tố khác, tổng hợp mọi thông tin để thúc đẩy hành động trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Áp lực này không nghi ngờ gì là rất lớn, nếu tâm lý kém một chút sẽ sụp đổ ngay.

Kẻ địch của tôi không hề tầm thường.

Phong Bưu là một tên thổ phỉ điển hình, dưới tay có nhiều người tài.

Lang Vương thì có sự hỗ trợ của Vương tiên sinh người ngoại quốc, không ai dám chắc bên ngoài động có một đội quân đánh thuê chuyên nghiệp trang bị tinh lương hay không.

Chương 671

Những đối thủ này từng tên một đều không phải hạng vừa.

Điều khiến tôi lo lắng hơn là Hồ Yêu Vương đang ẩn nấp trong đội ngũ Phong Bưu.

Hắn có thể lừa được Phong Bưu thì tự nhiên cũng có bản lĩnh ngụy trang thành người khác để lừa mắt tôi.

Vì vậy, tôi phải luôn giữ cảnh giác, dùng Tinh Tuyệt Nữ Vương đi thám thính động tĩnh của Hồ Yêu Vương là một hành động có mục tiêu, giúp tôi đứng ở thế bất bại trong cuộc tranh đấu hỗn loạn này.

Cơn giận dưới vẻ mặt lạnh lùng của tôi quả nhiên đã kéo đội ngũ đang ồn ào trở lại, mỗi người trong đội đều nâng cao cảm giác căng thẳng lên một tầm cao mới, không ai dám cố ý gây hấn nữa.

Ngay cả Bàn Tử vốn thích giả thần giả quỷ bây giờ cũng trở nên ngoan ngoãn.

Dù sao không ai muốn chạm vào vảy ngược của tôi lúc này.

"Lão đại, hình như đến nơi rồi." Đội ngũ tiến về phía trước thêm hơn ba mươi mét, Bàn Tử đang mang nặng cố chạy lên phía trước, chỉ vào một vách hố bị nổ sập nói với tôi: "Lão đại, trong đó, đi từ lối đó.

Cái lũ này xảo quyệt thật, biết lợi dụng xương trắng dưới đáy hố để làm một con đường bằng xương người.

Quá xảo quyệt, nhìn qua thôi đã thấy rợn người." Đội ngũ đi tới trước một hố động sâu không thấy đáy, vách tường bên trái quả nhiên bị thuốc nổ nổ ra một hốc lớn.

Từng khúc xương trắng nhìn qua đều là xương thú, bị người ta nhặt dưới hố lên rồi đóng quy củ vào tường đất.

Phong Bưu và thuộc hạ chắc là đã đạp lên con đường xương trắng này mà qua.

Cảnh tượng đó thực sự khiến người ta rùng mình.

"Lão đại nhìn kìa, phía trước đường chỉ mới làm được một nửa, phía sau không còn nữa.

Cái thằng cha Phong Bưu súc sinh đó, hắn đã phá hủy đoạn đường phía sau rồi, cố ý không cho chúng ta qua." Đạo sĩ Hoàng Chương bấm đốt ngón tay, nhíu mày, nheo mắt liên tục lẩm bẩm.

Hồ Ba Y quan sát tình hình xung quanh, nói với tôi: "Người của chúng đạp lên đường xương trắng mà đi, nhưng người của chúng ta muốn qua thì có độ khó đấy." "Không đúng, không đúng." Đạo sĩ Hoàng Chương thốt ra những âm thanh kỳ lạ, dường như đã nhìn ra manh mối gì đó.

"Mẹ nó... lão đạo, không lẽ ông lại nhìn ra cái gì rồi chứ?

Cứ bấm đốt ngón tay thế kia thì làm được tích sự gì?" "Lão đại, không phải đạo sĩ Hoàng Chương tôi khoe khoang, hố động này là một hung địa cực lớn đấy.

Theo bát quái thời thần suy tính thì hôm nay cái hố này chắc chắn sẽ chôn vùi ít nhất chín cái xác." "Đạo sĩ, ông có chắc chắn không?" Đạo sĩ Hoàng Chương sợ tôi không tin lời mình, lập tức mang tiên thiên bát quái, hậu thiên bát quái ra thề thốt tuyệt đối không sai.

Dương Tuyết Lệ khẳng định là không tin mấy lời quỷ quái đó, lập tức vỗ tay nói: "Tôi nói này đạo sĩ, ông đang hù người hay hù quỷ thế?

Nếu cái hố này hôm nay chắc chắn chôn tám chín cái xác thì người của chúng ta cũng không đủ để lấp vào đó đâu." Đạo sĩ Hoàng Chương bị Dương Tuyết Lệ nói cho nghẹn lời, lập tức xoa trán, nếp nhăn trên trán càng nhiều hơn, rõ ràng là đang rơi vào trầm tư khổ sở,

nhất thời không tìm ra câu trả lời.

“Em gái tôi uống nước mực phương Tây mà lớn, mấy thứ tổ tông để lại em không hiểu đâu, không hiểu thì đừng nói lung tung.

Đạo sĩ, dựa vào việc ông từng đấu với cương thi Thôn Tiêu Vương, tôi tin ông.” Đạo sĩ Hoàng Chương cảm kích nói với Hoắc Tú Tú: “Vẫn là thiếu nãi nãi Hoắc gia Lão Cửu Môn hiểu chuyện, đa tạ đại tiểu thư.” Hồ Ba Y dường như nhớ lại một câu nói trước đó của tôi, linh cảm chợt lóe, vỗ trán hỏi: “Lão đại, anh... trước đó anh nói gì nhỉ? ...Thuốc nổ, đúng rồi thuốc nổ.

Bên trong liệu có gài thuốc nổ không?” Tôi được Hồ Ba Y nhắc nhở, lập tức nhặt một sợi dây dẫn nổ trên đất lên, gọi Tiểu Mao Cầu ra bảo nó ngửi kỹ.

“Nhóc con, có thể tìm ra chín cái ‘đồ lớn’ kia không, trông cậy cả vào mày đấy.” Nghe thấy xung quanh hố động có thể có thuốc nổ, người trong đội lập tức lùi lại phía sau.

Tôi thả tay ra, Tiểu Mao Cầu sau khi ngửi mùi thuốc nổ trên dây dẫn đã lập tức theo ý tôi, men theo vách tường chỉ lộ ra một hai khối đá bằng bàn tay, nhanh chóng nhảy tới.

Chi chi chi...

Đột nhiên, Tiểu Mao Cầu kêu lên giận dữ phía trên một khúc xương trắng.

Tôi thông thạo thú ngữ, biết nó chắc chắn đã phát hiện ra điều gì nên mới phát ra tiếng cảnh báo kịch liệt như vậy.

Tôi vừa hưng phấn vừa lo lắng.

Nhóm Phong Bưu vì muốn có được bảo tàng mộ Thiên Sơn Tiên Nữ mà không còn tính người nữa, gài cả thuốc nổ vào giữa đoạn đường xương trắng.

Mọi người trong đội nhìn nhau.

Hồ Ba Y bảo Bàn Tử buộc một sợi dây thừng ngang hông, tận dụng phương pháp đu người cực hạn, ghé mũi sát vào vách tường đất nơi Tiểu Mao Cầu vừa ngửi để kiểm tra, rồi nghiêm túc gật đầu với tôi.

Một cái gật đầu đó lập tức chứng thực mọi phán đoán của tôi.

Nhóm Phong Bưu quả nhiên đã làm ra chuyện bất nhân.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú lần lượt mắng mỏ.

Đạo sĩ Hoàng Chương nói: "Thứ này không lấy ra thì đúng là tai họa.

Lý Sinh, hay là kích nổ nó đi, hoặc lấy ra rồi vứt đi, kẻo làm bị thương người trong đội chúng ta.

Nhìn xem, ai nấy đều da thịt trắng trẻo thế này, nếu xảy ra chuyện ở đây thì đúng là tạo nghiệt." Dương Tuyết Lệ mắng: "Cái lão đạo thối này, miệng chó không mọc được ngà voi, ông mới gặp chuyện ấy." Hoắc Tú Tú nhíu mày: "Nói năng sạch sẽ chút đi, người ta cũng là vì tốt cho chúng ta thôi." "Hừ, muốn làm tiểu bạch kiểm à?

Bị đạo sĩ khen da thịt trắng trẻo là từ miệt thị đấy hiểu không?" Dương Tuyết Lệ tiếp tục nói mỉa: "Hoắc gia đúng là danh gia vọng tộc trên giang hồ, bị người ta mỉa mai mà cũng không biết." Hoắc Tú Tú đáp: "Lợi hại thật, đúng là đem lòng tốt làm thức ăn cho chó." Bàn Tử cởi áo khoác, vỗ bụng kêu: "Đừng cãi nhau nữa, đạo sĩ lão ca nhìn tôi này.

Cái mặt nào trắng trẻo sạch sẽ bằng cái bụng của tôi chứ?

Chương 672

Không có đâu nhé, bụng tôi còn biết khiêu vũ đây này, để tôi nhảy cho các anh các chị xem một đoạn.” Bàn Tử thả lỏng bụng, một vòng mỡ cuồn cuộn nẩy lên, mọi người sững sờ một lát rồi phá lên cười không dứt.

Bầu không khí trở nên hoạt bát hẳn lên.

Tôi lườm Bàn Tử một cái, nói: “Lần sau không được trêu chọc đồng chí nữ như vậy, ra thể thống gì nữa?

Hở ngực lòi bụng, cái bộ dạng gấu đó có khi làm các cô gái sợ chạy mất dép ấy chứ.” Bàn Tử thấy tôi ngoài mặt phê bình nhưng thực tế là đang bao che nên khoái chí lắm.

“Lão đại yên tâm, mấy đồng chí nữ này thích cãi nhau vì mấy chuyện lông gà vỏ tỏi không hồi kết, tôi đây gọi là một chiêu chế địch.

Nhìn xem, hiệu quả đấy chứ.” Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú lần lượt lườm Bàn Tử một cái.

Tôi thấy thời gian không còn nhiều nên ra lệnh: “Đừng quan tâm vách tường bên trái nữa, chỗ đó có dao hay thuốc nổ cũng kệ nó.

Chúng ta tranh thủ thời gian đi phía bên phải.” Tôi vừa đưa ra quyết định, Tiểu Ca đã dùng dao găm đào hố.

Tôi đưa thanh Hắc Thần Đao chém sắt như bùn cho cậu ấy, dặn dò: “Cẩn thận một chút, đừng để rơi xuống cái hố đầy cạm bẫy kia.” Tiểu Ca ngậm dao găm, nhận lấy Hắc Thần Đao của tôi tiếp tục đào.

Rất nhanh, một cái thang đá nhỏ vừa đủ cho một người cẩn thận leo qua đã hiện ra trước mặt.

“Thời gian quá gấp gáp, không còn cách nào khác, mọi người chịu

khó đi như vậy đi.” “Tôi dẫn đầu.” Hồ Ba Y xung phong men theo vách tường giống như leo núi đá, cẩn thận leo sang bên kia hố, cách đó mấy chục mét rồi vẫy tay với tôi: “Lão đại, được rồi.” “Mẹ ơi, lão tử mang theo bao nhiêu đồ nặng thế này, lại còn phải đi nghiêng người mới qua được, mấy thứ này tính sao đây?

Chẳng lẽ vứt đi à?

Thế thì chúng ta vào mộ Thiên Sơn Tiên Nữ làm cái quái gì, thà dùng mồm giải quyết cho xong.” Bàn Tử thấy hành lý không hề nhẹ, gã nhẩm tính thể trọng của mình cộng thêm ba lô hành lý thì thực sự không đủ dũng khí để đi.

Nhất thời, Đại Kim Nha và tôi đều phải đau đầu.

“Bàn Tử, ông tiếp theo.” “Tôi đi đây lão đại, đừng có để tôi nộp mạng đấy nhé.

Nếu tôi không qua được thì không chỉ mình tôi tiêu đời mà còn phá hỏng cái điểm tựa mà Tiểu Ca khó khăn lắm mới đào được.” Tôi nói: “Tôi đã sắp xếp tự nhiên có đạo lý của tôi, đi đi.” Bàn Tử nén tiếng thở dài: “Được rồi, lão đại nương tay chút nhé, vạn nhất thấy tôi sắp rơi xuống thì nhớ kéo tôi một cái.” Bàn Tử lấy can đảm, hít sâu một hơi, đeo ba lô nặng cả trăm cân, lựng khựng bước chân xuống điểm tựa.

Động tác đó còn khó hơn cả vận động viên leo núi chuyên nghiệp leo đỉnh Everest.

Người Bàn Tử trĩu xuống, Hồ Ba Y ở phía sau biết sắp có chuyện.

Vì thể trọng cộng hành lý thực sự quá nặng.

Điểm tựa chỉ chịu được khoảng hai trăm cân, chứ không chịu nổi Bàn Tử.

Quả nhiên, chân trái Bàn Tử vừa dẫm xuống điểm tựa đầu tiên, do

không dẫm chắc nên đá vụn sạt xuống rào rào.

Chân gã trượt đi, lập tức hét lớn: "Kéo tôi với...!" Khi Bàn Tử sắp rơi xuống, tôi, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha, Ngô Tà mấy người cùng lúc ra tay, nằm rạp xuống đất như một chiếc thang người, từng người một kéo lấy người phía trước.

Tay tôi nắm chặt cánh tay Bàn Tử, Hồ Ba Y phía sau nói: "Lão đại yên tâm, tôi tuyệt đối không buông tay đâu." "Bàn Tử, cái miệng quạ đen của ông lại trúng thưởng rồi, giải đại đấy." Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, dùng hết sức bình sinh bám chặt lấy cánh tay tôi, mắt nhìn tôi nói: "Lão đại, hay là buông tay đi, tôi sợ kéo tất cả mọi người xuống hố mất." "Không, Hồ Ba Y, tôi chết cũng không buông.

Dùng lực đi!" "Dùng lực!" "Một, hai, ba!" Sau khi Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú cũng gia nhập đội ngũ kéo co, cả đội cùng phát lực về một hướng, cuối cùng cũng kéo được thân hình nặng cả tấn của Bàn Tử đang treo lơ lửng trên hố động lên.

Bàn Tử nằm bệt xuống đất, mắt nhìn lên trần động, thở hổn hển nói: "Mẹ nó, tôi lại chết đi sống lại một lần nữa rồi!

Đạo sĩ, chẳng phải ông bảo có người chết ở đây sao?

Nếu có một người thì người đó chắc là tôi rồi." Đạo sĩ Hoàng Chương vừa rồi dùng lực mạnh quá nên tay bị rộp một vết.

Lão đưa tay lên miệng thổi phù phù: "Đi đi đi, Bàn Tử đại cát đại lợi, hôm nay không phải là ngày hoàng đạo của ông đâu.

Đừng có để cả làng phải đến nhà ông ăn cơm." Đạo sĩ Hoàng Chương thỉnh thoảng nói ra một câu hài hước khiến cả đội cười ngất.

Cái miếng hài này chỉ có Dương Tuyết Lệ là không hiểu chuyện gì.

Cô ấy đang xoa bàn tay đau, vừa rồi lúc cứu Bàn Tử cô ấy cũng

tốn không ít sức, làm tay đau điếng mới kéo được người lên.

"Cười gì thế?" Hoắc Tú Tú u oán nói: "Người uống nước mực phương Tây kia, gọi tôi một tiếng đại tỷ đại đi, tôi sẽ nói cho biết đang cười cái gì." "Xì, chuyện Dương Tuyết Lệ tôi muốn biết thì cần gì phải hỏi cô?

Ngô Tà, nói cho chị nghe, mọi người vừa cười cái gì thế?" Ngô Tà liếc nhìn những người khác, rồi thật thà kể lại bí mật của miếng hài đó cho Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ nghe xong cũng cười khúc khích: "Hóa ra mời cả làng ăn cơm là ý nói ăn cơm tang à, có gì buồn cười đâu, ở nước ngoài cũng có phong tục tương tự vậy mà.

Ví dụ như..." Dương Tuyết Lệ đang định khoe khoang kiến thức ở nước ngoài thì Hồ Ba Y phủi bụi trên tay áo, nói với tôi cũng đang nằm nghỉ trên đất: "Lão đại, phải tìm cách khác để qua thôi." "Dùng dây thép đi." "Nhưng tôi chỉ có một sợi dây thép, độ dài hình như không đủ.

Phải bốn năm mươi mét mới sang được tới bên kia." Tôi nói: "Cái này thì hết cách rồi, Tiểu Mao Cầu, giúp tôi một tay nữa vậy." Tôi bế Tiểu Mao Cầu đứng dậy, thì thầm vào tai nó một hồi.

Cái con vật linh thiêng đó cũng chi chi vào tai tôi một hồi.

"Ừm, khoảng bốn mươi mét.

Tiểu Mao Cầu đã đo rồi, khoảng cách từ đây sang bên kia không quá bốn mươi mét." "Nó biết nói chuyện à?" Dương Tuyết Lệ đeo găng tay, chỉ vào Tiểu Mao Cầu hỏi tôi.

"Nhanh lên, nhanh lên." Tôi giống như lùa cừu, giục đội ngũ đang nằm nghỉ sau cơn hú vía đứng dậy.

Sau đó mọi người cùng chung tay tìm tất cả dây cáp thép ra.

Dùng kỹ thuật thắt nút đặc thù, nối lại thành một sợi dài bốn mươi mét.

Tôi buộc một đầu dây vào người Tiểu Mao Cầu, dặn dò: "Nhóc con, vất vả chạy thêm chuyến nữa, thân thủ nhanh nhẹn, đi như tia chớp, tôi cần tốc độ và hiệu suất của cậu." Tay trái tôi búng một cái, một khúc xương gặm cho chó bay ra, Tiểu Mao Cầu nhai ba hai miếng đã sạch bóng phần thưởng của tôi.

Sau đó, nó ngậm một đoạn dây thép bắt đầu cuộc chạy đua trên vách đá.

Chương 673

Mọi người nín thở nhìn Tiểu Mao Cầu hoàn thành nhiệm vụ gần như bất khả thi này.

Khi Tiểu Ca ở bờ bên kia ra hiệu OK, những người ở bên này lập tức bùng nổ một tràng reo hò.

"Yeah, cuối cùng cũng thành công rồi." "Tiểu Mao Cầu giỏi lắm." "Cái nhóc này lợi hại quá, đợi hoàn thành nhiệm vụ mộ Thiên Sơn Tiên Nữ xong, tôi nhất định phải nhận nuôi nó." Hoắc Tú Tú lạnh lùng cười: "Dương Tuyết Lệ, Tiểu Mao Cầu là một con chó thông linh, nó coi chủ nhân như người thân, sao có thể để cô nhận nuôi chứ?" "Không được sao?

Đại thiếu nãi nãi ghen tị à!" "Tôi là đại thiếu nãi nãi từ bao giờ?" "Không phải, chỉ có những người khác mới nể mặt đại thiếu nãi nãi cô thôi, Dương Tuyết Lệ tôi đây không nể đâu, tránh ra cho tôi." Dương Tuyết Lệ đi lướt qua Hoắc Tú Tú, thắt chặt găng tay leo núi chuyên nghiệp, móc móc câu vào dây cáp, trượt một cái là người đầu tiên sang bên kia.

Có Dương Tuyết Lệ làm mẫu, những người khác cũng lần lượt qua.

"Lão đại, anh lại là người cuối cùng à?" Tôi nghiêng đầu ra hiệu cho Bàn Tử "hành động nhanh lên chút", rồi quát: "Định để tôi diễn cảnh cảm động rồi mới đi sao?

Người của Lang Vương sắp đến rồi, đừng làm mất thời gian của mọi người." Bàn Tử lập tức gửi cho tôi một nụ hôn gió.

Tôi đang định nghiến răng nổi giận thì Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Đi máy bay đây!" Thân hình hộ pháp của gã trượt trên dây cáp, thuận

lợi sang bờ bên kia.

Tôi tháo dây cáp ra, lấy Hắc Thần Đao làm điểm tựa nhân lực, buộc một đầu dây vào chuôi đao, dặn Tiểu Ca chuẩn bị sẵn sàng, sau đó móc khóa vào dây cáp cũng thuận lợi trượt sang.

"Một, hai, ba." Hắc Thần Đao phát ra một tiếng 'keng' rồi bắn ra, cùng với dây cáp thuận lợi được thu hồi.

"Yeah!" "Lần này biểu hiện của mọi người không tồi." "Ừm, khá hoàn mỹ." "Mẹ kiếp, cái hố này làm chúng ta mất bao nhiêu thời gian mới qua được, thật không dễ dàng gì." "Đi thôi, đừng dừng lại ở đây." Đội ngũ tiếp tục tiến lên, hành quân với nhịp độ khẩn trương, nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với hố động.

Đi được khoảng một cây số, phía sau quả nhiên truyền lại một tiếng nổ kịch liệt.

"Thuốc nổ gài trên vách tường nổ rồi." "Mẹ ơi, đạo sĩ, ông có thể đi mua vé số được rồi đấy." Đạo sĩ Hoàng Chương hỏi: "Vé số là cái gì?" Bàn Tử lầm bầm: "Là ý nói trúng thưởng đấy." "Ồ." Đạo sĩ Hoàng Chương lộ vẻ nghi hoặc: "Trúng thưởng rồi à?

Trúng thưởng có được ăn cơm không?" Phía sau đội ngũ, thuộc hạ của Lang Vương tận dụng trang bị tinh lương để bổ sung đoạn đường sạn đạo.

Nhưng khi đi đến giữa đoạn đường, quả nhiên đã kích nổ thuốc nổ mà Phong Bưu gài sẵn.

Chín tên lính đánh thuê trang bị hạng nhất lập tức bị thổi bay lên trời.

"Mẹ kiếp!" Lang Vương nhìn đội ngũ mới tinh của mình – vì đội cũ do không trung thành và các nguyên nhân khác cơ bản đã chết sạch – đội ngũ này là do Miss Vương bỏ ra số tiền lớn thuê từ nước ngoài

về.

Tiếc thay, đội ngũ mười hai người giờ chỉ còn lại ba người.

Ngoài hai tên tâm phúc của Lang Vương, chỉ còn lại một tên lính đánh thuê lạ mặt đi theo.

Tâm trạng của Lang Vương tồi tệ đến mức nào thì ai cũng biết.

Phải biết rằng đây là mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, những đội ngũ vào được đây đều không phải hạng xoàng, nếu chỉ mang theo một tên lính đánh thuê đi tiếp thì chắc chắn đến cả mẩu xương cũng không còn.

"Miss Vương, Vương tiên sinh, xin lỗi.

Tôi vừa rồi đã xảy ra một sơ suất." Qua điện thoại vệ tinh, Lang Vương lộ vẻ thảm hại báo cáo tình hình vào hố động lần này.

Với tư cách là bên bỏ vốn và là người thực tế điều khiển đám lính đánh thuê sau lưng Lang Vương, Miss Vương tuyệt đối không cho phép miếng mồi béo bở này bị kẻ khác nuốt mất.

Dù sao khoản đầu tư của họ cũng rất lớn, cho dù là chỉ huy từ xa cũng phải lợi dụng ưu thế trong tay để đoạt lấy mộ Thiên Sơn Tiên Nữ.

"Lang Vương, lúc đầu anh bảo đảm với tôi thế nào?

Tôi tin tưởng thực lực của anh, tôi cũng tin anh có thể làm tốt vụ này.

Nhưng hiện tại xảy ra hàng loạt tình huống như vậy, tôi không thể chỉ dùng từ 'vận khí không tốt' để giải thích đâu.

Hay là anh già rồi, không kiểm soát được đội ngũ nữa?

Hay là anh thấy thù lao tôi trả quá thấp nên cố ý trì hoãn tiến độ tiến vào chủ mộ thất mộ Thiên Sơn Tiên Nữ?

Tôi cần một lời giải thích.” Lang Vương nghe xong thì sững sờ.

Miss Vương quả nhiên đã bắt đầu nghi ngờ năng lực của gã.

Với một người vốn tự tin như gã, đây không nghi ngờ gì là một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Gã nén giận, hít sâu một hơi, dời tay khỏi ống nghe rồi tiếp tục nói với Miss Vương: “Tiên sinh, tôi biết bây giờ ngài đang tức giận.

Tôi cũng vậy, cũng thấy cực kỳ uất ức, chuyện này xảy ra đúng là tôi có trách nhiệm không thể thoái thác.

Nhưng có kẻ đã phá hỏng quy tắc, gài thuốc nổ giữa đường, điều này tôi hoàn toàn không ngờ tới.

Đây là một tai nạn.” “Nghe đây.” Bên kia điện thoại vệ tinh, sự kiên nhẫn của Miss Vương đã cạn kiệt.

“Lang Vương, tôi đã đầu tư cho anh hai tiểu đội lính đánh thuê, nếu ngay cả chút việc nhỏ này anh cũng không làm xong thì tôi chỉ còn cách thất vọng tột cùng về anh thôi.” “Vương tiên sinh, thời gian gấp gáp, tôi không có thời gian tranh luận với ngài xem ai phải chịu trách nhiệm về chuyện này, nhưng nếu ngài muốn có được Mộc Trần Châu bên trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ thì nên tin lời tôi một lần.” Đầu dây bên kia im lặng một hồi, Miss Vương cuối cùng cũng lên tiếng: “Nói đi.” “Tôi có một nhóm người, đều là thổ phu tử thứ thiệt.

Nếu ngài sẵn sàng cung cấp thêm một khoản kinh phí nữa, tôi có thể để họ thay thế đám lính đánh thuê đó, cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ cho ngài.

Nghe này, lần này tôi dùng tính mạng mình ra bảo đảm, không có vạn nhất, không có có lẽ.” Miss Vương thấy Lang Vương – đối tác làm ăn nhiều năm, một kẻ tàn nhẫn – cuối cùng cũng chịu dùng biện pháp cuối cùng để bảo đảm.

Sau một hồi im lặng khó khăn, cuối cùng cô cũng đồng ý: “Cần bao nhiêu tiền?” “Không nhiều, 1 triệu đô la Mỹ, tôi muốn chi phiếu tiền mặt.

Tôi không giải thích nhiều, thổ phu tử khác với lính đánh thuê thế nào ngài biết rồi đấy.” Lang Vương nói.

Đầu dây bên kia lại im lặng.

Một cô thư ký tóc vàng mắt xanh xinh đẹp bên cạnh Miss Vương lập tức dùng tiếng Anh nói với cô: “Vương tiên sinh, ngài không thấy đây là một cái bẫy sao?

Chương 674

Lang Vương không hoàn thành được nhiệm vụ nên muốn chém thêm một nhát cuối cùng thôi.

Mấy cái tên thổ phu tử gì đó chắc là lão bịa ra thôi." Miss Vương vừa lắc đầu vừa gật đầu đầy mâu thuẫn: "Nhưng tôi đã ngồi vào sòng bạc rồi, cơ bản là không thể rút lui được nữa.

Hoặc là thắng lớn, hoặc là thua đến cái quần lót cũng không còn.

Cái gã này dường như đã nắm thóp được tôi.

Lần này tôi sẵn lòng cược một ván dù không có gì bảo đảm cả." Cô trợ lý tóc vàng mắt xanh lập tức gõ một dòng số lên máy tính, rồi nói: "Chi phiếu một triệu đô la, có gửi ngay bây giờ không?" "Gửi, gửi, gửi!

Cái thằng khốn Lang Vương đó, nếu nó dám cầm tiền của tôi mà không làm xong việc thì cho dù cách một cái Thái Bình Dương, tôi cũng nhất định phải tiêu diệt nó." Cô thư ký tóc vàng mắt xanh có thể nghe ra cơn giận dữ chưa từng thấy trong giọng nói của ông chủ, cảm giác như chơi chim cả đời cuối cùng lại bị chim mổ vào mắt vậy.

Chi phiếu nhanh chóng được hoán đổi, biến thành một chuỗi con số chảy vào tài khoản của Lang Vương.

"Độc Nhãn Long, mẹ nó chứ, từ trong bụng vợ cút ra làm việc cho tao ngay." "Ai đấy?

Mẹ kiếp, biết số điện thoại của lão tử không?" "Độc Nhãn Long, không nghe ra giọng tao à?

Tao là Lang Vương đây!

Bên cạnh có người không?" "Có chứ, anh em đang ở trung tâm

massage đây.” Lang Vương hầm hừ: “Tìm chỗ nào không có người đi, tao gọi lại sau.” Nói xong, gã ‘tút’ một cái ngắt điện thoại.

Vài phút sau, điện thoại của Độc Nhãn Long lại vang lên.

“Bên cạnh có người không?” “Không có ai nữa, tao đây Lang Vương.

Bao nhiêu năm nay không tìm tao làm việc, hôm nay ngọn gió nào thổi tới thế, không phải định quỵt nợ rồi bắt anh em nghe lời mày, chạy chân sai cho mày chứ?” Vì Lang Vương từng chơi xỏ Độc Nhãn Long nên Độc Nhãn Long và anh em của gã vừa hận vừa sợ Lang Vương.

Nghe nói Lang Vương mới tìm được đại ca mới, thực lực sau lưng rất mạnh, nên Độc Nhãn Long cũng không dám đi đòi nợ.

Đột nhiên nghe Lang Vương có mối làm ăn tìm mình, Độc Nhãn Long nửa tin nửa ngờ, đang phán đoán xem cái gã này rốt cuộc đang giở trò gì, đang lợi dụng mình hay lại định bẫy mình một vố đây.

“Độc Nhãn Long, tao là hạng người quỵt nợ không trả sao?

Lập tức đưa tài khoản đây, tao chuyển tiền cho.” “Lang Vương, mày nói thật đấy chứ?” “Đương nhiên là thật rồi.” Độc Nhãn Long tâm đắc, chẳng lẽ trên đời có chuyện bánh bao rơi trúng đầu sao?

Món nợ cũ bao nhiêu năm nay mà Lang Vương lại muốn thanh toán sạch sẽ.

Vì sợ thế lực của Lang Vương nên Độc Nhãn Long cũng không dám nhắc tới, sớm đã coi như xong chuyện rồi.

Ai mà ngờ lại có ngày Lang Vương quỵt nợ lại phát hiện lương tâm muốn trả tiền?

Đúng là chuyện lạ trên đời!

Độc Nhãn Long nửa tin nửa ngờ đưa số tài khoản.

Không lâu sau, quả nhiên nhận được một tin nhắn.

Độc Nhãn Long lập tức hưng phấn.

Gã và đám anh em đã lâu không được ăn sung mặc sướng rồi.

Đột nhiên có kẻ không quen biết chuyển cho một khoản tiền không nhỏ, Độc Nhãn Long sướng đến phát điên.

Độc Nhãn Long gọi tất cả anh em lại.

"Anh em, báo cho mọi người một tin tốt, lão tử hôm nay trúng mánh rồi." "Long ca, nhìn biểu cảm của anh hình như vừa vớ được một món hời lớn, chuyện là thế nào vậy?" Một tên đàn em thân tín hỏi.

"Hắc, có nằm mơ cũng không ngờ tới, cái thằng nhóc Lang Vương kia lại đem món nợ cũ mấy năm trước trả sạch cho tôi.

Các cậu thấy có kỳ quái không?" "Gì cơ?

Chuyện đó chẳng phải Long ca dặn anh em là đừng bao giờ nhắc tới sao, còn bảo anh em đừng có đụng vào cái gã Lang Vương đó.

Nghe nói Lang Vương dựa dẫm vào thế lực lớn, sớm đã quên mất đám anh em mình rồi cơ mà." Độc Nhãn Long gật đầu nói: "Đúng là như vậy, nhưng lần này Lang Vương chơi bài gì mà tôi cũng không nhìn thấu được.

Có điều chắc chắn là tiền hắn chuyển cho tôi là tiền thật, không chút giả dối.

Anh em, rút tiền ra rồi chia cho mọi người đi." Khi Độc Nhãn Long đang chia tiền cho đàn em thì điện thoại lại reo.

"Độc Nhãn Long, đừng vội mừng sớm, chuyện hay còn ở phía sau." Vì Lang Vương đã thanh toán nợ cũ nên Độc Nhãn Long giữ thái độ rất cung kính, mở miệng là gọi một tiếng 'anh Lang' cực kỳ thân

thiết.

“Độc Nhãn Long, anh em có vui không?” “Vui chứ, vui muốn chết luôn đây!” Độc Nhãn Long vỗ đùi nói.

“Vui là tốt, nói với anh em cậu đi, có một vụ làm ăn lớn hơn, nếu cậu dám nhận, lão tử sẽ đặt cọc trước mười vạn.

Hoàn thành nhiệm vụ xong, mỗi người ba vạn, riêng cậu phần lớn nhất, tôi cho cậu hai mươi vạn.” Độc Nhãn Long lập tức nuốt nước bọt.

Gần đây cũng lâu rồi chưa có vụ nào ra hồn, đột nhiên có một mối làm ăn béo bở thế này, gã cũng hơi phân vân.

Nhưng vừa rồi Lang Vương lại sòng phẳng lạ thường, trả sạch nợ cũ, xem ra gã không hề thiếu tiền.

Có lẽ gã thật sự cần dùng đến đám anh em của mình.

Đúng lúc đám anh em cũng đang rảnh rỗi, dạo trước đi đổ mấy cái đấu nhỏ đều bị tóm mất mấy người, chẳng những không phát tài mà còn xui xẻo đủ đường.

Đang than vãn xui xẻo nên gã mới dẫn anh em đi giải sầu, hy vọng đổi vận.

Chương 675

Lang Vương đã ra giá lớn thế này, lại cộng thêm phong thái hào phóng trước đó, chắc chắn vụ này cực lớn.

Độc Nhãn Long chẳng có lý do gì để từ chối.

“Anh Lang, anh em tôi chỉ cần thấy tiền thật bạc trắng, dù là lên núi tuyết hay xuống đông hải, tôi cũng làm.” “Ừ, vụ lần này đúng là có liên quan đến núi tuyết.

Chuyện là thế này...” Dưới sự vận hành của Lang Vương, đám thổ phu tử dưới trướng Độc Nhãn Long đều được triệu tập, dùng trực thăng vận chuyển thẳng đến đích.

Trước sau chỉ mất có nửa ngày, hiệu suất cao đến mức hiếm thấy.

“Chỉnh đốn đội ngũ!

Anh em nghe đây, tất cả nghe theo đại ca Lang Vương.

Mọi người đã nhận tiền cọc, hoàn thành nhiệm vụ sẽ lấy phần còn lại.

Thế nên dù là lên núi đao hay xuống chảo dầu, tôi cũng phải làm.

Lúc cần thiết, anh em phải liều mạng, đừng để mất cái danh tiếng vàng của Độc Nhãn Long này.” “Rõ, đại ca!” “Sai rồi, bây giờ đại ca là anh Lang Vương.” Độc Nhãn Long đi đến trước mặt Lang Vương, nói: “Anh Lang, nhân mã tôi mang tới đây, tổng cộng bốn mươi hai người.

Nhìn đi, dao khai sơn, súng Hán Dương, Sa Mạc Thiết Ưng, lao đâm cá đều đủ cả.

Dù là tống tử hay đồng nghiệp cạnh tranh, Độc Nhãn Long tôi đây

đều giải quyết sạch." "Tốt." Lang Vương phân phó nhiệm vụ xuống dưới.

Đám người này đang hưởng lạc trong vòng tay mỹ nhân bị lôi lên núi tuyết, nhưng nhìn vào đống tiền, không ai dám phản đối nửa lời, ai nấy đều hăng hái như điên.

Lang Vương rất hài lòng.

Vì đã có hai đội ngũ đi vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, Lang Vương biết muốn cạnh tranh với Lý Sinh thì phải dùng kỳ binh mới có thể giành chủ động.

Do đó gã quyết định đích thân dẫn một đội vào mộ, để Độc Nhãn Long dẫn mười mấy anh em mai phục bên ngoài.

Sau này dù là đội nào lấy được Mộc Trần Châu ra, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn bị chặn đường, nộp châu ra.

Một kế hoạch vẹn cả đôi đường.

Chỉ cần chấp hành hoàn hảo, nhiệm vụ mà Miss Vương giao phó cũng sẽ hoàn thành.

Đội ngũ hơn bốn mươi người chia làm hai.

Lang Vương dẫn theo ba mươi tên thổ phu tử vũ trang đầy đủ, hành quân gấp về phía lối vào mộ mà Lý Sinh đã đi.

"Nhanh lên, nhanh lên!" Đám thổ phu tử này tuy phong cách bỗ bã, thói quen xấu đầy mình, nhưng hành động lại nhanh gọn và hiệu quả như gió.

Lang Vương dùng tiền mở đường nên đã tạo được uy tín cực cao.

Đứng trước phần thưởng hậu hĩnh, mỗi tên thổ phu tử đều như được tiêm máu gà, hăm hở hành động, hy vọng sớm lấy được mấy vạn tiền thưởng kia.

Phải biết rằng mấy vạn tệ thời bấy giờ có thể mua được cả một căn nhà, vô cùng có giá trị.

"Đại ca, cái đuôi đằng sau đội ngũ mình dường như biến mất rồi." "Biến mất không phải là chuyện tốt sao?" "Là chuyện tốt, nhưng theo những gì tôi biết về gã Lang Vương đó, đứng sau gã là tư bản lớn, nghe nói là người nước ngoài móc nối.

Bảo gã dễ dàng từ bỏ việc cướp Mộc Trần Châu, ông thấy có tin được không?" Hồ Ba Y nói: "Chẳng tin được chút nào, Lang Vương tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ đâu." Bàn Tử tiếp lời: "Dù sao bây giờ chúng ta cũng đã cắt đuôi bọn họ ít nhất vài cây số rồi.

Sắp tới được chủ mộ thất của Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, bọn họ chỉ có nước hít khói thôi.

Đúng rồi, tên điên Phong Bưu kia lại còn cài pháo nổ, đủ cho bọn họ ăn hành.

Muốn đuổi kịp chúng ta để vào chủ mộ thì còn khướt." Lời của Bàn Tử tuy hơi thô tục nhưng lại dễ hiểu.

Sau một hồi hành quân gấp, cả nhóm đi qua một dòng sông ngầm và tiến vào một kiến trúc trông như Bát Trận Đồ.

Phía trước là những lối đi cụt, không có đường đi tiếp.

Nhưng nhóm của Phong Bưu lại biến mất ngay trước Bát Trận Đồ này.

Lý Sinh, đạo sĩ Hoàng Chương và Hồ Ba Y đều đang nghiên cứu trận đồ này.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đi.

Tiểu Mao Cầu, mày quay lại lối cũ giám sát phía sau đội ngũ.

Bàn Tử, thắp đèn." Bàn Tử vừa hạ ba lô xuống, ngạc nhiên hỏi:

“Thắp đèn làm gì?

Có bắt quỷ đâu.” “Mẹ nó, bảo ông làm thì ông cứ làm đi.

Lời đại ca mà cũng dám nghi ngờ à?” Bàn Tử tặc lưỡi, làm theo dặn dò, thắp một ngọn đèn trường minh rồi mang đến trước mặt Lý Sinh.

Lý Sinh chỉ vào một cột đá trong Bát Trận Đồ: “Đặt lên trên đó.” “Đại ca, thật sự bắt quỷ à?

Người phá trận, ma thổi đèn, thắp đèn này là có học vấn cả đấy.

Anh không nghi ngờ đây là một cái Quỷ Trận sao?” Hồ Ba Y chọc ghẹo: “Bàn Tử, đại ca cho ông nghỉ ngơi ông không muốn hả?

Vậy để tôi thắp cho, ông đi nghỉ đi.” Bàn Tử cuống quýt: “Đừng đừng đừng, tôi chỉ tò mò thôi.

Vừa nãy lội qua sông ngầm, chân tôi mỏi như rồi, có nghỉ cũng phải là tôi nghỉ chứ, đến lượt ông à?

Chương 676

Đi ra chỗ khác đi.” Bàn Tử giục một tiếng rồi lập tức lùi về vị trí cũ, nằm lên ba lô ngủ ngáy o o.

Ai cũng mệt mỏi, nhưng Lý Sinh, đạo sĩ Hoàng Chương, Tiểu Ca và Hồ Ba Y là những trụ cột, họ phải nén mệt mỏi để giải mã Bát Trận Đồ.

“Thật tà môn.” Tiểu Ca nghiên cứu một góc trận, phát hiện trên cột đá có điêu khắc mấy đám phù vân kỳ quái.

“Thú thủ phù vân...

Kỳ quái, tại sao những đầu thú của mười hai con giáp lại được đặt lên đám mây như vật tế lễ thế này?

Thời cổ đại không có phong tục này đâu.” Hồ Ba Y thắc mắc.

Lý Sinh nói: “Tôi thấy chuyện kỳ quái này nếu liên hệ với chủ nhân ngôi mộ thì chẳng có gì lạ cả.” Tiểu Ca như được gợi mở, lập tức thốt lên: “Đúng rồi, đừng quên mục tiêu nhiệm vụ của chúng ta là Mộc Trần Châu có tiên khí.

Chủ nhân ngôi mộ chính là chủ nhân của Mộc Trần Châu, Thiên Sơn Tiên Nữ!

Đã được gọi là tiên nữ thì nhất định phải có pháp lực.

Nói cho hay thì là tiên nữ, nói khó nghe một chút thì chính là một nữ quỷ đắc đạo.” Câu nói của Tiểu Ca khiến Lý Sinh thông suốt phần nào.

Hồ Ba Y và đạo sĩ Hoàng Chương cũng gật đầu tâm phục khẩu phục, ánh mắt lộ vẻ bội phục.

“Bốn người chúng ta chia nhau trấn giữ bốn góc.

Tôi sẽ dùng châu để kích hoạt Bát Trận Đồ.” “Đại ca, làm vậy có nguy hiểm không?” Lý Sinh lắc đầu: “Phong Bưu đã phá được Bát Trận Đồ để vào chủ mộ thất.

Thời gian dành cho chúng ta không còn nhiều nữa, không thể kén chọn được.” Nghe vậy, Hồ Ba Y lập tức im lặng, hít một hơi thật sâu rồi phối hợp với Lý Sinh bắt đầu phá giải.

Lý Sinh lấy Tị Trần Châu ra.

Nhìn viên châu thánh khiết bất khả xâm phạm, trong lòng tôi cảm khái khôn nguôi.

Suốt dọc đường đi, đội ngũ đã chịu bao nhiêu khổ cực, nếu không nhờ tác dụng đặc biệt của viên châu này, có lẽ một nửa số người đã nằm lại đây mãi mãi.

“Tị Trần Châu ơi Tị Trần Châu, tôi không quan tâm Thái hậu nào từng sở hữu nó, nhưng giờ nó là của tôi.

Hãy cho tôi chút linh khí để khởi động Bát Trận Đồ đi.” Lý Sinh đặt Tị Trần Châu trước ngọn đèn trường minh, đồng thời bắt quyết, bắt đầu niệm chú theo thứ tự của các phù vân thú thủ.

“Gà, ngựa, dê, khỉ, trâu, lợn...” “Thiên địa huyền hoàng, long chiến vu thiên...” “Bát Trận Đồ!

Có trận không trận, đều ở trận này, có pháp không pháp, vạn pháp quy nhất.” Ầm ầm!

Bát Trận Đồ đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Toàn bộ hang động ngầm như muốn sụp đổ, ngay cả dòng sông ngầm cách đó hàng trăm mét cũng bị biến động.

Nước sông đột nhiên trở nên đục ngầu, dường như có một sức

mạnh khổng lồ đang thay đổi hướng chảy của nó.

"U u u..." Trong nước sông bỗng nổi lên một lớp ánh sáng vàng nhạt, dưới ánh lửa và đèn trường minh, nó lung linh như những vì sao trên bầu trời đêm, trông rất đẹp mắt.

Chỉ có điều những tiếng u u như quỷ hú kia thực sự khiến người ta khó chịu.

Lý Sinh đang tập trung phá trận, Bàn Tử lúc này sao mà ngủ được nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, anh ta đã hồi phục tinh lực, chạy đến bên cạnh Lý Sinh định giúp một tay: "Đại ca, tôi giúp anh." Nhưng dưới ánh đèn trường minh và lửa đuốc, sắc mặt của đại ca bỗng trở nên xanh lét, cả người bất động như một bức tượng.

"Đại ca, anh sao thế?" Tim Bàn Tử như bị một tảng đá đè nặng, dâng lên một sự kinh hoàng.

Quay người lại nhìn sắc mặt của Tiểu Ca, Hồ Ba Y và đạo sĩ Hoàng Chương, anh ta thấy mặt họ cũng xanh xám thảm hại như đang đứng trong điện Diêm Vương, chẳng khác gì quỷ hồn.

Đáng sợ hơn là ngọn đèn trường minh kia, giữa lúc Bát Trận Đồ rung lắc điên cuồng, ánh lửa chập chờn lúc sáng lúc tối, mấy lần suýt bị luồng gió tà thổi tắt.

Bàn Tử không nhịn được nữa, lập tức cầu cứu Đại Kim Nha: "Mấy người mau lên giúp một tay đi!" "Đại ca chẳng phải bảo tôi ngủ một giấc để dưỡng sức làm việc sao?

Hả, Bát Trận Đồ phá xong rồi à?" "Bàn Tử, đại ca đứng im không động đậy gì cả." Hoắc Tú Tú cũng lo lắng lên tiếng.

Bàn Tử sốt ruột hét lên: "Gặp quỷ rồi, trúng tà rồi, bộ mấy người không có mắt à?

Không nhìn ngọn đèn trường minh kia sao?" "Đèn đúng là hơi tối, để tôi khêu cho nó sáng lên một chút." Dương Tuyết Lệ vốn không tin chuyện tà môn, sau khi chỉnh lại đôi ủng cao cổ, cô rút dao găm định khêu tim đèn.

"Đừng chạm vào ngọn đèn đó, tuyệt đối đừng chạm vào!" "Tại sao không cho chạm?

Bàn Tử, anh không chỉ huy được tôi đâu, đừng quên thân phận của tôi.

Đại ca cũng có lúc phải nghe lời tôi vì tôi là bạn gái của anh ấy đấy." Nói đoạn, Dương Tuyết Lệ đưa mũi dao vào dầu đèn.

Ngọn đèn trường minh bỗng nhiên phát ra một tiếng 'tách', không biết bị thứ gì bắn trúng mà phụt tắt.

Bàn Tử, Đại Kim Nha vừa mới chạy tới, Hoắc Tú Tú có chút nghiên cứu về phong thủy, và cả Ngô Tà - công tử nhà họ Ngô cũng hiểu chút nghề, tất cả đều biến sắc.

"Chuyện gì thế này?

Kỳ quái, vừa nãy sắc mặt anh ấy còn hồng hào, sao đột nhiên lại trở nên âm trầm thế này?" Dương Tuyết Lệ dùng giọng điệu ngây ngô kiểu Tây hỏi Đại Kim Nha.

Nhưng Bàn Tử, Đại Kim Nha, Hoắc Tú Tú, Ngô Tà, tất cả đều đã biến thành khuôn mặt xanh lét như Lý Sinh, Hồ Ba Y, đạo sĩ Hoàng Chương và Tiểu Ca.

Từng người như bị đóng băng, đứng im tại chỗ không nhúc nhích như thể trúng tà.

Chương 677

Dương Tuyết Lệ thấy không ai đáp lại thì bực bội: "Chẳng phải chỉ là một ngọn đèn sao?

Tắt rồi thì châm lại là được chứ gì.

Bật lửa của mình đâu rồi?

Cái bật lửa chống gió của mình đâu mất tiêu rồi?" Cạch cạch!

Dương Tuyết Lệ lục lọi trong túi hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy cái bật lửa trong một túi nhỏ của áo vest chiến thuật, quẹt lửa châm lại ngọn đèn trường minh.

Nhưng ngọn đèn vừa cháy lên, những ngọn đuốc xung quanh đồng thời chuyển sang màu xanh lục lè.

Kinh khủng hơn, mười mấy cột trụ phù điêu xung quanh Bát Trận Đồ cũng chuyển sang màu xanh lá cây.

"Trời ạ, đây là biểu diễn ánh sáng sao?

Sao đột nhiên lạnh thế này.

Có ai đang diễn kịch Shakespeare không?

Đạo sĩ Hoàng Chương trông lôi thôi thật, giống hệt cái lão già giữ chuông." Dương Tuyết Lệ hài hước kiểu Tây, miệng tuy nói không ngừng nhưng giọng điệu đã bắt đầu run rẩy.

Đồng đội, ngay cả người đại ca mạnh mẽ vô đối như Lý Sinh cũng bị Bát Trận Đồ khống chế.

Trước mặt bao nhiêu người mà không một ai lên tiếng, Dương Tuyết Lệ không sợ mới là lạ.

"Này, Hoắc Tú Tú.

Hoắc đại tiểu thư, chẳng phải cô thích đấu khẩu với tôi lắm sao?

Bây giờ một câu cũng không nói được à, bị câm rồi hả?" Dương Tuyết Lệ cảm thấy trò đùa này chưa đủ đô, tiếp tục trêu chọc Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú lúc này đang phát điên, toàn thân cô không thể cử động, bị một loại quỷ khí cực kỳ lợi hại bám chặt vào Bát Trận Đồ.

Giống như mọi đồng đội khác, cô gần như trở thành phế nhân, chỉ biết nháy mắt liên tục, ánh mắt lộ rõ vẻ bất lực và hoảng loạn.

Bởi vì phía sau Dương Tuyết Lệ, một bóng quỷ đang từ từ áp sát, mà Dương Tuyết Lệ lại hoàn toàn không hay biết.

Tình hình vô cùng nguy hiểm, nếu không hành động ngay thì sẽ không kịp nữa.

"Ơ, mắt cô trợn to thế kia làm gì?

Muốn khoe với tôi là cô có đôi mắt to à?" Dương Tuyết Lệ làm mặt quỷ với Hoắc Tú Tú đang bất động.

Đúng lúc này, cô bỗng cảm nhận được tình hình phía sau.

Một luồng gió lạnh buốt thổi tới không một dấu hiệu báo trước.

Dương Tuyết Lệ rùng mình một cái, đồng thời nhìn xuống mặt đất, một cái bóng đen kịt khiến tóc gáy cô dựng đứng.

"Quái vật!" "Đừng lại gần tôi, tuyệt đối đừng lại gần tôi!" Ánh mắt Dương Tuyết Lệ bí mật giao tiếp với Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú lộ ra biểu cảm kiểu 'Dương Tuyết Lệ, cô cũng có ngày này', xem ra dù đối mặt với cái chết, cuộc chiến giữa hai người phụ nữ này cũng không bao giờ kết thúc.

"Chết đi!" Đoàng!

Đơn giản bạo lực, không một chút do dự, Dương Tuyết Lệ xoay người bắn một phát về phía cái bóng đó.

Cô đã giấu sẵn súng trong ống tay áo.

Vừa nãy khi nói chuyện với Hoắc Tú Tú, cô đã cảm giác có người phía sau nên đã chuẩn bị sẵn một chiêu.

Quả nhiên là có đất dụng võ.

Kỳ lạ là sau phát súng đó, cái bóng đen biến mất.

Bát Trận Đồ lúc này vẫn đang giam giữ mọi người, bao gồm cả Lý Sinh.

Ngoại trừ Dương Tuyết Lệ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất, không ai thoát khỏi lòng bàn tay của Bát Trận Đồ.

Tình hình vô cùng khẩn cấp, không được phép sơ sẩy một chút nào.

Dương Tuyết Lệ sau khi làm loạn một trận cũng cảm thấy hành vi của mình hơi điên rồ.

Lãng phí đạn dược như vậy thật đáng xấu hổ, nhất là khi sắp vào chủ mộ thất, mỗi viên đạn đều là công cụ bảo mạng.

"Gặp quỷ thật, vừa nãy mình hoa mắt sao?

Không lý nào, rõ ràng có một cái bóng mà...

Thôi kệ, cứu người trước đã." Dương Tuyết Lệ dắt súng vào thắt lưng, rút dao găm định nạy cột đá đang giam giữ Lý Sinh.

Vị trí của Lý Sinh lúc này là Kinh Môn trong Bát Trận Đồ, Hồ Ba Y ở Thương Môn.

Mỗi người gần như bị một cửa chặn lại, trên người tỏa ra ánh sáng xanh quỷ dị, thân thể không thể cử động nhưng đầu não lại vô

cùng tỉnh táo.

Luồng quỷ khí lạnh lẽo đó khiến người ta không muốn tỉnh táo cũng khó.

Chương 678

“Này đại ca, anh đang đùa với tôi à?

Đang tạo dáng à?” Dương Tuyết Lệ vẫn tưởng Lý Sinh đang đùa dai, bướng bỉnh cầm dao găm quơ quơ trước mặt anh.

Nhưng ánh sáng xanh trên người Lý Sinh lúc này càng lúc càng đậm, trông như lân quang phát ra từ xương cốt trong bóng tối, âm khí cực kỳ nặng nề.

Đồng thời, mắt Lý Sinh cũng nháy liên tục như muốn ra hiệu bên cạnh có quỷ, nhất định phải cẩn thận.

Lúc này, Dương Tuyết Lệ lại lơ là cảnh giác.

Cái bóng đen lúc trước lại xuất hiện bên cạnh cô.

Lần này nó tấn công từ trên đầu cô xuống.

“Hù!” “A, cái thứ gì thế này!” Đoàng đoàng đoàng!

Dương Tuyết Lệ bắn sạch đạn trong băng.

Nhưng cái bóng đen đó lần này không biến mất, nó bao trùm lấy mặt cô như một cái lưới bắt cá, khiến cô nghẹt thở.

Mắt Dương Tuyết Lệ tối sầm lại, suýt thì ngất đi.

May mà Tinh Tuyệt Nữ Vương kịp thời xuất hiện từ Đỗ Môn, kéo cả Lý Sinh ra ngoài.

Tiếp đó, cô vung hai tay áo dài, quật mạnh cái bóng quái vật vào tường đá.

“Cứu người trước.” Lý Sinh ra lệnh cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rất nhanh, những ‘người xanh’ đã khôi phục lại sức sống.

“Mẹ kiếp, con quỷ đó đâu rồi?

Sao trên người tôi xanh lè thế này?

Còn phát quang nữa chứ?” “Đó gọi là Địa Ngục Âm Khí, một loại quỷ khí.” Hồ Ba Y giải thích cho Bàn Tử.

“Đại ca, anh không sao chứ?” “Tôi không sao.” “Mọi người có ai bị gì không?

Có ai bị kẹt lại không?” “Đại ca, cái thứ đó là gì vậy?

Vừa nãy Dương Tuyết Lệ suýt nữa thì mất mạng.” Dương Tuyết Lệ nghe Bàn Tử nói mình suýt chết thì cáu kỉnh: “Bàn Tử chết tiệt, anh mới chết ấy.” “Nó gọi là Thủ Trận Thôn Tiêu, một thứ liên quan đến sông ngầm.

Sống trong nước, sau khi bị người ta can thiệp, nó có thể lưu trữ ký ức của một số người.

Những ai không biết chuyện sẽ tưởng là gặp quỷ.” Lý Sinh vừa giải thích, Tiểu Ca đã dùng hai ngón tay giải quyết xong con Thủ Trận Thôn Tiêu, lấy ra một cặp thứ trông như ngọc trai, nói: “Phong Bưu đã giết phần lớn Thôn Tiêu rồi, may mà chúng ta gặp không nhiều.

Nếu không bị Địa Ngục Âm Khí đóng băng ở đó, chúng ta coi như xong đời.” “Hừ.” Dương Tuyết Lệ rùng mình nổi da gà.

“Đại tiểu thư, xin lỗi nhé.

Tôi đi đổ đấu, đấu của ai?

Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ!

Càng về sau, càng gần chủ mộ thất, tình cảnh của chúng ta càng nguy hiểm.

Dương Tuyết Lệ cô nếu không chịu được khổ thì tốt nhất nên rời đội sớm.

Yên tâm, tôi sẽ bảo đại ca cho người bảo vệ cô rời khỏi đây." "Này Hồ Ba Y, ông quá đáng rồi đấy, khinh người vừa thôi." Dương Tuyết Lệ nạp lại đạn vào súng, đeo găng tay chiến thuật vào tay phải rồi ném một thứ cho Bàn Tử.

Bàn Tử đón lấy nhìn: "Xì, hóa ra cô sớm đã biết có thứ gì đó đằng sau, vậy mà còn cố ý diễn kịch với Hoắc Tú Tú." Trên viên đá Dương Tuyết Lệ ném cho Bàn Tử có viết: "Cứu người trước, đối phó cái thứ bẩn thỉu kia sau." Đó chính là tâm niệm của cô khi đối mặt với con Thủ Trận Thôn Tiêu.

Mọi chuyện đã qua.

"Đại ca, mọi người đều ổn." "Ổn là tốt rồi, tập hợp!" Lý Sinh hạ lệnh.

Tất cả thành viên đứng vây quanh anh.

"Đạo sĩ, cơ thể ông còn chịu được không?" "Yên tâm đi, lão đạo sĩ tôi vẫn còn gân cốt lắm, một mình chấp hai cũng được." Bàn Tử phì cười.

Hồ Ba Y ngoái đầu nhìn Đại Kim Nha, nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương về rồi, hỏi cô ấy xem đã thấy chủ mộ thất chưa?" "Không quan trọng, quan trọng là chúng ta phải từ đường hầm địa hạ của Bát Trận Đồ đi xuống.

Nhưng hiện tại hầm nào thông, hầm nào có bẫy, chúng ta đều không biết.

Nếu lại bị kẹt như vừa rồi một lần nữa, chúng ta tiêu tùng chắc." Đó là điều mà tất cả mọi người lúc này đều quan tâm.

Lý Sinh gật đầu: "Nói không sai.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, vừa nãy cô ra từ cửa nào của Bát Trận Đồ?" Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ vào Đỗ Môn.

Lý Sinh gật đầu, quay sang hỏi đạo sĩ Hoàng Chương: "Thế nào?" "Vô cát vô hung, tôi cũng không biết bên trong có phải là Sinh Môn hay không." Bàn Tử chỉ vào Sinh Môn: "Sinh Môn chẳng phải ở đằng kia sao?" "Nhiều chuyện." Hoắc Tú Tú chỉnh lại: "Cái chữ Sinh Môn này không phải là ý nghĩa Sinh Môn như anh nghĩ đâu.

Bàn Tử thúc bớt mồm lại đi." "Được rồi, ai cũng đúng hết, tôi không nói nữa." Bàn Tử ném viên đá của Dương Tuyết Lệ đi, ngồi xuống gói ghém đồ đạc. 'Chít!' Tiểu Mao Cầu đột nhiên kêu lên một tiếng, bốn cái chân ngắn chạy thoăn thoắt từ phía đường hầm bên kia lại.

Lý Sinh cau mày: "Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa." "Đại ca, Tiểu Mao Cầu đang cảnh báo chúng ta sao?" "Đúng thế, Lang Vương nhất định lại thuê thêm một đám lính đánh thuê vào đây rồi.

Chương 679

Mọi người chuẩn bị nhanh lên, lập tức xuống Đỗ Môn.” Hồ Ba Y nhìn đám Thủ Trận Thôn Tiêu dưới đất, cười nói: “Tiếc quá, nếu còn thêm vài con Thôn Tiêu nữa, có thể mời Lang Vương nếm thử mùi vị của chúng rồi.” “Hừ, Lang Vương đúng là không từ bỏ dã tâm.

Đã thế này rồi mà còn thay đến hai đợt lính đánh thuê, đúng là giàu thật.

Nhưng dù có thêm bao nhiêu lính đi nữa, Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ này cũng là của tôi, của Bàn Tử này!” “Bớt nói nhảm đi.

Theo sát đội ngũ, đeo ba lô cho kỹ, tuyệt đối đừng để rớt lại.” Hoắc Tú Tú giúp Bàn Tử đeo ba lô, Bàn Tử siết chặt dây đai, theo sau đạo sĩ Hoàng Chương tiến vào Đỗ Môn.

Đỗ Môn quả nhiên có một lối đi.

Lúc Bát Trận Đồ rung chuyển dữ dội, những cột đá khắc hình quỷ thần đều lún xuống vài mét, những hoa văn khắc trên đá cũng rơi rụng, nhờ vậy mới lộ ra Đỗ Môn mà Tinh Tuyệt Nữ Vương đã bay ra từ chủ mộ thất.

Có lẽ lúc đó cơ quan của Bát Trận Đồ đã bị kích hoạt.

Chính vì có Tinh Tuyệt Nữ Vương dò đường nên Lý Sinh mới có thể nhanh chóng quyết định để mọi người đi qua Đỗ Môn.

Tiểu Ca vẫn là người đoạn hậu cuối cùng.

Thấy mọi người đã vào hết, anh mới nhặt những mảnh đá vụn dưới đất lấp đầy các kẽ hở trên cột trụ.

Hồ Ba Y thò đầu ra từ Đỗ Môn: “Tiểu Ca, không đi sao?” “Tôi đến ngay, vất vả lắm mới tìm được Đỗ Môn, không thể để Lang Vương

hưởng lợi được." Hồ Ba Y khâm phục: "Tâm tư của anh thật tỉ mỉ, đã lo liệu xong thì tôi đi trước đây." Vút một cái, Hồ Ba Y trượt xuống, đi vào không gian chủ mộ thất của Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ qua Đỗ Môn.

"Uầy, mùi thuốc súng nồng thế." "Chuyện gì vậy?" "Đại ca, không lẽ cái gã Phong Bưu kia lại dùng thuốc nổ phá cửa mộ Thiên Sơn Tiên Nữ rồi chứ?" Trước mặt họ là một kiến trúc chắn ngang khổng lồ, những tảng đá lớn chặn đứng lối đi.

Ở phần tường bên trái có một vết nứt ngoằn ngoèo, rõ ràng là dấu vết vừa bị chấn động cực lớn tác động.

"Đúng là thuốc súng." Lý Sinh cau mày, nói với Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú: "Hai em đi giúp Bàn Tử.

Hồ Ba Y, Tiểu Ca theo tôi." "Còn tôi thì sao?" Đại Kim Nha, đạo sĩ Hoàng Chương và Ngô Tà đồng thanh hỏi.

"Tại chỗ chờ lệnh." ...

"Đại ca, anh cũng muốn học theo Phong Bưu sao?

Cái gã điên đó dùng thuốc nổ ở bên hầm lớn, bây giờ mình cũng làm thế chẳng phải là nói cho thiên hạ biết mình cũng là một Phong Bưu khác sao?" Lý Sinh lắc đầu: "Hồ Ba Y, thời gian của tôi không còn nhiều.

Cách một tảng đá ngàn tấn này, tôi không cho phép Mộc Trần Châu rơi vào tay Phong Bưu được.

Huống hồ trong đội ngũ của gã còn có hồ yêu ẩn nấp." Tiểu Ca nói: "Vấn đề là thuốc nổ của chúng ta có lẽ không đủ." Lý Sinh bảo: "Đi hỏi Bàn Tử xem thuốc nổ có đủ không." Tiểu Ca đi rồi quay lại lắc đầu với Lý Sinh.

Lý Sinh ngồi xuống bên bức tường chỉ cách chủ thất một bước

chân, nói: “Rắc rối rồi, nhóm của Phong Bưu đúng là để lại bài toán khó cho tôi.

Thủ Trận Thôn Tiêu canh giữ Bát Trận Đồ tôi còn không để vào mắt, nhưng gặp tảng đá tổ bố thế này chặn đường, tôi thực sự chẳng có cách nào.

Chiêu này tuyệt thật.” Hồ Ba Y gợi ý: “Đại ca, nếu đã phục rồi thì tôi cũng có một ý này: Hợp tác với Lang Vương đi.” Lý Sinh ngạc nhiên: “Lang Vương?” Tiểu Ca lấy lại tinh thần: “Lời Hồ Ba Y tuy mạo hiểm nhưng có lý.

Tôi thấy hợp tác với Lang Vương có thể giúp chúng ta vào được chủ mộ thất.” Lý Sinh hỏi: “Ý ông là tôi lợi dụng thuốc nổ gã mang theo để nổ đá?” “Ừ, hiện tại xem ra chỉ có cách này thôi.” Lý Sinh trầm tư một hồi rồi bảo Tiểu Ca: “Tiểu Ca, lên trên một chuyến đi.” Tiểu Ca hiểu ý, nói: “Lang Vương chắc chắn đang đau đầu tìm cách phá Bát Trận Đồ, lúc này cử một con chó ra ngoài chắc gã cũng kính như thần tiên.

Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ mang được thuốc nổ về.” Ầm ầm!

Tiểu Ca chưa kịp đi thì từ vách đá phía trên đầu đã truyền đến tiếng nổ điếc tai.

Ba người nhìn nhau ngơ ngác.

Hồ Ba Y mắng lớn: “Cái gã Lang Vương này điên rồi!

Lại một tên điên nữa, sao đám người này cứ thích dùng cách thô bạo nhất để giải quyết vấn đề thế nhỉ?

Không sợ nổ sập luôn Tiên Nữ Mộ à?” “Ha ha ha...” Tiếng cười của Lang Vương vang lên từ ngoài đường hầm.

Lý Sinh lập tức hét lớn: “Tất cả trốn đi, tìm chỗ nấp!” Một cuộc sơ tán khẩn cấp diễn ra trong nháy mắt.

Khi Lý Sinh và Dương Tuyết Lệ vừa nấp kỹ thì Lang Vương dẫn theo đám lính đánh thuê thổ phu tử tinh nhuệ tiến vào nơi tảng đá chặn đường.

"Anh Lang... lại bị chặn rồi." "Mẹ nó, lão tử nhất định phải tra cho rõ xem là do thằng khốn Phong Bưu hay là do cái thằng Lý Sinh kia chơi xỏ mình.

Lát nữa gặp hai nhóm đó, không kẻ nào được sống sót rời đi." Lang Vương sờ tảng đá kiểm tra một lượt, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Đám đàn em của gã khi nãy dùng thuốc nổ phá Bát Trận Đồ cũng chẳng vui vẻ gì.

Độc Nhãn Long cùng mấy tên đàn em tiến lên xem xét rồi đồng loạt lắc đầu thất vọng.

Độc Nhãn Long bắn một phát vào tảng đá, nghiến răng nói: "Anh em, hôm nay dù có chết cũng phải xông vào.

Anh Lang, vì anh mà tôi liều mạng rồi đấy.

Bát Trận Đồ không phá được vì thiếu thuốc nổ, tôi đã dẫn anh em xông vào chuẩn bị sẵn thuốc nổ rồi.

Giờ lại có một tảng đá khổng lồ thế này chặn đường, nhưng anh em đều đang ngóng chờ vào chủ mộ lấy đồ rồi chia tiền.

Cái tâm trạng đó anh Lang có hiểu không?" Lang Vương vỗ vai Độc Nhãn Long: "Anh em tốt lắm.

Chỉ một câu của tôi mà cậu dẫn người vào đây.

Đám người canh cửa lúc nãy tôi cho đi rồi, giờ người vào đây đều là của tôi.

Chương 680

Yên tâm, đám anh em của cậu chỉ cần nghe lời tôi, Lang Vương tôi tuyệt đối không bạc đãi." "Tốt, đa tạ anh Lang." "Đại ca Lang Vương trượng nghĩa quá!" "Có anh Lang ở đây, anh em đều có thịt ăn." "Đúng đúng..." Mắt Độc Nhãn Long đảo liên tục.

Thấy Lang Vương không hề nghi ngờ việc mình tìm mọi cách để vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, trong lòng gã mừng thầm.

Tên Vương tiên sinh đang thao túng mọi thứ ở nước ngoài kia đã sớm mua chuộc gã rồi.

Việc mua chuộc diễn ra trong lúc Lang Vương không hề hay biết.

Bây giờ bề ngoài gã thuận theo Lang Vương, nghe theo chỉ huy, nhưng thực tế tính mạng của Lang Vương cũng đang nằm trong tay gã.

"Không có thời gian đâu, Độc Nhãn Long, bảo anh em đặt thuốc nổ đi." "Thật sự nổ sao?" "Không thật thì giả à?

Nhanh lên, bảo anh em tỉnh táo lại, làm nhanh lên." Độc Nhãn Long cân nhắc hồi lâu rồi trầm giọng nói: "Được rồi, châm lửa, đặt thuốc nổ." Lúc này, nhóm Lý Sinh nấp trong một đường hầm nhỏ khác, lòng vừa mong đợi vừa thấp thỏm.

Từ vị trí dẫn đầu, qua một hồi trì hoãn, giờ họ đã tụt xuống vị trí thứ ba.

Theo tính khí của Bàn Tử và Hồ Ba Y thì họ đã xông ra liều mạng với người của Lang Vương từ lâu rồi.

Nhưng Độc Nhãn Long mang theo hơn bốn mươi tên lính đánh thuê.

Vạn nhất đánh thật, Lý Sinh tuy mạnh nhưng không bảo đảm được đội ngũ của mình sẽ thương vong bao nhiêu.

Thêm vào đó, Lang Vương và Độc Nhãn Long có thuốc nổ, còn họ thì không.

Với nhiều yếu tố như vậy, chỉ có thể để Lang Vương tiên phong.

Vào chủ mộ thất rồi, nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì muốn lấy Mộc Trần Châu cũng gần như không thể.

Lý Sinh khẳng định nơi cất giấu Mộc Trần Châu chắc chắn là quan quách của Thiên Sơn Tiên Nữ.

Cái quan quách trông có vẻ giàu sang đó thực ra là nơi nguy hiểm nhất.

Nhóm của Phong Bưu có kinh nghiệm đổ đấu, nhưng gặp phải mộ thần tiên thì cũng chỉ có nước 'thăng thiên'.

Bởi vì mộ thần tiên chẳng những có thần khí mà còn có Cương Thi Vương, Thủ Mộ Nô Tương và đám 'thần thú'.

Thổ phu tử bình thường tuyệt đối không chịu nổi.

"Đại ca, không gấp sao?" Trong đường hầm nhỏ, những người khác đều nấp rất kỹ.

Hồ Ba Y ghé sát tai Lý Sinh hỏi nhỏ.

"Gấp có ích gì?

Lang Vương vì muốn lấy Mộc Trần Châu sớm nhất nên đã điều cả Độc Nhãn Long đang canh bên ngoài vào, gã mới là người đang sốt ruột nhất.

Giờ đến lượt chúng ta làm bọ ngựa rình ve, chim sẻ rình sau.

Đừng gấp, với thực lực của chúng ta, cần gì phải gấp?

Chỉ cần lấy được đồ, sớm muộn gì chúng cũng phải qua tay tôi, lúc đó tôi sẽ là sơn đại vương thu tiền mãi lộ.

Đứa nào không nghe, tôi bảo Bàn Tử xông ra một đao chém phăng nó đi." "Phải đấy, đại ca có chủ kiến thật.

Nghe anh nói xong, Bàn Tử tôi cũng hết gấp luôn." Lý Sinh nhếch môi cười, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cục diện càng căng thẳng càng có thể tôi luyện con người.

Độc Nhãn Long có hơn bốn mươi thủ hạ, tương đương một trung đội lính đánh thuê, trang bị tinh lương.

Tác chiến với loại lính này phải luôn giữ cái đầu lạnh.

Lát nữa tôi đi kiếm mấy khẩu súng, Bàn Tử có dám cùng tôi tay không cướp súng không?" "Hả, cướp súng của Độc Nhãn Long sao?...

Được, không thành vấn đề.

Bàn Tử tôi chơi luôn!" Hồ Ba Y hỏi: "Thật sự phải cướp sao?

Dùng cách khác không được à?" Nói rồi, Hồ Ba Y ám chỉ nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Ý ông ta là để Tinh Tuyệt Nữ Vương đi gây náo loạn, dùng thủ đoạn đặc biệt biến súng ống của đám Độc Nhãn Long thành của mình.

"Không được, Tinh Tuyệt Nữ Vương quá gây chú ý.

Động tĩnh lớn quá sẽ lộ chỗ nấp.

Lúc đó muốn ôm cây đợi thỏ cũng không xong." Hồ Ba Y vỗ đùi cái đét, kêu lên: "Đúng nhỉ, tôi quên mất điểm này.

Sơ suất quá, sơ suất quá.

May mà chưa hành động, không thì hỏng việc." Lý Sinh lúc này tập hợp những thành viên tinh nhuệ lại.

Ngoài Tiểu Ca ra, Bàn Tử, Hồ Ba Y và Dương Tuyết Lệ - người có thân thủ không tồi cũng được chọn.

Dưới sự dẫn dắt của anh, mấy người lẻn dần về phía điểm giao giữa đường hầm nhỏ và đường hầm lớn.

"Chuẩn bị xong chưa?" "Anh Lang, theo ý của Long ca, tỉ lệ thuốc nổ đã điều chỉnh xong rồi.

Thật sự châm lửa chứ?" Lang Vương hưng phấn vung tay: "Phế thoại, đến nước này rồi không châm chẳng lẽ để đó ngắm?

Chương 681

Châm lửa!" "Rõ!" Đàn em của Độc Nhãn Long không nói hai lời, châm lửa luôn.

Tiếp đó là tiếng bước chân chạy thục mạng.

Trong không khí, mùi khói súng lập tức nồng nặc. 'Xì xì xì...' Ầm!

Tảng đá khổng lồ vỡ làm đôi, đá vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Tảng đá chặn chủ mộ thất đã bị phá nát!

Một lối đi vào mộ tiên nữ đã mở ra!

Lang Vương quá hưng phấn, giật lấy một khẩu súng trường từ tay đàn em Độc Nhãn Long, bắn liên tiếp mấy chục phát, gào lên sung sướng: "Mọi nỗ lực đều xứng đáng, tôi đã không phụ lòng Vương tiên sinh.

Lấy được thứ Vương tiên sinh cần, anh em chúng ta sẽ phát tài!" Nhưng Lang Vương chưa kịp mừng xong thì từ trong lối đi vừa mở ra lại vang lên một loạt âm thanh kỳ quái.

"Lang Vương, nghe kìa." "Hình như là tiếng thứ gì đó đang ép xuống." "Không ổn, lại một tảng đá nữa." "Mẹ nó, không lẽ tôi xui xẻo đến thế sao?" Lang Vương tóm lấy hai tên đàn em, quát lệnh: "Đi, đục thông lối đi đó cho tao.

Qua bên kia xem tình hình thế nào." Không biết thế nào mà đám đàn em này vận khí cực xui, đụng trúng một cơ quan, cát đá đột ngột sạt xuống, chôn vùi bốn năm gã lực lưỡng ngay tức khắc.

Lang Vương trợn tròn mắt.

Gã xót tiền cho đám người này bị kẹt lối đi, còn Độc Nhãn Long

thì gào lên: “Cứu người!

Cứu người mau!” Vở kịch này vừa diễn ra, nhóm Lý Sinh bên kia đã xôn xao.

Bàn Tử sốt ruột nói với Lý Sinh: “Đại ca, cái gã Lang Vương đó chắc dẫm phải phân rồi, vận khí thối hoắc, kiểu này vào chủ mộ thất chắc cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Quan trọng là chúng ta bị vạ lây theo.

Giờ phải tính sao đây?” “Ừ, Bàn Tử nói lần này đúng là có lý đấy.

Đại ca, chúng ta phải đi vòng qua đám Lang Vương để vào chủ mộ.

Nếu không để bên đó xảy ra chuyện gì thì hỏng bét.” Lời của Hồ Ba Y rõ ràng là đang ám chỉ Lý Sinh rằng nếu để Phong Bưu lấy mất Mộc Trần Châu thì coi như công cốc.

“Mấy vị thấy thế nào?” Lý Sinh hướng mắt về phía Ngô Tà và đạo sĩ Hoàng Chương.

Đại Kim Nha chen vào: “Người của Lang Vương đông lắm, tuy vừa rồi chết mất mấy tên nhưng vẫn còn cỡ bốn mươi khẩu súng, chúng ta đấu không lại đâu.” “Phải xem dùng thủ đoạn gì để đấu chứ, đánh nhau chưa bao giờ dựa vào quân đông.

Phải dùng cái đầu, đôi khi một người cũng có thể đương đầu với thiên quân vạn mã.” Lý Sinh thấy mọi người dường như không lạc quan về hành động lần này nên quyết tâm đi ngược lại ý kiến đám đông để vực dậy tinh thần cho đội ngũ.

Lý Sinh đứng dậy, bảo những người còn lại cứ nấp trong đường hầm nhỏ đừng ra ngoài.

Tiếp đó, anh đi về phía trước khoảng tám mươi bước, vừa đi vừa

vỗ tay: “Ái chà chà, động tĩnh lớn thật đấy.” “Ai đó?” Người của Độc Nhãn Long thấy Lý Sinh thì hết hồn, tưởng là tống tử từ đâu chui ra định nổ súng, nhìn kỹ lại mới thấy một thanh niên ăn mặc khá tươm tất.

“Các vị, mệt không?

Nếu mệt thì cất súng đi.

Tôi có một mình, sợ tôi chạy mất chắc?” Lời của Lý Sinh dường như có ma lực đặc biệt, đám thủ hạ của Độc Nhãn Long quả nhiên hạ súng xuống.

Lý Sinh tiếp tục phủi găng tay, phát ra những tiếng kêu lách tách, từng bước tiến về phía Độc Nhãn Long và Lang Vương.

Lang Vương vừa chạm mắt anh đã tức nổ đom đóm mắt.

“Lý Sinh!” Lang Vương giật lấy khẩu súng lục định bắn Lý Sinh.

Độc Nhãn Long thấy thế lập tức ngăn lại: “Anh Lang, có chuyện gì từ từ nói.” “Với cái thằng này không có gì để nói cả, để tôi bắn chết nó.” “Ơ kìa, ghen tị với tôi à?” Lý Sinh thản nhiên nói.

“Phi, Lang Vương tôi cần gì ghen tị với cậu.

Sau lưng lão tử là đại thụ chống lưng.

Để xem Lý Sinh của Lão Cửu Môn lấy được đồ kiểu gì.” Đám thổ phu tử lính đánh thuê nghe đến ba chữ ‘Lão Cửu Môn’ thì đồng loạt trợn mắt, nhìn Lý Sinh với ánh mắt sùng kính như nhìn cao thủ.

Trong phút chốc, họ cảm thấy chàng trai trẻ này không còn đơn giản nữa mà trở nên cao lớn lạ thường.

Dẫu sao danh tiếng của Lão Cửu Môn trong nghề này là vang dội nhất, đám thổ phu tử này có gộp lại cũng không bằng một góc.

“Nếu đã không sợ tôi thì can đảm lên một chút, đừng có căng

thẳng thế, hít sâu vào.” “Bớt giỡn đi, tin hay không tôi bắn một phát vỡ đầu cậu ngay bây giờ?” Lý Sinh gật đầu: “Viên đạn tuy đáng sợ, nhưng ngu dốt còn đáng sợ hơn.

Lang Vương, nói tôi nghe, cái bà Miss Vương đứng sau lưng ông đã mất bao nhiêu lính đánh thuê rồi?

Tính cả đợt này là đợt thứ tư rồi nhỉ?

Mang theo bao nhiêu thủ hạ, trang bị tốt thế kia mà Miss Vương lại bỏ ra đống tiền thuê một kẻ ngoại đạo như ông làm việc.

Ôi, bà người nước ngoài đó đúng là không biết nghề nên mới mắc bẫy ông.

Là tôi thì tôi thuê đại mấy gã nông dân, hay mấy tên đàn em mới của Độc Nhãn Long chắc cũng làm tốt hơn ông.” Mấy câu này chẳng những hạ thấp uy tín của Lang Vương mà còn ám chỉ đám thủ hạ của Độc Nhãn Long là lũ thổ phu tử vô dụng.

Độc Nhãn Long biết lai lịch của Lý Sinh và Lão Cửu Môn nên không có ý kiến gì, chỉ hơi khó chịu trong lòng.

Lang Vương thì khác, lời của Lý Sinh đang hủy hoại uy vọng của gã.

Chương 682

Nếu trong đội ngũ không còn uy vọng, gã làm sao thống trị được đám thổ phu tử được thuê với giá cắt cổ này để chúng liều mạng cho mình?

"Thằng ranh, tôi thấy cậu chán sống thật rồi, chết đi!" Súng nổ, 'đoàng' một tiếng, viên đạn bay ra.

Nhưng trong nháy mắt, từ tay Lý Sinh bay ra một vật, 'keng' một tiếng khiến viên đạn bay lệch hướng.

Viên đạn đập vào vách đá nảy mấy lần rồi mới rơi xuống đất.

Lý Sinh vẫn bình thản đến cực điểm!

Thật sự không phải là người sao?

Độc Nhãn Long bỗng nảy sinh lòng kính trọng, hét lớn: "Anh Lang, mục đích của tôi không phải là khai chiến với Lão Cửu Môn.

Xin hãy tôn trọng Lý gia!" Một tiếng 'Lý gia' khiến Lang Vương cực kỳ chấn kinh.

Gã gằn giọng: "Độc Nhãn Long, cậu cũng muốn tạo phản à?

Đừng quên cả đám này đều do tôi thuê, không có tôi cậu có phát tài được không?" Độc Nhãn Long và anh em của gã nghe xong sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Lý Sinh thấy vậy liền bồi thêm: "Mọi người đừng vội cãi nhau.

Độc Nhãn Long, cảm ơn ông đã gọi tôi một tiếng Lý gia.

Trên đường có quy củ của đường, cạnh tranh cũng có quy củ của cạnh tranh.

Chúng ta tuy không cùng một giuộc nhưng cũng đang trên cùng

một con thuyền.

Nếu lúc này còn minh tranh ám đấu thì bảo bối trong Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ sẽ chỉ làm giàu cho nhóm của Phong Bưu thôi." Lời của Lý Sinh vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên tiếng đồng tình.

Danh tiếng con người như bóng với hình, địa vị và danh vọng của Lý Sinh ở Lão Cửu Môn đâu phải hạng Lang Vương có thể bì kịp.

Lang Vương chỉ là hạng thổ phỉ, nói thẳng ra là một tên trùm thổ phỉ, còn Lý Sinh mới là nhân vật số má thực thụ trong nghề.

Ai có địa vị cao hơn, ai được đám thổ phu tử này nể trọng hơn, thực tế đã quá rõ ràng.

Độc Nhãn Long thấy Lý Sinh có ý giảng hòa, lập tức đứng ra điều đình: "Nghe lời Lý gia nói, hình như đang ám chỉ hai bên chúng ta có khả năng hợp tác?" Lý Sinh bảo: "Chẳng lẽ không đúng sao?

Vấn đề trước mắt ông chẳng có cách nào giải quyết, nhưng tôi thì có." "Thật sao?" "Tôi từ chối!" Lang Vương đẩy một tên lính ra, quát: "Chẳng lẽ chỉ có cậu mới dọn được đống đá cát này sao?

Hừ, lão tử có bao nhiêu thủ hạ, muốn đục thông lối đi này còn nhanh hơn nhiều.

Anh em, làm việc đi!" "Ôi, Độc Nhãn Long, xem ra đúng là làm ơn mắc oán rồi.

Lang Vương đã muốn dùng sức người giải quyết đống cát đá này thì cứ để gã làm đi.

Chắc khoảng hai ba tháng nữa là dọn sạch thôi." Sắc mặt Độc Nhãn Long tối sầm lại.

Lời của Lý Sinh chẳng khác nào bảo việc đục thông đường hầm là bất khả thi.

Gã cũng biết trong ngôi mộ có cát đá sụt lún thế này mà đòi dọn sạch thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Kẻ hạ đấu nào cũng biết làm vậy là cực kỳ ngu xuẩn.

Nhưng Lang Vương vẫn là kẻ cầm đầu, là quản lý phía chi tiền nên gã phải nể mặt mà tiếp tục thực hiện mệnh lệnh để duy trì uy tín.

"Nhìn đi, bọn tao đang làm việc đấy." Lang Vương hậm hực đi đến trước mặt Lý Sinh.

"Thằng nhóc, cậu nên rời khỏi đây đi, nếu không đừng trách tôi bắn nát gáo.

Lần tới cậu sẽ không may mắn đỡ được đạn của tôi đâu." "Được thôi Lang Vương, nếu ông đã nói thế thì chúng ta cá cược đi." Lang Vương không ngờ Lý Sinh lại dám thách thức mình, lại giơ súng lên.

Lý Sinh cười lạnh, đi đến chân vách đá, nói với đám thổ phu tử đang đào bới: "Anh em, vất vả thế này cũng chẳng có kết quả gì đâu.

Nhìn tôi đây này." Lý Sinh gõ lên tường đá, một tiếng vang trầm đục truyền lại như khích lệ lòng người.

"Đằng sau bức tường này là khoảng trống, hai người dùng búa đập vỡ nó đi." Độc Nhãn Long lập tức hiểu ra, phái mấy tên đàn em qua đập tường.

"Khoan đã, đó là thủ hạ của tôi!

Là người tôi bỏ tiền ra thuê!

Đừng có nghe theo sự chỉ huy của thằng nhóc đó, đừng để bị lừa." Một tên thổ phu tử nói: "Anh Lang, để anh em thử xem sao.

Không được thì thôi, chứ cứ dọn cát đá kiểu này thì tốn công vô ích quá.

Anh em mệt chết cũng chưa chắc dọn sạch được lối đi đâu." "Phải

đấy anh Lang, tôi xuất thân thổ phu tử, biết loại mộ này mà đã sụt cát đá thì thường chỉ có nước bỏ cuộc hoặc tìm đường khác, chứ tuyệt đối không có cách nào thông được lối cũ đâu." "Phản rồi, phản hết rồi!" Lang Vương tức tối quát: "Đây là thủ hạ của tao hay thủ hạ của nó?

Sao lại nghe lời nó?" "Ông không hiểu sao?

Họ không nghe tôi, họ nghe theo kinh nghiệm.

Kinh nghiệm mới hữu dụng, kinh nghiệm mới giúp được việc.

Chỗ này này, cao lên ba tấc, đập mạnh vào cho tôi." Lý Sinh chỉ định một vị trí.

Hai tên thổ phu tử lập tức vung búa tạ xông lên.

Chương 683

Chỉ sau bốn năm nhát búa, một cái lỗ hổng lộ ra.

Tất cả thổ phu tử đều bị thu hút.

“Oa, có lỗ hổng thật này!” “Nhìn xem, cách này cao minh hơn nhiều.” “Tôi biết ngay là dọn đá cát không ăn thua mà.

Đi thôi, vào xem thế nào.” Lúc này Lý Sinh định vào xem tình hình bên trong cái lỗ thì một họng súng lạnh ngắt dí vào gáy: “Người anh em, xin lỗi nhé.

Cái lỗ này do thủ hạ của tôi đục ra, không liên quan gì đến cậu cả, biến ra chỗ khác ngay, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” “Độc Nhãn Long, ông thấy gã đối xử với tôi thế nào?

Tôi là Lý gia của Lão Cửu Môn, cả đời tôi chưa từng có ai dám dùng súng chỉ vào đầu mình.

Còn ông thì sao?” Lý Sinh hỏi.

Độc Nhãn Long cảm thấy áp lực đè nặng.

Gã có thể coi thường vạn người nhưng người gã nể trọng nhất chỉ có một.

Xuất phát từ sự tôn trọng dành cho người đứng đầu Lão Cửu Môn, gã lập tức nói: “Anh Lang, nể mặt tôi chút đi, đừng làm lớn chuyện.” “Cậu cũng muốn tạo phản à?

Có muốn lấy phần tiền còn lại không?” “Thôi được rồi, đã nói thế thì tôi đi là được.

Độc Nhãn Long, ông không cần phải khó xử.

Cứ đi theo gã mà làm việc đi.

Nhưng tôi nhắc trước, cái lỗ đó có thể có huyền cơ, kẻ không hiểu biết mà vào là gặp rắc rối to đấy." Độc Nhãn Long giật mình.

Trong nghề này, miệng của Lý Sinh nói gì là chuẩn cái đó, đã bảo có chuyện là chắc chắn sẽ có chuyện, không cần phải nghi ngờ, còn linh hơn cả thánh chỉ.

Nhưng thái độ của Lang Vương quá hung bạo, gã cũng chẳng cách nào khác, chỉ đành cười khổ tiễn Lý Sinh ra ngoài.

"Đại ca, đám người đó quá nể mặt rồi, để em đi tiêu diệt chúng." Lý Sinh lắc đầu: "Tiểu Ca, anh nghĩ đại ca của anh vô năng thế sao?" "Ý anh là..." Lý Sinh thản nhiên nói: "Cứ chờ xem kịch hay đi.

Cái lỗ nhỏ đó toàn là thứ bẩn thỉu." Thứ bẩn thỉu trong nghề này gọi là tống tử, hoặc là yêu ma quỷ quái.

Những thứ đã thành tinh đó cực kỳ nguy hiểm cho những kẻ đột nhập.

Tiểu Ca nghe xong thì hơi ngạc nhiên, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Lý Sinh: "Lang Vương quả nhiên mất đi bản tính sói rồi, giờ chỉ biết đến Mộc Trần Châu, lún quá sâu nên mất cả lý trí." "Thì thế, chúng ta cứ xem kịch hay là được." Lý Sinh nói xong liền nằm xuống vị trí cũ nghỉ ngơi.

Lúc này, Độc Nhãn Long ra lệnh cho đàn em theo ý Lang Vương đục rộng cái lỗ ra, rồi phái từng người một chui vào.

Lúc đầu mọi người đi vào rất bình thường.

Nhưng sau khi có khoảng hai mươi người đi vào, đột nhiên vang lên một tiếng thét thảm khốc, tiếp đó là tiếng kêu la của cả đám người, và sau cùng là một tiếng gầm gừ như dã thú.

Tiểu Ca dù đứng cách xa cả trăm mét trong đường hầm nhỏ cũng cảm thấy máu nóng sục sôi khi nghe tiếng gầm đó.

Đạo sĩ Hoàng Chương đã thủ sẵn một đạo bùa trong tay.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú cũng vô cùng căng thẳng vì họ sắp phải chiến đấu với Thủ Mộ Nô Tương.

Nghe âm thanh đó, họ như được đưa trở lại ngôi mộ Cổ Lâu Lan, những ký ức kinh hoàng ùa về trong tâm trí.

"Đại ca, là Thủ Mộ Nô Tương." "Đúng thế, chắc chắn là tống tử, không có loại tống tử nào phát ra âm thanh kỳ quái đó đâu." "Chúng ta có nên qua giúp một tay không?" Lý Sinh lắc đầu: "Lang Vương đã kiêu ngạo như thế thì cứ để gã kiêu ngạo đi.

Tôi mà qua đó khéo lại bị coi là kẻ phá hỏng chuyện tốt của gã.

Hà tất phải giúp?

Hơn nữa, ông chủ đứng sau Lang Vương là người nước ngoài, lần này thuê đám người này chắc chắn phải tốn bộn tiền.

Đã không tôn trọng tôi thì tôi cũng chẳng cần nể mặt, cứ để gã tự đối phó với thảm họa đi." "A, cứu tôi với, cứu tôi với..." Tại cửa lỗ nhỏ, một bàn tay đầy máu thò ra.

Độc Nhãn Long và đàn em hồn xiêu phách lạc.

Hai mươi ba người chui vào mà giờ chỉ thấy ba người thoát ra, ai nấy đều đầy máu, vẻ mặt kinh hoàng đến cực điểm.

"Lang Vương, chuyện này là sao?

Nhìn thấy chưa, đều tại cái ý kiến tồi của ông, bảo anh em vào đó nộp mạng à!" "Sợ cái gì, tôi cũng đâu muốn thế này.

Ai mà biết bên trong có bẫy chứ." Lang Vương lập tức đáp trả.

"Tất nhiên là ông không sợ rồi, vì mấy người này không phải anh em của ông!

Mẹ kiếp!" Độc Nhãn Long thấy Lang Vương không mảy may thương xót cho đám thổ phu tử vừa bỏ mạng thì nổi trận lôi đình.

Lang Vương cười lạnh hai tiếng, hạ lệnh cho mấy tên thổ phu tử đang trừng mắt nhìn mình: "Đứng đực ra đó làm gì?

Bên trong chắc chắn có tống tử, lấp cái lỗ đó lại!" "Bên trong vẫn còn người sống cơ mà!

Sao ông dám hạ lệnh lấp lỗ?

Lang Vương, ông có còn nhân tính không?" Lang Vương thấy một tên thổ phu tử thấp hèn dám cãi lại mình liền tát cho gã một cái nảy lửa.

Cái tát này chính thức khiến Độc Nhãn Long trở mặt.

Chương 684

"Mẹ kiếp ông!" Độc Nhãn Long đá văng Lang Vương ra, hét lớn: "Anh em, cái mộ này quá quái dị, tôi không làm được nữa, chết bao nhiêu người rồi.

Lão tử về không biết ăn nói thế nào đây, anh em giữ lấy mạng, theo tôi đi ra!" "Thằng khốn, dám đá tao à?

Tìm chết rồi!

Đừng hòng đi đâu hết, đứa nào muốn đi thì để tiền lại cho tao!" Tiểu Ca và Bàn Tử thấy bên kia loạn lạc thì bắt đầu nảy ra ý định.

Hồ Ba Y cũng khuyên Lý Sinh: "Đại ca, họ nội loạn rồi.

Cơ hội hiếm có đây, chúng ta ra tay lúc này là có thể dọn dẹp sạch sẽ đám Lang Vương, Độc Nhãn Long và thủ hạ của chúng." Lý Sinh lắc đầu: "Tôi biết một số chuyện phức tạp hơn các ông nghĩ nhiều.

Đừng đi, tin tôi đi, không quá mười phút nữa đâu sẽ có kết quả." Bên kia, Độc Nhãn Long thấy Lang Vương lúc này còn ra vẻ đại ca liền nổi giận: "Cái lão già này, đến nước này rồi còn bày đặt.

Lão tử nói thật cho ông biết luôn, Vương tiên sinh sớm đã nói với tôi rồi, bất kể tôi có lấy được Mộc Trần Châu hay không, ông cũng không được phép sống sót rời khỏi Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ này." "Cái gì?

Vương tiên sinh?...

Làm sao cậu biết chuyện về Vương tiên sinh?" Lang Vương sụp đổ.

Độc Nhãn Long lại biết rõ danh tính của chủ nhân đứng sau gã.

Thật không thể tin nổi!

Nếu Độc Nhãn Long đã móc nối được với Vương tiên sinh đang thao túng mọi chuyện ở nước ngoài thì gã hoàn toàn có thể hất cẳng Lang Vương, dẫn anh em làm việc trực tiếp cho Vương tiên sinh là xong.

Đây là điều tối kỵ.

Độc Nhãn Long thấy Lang Vương vẫn còn hăm dọa liền phẫn nộ: "Ông tưởng Vương tiên sinh không biết gì sao?

Cái đồ ngu này, Vương tiên sinh cấp cho ông bao nhiêu đô la, cuối cùng đến tay anh em chúng tôi được bao nhiêu?

Ông tưởng tôi không biết gì, tình nguyện làm súng cho ông chắc?

Quá ngây thơ rồi!" Lang Vương sững sờ.

Nếu như ban nãy hắn còn có vài phần ảo tưởng đối với Vương tiên sinh, cho rằng chỉ là Độc Nhãn Long đang tức giận nên cố ý nói vậy, thì hiện tại đã có thể chứng thực, giữa Vương tiên sinh và Độc Nhãn Long thực sự đã có thỏa thuận về một hành động ám sát nhắm vào hắn.

Chuyện có để Độc Nhãn Long thay thế vị trí của hắn hay không giờ đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là đây là một cái bẫy ăn thịt người.

Bất luận là Độc Nhãn Long, Lang Vương hay ông chủ đứng sau là Vương tiên sinh, ai nấy đều muốn có được Mộc Trần Châu và chiếm làm của riêng.

Đó mới là nguyên nhân lớn nhất. "Ha ha ha, Độc Nhãn Long, ngươi sớm đã đá văng ta ra, bí mật liên lạc với Vương tiên sinh.

Khá khen cho chiêu đào góc tường này.

Bảo sao đám anh em dưới trướng không thèm nghe lệnh của ta, không thèm nghe ta chỉ huy nữa!" "Đúng vậy, không sai một chút nào.

Vương tiên sinh sớm biết ngươi có dã tâm lang sói nên đã phòng bị một tay.

Hiện tại ngươi đã tự tuyệt đường sống với Vương tiên sinh rồi.

Đi chết đi!" Độc Nhãn Long đã làm thì làm cho trót, lập tức gọi mấy tên thổ phu tử vây lấy Lang Vương.

Lang Vương hiện tại vừa tức, vừa não nề, vừa phẫn nộ.

Thấy đám thổ phu tử không lọt vào mắt này dám động thủ, hắn lập tức bắn hết đạn trong khẩu súng lục bác xác trên tay.

Những viên đạn bắn bị thương hai tên đàn em của Độc Nhãn Long. "Đại ca, hắn điên rồi." "Hoàn toàn là một gã điên." "Lang Vương thái quá ích kỷ.

Muốn độc chiếm Mộc Trần Châu, ta không dung được, Vương tiên sinh cũng không dung nổi.

Đại ca, điện thoại của Vương tiên sinh.

Ông ấy đã nói với tôi trong điện thoại, nhờ tôi chuyển lời: Nếu như Lang Vương ảnh hưởng đến hành động của chúng ta, chúng ta có quyền thi hành gia pháp, tiêu diệt hắn." Độc Nhãn Long cau mày.

Nhưng gã đã hạ quyết tâm, nói: "Nên làm thế nào thì cứ nhìn mà làm đi.

Ta không quản nữa." Đoàng!

Đoàng!

Sau khi Lang Vương bắn hết đạn, phát hiện trong tay không còn vũ khí.

Đang định xông lên cướp súng thì bị hai tên thổ phu tử có súng bắn chết tại chỗ.

Lang Vương đã chết!

Nhưng Độc Nhãn Long lại chẳng vui vẻ chút nào. "Lý gia của Lão Cửu Môn, Độc Nhãn Long tôi xin mời Lý gia ra mặt.

Chương 685

Tôi không tranh giành Mộc Trần Châu với anh.

Vương tiên sinh đã nói rồi, chỉ cần được nhìn thấy hình dáng Mộc Trần Châu là đủ.

Nếu cần thiết, tôi nguyện ý bảo vệ, đưa Mộc Trần Châu rời khỏi Thiên Sơn Tiên Nữ mộ." Độc Nhãn Long đột nhiên lớn tiếng gọi về phía vị trí của Lý Sinh. "Anh em Độc Nhãn Long, đa tạ đã coi trọng tôi.

Mộ Cổ Lượng Quốc nhỏ bé này, phương viên mấy trăm dặm có ba kẻ tên Độc Nhãn Long, nhưng gã Độc Nhãn Long này tôi thấy là kẻ có đặc điểm nhất.

Yên tâm, ân tình của Vương tiên sinh đó tôi không nhận, nhưng ân tình của anh em thì tôi sẽ nhận." Lý Sinh dẫn theo người của mình hào hùng tiến tới.

Độc Nhãn Long và đám đàn em còn lại mười mấy người sống sót thảy đều kinh ngạc.

Phía sau Lý Sinh là một đội ngũ vô cùng mạnh mẽ, mỗi người đều phi phàm, thân hoài tuyệt kỹ.

Một vài tên thổ phu tử hung ác lúc này thầm thấy may mắn.

Ban nãy may mà không ra tay với Lý Sinh, nếu không ai chết còn chưa biết chừng.

Bởi lẽ khi những cao thủ như Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y, Tinh Tuyệt Nữ Vương đi ngang qua, họ có thể cảm nhận được những người này tuyệt đối không dễ trêu vào.

Đối mặt với những nhân vật tàn nhẫn này, kẻ nào dám vuốt râu

hùm thì chỉ có nước chờ nhặt xác. "Các vị, Lang Vương dù sao cũng là người lăn lộn trên giang hồ.

Tuy không giảng đạo nghĩa nhưng chúng ta không thể không giảng tình diện.

Chôn cất hắn đi, cho hắn một cái xác toàn thẹn." Lý Sinh ra lệnh một tiếng.

Độc Nhãn Long lập tức dẫn anh em tự mình thực hiện.

Lý Sinh đã thắng.

Sau khi tự tay tiễn đưa Lang Vương, anh dẫn theo toán người đó mở ra lối vào hầm mộ chính của Thiên Sơn Tiên Nữ.

Khi lối vào được mở ra, cả đội ngũ của Lý Sinh và Độc Nhãn Long đều xôn xao. "Không hổ là giang bả tử của Lão Cửu Môn, quả nhiên nhiều cách." "Hừ, bản lĩnh của Lý Sinh thật phi phàm.

Nhìn đại ca tôi kìa, ở trước mặt anh ấy cũng phải khúm núm." "Đi theo người có bản lĩnh thì mới sướng.

Không phải chúng ta không phải người Lão Cửu Môn sao, cùng lắm là một bên hợp tác, kiếm chút lợi lộc rồi đi." Một tên đàn em của Độc Nhãn Long nói sau khi tất cả đã vào hầm mộ chính.

Độc Nhãn Long tiến đến bên cạnh Lý Sinh: "Giang bả tử, đa tạ anh đã giúp tôi tiêu diệt Lang Vương." "Đừng, Lang Vương bị diệt là do anh làm, đừng có đổ tội danh lên đầu tôi." Thấy Lý Sinh thông minh như vậy, khóe miệng Độc Nhãn Long giật giật, nói: "Như nhau cả thôi, đều như nhau cả.

Bất quá giang bả tử cũng thấy rồi đó, anh em của tôi đối với anh vô cùng bội phục.

Như vậy đi, giống như thuê lão đạo sĩ kia vậy, anh cứ thuê tôi, cứ

yên tâm.

Bảo bối trong mộ tiên nữ tôi chỉ lấy phần thuộc về mình, phần của anh tôi tuyệt đối không đụng vào." Lý Sinh nghiêng đầu hỏi: "Phần nào?

Phần nào cơ?

Còn Mộc Trần Châu thì sao, đồ vật trong quan quách tiên nữ?

Chắc là anh muốn lấy hết chứ gì!" "Hắc hắc, giang bả tử đùa hoài.

Độc Nhãn Long tôi không tham lam như vậy đâu." Lý Sinh hỏi: "Ồ, vậy chỉ cần Mộc Trần Châu thôi sao?" Lý Sinh sớm biết phía sau là Miss Vương đang thao túng.

Cho nên, ông chủ màn sau biết rõ tình hình chắc chắn sẽ không hứng thú với những bảo vật thông thường.

Thứ duy nhất Miss Vương muốn có nhất định là Mộc Trần Châu không sai vào đâu được. "Nếu tôi nói vậy, giang bả tử có buông tay không?" Lý Sinh cười hắc hắc, khịt khịt mũi, gọi Độc Nhãn Long đến trước mặt.

Anh giơ nắm đấm lên hỏi: "Thấy đồ này không?" "Bao tay à?" "Không đúng, nhìn lại xem." "Nắm đấm." "Ừ, đúng rồi." Lý Sinh tung một cú đấm.

Độc Nhãn Long hoàn toàn không phòng bị, cú đấm bất ngờ làm máu mũi tuôn trào, cả khuôn mặt méo xệch đi. "Đợi đã, đợi đã giang bả tử.

Mộc Trần Châu tôi không cần nữa.

Tôi không cần nữa, đều cho anh hết." Lý Sinh biết Độc Nhãn Long tuyệt đối không bỏ cuộc như vậy.

Vì toán người này từng là thuộc hạ của gã quỷ Lang Vương, trang

bị đầy đủ vũ khí, lại được Miss Vương tài trợ.

Hoàn toàn có năng lực phát động tập kích bất ngờ khi người của Lão Cửu Môn không chú ý.

Lúc đó, một khi tập kích xảy ra, mộ thất sẽ đại loạn, cơ hội lật đổ người Lão Cửu Môn ít nhất là bảy phần.

Tuy mỗi người đều là nhân tài, nhưng gạch đá có cứng đến mấy cũng sợ dao phay, huống chi đám thổ phu tử đánh thuê này đều trang bị súng tiểu liên, đe dọa thực sự quá lớn. "Thành giao, muốn Mộc Trần Châu chứ gì, chuyện nhỏ thôi.

Nhưng để xem anh có bản lĩnh lấy được món đồ đó từ tay tiểu tử Phong Bưu kia không." "Ồ, giang bả tử đồng ý yêu cầu của tôi rồi sao?

Chương 686

Tốt quá rồi.

Độc Nhãn Long tôi đời đời cảm kích, đại ca Lão Cửu Môn từ nay là đại ca của tôi.

Đại ca, mời." Lý Sinh giễu cợt liếc Độc Nhãn Long một cái, sải bước tiến vào hầm mộ chính.

Người của Phong Bưu quả nhiên đã quét sạch các ngõ ngách, duy chỉ có mộ Thiên Sơn Tiên Nữ là chưa dám động vào.

Điều kỳ quái là tuy dưới đất nằm ba cái xác nhưng cả Phong Bưu và lão Sư gia quỷ quyệt đều biến mất. "Người đâu rồi?" "Kỳ quái, chẳng lẽ Phong Bưu đã rời đi bằng lối thoát khác?" "Tại sao trên mặt đất chỉ có ba cái xác?" Dưới ánh đuốc chập chờn, tất cả những người tiến vào mộ chính đều nâng cao cảnh giác đến mức tối đa.

Hai toán người kiểm tra đi kiểm tra lại.

Bàn Tử đứng sau lưng Lý Sinh, sau khi tuần thị một vòng liền nói: "Đại ca, tình huống có vẻ không ổn." "Bàn Tử, đi giám thị đám người kia cho tôi." "Ơ, đại ca không phải đã thu phục gã rồi sao?" "Đương nhiên là chưa, đại ca chỉ hư trương thanh thế thôi.

Độc Nhãn Long là hạng người gì?

Là kẻ tàn nhẫn dám ra tay với cả lão tử.

Sau lưng gã là Vương lão bản.

Vương lão bản ở nước ngoài, thứ duy nhất ông ta quan tâm chỉ có bảo vật Mộc Trần Châu.

Hiểu chưa?" Bàn Tử nghe Hồ Ba Y giải thích một hồi, nhìn Hồ Ba

Y rồi lại nhìn Lý Sinh, sau đó gật đầu ra hiệu: "Hiểu rồi, tôi biết phải làm gì rồi." Bàn Tử nói xong, trưng ra bộ mặt cười giả lả, sáp lại gần đám lính đánh thuê kia.

Cùng lúc đó, Lý Sinh nói với mọi người: "Mọi người đừng có làm ồn." "Giang bả tử, sau khi Thiên Sơn Tiên Nữ tạ thế, nàng vẫn luôn tồn tại trong khuê phòng này sao?" Độc Nhãn Long có chút không dám tin chỉ vào cái quan quách treo bằng xích sắt nói với Lý Sinh.

Cái quan quách đó dường như chưa từng bị ai động vào, trên mặt rỉ sét loang lổ.

Quan trọng hơn là xung quanh quan quách dường như tỏa ra một luồng khí trắng, bảo vệ nó.

Ba cái xác dưới đất khiến người ta không khỏi liên tưởng đến mối liên hệ với quan quách.

Chính vì mộ thất cực kỳ quỷ dị nên người của cả hai bên đều đang thảo luận xem làm sao để mở quan quách đó ra.

Không khí náo nhiệt khiến sự cảnh giác cũng lơi lỏng.

U u u...

Tiếng quỷ khóc vang lên không một dấu hiệu báo trước khi một tên đàn em của Độc Nhãn Long chạm vào một sợi xích sắt.

Nhưng điều đáng kinh ngạc hơn là âm thanh không phát ra từ quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ mà từ một nơi khác.

Độc Nhãn Long vốn đã có ý định động thủ với cái quan quách đó, chỉ vì không tìm thấy Phong Bưu và ba cái xác kia chưa rõ nguyên nhân chết nên mới kìm nén.

Nhưng không ai ngờ tiếng quỷ khóc lại vang lên vào lúc này. "Mẹ kiếp, đứa nào giả thần giả quỷ đó?

Độc Nhãn Long ta từ nhỏ đã ngủ trên bãi tha ma, chưa bao giờ sợ quỷ, cũng chẳng biết trên đời có quỷ yêu gì cả.

Đứa nào dám giả thần giả quỷ, lão tử bắn nát đầu." Nói xong, Độc Nhãn Long không cần ai đồng ý, đoàng đoàng đoàng bắn ba phát lên trần nhà.

Thật kỳ quái, ba tiếng súng vừa vang lên, tiếng quỷ khóc sói hú liền tắt ngấm.

Thay vào đó là cát từ trần mộ rơi xuống rào rào.

Trong đống cát có lẫn cả những mẩu than gỗ đã cứng lại.

Đạo sĩ Hoàng Chương vốn am hiểu huyễn thuật lập tức hét lớn: "Không xong rồi, Độc Nhãn Long, ngươi gây họa rồi." Độc Nhãn Long thấy người của Lý Sinh chỉ trích mình gây họa, liền trừng mắt với đạo sĩ Hoàng Chương: "Lão đạo mũi trâu kia, ngươi nói gì đó?

Tin lão tử một súng bắn nát đầu ngươi không?" Một tên đàn em nói với Độc Nhãn Long: "Long ca, hay là theo ý em, dùng búa đập nát cái quan tài này rồi lấy đồ chạy cho lẹ.

Mặc kệ cái mộ đá cát gì đó đi, không phải đạo lý sao?" Sự chú ý của Độc Nhãn Long lập tức bị tên đàn em thu hút.

Gã vung tay đẩy tên đó lùi lại mấy bước. "Thằng ngu, quan quách này từ tường ngoài đến vách trong ít nhất phải dày một mét.

Đạn còn không xuyên thấu được, nắm đấm của mày đập xuyên được chắc?

Đập thử cho tao xem!" Tên đàn em đó thực sự lôi đồ nghề ra, nhưng trong tay không phải búa mà là một gói thuốc nổ. "Đại ca, đã làm thì làm cho trót.

Anh có thấy làn sương trắng tỏa ra bên cạnh quan quách không?

Đó là linh khí đặc biệt của Mộc Trần Châu.

Tiểu đệ dám bao biện, bằng cái mũi thính hơn mũi chó của em, em đã ngửi thấy mùi của viên trân châu đó rồi.

Đại ca, để em nổ đi." Muốn nổ tung mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, Độc Nhãn Long chẳng có ý kiến gì.

Nhưng hiện tại trong mộ thất không chỉ có gã và đàn em.

Đám người Lý Sinh cũng đã sớm thèm khát món đồ bên trong quan quách.

Chương 687

Người Lão Cửu Môn ai nấy đều có tuyệt kỹ.

Tuy súng tiểu liên uy lực mạnh hơn binh khí, nhưng nếu thực sự động thủ, mấy người Lão Cửu Môn dư sức tiêu diệt phân nửa đám thổ phu tử này vì họ có công phu thực sự!

Độc Nhãn Long không phải không có ý đồ đó, chỉ là gã không dám.

Nói cách khác, gã vô cùng kiêng dè Lý Sinh. "Hắc hắc, giang bả tử, xin lỗi nhé.

Đàn em của tôi toàn là lũ chân lấm tay bùn, không hiểu lễ số.

Gặp chuyện là cứ thô lỗ hồng hộc như thế.

Mấy hành động 'dễ thương' này mong anh đừng để bụng." "Được thôi Độc Nhãn Long, đã nói đến nước này rồi thì...

Hồ Ba Y, gọi anh em chúng ta đi thôi." Hồ Ba Y ngạc nhiên liếc nhìn Lý Sinh, không nói lời nào, chỉ trầm giọng: "Đi." Những người bên cạnh lần lượt bước ra ngoài mộ.

Bàn Tử lùi lại từ phía đám lính đánh thuê, khi đi ngang qua Lý Sinh liền hỏi: "Đại ca, thực sự rút lui sao?

Cứ thế dâng cho chúng nó à?" "Đừng phí lời, không tin cái gì cũng phải tin vào khả năng phán đoán của tôi.

Làm đại ca, có bao giờ tôi hại mấy người chưa?" "Cũng đúng." Bàn Tử cảm thấy mệnh lệnh của Lý Sinh hơi gượng ép và khẩn cấp, nên trong sự phối hợp ăn ý, anh chọn phục tùng vô điều kiện.

Dù sao quy định của Lão Cửu Môn là khi gặp vấn đề mà ngay cả giang bả tử cũng không giải quyết được, thống nhất hành động để

bảo mạng là biện pháp bảo hộ duy nhất.

Giang bả tử đã là chưởng môn cao nhất, tự nhiên không ai dám không phục tùng.

Mệnh lệnh của Lý Sinh đưa ra, cấp dưới dù có nghi ngờ cũng phải giữ kín, vô điều kiện chấp hành.

Hồ Ba Y dẫn đội, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú, Ngô Tà lần lượt bước ra khỏi hầm mộ chính.

Khi Lý Sinh là người cuối cùng rời đi, anh lập tức ra dấu tay "đừng lên tiếng" với đồng đội.

Lý Sinh dùng ánh mắt cho họ biết bên trong sắp xảy ra chuyện lớn. "Lý gia, có kịch hay sao?" Lý Sinh gật đầu, nói với Đại Kim Nha: "Độc Nhãn Long không ra được đâu." "Hả..." "Lý gia, rốt cuộc là sao?" Lúc này, tiếng nổ vang dội từ trong mộ thất lan tỏa khắp lối đi, rung chuyển như một trận động đất cấp mười hai, khiến tai mọi người ù đi, đầu óc choáng váng. "Độc Nhãn Long gã súc sinh đó quả nhiên dùng hàng nóng." "Thổ phu tử vẫn là thổ phu tử, không mở được quan quách thì dùng thuốc nổ." Nhưng sau khi đàn em của Lý Sinh phàn nàn xong, bên phía mộ thất trừ tiếng xích sắt loảng xoảng, chẳng còn âm thanh nào khác. "Kỳ quái, bên trong sao lặng ngắt vậy?" "Không đúng đâu, Độc Nhãn Long nổi tiếng kiêu ngạo, đàn em của gã cũng toàn lũ thổ phỉ.

Từng đó tên ở bên trong mà không có chút tiếng động náo nhiệt nào, không bình thường." "Đại ca, để tôi vào xem thử." Hồ Ba Y được Lý Sinh phái vào kiểm tra.

Vừa vào tới nơi, anh liền hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy Độc Nhãn Long và đàn em nằm la liệt trên mặt đất.

Xa xa, xích sắt trên quan quách vẫn đang đung đưa.

Xung quanh vẫn không có ai.

Điều kỳ quái nhất là lớp sương trắng bao bọc quan quách dường như đã khuếch tán ra, bao phủ lên tất cả những người nằm trên đất, đọng lại không tan ở phần đầu của họ.

Toàn bộ cảnh tượng trông như mỗi người đều có một cái mũ bảo hiểm bằng bọt bao quanh, nhìn mà phát khiếp. "Trời đất ơi, đại ca, hỏng rồi." Tiếng hét của Hồ Ba Y khiến Bàn Tử tò mò không chịu nổi, cứ đòi vào xem cho rõ.

Lý Sinh nói: "Cứ vào đi, nhưng tuyệt đối không được chạm vào những thứ màu trắng đó." "Trời ơi, nằm hết rồi sao?

Độc Nhãn Long còn sống không?" "Mau, mau... cứu tôi.

Tôi... khó thở, lục phủ ngũ tạng như bị dao cắt, đau quá...

đau quá..." Đạo sĩ Hoàng Chương hảo tâm định đỡ gã dậy, nhưng bị Lý Sinh ngăn lại.

Đạo sĩ hỏi: "Lý gia, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, tôi biết gã là kẻ đáng chết, nhưng là đạo sĩ, tôi không thể giương mắt nhìn gã chết." Lý Sinh hỏi: "Xem gã có sống được không đã.

Độc Nhãn Long, mau trả lời câu hỏi của tôi." "Giang... giang bả tử... tôi dùng thuốc nổ định nổ cái quan quách đó... sương trắng bốc lên, thứ đó... 'vút' một cái... bay lên đầu tôi..." Bàn Tử định dùng gậy leo núi khều một ít bọt trắng kỳ quái đó cho Độc Nhãn Long nhận diện.

Hồ Ba Y lập tức đá văng cây gậy, quát: "Thằng ranh này, không nghe lời đại ca là thiệt thân đấy, ban nãy quên đại ca dặn gì rồi sao?" Lý Sinh lườm Bàn Tử một cái cháy mặt.

Bàn Tử ngạc nhiên: "Thực sự tà môn vậy sao?

Tôi không tin." Miệng thì cứng nhưng chân Bàn Tử lại rất thành thật, anh vác đồ né ra sau lưng Dương Tuyết Lệ.

Chương 688

"Đừng quậy nữa, nhìn đại ca đối thoại với Độc Nhãn Long kìa." Dương Tuyết Lệ thấy Bàn Tử sáp lại nói nhỏ liền bực mình nói. "Độc Nhãn Long, tôi hỏi lại lần nữa, quan quách đã động đậy chưa?" "Động...

động... rồi..." Độc Nhãn Long đang nói thì đột nhiên trừng mắt, xụi lơ xuống.

Đám bọt trắng trên đầu gã lúc này bay đi!

Hồ Ba Y kiểm tra hơi thở của Độc Nhãn Long, khẽ lắc đầu với Lý Sinh: "Chỉ còn hơi thở thoi thóp, chẳng khác gì đã chết.

Hình như não bộ sắp hỏng rồi." Lý Sinh nói: "Thấy chưa?

Mở to mắt ra mà nhìn cho tôi, đám thứ màu trắng đó vạn lần không được đụng vào." Bàn Tử kinh hãi: "Tôi hiểu rồi, Độc Nhãn Long chết dưới tay đám thứ trắng đó." Dương Tuyết Lệ nói: "Chưa chết, nhưng chắc cũng không còn lâu nữa." Hoắc Tú Tú nói: "Trong một cuốn cổ thư của gia tộc tôi từng thấy ghi chép về thứ này, nó hình như gọi là... gọi là Quan Tài Tiêu." Hoắc Tú Tú một tay xoa trán, dùng ngón trỏ gõ nhẹ vào đầu để nhớ lại. "Đúng rồi, gọi là Quỷ Hấp Khuẩn Thể." Quỷ Hấp Khuẩn Thể?

Mấy người cấp dưới lập tức ném cái nhìn kỳ quái về phía cô.

Lý Sinh nói: "Thứ này thường sinh trưởng ở rìa quan tài của những xác chết biến thành 'tống tử' (cương thi), có tác dụng bảo vệ.

Ngoài ra, nó thực chất là một loại dược liệu vô cùng quý giá, chỉ là chưa từng có ai ghi vào dược điển.

Bởi vì sự xuất hiện của nó thường đồng nghĩa với cái chết và tai

họa, kẻ ghi chép thường sẽ chết vì tai họa trước khi kịp hoàn thành ghi chép." Lý Sinh giải thích. "Đại ca, nói nôm na thì nó là nấm quan tài phải không?" Lý Sinh gật đầu với Hồ Ba Y: "Đúng thế, cách gọi đó phổ biến từ trăm năm trước, còn trước đó nữa thì gọi là Quỷ Hấp Khuẩn Thể." Hồ Ba Y hít sâu một hơi, khoanh tay trước ngực nói: "Nghe anh nói vậy tôi có hiểu đôi chút, nhưng vẫn chưa rõ làm sao nó giết người được." Lý Sinh nói: "Hỏi rất hay." Dưới sự chú ý của mọi người, Lý Sinh giải thích tiếp: "Tôi đã nói rồi, nơi nào có thứ này chắc chắn có 'tống tử'.

Quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ, đùa gì vậy, trừ khi ngón chân mọc trên đầu thì mới không biết trong thần mộ này chắc chắn có 'tống tử' cấp thần." Lý Sinh vừa dứt lời, Bàn Tử nuốt nước bọt một cái, căng thẳng nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa đại ca, tôi xin anh đấy.

Tôi cảm thấy chỗ nào cũng lạnh lẽo." Lý Sinh cười hắc hắc: "Yên tâm, trước khi tôi mở quan quách, tạm thời sẽ không có nguy hiểm, trừ khi có kẻ chủ động chạm vào đám nấm quan tài kia." Bàn Tử tuy đã nhặt lại cây gậy leo núi nhưng không bao giờ dám dùng nó để chọc vào đám bọt trắng đó nữa. "Vậy đại ca định nói là tất cả bọn họ đều bị nấm quan tài xâm nhập vào não sao?

Nhưng Phong Bưu thì sao?" Đại Kim Nha cũng hỏi Lý Sinh. "Đúng vậy, cho nên sự biến mất của Phong Bưu không phải ngẫu nhiên." Dương Tuyết Lệ kêu lên: "Lý gia, xin anh đừng có vòng vo nữa được không?

Người nói không mệt chứ người nghe mệt lắm rồi, ở cái nơi này tôi thực sự không muốn nán lại thêm giây nào.

Chẳng ai muốn ở đây bầu bạn với cái xác thần thánh kia đâu.

Bàn Tử, đi thôi." Bàn Tử thấy Dương Tuyết Lệ gay gắt, liền cười nói: "Đại mỹ nữ, nhan sắc là công lý, cô nói gì cũng đúng, hắc hắc."

Dương Tuyết Lệ lập tức lườm anh một cái sắc lẹm.

Hoắc Tú Tú thì che miệng cười, đấm nhẹ vào vai Bàn Tử một cái.

Dù sao kiểu hài hước châm chọc của Bàn Tử cũng khiến Dương Tuyết Lệ phải chào thua. "Được rồi Bàn Tử tử, sao lúc nào ông cũng đầy bụng xấu xa vậy." "Không có, đâu có chuyện đó đại ca.

Thứ đó thực sự sẽ xâm nhập vào não sao?" Lý Sinh đáp: "Đúng thế." "Vậy Phong Bưu sau khi trúng chiêu đã bị thứ đó khống chế sao?" Lý Sinh nói: "Hoàn toàn có khả năng đó." "Nhưng nhìn cái mộ thất này xem, trừ lối vào ban nãy tôi vào ra thì chẳng còn lối nào khác.

Các lối khác đều bị phong kín, Phong Bưu trúng chiêu cũng không thể đột ngột biến mất như vậy được, xác của hắn đâu?" Lý Sinh nói: "Đây chính là điều tôi đang trăn trở.

Thuộc hạ của Phong Bưu có tới bảy tám người, còn có cả thuộc hạ của Hồ Yêu Vương.

Ngoài ra lão Sư gia quỷ quyệt cũng chẳng phải hạng tầm thường.

Những người đó tụ lại, thực lực gần như ngang ngửa với chúng ta." Dương Tuyết Lệ hừ một tiếng: "Lý gia, đừng chỉ nói suông nữa, tôi chỉ muốn biết làm thế nào để tiếp cận quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ, mở nó ra và lấy Mộc Trần Châu.

Cho tôi một cao kiến đi." Dương Tuyết Lệ vừa dứt lời, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức xung phong. "Không ai thích hợp hơn ta để vào cái quan quách kín kẽ không một kẽ hở này." Lý Sinh hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Nữ vương, cô có nắm chắc không?" "Không chắc, nhưng ta phải vào." Lý Sinh nói: "Tôi không thể để cô mạo hiểm như vậy, nếu nhất định phải đi thì hãy ngậm viên trân châu này trong miệng." Lý Sinh giao Tị Trần Châu vào tay Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hiện tại cô đã có Xích Đan, cộng thêm Tị Trần Châu nữa thì đúng

là song long hợp bích. "Đa tạ chủ nhân." Tinh Tuyệt Nữ Vương không khách khí, nuốt luôn hai viên châu. "Không đúng, đó không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương." Đột nhiên, đạo sĩ Hoàng Chương hét lớn với Lý Sinh.

Cùng lúc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt đầu dần biến thành hình hồ ly.

Trên người cô phủ một lớp lông vàng.

Bàn Tử, Hồ Ba Y, Đại Kim Nha thảy đều gào lên: "Hồ Yêu Vương!" "Ha ha ha ha ha!" Hồ Yêu Vương cười lớn.

Sau khi biến thân, hắn nhe cái mồm đầy răng sắc nhọn, nói với Lý Sinh: "Giang bả tử Lão Cửu Môn, chắc anh không nhớ tôi rồi nhỉ?

Nhưng không sao, tôi nhớ anh là được rồi.

Lý Sinh, đa tạ anh đã giao Tị Trần Châu cho tôi." Lý Sinh cau mày. "Quả nhiên không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Thuộc hạ của tôi đâu?

Chương 689

Cô ấy đi đâu rồi?" "Ta ở đây." Lúc này, một cái xác nằm trên đất đột nhiên lên tiếng. "Tinh Tuyệt Nữ Vương?" "Chủ nhân, ta bị hắn dùng thuật hóa thân để hoán đổi hồn linh.

Chỉ vài canh giờ nữa thôi hắn sẽ khống chế được tất cả.

Chủ nhân, mau ngăn hắn lại!" Tinh Tuyệt Nữ Vương cầu cứu Lý Sinh. "Con tiện tỳ, dám bán đứng Hồ Yêu Vương ta, tất cả các người đều phải chết." "Hồ Yêu Vương, ngươi thật không biết xấu hổ." Tinh Tuyệt Nữ Vương giận dữ mắng gã yêu vương xảo quyệt.

Hí...

Hồ Yêu Vương nhe răng, bản tính hoàn toàn lộ rõ.

Mục tiêu của hắn đã khóa chặt vào quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nhưng hiện tại Lý Sinh đang là mối đe dọa.

Hồ Yêu Vương lợi dụng việc lừa được Tị Trần Châu để khu tán đám nấm quan tài trên quan quách trước.

Sau đó chín cái đuôi đồng thời hiện ra, giống như một con công xòe đuôi uy hiếp mọi người.

Cảnh tượng này Bàn Tử chưa từng thấy bao giờ, thậm chí chưa từng nghe kể. "Trời ạ, cửu vĩ khai bình à, quả nhiên là con hồ ly tinh tu luyện trăm năm.

Hèn gì người ta gọi là Hồ Yêu Vương." Hồ Ba Y nói: "Trăm năm?

E là ít nhất cũng phải năm trăm năm rồi, Hồ Yêu Vương đe dọa chúng ta quá lớn.

Đại ca, tính sao đây?" Đúng lúc đó, Tiểu Mao Cầu của Lý Sinh đột nhiên bay ra từ không gian sủng vật.

Nó dường như cũng biết Hồ Yêu Vương là loài dị biệt.

Vì vậy sau khi thoát khỏi người Lý Sinh, nó lập tức điên cuồng lao vào Hồ Yêu Vương.

Lý Sinh chưa kịp kêu "đừng đi" thì Tiểu Mao Cầu đã bị Hồ Yêu Vương bóp nghẹt cổ.

Lúc này, cả Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ và những người khác đều vô cùng căng thẳng.

Tiểu Mao Cầu đã lập công vô số trong nhiệm vụ Thiên Sơn Tiên Nữ mộ này.

Nó là sủng vật công huân, tuy là của Lý Sinh nhưng mọi người đều hết mực yêu thương chăm sóc. "Dám ra tay độc ác với Tiểu Mao Cầu, ta sẽ lấy mạng ngươi." Tiểu Ca (Kirin) cắn nát đầu ngón tay, vài giọt tiên huyết thấm vào thanh đoản đao trong tay.

Lý Sinh thầm tính toán, lát nữa sau khi mở quan quách sẽ phải đối phó với 'tống tử' mạnh hơn.

Hiện tại Hồ Yêu Vương xuất hiện, nếu Tiểu Ca có thể đối phó thì tốt nhất, nếu không anh mới ra tay. "Tiểu Ca, cẩn thận một chút." "Yên tâm đi đại ca." Tiểu Ca vô cùng thuần thục ngậm thanh chủy thủ dính máu vào miệng, tay kia cũng cầm một thanh chủy thủ tương tự.

Hai thanh đoản đao trong tay, một mùi máu trừ tà khu ma lập tức lan tỏa.

Tị Trần Châu tuy là kỳ châu thiên hạ có thể tránh mọi thứ bẩn thỉu, nhưng khi kết hợp với máu người để tạo thành máu khu ma thì Tị Trần Châu cũng chẳng làm gì được.

Tiểu Ca từng bước tiến lại gần.

Hồ Yêu Vương chỉ chằm chằm nhìn hai thanh đoản đao, nhe răng gầm gừ cảnh cáo Tiểu Ca.

Cùng lúc đó, móng vuốt đang bóp cổ Tiểu Mao Cầu càng thêm dùng lực.

Tiểu Mao Cầu nỗ lực vùng vẫy, lộn nhào trên móng vuốt hồ yêu và cắn mạnh vào tay hắn một cái.

Hồ Yêu Vương kêu thét lên.

Tiểu Mao Cầu nhanh như chớp thoát khỏi sự khống chế, cùng lúc đó hai thanh chủy thủ của Tiểu Ca đồng thời tấn công.

Hồ Yêu Vương mất đi con tin đe dọa, lập tức nổi trận lôi đình. "Hí...

Hí..." "Lý gia, đối phó với con Hồ Yêu Vương này, đạo sĩ Hoàng Chương tôi có lẽ cũng giúp được một tay." Đạo sĩ Hoàng Chương cầm thanh đạo kiếm trong tay, một tay kẹp linh phù, tay kia cầm một thứ như bình hồ lô, uống một ngụm rồi phun lên thanh kiếm. "Tổ sư gia bảo hữu, phục ma hàng yêu là trách nhiệm của chúng ta." Đạo sĩ Hoàng Chương niệm hai câu chú, cúi người lao vút đi như một mũi tên.

Hồ Yêu Vương vừa phải đối mặt với Tiểu Ca, vừa phải ứng phó với đạo sĩ Hoàng Chương.

Hắn nhanh chóng thay đổi phương pháp.

Sau khi né được hai đòn tấn công của Tiểu Ca, Hồ Yêu Vương lộn nhào một cái, mượn thân hình nhỏ thốn phi thẳng lên quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nơi đó xích sắt loảng xoảng, tình hình cực kỳ phức tạp, vốn được

xem là khu vực cấm kỵ đối với Lý Sinh, Phong Bưu hay gã Lang Vương đã chết.

Nhưng Hồ Yêu Vương lại leo lên một cách dễ dàng.

Vì đã xua tan nấm quan tài nên hắn không sợ làn sương trắng xâm nhập.

Chương 690

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô sao rồi?" Lý Sinh chạy lại đỡ Tinh Tuyệt Nữ Vương dậy.

Cùng lúc đó, Tiểu Mao Cầu quay lại không gian sủng vật. "Chủ nhân, đều tại tôi làm hỏng việc." "Đừng nói thế, cô không hề làm hỏng việc, ít nhất cô đã giúp tôi ba việc lớn, chúng ta vào được đây một nửa là công của cô." Khuôn mặt quỷ tái nhợt của Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra một nụ cười nhạt, nghe chủ nhân nói vậy cô cảm thấy vô cùng an ủi. "Hắc hắc, có chút thú vị đây." Lúc này, trong tay Bàn Tử có thêm một sợi xích sắt.

Nhìn kích thước và màu sắc thì y hệt xích sắt trói quan quách.

Bàn Tử cầm một đầu xích, quăng lên không trung thành một cái vòng thòng lọng, nhắm thẳng vào Hồ Yêu Vương trên quan quách.

Hồ Yêu Vương đang dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía này. "Không có được Mộc Trần Châu thì ta không đi." Hồ Yêu Vương nói xong, ấn móng vuốt vào một cơ quan trên quan quách.

Một tiếng 'cạch' vang lên.

Quan quách đã mở!

Lý Sinh, Dương Tuyết Lệ, Hồ Ba Y thảy đều kinh hãi lùi lại mấy bước.

Theo cơ quan quan quách mở ra, trên đỉnh đầu bọn họ cũng mở ra một cái lỗ.

Đá cát vốn bị chặn lại lập tức đổ xuống như tường đổ vách sập, trong chớp mắt đã nhấn chìm mặt đất.

Hồ Yêu Vương và cái quan quách khổng lồ chìm xuống, sau một

hồi rung chuyển dữ dội, người, quan quách, cát đá đều rơi xuống dưới. "A..." "Ái chà." "Chuyện gì vậy, tôi bị lún rồi." "Hố sụt này sâu quá." "Cẩn thận cái quan quách trên đầu, nó nặng thế kia đè chết người đấy." Phù phù phù!

Khi mọi người tưởng rằng mạng nhỏ khó giữ thì một chuyện kỳ quái xảy ra.

Cơ quan quan quách mà Hồ Yêu Vương mở ra đã khiến nó rơi xuống tầng mộ tiếp theo của tiên nữ mộ.

Đó là một khu vực lõm khổng lồ, xung quanh tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng từ đỉnh mộ hắt xuống.

Những khối đá cát nặng hàng tấn rơi xuống đó đều bị thứ gì đó như bùn đen nuốt chửng, biến mất không dấu vết. "Vũng lầy này thật lợi hại." "Bùn lầy này không phải loại thông thường, nó gọi là Bùn Lầy Tử Vong, do người thiết kế mộ Thiên Sơn Tiên Nữ dùng để đối phó với bất kỳ kẻ địch nào dám xâm nhập." Xung quanh vũng lầy có mười mấy cái cọc đứng, mỗi cọc có một người đứng trên đó, tạo thành hình thang ngược bao quanh, nhốt chặt mọi phía.

Khoảng cách từ đỉnh mộ vừa sụt xuống ít nhất là bốn mươi mét cao.

Cái quan quách khổng lồ vẫn bị xích sắt treo lơ lửng, nhưng ban đầu nằm ngang giờ đã biến thành tư thế đứng như 'chuồn chuồn điểm nước'.

Đáng sợ hơn là Hồ Yêu Vương lúc này đã biến mất.

Nhận thấy tình hình không ổn, Hồ Ba Y lập tức kêu lên: "Đại ca, mau nhìn phía trước, Hồ Yêu Vương biến mất rồi.

Cái quái gì thế này?

Mẹ kiếp, chẳng lẽ Hồ Yêu Vương bị lún xuống bùn lầy rồi?" Mấy

chiếc đèn pin chiếu rọi làm sáng tỏ không gian đen kịt xung quanh.

Bàn Tử đang định châm một điếu thuốc cho đỡ sợ thì bị Lý Sinh dùng đá bắn văng cái bật lửa. "Bàn Tử, cậu muốn chết hả?" "Đại ca, tôi chỉ hút điếu thuốc thôi mà, yên tâm, không lỡ việc đâu." "Cái bẫy bùn lầy này, cậu không ngửi thấy mùi dễ cháy trong không khí sao?" Bàn Tử ngẩn người, nhìn cái bật lửa rồi nuốt nước bọt, đột nhiên hét lên: "Đại ca, Hồ Ba Y, mau nhìn kìa.

Quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ dựng đứng lên rồi?

Mẹ nó, kiểu táng chế này đúng là đặc biệt thật." Dưới sự tác động của Bàn Tử, Hồ Ba Y và Hoắc Tú Tú đều nhìn sang hướng đó. "Á, quan quách dựng đứng rồi sao?

Nhìn từ chính diện giống như một cánh cửa vậy, nếu bên trong có người nằm, tôi cảm thấy người đó như vẫn còn sống, có thể bước ra khỏi cửa bất cứ lúc nào.

Cảm giác này làm tôi hoang mang quá." Hoắc Tú Tú vỗ vỗ ngực nói với Lý Sinh. "Thấy quỷ rồi." Lý Sinh hít sâu một hơi, bắt đầu rót linh khí vào linh nhãn đã lâu không sử dụng.

Xung quanh mắt lập tức bao phủ một vòng linh khí.

Tiếp đó ánh mắt anh trở nên khác thường, một luồng tinh mang bắn ra như quét qua quan quách. "Không xong rồi, Hồ Yêu Vương đã vào trong quan quách!" Lý Sinh hét lên một tiếng khiến Đại Kim Nha và đạo sĩ Hoàng Chương sợ hãi đến nửa ngày mới hoàn hồn.

Hóa ra nãy giờ bận rộn bấy lâu đều là làm áo cưới cho Hồ Yêu Vương.

Không chỉ cướp được Xích Đan và Tị Trần Châu của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Hồ Yêu Vương còn tạo ra cơ hội khiến tất cả mọi người bị đóng đinh trên cọc giữa vũng lầy, không thể cử động, nơi đứng quá

hẹp không thể xoay người, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn vơ vét bảo vật trong quan quách. "Tiểu Ca đâu?" Bàn Tử dùng đèn pin quét một vòng qua các cột đá, đếm từ trái sang phải rồi từ phải sang trái, phát hiện Tiểu Ca cũng biến mất. "A, Tiểu Ca đi đâu rồi?" "Ừ, vấn đề hiện tại là tôi phải kết nối xung quanh thành một dải, để tôi có cơ hội đứng trên mặt đất giao tranh với Hồ Yêu Vương.

Hắn dù có lấy được đồ thì cũng chắc chắn không thể thoát khỏi đây." "Nhưng tôi cũng không ra ngoài được sao?

Trời ơi, không gian hình phễu này, khoảng cách từ dưới lên trên ít nhất là 40 mét.

Tường xung quanh nhẵn nhụi, không có điểm tựa, trên kia lại không có người của chúng ta.

Chương 691

Tôi chẳng phải tiêu đời rồi sao?" Dương Tuyết Lệ cầm súng trong tay, nhờ ánh đèn pin quát lên: "Cách duy nhất là leo lên xích sắt phía trên quan quách.

Nhưng như thế có chạm vào cơ quan bên trong hay không lại là chuyện khác." Mọi nguy cơ dường như bùng phát cùng lúc.

Khi mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào Lý Sinh, anh lập tức cảm thấy áp lực đè nặng.

Muốn dẫn dắt đội ngũ này hoàn thành nhiệm vụ đoạt Mộc Trần Châu, anh phải gỡ bỏ từng lớp sương mù trong môi trường đầy rẫy chướng ngại này, ưu tiên chuyện quan trọng trước, việc nhỏ sau, hoàn thành từng bước mới có thể đoạt được bảo vật. "Tôi không có thời gian để hao tổn." "Đại ca, ý anh là chúng ta phải liều mạng với Hồ Yêu Vương?" "Sai rồi, Bàn Tử, bật lửa của cậu đâu?" "Đương nhiên là ở đây, tôi giữ kỹ lắm, yên tâm đi.

Đại ca muốn hút thuốc à, tôi giấu được hai điếu, mỗi người một điếu nhé." Lý Sinh mắng vui: "Khá khen cho cậu, lần trước có người bị thương hỏi xin nửa điếu thuốc mà cậu cứ ấp úng không cho, giờ lại lòi ra hai điếu.

Tôi nghi cậu giấu cả bao ấy chứ." Bàn Tử lộ ra nụ cười bẽn lẽn: "Đâu có." "Bàn Tử, đưa thuốc và bật lửa chống gió cho tôi." "Đừng mà đại ca, anh muốn thi hành gia pháp thì cũng không cần ở chỗ này chứ." Nghe Bàn Tử nói vậy, những người khác tưởng Lý Sinh định thi hành gia pháp thật.

Hồ Ba Y cũng cảm thấy cách làm của Lý Sinh có chút không phân biệt chính phụ.

Đối phó Hồ Yêu Vương mới là quan trọng nhất, sao lại tập trung vào việc thu thuốc lá của Bàn Tử?

Thật là không hợp lý chút nào! "Bàn Tử, hy vọng tôi sẽ có cơ hội đưa thuốc lại cho cậu." Nói xong, Lý Sinh đón lấy món đồ Bàn Tử ném qua. "Tất cả nằm xuống, mặc áo chống lửa vào." Tiếng sột soạt vang lên đồng loạt. "Nhớ kỹ, bất luận xung quanh cháy dữ dội thế nào cũng phải giữ nhịp thở.

Khoảng mười phút sau tôi tự có cách dập lửa." "Lửa?" Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hồ Ba Y từ trong lớp áo chống nhiệt, Lý Sinh dứt khoát châm lửa đốt vũng lầy xung quanh.

Ngoại trừ những cột đá cao khoảng hai mét, toàn bộ không gian còn lại đều bùng cháy dữ dội.

Nhiệt độ xung quanh tăng vọt.

Bàn Tử không làm theo yêu cầu của Lý Sinh là giấu đầu vào trong áo cách nhiệt, liền mắng lớn: "Đại ca là đồ khốn, định ăn thịt hồ ly mà thịt chưa thấy đâu đã làm mình mẩy đầy mùi hôi rồi." Qua lớp áo, Hồ Ba Y dạy bảo Bàn Tử: "Đại ca làm vậy chắc chắn có đạo lý của anh ấy.

Bàn Tử, tiết kiệm sức lực đi.

Lát nữa còn phải leo mấy sợi xích sắt nung đỏ kia kìa." "Mẹ kiếp, không thể nào." "Chúng ta không có lựa chọn.

Đại ca không làm thế chúng ta không lấy được Mộc Trần Châu đâu." Bàn Tử lại nói: "Nhưng thế này sẽ thiêu chết tôi mất." Đạo sĩ Hoàng Chương thở dài: "Hy vọng lửa này cũng có thể dẫn dụ Hồ Yêu Vương ra." Khói nồng và lửa lớn nhanh chóng nuốt chửng không gian hình phễu.

Đúng như Lý Sinh dự liệu, Hồ Yêu Vương quả nhiên nóng không

chịu nổi, chui ra khỏi quan quách.

Mắt hắn đỏ ngầu.

Khi Lý Sinh cố ý châm một điếu "phù yên" (thuốc bùa), đạo sĩ Hoàng Chương sờ vào túi, kinh ngạc kêu lên: "Linh phù dùng trong điếu thuốc đó là của tôi!" Lý Sinh quay lại nói: "Đạo sĩ, mượn linh phù của ông dùng một chút." "Haizz, dùng đi, cầu mong là nó giúp được." Điếu thuốc bùa tỏa ra lượng khói lớn, quan trọng hơn là Lý Sinh dùng Phục Ma Chú gia trì vào làn khói đó.

Mùi vị của nó khiến Hồ Yêu Vương vốn là quỷ mị không thể chịu thấu, phải chui ra khỏi quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ.

Lý Sinh chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt, từng bước áp sát.

Qua đôi mắt đầy yêu huyết của Hồ Yêu Vương, Lý Sinh gần như khẳng định Mộc Trần Châu chưa nằm trong tay hắn. "Ngươi đang phá hỏng việc tốt của ta sao?

Thứ đang cháy trong tay ngươi là cái gì?" "Thứ mà ngươi chưa từng thấy đâu, Hồ Yêu Vương, buông tay đi.

Nếu còn không đi, lửa xung quanh kết hợp với lá bùa trong tay ta sẽ lấy mạng ngươi đấy." Hồ Yêu Vương thấy Lý Sinh là con người mà có thể bước đi trong biển lửa áp sát mình, hắn chợt hiểu ra.

Hắn nhe bộ răng lang sói hung tợn hỏi Lý Sinh: "Làm sao ngươi có thể tránh hỏa hoạn mà không bị thương?" Lý Sinh lạnh lùng hừ một tiếng: "Vì ta có Tị Hỏa Châu mà." "Tị Hỏa Châu?

Thứ đó là gì?" Lý Sinh nói: "Nghe tên là biết, mọi vật đang cháy xung quanh căn bản không có tác dụng với ta." Nói xong, Lý Sinh cố chịu đựng cảm giác bỏng rát kịch liệt, đặt một viên trân châu lên đỉnh đầu.

Hồ Yêu Vương thấy vậy vừa mừng vừa sợ.

Mừng vì Lý Sinh dám đặt viên châu tránh lửa lên đầu, sợ vì mùi khói từ điếu thuốc bùa khiến hắn ho sặc sụa.

Lý Sinh nhân cơ hội đó tiến lại gần hơn.

Lúc này, những người nấp sau lớp áo chống nhiệt cảm nhận được hơi nóng lửa thiêu, trong lòng thầm thắc mắc: Đại ca Lý Sinh có Tị Hỏa Châu từ lúc nào?

Không biết còn bảo bối gì nữa. "Xoẹt!" Hắc Thần Đao tuốt khỏi vỏ.

Ánh hàn quang trên đao khiến Hồ Yêu Vương càng thêm kỵ húy.

Thấy điếu thuốc bùa của Lý Sinh sắp cháy hết, Hồ Yêu Vương biết đây là thời cơ tốt nhất để cướp lấy Tị Hỏa Châu trên đầu anh.

Thời cơ không thể bỏ lỡ, Hồ Yêu Vương lập tức nắm lấy sợi xích treo quan tài, thân thủ mẫn tiệp như vượn, đu xích sắt bay đến trên đầu Lý Sinh.

Hắn vươn tay cướp lấy viên trân châu.

Hắc Thần Đao của Lý Sinh cũng vừa vặn đâm về phía móng vuốt yêu thú.

Hồ Yêu Vương rú lên một tiếng, mấy giọt yêu huyết chảy xuống.

Sức mạnh phá vọng của Hắc Thần Đao khiến móng vuốt nắm xích sắt của hắn trở nên yếu ớt lạ thường.

Chương 692

Chịu đựng cơn đau kịch liệt, Hồ Yêu Vương cũng đặt viên trân châu lên đầu, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả kháng hỏa.

Hồ Yêu Vương biết mình mắc lừa rồi! "Ha ha ha, trúng kế rồi.

Lăn xuống đi, vũng lầy sẽ nuốt chửng ngươi.

Trừ khi quỳ xuống thề trung thành với Lão Cửu Môn, nếu không hôm nay nơi này sẽ là mồ chôn ngươi." "...

Đồ nhân loại lừa đảo vô sỉ." Hồ Yêu Vương căm hận chửi rủa.

Lý Sinh cầm thanh Hắc Thần Đao đã hút yêu huyết, hiên ngang bước tới.

Hắc Thần Đao một khi đã nếm máu yêu sẽ trở nên thèm khát mãnh liệt.

Hồ Yêu Vương bẩm sinh sợ loại hung khí này.

Vì thế khi Lý Sinh áp sát, hắn cuối cùng không chịu nổi, phát ra tiếng gầm rú kịch liệt, nỗi sợ hãi bùng phát từ sâu thẳm tâm can. "Ta đầu hàng, ta đầu hàng, đừng ép ta xuống bùn lầy." "Tròng cái thòng lọng này vào cổ đi." Lý Sinh nói xong ném một sợi xích sắt qua.

Hồ Yêu Vương thoái thác: "Ta không biết thắt nút." "Tôi biết." Bàn Tử gần như bị nướng chín, trong lớp áo chống nhiệt mồ hôi đầm đìa.

Anh vừa đứng dậy, mồ hôi rơi xuống dập tắt một mảng lửa trên cột đá.

Chửi thề một tiếng "mẹ kiếp", anh nhảy từ cột này sang cột khác, trong cơn nguy kịch, thân hình béo mập bỗng trở nên vô cùng mẫn

tiệp, mấy bước đã nhảy đến bên cạnh Lý Sinh, tay chân nhanh nhẹn như loài khỉ. "Lão tử lúc đi câu cá đã học được cách thắt nút chết, cái nút này dù là Hồ Yêu Vương cũng đừng mong cởi ra." Lý Sinh dùng Hắc Thần Đao uy hiếp Hồ Yêu Vương: "Tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, nếu dám manh động, Hắc Thần Đao của ta sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục." Hồ Yêu Vương vốn định lừa Lý Sinh để tìm cách tiêu diệt anh.

Như vậy mới có thể giành lại chủ động, chui vào quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ đào rỗng lớp quan gỗ cuối cùng để lấy đồ bên trong.

Đáng tiếc là Lý Sinh và người Lão Cửu Môn không hề ngu ngốc.

Địa vị của Bàn Tử trong đội ngũ này tuy không phải quan trọng nhất nhưng cũng chẳng phải thứ yếu.

Có thể nói Bàn Tử rất hợp để làm bia đỡ đạn.

Nếu Hồ Yêu Vương giết anh, hắn cũng sẽ bị Lý Sinh tiêu diệt.

Cho nên giết mười tên Bàn Tử cũng không cứu vãn được tình thế.

Trong hoàn cảnh này, cộng thêm gian kế bị Lý Sinh nhìn thấu, Hồ Yêu Vương có dùng thủ đoạn gì cũng không ai tin nữa.

Vì vậy khi bị dồn vào đường cùng, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn chọn đầu hàng, nếu không chỉ có con đường chết.

Bàn Tử nhanh thoăn thoắt thắt xong nút chết trên xích sắt.

Hồ Yêu Vương vùng vẫy vài cái chỉ làm xích sắt loảng xoảng, nhưng cái nút quanh cổ vẫn bất động. "Được rồi Bàn Tử, phụ trách chỉ huy mọi người, mỗi người bám vào một sợi xích để thoát khỏi vũng bùn lầy này trước." Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Còn anh thì sao đại ca?" Lý Sinh nói: "Nửa tiếng sau tôi sẽ ra, nhớ kỹ, nếu tôi không ra được thì cứ ném một mồi lửa xuống, biến nơi này thành một hố lửa

vĩnh viễn." Sau khi bị tròng xích, phần cổ trở lên của Hồ Yêu Vương không thể cử động.

Lý Sinh cũng nới lỏng cảnh giác.

Sau khi an bài xong cho mọi người trong đội, anh bắt đầu ra lệnh cho Hồ Yêu Vương chui vào trong quan quách để làm việc. "Đáng chết, dám ra lệnh cho ta làm thuộc hạ, Lý Sinh, ngươi thật quá đáng.

Ta là Hồ Yêu Vương, Hồ Yêu Vương vĩnh viễn không làm nô lệ." Lý Sinh cười lạnh, chủ động tước lại Xích Đan và Tị Trần Châu, sau đó đá một cái vào lưng Hồ Yêu Vương. "Bớt nói nhảm đi, loại gian trá như ngươi chắc chắn hiểu đạo lý 'dưới tổ đổ không còn trứng lành'.

Ta nói cho ngươi biết, nếu không phối hợp, năm trăm năm đạo hạnh của ngươi sẽ tan thành mây khói." Hồ Yêu Vương thấy hai viên bảo châu bị Lý Sinh lấy mất, đau lòng đến thấu xương.

Hiện tại cổ lại bị người ta tròng xích, bị khống chế hoàn toàn, hắn chỉ có thể biến thành một con cáo nô lệ, ngoan ngoãn làm việc cho Lý Sinh.

Những người xung quanh mồ hôi đầm đìa, ai nấy đều bị hun đến đỏ gay, chỉ mong mau chóng rời khỏi cái bẫy bùn lầy đã biến thành hố lửa này.

Mọi người bám theo xích sắt leo lên, tiếng va chạm vang lên như tiếng chuông gió.

Lát sau, Bàn Tử là người cuối cùng leo lên, đứng trên miệng hố sụt cao bốn mươi mét gọi xuống: "Đại ca, tôi lên tới nơi rồi, anh ở dưới một mình phải cẩn thận đấy!" Lý Sinh rung sợi xích thay cho lời đáp.

Tiếp đó anh lệnh cho Hồ Yêu Vương chui vào quan quách cạy lớp quan gỗ cuối cùng.

Mộc Trần Châu cất giấu trong mộ Thiên Sơn Tiên Nữ sắp lọt vào móng vuốt của Hồ Yêu Vương.

Hắn kích động phát điên, nhưng nghĩ đến món đồ sắp thuộc về Lý Sinh, hắn lại đau đớn một trận. "Còn do dự sao?

Đến nước này rồi đừng có giở quỷ kế với ta." "Đừng giở trò, nếu không ta chỉ cần một phút là kết liễu mạng yêu của ngươi.

Năm trăm năm đạo hạnh, ta cũng không nỡ hạ thủ, nhưng nếu ép ta, ta không ngại hủy diệt nó đâu." Nghe Lý Sinh nói vậy, mắt Hồ Yêu Vương hiện lên một vệt đỏ ngầu.

Hắn xoay lưng lại với Lý Sinh, nuốt chửng Mộc Trần Châu.

Hắn thực sự quá khao khát viên châu đầy pháp lực này.

Chương 693

Trong cơn thú tính phát tác, hắn không còn lý trí, nuốt bảo châu xuống cực nhanh.

Lý Sinh đứng quay lưng lại, gật đầu với một điểm đen phía trên.

Thực tế không phải tất cả mọi người đều đã lên hết.

Tiểu Ca đang nấp trong bóng tối, không phát ra một tiếng động nào, không để Hồ Yêu Vương nhận ra sự hiện diện của mình, chờ thời cơ hành động giúp Lý Sinh lấy Mộc Trần Châu.

Hộc!

Ngay khi nuốt Mộc Trần Châu vào, lông toàn thân Hồ Yêu Vương lập tức dựng đứng.

Cơ thể vốn chỉ bằng cỡ con lợn con giờ phình to gấp đôi.

Máu hồ yêu thấm nhuộm rõ rệt, lớp lông hồ ly trong chớp mắt dài thêm bốn năm centimet, trông như một con quái thú lông máu. "A, Mộc Trần Châu!" Lý Sinh tức giận.

Hắn quả nhiên lật lọng, dám nuốt chửng Mộc Trần Châu. "Lý Sinh, ta phải sát ngươi.

Ngươi biết Phong Bưu chết thế nào không?

Đúng thế, biến thành yêu thi rồi.

Ta chỉ cần cắn một cái, hạng nhân loại yếu đuối các ngươi sẽ biến thành yêu thi hết." Lý Sinh lạnh lùng hừ một tiếng: "Từ lúc ngươi cướp Xích Đan, ta đã biết kết cục rồi, không cần nhắc lại đâu." "Tốt, tốt lắm.

Dám dùng xích sắt xích cổ ta, ra lệnh cho ta đào mộ như bọn thổ

phu tử.

Lý Sinh, lá gan ngươi lớn đấy.

Bây giờ Hồ Yêu Vương ta sẽ lấy mạng ngươi, hủy diệt luôn đạo hạnh mấy trăm năm trên người ngươi." Lý Sinh lắc đầu: "Ngươi không thực hiện được đâu." "Tại sao?

Nhìn xem, Hắc Thần Đao trong tay ngươi đâu rồi?" Thanh Hắc Thần Đao đe dọa Hồ Yêu Vương lúc này không còn trong tay Lý Sinh.

Hồ Yêu Vương không ngờ tới kết quả này.

Ban đầu hắn kiêng dè Lý Sinh vì thanh đao phá vọng đó, giờ đây tay Lý Sinh chỉ cầm một binh khí bình thường, khiến hắn mừng rỡ.

Lý Sinh cố ý liếc nhìn về phía đầm bùn, như muốn nói "nó rơi xuống dưới rồi", nhưng miệng lại phủ nhận: "Hắc Thần Đao đã được ta cất đi rồi, khi không cần thiết tôi tuyệt đối không dùng." "Ồ?

Cất đi sao?

Ha ha ha, Lý Sinh, Hắc Thần Đao của ngươi chắc bị bùn lầy nuốt chửng rồi chứ gì.

Giờ không có đao, lấy gì uy hiếp ta?

Cái gọi là Tị Hỏa Châu là giả, Hắc Thần Đao rơi xuống đầm bùn nhất định là thật.

Lừa ta một lần, lẽ nào Hồ Yêu Vương ta dễ lừa vậy sao?" Lý Sinh cau mày, siết chặt sợi xích hét lớn: "Tin hay không tùy ngươi, Hắc Thần Đao thực sự đang ở trên người ta.

Còn ngươi, dám nuốt Mộc Trần Châu, kích hoạt phản ứng yêu huyết.

Hồ Yêu Vương, nếu còn cưỡng ép hấp thu pháp lực của Mộc Trần Châu, ngươi sẽ chết rất thảm, ta bảo đảm đấy." "Tên nhân loại

thối tha, không cần ngươi ra lệnh hay dạy bảo ta.

Chút xích sắt này làm gì được ta?

Ta đã hấp thu một phần thi khí của Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nói cho ngươi biết, hôm nay ở đây trừ Hồ Yêu Vương ta, không ai có thể ra ngoài." Hồ Yêu Vương dứt lời, khuôn mặt trở nên hung ác gấp bội.

Dưới ánh lửa bập bùng, biểu cảm thảm khốc đó đủ để dọa chết người sống.

Bộ răng sắc lẹm kết hợp với cái mồm lang sói phả ra hơi nóng khiến hình tượng Hồ Yêu Vương trong phút chốc trở nên đầy đe dọa.

Lý Sinh nuốt nước bọt làm dịu cổ họng khô khốc, hét lên: "Là một Hồ Yêu Vương có trăm năm đạo hạnh, đó là phần thưởng trời ban.

Nếu ngươi không biết trân trọng, ta sẽ thay trời thu hồi đạo đạo hạnh của ngươi." "Nực cười, đạo hạnh của Hồ Yêu Vương ta ai có tư cách thu hồi?

Không những ngươi không thu được, mà ông trời cũng không thu được.

Chết đi!" Hồ Yêu Vương trước mặt Lý Sinh vặn mình một cái, sợi xích sắt bị Bàn Tử thắt nút chết đã bị hắn xé toạc thành hai đoạn.

Bản sắc yêu vương hoàn toàn cuồng nộ hiển lộ không sót chút nào.

Lý Sinh thầm nhủ "thời khắc đó đã tới", anh lớn tiếng ra lệnh: "Động thủ!" Hồ Yêu Vương đang định lao tới tấn công Lý Sinh thì bỗng thấy sau lưng lạnh toát, một thanh chủy thủ đã đâm vào cổ hắn.

Thanh chủy thủ đâm xuyên từ sau gáy ra trước cổ, sau đó rạch thẳng xuống, chẻ dọc toàn bộ cột sống của Hồ Yêu Vương thành hai nửa.

Hí...

Hồ Yêu Vương phát ra tiếng thảm thiết kịch liệt.

Cùng lúc đó, bên trong quan quách cũng phát ra tiếng kêu tương tự.

Lý Sinh và Tiểu Ca đang ra tay bí mật đều bị dọa cho hồn xiêu phách lạc.

Chương 694

Lý Sinh đột nhiên nhớ lại câu nói ban nãy của Hồ Yêu Vương, liền hét lớn: "Không xong rồi, Thiên Sơn Tiên Nữ đã hấp thu yêu khí của Hồ Yêu Vương, còn Hồ Yêu Vương hấp thu thi khí của nàng ta.

Thiên Sơn Tiên Nữ phục sinh rồi!" Tiểu Ca kinh ngạc: "Làm sao bây giờ?

Hồ Yêu Vương quả nhiên không đơn giản.

Mộc Trần Châu lấy được chưa đại ca?" Tiểu Ca định lập tức vọt lên thoát khỏi hầm mộ như cái giếng sâu này.

Lý Sinh lắc đầu: "Vẫn còn trong người Hồ Yêu Vương, hắn đã nuốt nó rồi." Lúc này Hồ Yêu Vương bị chẻ dọc cột sống phát ra tiếng rú thảm thiết nhất rồi đổ gục xuống, mắt yêu trợn ngược, chết không nhắm mắt. "Mau lấy Mộc Trần Châu, tôi sẽ cản Thiên Sơn Tiên Nữ vừa phục sinh lại." Tiểu Ca dù khiếp sợ nhưng vẫn một lòng trung thành với Lý Sinh.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Tiểu Ca nắm chặt thanh Hắc Thần Đao, không chút do dự nhảy ra phía sau quan quách Thiên Sơn Tiên Nữ.

Tận dụng khoảng cách ngăn cách, anh dùng sức đâm Hắc Thần Đao vào mặt sau quan quách.

Lưỡi đao dài mấy chục centimet đâm vào trong tạo ra những âm thanh liên hồi.

Sau mấy chục nhát đâm, Tiểu Ca cũng mệt rã rời.

Anh thầm nghĩ Thiên Sơn Tiên Nữ phục sinh bị trọng thương liên tục như vậy chắc không sống nổi.

Đang định rút đao lui về bên Lý Sinh để cùng rời khỏi đây thì trên không trung đột nhiên có luồng gió mạnh ập tới.

Lý Sinh sau khi lấy được Mộc Trần Châu cũng hưng phấn ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay lập tức anh nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng nhất đời mình.

Một nữ quỷ đầu tóc rũ rượi như một con bạch tuộc đảo ngược, tóc bay múa trong không trung, bao trùm lấy khuôn mặt quỷ nhiếp hồn, đang dùng đôi mắt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm vào hai người bên cạnh quan quách. "Mẹ kiếp, đâm hụt rồi sao?" Tiểu Ca thấy ánh mắt kinh ngạc của Lý Sinh cũng lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Khuôn mặt Thiên Sơn Tiên Nữ lập tức in vào mắt anh.

Tiểu Ca hét lên một tiếng: "Còn sống, Thiên Sơn Tiên Nữ vẫn còn sống!" “Lần này phiền phức rồi.” Lúc này, ngọn lửa trong đầm lầy đã tắt lịm, nhưng từ dưới bùn lầy, những bọt khí vẫn tiếp tục sủi lên, khí mê-tan nồng nặc tràn ngập mọi ngóc ngách xung quanh.

Hồ Ba Y đứng ở phía trên hiện giờ hoàn toàn không thể nhìn thấy tình hình bên dưới, nhưng trên gương mặt mỗi người đều lộ ra vẻ căng thẳng ở các mức độ khác nhau.

Lúc này, từ phía dưới mộ thất hình phễu thỉnh thoảng truyền lên vài tiếng đánh đấu, rồi sau đó lại là một sự im lặng chết chóc.

“Lạ thật, Tiểu Ca đâu rồi?” “Chắc là ở dưới rồi, không ở dưới giúp đại ca thì đại ca sẽ gặp nguy hiểm mất.” “Tôi đoán cũng ở dưới thôi, yên tâm đi.

Một người là Tiểu Ca, một người là đại ca, yêu ma quỷ quái nào mà không đối phó được?

Huống hồ đại ca đã tiêu diệt thành công Hồ Yêu Vương rồi, chúng ta cứ ở trên này chờ tin tức đi.” Lúc này, Bàn Tử ở mộ thất phía trên

đi quanh vị trí treo quan quách một vòng, không phát hiện điều gì kỳ lạ, một lát sau lại quay về điểm cũ.

Đúng lúc này, tiếng đánh đấu phía dưới dường như trở nên dồn dập hơn.

"Ách, tôi thực sự không nhịn nổi nữa rồi, để tôi xuống giúp đại ca một tay." "Bàn Tử, đừng có nóng nảy.

Đại ca bảo chúng ta ở trên này chắc chắn là có lý do.

Cái con tống tử đó không phải ai cũng đối phó được đâu." Bàn Tử nảy ra một ý: "Hồ Ba Y, mấy lời nhảm nhí tôi nghe chán rồi.

Đạo sĩ Hoàng Chương, tu vi của ông ta không thấp đúng không?

Bảo ông ta xuống giúp đại ca đi." Hoắc Tú Tú nói: "Lão đạo sĩ đã từng này tuổi rồi, giờ bắt ông ấy xuống đầm lầy, không phải là bảo ông ấy đi nộp mạng sao?" "Dương Tuyết Lệ, cho tôi mượn súng của cô dùng tí." Dương Tuyết Lệ lúc này đang bảo dưỡng hai khẩu súng lục danh tiếng mua từ châu Âu, súng gần như không rời thân, đi ngủ cũng ôm khư khư, làm sao có thể cho tên Bàn Tử hay phá hoại này mượn được?

Nhỡ làm hỏng thì sao?

"Mượn súng của tôi?

Vậy tôi mượn cái đầu của cậu dùng trước được không?" Bàn Tử nổi giận: "Tôi không quản được nhiều thế nữa.

Đại ca đang quyết đấu với tống tử mà tôi lại đứng đây chờ không, ra cái thể thống gì?

Này, mấy người trông hộ tôi cái túi.

Không có vũ khí nóng thì lão tử có đao, sợ cái lông gì, tôi xuống đây!" Bàn Tử nóng máu, giắt hai con đoản đao vào lưng, miệng ngậm

đèn pin, men theo sợi xích sắt lớn đu người leo xuống.

Do động tác quá nhanh nhẹn khiến Hồ Ba Y không kịp ngăn cản.

Bàn Tử xuống được khoảng hai mươi mét, thị giác bắt đầu quen với bóng tối.

Nhìn xuống dưới khoảng hai mươi mét nữa, nơi lửa đốt đầm lầy khi nãy lờ mờ có một luồng ánh sáng.

Mấy cái bóng đang lăn lộn, truy đuổi nhau ở phía đó, trông vô cùng nguy hiểm.

"Đại ca, Tiểu Ca, tôi tới đây!" Lúc này, tại khu vực quan quách tan nát của Thiên Sơn Tiên Nữ, Lý Sinh và Tiểu Ca đang bị con đại tống tử Thiên Sơn Tiên Nữ truy sát.

Hai người đã dùng hết mọi thủ đoạn nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi khoảng cách gang tấc, căn bản không cách nào kết liễu được nó.

Đang lúc đau đầu thì Bàn Tử lao xuống.

Do trước đó đã ác đấu một trận với u hồn của Thiên Sơn Tiên Nữ sau khi hồi sinh, thể lực của hai người tiêu hao cực lớn.

Sau một lần thử dò xét, Tiểu Ca đã nắm bắt được bí mật của Thiên Sơn Tiên Nữ, anh lớn tiếng gọi Lý Sinh: "Nín thở!" Cùng lúc đó, hai mục tiêu mà Thiên Sơn Tiên Nữ đang truy đuổi dường như biến mất ngay lập tức.

Chương 695

Thiên Sơn Tiên Nữ nhất thời múa may quay cuồng như quỷ vương đi đêm, sau một hồi tàn phá vô vọng, nó thu lại hai bộ móng vuốt dài hơn mười phân, tìm kiếm hơi thở người sống quanh đống quan quách đổ nát.

Một nhịp điệu vốn đang rất tốt lại bị Bàn Tử phá hỏng.

Bàn Tử hét lên một tiếng về phía dưới, Lý Sinh và Tiểu Ca đồng thời thấy da đầu tê dại.

Cái gã này lại tới thêm phiền rồi!

Đúng là một tai họa mà!

Không mời mà tới, giờ biết làm sao đây?

Cái tên Bàn Tử chết tiệt này, ra ngoài không đánh cho một trận không được!

Lý Sinh và Tiểu Ca đau đầu vô cùng, nhưng giờ Bàn Tử đã tự chuốc khổ vào thân, họ chỉ đành để mặc Thiên Sơn Tiên Nữ lao về phía sợi xích sắt nơi Bàn Tử đang ở phía trên.

Lý Sinh và Tiểu Ca nhanh chóng điều chỉnh hơi thở, đồng thời rung lắc mạnh sợi xích.

Tiểu Ca ngẩng đầu hét lớn: "Bàn Tử, nín thở lại, đừng để Thiên Sơn Tiên Nữ đánh hơi được!" "Hả?

Tại sao phải nín thở?

Có ở dưới nước đâu." Tiểu Ca suýt chút nữa thì tức chết.

Cái tên Bàn Tử chết tiệt!

"Đại ca, tính sao giờ?" Bàn Tử dù sao cũng là đồng đội cùng hội

cùng thuyền, nếu bây giờ bỏ mặc cậu ta thì Lão Cửu Môn sẽ mất đi một viên đại tướng.

"Tiếp tục cách lúc nãy đi, tôi đành phải dùng đến chiêu cuối cùng thôi." "Chát!" "Chát!" "Chát!" Bàn Tử ú ớ vài tiếng, chỉ trong một hiệp đã bị đại tống tử Thiên Sơn Tiên Nữ tấn công tới bốn năm chiêu.

Thân hình đồ sộ của cậu ta dưới đòn đánh của u hồn Thiên Sơn Tiên Nữ cũng không chịu nổi.

Đặc biệt là hai cú tát chí mạng vào xương sườn khiến xương cốt Bàn Tử như gãy rời, mặt mày biến thành màu gan lợn, đôi tay bám chặt xích sắt run rẩy không ngừng, thân hình chùng xuống rồi rơi thẳng từ trên cao xuống.

Tình huống tồi tệ nhất, cũng là ác liệt nhất đã xảy ra.

Vì Bàn Tử cao lớn, tốc độ rơi lại nhanh, trừ khi có phép màu, nếu không chẳng ai có thể giữ cậu ta lại được.

"Bàn Tử xong đời rồi." "Cầm chắc đồ, Bàn Tử cứ để tôi." Tiểu Ca căng thẳng nói.

Ngay trước khi Bàn Tử sắp va vào cột đá mà chết, hai tay Tiểu Ca bám chặt lấy xích sắt, đu người lên, tung hai chân đạp mạnh một cái.

Bàn Tử gào khóc thảm thiết, chửi rủa: "Đại tống tử bắt nạt tôi, Tiểu Ca cũng bắt nạt tôi.

Dám đạp tôi, tôi chưa... xong... với... cậu...

ọc, đầm lầy sâu quá, không thấy đáy luôn...

Bàn Tử tôi sắp chết rồi... chết chắc rồi." Bàn Tử "tõm" một cái rơi xuống đầm lầy.

Tiểu Ca mừng rỡ, lập tức không thèm để ý đến Bàn Tử nữa, ánh mắt chuyển hướng.

Thấy Lý Sinh đang cầm Mộc Trần Châu thu hút nữ quỷ Thiên Sơn Tiên Nữ truy đuổi theo một hướng khác.

Tiểu Ca đứng sau lưng Thiên Sơn Tiên Nữ nhìn thấy nội tạng khô héo của nó đều đã rơi ra ngoài, vậy mà dưới sự gia trì của lực lượng quỷ hồn, nó vẫn tiếp tục áp sát Lý Sinh.

Thứ thu hút nó không phải gì khác, chính là Mộc Trần Châu trong tay Lý Sinh.

Thứ đó có lẽ là chìa khóa để khôi phục dung mạo cho Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nói cách khác, thứ Thiên Sơn Tiên Nữ khao khát nhất lúc này chính là Mộc Trần Châu, ngoài ra không còn gì khác.

"Nếu nghĩ mình có năng lực lấy được thì cứ tới đây." Lý Sinh vừa quát lên với Thiên Sơn Tiên Nữ, vừa nhìn qua vai nó để ra hiệu bằng mắt cho Tiểu Ca phía sau.

Tiểu Ca đảo mắt một hồi nhưng mãi vẫn không hiểu ý của đại ca.

Đại ca đang dạy mình à?

Sao mắt cứ nháy loạn xạ thế kia, ý là gì đây?

Tại sao đầu lại nghiêng sang trái?

Đột nhiên, Tiểu Ca hiểu ra.

Thì ra Lý Sinh muốn anh nhảy vào trong chiếc quan quách đã vỡ nát, chặt đứt hai sợi xích sắt, sau đó dùng chiếc quan quách nặng hàng ngàn cân để va đập vào nữ quỷ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nhưng để hoàn thành một loạt động tác này ít nhất cần một hai phút, Tiểu Ca thực sự lo lắng Lý Sinh sẽ không trụ nổi.

Khi Tiểu Ca nhận được câu trả lời khẳng định từ Lý Sinh qua ánh mắt gật đầu, anh cuối cùng cũng thở phào một cái, nói: "Vậy tôi đi

đây.” Anh dắt đoản đao bên hông, tay lấy ra một sợi dây cưa bằng thép đặc biệt.

Chương 696

Loại cưa này được chế tạo từ thép đặc chủng, xích sắt to bằng cổ tay chỉ cần cưa liên tục thì ba năm phút cũng có thể đứt, huống chi tình hình khẩn cấp, tốc độ của Tiểu Ca sẽ càng nhanh hơn.

"Hy vọng cái gã trong đầm lầy kia giờ có thể giúp tôi được một chút." Tiểu Ca tiếc nuối liếc nhìn Bàn Tử trong đầm lầy.

Bàn Tử hiện đang vùng vẫy, leo lên cạnh một cột trụ, nhưng khắp người dính đầy bùn đen, ôm chặt lấy cột trụ nóng rực khiến cậu ta nhe răng trợn mắt, đau đớn khôn cùng.

Người chỉ còn nửa cái mạng nhưng may là vẫn còn sống.

"Thiên Sơn Tiên Nữ, Mộc Trần Châu từng thuộc về cô, nhưng giờ thì không.

Ngôi mộ này, trong cõi u minh đã chỉ dẫn tôi tới đây lấy nó." Lý Sinh tay cầm Mộc Trần Châu, cùng một viên bảo châu còn vương khí vị của Hồ Yêu Vương, nắm chặt trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Tôi hiểu rất rõ, nếu giờ buông tay, mọi nỗ lực tiến vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nhưng nếu không buông tay, tôi sẽ phải đối mặt với hiểm nguy tử vong từng giây từng phút.

Vị trí tôi đang đứng đối diện với Thiên Sơn Tiên Nữ chỉ còn rộng bằng bàn tay, cách đó tám mét mới có một hai sợi xích sắt cô độc treo lơ lửng.

"Ba phút, sao ba phút lại dài như thế?" Lý Sinh chỉ cần kiên trì ba phút là Tiểu Ca có thể hoàn thành kế hoạch đã định để tiêu diệt Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nhưng khi thực sự đối mặt với sự đe dọa của Thiên Sơn Tiên Nữ, Lý Sinh cảm giác vài phút đó dường như còn dài hơn mấy thế kỷ.

Đúng là một ngày dài bằng một năm!

Thực sự quá khó chịu!

Chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó mà chui vào!

Lý Sinh đột nhiên hét lớn một tiếng, học theo cách của Hồ Yêu Vương, há miệng nuốt chửng Mộc Trần Châu vào bụng.

Vì trong cơ thể đã có Xích Đan và Tị Trần Châu gia trì, hơn nửa giờ trước lại tình cờ phá hỏng mưu đồ tam châu hợp nhất của Hồ Yêu Vương, thuận tay giết luôn hắn, nên hiện tại người duy nhất có thể hoàn thành tráng cử "Tam châu hợp nhất" chỉ có Lý Sinh.

Cơ hội hiếm có, nhưng Lý Sinh cũng không biết hậu quả của việc nuốt Mộc Trần Châu sẽ ra sao.

Dẫu sao, lực phản phệ của Xích Đan và Tị Trần Châu so với Mộc Trần Châu thì gần như có thể bỏ qua.

Xích Đan và Tị Trần Châu đã qua tay Tinh Tuyệt Nữ Vương thanh lọc tà khí, nói cách khác là tôi có thể chịu đựng được tà khí trong hai viên thần châu đó.

Nhưng Mộc Trần Châu là bảo châu mà Lang Vương lấy ra từ thi thể của Thiên Sơn Tiên Nữ, không chỉ tà khí cực nặng mà còn hấp thụ cả lực lượng quỷ hồn của Thiên Sơn Tiên Nữ, là một báu vật mà người bình thường không thể trấn áp nổi.

Nếu tà khí của Mộc Trần Châu bộc phát trong cơ thể, Lý Sinh tôi chắc chắn sẽ thăng thiên ngay tại chỗ.

Giữa muôn vàn hiểm nguy hội tụ, Lý Sinh đã chọn một phương án có vẻ không tưởng nhất: dứt khoát nuốt lấy Mộc Trần Châu.

“A, lạnh quá.” Lý Sinh nuốt Mộc Trần Châu vào, ngay lập tức hiểu tại sao bên ngoài quan quách của Thiên Sơn Tiên Nữ lại sinh ra một lớp nấm trắng như sương mù.

Hóa ra Mộc Trần Châu ẩn chứa một sức mạnh quỷ thần khôn lường!

“Lạnh quá, mình sắp đóng băng rồi.” Lúc này Lý Sinh cảm thấy như bị ai đó nậy miệng, nhét sống một khối băng lạnh buốt vào, cảm giác đó không từ nào tả xiết, mỗi một giây trôi qua đều là một sự hành hạ kinh khủng khó lòng nhẫn nhịn.

Lúc này, u hồn Thiên Sơn Tiên Nữ thấy Lý Sinh nuốt mất Mộc Trần Châu thì hiếm hoi dừng bước truy sát.

Tuy Lý Sinh đã giữ được vị trí đứng nhưng lại lạnh đến mức run lẩy bẩy, hận không thể thò tay vào cổ họng móc Mộc Trần Châu ra.

Biểu cảm đau đớn đó đã lọt vào mắt Tiểu Ca.

Thấy bộ dạng mâu thuẫn của Lý Sinh, Tiểu Ca hét lớn: “Đại ca, Xích Đan thuộc hỏa, có thể trung hòa tà khí của Mộc Trần Châu!” Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Lý Sinh giống như đang giữa vòng xoáy tử thần đột nhiên vớ được cọc cứu mạng.

Tôi lập tức làm theo gợi ý của Tiểu Ca, thử giải trừ phong ấn Xích Đan trong cơ thể.

Ngay khi phong ấn vừa mở, vùng bụng dưới nơi chứa Xích Đan như núi lửa phun trào, sinh ra một luồng năng lượng nóng rực khiến người ta khó chịu vô cùng, lao thẳng vào bụng và tứ chi bách hài.

Một lạnh một nóng, năng lượng của Xích Đan và Mộc Trần Châu đan xen vào nhau.

Lý Sinh cảm giác như vừa rơi xuống hầm băng, nhưng chỉ hai phút sau lại như rơi vào hang dung nham, nóng đến mức hồn xiêu

phách lạc.

Mẹ kiếp, biết vất vả thế này thì đánh chết tôi cũng không vào Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ.

Đau đớn quá, không biết một đời anh minh của Lý Sinh tôi, là đại ca cầm đầu Lão Cửu Môn, liệu có kết thúc tại đây không?

Chẳng lẽ tam châu hợp nhất có thể cải biến vận mệnh sao?

Tại sao tôi chẳng thấy có cảm giác gì thế này?

Sau khi Lý Sinh giải phóng năng lượng Xích Đan, phản ứng của nữ quỷ Thiên Sơn Tiên Nữ lập tức trở nên kịch liệt nhất.

Nó đã giải phóng bao nhiêu năng lượng, dẫn dụ đám Lý Sinh mang theo Xích Đan và Tị Trần Châu vào mộ là để đoạt lấy hai thứ đó.

Mộc Trần Châu vốn là bảo bối của nó.

Ba thứ báu vật hợp lại có thể giúp nó phục sinh, quay lại tam sinh giới, trở thành một thực thể vừa là người, vừa là quỷ, vừa là thần.

Bí mật này chỉ có mình Thiên Sơn Tiên Nữ biết, nhưng lúc này mục tiêu đã ở ngay trước mắt, chỉ cần giết chết kẻ trước mặt, mổ bụng lấy ra ba viên bảo châu là có thể hoàn thành giấc mộng ngàn năm của nó.

Thế nhưng, chàng trai trẻ trước mặt lại đang thay nó hoàn thành mọi bước tiếp theo, thử hỏi nữ quỷ Thiên Sơn Tiên Nữ sao có thể không kinh hãi cho được.

“Chết đi!” Thiên Sơn Tiên Nữ vốn đã khô héo như một xác ướp đột nhiên mở miệng, phát ra những tiếng gào thét kịch liệt, âm thanh tuy không chuẩn xác nhưng vẫn có thể nghe ra sự phẫn nộ đến tuyệt vọng trong ngữ khí.

Chương 697

Lúc này, hàn khí của Mộc Trần Châu trong cơ thể Lý Sinh sau khi bị Xích Đan va chạm, khả năng chịu đựng của cơ thể không biết đã tăng lên bao nhiêu lần.

Tóm lại, các chi trên cơ thể cảm thấy vô cùng sảng khoái, như thể đang được hưởng thụ sự thoát thai hoán cốt.

"Mình còn chưa dung hợp Tị Trần Châu mà đã thấy dễ chịu thế này, lời đồn quả không sai.

Tam châu hợp nhất, nghịch chuyển mệnh luân.

Chẳng lẽ mình sắp thành tiên?" Trong não bộ Lý Sinh bắt đầu nảy sinh những ảo giác hỗn loạn.

Giống như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, mỗi khi vượt qua một điểm nghẽn năng lượng, não bộ của tôi lại sản sinh ra hàng loạt ảo giác.

Một sự thay đổi phi thường, cũng là một trải nghiệm không tưởng.

Nhưng Lý Sinh tin tưởng vào cái bóng đang không ngừng phóng đại trong đồng tử của mình hơn.

Cái bóng đó gào thét với cái cổ họng khô khốc, hét lên ba chữ "Chết đi cho ta", đó chính là nữ quỷ Thiên Sơn Tiên Nữ.

Thiên Sơn Tiên Nữ bùng nổ rồi!

Bộ váy rách rưới ngàn năm tung bay, nó lao nhanh về phía Lý Sinh và bóp chặt lấy cổ họng tôi một cách chính xác.

Lý Sinh lập tức có phản ứng cơ thể, ho dữ dội.

Điều khiến tôi kinh tởm hơn là Thiên Sơn Tiên Nữ đã biến thành quỷ hồn kia lại áp sát mặt mình vào, định hút linh khí qua miệng.

"A..." Lý Sinh phát ra một tiếng thảm thiết.

Linh khí trên người dường như đang bị hút về phía Thiên Sơn Tiên Nữ.

Nó làm được rồi sao?

Định lấy mạng tôi à?

Lý Sinh tôi sao có thể bỏ cuộc giữa chừng?

Coi tôi là cái gì chứ?

Không được, mình phải phản kháng.

Trong lúc nguy cấp, tay Lý Sinh quờ quạng loạn xạ, đột nhiên chạm phải một vật cứng lạnh.

Lý Sinh chẳng quản được nhiều nữa, tiếng "Xoảng!" vang lên, Hắc Thần Đao được rút ra, tôi đâm mạnh theo bản năng.

Quỷ hồn Thiên Sơn Tiên Nữ bị Hắc Thần Đao đâm trúng liền phát ra tiếng "ọc ọc", đôi mắt quỷ vặn vẹo nhìn chằm chằm vào Lý Sinh.

"Hắc Thần Đao, phá vọng, trừ tuyệt mọi tà vọng." Lý Sinh thấy Hắc Thần Đao phát huy tác dụng, con siêu cấp nữ quỷ tống tử Thiên Sơn Tiên Nữ kia ngay khi bị đao đâm vào người đã buông đôi móng vuốt cương thi ra.

Lý Sinh cuối cùng cũng có thể hít thở bầu không khí mới, không khí ở đây thực sự chẳng thơm tho gì, suýt nữa làm tôi ngạt chết.

"Đại ca, máu bảo của anh!" Đúng rồi!

Thiên Sơn Tiên Nữ tuy bị đánh lui vài bước nhưng tuyệt không cam tâm để Mộc Trần Châu rơi vào tay Lý Sinh.

Tống tử cũng có ý chí đấy.

Biểu cảm dữ tợn của Thiên Sơn Tiên Nữ cho Lý Sinh biết rằng, dù bị Hắc Thần Đao phá đi tà lực nhưng nó sẽ không để tôi yên.

"Ta sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận." Cái cổ họng khô héo như miếng thịt khô của Thiên Sơn Tiên Nữ lại một lần nữa phát ra tiếng đe dọa rợn tóc gáy.

Lý Sinh kinh hãi.

Tâm nghĩ nếu Quỷ Sư Gia ở đây thì tốt rồi, để ông ta nhìn thấy cảnh này, đảm bảo ông ta sẽ vây quanh Thiên Sơn Tiên Nữ nghiên cứu dăm ba năm.

"Hừ, không giết nổi tôi đâu, vì tôi là đại ca cầm đầu Lão Cửu Môn.

Sự tồn tại của tôi chỉ để chứng minh một điều, đó là..." Lý Sinh chưa nói dứt câu, siêu cấp tống tử Thiên Sơn Tiên Nữ đột nhiên biến thành những đốm lửa linh hồn.

Người nó như bị châm lửa, hóa thành vô số đốm sáng giống như đom đóm đỏ bay lên không trung, tựa như hàng ngàn con bướm múa, cuốn về phía Lý Sinh.

"Đại ca, tuyệt đối đừng chạm vào những đốm lửa đó, chúng sẽ thiêu anh thành tro bụi ngay lập tức." "Mẹ kiếp, sao không nói sớm?

Giờ tính sao?

Chỗ này đến nơi né tránh cũng không có, khốn thật." Lý Sinh sợ xanh mặt.

Gặp tình huống này, dù có vung đao thêm mấy chục lần đến mẻ cả Hắc Thần Đao thì chắc cũng chẳng có tác dụng gì.

Huống hồ chỗ tôi đang đứng còn hẹp hơn lúc nãy, chỉ cần lùi một

bước là rơi xuống hố ngay.

Thấy Lý Sinh rơi vào đường cùng, Bàn Tử đang ở phía dưới ôm một cây cột đá nóng hổi liền dùng hết sức bình sinh hét lớn: "Đại ca, nhảy xuống đầm lầy đi!" Lý Sinh phun bãi nước bọt: "Phi!

Bàn Tử, đừng có lừa tôi, tôi không muốn biến thành dạng đó đâu.

Trong đầm lầy toàn là mỡ xác chết, tôi không xuống." "Hắc hắc, bơi một vòng ở đây đảm bảo đêm nào cũng gặp ác mộng, nhưng không xuống cũng phải xuống thôi.

Nếu anh chết thì chúng ta sẽ thành bữa tối cho Thiên Sơn Tiên Nữ mất.

Chương 698

Bàn Tử tôi nhiều thịt chắc là ngon nhất, nhưng tôi cũng không muốn bị con nữ tống tử này ăn đâu.

Nhảy đi!" Vừa vặn chỗ Lý Sinh đứng có một sợi xích sắt bị đứt một nửa, chỉ còn móc vào chiếc quan quách đầy lỗ thủng.

Bàn Tử nắm lấy một sợi xích kéo mạnh một đầu trong đầm lầy, Lý Sinh gầm lên: "Mẹ nó chứ, Bàn Tử lại hại tôi rồi!", cả người và xích sắt đồng thời rơi xuống.

Thiên Sơn Tiên Nữ đánh hụt, thấy Lý Sinh rơi xuống đầm lầy thì phẫn nộ gào thét điên cuồng như một con sói bị mất mục tiêu.

Tiểu Ca giật mình.

Sau khi Lý Sinh nhảy xuống đầm lầy, mục tiêu duy nhất của Thiên Sơn Tiên Nữ chắc chắn chỉ còn lại anh.

Nhưng cũng như Lý Sinh, anh sợ những đốm lửa linh hồn kia.

Loại lửa đó do linh hồn hóa thành là ngọn lửa phục thù đáng sợ nhất.

Lúc ở Thập Tầng Yêu Tháp, Tiểu Ca đã từng gặp thứ này, may mà lúc đó dùng thủ đoạn đặc biệt né được.

Đồng đội tuy chết hết nhưng sau khi ngọn lửa tắt, anh đã lén lút chuồn mất, không động vào thứ gì trong Thập Tầng Yêu Tháp nên mới giữ được mạng.

Nhưng bây giờ xung quanh trống không, ngay cả chỗ né cũng không có.

Tuyệt vọng hơn là anh không thể nhảy xuống đầm lầy như Lý

Sinh và Bàn Tử vì thời gian không cho phép, nữ quỷ Thiên Sơn Tiên Nữ đang ở ngay bên dưới, trừ khi anh chấp nhận nộp mình vào vòng tay của nữ quỷ lửa.

"Làm sao bây giờ, Thiên Sơn Tiên Nữ nhắm trúng mình rồi." Tiểu Ca vừa giận vừa sợ, ngay cả chính anh cũng không biết cơn thịnh nộ này từ đâu ra.

Mau kéo tôi lên!

Tiểu Ca hét lớn một tiếng, phía trên lỗ hổng mộ thất, Hồ Ba Y và Ngô Tà đều nghe thấy tiếng vọng từ dưới lên.

Tiểu Ca hét khản cả giọng, người bên trên lại tưởng đó là Lý Sinh.

"Không xong rồi, đại ca gặp nạn!" "Mau lên nào, kéo sợi xích đang lắc lư kia!" "Nặng quá, mẹ kiếp, chắc phải hơn nghìn cân mất." Đám người bên trên luống cuống tay chân, cuối cùng dùng cả sức bình sinh mới kéo được sợi xích lên.

Nhưng khi người được kéo lên lộ diện, tất cả đều ngây người.

Tiểu Ca vừa đặt chân lên sàn mộ thất tầng trên đã cảm thấy một luồng hơi nóng, lập tức hét lớn: "Không ổn, lửa linh hồn của Thiên Sơn Tiên Nữ ở dưới, mọi người chạy mau, tìm chỗ trốn, tuyệt đối không được thở!" Tiểu Ca lăn một vòng trên sàn, lửa linh hồn Thiên Sơn Tiên Nữ suýt chạm vào da anh lại một lần nữa vồ hụt, lập tức hóa thành vô số con bướm đỏ bay ra khỏi giếng mộ nơi đặt quan quách.

Ngô Tà nhìn đàn bướm lửa đỏ rực kia thì ngây người ra.

"Oa, đẹp quá." "Ngô Tà, cậu điên à?

Đó là Diễm Hồn (lửa linh hồn) đấy." "Gọi là Diễm Hồn à, trông rõ ràng là hồ điệp lửa mà." Tiểu Ca sợ muốn chết, mắt thấy Ngô Tà sắp thành vật tế cho Diễm Hồn, anh đột nhiên nảy ra ý định, hét lên một

tiếng xin lỗi rồi đá một vật gì đó đi.

Vật đó tròn lẳng và khá nặng.

"Bộp" một tiếng, vật đó trúng ngay luồng xoáy Diễm Hồn trước khi nó kịp chạm vào Ngô Tà.

Xèo xèo xèo!

Vô số ngọn lửa bùng lên, vật đó trong nháy mắt hóa thành tro bụi, biến mất hoàn toàn.

Cùng lúc đó, năng lượng Diễm Hồn cũng yếu dần đi.

Không khí sực mùi như thịt lợn cháy!

Mọi người đều ngửi thấy mùi, vội vàng bịt mũi lại.

Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú nôn thốc nôn tháo.

Tiểu Ca và đạo sĩ Hoàng Chương không quản được nhiều thế, Tiểu Ca đánh bạo tiến lên, cùng Hoàng Chương kiểm tra những đốm Diễm Hồn chưa tắt hẳn mới thấy hơi yên tâm.

"Đừng chạm vào chúng, ai chạm vào là chết đấy.

Thứ do Diễm Hồn hóa thành còn lợi hại hơn lệ quỷ.

Lệ quỷ chỉ đoạt mạng người, còn thứ này có thể thiêu rụi linh hồn ngay lập tức." Đạo sĩ Hoàng Chương ngạc nhiên nói: "Không ngờ Tiểu Ca lại có kiến thức này, bần đạo bội phục." "Hừ, lão đạo sĩ, ông cũng biết thứ này sao?" "Ừm, chuyện là năm đó, tôi cùng sư phụ đi Tương Tây đuổi xác..." Đạo sĩ Hoàng Chương vừa nhắc đến sư phụ là mắt lại rơm rớm, bắt đầu hồi ức từ 500 năm trước khiến Đại Kim Nha bực mình.

"Này lão đạo, đừng có thế được không?

Đại ca và Bàn Tử có khi vẫn còn sống đấy.

Không cứu người sống lại đi hoài niệm người chết, thật chẳng có tâm chút nào.” “Đại Kim Nha, bần đạo nguyền rủa cậu.” “Đánh nhau à?” “Thôi đi, bần đạo phá giới.” Đúng lúc này, chưa kịp đi cứu thì Lý Sinh và Bàn Tử đã leo lên từ dưới mộ thất.

Cả hai người đen nhẻm như vừa ngâm trong hũ mực.

Khi bò được lên mép giếng mộ, họ chỉ còn lại nửa cái mạng.

Người Lý Sinh phát nóng, đầu bốc hơi nghi ngát rồi dường như lịm đi.

“Hỏng rồi, đại ca sốt ba mươi chín độ năm.” Dương Tuyết Lệ dùng một thanh đoản nhiệt kế áp vào trán Lý Sinh, thấy vạch đỏ đã vọt lên gần bốn mươi độ thì sợ hãi vô cùng.

Hoắc Tú Tú nói: “Còn đợi gì nữa?

Mau đưa người ra ngoài thôi.

Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ có rất nhiều tống tử, Phong Bưu cũng đã biến thành tống tử rồi, ai biết được lúc nào nó sẽ xông ra.” “Mấy người chăm sóc đại ca, mấy người kia lo cho Bàn Tử.

Chương 699

Tôi mở đường, chúng ta rút khỏi đây.” Phù!

Đốm Diễm Hồn vốn sắp tắt đột nhiên hóa thành một cơ thể sống động như thật, giống như Thiên Sơn Tiên Nữ thời thiếu nữ tràn đầy sức sống nhất.

Nhưng xác chết vẫn là xác chết, không phải người sống.

Mọi người theo Lý Sinh chinh chiến đã lâu, cảnh tượng quỷ dị nào mà chẳng thấy qua, nên việc thấy thi thể Thiên Sơn Tiên Nữ phục nguyên cũng không ai thấy lạ.

Chỉ là chiếc quan quách trong giếng mộ đột nhiên phát ra tiếng răng rắc ở phía nối với xích sắt, có lẽ do tác động của một sức mạnh nào đó.

Tiếp theo, các cơ quan nối với xích sắt khởi động, cả ngôi mộ Thiên Sơn Tiên Nữ như lâm vào cảnh đất rung núi chuyển, sắp sụp đổ đến nơi.

Lúc này, Lý Sinh cảm thấy trên người ngứa ngáy vô cùng nên bừng tỉnh, phát hiện mình đang được Hồ Ba Y cõng trên lưng.

Cả đội đang nhanh chóng rời khỏi Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ qua con đường hầm đang sụp đổ.

Lý Sinh lập tức hiểu ra tình hình.

“Đại ca, trên người tôi ngứa quá, ngứa đến chết mất.” “Thật sao?

Mau lên, ra ngoài là hết ngứa ngay.” Ầm ầm!

Một tảng đá lớn đột nhiên chặn đường cả đội.

Sự sụp đổ vẫn tiếp tục, nếu không rời đi ngay, tất cả người của

Lão Cửu Môn sẽ bị chôn vùi trong này.

“Để tôi xuống.” Lý Sinh tụt xuống khỏi lưng Hồ Ba Y.

Có người bắt đầu đẩy tảng đá nhưng dù đẩy thế nào, tảng đá vẫn trơ trơ.

“Để tôi.” Lý Sinh chẳng biết lấy đâu ra sức mạnh, một mình nhẹ nhàng đẩy tảng đá sang một bên.

Ước chừng tảng đá nặng ít nhất ba tấn.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Lý Sinh từ khi nào mà trở nên mạnh mẽ thế này?

“Đại ca, thay đổi của anh lớn thật đấy.” “Trời tối đất mù thế này, đừng nói nữa.

Không đi ngay là phải bồi táng cho Thiên Sơn Tiên Nữ đấy.” “Ừm, tốt quá, chúng ta lại hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Vượt núi tuyết, băng đồng cỏ, cuối cùng không công cốc.” “Mau đi thôi, đằng kia lại sụp rồi.” Ầm ầm!

Cả ngọn núi nơi Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ tọa lạc sụp xuống, tạo thành một vùng lõm khổng lồ.

Khi Lý Sinh ra khỏi cửa mộ, cả đất trời dường như đã thay đổi.

Tôi cảm thấy đôi mắt mình sắc bén hơn hẳn so với trước khi vào mộ.

Hồ Ba Y cứ quan sát sự thay đổi trên người tôi.

“Trời ạ, đại ca, anh thay da từ bao giờ thế?” “Thay da?

Không thể nào.” Lý Sinh liếc nhìn tay, người và mặt mình.

Quả nhiên trên người tôi không hề có bùn lầy như Bàn Tử.

Làn da nhẵn mịn như sâu vừa thoát xác, vô cùng mềm mại.

Đạo sĩ Hoàng Chương nhìn bộ dạng của Lý Sinh, liền niệm một câu: "Vô lượng công đức", rồi nói: "Lý gia, nếu không phải bần đạo biết anh, chắc chắn sẽ coi anh là yêu quái.

Giờ anh không còn là người bình thường nữa rồi." "Không phải người bình thường?

Tôi thành tiên rồi à?" "Đúng thế, bộ dạng hiện giờ chính là sự thoát xác mà đạo gia thường nói.

Anh hiện giờ gần như là yêu rồi.

Nhìn xem, sức lực của người khác không tăng nhưng sức mạnh của anh dường như dùng hoài không hết.

Nghe Bàn Tử nói cả hai cùng rơi xuống đầm lầy, nhưng trên người Bàn Tử giờ vẫn đầy bùn đất, còn anh thì sao?

Sự thay đổi này chỉ có một cách giải thích, đó là anh đã hóa yêu." Lời của đạo sĩ Hoàng Chương khiến Dương Tuyết Lệ và Hoắc Tú Tú tò mò.

Hai đại mỹ nữ thấy Lý Sinh thay một lớp da thì cười hì hì, chỗ này sờ một tí, chỗ kia ngó một tẹo, thấy vô cùng mới lạ.

"Đều không cần đoán nữa, chắc chắn là tác dụng của Xích Đan, Tị Trần Châu và Mộc Trần Châu rồi.

Chính chúng đã khiến đại ca có được công lực của yêu tài." Ngô Tà gật đầu nói: "Sức mạnh của Mộc Trần Châu đúng là không đơn giản.

Tôi cứ ngỡ dù có được ba viên châu thì cũng chỉ xảy ra vài kỳ tích nhỏ thôi, ai ngờ lại là kỳ tích thế này, thật khiến người ta cảm khái vạn phần." Đại Kim Nha cười mắng: "Tiểu Ngô đồng học, cậu bao nhiêu tuổi mà bày đặt cảm khái.

Để Đại Kim Nha tôi nói cho cậu biết, đại ca của chúng ta là người cầm đầu Lão Cửu Môn cơ mà." "Đại ca vốn đã vô địch rồi, nếu không sao thống soái được Lão Cửu Môn chứ?" Đại Kim Nha luôn tràn đầy sự sùng bái dành cho Lý Sinh.

"Đại ca, giờ tính sao?" Bàn Tử thấy Lý Sinh đã tỉnh táo hẳn, lập tức coi anh như trụ cột mà hỏi ý kiến.

Lý Sinh mỉm cười nhạt.

Chương 700

“Không sao, giờ chúng ta đi ra ngoài thôi.” Tuy Tị Trần Châu chưa lấy được hoàn toàn nhưng Lý Sinh quyết định rời đi trước.

Việc dung hợp Mộc Trần Châu giờ cần có thời gian.

Nghe lời Lý Sinh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật tình, tuy đều là lão thủ đạo mộ nhưng cái nơi quỷ quái này thật sự chẳng ai muốn ở lại thêm một giây nào.

Cả nhóm lập tức lên đường quay về, dọc đường đi khá bằng phẳng.

Chỉ có sắc mặt Lý Sinh là lúc xanh lúc trắng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi bên cạnh hỏi: “Không sao chứ?” Lý Sinh lắc đầu: “Không sao, tranh thủ ra ngoài thôi.” Lý Sinh giờ đang dung hợp Mộc Trần Châu, tinh thần không tốt nhưng đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo.

Họ lập tức quay về.

Lúc vào thì khó khăn trăm bề, nhưng lúc ra lại vô cùng thuận lợi.

Bàn Tử đi tiên phong, Tiểu Ca bọc hậu.

Lý Sinh đi giữa đám đông, vừa đi vừa phân chia tâm lực để dung hợp Mộc Trần Châu.

Dần dần, tôi cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn, có một cảm giác phiêu phiêu như sắp bay lên.

Cùng lúc đó, trong cơ thể tôi cũng có một luồng sức mạnh đang lan tỏa.

Từ từ, tinh thần tôi bắt đầu phấn chấn trở lại.

“Nhìn xem, sức mạnh của Mộc Trần Châu đây rồi!” Trong mắt Lý Sinh lóe lên một tia tâm niệm.

“Cẩn thận, phía trước dường như có gì đó lạ lắm.” Bàn Tử hét lớn một tiếng.

“Đừng lo, chỉ là mấy con tiểu quỷ thôi.” Lý Sinh lập tức lên tiếng.

Nghe Lý Sinh nói vậy, Bàn Tử yên tâm hơn nhiều.

Nếu Lý Sinh đã bảo vậy thì chắc chắn là không có vấn đề gì.

Cậu ta lấy can đảm bước tiếp.

Đột nhiên, Bàn Tử cảm thấy có thứ gì đó chạm vào mặt mình.

Nhìn kỹ lại, đó là một bàn tay trắng bệch.

Bàn Tử hét lớn, vung tay định tóm lấy bàn tay đó.

Dẫu sao cũng là dân đạo mộ lâu năm, giờ đã thành thạo rồi, gặp chuyện thế này người thường chắc đã nhũn chân, nhưng với Bàn Tử thì chỉ là chuyện thường ngày.

Chạm vào mới thấy bàn tay đó hoàn toàn không có chút hơi ấm nào.

Bàn Tử hít sâu một hơi, dùng hết sức lực.

Bên cạnh, Hồ Ba Y lập tức ra tay, ấn móng lừa đen lên.

Bàn tay trắng bệch kia liền im bặt.

“Đại ca, hình như có gì đó không ổn.” Dù đã trấn áp được xác trắng (bạch mao), Bàn Tử vẫn thấy rợn người.

Lý Sinh mỉm cười: “Chỉ là một con bạch mao thôi, kiến thức nhiều rồi còn sợ gì chứ?

Yên tâm đi, không có quái vật lớn đâu, cứ đi tiếp.” Thấy vẻ mặt thản nhiên của Lý Sinh, Bàn Tử lại có thêm dũng khí, nhanh chóng

bước tiếp ra ngoài.

Dọc đường họ còn gặp không ít bạch mao khác, nhưng đúng như Lý Sinh nói, chẳng có con nào lợi hại cả.

Đa số chỉ cần Bàn Tử và Hồ Ba Y ra tay vài chiêu là xong ngay.

Đúng là chỉ là đám "tiểu quỷ", chẳng đáng ngại.

Nhưng không hiểu sao, lòng Bàn Tử càng lúc càng bất an.

"Bao lâu nữa thì ra tới ngoài?" Bàn Tử đột ngột hỏi.

Hoắc Tú Tú nghe vậy liền đáp: "Chắc không xa nữa đâu, nhưng tôi cứ cảm thấy chỗ này có gì đó quái quái!" Nghe Hoắc Tú Tú nói, Dương Tuyết Lệ cũng gật đầu: "Tôi cũng có cảm giác như vậy." Đạo sĩ Hoàng Chương cười: "Có gì mà lạ, trong này có tống tử là chuyện thường, dù đã bị tôi trấn áp nhưng người sống ở nơi này thấy khó chịu là chuyện bình thường thôi mà." Dương Tuyết Lệ lắc đầu: "Tôi không có ý đó." Sắc mặt Hồ Ba Y cũng trở nên nghiêm trọng: "Đúng vậy, cảm giác này không phải do đám tiểu tống tử kia mang lại." Đều là những tay lão luyện trong nghề đạo mộ, gặp tống tử là chuyện thường tình.

Nhưng cảm giác hiện tại khiến mọi người hiểu rõ, đây không phải là từ mấy con tiểu tống tử.

"Đại ca, anh thấy sao?" Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Lý Sinh.

Lý Sinh hít sâu một hơi.

"Mau tăng tốc đi, nếu đi chậm sớm muộn gì cũng có chuyện." Vẻ mặt thản nhiên lúc trước của tôi đã biến mất.

Mọi người nâng cao cảnh giác, tiến về phía lối ra.

Nhưng lạ thay, suốt quãng đường tiếp theo chẳng gặp phải thứ gì.

Dần dần, lối ra đã ở ngay trước mắt.

Chương 701

Đột nhiên, Lý Sinh dừng bước.

“Đại ca, có chuyện gì vậy?” Bàn Tử vội hỏi.

“Tôi thấy có gì đó không đúng, hình như có thứ gì đang tiến lại gần.” Lý Sinh nghiêm túc hẳn.

Hiện giờ tôi đã cơ bản dung hợp được Mộc Trần Châu, thực lực tăng mạnh, nhưng cảm giác bất an trong lòng lại ngày một lớn.

“Mọi người ra trước đi, tôi bọc hậu.” Lý Sinh dứt khoát ra lệnh.

“Thế sao được, đại ca, tôi không thể bỏ anh lại.” Bàn Tử buột miệng nói.

“Có ra thì cùng ra, có ở lại thì cùng ở lại, sao có thể để anh một mình được.” Thái độ Hồ Ba Y cũng rất kiên quyết.

“Đừng cãi nữa, xuống mộ thì quan trọng nhất là tin tưởng lẫn nhau, không được tranh cãi, nghe tôi đi.” Giọng Lý Sinh không cho phép phản kháng.

“Lúc này quan trọng nhất là phải nghe theo chỉ huy.

Mọi người ở lại không giúp được gì mà chỉ làm vướng chân tôi thôi.

Nghe lời tôi, mau đi đi.” Đang nói, trong đường hầm bỗng vang lên những tiếng gào rú kỳ quái.

Dương Tuyết Lệ lên tiếng: “Mọi người đừng cãi nhau nữa, nghe lời Lý ca đi.” Hồ Ba Y và Bàn Tử nhìn nhau.

Ở dưới đường hầm này, nếu thực sự gặp phải quái vật, không hẳn cứ đông người là mạnh.

Thực lực của Lý Sinh đã vượt xa họ quá nhiều.

Nghe Lý Sinh nói vậy, mọi người cũng hiểu giờ không phải lúc dây dưa.

Ngay lập tức, Hồ Ba Y, Bàn Tử, Dương Tuyết Lệ, Hoắc Tú Tú và đạo sĩ Hoàng Chương vội vã rời đi.

Hoàng Chương vốn luôn cho mình là giỏi, nhưng thực sự xuống mộ mới biết so với nhóm Lý Sinh thì mình còn quá yếu.

Tiểu Ca ở lại, trong số mọi người, trừ Lý Sinh ra thì anh là người mạnh nhất.

Tất nhiên, còn có cả Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tay Lý Sinh nắm chặt Hắc Thần Đao.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn luôn có vẻ lười biếng, giờ cũng lộ rõ vẻ trịnh trọng hiếm thấy.

Vẻ mặt Tiểu Ca vẫn bình tĩnh như mọi khi.

Cả ba không bật đèn, trong bóng tối có thứ gì đó đang áp sát.

"Thình!

Thình!

Thình!" Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, như thể có một sinh vật khổng lồ đang tiến tới.

Đám Bàn Tử liều mạng chạy ra ngoài, tiếng động dần xa hẳn, chắc là cũng sắp thoát ra ngoài rồi.

Tôi siết chặt Hắc Thần Đao.

Đột nhiên trong bóng tối, một bóng người lọt vào tầm mắt.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, vung Hắc Thần Đao chém tới.

Dù xung quanh tối đen như mực nhưng mắt tôi không hề bị ảnh

hưởng, mọi thứ hiện lên rõ mồn một.

Kẻ hiện ra trước mắt là một con bạch mao (xác trắng).

Khác hẳn với đám cương thi thông thường, quần áo trên người con bạch mao này vẫn còn nguyên vẹn như mới.

Đây là một điều cực kỳ kỳ lạ.

Bình thường chỉ có lệ quỷ thì quần áo mới được bảo tồn tốt như thế, vì đó là âm y.

Dù dương y của người phàm có nát thành tro thì âm y cũng không bị ảnh hưởng.

Nhưng cương thi thì khác, tuy là âm vật nhưng quần áo mặc trên người đa phần là dương vật.

Đừng nhìn cương thi trong phim mặc đồ nhà Thanh mà tưởng, đó chỉ là để cho hài hòa tránh cảnh phản cảm thôi.

Thực tế cương thi tuy có quần áo nhưng đa phần đều rách nát thê thảm.

Nhưng con cương thi trước mắt rõ ràng là một ngoại lệ.

Lý Sinh không khỏi nâng cao cảnh giác tối đa, quần áo của con cương thi này cũng rất lạ.

Những năm qua, để đi đạo mộ và nhận biết bảo vật, tôi cũng tích lũy không ít kiến thức lịch sử, đặc biệt là trang phục các triều đại đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng con cương thi này mặc đồ hoàn toàn khác với những gì tôi biết.

Trong đầu Lý Sinh chợt lóe lên một ý nghĩ: Thượng cổ cương thi.

Chương 702

Loại cương thi chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tôi đoán không sai đâu, đa phần đó chính là sự thật.

Trong truyền thuyết, thượng cổ cương thi con nào con nấy đều cực kỳ hung hãn.

Dẫu rằng cương thi có tuổi thọ gần như vô hạn, nhưng thực tế thế gian làm gì có thứ gì bất tử vĩnh hằng?

Cương thi và lệ quỷ trong mộ Long Quân đã là những thực thể cổ xưa nhất rồi.

Xa hơn nữa thì tôi chưa thấy bao giờ, nếu không thì thượng cổ cũng chẳng trở thành một khái niệm truyền thuyết.

Thậm chí các triều đại Hạ, Thương, Chu còn cần nhà nước làm cả một công trình khảo cổ xác định niên đại.

Nguyên nhân rất đơn giản: mọi thứ đã thất truyền, bằng chứng cũng chẳng tìm thấy đâu, bao gồm cả một lượng lớn mộ địa.

Ví dụ như Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ này, nhưng trong truyền thuyết, chuyện về Thiên Sơn Tiên Nữ cũng chỉ mới hơn ba ngàn năm trước.

Còn thượng cổ cương thi ít nhất phải tồn tại từ bốn, năm ngàn năm trước.

Tại sao thứ đó lại xuất hiện trong Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ này?

Lý Sinh cũng có chút khó hiểu.

Nhưng giờ không phải lúc để suy nghĩ, việc cấp bách nhất là phải giải quyết tên này trước.

Tuy nhiên, đao của Lý Sinh nhanh nhưng động tác của con cương

thi cũng không hề chậm.

Lưỡi đao chỉ còn cách nó vài thốn thì nó đột nhiên biến mất tăm.

"Nhanh quá." Lý Sinh thầm nghĩ.

Bên cạnh, Tiểu Ca cũng ra tay không chậm trễ, lập tức vung đao chém tới.

Hai người sau một thời gian phối hợp đã cực kỳ ăn ý.

Nhưng Tiểu Ca cũng chém hụt.

Độ linh hoạt của con cương thi này vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Sắc mặt Lý Sinh trở nên khó coi.

Thông thường cương thi là loại lực điền, khó giết nhưng động tác thường cứng nhắc, linh hoạt thế này đúng là chuyện lạ chưa từng thấy.

Lý Sinh biến sắc liên tục nhưng tay chân không hề chậm lại, bất kể lý do là gì, cứ đánh trước đã.

Lý Sinh nhanh, cương thi cũng nhanh.

Sau khi né được một đao của Lý Sinh, nó lập tức đổi tư thế, thu người lại như một con mèo.

Cơ thể nó linh hoạt vô cùng, hoàn toàn không giống cương thi bị biến đổi, mà giống như một cao thủ nhu đạo đỉnh cấp.

Phải biết rằng cương thi thường rất cứng, nên mới gọi là cương thi (xác cứng) chứ?

Nhưng con trước mắt này rõ ràng phản lại lẽ thường, điều đó cũng đồng nghĩa với việc nó mạnh hơn cương thi thường rất nhiều.

Lý Sinh hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy một luồng thi khí tràn

vào cơ thể khiến tôi thấy hơi chóng mặt.

Nhưng rất nhanh, cơ thể tôi đã phát huy tác dụng, tiêu tán luồng thi khí đó không dấu vết.

Bên kia, Tiểu Ca cũng hơi lảo đảo nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cả hai đều không phải người thường, chút thi khí này không ảnh hưởng được gì.

Những thay đổi của hai người đều lọt vào mắt con cương thi.

Nó cũng hơi sững sờ, rõ ràng không ngờ hai kẻ này lại khó nhằn đến thế.

Người thường gặp cảnh này chắc đã ngã gục từ lâu, nhưng hai người vẫn như không có chuyện gì.

Lý Sinh chứng kiến cảnh đó cũng thấy chấn động.

Con cương thi này không chỉ linh hoạt, phản ứng nhạy bén mà còn có cả biểu cảm trên khuôn mặt.

Bình thường cương thi không bao giờ có chuyện đó.

Cương thi chỉ di động bằng thi khí, thực tế nội tạng đã thối rữa từ lâu, não bộ cũng chẳng còn để mà suy nghĩ, chúng chỉ hành động theo bản năng là nuốt chửng dương khí của con người.

Nhưng con cương thi trước mắt rõ ràng không phải vậy, nếu không sao nó lại có biểu cảm được?

Lý Sinh càng lúc càng trịnh trọng, tay nắm chặt Hắc Thần Đao nhưng không vội ra chiêu.

Những lúc thế này càng cần phải giữ bình tĩnh, nếu manh động thì e rằng chỉ trong chốc lát sẽ ngã gục dưới tay nó.

Lý Sinh là người dày dạn kinh nghiệm, tuy lần đầu gặp đối thủ mạnh thế này nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.

Phía đối diện, con cương thi cũng không vội ra tay, đôi mắt nó đảo liên tục như đang suy tính.

Chương 703

“Thượng cổ cương thi.” Tiểu Ca trầm giọng nói.

Lý Sinh gật đầu, tôi đã nhận ra điều đó từ sớm rồi.

“Nếu tôi đoán không lầm, đây chắc là Tướng Thần trong tứ đại cương thi thượng cổ.” Tiểu Ca vốn ít nói lại lên tiếng lần nữa.

Lý Sinh hơi ngẩn ra, tôi cũng có phỏng đoán như vậy nhưng chưa nói ra, không ngờ Tiểu Ca cũng nghĩ thế.

Cũng đúng thôi, Tiểu Ca tuy mười năm bị xóa ký ức một lần nhưng dù sao cũng là người nhà họ Trương, lại đi đạo mộ quanh năm.

Đừng nhìn anh ta như hũ nút, chứ kiến thức thì không ít đâu.

Biết được lai lịch con cương thi này cũng không có gì lạ.

Tứ đại cương thi thượng cổ con nào cũng là tồn tại lừng lẫy, dân đạo mộ mà gặp phải thì coi như mười phần chết không có phần sống.

Mô kim phù hay móng lừa đen đều vô dụng với chúng, nếu không thì sao được gọi là vương giả trong đám cương thi.

Nghe nói từng có một con cương thi tiêu diệt cả mười vạn đại quân.

Dù đó chỉ là truyền thuyết, sử sách không ghi lại, nhưng dân đạo mộ như Lý Sinh đều biết đó không phải lời nói suông.

Ít nhất thì bất kỳ con nào trong tứ đại cương thi cũng có năng lực đó.

Sức mạnh vô biên, đao thương bất nhập, cực khó tiêu diệt, quan trọng hơn là không có gì khắc chế được chúng, lại còn không biết mệt mỏi.

Lý Sinh không thể tưởng tượng nổi một đội quân thời cổ đại gặp phải loại này thì có cách gì chống đỡ, chắc chỉ có nước bỏ chạy thôi.

Nếu thực sự đối đầu trực diện thì bao nhiêu người cũng chết sạch.

Tuy nhiên tình hình hiện tại không cho phép Lý Sinh bỏ chạy.

Một là không biết đám Dương Tuyết Lệ đã thoát ra ngoài chưa, hai là con cương thi này nhanh như thế, nếu mười vạn đại quân thì còn có người chạy thoát, chứ Lý Sinh có một mình thì chạy đằng trời.

Nhìn ánh mắt của nó, Lý Sinh biết con Tướng Thần này đã khóa chặt mục tiêu vào mình.

Nguyên nhân là vì Tướng Thần cảm nhận được mối đe dọa nghiêm trọng từ Lý Sinh, thứ mà nó không thấy ở Tiểu Ca.

Không chỉ vì Lý Sinh mạnh mà còn vì tay tôi đang cầm Hắc Thần Đao – một thần vật.

So với Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca, Hắc Thần Đao sau khi được hệ thống nâng cấp mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chính vì thế nó mới nhắm vào Lý Sinh.

Tất nhiên Tiểu Ca cũng không bị nó phớt lờ hoàn toàn, nhưng không phải mục tiêu trọng điểm.

Phập!

Tướng Thần đột nhiên lao tới như mãnh hổ xuống núi.

Nhanh như chớp, Lý Sinh phản ứng cũng cực lẹ.

Tôi không di chuyển mà hơi quỵ gối, cúi người xuống, tay cầm Hắc Thần Đao chém ngược lên trên, nhắm thẳng vào bụng dưới của Tướng Thần.

Cả hai ra chiêu đều cực nhanh, trong nháy mắt, trong đường hầm

vang lên những tiếng xé gió kinh người.

Phía trước, Bàn Tử đột nhiên quay đầu lại.

“Mau nghe xem, tiếng gì thế?” “Chắc là Lý ca đang đánh nhau với thứ gì đó trong hầm rồi.” Trên mặt Dương Tuyết Lệ hiện rõ vẻ lo lắng.

Nhiều lần đi theo Lý Sinh, cô đương nhiên hiểu rõ bản lĩnh của anh.

Những loại quỷ vật thông thường không thể đe dọa được Lý Sinh.

Nhưng Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ này không phải mộ thường, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Những gì vừa trải qua đã chứng minh điều đó.

Cô lo lắng cho người đàn ông của mình cũng là chuyện thường tình.

Nhưng lúc này lo lắng cũng vô ích, Hồ Ba Y lên tiếng: “Đừng nhìn nữa, cũng đừng nói gì, mau tranh thủ ra ngoài thôi.

Không gây thêm phiền phức cho đại ca chính là sự giúp đỡ lớn nhất rồi.” Mọi người nghe vậy đều gật đầu, nhanh chân bước tiếp.

Chẳng mấy chốc, họ đã thấy ánh sáng từ phía ngoài.

“Ra rồi!” Bàn Tử hét lớn, vui mừng khôn xiết.

Một chuyến đi suýt soát mạng sống.

Những người khác cũng thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Nhưng đồng thời họ cũng không khỏi lo cho hai người bên trong, không biết Lý Sinh và Tiểu Ca có gặp nguy hiểm gì không.

“Tôi sẽ đợi ở đây.” Dương Tuyết Lệ nhìn trời, khẽ nói.

Mọi người đều gật đầu, bắt đầu dựng lều trại, chuẩn bị đồ đạc

chờ đợi hai người họ.

Chương 704

Ở phía bên kia, trận chiến giữa Lý Sinh và Tướng Thần đã đến hồi gay cấn.

Một người một xác ra chiêu cực nhanh, đã trao đổi không biết bao nhiêu hiệp.

Nếu có người ngoài ở đây, chắc chắn sẽ tưởng là hai vị cao thủ võ lâm tuyệt thế đang giao đấu.

Lý Sinh càng đánh càng kinh ngạc, danh tiếng tứ đại cương thi thượng cổ quả danh bất hư truyền.

Con Tướng Thần này thực sự rất mạnh.

Tuy nhiên, nhờ vào sự sắc bén của Hắc Thần Đao, Lý Sinh vẫn chiếm ưu thế.

Dẫu sao Tướng Thần có lợi hại đến đâu cũng không thể làm ngơ trước Hắc Thần Đao, hễ đao vung tới là nó phải né tránh, không dám đối đầu trực tiếp.

Thêm vào đó đường hầm chật hẹp cũng giúp ích rất nhiều cho Lý Sinh.

Tiểu Ca cũng thỉnh thoảng vung đao giúp Lý Sinh giành ưu thế lớn hơn.

Thế nhưng đối với đao của Tiểu Ca, Tướng Thần rõ ràng không hề e dè.

Có những lúc đao của Tiểu Ca chém trúng người nó nhưng chẳng gây ra vết thương nào đáng kể.

Loại cương thi này da thịt cứng hơn sắt thép, dù Hắc Kim Cổ Đao

có thần kỳ đến đâu cũng khó lòng làm nó bị thương.

Dù vậy, sự quấy rối của Tiểu Ca cũng giúp ích cho Lý Sinh rất nhiều.

Dần dần, Lý Sinh hoàn toàn kiểm soát được nhịp độ trận đấu, ép Tướng Thần vào thế hạ phong.

Lý Sinh dồn ép liên tục, Hắc Thần Đao múa lượn như rồng bay phượng múa.

Đúng lúc đó, Tướng Thần đột nhiên rống lên một tiếng.

Ngay lập tức, một luồng sóng âm kinh khủng từ người nó tỏa ra.

Lý Sinh biến sắc, vội vàng lùi lại.

Tiểu Ca bên cạnh còn đau đớn hơn, phải dùng đao chống xuống đất, người không nhúc nhích nổi.

Nhưng ngay giây sau, Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng cạnh nãy giờ chưa ra tay đột nhiên hành động.

Động tác của cô vẫn tao nhã như thường, chỉ thấy những quầng sáng vàng nhạt tỏa ra từ người cô.

Tướng Thần đột nhiên khựng lại, cơ thể cứng đờ.

Khí thế của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng suy giảm đi rõ rệt, có lẽ chiêu vừa rồi tiêu tốn của cô rất nhiều sức lực.

Ngay khoảnh khắc đó, Lý Sinh lao tới.

Gần như trong tích tắc, tôi đã loại bỏ được ảnh hưởng từ tiếng rống của Tướng Thần.

Luồng sóng âm kia khiến Tiểu Ca choáng váng hồi lâu, nhưng với Lý Sinh chỉ gây ra một thoáng ngẩn ngơ.

Nhanh như chớp, Hắc Thần Đao giáng xuống như Thái Sơn áp

đỉnh.

Trong nháy mắt, thân hình Tướng Thần như quả dưa hấu bị bổ ra làm đôi.

Lý Sinh không dừng lại, Hắc Thần Đao múa loạn, chỉ trong chớp mắt đã phân xác Tướng Thần thành mười mấy mảnh.

Mọi chuyện nhìn thì phức tạp nhưng thực ra chỉ diễn ra trong vòng một hơi thở.

Con Tướng Thần bất khả chiến bại lúc nãy giờ đã thành đống tử thi dưới đao của Lý Sinh.

Lần này thì nó thực sự chết hẳn rồi.

Hắc Thần Đao có một ma lực thần kỳ, dù Tướng Thần có lợi hại đến đâu, một khi bị nó phân xác thì tuyệt đối không thể phục sinh.

Ánh mắt Tiểu Ca tràn đầy sự kinh ngạc, không ngờ Lý Sinh lại có thể lật ngược thế cờ chém chết Tướng Thần nhanh đến vậy.

Thực lực này khiến cả Tiểu Ca cũng thấy sợ hãi.

Nhưng ở phía bên kia, sau khi Tướng Thần ngã xuống, cơ thể Lý Sinh cũng hơi run rẩy.

Đòn tấn công vừa rồi trông thì dũng mãnh vô song nhưng thực chất đã vắt kiệt sức lực của tôi.

Sau khi giết được Tướng Thần, Lý Sinh không ở lại lâu, lập tức cùng Tiểu Ca chạy ra ngoài.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa rồi cũng tiêu hao nhiều tinh khí, lúc này cũng gượng sức đi theo sau hai người.

Chẳng mấy chốc họ đã thoát ra ngoài.

Phía bên ngoài, Dương Tuyết Lệ và mọi người đã chờ đợi đến

mòn mỏi.

Thấy đám Lý Sinh ra, cô và Hoắc Tú Tú cuối cùng cũng thở phào.

“Cuối cùng cũng ra rồi.” Ánh mắt Dương Tuyết Lệ tràn đầy vẻ dịu dàng.

Tuy thời gian chờ đợi không lâu nhưng cô cảm giác như đã trôi qua cả thế kỷ, không kìm được lao vào lòng Lý Sinh.

Chương 705

“Tôi không sao đâu, đại ca của mọi người mà lại có chuyện được à?” Bàn Tử bồi thêm vài câu khiến ai nấy đều bật cười.

Thoát chết từ cõi tử, mọi người đều thấy nhẹ nhõm.

Trên đường rời khỏi Thiên Sơn, tuy vẫn gặp không ít vất vả nhưng nhìn chung khá thuận lợi, chẳng mấy chốc đã ra tới cửa núi.

Ở một thị trấn gần đó, mọi người tìm một quán trọ nghỉ ngơi.

Sau khi tắm rửa sạch bụi trần, cảm giác thật sảng khoái.

Ở lại đó không lâu, vài ngày sau cả nhóm bắt xe quay về Sa Thành.

Trải qua sinh tử, về nhà tất nhiên phải nghỉ ngơi cho đã.

Một hôm, Lý Sinh đang nghỉ ngơi trong phủ thì quản gia đưa tới một tấm thiệp mời.

“Người này tên là Tề Tử Quang, một tay đảo gia có tiếng.” Lý Sinh gật đầu, khi tiếp quản Lão Cửu Môn tôi cũng đã nghe danh người này.

Sẵn lúc rảnh rỗi, tôi quyết định tới xem sao.

Phủ đệ họ Tề rất bề thế, nhìn là biết gia đình này rất giàu có.

Lý Sinh cầm thiệp đưa ra, sau đó được dẫn vào một đại sảnh cực kỳ tinh xảo.

Tôi cũng chẳng khách sáo, ngồi xuống ngay.

Không lâu sau, một lão già khoảng sáu bảy mươi tuổi bước vào, đó chính là Tề Tử Quang.

“Kính chào Lý gia.” Tề Tử Quang vô cùng cung kính.

Hai người tán gẫu một hồi, Tề Tử Quang đưa ra vài món đồ cổ, hỏi thăm quan hệ với Lão Cửu Môn.

Sau một lúc trò chuyện, Lý Sinh cũng không vòng vo nữa.

"Chẳng hay hôm nay các hạ mời tôi tới đây có việc gì không?" Tề Tử Quang nghe vậy mỉm cười, hạ thấp giọng nói: "Không biết Lý gia đã từng nghe nói đến Thi Hương Tiên Hoa chưa?" Lý Sinh hơi khựng lại.

Những năm qua, con mắt nhìn đời của tôi cũng cao dần lên, những thứ bình thường chẳng bao giờ lọt vào mắt xanh.

Nhưng Thi Hương Tiên Hoa thì đúng là một món bảo vật hiếm có khó tìm.

"Nói thật với Lý gia, trong tay tôi có một tấm bản đồ Tôn Hoàng Thành.

Tôi muốn nhờ Lý gia đưa con trai tôi vào trong đó hái lấy Thi Hương Tiên Hoa." Có vẻ hấp dẫn đây, ánh mắt Lý Sinh lóe sáng: "Chắc chắn chứ?" Tề Tử Quang vuốt râu: "Tuy không dám chắc một trăm phần trăm nhưng bảy tám phần thì không sai được.

Vào trong mộ rồi, những thứ khác tôi đều không cần, chỉ cần thứ đó thôi..." Lão ta chưa nói hết câu đã bị Lý Sinh ngắt lời.

"Hừ, chẳng lẽ ông muốn tôi vào đó liều mạng tranh đấu, rồi ông lại muốn độc chiếm toàn bộ Thi Hương Tiên Hoa sao?" Lý Sinh cũng chẳng nể nang gì.

Đám hạ nhân đứng bên cạnh đều âm thầm kinh ngạc, không biết chàng trai trẻ này là ai mà dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với chủ nhân của họ.

Thế nhưng phản ứng của Tề Tử Quang lại rất thản nhiên, bước vào miếu thì phải thắp nhang, thấy Phật thì phải lạy.

Đừng nhìn lão ta tiền bạc đầy kho, chứ thực sự luận về thân phận địa vị thì Lý Sinh cao hơn lão ta nhiều.

Lý Sinh dùng giọng điệu bề trên để nói chuyện, một người trẻ tuổi đối mặt với một lão già sáu bảy mươi tuổi, Tề Tử Quang chẳng những không thấy lạ mà còn cảm thấy tự nhiên.

Dẫu sao, địa vị thủ lĩnh Lão Cửu Môn đặt ở đâu cũng đủ sức ngồi ghế chủ tọa.

Điểm này Tề Tử Quang rất rõ ràng.

Với những người có bản lĩnh thực sự, ông ta kính trọng như kính một vị thần, chứ không coi Lý Sinh là kẻ phàm trần.

"Lý gia, tôi không tham lam đến thế.

Sự việc cũng không giống như ngài nghĩ đâu, chắc là tôi muốn có chút Thi Hương Tiên Hoa thôi." Dưới ánh mắt chất vấn của Lý Sinh, Tề Tử Quang cuối cùng cũng không nhịn được mà nói thật: "Tôi chỉ cần một chút xíu thôi." Lão đưa một đầu ngón tay ra, dùng ngón tay khác chặn lại ở phần đầu móng.

Xem ra thứ lão muốn quả thật không nhiều.

Lý Sinh nghe xong, đại khái đã hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Tề Tử Quang vốn là đến cầu xin cho con trai mình.

"Tề Tử Quang, người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, tuy ông cho tôi xem những thứ đó để chứng minh Tề gia và Lão Cửu Môn có chút quan hệ.

Nhưng hiện tại, người đứng đầu Lão Cửu Môn là tôi.

Giữa tôi và ông hình như chẳng có giao tình gì thì phải?" Tề Tử Quang thầm kêu khổ trong lòng: "Thanh niên này quả nhiên lợi hại, thật sự là ăn mềm không ăn cứng." "Hắc hắc, giao tình ấy mà, cái gì

cũng phải từ lạ thành quen, chúng ta cứ qua lại dần dần rồi tự nhiên sẽ có giao tình thôi mà?" Nói đoạn, Tề Tử Quang đẩy một món cổ vật – một chiếc bình sứ thanh hoa thời cổ – đến trước mặt Lý Sinh, ý đồ dùng vật chất để mua chuộc vô cùng lộ liễu.

Lý Sinh cười ha hả.

"Tề Tử Quang, ông định làm gì?

Dùng thứ này để hối lộ tôi sao?" Tề Tử Quang nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lý Sinh này thật quá không thức thời.

Món đồ này là đồ tốt đấy, ít nhất cũng trị giá vài triệu tệ.

Chương 706

“Lý gia, tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nhờ ngài xem giúp tôi.

Ngài mang về, giúp tôi xem cổ vật này là thật hay giả.

Không cần vội trả đâu, ba năm năm năm, hay mười năm tám năm đều không thành vấn đề.

Đồ vật này tạm thời cứ để chỗ ngài, nếu Lý gia định thu phí gửi đồ thì lão Tề tôi thật sự ngại quá, Lý gia ạ.” Một thủ đoạn mua chuộc vô cùng cao tay, lời nói tuy rất mềm mỏng nhưng ý thức lại vô cùng cứng rắn.

Nếu đã nhận đồ của tôi thì phải làm việc cho tôi!

Lý Sinh lăn lộn trong nghề lâu như vậy, lẽ nào không nhìn ra chút mánh khóe nhỏ này của Tề Tử Quang.

“Hắc hắc, bụng tôi đói rồi, đây là lúc để kiểm tra tay nghề của đầu bếp nhà ông đấy.” “Lý gia, việc này dễ thôi, quá đơn giản rồi!

Tề phủ không có gì chứ đầu bếp giỏi thì có vài người.

Quản gia, mấy vị sư phụ đã chuẩn bị xong cơm nước chưa?” “Báo cáo lão gia, tất cả đã sẵn sàng.

Chỉ đợi lão gia và Lý gia vào bàn dùng bữa.” Lý Sinh đứng dậy, vươn vai một cái, đẩy chiếc bình sứ thanh hoa sang một bên, dưới sự hộ tống khách khí của Tề Tử Quang đi về phía phòng ăn.

Vừa vào phòng ăn đã ngửi thấy một mùi hương đặc biệt.

Ở những nơi nhỏ bé gần như không thể thấy được các loại trân tu mỹ vị thế này, từ đồ trên trời đến đồ dưới đất, hai ba mươi món bày biện đầy ắp trên bàn.

Các món ăn đều đang bốc hơi nóng hổi.

Bên cạnh bàn bát tiên là vài chai rượu trắng danh quý và mấy chai rượu tây có bao bì cực kỳ sang trọng.

Xem chừng tất cả đều có giá trị không nhỏ.

Lý Sinh chỉ vào bàn rượu thịt, nói: "Tề Tử Quang, ông già rồi, hà tất phải hao tâm tổn sức như thế, cứ làm sơ sơ là được rồi.

Làm rầm rộ thế này khiến Lý Sinh tôi cũng thấy ngại quá." "Hắc hắc, Lý gia nói vậy là đang tát vào mặt Tề Tử Quang tôi rồi.

Với vị thế của Lý gia trong Lão Cửu Môn và uy tín trên giang hồ, hôm nay ngài hạ mình ghé thăm hàn xá là vinh hạnh của Tề Tử Quang tôi.

Để tôi rót rượu cho Lý gia." Tên quản gia đứng bên cạnh nhìn mà ngây người.

Lão gia nhà mình gia đại nghiệp đại, mặt mũi rất lớn, vậy mà chưa bao giờ đích thân rót rượu cho ai trên bàn tiệc.

Hôm nay vị thủ lĩnh Lão Cửu Môn này tới, Tề Tử Quang vốn là nhân vật quan trọng lâu đời lại đích thân rót rượu cho Lý Sinh.

Đãi ngộ này không phải ai cũng có, quản gia thầm kinh ngạc trong lòng.

"Hắc hắc, Lý gia, Tề Tử Quang tôi xin kính ngài ba ly trước để bày tỏ kính ý.

Ngài hãy cân nhắc việc đưa thằng con dại nhà tôi đi một chuyến đến Cổ Trường Thành." Lý Sinh uống cạn ba ly, cảm nhận rượu quả nhiên là loại hảo hạng ủ vài chục năm.

"Tề Tử Quang, chuyện ông nói không phải không thể cân nhắc.

Nhưng một là chuyện này quá mạo hiểm, quý công tử nhà ông thân

ngọc mình vàng, đi một chuyến lỡ có sơ suất gì thì tôi gánh không nổi.

Hai là động tĩnh lớn thế này, chúng tôi cũng không thể làm không công đúng không?

Vả lại người của tôi ngoài làm việc ra còn phải bớt việc để chăm sóc con trai ông, không tiện lắm." "Hắc hắc, những chuyện khác đều ổn hết!

Lúc nãy lão phu đã nói rồi, giao tình là từ qua lại mà thành.

Yên tâm, toàn bộ kinh phí hành động lần này của Lão Cửu Môn, Tề Tử Quang tôi bao hết.

Chỉ cần ngài chịu đưa con trai tôi đi xuống đấu...

à không không, phải gọi là đi mở mang tầm mắt, mọi thứ khác cứ để tôi lo." Lý Sinh nói: "Nói thật lòng, cổ vật tôi vừa từ Tây Bắc trở về, cách đây không lâu cũng vừa xuất ra một lô.

Tôi không thiếu đồ." "Tôi hiểu, tôi hiểu mà Lý gia.

Thế này đi, ngài cứ ra một con số, tôi trả bằng tiền mặt được không?

Còn về thủ hạ của ngài, bất kể là ai, chỉ cần ngài báo tên, mỗi người đều có một khoản phí bồi dưỡng.

Đó là chút lòng thành nhỏ của lão phu, muốn nhờ họ chiếu cố con trai tôi, thật không dễ dàng gì.

Chút lòng thành này là nên có, tuyệt đối nên có." Lý Sinh đặt ly rượu xuống, tò mò hỏi: "Tại sao ông nhất định phải nhét con trai mình vào đội ngũ của tôi?

Nói thật đi, nếu không thì uống xong ly này tôi đi ngay.

Quy tắc của Lão Cửu Môn là tuyệt không nợ nần.

Hôm nay ông mời tôi, hôm khác Lý Sinh tôi sẽ mời lại, nhưng quy cách chắc chắn không cao bằng chỗ ông đâu." Tề Tử Quang nhìn thẳng vào mắt Lý Sinh, thấy đôi mắt ấy như muốn xuyên thấu tâm can, liền cảm thấy dùng một bộ văn vở để đối phó với Lý Sinh thật không dễ dàng chút nào.

Lai lịch của lão thực chất là một kẻ buôn lậu đồ cổ.

Nói một cách khó nghe, những việc Lý Sinh và Lão Cửu Môn làm là trực tiếp đi đào, còn việc Tề Tử Quang làm chỉ là trung gian thương lái.

Những năm qua, nhờ cơ duyên mà lão kết giao được với vài kẻ chuyên xuất hàng trên giang hồ, lại liên hệ được với mấy người mua ở nước ngoài, nên làm ăn ngày càng lớn.

Tích cóp được cơ ngơi đồ sộ như căn biệt thự view sông này, tự xưng là lão gia, nhưng thực chất chỉ là một kẻ đào đất phất lên nhờ buôn lậu.

Chương 707

Ánh mắt của Lý Sinh quả thực không dễ đối phó.

Nếu nói dối, Tề Tử Quang cảm giác nhất định sẽ bị ánh mắt sắc sảo đó nhìn thấu.

Tuyệt đối không được hoảng, nhưng lời nói thật cũng không thể nói hết.

Không thể nói thẳng là: "Lão tử nhắm vào Thi Hương Tiên Hoa mà đi." Nếu không, Lý Sinh có thể lật bàn bất cứ lúc nào.

"Lý gia, chuyện là thế này, tuổi trẻ ai mà không phạm lỗi.

Có lẽ ông trời đang trừng phạt Tề Tử Quang tôi vì lỗi lầm thời trẻ, khiến con trai tôi mắc phải một căn bệnh lạ.

Vì vậy tôi thường nghĩ, nếu có cơ hội để chuộc lỗi thì tốt biết mấy.

Lý gia hãy cho tôi một cơ hội chuộc lỗi, Tề Tử Quang cảm kích khôn cùng." Lý Sinh nhíu mày: "Gì cơ?

Ông để Tề Thái gia nhập đội ngũ của tôi hoàn toàn là để chuộc lỗi?

Không vấn đề gì, nhưng bản thân chuyện này có vấn đề.

Người ta chuộc lỗi thì làm từ thiện, xây cầu làm đường.

Cách chuộc lỗi của ông hơi đặc biệt đấy.

Có ai chuộc lỗi bằng cách tống con trai đi mạo hiểm kiểu này không?" Lý Sinh dùng từ "mạo hiểm" thay cho "đổ đấu" (đào mộ) để đối phương hiểu ý, đồng thời không làm lời nói quá gay gắt, tránh đắc tội Tề Tử Quang.

Đúng lúc này, lão quản gia lên tiếng: “Lão gia, thiếu gia về rồi.” Tề Tử Quang đại hỷ.

Tề Thái về thật đúng lúc để giải vây.

Lão đang cảm thấy bị dồn vào thế bí, nếu để Lý Sinh hỏi tiếp chắc chắn sẽ bại lộ.

Tề Thái về giúp lão có cớ ngắt lời Lý Sinh và suy nghĩ cách đối đáp.

“Cha, ai đây?

Tề gia mình hình như không có người thân nào trẻ thế này mà.” “Tề Thái, mau lên, quỳ xuống đất cho cha!” “Quỳ xuống đất?

Làm gì?

Con đang là người bệnh mà.

Hôm nay không cúng tổ tiên cũng chẳng kết hôn, mắc gì con phải quỳ?” “Thằng ranh này, không phải con thường nói với cha người con sùng bái nhất là thủ lĩnh Lão Cửu Môn sao?” “À, đúng thế.

Thủ lĩnh Lão Cửu Môn thì oai vãi rồi, trên giang hồ là nhân vật như thần tiên vậy.

Mà cha nhắc đến làm gì?” Tề Tử Quang nói với Tề Thái: “Con có biết người trẻ tuổi này là ai không?” “Không biết, trông chẳng giống người thân nhà mình.” Tề Thái vừa vào đã ngồi xuống bàn, gắp một miếng thức ăn, rồi nói với quản gia: “Đầu bếp nào làm món cá quế này thế?

Cho nhiều hạt tiêu quá, mai đuổi việc cho tôi.” Quản gia có chút lúng túng.

Tề Tử Quang thì đôi mắt nheo lại, không dám nhìn về phía Lý Sinh vì quá xấu hổ.

“Nghịch tử!

Đây chính là vị Lý gia lừng lẫy, thủ lĩnh của Lão Cửu Môn.

Không mau quỳ xuống bái kiến Lý gia!” Lý Sinh tò mò hỏi: “Tề Thái, chẳng phải cậu đang ở bệnh viện sao?

Chúc mừng nhé, nhìn bộ dạng cậu sinh long hoạt hổ thế này chắc là khỏi rồi.” “Ai cơ?

Cha, ai?

Thủ lĩnh Lão Cửu Môn á?

Ha ha ha, cha uống say rồi, lẩm cẩm rồi phải không?” Tề Tử Quang ái ngại nói với Lý Sinh: “Lý gia, thật đắc tội quá.

Tôi phải giáo huấn thằng nghịch tử này trước mặt ngài.” Nói xong, Tề Tử Quang xoay người tát Tề Thái một cái đau điếng.

“Tề Thái, cha nói nghiêm túc đấy.

Người này chính là thủ lĩnh Lão Cửu Môn.

Con có biết tại sao ngài ấy trẻ thế này không?

Vì ngài ấy đã ăn Mộc Trần Châu, và vừa cùng thủ hạ từ mộ Thiên Sơn Tiên Nữ trở về!

Khải hoàn quy, đại thắng trở về, hiểu chưa?” “A... thật... thật sao?

Nghe nói Mộc Trần Châu có tác dụng cải lão hoàn đồng, nâng cao công lực, chẳng lẽ...” Lý Sinh gắp một miếng thức ăn, nói: “Khách sáo rồi, khách sáo rồi.” “Thật sự là thủ lĩnh Lão Cửu Môn sao?” Lý Sinh đặt đũa xuống, nâng ly: “Chúc mừng cậu, Tề Thái.” “Hả?

Con có gì để chúc mừng đâu?” “Cha cậu bảo cậu bị bệnh, giờ thấy cậu khỏe mạnh thế này, tôi thấy bệnh của cậu khỏi hẳn rồi đấy.

Chẳng lẽ thế không đáng chúc mừng sao?” Tề Thái ngượng ngùng

đáp một tiếng, rồi lại nói: “Nhưng con nhìn trái nhìn phải cũng không giống thủ lĩnh Lão Cửu Môn.

Chương 708

Con cứ tưởng thủ lĩnh Lão Cửu Môn ít nhất cũng phải năm sáu chục tuổi, ăn nói thì giống cha con, cứ úp úp mở mở, thích ra vẻ." Tề Tử Quang cười khổ, xin lỗi Lý Sinh: "Thật ngại quá, đều tại tôi bình thường nuông chiều thằng nghịch tử này quá mức." "Không sao, tôi thích cách nói chuyện của lệnh công tử." Lúc này, tên quản gia thông minh đột nhiên ghé tai Tề Thái, nói nhỏ: "Thiếu gia, đúng là thủ lĩnh Lão Cửu Môn đấy.

Những món đồ giả cổ bày trong đại sảnh đều bị ngài ấy nhặt ra từ đống đồ thật rồi đập nát đấy.

Lão gia đã sớm thử thách thân phận rồi, chuẩn không cần chỉnh đâu." Câu nói của quản gia khiến Tề Thái rùng mình.

Vì lúc vào hắn đã thấy đống mảnh vỡ cổ vật ở sảnh, còn đang thắc mắc không biết nhà có bị cướp không, giờ mới hiểu căn nguyên.

"Ái chà ái chà, thật là lợi hại, Lý gia thật lợi hại!

Tề Thái bái kiến Lý gia." Tề Thái lập tức quỳ sụp xuống, dáng vẻ nô tài mười mươi, trong đôi mắt nhỏ lóe lên một tia hung quang ẩn giấu nhưng ngoài mặt vẫn cười xởi lởi.

"Tề Thái, cha cậu bảo cậu quỳ là cậu quỳ ngay, thật hiếu thuận quá.

Được rồi, đứng lên đi." "Đa tạ Lý gia." Tề Tử Quang lại nháy mắt với con trai, Tề Thái lập tức dâng rượu: "Lý gia, con vừa vào cửa đã cảm thấy ngài có tiên khí, Lý gia có được Mộc Trần Châu chắc là trẻ ra tới ba bốn chục tuổi ấy nhỉ.

Thật là phúc khí, Tề Thái con ngưỡng mộ vô cùng." Tề Tử Quang

thấy con trai nói chuyện không đâu vào đâu, tức phát điên.

Lão nghe nói thủ lĩnh đời này của Lão Cửu Môn là một người trẻ tuổi mới ngoài đôi mươi, làm việc rất có tiếng vang.

Tề Thái lại bảo Lý Sinh ăn Mộc Trần Châu nên trẻ lại ba bốn chục tuổi, chẳng khác nào bảo người ta là lão yêu quái biến hình?

Lý Sinh không tức giận mới là lạ!

Cứ tưởng Lý Sinh sẽ phát tác ngay, Tề Tử Quang đã chuẩn bị sẵn lời xin lỗi, ai ngờ Lý Sinh đột nhiên cười ha hả nói: "Tề Thái, nhìn tôi giống trẻ ra ba bốn chục tuổi lắm sao?

Nhưng nhìn tuổi tác, tôi trông thế nào cũng chẳng quá hai mươi.

Nếu thật sự trẻ ra ba bốn chục tuổi thì tôi chẳng hóa thành yêu quái rồi sao?" Thấy Tề Tử Quang đang nháy mắt điên cuồng, Tề Thái liền cười xòa: "Đúng đúng đúng, Lý gia nói chuyện thật hài hước." "Tề Thái, đi Cổ Trường Thành à?

Không biết cha cậu có chuẩn bị tư liệu gì không?

Cha cậu còn cho tôi xem cả tờ báo cũ của nước ngoài đấy." Tề Thái thấy chuyện tờ báo cũ Lý Sinh cũng đã biết, lại thấy cha mình đã bàn bạc với Lý Sinh chuyện đó, nên cũng bỏ qua e ngại.

Hắn liền nói: "Nước Tiểu Thương đất rộng người thưa, Tôn Hoàng Thành là nơi vương đại của nước Thương từng ghé qua.

Nghe nói ở đó tế tự thiên địa, tư liệu của con có..." Tề Tử Quang thấy con trai định tiết lộ thêm chi tiết, liền ho khan để nhắc nhở đừng nói nữa.

Dẫu sao Lý Sinh đến giờ vẫn chỉ hờ hững nói câu "để cân nhắc", chưa hề đồng ý.

Vì vậy hai bên vẫn đang trong thế giằng co.

Theo cách nghĩ của Tề Tử Quang, nếu lợi ích không đủ, Lý Sinh tuyệt đối sẽ không để con trai lão gia nhập đội ngũ đi về phía Bắc.

Trong tay lão hiện giờ vẫn còn nắm giữ một tấm bản đồ cổ của Tôn Hoàng Thành.

Đó là quân bài cuối cùng.

Nếu con trai lão bại lộ quá sớm, sẽ khiến lão rơi vào thế bị động khi giao dịch với Lý Sinh.

Dẫu sao theo lời Lý Sinh, Tề phủ và Lão Cửu Môn chẳng có giao tình gì, chuyện qua lại của thế hệ trước cũng chẳng áp đặt lên đầu vị thủ lĩnh hiện tại được.

Thế nên, là một kẻ lão luyện giang hồ, Tề Tử Quang không thể để con trai nhanh chóng lật bài tẩy được.

“Nào, Lý gia, ăn thức ăn đi.

Món cá quế này không ngon thì ăn món khác.” “Đừng mà, đầu bếp làm cá quế có hương hoa quế thơm lắm.

Quản gia, đi hỏi đầu bếp xem cá được ngâm trong hoa quế bao lâu rồi?” Quản gia quay lại ngay, báo với Lý Sinh: “Lý gia, đầu bếp bảo ngâm hai mươi phút, cùng với rượu gia vị đã ướp đủ hai mươi phút ạ.” Tề Thái vốn định bảo quản gia đuổi việc đầu bếp đó, nhưng thấy Lý Sinh khen ngon liền đổi giọng ngay: “Lý gia thích cá quế thì cứ để đầu bếp đó lại.

Hôm nào Lý gia rảnh, muốn ăn thì cứ bảo lão làm tiếp.” Lý Sinh nói: “Tề Thái, tôi nói vậy mà cậu không hiểu ý tôi sao?

Tôi bảo cậu là làm cá quế mà dùng hoa quế thì đúng là một trò cười.

Tôi mà tin á, e là không ổn đâu.” “Cái... cái này... hóa ra Lý gia

đang trêu đùa Tề Thái tôi." Tề Tử Quang thấy Lý Sinh giễu cợt con trai mình, trên mặt lộ vẻ không vui nhưng không biểu hiện ra ngoài, tiếp tục nói: "Ăn đi, ăn đi." Nửa giờ sau, rượu đã uống, thức ăn đã dùng xong.

Lý Sinh nói với Tề Tử Quang: "Tôi thấy Tề công tử cốt cách tinh kỳ, là một khối nguyên liệu tốt.

Mài giũa một chút chắc chắn có thể trở thành một ngôi sao mới trong giới." Mắt Tề Thái sáng rực lên.

Lý Sinh khen ngợi kìa, quả là một lời khen quý giá.

Tề Tử Quang thâm trầm liền hỏi khẽ: "Không biết Lý gia nói vậy có căn cứ gì không?

Lão phu xin được lắng nghe." Lý Sinh nói: "Ý tôi là con trai ông là một nhân tài, có thể ứng phó với đủ loại tình huống.

Thủ hạ của tôi có một người tên là Bàn Tử, từng nói với tôi một câu rất nổi tiếng: 'Đại ca, tôi là người thật thà, cái kiểu một ngày biến sắc mặt ba lần tôi không làm được'.

Nhưng lệnh công tử thì khác, nếu đi làm diễn viên chắc chắn sẽ đoạt giải lớn, làm rạng danh dòng tộc." Tề Tử Quang nghe vậy, lập tức căng thẳng.

Chẳng lẽ sự việc đã bại lộ?

Lý Sinh nhìn ra đây là một màn kịch lão dựng lên sao?

Chương 709

Nếu vậy thì rắc rối to rồi!

Thấy Lý Sinh có ý định rời đi, Tề Tử Quang vội vàng giữ lại: "Lý gia, tôi biết ngài không coi trọng mấy thứ đồ của tôi.

Vậy tôi cho ngài xem thêm một thứ này, không biết Lý gia có hứng thú không." Nói đoạn, lão lấy ra một tấm ảnh chụp một bản đồ cổ ngâm trong nước đưa cho Lý Sinh.

Trên đó là những dòng chữ ngoằn ngoèo và những con đường uốn lượn đan xen nhau.

Nhưng có vài địa điểm quan trọng đã bị bùn đất che khuất.

Tấm ảnh chụp một ngôi mộ cổ bị ngâm trong nước.

Nhìn màu sắc ảnh, thời gian rửa ảnh chắc chắn không quá ba tháng.

Lý Sinh vốn tưởng đó chỉ là một tấm ảnh bình thường, nhưng khi nhìn thấy mấy chữ ngoằn ngoèo đó, anh lập tức kinh ngạc.

Sự thay đổi trong ánh mắt không lọt qua được mắt đối phương, Tề Tử Quang vô cùng đắc ý nói: "Lý gia, chúng ta đều là người thông minh.

Những lời khác tôi không nói nhiều nữa, Lý gia về cứ suy nghĩ kỹ đi.

Dẫu sao có tấm bản đồ này chắc chắn sẽ giúp ngài bớt đi đường vòng đúng không?

Đáng tiếc, tấm bản đồ hiện vẫn đang trong quá trình tu bổ cứu hộ, không thể đưa ngài xem ngay được.

Nếu không, tôi tặng Lý gia một bản cũng chẳng sao.” Lý Sinh nghe ra ngay đó tuyệt đối là lời khách sáo, hạng người như Tề Tử Quang tuyệt đối không bao giờ dễ dàng tặng bản đồ báu đi.

Lý Sinh sau khi ăn no uống say, vốn định một mực từ chối yêu cầu.

Giờ xem tấm ảnh bản đồ cổ xong, lập tức dao động.

Tề Tử Quang là một lão cáo già, nhờ các mối quan hệ mà quen biết anh, nhưng mục đích thực sự của lão là gì, Lý Sinh hiện vẫn chưa rõ.

Đã muốn nhét con trai vào đội ngũ của anh thì tạm thời cứ để đó cân nhắc vậy.

Tấm bản đồ cổ đó nhất định phải lấy được.

“Lão Tề, không phải tôi không nể mặt, dù ở Lão Cửu Môn tôi là người đứng đầu, nhưng ý kiến của mấy anh em dưới quyền cũng rất quan trọng.

Thế này đi, đưa tấm ảnh này cho tôi, tôi mang về cho những người có mắt nhìn xem qua, nếu mọi người thấy có cơ hội hợp tác, Lý Sinh tôi sẽ không từ chối.” Trong lòng Tề Tử Quang vừa bực vừa mừng.

Thấy Lý Sinh chỉ đồng ý một nửa, mà lão cũng chỉ mới đưa ra một tấm ảnh thôi.

Bí mật của bản đồ cổ vẫn nằm trong tay lão, không để Lý Sinh xem hết.

Lão sợ nhất là tấm bản đồ cổ bị Lý Sinh nhìn trọn.

Với bản lĩnh của anh, nếu ép mình ghi nhớ hết bản đồ thì coi như lão tiêu đời, mất đi một quân bài đàm phán cực kỳ quan trọng.

“Thế là tốt nhất, tốt nhất rồi, Lý gia quả nhiên là người tinh minh.

Được, để tôi tiễn Lý gia, tấm ảnh này ngài nhất định phải giữ cho

kỹ.” Tề Tử Quang đích thân tiễn khách và giao tấm ảnh cho Lý Sinh.

Một đoàn xe sang khởi hành, Lý Sinh nhảy lên một chiếc, Tề Thái dẫn theo vài thanh niên Tề phủ hộ tống Lý Sinh quay về thành phố.

Biệt thự view sông này cách thành phố một quãng, phải lái xe qua cầu đại lộ mới tới.

Tề Thái quay về phủ.

“Cha, xem chuyện này có hy vọng không?” “Hy vọng chắc chắn là có, nhưng cũng đừng hy vọng quá lớn, Lý Sinh này một chút cũng không đơn giản đâu.

Anh ta có được Mộc Trần Châu rồi, trên người cũng có những biến đổi đáng kinh ngưỡng.

Con người này ngày càng khó đối phó.” Tề Thái nói: “Hay là mình chơi bài ngửa, bắt lấy một điểm yếu nào đó ép anh ta đồng ý cho con gia nhập đội ngũ.

Đợi đến Tôn Hoàng Thành, con trực tiếp ra tay cướp Thi Hương Tiên Hoa không phải xong sao?

Tốn công thế làm gì.” Tề Tử Quang giận dữ gõ gậy xuống đất: “Đó gọi là kẻ mãng phu, cha tuyệt đối không cho phép làm vậy.

Nghe cho kỹ đây, hiện giờ cha đã đánh bài ra, anh ta cũng đã nhận bài.

Tiếp theo phải xem anh ta ra bài thế nào.

Cha chờ được, cứ chờ đi.

Cha không tin Lý Sinh không gọi điện cho cha.” Tề Thái nói: “Chậc, Mộc Trần Châu để gã đó lấy được thật đáng tiếc.

Nếu ở trong tay con, nhờ quan hệ của cha bán đi, ít nhất cũng trị giá vài trăm triệu.” “Thằng ranh, chưa học đi đã đòi học bay.” Tề Tử

Quang mắng.

Lý Sinh tửu túc phạn bão trở về nơi ở.

Những người khác vài ngày nữa mới về, anh quyết định đi tìm Hồ Ba Y để bàn bạc chuyện này.

Hồ Ba Y đang ở trong thành, kinh doanh một cửa hàng đồ cổ nhỏ.

Đồ đạc bên trong phần lớn là nhặt nhạnh từ phố đồ cổ về.

Kinh doanh tiệm nhỏ này không phải để kiếm tiền, chỉ là lúc rảnh rỗi dùng để giết thời gian thôi.

Chương 710

Thấy Lý Sinh vào tiệm, Hồ Ba Y liếc nhìn một cái rồi nói: "Đại ca, ngài đến mà chẳng báo một tiếng, xem kìa, trà hết sạch rồi, đến chén trà cũng không có." Lý Sinh vào tiệm nhìn ngó xung quanh, cười nói: "Một tin tốt và một tin xấu, muốn nghe cái nào trước?" Nghe Lý Sinh nói vậy, Hồ Ba Y bảo: "Nghe nói ngài đi gặp một ông chủ nào đó?

Không biết là người trong nghề sao?" "Hải, một kẻ có chút quan hệ, tự thổi phồng mình, bảo tổ tiên có quan hệ sâu đậm với Lão Cửu Môn, kết quả mời tôi đến đó thết đãi một bữa.

Một bữa ăn không quan trọng, quan trọng là lão đưa ra một tấm bản đồ cổ." Hồ Ba Y là người minh bạch.

Lúc này, khi Lý Sinh – vị đại ca của họ – nhắc đến hai chữ bản đồ, dùng ngón chân cũng biết chắc chắn liên quan đến cổ mộ nước Tiểu Thương ở Tôn Hoàng Thành.

Dẫu sao, vài ngày nữa các thành viên sẽ lần lượt quy đội.

Người phụ trách mua sắm trang bị, người chuẩn bị bản đồ lộ trình, người đặt chỗ ở dọc đường, mọi thứ đều sẵn sàng.

Hồ Ba Y lúc này đang dùng chổi lông gà quét dọn quầy hàng, nghe Lý Sinh nói vậy liền dừng tay lại ngay.

Lão gọi người ở tiệm bên cạnh đi mua mấy bao thuốc lá, lại đưa tiền nhờ người quen mua giùm nửa cân trà, dặn kỹ phải là trà ngon, loại kém không lấy.

Sau đó lão mới quay lại tiệm, nói với Lý Sinh đang ngồi nghỉ trên sofa: "Đại ca, đừng có tin tốt tin xấu gì với tôi nữa.

Tôi chỉ muốn biết ngài đi đâu làm gì thôi." Lý Sinh cầm cái tăm xỉa

răng: “Đồ tôi để trên bàn đây, tôi thử nhãn quang của cậu xem.” Hồ Ba Y bán tín bán nghi, cầm phong bì trên bàn lên.

Mở phong bì ra, thấy mấy tấm ảnh cũ chụp từ thời nào.

Ảnh cũ hơi ngả vàng, chỉ to bằng lòng bàn tay, cũng chỉ có ba tấm thôi.

Nhưng mặt sau mỗi tấm ảnh đều được đại ca viết mấy dòng chữ.

“Một, hai, ba, ừm.

Ba tấm ảnh này chắc chụp cũng lâu rồi.” Lý Sinh nói: “Chắc vậy, ba tấm ảnh này chụp cũng có lịch sử rồi.” Hồ Ba Y cười nói: “Lỡ lời, lỡ lời.” Lý Sinh dặn: “Xem nội dung mặt chính đi, rồi phân tích cho tôi nghe.” Hồ Ba Y vốn cũng không quá để tâm, chỉ tùy ý lật xem, nhưng khi nhìn thấy mặt chính của tấm ảnh đầu tiên, lão lập tức hít một hơi lạnh.

“Đại ca, thứ này không phải Miss Vương đưa chứ!

Trời ạ, thứ này có ích với chúng ta lắm đấy, giúp đỡ cực lớn, có thể lấy làm tham khảo, chuyến đi Tôn Hoàng Thành này cơ bản là không uổng công rồi.” Lý Sinh gật đầu: “Thế nên đó cũng chính là điểm khiến tôi đau đầu.” “Sao cơ?

Chẳng lẽ Vương tiên sinh đưa ra yêu cầu quá đáng?” Lý Sinh lắc đầu.

“Không phải Vương tiên sinh, cái gã giả tây Miss Vương đó tôi không thích giao thiệp lắm.

Nhưng kẻ cung cấp ảnh này cũng là một lão già lão luyện.

Lão cố tình làm mờ tấm ảnh, những chỗ quan trọng đều bị che giấu, chỗ lộ ra chỉ có dân chuyên nghiệp mới nhìn hiểu, và cũng chỉ dân chuyên nghiệp mới biết giá trị của mấy tấm ảnh này.” Hồ Ba Y

lắc đầu nói: “Không đúng chứ, tại sao ảnh lại như vậy?

Che hết phần trọng điểm đi, rõ ràng là có người làm trò quỷ.

Đại ca, kẻ đó rốt cuộc là ai?

Tôi đoán kẻ đó chắc chắn có yêu cầu với ngài.

Hắn nhất định là một lão quái vật.” Ánh mắt Lý Sinh sáng lên: “Cậu nhận ra lão quái vật đó à?” Hồ Ba Y nói: “Thường thì chụp kiểu này, xử lý ảnh thế này, chắc chắn trước khi chụp đã được thiết kế tinh vi.

Phải chụp thế nào, góc độ ra sao, bao gồm cả độ phơi sáng, chắc chắn đã được tính toán kỹ từ trước.

Thế nên mới giống như ‘diện mạo thật của Lư Sơn bị che khuất’ vậy, chỉ để người ngoài thấy một phần.

Nếu người không có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ nhìn nhầm, chỉ coi là mấy tờ giấy rách mà vứt đi thôi.” Lý Sinh hỏi: “Ý cậu là cậu có hứng thú với mấy tấm ảnh này?” “Chính xác, dân trong nghề chúng ta thấy đồ này giống như ruồi thấy máu vậy.

Đại ca, đừng bảo ngài không có hứng thú nhé.” Lý Sinh cười nói: “Tôi đã bảo tin tốt đi kèm tin xấu mà, tất cả đều nằm trong mấy tấm ảnh này đấy.” Hồ Ba Y rít một hơi qua kẽ răng, nói: “Không lẽ nào, chẳng lẽ lão quái vật đó cũng là người trong nghề?

Ừm, tôi đoán chắc chắn là vậy.

Ở cái thành phố này, làm nghề như chúng ta ngoài Lão Cửu Môn còn có nhiều tiểu môn tiểu phái khác cũng sống dựa vào cái nghề này.

Kẻ có thể cung cấp tấm ảnh chuyên nghiệp thế này, tôi đoán địa vị trong nghề chắc chắn không thấp.” Lý Sinh nói: “Ngược lại hoàn toàn, chỉ là một tên buôn lậu thôi, người ngoài không nhìn ra nông sâu.

Hắn đóng gói vẻ ngoài tốt đến mức tôi suýt chút nữa cũng bị lừa một vố.” Nói đoạn, Lý Sinh kể lại chuyện được xe hơi đón đi thế nào, gặp Tề Tử Quang ra sao, và những gì xảy ra trong biệt thự view sông của lão cho Hồ Ba Y nghe.

Quan hệ giữa anh và Hồ Ba Y giống như ong chúa và ong thợ vậy.

Hồ Ba Y mọi chuyện đều nghe theo Lý Sinh.

Vì thế, Lý Sinh có thể tin tưởng Hồ Ba Y như tin tưởng chính tay trái tay phải của mình.

Với Hồ Ba Y, anh không cần bất kỳ sự kiêng dè nào.

Chính vì Hồ Ba Y có năng lực phán đoán chuyên nghiệp cực mạnh nên Lý Sinh mới sẵn lòng giao lưu, thậm chí để Hồ Ba Y cùng tham khảo và thiết kế lộ trình cho chuyến hành động lần này.

“Tê.” Hồ Ba Y lại hít một hơi lạnh.

“Đại ca, giờ ngài đang ám chỉ với tôi Tề Tử Quang là một lão quái vật trong nghề?

Có khi nào lão cũng giống chúng ta, từng là kẻ xuống đất không?” Lý Sinh cười khổ một tiếng: “Cái lão già hư hỏng đó ngụy trang giỏi quá, tôi suýt thì tin mấy lời ma quỷ của lão, nhưng trực giác bảo tôi rằng, gã này thời trẻ nhất định đã xuống đấu.” Hồ Ba Y đương nhiên không nghi ngờ lời Lý Sinh, liền nói: “Lão tự xưng là trung gian thương lái, quen biết vài người bạn trong nghề, chỉ là lời khách sáo thôi.

Lúc đại ca vào cửa đập vỡ mười mấy món cổ sứ mà sắc mặt Tề Tử Quang không hề thay đổi.

Màn sắp xếp của lão quả thực vững như bàn thạch, lợi hại thật.” Lý Sinh cười: “Cậu nói đúng, gã này là loại có thành phủ cực sâu, dùng từ ‘vững như bàn thạch’ miêu tả quả thực rất hợp.” Hồ Ba Y

nói tiếp: “Nhưng lúc nãy ngài bảo con trai lão bị bệnh này bệnh nọ, nhất định phải có lá của Thi Hương Tiên Hoa mới trị được căn bệnh lạ đó.

Tôi nghi ngờ đó chỉ là một cái cớ thôi.

Chương 711

Loại trùm phất nhanh như Tề Tử Quang, có tiền rồi phải trang hoàng cho thật cao sang, biệt thự view sông, thân phận trung gian thương lái, tất cả chỉ là diễn cho người ngoài xem thôi." Lý Sinh nghe câu này cảm thấy đặc biệt thoải mái, cười nói: "Xem ra hai anh em mình cùng tần sóng rồi." Hồ Ba Y nói: "Đại ca, ngài cũng đang nghi ngờ thân phận thực sự của lão, thực chất là một chuyên gia đào mộ ngụy trang đúng không?

Có cần tôi dùng các mối quan hệ của mình để điều tra không?" Lý Sinh bảo: "Ở thành phố này, nếu tôi dùng tài nguyên của Lão Cửu Môn để tra một người, tôi tin là tám đời tổ tông nhà lão cũng không chạy thoát được.

Nhưng làm vậy dễ rút dây động rừng.

Thế này đi, tìm mấy người trong sạch không liên quan gì đến giới mộ tặc đi điều tra.

Nhớ kỹ, phải làm tốt công tác bảo mật, tôi thực sự tò mò kết quả điều tra sẽ thế nào." Hồ Ba Y gật đầu đồng ý: "Để tôi sắp xếp, đại ca đợi tí, trà và thuốc lá có ngay." Lý Sinh nói: "Tôi buồn ngủ rồi, nghỉ ngơi một lát.

Cứ nằm tạm trên sofa vậy, cậu cứ đi làm việc của mình đi." "Sao thế được, tôi quay lại ngay đây." Hồ Ba Y lấy ra một cái chăn, ném gối cho Lý Sinh để anh nằm cho thoải mái, sau đó ra ngoài tìm người.

"Hồ gia, Hồ gia, đồ mua về rồi đây." Chủ tiệm bên cạnh thường xuyên qua lại với Hồ Ba Y, bội phục lão sát đất, dần dà trở nên sùng bái Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y bảo gã chạy vặt hay làm việc vặt gì cũng chỉ cần gọi một

tiếng.

Chủ tiệm là một thanh niên ngoài ba mươi tuổi.

Mặt choắt tai dơi, mở một tiệm tạp hóa bên cạnh, thường xuyên nhờ Hồ Ba Y giám định vài thứ.

"Chà, có khách à." Lý Sinh vừa chuẩn bị nằm xuống nghỉ một lát thì thấy người bước vào, chẳng phải là người của tiệm bên cạnh mà Hồ Ba Y vừa nhắc tới sao?

Lý Sinh gật đầu với gã: "Hồ Ba Y ra ngoài rồi, quay lại ngay thôi." "Vị này là bạn của Hồ gia à?" Lý Sinh đáp: "Coi là vậy đi." "Ồ, ngài cũng làm nghề buôn đồ cổ à?" Lý Sinh nhíu mày.

"Có việc gì không?" Người đó đặt thuốc lá xuống, mở một bao, búng ra một điếu mời Lý Sinh: "Vị này, tôi tên là Lại Bì Lão Tam, mở tiệm tạp hóa ngay bên cạnh.

Là bạn của Hồ Ba Y." Lý Sinh nói: "Ừ, cái này tôi biết." Lý Sinh nhận thuốc, châm lửa rít hai hơi, nói: "Thuốc được đấy." Lại Bì Lão Tam liền nói: "Cái đó là đương nhiên rồi, bạn của Hồ gia thì phải hút thuốc xịn chứ.

Vị này, ngài cứ ngồi, tôi đi pha trà cho ngài.

Hồ gia không có nhà, tôi là bạn lão thì tiếp đón cũng là việc nên làm, ngài đừng khách sáo." Lý Sinh thấy Lại Bì Lão Tam cũng biết chuyện, nói: "Vậy phiền cậu, pha trà đậm một chút." "Được luôn, được luôn!

Vị này cũng làm đồ cổ, hay là xem giúp tôi một thứ này được không?" Lý Sinh thầm nghĩ, mở tiệm tạp hóa mà cũng có thứ để mình xem sao.

"Chẳng phải cậu là bạn Hồ Ba Y sao?

Bảo lão xem cho là được rồi.

Nếu lão không xem được, tôi có thể xem giúp một chút." Lại Bì Lão Tam cũng là người thông minh, nghe Lý Sinh nói vậy liền phấn khởi ngay.

"Vị này, ý ngài là bản lĩnh của ngài còn lớn hơn Hồ Ba Y đại ca sao?

Thế thì tốt quá.

Đồ của tôi cũng có thâm niên rồi đấy.

Ngài đợi một lát, tôi đi lấy cho ngài xem ngay." Đúng lúc Lại Bì Lão Tam vừa đi khỏi thì Hồ Ba Y quay về.

Thấy trà đã pha xong, Hồ Ba Y ngồi xuống hớp một ngụm trà rồi nói: "Tôi nhờ bạn đi tra rồi, yên tâm đi, chẳng có tí liên quan gì đến giới mộ tặc đâu, là dân sạch đấy, nhưng đảm bảo tra một phát là trúng luôn, tám đời tổ tông nhà Tề Tử Quang sẽ bị lôi ra hết.

Chỉ cần đại ca cần, tôi đảm bảo." Lý Sinh cười ha hả: "Hồ Ba Y, cái cậu Lại Bì Lão Tam bạn cậu ấy, một kẻ bán tạp hóa mà cũng thu thập đồ đạc à?" "Ai mà biết được, nghe đâu gã cũng định mở tiệm đồ cổ.

Hừ, gã thường xuyên rảnh rỗi là sán lại chỗ tôi, tôi cũng lười đuổi.

Qua lại vài lần thì thành quen." Lý Sinh nói: "Cậu ta có thứ muốn nhờ tôi xem." Hồ Ba Y kinh ngạc: "Không chứ, gã mà cũng có đồ cổ thật á?" "Cứ xem đã." Lại Bì Lão Tam lúc này tay ôm một thứ gì đó, hừng hực khí thế bước vào tiệm.

Thấy Hồ Ba Y đã về, gã có chút kinh ngạc.

"Chà, chú mày cư nhiên còn giấu đồ tốt thế này à, hàng đâu ra đấy?

Sao không thấy mang ra bao giờ?" Hồ Ba Y thấy Lại Bì Lão Tam ôm đồ vào, liền trêu chọc.

Lý Sinh liếc nhìn món đồ, trông giống như một tấm bia đá.

Nhưng thứ này nhỏ hơn bia đá một chút.

Trên đó có những dòng chữ ngoằn ngoèo, nhìn không rõ.

"Hai vị gia, thứ này của tôi nghe nói là đồ từ thời Hạ Thương.

Đừng có coi thường nhé, thời cổ đại đây là văn điển sách quý đấy.

Nghe nói là đồ vua dùng để tế tự đấy." Lý Sinh và Hồ Ba Y nhìn nhau, Lý Sinh cười nói: "Lão Tam, món đồ này là một món đồ cổ, nhưng thời Thương Chu có quy củ của thời Thương Chu.

Hồ Ba Y, nói cho cậu ta biết, ba triều đại Hạ Thương Chu đều có quy củ cả." Hồ Ba Y chưa vội xem thứ trên bàn, mà bóp mạnh vào vai Lại Bì Lão Tam khiến gã đau kêu oai oái.

Hồ Ba Y nói tiếp: "Lại Bì Lão Tam, nghe cho kỹ đây.

Tôi thì không sao, nhưng vị này thực sự là nhân vật lớn đấy.

Cậu có biết thân phận thực sự của ngài ấy không?" "Không biết, nhưng vừa nhìn đàm đạo và khí chất là biết cao thủ, tông sư, đại gia rồi." Lý Sinh cười nói: "Đừng nịnh hót tôi vội, Hồ Ba Y, dạy quy tắc cho cậu ta đi." Hồ Ba Y tiếp tục nói với kẻ nịnh bợ Lại Bì Lão Tam: "Danh xưng Hoàng đế là từ thời Tần mới bắt đầu.

Thời đại của cậu đa số xưng là Vương, xưng Quả nhân, hiểu không?" "Ồ, đúng đúng đúng, Hoàng đế của họ gọi là Đại Vương, tôi biết rồi.

Vậy cái món đồ này..." Lý Sinh nhìn kỹ khối đồ vật hình bia văn to bằng khoảng nửa cái ghế trẻ em, lòng chợt động.

Thứ này sao lại giống với những chữ Thương cổ thấp thoáng hiện

ra trong tấm ảnh thế này?

Chương 712

Chẳng lẽ là trùng hợp?

Hay là Lại Bì Lão Tam cố tình làm vậy?

“Lão Tam, để đồ lại đây, mai hãy lấy.

Tôi sẽ giám định kỹ cho.” “Lý gia, ngài là cao thủ mà.

Giám định chẳng lẽ không ra kết quả ngay được sao, mắc gì phải đợi đến mai?” Lý Sinh nghe vậy liền ném cái kính lúp xuống bàn, nói: “Nếu đã không tiện thì cậu ôm từ đâu đến thì ôm về đó đi.

Đồ thì nặng thật đấy, tuy có chút niên đại nhưng không phải đồ đồng, chẳng đáng bao nhiêu tiền đâu.

Thứ đáng tiền là những dòng chữ cổ trên đó kìa.” Lại Bì Lão Tam thấy Lý Sinh định đuổi khách, liền cậy mình có quan hệ với Hồ Ba Y, cười xòa với Lý Sinh một tiếng, rồi kéo Hồ Ba Y sang một bên hỏi nhỏ: “Anh em, người trẻ tuổi này trông tuổi tác nhỏ hơn anh, nhưng khí chất thật lợi hại, hình như anh cũng phải nghe lời ngài ấy.

Lai lịch thế nào vậy?

Giọng điệu hào hùng thật.” Hồ Ba Y hắc hắc cười, lại dùng tay đè lên vai Lại Bì Lão Tam.

Đây là chiêu vừa đùa vừa bắt gã phải “nhìn rõ thực tế” của lão.

Lại Bì Lão Tam không dám né, bị bàn tay như hộ pháp đè xuống làm vai trùng hẳn đi, đau đến phát khóc.

“Lại Bì Lão Tam, vểnh tai lên mà nghe cho kỹ, nhờ có mấy ngày cậu trông tiệm giúp tôi nên tôi mới nói cho cậu biết, vị này chính là thủ lĩnh của Lão Cửu Môn.

Nói cách khác, ngài ấy chính là chưởng môn của giới mộ tặc chúng ta đấy.

Lát nữa ra ngoài nhớ dập đầu vài cái, nếu ngài ấy vui lòng thì may ra mới giám định cho thứ đó." Lại Bì Lão Tam thấy Hồ Ba Y không có vẻ gì là đang đùa, lúc nói ánh mắt còn nhìn về phía Lý Sinh với vẻ tự hào.

Nghe giới thiệu thân phận của người trẻ tuổi đó xong, mấy chữ "Thủ lĩnh Lão Cửu Môn" vừa thốt ra đã khiến gã rúng động.

"Lại Bì Lão Tam có mắt không thấy Thái Sơn, lúc này xin dập đầu bái kiến thủ lĩnh Lão Cửu Môn – Lý gia." "Đừng đừng đừng, Hồ Ba Y, chuyện này là sao?" "Đại ca, Lại Bì Lão Tam tuy hơi bướng nhưng là người đáng tin, tôi khá tin tưởng gã nên mới tiết lộ thân phận của ngài.

Tôi tin gã sẽ không ra ngoài nói lung tung đâu, nếu dám thì tôi sẽ kết liễu gã." Hồ Ba Y tất nhiên là nói đùa, nhưng Lại Bì Lão Tam không dám không nghe.

"Ách ách, đúng đúng đúng.

Lý gia, lúc nãy tôi không hiểu quy củ, không biết thân phận của Lý gia, xin ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng trách tội tôi." Lý Sinh xua tay nói: "Tôi thèm trách cậu chắc, chỉ là một cái danh thôi, biết thì biết rồi.

Lão Tam, nể mặt bạn của thủ hạ tôi, tôi nói cho cậu biết món đồ này.

Thứ này thời cổ gọi là Thạch Khiết (văn khế đá), chia làm Công Khiết và Dân Khiết.

Thạch Khiết là thứ lúc sống dùng để ghi chép tư liệu, lúc chết thì thường dùng làm đồ bồi táng cho chủ nhân.

Thế nên món đồ này cũng là một món cổ vật.” Lại Bì Lão Tam nghe Lý Sinh giảng giải chuyên nghiệp, lập tức tâm phục khẩu phục, mặt lộ vẻ hớn hở, xoa tay vào áo nói: “Lý gia, vậy thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?” Lý Sinh liếc nhìn Hồ Ba Y một cái.

“Bản thân món đồ không đáng tiền lắm, thứ đáng tiền là những dòng chữ này.” “Ái chà, chữ viết, đúng rồi, lúc nãy Lý gia có nhắc tới.

Vậy những chữ trên này rốt cuộc viết cái gì vậy?” Lý Sinh nói: “Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?

Thời cổ đại, đừng nói là ba triều Hạ Thương Chu, trước khi thống nhất vương quốc Hoa tộc chúng ta, trong lãnh thổ cũng phân bố hàng trăm vương quốc nhỏ.

Trong đó lớn nhất là Xuân Thu Ngũ Bá, Chiến Quốc Thất Hùng, đều nghe qua rồi chứ?

Những quốc gia nhỏ thì nhiều vô kể.

Những thứ có ghi chép trong lịch sử và cả những thứ không được ghi chép, từ thời Nghiêu Thuấn Vũ Thang đến nay ít nhất cũng có hàng vạn đế quốc, văn tự cũng có hàng triệu loại, có mấy ai nhận biết hết được đống chữ này?

Thế thì thành tinh rồi à?” Lại Bì Lão Tam bị Lý Sinh quay cho một hồi liền mông lung luôn.

Gã lo lắng hỏi: “Lý gia, Lại Bì Lão Tam tôi mạo muội hỏi một câu.

Vậy phải đi đâu tìm những người nhận biết được loại chữ cổ này?” “Chuyện này thì lớn rồi.

Cứ thế này đi, các giáo sư đại học, chuyên gia trong đội khảo cổ, những kẻ đào mộ lâu năm, hay thậm chí là nhân viên nghiên cứu trong các bảo tàng nước ngoài đều có khả năng nhận biết loại chữ này.

Nhưng cũng có khả năng đến một chữ họ cũng chẳng biết.

Những nét chữ ngoằn ngoèo uốn lượn này hoàn toàn khác với chữ vuông hiện nay của chúng ta.

Muốn biết thứ ghi chép trên này có ý nghĩa gì, đại diện cho cảnh sinh hoạt cổ đại nào là cả một công trình hệ thống, có khi phải tốn hàng chục vạn tệ để giám định.

Cuối cùng kết quả nhận được chưa chắc đã giúp ích gì cho giá trị của khối Thạch Khiết này." Lại Bì Lão Tam nghe xong, lòng nguội lạnh mất nửa phần.

"Hồ Ba Y, lời Lý gia có ý gì vậy?" Hồ Ba Y bảo: "Lại Bì Lão Tam, cậu ngốc thật hay ngốc giả đấy?

Ý đại ca là món đồ này có khả năng là vô giá, cũng có khả năng chỉ là một hòn đá bỏ đi.

Giấc mộng phát tài đó tôi khuyên cậu nên bỏ đi.

Khả năng đầu tiên cơ bản là không thể, trừ phi trên Thạch Khiết này ghi chép bí quyết thành tiên." "A, bí quyết thành tiên?" "Ha ha ha, Lại Bì Lão Tam, cậu không định mơ mộng thành tiên thật đấy chứ?" Hồ Ba Y trêu chọc chế giễu.

"Không dám không dám, tôi biết Hồ Ba Y đang đùa tôi.

Được rồi, Lý gia, dù không biết là gì nhưng ngài cũng cho tôi biết thân phận của ngài.

Lại Bì Lão Tam không có quà gặp mặt, món đồ này coi như quà gặp mặt hiếu kính Lý gia.

Chương 713

Chỉ là Lại Bì Lão Tam có một thỉnh cầu nhỏ." Lý Sinh nói: "Nói đi." Hồ Ba Y thấy Lý Sinh hiếm khi đồng ý nghe ý kiến của gã, liền có chút kinh ngạc.

Không vì điều gì khác, Lại Bì Lão Tam có thể bắt chuyện với Lý Sinh và giao lưu đến tận giờ đã là một kỳ tích rồi.

Bởi lẽ thời gian của Lý Sinh vô cùng eo hẹp, một số đại gia trong ngành đôi khi muốn nhờ anh giám định một món đồ đều phải tính phí theo giây.

Việc vài ba phút mà kiếm được bốn năm chục vạn là chuyện thường.

Thường thì đồ đã qua tay Lý Sinh giám định, trong ngành gọi là "Bả thủ" (đồ đã được kiểm định).

Những người mua đồ cổ hễ thấy món nào đã qua tay anh đều yên tâm đại đảm mà mua vào.

Lần trước đi Thiên Sơn Tiên Nữ Mộ, bảo bối mà Bàn Tử lấy được từ quan quách có thể nhanh chóng bán đi như vậy chính là vì lý do này.

Dẫu sao, thân phận thủ lĩnh Lão Cửu Môn tự thân nó đã là một tấm danh thiếp sáng giá, không ai là không nể mặt.

Đó là điều được quyết định bởi bản lĩnh và địa vị.

"Lý gia, vậy cái việc đó... ngài có thể cân nhắc thêm chút nữa không?" Lại Bì Lão Tam ám chỉ.

"Hồ Ba Y, thấy sao?" Hồ Ba Y vui vẻ nể mặt Lại Bì Lão Tam một lần, nói với Lý Sinh: "Nếu gã này thực sự có chút bản lĩnh, đưa theo

cùng hành động cũng chẳng sao.

Quan trọng là Lại Bì Lão Tam chữ bẻ đôi cũng chẳng biết mấy, lại chẳng có học vấn gì, tôi sợ đưa theo lại thành gánh nặng." Lại Bì Lão Tam nghe Hồ Ba Y nói vậy, mặt mày xanh mét.

"Hồ gia, ngài tuyệt đối đừng coi thường tôi, Lại Bì Lão Tam tôi cũng là một tay sừng sỏ đấy.

Để tôi nói cho nghe, tổ tiên nhà tôi đời đời làm thợ đào lò gốm.

Đào hầm đào động là sở trường, muốn vuông có vuông, muốn tròn có tròn, muốn sâu có sâu muốn nông có nông, chỉ cần chủ nhân nói một tiếng là đảm bảo khiến đối phương hài lòng." Lý Sinh nhíu mày: "Đào lò gốm, chẳng phải cũng là đào hầm sao?" "Đúng đúng đúng." Lại Bì Lão Tam thấy Lý Sinh nói đúng trọng điểm, liền mừng rỡ vô hạn.

Cảm giác như gặp được tri âm, gã khá xúc động.

Khuôn mặt bị khói lửa ám đen đến biến hình của gã cũng bừng sáng lên một tia hy vọng.

"Được rồi, chuyến đi Tôn Hoàng Thành và Cổ Trường Thành lần này của chúng ta cũng đang thiếu một hai nhân thủ.

Lại Bì Lão Tam, cứ khai báo lai lịch với Hồ Ba Y đi.

Sau khi kiểm tra đạt yêu cầu có thể cùng hành động với tôi, thời gian sẽ do Hồ Ba Y thông báo." Lại Bì Lão Tam đại hỷ, lập tức phủ phục xuống bái lạy.

"Lại Bì Lão Tam bái tạ thủ lĩnh Lão Cửu Môn – Lý gia, cũng bái tạ Hồ gia." Hồ Ba Y thiếu kiên nhẫn bảo: "Được rồi được rồi, coi như cậu gặp may.

Tôi nói cho cậu biết, được Lý gia để mắt tới là cậu phải phô diễn

chút bản lĩnh thật sự ra đấy.

Sau này có việc gì tương tự, tôi sẽ ưu tiên cân nhắc dùng cậu cho Lý gia, tất nhiên rồi, thù lao cũng sẽ không thiếu đâu." "Dạ vâng dạ vâng, Lý gia, món đồ này con hiếu kính ngài rồi, xin ngài nhất định phải nhận cho." Lý Sinh nháy mắt với Hồ Ba Y.

Hồ Ba Y lập tức rút ra một xấp tiền mặt: "Tuy món đồ này không đáng tiền, nhưng đối với tôi có giá trị tham khảo nhất định.

Lý gia ban thưởng, cầm lấy đi." Lại Bì Lão Tam nhìn xấp tiền trong tay Hồ Ba Y, ít nhất cũng dày nửa viên gạch.

Tuy đa phần là tờ mười tệ nhưng ước tính cũng phải bốn năm ngàn tệ.

Gã mừng rỡ ra mặt, liên thanh cảm tạ.

Một khối Thạch Khiết rách nát mà bán được giá trên trời, Lý gia thật hào sảng quá.

Lại Bì Lão Tam trong lòng đắc ý cực kỳ, cảm thấy quen biết được Hồ Ba Y, có tầng quan hệ này, hôm nay tổng cộng đã phát huy tác dụng lớn.

Thủ lĩnh Lão Cửu Môn cũng đã gặp, không lâu nữa còn được đi theo đội ngũ do thủ lĩnh dẫn đầu, quả là vinh dự tột cùng.

Sau khi Lại Bì Lão Tam bị Hồ Ba Y đuổi đi, Hồ Ba Y thấy cũng đã chiều rồi, liền đóng cửa tiệm, nói với Lý Sinh: "Lý gia, đi thôi, đi ăn cơm nào." "Hồ Ba Y, xem cái này đi." "Gì vậy?

Cái Thạch Khiết rách đó tôi chẳng nhìn ra đầu đuôi gì đâu.

Nếu nhìn ra được tôi đã nhìn từ lâu rồi." Lý Sinh nói: "Nhìn mấy cái chữ khoa đẩu (chữ nòng nọc) này xem, trông có giống viết là 'Vũ trị vu Tôn, Hoàng nhương vu nội' không?" "Ừm, nhìn có vẻ hơi giống

mấy chữ trên giáp cốt văn thật.” Lý Sinh hỏi: “Nhưng cậu có hiểu ý nghĩa câu này không?” Hồ Ba Y mặt đầy vẻ mông lung: “Nghe ý đại ca hình như ngài biết ý nghĩa của nó?

Có thể nói cho tôi nghe trước được không?” Lý Sinh nói: “Chữ ‘Tôn’ này chắc là một địa danh. ‘Vũ’ thì trong lịch sử chắc là cụ tổ Đại Vũ của Hoa tộc ta. ‘Hoàng nhương vu nội’, chữ ‘Hoàng’ này tôi nghĩ có khả năng là trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chữ ‘Nhương’ có thể hiểu là đánh trận, cũng có thể hiểu là trị thủy, trị loạn, tóm lại là trấn áp gì đó.

Kết hợp lại thì có chút thú vị rồi đấy.” Tôn?

Hoàng?

Hồ Ba Y vỗ đùi cái đét, hét lớn: “Đại ca, tôi hiểu rồi!

Kết hợp hai câu đó lại chính là Tôn Hoàng Thành!

Thứ ghi trên Thạch Khiết này chính là địa điểm của chuyến đi Cổ Trường Thành của chúng ta sao?

Không lẽ trùng hợp đến vậy?

Chương 714

Tôi cảm giác như đang nằm mơ vậy.” Lý Sinh cười: “Chuyện đời đôi khi trùng hợp như thế, không tin cũng không được.” Hồ Ba Y nói: “Nếu là thật, nếu suy đoán của chúng ta đúng, thì khối Thạch Khiết này còn đáng giá hơn tấm bản đồ cổ của Tề Tử Quang nhiều.” Lý Sinh nói: “Thạch Khiết tuy có ghi chép nhưng dẫu sao không có chức năng bản đồ, thứ trong tay Tề Tử Quang vẫn giữ vai trò không thể thay thế.” Hồ Ba Y là người thông minh.

Nghe Lý Sinh nói bản đồ không thể thay thế, lão biết ngay Lý Sinh đã đồng ý cho con trai Tề Tử Quang là Tề Thái gia nhập đội ngũ.

“Đại ca, chuyện này phải nói rõ, Tề Tử Quang là một lão cáo già, thành phủ cực sâu, tôi sợ để con trai lão vào đội ngũ giữa chừng sẽ xảy ra bất trắc.” Lý Sinh nói: “Lúc đó cứ để mắt một chút, tôi tin là Tề Thái – một tên công tử bột – chắc chẳng gây nổi sóng gió gì đâu.” Hồ Ba Y thấy cũng có lý, liền nhẹ lòng nói: “Thế là tốt nhất rồi.

Đại ca đi thôi, đi ăn chút sơn hào hải vị chính tông nào.” Hồ Ba Y dẫn Lý Sinh qua ba dãy phố tới một nhà vườn ở phía sau.

Gọi là nhà vườn nhưng thực chất đã được cải tạo thành một nhà hàng vô cùng đặc sắc của dân địa phương.

Nhân viên phục vụ đều là mấy cô gái trẻ mười tám đôi mươi, mặc đồng phục đen, ngực đeo thẻ tên.

Vừa thấy có người vào liền lập tức cúi chào 75 độ, tiếng “Chào tiên sinh” vang lên không ngớt, vô cùng nhiệt tình và đặc sắc.

Lý Sinh nhíu mày, hỏi Hồ Ba Y: “Chuyện gì thế này?” Hồ Ba Y giải thích: “Người ta phục vụ tốt, biết làm sao được?

Nhà hàng này chuyên sơn hào hải vị, đồ trên trời đồ dưới đất đều có đủ, chỉ là phí hơi đắt một chút.

Tôi thường chỉ khi nào thực sự thèm ăn lắm mới tới đây cải thiện bữa ăn thôi." Lý Sinh nói: "Bàn Tử sau khi bán đồ xong cũng được chia không ít, hèn chi gầy đi mấy cân, chắc ngày nào cũng tới đây ăn chứ gì." Hồ Ba Y ha ha cười: "Đại ca đừng có khịa tôi, ngài cứ thế này lần sau có chỗ nào hay tôi chẳng dám báo nữa, sợ ngài bảo tôi xa xỉ." Đang nói chuyện thì Hồ Ba Y đã gọi món xong.

Lý Sinh hỏi: "Chỉ có hai chúng ta thôi à?

Hỏi Bàn Tử xem có rảnh không." Hồ Ba Y bảo: "Đừng gọi nó nữa, Bàn Tử ở chỗ đó cách đây hàng chục cây số lận.

Cả thành phố này tuy rộng lớn nhưng nó ở đầu bên kia, lái xe tới đây cũng nửa đêm rồi, chẳng có ý nghĩa gì." Lý Sinh mắng: "Hồ Ba Y, chẳng lẽ cậu có chuyện gì muốn nói riêng với tôi sao?" Hồ Ba Y vừa rót rượu vừa nhìn quanh, rồi nói với hai cô phục vụ xinh đẹp ở cửa: "Phục vụ tốt lắm, đại ca tôi bảo các cô xuống nghỉ ngơi đi, đừng vất vả quá." "Tạ ơn đại ca, tạ ơn Hồ gia." Hai cô gái phục vụ ngoan ngoãn cười ngọt ngào rồi lui xuống.

Lý Sinh kinh ngạc nói: "Sao họ nghe lời cậu thế?" Hồ Ba Y bảo: "Cứ mỗi lần dùng bữa xong đều boa cho họ tám mươi tệ tiền típ, đảm bảo ngài cũng sẽ được trải nghiệm dịch vụ chí tôn ngay." Lý Sinh cười mắng: "Hồ Ba Y ơi Hồ Ba Y, cậu đúng là hạng tư sản rồi, đại ca đây còn chưa được hưởng thụ thế này đâu.

Bữa này cậu mời, tôi mà không ăn cho đã đời thì không phải Lý Sinh." Hồ Ba Y biết Lý Sinh đang đùa, chỉ vào mười tám món trân phẩm trên bàn: "Đại ca, cứ thả phanh mà ăn.

Xem kìa, đây toàn là món đặc sắc của nhà hàng này đấy.

Mỗi loại tôi đều gọi một phần, gọi đủ cả rồi, nếu không đủ cứ bảo tôi, để nhà hàng làm thêm theo mẫu cũ." "Chắc tốn không ít tiền đâu nhỉ, nói tôi nghe mười tám món này hết bao nhiêu?" Hồ Ba Y vẻ khó xử nói: "Hải, thực ra cũng chẳng tốn bao nhiêu, sau khi chiết khấu thì đại khái tám chín ngàn tệ, chưa tới một vạn đâu." Lý Sinh nghe bữa cơm hết gần một vạn tệ, lập tức mắng: "Hồ Ba Y, cái đệt, tôi quả nhiên không mắng nhầm mà, cái đồ tư bản nhỏ này, nhà cậu mở ngân hàng à, một vạn tệ đấy." Hồ Ba Y rót rượu xong, nâng ly kính rượu: "Lúc nãy tôi đi nhờ người hỏi thăm lai lịch Tề gia thì tiện tay đặt luôn bữa này.

Tiền cũng đã trả rồi, người ta chuẩn bị nguyên liệu cũng không dễ dàng gì.

Đã gọi rồi thì cứ ăn thôi.

Tổng không thể để vịt nấu chín rồi lại bảo người ta thả đi chứ?

Đại ca thấy đúng không?

Nếu thế mới gọi là lãng phí vật phẩm trời ban đấy.

Nào, kính đại ca một ly trước." Lý Sinh biết Hồ Ba Y nể mặt anh mới hiếm khi ghé tiệm, lại thêm nể mặt đại ca nên mới vung tiền làm một bàn sơn hào hải vị thế này.

Anh liền nghiêm mặt nói: "Được rồi, hai anh em mình xa xỉ một lần.

Lần sau đừng thế này nữa, lần sau còn làm thế này tôi từ mặt cậu đấy." Hồ Ba Y ha ha cười, nâng ly: "Đệ đệ tôi xin cạn trước, đại ca xem này, đáy ly hướng lên trời rồi nhé." Lý Sinh uống cạn ly rượu mạnh, dư vị cay nồng mà đậm đà lan tỏa nơi đầu lưỡi, anh nói: "Rượu có năm tháng đấy, ít nhất phải trên năm mươi năm, ngon!" Hồ Ba Y bảo: "Dù sao cũng chẳng phải Mao Đài, nhưng còn đắt hơn Mao

Đài đấy, đừng có trừng mắt nhìn tôi nữa đại ca, ăn đi ăn đi.” Lý Sinh bùi ngùi cảm thán.

Cái gã Hồ Ba Y này thực sự chịu chi, sợ tiếp đãi không chu đáo nên đã sắp xếp mọi thứ từ trước.

Một bữa rượu thịt xa xỉ thế này, chắc là cũng tích góp từ nhiệm vụ lần trước mà ra.

Dẫu sao chuyến đi mộ Thiên Sơn Tiên Nữ, mấy người họ hơn mười ngày không được uống rượu, hơn mười ngày không được ăn thịt.

Bàn Tử lần trước tụ tập ở tửu lầu đã nói rồi, trong rừng nào là rễ cây, vỏ cây, quả dại đều ăn cả, chẳng có gì ngon lành.

Thế nên lúc tụ tập ở tửu lầu, một mình gã đánh chén hết cả một cái đùi cừu đại, ăn trông sướng cả mắt, làm cả bàn ai cũng buồn cười.

“Đại ca, làm một ly nữa nào.” Hai người chạm ly, Lý Sinh bồi Hồ Ba Y thêm một ly nữa.

“Đại ca, ừm, rượu qua ba tuần, tôi có đôi lời muốn nói.” Lý Sinh bảo: “Từ lúc cậu đuổi mấy cô phục vụ xinh đẹp đi là tôi biết cậu có chuyện muốn nói rồi, không cho cậu nói chắc cậu nổ tung mất.

Nói đi, lão tử đang nghe đây.” Hồ Ba Y thấy Lý Sinh lại trêu mình, lườm anh một cái: “Đại ca, tôi thực lòng muốn tiếp đãi ngài một bữa, tuy có hơi tốn kém nhưng cũng đừng lấy chuyện đó ra khịa tôi nữa.

Nếu là Bàn Tử, được mời thịnh tình thế này chắc nó sướng rơn rồi.” Lý Sinh nói: “Nếu là Bàn Tử, tôi cũng chẳng thèm nhíu mày.

Nó mời ăn gan rồng mật phượng tôi cũng nhận hết.” “Hắc hắc hắc hắc.” Hồ Ba Y và Lý Sinh đều cười.

Lý Sinh đặt đũa xuống, nghiêm túc nói: “Hồ Ba Y, có gì thì nói

mau.

Nói xong còn làm ly nữa, chứ tôi nói trước, chúng ta sắp phải đi làm chính sự rồi, không được uống say, ít nhất là không được để người ta nhìn vào thấy như mấy gã nát rượu thì không hay đâu." "Được rồi đại ca, chuyện là thế này.

Tôi có nghi ngờ về tờ báo đó." Lý Sinh hỏi: "Tờ báo nào?" Chợt nhớ lại, anh nói: "Ý cậu là cái tờ báo của Tề Tử Quang à?

Cậu thấy nó là giả, hay ý cậu là gì?" "Không, không phải ý đó.

Tôi thấy Tề Tử Quang có khả năng đang làm việc cho Miss Vương.

Ngài thấy có khả năng đó không?" Lý Sinh nói: "Cái đó tôi nhìn ra từ lâu rồi.

Miss Vương dường như đang tìm kiếm một loại thuốc trường sinh bất lão, giờ đang cuống quýt cả lên.

Tờ báo và tấm ảnh đều xuất hiện, giờ lại thêm cái Thạch Khiết này nữa.

Cậu nghĩ thiên hạ này thực sự có nhiều sự trùng hợp thế sao?" Hồ Ba Y thấy Lý Sinh nói trúng phóc tâm can mình, liền đập bàn một cái, kêu lên: "Đúng!

Chương 715

Đại ca thật quá thông minh.

Nhiều sự trùng hợp tụ lại một chỗ thì không gọi là trùng hợp nữa.

Đại ca, tôi thật sự vạn vạn không ngờ tới Miss Vương – cái lão khốn khiếp đó – lại có thể vươn tay vào tận tiệm đồ cổ của tôi.

Đến cả gã Lại Bì Lão Tam làm ăn nhỏ bên cạnh cũng bị nhắm tới, trở thành người của lão." Lý Sinh gắp một miếng thức ăn, vừa nhâm nhi rượu vừa nói: "Có những chuyện nhìn thấu mà không nên nói thấu, người ta đã thịnh tình chế tạo ra một cái túi vàng như thế, chúng ta cứ giả ngu nhảy vào nhặt chút vàng, rồi nhân lúc họ không chú ý mà thoát ra.

Cuối cùng, ai kiếm được lợi thì người đó thắng." Hồ Ba Y nghe Lý Sinh nói vậy, liền nghiền ngẫm một hồi rồi bảo: "Đại ca, ý ngài là nếu tất cả những thứ này đều do Vương tiên sinh sắp xếp, chúng ta sẽ tương kế tựu kế, cố tình nhảy vào cái bẫy đó, hoặc cố tình đi theo nhịp điệu của họ vài bước?" Lý Sinh nhìn Hồ Ba Y gật đầu đầy nghiêm túc: "Trước khi tôi có được Thi Hương Tiên Hoa, tất cả các mối quan hệ đều là hợp tác.

Sau khi có được nó, quan hệ hợp tác sẽ trở thành đối đầu.

Giống như hai người cùng chèo thuyền đi tranh một khối vàng ở bên kia sông vậy.

Thuyền chỉ có một chiếc, nhất định phải có một người cầm lái, một người chèo.

Thế nên khi chưa tới được bờ bên kia nơi có vàng, hai người chỉ có thể hợp tác chèo qua đó thôi.

Còn việc tiếp theo phải làm gì thì chẳng cần tôi phải dạy cậu nữa rồi chứ.” "Được rồi lão đại, tôi cứ ngỡ mình bị lừa, không ngờ anh đã nhìn thấu mọi chuyện từ sớm.

Tôi yên tâm rồi, thực sự yên tâm rồi." Hồ Ba Y sảng khoái nốc cạn một ly rượu, cổ họng phát ra tiếng 'ực' rõ mồn một, rồi thở dài một hơi dài.

Anh vừa uống vừa nói: "Lão đại, vài ngày nữa Bàn Tử về, có nên đi gặp Shirley Dương và Hoắc Tú Tú một lát không?" Hai người nốc cạn mấy chai rượu, cả rượu tây lẫn rượu trắng, bắt đầu có chút chuếnh choáng nhưng chưa đến mức say khướt.

Chủ quán thấy họ uống hăng say, đích thân dìu hai người đưa ra ngoài. "Lý gia, Hồ lão bản, hai vị đi thong thả, lúc nào rảnh nhất định phải ghé qua nhé." Cô nhân viên phục vụ vừa nhận tiền tip cũng vẫy tay chào khi họ bước vào xe: "Hai ông chủ đi thong thả, hoan nghênh lần sau lại tới." "Được rồi, ông chủ đừng khách sáo, đều là người quen cả.

Đồ ăn ở đây rất địa đạo, đến lão đại của tôi còn khen thì đúng là không còn gì để chê." Ông chủ quán đứng bên cửa xe hồi lâu, nói với Hồ Ba Y: "Hóa ra vị này là đại ca của Hồ gia.

Lần tới nhất định phải ghé lại tiệm nhỏ, tôi sẽ chuẩn bị sẵn sơn hào hải vị ngài thích, đảm bảo hai vị sẽ hài lòng." "Được rồi, không vấn đề gì.

Tài xế, khởi hành đi, đến khách sạn Sang Nghĩa." Hồ Ba Y đưa Lý Sinh về khách sạn, sau đó gọi điện cho Shirley Dương và Hoắc Tú Tú.

Shirley Dương ở đầu dây bên kia không có mặt, còn Hoắc Tú Tú cũng đang chuẩn bị cho chuyến đi Dã Trường Thành.

Tinh Tuyệt Nữ Vương rót một ly nước.

Mấy ngày nay cô luôn ở trong phòng tổng thống.

Ở đây cái gì cũng không thiếu, nếu thích cô còn có thể tự nấu ăn, cảm giác tự nhiên như ở nhà. "Để tôi đưa lão đại uống chén nước ấm cho nhuận giọng." "Tôi thấy đừng uống nước, cho anh ấy ít đồ uống lạnh đi, thứ đó giải rượu tốt hơn." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Nhìn xem uống đến mức nào rồi, say thành thế này, nếu gặp rắc rối thì tính sao?" Hồ Ba Y đáp: "Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô đừng lo.

Chủ nhân của cô, cũng là lão đại của tôi, hiện giờ có địa vị rất cao trong Lão Cửu Môn.

Dù là trên giang hồ hay giới đổ đấu, ai cũng phải nể mặt anh ấy vài phần.

Kẻ nào dám làm khó lão đại?

Hồ Ba Y tôi sẽ một đao chém chết hắn." Nói xong, anh đỡ Lý Sinh nằm lên giường.

Tinh Tuyệt Nữ Vương làm theo lời Hồ Ba Y, lấy một chai đồ uống ướp lạnh. 'Cộp, cộp, cộp!' Đột nhiên, một vật tròn vo rơi ra từ túi áo của Lý Sinh.

Hồ Ba Y nhanh tay lẹ mắt nhặt ngay lên.

Nhìn kỹ vật trong tay, anh sửng sốt kinh ngạc: "Văn tự trên phiến đá kê?

Chuyện này là sao?" Hồ Ba Y cảm thấy chuyện này thật kỳ quái.

Lý Sinh đã cạy một viên đá từ khối thạch khiết mà Lại Bì Lão Tam đưa cho.

Phần còn lại của khối thạch khiết đó Lý Sinh không mang đi mà để lại tiệm của Hồ Ba Y, chỉ lấy đi viên đá này?

Bên trong viên đá này ẩn chứa bí mật gì? "Đồ uống lạnh đây, Hồ

Ba Y, cho chủ nhân uống đi." Hồ Ba Y đưa viên đá cho Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Giúp tôi giám định thứ này một chút." Nói xong, anh nhận lấy chai nước cho Lý Sinh uống. "Đây là cổ vật từ mấy ngàn năm trước.

Văn tự trên này dường như còn sớm hơn cả chữ tiết hình thời Thương Chu, có thể coi là thủy tổ của chữ tượng hình.

Nhưng chỉ dựa vào một chữ này thì chưa đủ để khẳng định niên đại lịch sử của nó." Hồ Ba Y gật đầu: "Tôi hiểu rồi." Nói xong, anh cất kỹ viên đá, dặn dò Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Khi nào lão đại tỉnh lại, hãy bảo với anh ấy là tôi đã cầm viên đá đi." "Tại sao lại làm vậy?" Hồ Ba Y giải thích: "Chuyện này quan hệ đến thành bại của nhiệm vụ lần tới." Tinh Tuyệt Nữ Vương biết Hồ Ba Y là anh em tốt của Lý Sinh, quan hệ giữa họ rất khăng khít.

Hồ Ba Y làm vậy hẳn là có lý do. "Được rồi, tôi đồng ý với anh.

Trước khi anh quay lại, tôi sẽ chăm sóc tốt cho chủ nhân." "Ừ, Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc Shirley Dương và Hoắc Tú Tú không có ở đây, cơ thể lão đại trông cậy cả vào cô điều dưỡng đấy." "Tôi hiểu." Tinh Tuyệt Nữ Vương tiết lộ với Hồ Ba Y: "Mấy ngày trước, lão đại đã thu hoạch được linh khí của Mộc Trần Châu, giúp tôi đả thông kinh mạch bị tắc nghẽn.

Công lực của tôi nhờ vào sự giúp đỡ của anh ấy mà đã khôi phục được một phần." Hồ Ba Y lộ vẻ vui mừng: "Thế thì tốt quá.

Hèn chi lão đại cứ bắt cô ở lỳ trong phòng tổng thống, không cho đi đâu.

Chương 716

Hóa ra là để cô khôi phục linh lực.

Có thể thấy anh ấy quan tâm cô đến mức nào, thực sự là dụng tâm lương khổ." "Giờ anh định đi sao?" "Đúng vậy, tôi phải đi tra thêm tư liệu, chuẩn bị cho chuyến đi đến mộ quân chủ Tiểu Thương Quốc tại Tôn Hoàng Thành ở Dã Trường Thành." Tinh Tuyệt Nữ Vương đích thân tiễn Hồ Ba Y ra cửa điện thê. "Hồ Ba Y, có vài lời tôi không biết có nên nói hay không." "Cô cứ nói đi." "Tôi cảm thấy, Thi Hương Ma Dự tuyệt đối không thể rơi vào tay phàm nhân.

Nói cách khác, kẻ canh giữ nó trong cổ mộ chắc chắn không phải người bình thường." "Tôi hiểu, ý cô là sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương thẳng thắn: "Tôi muốn anh khuyên lão đại hãy hủy bỏ chuyến đi này, đừng ảo tưởng gì về đóa hoa đó nữa." Hồ Ba Y bật cười ha hả. "Hắc hắc, Tinh Tuyệt Nữ Vương, chuyện này cô không quyết định được, hôm nay tôi cũng không quyết định được, thậm chí ngay cả lão đại cũng không tự quyết định nổi đâu." Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ vẻ khó hiểu: "Anh không đùa tôi chứ?" "Không hề đùa, lúc tôi nói chuyện này là cực kỳ nghiêm túc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, có rất nhiều nội tình bên trong mà hiện giờ tôi không tiện nói.

Tôi đi tra bí mật của viên đá này đây, cô ở lại chăm sóc lão đại cho tốt." Lúc này, Lý Sinh sau khi uống nước lạnh vẫn lầm bầm trong miệng.

Đồng thời anh còn nói mớ, dường như là nhắc về chuyện viên đá.

Hồ Ba Y nghe thấy thế càng chắc chắn về tầm quan trọng của nó, không dám chậm trễ, lập tức dặn dò Tinh Tuyệt Nữ Vương vài câu

rồi vội vã quay lại tiệm.

Khi về đến tiệm, anh phát hiện mấy kẻ lén lút đang đứng trước cửa dòm ngó.

Giờ này phố xá hầu hết đã đóng cửa.

Hơn nữa, con phố này thường kinh doanh đồ cổ, tranh chữ, trà lá, ai lại hạ hàng giữa đêm hôm khuya khoắt, còn đậu hai chiếc xe tải nhỏ trước cửa tiệm thế kia?

Hồ Ba Y nhíu mày, không đánh rắn động cỏ mà nấp sau một cái cây, nhìn chằm chằm vào những kẻ bên xe tải và cửa cuốn. "Nhanh lên nhanh lên, không thôi người ta về là không mang đi được đâu." "Tìm thấy thứ đó chưa?" "Thấy rồi, trong nhà đúng là có một khối bằng đá." "Xem ra Lại Bì Lão Tam không nói dối.

Đi, chúng ta khiêng nó ra rồi rút ngay." Hồ Ba Y đứng bên cạnh quan sát mà sững sờ.

Đám người này đến để trộm khối thạch khiết đó.

Đám này là ai?

Vừa rồi chúng nhắc tới Lại Bì Lão Tam, chẳng lẽ tên đó ăn ở hai đầu sao?

Nhưng vấn đề là Lý Sinh đã đồng ý cho hắn gia nhập đội ngũ với tư cách chân chạy, vài ngày nữa là xuất phát đổ đấu, hắn không có lý do gì để làm vậy.

Huống hồ, Hồ Ba Y đã thay mặt Lý Sinh trả cho hắn một khoản phí không nhỏ.

Sao hắn có thể quay đầu ăn trộm lại khối thạch khiết được?

Trong cơn mơ hồ, Hồ Ba Y quyết định ra tay ngăn chặn đám người này.

Ngay khi định bước ra, một bàn tay lớn đè lên vai anh.

Hồ Ba Y giật nảy mình, vừa định quay đầu lại thì ngửi thấy mùi rượu quen thuộc, anh trợn tròn mắt kêu lên: "Lão đại, anh...?" "Suỵt, chuyện xảy ra bên trong tôi biết cả rồi." Hồ Ba Y há hốc mồm hỏi: "Lão đại, anh là thần tiên sao?

Vừa rồi còn say khướt, giờ đã tỉnh rồi?" Lý Sinh nói: "Tên Lại Bì Lão Tam kia đang nợ nần ngập đầu, cậu không nhận ra sao?" "Nợ nần?

Không lẽ nào." Lý Sinh nói: "Còn nhớ lúc ban ngày mời tôi uống trà, hắn nhờ vả chuyện gì không?" "Nhớ chứ." Lý Sinh tiếp: "Lúc tôi ở cửa đã thấy hắn nói chuyện với mấy người kia.

Trong đó có câu hỏi 'Khi nào thì trả', rồi hắn đáp 'Từ từ đã, mấy ngày nữa' các loại.

Cậu đoán xem là ý gì?" Hồ Ba Y lập tức hiểu ra tất cả. "Thằng chả Lại Bì Lão Tam này, dám giở trò với tôi.

Hồ Ba Y tôi không tha cho hắn đâu." Lý Sinh bình thản: "Yên tâm đi, tổng cộng có bốn viên đá, một viên đang ở trong tay chúng ta.

Hắn có khiêng khối đá kia đi cũng chẳng có tác dụng gì." Hồ Ba Y hỏi: "Vậy ý lão đại là?" "Bám theo chúng.

Tôi biết kẻ nào đang nhắm vào khối thạch khiết này." "Ừm, tôi cũng nghĩ thế.

Cứ để chúng đắc ý một lát, lát nữa đến nơi rồi sẽ cho đám thổ đế này một trận ra trò." Hồ Ba Y hít một hơi sâu, nấp trong bóng tối nhìn đám người khiêng khối thạch khiết ra khỏi tiệm đồ cổ.

Lạ thay, những món đồ cổ giả hay đồ trang trí trong tiệm chúng không hề đụng đến.

Mục tiêu của chúng rất rõ ràng, chỉ lấy đi khối thạch khiết mà Lại Bì Lão Tam giao dịch.

Khối đá nhỏ đó không nặng, một người cũng có thể vác lên xe.

Sau đó là tiếng động cơ của hai chiếc xe tải vang lên khi chúng rời đi.

Hồ Ba Y nhanh chóng lôi ra một chiếc xe, nói với Lý Sinh: "Lão đại, lên xe." Lý Sinh nhảy lên xe, chỉ tay về phía trước: "Bám theo, đừng để mất dấu." Xe rẽ trái rẽ phải, cuối cùng dừng trước một tòa kiến trúc.

Mười mấy gã đàn ông to cao đồng thời ra đón.

Chúng vây quanh một người trung niên mặc đồ đen, tay cầm đôi hạt thủy tinh, trông như một tín đồ Phật giáo. "Lấy được đồ chưa?" "Lão đại, đồ đây rồi.

Lại Bì Lão Tam gan bằng trời cũng không dám lừa tôi.

Nhìn xem, đúng là khối thạch khiết đó." Gã mặc vest tiến lên kiểm tra, rồi lắc đầu khinh bỉ: "Cái gì thế này, một khối đá rách nát mà thôi.

Chẳng lẽ mấy tay trùm Lão Cửu Môn mù mắt hết rồi sao mà lại đi tranh giành cục đá này?"